

The Holy Bible: Czech (BKR) Translation

Gns	Genesis
Exd	Exodus
Lvt	Leviticus
Nmb	Numbers
Dtr	Deuteronomy
Jsh	Joshua
Jdg	Judges
Rth	Ruth
1Sm	1 Samuel
2Sm	2 Samuel
1Kn	1 Kings
2Kn	2 Kings
1Ch	1 Chronicles
2Ch	2 Chronicles
Ezr	Ezra
Nhm	Nehemiah
Est	Esther
Job	Job
Psl	Psalms
Prv	Proverbs
Ecl	Ecclésiastes
Sos	Song of Solomon
Isa	Isaiah
Jrm	Jeremiah
Lmn	Lamentations
Ezk	Ezekiel
Dnl	Daniel
Hsa	Hosea
Jel	Joel
Ams	Amos
Obd	Obadiah
Jnh	Jonah
Mch	Micah
Nhm	Nahum
Hbk	Habakkuk
Zph	Zephaniah
Hgg	Haggai
Zch	Zechariah
Mlc	Malachi
Mth	Matthew
Mrk	Mark
Lke	Luke
Jhn	John
Aoa	Acts of the Apostles
Rmn	Romans
1Cr	1 Corinthians
2Cr	2 Corinthians
Gl t	Galatians
Eph	Ephesians
Phl	Philippians
Cl s	Colossians
1Th	1 Thessalonians
2Th	2 Thessalonians
1Tm	1 Timothy
2Tm	2 Timothy
Tts	Titus
Phm	Philemon
Hbr	Hebrews
Jms	James
1Pt	1 Peter
2Pt	2 Peter

1Jh 1 John
2Jh 2 John
3Jh 3 John
Jde Jude
Rvl Revelation

Gns 1 1 Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.
Gns 1 2 Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.
Gns 1 3 I řekl Bůh: Buď světlo! I bylo světlo.
Gns 1 4 A viděl Bůh světlo, že bylo dobré; i oddělil Bůh světlo od tmy.
Gns 1 5 A nazval Bůh světlo dnem, a tmu nazval nocí. I byl večer a bylo jitro, den první.
Gns 1 6 Řekl také Bůh: Buď obloha u prostřed vod, a děl vody od vod!
Gns 1 7 I učinil Bůh tu oblohu, a oddělil vody, kteréž jsou pod oblohou, od vod, kteréž jsou nad oblohou. A stalo se tak.
Gns 1 8 I nazval Bůh oblohu nebem. I byl večer a bylo jitro, den druhý.
Gns 1 9 Řekl také Bůh: Shromážděte se vody, kteréž jsou pod nebem, v místo jedno, a ukaž se místo suché! A stalo se tak.
Gns 1 10 I nazval Bůh místo suché zemí, shromáždění pak vod nazval mořem. A viděl Bůh, že to bylo dobré.
Gns 1 11 Potom řekl Bůh: Zploď země trávu, a bylinu vydávající símě, a strom plodný, nesoucí ovoce podle pokolení svého, v němž by bylo símě jeho na zemi. A stalo se tak.
Gns 1 12 Nebo země vydala trávu, a bylinu nesoucí semeno podle pokolení svého, i strom přinášející ovoce, v němž bylo símě jeho, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.
Gns 1 13 I byl večer a bylo jitro, den třetí.
Gns 1 14 Opět řekl Bůh: Buďte světla na obloze nebeské, aby oddělovala den od noci, a byla na znamení a rozměření časů, dnů a let.
Gns 1 15 A aby svítila na obloze nebeské, a osvětlovala zemi. A stalo se tak.
Gns 1 16 I učinil Bůh dvě světla veliká, světlo větší, aby správu drželo nade dnem, a světlo menší, aby správu drželo nad nocí; též i hvězdy.
Gns 1 17 A postavil je Bůh na obloze nebeské, aby osvětlovala zemi;
Gns 1 18 A aby správu držela nade dnem a nocí, a oddělovala světlo od tmy. A viděl Bůh, že to bylo dobré.
Gns 1 19 I byl večer a bylo jitro, den čtvrtý.
Gns 1 20 Řekl ještě Bůh: Vydejte vody hmyz duše živé v hojnosti, a
Gns 1 21 I stvořil Bůh velryby veliké a všelijakou duši živou, hybající se, kteroužto v hojnosti vydaly vody podle pokolení jejich, a všeliké ptactvo křídla mající, podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že to bylo dobré.
Gns 1 22 I požehnal jim Bůh, řka: Ploďtež se a množte se, a naplňte vody mořské; též ptactvo ať se rozmnožuje na zemi!
Gns 1 23 I byl večer a bylo jitro, den pátý.
Gns 1 24 Řekl též Bůh: Vydej země duši živou, jednu každou podle pokolení jejího, hovada a zeměplazy, i zvěř zemskou, podle pokolení jejího. A stalo se tak.
Gns 1 25 I učinil Bůh zvěř zemskou podle pokolení jejího, též hovada vedle pokolení jejich, i všeliký zeměplaz podle pokolení jeho. A viděl Bůh, že bylo dobré.
Gns 1 26 Řekl opět Bůh: Učinme člověka k obrazu našemu, podle podobenství našeho, a ať panují nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad hovady, a nade vši zemí, i nad všelikým zeměplazem hybajícím se na zemi.
Gns 1 27 I stvořil Bůh člověka k obrazu svému, k obrazu Božímu stvořil jej, muže a ženu stvořil je.
Gns 1 28 A požehnal jim Bůh, a řekl jim Bůh: Ploďtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi, a podmaňte ji, a panujte nad rybami mořskými, a nad ptactvem nebeským, i nad všelikým živočichem hybajícím se na zemi.
Gns 1 29 Řekl ještě Bůh: Aj, dal jsem vám všelikou bylinu, vydávající símě, kteráž jest na tváři vsí země, a všeliké stromy, (na němž jest ovoce stromu), nesoucí símě; to bude vám za pokrm.
Gns 1 30 Všechně pak živočichům zemským, i všemu ptactvu nebeskému, a všemu tomu, což se hybe na zemi, v čemž jest duše živá, všelikou bylinu zelenou dal jsem ku pokrmu. I stalo se tak.
Gns 1 31 A viděl Bůh vše, což učinil, a aj, bylo velmi dobré. I byl večer a bylo jitro, den šestý.
Gns 2 1 A tak dokonána jsou nebesa a země, i všecko vojsko jejich.
Gns 2 2 A dokonala Bůh dne sedmého dílo své, kteréž dělal; a odpočinul v den sedmý ode všeho díla svého, kteréž byl dělal.
Gns 2 3 I požehnal Bůh dni sedmému a posvětil ho; nebo v něm odpočinul Bůh ode všeho díla svého, kteréž byl stvořil, aby učiněno bylo.
Gns 2 4 Tiť jsou rodové nebes a země, (když stvořena jsou v den, v němž učinil

Hospodin Bůh zemi i nebe),

Gns 2 5 I každé chrastiny polní, dříve než byla na zemi, i všeliké byliny polní, prvé než vzcházela; nebo ještě byl nedštil Hospodin Bůh na zemi, aniž byl který člověk, ješto by dělal zemi.

Gns 2 6 A aniž pára vystupovala z země, aby svlažovala všecken svrcek země.

Gns 2 7 I učinil Hospodin Bůh člověka z prachu země, a vdechl v chrípě jeho dchnutí života, i byl člověk v duši živou.

Gns 2 8 Štípil pak byl Hospodin Bůh ráj v Eden na východ, a postavil tam člověka, jehož byl učinil.

Gns 2 9 A vyvedl Hospodin Bůh z země všeliký strom na pohledění libý, a ovoce k jídlu chutné; též strom života u prostřed ráje, i strom vědění dobrého a zlého.

Gns 2 10 (A řeka vycházela z Eden, k svlažování ráje, a odtud dělila se, a byla ve čtyři hlavní řeky.

Gns 2 11 Jméno jedné Píson, ta obchází všecku zemi Hevilah, kdež jest zlato.

Gns 2 12 A zlato země té jest výborné; tam jest i bdelium, a kámen onychin.

Gns 2 13 Jméno pak druhé řeky Gihon, ta obchází všecku zemi Chus.

Gns 2 14 A jméno řeky třetí Hiddekel, kteráž teče k východní straně Assyrské země. A řeka čtvrtá jest Eufrates).

Gns 2 15 Pojav tedy Hospodin Bůh člověka, postavil jej v ráji v zemi Eden, aby jej dělal a ostrihal ho.

Gns 2 16 I zapověděl Hospodin Bůh člověku, řka: Z každého stromu rajského svobodně jísti budeš;

Gns 2 17 Ale z stromu vědění dobrého a zlého nikoli nejez; nebo v který bys koli den z něho jedl, smrtí umřeš.

Gns 2 18 Řekl byl také Hospodin Bůh: Není dobré člověku býti samotnému; učiním jemu pomoc, kteráž by při něm byla.

Gns 2 19 (Nebo když byl učinil Hospodin Bůh z země všelikou zvěř polní, i všecko ptactvo nebeské, přivedl je k Adamovi, aby pohleděl na ně, jaké by jméno kterému dáti měl; a jak by koli nazval Adam kterou duši živou, tak aby jmenována byla.

Gns 2 20 I dal Adam jména všechněm hovědům, i ptactvu nebeskému, a všeliké zvěři polní; Adamovi pak není nalezena pomoc, kteráž by při něm byla.)

Gns 2 21 Protož uvedl Hospodin Bůh tvrdý sen na Adama, i usnul; a vyňal jedno z žeber jeho, a to místo vyplnil tělem.

Gns 2 22 A z toho žebra, kteréž vyňal z Adama, vzdělal Hospodin Bůh ženu, a přivedl ji k Adamovi.

Gns 2 23 I řekl Adam: Teď tato jest kost z kostí mých a tělo z těla mého; tato slouží bude mužatka, nebo z muže vzata jest.

Gns 2 24 Z té příčiny opustí muž otce svého i matku svou, a přidržeti se bude manželky své, i budou v jedno tělo.

Gns 2 25 Byli pak oba dva nazí, Adam i žena jeho, a nestyděli se.

Gns 3 1 Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Tak-liž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského?

Gns 3 2 I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme;

Gns 3 3 Ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.

Gns 3 4 I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!

Gns 3 5 Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé.

Gns 3 6 Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.

Gns 3 7 Tedy otevřely jsou oči obou dvou, a poznali, že jsou nazí; i navázali lístí fíkového a nadělali sobě věníku.

Gns 3 8 A v tom uslyšeli hlas Hospodina Boha chodícího po ráji k větru dennímu; i skryl se Adam a žena jeho před tváří Hospodina Boha, u prostřed stromů rajského.

Gns 3 9 I povolal Hospodin Bůh Adama, a řekl jemu: Kdež jsi?

Gns 3 10 Kterýžto řekl: Hlas tvůj slyšel jsem v ráji a bál jsem se, že jsem nahý; protož skryl jsem se.

Gns 3 11 I řekl Bůh: Kdožť oznámil, že jsi nahý? Nejedl-lis ale z toho stromu, z něhožť jsem jísti zapověděl?

Gns 3 12 I řekl Adam: Žena, kterouž jsi mi dal, aby byla se mnou, ona mi dala z stromu toho, a jedl jsem.

Gns 3 13 I řekl Hospodin Bůh ženě: Což jsi to učinila? I řekla žena: Had mne podvedl, i jedla jsem.

Gns 3 14 Tedy řekl Hospodin Bůh hadu: Že jsi to učinil, zlořečený budeš nade všecka hověda a nade všecky živočichy polní; po břicho svém plaziti se budeš, a prach žráti budeš po všecky dny života svého.

Gns 3 15 Nad to, nepřítelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu.

Gns 3 16 Ženě pak řekl: Velice rozmnožím bolesti tvé a počínání tvé, s bolestí roditi budeš děti, a pod mocí muže tvého bude žádost tvá, a on panovati bude nad tebou.

Gns 3 17 Adamovi také řekl: Že jsi uposlechl hlasu ženy své, a jedl jsi z stromu toho, kterýžt jsem zapověděl, řka: Nebudeš jísti z něho; zlořečená země pro tebe, s bolestí jísti budeš z ní po všechny dny života svého.

Gns 3 18 Trní a bodláčí tobě ploditi bude, i budeš jísti byliny polní.

Gns 3 19 V potu tváři své chléb jísti budeš, dokavadž se nenavrátiš do země, poněvadž jsi z ní vzat. Nebo prach jsi a v prach se navrátiš.

Gns 3 20 Dal pak byl Adam jméno ženě své Eva, proto že ona byla máte všech živých.

Gns 3 21 I z dělal Hospodin Bůh Adamovi a ženě jeho oděv kožený, a přioděl je.

Gns 3 22 Tedy řekl Hospodin Bůh: Aj, člověk učiněn jest jako jeden z nás, věda dobré i zlé; pročez nyní, aby nevztáhl ruky své, a nevzal také z stromu života, a jedl by, i byl by živ na věky, vyžeňme jej.

Gns 3 23 I vypustil jej Hospodin Bůh z zahrady Eden, aby dělal zemi, z níž vzat byl.

Gns 3 24 A tak vyhnal člověka a osadil zahradu Eden cherubíny k východní straně s mečem plamenným blýskajícím se, aby ostríhali cesty k stromu života.

Gns 4 1 Adam pak poznal Evu ženu svou, kterážto počavši, porodila Kaina a řekla: Obdržela jsem muže na Hospodinu.

Gns 4 2 A opět porodila bratra jeho Abele. I byl Abel pastýř ovcí, a Kain byl oráč.

Gns 4 3 Po mnohých pak dnech stalo se, že obětoval Kain z úrody zemské obět Hospodinu.

Gns 4 4 Ano i Abel také obětoval z prvorozených věcí stáda svého, a z tuku jejich. I vzhledl Hospodin na Abele a na obět jeho.

Gns 4 5 Na Kaina pak a na obět jeho nevzhledl. Protož rozlít il se Kain náramně, a opadla tvář jeho.

Gns 4 6 I řekl Hospodin Kainovi: Proč jsi se tak rozpálil hněvem? A proč jest opadla tvář tvá?

Gns 4 7 Zdaliž nebudeš příjemný, budeš-li dobře činiti? Pakli nebudeš dobře činiti, hřích ve dveřích leží; a pod mocí tvou bude žádost jeho, a ty panovati budeš nad ním.

Gns 4 8 I mluvil Kain k Abelovi bratru svému. Stalo se pak, když byli na poli, že povstav Kain proti Abelovi bratru svému, zabil jej.

Gns 4 9 I řekl Hospodin Kainovi: Kdež jest Abel bratr tvůj? kterýž odpověděl: Nevím. Zdaliž jsem já strážným bratra svého?

Gns 4 10 I řekl Bůh: Co jsi učinil? Hlas krve bratra tvého volá ke mně z země.

Gns 4 11 Protož nyní zlořečený budeš i od té země, kteráž otevřela ústa svá, aby přijala krev bratra tvého z ruky tvé.

Gns 4 12 Když budeš dělati zemi, nebude více vydávati moci své tobě; tulákem a běhounem budeš na zemi.

Gns 4 13 I řekl Kain Hospodinu: Většit jest nepravost má, než aby mi odpuštěna býti mohla.

Gns 4 14 Aj, vyháníš mne dnes z země této, a před tváří tvou skrývati se budu, a budu tulákem a běhounem na zemi. I přijde na to, že kdo mne koli nalezne, zabije mne.

Gns 4 15 I řekl mu Hospodin: Zajisté kdo by koli zabil Kaina, nad tím sedmnásobně mštěno bude. Pročez vložil Hospodin znamení na Kaina, aby ho žádný nezabil, kdo by jej koli nalezl.

Gns 4 16 Tedy odšed Kain od tváři Hospodinovy, bydlil v zemi Nód, k východní straně naproti Eden.

Gns 4 17 Poznal pak Kain ženu svou, kterážto počala a porodila Enocha. I stavěl město, a nazval jméno města toho jménem syna svého Enoch.

Gns 4 18 I narodil se Enochovi Irád, a Irád zplodil Maviaele, Maviael pak zplodil Matuzaela, a Matuzael zplodil Lámecha.

Gns 4 19 Vzal sobě pak Lámech dvě ženy; jméno jedné Ada, a jméno druhé Zilla.

Gns 4 20 I porodila Ada Jábale, kterýž byl otec přebývajících v staních a stádo pasoucích.

Gns 4 21 A jméno bratra jeho Jubal; ten byl otec všech hrajících na harfu a nástroje hudebné.

Gns 4 22 A Zilla také porodila Tubalkaina, kterýž byl řemeslník všelikého díla od mědi a od železa. Sestra pak Tubalkainova byla Noéma.

Gns 4 23 I řekl Lámech ženám svým, Adě a Zille: Slyšte hlas můj, ženy Lámechovy, poslouchejte řeči mé, že jsem zabil muže k ráně své a mládence k zsinalosti své.

Gns 4 24 Jestližeť sedmnásobně pomštěno bude pro Kaina, tedy pro Lámecha sedmdesátekrát sedmkrát.

Gns 4 25 Poznal pak ještě Adam ženu svou, i porodila syna a nazvala jméno jeho Set; nebo řekla: Dal mi Bůh jiné símě místo Abele, kteréhož zabil Kain.

Gns 4 26 Setovi pak také narodil se syn, a nazval jméno jeho Enos. Tehdáž začalo se vzývání jména Hospodinova.

Gns 5 1 Tato jest kniha rodů Adamových. V ten den, v kterémž stvořil Bůh člověka, ku podobenství Božímu učinil ho.

Gns 5 2 Muže a ženu stvořil je a požehnal jim, a nazval jméno jejich Adam v ten den, když stvoření jsou.

Gns 5 3 Byl pak Adam ve stu a třicíti letech, když zplodil syna ku

podobenství svému a k obrazu svému, a nazval jméno jeho Set.			
Gns	5	4	I bylo dnů Adamových po zplození Seta osm set let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	5	A tak bylo všech dnů Adamových, v kterýchž byl živ, devět set a třicet let, i umřel.
Gns	5	6	Set pak byl ve stu a pěti letech, když zplodil Enosa.
Gns	5	7	A po zplození Enosa živ byl Set osm set a sedm let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	8	I bylo všech dnů Setových devět set a dvanácte let, i umřel.
Gns	5	9	Byl pak Enos v devadesáti letech, když zplodil Kainana.
Gns	5	10	A po zplození Kainana živ byl Enos osm set a patnácte let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	11	I bylo všech dnů Enosových devět set a pět let, i umřel.
Gns	5	12	Kainan pak byl v sedmdesáti letech, když zplodil Mahalaleele.
Gns	5	13	A po zplození Mahalaleele živ byl Kainan osm set a čtyřicet let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	14	I bylo všech dnů Kainanových devět set a deset let, i umřel.
Gns	5	15	Mahalaleel pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Járeda.
Gns	5	16	A po zplození Járeda živ byl Mahalaleel osm set a třicet let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	17	I bylo všech dnů Mahalaleelových osm set devadesáte a pět let, i umřel.
Gns	5	18	Járed pak byl ve stu šedesáti a dvou letech, když zplodil Enocha.
Gns	5	19	A po zplození Enocha živ byl Járed osm set let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	20	I bylo všech dnů Járedových devět set šedesáte a dvě lété, i umřel.
Gns	5	21	Enoch pak byl v šedesáti a pěti letech, když zplodil Matuzaléma.
Gns	5	22	A chodil Enoch stále s Bohem po zplození Matuzaléma tři sta let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	23	I bylo všech dnů Enochových tři sta šedesáte a pět let.
Gns	5	24	A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více vidín; nebo vzal ho Bůh.
Gns	5	25	Matuzalém pak byl ve stu osmdesáti sedmi letech, když zplodil Lámecha.
Gns	5	26	A po zplození Lámecha živ byl Matuzalém sedm set osmdesáte a dvě lété, a plodil syny a dcery.
Gns	5	27	I bylo všech dnů Matuzalémových devět set šedesáte a devět let, i umřel.
Gns	5	28	Lámek pak byl ve stu osmdesáti a dvou letech, když zplodil syna,
Gns	5	29	Jehož jméno nazval Noé, řka: Tento nám odpočinutí způsobí od díla našeho, od práce rukou našich, kterouž máme s zemí, jižto zlořečil Hospodin.
Gns	5	30	A živ byl Lámek potom, když zplodil Noé, pět set devadesáte a pět let, a plodil syny a dcery.
Gns	5	31	I bylo všech dnů Lámechových sedm set sedmdesáte a sedm let, i umřel.
Gns	5	32	A když byl Noé v pěti stech letech, zplodil Sema, Chama a Jáfeta.
Gns	6	1	Stalo se pak, když se počali množiti lidé na zemi, a dcery se jim zrodily,
Gns	6	2	Že vidouce synové Boží dcery lidské, any krásné jsou, brali sobě ženy ze všech, kteréž oblíbovali.
Gns	6	3	Pročež řekl Hospodin: Nebude se nesnaditi duch můj s člověkem na věky, proto že také tělo jest, a bude dnů jeho sto a dvacet let.
Gns	6	4	Obrové pak byli na zemi v těch dnech; ano i potom, když vcházel synové Boží k dcerám lidským, ony rodily jim. To jsou ti mocní, kteříž zdávna byli, muži na slovo vzatí.
Gns	6	5	Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas,
Gns	6	6	Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi, a bolest měl v srdci svém.
Gns	6	7	Tedy řekl Hospodin: vyhladím z země člověka, kteréhož jsem stvořil, od člověka až do hovada, až do zeměplazu, až i do ptactva nebeského; nebo líto mi, že jsem je učinil.
Gns	6	8	Ale Noé našel milost před Hospodinem.
Gns	6	9	Tito jsou příběhy Noé: Noé muž spravedlivý, dokonalý byl za svého věku, s Bohem ustavičně chodil Noé.
Gns	6	10	(Zplodil pak Noé tři syny: Sema, Chama a Jáfeta.)
Gns	6	11	Ale země byla porušena před Bohem, a naplněna byla země nepravostí.
Gns	6	12	viděl tedy Bůh zemi, a aj, porušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi.
Gns	6	13	Protož řekl Bůh k Noé: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkazím je s zemí.
Gns	6	14	Učiň sobě koráb z dříví gofer; příhrady zdělaš v tom korábu, a oklejuješ jej vnitř i zevnitř klím.
Gns	6	15	A na tento způsob uděláš jej: Tři set loktů bude dlouhost toho korábu, padesáti loktů širokost jeho a třicet loktů vysokost jeho.
Gns	6	16	Okno uděláš v korábu, a svrchkem na loket vysokým zavřeš jej; dvěře

také korábu v boku jeho postavíš, a pokoj je spodní, druhé i třetí zdejší v něm.
Gns 6 17 Já pak, aj, já uvedu potopu vod na zemi, aby zkaženo bylo všeliké
tělo, v němž jest duch života pod nebem. Cožkoli bude na zemi, umře.
Gns 6 18 S tebou však učiním smlouvu svou; a vejdeš do korábu, ty i synové
tvoji, žena tvá i ženy synů tvých s tebou.
Gns 6 19 A ze všech živočichů všelikého těla, po dvě z každého uvedeš do
korábu, abys je živé zachoval s sebou; samec a samice budou.
Gns 6 20 Z ptactva podle pokolení jeho, a z hověd podle pokolení jejich, ze
všelikého také zeměplazu podle pokolení jeho, po dvě z každého vejdou k tobě, aby živi
zůstali.
Gns 6 21 Ty pak nabeř s sebou všeliké potravu, kteráž se jísti může, a shromážď
sobě, aby byla tobě i jim ku pokrmu.
Gns 6 22 I učinil Noé podle všeho, jakž mu rozkázal Bůh, tak učinil.
Gns 7 1 Potom řekl Hospodin k Noé: Vejděž ty i všecka čelěd tvá do korábu;
nebo jsem tě viděl spravedlivého před sebou v národu tomto.
Gns 7 2 Ze všech hověd čistých vezmeš sobě sedmero a sedmero, samce a samici
jeho, ale z hověd nečistých dvě a dvě, samce a samici jeho.
Gns 7 3 Z ptactva také nebeského sedmero a sedmero, samce a samici, aby živé
zachováno bylo símě na vsi zemi.
Gns 7 4 Nebo po dnech ještě sedmi já dštití budu na zemi za čtyřiceti dnů a
čtyřiceti nocí; a vyhladím se svrchku země všelikou podstatu, kterouž jsem učinil.
Gns 7 5 Tedy učinil Noé všecko tak, jakž mu přikázal Hospodin.
Gns 7 6 (Byl pak Noé v šesti stech letech, když ta potopa přišla na zemi.)
Gns 7 7 A protože přišel Noé a synové jeho, i žena jeho, i ženy synů jeho s ním
k korábu, pro vody potopy.
Gns 7 8 Z hověd také čistých i z hověd nečistých, i z ptactva a ze všeho, což
se hýbe na zemi,
Gns 7 9 Po dvě vešli k Noé do korábu, samec a samice, tak jakž byl rozkázal
Bůh Noé.
Gns 7 10 Stalo se pak po sedmi dnech, že vody potopy přišly na zemi.
Gns 7 11 Léta šestistého věku Noé, druhého měsíce, sedmnáctého dne téhož
měsíce, v ten den protrženy jsou všechny studnice propasti veliké, a průduchové nebeští
otevřeny jsou.
Gns 7 12 I byl příval na zemi čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí.
Gns 7 13 Toho dne všel Noé, Sem a Cham i Jáfet, synové Noé, žena Noé, a tři
ženy synů jeho s ním do korábu.
Gns 7 14 Oni i všeliký živočich podle pokolení svého, i všeliké hovědo podle
pokolení svého, a všeliký zeměplaz, kterýž se hýbe na zemi, podle pokolení svého, i všeliké
ptactvo vedle pokolení svého, všelijací ptáci, všecko, což křídla má,
Gns 7 15 Vešli k Noé do korábu, po dvě z každého těla, v němž byl duch
života.
Gns 7 16 A což jich vešlo, samec a samice ze všelikého těla vešli, tak jakž byl
přikázal jemu Bůh, a zavřel Hospodin po něm.
Gns 7 17 A když byla potopa za čtyřiceti dnů na zemi, tedy rozmnoženy jsou
vody, až i vyzdvihly koráb, a vznesly jej od země.
Gns 7 18 Nebo zmohly se vody a rozmnoženy jsou velmi nad zemí, i zplýval koráb
na vodách.
Gns 7 19 A tak náramně rozmohly se vody nad zemí, že přikryty jsou všechny hory
nejvyšší, kteréž byly pode vším nebem.
Gns 7 20 Patnácte loktů zvýší rozmohly se vody, když přikryty jsou hory.
Gns 7 21 I umřelo všeliké tělo, kteréž se hýbe na zemi, tak z ptactva, jako z
hověd a živočichů, i všelikého hmyzu, kterýž se plazí po zemi, i každého člověka.
Gns 7 22 Všecko, což mělo dýchání ducha života v chřípích svých, ze všeho, což
bylo na suše, pomřelo.
Gns 7 23 A tak vyhladil Bůh všelikou podstatu, kteráž byla na tváři země, od
člověka až do hověd, až do zeměplazu, a až do ptactva nebeského, vyhlazeno jest, pravím, z
země; a zůstal toliko Noé, a kteříž s ním byli v korábu.
Gns 7 24 I trvaly vody nad zemí za sto a padesát dnů.
Gns 8 1 Rozpomenu se pak Bůh na Noé, i všechny živočichy a všecka hověd,
kteráž byla s ním v korábu; pročez uvedl Bůh vítr na zemi, i zastavily se vody.
Gns 8 2 A zavřiny jsou studnice propasti i průduchové nebeští, a zastaven jest
příval s nebe.
Gns 8 3 I navrátily se vody se svrchku země, odcházejíce zase, a opadly vody
po stu a padesáti dnech,
Gns 8 4 Tak že odpočinul koráb sedmého měsíce, v sedmnáctý den toho měsíce na
horách Ararat.
Gns 8 5 Když pak vody odcházel a opadaly až do desátého měsíce, prvního dne
tétoho desátého měsíce ukázali se vrchové hor.
Gns 8 6 I stalo se po čtyřiceti dnech, otevřev Noé okno v korábu, kterýž byl
udělal,
Gns 8 7 Vypustil krkavce. Kterýžto vyletuje zase se vracoval, dokudž nevyschly
vody na zemi.

Gns 8 8 Potom vypustil holubici od sebe, aby věděl, již-li by opadly vody se svrchku země.

Gns 8 9 Kterážto když nenašla, kde by odpočinula noha její, navrátila se k němu do korábu; nebo vody byly po vši zemi. On pak vztáhna ruku svou, vzal ji, a vnesl k sobě do korábu.

Gns 8 10 A počekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici z korábu.

Gns 8 11 I přiletěla k němu holubice k večerou, a aj, list olivový utržený v ústech jejích. Tedy poznal Noé, že opadly vody se svrchku země.

Gns 8 12 I čekal ještě sedm dní jiných, a opět vypustil holubici, kterážto nevrátila se k němu více.

Gns 8 13 I stalo se šestistého prvního léta, v první den měsíce prvního, že vyschly vody na zemi. I odjal Noé přikrytí korábu a uzřel, ano již oschl svrček země.

Gns 8 14 Druhého pak měsíce, v dvacátý sedmý den téhož měsíce oschla země.

Gns 8 15 I mluvil Bůh k Noé, řka:

Gns 8 16 Vyjdi z korábu, ty i žena tvá, a synové tvoji, i ženy synů tvých s tebou.

Gns 8 17 Všecky živočichy, kteříž jsou s tebou ze všelikého těla, tak z ptactva jako z hověd a všelikého zeměplazu, kterýž se hýbe na zemi, vyveď s sebou; ať se v hojnosti rozmnoží na zemi, a rostou a množí se na zemi.

Gns 8 18 I vyšel Noé a synové jeho, i žena jeho a ženy synů jeho s ním;

Gns 8 19 Každý živočich, každý zeměplaz všecko ptactvo, všecko, což se hýbe na zemi, po pokoleních svých vyšlo z korábu.

Gns 8 20 Tedy vzdělal Noé oltář Hospodinu, a vzav ze všech hověd čistých i ze všeho ptactva čistého, obětoval zápaly na tom oltáři.

Gns 8 21 I zachutnal Hospodin vůni tu příjemnou, a řekl Hospodin v srdci svém: Nebudu více zlořečiti zemi pro člověka, proto že myšlení srdce lidského zlé jest od mladosti jeho; aniž budu více bít všeho, což živo jest, jako jsem učinil.

Gns 8 22 Nýbrž dokavadž země trváti bude, setí a žeň, studeno i horko, léto a zima, den také a noc nepřestanou.

Gns 9 1 Tedy požehnal Bůh Noé i synům jeho a řekl jim: Ploďtež se a rozmnožujte se, a naplňte zemi.

Gns 9 2 Strach váš a hrůza vaše buď na všeliký živočich země, a na všecko ptactvo nebeské. Všecko, což se hýbe na zemi, a všecky ryby mořské v ruce vaše dány jsou.

Gns 9 3 Všecko, což se hýbe a jest živo, bude vám za pokrm; jako i bylinu zelenou, dal jsem vám to všecko.

Gns 9 4 A však masa s duší jeho, kteráž jest krev jeho, nebudete jísti.

Gns 9 5 A zajisté krve vaší, duší vašich vyhledávati budu; z rukou každého hověd vyhledávati ji budu, i z ruky člověka, ano i z ruky každého bratra jeho budu vyhledávati duše člověka.

Gns 9 6 Kdo by koli vylil krev člověka, skrze člověka vylita bude krev jeho; nebo k obrazu svému učinil Bůh člověka.

Gns 9 7 Vy pak ploďte a množte se; v hojnosti se rozploďte na zemi, a rozmnožení buďte na ní.

Gns 9 8 I mluvil Bůh k Noé a synům jeho s ním, řka:

Gns 9 9 Já zajisté vcházím v smlouvu svou s vámi, i s semenem vaším po vás,

Gns 9 10 A se všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, z ptactva, z hověd a ze všech živočichů zemských, kteříž jsou s vámi, ode všech, kteříž vyšli z korábu, až do všelikého živočicha zemského.

Gns 9 11 Protož utvrzují smlouvu svou s vámi, že nebude vyhlazeno více všeliké tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země.

Gns 9 12 I řekl Bůh: Totot bude znamení smlouvy, kteréž já dávám, mezi mnou a mezi vámi, a mezi všelikou duší živou, kteráž jest s vámi, po všecky věky.

Gns 9 13 Duhu svou postavil jsem na oblaku, a bude na znamení smlouvy mezi mnou a mezi zemí.

Gns 9 14 A budeť, když uvedu mračný oblak nad zemí, a ukáže se duha na oblaku,

Gns 9 15 Že se rozpomenu na smlouvu svou, kteráž jest mezi mnou a mezi vámi a mezi všelikou duší živou v každém těle; a nebudou více vody ku potopě, aby zahladily všeliké tělo.

Gns 9 16 Nebo když bude duha ta na oblaku, popatřím na ni, abych se rozpomenul na smlouvu věčnou mezi Bohem a mezi všelikou duší živou v každém těle, kteréž jest na zemi.

Gns 9 17 I řekl Bůh k Noé: Tot jest znamení smlouvy, kterouž jsem utvrdil mezi sebou a mezi všelikým tělem, kteréž jest na zemi.

Gns 9 18 Byli pak synové Noé, kteříž vyšli z korábu: Sem, Cham a Jáfet; a Cham byl otec Kanánův.

Gns 9 19 Ti tři jsou synové Noé, a ti se rozprostřeli po vši zemi.

Gns 9 20 Noé pak obíraje se s zemí, začal dělati vinice.

Gns 9 21 A pije víno, opil se, a obnažil se u prostřed stanu svého.

Gns 9 22 Viděl pak Cham, otec Kanánův, hanbu otce svého, a pověděl oběma bratrům svým vně.

Gns 9 23 Tedy vzali Sem a Jáfet oděv, kterýžto oba položili na ramena svá, a jdouce zpátkem, zakryli hanbu otce svého; tváři pak jich byly odvráceny, a hanby otce svého neviděli.

Gns	9	24	Pročítiv pak Noé po svém víně, zvěděl, co mu učinil syn jeho mladší.
Gns	9	25	I řekl: Zlořečený Kanán, služebník služebníků bude bratřím svým.
Gns	9	26	Řekl také: Požehnaný Hospodin, Bůh Semův, a buď Kanán služebníkem
jejich.			
Gns	9	27	Rozšiřil Bůh milostivě Jáfeta, aby bydlil v stáncích Semových, a buď
Kanán služebníkem jejich.			
Gns	9	28	Živ pak byl Noé po potopě tři sta a padesáte let.
Gns	9	29	A tak bylo všech dnů Noé devět set a padesáte let; i umřel jest.
Gns	10	1	Tito jsou pak rodové synů Noé, Sema, Chama a Jáfeta, jimž se tito
synové zrodili po potopě.			
Gns	10	2	Synové Jáfetovi: Gomer a Magog, a Madai, a Javan, a Tubal, a Mešech, a
Tiras.			
Gns	10	3	Synové pak Gomerovi: Ascenez, Rifat, a Togorma.
Gns	10	4	Synové pak Javanovi: Elisa a Tarsis, Cetim a Dodanim.
Gns	10	5	Od těch rozdělení jsou ostrovové národů po krajinách jejich, každý
podlé jazyku svého, vedlé čeledi své, v národech svých.			
Gns	10	6	Synové pak Chamovi: Chus a Mizraim a Put a Kanán.
Gns	10	7	A synové Chusovi: Sába, Evila, a Sabata, a Regma, a Sabatacha. Synové
pak Regmovi: Sába a Dedan.			
Gns	10	8	Zplodil také Chus Nimroda; onť jest počal býti mocným na zemi.
Gns	10	9	To byl silný lovec před Hospodinem; protož se říká: Jako Nimrod silný
lovec před Hospodinem.			
Gns	10	10	Počátek pak jeho království byl Babylon a Erech, Achad a Chalne, v
zemi Sinear.			
Gns	10	11	Z země té vyšel do Assur, kdežto vystavěl Ninive, a Rohobot město, a
Chále,			
Gns	10	12	A Rezen mezi Ninive a mezi Chále; toť jest město veliké.
Gns	10	13	Mizraim pak zplodil Ludim a Anamim, a Laabim, a Neftuim,
Gns	10	14	A Fetruzim, a Chaslum, (odkudž posli Filistinstí) a Kafturim.
Gns	10	15	Kanán pak zplodil Sidona prvorozeného svého, a Het,
Gns	10	16	A Jebuzea, a Amorea, a Gergezea,
Gns	10	17	A Hevea, a Aracea, a Sinea,
Gns	10	18	A Aradia, a Samarea, a Amatea; a potom odtud rozprostřely se čeledi
Kananejských.			
Gns	10	19	A bylo pomezí Kananejských od Sidonu, když jdeš k Gerar až do Gázy; a
odtud když jdeš k sodomě a Gomoře, a Adama a Seboim až do Lázy.			
Gns	10	20	Ti jsou synové Chamovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po
krajinách svých, v národech svých.			
Gns	10	21	Semovi také, otci všech synů Heber, bratru Jáfeta staršího zrozeni
jsou synové.			
Gns	10	22	A tito jsou synové Semovi: Elam, a Assur, a Arfaxad, a Lud, a Aram.
Gns	10	23	Synové pak Aramovi: Hus, a Hul, a Geter, a Mas.
Gns	10	24	Potom Arfaxad zplodil Sále; a Sále zplodil Hebera.
Gns	10	25	Heberovi také narodili se dva synové; jméno jednoho Peleg, proto že za
dnů jeho rozdělena byla země, a jméno bratra jeho Jektan.			
Gns	10	26	Jektan pak zplodil Elmodada, a Salefa, a Azarmota, a Járe,
Gns	10	27	A Adoráma, a Uzala, a Dikla,
Gns	10	28	A Obale, a Abimahela, a Sebai,
Gns	10	29	A Ofira, a Evila, a Jobaba; všickni ti jsou synové Jektanovi.
Gns	10	30	A bylo bydlení jejich od Mesa, když jdeš k sefar hoře na východ
slunce.			
Gns	10	31	Tiť jsou synové Semovi po čeledech svých, vedlé jazyků svých, po
krajinách svých, v národech svých.			
Gns	10	32	Ty jsou čeledi synů Noé po rodech svých, v národech svých; a od těch
rozdělili se národové na zemi po potopě.			
Gns	11	1	Byla pak všecka země jazyku jednoho a řeči jedné.
Gns	11	2	I stalo se, když se brali od východu, našli pole v zemi Sinear, a
bydlili tam.			
Gns	11	3	A řekli jeden druhému: Nuže, nadělejme cihel, a vypalme je ohněm. I
měli cihly místo kamení, a zemi lepkou místo vápna.			
Gns	11	4	Nebo řekli: Nuže, vystavějme sobě město a věži, jejíž by vrch dosahal
k nebi; a tak učiníme sobě jméno, abychom nebyli rozptýleni po vší zemi.			
Gns	11	5	Sstoupil pak Hospodin, aby viděl to město a věži, kterouž stavěli
synové lidští.			
Gns	11	6	A řekl Hospodin: Aj, lid jeden a jazyk všech těchto, a toť
jest začátek díla jejich; nyní pak nedadí sobě v tom překaziti, což umínili dělati.			
Gns	11	7	Protož sstoupme a změťme tam jazyk jejich, aby jeden druhého jazyku
nerozuměl.			
Gns	11	8	A tak rozptýlil je Hospodin odtud po vší zemi; i přestali stavěti
města toho.			
Gns	11	9	Protož nazváno jest jméno jeho Bábel; nebo tu zmátl Hospodin jazyk vší
země; a odtud rozptýlil je Hospodin po vší zemi.			

Gns	11	10	Titot jsou rodové Semovi: Sem, když byl ve stu letech, zplodil
Arfaxada	ve dvou letech		po potopě.
Gns	11	11	A byl živ Sem po zplození Arfaxada pět set let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	12	Arfaxad pak živ byl pět a třiceti let, a zplodil Sále.
Gns	11	13	A po zplození Sále živ byl Arfaxad čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.
Gns	11	14	Sále také živ byl třiceti let, a zplodil Hebera.
Gns	11	15	A živ byl Sále po zplození Hebera čtyři sta a tři léta; a plodil syny a dcery.
Gns	11	16	Živ pak byl Heber čtyři a třiceti let, a zplodil Pelega.
Gns	11	17	A živ byl Heber po zplození Pelega čtyři sta a třiceti let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	18	Peleg pak živ byl třiceti let, a zplodil Réhu.
Gns	11	19	A živ byl Peleg po zplození Réhu dvě stě a devět let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	20	Réhu také živ byl třiceti a dvě lété, a zplodil Sáruga.
Gns	11	21	A po zplození Sáruga živ byl Réhu dvě stě a sedm let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	22	Živ pak byl Sárug třiceti let, a zplodil Náchora.
Gns	11	23	A byl živ Sárug po zplození Náchora dvě stě let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	24	Náchor pak živ byl dvaceti a devět let, a zplodil Táre.
Gns	11	25	A živ byl Náchor po zplození Táre sto a devatenácte let; a plodil syny a dcery.
Gns	11	26	Živ pak byl Táre sedmdesáte let, a zplodil Abrama, Náchora a Hárana.
Gns	11	27	Tito jsou pak rodové Táre: Táre zplodil Abrama, Náchora a Hárana;
Háran pak zplodil			Lota.
Gns	11	28	Umřel pak Háran prvé než Táre otec jeho v zemi narození svého, totiž v Ur Kaldejských.
Gns	11	29	I spojímali sobě ženy Abram a Náchor; jméno ženy Abramovy Sarai, a jméno ženy Náchorovy Melcha, dcera Háranova, kterýž byl otec Melchy a Jeschy.
Gns	11	30	Byla pak Sarai neplodná, a neměla dětí.
Gns	11	31	I vzal Táre Abrama syna svého, a Lota syna Háranova, vnuka svého, a Sarai nevěstu svou, ženu Abrama syna svého, a vyšli spolu z Ur Kaldejských, aby se brali do země Kananejské, a přišli až do Cháran, a bydlili tam.
Gns	11	32	A byli dnové Táre dvě stě a pět let; i umřel Táre v Cháran.
Gns	12	1	Nebo byl řekl Hospodin Abramovi: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, i z domu otce svého do země, kterouž ukáži tobě.
Gns	12	2	A učiním tě v národ veliký, a požehnám tobě, a zvelebím jméno tvé, a budeš požehnání.
Gns	12	3	Požehnám také dobrořečícím tobě, a zlořečícím tobě zlořečiti budu; ano požehnány budou v tobě všechny čeledi země.
Gns	12	4	I vyšel Abram, tak jakž mu byl mluvil Hospodin, a šel s ním Lot. (Byl pak Abram v sedmdesáti pěti letech, když vyšel z Cháran.)
Gns	12	5	A vzal Abram Sarai manželku svou, a Lota syna bratra svého, a všechno zboží své, kteréhož nabyli, i duše, kterýchž dosáhli v Cháran. A vyšedše, brali se do země Kananejské, až i přišli do ní.
Gns	12	6	I prošel Abram tu zemi až k místu Sichem, to jest až k rovině More. A tehdaž Kananejští byli v zemi.
Gns	12	7	I ukázal se Hospodin Abramovi a řekl: Semeni tvému dám zemi tuto. Tedy vzdělal tu oltář Hospodinu, kterýž se byl ukázal jemu.
Gns	12	8	A odtud podal se k hoře, kteráž leží na východ od Bethel, kdežto rozbil stan svůj, tak že mu Bethel byl na západ, Hai pak na východ; i vzdělal tam oltář Hospodinu, a vzýval jméno Hospodinovo.
Gns	12	9	Potom hnul se Abram dále, a odebral se odtud ku poledni.
Gns	12	10	Byl pak hlad v té zemi; protož sstoupil Abram do Egypta, aby tam byl pohostinu; nebo veliký byl hlad v té zemi.
Gns	12	11	I stalo se, že když přicházel blízko k Egyptu, řekl k Sarai manželce své: Aj, nyní znám, že jsi žena krásné tváři.
Gns	12	12	A stane se, že když tě uzří Egyptští, řeknou: To jest manželka jeho; i zabijí mne, tebe pak živé nechají.
Gns	12	13	Prav medle, že jsi sestra má, aby mi dobře bylo příčinou tvou, a živa zůstala duše má pro tebe.
Gns	12	14	I stalo se, když všel Abram do Egypta, viděli Egyptští ženu, že krásná byla náramně.
Gns	12	15	A vidouce ji knížata Faraonova, schválili ji před ním; i vzata jest žena do domu Faraonova.
Gns	12	16	Kterýžto i Abramovi dobře učinil pro ni; a měl ovce a voly a osly, i služebníky a děvky, též oslice a velbloudy.
Gns	12	17	Ale Hospodin trápil Faraona ranami velikými, i dům jeho, pro Sarai manželku Abramovu.
Gns	12	18	Protož povolal Farao Abrama a řekl: Cos mi to učinil? Pročežs mi

neoznámil, že ona manželka tvá jest?
Gns 12 19 Proč jsi řekl: Sestra má jest? A vzal jsem ji sobě za ženu. Protož
nyní, teď máš manželku svou, vezmi a jdi.
Gns 12 20 I poručil o něm Farao mužům, a propustili ho, i manželku jeho i
všecko, což měl.
Gns 13 1 Vstoupil tedy Abram z Egypta on i žena jeho i všecko, což měl, a Lot s
ním, ku poledni.
Gns 13 2 (Byl pak Abram bohatý velmi na dobytek, na stříbro i na zlato.)
Gns 13 3 A šel cestami svými od poledne až do Bethel, až k místu tomu, kdež
prvé byl stánek jeho, mezi Bethel a Hai,
Gns 13 4 K místu oltáře, kterýž tam byl prvé vzdělal, kdežto vzýval Abram jméno
Hospodino.
Gns 13 5 Také i Lot, kterýž s Abramem chodil, měl ovce a voły i stany.
Gns 13 6 A nemohla jim země postačovat, aby spolu bydlili, proto že zboží jich
bylo veliké, tak že nemohli spolu bydliť.
Gns 13 7 Odkudž vznikla nesnáze mezi pastýři stáda Abramova a mezi pastýři stáda
Lotova; nebo Kananejští a Ferezejští tehdaž bydlili v zemi té.
Gns 13 8 Řekl tedy Abram k Lotovi: Nechžt, prosím, není nesnáze mezi mnou a
tebou, a mezi pastýři mými a pastýři tvými, poněvadž muži bratří jsme.
Gns 13 9 Zdaliž není před tebou všechna země? Odděl se, prosím, ode mne.
Půjdeš-li na levo, já na pravo se držeti budu; pakli půjdeš na pravo, na levo se držeti budu.
Gns 13 10 Pozdvih tedy Lot očí svých, spatřil všechnu rovinu vůkol Jordánu,
kteráž před tím, než Hospodin zkazil Sodomu a Gomoru, všechna až k Ségor svažována byla, jako
zahrad Hospodina, a jako země Egyptská.
Gns 13 11 I zvolil sobě Lot všechnu rovinu Jordánskou, a bral se k východu; a tak
oddělili se jeden od druhého.
Gns 13 12 Abram bydlil v zemi Kananejské, ale Lot přebýval v městech té roviny,
podav stanů až k Sodomě.
Gns 13 13 Lidé pak Sodomští byli zlí, a hříšníci před Hospodinem velicí.
Gns 13 14 I řekl Hospodin Abramovi, když se oddělil od něho Lot: Pozdvihni nyní
oči svých, a pohleď z místa, na němž jsi, na půlnoc i na poledne, i na východ a na západ.
Gns 13 15 Nebo všechnu zemi, kterouž vidíš, tobě dám a semení tvému až na věky.
Gns 13 16 A rozmnožím símě tvé jako prach země; nebo jestliže kdo bude moci
sčísti prach země, tedy i símě tvé sečteno bude.
Gns 13 17 Vstaň, projdi tu zemi na dyl i na šíř její; nebo tobě ji dám.
Gns 13 18 Tedy Abram hnuv se s stanem, přišel a bydlil v rovinách Mamre, kteréž
jsou při Hebronu, kdežto vzdělal oltář Hospodinu.
Gns 14 1 Stalo se pak ve dnech těch, že Amrafel král Sinearský, Arioch král
Elasarský, Chedorlaomer král Elamitský, a Thádal král Goimský,
Gns 14 2 Vyzdvihli válku proti Bérovi králi Sodomskému, a proti Bersovi králi
Gomorskému, a Senábovi králi Adamatskému, a Semeberovi králi Seboimskému, a králi Bélamskému,
to jest Ségorskému.
Gns 14 3 Všickni tito sjeli se do údolí Siddim, to jest již moře solné.
Gns 14 4 Dvanácte let sloužili Chedorlaomerovi, třináctého pak léta zprotivili
se.
Gns 14 5 Protož léta čtrnáctého přitáhl Chedorlaomer a králové, kteříž byli s
ním, a pobili Refaimské v Astarotu Karnaimských, a Zuzimské v Cham, a Emimské na rovinách
Kariataimských,
Gns 14 6 A Horejské na hoře jich Seir, až k rovině Fáran, kteráž leží nad
pouští.
Gns 14 7 A vracejíce se, přitáhli k En Misfat, kteráž již jest Kádes, a
pohubili všechnu krajinu Amalechitského, také i Amorejského, bydlícího v Hasesontamar.
Gns 14 8 Protož vytáhl král Sodomský, a král Gomorský, a král Adamatský, a král
Seboimský, a král Bélamský, to jest Ségorský, a sšikovali se proti nim k bitvě v údolí Siddim,
Gns 14 9 Proti Chedorlaomerovi králi Elamitskému, a Thádalovi králi Goimskému,
a Amrafelovi králi Sinearskému, i Ariochovi králi Elasarskému, čtyři králové proti pěti.
Gns 14 10 (V údolí pak Siddim bylo mnoho studnic klejovatých.) I utíkajíce král
Sodomský a Gomorský, padli tam; a kteří pozůstali, utekli na hory.
Gns 14 11 A pobravše všechno zboží Sodomských a Gomorských, a všechny potrav
jich, odtáhli.
Gns 14 12 Vzali také Lota, a zboží jeho, syna bratra Abramova, a odjeli; nebo on
bydlil v Sodomě.
Gns 14 13 Přišel pak jeden, kterýž byl utekl, a zvěstoval Abramovi Hebrejskému,
kterýž tehdaž bydlil v rovinách Mamre Amorejského, bratra Eškolova a bratra Anerova; nebo ti
měli smlouvu s Abramem.
Gns 14 14 Uslyšev tedy Abram, že by zajat byl bratr jeho, vypravil způsobných k
boji a v domě svém zrozených služebníků tři sta a osmnácte, a honil je až k Dan.
Gns 14 15 A odděliv se, připadl na ně v noci, on i služebníci jeho, a porazil
je; a stíhal je až k Chobah, kteréž leží na levo Damašku.
Gns 14 16 I odjal zase všechno zboží; také i Lota bratra svého s statkem jeho
zase přivedl, ano i ženy a lid.
Gns 14 17 Tedy vyšel král Sodomský proti němu, když se navracoval od pobiti

Chedorlaomera a králů, kteříž byli s ním, k údolí Sáveh, kteréž jest údolí královské.
 Gns 14 18 Melchisedech také král Sálem, vynesl chléb a víno; a ten byl kněz Boha silného nejvyššího.
 Gns 14 19 I požehnal mu a řekl: Požehnaný Abram Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem a zemí;
 Gns 14 20 A požehnaný Bůh silný nejvyšší, kterýž dal nepřátele tvé v ruce tvé. I dal mu Abram desátky ze všech věcí.
 Gns 14 21 Král pak Sodomský řekl Abramovi: Dej mi lid, a zboží vezmi sobě.
 Gns 14 22 I řekl Abram králi Sodomskému: Pozdvihl jsem ruky své k Hospodinu, Bohu silnému nejvyššímu, kterýž vládne nebem i zemí,
 Gns 14 23 že nevezmu od nití až do řeménka obuvi ze všech věcí, kteréž jsou tvé, abys neřekl: Já jsem obohatil Abrama,
 Gns 14 24 Kromě toliko toho, což snědli bojovníci, a dílu mužů, kteříž se mnou šli, totiž Aner, Eškol a Mamre; oni nechat vezmou díl svůj.
 Gns 15 1 Když pak ty věci pominuly, stalo se slovo Hospodinovo k Abramovi u vidění, řkouc: Neboj se, Abrame; já budu pavéza tvá, a odplata tvá velmi veliká.
 Gns 15 2 Jemužto řekl Abram: Panovníče Hospodine, což mi dáš, poněvadž já scházím bez dětí, a ten, jemuž zanechám domu svého, bude Damašský Eliezer?
 Gns 15 3 Řekl ještě Abram: Aj, mně jsi nedal semene; a aj, schovanec můj bude mým dědicem.
 Gns 15 4 A aj, slovo Hospodinovo k němu, řkuci: Nebudeš ten dědicem tvým, ale kterýž vyjde z života tvého, ten dědicem tvým bude.
 Gns 15 5 I vyvedl jej ven a řekl: Vzhledniž nyní k nebi, a sečti hvězdy, budeš-li je však moci sčísti? Řekl mu ještě: Tak bude símě tvé.
 Gns 15 6 I uvěřil Hospodinu, a počteno mu to za spravedlnost.
 Gns 15 7 (Nebo byl řekl jemu: Já jsem Hospodin, kterýž jsem tě vyvedl z Ur Kaldejských, abych dal zemi tuto k dědičnému vládařství.
 Gns 15 8 I řekl: Panovníče Hospodine, po čem poznám, že ji dědičně obdržím?
 Gns 15 9 I odpověděl jemu: Vezmi mně jalovici tříletou, a kozu tříletou, a skopce tříletého, hrdličku také a holoubátko.
 Gns 15 10 Kterýžto vzav ty všechny věci, zroztínal je na poly, a rozložil na dvě straně, jednu polovici proti druhé; ptáků pak nezroztínal.
 Gns 15 11 Ptáci pak sedali na ta mrtvá těla, a Abram je sháněl.
 Gns 15 12 I stalo se, když slunce zapadalo, že dřímota těžká připadla na Abrama; a aj, hrůza a tma veliká obklíčila jej).
 Gns 15 13 Řekl tedy Bůh Abramovi: To zajisté věz, že pohostinu bude símě tvé v zemi cizí, a v službu je podrobí, a trápití je budou za čtyři sta let.
 Gns 15 14 Však národ, jemuž slouží ti budou, já souditi budu; a potom vyjdou s velikým zbožím.
 Gns 15 15 Ty pak půjdeš k otcům svým v pokoji; a pohřben budeš v starosti dobré.
 Gns 15 16 A čtvrté pokolení sem se navrátí; nebt ještě není doplněna nepravost Amorejských.
 Gns 15 17 I stalo se, když zapadlo slunce, a tma bylo, a aj, ukázala se pec kouřící se, a pochodně ohnivá, kteráž šla mezi díly těmi.
 Gns 15 18 V ten den učinil Hospodin smlouvu s Abramem, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, od řeky Egyptské až do řeky té veliké, řeky Eufraten:
 Gns 15 19 Cínejské, Cenezejské, Cethmonské,
 Gns 15 20 A Hetejské, Ferezejské, a Refaimské,
 Gns 15 21 Amorejské, i Kananejské také, a Gergezejské a Jebuzejské.
 Gns 16 1 Sarai pak manželka Abramova jemu nerodila; a měla děvku Egyptskou, jménem Agar.
 Gns 16 2 I řekla Sarai Abramovi: Aj, nyní Hospodin zavřel život můj, abych nerodila; vejdi, prosím, k děvce mé, zda bych aspoň z ní mohla mítí syny. I povolil Abram řeči Sarai.
 Gns 16 3 Tedy vzavši Sarai manželka Abramova Agar Egyptskou děvku svou, po desíti letech, jakž bydliti počal Abram v zemi Kananejské, dala ji Abramovi muži svému za ženu.
 Gns 16 4 I všel k Agar, kterážto počala. Viduci pak ona, že počala, zlehčila sobě paní svou.
 Gns 16 5 I řekla Sarai Abramovi: Křivdou mou tys vinen; já jsem dala děvku svou v lůno tvé, kterážto viduci, že počala, zlehčila mne sobě. Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou.
 Gns 16 6 I řekl Abram k Sarai: Aj, děvka tvá v moci tvé; učiň s ní, cožť se za dobré vidí. Tedy trápila ji Sarai, a ona utekla od ní.
 Gns 16 7 Našel ji pak anděl Hospodinův u studnice vody na poušti, u studnice té, kteráž jest při cestě Šur.
 Gns 16 8 A řekl: Agar, děvko Sarai, odkud jdeš, a kam se béřeš? I řekla: Od tváři Sarai paní své já utíkám.
 Gns 16 9 Tedy řekl jí anděl Hospodinův: Navrať se ku paní své, a pokoř se pod ruku její.
 Gns 16 10 Opět řekl anděl Hospodinův: Velice rozmnožím símě tvé, aniž bude moci sečteno býti pro množství.

Gns 16 11 Potom také řekl anděl Hospodinův: Aj, ty jsi těhotná, a tudíž porodíš syna, a nazveš jméno jeho Izmael; nebo uslyšel Hospodin trápení tvé.
Gns 16 12 Budeť pak lítý člověk; ruce jeho proti všechněm, a ruce všech proti němu; a před tváří všech bratrů svých bydleti bude.
Gns 16 13 I nazvala Agar jméno Hospodinovo, kterýž mluvil jí: Ty jsi silný Bůh vidění; nebo řekla: zdaliž teď také nevidím po tom, kterýž mne viděl?
Gns 16 14 Protož nazvala studnici tu studnicí Živého vidoucího mne. Aj, ta jest mezi Kádes a Barad.
Gns 16 15 Porodila pak Agar Abramovi syna; a nazval Abram jméno syna svého, kteréhož porodila Agar, Izmael.
Gns 16 16 Abram pak byl v osmdesáti šesti letech, když mu porodila Agar Izmaele.
Gns 17 1 Když pak Abram byl v devadesáti devíti letech, ukázal se mu Hospodin, a řekl jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; chodiž ustavičně přede mnou a budiž dokonalým.
Gns 17 2 A učiním smlouvu svou mezi sebou a tebou a rozmnožím tě náramně velmi.
Gns 17 3 Padl pak Abram na tvář svou; i mluvil Bůh s ním, řka:
Gns 17 4 Jáť jsem, aj, smlouva má s tebou, a budeš otcem národů mnohých.
Gns 17 5 Aniž více slouti bude jméno tvé Abram, ale bude jméno tvé Abraham; nebo otcem mnohých národů učinil jsem tě.
Gns 17 6 A učiním, abys se rozplodil náramně velmi, a rozšířím tě v národy; i králové z tebe vyjdou.
Gns 17 7 Utvrdím také smlouvu svou mezi sebou a tebou, i mezi semenem tvým po tobě, po rodech jejich, za smlouvu věčnou, totiž abych byl Bohem tvým i semene tvého po tobě.
Gns 17 8 Nadto dám tobě i semeni tvému po tobě zemi, v nížto obýváš pohostinu, všecku zemi Kananejskou k vládařství věčnému; a budu jejich Bohem.
Gns 17 9 Řekl ještě Bůh Abrahamovi: Ty pak ostříhati budeš smlouvy mé, ty i símě tvé po tobě, po rodech svých.
Gns 17 10 Tatotť jest smlouva má mezi mnou a mezi vámi, i mezi semenem tvým po tobě, kteréž ostříhati budete: Aby obřezán byl mezi vámi každý pohlaví mužského.
Gns 17 11 Obřezete pak tělo hanby své; a to bude znamením smlouvy mezi mnou a mezi vámi.
Gns 17 12 Každý tedy pohlaví mužského osmého dne obřezán bude mezi vámi po rodech vašich, doma narozený i koupený za stříbro, z kterých by koli cizozemců byl, jenž není z semene tvého.
Gns 17 13 Konečně atť jest obřezán narozený v domě tvém, i koupený za peníze tvé; a budeť smlouva má na těle vašem za smlouvu věčnou.
Gns 17 14 Neobřezaný pak pacholík, kterýž by neobřezal těla neobřízky své, vyhlazena zajisté bude duše ta z lidu svého; nebo smlouvu mou zrušil.
Gns 17 15 Řekl také Bůh Abrahamovi: Sarai manželce své nebudeš říkati Sarai, ale Sára bude jméno její.
Gns 17 16 Nebo požehnám jí a dámť z ní syna; požehnámť jí, a bude v národy; králové národů z ní vyjdou.
Gns 17 17 Tedy padl Abraham na tvář svou, a zasmáv se, řekl v srdci svém: Zdali stoletému narodí se syn? A zdali Sára v devadesáti letech porodí?
Gns 17 18 I řekl Abraham Bohu: Ó byť jen Izmael živ byl před tebou!
Gns 17 19 Jemužto řekl Bůh: Nýbrž Sára manželka tvá porodí tobě syna, a nazveš jméno jeho Izák; i utvrdím smlouvu svou s ním za smlouvu věčnou, i s semenem jeho po něm.
Gns 17 20 Také o Izmaele uslyšel jsem tě; a aj, požehnám jemu, a učiním to, aby se rozplodil, a rozmnožím ho náramně velmi; dvanáctero knížat zplodí, a rozšířím jej v národ veliký.
Gns 17 21 Ale smlouvu svou utvrdím s Izákem, kteréhožť porodí Sára po roce, při tomto času.
Gns 17 22 A když dokonal Bůh řeč svou s ním, vstoupil od Abrahama.
Gns 17 23 Vzal tedy Abraham Izmaele syna svého, i všechny zrozené v domě svém, i všechny koupené za stříbro své, každého, kdož byl pohlaví mužského, z domácích svých, a obřezal tělo neobřízky jejich hned v ten den, jakž s ním Bůh mluvil.
Gns 17 24 A byl Abraham v devadesáti devíti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.
Gns 17 25 Izmael pak syn jeho byl v třinácti letech, když obřezáno bylo tělo neobřízky jeho.
Gns 17 26 Jednoho a téhož dne obřezáni jsou, Abraham a Izmael syn jeho.
Gns 17 27 I všickni domácí jeho, doma zrození i za stříbro od cizozemce koupení, obřezáni jsou s ním.
Gns 18 1 Ukázal se pak jemu Hospodin v rovině Mamre; a on seděl u dveří stanu, když veliké horko na den bylo.
Gns 18 2 A když pozdvihl oči svých, viděl, a aj, tři muži stáli naproti němu. Kterážto jakž uzřel, běžel jím vstříc ode dveří stanu, a sklonil se až k zemi.
Gns 18 3 A řekl: Pane můj, jestliže jsem nyní našel milost před očima tvými, prosím, nepomíjej služebníka svého.
Gns 18 4 Přineseno bude trochu vody, a umyjete nohy své, a odpočinete pod stromem.
Gns 18 5 Zatím přinesu kuš chleba, a posilníte srdce svého; potom půjdete, poněvadž mimo služebníka svého jdete. I řekl: Tak učin, jakž jsi mluvil.

Gns 18 6 Tedy pospíšíl Abraham do stanu k Sáře, a řekl: Spěšně tři míry mouky
bělné zadělej, a napeč podpopelných chlebů.
Gns 18 7 Abraham pak běžel k stádu; a vzav tele mladé a dobré, dal služebníku,
kterýžto pospíšíl připravití je.
Gns 18 8 Potom vzav másla a mléka, i tele, kteréž připravil, položil před ně;
sám pak stál při nich pod stromem, i jedli.
Gns 18 9 Řekli pak jemu: Kde jest Sára manželka tvá? Kterýžto odpověděl: Teď v
stanu.
Gns 18 10 A řekl: Jistotně se navrátím k tobě vedlé času života, a aj, syna míti
bude Sára manželka tvá. Ale Sára poslouchala u dveří stanu, kteréž byly za ním.
Gns 18 11 Abraham pak i Sára byli staří a sešlého věku, a přestal byl Sáře běh
ženský.
Gns 18 12 I smála se Sára sama v sobě, řkuci: Teprv když jsem se sstarala, v
rozkoše se vydám? A ještě i pán můj se sstaral.
Gns 18 13 Tedy řekl Hospodin Abrahamovi: Proč jest se smála Sára, řkuci: Zdaliž
opravdu ještě roditi budu, a já se sstarala?
Gns 18 14 Zdaliž co skrytého bude před Hospodinem? K času určitému navrátím se k
tobě vedlé času života, a Sára bude míti syna.
Gns 18 15 Zapřela pak Sára a řekla: Nesmála jsem se; nebo se bála. I řekl
Hospodin: Nenít tak, ale smála jsi se.
Gns 18 16 Tedy vstavše odtud muži ti, obrátili se k Sodomě; Abraham pak šel s
nimi, aby je provodil.
Gns 18 17 A řekl Hospodin: Zdali já zatajím před Abrahamem, což dělati budu?
Gns 18 18 Poněvadž Abraham jistotně bude v národ veliký a silný, a požehnání
budou v něm všickni národové země.
Gns 18 19 Nebo znám jej; protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby
ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud, aťby naplnil Hospodin Abrahamovi,
což mu zaslíbil.
Gns 18 20 I řekl Hospodin: Proto že rozmnožen jest křik Sodomských a Gomorských,
a hřích jejich že obtížen jest náramně:
Gns 18 21 Sstoupím již a pohledím, jestliže podle křiku jejich, kterýž přišel ke
mně, činili, důjde na ně setření; a pakli toho není, zvím.
Gns 18 22 A obrátivše se odtud muži, šli do Sodomy; Abraham pak ještě stál před
Hospodinem.
Gns 18 23 V tom přistoupiv Abraham, řekl: Zdali také zahladíš spravedlivého s
bezbožným?
Gns 18 24 Bude-li padesáte spravedlivých v tom městě, zdali předce zahubíš, a
neodpustíš místo pro padesáte spravedlivých, kteříž jsou v něm?
Gns 18 25 Odstup to od tebe, abys takovou věc učiniti měl, abys usmrtil
spravedlivého s bezbožným; taktž by byl spravedlivý jako bezbožný. Odstup to od tebe; zdaliž
soudce vší země neučiní soudu?
Gns 18 26 I řekl Hospodin: Jestliže naleznu v Sodomě, v městě tom, padesáte
spravedlivých, odpustím všemu tomu místu pro ně.
Gns 18 27 A odpovídaje Abraham, řekl: Aj, nyní chtěl bych mluvití ku Pánu svému,
ačkoli jsem prach a popel.
Gns 18 28 Co pak, nedostane-li se ku padesáti spravedlivým pěti, zdali zkazíš
pro těch pět všecko město? I řekl: Nezahladím, jestliže najdu tam čtyřicet pět.
Gns 18 29 Opět mluvil Abraham a řekl: Snad nalezeno bude tam čtyřicet? A
odpověděl: Neučiním pro těch čtyřicet.
Gns 18 30 I řekl Abraham: Prosím, necht se nehněvá Pán můj, že mluvití budu:
Snad se jich nalezne tam třicet? Odpověděl: Neučiním, jestliže naleznu tam třicet.
Gns 18 31 A opět řekl: Aj, nyní počal jsem mluvití ku Pánu svému: Snad se
nalezne tam dvacet? Odpověděl: Nezahladím i pro těch dvacet.
Gns 18 32 Řekl ještě: Prosím, ať se nehněvá Pán můj, jestliže jednou ještě
mluviti budu: Snad se jich najde tam deset? Odpověděl: Nezahladím i pro těch deset.
Gns 18 33 I odšel Hospodin, když dokonal řeč k Abrahamovi; Abraham pak navrátil
se k místu svému.
Gns 19 1 Přišli pak dva andělé do Sodomy u večer, a Lot seděl v bráně Sodomske.
Kteréžto když uzał, vstav, šel jim v cestu a sklonil se tváří až k zemi.
Gns 19 2 A řekl: Aj, prosím páni moji, uchylte se nyní do domu služebníka
svého, a zůstaňte přes noc; umyjete také nohy své a ráno vstanouce, půjdete cestou svou. Oni
pak odpověděli: Nikoli, ale přenocujeme na ulici.
Gns 19 3 Ale když on je velmi nutil, obrátivše se k němu, vešli do domu jeho. I
udělal jim hody, a napekl chlebů přesných, i jedli.
Gns 19 4 Prvé pak než lehli, muži města toho, muži Sodomští, osuli se vůkol
domu toho, od mladého až do starého, všecken lid odevšad.
Gns 19 5 I volali na Lota, a řekli jemu: Kde jsou ti muži, kteříž přišli k tobě
v noci? Vyveď je k nám, ať je poznáme.
Gns 19 6 I vyšel k nim Lot ven, a zavřel po sobě dvěře.
Gns 19 7 A řekl: Prosím, bratři moji, nečiňte zlého.
Gns 19 8 Aj, mám teď dvě dcery, kteréžto nepoznaly muže; vyvedu je nyní k vám,
čiňte s nimi, jak se vám líbí; toliko mužům těmto nic nečiňte, poněvadž vešli pod stín střechy

mé.
Gns 19 9 I řekli: Odejdi tam! A mluvili: Sám se dostal sem pohostinu, a chce nás souditi? Nyní tobě hůř uděláme, než jím. I obořili se násilně na muže toho, totiž na Lota, a přistoupili, aby vylomili dvěře.
Gns 19 10 Tedy muži ti vztáhli ven ruku svou, a uvedli Lota k sobě do domu, a dvěře zavřeli.
Gns 19 11 A ty muže, kteříž byli přede dveřmi domu, ranili slepotou velikou, od nejmenšího až do největšího, tak že ustali, hledajíce dveří.
Gns 19 12 I řekli muži k Lotovi: Máš-li ještě zde koho, buď zetě neb syny své, neb dcery své, i všecko, což máš v městě, vyveď z místa tohoto.
Gns 19 13 Nebo zkazíme místo toto, proto že se velmi rozmohl křik jejich před Hospodinem, a poslal nás Hospodin, abychom zkazili je.
Gns 19 14 Vyšed tedy Lot, mluvil k zetům svým, kteříž již měli pojímati dcery jeho, a řekl: Vstaňte, vyjděte z místa tohoto, nebo zkazí Hospodin město toto. Ale zdálo se zetům jeho, jako by žertoval.
Gns 19 15 A když zasvítávalo, nutili andělé Lota, řkouce: Vstaň, vezmi ženu svou a dvě dcery své, kteréž tu jsou, abys nezhynul v pomstě města.
Gns 19 16 A když prodléval, chopili muži ruku jeho, a ruku ženy jeho, a ruku dvou dcer jeho, nebo se slitoval nad ním Hospodin; i vyvedli jej, a pustili za městem.
Gns 19 17 A stalo se, když je vedli ven, řekl jeden: Zachovejž život svůj, neohlédej se zpět, ani se zastavuj na vši této rovině; ujdí na horu, abys nezhynul.
Gns 19 18 I řekl jím Lot: Ne tak, prosím, páni moji.
Gns 19 19 Aj, nyní nalezl služebník tvůj milost před očima tvýma, a veliké jest milosrdenství tvé, kteréž jsi učinil se mnou, když jsi zachoval duši mou; ale jáť nebudu moci ujíti na tu horu, aby mne nepostihlo to zlé, a umřel bych.
Gns 19 20 Hle, teď jest toto město blízko, do něhož bych utekl, a totž jest malé; prosím, nechť tam ujdu; však pak neveliké jest, a živa bude duše má.
Gns 19 21 I řekl k němu: Aj, uslyšel jsem žádost tvou i v této věci, abych nepodvrátil města toho, o němž jsi mluvil.
Gns 19 22 Pospěšiz, ujdí tam; neboť nebudu moci učiniti ničehož, dokudž tam nedojdeš. A z té příčiny nazváno jest jméno města toho Ségor.
Gns 19 23 Slunce vzcházelo nad zemi, když Lot všel do Ségor.
Gns 19 24 A Hospodin dštíil na Sodomu a na Gomoru sírou a ohněm od Hospodina s nebe.
Gns 19 25 A podvrátil ta města i všecku tu rovinu, všecky také obyvatele těch měst, i všecko, což roste z země.
Gns 19 26 I ohlédl se žena jeho, jdouc za ním, a obrácena jest v sloup solný.
Gns 19 27 Vstav pak Abraham ráno, pospíšil k místu tomu, kdež byl stál před Hospodinem.
Gns 19 28 A pohleděv k Sodomě a Gomoře, i na všecku zemi té roviny, uzřel, a aj, vystupoval dým z země té, jako dým z vápenice.
Gns 19 29 Stalo se tedy, když kazil Bůh města té roviny, že se rozpomenul Bůh na Abrahama, a vytrhl Lota z prostředku podvrácení, když podvracel města, v nichž bydlil Lot.
Gns 19 30 Potom vyšel Lot z Ségor, a bydlil na hoře té, a obě dvě dcery jeho s ním; nebo nesměl bydliti v Ségor. I bydlil v jeskyni s oběma dcerami svými.
Gns 19 31 I řekla prvorozená k mladší: Otec náš jest již starý, a není žádného muže na zemi, ještě by všel k nám podle obyčeje vši země.
Gns 19 32 Poď, dejme píti otci našemu vína, a spěme s ním, abychom zachovaly z otce našeho símě.
Gns 19 33 I daly píti otci svému vína té noci; a všedši prvorozená, spala s otcem svým, kterýžto necítil, ani když lehla, ani když vstala.
Gns 19 34 Nazejtří pak řekla prvorozená k mladší: Aj, spala jsem včerejší noci s otcem svým; dejme mu píti vína ještě této noci; potom vejduc, spi s ním, a zachovejme símě z otce našeho.
Gns 19 35 I daly píti ještě té noci otci svému vína; a vstala ta mladší, a spala s ním; on pak necítil, ani když ona lehla, ani když vstala.
Gns 19 36 A tak počaly obě dcery Lotovy z otce svého.
Gns 19 37 I porodila prvorozená syna, a nazvala jméno jeho Moáb; ontž jest otec Moábských až do dnešního dne.
Gns 19 38 I mladší také porodila syna, a nazvala jméno jeho Ben Ammon; ontž jest otcem Ammonitských až do dnešního dne.
Gns 20 1 Odtud bral se Abraham do země polední, aby bydlil mezi Kádes a Sur; i byl pohostinu v Gerar;
Gns 20 2 kdežto pravil Abraham o Sáře manželce své: Sestra má jest. Tedy poslav Abimelech, král Gerarský, vzal Sáru.
Gns 20 3 Ale přišed Bůh k Abimelechovi ve snách v noci, řekl jemu: Aj, ty již umřeš pro ženu, kterouž jsi vzal, poněvadž jest vdaná za muže.
Gns 20 4 Abimelech pak nepřiblížil se k ní; protož řekl: Pane, zdaž také spravedlivý národ zabiješ?
Gns 20 5 Zdaliž mi sám nepravil: Sestra má jest? A ona též pravila: Bratr můj jest. V upřímnosti srdce svého a v nevinnosti rukou svých učinil jsem to.
Gns 20 6 I řekl jemu Bůh ve snách: Jáť také vím, že v upřímnosti srdce svého

učinil jsi to, a já také zdržel jsem tě, abys nezhřešil proti mně; protož nedalť jsem se jí dotknouti.

Gns 20 7 Nyní tedy, navrať ženu muži tomu; nebo prorok jest, a modliti se bude za tebe, a živ budeš. Pakli jí nenavrátiš, věz, že smrtí umřeš ty i všecko, což tvého jest.

Gns 20 8 A vstav Abimelech ráno, svolal všecky služebníky své, a vypravoval všecka slova ta v uši jejich. I báli se ti muži velmi.

Gns 20 9 Potom povolav Abimelech Abrahama, řekl jemu: Co jsi nám to učinil? A co jsem zhřešil proti tobě, že jsi uvedl na mne a na království mé hřích veliký? Učinils mi, čehož jsi učiniti neměl.

Gns 20 10 A řekl opět Abimelech Abrahamovi: Cos myslil, žes takovou věc učinil?

Gns 20 11 Odpověděl Abraham: Řekl jsem: Jistě že není bázně Boží na místě tomto, a zabijí mne pro ženu mou.

Gns 20 12 A také v pravdě jest sestra má, dcera otce mého, však ne dcera matky mé; a pojal jsem ji sobě za manželku.

Gns 20 13 Když pak vyvedl mne Bůh z domu otce mého, abych pohostinu bydlil, tedy řekl jsem jí: Toto mi dobrodiní učiníš: Na každém místě, kamž půjdeme, prav o mně: Bratr můj jest.

Gns 20 14 Tedy vzav Abimelech ovce a voly, služebníky také a děvky, dal je Abrahamovi; a navrátil mu Sáru manželku jeho.

Gns 20 15 A řekl Abimelech: Aj, země má před tebou; kdežť se koli příhodné býti vidí, tu přebývej.

Gns 20 16 Sáře pak řekl: Aj, dal jsem tisíc stříbrných bratru tvému, hle, onť jest tobě zástěrou očí u všech, kteříž jsou s tebou. A všemi těmito věcmi Sára poučena byla.

Gns 20 17 I modlil se Abraham Bohu, a uzdravil Bůh Abimelecha, a ženu jeho, a děvky jeho; i rodily.

Gns 20 18 Nebo byl zavřel Hospodin každý život ženský v domě Abimelechově, pro Sáru manželku Abrahamovu.

Gns 21 1 Navštívil pak Hospodin Sáru, tak jakž byl řekl; a učinil Hospodin Sáře, jakož byl mluvil.

Gns 21 2 Nebo počala a porodila Sára Abrahamovi syna v starosti jeho, v ten čas, kterýž předpověděl Bůh.

Gns 21 3 A nazval Abraham jméno syna svého, kterýž se mu narodil, jehož porodila Sára, Izák.

Gns 21 4 A obřezal Abraham syna svého Izáka, když byl v osmi dnech, tak jakž mu byl přikázal Bůh.

Gns 21 5 Byl pak Abraham ve stu letech, když se mu narodil Izák syn jeho.

Gns 21 6 I řekla Sára: Radost mi učinil Bůh; kdokoli uslyší, radovati se bude spolu se mnou.

Gns 21 7 A přidala: Kdo by byl řekl Abrahamovi, že bude Sára děti kojiti? A však jsem porodila syna v starosti jeho.

Gns 21 8 I rostlo dítě a ostaveno jest. Tedy učinil Abraham veliké hody v ten den, v němž ostaven byl Izák.

Gns 21 9 Viděla pak Sára, že syn Agar Egyptské, kteréhož porodila Abrahamovi, jest posměvač.

Gns 21 10 I řekla Abrahamovi: Vyvrz děvku tuto i syna jejího; neboť nebude dědicem syn děvky té s synem svým Izákem.

Gns 21 11 Ale Abraham velmi těžce nesl tu řeč, pro syna svého.

Gns 21 12 I řekl Bůh Abrahamovi: Nestěžuj sobě o dítěti a o děvce své; cožkoli řekla tobě Sára, povol řeči její, nebo v Izákovi nazváno bude tobě sítě.

Gns 21 13 A však i syna děvky učiním v národ; nebo tvé sítě jest.

Gns 21 14 Vstal tedy Abraham velmi ráno, a vzav chléb a láhvi vody, dal Agar a vložil na rameno její, a pustil ji od sebe i s dítětem. Kterážto odešla a chodila po poušti Bersabé.

Gns 21 15 A když nebylo vody v láhvi, povrhla dítě pod jedním stromem.

Gns 21 16 A odšedši, sedla naproti tak daleko, jako by mohl z lučiště dostřeliti; nebo pravila: Nebudu se dívat na smrt dítěte. Seděla tedy naproti, a pozdvihši hlasu svého, plakala.

Gns 21 17 I uslyšel Bůh hlas dítěte; a anděl Boží s nebe zavolał na Agar, a řekl jí: Coť jest, Agar? Neboj se; nebo Bůh uslyšel hlas dítěte z místa, na kterémž jest.

Gns 21 18 Vstaň, vezmi dítě, a ujmi je rukou svou; nebo v národ veliký učiním je.

Gns 21 19 A otevřel Bůh oči její, aby uzřela studnici vody. I šla a naplnila láhvi vodou, a napojila dítě.

Gns 21 20 A Bůh byl s dítětem, kteréžto zrostlo a bydlilo na poušti, a byl z něho střelec.

Gns 21 21 Bydlil pak na poušti Fáran; i vzala mu matka jeho ženu z země Egyptské.

Gns 21 22 Stalo se pak toho času, že mluvil Abimelech a Fikol, kníže vojska jeho, k Abrahamovi těmito slovy: Bůh s tebou jest ve všech věcech, kteréž ty činíš.

Gns 21 23 Protož nyní, přísáhní mi teď skrze Boha: Toto ať se stane, jestliže mi sklamáš, neb synu mému, aneb vnuku mému; vedlé milosrdenství, kteréž jsem já učinil s tebou, i ty že učiníš se mnou a s zemí, v níž jsi byl pohostinu.

Gns 21 24 I řekl Abraham: A já přísáhnou.
Gns 21 25 (A přitom domlouval se Abraham na Abimelecha o studnici vody, kterouž
mu mocí odjali služebníci Abimelechovi.
Gns 21 26 I řekl Abimelech: Nevím, kdo by učinil takovou věc; a aniž jsi ty mi
oznámil, aniž jsem já také co slyšel, až dnes.)
Gns 21 27 Vzav tedy Abraham ovce i voly dal Abimelechovi; a vešli oba dva v
smlouvu.
Gns 21 28 A postavil Abraham sedm jehnic stáda obzvlášť.
Gns 21 29 I řekl Abimelech Abrahamovi: K čemu jest těchto sedm jehnic, kteréž
jsi postavil obzvlášť?
Gns 21 30 Odpověděl: Že sedm těch jehnic vezmeš z ruky mé, aby mi to bylo na
svědectví, že jsem kopal studnici tuto.
Gns 21 31 Pročež nazváno jest to místo Bersabé, že tu oba dva přísáhli.
Gns 21 32 A tak učinili smlouvu v Bersabé. Vstav pak Abimelech a Fikol, kníže
vojska jeho, navrátili se do země Filistinské.
Gns 21 33 I nasázel stromoví v Bersabé, a vzýval tam jméno Hospodina, Boha
silného, věčného.
Gns 21 34 A bydlil Abraham v zemi Filistinské za mnoho dní.
Gns 22 1 Když pakty věci pomínuly, zkusil Bůh Abrahama, a řekl k němu:
Abrahame! Kterýžto odpověděl: Teď jsem.
Gns 22 2 I řekl: Vezmi nyní syna svého, toho jediného svého, kteréhož miluješ,
Izáka, a jdi do země Moria; a obětuj ho tam v obět zápalnou na jedné hoře, o níž povím tobě.
Gns 22 3 Tedy vstav Abraham velmi ráno, osedlal osla svého a vzal dva
služebníky své s sebou, a Izáka syna svého; a nasekav dříví k oběti zápalné, vstal a bral se k
místu, o němž pověděl mu Bůh.
Gns 22 4 Třetího pak dne pozdvihl Abraham očí svých, a uzřel to místo zdaleka.
Gns 22 5 A řekl Abraham služebníkům svým: Pozůstaňte vy tuto s oslem, já pak a
dítě půjdeme tamto; a pomodlíce se, navrátíme se k vám.
Gns 22 6 Tedy vzal Abraham dříví k zápalné oběti, a vložil je na Izáka syna
svého; sám pak nesl v ruce své oheň a meč. I šli oba spolu.
Gns 22 7 Mluvě pak Izák Abrahamovi otci svému, řekl: Otče můj! Kterýž
odpověděl: Co chceš, synu můj? A řekl: Aj, teď oheň a dříví, a kdež hovádko k zápalné oběti?
Gns 22 8 Odpověděl Abraham: Bůh opatří sobě hovádko k oběti zápalné, synu můj. A
šli předce oba spolu.
Gns 22 9 A když přišli k místu, o němž mu byl mluvil Bůh, udělal tu Abraham
oltář, a srovnal dříví; a svázav syna svého, vložil ho na oltář na dříví.
Gns 22 10 I vztáhl Abraham ruku svou, a vzal meč, aby zabil syna svého.
Gns 22 11 Tedy zavolał na něho anděl Hospodinův s nebe a řekl: Abrahame,
Abrahame! Kterýžto odpověděl: Aj, já.
Gns 22 12 I řekl jemu: Nevztahuj ruky své na dítě, aniž mu co činiš; neboť jsem
již poznal, že se Boha bojíš, když jsi neodpustil synu svému, jedinému svému pro mne.
Gns 22 13 A pozdvihl Abraham očí svých, viděl, a hle, skopec za ním vězel v trní
za rohy své. I šel Abraham a vzal skopce toho, a obětoval jej v obět zápalnou místo syna
svého.
Gns 22 14 A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do
dnes: Na hoře Hospodinově opatří se.
Gns 22 15 Zvolał pak anděl Hospodinův na Abrahama podruhé s nebe,
Gns 22 16 A řekl: Skrze sebe samého přísáhl jsem, praví Hospodin, poněvadž jsi
učinil tu věc, že jsi neodpustil synu svému, jedinému svému:
Gns 22 17 Požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím símě tvé jako hvězdy nebeské,
a jako písek, kterýž jest na břehu mořském; nadto dědičně vládnouti bude símě tvé branami
nepřátel svých.
Gns 22 18 Ano požehnání budou v semeni tvém všickni národové země, proto že jsi
uposlechl hlasu mého.
Gns 22 19 Tedy navrátil se Abraham k služebníkům svým; a vstavše, šli spolu do
Bersabé; nebo bydlil Abraham v Bersabé.
Gns 22 20 A když se tyto věci staly, zvěstováno jest Abrahamovi v tato slova:
Aj, porodila také Melcha syny Náchorovi, bratru tvému:
Gns 22 21 Husa prvorozeného svého, a Buza bratra jeho, a Chamuele, otce Aramova;
Gns 22 22 A Kazedu a Azanu, a Felda, a Jidlafa i Bathuele.
Gns 22 23 Bathuel pak zplodil Rebeku. Osm těchto porodila Melcha Náchorovi,
bratru Abrahamovu.
Gns 22 24 Ale i ženina jeho, jejíž jméno bylo Réma, porodila také ona Tábe a
Gahama, Thása a Máchu.
Gns 23 1 Živa pak byla Sára sto a sedmmecíťma let; ta jsou léta života Sáry.
Gns 23 2 A umřela v městě Arbe, kteréž slove Hebron, v zemi Kananejské. I
přišel Abraham, aby kvítil nad Sárou, a plakal jí.
Gns 23 3 Potom vstav Abraham od mrtvého svého, mluvil k synům Het, řka:
Gns 23 4 Hostem a příchozím jsem u vás; dejte mi místo ku pohřbu u vás, abych
pochoval mrtvého svého od tváři své.
Gns 23 5 A odpovídajíce synové Het Abrahamovi, řekli jemu:
Gns 23 6 Slyš nás, pane milý! Kníže Boží jsi u prostřed nás, v nejpřednějších

hrobích našich pochovej mrtvého svého; žádný z nás hrobu svého nebude zbraňovati tobě, abys neměl pochovati v něm mrtvého svého.

Gns 23 7 Abraham pak vstav, poklonil se lidu země té, totiž synům Het.

Gns 23 8 A mluvil s nimi, řka: Jestliže se vám líbí, abych pochoval mrtvého svého od tváři své, slyšte mne, a přimluvte se za mne k Efronovi synu Sohar,

Gns 23 9 Ať mi dá jeskyni Machpelah, kterouž má na konci pole svého; za slušné peníze ať mi ji dá u prostřed vás, k dědičnému pohřbu.

Gns 23 10 (Ten pak Efron seděl u prostřed synů Het.) Tedy odpověděl Efron Hetejský Abrahamovi při přítomnosti synů Het, přede všemi, kteříž vcházejí do brány města jeho, řka:

Gns 23 11 Nikoli, pane můj, ale slyš mne: Pole to dávám tobě, dávámť také i jeskyni, kteráž na něm jest; před očima synů lidu svého dávám ji tobě; pochovejž mrtvého svého.

Gns 23 12 Tedy poklonil se Abraham před lidem země té,

Gns 23 13 A mluvil k Efronovi v přítomnosti lidu země, řka: A však jestliže ty jsi ten, prosím, vyslyš mne! Dámť stříbro za pole, vezmi je ode mne, a pochovám mrtvého svého tam.

Gns 23 14 A odpovídaje Efron Abrahamovi, řekl jemu:

Gns 23 15 Můj pane, poslechni mne: Země ta za čtyři sta lotů stříbrných jest; ale mezi mnou a tebou co jest o to? Mrtvého svého pochovej.

Gns 23 16 I uposlechl Abraham Efrona, a odvážil mu stříbra, jakž oznámil při přítomnosti synů Het, čtyři sta lotů stříbrných, běžných mezi kupci.

Gns 23 17 A odvedeno jest pole Efronovo, kteréž bylo v Machpelah, proti Mamre, pole a jeskyně na něm, a všecko stromové, což ho na tom poli i na všech mezích jeho vůkol,

Gns 23 18 Abrahamovi v držení, před očima synů Het, a všech, kteříž vcházejí do brány města toho.

Gns 23 19 A potom pochoval Abraham Sáru, manželku svou, v jeskyni pole Machpelah, proti Mamre, (to slove Hebron), v zemi Kananejské.

Gns 23 20 Protož odevzdáno jest pole to i jeskyně, kteráž byla na něm, Abrahamovi k dědičnému pohřbu od synů Het.

Gns 24 1 Abraham pak již byl starý a sešlého věku; a Hospodin požehnal mu ve všech věcech.

Gns 24 2 Tedy řekl Abraham služebníku svému staršímu v domě svém, kterýž spravoval všechny věci jeho: Vlož nyní ruku svou pod bedro mé,

Gns 24 3 Abych tě zavázal přísahou skrze Hospodina, Boha nebe a Boha země, abys nebral manželky synu mému ze dcer Kananejských, mezi nimiž já bydlím.

Gns 24 4 Ale půjdeš do země mé a příbuznosti mé; a odtud vezmeš manželku synu mému Izákovi.

Gns 24 5 I řekl jemu služebník ten: Kdyby pak nechtěla žena ta se mnou jíti do země této, mám-li zase uvéstí syna tvého do země, z níž jsi vyšel?

Gns 24 6 Kterýžto odpověděl: Hleď, abys zase neuvodil syna mého tam.

Gns 24 7 Hospodin Bůh nebe, kterýž vzal mne z domu otce mého a z vlasti mé, a mluvil mi, a kterýž mi přísáhl, řka: Semeni tvému dám zemi tuto, onť pošle anděla svého před tebou, a vezmeš manželku synu mému odtud.

Gns 24 8 Jestliže by pak žena ta nechtěla jíti s tebou, svoboděn budeš od této přísahy mé; toliko syna mého neuvod tam zase.

Gns 24 9 Tedy vložil služebník ten ruku svou pod bedro Abrahama, pána svého, a přísáhl jemu na tu řeč.

Gns 24 10 A vzal služebník ten deset velbloudů z velbloudů pána svého, aby se bral; (nebo měl všecken statek pána svého v rukou svých.) I vstav, bral se k Aram Naharaim do města Náchor.

Gns 24 11 A zastavil se s velbloudy před městem, u studnice vody k večerou, času toho, když vycházejí vážití vody.

Gns 24 12 A řekl: Hospodine, Bože pána mého Abrahama, dejž, prosím, ať se potká se mnou dnes to, čehož hledám; a učiní milosrdenství se pánem mým Abrahamem.

Gns 24 13 Aj, já stojím u studnice vody, a dcery mužů města tohoto vycházejí, aby vázily vodu.

Gns 24 14 Děvečka tedy, kteréž bych řekl: Nachyl medle věderce svého, ať se napiji, a ona by řekla: Pí, také i velbloudy tvé napojím, ta aby byla, kterouž jsi způsobil služebníku svému Izákovi; a po tomť poznám, že jsi milosrdenství učinil se pánem mým.

Gns 24 15 I stalo se prvé, než on přestal mluvití, aj, Rebeka, kteráž se narodila Bathuelovi, synu Melchy, manželky Náchora bratra Abrahamova, vycházela, a věderce její bylo na rameni jejím.

Gns 24 16 A byla děvečka na pohledění velmi krásná, panna, a muž nepoznal jí; kterážto sešla k studnici té, a naplnivši věderce své, šla vzhůru.

Gns 24 17 Tedy běžel služebník ten proti ní, a řekl: Dej mi píti, prosím, maličko vody z věderce svého.

Gns 24 18 I řekla: Napí se, pane můj. A rychle složila věderce své na ruku svou a dala mu píti.

Gns 24 19 A davši mu píti, řekla: Také velbloudům tvým navážím, dokudž se nenapijí.

Gns 24 20 Tedy rychle vylila z věderce svého do koryta, a běžela ještě k

studnici, aby vážila vodu; a vážila všechněm velbloudům jeho.
Gns 24 21 Muž pak ten s užasnutím divil se jí mlče, rozjímaje, aby zvěděl,
zdařil-li Hospodin cestu jeho, čili nic.
Gns 24 22 I stalo se, když přestali pít velbloudové, vyňav muž náušnici zlatou,
ztlíž púl lotu, a dvě náramnice, dal na ruce její, kteréž vážily deset lotů zlata.
Gns 24 23 A řekl: Čí jsi dcera? Pověz mi, prosím, jest-li v domě otce tvého nám
místo, kdež bychom přes noc zůstali?
Gns 24 24 Jemužto odpověděla: Dcera jsem Bathuele, syna Melchy, kteréhož
porodila Náchorovi.
Gns 24 25 Řekla ještě k němu: Slámy také a potravu hojně u nás jest, ano i
místo, kdež byste přes noc zůstali.
Gns 24 26 Tedy skloniv hlavu, poklonu učinil Hospodinu.
Gns 24 27 A řekl: Požehnaný Hospodin, Bůh pána mého Abrahama, kterýž neodjal
milosrdenství svého a pravdy své od pána mého, mne také na cestě vedl Hospodin k domu bratří
pána mého.
Gns 24 28 I běžela děvečka, a oznámila v domě matky své tak, jakž se stalo.
Gns 24 29 A měla Rebeka bratra, jménem Lában; ten běžel k muži tomu ven k
studnici.
Gns 24 30 Nebo uzřev náušnici a náramnice na ruku sestry své, a slyšev slova
Rebeky sestry své, ana praví: Tak mluvil ke mně člověk ten, přišel k muži, a on stál při
velbloudích u studnice.
Gns 24 31 Jemuž řekl: Vejdi, požehnaný Hospodinův. Proč bys stál vně, kdyžť jsem
připravil dům a místo velbloudům?
Gns 24 32 Tedy všel muž ten do domu, a odsedlal velbloudy, a dal Lában slámy a
potravu velbloudům, i vody k umytí noh jeho a noh mužů těch, kteří s ním byli.
Gns 24 33 A položil předeň chléb, aby jedl. Ale on řekl: Nebudu jísti, dokudž
nevypravím řečí svých. I řekl Lában: Mluv.
Gns 24 34 Tedy řekl: Služebník Abrahamův jsem já.
Gns 24 35 A Hospodin požehnal pánu mému velice, tak že veliký učiněn jest; nebo
dal mu ovce a voly, stříbro a zlato, služebníky a dívky, velbloudy a osly.
Gns 24 36 A porodila Sára, manželka pána mého, pánu mému v starosti své syna,
jemuž dal, cožkoli má.
Gns 24 37 I zavázal mne přísahou pán můj, řka: Nevezmeš manželky synu mému ze
dcer Kananejských, v jejichž zemi já bydlím.
Gns 24 38 Ale k domu otce mého půjdeš, a k rodině mé, a odtud vezmeš manželku
synu mému.
Gns 24 39 A když jsem řekl pánu svému: Snad nepůjde žena ta se mnou?
Gns 24 40 Odpověděl mi: Hospodin, před jehož obličejem ustavičně jsem chodil,
pošle anděla svého s tebou, a šťastnou způsobí cestu tvou, a vezmeš manželku synu mému z
rodiny mé, a z domu otce mého.
Gns 24 41 A budeš svoboden od přísahy mé, když bys přišel k rodině mé; a
jestliže by nedali tobě, budeš prost od přísahy mé.
Gns 24 42 Protož dnes přišed k studnici, řekl jsem: Hospodine, Bože pána mého
Abrahama, jestliže ty nyní šťastně spravuješ cestu mou, po níž já jdu,
Gns 24 43 Aj, já stojím u studnice vody; protož, nechť panna, kteráž vyjde
vážití vody, když bych jí řekl: Dej mi pít nyní maličko vody z věderce svého,
Gns 24 44 A ona by mi odpověděla: I ty pí, i velbloudům tvým také navážím, ta at
jest manželka, kterouž způsobil Hospodin synu pána mého.
Gns 24 45 Prvé pak než jsem já přestal mluvit v srdci svém, aj, Rebeka
vycházela mající věderce své na rameni svém, a sšedši k studnici, vážila. I řekl jsem jí:
Prosím, dej mi pít.
Gns 24 46 Ona pak rychle složila věderce své s sebe, a řekla: Pí, také i
velbloudy tvé napojím. Tedy pil jsem, a napojila také velbloudy.
Gns 24 47 I ptal jsem se jí, a řekl jsem: Čí jsi dcera? Ona odpověděla: Dcera
Bathuele, syna Náchorova, jehož mu porodila Melcha. Tedy dal jsem náušnici na tvář její, a
náramnice na ruce její.
Gns 24 48 A skloniv hlavu, poklonu jsem učinil Hospodinu, a dobrořečil jsem
Hospodinu, Bohu pána mého Abrahama, kterýž vedl mne po cestě přímé, abych dceru bratra pána
svého vzal synu jeho.
Gns 24 49 Protož nyní, činíte-li milosrdenství, a pravdu se pánem mým, oznamte
mi; pakli nic, také mi oznamte, a obrátím se na pravo neb na levo.
Gns 24 50 Tedy odpověděli Lában a Bathuel, řkouce: Od Hospodina vyšla jest věc
tato; nemůžemeť odepřít v ničemž.
Gns 24 51 Aj, Rebeka před tebou, vezmiž ji a jeď; a necht jest manželkou synu
pána tvého, jakož mluvil Hospodin.
Gns 24 52 I stalo se, že jakž uslyšel služebník Abrahamův slova jejich, poklonil
se Hospodinu až k zemi.
Gns 24 53 A vyňav služebník ten nádoby stříbrné a nádoby zlaté a oděv, dal
Rebece; drahé také dary dal bratru jejímu a matce její.
Gns 24 54 Tedy jedli a pili, on i muži, kteříž byli s ním, a zůstali tu přes
noc. Ráno pak když vstali, řekl: Propusťte mne ku pánu mému.
Gns 24 55 I odpověděl bratr její a matka: Nechat pozůstane děvečka s námi za

některý den, aspoň za deset; potom půjdeš.

Gns 24 56 On pak řekl jím: Nezdružujte mne, poněvadž Hospodin šťastnou způsobil cestu mou; propusťtež mne, ať jdu ku pánu svému.

Gns 24 57 I řekl: Zavolejme děvečky a zeptejme se, co dí k tomu.

Gns 24 58 Tedy zavolali Rebeky, a řekl jí: Chceš-li jít s mužem tímto? I řekla: Půjdu.

Gns 24 59 A propouštějíce Rebeku sestru svou a chovačku její, služebníka také Abrahamova s muži jeho,

Gns 24 60 Požehnali Rebeky a mluvili jí: Sestro naše, ty buď v tisíce tisíců, a símě tvé dědičně obdrž brány nepřátel svých.

Gns 24 61 Tedy vstala Rebeka a děvečky její, a vsedše na velbloudy, jely za mužem tím. A tak vzal služebník ten Rebeku, a odjel.

Gns 24 62 Izák pak šel, navracuje se od studnice Živého vidoucího mne; nebo bydlil v zemi polední.

Gns 24 63 A vyšel Izák k přemýšlování na pole, když se chýlilo k večerou; a pozdvih očí svých, uzřel,

Gns 24 64 Pozdvihla také Rebeka očí svých, a uzřevši Izáka, ssedla s velblouda.

Gns 24 65 (Nebo řekla byla služebníku: Kdo jest ten muž, kterýž jde po poli proti nám? Odpověděl služebník: To jest pán můj.) I vzala rouchu, a přistřela se.

Gns 24 66 Tedy vypravoval služebník Izákovi vše, což působil.

Gns 24 67 I uvedl ji Izák do stanu Sáry matky své, a vzal Rebeku, a měl ji za manželku, a miloval ji.

Gns 25 1 I potěšil se Izák po smrti matky své.

Gns 25 2 Abraham pak opět pojal ženu jménem Ceturu.

Gns 25 3 Kterážto porodila jemu Zamrana, a Jeksana, a Madana, a Madiana,

Jezbocha a Suecha.

Gns 25 4 Jeksan potom zplodil Sábu a Dedana. Synové pak Dedanovi byli: Assurim,

a Latuzim, a Laomim.

Gns 25 5 Ale synové Madianovi: Efa, a Efer, a Enoch, a Abida, a Helda; všickni

ti synové byli Cetury.

Gns 25 6 I dal Abraham Izákovi všecko, což měl.

Gns 25 7 Synům pak ženin svých dal Abraham dary, a odeslal je od Izáka syna svého, ještě živ jsa, k východu do země východní.

Gns 25 8 Tito pak jsou dnové let života Abrahamova, v nichž byl živ: Sto

sedmdesáte a pět let.

Gns 25 9 I skonal a umřel Abraham v starosti dobré, stár jsa a plný dnů; a připojen jest k lidu svému.

Gns 25 10 Tedy pochovali ho Izák a Izmael synové jeho v jeskyni Machpelah, na poli Efrona, syna Sohar Hetejského, naproti Mamre,

Gns 25 11 Na tom poli, kteréž byl koupil Abraham od synů Het; tu pochován jest Abraham i Sára manželka jeho.

Gns 25 12 Po smrti pak Abrahamově požehnal Bůh Izákovi synu jeho, a bydlil Izák u studnice Živého vidoucího mne.

Gns 25 13 Tito jsou pak rodové Izmaele syna Abrahamova, jehož porodila Agar Egyptská, děvka Sářina, Abrahamovi.

Gns 25 14 A tato jsou jména synů Izmaelových, jimiž se jmenují po rodech svých: Prvorozený Izmaelův Nabajot, po něm Cedar, a Adbeel a Mabsan,

Gns 25 15 A Masma, a Dumah a Massa,

Gns 25 16 Hadar a Tema, Jetur, Nafis a Cedma.

Gns 25 17 Ti jsou synové Izmaelovi, a ta jména jejich, po všech jejich, a po městech jejich, dvanáctero knížat po čeledech jejich.

Gns 25 18 (Bylo pak života Izmaelova sto třidceti a sedm let, i skonal; a umřev, připojen jest k lidu svému.)

Gns 25 19 A bydlili od Hevilah až do Sur, jenž jest proti Egyptu, když jdeš do Assyrie; před tváří všech bratrů svých položil se.

Gns 25 20 Tito jsou také rodové Izáka syna Abrahamova: Abraham zplodil Izáka.

Gns 25 21 Byl pak Izák ve čtyřidceti letech, když sobě vzal za manželku Rebeku, dceru Bathuele Syrského, z Pádan Syrské, sestru Lábanu Syrského.

Gns 25 22 I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho.

Gns 25 23 A když se děti potiskali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina.

Gns 25 24 I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužiti bude menšímu.

Gns 25 25 A když se naplnili dnové její, aby porodila, a aj, blíženci byli v životě jejím.

Gns 25 26 I vyšel první ryšavý všecken, a jako oděv chlupatý; i nazvali jméno jeho Ezau.

Gns 25 27 Potom pak vyšel bratr jeho, a rukou svou držel Ezau za patu; pročez nazváno jest jméno jeho Jákob. A byl Izák v šedesáti letech, když ona je porodila.

Gns 25 28 A když dorostli ti děti, byl Ezau lovec umělý, chodě po polích; Jákob pak byl muž prostý a v staních bydlil.

Gns 25 29 I byl Izák laskav na Ezau, proto že z lovu jeho míval pokrm; ale

Rebeka laskava byla na Jákoba.

Gns 25 29 Uvařil pak Jákob krmičku. Tedy Ezau přišel z pole zemdlený,
Gns 25 30 A řekl Jákobovi: Dej mi, prosím, jísti krmě té červené, nebo jsem
umdlél. (Protož nazváno jest jméno jeho Edom.)
Gns 25 31 Odpověděl Jákob: Prodej mi dnes hned prvorozenství své.
Gns 25 32 I řekl Ezau: Aj, já k smrti se blížím, k čemuž mi tedy to

prvorozenství?

Gns 25 33 Dí Jákob: Přisáhni mi dnes hned. I přisáhl mu, a prodal prvorozenství
své Jákobovi.

Gns 25 34 Tedy Jákob dal Ezauchovi chleba a té krmě z šocovice. Kterýžto jedl a
pil, a vstav, odšel; a tak pohrdl Ezau prvorozenstvím.

Gns 26 1 Byl pak opět hlad na zemi, mimo hlad první, kterýž byl za dnů
Abrahamových. Tedy odebral se Izák k Abimelechovi králi Filistinskému do Gerar.

Gns 26 2 Nebo ukázal se jemu Hospodin a řekl: Nesstupuj do Egypta; ale bydli v
zemi, kterouž oznámím tobě.

Gns 26 3 Budiž tedy pohostinu v zemi této, a budu s tebou, a požehnám tobě;
nebo tobě a semeni tvému dám všecky země tyto, a utvrdím přísahu, kterouž jsem přisáhl
Abrahamovi, otci tvému.

Gns 26 4 Rozmnožím také símě tvé jako hvězdy nebeské, a dám semeni tvému všecky
země tyto, a požehnání budou v semeni tvém všickni národové země;

Gns 26 5 Protože uposlechl Abraham hlasu mého, a ostříhal nařízení mých,
příkázání mých, ustanovení mých a zákonů mých.

Gns 26 6 Bydlil tedy Izák v Gerar.

Gns 26 7 Ptali se pak muži místa toho o manželce jeho. Kterýžto odpověděl:
Sestra má jest; nebo nesměl říci: Manželka má jest, mysle sobě: Aby mne nezabili muži místa
toho pro Rebeku. Nebo byla krásná na pohledění.

Gns 26 8 I přihodilo se, když již čas nějaký tam bydlil, že vyhlédal Abimelech
král Filistinský z okna a uzměl Izáka, an pohrává s Rebekou manželkou svou.

Gns 26 9 Protož povolav Abimelech Izáka, řekl: Aj, v pravdě manželka tvá to
jest. Jakž to, že jsi pravil: Sestra má jest? I odpověděl jemu Izák: Nebo jsem řekl sám u
sebe: Abych snad neumřel pro ni.

Gns 26 10 I řekl Abimelech: Což jsi to učinil nám? O málo, že by byl spal někdo
z lidu s manželkou tvou, a ty byl bys uvedl na nás vinu.

Gns 26 11 I přikázal Abimelech všemu lidu, řka: Kdo by se dotkl člověka toho,
aneb manželky jeho, smrtí umře.

Gns 26 12 Sel pak Izák v zemi té, a shledal v tom roce sto měr; nebo požehnal mu
Hospodin.

Gns 26 13 I rostl muž ten, a prospíval vždy více v zrostu, až i zrostl velmi.

Gns 26 14 Nebo měl stáda ovcí i stáda volů, a čeledi mnoho; pročez záviděli mu
Filistinští.

Gns 26 15 A všecky studnice, kteréž vykopali služebníci otce jeho za dnů
Abrahama otce jeho, zařítili Filistinští, zasypavše je prstí.

Gns 26 16 I řekl Abimelech Izákovi: Odejdi od nás; nebo mnohem mocnější jsi než
my.

Gns 26 17 Tedy odšel odtud Izák, a rozbil stany v údolí Gerar, a bydlil tu.

Gns 26 18 A kopal zase Izák studnice vod, kteréž byli vykopali za dnů Abrahama
otce jeho, a kteréž zařítili Filistinští po smrti Abrahamově; a nazval je těmi jmény, kterýmiž
je jmenoval otec jeho.

Gns 26 19 I kopali služebníci Izákovi v tom údolí, a našli tam studnici vody
živé.

Gns 26 20 Vadili se pak pastýři Gerarští s pastýři Izákovými, pravíce: Naše jest
voda. Pročez nazval jméno studnice té Esek, že se vadili s ním.

Gns 26 21 Vykopali také jinou studnici, a nesnáz byla i o tu; pročez dal jí
jméno Sitnah.

Gns 26 22 I hnul se odtud, a kopal jinou studnici, o kterouž se nevadili; protož
nazval jméno její Rehobot. Nebo řekl: Nyní uprostrannil nám Hospodin, a vzrostli jsme na zemi.

Gns 26 23 Vstoupil pak odtud do Bersabé.

Gns 26 24 A ukázal se mu Hospodin v tu noc, a řekl: Já jsem Bůh Abrahama otce
tvého; neboj se, nebo s tebou já jsem, a požehnám tobě, a rozmnožím símě tvé pro Abrahama
služebníka svého.

Gns 26 25 I vzdělal tu oltář, a vzýval jméno Hospodinovo, a rozbil tu stan svůj;
a služebníci Izákovi vykopali tam studnici.

Gns 26 26 Abimelech pak přijel k němu z Gerar, a Ochozat, přítel jeho, a Fikol,
kníže vojska jeho.

Gns 26 27 I řekl jim Izák: Z jaké příčiny přišli jste ke mně? Poněvadž vy
nenáviděli jste mne, a vybyli jste mne od sebe.

Gns 26 28 Kterížto odpověděli: Patrně jsme to shledali, že jest Hospodin s
tebou, i řekli jsme: Učinme nyní přísahu mezi sebou, mezi námi a mezi tebou; a učiníme smlouvu
s tebou:

Gns 26 29 Že neučiníš nám nic zlého, jako i my nedotkli jsme se tebe, a jakž
jsme my toliko dobře činili tobě, a propustili jsme tě v pokoji; ty nyní tedy povol tomu,
požehnaný Hospodinův.

Gns 26 30 Tedy učinil jim hody, i jedli a pili.
Gns 26 31 A vstavše velmi ráno, přísáhli jeden druhému. I propustil je Izák, a oni odešli od něho v pokoji.
Gns 26 32 Toho dne přišli služebníci Izákovi, a oznámili mu o studnici, kterouž kopali, řkouce: Nalezli jsme vodu.
Gns 26 33 I nazval ji Seba. Protož jméno města toho jest Bersabé až do dnešního dne.
Gns 26 34 Ezau pak jsa v letech čtyřicíti, pojal ženu Judit, dceru Béry Hetejského, a Bazematu, dceru Elona Hetejského.
Gns 26 35 A kormoutily Izáka a Rebeku.
Gns 27 1 Když se pak sstaral Izák, a pošly byly oči jeho, tak že neviděl, povolal Ezau syna svého staršího, a řekl jemu: Synu můj. Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.
Gns 27 2 I dí: Aj, já jsem se již sstaral, a nevím dne smrti své.
Gns 27 3 Protož nyní vezmi medle nástroje své, toul svůj a lučiště své, a vyjda do pole, ulov mi zvěřinu.
Gns 27 4 A přistroj mi krmí chutnou, jakž já rád jídám, a přines mi, a budu jísti, aťby požehnala duše má, prvé než umru.
Gns 27 5 (Slyšela pak Rebeka, když mluvil Izák s Ezau synem svým.) I odšel Ezau na pole, aby ulovil zvěřinu a přinesl.
Gns 27 6 Tedy řekla Rebeka Jákobovi synu svému takto: Aj, slyšela jsem, když otec tvůj mluvil k Ezau bratru tvému, a pravil:
Gns 27 7 Přines mi něco z lovu, a přistroj mi krmě chutné, abych jedl, a požehnámť před Hospodinem, prvé než umru.
Gns 27 8 Nyní tedy, synu můj, poslechni hlasu mého v tom, což já přikazuji tobě.
Gns 27 9 Jdi medle k stádu, a odtud mi vezmi dva kozelce výborné, abych přistrojila z nich krmě chutné otci tvému, jakž on rád jídá.
Gns 27 10 A přineseš otci svému, a on jísti bude, na to, aby požehnal tobě, prvé než umře.
Gns 27 11 I řekl Jákob Rebece matce své: Víš, že Ezau bratr můj jest člověk chlupatý, a já jsem člověk hladký.
Gns 27 12 Jestliže omaká mne otec můj, tedy zůstanu u něho za podvodného; a tak uvedu na sebe zlořečenství, a ne požehnání.
Gns 27 13 Jemužto odpověděla matka: Nechtť jest na mne zlořečenství tvé, synu můj; jen ty poslechni hlasu mého, a jdi, přines mi.
Gns 27 14 Tedy odšel, vzal, a přinesl matce své. I připravila matka jeho krmě chutné, jakž otec jeho rád jídal.
Gns 27 15 A vzala Rebeka nejlepší šaty Ezausyna svého staršího, kteréž měla u sebe v domě, a oblékla Jákoba, syna svého mladšího.
Gns 27 16 A kožkami kozelčími obvinula ruce jeho, a díl hladký hrdla jeho.
Gns 27 17 I dala chléb a krmě chutné, kteréž připravila, v ruce Jákoba syna svého.
Gns 27 18 A on přišed k otci svému, řekl: Otče můj! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem. Kdož jsi ty, synu můj?
Gns 27 19 I dí Jákob otci svému: Já jsem Ezau, prvorozený tvůj. Učinil jsem, jakž jsi mi poručil. Vstaň, prosím, sedni a jez z lovu mého, aby mi požehnala duše tvá.
Gns 27 20 Tedy řekl Izák synu svému: Což to? Brzys to nalezl, synu můj. A on dí: Nebo Hospodin Bůh tvůj způsobil to, aby mi se pojednou nahodilo.
Gns 27 21 I řekl Izák Jákobovi: Přistupiž, ať omakám tě, synu můj, ty-li jsi syn můj Ezau, či nejsi.
Gns 27 22 Tedy přistoupil Jákob k Izákovi otci svému; a on omakal ho, i řekl: Hlas jest hlas Jákobův, ale ruce tyto ruce Ezau.
Gns 27 23 A nepoznal ho; nebo byly ruce jeho, jako ruce Ezau bratra jeho, chlupaté. I požehnal mu.
Gns 27 24 A řekl: Ty-liž jsi pak syn můj Ezau? Odpověděl: Já.
Gns 27 25 I řekl: Podejž mi, ať jím z lovu syna svého, aby tobě požehnala duše má. Tedy podal mu, a on jedl. Přinesl mu také vína, a on pil.
Gns 27 26 I řekl jemu Izák otec jeho: Přistupiž nyní, a polib mne, synu můj.
Gns 27 27 I přistoupil a políbil ho. A jakž ucítil Izák vůni roucha jeho, požehnal mu, řka: Pohleď, vůně syna mého jest jako vůně pole, jemuž požehnal Hospodin.
Gns 27 28 Dejž tobě Bůh z rosy nebeské, a z tučnosti zemské, i hojnost obilí a vína.
Gns 27 29 Nechažť slouží tobě lidé, a sklánějí se před tebou národové. Budiž pánem bratří svých, a ať se sklánějí před tebou synové matky tvé. Kdož by zlořečili tobě, nechtť jsou zlořečení, a kdo by dobrořečili tobě, požehnání.
Gns 27 30 A když přestal Izák požehnáni dávati Jákobovi, a sotva že vyšel Jákob od Izáka otce svého, Ezau bratr jeho přišel z lovu svého.
Gns 27 31 A připraviv i on krmě chutné, přinesl otci svému a řekl mu: Nechžť vstane otec můj, a jí z lovu syna svého, aby mi požehnala duše tvá.
Gns 27 32 I řekl jemu Izák otec jeho: Kdo jsi ty? Dí on: Já jsem syn tvůj, prvorozený tvůj Ezau.
Gns 27 33 Tedy zhrozil se Izák hrůzou velikou náramně, a řekl: Kdo pak a kde

jest ten, ještě uloviv zvěřinu, přinesl mi? A já jsem jedl ze všeho, prvé než jsi ty přišel, a požehnal jsem mu, a budeť požehnaným.

Gns 27 34 Uslyšev Ezau slova otce svého, zkríkl hlasem velikým, a hořkostí naplněn jest náramně, a řekl otci svému: Požehnejž mně, i mně také, můj otče!

Gns 27 35 Kterýžto řekl: Přišel bratr tvůj podvodně a uchvátíť požehnání tvé.

Gns 27 36 Tedy řekl: Právěť nazváno jméno jeho Jákob; nebo již po dvakráte mne podvedl, prvorozenství mé odjal, a teď nyní uchvátíť požehnání mé. Řekl ještě: Zdali jsi nezachoval i mně požehnání?

Gns 27 37 Odpověděl Izák a řekl k Ezau: Aj, ustavil jsem ho pánem nad tebou, a všechny bratří jeho dal jsem mu za služebníky; obilím také a vínem opatřil jsem ho. Což tedy již tobě učiniti mohu, synu můj?

Gns 27 38 I řekl Ezau otci svému: Zdaliž to jedno toliko máš požehnání, otče můj? Požehnejž mně, i mně také, můj otče! I povýšil Ezau hlasu svého a plakal.

Gns 27 39 Tedy odpověděl Izák otec jeho, a řekl k němu: Aj, v tučnostech země bude bydlení tvé a v rose nebeské s hůry;

Gns 27 40 A v meči svém živ budeš, a bratru svému sloužiti budeš; ale přijde čas, že budeš panovati a svržeš jho jeho s šíje své.

Gns 27 41 Protož v nenávisti měl Ezau Jákoba pro požehnání, jímž požehnal mu otec jeho, a řekl v srdci svém: Přiblížit se dnové smutku otce mého, a zabiji Jákoba, bratra svého.

Gns 27 42 I oznámena jsou Rebece slova Ezau, staršího syna jejího. Pročež ona poslavši, povolala Jákoba syna svého mladšího, a řekla jemu: Hle, Ezau bratr tvůj těší se tím, že tě zabije.

Gns 27 43 Protož nyní, synu můj, poslechni hlasu mého, a vstana, utec k Lábanovi, bratru mému do Cháran.

Gns 27 44 A pobuď s ním za některý čas, až by se odvrátila prchlivost bratra tvého,

Gns 27 45 A přestalo rozhněvání bratra tvého na tebe, a zapomenul by na to, což jsi mu učinil. Potom já pošli a vezmu tě odtud. Proč mám zbavena býti obou synů jednoho dne?

Gns 27 46 I řekla Rebeka Izákovi: Styště mi se živu býti pro dcery Het. Vezme-li Jákob ženu ze dcer Het, jako tyto jsou ze dcer země této, k čemu mi život?

Gns 28 1 Povolal pak Izák Jákoba, a požehnal jemu, a přikázal mu, řka: Nepojímež ženy ze dcer Kananejských.

Gns 28 2 Ale vstana, jdi do Pádan Syrské do domu Bathuele, otce matky své, a pojmi sobě odtud manželku ze dcer Lábanu ujce svého.

Gns 28 3 A Bůh silný všemohoucí požehnejž tobě, a dejžť zruš, a rozmnožíž tě, abys byl v zástup mnohého lidu.

Gns 28 4 A dejžť tobě požehnání Abrahamovo, tobě i semení tvému s tebou, abys dědičně obdržel zemi, v níž pohostinu jsi, kterouž dal Bůh Abrahamovi.

Gns 28 5 I odeslal Izák Jákoba, kterýžto šel do Pádan Syrské k Lábanovi synu Bathuele Syrského, bratru Rebeky matky Jákobovy a Ezau.

Gns 28 6 Vida pak Ezau, že požehnání dal Izák Jákobovi, a že ho odeslal do Pádan Syrské, aby sobě odtud vzal manželku, a že, když mu požehnání dával, přikázal mu, řka: Nepojmeš ženy ze dcer Kananejských;

Gns 28 7 A že by uposlechl Jákob otce svého a matky své a odšel do Pádan Syrské;

Gns 28 8 Vida také Ezau, že dcery Kananejské těžké byly v očích Izákovi otci jeho:

Gns 28 9 Tedy odšel Ezau k Izmaelovi, a mimo prvnější ženy své, pojal sobě za ženu Mahalat, dceru Izmaele, syna Abrahamova, sestru Nabajotovu.

Gns 28 10 Vyšel pak Jákob z Bersabé, šel do Cháran.

Gns 28 11 I trefil na jedno místo, na kterémžto zůstal přes noc, (nebo slunce již bylo zapadlo,) a nabrav kamení na místě tom, položil pod hlavu svou, a spal na téměř místě.

Gns 28 12 I viděl ve snách, a aj, žebřík stál na zemi, jehožto vrch dosahal nebe; a aj, andělé Boží vstupovali a sstupovali po něm.

Gns 28 13 A aj, Hospodin stál nad ním, a řekl: Já jsem Hospodin, Bůh Abrahama otce tvého, a Bůh Izákův; zemi tu, na kteréž ty spíš, tobě dám a semení tvému.

Gns 28 14 A bude símě tvé jako prach země; nebo rozmůžeš se k západu, i k východu, na půlnoci, i ku poledni; nad to požehnány budou v tobě všechny čeledi země, a v semení tvém.

Gns 28 15 A aj, já jsem s tebou, a ostříhati tě budu, kamžkoli půjdeš, a přivedu tě zase do země této; nebo neopustím tebe, až i učiním, což jsem mluvil tobě.

Gns 28 16 Procítiv pak Jákob ze sna svého, řekl: V pravdě Hospodin jest na místě tomto, a já jsem nevěděl.

Gns 28 17 (Nebo zhroziv se, řekl: Jak hrozné jest místo toto! Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská.)

Gns 28 18 Vstav pak Jákob ráno, vzal kámen, kterýž byl podložil pod hlavu svou, a postavil jej na znamení pamětné, a polil jej svrchu olejem.

Gns 28 19 Protož nazval jméno místa toho Bethel, ještě prvé to město sloulo Lúza.

Gns 28 20 Zavázal se také Jákob slibem, řka: Jestliže Bůh bude se mnou, a ostříhati mne bude na cestě této, kterouž já jdu; a dá-li mi chléb ku pokrmu a roucho k oděvu,

Gns 28 21 A navrátím-li se v pokoji do domu otce svého, a bude mi Hospodin za Boha:

Gns 28 22 Kámen tento, kterýž jsem postavil na památku, bude domem Božím; a ze všech věcí, kteréž mi dáš, desátky spravedlivě tobě dám.

Gns 29 1 Tedy Jákob vstav, odšel do země východní.

Gns 29 2 A pohleděv, uzřel studnici v poli a tři stáda ovcí, ana se složila při ní; nebo z té studnice napájeli stáda; a kámen veliký byl navrchu studnice.

Gns 29 3 Shánívána pak tam bývala všecka stáda, a teprv odvalovali kámen ten od vrchu té studnice, a napájeli dobytky; potom zas přivalovali kámen na vrch studnice, na místo jeho.

Gns 29 4 Tedy řekl jim Jákob: Bratří moji, odkud jste? Kteřížto odpověděli: Jsme z Cháran.

Gns 29 5 I řekl jim: Znáte-li Lában, syna Náchorova? A oni řekli: Známe.

Gns 29 6 I dí opět k nim: Dobře-li se má? Odpověděli: Dobře, a aj, Ráchel dcera jeho tamto jde s dobytkem.

Gns 29 7 Tedy řekl: Však ještě daleko do večera, aniž ještě čas, aby dobytek byl sehnán; napojte stáda, a jděte, paste.

Gns 29 8 A oni odpověděli: Nemůžeme, než až se všecka stáda seženou, a odvalen bude kámen od svrchku studnice, abychom napojili ovce.

Gns 29 9 Když on ještě mluvil s nimi, přišla k tomu Ráchel s stádem otce svého; neb ona pásla stádo.

Gns 29 10 Tedy Jákob uzřev Ráchel, dceru Lábanu ujcе svého, a stádo jeho, přistoupil a odvalil ten kámen od vrchu studnice, a napojil stádo Lábanu ujcе svého.

Gns 29 11 A políbil Jákob Ráchel, a povýšiv hlasu svého, plakal.

Gns 29 12 Oznámil jí pak byl Jákob, že jest bratr otce jejího, a že jest syn Rebeky; a ona přiběhši, oznámila to otci svému.

Gns 29 13 I stalo se, když Lában uslyšel pověst o Jákobovi, synu sestry své, že vyběhl proti němu, a objav ho, políbil, a uvedl do domu svého; on pak vypravoval Lábanovi o všech těch věcech.

Gns 29 14 Jemužto odpověděl Lában: Jistě kost má a tělo mé jsi. I zůstal s ním přes celý měsíc.

Gns 29 15 Tedy řekl Lában Jákobovi: Zdali proto, že jsi bratr můj, darmo mi sloužití budeš? Pověz mi, jaká má býti mzda tvá?

Gns 29 16 (Měl pak Lában dvě dcery; jméno starší Líá, a jméno mladší Ráchel.

Gns 29 17 Než Líá měla oči mdlé, ale Ráchel byla pěkné postavy a krásné tváři.

Gns 29 18 I miloval Jákob Ráchel.) Řekl tedy: Buduť sloužití sedm let za Ráchel, dceru tvou mladší.

Gns 29 19 Odpověděl Lában: Lépeť jest, abych ji tobě dal, nežli bych ji dal muži jinému; zůstaniž se mnou.

Gns 29 20 Takž Jákob sloužil za Ráchel sedm let; a bylo před očima jeho jako něco málo dnů, proto že laskav byl na ni.

Gns 29 21 Potom řekl Jákob k Lábanovi: Dejž mi ženu mou; nebo vyplnění jsou dnové moji, abych všel k ní.

Gns 29 22 Tedy sezval Lában všecky muže místa toho, a učinil hody.

Gns 29 23 U večer pak vzav Líu, dceru svou, uvedl ji k němu; a on všel k ní.

Gns 29 24 Dal také Lában Zelfu děvku svou Líe, dceři své, za služebnici.

Gns 29 25 A když bylo ráno, poznal, že jest Líá. I řekl k Lábanovi: Což jsi mi to učinil? Zdaliž jsem za Ráchel nesloužil u tebe? Pročežs mne tedy oklamal?

Gns 29 26 Odpověděl Lában: Nebývá toho v kraji našem, aby vdávána byla mladší dříve, než prvorozená.

Gns 29 27 vyplň týden této; dámeť potom i tuto za službu, kterouž sloužití budeš u mne ještě sedm let jiných.

Gns 29 28 I udělal tak Jákob, a vyplnil týden její. Potom dal mu Ráchel dceru svou za manželku.

Gns 29 29 Dal také Lában Ráchel, dceři své, Bálu, děvku svou za služebnici.

Gns 29 30 Tedy všel také k Ráchel, a miloval ji více než Líu; i sloužil u něho ještě sedm let jiných.

Gns 29 31 Vida pak Hospodin, že Líá nemá lásky, otevřel život její; a Ráchel nechal neplodné.

Gns 29 32 Tedy počala Líá a porodila syna, a nazvala jméno jeho Ruben; nebo řekla: Jistě viděl Hospodin trápení mé; jižť nyní milovati mne bude muž můj.

Gns 29 33 I počala opět a porodila syna, a řekla: Jistě uslyšel Hospodin, že jsem v nenávisti, protož dal mi i tohoto. A nazvala jméno jeho Simeon.

Gns 29 34 A opět počala a porodila syna, a řekla: Již nyní připojí se ke mně muž můj, nebo jsem mu porodila tři syny. Z té příčiny nazváno jest jméno jeho Lévi.

Gns 29 35 I počala ještě a porodila syna, a řekla: Již nyní chváliti budu Hospodina. Pročež nazvala jméno jeho Juda; i přestala roditi.

Gns 30 1 Viduci pak Ráchel, že by nerodila Jákobovi, záviděla sestře své, a řekla Jákobovi: Dej mi syny; pakli nedáš, umru.

Gns 30 2 Pročež rozhněval se velmi Jákob na Ráchel, a řekl: Zdali já jsem za Boha, kterýžt nedal plodu života?

Gns 30 3 Řekla ona: Hle, děvka má Bála; vejdi k ní, aby rodila na kolena má, a

budu mít i já také syny z ní.

Gns 30 4 I dala mu Bálu děvku svou za ženu; a všel k ní Jákob.

Gns 30 5 Tedy počavši Bála, porodila Jákobovi syna.

Gns 30 6 I řekla Ráchel: Soudil Bůh při mou, a uslyšel také hlas můj, a dal mi syna. Protož nazvala jméno jeho Dan.

Gns 30 7 Opět počavši Bála, děvka Ráchel, porodila syna druhého Jákobovi.

Gns 30 8 I řekla Ráchel: Tuhé jsem odpory měla s sestrou svou, a všakť jsem přemohla. A nazvala jméno jeho Neftalím.

Gns 30 9 Viduci pak Lía, že by přestala roditi, vzala Zelfu děvku svou, a dala ji Jákobovi za ženu.

Gns 30 10 A porodila Zelfa, děvka Lía, Jákobovi syna.

Gns 30 11 Protož řekla Lía: Již přišel zástup. A nazvala jméno jeho Gád.

Gns 30 12 Porodila také Zelfa děvka Lía syna druhého Jákobovi.

Gns 30 13 A řekla Lía: To na mé štěstí; nebo šťastnou mne nazývati budou ženy. A nazvala jméno jeho Asser.

Gns 30 14 Vyšel pak Ruben v čas žně pšeničné, a našel pěkná jablečka na poli, a přinesl je Lía matce své. I řekla Ráchel Lía: Dej mi, prosím, těch jableček syna svého.

Gns 30 15 Jižto ona odpověděla: Máloť se snad zdá, že jsi vzala muže mého; chceš také užívat jableček syna mého? I řekla Ráchel: Nechažť tedy spíš s tebou této noci za jablečka syna tvého.

Gns 30 16 Když pak navracoval se Jákob s pole večer, vyšla Lía proti němu, a řekla: Ke mně vejdeš; nebo ze mzdy najala jsem tě za jablečka syna svého. I spal s ní té noci.

Gns 30 17 A uslyšel Bůh Líu; kterážto počala a porodila Jákobovi syna pátého.

Gns 30 18 I řekla Lía: Dal mi Bůh mzdu mou, i potom, když jsem dala děvku svou muži svému. Pročež nazvala jméno jeho Izachar.

Gns 30 19 A počala opět Lía, a porodila šestého syna Jákobovi.

Gns 30 20 I řekla Lía: Obdaril mne Bůh darem dobrým; již nyní bydleti bude se mnou muž můj, nebo porodila jsem mu šest synů. A nazvala jméno jeho Zabulon.

Gns 30 21 Potom porodila dceru; a nazvala jméno její Dína.

Gns 30 22 A rozpomenuv se Bůh na Ráchel, uslyšel jí, a otevřel život její.

Gns 30 23 Tedy počala a porodila syna, a řekla: Odjal Bůh pohanění mé.

Gns 30 24 A nazvala jméno jeho Jozef, řkuci: Přidejž mi Hospodin syna jiného.

Gns 30 25 Stalo se pak, když porodila Ráchel Jozefa, řekl Jákob Lábanovi:

Propuště mne, ať odejdu na místo své a do země své.

Gns 30 26 Dej mi ženy mé a děti mé, za kteréž jsem sloužil tobě, ať odejdu; nebo ty znáš službu mou, kterouž jsem sloužil tobě.

Gns 30 27 I řekl mu Lában: Jestliže nyní našel jsem milost před očima tvými, zůstaň se mnou, nebo v skutku jsem poznal, že požehnal mi Hospodin pro tebe.

Gns 30 28 Řekl také: Oznam mi ze jména mzdu svou a dámť ji.

Gns 30 29 Jemužto odpověděl: Ty víš, jak jsem sloužil tobě, a jaký byl dobytek tvůj při mně.

Gns 30 30 Nebo to málo, kteréž jsi měl přede mnou, zrostlo velmi, a požehnalť Hospodin, jakž jsem k tobě nohou vkročil. A nyní, kdy pak já své hospodářství opatrovati budu?

Gns 30 31 A řekl: Coť mám dáti? Odpověděl Jákob: Nedávej mi nic. Jestliže mi učiníš toto, zase pásti budu a ostříhati dobytka tvého:

Gns 30 32 Projdu skrze všecka stáda tvá dnes, vyměšuju z nich každé dobytčce peřesté a strakaté, a každé dobytčce načernalé mezi ovci, a strakaté a peřesté mezi kozami; a takové budou mzda má.

Gns 30 33 A osvědčena potom bude spravedlnost má před tebou, když přijde na mzdu mou: Cožkoli nebude peřestého, neb strakatého mezi kozami, a načernalého mezi ovci, za krádež bude mi to počteno.

Gns 30 34 I řekl Lában: Hle, ó by tak bylo, jakž jsi mluvil.

Gns 30 35 A odloučil toho dne kozly přepásané na nohách a strakaté, a všechny kozy peřesté a strakaté, všecko, na čemž byla místa bílá, všecko také načernalé mezi dobyttem, a dal v ruce synů svých.

Gns 30 36 Uložil pak mezi sebou a Jákobem místo vzdálí tří dní cesty; a Jákob pásal ostatek dobytka Lábanova.

Gns 30 37 Nabral pak sobě Jákob prutů topolových zelených, a lískových a kaštanových; a poobloupil s nich po místech kůru až do bělosti, kteráž byla na prutech.

Gns 30 38 A nakladl těch prutů tak obloupených do žlábků a koryt, (v nichž bývá voda, k nimž přicházel dobytek, aby pil), proti dobytku, aby počínaly, když by přicházely pít.

Gns 30 39 I počínaly ovce, hledíce na ty pruty, a rodily jehňata přepásaná na nohách, a peřestá i strakatá.

Gns 30 40 Potom ta jehňata odloučil Jákob, a dobytek stáda Lábanova obrátil tvář k těm přepásaným na nohách, a ke všemu načernalému; a své stádo postavil obzvlášť, a neobrátil ho k stádu Lábanovu.

Gns 30 41 A bylo, že kdyžkoli silnější připouštíny bývaly, kladl Jákob ty pruty před oči ovce do koryt, aby počínaly, hledíce na pruty.

Gns 30 42 Když pak pozdní dobytek připouští býval, nekladl jich; a tak býval pozdní Lábanův a ranný Jákobův.

Gns 30 43 Vzrostl tedy muž ten náramně velmi, a měl dobytka mnoho, děvek i

služebníků, velbloudů i oslů.

- Gns 31 1 Když pak uslyšel Jákob slova synů Lábanových, ani praví: Pobral Jákob všechno, co měl otec náš, a z těch věcí, kteréž byly otce našeho, způsobil sobě tu všechnu slávu;
- Gns 31 2 A viděl tvář Lábanovu, a aj, nebyla k němu tak jako prvé:
- Gns 31 3 I řekl mu Hospodin: Navrať se do země otců svých, a k příbuznosti své, a budu s tebou.
- Gns 31 4 Protož poslav Jákob, vyvolal Ráchele a Líe na pole k stádu svému.
- Gns 31 5 A řekl jim: Vidím tvář otce vašeho, že není ke mně tak jako prvé, ješto Bůh otce mého byl se mnou.
- Gns 31 6 A vy samy víte, že vši svou silou sloužil jsem otci vašemu.
- Gns 31 7 Ale otec váš oklamal mne, a na desetkrát změnil mzdu mou; však nedopustil mu Bůh, aby mi zle učinil.
- Gns 31 8 Když takto řekl: Co bude přestého, to nechtě jest mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přestý plod. Když pak takto řekl: Co přepásaného na nohách, to bude mzda tvá, tedy všechny ovce rodily přepásané na nohách.
- Gns 31 9 A tak odjal Bůh stádo otce vašeho a dal mně.
- Gns 31 10 Nebo takto bylo: Tehdáž, když se dobytek běžel, já jsem pozdvihl oči svých, a viděl jsem ve snách, a aj, berani scházející se s ovci byli přepásaní na nohách, přestí a skropení.
- Gns 31 11 Tedy řekl mi anděl Boží ve snách: Jákobe! A já jsem odpověděl: Teď jsem.
- Gns 31 12 I řekl: Pozdvihni nyní oči svých a pohleď, že všickni berani scházející se s ovci jsou přepásaní na nohách, přestí a skropení; nebo jsem viděl všechno, co tobě Lában dělá.
- Gns 31 13 Já jsem ten silný Bůh, kterýž jsem se ukázal tobě v Bethel, kdež jsi pomazal kamene, kdež jsi mi se slibem zavázal; vstaniž nyní, vyjdi z země této, a navrať se do země příbuznosti své.
- Gns 31 14 Tedy odpověděly mu Ráchel a Lía, řkouce: Zdaž ještě máme díl jaký a dědictví v domě otce našeho?
- Gns 31 15 Zdaliž nejsme počteny před ním za cizí? Nebo prodal nás, ano i peníze naše do čista utratil.
- Gns 31 16 Všecko zajisté bohatství, kteréž odjal Bůh otci našemu, naše jest a synů našich; protož nyní učin vše, což mluvil tobě Bůh.
- Gns 31 17 Vstav tedy Jákob, vsadil syny své a ženy své na velbloudy.
- Gns 31 18 A pobral všecken dobytek svůj, a všecko jmění své, kteréhož byl dosáhl, dobytek svého vychování, kteréhož nabyt v Pádan Syrské, aby se navrátil k Izákovi otci svému do země Kananejské.
- Gns 31 19 (Lában pak byl odšel, aby stříhl ovce své. V tom ukradla Ráchel modly, kteréž měl otec její.
- Gns 31 20 I ušel Jákob tajně od Lábanu Syrského, neoznámiv mu, že jde pryč.)
- Gns 31 21 Takž ušel se vším, což měl; a vstav, přepravil se přes řeku, a bral se přímo k hoře Galádské.
- Gns 31 22 I povědino jest Lábanovi dne třetího, že utekl Jákob.
- Gns 31 23 Tedy on vzav bratří své s sebou, honil ho za dnů sedm; a postihl ho na hoře Galádské.
- Gns 31 24 (Přišel pak Bůh k Lábanovi Syrskému ve snách noci té, řekl mu: Varuj se, abys nemluvil s Jákobem nic jináč než přátelsky.)
- Gns 31 25 Dohonil tedy Lában Jákoba; a Jákob již byl rozbil stan svůj na té hoře; Lában také položil se s bratřími svými na též hoře Galádské.
- Gns 31 26 I řekl Lában k Jákobovi: Cos to učinil? Nebo jsi ušel tajně, a odvedl s dcery mé jako zjimané mečem.
- Gns 31 27 Proč jsi tajně utekl, a vykradl se ode mne, a nepověděl mi, ješto bych tě byl vesele sprovodil s zpěvy, s bubnem a s harfou?
- Gns 31 28 A nedopustil si mi, abych políbil synů svých a dcer svých? Nemoudřes jistě udělal, čině tak.
- Gns 31 29 Mělt bych dosti s to moci, abych vám zle učinil, ale Bůh otce vašeho mluvil mi noci pomínulé, řka: Hleď, abys nemluvil s Jákobem nic jináč, než přátelsky.
- Gns 31 30 Ale již to tam, poněvadž jsi předce odšel, roztouživ se po domu otce svého; než proč jsi ukradl bohy mé?
- Gns 31 31 Tedy Jákob odpovídaje Lábanovi, řekl: Ušel jsem tajně; nebo jsem se bál a řekl jsem, že bys snad mocí odjal dcery své.
- Gns 31 32 Nalezneš-li pak u koho bohy své, nechať ten umře; před bratřími našimi ohledej sobě, jest-li co u mne tvého, a vezmi sobě. Ale nevěděl Jákob, že Ráchel je ukradla.
- Gns 31 33 Všed tedy Lában do stanu Jákobova, a do stanu Líe, a do stanu obou děvek, nic nenalezl. A vyšed z stanu Líe, všel do stanu Ráchel.
- Gns 31 34 Ráchel pak vzavši modly, vložila je pod sedlo, kteréž na velbloudu bývá, a sedla na ně. I přemetal Lában všecken stan, ale nic nenalezl.
- Gns 31 35 A ona řekla otci svému: Nechtě to není proti mysli, pane můj, že nemohu povstati proti tobě; nebo vedlé běhu ženského nyní mi se přihodilo. A všecko přehledav, nenalezl modl.
- Gns 31 36 Protož rozhněvav se Jákob, tuze se domlouval na Lábanu. I odpověděl

Jákob, a řekl Lábanovi: Jaké jest přestoupení mé? Jaký hřích můj, že rozpáliv se, honíš mne?
Gns 31 37 Nu již jsi přemetal všechny mé věci, a cos našel ze všech věcí domu
svého? Polož teď před bratřími mími a bratřími svými, nechť rozeznají mezi námi dvěma.
Gns 31 38 Byl jsem již dvaceti let s tebou; ovce tvé ani kozy tvé nikdy
nezmetaly; a skopců stáda tvého nejedl jsem.
Gns 31 39 Co od zvěří roztrháno, toho jsem neodvodil tobě; sám jsem tu škodu
nahražoval, a ty jsi z ruky mé vyhledával toho, jako i toho, co bylo ukradeno ve dne aneb v
noci.
Gns 31 40 Bývalo tak, že ve dne trápilo mne horko, a v noci mráz, tak že
odcházel i sen můj od očí mých.
Gns 31 41 Již dvaceti let, jakž jsem v domě tvém; sloužil jsem tobě čtrnácte
let za dvě dcery tvé, a šest let za dobytek tvůj, a změnils mzdu mou na desetkrát.
Gns 31 42 A kdyby Bůh otce mého, Bůh Abrahamův, a strach Izákův nebyl se mnou,
jistě bys ty byl nyní pustil mne prázdného; ale trápení mé, a práci rukou mých viděl Bůh,
protož tě pominulé noci trestal.
Gns 31 43 Odpovídaje pak Lában, dí Jákobovi: Dcery tyto jsou dcery mé a synové
tito jsou synové moji, i dobytek tento můj dobytek jest, ano cokoli vidíš, mé jest; ale což
mám již učiniti dcerám těmto svým aneb synům jich, kteréž zrodily?
Gns 31 44 Protož poď, vejděme v smlouvu já a ty, aby byla na svědectví mezi mnou
a tebou.
Gns 31 45 Tedy Jákob vzal kámen, a postavil jej vzhůru na znamení.
Gns 31 46 A řekl bratřím svým: Nasbírejte kamení. A nabravše kamení, udělali
hromadu, a jedli tu na té hromadě.
Gns 31 47 I nazval ji Lában Jegar Sahadutha, a Jákob nazval ji Gál Ed.
Gns 31 48 Nebo řekl Lában: Tato hromada nechť jest svědkem od dnešku mezi mnou
a tebou. Protož nazval jméno její Gál Ed,
Gns 31 49 A Mišpah; nebo řekl Lában: Nechať Hospodin hledí na mne a na tebe,
když se rozejdeme od sebe.
Gns 31 50 Jestliže bys trápil dcery mé, a uvedl bys jiné ženy na dcery mé,
žádného člověka není s námi; hleď, Bůh jest svědek mezi mnou a tebou.
Gns 31 51 A řekl ještě Lában Jákobovi: Aj, hromada tato, a aj, sloup, kterýž
jsem postavil mezi sebou a tebou,
Gns 31 52 svědkem ať jest hromada tato, svědkem také sloup tento, já že nepůjdu
dále k tobě za hromadu tuto, a ty tolikéž že nepůjdeš dále ke mně za hromadu tuto a sloup
tento, k činění zlého.
Gns 31 53 Bůh Abrahamův, a Bůh Náchorův, Bůh otce jejich nechť soudí mezi námi.
Přisáhl tedy Jákob skrze strach otce svého Izáka.
Gns 31 54 Nabil také Jákob hověd na té hoře, a pozval bratří svých, aby
hodovali; i hodovali a zůstali přes noc na též hoře.
Gns 31 55 I vstal Lában velmi ráno, a políbil synů svých a dcer svých, požehnal
jich; i odšel a navrátil se k místu svému.
Gns 32 1 Jákob pak odšel cestou svou, a potkali se s ním andělé Boží.
Gns 32 2 I řekl Jákob, když je viděl: Vojsko Boží jest toto. A nazval jméno
místa toho Mahanaim.
Gns 32 3 Poslal pak Jákob posly před sebou k bratru svému Ezau, do země Seir,
do kraje Idumejského.
Gns 32 4 A přikázal jim, řka: Takto povězte pánu mému Ezau: Totoť vzkazuje
služebník tvůj Jákob: U Lábara jsem byl pohostinu, a zůstával až do tohoto času.
Gns 32 5 A mám voly a osly, ovce, a služebníky i děvky; a poslal jsem, abych se
ohlásil pánu svému, a našel milost před očima tvými.
Gns 32 6 I navrátili se poslové k Jákobovi, řkouce: Přišli jsme k bratru tvému
Ezau, kterýž také jde proti tobě, a čtyři sta mužů s ním.
Gns 32 7 Jákob pak bál se velmi, a rmoutil se náramně. Tedy rozdělil lid,
kterýž s sebou měl, ovce také a voly, a velbloudy na dva houfy.
Gns 32 8 Nebo řekl: Jestliže by přišel Ezau k houfu jednomu, a pobil by jej,
bude aspoň zadní houf zachován.
Gns 32 9 I řekl Jákob: Bože otce mého Abrahama, a Bože otce mého Izáka,
Hospodine, kterýž jsi mi řekl: Navrať se do země své, a k příbuznosti své, a dobře učiním
tobě,
Gns 32 10 Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s
služebníkem svým; nebo s holí svou přešel jsem Jordán tento, nyní pak dva houfy mám.
Gns 32 11 Vytrhni mne, prosím, z ruky bratra mého, z ruky Ezau; nebť se ho
bojím, aby přijda, nepohubil mne i matky s dětmi.
Gns 32 12 Však jsi ty řekl: Dobře učiním tobě, a rozmnožím símě tvé jako písek
mořský, kterýžto pro množství sečten býti nemůže.
Gns 32 13 I zůstal tu noci té; a vzal z toho, což bylo před rukama, počtu bratru
svému Ezau:
Gns 32 14 Totiž dvě stě koz, a kozlů dvaceti, ovec dvě stě, a beranů dvaceti,
Gns 32 15 velbloudů s mladými jich třidceti, krav čtyřidceti, volů deset, oslic
dvaceti, a oslátek deset.
Gns 32 16 A poručil je služebníkům svým, každé stádo obzvláštně, a řekl
služebníkům svým: Jděte přede mnou, a stádo od stáda ať jde opodál.

Gns 32 17 I poručil přednímu, řka: Když se potká s tebou Ezau bratr můj, a optá se tebe, řka: Či jsi? a kam jdeš? a čí jest to stádo před tebou?

Gns 32 18 Řekneš: Jsem služebníka tvého Jákoba, a dar tento jest poslán pánu mému Ezau; a teď i sám jde za námi.

Gns 32 19 Poručil také druhému i třetímu, a všechněm jdoucím za těmi stády, řka: V táž slova mluvte k Ezau, když byste naň trefili.

Gns 32 20 A díte také: Aj, služebník tvůj Jákob za námi; nebo řekl: Ukrotím tvář jeho darem, kterýž jde přede mnou, a potom uzřím tvář jeho; snad přijme tvář mou.

Gns 32 21 A tak předšel dar před ním; on pak zůstal tu noc při houfu.

Gns 32 22 A vstav ještě v noci, vzal obě ženy své, a dvě děvky své, a jedenácte synů svých, a přešel přes brod Jábok.

Gns 32 23 Vzav tedy je, přepravil je přes tu řeku; přepravil také i vše, což měl.

Gns 32 24 A zůstal Jákob sám; a tu zápasil s ním muž až do svítání.

Gns 32 25 A vida, že ho nepřemůže, obrazil jej v příhbi vrchní stehna jeho; i vyvinulo se příhbi stehna Jákobova, když zápasil s ním.

Gns 32 26 A řekl: Pust mne, neboť zasvitává. I řekl: Nepustím tě, leč mi požehnáš.

Gns 32 27 I řekl jemu: Jaké jest jméno tvé? Odpověděl: Jákob.

Gns 32 28 I dí: Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale také Izrael; nebo jsi statečně zacházel s Bohem i lidmi, a přemohl.

Gns 32 29 I otázal se Jákob, řka: Oznam, prosím, jméno své. Kterýžto odpověděl: Proč se ptáš na jméno mé? I dal mu tu požehnání.

Gns 32 30 Tedy nazval Jákob jméno místa toho Fanuel; nebo jsem prý viděl Boha tvář v tvář, a zachována jest duše má.

Gns 32 31 I vzešlo mu slunce, když pominul místa toho Fanuel, a kulhal na nohu svou.

Gns 32 32 Protož nejedí synové Izraelští až do tohoto dne té žily krátké, kteráž jest v vrchním příhbi stehna, proto že obrazil příhbi stehna Jákobova na žile krátké.

Gns 33 1 Pozdvih pak očí svých Jákob, uzřel, an Ezau jde, a čtyři sta mužů s ním; i rozdělil syny Líe zvlášť a Ráchele zvlášť, a obou děvek zvlášť.

Gns 33 2 Postavil, pravím, děvky s syny jejich napřed, potom Líu s syny jejími za nimi, Ráchel pak a Jozefa nejzáje.

Gns 33 3 A sám šel před nimi, a poklonil se až k zemi po sedmkrát, až právě přišel k bratru svému.

Gns 33 4 I běžel Ezau proti němu, a objal ho; a pad na šíji jeho, líbal ho. I plakali.

Gns 33 5 Pozdvih pak očí svých, a spatřiv ženy s dětmi, řekl: Kdo jsou onino s tebou? Odpověděl: Jsou dítky, kteréž Bůh dal z milosti služebníku tvému.

Gns 33 6 Mezi tím přiblížily se děvky s syny svými, i poklonili se.

Gns 33 7 Přiblížila se také Líu s syny svými, a poklonili se; a potom přiblížil se Jozef a Ráchel, a také se poklonili.

Gns 33 8 I řekl Ezau: K čemu jest všecken ten houf, kterýž jsem potkal? Odpověděl: Abych našel milost před očima pána mého.

Gns 33 9 Tedy řekl Ezau: Mám hojně, bratře můj; nech sobě, což tvého jest.

Gns 33 10 I řekl Jákob: Nezbraňuj se, prosím; jestliže jsem nyní našel milost před očima tvými, přijmi dar můj z ruky mé, poněvadž jsem viděl tvář tvou, jako bych viděl tvář Boží, a laskavě jsi mne přijal.

Gns 33 11 Přijmi, prosím, dar můj obětovaný tobě, poněvadž štědře obdařil mne Bůh, a mám všeho dosti. Takž ho přinutil, a on vzal.

Gns 33 12 I dí: Poď, a jděme; já půjdu s tebou.

Gns 33 13 I řekl k němu Jákob: Ví pán můj, že děti jsou outlí, a mám s sebou ovce i krávy březí; kteréžto budou-li hnány přes moc jeden den, pomře mi všecken dobytek.

Gns 33 14 Nechť medle jde pán můj před služebníkem svým, já pak poznenáhlu se poberu, tak jakž bude moci jíti stádo, kteréž před sebou mám, a jakž postačiti budou moci děti, až tak dojdou ku pánu svému do Seir.

Gns 33 15 I řekl Ezau: Nechtě ale pozůstavím něco lidu, kterýž mám s sebou. I odpověděl: K čemu to? Nechtě toliko naleznu milost před očima pána svého.

Gns 33 16 Tedy Ezau toho dne navrátil se cestou svou do Seir.

Gns 33 17 Jákob pak bral se do Sochot, a ustavěl sobě dům, a dobytku svému zdělal stáje; protož nazval jméno místa toho Sochot.

Gns 33 18 A tak Jákob navracuje se z Pádan Syrské, přišel ve zdraví k městu Sichem, kteréž jest v zemi Kananejské, a položil se před městem.

Gns 33 19 I koupil díl pole toho, na němž byl rozbil stan svůj, od synů Emora, otce Sichemova, za sto ovec.

Gns 33 20 A postavil tu oltář, kterémužto dal jméno Bůh silný, Bůh Izraelský.

Gns 34 1 Vyšla pak Dína, dcera Líe, kterouž porodila Jákobovi, aby se dívala na dcery té země.

Gns 34 2 Kteroužto uzřev Sichem, syn Emora Hevejského, knížete v krajině té, vzal ji, i ležel s ní, a ponížil jí.

Gns 34 3 I připojila se duše jeho k Díně, dceři Jákobově; a zamilovav děvečku, mluvil k srdci jejímu.

Gns 34 4 Mluvil potom Sichem k Emorovi, otci svému, těmito slovy: Vezmi mi
děvečku tuto za manželku.
Gns 34 5 Uslyšev pak Jákob, že poškrvnil Díny dcery jeho, (a synové jeho byli s
stádem na poli), mlčel, až oni přišli.
Gns 34 6 Tedy vyšel Emor, otec Sichemův, k Jákobovi, aby mluvil s ním o to.
Gns 34 7 A v tom synové Jákobovi přišli s pole; a uslyšavše o tom, bolesti
naplnění jsou muži ti, a rozhněvali se velmi, proto že hanebnou věc učinil v Izraeli, ležav se
dcerou Jákobovou, čehož činiti nenáleželo.
Gns 34 8 I mluvil Emor s nimi na tento způsob: Sichem, syn můj, hoří milostí k
vaší dceři; prosím, dejte mu ji za manželku.
Gns 34 9 A sprízněte se s námi: Dcery své dávejte nám, a naše dcery pojímejte
sobě.
Gns 34 10 A bydlete s námi, nebo všecka země bude před vámi; osadte se a obchod
veďte v ní, a vládněte jí.
Gns 34 11 Mluvil i Sichem otci jejímu, a bratřím jejím: Nechtě naleznu milost
před očima vašima, dám, co mi koli dítě.
Gns 34 12 Jmenujte mi věno i dary jak chcete veliké, dám, jak mi koli řeknete;
jen mi tu děvečku dejte za manželku.
Gns 34 13 Odpovídajíce pak synové Jákobovi Sichemovi a Emorovi, otci jeho,
lstivě mluvili, proto že poškrvnil Díny sestry jich.
Gns 34 14 A řekli jim: Nemůžeme učiniti toho, abychom dali sestru svou za muže
neobřezaného; nebo to ohavnost jest u nás.
Gns 34 15 Než na tento způsob vám povolíme: Jestliže se chcete srovnati s námi,
aby obřezán byl každý z vás pohlaví mužského:
Gns 34 16 Tedy budeme dávat dcery své vám, a dcery vaše bráti sobě; a budeme
bydliti s vámi, a budeme lid jeden.
Gns 34 17 Pakli neuposlechnete nás, abyste se obřezali, vezmeme zase dceru svou
a odejdeme.
Gns 34 18 Tedy líbila se řeč jejich Emorovi i Sichemovi, synu Emorovu.
Gns 34 19 A nemeškal mládenec učiniti toho; nebo se mu zalíbila dcera Jákobova.
A on byl nejvzácnější ze všech v domě otce svého.
Gns 34 20 I přišel Emor a Sichem, syn jeho, k bráně města svého; a mluvili mužům
města svého, řkouce:
Gns 34 21 Muži tito pokojně se mají k nám, nechtě tedy bydlí v zemi této, a
obchod vedou v ní, (nebo země jest dosti široká a prostranná před nimi;) dcery jejich budeme
sobě bráti za manželky, a dcery své budeme dávat jim.
Gns 34 22 Než na tento způsob přivolí nám ti muži k tomu, aby bydlili s námi, a
abychom byli jeden lid: Jestliže obřezán bude každý pohlaví mužského mezi námi, tak jako oni
jsou obřezáni.
Gns 34 23 Dobytek jejich a statek jejich, i všecka hovada jejich, zdaliž nebudou
naše? Toliko v tom jim povolme, a budou bydliti s námi.
Gns 34 24 I uposlechl Emora a Sichema, syna jeho, všickni vycházející branou
města jeho; a obřezali se všickni pohlaví mužského, což jich koli vycházelo z brány města
jeho.
Gns 34 25 A totž dne třetího, když oni největší bolest měli, dva synové Jákobovi,
Simeon a Lévi, bratři Díny, vzav každý z nich meč svůj, vpadli do města směle, a pomordovali
všecky pohlaví mužského.
Gns 34 26 Emora také a Sichema, syna jeho, zamordovali mečem, a vzavše Dínu z
domu Sichemova, odešli.
Gns 34 27 Potom synové Jákobovi přišedše na zbité, vzebrali město, proto že
poškrvnili sestry jejich.
Gns 34 28 Stáda jejich, a voly i osly jejich, a což bylo v městě i po poli,
pobrali.
Gns 34 29 K tomu i všecko jmění jejich, a všecky malé dítky jejich, a ženy
jejich zajali, a vybrali, co kde v domích bylo.
Gns 34 30 Řekl pak Jákob Simeonovi a Lévi: Zkormoutili jste mne, a zošklivili
jste mne u obyvatelů krajiny této, u Kananejských a Ferezejských, a já jsem s malým počtem
lidí. Seberou-li se na mne, zbijí mne, a tak vyhlazen budu já i dům můj.
Gns 34 31 A oni odpověděli: A což měli jako nevěstky zle užívati sestry naší?
Gns 35 1 Potom mluvil Bůh k Jákobovi: Vstana, vstup do Bethel, a bydli tam; a
udělej tam oltář Bohu silnému, kterýž se ukázal tobě, když utíkal před Ezau bratrem svým.
Gns 35 2 Tedy řekl Jákob čeládce své, a všechněm, kteříž s ním byli: Odvrzte
bohy cizí, kteréž máte mezi sebou, a očistě se, a změňte roucha svá.
Gns 35 3 A vstanouce, vstupme do Bethel, a udělám tam oltář silnému Bohu,
kterýž vyslyšel mne v den ssoužení mého, a byl se mnou na cestě, kterouž jsem šel.
Gns 35 4 Tedy dali Jákobovi všecky bohy cizí, kteréž měli, i náušnice, kteréž
byly na uších jejich; i zakopal je Jákob pod tím dubem, kterýž byl u Sichem.
Gns 35 5 I brali se odtud. (A byl strach Boží na městech, kteráž byla vůkol
nich, a nehonili synů Jákobových.)
Gns 35 6 Tedy přišel Jákob do Lúž, kteréž jest v zemi Kananejské, (to již slove
Bethel,) on i všecken lid, kterýž byl s ním.
Gns 35 7 I vzdělal tu oltář, a nazval to místo Bůh silný Bethel; nebo tu se mu

byl zjevil Bůh, když utíkal před bratrem svým.
 Gns 35 8 Tehdy umřela Debora, chovačka Rebeky, a pochována jest pod Bethel, pod dubem; i nazval jméno jeho Allon Bachuth.
 Gns 35 9 Ukázal se pak opět Bůh Jákobovi, když se navracoval z Pádan Syrské, a požehnal mu.
 Gns 35 10 I řekl jemu Bůh: Jméno tvé jest Jákob. Nebude více nazýváno jméno tvé toliko Jákob, ale Izrael také bude jméno tvé. Protož nazval jméno jeho Izrael.
 Gns 35 11 Řekl ještě Bůh jemu: Já jsem Bůh silný všemohoucí; rostiž a množ se; národ, nýbrž množství národů bude z tebe, i králové z bedr tvých vyjdou.
 Gns 35 12 A zemi tu, kterouž jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tobě ji dám; semeni také tvému po tobě dám tu zemi.
 Gns 35 13 I vstoupil od něho Bůh z místa, na kterémž mluvil s ním.
 Gns 35 14 Jákob pak vyzdvihl znamení pamětné na místě tom, na kterémž mluvil s ním, sloup kamenný; a pokropil ho skropením, a svrchu polil jej olejem.
 Gns 35 15 A nazval Jákob jméno místa toho, na kterémž mluvil s ním Bůh, Bethel.
 Gns 35 16 I brali se z Bethel, a bylo již nedaleko do Efraty. I porodila Ráchel, a těžkostí trpěla roděci.
 Gns 35 17 A když s těžkostí rodila, řekla jí baba: Neboj se, nebo také tohoto syna míti budeš.
 Gns 35 18 I stalo se, když k smrti pracovala, (nebo umřela), nazvala jméno jeho Ben Oni; ale otec jeho nazval ho Beni aminem.
 Gns 35 19 I umřela Ráchel, a pochována jest na cestě k Efratě, jenž jest Betlém.
 Gns 35 20 A postavil Jákob znamení pamětné nad hrobem jejím; totž jest znamení hrobu Ráchel až do dnešního dne.
 Gns 35 21 I odebral se odtud Izrael, a rozbil stan svůj za věží Eder.
 Gns 35 22 Stalo se pak také, když bydlil Izrael v té krajině, že Ruben šel, a spal s Bálou, ženinou otce svého; o čemž uslyšel Izrael. Bylo pak synů Jákobových dvanácte.
 Gns 35 23 Synové pak Líe: Prvorozený Jákobův Ruben, potom Simeon, a Léví, a Juda, a Izachar, a Zabulon.
 Gns 35 24 Synové Ráchel: Jozef a Beni amin.
 Gns 35 25 A synové Bály, dívky Ráchel: Dan a Neftalím.
 Gns 35 26 A synové Zelfy, dívky Líe: Gád a Asser. Tiť jsou synové Jákobovi, kteříž mu zrozeni jsou v Pádan Syrské.
 Gns 35 27 Tedy přišel Jákob k Izákovi otci svému do Mamre, do města Arbe, jenž jest Hebron, kdežto bydlil pohostinu Abraham a Izák.
 Gns 35 28 A bylo dnů Izákových sto osmdesáte let.
 Gns 35 29 I dokonal Izák, a umřel, a připojen jest k lidu svému, stár jsa a plný dnů; i pochovali ho Ezau a Jákob, synové jeho.
 Gns 36 1 Tito jsou pak rodové Ezau, kterýž měl přijmí Edom.
 Gns 36 2 Ezau pojal sobě ženy ze dcer Kananejských, Adu, dceru Elona Hetejského, a Olibamu, dceru Anovu, dceru Sebeona Hevejského,
 Gns 36 3 A Bazematu, dceru Izmaelovu, sestru Nabajotovu.
 Gns 36 4 I porodila Ada Ezauchovi Elifaza, a Bazemat porodila Rahuele.
 Gns 36 5 Olibama pak porodila Jehusa, a Jheloma, a Koré. Ti jsou synové Ezau, kteříž se mu zrodili v zemi Kananejské.
 Gns 36 6 I pobral Ezau ženy své, i syny své, a dcery své, a všecku čeleď svou, i dobytek svůj, a všecka hovědla svá, i všecko jmění své, kteréhož nabyl v zemi Kananejské, a odebral se do země Seir, před příchodem Jákoba bratra svého.
 Gns 36 7 Nebo zboží jejich bylo tak veliké, že nemohli bydliti spolu; aniž ta země, v níž oni pohostinu byli, mohla jich snést, pro dobytky jejich.
 Gns 36 8 Protož bydlil Ezau na hoře Seir; Ezau pak ten jest Edom.
 Gns 36 9 A tak tito jsou rodové Ezau, otce Idumejských, na hoře Seir.
 Gns 36 10 Tato byla jména synů Ezau: Elifaz, syn Ady, ženy Ezau; Rahuel, syn Bazematy, ženy Ezau.
 Gns 36 11 Synové pak Elifazovi byli: Teman, Omar, Sefo, a Gatam a Kenaz.
 Gns 36 12 Tamna pak byla ženina Elifaza, syna Ezau. Ta porodila Elifazovi Amalecha. Ti jsou synové Ady, ženy Ezau.
 Gns 36 13 Synové pak Rahuelovi tito: Nahat, Zára, Samma a Méza. To byli synové Bazematy, ženy Ezau.
 Gns 36 14 A tito byli synové Olibamy, dcery Anovy, dcery Sebeonovy, ženy Ezau, kteráž porodila Ezauchovi Jehusa, Jheloma a Koré.
 Gns 36 15 Tito všickni byli knížata synů Ezau. Synové Elifaza prvorozeného Ezau: Kníže Teman, kníže Omar, kníže Sefo, kníže Kenaz,
 Gns 36 16 Kníže Koré, kníže Gatam, kníže Amalech. Ta jsou knížata poslá z Elifaza v zemi Idumejské; ti jsou synové Ady.
 Gns 36 17 Tito pak jsou synové Rahuele, syna Ezau: Kníže Nahat, kníže Zára, kníže Samma, kníže Méza. Ta knížata poslá z Rahuele, v zemi Idumejské; to jsou synové Bazematy, ženy Ezau.
 Gns 36 18 A synové Olibamy, ženy Ezau, tito jsou: Kníže Jehus, kníže Jhelom, kníže Koré. To jsou knížata z Olibamy, dcery Anovy, ženy Ezau.
 Gns 36 19 Tiť jsou synové Ezau, a ta knížata jejich; ontž jest Edom.
 Gns 36 20 Tito pak jsou synové Seir, totiž Horejšti, obyvatelé země té: Lotan,

Sobal, Sebeon a Ana,
Gns 36 21 A Dison, Eser a Dízan. Ta jsou knížata Horejská, synové Seir, v zemi Idumejské.
Gns 36 22 Synové Lotanovi byli: Hori a Hemam; a sestra Lotanova Tamna.
Gns 36 23 Synové pak Sobalovi tito: Alvan, Manáhat, Ebal, Sefo a Onam.
Gns 36 24 A tito synové Sebeonovi: Aia a Ana. To jest ten Ana, kterýž našel mezky na poušti, když pásal osly Sebeona otce svého.
Gns 36 25 Tito pak děti Anovi: Dison a Olibama, dcera Anova.
Gns 36 26 A synové Dízanovi tito: Hamdan, Eseban, Jetran a Charan.
Gns 36 27 Synové Eser tito: Balaan, Závan a Achan.
Gns 36 28 Tito synové Dízanovi: Hus a Aran.
Gns 36 29 Tato jsou knížata Horejská: Kníže Lotan, kníže Sobal, kníže Sebeon, kníže Ana,
Gns 36 30 Kníže Dison, kníže Eser, kníže Dízan. To byla knížata Horejská, po knížetstvích svých v zemi Seir.
Gns 36 31 Tito pak byli králové, kteříž kralovali v zemi Idumejské, dříve než kraloval král nad syny Izraelskými.
Gns 36 32 Kraloval tedy v Edom Béla, syn Beorův, a jméno města jeho Denaba.
Gns 36 33 I umřel Béla, a kraloval místo něho Jobab, syn Zare z Bozra.
Gns 36 34 I umřel Jobab, a kraloval na místě jeho Husam z země Temanské.
Gns 36 35 Umřel i Husam, a kraloval místo něho Adad, syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; a jméno města jeho Avith.
Gns 36 36 Když pak umřel Adad, kraloval místo něho Semla z Masreka.
Gns 36 37 A po smrti Semlově kraloval na místě jeho Saul z Rohobot od řeky.
Gns 36 38 Umřel i Saul, a kraloval místo něho Balanan, syn Achoborův.
Gns 36 39 A když i Balanan umřel, syn Achoborův, kraloval na místě jeho Adar; a jméno města jeho Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.
Gns 36 40 Ta jsou jména knížat poslych z Ezau, po čeledech jejich, po místech jejich, vedlé jmen jejich: Kníže Tamna, kníže Alva, kníže Jetet,
Gns 36 41 Kníže Olibama, kníže Ela, kníže Finon.
Gns 36 42 Kníže Kenaz, kníže Teman, kníže Mabsar.
Gns 36 43 Kníže Magdiel, kníže Híram. Tať jsou knížata Idumejská, tak jakž kteří bydlili v zemi dědictví svého. Toť jest ten Ezau, otec Idumejských.
Gns 37 1 Jákob pak bydlil v zemi putování otce svého, v zemi Kananejské.
Gns 37 2 Tito jsou příběhové Jákobovi: Jozef, když byl v sedmnácti letech, pásal s bratřími svými dobytek, (a byl mládeneček), s syny Bály a Zelfy, žen otce svého. A oznamoval Jozef zlou pověst o nich otci svému.
Gns 37 3 Izrael pak miloval Jozefa nad všecky syny své; nebo v starosti své zplodil jej. A udělal mu sukni proměnných barev.
Gns 37 4 A když spatřili bratři jeho, že ho miluje otec jejich nad všecky bratři jeho, nenáviděli ho, aniž mohli pokojně k němu promluvit.
Gns 37 5 Měl pak Jozef sen, a vypravoval jej bratřím svým; pročez v větší nenávisti ho měli.
Gns 37 6 Nebo pravil jim: Slyšte, prosím, sen, kterýž jsem měl.
Gns 37 7 Hle, vázali jsme snopy na poli, a aj, povstal snop můj, a stál. Vůkol také stáli snopové vaši, a klaněli se snopu mému.
Gns 37 8 Jemužto odpověděli bratři jeho: Zdaliž kralovati budeš nad námi, aneb pánem naším budeš? Z té příčiny ještě více nenáviděli ho pro sny jeho, a pro slova jeho.
Gns 37 9 Potom ještě měl jiný sen, a vypravoval jej bratřím svým, řka: Hle, opět jsem měl sen, a aj, slunce a měsíc, a jedenácte hvězd klanělo mi se.
Gns 37 10 I vypravoval otci svému a bratřím svým. A domlouval mu otec jeho, a řekl jemu: Jakýž jest to sen, kterýž jsi měl? Zdaliž přijdeme, já a matka tvá i bratři tvoji, abychom se klaněli před tebou až k zemi?
Gns 37 11 Tedy záviděli mu bratři jeho; ale otec jeho měl pozor na tu věc.
Gns 37 12 Odešli pak bratři jeho, aby pásali dobytek otce svého v Sichem.
Gns 37 13 A řekl Izrael Jozefovi: Zdaliž nepasou bratři tvoji v Sichem: Poď, a pošli tě k nim. kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.
Gns 37 14 I řekl jemu: Jdi nyní, zvěz, jak se mají bratři tvoji, a co se děje s dobyttem; a zase mi povíš o tom. A tak poslal ho z údolí Hebron, a on přišel do Sichem.
Gns 37 15 Našel ho pak muž nějaký, an bloudí po poli. I zeptal se ho muž ten, řka: Čeho hledáš?
Gns 37 16 Odpověděl: Bratři svých hledám; pověz mi, prosím, kde oni pasou?
Gns 37 17 I řekl muž ten: Odešli odsud; nebo slyšel jsem je, ani praví: Poďme do Dothain. Tedy šel Jozef za bratřími svými, a našel je v Dothain.
Gns 37 18 Kterážto, jakž ho uzhřeli zdaleka, dříve než k nim došel, ukládali o něm, aby jej zabili.
Gns 37 19 Nebo řekli jeden druhému: Ej, mistr snů teď jde.
Gns 37 20 Nyní tedy poďte, a zabijme jej, a uvržeme ho do některé čisterny, a díme: Zvěř lítá sežrala jej. I uzhřeme, nač jemu vyjdou sny jeho.
Gns 37 21 A uslyšev to Ruben, aby ho vytrhl z ruky jejich, (nebo řekl: Neodjímejme mu hrdla,) Neodjímejme mu hrdla,
Gns 37 22 Řekl jim Ruben: Nevylévejte krve. Vrzte jej do této čisterny, kteráž

jest na poušti, a nevztahujte ruky na něj. Ale on chtěl vysvoboditi ho z ruky jejich, a pomoci mu, aby se navrátil k otci svému.

Gns 37 23 A když přišel Jozef k bratřím svým, strhli s něho sukni jeho, sukni proměnných barev, kterouž měl na sobě.

Gns 37 24 A pochopivše, uvrhli jej do čisterny. Čisterna pak ta byla prázdná, v níž nebylo vody.

Gns 37 25 I usadili se, aby jedli chléb. A pozdvihše očí svých, uzřeli, a aj, množství Izmaelitských přicházejících z Galád, kteřížto na velbloudích svých nesli vonné věci a kadidlo a mirru do Egypta.

Gns 37 26 I řekl Juda bratřím svým: Jaký zisk míti budeme, zabijeme-li bratra svého, a zatajíme-li krve jeho?

Gns 37 27 Podte, prodejme ho Izmaelitským, a nevztahujme na něj rukou svých, nebo bratr náš, tělo naše jest. I uposlechli ho bratři jeho.

Gns 37 28 Když pak mimo ně jeli muži ti, kupci Madianští, vytáhli a vyvedli Jozefa z té čisterny, a prodali jej Izmaelitským za dvadceť stříbrných. Ti zavedli Jozefa do Egypta.

Gns 37 29 A navrátil se Ruben k čisterně, a aj, již nebylo Jozefa v ní. I roztrhl roucha svá.

Gns 37 30 A navrátil se k bratřím svým, řekl: Pacholete není, a já kam se mám podíti?

Gns 37 31 Tedy vzali sukni Jozefovu, a zabivše kozla, smočili sukni tu ve krvi.

Gns 37 32 A poslali sukni tu proměnných barev, a dali ji donést k otci svému, aby řekl: Tuto jsme našli; pohleď nyní, jest-li sukně syna tvého, či není?

Gns 37 33 A on poznav ji, řekl: Sukně syna mého jest; zvěř lítá sežrala jej, konečně roztrhán jest Jozef.

Gns 37 34 I roztrhl Jákob roucha svá, a vloživ žíni na bedra svá, zámutek nesl po synu svém za mnoho dní.

Gns 37 35 Sešli se pak všickni synové jeho, a všechny dcery jeho, aby ho těšili. Ale on nedal se potěšiti, a řekl: Nýbrž já tak v zámutku sstoupím za synem svým do hrobu. A plakal ho otec jeho.

Gns 37 36 Mezi tím Madianští prodali Jozefa do Egypta Putifarovi, dvořeninu Faraonovu, hejtmanu žoldnéřů.

Gns 38 1 Stalo se pak v ten čas, že sstupuje Juda od bratří svých, uchýlil se k muži Odolamitskému, jehož jméno bylo Híra.

Gns 38 2 I uzřel tam Juda dceru muže Kananejského, kterýž sloužil Sua; a pojav ji, všel k ní.

Gns 38 3 Kterážto počala a porodila syna; i nazval jméno jeho Her.

Gns 38 4 A počavši opět, porodila syna; a nazvala jméno jeho Onan.

Gns 38 5 Porodila pak ještě syna, jehož jméno nazvala Sěla. A byl Juda v Chezib, když ona jej porodila.

Gns 38 6 I dal Juda Herovi prvorozenému svému manželku, jménem Tamar.

Gns 38 7 A byl Her, prvorozený Judův, zlý před očima Hospodina; i zabil jej Hospodin.

Gns 38 8 Tedy řekl Juda Onanovi: Vejdi k ženě bratra svého, a podle příbuznosti pojmi ji, abys vzbudil símě bratru svému.

Gns 38 9 Věděl pak Onan, že to símě nebude jeho. Protož kdykoli vcházel k ženě bratra svého, vypouštěl símě na zem, aby nezpłodil synů bratru svému.

Gns 38 10 I nelíbilo se Hospodinu to, co dělal Onan; protož ho také zabil.

Gns 38 11 Tedy řekl Juda k Tamar nevěstě své: Pobuď v domě otce svého vdovou, dokudž nedoroste Sěla, syn můj. (Nebo řekl: Aby on také neumřel, jako i bratři jeho.) I odešla Tamar, a bydlila v domě otce svého.

Gns 38 12 A po mnohých dnech umřela dcera Suova, manželka Judova. Kterýžto potěšiv se zas, šel do Tamnas k těm, kteříž stříhli ovce jeho, a s ním Híra Odolamitský, přítel jeho.

Gns 38 13 I oznámeno jest Tamar těmito slovy: Aj, tchán tvůj vstupuje do Tamnas, aby stříhl ovce své.

Gns 38 14 Tedy ona složivši s sebe šaty své vdovské, zavila se v rouchu, a oděla se a seděla na rozcestí, kudy se jde do Tamnas. Nebo viděla, že Sěla dorostl, a že není dána jemu za manželku.

Gns 38 15 Kteroužto uzřev Juda, za to měl, že jest nevěstka; nebo zakryla tvář svou.

Gns 38 16 Protož uchýliv se k ní s cesty, řekl: Dopust' medle, ať vejdu k tobě. (Nebo nevěděl, aby nevěsta jeho byla.) I rekla: Co mi dáš, jestliže vejdeš ke mně?

Gns 38 17 Odpověděl: Pošlit' kozelce z stáda. Dí ona: Kdybys něco zastavil, dokavadž nepošl' eš.

Gns 38 18 I řekl: Cožť mám dáti v zástavě? Odpověděla ona: Pečetní prsten svůj, a halzi svou, a hůl svou, kterouž máš v ruce své. I dal jí, a všel k ní; a počala z něho.

Gns 38 19 Tedy vstavši, odešla, a sňavši rouchu svou s sebe, oblékla se v šaty své vdovské.

Gns 38 20 I poslal Juda kozelce po příteli svém Odolamitském, aby vzal zase základ od ženy. A nenalezl jí.

Gns 38 21 I ptal se mužů toho místa, řka: Kde jest ta nevěstka, kteráž seděla na

rozcestí této cesty? Řekli oni: Nebylotě zde nevěstky.

Gns 38 22 Tedy navrátil se k Judovi, řekl: Nenašel jsem jí; a také muži místa toho pravili: Nebylo zde nevěstky.

Gns 38 23 I řekl Juda: Nechtě sobě to má, abychom neuvedli se v lehkost. Jáť jsem poslal toho kozelce, ale tys jí nenalezl.

Gns 38 24 I stalo se okolo tří měsíců, že oznámili Judovi, řkouce: Dopustila se smilství Tamar nevěsta tvá, a jest již i těhotná z smilství. I řekl Juda: Vyveďte ji, aby byla upálena.

Gns 38 25 Když pak vedena byla, poslala k tchánu svému, řkuci: Z muže, jehož tyto věci jsou, těhotná jsem. A při tom řekla: Pohleď, prosím, cí jsou tyto věci, pečetní prsten, halže a hůl tato?

Gns 38 26 Tedy pohleděv na to Juda, řekl: Spravedlivějšíť jest než já, poněvadž jsem nedal jí Sérovi synu svému. A více jí nepoznával.

Gns 38 27 Stalo se pak, že když přišel čas porodu jejího, aj, bliženci v životě jejím.

Gns 38 28 A když rodila, jeden z nich vyskytl ruku, kteroužto chytivši baba, uvázala na ni červenou nitku, řkuci: Ten vyjde prvé.

Gns 38 29 Když pak vtáhl ruku svou zase, hle, vyšel bratr jeho. I řekla: Jak jsi protrhl? Tvět jest protržení. I nazváno jest jméno jeho Fáres.

Gns 38 30 A potom vyšel bratr jeho, kterýž měl na ruce nitku červenou. I nazváno jest jméno jeho Zára.

Gns 39 1 Jozef pak doveden byl do Egypta; a koupil ho Putifar, dvořenin Faraonův, nejvyšší nad drabanty, muž Egyptský, od Izmaelitských, kteříž ho tam dovedli.

Gns 39 2 Byl pak Hospodin s Jozefem, a všecko se mu šťastně vedlo, a bydlil v domě pána svého toho Egyptského.

Gns 39 3 A viděl pán jeho, že Hospodin byl s ním, a že všecko, což činil, Hospodin k prospěchu přivedl v rukou jeho.

Gns 39 4 Tedy nalezl Jozef milost před očima jeho, a sloužil mu. I představil ho domu svému, a všecko, což měl, dal v ruku jeho.

Gns 39 5 A hned, jakž ustanovil ho nad domem svým, a nade vším, což měl, požehnal Hospodin domu Egyptského toho pro Jozefa. A bylo požehnání Hospodino na všech věcech, kteréž měl doma i na poli.

Gns 39 6 Všechny tedy věci, kteréž měl, zanechal v rukou Jozefových; aniž o čem, tak jako on, věděl, jediné o chlebě, kterýž jedl. Byl pak Jozef ušlechtilé postavy a krásného vzezření.

Gns 39 7 I stalo se potom, že vzhledala žena pána jeho očima svýma na Jozefa, a řekla: Spi se mnou.

Gns 39 8 Kterýžto odpíraje, řekl ženě pána svého: Aj, pán můj neví tak jako já, co jest v domě, a všecko, což má, dal v ruce mé.

Gns 39 9 Není žádného přednějšího nade mne v domě tomto, aniž co vyňal z správy mé, kromě tebe, jelikož jsi ty manželka jeho. Jak bych tedy učinil takovou nešlechetnost, a hřešil i proti Bohu?

Gns 39 10 A když mluvila ona Jozefovi den po dni, nepovolil jí, aby spal s ní, ani aby býval s ní.

Gns 39 11 Tedy dne jednoho, když přišel do domu k práci své, a nebylo tu žádného z domácích v domě,

Gns 39 12 Chytila jej ona za roucho jeho, řkuci: Lež se mnou. On pak nechav roucha svého v rukou jejích, utekl, a vyšel ven.

Gns 39 13 A ona viduci, že nechal roucha svého v rukou jejích a vyběhl ven,

Gns 39 14 Svolala domácí své, a řekla k nim takto: Pohleďte, přivedl nám muže Hebrejského, kterýž by měl posměch z nás; nebo přišel ke mně, aby ležel se mnou; i křičela jsem hlasem velikým.

Gns 39 15 A když uslyšel, že jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, nechav roucha svého u mne, utekl a vyšel ven.

Gns 39 16 Tedy schovala roucho jeho u sebe, až přišel pán jeho do domu svého.

Gns 39 17 K němuž mluvila v tato slova, řkuci: Přišel ke mně služebník ten Hebrejský, kteréhožs přivedl nám, aby mi lehkost učinil.

Gns 39 18 A když jsem hlasu svého pozdvihla a křičela, tedy nechal roucha svého u mne, a utekl ven.

Gns 39 19 I stalo se, že, když uslyšel pán jeho slova ženy své, kteráž mluvila mu, pravěci: Tak mi učinil služebník tvůj, rozhněval se velmi.

Gns 39 20 Protož vzal ho pán jeho, a dal jej do věže žalářné, v to místo, kdež vězňové královští seděli; i byl tam v žaláři.

Gns 39 21 Byl pak Hospodin s Jozefem, a naklonil se k němu milosrdenstvím; a dal jemu milost u vladaře nad žalářem.

Gns 39 22 I dal vladař žaláře v moc Jozefovi všechny vězně, kteříž byli v věži žalářné; a cožkoli tam činiti měli, on to spravoval.

Gns 39 23 Aniž vladař žaláře k čemu dohlídal, což jemu svěřil; proto že Hospodin byl s ním, a což on činil, Hospodin tomu prospěch dával.

Gns 40 1 Stalo se potom, že šěnkýř krále Egyptského a pekař provinili proti pánu svému, králi Egyptskému.

Gns 40 2 I rozhněval se Farao na oba úředníky své, na vladaře nad šěnkýři, a na

vládaře nad pekaři.

Gns 40 3 A dal je do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, do věže žalární, v místo, v němž Jozef vězněm byl.

Gns 40 4 I postavil jim nejvyšší nad drabanty Jozefa k službě; a byli drahně dní u vězení.

Gns 40 5 I měli sen oba dva, každý z nich sen svůj noci jedné, každý podle vyložení sna svého, šenkyř i pekař krále Egyptského, kteříž seděli v věži.

Gns 40 6 Tedy přišel k nim Jozef ráno, a hleděl na ně; a aj, byli smutní.

Gns 40 7 I optal se těch úředníků Faraonových, kteříž s ním byli v vězení v domě pána jeho, řka: Proč jsou dnes tváři vaše smutnější?

Gns 40 8 Kterážto odpověděli jemu: Měli jsme sen, a nemáme, kdo by jej vyložil. I řekl jim Jozef: Zdaliž Boží nejsou výkladové? Pravte mi medle.

Gns 40 9 Tedy správce nad šenkyři vypravoval sen svůj Jozefovi, a řekl jemu: Zdálo se mi ve snách, že jsem viděl před sebou vinný kmen,

Gns 40 10 A na tom kmenu tři ratolesti; a ten kmen jako by pupence pouštěl, a vycházel květ jeho, až k sežrání přišli hroznové jeho.

Gns 40 11 A já maje koflík Faraonův v ruce své, bral jsem hrozny, a vytlačoval je do koflíka Faraonova, a podával jsem koflíka Faraonovi do rukou.

Gns 40 12 I řekl jemu Jozef: Toto jest vyložení jeho: Ti tři révové jsou tři dnové.

Gns 40 13 Po třech dnech povýší Farao hlavu tvé, a k úřadu tvému tě navrátí; i budeš podávati koflíka Faraonova do ruky jeho podle obyčeje prvního, když jsi byl šenkyřem jeho.

Gns 40 14 Ale mějž mne v své paměti, kdyžť se dobře povede; a učin, prosím, se mnou to milosrdenství, abys zmínku učinil o mně před Faraonem, a vysvobodil mne z domu tohoto.

Gns 40 15 Nebo kradmo jsem vzat z země Židovské; a zde jsem ničeho neučinil, proč by mne do tohoto vězení dali.

Gns 40 16 Vida pak správce nad pekaři, že dobře vyložil, řekl Jozefovi: Mně také zdálo se ve snách, ano tři košové pletení na hlavě mé.

Gns 40 17 A v koši vrchním byli všelijací pokrmové Faraonovi dílem pekařským strojení, a ptáci jedli je z koše nad hlavou mou.

Gns 40 18 I odpověděl Jozef a řekl: Toto jest vyložení jeho: Tři košové jsou tři dnové.

Gns 40 19 Po třech dnech odejme tobě Farao hlavu tvou, a oběsí tě na dřevě; i budou jísti ptáci maso tvé s tebe.

Gns 40 20 Tedy stalo se v den třetí, v den pamatný narození Faraonova, že učinil hody všem služebníků svým; i počítal hlavu vládce nad šenky, i hlavu vládce nad pekaři, mezi služebníky svými.

Gns 40 21 A navrátil nejvyššího nad šenky k místu jeho, aby podával koflíku Faraonovi do ruky.

Gns 40 22 Vládaře pak nad pekaři oběsil, tak jakž jim byl sen vyložil Jozef.

Gns 40 23 A nezpomenul správce nad šenky na Jozefa, ale zapomenuť na něj.

Gns 41 1 Stalo se pak po dvou letech, měl Farao sen. Zdálo mu se, že stál nad potokem.

Gns 41 2 A aj, z toho potoku vycházelo sedm krav, pěkných na pohledění a tlustých, kteréžto pásly se na mokřinách.

Gns 41 3 A aj, sedm krav jiných vycházelo za nimi z potoku, šeredných na pohledění a hubených, kteréžto stály podle oněch krav při břehu potoka.

Gns 41 4 A ty krávy na pohledění šeredné a hubené sežraly oněch sedm krav na pohledění pěkných a tlustých. I procítil Farao.

Gns 41 5 A když usnul zase, zdálo se jemu podruhé. A aj, sedm klasů vyrostlo z stébla jednoho, plných a pěkných.

Gns 41 6 A aj, sedm klasů tenkých a východním větrem usvadlých vzházelo za nimi.

Gns 41 7 A ti klasové tencí pohltili sedm oněch klasů zdařilých a plných. I procítil Farao, a aj, byl sen.

Gns 41 8 Když pak bylo ráno, zkormoucena byla mysl jeho; a poslav, svolal všechny hadače Egyptské, a všechny mudrce jejich. I vypravoval jim Farao sny své; a nebylo žádného, kdo by je vyložil Faraonovi.

Gns 41 9 Tedy mluvil nejvyšší šenk Faraonovi takto: Na provinění své rozpomínám se dnes.

Gns 41 10 Farao rozhněvav se na služebníky své, dal mne byl do vězení v domě nejvyššího nad drabanty, mne a správce nad pekaři.

Gns 41 11 Měli jsme pak sen jedné noci, on i já, jeden každý podle vyložení snu svého.

Gns 41 12 A byl tam s námi mládenec Hebrejský, služebník nejvyššího nad drabanty, jemuž když jsme vypravovali, vykládal nám sny naše; jednomu každému podle snu jeho vykládal.

Gns 41 13 A stalo se, že jakž vykládal nám, tak bylo: Já jsem navrácen k úřadu svému, a on oběšen.

Gns 41 14 Tedy poslav Farao, povolal Jozefa, a rychle vypustili ho z žaláře. Kterýžto oholiv se, a změniv roucho své, přišel k Faraonovi.

Gns 41 15 I řekl Farao Jozefovi: Měl jsem sen, a není, kdo by jej vyložil; o tobě pak slyšel jsem to, že když uslyšíš sen, umíš jej vyložit.

Gns 41 16 Odpověděl Jozef Faraonovi, řka: Není to má věc; Bůh oznámí šťastné věci Faraonovi.

Gns 41 17 Tedy řekl Farao Jozefovi: Zdálo mi se ve snách, že jsem stál na břehu potoka.

Gns 41 18 A aj, z potoka toho vystupovalo sedm krav tlustých a pěkných, kteréžto pásly se na mokřinách.

Gns 41 19 A aj, sedm jiných krav vystupovalo za nimi churavých a šeredných velmi a hubených; neviděl jsem tak šeredných ve vsí zemi Egyptské.

Gns 41 20 A sežraly krávy ty hubené a šeredné sedm krav prvnějších tlustých.

Gns 41 21 A až dostaly se do břicha jejich, však nebylo znáti, by se dostaly v střeva jejich; nebo na pohledění byly mrzké, jako i před tím. I procítil jsem.

Gns 41 22 Viděl jsem také ve snách, ano sedm klasů vyrostlo z stébela jednoho plných a pěkných.

Gns 41 23 A aj, sedm klasů drobných, tenkých a východním větrem usvadlých vycházelo za nimi.

Gns 41 24 I pohltili klasové ti drobní sedm klasů pěkných. Což když jsem vypravoval hadačům, nebyl, kdo by mi vyložil.

Gns 41 25 Odpověděl Jozef Faraonovi: Sen Faraonův jednostejný jest. Což Bůh činiti bude, to ukázal Faraonovi.

Gns 41 26 Sedm krav pěkných jest sedm let, a sedm klasů pěkných tolikéž jest sedm let; sen jest jednostejný.

Gns 41 27 Sedm pak hubených krav a šeredných, vystupujících za nimi, sedm let jest; a sedm klasů drobných a větrem východním usvadlých bude sedm let hladu.

Gns 41 28 Tot jest, což jsem mluvil Faraonovi: Což Bůh činiti bude, ukazuje Faraonovi.

Gns 41 29 Aj, sedm let nastane, v nichž hojnost veliká bude ve vsí zemi Egyptské.

Gns 41 30 A po nich nastane sedm let hladu, v nichž v zapomenutí přijde všecka ta hojnost v zemi Egyptské; a zhubí hlad zemi.

Gns 41 31 Aniž poznána bude hojnost ta v zemi, pro hlad, kterýž přijde potom; nebo velmi veliký bude.

Gns 41 32 Že pak opětován jest sen Faraonovi podvakrát, znamená, že jistá věc jest od Boha, a že tím spíše Bůh vykoná to.

Gns 41 33 Protož nyní ať vyhledá Farao muže opatrného a moudrého, kteréhož by ustanovil nad zemí Egyptskou.

Gns 41 34 To ať učiní Farao, a postaví úředníky nad zemí, a bere pátý díl z úrod země Egyptské, po sedm let hojných.

Gns 41 35 Ať shromáždí všeliké potravu těch úrodných let nastávajících, a sklídí obilí k ruce Faraonovi; a potravu v městech ať se chovají pilně.

Gns 41 36 A budou pokrmové ti za poklad zemi této k sedmi letům hladu, kteráž budou v zemi Egyptské, aby nebyla zkažena země tato hladem.

Gns 41 37 I líbila se řeč ta Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.

Gns 41 38 Tedy řekl Farao služebníkům svým: Najdeme-liž podobného tomuto muži, v němž by byl Duch Boží?

Gns 41 39 Jozefovi pak řekl: Poněvadž Bůh dal znáti tobě všecko toto, neníť žádného tak rozumného a moudrého, jako ty jsi.

Gns 41 40 Ty budeš nad domem mým, a líbati bude tvář tvou všecken lid můj; stolicí toliko královskou vyšší nad tebe budu.

Gns 41 41 Řekl také Farao Jozefovi: Aj, ustanovil jsem tě nade vsí zemi Egyptskou.

Gns 41 42 A sňav Farao prsten svůj s ruky své, dal jej na ruku Jozefovu, a oblékl ho v roucho kmentové, a vložil zlatý řetěz na hrdlo jeho.

Gns 41 43 A dal ho voziti na svém druhém voze, a volali před ním: Klanějte se! I ustanovil ho nade vsí zemi Egyptskou.

Gns 41 44 A řekl Farao Jozefovi: Já jsem Farao, a bez dopuštění tvého nepozdvihne žádný ruky své ani nohy své ve vsí zemi Egyptské.

Gns 41 45 A dal Farao jméno Jozefovi Safenat Paneach, a dal mu Asenat dceru Puti fera, knížete On, za manželku. I vyšel Jozef na zemi Egyptskou.

Gns 41 46 (Jozef pak byl ve třiceti letech, když stál před Faraonem králem Egyptským.) A vyšel od tváři Faraonovy, projel všecku zemi Egyptskou.

Gns 41 47 A vydala země po sedm let úrodných obilí hojnost.

Gns 41 48 I nahromáždil všelijakých potrav v těch sedmi letech hojných v zemi Egyptské, a složil potravu tu v městech; úrody polní jednoho každého města, kteréž byly okolo něho, složil v něm.

Gns 41 49 A tak nahromáždil Jozef obilí velmi mnoho, jako jest písku mořského, tak že přestali počítati; nebo mu nebylo počtu.

Gns 41 50 Jozefovi pak narodili se dva synové, prvé než přišel rok hladu, kteréž mu porodila Asenat, dcera Puti fera, knížete On.

Gns 41 51 A nazval Jozef jméno prvorozeného Manasses, řka: Nebo způsobil to Bůh, abych zapomenul na všechny práce své, a na všecken dům otce svého.

Gns 41 52 Jméno pak druhého nazval Efraim, řka: Nebo dal mi Bůh zrůst v zemi trápení mého.

Gns 41 53 Tedy pomínulo sedm let hojných v zemi Egyptské;

Gns 41 54 A počalo sedm let hladu přicházeti, jakž byl předpověděl Jozef. I byl hlad po všech krajinách, ale po vši zemi Egyptské byl chléb.

Gns 41 55 Potom také nedostatek trpěla všechna země Egyptská, a volal lid k Faraonovi o chléb. I řekl Farao všechněm Egyptským: Jděte k Jozefovi, což vám rozkáže, učiníte.

Gns 41 56 A byl hlad na tváři vši země. Tedy otevřel Jozef všechny obilnice, v nichž obilí bylo, a prodával Egyptským; nebo rozmohl se hlad v zemi Egyptské.

Gns 41 57 A všickni obyvatelé země přicházeli do Egypta k Jozefovi, aby kupovali; nebo rozmohl se byl hlad po vši zemi.

Gns 42 1 Vida pak Jákob, že by potrava byla v Egyptě, řekl synům svým: Co hledíte jeden na druhého?

Gns 42 2 I mluvil jim: Aj, slyšel jsem, že mají potravu v Egyptě; jděte tam, a kupte nám odtud, abychom živi byli a nezemřeli.

Gns 42 3 Tedy šlo deset bratrů Jozefových, aby nakoupili obilí v Egyptě.

Gns 42 4 Ale Beniamina, bratra Jozefova, neposlal Jákob s bratřími jeho, nebo řekl: Aby se mu tam něco zlého nepříhodovalo.

Gns 42 5 I šli synové Izraelovi spolu s jinými, aby kupovali; nebo byl hlad v zemi Kananejské.

Gns 42 6 Jozef pak byl nejvyšší správce v zemi té; on prodával obilí všemu lidu země. Tedy přišli bratři Jozefovi, a skláněli se před ním tváří až k zemi.

Gns 42 7 A uzřev Jozef bratři své, poznal je; a ukázal se k nim jako cizí, a tvrdě mluvil k nim, řka jim: Odkud jste přišli? I odpověděli: Z země Kananejské, abychom nakoupili potrav.

Gns 42 8 Poznal, pravím, Jozef bratři své, ale oni nepoznali ho.

Gns 42 9 Tedy zmomenul Jozef na sny, kteréž měl o nich, a řekl jim: Špehéři jste, a přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.

Gns 42 10 Kterížto odpověděli jemu: Nikoli, pane můj, ale služebníci tvoji přišli, aby nakoupili pokrmů.

Gns 42 11 Všickni my synové jednoho muže jsme, upřímní jsme; nikdyť jsou nebyli služebníci tvoji špehéři.

Gns 42 12 Jimž zase řekl: Není tak, ale přišli jste, abyste shlédli nepevná místa země.

Gns 42 13 Odpověděli oni: Dvanácte nás bratří služebníků tvých bylo, synů muže jednoho v zemi Kananejské; a aj, nejmladší s otcem naším nyní jest doma, a jednoho není.

Gns 42 14 I řekl jim Jozef: Tot jest, což jsem mluvil vám, když jsem řekl: Špehéři jste.

Gns 42 15 Touto věcí zkušeni budete: Živť jest Farao, že nevyjdete odsud, až přijde sem bratr váš mladší.

Gns 42 16 Vyšlete z sebe jednoho, ať vezma, přivede bratra vašeho; vy pak u vězení zůstaňte, a zkušena budou vaše slova, pravdu-li jste mluvili. Pakli nic, živť jest Farao, že jste špehéři.

Gns 42 17 Tedy dal je všechny spolu do vězení za tři dni.

Gns 42 18 Třetího pak dne řekl jim Jozef: Toto učíňte, abyste živi byli; neboť já se bojím Boha.

Gns 42 19 Jste-li šlechetní muži, jeden bratr váš ať jest ukován v žaláři, v němž jste byli; vy pak jděte, a odneste obilí k zapuzení hladu domů vašich.

Gns 42 20 Bratra pak svého mladšího přivedete ke mně; a pravdomluvná prokázána budou vaše slova, a nezemřete. Tedy učinili tak.

Gns 42 21 I mluvil jeden k druhému: Jistě provinili jsme proti bratru svému. Nebo viděli jsme ssoužení duše jeho, když nás pokorně prosil, a nevyslyšeli jsme ho; protož přišlo na nás ssoužení toto.

Gns 42 22 Odpověděl pak jim Ruben, řka: Zdaliž jsem tehdy vám nepravil těmito slovy: Nehřešte proti pacholeti. Ale neposlechli jste; pročez také krve jeho, hle, vyhledává se.

Gns 42 23 A nevěděli oni, že by rozuměl Jozef; nebo skrze tlumače mluvil jim.

Gns 42 24 A odvrátiv se od nich, plakal. Potom navrátiv se k nim, mluvil s nimi, a vzav Simeona z nich, svázal ho před očima jejich.

Gns 42 25 Prikázal pak Jozef, aby naplnění byli pytlové jejich obilím, a navraceny peníze jejich jednomu každému do pytle jeho, a aby dána jim byla potrava na cestu. I stalo se tak.

Gns 42 26 A vloživše obilí svá na osly své, odešli odtud.

Gns 42 27 A rozvázav jeden z nich pytel svůj, aby dal obrok oslu svému v hospodě, uzřel peníze své, kteréž byly na vrchu v pytli jeho.

Gns 42 28 I řekl bratřím svým: Navraceny jsou mi peníze mé, a aj, jsou v pytli mém. Tedy užasli se, a předěšení jsouce, mluvili jeden k druhému: Což nám to učinil Bůh?

Gns 42 29 Navrátivše se pak k Jákobovi otcí svému do země Kananejské, vypravovali jemu všechno, co se jim přihodilo, pravíce:

Gns 42 30 Muž ten, pán země, mluvil k nám tvrdě, a dal nás do vězení, jako špehéře země.

Gns 42 31 A řekli jsme jemu: Upřímí jsme, nikdy jsme nebyli špehéri.
 Gns 42 32 Dvanácte bylo nás bratrů, synů otce našeho, z nichž jednoho není, a mladší nyní jest s otcem naším v zemi Kananejské.
 Gns 42 33 I řekl nám muž ten, pán země té: Po tomto poznám, že upřímí jste: Bratra vašeho jednoho zanechte u mne, a obilí k zapuzení hladu od domů vašich vezmouce, odejděte.
 Gns 42 34 A přiveďte bratra svého mladšího ke mně, abych poznal, že nejste špehéri, ale upřímí; tehdy bratra vašeho vrátím vám, a budete moci v zemi této obchod vésti.
 Gns 42 35 I stalo se, že, když vyprazdňovali pytle své, a aj, jeden každý měl uzlík peněz svých v pytlí svém. Vidouce pak oni i otec jejich uzlíky peněz svých, báli se.
 Gns 42 36 I řekl jim Jákob otec jejich: Mne jste zbavili synů: Jozefa není, Simeona nemám, a Beniamina vezmete. Na mneť jsou se tyto všechny věci svalily.
 Gns 42 37 Tedy řekl Ruben otci svému těmito slovy: Dva syny mé zabí, jestliže ho nepřivedu zase k tobě; poruč ho v ruce mé, a já zase přivedu ho k tobě.
 Gns 42 38 I řekl: Nesstoupit syn můj s vámi. Nebo bratr jeho umřel, a on sám pozůstal; a přihodilo-li by se mu co zlého na té cestě, kterouž půjdete, uvedli byste šediny mé s bolestí do hrobu.
 Gns 43 1 Byl pak hlad veliký v krajině té.
 Gns 43 2 I stalo se, když vytrávili obilí, kteréž přinesli z Egypta, že řekl k nim otec jejich: Jděte zase, a nakupte nám něco potravy.
 Gns 43 3 I mluvil k němu Juda těmito slovy: Velice se zařekl muž ten, řka: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.
 Gns 43 4 Jestliže pošleš bratra našeho s námi, půjdeme a nakoupíme tobě potravy;
 Gns 43 5 Pakli nepošleš, nepůjdeme. Nebo pověděl nám muž ten: Neuzříte tváři mé, nebude-li bratr váš s vámi.
 Gns 43 6 I řekl Izrael: Proč jste mi tak zle učinili, oznámivše muži tomu, že máte ještě bratra?
 Gns 43 7 Odpověděli: Pilně vyptával se muž ten na nás, i na rod náš, mluvě: Jest-li živ ještě otec váš? Máte-li bratra? A dali jsme mu zprávu na ta slova. Zdaž jsme to jak věděti mohli, že dí: Přiveďte bratra svého?
 Gns 43 8 I řekl Juda Izraelovi, otci svému: Pošli to pachole se mnou, a vstanouce, půjdeme, abychom živí byli, a nezemřeli, i my, i ty, i maličci naši.
 Gns 43 9 Já slibuji za něj; z ruky mé vyhledávej ho. Jestliže nepřivedu ho k tobě, a nepostavím ho před tebou, vinen budu hříchem tobě po všechny dny.
 Gns 43 10 A kdybychom byli neprodlévali, jistě již bychom se byli dvakrát vrátili.
 Gns 43 11 I řekl jim Izrael otec jejich: Jestližeť tak býti musí, učinitež toto: Nabeřte nejvzácnějších užitků země do nádob svých, a doneste muži tomu dar, něco kadidla, a trochu strdi, a vonných věcí a mirry, daktylů a mandlů.
 Gns 43 12 Peníze také dvoje vezměte v ruce své, a peníze vložené na vrch do pytlů vašich zase doneste v rukou svých; snad z omýlení to přišlo.
 Gns 43 13 Bratra svého také vezměte, a vstanouce, jděte zase k muži tomu.
 Gns 43 14 A Bůh silný všemohoucí dejž vám najíti milost před mužem tím, ať propustí vám onoho bratra vašeho i tohoto Beniamina. Ját pak zbaven jsa synů, jako osiřelý budu.
 Gns 43 15 Tedy vzali muži ti dar ten, a dvoje peníze vzali v ruce své, a Beniamina; a vstavše, sstoupili do Egypta, a postavili se před Jozefem.
 Gns 43 16 Vida pak Jozef Beniamina s nimi, řekl tomu, kterýž spravoval dům jeho: Uveď tyto muže do domu, a zabí hovoď a připrav; nebo se mnou jísti budou muži ti o polední.
 Gns 43 17 I učinil muž ten, jakž rozkázal Jozef, a uvedl ty lidi do domu Jozefova.
 Gns 43 18 Báli se pak muži ti, když uvedeni byli do domu Jozefova, a řekli: Pro ty peníze, kteréž prvé vloženy byly do pytlů našich, sem uvedeni jsme, aby obvině, obořil se na nás, a vzal nás za služebníky i osly naše.
 Gns 43 19 A přistoupivše k muži tomu, kterýž spravoval v domě Jozefově, mluvili k němu ve dveřích domu,
 Gns 43 20 A řekli: Slyš mne, pane můj. Přišli jsme byli ponejprvé kupovati potrav.
 Gns 43 21 I přihodilo se, když jsme do hospody přišli, a rozvazovali pytle své, a aj, peníze jednoho každého byly svrchu v pytlí jeho, peníze naše podlé váhy své; a přinesli jsme je zase v rukou svých.
 Gns 43 22 Jiné také peníze přinesli jsme v rukou svých, abychom nakoupili potrav; nevíme, kdo jest zase vložil peníze naše do pytlů našich.
 Gns 43 23 A on odpověděl: Mějte o to pokoj, nebojte se. Bůh váš, a Bůh otce vašeho dal vám poklad do pytlů vašich; penizeť jsem vaše já přijal. I vyvedl k nim Simeona.
 Gns 43 24 Uved tedy muž ten lidi ty do domu Jozefova, dal jim vody, aby umyli nohy své, dal také obrok oslům jejich.
 Gns 43 25 Mezi tím připravili dar ten, dokudž nepřišel Jozef v poledne; nebo slyšeli, že by tu měli jísti chléb.
 Gns 43 26 Tedy přišel Jozef domů. I přinesli mu dar, kterýž měli v rukou svých, a klaněli se jemu až k zemi.

Gns 43 27 I ptal se jich, jak se mají, a řekl: Zdráv-liž jest otec váš starý, o němž jste pravili? Živ-li jest ještě?

Gns 43 28 Kterížto odpověděli: Zdráv jest služebník tvůj otec náš, a ještě živ jest. A sklánějíce hlavy, poklonu mu činili.

Gns 43 29 Pozdvih pak očí svých, viděl Beniamina bratra svého, syna matky své, a řekl: Tento-li jest bratr váš mladší, o němž jste mi pravili? I řekl: Učiniž Bůh milost s tebou, synu můj!

Gns 43 30 Tedy pospíšil Jozef, (nebo pohnula se střeva jeho nad bratrem jeho,) a hledal, kde by mohl plakati; a všed do pokoje, plakal tam.

Gns 43 31 Potom umyv tvář svou, vyšel zase, a zdržoval se, a řekl: Kladte chléb.

Gns 43 32 I kladli jemu zvláště, a jím obzvláště, Egyptským také, kteříž s ním jídali, obzvláště; nebo nemohou Egyptští jísti s Židy chleba, proto že to ohavnost jest Egyptským.

Gns 43 33 Tedy seděli proti němu, prvorozený podlé prvorozenství svého, a mladší podlé mladšího věku svého. I divili se muži ti vespolek.

Gns 43 34 A bera jídlo před sebou, podával jim; Beniaminovi pak dostalo se pětkrát více než jiným. I hodovali a hojně se s ním napili.

Gns 44 1 Rozkázal pak tomu, kterýž spravoval dům jeho, řka: Naplň pytle mužů těch potravou, co by jen unésti mohli; a peníze každého polož zas do pytle jeho na vrch.

Gns 44 2 A koflík můj, koflík stříbrný, vlož na vrch do pytle mladšího s penězi jeho za obilí. I učinil podlé řeči Jozefovy, kterouž mluvil.

Gns 44 3 Ráno pak propuštění jsou ti muži, oni i oslové jejich.

Gns 44 4 A když vyšli z města, a nedaleko ještě byli, řekl Jozef správci domu svého: Vstaň, hoň muže ty, a dohoně se jich, mluv k nim: Pročež jste se odplatili zlým za dobré?

Gns 44 5 Zdaliž to není ten koflík, z kteréhož pijí pán můj? A z tohoť on jistým zkušéním pozná, jací jste vy. Zle jste učinili, co jste učinili.

Gns 44 6 Tedy dohoniv se jich, mluvil jim slova ta.

Gns 44 7 Kterížto odpověděli jemu: Proč mluví pán můj taková slova? Odstup od služebníků tvých, aby co takového učinili.

Gns 44 8 A my ty peníze, kteréž jsme našli na vrchu v pytlích svých, přinesli jsme tobě zase z země Kananejské; jakž bychom tedy krásti měli z domu pána tvého stříbro neb zlato?

Gns 44 9 U koho z služebníků tvých nalezeno bude, nechť umře ten; a my také budeme pána tvého služebníci.

Gns 44 10 I řekl: Nu dobře, nechť jest podlé řeči vaší. U koho se nalezne, ten bude mým služebníkem, a vy budete bez viny.

Gns 44 11 Protož rychle každý složil pytel svůj na zem, a rozvázal každý pytel svůj.

Gns 44 12 I přehledával, od staršího počal, a na mladším přestal; i nalezen jest koflík v pytli Beniaminovu.

Gns 44 13 Tedy oni roztrhše roucha svá, vložil každý břímě na osla svého, a vrátili se do města.

Gns 44 14 I přišel Juda s bratřími svými do domu Jozefova, (on pak ještě tam byl,) a padli před ním na zemi.

Gns 44 15 I dí jim Jozef: Jakýž jest to skutek, který jste učinili? Zdaž nevíte, že takový muž, jako jsem já, umí poznati?

Gns 44 16 Tedy řekl Juda: Což díme pánu svému? co mluvi ti budeme? a čím se ospravedlníme? Bůhť jest našel nepravost služebníků tvých. Aj, služebníci jsme pána svého, i my i ten, u něhož nalezen jest koflík.

Gns 44 17 Odpověděl Jozef: Odstup ode mne, abych to učinil. Muž, u něhož nalezen jest koflík, ten bude mým služebníkem; vy pak jděte u pokoji k otci svému.

Gns 44 18 I přistoupil k němu Juda a řekl: Slyš mne, pane můj. Prosím, nechažť promluví služebník tvůj slovo v uši pána svého, a nehněvej se na služebníka svého; nebo jsi ty jako sám Farao.

Gns 44 19 Pán můj ptal se služebníků svých, řka: Máte-li otce, neb bratra?

Gns 44 20 A odpověděli jsme pánu mému: Máme otce starého, a pachole v starosti jeho zplozené malé, jehož bratr umřel, a on sám pozůstal po materi své, a otec jeho miluje jej.

Gns 44 21 I řekl jsi služebníkům svým: Přiveďte ho ke mně, a pohledím na něj.

Gns 44 22 A řekli jsme pánu mému: Nemůžet pachole opustiti otce svého; nebo opustí-li otce svého, on umře.

Gns 44 23 Ty pak řekl jsi služebníkům svým: Nepřijde-li bratr váš mladší s vámi, nepokoušejte se více viděti tváři mé.

Gns 44 24 I stalo se, když jsme se vrátili k služebníku tvému, otci mému, a jemu vypravovali slova pána svého,

Gns 44 25 že řekl otec náš: Jděte zase, nakupte nám něco potravy.

Gns 44 26 Odpověděli jsme: Nemůžeme jíti, než bude-li bratr náš mladší s námi, tedy půjdeme; nebo bychom nemohli viděti tváři toho muže, nebyl-li by bratr náš nejmladší s námi.

Gns 44 27 I řekl nám služebník tvůj, otec můj: Vy víte, že dva toliko syny porodila mi žena má.

Gns 44 28 A vyšel jeden ode mne, o němž jsem pravil: Jistě roztrhán jest, a neviděl jsem ho dosavad.

Gns 44 29 Vezmete-li i tohoto ode mne, a přišlo by na něj něco zlého, tedy uvedete šediny mé s trápením do hrobu.

Gns 44 30 Tak tedy, když přijdu k služebníku tvému, otci svému, a pacholete nebude s námi, (ještě duše jeho spojena jest s duší tohoto):

Gns 44 31 Přijde na to, když uzří, že pacholete není, umře; a uvedou služebníci tvoji šediny služebníka tvého, otce svého, s žalostí do hrobu.

Gns 44 32 Nebo služebník tvůj slíbil za pachole, abych je vzal od otce svého, řka: Jestliže ho nepřivedu zase k tobě, tedy vinen budu hříchem otci mému po všechny dny.

Gns 44 33 Protož nyní nechť zůstane, prosím, služebník tvůj místo pacholete tohoto za služebníka pánu svému, a pachole ať vstoupí s bratry svými.

Gns 44 34 Nebo jak bych já vstoupil k otci svému, kdyby tohoto pacholete nebylo se mnou? Leč bych chtěl viděti trápení, kteréž by přišlo na otce mého.

Gns 45 1 Jozef pak nemoha se déle zdržeti, přede všemi přistojícími zvolal: Každé všechněm ven! I nezůstal žádný s nimi, když se známil Jozef s bratřími svými.

Gns 45 2 Potom pozdvihl hlasu svého s pláčem; a slyšeli to Egyptští, slyšel také dům Faraonův.

Gns 45 3 I řekl Jozef bratřím svým: Já jsem Jozef. Ještě-li jest živ otec můj? A nemohli mu odpověditi bratři jeho; nebo se ho velmi ulekli.

Gns 45 4 Tedy řekl Jozef bratřím svým: Přistuptež medle ke mně. I přistoupili.

A řekl: Já jsem Jozef bratr váš, kteréhož jste prodali do Egypta.

Gns 45 5 Protož nyní nermutte se, a neztěžujte sobě toho, že jste mne sem prodali; nebo pro zachování života vašeho poslal mne Bůh před vámi.

Gns 45 6 Nebo dvě léta již hlad jest v zemi, a ještě pět let přijde, v nichž nebudou orati, ani žíti.

Gns 45 7 Poslal mne, pravím, Bůh před vámi, pro zachování vás ostatků na zemi, a pro zachování životů vašich vysvobozením velkým.

Gns 45 8 Tak tedy ne vy jste mne poslali sem, ale Bůh, kterýž mne dal za otce Faraonovi, a za pána všemu domu jeho, a panovníka po vší zemi Egyptské.

Gns 45 9 Pospěšte a vstupte k otci mému, a rcete jemu: Toto praví syn tvůj Jozef: Učinil mne Bůh pánem všeho Egypta; přijdiž ke mně, neprodlévej.

Gns 45 10 A bydli ti budeš v zemi Gesen; a budeš blízko mne, ty i synové tvoji, i vnukové tvoji, stáda tvá, a volové tvoji, a cožkoli máš.

Gns 45 11 A budu tě chovati tam, (nebo ještě pět let hlad bude), abys snad pro hlad nezahynul, ty i dům tvůj, a cožkoli máš.

Gns 45 12 A aj, oči vaše vidí, i oči bratra mého Beniamina, že ústa má mluví vám.

Gns 45 13 Povíte také otci mému o vší slávě mé v Egyptě, a což jste koli viděli; pospěštež tedy, a přiveďte otce mého sem.

Gns 45 14 Tedy padl na šíji Beniamina bratra svého, a plakal; Beniamin také plakal na šíji jeho.

Gns 45 15 A políbil všech bratří svých, plakal nad nimi; a potom mluvili bratři jeho s ním.

Gns 45 16 Slyšána pak jest v domě Faraonově pověst tato: Přišli bratři Jozefovi. I bylo to velmi vděčné Faraonovi i všechněm služebníkům jeho.

Gns 45 17 A řekl Farao Jozefovi: Rci bratřím svým: Toto učíňte: Naložíce na hovada svá, jděte, a navratte se do země Kananejské.

Gns 45 18 A vezmouce otce svého a čeládky své, přidejte ke mně, a dám vám dobré místo v zemi Egyptské, a jísti budete tuk země této.

Gns 45 19 Ty pak rozkaž jim: Toto učíňte: Vezměte sobě z země Egyptské vozy pro děti a ženy své, a vezměte otce svého, a přidejte.

Gns 45 20 Aniž se ohlédejte na nábytky své; nebo nejlepší místo ve vší zemi Egyptské vaše bude.

Gns 45 21 I učinili tak synové Izraelovi. A dal jim Jozef vozy podle rozkázání Faraonova; dal také jim pokrmy na cestu.

Gns 45 22 Všechněm jim dal, každému dvojce šaty; ale Beniaminovi dal tři sta stříbrných, a patery šaty jiné a jiné.

Gns 45 23 Otcí pak svému poslal tyto věci: Deset oslů, kteříž nesli z nejlepších věcí Egyptských, a deset oslic, kteréž nesly obilí, a chléb a pokrmy otci jeho na cestu.

Gns 45 24 A propouštěje bratři své, aby odešli, řekl jim: Nevaďtež se na cestě.

Gns 45 25 Tedy brali se z Egypta, a přišli do země Kananejské k Jákobovi otci svému.

Gns 45 26 A zvěstovali jemu, řkouce: Jozef ještě živ jest, ano i panuje ve vší zemi Egyptské. I omdlelo srdce jeho; nebo slyšev to nevěřil jim.

Gns 45 27 Tedy vypravovali jemu všechna slova Jozefova, kteráž mluvil jim; a vida vozy, kteréž poslal Jozef pro něho, okřál duch Jákoba otce jejich.

Gns 45 28 I řekl Izrael: Dostit jest, když ještě syn můj živ jest; půjdu a uzřím ho, prvé než umru.

Gns 46 1 Tedy bral se Izrael se vším, což měl; a přišed do Bersabé, obětoval oběti Bohu otce svého Izáka.

Gns 46 2 I mluvil Bůh Izraelovi u vidění nočním, řka: Jákobe, Jákobe! Kterýžto

odpověděl: Aj, teď jsem.

Gns 46 3 I řekl: Já jsem ten Bůh silný, Bůh otce tvého. Neboj se sstoupiti do Egypta, nebo v národ veliký tam tebe učiním.

Gns 46 4 Já sstoupím s tebou do Egypta, a já tě také i zase přivedu; a Jozef položí ruku svou na oči tvé.

Gns 46 5 Vstal tedy Jákob z Bersabé; a synové Izraelovi vzali Jákoba otce svého, a děti své s ženami svými na vozy, kteréž poslal pro něho Farao.

Gns 46 6 Pobrali také dobytek svůj, a zboží své, kteréhož nabyli v zemi Kananejské; a přišli do Egypta, Jákob i všecko símě jeho s ním.

Gns 46 7 Syny i vnuky, dcery i vnučky své, a všecku rodinu svou uvedl s sebou do Egypta.

Gns 46 8 A tato jsou jména synů Izraelových, kteříž vešli do Egypta: Jákob a synové jeho. Prvorozený Jákobův Ruben.

Gns 46 9 A synové Rubenovi: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.

Gns 46 10 Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn jedné ženy Kananejské.

Gns 46 11 Synové Lévi: Gerson, Kahat a Merari.

Gns 46 12 Synové Judovi: Her, Onan, Séla, Fáres a Zára. (Ale umřel Her a Onan v zemi Kananejské.) Fáres pak měl syny: Ezrona a Hamule.

Gns 46 13 Synové Izacharovi: Tola, Fua, Job a Simron.

Gns 46 14 A synové Zabulonovi: Sared, Elon a Jahel.

Gns 46 15 Tiť jsou synové Lía, kteréž porodila Jákobovi v Pádan Syrské, a Dínu, dceru jeho. všech duší synů i dcer jeho bylo třidceti a tři.

Gns 46 16 Synové Gád: Sefon, Aggi, Suni, Esebon, Heri, Arodi a Areli.

Gns 46 17 Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich.

Synové pak Beriovi: Heber a Melchiel.

Gns 46 18 To jsou synové Zelfy, kterouž Lában dal Lía dceři své; a ty porodila Jákobovi, šestnácte duší.

Gns 46 19 Synové pak Ráchel, manželky Jákobovy: Jozef a Beni amin.

Gns 46 20 A Jozefovi narodili se v zemi Egyptské z Asenat, dcery Puti fera knížete On, Manasses a Efraim.

Gns 46 21 Ale synové Beni aminovi: Béla, Becher, Asbel, Gera, Náman, Echi, Roz, Mufim, Chupim a Ared.

Gns 46 22 Tiť jsou synové Ráchel, kteréž porodila Jákobovi; všech duší čtrnáct.

Gns 46 23 A syn Danův: Chusim.

Gns 46 24 Synové pak Neftalím: Jaziel, Guni, Jezer a Sallem.

Gns 46 25 Tiť jsou synové Bály, kterouž Lában dal Ráchel dceři své, a ty porodila Jákobovi; všech duší sedm.

Gns 46 26 Všechny duší, kteréž vešly s Jákobem do Egypta, což jich pošlo z bedr jeho, kromě žen synů Jákobových, všech duší bylo šedesáte a šest.

Gns 46 27 K tomu synové Jozefovi, kteříž se jemu narodili v Egyptě, dva. A tak všech duší domu Jákobova, kteréž vešly do Egypta, bylo sedmdesáte.

Gns 46 28 Poslal pak Judu napřed k Jozefovi, aby oznámil jemu prvé, než přišel do Gesen. A tak přišli do země Gesen.

Gns 46 29 Jozef pak zapřáh do svého vozu, vyjel vstříc Izraelovi otci svému do Gesen; a jakž ho Jákob uzřel, padl na jeho šíji, a plakal dlouho na šíji jeho.

Gns 46 30 I řekl Izrael Jozefovi: Necht' již umru, když jsem viděl tvář tvou; nebo ty ještě jsi živ.

Gns 46 31 Jozef pak řekl bratřím svým a domu otce svého: Pojedu a zvěstuji Faraonovi, a díím jemu: Bratří moji a dům otce mého, kteříž bydlili v zemi Kananejské, přišli ke mně.

Gns 46 32 Ale jsou pastýři stáda, nebo s dobytkem se obírají; protož ovce své a voly, i cožkoli mají, přihnali.

Gns 46 33 A když by povolal vás Farao, a řekl: Jaký jest obchod váš?

Gns 46 34 Odpovíte: Dobytkem se živili služebníci tvoji od mladosti své až do této chvíle, i my i otcové naši; abyste bydlili v zemi Gesen; nebo v mrzkosti mají Egyptští všecky pastýře stáda.

Gns 47 1 A protož přišed Jozef, oznámil Faraonovi, a řekl: Otec můj a bratří moji, s drobným i větším dobytkem svým i se vším, což mají, přišli z země Kananejské, a aj, jsou v zemi Gesen.

Gns 47 2 A vzav z počtu bratří svých pět mužů, postavil je před Faraonem.

Gns 47 3 I řekl Farao bratřím jeho: Jaký jest obchod váš? Kterížto odpověděli Faraonovi: Pastýři ovci jsou služebníci tvoji, i my, i otcové naši.

Gns 47 4 Řekli ještě Faraonovi: Abychom pohostinu byli v zemi této, přišli jsme; nebo není pastvy dobytku, kterýž mají služebníci tvoji, nebo hlad veliký jest v zemi Kananejské; protož nyní prosíme, nechat bydlí služebníci tvoji v zemi Gesen.

Gns 47 5 I mluvil Farao Jozefovi, řka: Otec tvůj a bratří tvoji přišli k tobě.

Gns 47 6 Země Egyptská před tebou jest; v nejlepším kraji země této osad otce svého a bratří své, necht' bydlí v zemi Gesen. A srozumíš-li, že jsou mezi nimi muži rozšafní, ustanovíš je úředníky nad dobytkem, kterýž mám.

Gns 47 7 Uvedl také Jozef Jákoba otce svého, a postavil ho před Faraonem; a pozdravil Jákob Faraona.

Gns 47 8 Tedy řekl Farao k Jákobovi: Kolik jest let života tvého?
Gns 47 9 Odpověděl Jákob Faraonovi: Dnů let putování mého sto a třidceti let jest; mnoho a zlí byli dnové let života mého, a nedošli dnů let života otců mých, v nichž živi byli.
Gns 47 10 A požehnav Jákob Faraona, vyšel od něho.
Gns 47 11 I osadil Jozef otce svého a bratří své, a dal jim vládařství v zemi Egyptské v kraji výborném, v zemi Ramesses, jakž rozkázal Farao.
Gns 47 12 A opatroval Jozef otce svého, a bratří své, a všecken dům jeho chlebem, až do nejmenších.
Gns 47 13 A chleba nebylo ve vsi zemi; nebo veliký hlad byl velmi, a trápení veliké bylo na zemi Egyptské a zemi Kananejské od hladu.
Gns 47 14 Shromáždil pak Jozef všechny peníze, což jich nalezeno v zemi Egyptské a v zemi Kananejské, za potrav, kteréž kupovali; a vnesl Jozef peníze do domu Faraonova.
Gns 47 15 A když utratili peníze z země Egyptské a z země Kananejské, přicházeli všickni Egyptští k Jozefovi, řkouce: Dej nám chleba; nebo proč mříti máme před tebou pro nedostatek peněz?
Gns 47 16 I řekl Jozef: Dejte dobytky své, a dám vám chleba za dobytky vaše, poněvadž se vám peněz nedostává.
Gns 47 17 Tedy přivedli dobytky své k Jozefovi; i dal jim Jozef potrav za koně a za stáda ovčí, a za stáda volů i za osly; a přechoval je chlebem, za všechny dobytky jejich, toho roku.
Gns 47 18 A po roce tom přišli k němu léta druhého, a řekli mu: Nebudeme tajiti před pánem svým, že jsme všechny peníze utratili, i stáda dobytků jsou u pána našeho; nezůstávají nám před pánem našim kromě těla naše a dědiny naše.
Gns 47 19 I proč máme mříti před očima tvýma? I my i rolí naše hyne. Kup nás i rolí naši za chléb, a budeme my i rolí naše ve službě Faraonovi; a dej nám semena, abychom živi byli a nezemřeli, a rolí aby nespustla.
Gns 47 20 Tedy koupil Jozef všecku zemi Egyptskou Faraonovi; nebo prodali Egyptští jeden každý pole své, proto že se rozmohl mezi nimi hlad. I dostala se země Faraonovi.
Gns 47 21 Lid pak převedl do měst, od jednoho pomezí Egyptského až do druhého.
Gns 47 22 Rolí toliko kněžských nekoupil. Nebo kněží uloženou potravu měli od Faraona, a jedli z uložených pokrmů svých, kteréž dával jim Farao; protož neprodali rolí svých.
Gns 47 23 I řekl Jozef lidu: Aj, koupil jsem vás dnes i rolí vaše Faraonovi; teď máte semeno, osívej teč tedy ji.
Gns 47 24 A když se urodí, dáte pátý díl Faraonovi, a čtyři díly zůstavíte sobě k semenu a ku pokrmu svému a těm, kteříž jsou v domích vašich, i ku pokrmu dítkám svým.
Gns 47 25 Tedy řekli: Zachoval jsi životy naše. Nechat nalezneme milost v očích pána svého, a budeme služebníci Faraonovi.
Gns 47 26 I ustanovil to Jozef za právo až do tohoto dne, po vsi zemi Egyptské, aby dáván byl Faraonovi pátý díl; toliko samy rolí kněžské nebyly Faraonovy.
Gns 47 27 A tak bydlil Izrael v zemi Egyptské v krajině Gesen; a osadili se v ní, a rozplodili se, a rozmnožení jsou velmi.
Gns 47 28 Živ pak byl Jákob v zemi Egyptské sedmnácte let; a bylo dnů Jákobových, a let života jeho, sto čtyřidceti sedm let.
Gns 47 29 I přiblížili se dnové Izraelovi, aby umřel. A povolav syna svého Jozefa, řekl jemu: Jestliže jsem našel milost v očích tvých, vlož, prosím, ruku svou pod bedro mé, a učin se mnou milosrdenství a pravdu. Prosím, nepochovávej mne v Egyptě.
Gns 47 30 Když spáti budu s otci svými, vynesíš mne z Egypta, a pochováš mne v hrobě jejich. Tedy řekl jemu: Já učiním podle slova tvého.
Gns 47 31 I řekl Jákob: Přisáhní mi. Tedy přísáhl jemu. I sklonil se Izrael k hlavám lůže.
Gns 48 1 Stalo se pak potom, že povědino jest Jozefovi: Aj, otec tvůj nemocen jest. I vzal s sebou dva syny své, Manasse a Efraima.
Gns 48 2 Tedy oznámeno jest Jákobovi a povědino: Aj, syn tvůj Jozef přišel k tobě.
Gns 48 3 A posilniv se Izrael, usadil se na ložci a řekl Jozefovi: Bůh silný všemohoucí ukázav mi se v Lúza v zemi Kananejské, požehnal mi.
Gns 48 4 A řekl ke mně: Aj, já rozplodím tě a rozmnožím tebe, a učiním tě v zástupy lidí; dám také zemi tuto semení tvému po tobě za dědictví věčné.
Gns 48 5 Protož nyní, dva synové tvoji, kteříž jsou se zrodili v zemi Egyptské, prvé než jsem přišel k tobě do Egypta, moji jsou; Efraim a Manasses budou mi jako Ruben a Simeon.
Gns 48 6 Ale děti, kteréž po těchto zplodíš, tvoji budou; jménem bratří svých jmenování budou v dědictvích svých.
Gns 48 7 Nebo když jsem se vracel z Pádan, umřela mi Ráchel v zemi Kananejské na cestě, když již nedaleko bylo do Efraty; a pochoval jsem ji tam u cesty k Efratě, jenž jest Betlém.
Gns 48 8 Uzřev potom Izrael syny Jozefovy, řekl: Kdo jsou oni no?
Gns 48 9 Odpověděl Jozef otci svému: Synové moji jsou, kteréž dal mi Bůh zde. I řekl: Přiveď je medle ke mně, a požehnám jim

Gns 48 10 (Oči pak Izraelovy mdlé byly pro starost, a nemohl dobře viděti.) I přivedl je k němu, a on líbal a objímal je.

Gns 48 11 I řekl Izrael Jozefovi: Nemysliť jsem já, abych měl kdy viděti tvář tvou, a aj, dal mi Bůh, abych viděl i símě tvé.

Gns 48 12 Tedy vzav je Jozef z klína jeho, sklonil se tváří až k zemi.

Gns 48 13 A vzav oba, Efraima na pravou stranu sobě, Izraelovi pak na levou, a Manasses na levou sobě, Izraelovi pak na pravou, postavil je před ním.

Gns 48 14 Tedy vztáhl Izrael pravici svou, vložil ji na hlavu Efraimovu, kterýž byl mladší, levici pak svou na hlavu Manassesovu, naschvál přeloživ ruce, ačkoli Manasses byl prvorozený.

Gns 48 15 I požehnal Jozefovi, řka: Bůh, před jehož obličejem ustavičně chodili otcové moji Abraham a Izák, Bůh, kterýž mne spravoval po všecken život můj až do dne tohoto;

Gns 48 16 Anděl ten, kterýž vytrhl mne ze všeho zlého, požehnejž dítek těchto; a ať slovou synové moji a synové otců mých Abrahama a Izáka; a ať se jako hmyz rozmnoží u prostřed země.

Gns 48 17 Vida pak Jozef, že vložil otec jeho ruku svou pravou na hlavu Efraimovu, nerád byl tomu. I zdvihl ruku otce svého, aby ji přenesl s hlavy Efraimovy na hlavu Manassesovu.

Gns 48 18 A řekl jemu: Ne tak, otče můj; nebo toto jest prvorozený, vložíž pravici svou na hlavu jeho.

Gns 48 19 Ale nepovolil otec jeho, a řekl: Víím, synu můj, víím; takéť i on bude v lid, a také i on vzroste; však bratr jeho mladší více poroste než on, a símě jeho bude u veliké množství národů.

Gns 48 20 I požehnal jim v ten den, řka: Skrze tebe požehnání bude dávatí Izrael takto: Učiniž tobě Bůh jako Efraimovi a jako Manassesovi. I představil Efraima Manassesovi.

Gns 48 21 Řekl také Izrael Jozefovi: Aj, já umírám, a budeť Bůh s vámi, a zase vás přivede do země otců vašich.

Gns 48 22 Já pak dal jsem tobě jeden díl výš nad bratří tvé, kteréhož jsem mečem svým a lučištěm svým dosáhl z ruky Amorejského.

Gns 49 1 Povolal pak Jákob synů svých, a řekl: Sejděte se, a oznámím vám, co se s vámi díti bude potomních dnů.

Gns 49 2 Shromážďte se a slyšte synové Jákobovi, poslyšte Izraele otce svého.

Gns 49 3 Ruben, prvorozený můj jsi ty, síla má, a počátek moci mé, vyvýšenost důstojenství a vyvýšenost síly.

Gns 49 4 Prudce sběhneš jako voda. Nebudeš vyvýšen, proto že jsi vstoupil na lůžko otce svého; a jakž jsi poškrvnil postele mé, zmizelo vyvýšení tvé.

Gns 49 5 Simeon a Lévi bratří, nástrojové nepravosti jsou v příbytcích jejich.

Gns 49 6 Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipoj se slávo má; nebo v prchlivosti své zbilí muže, a svévolně vyvrátíli zed.

Gns 49 7 Zlořečená prchlivost jejich, nebo neustupná; i hněv jejich, nebo zatvrdilý jest. Rozdělím je v Jákobovi, a rozptýlím je v Izraeli.

Gns 49 8 Judo, ty jsi, tebe chváliti budou bratří tvoji; ruka tvá bude na šíji nepřátel tvých; klaněti se budou tobě synové otce tvého.

Gns 49 9 Lvice Juda, z loupeže, synu můj, vrátil jsi se; schýliv se, ležel jako lev a jako lvice; kdo zbudí ho?

Gns 49 10 Nebude odjata berla od Judy, ani vydavatel zákona od noh jeho, dokudž nepřijde sílo; a k němu se shromáždí národové.

Gns 49 11 Uváže k vinnému kmenu osle své, a k výbornému kmenu oslátko oslice své. Práti bude u vinně roucho své, a v červeném víně oděv svůj.

Gns 49 12 Červenějších očí bude nad víno, a zubů bělejších nad mléko.

Gns 49 13 Zabulon bydliti bude na břehu mořském, a na přístavu lodí, a pomezí jeho až k Sidonu.

Gns 49 14 Izachar osel silný, ležící mezi dvěma břemeny.

Gns 49 15 A vida odpočinutí, že jest dobré, a zemi, že jest rozkošná, sehne rameno své k nošení, a dávatí bude daně.

Gns 49 16 Dan souditi bude lid svůj, jako jedno z pokolení Izrael ských.

Gns 49 17 Budeť Dan jako had podlé cesty, jako had rohatý podlé stezky, štípaje kopyta koně, aby spadl jezdec jeho zpět.

Gns 49 18 Spasení tvého očekávám, ó Hospodine!

Gns 49 19 Gád, vojsko přemůže jej, však on svítězí potom.

Gns 49 20 Asser, tučný bude pokrm jeho, a onť vydávati bude rozkoše královské.

Gns 49 21 Neftalím jako laň vypuštěná, vydávaje výmluvnosti krásné.

Gns 49 22 Ratolest rostoucí Jozef, ratolest rostoucí podlé studnice; ratolesti vycházely nad zed.

Gns 49 23 Ačkoli hořkostí naplnili jej, a stříleli na něj, a v tajné nenávisti měli ho střelci;

Gns 49 24 však zůstalo v síle lučiště jeho, a zsilila se ramena rukou jeho z rukou mocného Jákobova; odkudž byl pastýř a kámen Izraelův;

Gns 49 25 Od silného Boha, jemuž sloužil otec tvůj, kterýž spomáhá tobě, a od všemohoucího, kterýž požehná tobě požehnáními nebeskými s hůry, požehnáními propasti ležící hluboko, požehnáním prsů a života.

Gns 49 26 Požehnání otce tvého silnější budou nad požehnání předků mých, až k

končinám pahrbků věčných; budou nad hlavou Jozefovou, a na vrchu hlavy Nazarejského mezi bratřími jeho.

Gns 49 27 Beniamin, vlk dravý, ráno bude jísti loupež, a večer rozdělí kořisti.

Gns 49 28 Všech těchto pokolení Izraelských jest dvanácte; a to jest, což mluvil jim otec jejich; požehnal jim také, jednomo každému vedlé požehnání jeho požehnal.

Gns 49 29 A poroučeje jim, řekl: Já připojen budu k lidu svému; pochovejte mne s otcí mými v jeskyni té, kteráž jest na poli Efrona Hetejského,

Gns 49 30 V jeskyni, kteráž jest na poli Machpelah, jenž jest naproti Mamre v zemi Kananejské, kterouž koupil Abraham spolu s polem tím od Efrona Hetejského k dědičnému pohřbu.

Gns 49 31 Tam pochovali Abrahama a Sárů ženu jeho; tam pochovali Izáka a Rebeků ženu jeho; tam také pochovali Lúu.

Gns 49 32 Koupěno pak bylo pole a jeskyně, kteráž na něm, od synů Het.

Gns 49 33 A když přestal Jákob přikazovati synům svým, složil nohy své na ložci a umřel; a připojen jest k lidu svému.

Gns 50 1 Tedy padl Jozef na tvář otce svého, a plakal nad ním, líbaje ho.

Gns 50 2 A poručil služebníkům svým lékařům, aby vonnými věcmi pomazali otce jeho. I pomazali lékaři vonnými věcmi Izraele.

Gns 50 3 A vyplnilo se při něm čtyřiceti dní; (nebo tak vyplňují se dnové těch, kteříž mazáni bývají vonnými věcmi). I plakali ho Egyptští za sedmdesáte dní.

Gns 50 4 Když pak dnové pláče toho pomínuli, mluvil Jozef k domu Faraonovu, řka: Jestliže jsem nyní našel milost před očima vašimi, mluvte, prosím, v uši Faraonovy, a rcete:

Gns 50 5 Otec můj přísahou mne zavázal, řka: Aj, já umírám; v hrobě mém, kterýž jsem sobě vykopal v zemi Kananejské, tam mne pochovej. Nyní tedy, prosím, necht vstoupím a pochovám otce svého, a navrátím se zase.

Gns 50 6 I řekl Farao: Vstup a pochovej otce svého tak, jakž tě přísahou zavázal.

Gns 50 7 Tedy vstoupil Jozef, aby pochoval otce svého, a vstoupili s ním všickni služebníci Faraonovi, starší domu jeho a všickni starší země Egyptské,

Gns 50 8 všecken také dům Jozefův, a všickni bratří jeho i dům otce jeho; toliko dětí svých, ovec a volů nechali v zemi Gesen.

Gns 50 9 Vstoupili s ním také i vozové a jezdcí, a bylo vojsko to veliké velmi.

Gns 50 10 I přišli až k místu Atád, kteréž jest při brodu Jordánském, a kvílili tam kvílením velikým a velmi žalostným; i držel tu zámutek po otcí svém za dnů sedm.

Gns 50 11 Vidouce pak obyvatelé země té, totiž Kananejští, zámutek na místě tom Atád, řekli: Těžký to mají zámutek Egyptští. Protož nazváno jest jméno jeho Abel Mizraim, a to jest při brodu Jordánském.

Gns 50 12 Učinili tedy s ním synové jeho tak, jakž jim byl poručil.

Gns 50 13 A donesše ho do země Kananejské, pochovali ho v jeskyni na poli Machpelah, kterouž byl koupil Abraham s tím polem k dědičnému pohřbu od Efrona Hetejského, naproti Mamre.

Gns 50 14 A když pochoval Jozef otce svého, navrátil se do Egypta s bratřími svými a se všemi, kteříž byli vstoupili s ním, aby pochovali otce jeho.

Gns 50 15 Vidouce pak bratří Jozefovi, že umřel otec jejich, řekli: Snad v nenávisti nás máti bude Jozef, a vrchovatě nahradí nám všecko zlé, kteréž jsme jemu činili.

Gns 50 16 Protož vzkázali Jozefovi, řkouce: Otec tvůj ještě před smrtí svou přikázal, řka:

Gns 50 17 Takto díte Jozefovi: Prosím, odpusť již bratřím svým přestoupení a hřích jejich; nebo zle učinili tobě. Protož již odpusť, prosím, přestoupení služebníkům Boha, jehož ctíl otec tvůj. I rozplakal se Jozef, když k němu mluvili.

Gns 50 18 Přistoupili potom také bratří jeho, a padše před ním, řekli: Aj, my jsme služebníci tvoji.

Gns 50 19 Jimž odpověděl Jozef: Nebojte se; nebo zdaliž jsem já vám za Boha?

Gns 50 20 Vy jistě skládali jste proti mně zlé; ale Bůh obrátil to v dobré, aby učinil to, což vidíte nyní, a při životu zachoval lid mnohý.

Gns 50 21 Protož nebojte se již; já chovati vás budu i děti vaše. A tak těšil je, a mluvil k srdci jejich.

Gns 50 22 Bydlil pak Jozef v Egyptě, on i dům otce jeho, a živ byl Jozef sto a deset let.

Gns 50 23 A viděl Jozef syny Efraimovy až do třetího pokolení; ano i synové Machira, syna Manassesova, vychováni jsou u Jozefa.

Gns 50 24 Mluvil potom Jozef bratřím svým: Já tudíž umru; Bůh pak jistotně navštíví vás, a vyvede vás z země této do země, kterouž přísáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.

Gns 50 25 Protož přísahou zavázal Jozef syny Izraelovy, řka: Když navštíví vás Bůh, vynestež kosti mé odsud.

Gns 50 26 I umřel Jozef, když byl ve stu a v desíti letech; a pomazán jsa vonnými věcmi, vložen jest do truhly v Egyptě.

Exd 1 1 Tato jsou pak jména synů Izraelských, kteříž vešli do Egypta s Jákobem; každý s čeledí svou přišel:

Exd 1 2 Ruben, Simeon, Lévi a Juda;

Exd 1 3 Izachar, Zabulon a Beniamin;
 Exd 1 4 Dan a Neftalím, Gád a Asser.
 Exd 1 5 A bylo všech osob poslych z bedr Jákobových sedmdesáte duší; Jozef pak byl v Egyptě.
 Exd 1 6 I umřel Jozef a všickni bratří jeho, a všecken ten rod.
 Exd 1 7 Synové pak Izraelští rozmnožili se a rodili se v hojnosti; a rozhojňovali se, i zsilili se náramně velmi, a naplněna jest jimi země.
 Exd 1 8 V tom povstal král nový v Egyptě, kterýž neznal Jozefa.
 Exd 1 9 Ten řekl lidu svému: Aj, lid synů Izraelských jest mnohý a silnější nad nás.
 Exd 1 10 Nuže, opatrně sobě počínejme před ním, aby se nerozmohl; a když by přišla válka, aby se nepřipojil i on k nepřátelům našim, a nebojoval proti nám, a nevyšel z země.
 Exd 1 11 Protož ustanovili nad ním úředníky, kteříž by plat vybírali, aby je trápili břemeny svými. I vystavěl lid Izraelský Faraonovi města skladů, Fiton a Ramesses.
 Exd 1 12 Ale čím více trápili jej, tím více rostl a tím se více rozmáhal. I vzali sobě syny Izraelské v ošklivost.
 Exd 1 13 A tak podrobovali Egyptští syny Izraelské v službu těžkou.
 Exd 1 14 A k hořkosti přivodili život jejich robotami těžkými, v hlině a cihlách a ve všelijakém díle na poli, mimo všelikou potřebu svou, k níž práce jejich užívali nenáležitě a bez litoosti.
 Exd 1 15 I poručil král Egyptský babám Hebrejským, z nichž jedna sloula Sefora a druhá Fua,
 Exd 1 16 A řekl: Když budete pomáhati ženám Hebrejským při porodu, a uzříte, že již rodí, byl-li by syn, zabíte ho, pakli dcera, tedy ať jest živa.
 Exd 1 17 Bály se pak ty baby Boha, a nečinily tak, jakž jim poručil král Egyptský, ale živých nechávaly pacholíků.
 Exd 1 18 Povolav tedy bab král Egyptský, mluvil jim: Proč jste to učinily, že jste živé zachovaly pacholíky?
 Exd 1 19 I odpověděly baby Faraonovi: Nejsou ženy Hebrejské jako ženy Egyptské; nebo ony jsou silnějšího přirození. Dříve než přijde k nim baba, ony porodí.
 Exd 1 20 I učinil dobře Bůh těm babám. A rozmnožen jest lid, a zsilili se velmi.
 Exd 1 21 Stalo se pak proto, že se bály baby ty Boha, vzdělal jim domy.
 Exd 1 22 I přikázal Farao všemu lidu svému, řka: Každého syna, kterýž se narodí, do řeky uvrzte; každé pak dcery nechte živé.
 Exd 2 1 Odšed pak muž jeden z domu Léví, vzal dceru z pokolení Léví.
 Exd 2 2 I počala žena ta, a porodila syna; a viduci, že jest krásný, kryla ho za tři měsíce.
 Exd 2 3 A když ho nemohla déle tajiti, vzala mu ošítku z sítí, a omazala ji klím a smolou; a vložila do ní to dítě, a vložila do rákosí u břehu řeky.
 Exd 2 4 A postavila sestru jeho zdaleka, aby zvěděla, co se s ním dítě bude.
 Exd 2 5 A v tom sešla dcera Faraonova, aby se myla v řece; a děvečky její procházely se po břehu řeky. A uzřevši ošítku mezi rákosím, poslala děvečku svou, a vzala ji.
 Exd 2 6 A když otevřela, uzřela dítě; a aj, plakalo pacholátko. A slitovavši se nad ním, řekla: Z dětí Hebrejských jest toto.
 Exd 2 7 I řekla sestra jeho k dceři Faraonově: Mám-li jíti a zavolati tobě chůvy z žen Hebrejských, kteráž by odchovala tobě dítě?
 Exd 2 8 Odpověděla dcera Faraonova: Jdi. Tedy šla děvečka a zavolala matky toho dítěte.
 Exd 2 9 I řekla jí dcera Faraonova: Vezmi toto dítě, a odchovej mi je; a jáť dám mzdu tvou. I vzala žena dítě, a chovala je.
 Exd 2 10 A když odrostlo pachole, dovedla je k dceři Faraonově, kteráž jej měla za syna; a nazvala jméno jeho Mojžíš, řkuci: Nebo jsem ho z vody vytáhla.
 Exd 2 11 I stalo se ve dnech těch, když vyrostl Mojžíš, že vyšel k bratrům svým, a hleděl na trápení jejich. Uzřel také muže Egyptského, an tepe muže Hebrejského, jednoho z bratří jeho. A sem i tam se ohlédna, vida, že žádného tu není, zabil Egyptského, a zahrabal jej v písku.
 Exd 2 12 Vyšed potom druhého dne, a aj, dva muži Hebrejští vadili se. I řekl tomu, kterýž křivdu činil: Proč tepeš bližního svého?
 Exd 2 13 Kterýžto odpověděl: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcí nad námi? Zdali zabiti mne myslíš, jako jsi zabil Egyptského? Protož ulekl se Mojžíš a řekl: Jistě známá jest ta věc.
 Exd 2 14 A uslyšav Farao tu věc, hledal zabiti Mojžíše. Ale Mojžíš utekl od tváři Faraonovy, a bydlil v zemi Madianské; i usadil se podlé studnice.
 Exd 2 15 Kníže pak Madianské mělo sedm dcer. Kteréžto přišedše, vážily vodu, a nalívaly do koryt, aby napájely dobytek otce svého.
 Exd 2 16 I přišli pastýři, a odehnali je. Tedy Mojžíš vstav, pomohl jim a napojil dobytek jejich.
 Exd 2 17 A když se navrátily k Raguelovi, otci svému, řekl on: Jakž jste to dnes tak brzo přišly?
 Exd 2 18 odpověděly: Muž Egyptský vysvobodil nás z ruky pastýřů; ano také

ochotně navázil nám vody, a napojil dobytek.

Exd 2 19 I řekl dcerám svým: Kdež pak jest? Pročež jste pustily muže toho?

Povolejte ho, ať pojí chleba.

Exd 2 20 A svolil Mojžíš k tomu, aby bydlil s mužem tím. Kterýžto dal Zeforu, dceru svou, Mojžíšovi.

Exd 2 21 I porodila syna, a nazval jméno jeho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem byl v zemi cizí.

Exd 2 22 Stalo se pak po mnohých časích, že umřel král Egyptský; a synové Izraelští úpěli pro roboty, a křičeli. I vstoupil k Bohu křik jejich pro roboty.

Exd 2 23 A uslyšel Bůh nařikání jejich, a rozpomenul se Bůh na smlouvu svou s Abrahamem, Izákem a Jákobem.

Exd 2 24 I vzhlédl Bůh na syny Izraelské, a poznal Bůh.

Exd 2 25

Exd 3 1 Mojžíš pak pásł dobytek Jetry tchána svého, kněze Madianského, a hnav stádo po poušti, přišel až k hoře Boží Oréb.

Exd 3 2 Tedy ukázal se mu anděl Hospodinův v plameni ohně z prostředku kře. I viděl, a aj, keř hořel ohněm, a však neshořel.

Exd 3 3 Protož řekl Mojžíš: Půjdu nyní, a spatřím vidění toto veliké, proč neshoří keř.

Exd 3 4 Vida pak Hospodin, že jde, aby pohleděl, zavolał naň Bůh z prostředku kře, a řekl: Mojžíši, Mojžíši! Kterýžto odpověděl: Aj, teď jsem.

Exd 3 5 I řekl: Nepřistupuj sem, szuj obuv svou s noh svých; nebo místo, na kterémž ty stojíš, země svatá jest.

Exd 3 6 A řekl: Já jsem Bůh otce tvého, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův. I zakrył Mojžíš tvář svou, (nebo se bál), aby nepatřil na Boha.

Exd 3 7 Jemužto řekl Hospodin: Zřetelně viděl jsem trápení lidu mého, kterýž jest v Egyptě; a křik jejich pro přisnost úředníků jeho slyšel jsem; nebo znám bolesti jeho.

Exd 3 8 Protož jsem sstoupil, abych vysvobodil jej z ruky Egyptských, a vyvedl jej z země té do země dobré a prostranné, do země oplývající mlékem a strdí, na místa Kananejského a Hetejského, a Amorejského a Ferezejského, a Hevejského a Jebuzejského.

Exd 3 9 Nebo nyní, aj, křik synů Izraelských přišel ke mně; viděl jsem také i ssouzení, jímž je ssuzují Egyptští.

Exd 3 10 Protož, nyní poč a pošli tě k Faraonovi; a vyvedeš lid můj, syny Izraelské z Egypta.

Exd 3 11 I řekl Mojžíš Bohu: Kdo jsem já, abych šel k Faraonovi, a abych vyvedl syny Izraelské z Egypta?

Exd 3 12 I odpověděl: Však budu s tebou; a toto budeš mítí znamení, že jsem já tě poslal: Když vyvedeš lid ten z Egypta, sloužití budete Bohu na hoře této.

Exd 3 13 I řekl Mojžíš Bohu: Aj, já půjdu k synům Izraelským a díím jim: Bůh otců vašich poslal mne k vám. Řeknou-li mi: Které jest jméno jeho? co jim odpovím?

Exd 3 14 I řekl Bůh Mojžíšovi: JSEM, KTERÝŽ JSEM. Řekl dále: Takto díš synům Izraelským: JSEM poslal mne k vám.

Exd 3 15 Řekl ještě Bůh Mojžíšovi: Takto díš synům Izraelským: Hospodin, Bůh otců vašich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův poslal mne k vám; toť jest jméno mé na věčnost, a tať jest památka má po všechny věky.

Exd 3 16 Jdi, a shromáždě starší Izraelské, mluv jim: Hospodin Bůh otců vašich ukázal mi se, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův, a Bůh Jákobův, řka: Rozpomínaje, rozpomenul jsem se na vás, a na to, co se vám dalo v Egyptě.

Exd 3 17 Protož jsem řekl: Vyvedu vás z trápení Egyptského do země Kananejského, a Hetejského, a Amorejského, a Ferezejského, a Hevejského, a Jebuzejského, do země oplývající mlékem a strdí.

Exd 3 18 I poslechnou hlasu tvého. Půjdeš pak ty a starší Izraelští k králi Egyptskému, a díte jemu: Hospodin Bůh Hebrejský potkal se s námi; protož nyní, nechť medle jdeme cestou tří dnů na poušť, abychom obětovali Hospodinu Bohu našemu.

Exd 3 19 Ale já vím, žeť vám nedopustí král Egyptský jíti; leč v ruce silné.

Exd 3 20 Protož vztáhnou ruku svou, a bítí budu Egypt divnými věcmi svými, kteréž činiti budu u prostřed něho; a potom propustí vás.

Exd 3 21 A dám milost lidu tomuto před očima Egyptských. I stane se, že když půjdete, neodejdete prázdní.

Exd 3 22 Ale vypůjčí žena od sousedy své, a od hospodyně domu svého klínůtů stříbrných, a klínůtů zlatých a roucha; i vložíte to na syny a na dcery své, a tak obloupíte Egypt.

Exd 4 1 Odpověděl pak Mojžíš, a řekl: Aj, neuvěří mi, ani uposlechnou hlasu mého; nebo řeknou: Neukázalť se tobě Hospodin.

Exd 4 2 Tedy řekl jemu Hospodin: Co jest to v ruce tvé? Odpověděl: Hůl.

Exd 4 3 I řekl: Vrz ji na zem. I povrhl ji na zem, a obrácena jest v hada; a utíkal Mojžíš před ním.

Exd 4 4 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou, a chytť ho za ocas. Kterýžto vztáh ruku svou, chytil jej, a obrácen jest v hůl v ruku jeho.

Exd 4 5 Aby věřil, že se ukázal tobě Hospodin, Bůh otců jejich, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.

Exd 4 6 Potom zase řekl jemu Hospodin: Vlož nyní ruku svou za nadra svá. I

vložil ruku svou za nádra svá; a vyňal ji, a aj, ruka jeho byla malomocná, bílá jako sníh.
Exd 4 7 Řekl opět: Vlož ruku svou zase v nádra svá. Kterýž vložil ruku svou zase v nádra svá; a vyňal ji z náder svých, a aj, učiněna jest zase jako jiné tělo jeho.
Exd 4 8 I budeť, jestliže neuvěří tobě, a neposlechnou hlasu a znamení prvního, uvěří hlasu a znamení druhému.
Exd 4 9 A pakli neuvěří ani těm dvěma znamením, a neuposlechnou hlasu tvého, tedy nabereš vody z řeky, a vyliješ ji na zem; a promění se vody, kteréž vezmeš z řeky, a obrátí se v krev na zemi.
Exd 4 10 I řekl Mojžíš Hospodinu: Prosím, Pane, nejsem muž výmluvný, aniž prvé, ani jakž jsi mluvil s služebníkem svým; nebo zpozdlých úst a neohbitého jazyku jsem.
Exd 4 11 Jemuž odpověděl Hospodin: Kdo dal ústa člověku? Aneb kdo může učiniti němého, neb hluchého, vidoucího, neb slepého? Zdali ne já Hospodin?
Exd 4 12 Nyní tedy jdi, a já budu v ústech tvých, a naučím tě, co bys mluvití měl.
Exd 4 13 I řekl: Slyš mne, Pane, pošli, prosím, toho, kteréhož poslati máš.
Exd 4 14 A rozhněvav se velmi Hospodin na Mojžíše, řekl: Zdaliž nemáš Arona bratra svého z pokolení Léví? Víím, že on výmluvný jest; ano aj, sám vyjde v cestu tobě, a vida tebe, radovati se bude v srdci svém.
Exd 4 15 Ty mluvití budeš k němu, a vložíš slova v ústa jeho; a já budu v ústech tvých a v ústech jeho, a naučím vás, co byste měli činiti.
Exd 4 16 A on mluvití bude za tebe k lidu; a bude tobě on za ústa, a ty budeš jemu za Boha.
Exd 4 17 Hůl pak tuto vezmeš v ruku svou, kterouž činiti budeš ta znamení.
Exd 4 18 Tedy odšel Mojžíš, navrátil se k Jetrovi tchánu svému, a řekl jemu: Necht' jdu nyní, a navrátím se k bratrům svým, kteříž jsou v Egyptě, a pohledím, jsou-li ještě živi. I řekl Jetro Mojžíšovi: Jdi v pokoji.
Exd 4 19 Nebo řekl byl Hospodin Mojžíšovi v zemi Madianské: Jdi, navrať se do Egypta; nebo zemřeli jsou všickni muži, kteříž hledali bezživotí tvého.
Exd 4 20 A vzav Mojžíš ženu svou, a syny své, vsadil je na osla, aby se navrátil do země Egyptské; vzal také Mojžíš hůl Boží v ruku svou.
Exd 4 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Když půjdeš a navrátíš se do Egypta, hleď, abys všecky zázraky, kteréž jsem složil v ruce tvé, činil před Faraonem. Jáť pak zatvrdím srdce jeho, aby nepropustil lidu.
Exd 4 22 Protož díš Faraonovi: Toto praví Hospodin: Syn můj, prvorozený můj jest Izrael.
Exd 4 23 I řekl jsem tobě: Propuť syna mého, ať slouží mi; a nechtěl jsi ho propustiti. Aj, já zabiji syna tvého, prvorozeného tvého.
Exd 4 24 I stalo se, když byl Mojžíš na cestě v hospodě, že se obořil na něj Hospodin, a hledal ho usmrtiti.
Exd 4 25 Tedy vzala Zefora nůž ostrý, a obřezala neobřízku syna svého, kteroužto vrhla k nohám jeho, řkuci: Zajiště ženich krví jsi mi.
Exd 4 26 I nechal ho. Ona pak nazvala ho tehdaž ženichem krví pro obřezání.
Exd 4 27 Řekl také Hospodin Aronovi: Jdi vstříc Mojžíšovi na poušť. I šel a potkal se s ním na hoře Boží, a políbil ho.
Exd 4 28 A vypravoval Mojžíš Aronovi všecka slova Hospodina, kterýž ho poslal, i o všech znameních, kteráž přikázal jemu.
Exd 4 29 Tedy šel Mojžíš s Aronem, a shromáždili všecky starší synů Izrael ských.
Exd 4 30 I mluvil Aron všecka slova, kteráž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a činil znamení před očima lidu.
Exd 4 31 A uvěřil lid, když uslyšeli, že navštívil Hospodin syny Izraelské, a že viděl ssoužení jejich. A sklonivše se, poklonu učinili.
Exd 5 1 Potom pak přišli Mojžíš s Aronem, a řekli Faraonovi: Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Propuť lid můj, ať mi slaví svátky na poušti.
Exd 5 2 Odpověděl Farao: Kdo jest Hospodin, abych poslechl hlasu jeho a propustil Izraele? Hospodina neznám, Izraele také nepropustím.
Exd 5 3 I řekli: Bůh Hebrejský potkal se s námi. Necht' medle jdeme cestou tří dní na poušť, a obětujeme Hospodinu Bohu našemu, aby nedopustil na nás moru neb meče.
Exd 5 4 I řekl jim král Egyptský: Proč ty Mojžíši a Arone, odtrhujete lid od prací jejich? Jděte k robotám svým.
Exd 5 5 Řekl také Farao: Hle, již nyní mnoho jest lidu toho v zemi, a vy odvozujete je od robot jejich.
Exd 5 6 I přikázal Farao v ten den úředníkům nad lidem a šafářům jeho, řka:
Exd 5 7 Nedávejte již více slámy lidu k dělání cihel jako prvé; nechať jdou sami a sbírají sobě slámu.
Exd 5 8 Však touž summu cihel, kterouž udělávali prvé, uložte na ně, nic neujímejte z ní; neboť zahálejí, a protož volají, řkouce: Poďme, obětujeme Bohu našemu.
Exd 5 9 Necht' se přitíží robot mužům těm; a necht' pracují v nich, aby se neohlédali na slova Ižíva.
Exd 5 10 Vyšedše tedy úředníci nad lidem a šafáři jeho, mluvili k lidu, řkouce: Takto praví Farao: Já nebudu vám dávatí slámy.
Exd 5 11 Sami jděte, beřte sobě slámu, kdekoli naleznete; ale nic nebude uято

díla vašeho.

Exd 5 12 I rozběhl se lid po vši zemi Egyptské, aby trhal strniště místo slámy.
 Exd 5 13 A úředníci nutili je, řkouce: Vyplňte díla svá, úkol denní v den jeho, jako když sláma byla.
 Exd 5 14 I biti jsou šafáři synů Izraelských, kteréž ustanovili nad nimi úředníci Faraonovi, a mluveno k nim: Proč jste nevyplnili úkolu svého v díle cihel, jako prvé, ani včera ani dnes?
 Exd 5 15 I přišli šafáři synů Izraelských, a volali k Faraonovi, řkouce: Proč tak děláš služebníkům svým?
 Exd 5 16 Slámy se nedává služebníkům tvým, a říkají nám: Dělejte cihly; a hle, služebníci tvoji biti bývají, a hřeší lid tvůj.
 Exd 5 17 I řekl: Zahálíte, zahálíte, a protože mluvíte: Poďme, obětujme Hospodinu.
 Exd 5 18 Protož nyní jděte, dělejte; slámy se vám dávati nebude, ale vy summu cihel vyplňujte.
 Exd 5 19 Vidouce šafáři synů Izraelských, že zle s nimi, poněvadž řečeno: Neužijete počtu cihel vašich z úkolu denního v den jeho,
 Exd 5 20 Potkali se s Mojžíšem a Aronem, kteříž stáli, aby jim vstříc vyšli, když by se vraceli od Faraona.
 Exd 5 21 A mluvili jim: Pohleď Hospodin na vás, a suď; nebo zošklivili jste nás před Faraonem a služebníky jeho, a dali jste meč v ruku jejich, aby nás zamordovali.
 Exd 5 22 I navrátil se Mojžíš k Hospodinu a řekl: Pane, proč jsi tyto zlé věci uvedl na lid tento? Proč jsi mne sem poslal?
 Exd 5 23 Nebo od té chvíle, jakž jsem všel k Faraonovi, abych mluvil jménem tvým, huře nakládá s lidem tímto, a ty jsi vždy nevysvobodil lidu svého.
 Exd 6 1 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Nyní uziříš, co učiním Faraonovi; nebo v ruce silné propustí je, a v ruce mocné vyžene je z země své.
 Exd 6 2 Mluvil ještě Bůh k Mojžíšovi a řekl jemu: Já jsem Hospodin.
 Exd 6 3 Ukázal jsem se zajisté Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi v tom, že jsem Bůh silný všemohoucí; ale v jménu mém, Hospodin, nejsem poznán od nich.
 Exd 6 4 K tomu utvrdil jsem smlouvu svou s nimi, že jim dám zemi Kananejskou, zemi putování jejich, v níž pohostinu byli.
 Exd 6 5 Nad to, já slyšel jsem křik synů Izraelských, kteréž Egyptští v službu podrobují, a rozpomenul jsem se na smlouvu svou.
 Exd 6 6 Protož pověz synům Izraelským: Já jsem Hospodin, a vyvedu vás z robot Egyptských, a vytrhnu vás z služby jejich, a vysvobodím vás v ruce vztažené a skrze soudy veliké.
 Exd 6 7 A vezmu vás sobě za lid, a budu vám za Boha; a zvíte, že jsem Hospodin Bůh váš, vysvobozující vás z robot Egyptských.
 Exd 6 8 Uvedu vás také do země, o níž jsem, zdvihna ruku svou, přísáhl, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi; a dám ji vám v dědictví; Já Hospodin.
 Exd 6 9 I mluvil tak Mojžíš synům Izraelským; ale neslyšeli Mojžíše pro úzkost ducha a službu přetěžkou.
 Exd 6 10 Protož mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka:
 Exd 6 11 Vejdí, mluv Faraonovi králi Egyptskému, ať propustí syny Izraelské z země své.
 Exd 6 12 I mluvil Mojžíš před Hospodinem, řka: Hle, synové Izraelští neposlechli mne, kterakž tedy poslechnou mne Farao, a já jsem zpozdlý v řeči?
 Exd 6 13 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, a přikázání dal jim k synům Izraelským a k Faraonovi králi Egyptskému, aby vyvedli syny Izraelské z země Egyptské.
 Exd 6 14 Tito jsou přední v čeledech otců svých. Synové Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi. Ty jsou čeledi Rubenovy.
 Exd 6 15 Synové pak Simeonovi: Jamuel, Jamin, Ahod, Jachin, Sohar a Saul, syn Kananejské. Ty jsou čeledi Simeonovy.
 Exd 6 16 A tato jsou jména synů Lévi v rodech jejich: Gerson, Kahat a Merari. Let pak života Lévi bylo sto třidceti a sedm let.
 Exd 6 17 Synové Gerson: Lebni a Semei po čeledech svých.
 Exd 6 18 A synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel. Let pak života Kahat bylo sto třidceti a tři léta.
 Exd 6 19 A synové Merari: Moholi a Musi. Ty jsou čeledi Lévi v rodech svých.
 Exd 6 20 Pojal pak Amram ženu Jochebed, tetu svou, sobě za manželku, kterážto porodila mu Arona a Mojžíše. A let života Amramova bylo sto třidceti a sedm let.
 Exd 6 21 Synové také Izarovi: Chore, Nefega Zechri.
 Exd 6 22 A synové Uzielovi: Mizeael, Elzafan a Sethri.
 Exd 6 23 Pojal pak Aron Alžbětu, dceru Aminadabovu, sestru Názonovu, sobě za manželku; kterážto porodila jemu Nádaba, Abiu, Eleazara a Itamara.
 Exd 6 24 Synové pak Chore: Asser, Elkana a Abiazaf. Ty jsou čeledi Choritských.
 Exd 6 25 Eleazar pak syn Aronův vzal jednu ze dcer Putielových sobě za manželku; kteráž mu porodila Fínsa. Ti jsou přední z otců Levítských po čeledech svých.
 Exd 6 26 To jest ten Aron a Mojžíš, jimž řekl Hospodin: Vyveďte syny Izraelské z země Egyptské po houfích jejich.
 Exd 6 27 Tito jsou, kteříž mluvili Faraonovi, králi Egyptskému, aby vyvedli

syny Izraelské z Egypta; tot' jest ten Mojžíš a Aron.
Exd 6 28 Stalo se pak, když mluvil Hospodin k Mojžíšovi v zemi Egyptské,
Exd 6 29 že mu řekl takto: Já Hospodin; mluv k Faraonovi, králi Egyptskému,
všecko, což já mluvím tobě.
Exd 6 30 A řekl Mojžíš před Hospodinem: Aj, já jsem zpozdlý v řeči, kterakž
tedy poslouchati mne bude Farao?
Exd 7 1 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, ustanovil jsem tě za Boha Faraonovi;
Aron pak bratr tvůj bude prorokem tvým.
Exd 7 2 Ty mluvi ti budeš všecko, což tobě přikáží; Aron pak bratr tvůj mluvi ti
bude k Faraonovi, aby propustil syny Izraelské z země své.
Exd 7 3 Ale jáť zatvrdím srdce Faraonovo, a množiti budu znamení svá a zázraky
své v zemi Egyptské.
Exd 7 4 Aniž poslechne vás Farao. I vzložím ruku svou na Egypt, a vyvedu
vojska svá, lid svůj, syny Izraelské, z země Egyptské skrze soudy veliké.
Exd 7 5 I zvědít Egyptští, že já jsem Hospodin, když vztáhnou ruku svou na
Egypt; a vyvedu syny Izraelské z prostředku jich.
Exd 7 6 Tedy učinil Mojžíš a Aron tak; jakž přikázal jim Hospodin, tak
učinili.
Exd 7 7 A byl Mojžíš v osmdesáti, Aron pak v osmdesáti a třech letech, když
mluvili s Faraonem.
Exd 7 8 I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi takto:
Exd 7 9 Když mluvi ti k vám bude Farao, řka: Ukažte od sebe zázrak, tedy díš
Aronovi: Vezmi hůl svou, a povrz před Faraonem, i obrátí se v hada.
Exd 7 10 Tedy všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a učinili tak, jakž přikázal
Hospodin; a povrhl Aron hůl svou před Faraonem i před služebníky jeho, a obrácena jest v hada.
Exd 7 11 Povolal pak také Farao mudrců a čarodějníků; a učinili i ti
čarodějníci Egyptští skrze čáry své tolikéž.
Exd 7 12 Nebo povrhl každý z nich hůl svou, a obráceny jsou v hady; ale požřela
hůl Aronova hole jejich.
Exd 7 13 I posílilo se srdce Faraonovo, a neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil
Hospodin.
Exd 7 14 Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Obtížilo se srdce Faraonovo; nechce
propustiti lidu toho.
Exd 7 15 Jdi k Faraonovi ráno, aj, půjde ven k vodě, a stůj naproti němu při
břehu řeky; a hůl, kteráž obrácena byla v hada, vezmeš do ruky své.
Exd 7 16 A díš mu: Hospodin Bůh Hebrejský poslal mne k tobě, ať bych řekl:
Propust' lid můj, aby sloužili mi na poušti; a aj, neuposlechl s až dosavad.
Exd 7 17 Protož takto praví Hospodin: Po tomto poznáš, že já jsem Hospodin: Aj,
já udeřím holí, kteráž jest v ruce mé, na vody, kteréž jsou v řece, a obráceny budou v krev.
Exd 7 18 A ryby, kteréž jsou v řece, pomrou; i nasmradí se řeka, a ustávají
budou Egyptští, hledající vody, kterouž by pili z řeky.
Exd 7 19 Protož řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vezmi hůl svou, a vztáhni
ruku svou na vody Egyptské, na řeky jejich, na potoky jejich, i na jezera jejich, a na všecka
shromáždění vod jejich, aby se obrátily v krev; i bude krev po vsi zemi Egyptské, tak v
nádobách dřevěných, jako kamenných.
Exd 7 20 Tedy učinili tak Mojžíš a Aron, jakž byl přikázal Hospodin; a zdvihna
hůl, udeřil v vodu, kteráž byla v řece, před očima Faraonovými a před očima služebníků jeho; i
obráceny jsou všechny vody, kteréž byly v řece, v krev.
Exd 7 21 Ryby pak, kteréž byly v řece, pomřely, a nasmradila se řeka, tak že
nemohli Egyptští píti vody z řeky; a byla krev po vsi zemi Egyptské.
Exd 7 22 To též učinili i čarodějníci Egyptští skrze čáry své. I zsililo se
srdce Faraonovo, aby neuposlechl jich, tak jakž byl mluvil Hospodin.
Exd 7 23 A odvrátiv se Farao, přišel do domu svého; a ani k tomu nepřiložil
srdce svého.
Exd 7 24 Kopali pak všickni Egyptští vůkol řeky, hledající vody ku pití; nebo
nemohli píti vody z řeky.
Exd 7 25 A vyplnilo se dní sedm, jakž ranil Hospodin řeku.
Exd 8 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Vejdí k Faraonovi a rci jemu: Takto
praví Hospodin: Propust' lid můj, ať mi slouží.
Exd 8 2 Pakli nebudeš chtít propustiti, aj, já raním všechny krajiny tvé
žabami.
Exd 8 3 A vydá řeka množství žab, kteréž vystoupí a polezou do domu tvého a do
pokojů, v němž líháš, a na ložce tvé, a do domů služebníků tvých i lidu tvého, a do pecí tvých
a do těsta tvého.
Exd 8 4 I na tebe a na lid tvůj, i na všechny služebníky tvé polezou žáby.
Exd 8 5 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci Aronovi: Vztáhni ruku svou s holí svou
na řeky, na potoky a na jezera, a vyveď žáby na zemi Egyptskou.
Exd 8 6 I vztáhl Aron ruku svou na vody Egyptské; a vystoupily žáby a přikryly
zemi Egyptskou.
Exd 8 7 A učinili tolikéž čarodějníci skrze své čáry; a udělali, že vyšly žáby
na zemi Egyptskou.
Exd 8 8 Tedy Farao povolav Mojžíše a Arona, řekl: Modl te se Hospodinu, ať

odejme žáby ode mne a od lidu mého; a propustím ten lid, aby obětovali Hospodinu.
Exd 8 9 I řekl Mojžíš Faraonovi: Poctím tě tím, a pověz, kdy bych se měl
modlití za tě a za služebníky tvé, a za lid tvůj, aby vyplněny byly žáby od tebe, i z domů
tvých; toliko v řece zůstanou.
Exd 8 10 Kterýžto odpověděl: Zítra. A Mojžíš řekl: Podlé slova tvého nechť
jest, abys věděl, že žádného takového není, jako Hospodin Bůh náš.
Exd 8 11 I odejdou žáby od tebe a od domů tvých, i od služebníků tvých a od
lidu tvého; toliko v řece zůstanou.
Exd 8 12 Tedy vyšel Mojžíš s Aronem od Faraona. I volal Mojžíš k Hospodinu, aby
odjaty byly žáby, kteréž byl dopustil na Faraona.
Exd 8 13 I učinil Hospodin podle slova Mojžíšova; a vymřely žáby z domů, ze vsí
i z polí.
Exd 8 14 I shrnuli je na hromady; a nasmradila se země.
Exd 8 15 Vida pak Farao, že by dáno bylo oddechnutí, více zatvrdil se v srdci
svém, a neuposlechl jich, jakož byl mluvil Hospodin.
Exd 8 16 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Rci k Aronovi: Vztáhni hůl svou, a udeř v
prach země, aby obrátil se v stěnice na vší zemi Egyptské.
Exd 8 17 Kteríž učinili tak. Nebo vztáhl Aron ruku svou s holí svou, a udeřil
prach země. I byly stěnice na lidech i hovědech; všecken prach země obrátil se v stěnice ve
vší zemi Egyptské.
Exd 8 18 Dělalí také tak čarodějníci skrze čáry své, aby vyvedli stěnice, ale
nemohli. A byly stěnice na lidech i hovědech.
Exd 8 19 Tedy řekli čarodějníci Faraonovi: Prst Boží toto jest. A posílilo se
srdce Faraonovo, aniž poslechl jich, jakož mluvil Hospodin.
Exd 8 20 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Vstaň ráno a stůj před Faraonem. Hle
vyjde k vodě, a díš k němu: Takto praví Hospodin: Propuště lid můj, ať mi slouží.
Exd 8 21 Pakli nepropuštíš lidu mého, hle, já pošlu na tě a na služebníky tvé,
a na lid tvůj, a na domy tvé směsici všelikých škodlivých žízal; a naplnění budou domové
Egyptští těmi žízalami, nad to i země ta, na níž oni jsou.
Exd 8 22 A oddělím v ten den zemi Gesen, v níž lid můj zůstává, aby tam nebylo
směsice té; abys věděl, že jsem já Hospodin u prostřed země.
Exd 8 23 A vysvobozením rozdíl učiním mezi lidem svým a lidem tvým. Zítra bude
znamení toto.
Exd 8 24 I učinil Hospodin tak. Nebo přišla těžká směsice škodlivých žízal na
dům Faraonův, a do domů služebníků jeho i na všecku zemi Egyptskou; a nakazila se země od té
směsice.
Exd 8 25 Povolal pak Farao Mojžíše a Arona, a řekl: Jděte, obětujte Bohu svému
tu v zemi.
Exd 8 26 I řekl Mojžíš: Nenáleží nám tak činiti; nebo ohavnost Egyptských
obětovali bychom Hospodinu Bohu našemu. A jestliže bychom obětovali to, což jest ohavnost před
očima Egyptských, zdaž by nás neukamenovali?
Exd 8 27 Cestou tří dnů půjdeme na poušť, a obětovati budeme Hospodinu Bohu
našemu, jakž nám rozkázal.
Exd 8 28 I řekl Farao: Já propustím vás, abyste obětovali Hospodinu Bohu svému
na poušti, však dále abyste nikoli neodcházeli. Modl se za mne.
Exd 8 29 Odpověděl Mojžíš: Aj, já vycházím od tebe, a modlití se budu
Hospodinu, aby odešla ta směsice od tebe, od služebníků tvých i od lidu tvého zítra; avšak ať
Farao více nezklamává, nepropouštěje lidu, aby obětovali Hospodinu.
Exd 8 30 A vyšel Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu.
Exd 8 31 I učinil Hospodin podle slova Mojžíšova, a odjal tu směsici od
Faraona, od služebníků jeho i od lidu jeho, tak že ani jedné žízaly nezůstalo.
Exd 8 32 Ale Farao ztížil srdce své také i tehdaž, a nepropustil lidu.
Exd 9 1 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdi k Faraonovi, a mluv k němu: Takto
praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propuště lid můj, ať mi slouží.
Exd 9 2 Pakli nebudeš chtít propustiti, než předce držeti je budeš:
Exd 9 3 Aj, ruka Hospodinova bude na dobytku tvém, kterýž jest na poli, na
koních, na oslích, na velbloudích, na volích a na ovcech, mor těžký velmi.
Exd 9 4 A učiní Hospodin rozdíl mezi dobytky Izraelských a mezi dobytky
Egyptských, aby nic neumřelo ze všeho, což jest synů Izraelských.
Exd 9 5 A uložil Hospodin čas jistý, rka: Zítra učiní Hospodin věc takovou na
zemi.
Exd 9 6 I učinil Hospodin tu věc na zejtrí, a pomřel všecken dobytek
Egyptským; z dobytku pak synů Izraelských ani jedno neumřelo.
Exd 9 7 I poslal Farao, a aj, neumřelo z dobytků Izraelských ani jedno. Ale
obtíženo jest srdce Faraonovo, a nepropustil lidu.
Exd 9 8 I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Vezměte sobě plné hrsti své
popela z peci, a ať jej sype Mojžíš k nebi před očima Faraonovými.
Exd 9 9 I obrátí se v prach po vší zemi Egyptské, a budou z něho na lidech i
na hovědech vředové prýstící se neštovicemi po vší zemi Egyptské.
Exd 9 10 Nabravše tedy popela z peci, stáli před Faraonem, a sypal jej Mojžíš k
nebi. I byli vředové plní neštovic, prýstící se na lidech i na hovědech.
Exd 9 11 Aniž mohli čarodějníci státí před Mojžíšem pro vředy; nebo byli

vředové na čarodějnicích i na všech Egyptských.

Exd 9 12 I zsilil Hospodin srdce Faraonovo, a neposlechli jich, tak jakž byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi.

Exd 9 13 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstana ráno, postav se před Faraonem, a rci k němu: Takto praví Hospodin, Bůh Hebrejský: Propuště lid můj, ať mi slouží.

Exd 9 14 Nebo já teď již posílám všechny rány své na srdce tvé, i na služebníky tvé a na lid tvůj, abys věděl, že není podobného mně na vsí zemi.

Exd 9 15 Nebo nyní, když jsem vztáhl ruku svou, byl bych tebe také ranil i lid tvůj morem tím; a tak bys byl vyhlazen z země.

Exd 9 16 Ale však proto jsem tě zachoval, abych ukázal na tobě moc svou, a aby vypravovali jméno mé na vsí zemi.

Exd 9 17 Ještě ty pozdvihuješ se proti lidu mému, nechť je ho propustit?

Exd 9 18 Aj, já dštít budu zítra v tentýž čas krupobitím těžkým náramně, jakéhož nebylo v Egyptě od toho dne, jakž založen jest, až do tohoto času.

Exd 9 19 Protož nyní posílám, shromáždí dobytek svůj a cokoli máš na poli. Na všechny lidi i hovada, kteráž by nalezena byla na poli, a nebyla by shromážděna do domu, spadne krupobití, a pomrou.

Exd 9 20 Kdo tedy z služebníků Faraonových ulekl se slova Hospodinova, svolal hbitě služebníky své i dobytek svůj do domu.

Exd 9 21 Ale kdož nepřiložil srdce svého k slovu Hospodinovu, nechal služebníky svých a dobytka svého na poli.

Exd 9 22 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, ať jest krupobití po vsí zemi Egyptské, na lidi i na hovada i na všelikou bylinu polní v zemi Egyptské.

Exd 9 23 Tedy vztáhl Mojžíš hůl svou k nebi, a Hospodin vydal hřímání a krupobití. I sstoupil oheň na zem, a dští Hospodin krupobitím na zemi Egyptskou.

Exd 9 24 I bylo krupobití a oheň smíšený s krupobitím těžký velmi, jakéhož nebylo nikdy ve vsí zemi Egyptské, jakž v ní bydliti lidé začali.

Exd 9 25 I ztloukly kroupy po vsí zemi Egyptské, cožkoli bylo na poli od člověka až do hovada; všecku také bylinu polní potloukly kroupy, i všecko stromové na poli zpřerážely.

Exd 9 26 Toliko v zemi Gesen, v níž byli synové Izraelští, nebylo krupobití.

Exd 9 27 Poslav tedy Farao, povolal Mojžíše a Arona a řekl jim: Zhřešil jsem i nyní. Hospodinť jest spravedlivý, ale já a lid můj bezbožní jsme.

Exd 9 28 Modlte se Hospodinu, (nebo dosti jest), ať není hřímání Božího a krupobití. Tedy propustím vás, aniž děle zůstávati budete.

Exd 9 29 I řekl jemu Mojžíš: Když vyjdu ven z města, rozprostru ruce své k Hospodinu, a hřímání přestane, i krupobití více nebude, abys poznal, že Hospodinova jest země.

Exd 9 30 Ale vím, že ani ty, ani služebníci tvoji ještě se nebudete báti tváři Hospodina Boha.

Exd 9 31 I potlučen jest len a ječmen; nebo ječmen se byl vymetal, len také byl v hlávkách.

Exd 9 32 Ale pšenice a špalda nebyla ztlučena, nebo pozdní byla.

Exd 9 33 Tedy Mojžíš vyšel od Faraona z města, rozprostřel ruce své k Hospodinu. I přestalo hřímání a krupobití, a ani déšť nelil se na zemi.

Exd 9 34 Uzřev pak Farao, že přestal déšť a krupobití a hřímání, opět hřešil; a více obtížil srdce své, on i služebníci jeho.

Exd 9 35 I zsililo se srdce Faraonovo, a nepropustil synů Izraelských, tak jakž byl mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

Exd 10 1 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vejdí k Faraonovi, ačkoli jsem já obtížil srdce jeho, a srdce služebníků jeho, abych učinil divy tyto své u prostřed nich;

Exd 10 2 A abys ty vypravoval v uši synů svých i vnuků svých, co jsem učinil v Egyptě, a znamení má, kteráž jsem prokázal na nich; abyste věděli, že já jsem Hospodin.

Exd 10 3 I všel Mojžíš s Aronem k Faraonovi, a řekli jemu: Takto praví Hospodin Bůh Hebrejský: Dokavadž nechceš se ponížiti přede mnou? Propuště lid můj, ať mi slouží.

Exd 10 4 Pakli nechceš propustiti lidu mého, aj, já uvedu zítra kobylky na krajinu tvou.

Exd 10 5 A přikryjí svrček země, aby jí nebylo viděti, a snědí ostatky pozůstalé, kteříž vám zanechání jsou po krupobití; zhryzou vám také každý strom pučící se na poli.

Exd 10 6 A naplní domy tvé, i domy všech služebníků tvých, a domy všech Egyptských; čehož neviděli otcové tvoji a otcové otců tvých, od počátku bytu svého na zemi až do dne tohoto. A odvrátiv se, vyšel od Faraona.

Exd 10 7 Řekli pak služebníci Faraonovi k němu: Dokavadž tento bude nám osídlem? Propuště ty muže, ať slouží Hospodinu Bohu svému. Zdaž ještě nevíš, že zkažen jest Egypt?

Exd 10 8 I zavolán jest Mojžíš s Aronem před Faraona. Jimž řekl: Jděte, služte Hospodinu Bohu svému. Kdo jsou ti, kteříž jíti mají?

Exd 10 9 A odpověděl Mojžíš: S dítkami i s starými našimi půjdeme, s syny i s dcerami našimi, s ovce i s větším dobyt看 našim odejdeme; nebo slavnost Hospodinovu držeti máme.

Exd 10 10 Tedy řekl jim: Nechať jest tak Hospodin s vámi, jako já propustím vás i dítky vaše. Hleďte, nebo zlé jest před tváři vaší.

Exd 10 11 Nebudeť tak. Jděte vy sami muži, a služte Hospodinu, nebo toho vy toliko žádáte. I vyhnáni jsou od tváři Faraonovy.

Exd 10 12 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na zemi Egyptskou pro kobyly, ať vystoupí na zemi Egyptskou, a sežerou všelikou bylinu země té, cožkoli zůstalo po krupobití.

Exd 10 13 I vztáhl Mojžíš hůl svou na zemi Egyptskou; a Hospodin uvedl vítr východní na zemi, aby vál celého toho dne a celou noc. A když bylo ráno, vítr východní přinesl kobyly.

Exd 10 14 A vystoupily kobyly na všecku zemi Egyptskou, a připadly na všechny končiny Egyptské nescíslně. Před těmi nebylo takových kobilek, aniž po těch takové budou.

Exd 10 15 I přikryly veškeren svrček země, tak že pro ně nebylo lze znáti země; a sežraly všelikou bylinu země, a všeliké ovoce na stromích, kteréž zůstalo po krupobití; a nepozůstalo nic zeleného na stromích a bylinách polních ve vsi zemi Egyptské.

Exd 10 16 Tedy Farao spěšně povolav Mojžíše s Aronem, řekl: Zhřešil jsem proti Hospodinu Bohu vašemu, i proti vám.

Exd 10 17 Ale nyní, odpusť, prosím, hřích můj aspoň tento, a modl se Hospodinu Bohu vašemu, ať jen tuto smrt odejme ode mne.

Exd 10 18 Protož vyšel Mojžíš od Faraona, modlil se Hospodinu.

Exd 10 19 I obrátil Hospodin vítr západní tuhý velmi, kterýžto zachvátil kobyly, uvrhl je do moře Rudého, tak že nezůstalo žádné kobyly ve vsi krajině Egyptské.

Exd 10 20 Ale obtížil Hospodin srdce Faraonovo, a nepustil synů Izraelských.

Exd 10 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou k nebi, a bude tma na zemi Egyptské, a makati ji budou.

Exd 10 22 I vztáhl Mojžíš ruku svou k nebi, a byla tma přehustá po vsi zemi Egyptské za tři dni.

Exd 10 23 Aniž viděl jeden druhého, a aniž kdo vstal z místa svého za tři dni; ale synové Izraelští všickni měli světlo v příbytcích svých.

Exd 10 24 Potom povolav Farao Mojžíše, řekl: Jděte, služte Hospodinu. Toliko ovce vaše a větší dobytek váš nechat zůstane, také dítky vaše půjdou s vámi.

Exd 10 25 Odpověděl Mojžíš: Dáš také v ruce naše oběti a zápaly, kteréž bychom obětovali Hospodinu Bohu našemu.

Exd 10 26 A protož také dobytek náš půjde s námi, a nezůstane ani kopyta; nebo z nich vezmeme ku počtě Hospodinu Bohu našemu. My pak nevíme, čím sloužiti máme Hospodinu, dokudž nepřijdeme tam.

Exd 10 27 Zatvrdil pak Hospodin srdce Faraonovo, tak že nechtěl propustiti jich.

Exd 10 28 I řekl mu Farao: Odejdi ode mne, a varuj se, abys více neviděl tváři mé; nebo v který den uziš tvář mou, umřeš.

Exd 10 29 Odpověděl Mojžíš: Dobře jsi řekl; neužrím více tváři tvé.

Exd 11 1 Řekl pak byl Hospodin Mojžíšovi: Ještě ránu jednu uvedu na Faraona a na Egypt, potom propustí vás odsud; propustí docela, anobrž vypudí vás odsud.

Exd 11 2 Mluv nyní v uši lidu, ať vypůjčí jeden každý od bližního svého, a každá od bližní své klínů stříbrných a klínů zlatých.

Exd 11 3 A dal Hospodin milost lidu před očima Egyptských. (Sám také Mojžíš veliký byl velmi v zemi Egyptské, před očima služebníků Faraonových i před očima lidu.)

Exd 11 4 I řekl Mojžíš: Takto praví Hospodin: O půlnoci já půjdu prostředkem Egypta.

Exd 11 5 A pomře všecko prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, jenž seděl na stolici jeho, až do prvorozeného děvky, kteráž jest při žernovu, i všecko prvorozené hově.

Exd 11 6 I bude křik veliký po vsi zemi Egyptské, jakéhož nebylo prvé, a jakéhož nikdy nebude více.

Exd 11 7 U synů pak Izraelských nikdež nehne pes jazykem svým, ovšem pak ani člověk ani hově, abyste věděli, že rozdíl učinil Hospodin mezi Egyptskými a Izraelskými.

Exd 11 8 I sstoupí všickni tito služebníci tvoji ke mně, a skláněti mi se budou, řkouce: Vyjdi, ty i všecken lid, kterýž jest pod správou tvou; a potom vyjdu. A vyšel od Faraona s velkým hněvem.

Exd 11 9 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Neposlechnet vás Farao, abych rozmnožil zázraky své v zemi Egyptské.

Exd 11 10 Ale Mojžíš a Aron činili všechny ty zázraky před Faraonem; Hospodin pak zatvrdil srdce Faraonovo, tak že nepustil synů Izraelských z země své.

Exd 12 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi v zemi Egyptské, řka:

Exd 12 2 Tento měsíc počátek měsíců vám bude; první vám bude mezi měsíci ročními.

Exd 12 3 Mluvte ke všemu shromáždění Izraelskému, řkouce: Desátého dne měsíce tohoto vezmete sobě jeden každý beránka po čeledech, beránka na každý dům.

Exd 12 4 Byl-li by pak dům tak malý, že by s beránka býti nemohl, přivezme souseda svého, kterýž jest blízký domu jeho, podle počtu duší; jeden každý počte tolik osob, kolikž by jich snísti mohlo beránka.

Exd 12 5 Beránka bez vady, samce ročního míti budete, kteréhož z ovcí aneb z koz vezmete.

Exd 12 6 A chovati ho budete až do čtrnáctého dne měsíce tohoto; a zabije ho všecko množství shromáždění Izraelského k večerou.

Exd 12 7 A vezmouce krve, pomaží obou veřejí a nade dveřmi u domů, v nichž jej jísti budou.

Exd 12 8 I budou jísti noci té maso pečené ohněm, s chleby přesnými; s bylinami hořkými jísti jej budou.

Exd 12 9 Nebudete jísti z něho nic surového ani v vodě vařeného, ale pečené ohněm, s hlavou jeho i s nohama a drobky.

Exd 12 10 Nezanedbáte z něho ničehož do jitra; pakli by co pozůstalo z něho až do jitra, ohněm spálíte.

Exd 12 11 Takto jej pak jísti budete: Bedra svá přepásaná míti budete, obuv svou na nohách svých a hůl svou v ruce své, a jísti budete s chvátáním; nebo Jití jest Hospodinovo.

Exd 12 12 V tu noc zajisté půjdu po zemi Egyptské, a budu bít všeho prvorozené v zemi Egyptské, od člověka až do hovada, a nade všemi bohy Egyptskými učiním soud: Já Hospodin.

Exd 12 13 Krev pak ta na domích, v nichž budete, budeť vám na znamení; a když uzmím krev, pomenu vás, a nebude mezi vámi rána zahubující, když bít budu prvorozené v zemi Egyptské.

Exd 12 14 A budeť vám den ten na památku, a slaviti jej budete slavný Hospodinu po rodech svých; právem věčným slaviti jej budete.

Exd 12 15 Za sedm dní přesné chleby jísti budete, a hned prvního dne vyprázdníte kvas z domů vašich; nebo kdožkoli jedl by co kvašeného od prvního až do sedmého dne, vyhlazena bude duše ta z Izraele.

Exd 12 16 A v den první budeť shromáždění svaté; dne také sedmého shromáždění svaté míti budete. Žádného díla nebude děláno v nich; toliko čehož se užívá k jídlu od každého, to samo připraveno bude od vás.

Exd 12 17 A ostříhati budete přesnic, nebo v ten den vyvedl jsem vojska vaše z země Egyptské; protož zachovávati budete den ten po rodech svých právem věčným.

Exd 12 18 Prvního měsíce, čtrnáctého dne téhož měsíce, u večer jísti budete chleby přesné, až do dne jedenmécítmého téhož měsíce k večerou.

Exd 12 19 Za sedm dní nebude nalezeno kvasu v domích vašich; nebo kdo by koli jedl něco kvašeného, vyhlazena bude duše ta z shromáždění Izraelského, tak příchozí jako zrozený v zemi.

Exd 12 20 Nic kvašeného jísti nebudete, ale ve všech příbytcích vašich jísti budete chleby přesné.

Exd 12 21 Tedy svolal Mojžíš všecky starší Izraelské, a řekl jim: Vyberte a vezměte sobě beránka po čeledech svých, a zabíte Fáze.

Exd 12 22 Vezmete také svazček yzopu, a omočíte v krvi, kteráž bude v medenici, a pomažete nade dveřmi a na obou veřejích tou krví, kteráž bude v nádobě; z vás pak žádný nevycházej ze dveří domu svého až do jitra.

Exd 12 23 Neboť půjde Hospodin, aby bil Egypt, a kde uzří krev nade dveřmi a na obou veřejích, přeskochí Hospodin ty dvěře, aniž dopustí zhoupci vjíti do domů vašich k hubení.

Exd 12 24 Protož ostříhati budete věci této za ustanovení tobě i synům tvým až na věky.

Exd 12 25 A když vejdete do země, kterouž dá Hospodin vám, jakž zaslíbil, zachovávati budete službu tuto.

Exd 12 26 Když by pak řekli vám synové vaši: Jaká jest to služba vaše?

Exd 12 27 Tedy díte: Oběť Fáze toto jest Hospodinu, kterýž pomínul domů synů Izraelských v Egyptě, když bil Egypt, domy pak naše vysvobodil. A lid sklonivše hlavy, poklonu učinili.

Exd 12 28 A rozšedše se synové Izraelští, učinili, jakž byl Hospodin přikázal Mojžíšovi a Aronovi; tak a nejinak učinili.

Exd 12 29 Stalo se pak o půlnoci, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného Faraonova, kterýž seděl na stolici jeho, až do prvorozeného vězně, kterýž byl v žaláři, i všechno prvorozené hovad.

Exd 12 30 Tedy vstal Farao noci té, a všickni služebníci jeho i všickni Egyptští, a vzešel křik veliký v Egyptě; nebo žádného nebylo domu, v němž by nebylo něčeho mrtvého.

Exd 12 31 A povolav Mojžíše a Arona v noci, řekl: Vstaňte, vyjděte z prostředku lidu mého, i vy i synové Izraelští, a odejdouce, služte Hospodinu, jakž jste mluvili.

Exd 12 32 ovce také vaše i voly vaše vezměte, jakž jste žádali, a jděte; a dejte mi také požehnání.

Exd 12 33 I nutkali Egyptští lid, aby co nejrychleji vyšli z země; nebo pravili: Všickni již teď zemřeme.

Exd 12 34 Protož vzal lid těsto své, prvé než zkysalo, obaliv je v šaty své, na ramena svá.

Exd 12 35 Učinili pak synové Izraelští podle rozkazu Mojžíšova; nebo vyžádali byli od Egyptských klínů stříbrných a zlatých, i šatů.

Exd 12 36 A Hospodin dal milost lidu před očima Egyptských, tak že půjčovali jim. I obloupili Egyptské.

Exd 12 37 Tedy táhli synové Izraelští z Ramesses k Sochet, okolo šestkrát sto tisíc pěších, mužů toliko kromě dětí.

Exd 12 38 Ano také jiného lidu mnoho vyšlo s nimi, ovec také a volů, dobytka velmi mnoho.

Exd 12 39 I napekli z těsta, kteréž vynesli z Egypta, koláčů nekvašených; nebo ještě bylo nez kynulo, proto že vypuzeni byli z Egypta, a nemohli prodlévati, a ani pokrmů na cestu nepřipravili sobě.

Exd 12 40 Čas pak bydlení synů Izraelských, kteříž byli v Egyptě, byl čtyři sta a třidceti let.

Exd 12 41 A když se vyplnilo čtyři sta a třidceti let, právě toho dne vyšla všechna vojska Hospodinova z země Egyptské.

Exd 12 42 Noc tato pilně ostríhána býti má Hospodinu, v níž vyvedl je z země Egyptské; tať tedy noc Hospodinova ostríhána bude ode všech synů Izraelských po národech jejich.

Exd 12 43 I řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Tentoť bude řád při slavnosti Fáze: Žádný cizozemec nebude jísti z něho.

Exd 12 44 Každý pak služebník váš za stříbro koupený, když by obřezán byl, teprv jísti bude z něho.

Exd 12 45 Příchozí a nájemník nebude jísti z něho.

Exd 12 46 V témž domě jísti jej budeš, nevynesesh z domu ven masa jeho; a kostí v něm nezlámete.

Exd 12 47 všechno shromáždění Izraelské tak s ním učiní.

Exd 12 48 Jestliže by pak cizozemec bydlil s tebou pohostinu, a slaviti by chtěl Fáze Hospodinu, prvé obřezán bude každý pohlaví mužského; a tehdy přistoupí k slavení jeho, a bude jako tu v zemi zrozený; žádný pak neobřezaný nebude jísti z něho.

Exd 12 49 Jednostejné právo bude tu zrodilému a příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed vás.

Exd 12 50 Tedy učinili všickni synové Izraelští, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi a Aronovi; tak učinili.

Exd 12 51 A tak stalo se právě toho dne, že vyvedl Hospodin syny Izraelské z země Egyptské s vojsky jejich.

Exd 13 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 13 2 Posvět mi všeho prvorozeného, cožkoli otvírá každý život mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako z hověd, nebo mě jest.

Exd 13 3 Protož řekl Mojžíš lidu: Pamatujte na den tento, v kterémž jste vyšli z Egypta, z domu služby; nebo v silné ruce vyvedl vás odsud Hospodin, aniž kdo jez co kvašeného.

Exd 13 4 Dnes vycházíte vy, měsíce Abib.

Exd 13 5 Když tedy uvede tě Hospodin do země Kananejských, Hetejských, Amorejských, Hevejských a Jebuzejských, tak jakž přísáhl otcům tvým, a dá tobě zemi oplývající mlékem a stříbr: tedy vykonávati budeš službu tuto v tento měsíc.

Exd 13 6 Za sedm dní jísti budeš chleby přesné, dne pak sedmého slavnost bude Hospodinova.

Exd 13 7 Přesní chlebové jedení budou za dnů sedm, aniž spatřino bude u tebe co kvašeného, aniž se uhlédá u tebe kvas ve všech končinách tvých.

Exd 13 8 A vypravovati budeš synu svému v ten den, řka: Proto, což mi učinil Hospodin, když jsem vycházel z Egypta.

Exd 13 9 A budeť tobě to jako nějaké znamení na ruce tvé, a jako památka před očima tvýma, aby zákon Hospodinův byl v ústech tvých; nebo v ruce silné vyvedl tě Hospodin z Egypta.

Exd 13 10 Protož zachovávatí budeš ustanovení toto v čas jistý, rok po roce.

Exd 13 11 A když by tě uvedl Hospodin do země Kananejských, tak jakž přísáhl tobě a otcům tvým, a dal by ji tobě:

Exd 13 12 Tedy všechno, což otvírá život, oddělíš Hospodinu, i každý plod hověda tvého otvírající život, což by koli bylo samců, Hospodinovo jest.

Exd 13 13 Každé pak prvorozené osle vyplatíš hovědkem; pakli bys nevyplatil, zlom jemu šíji; každého také prvorozeného člověka mezi syny svými vyplatíš.

Exd 13 14 A když by se tebe vzeptal syn tvůj potom, a řekl: Co jest to? tedy povíš jemu: V ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta, z domu služebnosti.

Exd 13 15 Nebo když se byl zatvrdil Farao, a nechtěl nás propustiti, pobil Hospodin všechno prvorozené v zemi Egyptské, od prvorozeného z lidí, až do prvorozeného z hověd; i tou příčinou já obětuji Hospodinu všechny samce otvírající život, ale všechno prvorozené z synů svých vyplacuji.

Exd 13 16 Mějž to tedy jako znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma, že v ruce silné vyvedl nás Hospodin z Egypta.

Exd 13 17 Stalo se pak, když pustil Farao lid, že nevedl jich Bůh cestou země Filistinské, ačkoli bližší byla; nebo řekl Bůh: Aby nepykal lid, když by uzřel, an válka nastává, a nevrátili se do Egypta.

Exd 13 18 Ale obvedl Bůh lid cestou přes poušť, kteráž jest při moři Rudém. A vojensky zpořádaní vyšli synové Izraelští z země Egyptské.

Exd 13 19 Vzal také Mojžíš kosti Jozefovy s sebou; nebo byl přísahou zavázal syny Izraelské, řka: Jistotně navštíví vás Bůh, protož vynesete odsud kosti mé s sebou.

Exd 13 20 Vytáhše tedy z Sohot, položili se v Etam při kraji pouště.

Exd 13 21 Hospodin pak předcházel je ve dne v sloupu oblakovém, aby je vedl cestou, v noci pak v sloupu ohnivém, aby svítil jim, aby ve dne i v noci jíti mohli.

Exd 13 22 Neodjal sloupu oblakového ve dne, ani ohnivého sloupu v noci od tváři

toho lidu.

- Exd 14 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:
- Exd 14 2 Mluv k synům Izraelským, ať navrátí se, rozbijí stany před Fiarot, mezi Magdalem a mořem, proti Belsefon; naproti němu rozbijete stany při moři.
- Exd 14 3 A dí Farao o synech Izraelských: Ssoužení jsou na zemi, sevřela je poušť.
- Exd 14 4 I zatvrdím srdce Faraonovo, a honiti je bude, a oslaven budu v Faraonovi a ve všem vojsku jeho; a zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin. I učinili tak.
- Exd 14 5 Povědino pak bylo králi Egyptskému, že by lid utíkal. I obráceno jest srdce Faraonovo a služebníků jeho proti lidu, a řekli: Co jsme to učinili, že jsme propustili Izraele, aby nesloužil nám?
- Exd 14 6 Protož zapřáhl do svého vozu, a lid svůj vzal s sebou.
- Exd 14 7 A vzal šest set vozů vybraných, i všechny vozy Egyptské, nad nimiž nade všemi byli hejtmané.
- Exd 14 8 I zatvrdil Hospodin srdce Faraona krále Egyptského, tak že honil syny Izraelské; synové pak Izraelští vyšli v ruce vyvýšené.
- Exd 14 9 I honili je Egyptští, a postihli je, když se položili při moři, všickni vozové Faraonovi, a jezdci jeho i vojsko jeho podle Fiarot, před Belsefon.
- Exd 14 10 A když se přiblížil Farao, pozdvihli synové Izraelští oči svých, a aj, Egyptští táhnou za nimi. I báli se velmi, a volali synové Izraelští k Hospodinu.
- Exd 14 11 A řekli Mojžíšovi: Zdali proto, že nebylo hrobů v Egyptě, vyvedl jsi nás, abychom zemřeli na poušti? Co jsi nám to učinil, že jsi vyvedl nás z Egypta?
- Exd 14 12 Zdali jsme toho nemluvili tobě ještě v Egyptě, řkouce: Nech nás, ať sloužíme Egyptským? Nebo lépe bylo nám sloužiti Egyptským, než zemřiti na poušti.
- Exd 14 13 I řekl Mojžíš lidu: Nebojte se, stůjte a vizte spasení Hospodinovo, kteréž vám způsobí dnes; nebo Egyptských, kteréž jste viděli dnes, neužříte nikdy více až na věky.
- Exd 14 14 Hospodin bojovati bude za vás, a vy mlčeti budete.
- Exd 14 15 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Co voláš ke mně? Mluv synům Izraelským, ať jdou předce.
- Exd 14 16 Ty pak zdvihni hůl svou, a vztáhni ruku svou na moře, a rozděl je; a nechat jdou synové Izraelští prostředkem moře po suše.
- Exd 14 17 Jáť pak, aj, já zatvrdím srdce Egyptských, a vejdou za nimi; i budu oslaven v Faraonovi, a ve všem vojsku jeho, v vozích jeho i v jezdcích jeho.
- Exd 14 18 A zvědí Egyptští, že já jsem Hospodin, když oslaven budu v Faraonovi, v vozích jeho a v jezdcích jeho.
- Exd 14 19 I bral se anděl Boží, kterýž byl prvé předcházel vojsko Izraelské, a šel z zadu za nimi; nebo hnul se sloup oblakový, kterýž byl před nimi, a stál z zadu za nimi.
- Exd 14 20 A přišel mezi vojska Egyptských a vojska Izraelská, byl Egyptským oblakem a tmou, Izraelským pak osvětloval noc, tak aby nepřiblížili se jedni k druhým přes celou noc.
- Exd 14 21 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a Hospodin rozdělil moře větrem východním prudce vějícím přes celou noc; a učinil moře v suchost, když se rozstoupily vody.
- Exd 14 22 Tedy šli synové Izraelští prostředkem moře po suše, a vody jim byly jako zed po pravé i po levé straně.
- Exd 14 23 A honíce je Egyptští, vešli za nimi do prostřed moře, všechna jízda Faraonova, vozové i jízdní jeho.
- Exd 14 24 Stalo se pak v bdění jitřním, že pohleděl Hospodin na vojska Egyptských z sloupu ohně a oblaku, a zmátl vojsko Egyptské.
- Exd 14 25 A odjal kola vozů jejich, aby je těžce táhli. I řekli Egyptští: Utecme před Izraelem, nebo Hospodin bojuje za ně proti Egyptským.
- Exd 14 26 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Vztáhni ruku svou na moře, ať se zase vrátí vody na Egyptské, na vozy jejich a na jezdce jejich.
- Exd 14 27 I vztáhl Mojžíš ruku svou na moře, a navrátilo se moře ráno k moci své, a Egyptští utíkali proti němu; a vrazil Hospodin Egyptské do prostřed moře.
- Exd 14 28 A navrátilvše se vody, zatopily vozy i jezdce se vším vojskem Faraonovým, což jich koli vešlo za nimi do moře, tak že nezůstal z nich ani jeden.
- Exd 14 29 Ale synové Izraelští šli po suchu prostředkem moře, a vody jim byly místo zdi po pravé i po levé straně.
- Exd 14 30 A tak vysvobodil Hospodin v ten den Izraele z ruky Egyptských; a viděl Izrael Egyptské mrtvé na břehu mořském.
- Exd 14 31 Viděl také Izrael moc velikou, kterouž prokázal Hospodin na Egyptských. I bál se lid Hospodina, a věřili Hospodinu i Mojžíšovi, služebníku jeho.
- Exd 15 1 Tehdy zpíval Mojžíš a synové Izraelští píseň tuto Hospodinu, a řekli takto: Zpívati budu Hospodinu, neboť jest slavně zveleben; koně i s jezdci uvrhl do moře.
- Exd 15 2 Síla má a píseň jest Hospodin, nebo vysvobodil mne. Ont jest Bůh můj silný, protož stánek vzdělám jemu; ont jest Bůh otce mého, protož vyvyšovati ho budu.
- Exd 15 3 Hospodin jest udatný bojovník, Hospodin jméno jeho.
- Exd 15 4 Vozy Faraonovy i vojsko jeho uvrhl do moře; a nej přednější hejtmané jeho ztopeni jsou v moři Rudém.
- Exd 15 5 Propasti přikryly je; vpadli do hlubiny jako kámen.
- Exd 15 6 Právce tvá, Hospodine, zvelebena jest v síle, pravice tvá, ó

Hospodine, potřela nepřitele.

Exd 15 7 A ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobě; pustils hněv svůj, kterýžto sežral je jako strniště.

Exd 15 8 A duchem chrípí tvých shromážděny jsou vody, stály tekuté vody jako hromada, ssedly se propasti u prostřed moře.

Exd 15 9 Řekl nepřítel: Honiti budu, dohoním se, budu dělití loupeže, nasytí se jimi duše má, vytrhnu meč svůj, zahladí je ruka má.

Exd 15 10 Povnul jsi větrem svým, i přikrylo je moře; pohlčení jsou jako olovo v prudkých vodách.

Exd 15 11 Kdo podobný tobě mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, činící divy?

Exd 15 12 Vztáhlš pravici svou, i požřela je země.

Exd 15 13 Zprovodíš v milosrdenství svém lid tento, kterýž jsi vykoupil; laskavě povedeš jej v síle své k příbytku svatosti své.

Exd 15 14 Uslyší lidé, bouřiti se budou; bolest zachvátí obyvatele Filistinské.

Exd 15 15 Tedy zkormoucena budou knížata Idumejská, silné Moábské podejme strach, rozplynou se vši ckní obyvatelé Kananejští.

Exd 15 16 Případne na ně strach a lekání, pro velikost ramene tvého; mlčeti budou jako kámen, dokudž nepřejde lid tvůj, ó Hospodine, dokudž nepřejde lid ten, kteréhožs sobě dobyl.

Exd 15 17 Uvedeš je, a štípíš je na hoře dědictví svého, na místě, kteréž jsi k příbytku svému připravil, Hospodine, v svatyni, kterouž utvrdí ruce tvé, Pane.

Exd 15 18 Hospodin kralovati bude na věky věků.

Exd 15 19 Nebo vešli koni Faraonovi s vozy jeho i s jezdci jeho do moře, a obrátil na ně Hospodin vody mořské, synové pak Izraelští šli po suše u prostřed moře.

Exd 15 20 I vzala Maria prorokyně, sestra Aronova, buben v ruku svou, a vyšly za ní všechny ženy s bubny a s píšťalami.

Exd 15 21 I odpovídala jim Maria: Zpívejte Hospodinu, poněvadž slavně zveleben jest; koně i s jezdcem uvrhl do moře.

Exd 15 22 Hnul pak Mojžíš lidem Izraelským od moře Rudého, a táhli na poušť Sur. I šli tři dni po poušti, a nenalezli vod.

Exd 15 23 A přišedše do Marah, nemohli píti vod z Marah, nebo byly hořké; protož nazváno jest jméno jeho Marah.

Exd 15 24 Z té příčiny reptal lid na Mojžíše, řka: Co budeme píti?

Exd 15 25 I volal k Hospodinu, a ukázal mu Hospodin dřevo, kteréž jakž uvrhl do vod, učiněny jsou sladké vody. Tu vydal jemu práva a soudy, a tu ho zkusil.

Exd 15 26 A řekl: Jestliže skutečně poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, a činiti budeš, což spravedlivého jest před očima jeho, a nakloníš uší k příkázáním jeho, a ostříhati budeš všech ustanovení jeho: žádné nemoci, kterouž jsem dopustil na Egypt, nedopustím na tebe; nebo já jsem Hospodin, kterýž tě uzdravuji.

Exd 15 27 I přišli do Elim, kdež bylo dvanácte studnic vod a sedmdesáte palm; i rozbili tu stany při vodách.

Exd 16 1 Když se pak hnuli z Elim, přišlo všecko množství synů Izraelských na poušť Sin, kteráž jest mezi Elim a Sinai, v patnáctý den druhého měsíce po vyjití z země Egyptské.

Exd 16 2 I reptalo všecko shromáždění synů Izraelských proti Mojžíšovi a proti Aronovi na poušti.

Exd 16 3 A mluvili jim synové Izraelští: Ó bychom byli zemřeli od ruky Hospodinovy v zemi Egyptské, když jsme sedávali nad hrnci masa, když jsme se najíдали chleba do sytosti! A teď vyvedli jste nás na tuto poušť, abyste zmořili všecko shromáždění toto hladem.

Exd 16 4 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já dám vám chleba s nebe jako déšť, a vycházeti bude lid a sbírat, což by postačilo na každý den, abych ho zkusil, bude-li choditi v zákoně mém, či nebude.

Exd 16 5 V den pak šestý přistrojí sobě to, co přinesou; a bude toho dvakrát více, než toho, což sbíratí mají na každý den.

Exd 16 6 Tedy mluvil Mojžíš a Aron všechněm synům Izraelským: U večer poznáte, že Hospodin vyvedl vás z země Egyptské.

Exd 16 7 A ráno uzříte slávu Hospodinovu; neboť jest slyšel reptání vaše proti Hospodinu. My zajisté co jsme, že repcete proti nám?

Exd 16 8 Mluvil dále Mojžíš: Z toho, pravím, poznáte, když vám dá Hospodin u večer masa, abyste se najedli, a chleba ráno do sytosti, poněvadž slyšel Hospodin reptání vaše, jimiž jste na něj reptali. Nebo my co jsme? Ne proti námť jsou reptání vaše, ale proti Hospodinu.

Exd 16 9 I řekl Mojžíš Aronovi: Mluv ke všemu shromáždění synů Izraelských: Přistupte před obličej Hospodinův; neboť jest slyšel reptání vaše.

Exd 16 10 Stalo se pak, když mluvil Aron ke všemu shromáždění synů Izraelských, že se obrátili tváří k poušti, a aj, sláva Hospodinova ukázala se v oblaku.

Exd 16 11 (A již byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 16 12 Slyšelt jsem reptání synů Izraelských. Mluviž jim a pověz: K večerou jísti budete maso, a ráno chlebem nasyceni budete, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš.)

Exd 16 13 Tedy stalo se u večer, že přiletěly křepelky a přikryly tábor; ráno pak spadla rosa okolo tábora.

Exd 16 14 A když přestalo padání rosy, aj, ukázalo se po vrchu pouště drobného cosi a okrouhlého, drobného jako jíní na zemi.

Exd 16 15 Což vidouce synové Izraelští, řekli jeden druhému: Man jest toto. Nebo nevěděli, co by bylo. Tedy řekl jim Mojžíš: To jest ten chléb, kterýž vám dal Hospodin ku pokrmu.

Exd 16 16 To jest, o čemž přikázal Hospodin: Nasbírejte sobě toho každý k svému pokrmu; gomer na jednoho člověka vedlé počtu osob vašich, každý na ty, kteříž jsou v stanu jeho, vezmete.

Exd 16 17 I učinili tak synové Izraelští, a nasbírali jíní více, jíní méně.

Exd 16 18 Potom měřili na gomer. A nezbylo tomu, kdo nasbíral mnoho, a ten, kdo nasbíral málo, neměl nedostatku; ale každý, což mohl snísti, nasbíral.

Exd 16 19 I řekl jim Mojžíš: Žádný ať nic z toho nepozůstává k jitru.

Exd 16 20 Ale neuposlechli Mojžíše. Nebo někteří zanechali díl z toho až do jitra; i zčervivělo a zsmradilo se. Pročež rozhněval se na ně Mojžíš.

Exd 16 21 Tak tedy sbírali to každého jitra, každý což snísti mohl. A když horké bylo slunce, tedy se ta manna rozpouštěla.

Exd 16 22 Když pak bylo v den šestý, nasbírali toho chleba dvojnásobně, po dvou gomer na každého; protož přišla všecka knížata toho shromáždění, a pověděli Mojžíšovi.

Exd 16 23 Kterýžto řekl jim: Tot jest, což mluvil Hospodin: Odpočinutí soboty svaté Hospodinu bude zítra. Což byste měli péci, pecte, a což byste vařiti měli, vařte dnes; což pak koli zbude, nechte sobě a schovejte to k jitru.

Exd 16 24 Protož schovali to do rána, jakž přikázal Mojžíš; a nezsmradilo se, ani v něm červů nebylo.

Exd 16 25 I řekl Mojžíš: Jeztež to dnes, poněvadž sobota jest dnes Hospodinu; dnes toho nenaleznete na poli.

Exd 16 26 Po šest dní budete to sbírávati, den pak sedmý sobota jest; nebude bývati manny v ní.

Exd 16 27 Stalo se pak dne sedmého, že vyšli někteří z lidu sbírat, a nenašli.

Exd 16 28 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokudž zpěčovati se budete přikázání mých ostříhati a zákonů mých?

Exd 16 29 Víztež, žeť Hospodin vám dal sobotu, a proto on vám dává v den šestý chleba na dva dni. Zůstaňte každý v svém, aniž kdo vycházej z místa svého v den sedmý.

Exd 16 30 I odpočinul lid v den sedmý.

Exd 16 31 Nazval pak lid Izraelský jméno toho chleba man; kterýž byl jako símě koliantrové, a bílý, a chut jeho jako koláče s medem.

Exd 16 32 Řekl také Mojžíš: Tot jest, což přikázal Hospodin: Naplň gomer tou mannou, aby chována byla na budoucí věky vaše, aby viděli pokrm, kterýž jsem vám dával jísti na poušti, když jsem vás vyvedl z země Egyptské.

Exd 16 33 I řekl Mojžíš Aronovi: Vezmi jedno věderce, a vsyp do něho plné gomer manny; a nech ji před tváří Hospodinovou, aby chována byla na budoucí věky vaše.

Exd 16 34 A protož jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, nechal ji Aron před svědectvím, aby tu chována byla.

Exd 16 35 Jedli pak synové Izraelští mannu za čtyřicet let, dokudž nevešli do země, v níž bydliti měli; mannu jedli, dokudž nepřišli k končinám země Kananejské.

Exd 16 36 Gomer pak jest desátý díl efi.

Exd 17 1 Tedy když se odebralo všecko shromáždění synů Izraelských z pouště Sin, po stanovištích svých vedlé rozkazu Hospodinova, položili se v Rafidim, kdež nebylo vod, kteréž by lid píti mohl.

Exd 17 2 Protož domlouval se lid na Mojžíše, pravě: Dejte nám vody, abychom pili. Jimž odpověděl Mojžíš: Proč se na mne domlouváte? Proč pokoušíte Hospodina?

Exd 17 3 I žíznil tu lid pro nedostatek vod, a reptal na Mojžíše a mluvil: Proč jsi vyvedl nás z Egypta, abys mne s syny i dobytky mými žízní zmořil?

Exd 17 4 Tedy volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Což mám činiti s tím lidem? Však již tudíž ukamenují mne.

Exd 17 5 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Jdiž před lidem, pojma s sebou některé z starších Izraelských; hůl také svou kterouž jsi udeřil v vodu, vezmi do ruky své a jdi.

Exd 17 6 Aj, já státi budu před tebou tam na skále, na Orébě; i udeříš v skálu, a vyjdou z ní vody, kteréž bude píti lid. I učinil tak Mojžíš před očima starších Izraelských.

Exd 17 7 A dal jméno místu tomu Massah a Meribah, pro reptání synů Izraelských, a že pokoušeli Hospodina, řkouce: Jest-li Hospodin u prostřed nás, či není?

Exd 17 8 Přitáhl pak Amalech, a bojoval s Izraelem v Rafidim.

Exd 17 9 I řekl Mojžíš k Jozue: Vyber nám některé muže, a vytáhna, bojuj s Amalechem; já zítra státi budu na vrchu hory, a hůl Boží v ruce své míti budu.

Exd 17 10 Tedy Jozue udělal tak, jakž mu poručil Mojžíš, a bojoval s Amalechem; Mojžíš pak, Aron a Hur vstoupili na vrch hory.

Exd 17 11 A dokudž Mojžíš vzhůru držel ruce své, vítězil Izrael; ale jakž opouštěl ruku svou, přemáhal Amalech.

Exd 17 12 Ale že ruce Mojžíšovy byly obtíženy, protož vzavše kámen, podložili pod něho, a on sedl na něm; Aron pak a Hur podpírali ruce jeho, jeden z jedné, druhý z druhé strany. I byly obě ruce jeho vztažené až do západu slunce.

Exd 17 13 A tak porazil Jozue Amalecha i lid jeho mečem.
Exd 17 14 Mluvil potom Hospodin k Mojžíšovi: Vpiš to do knih na památku, a pilně to vkládej v uši Jozue, že do konce vyhladím památku Amalechovu všudy pod nebem.
Exd 17 15 Tedy vzdělal Mojžíš oltář a nazval jméno jeho: Hospodin korouhev má.
Exd 17 16 Nebo řekl: Tak má jmenován býti, proto že ruka nad trůnem Hospodinovým osvědčuje boj Hospodinův proti Amalechovi od národu až do národu.
Exd 18 1 Ušlyšel pak Jetro, kníže Madianské, test Mojžíšův, o všech věcech, kteréž učinil Bůh Mojžíšovi a Izraelovi, lidu svému, že vyvedl Hospodin Izraele z Egypta.
Exd 18 2 A vzal Jetro, test Mojžíšův, Zeforu manželku Mojžíšovu, kterouž byl odeslal,
Exd 18 3 A dva syny její, z nichž jméno jednoho Gerson; nebo řekl: Příchozí jsem byl v zemi cizí;
Exd 18 4 Jméno pak druhého Eliezer; nebo řekl: Bůh otce mého spomocník můj byl, a vytrhl mne od meče Faraonova.
Exd 18 5 I přišel Jetro, test Mojžíšův, s syny jeho i s ženou jeho k Mojžíšovi na poušť, kdež se byl položil při hoře Boží.
Exd 18 6 A vzkázal Mojžíšovi: Já, test tvůj Jetro, jdu k tobě, i žena tvá a oba synové její s ní.
Exd 18 7 I vyšel Mojžíš proti testi svému, a pokloniv se, políbil ho. I ptal se jeden druhého, jak se má; potom vešli do stanu.
Exd 18 8 A vypravoval Mojžíš testi svému všecko, což učinil Hospodin Faraonovi a Egyptským pro Izraele, a o všech nevolích, kteréž přicházely na ně na cestě, a jak je vysvobodil Hospodin.
Exd 18 9 I radoval se Jetro ze všeho dobrého, což učinil Hospodin Izraelovi, a že vytrhl jej z ruky Egyptských.
Exd 18 10 A řekl Jetro: Požehnaný Hospodin, kterýž vytrhl vás z ruky Egyptských a z ruky Faraonovy, kterýž vytrhl ten lid z poroby Egyptské.
Exd 18 11 Nyní jsem poznal, že větší jest Hospodin nade všechny bohy; nebo touž věcí, kterouž se vyvyšovali, on je převýšil.
Exd 18 12 A vzal Jetro, test Mojžíšův, zápal a oběti, kteréž obětoval Bohu. Potom přišel Aron a všickni starší Izraelští, aby jedli chléb s tchánem Mojžíšovým před Bohem.
Exd 18 13 Nazejtří pak posadil se Mojžíš, aby soudil lid; a stál lid před Mojžíšem od jitra až do večera.
Exd 18 14 Vida pak test Mojžíšův všecku práci jeho při lidu, řekl: Co jest to, což děláš s lidem? Proč ty sám sedíš, a všecken lid stojí před tebou od jitra až do večera?
Exd 18 15 Odpověděl Mojžíš tchánu svému: Přichází ke mně lid raditi se s Bohem.
Exd 18 16 Když mají o nějakou věc činiti, přicházejí ke mně, a soud činím mezi stranami, a oznamuji rady Boží a ustanovení jeho.
Exd 18 17 I řekl jemu test Mojžíšův: Nedobře děláš.
Exd 18 18 Tudíž tak ustaneš i ty i lid, kterýž s tebou jest. Nad možnost tvou těžká jest tato věc, nebudeš jí moci sám dosti učiniti.
Exd 18 19 Protož nyní uposlechni řeči mé; poradím tobě, a bude Bůh s tebou. Stůj ty za lid před Bohem, a donášej věci nesnadné k Bohu.
Exd 18 20 A vysvětluj jim řády a zákony, a oznamuj jim cestu, po níž by šli, a co by dělali měli.
Exd 18 21 Vyhledej také ze všeho lidu muže statečné, bohobojné, muže pravdomluvné, kteříž v nenávisti mají lakomství, a ustanov z nich knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky.
Exd 18 22 Oni at soudí lid každého času. Což bude většího, vznesou na tebe, a menší pře sami nechť soudí; a tak lehčeji bude tobě, když jiní ponесou břímě s tebou.
Exd 18 23 Jestliže to učiníš a rozkážeš Bůh, budeš moci trvati; také i všecken lid tento navracovati se bude k místům svým pokojně.
Exd 18 24 Tedy uposlechl Mojžíš řeči tchána svého, a učinil všecko, což on řekl.
Exd 18 25 A vybral Mojžíš muže statečné ze všeho Izraele, a ustanovil je hejtmany nad lidem, knížata nad tisíci, setníky, padesátníky a desátníky,
Exd 18 26 kteříž soudili lid každého času. Nesnadnější věci vznášeli na Mojžíše, všechny pak menší pře sami soudili.
Exd 18 27 Potom propustil Mojžíš tchána svého; i odšel do země své.
Exd 19 1 Měsíce třetího po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v ten den přišli na poušť Sinai.
Exd 19 2 Nebo hnuvše se z Rafidim, přišli až na poušť Sinai a položili se na té poušti; a tu rozbili Izraelští stany naproti hoře.
Exd 19 3 Mojžíš pak vstoupil k Bohu. A mluvil hlasem k němu Hospodin s té hory, řka: Takto díš domu Jákobovu, a oznámíš synům Izraelským:
Exd 19 4 Sami jste viděli, co jsem učinil Egyptským, a jak jsem vás nesl na křídlech orličích, a přivedl jsem vás k sobě.
Exd 19 5 Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všechny lidi, ačkoli má jest všecka země.
Exd 19 6 A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluvití budeš synům Izraelským.
Exd 19 7 Protož přišel Mojžíš a svolav starší lidu, předložil jim všecka slova ta, kteráž mu přikázal Hospodin.

Exd 19 8 Odpověděl pak všecken lid společně, a řekl: Cožkoli mluvil Hospodin, budeme činiti. A oznámil zas Mojžíš Hospodinu slova lidu.

Exd 19 9 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, já půjdu k tobě v hustém oblaku, aby slyšel lid, když mluvit budu s tebou, ano také, aby tobě věřil na věky. Nebo byl oznámil Mojžíš Hospodinu slova lidu.

Exd 19 10 Řekl dále Hospodin Mojžíšovi: Jdi k lidu, a posvět' jich dnes a zítra; a necht' svá roucha zeperou.

Exd 19 11 A ať jsou hotovi ke dni třetímu, nebo v den třetí sstoupí Hospodin před očima všeho lidu na horu Sinai.

Exd 19 12 Uložíš pak lidu meze všudy vůkol a povíš: Varujte se, abyste nevstupovali na horu, ani nedotýkali se kraju jejích. Kdož by se koli dotkl hory, smrtí umře.

Exd 19 13 Nedotkneť se ho ruka, ale ukamenován neb zastřelen bude; buď že by hovado bylo, buď člověk, nebudeť živ. Když se zdlouha troubiti bude, teprv oni vstoupí na horu.

Exd 19 14 Sstoupiv tedy Mojžíš s hůry k lidu, posvětil ho; a oni zeprali roucha svá.

Exd 19 15 I mluvil k lidu: Buďtež hotovi ke dni třetímu; nepřistupujte k manželkám svým.

Exd 19 16 I stalo se dne třetího, když bylo ráno, že bylo hřímání s blýskáním a oblak hustý na té hoře, zvuk také trouby velmi tuhý, až se zhrozil všecken lid, kterýž byl v ležení.

Exd 19 17 Tedy Mojžíš vyvedl lid z ležení vstříc Bohu; a lid stál dole pod horou.

Exd 19 18 Hora pak Sinai všecka se kouřila, proto že sstoupil na ni Hospodin v ohni, a vystupoval dým její jako dým z vápenice, a trásla se všecka hora velmi hrubě.

Exd 19 19 Zvuk také trouby více se rozmáhal, a silil se náramně. Mojžíš mluvil, a Bůh mu odpovídal hlasem.

Exd 19 20 Sstoupil pak Hospodin na horu Sinai, na vrch hory; a když povolal Hospodin Mojžíše na vrch hory, vstoupil Mojžíš.

Exd 19 21 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Sstup, osvědč lidu, ať se nevytrhují k Hospodinu, chtějíce ho viděti, aby nepadlo jich množství;

Exd 19 22 Nýbrž ani sami kněží, kteříž, majíce přistupovati k Hospodinu, posvěcují se, aby se neobořil na ně Hospodin.

Exd 19 23 Mojžíš pak řekl Hospodinu: Nebudeť moci lid vstoupiti na horu Sinai, poněvadž jsi ty osvědčil nám, řka: Obmez horu a posvět' ji.

Exd 19 24 I řekl jemu Hospodin: Jdi, sstup, a potom vstup ty a Aron s tebou. Kněží pak a lid ať se nepokoušejí vstoupiti k Hospodinu, aby se na ně neobořil.

Exd 19 25 I sešel Mojžíš k lidu, a to jim oznámil.

Exd 20 1 I mluvil Bůh všecka slova tato, řka:

Exd 20 2 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby.

Exd 20 3 Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.

Exd 20 4 Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž u vodách pod zemí.

Exd 20 5 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,

Exd 20 6 A činící milosrdenství nad tisíci těmi, kteříž mne milují, a ostříhají příkázání mých.

Exd 20 7 Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo; neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.

Exd 20 8 Pomni na den sobotní, abys jej světil.

Exd 20 9 Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své;

Exd 20 10 Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebníci tvůj i děvka tvá, hovado tvé i přichozí, kterýž jest v branách tvých.

Exd 20 11 Nebo v šesti dnech učinil Hospodin nebe a zemi, moře a všecko, což v nich jest, a odpočinul dne sedmého; protož požehnal Hospodin dne sobotního, a posvětil ho.

Exd 20 12 Cti otce svého i matku svou, ať se prodlejí dnové tvoji na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.

Exd 20 13 Nezapiješ.

Exd 20 14 Nesesmílníš.

Exd 20 15 Nepokradeš.

Exd 20 16 Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.

Exd 20 17 Nepožádáš domu bližního svého, ani ž požádáš manželky bližního svého, ani služebníka jeho, ani dívky jeho, ani vola jeho, ani osla jeho, ani cožkoli jest bližního tvého.

Exd 20 18 veškeren pak lid viděl hřímání to a blýskání, a zvuk trouby, a horu kouřící se. To když viděl lid, pohnuli se a stáli zdaleka.

Exd 20 19 A řekli Mojžíšovi: Mluv ty s námi, a poslouchati budeme; a necht' nemluví s námi Bůh, abychom nezemřeli.

Exd 20 20 Odpověděl Mojžíš lidu: Nebojte se; nebo pro zkušení vás sám Bůh

přišel, aby bázeň jeho byla mezi vámi, abyste nehřešili.
Exd 20 21 Tedy stál lid zdaleka; Mojžíš pak přistoupil k mráкотě, kdež byl Bůh.
Exd 20 22 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Tak povíš synům Izraelským: Vy jste sami
viděli, že s nebe mluvil jsem s vámi.
Exd 20 23 Protož nevyzdvihujte ničehož ku počtě se mnou; bohů stříbrných a bohů
zlatých neučiníte sobě.
Exd 20 24 Oltář z země uděláš mi a obětovati budeš na něm zápaly své, a pokojné
oběti své, ovce své a voly své. Na kterémkoli místě rozkáži slavití památku jména svého,
přijdu k tobě a požehnám tobě.
Exd 20 25 Jestliže mi pak vzděláš oltář kamenný, nedělej ho z kamene tesaného;
nebo jestliže pozdvihneš železa na něj, poškvrníš ho.
Exd 20 26 Aniž po stupních vstupovati budeš k oltáři mému, aby hanba tvá u něho
odkryta nebyla.
Exd 21 1 Tito jsou pak soudové, kteréž jim předložíš:
Exd 21 2 Jestliže koupíš k službě Žida, šest let sloužiti bude, a sedmého
odejde svobodný darmo.
Exd 21 3 Přišel-li by sám toliko, sám také odejde; pakli měl ženu, vyjde s ním
i žena jeho.
Exd 21 4 Jestliže pán jeho dá mu ženu, a ona zrodí jemu syny neb dcery: žena ta
i děti její budou pána jeho, on pak sám toliko odejde.
Exd 21 5 Pakli by řekl služebník: Miluji pána svého, manželku svou a syny své,
nevyjdu svobodný:
Exd 21 6 Tedy postaví ho pán jeho před soudci, a přivede ho ke dveřím neb k
veřejí, a probodne pán jeho ucho jemu špičí; i zůstanet služebníkem jeho na věky.
Exd 21 7 Když by pak prodal někdo dceru svou, aby byla děvkou, nevyjdeť tak,
jako vycházejí služebníci.
Exd 21 8 Nelíbila-li by se pánu svému, kterýž jí sobě ještě nezasnoubil,
dopustí ji vyplatiti. Li du cizímu nebude míti práva prodati ji, poněvadž zhřešil proti ní.
Exd 21 9 Pakli by synu svému ji zasnoubil, učinit ji tak, jakž obyčej jest
činiti dcerám.
Exd 21 10 A dal-li by mu jinou, z stravy její, oděvu jejího, a přívětivosti
manželské nic této neujmě.
Exd 21 11 Neudělal-li by nic z toho trojího, vyjde darmo bez stříbra.
Exd 21 12 Kdo by ubil člověka, až by od toho umřel, smrtí umře.
Exd 21 13 Když by pak neukládal o bezživoti jeho, než Bůh dal by jej v ruce
jeho: tedy uložím tobě místo, do něhož by takový mohl utéci.
Exd 21 14 Pakli by kdo tak pyšně sobě počínal proti bližnímu svému, že by ho
lživě zabil, i od oltáře mého odtrhneš jej, aby umřel.
Exd 21 15 Kdo by otce svého neb matku svou bil, smrtí ať umře.
Exd 21 16 Kdo by pak, ukradna někoho, prodal jej, a nalezen by byl v ruce jeho,
smrtí ať umře.
Exd 21 17 I ten, kdož by zlořečil otci svému neb mateři své, smrtí ať umře.
Exd 21 18 Když by se svadili muži, a urazil by který bližního svého kamenem neb
pěstí, a ten by neumřel, než složil se na lůžko;
Exd 21 19 A potom by povstal a chodil vně o holi své: již nebude vinen ten, kdož
urazil; toliko co zatím obměskal, to jemu nahradí, a na vyhojení jeho naloží.
Exd 21 20 Když by pak ubil kdo služebníka svého neb děvku svou kyjem, tak že by
umřel mu v ruce jeho: pomstou pomštěno bude nad takovým.
Exd 21 21 A však jestliže by den neb dva přečkal, neponese pomsty, nebo jej
zaplatil.
Exd 21 22 Když by se svadili muži, a urazili ženu těhotnou, tak že by vyšel z ní
plod její, však by se zhouba nestala: pokutován bude, jakž by uložil naň muž té ženy, a dá
vedle uznání soudců.
Exd 21 23 Pakliť by smrt přišla, tedy dáš život za život,
Exd 21 24 Oko za oko, zub za zub, ruku za ruku, nohu za nohu,
Exd 21 25 Spálení za spálení, ránu za ránu, modřinu za modřinu.
Exd 21 26 Jestliže by kdo urazil služebníka svého v oko, aneb děvku svou v oko,
tak že by jej o ně připravil: svobodného jej propustí za oko jeho.
Exd 21 27 Pakli by zub služebníku svému neb zub děvce své vyrazil, svobodného
jej propustí za zub jeho.
Exd 21 28 Jestliže by vůl utrl muž neb ženu, tak že by umřel člověk:
ukamenován bude ten vůl, aniž jedeno bude maso jeho, však pán vola toho bez viny bude.
Exd 21 29 Než byl-liť by vůl trkavý prvé, a bylo by to osvědčeno pánu jeho, on
pak nezavřel by ho, a v tom zabil by muže neb ženu: vůl ten ukamenován bude, a pán jeho také
umře.
Exd 21 30 Pakliť mu bude uloženo, aby se vyplatil: tedy dá výplatu za život
svůj, jakážkoli na něj uložena bude.
Exd 21 31 Buď že by syna utrl, buď dceru, podle soudu toho stane se jemu.
Exd 21 32 Jestliže by služebníka vůl ztrkal neb děvku, třidceti lotů stříbra dá
pánu jeho, a vůl ten bude ukamenován.
Exd 21 33 Kdyby kdo odhrdil studnici, a neb vykopal někdo studnici, a zase jí
nepřikryl, a vpadl by tam vůl neb osel:

Exd 21 34 Pán té studnice nahradí to, a peníze položí pánu jeho, a což se
zabilo, to sobě míti bude.

Exd 21 35 A ustrčil-li by vůl něčí vola sousedova, že byl umřel: tedy prodadí
vola toho živého, a podělí se penězi jeho; i s zabítým volem také se rozdělí.

Exd 21 36 Pakli vědno bylo, že vůl byl trkavý prvé, a nezavřel ho pán jeho: bez
výmluvy ať dá vola za vola, a zabítý ať mu zůstane.

Exd 22 1 Jestliže by kdo ukradl vola aneb dobytče, a zabil by je neb prodal:
pět volů navrátí za toho vola, a čtvero dobytčat za to dobytče.

Exd 22 2 (Jestliže by zloděj zastižen byl při podkopávání a ubit jsa, umřel by:
ten, kdo ho ranil, nebude vinen smrtí.

Exd 22 3 Pakli by to ve dne učinil, smrtí vinen bude.) Bez prodlévání ať
navrátí; pakli nemá co, prodán bude pro zlodějství své.

Exd 22 4 Jestliže nalezena bude v rukou jeho krádež, buď vůl, neb osel, buď
dobytče ještě živé, dvénásobně navrátí.

Exd 22 5 Jestliže by kdo spásl pole neb vinici, a vpustil hovado své, aby se
páslo na cizím poli: což nejlepšeho má na poli svém neb vinici své, tím tu škodu nahradí.

Exd 22 6 Vyšel-li by oheň, a chytilo by se trní, a shořel by stoh neb stojaté
obilí neb pole: nahradí ten, kdož zapálil, to, což shořelo.

Exd 22 7 Kdyby někdo dal schovati bližnímu svému peníze neb nádoby, a bylo by
ukradeno z domu muže toho, jestliže nalezen bude zloděj, dvojnásobně navrátí.

Exd 22 8 Pakli nebude zloděj nalezen, tedy postaven bude pán domu toho před
soudce, a přísáhne, že nevztáhl ruky své na věc bližního svého.

Exd 22 9 O všelijakou věc, o niž by byla nesnáz, buď o vola neb osla, dobytče
neb roucho, pro všelikou věc ztracenou, když by kdo pravil, že to jest: před soudce přijde pře
obou dvou; ten, kohož oni vinného usoudí, dvojnásobně navrátí bližnímu svému.

Exd 22 10 Jestliže by kdo dal bližnímu svému k chování osla neb vola, neb
dobytče a jakékoli hovado, a umřelo by neb ochromělo, neb zajato bylo, že žádný neviděl:

Exd 22 11 Přísaha Hospodinova vkročí mezi oba, že nevztáhl ruky své k věci
bližního svého; a přijme jej v tom pán věci té, a onen nebude povinen navraceti.

Exd 22 12 Pakli by krádeží vzato bylo od něho, navrátiti zase má pánu jeho.

Exd 22 13 Pakli by udáveno bylo, postaví svědka a nebude povinen upláceti toho,
což udáveno jest.

Exd 22 14 Kdyby pak někdo vypůjčil něčeho od bližního svého, a ochromělo by aneb
umřelo v nepřítomnosti pána jeho, bez výmluvy navrátí zase.

Exd 22 15 Pakli by pán jeho byl s ním, není povinen platiti, poněvadž bylo za
peníze najaté, a přišlo za mzdu svou.

Exd 22 16 Jestliže by kdo namluvil pannu, kteráž není zasnoubena, a spal by s
ní: dát jí věno, a vezme ji sobě za manželku.

Exd 22 17 Pakli by otec její nikoli nechtěl jí dáti jemu, odváží stříbra podle
obyčeje věna panenského.

Exd 22 18 Čarodějníci nedáš živu býti.

Exd 22 19 Kdo by koli scházel se s hovadem, smrtí ať umře.

Exd 22 20 Kdo by obětoval bohům, kromě samému Hospodinu, jako prokletý vyhlazen
bude.

Exd 22 21 Příchozímu neučiníš křivdy, aniž utiskneš ho; nebo příchozí byli jste
v zemi Egyptské.

Exd 22 22 Žádné vdovy neb sirotka trápati nebudete.

Exd 22 23 Pakli bez lítosti trápati je budete, a oni by volali ke mně, vězte, že
vyslyším křik jejich.

Exd 22 24 A rozhněvá se prchlivost má, i zbiji vás mečem; a budou ženy vaše
vdovy a děti vaši sirotci.

Exd 22 25 Půjčíš-li peněz lidu mému chudému, kterýž jest s tebou: nebudeš jemu
jako lichevník, aniž ho lichvou obtížíš.

Exd 22 26 Pakli v základu vezmeš roucho bližního svého, do západu slunce jemu je
navrátíš.

Exd 22 27 Nebo ten jediný má oděv, to jest roucho, jímž přikrývá tělo své, a na
němž spí. Když bude volati ke mně, tedy uslyším, nebo jsem milosrdný.

Exd 22 28 Soudcům nebudeš utrhati, a knížeti lidu svého zlořečiti nebudeš.

Exd 22 29 Z hojnosti obilí, a tekutých věcí svých neobmeškáš prvotín obětovati.
Prvorozeného z synů svých mně dáš.

Exd 22 30 Tak učiníš s volem svým a s dobyttem svým: Sedm dní bude s matkou
svou, dne pak osmého mně je dáš.

Exd 22 31 Lid svatý budete mi, a nebudete jísti masa z udáveného na poli; psu je
vržete.

Exd 23 1 Nebudeš vynášeti pověsti lživé. Neklaď s bezbožným ruky své, abys měl
býti s ním svědek nepravý.

Exd 23 2 Nepostoupíš po množství ke zlému, a nebudeš se přimlouvati k rozepři,
tak abys se uchýlil po větším počtu k převrácení soudu.

Exd 23 3 Ani chudého šanovati nebudeš v při jeho.

Exd 23 4 Trefil-li bys na vola nepřitele svého neb osla jeho, an bloudí,
obrátiš a dovedeš ho k němu.

Exd 23 5 Uzářel-li bys an osel toho, jenž tě má v nenávisti, leží pod břemenem

svým, zdaž se zdržíš, abys mu neměl pomoci? Nýbrž opravdově pomůžeš jemu, spolu s tím, kdož tě v nenávisti má.

Exd 23 6 Nepřevrátíš soudu chudého svého v jeho při.
Exd 23 7 Od slova lživého vzdálíš se. Nevinného a spravedlivého nezabiješ, nebo já neospravedlním bezbožného.

Exd 23 8 Aniž bráti budeš darů, nebo dar oslepuje i prozřetelné, a převrací slova spravedlivých.

Exd 23 9 Příchozího nebudeš ssuzovati; nebo sami znáte, jaký jest život příchozích, poněvadž pohostinu jste byli v zemi Egyptské.

Exd 23 10 Po šest let osívati budeš zemi svou, a shromažďovati úrodu její;
Exd 23 11 Sedmého pak léta ponecháš jí, ať odpočine, aby jedli chudí lidu tvého.

Co pak zůstane po nich, pojí zvěř polní. Tak uděláš s vinicí svou i s olivovým svým.

Exd 23 12 Šest dní budeš dělati díla svá, dne pak sedmého přestaneš, aby odpočinul vůl tvůj i osel tvůj, a oddechl syn děvky tvé i příchozí.

Exd 23 13 Ve všech těch věcech, kteréž mluvil jsem vám, ostříhati se budete. Jména bohů cizích ani připomínati nebudete, aniž bude slyšáno z úst tvých.

Exd 23 14 Třikrát slavití mi budeš svátek na každý rok.

Exd 23 15 Slavnosti přesnic ostříhati budeš. Sedm dní jísti budeš chleby přesné, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo v ten vyšel jsi z Egypta. Aniž se ukážete přede mnou prázdni.

Exd 23 16 A držeti budeš slavnost žně, když mi obětovati budeš prvotiny prací svých z toho, což jsi vsel na poli. Slavnost také sklizení držeti budeš při vyjití roku, když sklídíš práce své z pole.

Exd 23 17 Třikrát v roce ukáže se každý z tvých pohlaví mužského před tváří Panovníka Hospodina.

Exd 23 18 Nebudeš obětovati krve z oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane tuk slavnosti mé do jitra.

Exd 23 19 Prvotiny prvních úrod země své přináseti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléku matere jeho.

Exd 23 20 Aj, já pošlu anděla před tebou, aby ostříhal tebe na cestě, a přivedl tě na místo, kteréž jsem připravil.

Exd 23 21 Šetrně se měj před ním, a poslouvej hlasu jeho. Nepopouzej ho, neboť nepromine přestoupení vašeho, poněvadž jméno mé jest u prostřed něho.

Exd 23 22 Nebo budeš-li věrně poslouchati hlasu jeho, a činiti, cožť bych koli řekl: tedy nepřitelem budu nepřatel tvých, a trápití budu ty, jenž tebe trápí.

Exd 23 23 Nebo půjde anděl můj před tebou, a uvede tě do země Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím.

Exd 23 24 Nebudeš se klaněti bohům jejich, ani jim sloužiti, aniž dělati budeš tak, jako oni dělají; ale z gruntu vyvrátíš je, a obrazy jejich na kusy stroskocíš.

Exd 23 25 Sloužiti pak budete Hospodinu Bohu svému, a požehnát chlebu tvému i vodám tvým; a odejmu nemoc z prostředku tvého.

Exd 23 26 Nebudeť, která by potratila, ani neplodná v zemi tvé; počet dnů tvých doplním.

Exd 23 27 Strach svůj pustím před tebou, a předěsím všeliký lid, proti kterémuž vyjdeš, a způsobím to, aby všickni nepřatelé tvoji utíkali před tebou.

Exd 23 28 Pošli i sršně před tebou, aby vyhnali Hevea, a Kananea a Hetea před tváří tvou.

Exd 23 29 Nevyženu ho od tváři tvé v jednom roce, aby se země neobrátila v poušť, a nerozmnožily se proti tobě šelmy divoké.

Exd 23 30 Pomału vyháněti jej budu od tváři tvé, až bys ty se rozplodil, a dědičně mohl ujíti zemi.

Exd 23 31 Položím pak meze tvé od moře Rudého až k moři Filistinskému, a od pouště až k řece; nebo v ruce vaše dám obyvatele země, a vyženeš je od tváři své.

Exd 23 32 Neučiníš s nimi a bohy jejich smlouvy.

Exd 23 33 Nebudou bydleti v zemi tvé, aby nepřipravili tě k hříchu proti mně, když bys ctil bohy jejich; nebo by to bylo tobě osídlem.

Exd 24 1 Mojžíšovi pak řekl: Vstup k Hospodinu ty a Aron, Nádab a Abiu, a sedmdesáte z starších Izraelských, a klaněti se budete zdaleka.

Exd 24 2 Sám pak toliko Mojžíš vstoupí k Hospodinu, ale oni se nepřiblíží; aniž lid vstoupí s ním.

Exd 24 3 Tedy přišel Mojžíš, a vypravoval lidu všechna slova Hospodina a všechny soudy. I odpověděl všecken lid jedním hlasem, a řekli: Všecka slova, kteráž mluvil Hospodin, učiníme.

Exd 24 4 Napsal pak Mojžíš všechna slova Hospodina, a vstav ráno, vzdělal oltář pod horou, a dvanácte sloupů podlé počtu dvanáctera pokolení Izraelského.

Exd 24 5 A poslal mládence z synů Izraelských, kteříž obětovali zápaly; a obětovali oběti pokojné Hospodinu, totiž voly.

Exd 24 6 I vzav Mojžíš polovici krve, vlil do medenic, a polovici druhou vylil na oltář.

Exd 24 7 Vzav také knihu smlouvy, četl v uších lidu. Kteříž řekli: Cožkoli mluvil Hospodin, činiti a poslouchati budeme.

Exd 24 8 Vzal také Mojžíš krev a pokropil lidu a řekl: Aj, krev smlouvy,

kterouž učinil s vámi Hospodin při všech těchto věcech.

Exd 24 9 Potom vstoupili Mojžíš a Aron, Nádad a Abiu a sedmdesáte z starších Izraelských,

Exd 24 10 A viděli Boha Izraelského. A pod nohama jeho bylo jako dílo z kamene zafirového, a jako nebe, když jest jasné.

Exd 24 11 Na knížata pak synů Izraelských nevztáhl ruky své, ačkoli viděli Boha, a potom jedli i pili.

Exd 24 12 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vstup ke mně na horu a buď tam; a dám tobě tabule kamenné, zákon i přikázání, kteráž jsem napsal, abys je učil.

Exd 24 13 Tedy vstal Mojžíš a Jozue služebník jeho; i vstoupil Mojžíš na horu Boží.

Exd 24 14 Starším pak řekl: Zůstaňte tuto, dokudž se nenavrátíme k vám. A teď Aron a Hur jsou s vámi, kdož by měl rozepří, k nim ať jde.

Exd 24 15 Tedy vstoupil Mojžíš na horu, a přikryl oblak horu.

Exd 24 16 I přebývala sláva Hospodinova na hoře Sinai, a přikryl ji oblak za šest dní; a dne sedmého zavolał na Mojžíše z prostřed oblaku.

Exd 24 17 A tvárnost slávy Hospodinovy byla jako spalující oheň na vrchu hory, před očima synů Izraelských.

Exd 24 18 I všel Mojžíš do prostřed oblaku a vstoupil na horu. A byl Mojžíš na hoře čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí.

Exd 25 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 25 2 Mluv k synům Izraelským, ať mi vybírají obět vzhůru pozdvižení. Od každého člověka, kterýž by ji z srdce dobrovolně dal, přijměte takovou obět mou.

Exd 25 3 Tatotť pak jest obět pozdvižení, kterouž budete bráti od nich: Zlato, a stříbro, a měď,

Exd 25 4 Postavec modrý, šarlat, a červec dvakrát barvený, bílé hedbáví a srsti koží;

Exd 25 5 Též kůže skopcové na červeno barvené, a kůže jezevčí, a dříví setim,

Exd 25 6 Olej k svícení, vonné věci na olej ku pomazování, a pro kadění vonné věci;

Exd 25 7 Kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramníku a náprsníku.

Exd 25 8 I udělajíť mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich.

Exd 25 9 Vedlé všeho, jakž já ukazuji tobě podobenství stánku a podobenství všech nádob jeho, tak uděláte.

Exd 25 10 Udělají také truhlu z dříví setim. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého lokte šírokost její, půl druhého také lokte vysokost její.

Exd 25 11 A obložíš ji zlatem čistým, vnitř i zevnitř obložíš ji; a uděláš nad ní vůkol korunu zlatou.

Exd 25 12 Sliješ k ní také čtyři kruhy zlaté, kteréž přiděláš ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž kruhy po jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její.

Exd 25 13 Uděláš k tomu i sochory z dříví setim, a obložíš je zlatem.

Exd 25 14 I uvlečeš sochory do kruhů po stranách té truhly, aby na nich nošena byla truhla.

Exd 25 15 V kruzích té truhly budou bývati sochorové; nebudou vytahováni z nich.

Exd 25 16 A dáš do truhly svědectví, kteréž dám tobě.

Exd 25 17 Uděláš i slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte bude dlouhost její, půl druhého pak lokte šírokost její.

Exd 25 18 Uděláš také dva cherubíny zlaté, z taženého zlata uděláš je na dvou koncích slitovnice.

Exd 25 19 Uděláš pak cherubína jednoho na jednom konci, a cherubína druhého na druhém konci; na slitovnici uděláte cherubíny na obou koncích jejích.

Exd 25 20 A budou míti cherubínové křídla vztažená svrchu, zastírajíce křídly svými slitovnici, a tváři jejich obráceny budou jednoho k druhému; k slitovnici budou tváři cherubínů.

Exd 25 21 Dáš pak slitovnici svrchu na truhlu, a do truhly vložíš svědectví, kteréž dám tobě.

Exd 25 22 A tam budu přicházeti k tobě, a s tebou z té slitovnice, z prostředku dvou cherubínů, kteříž jsou nad truhlou svědectví, mluviti o všecko, cožť bych poroučeti chtěl k synům Izraelským.

Exd 25 23 Uděláš také stůl z dříví setim. Dvou loket bude dlouhost jeho, a na loket šírokost jeho, půl druhého pak lokte vysokost jeho.

Exd 25 24 A obložíš jej zlatem čistým, a uděláš mu okolek zlatý vůkol.

Exd 25 25 Uděláš také okolo něho lištu čtyř prstů zšíří; a okolek zlatý uděláš okolo té lišty.

Exd 25 26 Uděláš u něho i čtyři kruhy zlaté, kteréž vpustíš do čtyř úhlů, kteříž jsou ve čtyřech nohách jeho.

Exd 25 27 Pod tou lištou budou kruhové, skrze něž provlačování budou sochorové k nošení stolu.

Exd 25 28 Ty pak sochory uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem; i bude stůl nošen na nich.

Exd 25 29 Uděláš také misy jeho, a lžice jeho, a přikryvadla jeho, a koflíky jeho, k přikrývání; z čistého zlata naděláš toho.

Exd 25 30 A klásti budeš na ten stůl chleby předložený před tvář mou ustavičně.
Exd 25 31 Uděláš také svícen z zlata čistého, z taženého zlata ať jest ten
svícen; sloupec jeho i prutové jeho, misky jeho a koule jeho, i květové jeho z něho budou.
Exd 25 32 A šest prutů vycházeti bude z boků jeho, tři prutové svícnu s jedné
strany jeho, a tři prutové s druhé strany jeho.
Exd 25 33 Tři misky udělané na způsob pecky mandlové ať jsou na prutu jednom, a
koule a květ, a tři misky udělané na způsob pecky mandlové na prutu druhém, a koule a květ;
takž i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících.
Exd 25 34 Na svícnu také budou čtyři misky udělané na způsob mandlové pecky, a
koule jeho, i květové jeho.
Exd 25 35 A bude koule pode dvěma pruty z něho, koule též pod druhými dvěma
pruty z něho, koule opět pod jinými dvěma pruty z něho; a tak pod šesti pruty vycházejícími z
svícna.
Exd 25 36 Koule jejich i prutové jejich z něho budou; všecko to z celá kované z
zlata čistého.
Exd 25 37 Uděláš i sedm lamp na něj; a bude je rozsvěcovati kněz, aby svítily po
stranách jeho.
Exd 25 38 I utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata čistého.
Exd 25 39 Z centnéře zlata čistého uděláno bude to se vším tím nádobím.
Exd 25 40 Hleďž pak, abys udělal podle podobenství toho, kteréž tobě ukázáno
jest na hoře.
Exd 26 1 Příbytek pak uděláš z desíti čalounů, kteříž budou z bílého hedbáví
soukaného, a z postavce modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného; a cherubíny dílem
řemeslným uděláš.
Exd 26 2 Dlouhost čalounu jednoho osm a dvacetí loket, a šířkost čalounu
jednoho čtyři lokty; míra jedna bude všech čalounů.
Exd 26 3 Pět čalounů spolu spojeno bude jeden s druhým, a pět druhých čalounů
též spolu spojeno bude jeden s druhým.
Exd 26 4 A naděláš i ok z hedbáví modrého po kraji čalounu jednoho na konci,
kde se má spojovati s druhým; a tolikéž uděláš na kraji čalounu druhého na konci v spojení
druhém.
Exd 26 5 Padesáte ok uděláš na čalounu jednom, a padesáte ok uděláš po kraji
čalounu, kterýmž má připojen býti k druhému; oko jedno proti druhému aby bylo.
Exd 26 6 Uděláš také padesáte haklíků zlatých a spojíš čalouny jeden s druhým
haklíky těmi; a tak bude příbytek jeden.
Exd 26 7 Nadto uděláš houní z srstí kozích na stánek k přistírání příbytku po
vrchu; jedenácte takových houní uděláš.
Exd 26 8 Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a šířkost houně jedné čtyř
loktů; jednostejná míra těch jedenácti houní bude.
Exd 26 9 A spojíš pět houní obzvláštně, a šest houní opět obzvláštně, a přehneš
na dvě houni šestou napřed v čele stánku.
Exd 26 10 Uděláš pak padesáte ok po kraji houně jedné na konci, kdež se
spojovati má, a padesáte ok po kraji houně k spojení druhému.
Exd 26 11 Uděláš také haklíků měděných padesát, kteréž vepneš do ok, a spojíš
stánek, aby byl jedno.
Exd 26 12 Co pak zbývá houní po přikrytí stánku, totiž půl houně přesahující,
převísne při zadní straně příbytku.
Exd 26 13 A loket s jedné a loket s druhé strany, zbývající na dyl z houní
stánku, převísne po stranách příbytku sem i tam, aby jej přikrýval.
Exd 26 14 Uděláš také přikrytí na stánek z koží skopových na červeno barvených,
přikrytí také z koží jezevčích svrchu.
Exd 26 15 Naděláš k příbytku i desk stojatých z dříví setim.
Exd 26 16 Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého lokte šířkost dsky jedné.
Exd 26 17 Dva čepy dsky jedna míti bude, podobně jako stupně u schodu zpořádané,
jeden proti druhému; tak uděláš u všech desk příbytku.
Exd 26 18 Zděláš pak desky k příbytku, dvacetí desk k straně polední, k větru
polednímu.
Exd 26 19 (A čtyřidceti podstavků stříbrných uděláš pod dvacetí desk; dva
podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva čepy
její.)
Exd 26 20 Na druhé pak straně příbytku k straně půlnoční dvacetí desk,
Exd 26 21 A čtyřidceti podstavků jejich stříbrných; dva podstavky pod jednu dsku
a dva podstavky pod dsku druhou.
Exd 26 22 Na straně také příbytku k západu šest uděláš desk.
Exd 26 23 A dvě dsky uděláš v obou dvou úhlech příbytku;
Exd 26 24 Kteréž budou spojené pozpodu, a tolikéž spojené svrchu k jednomu
kruhu; tak bude při dvou těch, ve dvou úhlech budou.
Exd 26 25 A tak bude osm desk, a podstavkové jejich stříbrní, šestnácte
podstavků; dva podstavkové pod dskou jednou a dva podstavkové pod dskou druhou.
Exd 26 26 Naděláš také svlaků z dříví setim. Pět jich bude dskám k straně
příbytku jedné,
Exd 26 27 A pět svlaků dskám při straně příbytku druhé, a pět svlaků dskám k

straně západní příbytku dosahující k oběma úhlům.

Exd 26 28 Ale prostřední svlak u prostřed desk provleče se od jednoho konce k druhému.

Exd 26 29 Ty pak dsky obložíš zlatem, a kruhy k nim uděláš zlaté, do nichž by svlakové byli uvlačováni; a obložíš i svlaky zlatem.

Exd 26 30 A tak vyzdvihneš příbytek podle způsobu toho, kterýž tobě ukázán na hoře.

Exd 26 31 Uděláš i oponu z postavce modrého, a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví soukaného; dílem řemeslným uděláš ji s cherubíny.

Exd 26 32 A zavěsíš ji na čtyřech sloupích z dříví setim, obložených zlatem, (hákové jejich zlatí), na čtyřech podstavcích stříbrných.

Exd 26 33 A dáš oponu na háky, a vneseš vnitř za oponu truhlu svědectví; a oddělovati vám bude ta opona svatyni od svatyně svatých.

Exd 26 34 Položíš také slitovnici na truhlu svědectví v svatyni svatých.

Exd 26 35 A postavíš stůl vně před oponou, svícen pak naproti stolu v straně příbytku polední, a stůl dáš na stranu půlnoční.

Exd 26 36 A uděláš zastření dveří stánku z postavce modrého a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem vyšší vaným.

Exd 26 37 K zastření pak tomu uděláš pět sloupů z dříví setim, kteréž obložíš zlatem, a hákové jejich zlatí; a sleješ k nim pět podstavků měděných.

Exd 27 1 Uděláš také oltář z dříví setim pěti loket zdýlí a pěti loket zšíří; čtverhranatý bude oltář, a tři loket zvýší bude.

Exd 27 2 A zděláš mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho budou rohové jeho; a obložíš jej mědí.

Exd 27 3 Naděláš také k němu hrnců, do kterýchž by popel bral, a lopat a kotlíku, a vidliček a nádob k uhlí. Všecka nádoby jeho z mědi uděláš.

Exd 27 4 Uděláš mu i rošt mřížovaný měděný, a u té mříže čtyři kruhy měděné na čtyřech rozích jejích.

Exd 27 5 A dáš ji pod okolek oltáře do vnitřku; a bude ta mříže až do polu oltáře.

Exd 27 6 Uděláš k tomu oltáři i sochory z dříví setim, a mědí je okuješ.

Exd 27 7 A ti sochorové provlečení budou skrze ty kruhy; a budou sochorové ti na obou stranách oltáře, když nošen bude.

Exd 27 8 Uděláš jej z desk, aby byl vnitř prázdný; jakž ukázáno tobě na hoře, tak udělají.

Exd 27 9 Uděláš také síň příbytku k straně polední; koltry síně té očkované budou z bílého hedbáví soukaného; sto loket zdělí at' má kraj jeden.

Exd 27 10 Sloupů pak bude k nim dvacet, a podstavků k nim měděných dvacet; háky na sloupích a přepásaní jich stříbrné.

Exd 27 11 A tak i strana půlnoční na dyl at' má koltry očkované sto loket zdýlí, a sloupů svých dvacet, a podstavků k nim měděných dvacet; háky na sloupích a přepásaní jich stříbrné.

Exd 27 12 Na šíř pak té síně k straně západní budou koltry očkované padesáti loktů zdýlí, a sloupů k nim deset, a podstavků jejich deset.

Exd 27 13 A šířkost síně v straně přední na východ bude padesáti loktů.

Exd 27 14 Patnácti loktů budou koltry očkované k straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové jejich tři.

Exd 27 15 A k straně druhé patnácti loktů zdýlí budou koltry očkované, sloupové jejich tři, a podstavkové jejich tři.

Exd 27 16 K bráně pak té síně uděláno bude zastření dvacíti loktů z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví soukaného, dílem krumpéřským, sloupové k němu čtyři, a podstavkové jejich čtyři.

Exd 27 17 Všickni sloupové síně vůkol přepásaní budou stříbrem; hákové pak jejich budou stříbrní, a podstavkové jejich mědění.

Exd 27 18 Dlouhost síně bude sto loket, a šířkost padesáte, všudy jednotejná, vysokost pak pěti loktů, z bílého hedbáví soukaného, a podstavkové budou mědění.

Exd 27 19 Všecka nádoby příbytku, ke vši službě jeho, a všickni kolíkové jeho, i všickni kolíkové síně z mědi budou.

Exd 27 20 Ty také přikáž synům Izraelským, at' nanesou oleje olivového čistého, vytlačeného k svícení, aby lampy vždycky rozsvěcovány byly.

Exd 27 21 V stánku úmluvy před oponou, kteráž zastíráti bude svědectví, spravovati je budou Aron a synové jeho od večera až do jitra před Hospodinem. Tot' bude řád věčný, kterýž zachovávatí budou potomci jejich mezi syny Izraelskými.

Exd 28 1 Ty pak přijmi k sobě Arona bratra svého s syny jeho z prostředku synů Izraelských, aby úřad kněžský konali přede mnou: Aron, Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar, synové Aronovi.

Exd 28 2 A uděláš roucha svatá Aronovi bratru svému k slávě a k ozdobě.

Exd 28 3 Ty také mluvití budeš se všechněmi umělými řemeslníky, kteréž jsem naplnil duchem moudrosti, aby dělali roucha Aronovi ku posvěcení jeho, v nichž by úřad kněžský konal přede mnou.

Exd 28 4 Tato pak jsou roucha, kteráž udělají, náprsník, náramenník, plášť a sukni s oky, čepici a pás. Takové šaty svaté udělají Aronovi bratru tvému a synům jeho, aby

úřad kněžský konali přede mnou.

- Exd 28 5 A vezmou řemeslníci zlato a modrý postavec, a šarlat a červec dvakrát barvený a kment.
- Exd 28 6 Udělají pak náramenník z zlata, z postavce modrého a šarlatu, z červce dvakrát barveného a hedbáví bílého, přesukovaného dílem řemeslným.
- Exd 28 7 Dva vrchní kraje spojená míti bude na dvou koncích svých, a tak se spolu držeti bude.
- Exd 28 8 Přepásaní pak přes ten náramenník, kteréž na něm bude, podobné bude dílu jeho; z týchž věcí bude, totiž z zlata, z postavce modrého a z šarlatu, a z červce dvakrát barveného, a z hedbáví bílého přesukovaného.
- Exd 28 9 Vezmeš také dva kameny onychi nové, a vyryješ na nich jména synů Izraelských.
- Exd 28 10 Šest jmen jejich na kameni jednom, a jmen šest ostatních na kameni druhém, podle pořádku narození jejich.
- Exd 28 11 Dílem řemeslníka, kterýž řeže na kameni, a kterýž vyrývá pečeti, vyryješ na těch dvou kameních jména synů Izraelských; do zlata je vsadíš.
- Exd 28 12 A položíš dva kameny ty na vrchních krajích náramenníku, kameny pro paměť na syny Izraelské; a nositi bude Aron jména jejich před Hospodinem na obou ramenách svých na památku.
- Exd 28 13 Uděláš i haklíky zlaté.
- Exd 28 14 A dva řetízky z zlata čistého jednostejně uděláš dílem točeným, a zavěsíš řetízky ty stočené na ty haklíky.
- Exd 28 15 Uděláš také náprsník soudu dílem řemeslným, takovým dílem, jako náramenník uděláš jej z zlata, z postavce modrého, z šarlatu, z červce dvakrát barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného.
- Exd 28 16 Čtverhraný bude a dvojnásobní; pídí dlouhost, a pídí šířokost jeho bude.
- Exd 28 17 A vysadíš jej všudy kamením drahým. Čtyřmi řady ať jest kamení, pořádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v prvním řadu;
- Exd 28 18 v druhém pak zpořádaní karbunkulus, zafir a jaspis;
- Exd 28 19 A v řadu třetím linkurius, achates a ametyst;
- Exd 28 20 v čtvrtém řadu chryzolit, onychin a beryl. Vsazení budou do zlata v svém pořádku.
- Exd 28 21 Těch pak kamenů s jmény synů Izraelských bude dvanácte, podle jmen jejich, dílem řežících pečeti; jeden každý podle jména svého, pro dvanáctero pokolení budou.
- Exd 28 22 Uděláš i k náprsníku řetízky jednostejné dílem točeným z zlata čistého.
- Exd 28 23 Uděláš také k náprsníku dva kroužky zlaté, a dáš je na dva kraje náprsníka.
- Exd 28 24 A prostrčíš dva řetízky zlaté skrze dva kroužky po krajích náprsníka.
- Exd 28 25 A druhé konce těch dvou řetízků připeneš k haklíkům, a dáš na vrchní kraje náramenníka po předu.
- Exd 28 26 Uděláš i dva kroužky zlaté, kteréž dáš na dva kraje náprsníka, na tu obrubu jeho, kteráž jest po té straně k náramenníku do vnitřku.
- Exd 28 27 Uděláš ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dáš na dvě strany náramenníka zespod po předu naproti spojení jeho, svrchu nad přepásáním náramenníka.
- Exd 28 28 Tak svíží náprsník ten, kroužky jeho s kroužky náramenníka, tkanicí z postavce modrého, aby byl nad přepásáním náramenníka, a neodevstával náprsník od náramenníka.
- Exd 28 29 I bude nositi Aron jména synů Izraelských na náprsníku soudu na srdci svém, když vcházeťi bude do svatyně, na památku před Hospodinem ustavičně.
- Exd 28 30 Položíš pak do náprsníku soudu urim a thumim, aby bylo na srdci Aronově, když vcházeťi bude před Hospodina; a nositi bude Aron soud synů Izraelských na srdci svém před Hospodinem vždycky.
- Exd 28 31 Uděláš také plášť pod náramenník, všecken z postavce modrého.
- Exd 28 32 A bude na vrchu v prostřed něho díra; okolek její všudy vůkol dílem tkaným, jako obojek u pancíře bude, aby se neroztrhl.
- Exd 28 33 Uděláš i na podolku jeho jablka zrnatá z hedbáví modrého, z šarlatu a z červce dvakrát barveného, na podolku jeho vůkol, a zvončky zlaté mezi nimi vůkol.
- Exd 28 34 Zvonček zlatý a jablko zrnaté, opět za tím zvonček zlatý a jablko zrnaté na podolku pláště vůkol.
- Exd 28 35 A bude to míti na sobě Aron při službách, aby slyšán byl zvuk jeho, když vcházeťi bude do svatyně před Hospodina, i když vycházeťi bude, aby neumřel.
- Exd 28 36 Uděláš také plech z zlata čistého, a vyryješ na něm dílem vyrývajících pečeti: Svatost Hospodinu.
- Exd 28 37 Kterýž dáš na tkanici z modrého postavce, a bude na čepici; napřed na čepici bude.
- Exd 28 38 I bude nad čelem Aronovým, aby nesl Aron nepravosti posvěcených věcí, kterýchž by posvětili synové Izraelští při všech dařích posvěcených věcí svých; a bude nad čelem jeho vždycky, aby příjemné je činil před Hospodinem.
- Exd 28 39 Uděláš také sukni z hedbáví bílého vázanou s oky; uděláš i čepici z hedbáví bílého; pás také uděláš dílem krumpěřským.
- Exd 28 40 Synům také Aronovým zdeľáš sukně; pasy také jim uděláš a klobouky k

slávě a k ozdobě.

Exd 28 41 A oblečeš v ně Arona bratra svého a syny jeho s ním, a pomážeš jich, a naplníš ruce jejich, a posvětiš mi jich, aby úřad kněžský konali přede mnou.

Exd 28 42 Nadělej jim i košilek lněných k zakrytí nahoty těla; od bedr až do stehů budou.

Exd 28 43 A ať je na sobě mají Aron i synové, když vcházejí budou do stánku úmluvy, aneb když přistupovati budou k oltáři, aby sloužili v svatyni; a neponesou nepravosti, aniž zemrou. Řád tento bude věčný jemu i potomkům jeho po něm.

Exd 29 1 Toto také učiníš jim ku posvěcení jich, aby úřad kněžský konali přede mnou: Vezmi volka jednoho ještě mladého a skopce dva bez vady.

Exd 29 2 Chleby též přesné a koláče přesné s olejem smíšené, a oplatky přesné polité olejem; z bělí pšeničné naděláš toho.

Exd 29 3 A vklada to do koše jednoho, obětovati to budeš v koši, spolu s tím volkem a dvěma skopci.

Exd 29 4 Potom Aronovi a synům jeho přistoupiti kážeš ke dveřím stánku úmluvy, a umyješ je vodou.

Exd 29 5 A vezma roucha, oblečeš Arona v sukni, a v plášť náležící pod náramenník, a v náramenník, a v náprsník, a přepášeš ho pasem náramenníka.

Exd 29 6 Vstavíš i čepici na hlavu jeho, a korunu svatosti vstavíš na čepici.

Exd 29 7 Naposledy vezmeš olej pomazání, a vyleje na hlavu jeho, pomážeš ho.

Exd 29 8 Potom synům jeho přistoupiti kážeš, a zoblácíš je v sukni.

Exd 29 9 A zopasuješ je pasy, Arona i syny jeho, a vstavíš jim čepičky na hlavu. I budouť míti kněžství řádem věčným; a posvětiš ruky Aronovy a ruky synů jeho.

Exd 29 10 Přivedeš také volka před stánek úmluvy, i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka.

Exd 29 11 A zabiješ volka před Hospodinem u dveří stánku úmluvy.

Exd 29 12 A nabera krve z volka, pomážeš na rozích oltáře prstem svým, a všecku krev vyleješ k spodku oltáře.

Exd 29 13 Vezmeš pak všecken tuk příkrývající droby a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a zapálíš to na oltáři.

Exd 29 14 Maso pak z toho volka, a kůži s lejný jeho spálíš ohněm vně za stany; nebo obět za hříchy jest.

Exd 29 15 Skopce také jednoho vezmeš, a vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu toho skopce.

Exd 29 16 A zabiješ toho skopce, a nabera krve jeho, pokropíš oltáře na vrchu vůkol.

Exd 29 17 Skopce pak rozsekáš na kusy, a vymyje droby jeho i nohy, vkladeš je na ty kusy z něho a na hlavu jeho.

Exd 29 18 A potom všeho skopce zapálíš na oltáři; nebo zápal ten jest Hospodinu vůně příjemná, obět ohnivá jest Hospodinu.

Exd 29 19 Vezmeš také skopce druhého; i vloží Aron a synové jeho ruce své na hlavu téhož skopce.

Exd 29 20 A zabiješ skopce toho, a vezma krev jeho, pomážeš jí konce ucha Aronova, a konce pravého ucha synů jeho, i palce na pravé ruce jejich, a palce na pravé noze jejich; a vykropíš tu krev na oltář vůkol.

Exd 29 21 A vezma krve, kteráž bude na oltáři, a oleje pomazání, pokropíš Arona a roucha jeho i synů jeho a roucha jejich s ním; a budeť posvěcen on i roucho jeho, i synové jeho, a roucho synů jeho s ním.

Exd 29 22 Potom vezmeš z skopce tuk a ocas, a tuk příkrývající droby, a branici s jater, a dvě ledviny s tukem, kterýž jest na nich, a plece pravé, (nebo skopec naplnění jest),

Exd 29 23 A jeden pecník chleba, a jeden koláč chleba s olejem, a oplatek jeden z koše chlebů přesných, kterýž jest před Hospodinem.

Exd 29 24 A dáš to vše v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, a obraceti to budeš sem i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem.

Exd 29 25 Potom vezma to z rukou jejich, zapálíš na oltáři v zápal, k vůni příjemné před Hospodinem. Totť jest obět ohnivá Hospodinu.

Exd 29 26 Vezmeš také hrudí z skopce posvěcení, kterýž bude Aronův, a obraceti je budeš sem i tam, aby byla obět obracení před Hospodinem; a budeť na tvůj díl.

Exd 29 27 Posvětiš tedy hrudí obracení, a plece pozdvižení, kteréž obraceno a kteréž pozdvižováno bylo z skopce posvěcení, z toho, kterýž bude Aronův, a z toho, kterýž bude synů jeho.

Exd 29 28 A bude to Aronovi a synům jeho právem věčným od synů Izraelských, když obět pozdvižení bude. Nebo pozdvižení bude od synů Izraelských, z obětí jejich pokojných; pozdvižení jejich náleží Hospodinu.

Exd 29 29 Roucha pak svatá, kteráž jsou Aronova, zůstanou synům jeho po něm, aby pomazování byli v nich, a aby posvěcovány byly v nich ruce jejich.

Exd 29 30 Sedm dní bude v nich choditi kněz, kterýž bude na jeho místě z synů jeho, kterýž vcházejí bude do stánku úmluvy, aby sloužil v svatyni.

Exd 29 31 Skopce pak posvěcení vezma, uvaříš maso jeho na místě svatém.

Exd 29 32 A budeť jísti Aron s syny svými maso toho skopce a chléb, kterýž jest v koši u dveří stánku úmluvy.

Exd 29 33 Jísti budou to ti, za něž očištění se stalo ku posvěcení rukou jejich, aby posvěcení byli. Cizí pak nebude jísti, nebo svatá věc jest.

Exd 29 34 Zůstalo-li by co masa posvěcení a chleba až do jitra, spálíš ostatky ohněm; nebude jedeno, nebo svatá věc jest.

Exd 29 35 Tak tedy uděláš s Aronem a syny jeho vedlé všeho, což jsem přikázal tobě; za sedm dní posvěcovati budeš rukou jejich.

Exd 29 36 A volka za hřích obětovati budeš na každý den na očištění, a krví za hřích pokropíš oltáře, čině očištění na něm, a pomážeš ho ku posvěcení jeho.

Exd 29 37 Za sedm dní očišťování konati budeš na oltáři, a posvětiš ho, a ten oltář bude nejsvětější. Cokoli dotkne se oltáře, posvěceno bude.

Exd 29 38 A toto jest, což obětovati budeš na oltáři, beránky roční dva, na každý den ustavičně.

Exd 29 39 Jednoho beránka obětovati budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou.

Exd 29 40 A desátý díl efi běli smíšené s olejem vytlačeným, jehož by bylo s čtvrtý díl hin, a k oběti mokré čtvrtý díl hin vína na jednoho beránka.

Exd 29 41 Tolikéž beránka druhého obětovati budeš k večerou. Jako při oběti suché ranní, a jako při mokré oběti její, tak při této učiníš, aby byla vůně příjemná, obět ohni vá Hospodinu.

Exd 29 42 Zápalná obět tato ustavičná ať jest po všechny věky vaše u dveří stánku úmluvy před Hospodinem, kdež přicházeti budu k vám, abych tam s tebou mluvil.

Exd 29 43 A tam přicházeti budu k synům Izraelským, a posvěceno bude místo slávou mou.

Exd 29 44 Nebo posvětim stánku úmluvy i oltáře; Arona také a synů jeho posvětim, aby mi úřad kněžský konali.

Exd 29 45 A bydleti budu u prostřed synů Izraelských, a budu jim za Boha.

Exd 29 46 A zvědiť, že já jsem Hospodin Bůh jejich, kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, abych přebýval u prostřed nich, já Hospodin Bůh jejich.

Exd 30 1 Uděláš i oltář, na němž by se kadilo; z dříví setim uděláš jej.

Exd 30 2 Lokte zdělí, a lokte zšíří, čtverhraný bude, a dvou loket zvýší; z něho budou rohy jeho.

Exd 30 3 Obložíš pak jej zlatem čistým, svrcek jeho i po stranách vůkol i rohy jeho; a uděláš mu korunu zlatou vůkol.

Exd 30 4 Po dvou také kruzích zlatých uděláš u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po obou stranách jeho; a skrze ně provlečeš sochory, aby nošen byl na nich.

Exd 30 5 Ty pak sochory uděláš z dříví setim, a obložíš je zlatem.

Exd 30 6 A postavíš jej před oponou, za kterouž jest truhla svědectví, před slitovnicí, kteráž jest nad svědectvím, kdež přicházeti budu k tobě.

Exd 30 7 I kaditi bude na něm Aron kadidlem z vonných věcí; každého jitra, když spraví světla, kaditi bude.

Exd 30 8 Tolikéž když rozsvítí Aron lampy k večerou, kaditi bude kaděním vonných věcí ustavičně před Hospodinem po rodech vašich.

Exd 30 9 Nevložíte na něj kadidla cizího, ani zápalu, ani oběti suché, ani oběti mokré obětovati budete na něm.

Exd 30 10 Toliko očištění vykoná nad rohy jeho Aron jednou v roce, krví oběti za hřích v den očišťování; jednou v roce očištění vykoná na něm po rodech vašich; svatosvaté jest Hospodinu.

Exd 30 11 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 30 12 Když vyzdvihneš hlavní summu synů Izraelských náležejících ku počtu, dá jeden každý výplatu duše své Hospodinu, když je počítati budeš, aby nebyla na nich rána, když sečtení budou.

Exd 30 13 Toto pak dají: Každý z těch, kteří jdou v počet, půl lotu dá, podle lotu svatyně. (Dvaceti peněz platí ten lot.) Půl lotu obět pozdvižení bude Hospodinu.

Exd 30 14 Kdožkoli jde v počet od dvacíti let a výše, tu obět pozdvižení ať dá Hospodinu.

Exd 30 15 Bohatý nedá více, a chudý nedá méně, než půl lotu, když dávati budou obět pozdvižení Hospodinu k očištění duší vašich.

Exd 30 16 A vezma stříbro očištění od synů Izraelských, dáš je na potřeby k službě stánku úmluvy; a bude to synům Izraelským na památku před Hospodinem k očištění duší vašich.

Exd 30 17 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 30 18 Uděláš i umyvadlo měděné k umývání a podstavek jeho měděný, a postavíš je mezi stánkem úmluvy a oltářem, a naleješ do něho vody.

Exd 30 19 Umývati budou z něho Aron i synové jeho ruce své i nohy své.

Exd 30 20 Když vcházejí budou do stánku úmluvy, umývati se budou vodou, aby nezemřeli, aneb když by měli přistupovati k oltáři, aby sloužili, a zapalovali obět ohnivou Hospodinu.

Exd 30 21 I budou umývati ruce i nohy své, aby nezemřeli. A bude jim ustanovení toto věčné, Aronovi i semeni jeho po rodech jejich.

Exd 30 22 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 30 23 Ty pak vezmi sobě vonných věcí předních: Mirry nejčistší pět set lotů, a skořice vonné polovici toho, totiž dvě stě a padesát, a prustvorce vonného dvě stě a

padesát;
Exd 30 24 Kasie pak pět set lotů na váhu svatyně, oleje olivového míru hin.
Exd 30 25 A uděláš z toho olej pomazání svatého, mast nejvýbornější dílem
apatykářským. Olej pomazání svatého bude.
Exd 30 26 Pomazeš jím stánek úmluvy i truhly svědectví,
Exd 30 27 A stolu i všech nádob k němu, svícnu i všech nádob jeho, i oltáře, na
němž se kadí;
Exd 30 28 Oltáře také, na němž se pálí oběti, a všech nádob jeho, i umyvadla s
podstavkem jeho.
Exd 30 29 Tak posvětiš jich, aby byly nejsvětější. Cožkoli dotkne se jich,
posvěceno bude.
Exd 30 30 Arona také a synů jeho pomazeš, a posvětiš jich, aby úřad kněžský
konali přede mnou.
Exd 30 31 K synům pak Izraelským mluvití budeš, řka: Tento olej pomazání svatého
bude mi v národech vašich.
Exd 30 32 Tělo člověka nebude mazáno jím, a podle složení jeho neuděláte
podobného. Svatýť jest, svatý vám bude.
Exd 30 33 Kdo by koli udělal mast podobnou, a neb mazal by jí cizího, vyhlazen
bude z lidu svého.
Exd 30 34 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi sobě vonných věcí, balsamu, onychi,
galbanu vonného, a kadidla čistého; jednotejná váha toho bude.
Exd 30 35 A uděláš z toho kadidlo, složení dílem apatykářským smíšené, čisté a
svaté.
Exd 30 36 A ztluka to drobně, klásti budeš z něho před svědectvím v stánu
úmluvy, kdež přicházeti budu k tobě. Nejsvětější to vám bude.
Exd 30 37 Neuděláte sobě kadidla podle složení tohoto, kteréž připravíš; za
svatou věc tobě bude pro Hospodina.
Exd 30 38 Kdo by koli dělal co podobného k vůni sobě, vyhlazen bude z lidu
svého.
Exd 31 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Exd 31 2 Hle, povolal jsem ze jména Bezeleel, syna Uri, syna Hur, z pokolení
Judova.
Exd 31 3 A naplnil jsem ho duchem Božím, moudrostí a rozumností, i uměním
všelijakého řemesla,
Exd 31 4 Aby vtipně smyslití uměl, což by koli řemeslně uděláno býti mohlo z
zlata a z stříbra i z mědi.
Exd 31 5 I v řezání kamení drahého k vsazování, i v umělém vysazování na dřevě
aby dělal všelijaké dílo.
Exd 31 6 A aj, já přidal jsem jemu Aholiaba, syna Achisamechova, z pokolení
Dan. A v srdci každého vtipného složil jsem moudrost, aby spravili vše, což jsem přikázal
tobě:
Exd 31 7 Stánek úmluvy a truhlu svědectví, a slitovnici, kteráž má býti na ní,
i všelijaké nádoby stánu;
Exd 31 8 Stůl také a nádoby k němu, i svícen čistý se všemi nádobami jeho, a
oltář pro kadění;
Exd 31 9 Též oltář k zápalům se všemi nádobami jeho, a umyvadlo s podstavkem
jeho;
Exd 31 10 I roucha k službě, i roucha svatá Aronovi knězi, i roucha synů jeho,
aby mi úřad kněžský konali;
Exd 31 11 I olej pomazání a kadidlo vonné do svatyně. Všecko tak, jakž jsem
přikázal tobě, udělají.
Exd 31 12 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Exd 31 13 Ty pak mluv k synům Izraelským a rcí: A však sobot mých ostříhati
budete. Nebo to znamením jest mezi mnou a vámi po rodech vašich, aby známo bylo, že já jsem
Hospodin, kterýž vás posvěcuji.
Exd 31 14 Protož ostříhati budete soboty, nebo svatá jest vám. Kdož by ji
poškrvnil, smrtí umře; a kdo by koli dělal v ní dílo, vyhlazena bude ta duše z prostředku lidu
svého.
Exd 31 15 Šest dní děláno bude dílo, ale v den sedmý sobota odpočinutí jest,
svatost Hospodinu. Každý, kdož by dělal dílo v den sobotní, smrtí umře.
Exd 31 16 Protož ostříhati budou synové Izraelští soboty, tak aby světili sobotu
po rodech svých smlouvou věčnou.
Exd 31 17 Mezi mnou a syny Izraelskými za znamení jest na věčnost; nebo šest dní
činil Hospodin nebe i zemi, v den pak sedmý přestal a odpočinul.
Exd 31 18 I dal Pán Mojžíšovi po dokonání těchto řečí s ním na hoře Sinai dvě
dsky svědectví, dsky kamenné, psané prstem Božím.
Exd 32 1 Vida pak lid, že by prodléval Mojžíš sstoupiti s hůry, sebrali se
proti Aronovi a řekli jemu: Vstaň, udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi,
muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo.
Exd 32 2 I řekl jim Aron: Odejmete náušnice zlaté, kteréž jsou na uších žen
vašich, synů vašich i dcer vašich, a přineste ke mně.
Exd 32 3 Tedy strhl všecken lid náušnice zlaté, kteréž byly na uších jejich, a

přinesli k Aronovi.

- Exd 32 4 Kteréžto vzav z rukou jejich, dal je do formy, a udělal z nich tele slité. I řekli: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.
- Exd 32 5 Což vida Aron, vzdělal oltář před ním. I volal Aron, a řekl: Slavnost Hospodínova zítra bude.
- Exd 32 6 A nazejtří vstavše velmi ráno, obětovali zápaly, a přivedli oběti pokojné. I sedl lid, aby jedl a pil, potom vstali, aby hráli.
- Exd 32 7 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, sstup, nebo porušil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské.
- Exd 32 8 Sešli brzo s cesty, kterouž jsem přikázal jim. Udělali sobě tele slité, a klaněli se mu, a obětovali jemu, řkouce: Tito jsou bohové tvoji, Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.
- Exd 32 9 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Viděl jsem lid tento, a aj, lid jest tvrdé šíje.
- Exd 32 10 Protož nyní nech mne, abych v hněvě prchlivosti své vyhladil je, tebe pak učiním v národ veliký.
- Exd 32 11 I modlil se Mojžíš Hospodinu Bohu svému, a řekl: Pročež, ó Hospodine, rozněcuje se prchlivost tvá na lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v ruce mocné?
- Exd 32 12 A proč mají mluvit Egyptští, řkouce: Lstivě je vyvedl, aby zmordoval je na horách, a aby vyhladil je se svrchku země? Odvrať se od hněvu prchlivosti své, a lituj zlého, kteréžs uložil uvést na lid svůj.
- Exd 32 13 Rozpomeň se na Abrahama, Izáka a Izraele, služebníky své, jimž jsi zapřisáhl skrze sebe samého a mluvil jsi jim: Rozmnožím símě vaše jako hvězdy nebeské, a všecku zemi tuto, o kteréž jsem mluvil, dám semeni vašemu, a dědičně obdržíte ji na věky.
- Exd 32 14 I litoval Hospodin zlého, kteréž řekl, že učiní lidu svému.
- Exd 32 15 A obrátiv se Mojžíš, sstoupil s hůry, dvě dsky svědectví maje v rukou svých, dsky po obou stranách psané; s jedné i s druhé strany byly popsané.
- Exd 32 16 A dsky ty dílo Boží byly; písmo také písmo Boží bylo vyryté na dskách.
- Exd 32 17 Uslyšev pak Jozue hlas lidu křičícího, řekl Mojžíšovi: Hřmot boje v táboru jest.
- Exd 32 18 Kterýžto odpověděl: Není to křik vítězících, ani křik poražených, hlas zpívajících já slyším.
- Exd 32 19 I stalo se, když se přiblížil k stanům, že uzřel tele a tance. A rozhněvav se Mojžíš velmi, povrhl z rukou svých dsky, a rozrazil je pod Horou.
- Exd 32 20 Vzal také tele, kteréž byli udělali, a spálil je v ohni, a setřel je až na prach, a vsypav na vodu, dal pít synům Izraelským.
- Exd 32 21 A řekl Mojžíš Aronovi: Coť učinil lid tento, že jsi uvedl na něj hřích veliký?
- Exd 32 22 Odpověděl Aron: Nehněvej se, pane můj. Ty víš, že lid tento k zlému nakloněn jest.
- Exd 32 23 Nebo řekli mi: Udělej nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi, muži tomu, kterýž vyvedl nás z země Egyptské, nevíme, co se stalo.
- Exd 32 24 Jimž jsem odpověděl: Kdo má zlato, strhněte je s sebe. I dali mi, a uvrhl jsem je do ohně, a udělalo se to tele.
- Exd 32 25 A vida Mojžíš lid obnažený, že obnažil jej Aron ku potupě před nepřátely, kteříž povstati měli proti nim,
- Exd 32 26 Stojte v bráně tábora, řekl: Kdo jest Hospodinův, přístup ke mně. I shromáždili se k němu všickni synové Lévi.
- Exd 32 27 Jimž řekl: Tak praví Hospodin Bůh Izraelský: Připaš jeden každý meč svůj k boku svému; přejděte sem i tam od brány tábora k bráně, a zabíj jeden každý bratra svého, a každý přítele svého i bližního svého.
- Exd 32 28 I učinili synové Lévi podle řeči Mojžíšovy, a padlo jich v ten den z lidu na tři tisíce mužů.
- Exd 32 29 Nebo řekl byl Mojžíš: Posvěťtež dnes rukou svých Hospodinu, jeden každý na synu svém a na bratru svém, aby vám dal dnes požehnání.
- Exd 32 30 A když bylo nazejtří, řekl Mojžíš lidu: Vy jste zhřešili hříchem velikým. Protož nyní vstoupím k Hospodinu, zda bych ho ukrotil pro hřích váš.
- Exd 32 31 Tedy navrátil se Mojžíš k Hospodinu, řekl: Prosím, zhřešiltť jest lid ten hříchem velikým; nebo udělali sobě bohy zlaté.
- Exd 32 32 Nyní pak neb odpusť hřích jejich, a pakli nic, vymaž mne, prosím, z knihy své, kteroužs psal.
- Exd 32 33 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Kdo zhřešil proti mně, toho vymaži z knihy své.
- Exd 32 34 Protož nyní jdi, veď lid tento, kamž jsem rozkázal tobě. Aj, anděl můj půjde před tebou; v den pak navštívení mého navštívím i na nich hřích jejich.
- Exd 32 35 I bil Hospodin lid, proto že učinili tele, kteréž byl udělal Aron.
- Exd 33 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi: Jdi, vstup odsud, ty i lid, kterýž jsi vyvedl z země Egyptské do země, kterouž jsem přisáhl Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, řka: Semeni tvému dám ji,
- Exd 33 2 (A pošli před tebou anděla, a vyženu Kananea, Amorea, Hetea, Ferezea, Hevea a Jebuzea,)

Exd 33 3 Do země oplývající mlékem a stříbr. Neboť sám nevstoupím s tebou, proto že lid tvrdě šíje jsi, abych nezahubil tebe na cestě.

Exd 33 4 A uslyšav lid řeč tuto přezlou, zámutek nesli, aniž vzal kdo okrasu své na sebe.

Exd 33 5 Nebo byl řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv synům Izraelským: Vy jste lid tvrdě šíje; jakž jen jedinou vstoupím mezi vás, zahladím vás. Protož již, slož okrasu svou s sebe, a zvím, co učiniti mám s tebou.

Exd 33 6 I svlékli s sebe synové Izraelští okrasu své u hory Oréb.

Exd 33 7 Mojžíš pak vzav stánek, rozbil jej sobě vně za stany, vzdáliv se od tábora, a nazval jej stánkem úmluvy. Tedy kdokoli hledal Hospodina, ven choditi musil k stánku úmluvy, kterýž byl vně za stany.

Exd 33 8 K tomu také, když vycházel Mojžíš k stánku, povstával všecken lid a stál každý u dveří stanu svého, a hleděli za Mojžíšem, dokudž nevšel do stánku.

Exd 33 9 Byvalo pak toto, že když vcházel Mojžíš do stánku, sstupoval sloup oblakový, a stával u dveří stánku, a mluvil s Mojžíšem.

Exd 33 10 A všecken lid vida sloup oblakový, an stojí u dveří stánku, povstávali všickni, a klaněli se každý u dveří stanu svého.

Exd 33 11 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi tváří v tvář, tak jako mluví člověk s přítelem svým. Potom navracel se do tábora, ale služebník jeho Jozue, syn Nun, mládenec, neodcházel z stánku.

Exd 33 12 I řekl Mojžíš Hospodinu: Pohleď, ty velíš mi, abych vedl lid tento, a neoznámil s mi, koho pošleš se mnou, ještos pravil: Znáš tě ze jména, k tomu také nalezl jsi milost přede mnou.

Exd 33 13 Již tedy, jestliže jsem jen nalezl milost před tebou, oznam mi, prosím, cestu svou, abych tě poznal, a abych nalezl milost před tebou; a pohleď, že národ tento jest lid tvůj.

Exd 33 14 I odpověděl: Tvář má předcházeti vás bude, a dámť odpočinutí.

Exd 33 15 I řekl: Nemá-liť předcházeti nás tvář tvá, nevyvozuj nás odsud.

Exd 33 16 Nebo po čem poznáno bude zde, že jsem nalezl milost před tebou, já i lid tvůj? Zdali ne po tom, když půjdeš s námi, a když oddělení budeme, já a lid tvůj, ode všeho lidu, kterýž jest na tváři země?

Exd 33 17 I řekl Hospodin Mojžíšovi: I tu také věc, kterouž jsi pravil, učiním; nebo jsi nalezl milost přede mnou, a znám tě ze jména.

Exd 33 18 Řekl opět: Okažiž mi, prosím, slávu svou.

Exd 33 19 Kterýž odpověděl: Já způsobím to, aby šlo mimo tebe před tváří tvou všecko dobré mé, a zavolám ze jména: Hospodin před tváří tvou. Smiluj se, nad kýmž se smiluji, a slituji se, nad kýmž se slituji.

Exd 33 20 Řekl také: Nebudeš moci viděti tváří mé; neboť neužří mne člověk, aby živ zůstal.

Exd 33 21 I to řekl Hospodin: Aj, místo u mne, a staneš na skále.

Exd 33 22 A když tudy půjde sláva má, postavím tě v rozsedlině skály, a přikryji tě rukou svou, dokudž nepřejdu.

Exd 33 23 Potom odejmu ruku svou, i uzříš hřbet můj, ale tvář má nebude spatřít.

Exd 34 1 I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Vyteš sobě dvě dsky kamenné podobné prvním, a napíšeš na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil.

Exd 34 2 Budiž tedy hotov ráno, a vstoupíš v jitře na horu Sinaí, a staneš přede mnou na vrchu hory té.

Exd 34 3 Žádný at nevstupuje s tebou, aniž také kdo vidín bude na vsí hoře; ani ovce neb volové pásti se budou naproti hoře této.

Exd 34 4 Tedy Mojžíš vytesal dvě dsky kamenné podobné prvním, a vstav ráno, vstoupil na horu Sinai, jakž mu přikázal Hospodin, a vzal v ruku svou dvě dsky kamenné.

Exd 34 5 I sstupil Hospodin v oblaku, a stál s ním tam, a zavolal ze jména: HOSPODIN.

Exd 34 6 Nebo pomíjeje Hospodin tvář jeho, volal: Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství a pravdě,

Exd 34 7 Milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích, a kterýž nikoli neospravedlňuje vinného, navštěvuje nepravost otců na synech, a na synech synů do třetího i čtvrtého pokolení.

Exd 34 8 Mojžíš pak rychle sklonil hlavu k zemi, a poklonu učinil.

Exd 34 9 A řekl: Prosím, našel-li jsem milost v očích tvých, Pane, nechť jde, prosím, Pán u prostřed nás, nebo lid jest tvrdě šíje, a milostiv buď nepravosti naší a hříchu našemu, a měj nás za dědictví.

Exd 34 10 Kterýžto řekl: Aj, já učiním smlouvu přede vším lidem tvým. Učiním divné věci, kteréž nejsou učiněny na vsí zemi a ve všech národech, a viděti bude všecken lid, (mezi nimiž jsi,) skutky Hospodiny; nebo hrozné bude to, což já učiním s tebou.

Exd 34 11 Zachovej to, což já dnes tobě přikazuji. Aj, já vyženu před tváří tvou Amorea a Kananea, Hetea a Ferezea, Hevea a Jebuzea.

Exd 34 12 Varuj se pak, abys nečinil smlouvy s obyvateli země té, do kteréž vejdeš, at by nebyli osídlem u prostřed tebe.

Exd 34 13 Ale zboříte oltáře jejich, a modly jejich polámete, a jejich háje posekáte.

Exd 34 14 Nebo nebudeš se klaněti Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bůh silný, horlivý jest.

Exd 34 15 Nevcházej v smlouvu s obyvateli země té, aby když by smilnili, jdouce po bozích svých, a obětovali bohům svým, nepovolali tě, a jedl bys z obětí jejich.

Exd 34 16 A abys nebral ze dcer jeho synům svým, i smilnily by dcery jejich, jdouce po bozích svých, a naučily by smilniti syny tvé, jdouce po bozích svých.

Exd 34 17 Bohů slitých neuděláš sobě.

Exd 34 18 Slavnost přesnic zachovávatí budeš. Za sedm dní jísti budeš chleby nekvašené, jakž jsem přikázal tobě, v čas vyměřený měsíce Abib; nebo měsíce toho vyšel jsi z Egypta.

Exd 34 19 Všecko což otvírá život, mé jest, i všeliký samec v dobytku tvém, prvorozený z volů a ovcí.

Exd 34 20 Ale prvorozené osle vyplatíš dobytčetem; pakli bys nevyplatil, šíji zlomíš jemu. Každého prvorozeného z synů svých vyplatíš, aniž ukáží se přede mnou prázdní.

Exd 34 21 Šest dní pracovati budeš, dne pak sedmého přestaneš; v čas orání i žně přestaneš.

Exd 34 22 A učiníš sobě slavnost téhodnů, svátek prvotin žně pšeničné a slavnost klizení po vyjití každého roku.

Exd 34 23 Třikrát v roce ukáže se každý z vás pohlaví mužského před obličejem Panovníka Hospodina, Boha Izraelského.

Exd 34 24 Nebo vyvrhu národy od tváři tvé a rozšířím meze tvé, aniž kdo sáhne na zemi tvou, když vstoupíš, abys se ukázal před Hospodinem Bohem svým třikrát v roce.

Exd 34 25 Nebudeš obětovatí krve oběti mé, dokavadž u tebe kvas jest, aniž zůstane do jitra obět slavnosti Fáze.

Exd 34 26 Prvotiny prvních úrod země své přináseti budeš do domu Hospodina Boha svého. Nebudeš vařiti kozelce v mléce matky jeho.

Exd 34 27 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Napiš sobě slova tato; nebo podle slov těch učinil jsem smlouvu s tebou a s Izraelem.

Exd 34 28 Byl pak tam s Hospodinem čtyřicet dní a čtyřicet nocí, chleba nejedl a vody nepil; a napsal na deskách slova té smlouvy, totiž deset slov.

Exd 34 29 I stalo se, když sstupoval Mojžíš s hory Sinai, (a měl dvě dsky svědectví v rukou svých, když sstupoval s hory), nevěděl, že by se stkvěla kůže tváři jeho, když mluvil s ním.

Exd 34 30 A viděl Aron i všickni synové Izraelští Mojžíše, a aj, stkvěla se kůže tváři jeho, a nesměli přistoupiti k němu.

Exd 34 31 Ale Mojžíš zavolal jich, a navrátili se k němu Aron i všecka knížata shromáždění toho, a mluvil Mojžíš s nimi.

Exd 34 32 Potom přišli také k němu všickni synové Izraelští, jimžto přikázal všecko, což s ním mluvil Hospodin na hoře Sinai.

Exd 34 33 Dokudž pak mluvil Mojžíš s nimi, měl zástěru na tváři své.

Exd 34 34 Ale když vcházel Mojžíš před tvář Hospodina, aby mluvil s ním, odjímal zástěru, dokudž nevyšel. Vyšel pak, mluvil synům Izraelským, což mu bylo rozkázáno.

Exd 34 35 Tedy viděli synové Izraelští tvář Mojžíšovu, že se stkvěla kůže tváři jeho. A kladl zase Mojžíš zástěru na tvář svou, dokudž nevcházel, aby mluvil s ním.

Exd 35 1 Tedy svolal Mojžíš všecko shromáždění synů Izraelských, a řekl jim: Tato jsou slova, kteráž přikázal vám Hospodin, abyste je činili.

Exd 35 2 Šest dní děláno bude dílo, ale v sedmý den mějte svátek, sobotu odpočinutí Hospodinova. Kdo by dělal v něm dílo, umře.

Exd 35 3 Nezanítíte ohně nikdež v příbytcích svých v den sobotní.

Exd 35 4 Mluvil také Mojžíš ke všemu shromáždění synů Izraelských takto: Toto jest slovo, kteréž přikázal Hospodin, řka:

Exd 35 5 Seberte z sebe obět pozdvižení Hospodinu. Každý, kdož jest ochotný v srdci svém, přinese tu obět Hospodinu: Zlato, stříbro a měď,

Exd 35 6 A postavec modrý, a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé hedbáví, a kozí srsti;

Exd 35 7 Též kůže skopců na červeno barvené, a kůže jezevčí, a dříví setim,

Exd 35 8 A olej k svícení a vonné věci na olej ku pomazání a pro kadění vonné,

Exd 35 9 A kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku.

Exd 35 10 A všickni, kdož jsou vtipní mezi vámi, přijdou a dělati budou, cožkoli přikázal Hospodin:

Exd 35 11 Příbytek, stánek jeho i přikrytí jeho a háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, sloupy jeho i podstavky jeho;

Exd 35 12 Truhlu s sochory jejími, slitovnici a oponu zastření;

Exd 35 13 Stůl i sochory k němu se všemi nádobami jeho, i chléb předložení;

Exd 35 14 A svícen k svícení s nádobami jeho i lampy jeho, a olej k svícení;

Exd 35 15 Též oltář pro kadění a sochory jeho, i olej pomazání a kadidlo z vonných věcí, i zastření dveří v příbytku;

Exd 35 16 Oltář k zápalu a rošt jeho měděný a sochory jeho, i všecka nádoby jeho, i umyvadlo s podstavkem jeho;

Exd 35 17 Koltry očkované k síni, sloupy její a podstavky její, i zastření brány do síně;

Exd 35 18 Kolíky k příbytku, a kolíky síně s provázky jejich;
 Exd 35 19 Roucha k službě, k přísluhování v svatyni, i roucho svaté Arona kněze, i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského.
 Exd 35 20 Vyšlo tedy všecko shromáždění synů Izraelských od tváře Mojžíšovy,
 Exd 35 21 A přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl dobrovolný, a přinesli obět pozdvižení Hospodinu, k dílu stánku úmluvy a ke vši službě jeho, i k rouchu svatému.
 Exd 35 22 Přicházeli muži i ženy, každý, kdož byl ochotný v srdci, a přinášeli spinadla, a náušnice, a prsteny, a záponky z pravých rukou, všelijaké nádoby zlaté, a kdožkoli obětoval obět zlata Hospodinu.
 Exd 35 23 Každý, kdož měl postavec modrý a šarlat, a červec dvakrát barvený, a bílé hedbáví a kozí srsti, a kůže skopců na červeno barvené, a kůže jezevčí, přinesl to.
 Exd 35 24 Kdokoli obětoval obět stříbra a mědi, přinášeli to za obět pozdvižení Hospodinu; každý také, kdo měl dříví setím, ke všelikému dílu služebnosti, přinášeli je.
 Exd 35 25 Ano i všechny ženy vtupné rukama svými předly, a přinesly, co napředly, postavec modrý a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbáví.
 Exd 35 26 Všecky pak ženy, kterýchž ponuklo srdce jejich, aby předly uměle, předly srsti kozí.
 Exd 35 27 Knížata pak přinášeli kamení onychinové, a jiné kamení k vsazování do náramenníku a náprsníku,
 Exd 35 28 Též vonné věci a olej k svícení, a k oleji pomazání, a k vonnému kadidlu.
 Exd 35 29 Každý muž i žena, v nichž ochotné srdce jejich bylo k tomu, aby přinášeli potřeby ke všelikému dílu, kteréž byl přikázal dělati Hospodin skrze Mojžíše, přinášeli synové Izraelští obět dobrovolnou Hospodinu.
 Exd 35 30 Tedy řekl Mojžíš synům Izraelským: Pohleďte, povolal ze jména Hospodin Bezeleel, syna Uri, syna Hur, z pokolení Judova.
 Exd 35 31 A naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i uměním všelijakého řemesla,
 Exd 35 32 Aby vtupně smyslit uměl, jak by se co dělati mělo na zlatu a stříbru a mědi,
 Exd 35 33 I v řemeslném strojení kamenů k vsazování, i v díle od dřeva, aby dělal všelijakým řemeslem vtupným.
 Exd 35 34 Dal nadto v srdce jeho i to, aby učiti mohl on i Aholiab, syn Achisamechův z pokolení Dan.
 Exd 35 35 Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo tesařské a řemeslné, i krumpěřské a vytkávané z postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví, a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtupné věci.
 Exd 36 1 Tedy dělal Bezeleel a Aholiab i všeliký muž vtupný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost, aby uměli dělati všeliké dílo k službě svatyně, všecko, což přikázal Hospodin.
 Exd 36 2 Povolal pak Mojžíš Bezeleel a Aholiaba i každého muže vtupného, v jehož srdce dal Hospodin moudrost, každého také, kohož ponoukalo srdce jeho, aby přistoupil ku práci díla toho.
 Exd 36 3 A vzali od Mojžíše všechny dary, kteréž přinesli synové Izraelští k dílu služebnému svatyně, aby dělali je. Ale oni vždy předce přinášeli k němu každého jitra dary dobrovolné.
 Exd 36 4 Tedy přišli všickni vtupní dělníci díla svatyně, každý od díla svého, kteréž dělali,
 Exd 36 5 A mluvili k Mojžíšovi těmi slovy: Mnohem více přináší lid, nežli potřebí jest k děláni díla, kteréž přikázal Hospodin dělati.
 Exd 36 6 I rozkázal Mojžíš, aby povoláno bylo v vojště takto: Muž ani žena, žádný nepřinášej více oběti k svatyni. I zbráněno jest lidu, aby nenosili.
 Exd 36 7 Nebo měli potřeb hojně dosti k děláni všelikého díla, tak že zbývalo.
 Exd 36 8 I dělal každý vtupný z dělníků těch dílo to, příbytek z desíti čalounů, kteříž byli z bílého hedbáví přesukovaného, a z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát barveného, cherubíny dílem řemeslným udělal na nich.
 Exd 36 9 Dlouhost čalounu jednoho osm a dvacetí loktů, a čtyř loktů širokost čalounu jednoho; všickni čalounové byli jednodestejné míry.
 Exd 36 10 Potom spojil pět čalounů jeden s druhým, a pět jiných čalounů spojil jeden s druhým.
 Exd 36 11 Nadělal i ok z hedbáví modrého po kraji čalounu jednoho na konci, kde se spojovati má s druhým, a tolikéž udělal na kraji čalounu druhého na konci v spojení druhém.
 Exd 36 12 Padesáte ok udělal na čalounu jednom, a padesáte ok udělal po kraji čalounu, kterýmž připojen byl k druhému; oko jedno proti druhému bylo.
 Exd 36 13 Udělal i padesáte haklíků zlatých a spojil čalouny jeden s druhým haklíky těmi; a tak udělán jest příbytek jeden.
 Exd 36 14 Nadto nadělal houní z srstí kozích na stánek, k přistírání příbytku po vrchu; jedenácte houní udělal.
 Exd 36 15 Dlouhost houně jedné třidceti loktů, a širokost houně jedné čtyř loktů; jednodestejná míra byla těch jedenácti houní.
 Exd 36 16 A spojil pět houní obzvláště, a šest houní obzvláště.

Exd 36 17 Udělal také padesáte ok po kraji houně na konci, kdež se spojovati má,
a padesáte ok udělal po kraji houně v spojení druhém.
Exd 36 18 Udělal k tomu haklíků měděných padesáte k spojení stánku, aby byl
jeden.
Exd 36 19 Nadto udělal přikrytí stánku z koží skopcových na červeno barvených, a
přikrytí z koží jezevčích svrchu.
Exd 36 20 Nadělal k příbytku i desk z dříví setim stojatých.
Exd 36 21 Desíti loktů dlouhost dsky, a půl druhého širokost dsky každé.
Exd 36 22 Dva čepy měla dška jedna, podobně jako stupně u schodu spořádané,
jeden proti druhému; tak udělal u všech desk příbytku.
Exd 36 23 Zdělal i dsky k příbytku, dvadceť desk k straně polední, k větru
polednímu.
Exd 36 24 A čtyřicet podstavků stříbrných udělal pode dvadceť desk, dva
podstavky pod jednu dsku ke dvěma čepům jejím, a dva podstavky pod dsku druhou pro dva čepy
její.
Exd 36 25 Na druhé pak straně příbytku k straně půlnocní udělal dvadceť desk,
Exd 36 26 A čtyřicet podstavků jejich stříbrných, dva podstavky pod jednu dsku
a dva podstavky pod dsku druhou.
Exd 36 27 Na straně pak příbytku k západu udělal šest desk.
Exd 36 28 Dvě dsky udělal v úhlech po obou stranách příbytku.
Exd 36 29 A byly spojené po spodu a tolikéž spojené svrchu k jednomu kruhu; tak
udělal po obou stranách ve dvou úhlech.
Exd 36 30 A tak bylo osm desk a podstavků jejich stříbrných šestnácte, dva
podstavkové pod každou dskou.
Exd 36 31 Nadělal i svlaků z dříví setim, pět ke dskám straně příbytku jedné,
Exd 36 32 A pět svlaků ke dskám druhé strany příbytku, a pět svlaků ke dskám
strany příbytku západní, dosahujících k oběma úhlům.
Exd 36 33 A svlak prostřední udělal, aby šel po prostředku desk od jednoho kraje
k druhému.
Exd 36 34 Dsky pak obložil zlatem a kruhy jejich udělal z zlata, aby v nich
svlaky byly; a obložil svlaky zlatem.
Exd 36 35 Udělal také oponu z postavce modrého a šarlatu, a z červce dvakrát
barveného, a z bílého hedbáví přesukovaného; dílem řemeslným udělal ji s figurami cherubínů.
Exd 36 36 A udělal pro ni čtyři sloupy z dříví setim, a obložil je zlatem;
hákové pak jejich byli zlatí, a slil k nim čtyři podstavky stříbrné.
Exd 36 37 Udělal také zastření ke dveřím stánku z postavce modrého, z šarlatu a
z červce dvakrát barveného a z bílého hedbáví přesukovaného, dílem krumpěřským,
Exd 36 38 A sloupů k tomu zastření pět s háky jejich, (obložil pak makovice a
přepásání jich zlatem), a podstavků pět měděných.
Exd 37 1 Udělal také Bezeleel truhlu z dříví setim, jejíž dlouhost byla půl
třetího lokte, a půl druhého lokte širokost, vysokost také půl druhého lokte.
Exd 37 2 A obložil ji zlatem čistým vnitř i zevnitř, a udělal jí korunu zlatou
vůkol.
Exd 37 3 Slil jí také čtyři kruhy zlaté ke čtyřem úhlům jejím, dva totiž kruhy
po jedné straně její, a dva kruhy po druhé straně její.
Exd 37 4 Zdělal i sochory z dříví setim a obložil je zlatem.
Exd 37 5 A uvlékl sochory do kruhů po stranách truhly; aby na nich nošena byla
truhla.
Exd 37 6 Udělal také slitovnici z zlata čistého. Půl třetího lokte byla
dlouhost její, a půl druhého lokte širokost její.
Exd 37 7 Udělal i dva cherubíny z zlata, z taženého zlata udělal je na dvou
koncích slitovnice,
Exd 37 8 Cherubína jednoho na jednom konci a cherubína druhého na druhém konci;
na slitovnici udělal cherubíny, na obou koncích jejích.
Exd 37 9 Ti pak cherubínové měli křídla vztažená svrchu nad ní, zastírajíce
křídly svými slitovnici; a tváři jejich byly obráceny jedna k druhé, k slitovnici byly
obráceny tváři cherubínů.
Exd 37 10 Udělal i stůl z dříví setim. Dvou loket byla dlouhost jeho a na loket
šírokost jeho, půl druhého pak lokte vysokost.
Exd 37 11 A obložil jej zlatem čistým, i korunu zlatou udělal mu vůkol.
Exd 37 12 Udělal mu i lištu dlani zšíří vůkol, a udělal korunu zlatou okolo té
lišty.
Exd 37 13 Slil také k němu čtyři kruhy zlaté a vpustil je do čtyř úhlů, kteříž
byli na čtyřech nohách jeho.
Exd 37 14 Proti té liště byli kruhové, skrze něž by provlačováni byli sochorové
k nošení stolu.
Exd 37 15 Udělal i sochory z dříví setim, kteréžto obložil zlatem k nošení
stolu.
Exd 37 16 A zdělal nádoby, kteréž byly na stole, mísy jeho a lžice jeho, a
koflíky jeho, a přikryvadla k přikrývání z čistého zlata.
Exd 37 17 Udělal také svícen z zlata čistého, z taženého zlata udělal svícen;
sloupec jeho i prutové jeho, mísky jeho, koule jeho i květové jeho z něho byli.

Exd 37 18 Šest pak prutů bylo po stranách jeho, tři prutové s jedné strany jeho, a tři prutové s druhé strany jeho.

Exd 37 19 Tři misky na způsob pecky mandlové udělány byly na prutu jednom, a koule a květ, a tři misky na způsob pecky mandlové udělány na prutu druhém, a koule a květ; tak i na jiných šesti prutech z svícnu vycházejících.

Exd 37 20 Na svícnu také byly čtyři misky, udělané na způsob mandlové pecky, a koule jeho i květové jeho.

Exd 37 21 A byla koule pode dvěma pruty z něho, a koule druhá pode dvěma pruty z něho, a koule třetí pode dvěma pruty z něho, a tak pod šesti pruty vycházejícími z něho.

Exd 37 22 Koule jejich i prutové jejich z něho byli, všecko hned jedním tažením z zlata čistého.

Exd 37 23 Udělal i lamp jeho sedm, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho z zlata čistého.

Exd 37 24 Z centnéře zlata čistého udělal jej se vším tím nádobím.

Exd 37 25 Udělal také oltář pro kadění z dříví setim, lokte zdělí a lokte zšíří, čtverhraný, dvou pak loket zvýší; z něho byli rohové jeho.

Exd 37 26 A obložil jej zlatem čistým, svrček jeho i po stranách vůkol, i rohy jeho; a udělal mu korunu zlatou vůkol.

Exd 37 27 Po dvou podobně kruzích zlatých udělal u něho, pod korunou ve dvou úhlech jeho, po dvou stranách jeho, skrze něž by provlačování byli sochorové, aby nošen byl na nich.

Exd 37 28 A zdělal ty sochory z dříví setim, a obložil je zlatem.

Exd 37 29 Nadělal také oleje pomazání svatého, a kadidla z vonných věcí, čistého, dílem apatykářským.

Exd 38 1 Udělal také oltář k zápalu z dříví setim, pěti loket zdělí a pěti loket zšíří, čtverhraný, a tři loket zvýší.

Exd 38 2 A zdělal mu rohy na čtyřech úhlech jeho; z něho byli rohové jeho, a obložil jej mědí.

Exd 38 3 Nadělal také všelijakých nádob k oltáři, hrnců a lopat, a kotlíků a vidliček, a nádob jeho k uhlí; všecka nádoby jeho udělal měděná.

Exd 38 4 Udělal k oltáři i rošt mřežovaný, měděný, pod okolkem oltáře dole, až do prostřed něho.

Exd 38 5 A slil čtyři kruhy na čtyřech krajích k roštu měděnému, v nichž by sochorové bývali.

Exd 38 6 Sochory pak udělal z dříví setim a obložil je mědí.

Exd 38 7 A uvlékl ty sochory do těch kruhů po obou stranách oltáře k nošení jeho na nich; prázdný z prken udělal jej.

Exd 38 8 Udělal též umyvadlo měděné, a podstavek jeho měděný z zrcadel houfně přicházejících žen, kteréž přicházely ke dveřím stánku úmluvy.

Exd 38 9 Udělal také síň k straně polední; koltry očkované síně té z bílého hedbáví přesukovaného na sto loket.

Exd 38 10 Sloupů jejich dvadceti, a k nim podstavků dvadceti z mědi, háky na sloupích, a přepásání jejich z stříbra.

Exd 38 11 Tolikéž k straně půlnoční koltry na sto loket, sloupů k nim dvadceti a podstavků jejich dvadceti z mědi, háky na sloupích a přepásání jejich z stříbra.

Exd 38 12 K straně pak západní koltry očkované na padesáte loket, sloupů k nim deset a podstavků jejich deset, háky na sloupích a přepásání jejich z stříbra.

Exd 38 13 A v straně přední na východ padesáti loktů,

Exd 38 14 Koltry očkované patnácti loktů byly při straně jedné, sloupové k nim tři, a podstavkové jejich tři.

Exd 38 15 A k straně druhé, u brány síně té, jakž tam, tak tuto, koltry očkované patnácti loktů, sloupové k nim tři a podstavkové jejich tři.

Exd 38 16 Všecky koltry síně vůkol očkované z bílého hedbáví přesukovaného.

Exd 38 17 Podstavkové pak sloupů z mědi, hákové na sloupích a přepásání jich z stříbra, a obložení makovic jejich z stříbra; všickni také sloupové síně přepásání byli stříbrem.

Exd 38 18 Zastření pak brány sínce dílem krumpéřským z postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného a hedbáví bílého přesukovaného; dlouhost jeho dvadceti loktů, výsost pak šířky pěti loktů, jako i jiných koltr síně očkovaných.

Exd 38 19 A sloupové k ní čtyři a podstavkové jejich čtyři z mědi, hákové jejich stříbrní, a obložení makovic jejich a přepásání jejich z stříbra.

Exd 38 20 Všickni pak kolíkové příbytku a síně vůkol byli z mědi.

Exd 38 21 Tyto jsou věci vyčtené k příbytku, příbytku svědectví, kteréž jsou vyčteny podle rozkázání Mojžíšova, skrze Itamara, syna Arona kněze, k službě Levitů.

Exd 38 22 A Bezeleel, syn Uri, syna Hur, z pokolení Juda, udělal všecky tyto věci, kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi;

Exd 38 23 A s ním Aholiab, syn Achisamechův z pokolení Dan, tesař a vtipný řemeslník, a krumpěř na modrém postavci a šarlatu, a červci dvakrát barveném a kmentu.

Exd 38 24 Všeho zlata vynaloženého na samo dílo, na všecko dílo svatyně, (bylo pak zlato obětované), devět a dvadceti centnéřů, a sedm set třidceti lotů podle váhy svatyně.

Exd 38 25 Stříbra pak od těch, jenž náležejí ku počtu shromáždění, sto centnéřů, a tisíc sedm set sedmdesáte pět lotů podle váhy svatyně.

Exd 38 26 Půl lotu z každé hlavy podle váhy svatyně, ode všech jdoucích v počet od dvaceti let a výše, jichž bylo šestkrát sto tisíc, tři tisíce pět set a padesáte.

Exd 38 27 A bylo sto centněřů stříbra k slévání podstavků svatyně a podstavků opony; sto podstavků ze sta centněřů, centněř do podstavku.

Exd 38 28 A z tisíce sedmi set sedmdesáti pěti lotů udělal háky na sloupy, a obložil makovice jejich a přepásal je.

Exd 38 29 Mědi pak obětované bylo sedmdesáte centněřů a dva tisíce a čtyři sta lotů.

Exd 38 30 A udělal z ní podstavky ke dveřům stánku svědectví a oltář měděný, a rošt měděný k němu, a všecky nádoby oltáře.

Exd 38 31 A podstavky síně vůkol a podstavky brány síně, všecky také kolíky příbytku a všecky kolíky sínce vůkol.

Exd 39 1 Z modrého pak postavce a šarlatu a červce dvakrát barveného udělali roucha k službě, k přisluhování v svatyni. Udělali i roucho svaté, kteréž by bylo Aronovi, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 2 A udělal náramenník z zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného.

Exd 39 3 I nadělali plíšků zlatých, a nastříhali z nich nití, aby jimi províjeli skrze modrý postavce a šarlat, a červec dvakrát barvený a bílé hedbáví, dílem řemeslným.

Exd 39 4 Náramky u něho udělali tak, aby se jeden s druhým spojití mohl; na dvou krajích svých spojoval se.

Exd 39 5 Přepásaní také náramenníka, kteréž bylo na něm, z týchž věcí bylo a týmž dílem, z zlata, postavce modrého a šarlatu a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 6 Přisadili i kamení onychinové, vložené a vsazené do zlata, řezané tak, jako rytí bývají pečeti, s jmény synů Izraelských.

Exd 39 7 A vložil je na vrchní kraje náramenníku, aby byli kamenové pro paměť na syny Izraelské, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 8 Udělal i náprsník dílem řemeslným, takovým dílem jako náramenník, z zlata, postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného.

Exd 39 9 Čtverhranatý byl; dvojnásobní udělali náprsník, na píd zdělí, a na píd zšíří, dvojnásobní.

Exd 39 10 A vysadili jej čtyřmi řady kamení drahého pořádkem tímto: Sardius, topazius a smaragdus v řadu prvním;

Exd 39 11 v řadu pak druhém karbunkulus, zafir a jaspis;

Exd 39 12 A v řadu třetím linkurius, achates a amethyst;

Exd 39 13 A v čtvrtém řadu chrysolit, onychin a beryl, vložení a vsazení do zlata v svém pořádku.

Exd 39 14 Těch pak kamenů s jmény synů Izraelských bylo dvanácte vedlé jmen jejich, vyrytých, jako pečet ryta bývá, každý vedlé jména svého pro dvanáctero pokolení.

Exd 39 15 Udělali i k náprsníku řetízky jednodušné, dílem točeným z zlata čistého.

Exd 39 16 Udělali také dva haklíky zlaté, a dva kroužky zlaté, a připjali ty dva kroužky na dvou krajích náprsníku.

Exd 39 17 A prostrčili dva řetízky zlaté skrze dva kroužky na krajích náprsníku.

Exd 39 18 Druhé pak dva konce dvou řetízků vpjali do dvou těch haklíků, a dali je na vrchní kraje náramenníku po předu.

Exd 39 19 Udělali též dva kroužky zlaté, kteréž dali na dva kraje náprsníku, na té obrubě jeho, kteráž byla po straně náramenníka po spodu.

Exd 39 20 Udělali ještě dva jiné kroužky zlaté, kteréž dali na dvě strany náramenníka zespod po předu, proti spojení jeho, kteréž jest nad přepásáním náramenníka.

Exd 39 21 I přivázali náprsník od kroužků jeho k kroužkům toho náramenníka tkanicí hedbáví modrého, aby byl nad přepásáním náramenníka, a aby neodevstával náprsník od náramenníka, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 22 Udělal také plášť náležející k náramenníku, dílem vytkávaným, všecken z postavce modrého,

Exd 39 23 A díru u prostřed pláště, jako díra v pancíři; okolek byl po kraji jejím vůkol, aby se neroztrhl.

Exd 39 24 Udělali také na podolku pláště jablka zrnatá z postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, a bílého hedbáví přesukovaného.

Exd 39 25 Nadělali i zvonečky z zlata čistého, a z zavěšovali zvonečky ty mezi jablky zrnatými u podolku pláště vůkol, u prostřed mezi jablky zrnatými;

Exd 39 26 Zvoneček a jablko zrnaté, opět za tím zvonečkem a jablko zrnaté u podolku pláště vůkol, k užívání toho při službě, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 27 Potom udělali sukni z bílého hedbáví dílem vytkávaným, Aronovi a synům jeho.

Exd 39 28 I čepici z bílého hedbáví, a klobouky ozdobné z bílého hedbáví, a košilky tenké z bílého hedbáví přesukovaného,

Exd 39 29 Pás také z bílého hedbáví přesukovaného, a postavce modrého a šarlatu, a červce dvakrát barveného, dílem krumpěským, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi,

Exd 39 30 Udělali i plech koruny svaté z zlata čistého, a napsali na něm písmo

dílem vyrývajících pečeti: Svatost Hospodinu.

Exd 39 31 A dalí do něho tkanici z hedbáví modrého, aby přivázán byl k čepici na hoře, jakž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 39 32 A tak dokonáno jest všecko dílo příbytku stánku úmluvy; a učinili synové Izraelští všecko, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili,

Exd 39 33 A přinesli příbytek ten k Mojžíšovi, stánek i všecka nádobí jeho, háky jeho, dsky jeho, svlaky jeho, i sloupy jeho a podstavky jeho,

Exd 39 34 Přikrytí také z koží skopových na červeno barvených, a přikrytí z koží jezevčích i oponu zastření,

Exd 39 35 Truhlu svědectví s sochory jejími i slitovnicí,

Exd 39 36 Stůl, všecka nádobí jeho i chléb předložení,

Exd 39 37 Svícen čistý, lampy jeho, lampy zpořádané, i všecka nádobí jeho, i olej k svícení,

Exd 39 38 Též oltář zlatý a olej pomazání a kadidlo z vonných věcí a zastření ke dveřím stánku,

Exd 39 39 Oltář měděný a rošt jeho měděný, sochory jeho a všecka nádobí jeho, i umyvadlo a podstavek jeho,

Exd 39 40 Očkovaté koltry síně a sloupy k nim s podstavky jejich, i zastření k bráně té síně, provazy také její a kolíky i všecka nádobí k službě příbytku, k stánku úmluvy,

Exd 39 41 Roucha k službě, k přísluhování v svatyni, roucho svaté Arona kněze i roucho synů jeho k konání úřadu kněžského.

Exd 39 42 Vedlé všeho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak udělali synové Izraelští všecko to dílo.

Exd 39 43 A viděl Mojžíš všecko to dílo, a aj, udělali je, jakž byl přikázal Hospodin, tak udělali. I požehnal jim Mojžíš.

Exd 40 1 Potom mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Exd 40 2 V den měsíce prvního, prvního dne téhož měsíce vyzdvihneš příbytek, stánek úmluvy.

Exd 40 3 A postavíš tam truhlu svědectví a zastřeš ji oponou.

Exd 40 4 Vneseš i stůl a zřídíš řád jeho, vneseš také svícen a rozsvítíš lampy jeho.

Exd 40 5 Postavíš též oltář zlatý pro kadění naproti truhle svědectví, a zavěsis zastření ve dveřích příbytku.

Exd 40 6 Potom postavíš oltář k zápalům přede dveřmi příbytku stánku úmluvy.

Exd 40 7 Postavíš také umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož naleješ vody.

Exd 40 8 Naposledy vyzdvihneš síň vůkol a zavěsis zastření brány síně.

Exd 40 9 Tedy vezmeš olej pomazání a pomážeš příbytek a všech věcí, kteréž v něm jsou, a posvětiš ho i všech nádob jeho, a bude svatý.

Exd 40 10 Pomážeš i oltáře zápalu a všech nádob jeho a posvětiš oltáře, a bude oltář svatý.

Exd 40 11 Pomážeš také umyvadla a podstavku jeho, a posvětiš ho.

Exd 40 12 A přistoupiti kážeš Aronovi i synům jeho ke dveřím stánku svědectví, a umyješ je vodou.

Exd 40 13 A oblečeš Arona v roucha svatá a pomážeš ho a posvětiš ho, aby úřad kněžský konal přede mnou.

Exd 40 14 Synům také jeho přistoupiti kážeš, a zobláčíš je v sukně.

Exd 40 15 A pomážeš jich, tak jako jsi pomazal otce jejich, aby úřad kněžský konali přede mnou, aby jim bylo pomazání jejich toto k kněžství věčnému po rodech jejich.

Exd 40 16 I učinil Mojžíš tak. Všecko, jakž mu rozkázal Hospodin, tak učinil.

Exd 40 17 I stalo se měsíce prvního léta druhého, prvního dne měsíce, že vyzdvižen jest příbytek.

Exd 40 18 Mojžíš tedy vyzdvihl příbytek a podložil podstavky jeho a postavil dsky jeho, a provlékl svlaky jeho, a vyzdvihl sloupy jeho.

Exd 40 19 Potom postavil stánek v příbytku a dal přikrytí stánku svrchu na něj, jakož mu byl přikázal Hospodin.

Exd 40 20 A vzav svědectví, vložil je do truhly, uvlékl také sochory k truhle a dal slitovnici svrchu na truhlu.

Exd 40 21 I vnesl truhlu do příbytku a zavěsil oponu zastření, a zastřel truhlu svědectví, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 22 Postavil i stůl v stánku úmluvy k straně příbytku půlnocní, vně před oponou.

Exd 40 23 A zřídil na něm zpořádání chlebů před Hospodinem, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 24 A postavil svícen v stánku úmluvy naproti stolu, v straně příbytku ku polodni.

Exd 40 25 A rozsvítil lampy před Hospodinem, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 26 Postavil také oltář zlatý v stánku úmluvy před oponou,

Exd 40 27 A kadil na něm kadidlem vonným, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 28 Zavěsil také zastření dveří příbytku.

Exd 40 29 A oltář zápalu postavil ke dveřím příbytku stánku úmluvy, a obětoval na něm oběti zápalné a suché, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 30 A postavil umyvadlo mezi stánkem úmluvy a mezi oltářem, do něhož nali
vody k umývání.

Exd 40 31 A umýval z něho Mojžíš, Aron a synové jeho ruce své i nohy své.

Exd 40 32 Když vcházel do stánku úmluvy, a když přistupovali k oltáři, umývali
se, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Exd 40 33 Naposledy vyzdvihl síň vůkol příbytku a oltáře, a zavěsil zastření
brány síně. A tak dokonal Mojžíš dílo to.

Exd 40 34 Tedy přikryl oblak stánek úmluvy, a sláva Hospodina naplnila
příbytek.

Exd 40 35 A nemohl Mojžíš vjíti do stánku úmluvy; nebo byl nad ním oblak, a
sláva Hospodina naplnila příbytek.

Exd 40 36 Když pak odnášel se oblak s příbytkem, brali se synové Izraelští po
všech taženích svých.

Exd 40 37 Pakli se neodnášel oblak, nehýbali se až do dne, v němž se zdvihl.

Exd 40 38 A byl oblak Hospodinův nad příbytkem ve dne, a oheň býval v noci na
něm, před očima všeho domu Izraelského ve všech taženích jejich.

Lvt 1 1 Povolal pak Hospodin Mojžíše, a mluvil k němu z stánku úmluvy, řka:
Lvt 1 2 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když by kdo z vás obětoval obět
Hospodinu, z hověd, totiž z volů aneb z drobného dobytka obětovati budete obět svou.
Lvt 1 3 Jestliže zápalná obět jeho byla by z skotů, samce bez vady obětovati
bude. U dveří stánku úmluvy obětovati jej bude dobrovolně, před obličejem Hospodinovým.
Lvt 1 4 A vloží ruku svou na hlavu oběti zápalné, i bude příjemná jemu k
očistění jeho.

Lvt 1 5 Tedy zabije volka toho před tváří Hospodinovou, a obětovati budou
kněží, synové Aronovi, krev, a pokropí tou krví oltáře svrchu vůkol, kterýž jest u dveří
stánku úmluvy.

Lvt 1 6 I stáhne kůži s oběti zápalné, a rozseká ji na díly své.

Lvt 1 7 A dají synové Arona kněze oheň na oltář, a narovnají dříví na tom
ohni.

Lvt 1 8 Potom zpořádají kněží, synové Aronovi, díly ty, hlavu i tuk, na dříví
vložené na oheň, kterýž jest na oltáři.

Lvt 1 9 A drobky jeho i nohy jeho vymyjete vodou. I páliťi bude kněz všecko to
na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

Lvt 1 10 Jestliže pak z drobného dobytka bude obět jeho, z ovčí aneb z koz k
oběti zápalné, samce bez poškvrny obětovati bude.

Lvt 1 11 A zabije ho při straně oltáře půlnoční před tváří Hospodinovou, a
pokropí kněží, synové Aronovi, krví oltáře vůkol.

Lvt 1 12 I rozseká ho na díly jeho s hlavou jeho i tukem jeho, a zpořádá je
kněz na dříví vložené na oheň, kterýž jest na oltáři.

Lvt 1 13 A střeva jeho i nohy jeho vymyje vodou. Tedy obětovati bude kněz
všecko to, a páliťi bude to na oltáři; zápal jest v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

Lvt 1 14 Jestliže pak z ptactva obět zápalnou obětovati bude Hospodinu, tedy ať
obětuje z hrdlíček aneb z holoubat obět svou.

Lvt 1 15 I vloží je kněz na oltář a nehtem natrhne hlavy jeho, a zapálí na
oltáři, vytlačte krev jeho na stranu oltáře.

Lvt 1 16 Odejme také vlny jeho s nečistotami jeho, a povrže je blízko oltáře k
straně východní na místo, kdež jest popel.

Lvt 1 17 A natrhne ho za křídla jeho, kterýchž však neodtrhne. I páliťi bude je
kněz na oltáři na dříví, kteréž jest na ohni; zápalťi jest v obět ohnivou, vůně spokojující
Hospodina.

Lvt 2 1 Když by pak který člověk obětoval dar oběti suché Hospodinu, mouka
bělná bude obět jeho. I poleje ji olejem a vloží na ni kadidlo.

Lvt 2 2 Přinese ji pak k synům Aronovým kněžím, a vezme odtud plnou hrst svou
té mouky bělné a toho oleje se vším kadidlem jejím; i páliťi to bude kněz na památku její na
oltáři v obět ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

Lvt 2 3 Ostatek pak té oběti suché bude Aronovi i synům jeho, svaté svatých, z
ohnivých obětí Hospodinových.

Lvt 2 4 Když bys pak obětoval dar oběti suché, pečené v peci, ať jsou z mouky
bělné koláčové nekvašené, zadělané olejem, aneb oplátkové přesné olejem pomazané.

Lvt 2 5 Jestliže pak obět suchou na pánvici smaženou obětovati budeš, bude z
mouky bělné olejem zadělané a nenakvašené.

Lvt 2 6 Rozlámeš ji na kusy a naleješ na ni oleje, obět suchá jest.

Lvt 2 7 Pakli obět suchou v kotlíku připravenou obětovati budeš, z mouky bělné
s olejem bude.

Lvt 2 8 I přineseš obět suchou, kteráž z těch věcí bude Hospodinu, a dáš ji
knězi, kterýžto donese ji k oltáři.

Lvt 2 9 A vezma kněz z oběti té pamětné její, páliťi je bude na oltáři, v obět
ohnivou, vůně spokojující Hospodina.

Lvt 2 10 Což pak zůstane z oběti té suché, bude Aronovi i synům jeho, svaté
svatých, z ohnivých obětí Hospodinových.

Lvt 2 11 Žádná obět suchá, kterouž obětovati budete Hospodinu, nebude kvašená;
nebo ni žádného kvasu, ani medu nebudete obětovati v obět ohnivou Hospodinu.

Lvt 2 12 V oběti prvotin toliko obětovati budete je Hospodinu, ale na tento oltář neobětujte jich u vůni spokojující.

Lvt 2 13 Také všeliký dar suché oběti své soli osolíš, a neodejmeš soli smlouvy Boha svého od suché oběti své. Při každé oběti své sůl obětovati budeš.

Lvt 2 14 Jestliže bys pak obětoval obět suchou z prvotin Hospodinu, klasy nové ohněm upražíš, a což vymneš z těch klasů nových, to obětovati budeš, suchou obět prvotin svých.

Lvt 2 15 A poleješ ji svrchu olejem, kadidlo také vložíš na ni; obět suchá jest.

Lvt 2 16 I páliťi bude kněz pamětné její z obilí zetřeného, a z oleje toho, se vším tím kadidlem jejím; v obět ohnivou bude Hospodinu.

Lvt 3 1 Jestliže pak obět pokojná bude obět jeho, když by z skotů obětoval, buď vola neb krávu, bez vady bude obětovati je před tváří Hospodinovou.

Lvt 3 2 Tedy položí ruku svou na hlavu oběti své, i zabije ji u dveří stánku úmluvy; a kropiti budou kněží synové Aronovi krví na oltář vůkol.

Lvt 3 3 Potom obětovati bude z oběti pokojné ohnivou obět Hospodinu, tuk střeva kryjící, i všeliký tuk, kterýž jest na nich,

Lvt 3 4 Též obě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na játrech; s ledvinkami odejme ji.

Lvt 3 5 I páliťi to budou synové Aronovi na oltáři spolu s obětí zápalnou, kteráž bude na dříví vloženém na oheň; obět zajisté ohnivá jest, vůně spokojující Hospodina.

Lvt 3 6 Jestliže pak z drobného dobytka bude obět jeho v obět pokojnou Hospodinu, samce aneb samici, bez poškrvny obětovati bude ji.

Lvt 3 7 Jestliže by obětoval beránka, obět svou, tedy obětovati jej bude před tváří Hospodinovou.

Lvt 3 8 A vloží ruku svou na hlavu oběti své, a zabije ji před stánkem úmluvy, a kropiti budou synové Aronovi krví její na oltář vůkol.

Lvt 3 9 Potom obětovati bude z oběti pokojné obět ohnivou Hospodinu, tuk její i ocas celý, kterýž od hřbetu odejme, též i tuk střeva kryjící se vším tím tukem, kterýž jest na nich,

Lvt 3 10 Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na játrech; s ledvinkami odejme ji.

Lvt 3 11 I páliťi to bude kněz na oltáři; pokrm jest oběti ohnivé Hospodinovy.

Lvt 3 12 Jestliže pak koza byla by obět jeho, tedy bude ji obětovati před obličejem Hospodinovým.

Lvt 3 13 A vloží ruku svou na hlavu její, a zabije ji před stánkem úmluvy; i kropiti budou synové Aronovi krví její na oltář vůkol.

Lvt 3 14 Potom obětovati bude z ní obět svou v obět ohnivou Hospodinu, tuk střeva kryjící, i všecken tuk, kterýž jest na nich,

Lvt 3 15 Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, ano i branici, kteráž jest na játrech; s ledvinkami odejme ji.

Lvt 3 16 I páliťi to bude kněz na oltáři, pokrm oběti ohnivé u vůni příjemnou. Všecken tuk Hospodinu bude.

Lvt 3 17 Právem věčným po rodech vašich, ve všech příbytcích vašich žádného tuku a žádné krve nebudete jísti.

Lvt 4 1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 4 2 Mluv synům Izraelským a řci: Když by kdo zhřešil z poblouzení proti některému ze všech přikázání Hospodinových, čině, čehož býti nemá, a přestoupil by jedno z nich;

Lvt 4 3 Jestliže by kněz pomazaný zhřešil hříchem jiných lidí: tedy obětovati bude za hřích svůj, kterýmž zhřešil, volka mladého bez poškrvny Hospodinu v obět za hřích.

Lvt 4 4 I přivede volka toho ke dveřím stánku úmluvy před obličej Hospodinův, a položí ruku svou na hlavu volka toho, a zabije ho před obličejem Hospodinovým.

Lvt 4 5 Tedy vezme kněz pomazaný krve z toho volka, a vnese ji do stánku úmluvy.

Lvt 4 6 Potom omočí kněz prst svůj v té krvi, a kropiti jí bude sedmkrátě před Hospodinem, před oponou svatyně.

Lvt 4 7 Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, na němž se kadí vonnými věcmi před Hospodinem, kterýž jest v stánku úmluvy, a ostatek krve volka toho vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u dveří stánku úmluvy.

Lvt 4 8 Všecken pak tuk volka toho za hřích vyjme z něho, totiž tuk přikrývající střeva a všecken tuk, kterýž jest na nich,

Lvt 4 9 Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách, tolikéž i branici, kteráž jest na játrech, s ledvinkami odejme ji,

Lvt 4 10 Tak jako se odjímá od volka oběti pokojné, a páliťi to bude kněz na oltáři zápalu.

Lvt 4 11 Kůži pak volka toho, i všecko maso jeho s hlavou i s nohama jeho, střeva jeho i s lejný jeho,

Lvt 4 12 A tak celého volka vynese ven za stany na místo čisté, tam kdež se popel vysypá, a spálí jej na dříví ohněm; na místě, kdež se popel vysypá, spálen bude.

Lvt 4 13 Jestliže by pak všecko množství Izraelské pobloudilo, a byla by ta věc skrytá před očima shromáždění toho, a učinili by proti některému ze všech přikázání

Hospodi nových, čehož by býti nemělo, tak že by vinni byli.
 Lvt 4 14 A byl by poznán hřích, kterýmž zhřešili: tedy obětovati bude
 shromáždění volka mladého v obět za hřích, a přivedou ho před stánek úmluvy.
 Lvt 4 15 I položí starší shromáždění toho ruce své na hlavu volka před
 Hospodinem, a zabije volka před Hospodinem.
 Lvt 4 16 I vnese kněz pomazaný z krve volka toho do stánku úmluvy,
 Lvt 4 17 A omoče kněz prst svůj v té krvi, kropiti jí bude sedmkrátě před
 Hospodinem, před oponou.
 Lvt 4 18 Pomaže také kněz tou krví rohů oltáře, kterýž jest před Hospodinem v
 stánku úmluvy; potom všecku krev pozůstávající vyleje k spodku oltáře zápalu, kterýž jest u
 dveří stánku úmluvy.
 Lvt 4 19 Všecken také tuk jeho vyjme z něho, a pálití bude na oltáři.
 Lvt 4 20 S tím pak volkem tak učiní, jako učinil s volkem za hřích obětovaným,
 rovně tak učiní s ním. A tak očistí je kněz, i bude jim odpuštěno.
 Lvt 4 21 Volka pak vynesou ven z tábora a spálí jej, jako spálil volka prvního;
 nebo obět za hřích shromáždění jest.
 Lvt 4 22 Jestliže pak kníže zhřeší, a učiní proti některému ze všech přikázání
 Hospodina Boha svého, čehož býti nemělo, a to z poblouzení, tak že vinen bude,
 Lvt 4 23 A byl by znám hřích jeho, jímž zhřešil: tedy přivede obět svou z koz,
 samce bez poškrvny.
 Lvt 4 24 I položí ruku svou na hlavu toho kozla a zabije ho na místě, kdež se
 bijí oběti zápalné před Hospodinem; obět za hřích jest.
 Lvt 4 25 A vezma kněz z krve oběti za hřích na prst svůj, pomaže rohů oltáře
 zápalu, ostatek pak krve jeho vyleje k spodku oltáře zápalu.
 Lvt 4 26 Všecken také tuk jeho pálití bude na oltáři, jako i tuk obětí
 pokojných. A tak očistí jej kněz od hříchu jeho, a odpuštěn bude jemu.
 Lvt 4 27 Jestliže pak zhřeší člověk z lidu obecného z poblouzení, učině proti
 některému přikázání Hospodinovu, čehož by nemělo býti, tak že vinen bude,
 Lvt 4 28 A byl by znám hřích jeho, kterýmž zhřešil: tedy přivede obět svou z
 koz, samici bez poškrvny, za hřích svůj, jímž zhřešil.
 Lvt 4 29 I položí ruku svou na hlavu oběti té za hřích a zabije tu obět za
 hřích na místě obětí zápalných.
 Lvt 4 30 A vezma kněz z krve její na prst svůj, pomaže rohů oltáře zápalu, a
 ostatek krve její vyleje u spodku oltáře.
 Lvt 4 31 Všecken také tuk její odejme, jako se odjímá tuk od obětí pokojných, a
 pálití jej bude kněz na oltáři u vůni příjemnou Hospodinu. A tak očistí jej kněz, a bude mu
 odpuštěno.
 Lvt 4 32 Pakli by z ovcí přinesl obět svou za hřích, samici bez poškrvny
 přinese.
 Lvt 4 33 A vloží ruku svou na hlavu té oběti za hřích a zabije ji v obět za
 hřích na místě, kdež se bijí oběti zápalné.
 Lvt 4 34 Potom vezma kněz krve z oběti té za hřích na prst svůj, pomaže rohů
 oltáře zápalu, ostatek pak krve její vyleje k spodku oltáře.
 Lvt 4 35 Všecken také tuk její odejme, jakž se odjímá tuk beránka z obětí
 pokojných, a pálití jej bude kněz na oltáři v obět ohnivou Hospodinu. A tak očistí jej kněz od
 hříchu jeho, kterýmž zhřešil, a odpuštěn bude jemu.
 Lvt 5 1 Zhřešil-li by člověk, tak že slyše hlas zakletí a jsa svědkem toho,
 což viděl neb slyšel, a neoznámil by, poneseť pokutu za nepravost svou.
 Lvt 5 2 Aneb jestliže by se dotkl člověk některé věci nečisté, buďto těla
 zvěři nečisté, buďto těla hověda nečistého, aneb těla žízály nečisté, a bylo by to skryto před
 ním, tedy nečistý bude a vinen jest.
 Lvt 5 3 Aneb jestliže by se dotkl nečistoty člověka, jaká by koli byla
 nečistota jeho, kterouž se poškrvňuje, a bylo by to skryto před ním, a potom poznal by to,
 vinen jest.
 Lvt 5 4 Aneb jestliže by se kdo zapřisáhl, vynášeje to rty svými, že učiní
 něco zlého aneb dobrého, a to o jakékoli věci, o níž člověk s přísahou obyčej má mluvit, a
 bylo by to skryto před ním, a potom by poznal, že vinen jest jednou věcí z těch,
 Lvt 5 5 Když tedy vinen bude jednou věcí z těch: vyzná hřích svůj,
 Lvt 5 6 A přivede obět za vinu svou Hospodinu, za hřích svůj, kterýmž zhřešil,
 samici z dobytku drobného, ovci aneb kozu za hřích, a očistí jej kněz od hříchů jeho.
 Lvt 5 7 A pakli by s to býti nemohl, aby dobytce obětoval, tedy přinese obět
 za vinu svou, kterouž zhřešil, dvě hrdličky aneb dvě holoubátek Hospodinu, jedno v obět za
 hřích a druhé v obět zápalnou.
 Lvt 5 8 I přinese je k knězi, a on obětovati bude nejprvé to, kteréž má býti v
 obět za hřích, a nehtem natrhne hlavy jeho naproti tylu jeho, však nerozdělí jí.
 Lvt 5 9 I pokropí krví z obětí za hřích strany oltáře, a což zůstane krve,
 vytlačí ji k spodku oltáře; nebo obět za hřích jest.
 Lvt 5 10 Z druhého pak učiní obět zápalnou vedlé obyčeje. A tak očistí jej kněz
 od hříchu jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn.
 Lvt 5 11 A pakli nemůže s to býti, aby přinesl dvě hrdličky aneb dvě
 holoubátek, tedy přinese obět svou ten, kterýž zhřešil, desátý díl míry efi mouky bělné v obět
 za hřích. Nenalejet na ni oleje, aniž položí na ni kadidla, nebo obět za hřích jest.

Lvt 5 12 kterouž když přinese k knězi, tedy kněz vezma z ní plnou hrst svou, pamětné její, páliťi to bude na oltáři mimo obět ohnivou Hospodinu, obět za hřích jest.

Lvt 5 13 I očistí jej kněz od hříchu jeho, kterýmž zhřešil v kterékoli věci z těch, a budeť mu odpuštěn; ostatek pak bude knězi jako při oběti suché.

Lvt 5 14 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 5 15 kdyby člověk přestoupil přestoupením, a zhřešil by z poblouzení, ujímaje věcí posvěcených Hospodinu: tedy přinese obět za vinu svou Hospodinu, skopce bez poškrvny z drobného dobytka, podle ceny tvé, nejníž za dva loty stříbra, vedlé lotu svatyně, za vinu.

Lvt 5 16 A tak, což zhřešil, ujímaje posvěcených věcí, nahradí, a pátý díl nad to přidá, dada to knězi; kněz pak očistí jej skrze skopce oběti za vinu, a bude jemu odpuštěna.

Lvt 5 17 Jestliže by pak člověk zhřešil, a učinil by proti některému ze všech přikázání Hospodinových, čehož by nemělo býti, neznaje toho, a byl by vinen, rovně též ponese nepravost svou.

Lvt 5 18 A přivede skopce bez poškrvny z drobného dobytka vedlé ceny tvé v obět za vinu k knězi. I očistí jej kněz od poblouzení jeho, kterýmž pobloudil a o němž nevěděl, a bude mu odpuštěno.

Lvt 5 19 Obět za provinění jest, nebo zavínil Hospodinu.

Lvt 6 1 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 6 2 kdyby člověk zhřešil a přestoupením přestoupil proti Hospodinu, buď že by oklamal bližního svého v věci sobě svěřené, aneb v spolku nějakém, aneb mocí by vzal něco, aneb lstivě podvedl bližního svého,

Lvt 6 3 Buď že nalezna ztracenou věc, za přelby mu ji, buď že by přísáhl falešně, kteroukoli věcí z těch, kterouž přihází se člověku učiniti a zhřešiti ji,

Lvt 6 4 Když by tedy zhřešil a vinen byl: navrátí zase tu věc, kterouž mocí sobě vzal, aneb tu, kteréž lstivě s útiskem dosáhl, aneb tu, kteráž mu svěřena byla, aneb ztracenou věc, kterouž nalezl,

Lvt 6 5 Aneb o kterékoli věci falešně přísáhl: tedy navrátí to z cela, a nad to pátý díl toho přidá tomu, čímž bylo; to navrátí v den oběti za hřích svůj.

Lvt 6 6 obět pak za hřích svůj přivede Hospodinu z drobného dobytka, skopce bez poškrvny, vedlé ceny tvé, v obět za vinu knězi.

Lvt 6 7 I očistí jej kněz před Hospodinem, a odpuštěno mu bude, jedna každá z těch věcí, kterouž by učinil a ji vinen byl.

Lvt 6 8 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 6 9 Příkaž Aronovi i synům jeho a rci: Tento bude řád při oběti zápalné: (slove pak obět zápalná od pálení na oltáři celou noc až do jitra, nebo oheň na oltáři vždycky hořeti bude),

Lvt 6 10 obleče se kněz v roucho své lněné, a košilku lněnou vezme na tělo své, a vyhrabe popel, když oheň spálí obět zápalnou na oltáři, a vysype jej u oltáře.

Lvt 6 11 Potom svleče šaty své a obleče se v roucho jiné, a vynese popel ven z stanů na místo čisté.

Lvt 6 12 Oheň pak, kterýž jest na oltáři, bude hořeti na něm, nebude uhašován. A bude zapalovati jím kněz dříví každého jitra, a zpořádá na něm obět zápalnou, a páliťi bude na něm tuk pokojných obětí.

Lvt 6 13 Oheň ustavičně hořeti bude na oltáři, a nebudeť uhašen.

Lvt 6 14 Tento pak bude řád při oběti suché, kterouž obětovati budou synové Aronovi Hospodinu u oltáře:

Lvt 6 15 Vezme hrst bělné mouky z oběti té a z oleje jejího, se vším tím kadidlem, kteréž bude na oběti suché, a páliťi to bude na oltáři u vůni libeznou, pamětné její Hospodinu.

Lvt 6 16 Což pak zůstane z ní, to jísti budou Aron i synové jeho; přesné jísti se bude na místě svatém, v síni stánku úmluvy jísti to budou.

Lvt 6 17 Nebude vařeno s kvasem, nebo jsem jim to dal za díl z obětí mých ohnivých; svaté svatých to jest, jako i obět za hřích a jako obět za vinu.

Lvt 6 18 Každý mužského pohlaví z synů Aronových jísti bude to právem věčným po rodech vašich, z ohnivých obětí Hospodinových. Což by se koli dotklo toho, svaté bude.

Lvt 6 19 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 6 20 Tato jest obět Aronova a synů jeho, kterouž obětovati budou Hospodinu v den pomazání jeho: Desátý díl míry efi mouky bělné za obět suchou ustavičnou, polovici toho ráno a polovici u večer.

Lvt 6 21 Na pánvici s olejem strojena bude; smaženou přineseš ji, a pečené kusy oběti suché obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina.

Lvt 6 22 A kněz, kterýž z synů jeho po něm pomazán bude, ať ji obětuje právem věčným. Hospodinu všecko to páleno bude.

Lvt 6 23 A všeliká suchá obět kněžská celá spálena bude; nebudeť jedena.

Lvt 6 24 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 6 25 Mluv Aronovi a synům jeho a rci: Tento bude řád oběti za hřích: Na místě, kdež se zabijí obět zápalná, zabita bude obět za hřích před Hospodinem; svatá svatých jest.

Lvt 6 26 Kněz obětující tu obět za hřích budeť jísti ji; na místě svatém jedena bude v síni stánku úmluvy.

Lvt 6 27 Což by se koli dotklo masa jejího, svaté bude; a jestliže by krví její šaty skropeny byly, to, což skropeno jest, obmyješ na místě svatém.

Lvt 6 28 A nádoba hliněná, v níž by vařeno bylo, rozražena bude; pakli by v nádobě měděné vařeno bylo, vytřena a vymyta bude vodou.

Lvt 6 29 Všeliký pohlaví mužského mezi kněžími jísti to bude; svaté svatých jest.

Lvt 6 30 Ale žádná oběť za hřích, (z jejížto krve něco vneseno bylo by do stánku úmluvy k očištění v svatyni), nebude jedena; ohněm spálena bude.

Lvt 7 1 Tento pak bude řád oběti za provinění; svatá svatých jest.

Lvt 7 2 Na kterémž místě zabijí se oběť zápalná, na témž zabijí i oběť za vinu, a pokropí krví její oltáře svrchu vúkol.

Lvt 7 3 Všecken pak tuk její obětovati bude z ní, ocas i tuk střeva přikrývající.

Lvt 7 4 Též obě dvě ledvinky s tukem, kterýž jest na nich i na slabinách; a branici, kteráž jest na jatrách, s ledvinkami odejme.

Lvt 7 5 I bude pálití to kněz na oltáři v oběť ohnivou Hospodinu; oběť za provinění jest.

Lvt 7 6 Všeliký pohlaví mužského mezi kněžími jísti bude ji, na místě svatém jedena bude; svatá svatých jest.

Lvt 7 7 Jakož oběť za hřích, tak oběť za vinu, jednostejné právo míti budou; knězi, kterýž by ho očišťoval, přináležeti bude.

Lvt 7 8 Knězi pak, kterýž by něčí oběť zápalnou obětoval, kůže té oběti zápalné, kterouž obětoval, přináležeti bude.

Lvt 7 9 Nadto všeliká oběť suchá, kteráž v peci pečena bude, a všecko, což na pánvici aneb v kotlíku strojeno bude, knězi, kterýž to obětuje, přináležeti bude.

Lvt 7 10 Tolikéž všeliká oběť suchá olejem zadělaná aneb upražená, všechněm synům Aronovým přináležeti bude, a to jednomu jako druhému.

Lvt 7 11 Tento pak bude řád oběti pokojné, kterouž by obětoval Hospodinu:

Lvt 7 12 Jestliže by ji obětoval v oběti chvály, tedy obětovati bude v oběť chvály koláče nekvašené, olejem zadělané a oplatky nekvašené, olejem pomazané a mouku bělnou smaženou, s těmi koláči olejem zadělanými.

Lvt 7 13 Mimo ty koláče také chléb kvašený obětovati bude oběť svou, v oběť chvály pokojných obětí svých.

Lvt 7 14 A buď obětovati z něho jeden pecník, ze vši té oběti Hospodinu oběť ku pozdvižení, a ten přináležeti bude tomu knězi, kterýž kropil krví té oběti pokojné.

Lvt 7 15 Maso pak oběť, z té oběti chvály, jenž jest oběť pokojná, v den obětování jejího jedeno bude, aniž co zůstane z něho do jitra.

Lvt 7 16 Jestliže by pak z slibu aneb z dobré vůle obětoval oběť svou, tolikéž v den obětování jejího jedena bude; a jestliže by co zůstalo z toho, tedy na druhý den jísti se bude.

Lvt 7 17 Jestliže by pak co masa z té oběti zůstalo do třetího dne, ohněm spáleno bude.

Lvt 7 18 Pakli by kdo předce jedl maso oběti pokojné dne třetího, nebudeť příjemný ten, kterýž ji obětoval, aniž přijata bude, ale ohavnost bude, a kdož by koli jedl je, ponese nepravost svou.

Lvt 7 19 Též maso, kteréž by se dotklo něčeho nečistého, nebude jedeno, ale ohněm spáleno bude; maso pak jiné, kdož by koli čistý byl, bude moci jísti.

Lvt 7 20 Nebo člověk, kterýž by jedl maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu obětována, a byl by poškrvněný: tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého.

Lvt 7 21 A kdož by se dotkl něčeho nečistého, buďto nečistoty člověka, buď hovada nečistého aneb všeliké ohavnosti nečisté, a jedl by maso z oběti pokojné, kteráž jest Hospodinu posvěcena: tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého.

Lvt 7 22 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 7 23 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Žádného tuku z vola, aneb z ovce, aneb z kozy nebudete jísti.

Lvt 7 24 Ačkoli tuk mrtvého a tuk udáveného hovada může užíván býti k všeliké potřebě, ale jísti ho nikoli nebudete.

Lvt 7 25 Nebo kdož by koli jedl tuk z hovada, kteréž obětovati bude člověk v oběť ohnivou Hospodinu, vyhlazen bude člověk ten, kterýž jedl, z lidu svého.

Lvt 7 26 Tolikéž krve žádné jísti nebudete ve všech příbytcích svých, buď z ptactva, buď z hovada.

Lvt 7 27 Všeliký člověk, kterýž by jedl jakou krev, vyhlazen bude z lidu svého.

Lvt 7 28 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 7 29 Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by obětoval oběť svou pokojnou Hospodinu, on sám přinese oběť svou Hospodinu z obětí pokojných svých.

Lvt 7 30 Ruce jeho obětovati budou oběť ohnivou Hospodinu. Tuk s hrudím přinese, a hrudí aby bylo v oběť sem i tam obracení před Hospodinem.

Lvt 7 31 Páliti pak bude kněz tuk na oltáři, ale hrudí to zůstane Aronovi i synům jeho.

Lvt 7 32 A plece pravé dáte knězi ku pozdvižení z obětí pokojných vašich.

Lvt 7 33 Kdožkoli z synů Aronových obětovati bude krev obětí pokojných a tuk, tomu se dostane plece pravé na díl jeho.

Lvt 7 34 Nebo hrudí sem i tam obracení a plece vzhůru pozdvižení vzal jsem od synů Izraelských z obětí pokojných jejich, a dal jsem je Aronovi knězi i synům jeho právem věčným od synů Izraelských.

Lvt 7 35 Totť jest díl pomazání Aronova, a pomazání synů jeho z ohnivých obětí Hospodini nových, ode dne toho, v kterémž jim přistoupiti rozkázal k vykonávání kněžství Hospodinu,

Lvt 7 36 Kterýž přikázal Hospodin, aby jim ode dne, v kterémž jich pomazal, dáván byl od synů Izraelských právem věčným po rodech jejich.

Lvt 7 37 Tentť jest řád oběti zápalné, oběti suché, oběti za hřích, oběti za vinu, a posvěcování i obětí pokojných,

Lvt 7 38 Kteréž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai toho dne, když přikázal synům Izraelským, aby obětovali oběti své Hospodinu na poušti Sinai.

Lvt 8 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 8 2 Vezmi Arona a syny jeho s ním, i roucha jejich a olej pomazání, též volka k oběti za hřích, a dva skopce, a koš s přesnými chleby,

Lvt 8 3 A shromážď všecko množství ke dveřím stánku úmluvy.

Lvt 8 4 I učinil Mojžíš, jakž přikázal jemu Hospodin, a shromáždilo se všecko množství ke dveřím stánku úmluvy.

Lvt 8 5 Tedy řekl Mojžíš tomu množství: Totť jest to slovo, kteréž přikázal vykonati Hospodin.

Lvt 8 6 A rozkázav přistoupiti Mojžíš Aronovi a synům jeho, umyl je vodou.

Lvt 8 7 A oblékl jej v sukni a přepásal ho pasem, a oděv ho pláštěm, dal náramenník svrchu na něj, a připásal jej pasem náramenníka a otáhl ho jím.

Lvt 8 8 A vložil na něj náprsník, do něhožto dal urim a thumim.

Lvt 8 9 Potom vstavil čepici na hlavu jeho; a dal na čepici jeho po předu plech zlatý, korunu svatou, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Lvt 8 10 Vzal také Mojžíš olej pomazání a pomazal příbytku i všech věcí, kteréž byly v něm, a posvětil jich.

Lvt 8 11 A pokropil jím oltáře sedmkrát, a pomazal oltáře i všeho nádobí jeho, též umyvadla i s podstavkem jeho, aby to všecko posvěceno bylo.

Lvt 8 12 Vžil také oleje pomazání na hlavu Aronovu, a pomazal ho ku posvěcení jeho.

Lvt 8 13 Rozkázal také Mojžíš přistoupiti synům Aronovým, a zoblácel je v sukni, a opásal je pasem, a vstavil na ně klobouky, jakož byl přikázal Hospodin jemu.

Lvt 8 14 A přivedl volka k oběti za hřích, i položil Aron a synové jeho ruce své na hlavu volka oběti za hřích.

Lvt 8 15 I zabil jej a vzal krev jeho, a pomazal rohů oltáře vůkol prstem svým, a tak očistil oltář. Ostatek pak krve vylil k spodku oltáře a posvětil ho k očišťování na něm.

Lvt 8 16 Vzal také všecken tuk, kterýž byl na střevách, a branici s jater a obě ledvinky i tuk jejich, a pálil to Mojžíš na oltáři.

Lvt 8 17 Volka pak toho i kůži jeho, i maso jeho, i lejna jeho spálil ohněm vně za stany, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Lvt 8 18 Potom přivedl skopce oběti zápalné, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu toho skopce.

Lvt 8 19 I zabil jej, a pokropil Mojžíš krví oltáře po vrchu vůkol.

Lvt 8 20 Skopce také rozsekal na kusy jeho, a pálil Mojžíš hlavu, kusy i tuk.

Lvt 8 21 Střeva pak a nohy vymyl vodou, a tak spálil Mojžíš všeho skopce na oltáři. I byl zápal u vůni líbeznou, oběť ohnivá Hospodinu, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Lvt 8 22 Rozkázal také přivésti skopce druhého, skopce posvěcení, a položil Aron i synové jeho ruce své na hlavu skopce.

Lvt 8 23 I zabil jej, a vzav Mojžíš krve jeho, pomazal jí konce pravého ucha Aronova a palce ruky jeho pravé, i palce nohy jeho pravé.

Lvt 8 24 Tolikéž synům Aronovým rozkázav přistoupiti, pomazal kraje ucha jejich pravého a palce ruky jejich pravé, též palce nohy jejich pravé, a vykropil krev na oltář svrchu vůkol.

Lvt 8 25 Potom vzal tuk a ocas i všecken tuk příkrývající droby a branici s jater, též obě dvě ledvinky i tuk jejich i plece pravé.

Lvt 8 26 Také z koše přesných chlebů, kteříž byli před Hospodinem, vzal jeden koláč přesný a jeden pecník chleba s olejem a jeden oplátek, a položil to s tukem a s plecem pravým.

Lvt 8 27 A dal to všecko v ruce Aronovy a v ruce synů jeho, rozkázav obracet sem i tam v obět obracení před Hospodinem.

Lvt 8 28 Potom vzav z rukou jejich, pálil to na oltáři v zápal. Posvěcení toto jest u vůni rozkošnou, oběť ohnivá Hospodinu.

Lvt 8 29 Vzal také Mojžíš hrudí a obracel je sem i tam v obět obracení před Hospodinem; a z skopce posvěcení dostal se Mojžíšovi díl, jakož mu byl přikázal Hospodin.

Lvt 8 30 Vzal také Mojžíš oleje pomazání a krve, kteráž byla na oltáři, a pokropil Arona i roucha jeho, též synů Aronových a roucha jejich s ním. A tak posvětil Arona i roucha jeho, též synů jeho i roucha jejich s ním.

Lvt 8 31 I řekl Mojžíš Aronovi a synům jeho: Vařte to maso u dveří stánku úmluvy, a jezte je tu, i chléb, kterýž jest v koši posvěcení, jakož jsem přikázal, řka: Aron a synové jeho jísti budou je.

Lvt	8	32	Což by pak zůstalo masa i chleba toho, ohněm to spálíte.
Lvt	8	33	A ze dveří stánku úmluvy za sedm dní nevycházejte až do dne, v kterémž
by se vyplnili dnové svěcení vašeho; nebo za sedm dní posvěcovány budou ruce vaše.			
Lvt	8	34	Jakož se stalo dnešní den, tak přikázal Hospodin činiti k očištění vašemu.
Lvt	8	35	Protož u dveří stánku úmluvy zůstanete ve dne i v noci za sedm dní, a ostríhati budete nařízení Hospodinova, abyste nezemřeli; nebo tak mi jest přikázáno.
Lvt	8	36	Učinil tedy Aron i synové jeho všecky věci, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše.
Lvt	9	1	Stalo se pak dne osmého, povolal Mojžíš Arona a synů jeho i starších Izraelských.
Lvt	9	2	I řekl Aronovi: Vezmi sobě tele k oběti za hřích, a skopce k oběti zápalné, obě bez poškvrny, a obětuj před Hospodinem.
Lvt	9	3	K synům pak Izraelským mluviti budeš, řka: Vezměte kozla k oběti za hřích, a tele a beránka, roční, bez vady, k oběti zápalné,
Lvt	9	4	vola také a skopce k oběti pokojné, abyste obětovali před Hospodinem, a obět suchou zadělanou olejem; nebo dnes se vám ukáže Hospodin.
Lvt	9	5	Tedy vzali ty věci, kteréž přikázal Mojžíš před stánkem úmluvy, a přistoupivši všecko shromáždění, stáli před Hospodinem.
Lvt	9	6	I řekl Mojžíš: Toto jest ta věc, kterouž přikázal Hospodin. Vykonej teď ji, a ukáže se vám sláva Hospodinova.
Lvt	9	7	Aronovi pak řekl Mojžíš: Přístup k oltáři a obětuj obět za hřích svůj, a obět zápalnou svou k vykonání očištění za sebe i za lid tento; obětuj také obět lidu všeho, a učin očištění za ně, jakož přikázal Hospodin.
Lvt	9	8	Přistoupiv tedy Aron k oltáři, zabil tele své k oběti za hřích.
Lvt	9	9	I dali mu synové Aronovi krev. Kterýžto omočiv prst svůj ve krvi, pomazal rohů oltáře, ostatek pak krve vylił k spodku oltáře.
Lvt	9	10	Ale tuk a ledvinky, i branici s jater té oběti za hřích pálił na oltáři, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
Lvt	9	11	Maso pak s kůží spálil vně za stany.
Lvt	9	12	Zabil také obět zápalnou. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil po vrchu oltáře vůkol.
Lvt	9	13	Podali jemu také i oběti zápalné s kusy jejími i hlavy její, a pálił ji na oltáři.
Lvt	9	14	A vymyv střeva i nohy její, pálił je s obětí zápalnou na oltáři.
Lvt	9	15	Obětoval také obět všeho lidu. A vzav kozla oběti za hřích, kterýž byl všeho lidu, zabil jej a obětoval ho za hřích jako i prvního.
Lvt	9	16	Obětoval též obět zápalnou a učinil ji vedlé obyčeje.
Lvt	9	17	Tolikéž i obět suchou obětoval, a vzav plnou hrst z ní, pálił to na oltáři, mimo obět zápalnou jitřní.
Lvt	9	18	Zabil ještě i vola a skopce k oběti pokojné, kteráž byla za lid. I podali mu synové Aronovi krve, kterouž pokropil oltáře po vrchu vůkol.
Lvt	9	19	Dali jemu také tuk z vola a z skopce ocas, a tuk příkrývající střeva i ledvinky a branici s jater.
Lvt	9	20	A položili včecken tuk na hrudí; i pálił ten tuk na oltáři.
Lvt	9	21	Hrudí pak a plece pravé obracel sem i tam Aron v obět obracení před Hospodinem, jakož byl přikázal Mojžíšovi.
Lvt	9	22	Potom Aron pozdvihna rukou svých k lidu, dal jim požehnání, a sstoupil od obětování oběti za hřích a oběti zápalné i oběti pokojné.
Lvt	9	23	Tedy všel Mojžíš s Aronem do stánku úmluvy; a když vycházeli z něho, požehnání dávali lidu. I ukázala se sláva Hospodinova všemu lidu.
Lvt	9	24	Nebo sstoupil oheň od tváři Hospodina, a spálil na oltáři obět zápalnou i včecken tuk. Což když uzřel veškeren lid, zkríklí a padli na tváři své.
Lvt	10	1	Synové pak Aronovi Nádab a Abiu, vzavše jeden každý kadidlnici svou, dali do nich oheň a položili na něj kadidlo, a obětovali před Hospodinem oheň cizí, čehož jim byl nepřikázal.
Lvt	10	2	Protož sstoupiv oheň od Hospodina, spálil je; a zemřeli tu před Hospodinem.
Lvt	10	3	I řekl Mojžíš Aronovi: Totť jest, což mluvil Hospodin, řka: V těch, kteříž přistupují ke mně, posvěcen budu, a před obličejem všeho lidu oslaven budu. I mlčel Aron.
Lvt	10	4	Tedy povolal Mojžíš Mizaele a Elizafana, synů Uziele, strýce Aronova, a řekl jim: Poďte a vynesťte bratří své od svatyně ven za stany.
Lvt	10	5	I přišli a vynesli je v sukních jejich ven za stany, jakž byl rozkázal Mojžíš.
Lvt	10	6	Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho: Hlav svých neodkrývejte a roucha svého neroztrhujte, abyste nezemřeli, a aby se Bůh na všecko množství nerozhněval; ale bratří vaši, všecka rodina Izraelská, budou plakati nad tím spálením, kteréž uvedl Hospodin.
Lvt	10	7	Vy pak ze dveří stánku úmluvy nevycházejte, abyste nezemřeli; nebo olej pomazání Hospodinova jest na vás. I učinili vedlé rozkázání Mojžíšova.
Lvt	10	8	Mluvil také Hospodin Aronovi, řka:

Lvt 10 9 Vína a nápoje opojného nebudeš pít, ty ani synové tvoji s tebou, kdyžkoli budete míti vcházeti do stánku úmluvy, abyste nezemřeli, (ustanovení věčné to bude po rodech vašich);

Lvt 10 10 Také abyste rozeznati mohli mezi svatým a neposvěceným, a mezi čistým a nečistým;

Lvt 10 11 Též abyste učili syny Izraelské všechněm ustanovením, kteráž mluvil Hospodin k nim skrze Mojžíše.

Lvt 10 12 Mluvil pak Mojžíš Aronovi, Eleazarovi a Itamarovi, synům jeho, kteříž živi zůstali: vezměte oběť suchou, kteráž zůstala z ohnivých obětí Hospodinových, a jezte ji s přesnicemi u oltáře; nebo svatá svatých jest.

Lvt 10 13 Protož jísti budete ji na místě svatém, nebo to jest právo tvé a právo synů tvých z ohnivých obětí Hospodinových; tak zajisté jest mi přikázáno.

Lvt 10 14 Hrudí pak sem i tam obracení, a plece vznášení jísti budete na místě čistém, ty i synové tvoji, i dcery tvé s tebou; nebo to právem tobě a synům tvým dáno jest z pokojných obětí synů Izraelských.

Lvt 10 15 Plece vzhůru vznášení a hrudí sem i tam obracení s oběťmi ohnivými tuků, kteréž přinesou, aby sem i tam obráceno bylo, tak jako oběť obracení před Hospodinem, bude tobě i synům tvým s tebou právem věčným, jakož přikázal Hospodin.

Lvt 10 16 Mojžíš pak hledal pilně kozla k oběti za hřích, a hle, již spálen byl. Tedy rozhněval se na Eleazara a Itamara, syny Aronovy pozůstalé, a řekl:

Lvt 10 17 Pročez jste nejedli oběti za hřích na místě svatém? Nebo svatá svatých byla, poněvadž ji dal vám, abyste nesli nepravost všeho množství k očištění jejich před Hospodinem.

Lvt 10 18 A hle, ani krev její není vnesena do vnitřku svatyně. Jísti jste měli ji v svatyni, jakož jsem byl přikázal.

Lvt 10 19 Tedy odpověděl Aron Mojžíšovi: Aj, dnes obětovali oběť svou za hřích a oběť svou zápalnou před Hospodinem, ale přihodila se mně taková věc, že, kdybych byl jedl oběť za hřích dnes, zdali by se to líbilo Hospodinu?

Lvt 10 20 Což když uslyšel Mojžíš, přestal na tom.

Lvt 11 1 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka jim:

Lvt 11 2 Mluvte k synům Izraelským, řkouce: Tito jsou živočichové, kteréž jísti budete ze všech hovad, kteráž jsou na zemi:

Lvt 11 3 Všeliké hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a přežívá, jísti budete.

Lvt 11 4 A však z těch, kteráž přežívají, a z těch, kteráž kopyta rozdělená mají, nebudete jísti, jako velblouda; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude.

Lvt 11 5 Ani králíka, kterýž ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude.

Lvt 11 6 Ani zajíce; nebo ač přežívá, ale kopyta rozděleného nemá, nečistý vám bude.

Lvt 11 7 Tolikéž ani svině; nebo ač má rozdělené kopyto, tak že se rozdvojuje, ale nepřežívá, nečistá bude vám.

Lvt 11 8 Masa jejich nebudete jísti, ani těla jejich mrtvého se dotýkati, nečistá budou vám.

Lvt 11 9 Ze všech pak živočichů, kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete: Všecko, což má plejtvu a šupiny u vodách mořských i v řekách, jísti budete.

Lvt 11 10 Všecko pak, což nemá plejtvu a šupin v moři i v řekách, buď jakýkoli hmyz vodný, aneb jakákoliv duše živá u vodách, ohavností bude vám.

Lvt 11 11 A tak v ohavnosti vám budou, abyste masa jejich nejedli a těla jejich v ohyzdnosti měli.

Lvt 11 12 Což tedy nemá plejtvu a šupin u vodách, to v ohavnosti míti budete.

Lvt 11 13 Z ptactva pak tyto v ohavnosti míti budete, jichžto nebudete jísti, nebo ohavnost jsou, jako jest orel, noh a orlice mořská,

Lvt 11 14 Též sup, káně a luňák vedlé pokolení svého,

Lvt 11 15 A všeliký krkavec vedlé pokolení svého,

Lvt 11 16 Také pstros, sova, vodní káně, a jestřáb vedlé pokolení svého,

Lvt 11 17 A bukač, křehař a kalous,

Lvt 11 18 A porfirián, pelikán a labut,

Lvt 11 19 Též čáp a kalandra vedlé pokolení svého, dedek a netopýř.

Lvt 11 20 Všeliký zeměplaz křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete.

Lvt 11 21 A však ze všelikého zeměplazu křídla majícího, kterýž na čtyřech nohách chodí, jísti budete ty, kteříž mají stehénka na nohách svých, aby skákali na nich po zemi.

Lvt 11 22 Titoť pak jsou, kteréž jísti budete: Arbes vedlé pokolení svého, sálem vedlé pokolení svého, chargol vedlé pokolení svého, a chagab vedlé pokolení svého.

Lvt 11 23 Jiný pak zeměplaz všeliký křídla mající, kterýž na čtyřech nohách chodí, v ohavnosti míti budete.

Lvt 11 24 Nebo těmi byste se poškrábali. Protož kdož by se koli dotkl těla jich, nečistý bude až do večera.

Lvt 11 25 A kdož by koli nesl těla jich, zpěteť roucho své a nečistý bude až do

večera.

Lvt 11 26 Všelike hovado, kteréž má rozdělené kopyto, ale není rozdvojené, a nepřežívá, nečisté vám bude. Kdož by koli jeho se dotekl, nečistý bude.

Lvt 11 27 A cožkoli chodí na tlapách svých ze všech hovad čtvernohých, nečisté bude vám. Kdož by koli dotkl se těl jejich, nečistý bude až do večera.

Lvt 11 28 A kdož by koli nesl těla jejich, zpěře roucha svá a nečistý bude až do večera; nebo nečistá jsou vám.

Lvt 11 29 Také i toto vám nečisté bude mezi zeměplazy, kteříž lezou po zemi: Kolčava a myš a žába, každé vedlé pokolení svého;

Lvt 11 30 Též jezek a ještěrka, hlemejžd, štír a krtice.

Lvt 11 31 Tyto věci nečisté vám budou ze všelijakého zeměplazu. Kdož by se koli dotkl jich mrtvých, nečistý bude až do večera.

Lvt 11 32 A všeliká věc, na kterouž by padlo něco z těch již mrtvých těl, nečistá bude, buď nádoba dřevěná, neb roucha, neb kůže, aneb pytel. A všeliká nádoba, kteréž se k dílu nějakému užívá, do vody vložena bude a nečistá zůstane až do večera, potom čistá bude.

Lvt 11 33 Všelika pak nádoba hliněná, do níž by něco toho upadlo, i což by koli v ní bylo, nečisté bude, ona pak rozražena bude.

Lvt 11 34 Všeliký také pokrm, jehož se užívá, jestliže by na něj voda vylita byla, nečistý bude; a všeliký nápoj ku pití příhodný v každé nádobě nečisté bude nečistý.

Lvt 11 35 A všecko, na čem by něco z těla jejich upadlo, nečisté bude. Pec a kotliště zbořeno bude, nebo nečisté jest; protož za nečisté je mítí budete.

Lvt 11 36 Ale studnice a čisterna, i všeliké shromáždění vod, čistá budou; však což by se dotklo umrliny jejich, nečisté bude.

Lvt 11 37 Jestliže by pak něco z mrchy jejich upadlo na některé semeno, kteréž síti obyčej jest, čisté bude.

Lvt 11 38 Ale když by polito bylo vodou semeno, a potom padlo by něco z umrliny jejich na ně, nečisté bude vám.

Lvt 11 39 Jestliže by umřelo hovado z těch, kteráž vám jsou ku pokrmu, kdož by se koli mrchy jeho dotkl, nečistý bude až do večera.

Lvt 11 40 Kdo by jedl z těla toho, zpěře roucha svá a nečistý bude až do večera. Také i ten, kterýž by vynesl tu mrchu, zpěře roucha svá, a nečistý bude až do večera.

Lvt 11 41 Tolikéž všeliký zeměplaz, kterýž se plazí po zemi, v ohavnosti bude vám; nebudete ho jísti.

Lvt 11 42 Ničeho, což se plazí na prsech, aneb cožkoli čtvermo leze, aneb více má noh, ze všeho zeměplazu, kterýž se plazí po zemi, nebudete jísti nebo jsou ohavnost.

Lvt 11 43 Nezohavujtež duší svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí, a nepoškrvňujte se jimi, abyste nečistí nebyli učiněni skrze ně.

Lvt 11 44 Nebo já jsem Hospodin Bůh váš; protož posvěťtež se, a svatí buďte, nebo já svatý jsem, a nepoškrvňujte duší svých žádným zeměplazem, kterýž se plazí po zemi.

Lvt 11 45 Nebo já jsem Hospodin, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych vám byl za Boha; protož svatí buďte, nebo já jsem svatý.

Lvt 11 46 Toť jest právo strany hovada, ptactva a všeliké duše živé, kteráž se hýbe u vodách, a každé duše živé, kteráž se plazí na zemi,

Lvt 11 47 Aby rozdíl činěn byl mezi nečistým a čistým, a mezi živočichy, kteříž se mají jísti, a mezi živočichy, kteříž se nemají jísti.

Lvt 12 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 12 2 Mluv synům Izraelským a rci: Žena počnuc, porodí-li pacholíka, nečistá bude za sedm dní; podle počtu dnů, v nichž odděluje se pro nemoc svou, nečistá bude.

Lvt 12 3 Potom dne osmého obřezáno bude tělo neobřízky jeho.

Lvt 12 4 Ona pak ještě za třidceti a tři dni zůstávati bude v očišťování se od krve. Nižádné věci svaté se nedotkne a k svatyni nepůjde, dokudž se nevyplní dnové očištění jejího.

Lvt 12 5 Pakli děvčetu porodí, nečistá bude za dvě neděle vedlé nečistoty oddělení svého, a šedesáté šest dní zůstávati bude v očištění od krve.

Lvt 12 6 Když pak vyplní se dnové očištění jejího po synu aneb po dceři, přinese beránka ročního na obět zápalnou, a holoubátko aneb hrdličku na obět za hřích, ke dveřím stánku úmluvy, knězi.

Lvt 12 7 Kterýž obětovati ji bude před Hospodinem, a očistí ji, a tak očištěna bude od toku krve své. Ten jest zákon té, kteráž porodila pacholíka aneb děvčetu.

Lvt 12 8 Pakli nebude moci býti s beránka, tedy vezme dvě hrdličátek, aneb dvě holoubátek, jedno v obět zápalnou a druhé v obět za hřích. I očistí ji kněz, a tak čistá bude.

Lvt 13 1 Mluvil také Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka:

Lvt 13 2 Člověk ještě by na kůži těla jeho byla nějaká oteklina aneb prašivina, aneb poškrvna pobělavá, a bylo by na kůži těla jeho něco podobného k ráně malomocenství: tedy přiveden bude k Aronovi knězi, aneb k některému z synů jeho kněží.

Lvt 13 3 I pohledí kněz na ránu, kteráž jest na kůži těla jeho. Jestliže chlupové na té ráně zbělejí, a ta rána bude-li na pohledění hlubší nežli jiná kůže těla jeho, rána malomocenství jest. Když tedy spatří ji kněz, za nečistého vyhlásí jej.

Lvt 13 4 Pakli by poškrvna pobělavá byla na kůži těla jeho, a rána ta nebyla by hlubší nežli jiná kůže, a chlupové její nezběleli by: tedy rozkáže zavřítí kněz majícího takovou ránu za sedm dní.

Lvt 13 5 Potom pohledí na něj kněz v den sedmý, a jestli rána ta zůstává tak před očima jeho a nerozmáhá se po kůži: tedy rozkáže ho zavřít kněz po druhé za sedm dní.

Lvt 13 6 I pohledí na ni kněz v den sedmý po druhé, a jestliže ta rána pozčernalá bude, a nerozmohla by se po kůži: tedy za čistého vyhlásí ho kněz, nebo prašivina jest. I zpěře roucha svá a čistý bude.

Lvt 13 7 Pakliť by se dále rozmohla ta prašivina po kůži jeho, již po ukázání se knězi k očištění svému, tedy ukáže se znovu knězi.

Lvt 13 8 I pohledí na něj kněz, a jestliže se rozmohla ta prašivina po kůži jeho, za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo malomocenství jest.

Lvt 13 9 Rána malomocenství když bude na člověku, přiveden bude k knězi.

Lvt 13 10 I pohledí na něj kněz, a bude-li oteklina bílá na kůži, až by učinila chlupy bílé, byť pak i zdravé maso bylo na té oteklině:

Lvt 13 11 Malomocenství zastaralé jest na kůži těla jeho. Protož za nečistého vyhlásí jej kněz, a nedá ho zavřít, nebo zjevně nečistý jest.

Lvt 13 12 Jestliže by se pak vylilo malomocenství po kůži, a přikrylo by malomocenství všecku kůži nemocného, od hlavy jeho až do noh jeho, všudy kdež by kněz očima viděti mohl:

Lvt 13 13 I pohledí na něj kněz, a přikrylo-li by malomocenství všecko tělo jeho, tedy za čistého vyhlásí nemocného. Nebo všecka ta rána v bělost se změnila, protože čistý jest.

Lvt 13 14 Ale kdykoli ukáže se na ní živé maso, nečistý bude.

Lvt 13 15 I pohledí kněz na to živé maso a vyhlásí jej za nečistého, nebo to maso živé nečisté jest, malomocenství jest.

Lvt 13 16 Když by pak odešlo zase maso živé a změnilo by se v bělost, tedy přijde k knězi.

Lvt 13 17 A vida kněz, že obrátila se rána ta v bělost, za čistou vyhlásí ji; čistá jest.

Lvt 13 18 Když by pak byl na kůži těla vřed, a byl by zhojen,

Lvt 13 19 Byla-li by na místě vředu toho oteklina bílá, aneb poškrvna pobělavá a náryšavá, tedy ukázána bude knězi.

Lvt 13 20 A vida kněz, že na pohledění to místo jest nižší nežli jiná kůže, a chlupové na něm by zběleli, za nečistého vyhlásí jej kněz. Rána malomocenství jest, kteráž na vředu vyrostla.

Lvt 13 21 Pakli, když pohledí na ni kněz, uzří, že chlupové nezběleli na něm, a není nižší nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalé místo, tedy zavře ho kněz za sedm dní.

Lvt 13 22 Pakliť by šíře se rozmáhala po kůži, za nečistého vyhlásí jej kněz; rána malomocenství jest.

Lvt 13 23 Pakli by ta poškrvna pobělavá zůstávala na místě svém, a nerozmáhala by se, znamení toho vředu jest; protože za čistého vyhlásí jej kněz.

Lvt 13 24 Tělo, na jehož kůži byla by spalénina od ohně, a po zhojení té spaléniny zůstala by poškrvna pobělavá a náryšavá, anebo bílá toliko:

Lvt 13 25 Pohledí na ni kněz, a jestliže chlupové na ní zběleli, a lsknou se, způsob také její jest hlubší nežli jiné kůže vukol: malomocenství jest, kteréž zrostlo na spalénině; protož za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo rána malomocenství jest.

Lvt 13 26 Pakli uzří kněz, an na poškrvně pobělavé není žádného chlupu bílého, a že nižší není nežli jiná kůže, ale že jest pozčernalá, poručí ho zavřít kněz za sedm dní.

Lvt 13 27 I pohledí na ni kněz dne sedmého. Jestliže se více rozmohla po kůži, tedy za nečistého vyhlásí jej; nebo rána malomocenství jest.

Lvt 13 28 Pakli bělost lsknutá na svém místě zůstávati bude, a nerozmůže se po kůži, ale bude pozčernalá: zprýštění od spaléniny jest; za čistého vyhlásí jej kněz, nebo šram spaléniny jest.

Lvt 13 29 Byla-li by pak rána na hlavě aneb na bradě muže neb ženy,

Lvt 13 30 Tedy pohledí kněz na tu ránu, a jestliže způsob její bude hlubší nežli jiná kůže, a bude na ní vlas prožlutlý a tenký: tedy za nečistého vyhlásí jej kněz, nebo poškrvna černá jest; malomocenství na hlavě aneb na bradě jest.

Lvt 13 31 Když pak pohledí kněz na ránu poškrvny černé a uzří, že způsob její není hlubší nežli jiná kůže, a že není vlasu černého na ní: zavřítí dá kněz majícího ránu poškrvny černé za sedm dní.

Lvt 13 32 I pohledí kněz na tu ránu dne sedmého, a aj, nerozmohla se ta poškrvna černá, a není vlasu žlutého na ní, a způsob té poškrvny černé není hlubší nežli kůže:

Lvt 13 33 Tedy oholen bude člověk ten, ale poškrvny té černé nedá holiť. I dá zavřít kněz majícího tu poškrvnu za sedm dní po druhé.

Lvt 13 34 I pohledí kněz na poškrvnu černou dne sedmého, a jestliže se nerozmohla poškrvna černá dále po kůži, a místo její není-li hlubší nežli jiná kůže: za čistého vyhlásí ho kněz, i zpěře roucha svá a čistý bude.

Lvt 13 35 Pakli by se dále rozmohla poškrvna ta černá po kůži, již po očištění jeho,

Lvt 13 36 Tedy pohledí na ni kněz, a uzří-li, že se dále rozmohla ta poškrvna černá po kůži, nebude více šetrítí vlasu žlutého; nečistý jest.

Lvt 13 37 Pakli poškrvna černá tak zůstává před očima jeho, a černý vlas vzrostl by na ní, tedy zhojena jest ta poškrvna černá; čistý jest, a za čistého vyhlásí jej kněz.

Lvt 13 38 Když by na kůži těla muže aneb ženy byly poškrvny, totiž poškrvny

pobělavé,
 Lvt 13 39 I pohledí kněz, a jestliže budou na kůži těla jejich poškrvny bílé,
 pozčernalé, tedy poškrvna bílá jest, kteráž na kůži zrostla; čistý jest.
 Lvt 13 40 Muž, z jehož by hlavy vlasové slezli, lysý jest a čistý jest.
 Lvt 13 41 Jestliže pak po jedné straně obleze hlava jeho, nálysý jest a čistý
 jest.
 Lvt 13 42 Pakli na té lysině, aneb na tom oblysení byla by rána bílá a ryšavá,
 tedy malomocenství zrostlo na lysině jeho, aneb na oblysení jeho.
 Lvt 13 43 I pohledí na něj kněz, a uzří-li oteklinu rány bílou a ryšavou na
 lysině jeho, aneb na oblysení jeho, jako způsob malomocenství na kůži těla:
 Lvt 13 44 Člověk malomocný jest a nečistý jest. Bez meškání za nečistého vyhlásí
 jej kněz, nebo na hlavě jeho jest malomocenství jeho.
 Lvt 13 45 Malomocný pak, na němž by ta rána byla, bude míti roucho roztržené a
 hlavu odkrytou a ústa zastřená, a Nečistý, nečistý jsem! volati bude.
 Lvt 13 46 Po všecy dny, v nichž ta rána bude na něm, za nečistého jmín bude;
 nebo nečistý jest. Sam bydliti bude, vně za stany bude přebývání jeho.
 Lvt 13 47 Když by pak na rouchu byla rána malomocenství, buď na rouchu soukenném
 aneb na rouchu lněném,
 Lvt 13 48 Buď na osnově aneb na outku ze lnu aneb z vlny, buď na kůži aneb na
 každé věci kožené,
 Lvt 13 49 A byla by ta rána zelená neb náryšavá na rouchu aneb na kůži, aneb na
 osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené: rána malomocenství jest, ukázána bude
 knězi.
 Lvt 13 50 I pohledí kněz na tu ránu, a dá zavřítí tu věc mající ránu za sedm
 dní.
 Lvt 13 51 A pohledě na tu ránu dne sedmého, uzří-li, že se dále rozmohla ta rána
 na rouchu, neb po osnově anebo po outku, aneb na kůži, k čemuž by jí koli užíváno bylo: rána
 ta malomocenství rozjídavá jest, věc nečistá jest.
 Lvt 13 52 I spálí to roucho aneb osnovu, aneb outek z vlny neb ze lnu, aneb
 jakoukoli nádobu koženou, na níž by byla rána ta; nebo malomocenství škodlivé jest, protož
 ohněm spáleno bude.
 Lvt 13 53 Pakli pohledě kněz, uzřel by, že se nerozmohla rána ta na rouchu, aneb
 na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené:
 Lvt 13 54 Rozkáže kněz, aby zeprali tu věc, na níž byla by rána, i káže ji
 zavřítí za sedm dní po druhé.
 Lvt 13 55 I pohledí kněz po zeprání té věci na ránu. Jestliže nezměnila rána
 barvy své, byť se pak nerozmohla dále, předce nečistá jest. Ohněm spálíš ji; nebo rozjídavá
 věc jest na vrchní neb spodní straně její.
 Lvt 13 56 Pakli pohledě kněz, uzřel by, an pozčernala rána po zeprání svém,
 odtrhne ji od roucha aneb od kůže, aneb od osnovy, aneb od outku.
 Lvt 13 57 Jestliže se pak ukáže ještě na rouchu aneb na osnově, aneb na outku,
 aneb na kterékoli nádobě kožené, malomocenství rozjídající se jest. Ohněm spálíš věc tu, na
 kteréž by ta rána byla.
 Lvt 13 58 Roucho pak aneb osnovu, aneb outek, aneb kteroukoli nádobu koženou,
 když bys zepral, a odešel a by od ní ta rána, ještě po druhé zpěřeš, a čistě bude.
 Lvt 13 59 Tentž jest zákon o ráně malomocenství na rouchu soukenném aneb lněném,
 aneb na osnově, aneb na outku, aneb na kterékoli nádobě kožené, kterak má za čistou aneb za
 nečistou uznána býti.
 Lvt 14 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Lvt 14 2 Tento bude řád při malomocném v den očišťování jeho: K knězi přiveden
 bude.
 Lvt 14 3 I vyjde kněz ven z stanů a pohledí na něj, a uzří-li, že uzdravena
 jest rána malomocenství malomocného:
 Lvt 14 4 Rozkáže kněz tomu, kterýž se očišťuje, vzíti dva vrabce živé a čisté,
 a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený, a yzop.
 Lvt 14 5 I rozkáže kněz zabítí vrabce jednoho, a vycediti krev z něho do nádoby
 hlíněné nad vodou živou.
 Lvt 14 6 A vezme vrabce živého a dřevo cedrové, též červec dvakrát barvený, a
 yzop, a omočí to všecko i s vrabcem živým ve krvi vrabce zabitého nad vodou živou.
 Lvt 14 7 Tedy pokropí toho, kterýž se očišťuje od malomocenství, sedmkrát, a za
 čistého jej vyhlásí, i pustí vrabce živého na pole.
 Lvt 14 8 Ten pak, kterýž se očišťuje, zpěře roucho své a oholí všecy vlasy
 své, umyje se vodou, a čistý bude. Potom vejde do tábora, a bydliti bude vně, nevcházej do
 stanu svého za sedm dní.
 Lvt 14 9 Dne pak sedmého sholí všecy vlasy své, hlavu i bradu svou, i obočí
 své, a tak všecy vlasy své sholí; zpěře také roucha svá a tělo své umyje vodou, a tak očistí
 se.
 Lvt 14 10 Dne pak osmého vezme dva beránky bez poškrvny, a ovci jednu roční bez
 poškrvny, a tři desetiny efi mouky bělné k oběti suché, olejem zadělané, a oleje jednu mírku.
 Lvt 14 11 Kněz pak, kterýž očišťuje, postaví toho člověka očišťujícího se s těmi
 věcmi před Hospodinem u dveří stánu úmluvy.
 Lvt 14 12 I vezme kněz beránka jednoho, kteréhožto obětovati bude v obět za

hřích, a mírku oleje, a obracetí bude tím sem i tam v obět obracení před Hospodinem.
 Lvt 14 13 A zabije beránka toho na místě, kdež se zabijí obět za hřích a obět zápalná, totiž na místě svatém; nebo jakož obět za hřích, tak obět za vinu knězi přináleží, svatá svatých jest.
 Lvt 14 14 I vezme kněz krve z oběti za hřích, a pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé.
 Lvt 14 15 Vezme také kněz z té mírky oleje, a naleje na ruku svou levou.
 Lvt 14 16 A omoče prst svůj pravý v tom oleji, kterýž má na ruce své levé, pokropí z něho prstem svým sedmkrát před Hospodinem.
 Lvt 14 17 Z ostatku pak oleje toho, kterýž má na ruce své, pomaže kněz kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na krev oběti za vinu.
 Lvt 14 18 Což pak zůstane oleje, kterýž jest v ruce kněze, pomaže tím hlavy toho, kterýž se očišťuje; a tak očistí jej kněz před Hospodinem.
 Lvt 14 19 Učiní také kněz obět za hřích, a očistí očišťujícího se od nečistoty jeho. A potom zabije obět zápalnou.
 Lvt 14 20 I bude obětovati kněz tu obět zápalnou, i obět suchou na oltáři; a tak očistí jej, i bude čistý.
 Lvt 14 21 Jestliže pak bude chudý, tak že by s to býti nemohl, tedy vezme jednoho beránka v obět za provinění, k obracení jí sem i tam pro očištění své, a desátý díl mouky bělné olejem zadělané k oběti suché, a mírku oleje,
 Lvt 14 22 Též dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, kteréž by mohl míti, a bude jedno v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou.
 Lvt 14 23 I přinese je v osmý den očišťování svého knězi, ke dveřům stánku úmluvy před Hospodina.
 Lvt 14 24 Tedy kněz vezma beránka oběti za vinu a mírku oleje, obracetí je bude sem i tam v obět obracení před Hospodinem.
 Lvt 14 25 I zabije beránka oběti za provinění, a vezma krve z oběti za provinění, pomaže jí kraje ucha pravého člověka toho, kterýž se očišťuje, a palce ruky jeho pravé, a palce nohy jeho pravé.
 Lvt 14 26 Oleje také naleje kněz na ruku svou levou.
 Lvt 14 27 A omoče prst svůj pravý v oleji, kterýž bude na ruce jeho levé, pokropí jím sedmkrát před Hospodinem.
 Lvt 14 28 Pomaže také kněz olejem, kterýž má na ruce své, kraje ucha pravého toho, kdož se čistí, a palce pravé ruky jeho, a palce pravé nohy jeho, na místě krve z oběti za vinu.
 Lvt 14 29 Což pak zůstává oleje, kterýž jest v ruce kněze, pomaže jím hlavy toho, kterýž se očišťuje; a tak očistí jej před Hospodinem.
 Lvt 14 30 Tolikéž učiní i s hrdličkou jednou aneb s holoubátkem z těch, kteréž zjednati mohl.
 Lvt 14 31 Z těch, kterýchž dostati mohl, obětovati bude jedno za hřích a druhé v obět zápalnou s obětí suchou; a tak očistí kněz očišťujícího se před Hospodinem.
 Lvt 14 32 Ten jest zákon toho, na komž by se ukázala rána malomocenství, a kterýž by nemohl býti s ty věci k očištění svému přináležitě.
 Lvt 14 33 I mluvil Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka:
 Lvt 14 34 Když vejdete do země Kananejské, kterouž já vám za dědictví dávám, a dopustil bych ránu malomocenství na některý dům země, kterouž vládnouti budete,
 Lvt 14 35 Tedy přijde hospodář domu a oznámí knězi řka: Zdá mi se, jako by byla rána malomocenství na domě.
 Lvt 14 36 I rozkáže kněz vyprázdniti dům, dříve než by všel do něho hleděti na tu ránu, aby nebylo poškrvněno něco z těch věcí, kteréž v domě jsou. Potom pak vejde, aby pohleděl na ten dům.
 Lvt 14 37 Tedy vida ránu tu, uzří-li, že rána jest na stěnách domu, totiž důlkové názelení aneb načervení, a na pohledění jsou nižší než stěna jinde:
 Lvt 14 38 Vyjde kněz z domu toho ke dveřím jeho, a dá zavřítí dům ten za sedm dní.
 Lvt 14 39 A v den sedmý navrátí se kněz, a uzří-li, ano se rozmohla rána na stěnách domu toho:
 Lvt 14 40 Rozkáže vyníti kamení, na němž by rána taková byla, a vyvrce je ven za město na místo nečisté.
 Lvt 14 41 Dům pak rozkáže vystrouhati vnitř všudy vůkol; a vysypou prach ten, kterýž sstrouhali, vně za městem na místo nečisté.
 Lvt 14 42 A vezmouce jiné kamení, vyplní jím místo onoho kamení; tolikéž hlíny jiné vezmouce, vymaže dům.
 Lvt 14 43 Pakliť by se navrátila rána, a vzrostla by v tom domě po vyvržení kamení a vystrouhání domu, i po vymazání jeho,
 Lvt 14 44 Tedy vejda kněz, uzří-li, an se rozmohla rána v domě, malomocenství rozjídající se jest v tom domě, nečistý jest.
 Lvt 14 45 I rozboří ten dům a kamení jeho, i dříví jeho, a všecko mazání domu toho, a vynosí ven za město na místo nečisté.
 Lvt 14 46 Jestliže by pak kdo všel do domu toho v ten čas, když zavřín byl, nečistý bude až do večera.

Lvt 14 47 A jestliže by kdo spal v tom domě, zpěře roucha svá; tolikéž jestliže by kdo jedl v tom domě, zpěře roucha svá.
 Lvt 14 48 Jestliže by pak kněz vejda tam, uzřel, že se nerozmohla rána v domě po obnovení jeho, tedy za čistý vyhlásí dům ten; nebo uzdravena jest rána jeho.
 Lvt 14 49 A vezma k očištění domu toho dva vrabce a dřevo cedrové, a červec dvakrát barvený a yzop,
 Lvt 14 50 I zabije vrabce jednoho, a vycedí krev do nádoby hliněné nad vodou živou.
 Lvt 14 51 A vezme dřevo cedrové a yzop, a červec dvakrát barvený, a vrabce živého, omočí to všecko ve krvi vrabce zabitého a u vodě živé, a pokropí domu toho sedmkrát.
 Lvt 14 52 A tak když očistí dům ten krví vrabce a vodou živou a ptákem živým, dřevem cedrovým, yzopem a červcem dvakrát barveným:
 Lvt 14 53 Vypustí ven vrabce živého z města na pole, a očistí dům ten, i bude čistý.
 Lvt 14 54 Ten jest zákon o všeliké ráně malomocenství a poškrvny černé,
 Lvt 14 55 A malomocenství roucha i domu,
 Lvt 14 56 I otekliny, prašiviny a poškrvny pobělavé,
 Lvt 14 57 K ukázání, kdy jest kdo čistý, aneb kdy jest kdo nečistý. Tentž jest zákon malomocenství.
 Lvt 15 1 Mluvil pak Hospodin Mojžíšovi a Aronovi, řka:
 Lvt 15 2 Mluvte synům Izraelským a rcete jim: Když by který muž trpěl tok semene z těla svého, nečistý bude.
 Lvt 15 3 Tato pak bude nečistota jeho v toku jeho: Jestliže vypěňuje tělo jeho tok svůj, aneb že by se zastavil tok v těle jeho, nečistota jeho jest.
 Lvt 15 4 Každé lůže, na němž by ležel, kdož má tok semene, nečisté bude; a všecko, na čemž by seděl, nečisté bude.
 Lvt 15 5 A kdož by se dotekl lůže jeho, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 6 A kdo by sedl na to, na čemž seděl ten, kdož má tok semene, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 7 Jestliže by se kdo dotekl těla trpícího tok semene, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 8 A jestliže by ten, kdož trpí tok semene, plnul na čistého, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 9 Každé sedlo, na němž by seděl ten, kdož má tok semene, nečisté bude.
 Lvt 15 10 A kdož by koli dotekl se něčeho, což bylo pod ním, nečistý bude až do večera; a kdož by co z toho nesl, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 11 Kohož by se pak dotekl ten, kdož má tok semene, a neumyl rukou svých vodou, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 12 Nádoba hliněná, kteréž by se dotekl ten, kdo má tok semene, bude rozbita, a každá nádoba dřevěná vodou vymyta bude.
 Lvt 15 13 Když by pak očištěn byl ten, kdož tok semene trpěl, od toku svého, sečte sedm dní po svém očištění, a zpěře roucha svá, a vodou živou zmyje tělo své, i bude čist.
 Lvt 15 14 Potom dne osmého vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přijda před Hospodina ke dveřím stánku úmluvy, dá je knězi.
 Lvt 15 15 Kterýž obětovati je bude, jedno za hřích a druhé v obět zápalnou; a očistí jej kněz před Hospodinem od toku jeho.
 Lvt 15 16 Muž, z něhož by vyšlo símě scházení, zmyje vodou všecko tělo své, a bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 17 Každé roucho i každá kůže, na níž by bylo símě scházení, zeprána bude vodou, a nečistá bude až do večera.
 Lvt 15 18 Žena také, s kterouž by obýval muž scházením semene, oba zmyjí se vodou, a nečistí budou až do večera.
 Lvt 15 19 Žena pak, když by trpěla nemoc svou, a tok krve byl by z těla jejího, za sedm dní oddělena bude; každý, kdož by se jí dotekl, nečistý bude až do večera.
 Lvt 15 20 Na čemž by koli ležela v čas oddělení svého, nečistěť bude; tolikéž, na čem by koli seděla, nečisté bude.
 Lvt 15 21 Také kdož by se dotekl lůže jejího, zpěře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 22 Kdož by se koli dotekl toho, na čemž seděla, zpěře roucha svá, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
 Lvt 15 23 Což by koli bylo na lůži tom, neb na jaké by koli věci seděla, a dotekl by se toho někdo, nečistý bude až do večera.
 Lvt 15 24 Jestliže by kdo spal s ní, a byla by nečistota její na něm, nečistý bude za sedm dní; i každé lůže, na němž by spal, nečisté bude.
 Lvt 15 25 Žena pak trpěla-li by krvotok po mnohé dny, kromě času nemoci své, totiž krvotok by trpěla přes čas přirozené nemoci: po všecky dny toku nečistoty své, jako i v čas nemoci své přirozené, nečistá bude.
 Lvt 15 26 Každé lůže, na němž by spala po všecky dny toku svého, bude jí jako lůže v přirozené nemoci její; a každá věc, na kteréž by seděla, nečistá bude, podlé nečistoty

přirozené nemoci její.

- Lvt 15 27 kdož by koli dotekl se těch věcí, nečistý bude. Protož zpěře roucho své, a umyje se vodou, i bude nečistý až do večera.
- Lvt 15 28 Když pak očištěna bude od toku svého, sečte sobě sedm dní, a potom očišťovati se bude.
- Lvt 15 29 A v den osmý vezme sobě dvě hrdličky aneb dvě holoubátek, a přinese je knězi ke dveřím stánku úmluvy.
- Lvt 15 30 Z nichž jedno obětovati bude kněz v obět za hřích, a druhé v obět zápalnou, a očistí ji kněz před Hospodinem od toku nečistoty její.
- Lvt 15 31 I budete oddělovati syny Izraelské od nečistot jejich, aby nezemřeli pro nečistoty své, když by poškvrnili příbytku mého, kterýž jest u prostřed nich.
- Lvt 15 32 Tot jest právo trpícího tok semene, i toho, z něhož vychází símě scházení, jímž poškvrněn bývá,
- Lvt 15 33 Tež nemocné ženy v oddělení jejím, i všelikého trpícího tok svůj, buď mužského pohlaví neb ženského, a muže, kterýž by spal s nečistou.
- Lvt 16 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi po smrti dvou synů Aronových, kteřížto, když předstoupili před Hospodina, zemřeli,
- Lvt 16 2 A řekl Hospodin Mojžíšovi: Mluv Aronovi bratru svému, ať nevchází každého času do svatyně za oponu před slitovnicí, kteráž jest na truhle, aby neumřel; nebo já v oblaci ukáži se nad slitovnicí.
- Lvt 16 3 S tímto vcházeti bude Aron do svatyně: S volkem mladým, kterýž bude v obět za hřích, a s beranem k oběti zápalné.
- Lvt 16 4 V sukni lněnou svatou obleče se, a košilku lněnou bude mít na těle hanby své, pasem také lněným opáše se, a čepici lněnou vstaví na hlavu, roucha zajisté svatá jsou tato; i umyje vodou tělo své a obleče se v ně.
- Lvt 16 5 Od shromáždění pak synů Izraelských vezme dva kozly k oběti za hřích, a jednoho berana k zápalné oběti.
- Lvt 16 6 I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a očistí sebe i dům svůj.
- Lvt 16 7 Potom vezme ty dva kozly a postaví je před Hospodinem u dveří stánku úmluvy.
- Lvt 16 8 I dá Aron na ty dva kozly losy, los jeden Hospodinu, a los druhý Azazel.
- Lvt 16 9 A obětovati bude Aron kozla toho, na něhož by los padl Hospodinu, obětovati jej bude za hřích.
- Lvt 16 10 Kozla pak toho, na něhož přišel los Azazel, postaví živého před Hospodinem, aby skrze něho učinil očištění, a pustí ho na poušť k Azazel.
- Lvt 16 11 I bude obětovati Aron volka svého v obět za hřích, a očistí sebe i dům svůj, a zabije volka svého v obět za hřích.
- Lvt 16 12 Vezme také plnou kadidlnici uhlí řeřavého s oltáře, kterýž jest před tváří Hospodinovou, a plné obě hrsti své vonných věcí stlučených, a vnese za oponu.
- Lvt 16 13 A vloží kadidlo to na oheň před Hospodinem, a dým kadění toho přikryje slitovnici, kteráž jest nad svědectvím, a neumře.
- Lvt 16 14 Potom vezma krve volka toho, pokropí prstem svým na slitovnici k východu; tolikéž před slitovnicí kropiti bude sedmkrát krví tou prstem svým.
- Lvt 16 15 Zabije také v obět za hřích kozla toho, kterýž jest lidu, a vnese krev jeho do vnitřku za oponu, a učiní se krví jeho, jakož učinil se krví volka, totiž pokropí jí na slitovnici a před slitovnicí.
- Lvt 16 16 A očistí svatyni od nečistot synů Izraelských a od přestoupení jejich i všech hříchů jejich. Totéž učiní i stánku úmluvy, kterýž jest mezi nimi u prostřed nečistot jejich.
- Lvt 16 17 (Žádný pak člověk ať není v stánku úmluvy, když on vchází k očišťování do svatyně, dokudž by on zase nevyšel a očištění za sebe, za dům svůj i za všecko množství Izraelské nevykonal.)
- Lvt 16 18 Vyjde pak k oltáři, kterýž jest před Hospodinem, a očistí jej. A vezma krve volka toho, a ze krve kozla, dá na rohy oltáře vůkol.
- Lvt 16 19 A pokropí ho svrchu krví tou prstem svým sedmkrát, a očistí jej i posvětit ho od nečistot synů Izraelských.
- Lvt 16 20 A když by dokonal očištění svatyně a stánku úmluvy a oltáře, obětovati bude kozla živého.
- Lvt 16 21 A vlože Aron obě ruce své na hlavu kozla živého, vyznávati bude nad ním všechny nepravosti synů Izraelských, a všechna přestoupení jejich se všemi hříchy jejich, a vloží je na hlavu kozla, a vyžene ho člověk k tomu zřízený na poušť.
- Lvt 16 22 (Kozel ten zajisté ponese na sobě všechny nepravosti jejich do země pusté.) A pustí kozla toho na poušti.
- Lvt 16 23 Potom pak přijde Aron do stánku úmluvy, svleče s sebe roucha lněná, v něž se byl oblékl, když vjíti měl do svatyně, a nechá jich tu.
- Lvt 16 24 A umyje tělo své vodou na místě svatém, a obleče se zase v roucha svá, a vyjda, obětovati bude obět zápalnou svou a obět zápalnou lidu, a očistí sebe i lid.
- Lvt 16 25 A tuk oběti za hřích pálití bude na oltáři.
- Lvt 16 26 Ten pak, kterýž vyvedl kozla na Azazel, zpěře roucha svá, a zmyje tělo své vodou, a potom vejde do stanů.

Lvt 16 27 volka pak za hřích a kozla za hřích, jejichž krev vnesena byla k vykonání očištění v svatyni, vynese ven z tábora, a spálí ohněm kůže jejich, i lejna jejich.

Lvt 16 28 Kdož by pak spálil je, zpěře roucha svá, a umyje tělo své vodou, a potom vejde do tábora.

Lvt 16 29 Bude vám i toto za věčné ustanovení: Sedmého měsíce, desátého dne téhož měsíce ponížovati budete duší svých, a žádného díla nebudete dělati, ani doma zrozený, ani příchozí, kterýž jest pohostinu mezi vámi.

Lvt 16 30 Nebo v ten den očistí vás, abyste očištění byli; ode všech hříchů svých před Hospodinem očištění budete.

Lvt 16 31 Sobota odpočínutí bude vám, a ponížovati budete duší svých ustanovením věčným.

Lvt 16 32 Očišťovati pak bude kněz, kterýž jest pomazaný, a jehož ruce posvěceny jsou k vykonávání úřadu kněžského místo otce svého, a obleče se v roucha lněná, roucha svatá.

Lvt 16 33 A očistí svatyni svatou a stánek úmluvy, očistí také i oltář, i kněží, i všecken lid shromážděný očistí.

Lvt 16 34 A bude vám to ustanovením věčným k očišťování synů Izraelských ode všech hříchů jejich, každého roku jednou. I učinil Mojžíš tak, jakž jemu byl přikázal Hospodin.

Lvt 17 1 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka:

Lvt 17 2 Mluv k Aronovi a synům jeho i ke všechněm synům Izraelským, a rci jim: Tato jest věc, kterouž přikázal Hospodin, řka:

Lvt 17 3 Kdož by koli z domu Izraelského zabil vola aneb beránka, neb kozu, buď mezi stany, aneb kdož by zabil vně za stany,

Lvt 17 4 A ke dveřím stánku úmluvy nepřivedl by ho, aby obětoval obět Hospodinu před příbytkem Hospodinovým: vinen bude krví, nebo krev vylil; protož vyhlazen bude muž ten z prostředku lidu svého.

Lvt 17 5 Přivedou tedy synové Izraelští oběti své, kteréž by na poli zabíjeti chtěli, přivedou je, pravím, k Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, k knězi, a obětovati budou oběti pokojné Hospodinu.

Lvt 17 6 A pokropí kněz krví na oltáři Hospodinovu u dveří stánku úmluvy, a páliť bude tuk u vůni líbeznou Hospodinu.

Lvt 17 7 A nikoli více nebudou obětovati obětí svých ďáblům, po nichžto odcházejíce, oni smilní. Zákon tento bude jim věčný i všechněm potomkům jejich.

Lvt 17 8 Protož povíš jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích, kteříž by pohostinu byli mezi vámi, obětoval zápal aneb jinou obět,

Lvt 17 9 A ke dveřím stánku úmluvy nepřivedl by jí, aby ji obětoval Hospodinu; tedy vyhlazen bude člověk ten z lidu svého.

Lvt 17 10 A kdož by koli z domu Izraelského aneb z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi nimi, jedl jakou krev: postavím tvář svou proti člověku tomu, a vyhladím jej z prostředku lidu jeho.

Lvt 17 11 Nebo duše všelikého těla ve krvi jest, já pak oddal jsem vám ji k oltáři, k očišťování duší vašich. Nebo sama krev na duši očišťuje.

Lvt 17 12 Protož řekl jsem synům Izraelským: Nižádný z vás nebude jísti krve; ani příchozí, kterýž pohostinu jest mezi vámi, nebude krve jísti.

Lvt 17 13 A kdož by koli z synů Izraelských aneb z příchozích, kteříž jsou pohostinu mezi vámi, honě, ulovil zvíře aneb ptáka, což se jísti může, tedy vycedí krev jeho a zasype ji prstí.

Lvt 17 14 Nebo duše všelikého těla jest krev jeho, kteráž jest v duši jeho. Protož jsem pověděl synům Izraelským: Krve žádného těla jísti nebudete, nebo duše všelikého těla jest krev jeho; kdož by koli jedl ji, vyhlazen bude.

Lvt 17 15 Kdož by pak koli jedl tělo mrtvé aneb udávené, buď on doma zrozený aneb příchozí: zpěře roucha svá, a umyje se vodou, a nečistý bude až do večera, potom pak čistý bude.

Lvt 17 16 A pakli nezpěře roucha svého, a těla svého neumyje, tedy ponese nepravost svou.

Lvt 18 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 18 2 Mluv synům Izraelským a rci jim: Já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 18 3 Vedlé skutků země Egyptské, v níž jste bydlili, nečiňte, ani podlé skutků země Kananejské, do kteréž já vás uvozuji, činiti budete, a v ustanoveních jejich nechoďte.

Lvt 18 4 Soudy mé čiňte a ustanovení mých ostříhejte, abyste chodili v nich: Já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 18 5 Ostříhejte ustanovení mých a soudů mých. Člověk ten, kterýž by je činil, živ bude v nich: Já jsem Hospodin.

Lvt 18 6 Nižádný člověk k žádné přítelkyni krevní nepřistupuj k obnažení hanby její: Já jsem Hospodin.

Lvt 18 7 Hanby otce svého a matky své neodkryješ; matka tvá jest, neodkryješ hanby její.

Lvt 18 8 Hanby ženy otce svého neodkryješ; nebo hanba otce tvého jest.

Lvt 18 9 Hanby sestry své, dcery otce svého aneb dcery matky své, kteráž doma zplozena aneb vně zplozena jest, neodkryješ hanby jejích.

Lvt	18	10	Hanby vnučky své, buď po synu neb dceři své, neodkryješ; nebo hanba tvá jsou.
Lvt	18	11	Hanby dcery manželky otce svého, kteráž jest zplozena od otce tvého, tvá sestra jest, neodkryješ hanby její.
Lvt	18	12	Hanby sestry otce svého neodkryješ; nebo krevní přítelkyně otce tvého jest.
Lvt	18	13	Hanby sestry matky své neodkryješ; nebo krevní přítelkyně matky tvé jest.
Lvt	18	14	Hanby bratra otce svého neodkryješ; k manželce jeho nevejdeš, stryňa tvá jest.
Lvt	18	15	Hanby nevěsty své neodkryješ; manželka jest syna tvého, neodkryješ hanby její.
Lvt	18	16	Hanby manželky bratra svého neodkryješ; nebo hanba bratra tvého jest.
Lvt	18	17	Hanby ženy a dcery její neodkryješ. Vnučky její po synu neb po dceři její nepojmeš, abys odkryl hanbu její; nebo krevní jsou, a nešlechetnost jest.
Lvt	18	18	Nevezmeš sobě ženy k ženě první, abys ssoužil ji, odkrýváje hanbu její za života jejího.
Lvt	18	19	Také k ženě, když jest v své nemoci nečisté, nepřistoupíš, odkrýváje hanbu její.
Lvt	18	20	S manželkou bližního svého nebudeš obcovati, poškrňuje se s ní.
Lvt	18	21	Nedopustíš, aby kdo z semene tvého proveden byl skrze oheň modly Moloch, abys nepoškrvnil jména Boha svého: Já jsem Hospodin.
Lvt	18	22	Nebudeš obcovati s mužským pohlavím, scházej se s ním jako s ženou; nebo ohavnost jest.
Lvt	18	23	A s žádným hovadem nebudeš obcovati, poškrňuje se s ním; ani žena nepoddá se hovadu, aby s ním obývala; nebo mrzkost jest.
Lvt	18	24	A protož nepoškrňujte se žádnou touto věcí; nebo těmito všemi věcmi poškrvnili se pohané, kteréž já vyvrhu od tváři vaší.
Lvt	18	25	Nebo poškrvnila se země, a navštívím nepravost její na ní, a vyvrátí země obyvatele své.
Lvt	18	26	Ale vy ostříhejte ustanovení mých a soudů mých, a nečiňte nižádných ohavností těchto, tak domáci jako příchozí, kterýž jest pohostinu u prostřed vás.
Lvt	18	27	(Nebo všecky ty ohavnosti činili lidé země té, kteříž byli před vámi, čímž poškrvněna jest země.)
Lvt	18	28	Aby nevyvrátila vás země, proto že byste jí poškrvnili, jako vyvrátila národ, kterýž byl před vámi.
Lvt	18	29	Nebo kdož by koli dopustil se některé ze všech ohavností těch: duše zajisté, kteréž by činily to, vyhlazeny budou z prostředku lidu svého.
Lvt	18	30	Protož ostříhejte přikázání mých, abyste nečinili ničeho z obyčejů ohavných, kteréž činění jsou před vámi, aniž sebe jimi poškrňujte: Já jsem Hospodin Bůh váš.
Lvt	19	1	I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Lvt	19	2	Mluv ke všemu množství synů Izraelských a rci jim: Svatí buďte, nebo svatý jsem, já Hospodin Bůh váš.
Lvt	19	3	Jeden každý matky své a otce svého báti se budete. A sobot mých ostříhejte, nebo já jsem Hospodin Bůh váš.
Lvt	19	4	Neobracejte se k modlám, a bohů litých nedělejte sobě: Já jsem Hospodin Bůh váš.
Lvt	19	5	A když obětovati budete oběti pokojné Hospodinu, z dobré vůle své obětovati budete je.
Lvt	19	6	Kterého dne obětovati budete, jísti budete je, i nazejtří; což by pak zůstalo až do třetího dne, ohněm spáleno bude.
Lvt	19	7	Pakli předce jísti budete dne třetího, věc ohavná bude, a nebude oblíbená.
Lvt	19	8	Kdož by to jedl, pokutu nepravosti své ponese; nebo svatosti Hospodinovy poškrvnil, protož vyhlazena bude duše ta z lidu svého.
Lvt	19	9	Když budete žítí obilé země vaší, nesežneš naskrze všeho pole svého, a nebudeš sbíрати pozůstalých klasů žně své.
Lvt	19	10	Tolikéž ostatků vinice své nebudeš bráti, a zrní vinice své nebudeš sbíрати; chudému a příchozímu zanecháš toho: Já jsem Hospodin Bůh váš.
Lvt	19	11	Nekraďte a nelžete, a nižádný neoklamávej bližního svého.
Lvt	19	12	Nepřisahejte křivě ve jméno mé, aniž kdo poškrňuj jména Boha svého: Já jsem Hospodin.
Lvt	19	13	Neutiskneš mocí bližního svého, aniž oblopíš ho. Nezůstane mzda dělníka u tebe až do jitra.
Lvt	19	14	Hluchému nebudeš zlořečiti, a před slepým nepoložíš úrazu, ale báti se budeš Boha svého, nebo já jsem Hospodin.
Lvt	19	15	Neučiníš neprávě v soudu. Neprijmeš osoby chudého, aniž šanovati budeš osoby bohatého; spravedlivě souditi budeš bližního svého.
Lvt	19	16	Nebudeš choditi jako utrhač v lidu svém, aniž státi budeš na hrdlo bližnímu svému: Já jsem Hospodin.
Lvt	19	17	Nebudeš nenáviděti bratra svého v srdci svém; svobodně potresceš bližního svého, a nesneseš na něm hříchu.

Lvt 19 18 Nebudeš se mstít, aniž držeti budeš hněvu proti synům lidu svého, ale milovati budeš bližního svého jako sebe samého: Já jsem Hospodin.

Lvt 19 19 Ustanovení mých ostříhejte. Hovadu svému nedáš se scházeti s hovadem jiného pokolení. Pole svého neposeješ rozdílným semenem, a rouchem z rozdílných věcí, jako z vlny a ze lnu, setkaným nebudeš se odívati.

Lvt 19 20 Jestliže by muž spal s ženou, a obcoval s ní, kteráž děvkou jsuc, byla by zasnoubená jinému muži, a nebyla by žádnou mzdou vykoupěna, ani propuštěna: oba dva zmrskáni budou, a neumrouť; nebo nebyla svobodná učiněna.

Lvt 19 21 On pak přivede obět za vinu svou Hospodinu ke dveřím stánku úmluvy, skopce za vinu.

Lvt 19 22 I očistí jej kněz skopcem, kterýž se obětuje za vinu před Hospodinem, od hříchů jeho, kterýmž zhřešil, a bude mu odpuštěn hřích jeho.

Lvt 19 23 Když pak vejdete do země, a nasázíte všelikého stromovi ovoce nesoucího, tedy obřežete neobřežení jeho, totiž ovoce jeho. Po tři léta budete mít je za neobřezané, protože nebude jedeno.

Lvt 19 24 Čtvrtého pak léta bude všeliké ovoce jeho posvěcené k chválení Hospodina,

Lvt 19 25 (Pátého teprv léta jísti budete ovoce jeho), aby rozmnožil vám úrody jeho; nebo já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 19 26 Nic nebudete jísti se krví. Nebudete hádati, aniž na časích zakládati budete.

Lvt 19 27 Nebudeš stříhati vlasů hlavy své okrouhle, aniž zohaví kdo brady své.

Lvt 19 28 Nad mrtvým pak nebudete řezati těla svého, a žádného znamení vyrytého na sobě neučiníte: Já jsem Hospodin.

Lvt 19 29 Nepoškvřňuj dcery své, dopouštěje smilniti jí, aby země nesmilnila a nebyla naplněna nešlechtností.

Lvt 19 30 Sobot mých ostříhati budete, a svatyně mé báti se budete: Já jsem Hospodin.

Lvt 19 31 Neobracejte se k hadačům a věštcům, ani od nich rady beřte, poškvřňující se s nimi: Já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 19 32 Před člověkem šedivým povstaň, a cti osobu starého, a boj se Boha svého, nebo já jsem Hospodin.

Lvt 19 33 Jestliže bude pohostinu u tebe příchozí v zemi vaší, nečiňte jemu křivdy.

Lvt 19 34 Jakožto jeden z doma zrozených vašich, tak bude vám příchozí, kterýž jest u vás pohostinu, a milovati ho budeš jako sebe samého; nebo i vy pohostinu jste byli v zemi Egyptské: Já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 19 35 Nečiňte nepravé v soudu, v rozměřování, v váze a v míře.

Lvt 19 36 Závaží spravedlivé, kámen spravedlivý, korec spravedlivý, pintu spravedlivou mítí budete: Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské.

Lvt 19 37 Protož ostříhejte všech ustanovení mých a všech soudů mých, a čiňte je, nebo já jsem Hospodin.

Lvt 20 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 20 2 Synům také Izraelským díš: Kdo by koli z synů Izraelských a z příchozích, kteříž by byli pohostinu v Izraeli, dal z semene svého modle Moloch, smrtí umře. Lid země té kamením jej uhází.

Lvt 20 3 Nebo já postavím tvář svou proti takovému, a vyhladím ho z prostředku lidu jeho, proto že z semene svého dal modle Moloch, a tak zprznil svatyni mou, a poškvřnil jména svatosti mé.

Lvt 20 4 Jestliže by pak lid země té všelijak přehlídal to na člověku tom, kterýž by dal z semene svého modle Moloch, a nezahubil by ho:

Lvt 20 5 Tedy já postavím tvář svou proti muži tomu a proti čeledi jeho, a vyhladím ho i všechny, kteříž smilníce, odcházeli po něm, aby smilnili, následujícíce Molocha, z prostředku lidu jeho.

Lvt 20 6 Duše, kteráž by se obrátila k hadačům a věštcům, aby smilnila, postupujíc po nich: postavím tvář svou proti duši té, a vyhladím ji z prostředku lidu jejího.

Lvt 20 7 A protože posvěťte se a buďte svatí, nebo já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 20 8 A ostříhejte ustanovení mých, a čiňte je: Já jsem Hospodin posvítitel váš.

Lvt 20 9 Kdož by koli zlořečil otci svému neb matce své, smrtí umře. Otcí svému a matce své zlořečil, krev jeho bude na něm.

Lvt 20 10 Muž, pak, kterýž by se cizoložství dopustil s ženou něčí, že zcizoložil s ženou bližního svého, smrtí umře cizoložník ten i cizoložnice.

Lvt 20 11 A kdož by koli obcoval s ženou otce svého, hanbu otce svého odkryl. Smrtí umrou oba dva, krev jejich bude na ně.

Lvt 20 12 Kdož by pak obcoval s nevěstou svou, smrtí umrou oba dva. Mrzkosti se dopustili, krev jejich bude na ně.

Lvt 20 13 A kdož by se scházel s pohlavím mužským jako s ženou, ohavnost učinili oba dva. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.

Lvt 20 14 A kdož by vzal ženu a matku její nešlechtnost jest. Ohněm spálí i její je, aby nebylo nešlechtností u prostřed vás.

Lvt 20 15 Kdož by pak obcoval s hovadem, smrtí umře, a hovado zabijete.

Lvt 20 16 Tolikéž žena, kteráž by přistoupila k některému hovadu, aby obcovala s ním, zabiješ ji i to hovado. Smrtí umrou, krev jejich bude na ně.

Lvt 20 17 Kdož by koli vezma sestru svou, dceru otce svého, aneb dceru matky své, viděl by hanbu její, a ona také viděla by hanbu jeho, mrzkost jest. Protož vyhlazeni budou před očima synů lidu svého; nebo hanbu sestry své odkryl, nepravost svou ponese.

Lvt 20 18 A kdož by koli spal s ženou v její nemoci a obnažil by hanbu její, a tok její by odkryl, i ona ukázala by krvotok svůj: vyhlazeni budou oba z prostředku lidu svého.

Lvt 20 19 Hanby sestry matky své a sestry otce svého neodkryješ. Nebo kdož by to učinil, krevní přítelkyni svou by obnažil; protož nepravost svou ponесou.

Lvt 20 20 Kdož by pak spal s ženou strýce svého, hanbu strýce svého odkryl. Ponesou hřích svůj, bez dětí zemrou.

Lvt 20 21 Tolikéž kdož by vzal manželku bratra svého, mrzkost jest. Hanbu bratra svého obnažil, protož bez dětí budou.

Lvt 20 22 Ostríhejtež tedy všech ustanovení mých a všech soudů mých, a činite je, aby nevyvrátila vás země, do níž já uvozuji vás, abyste v ní bydlili.

Lvt 20 23 Aniž chodte v ustanoveních národu toho, kterýž já vyvrhu od tváři vaší; nebo všecky ty věci činili, a měl jsem je v ošklivosti.

Lvt 20 24 Vám jsem pak řekl: Vládnouti budete zemí jejich, a já dám ji vám, abyste ji dědičně obdrželi, zemi tekoucí mlékem a strdí. Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vás oddělil od jiných národů.

Lvt 20 25 Protož vy mějte rozdíl mezi hovadem čistým a nečistým, a mezi ptákem čistým a nečistým, a nepoškrvňujte duši svých hovady a ptactvem, a tím vším, což se plazí po zemi, kteréž jsem já vám oddělil, abyste je měli za nečisté.

Lvt 20 26 Ale budete mi svatí; nebo svatý jsem já Hospodin, a oddělil jsem vás od jiných národů, abyste byli moji.

Lvt 20 27 Muž pak neb žena, kteříž by měli ducha čarodějného a věštího, smrtí umrou. Kamením uházejí je, krev jejich bude na ně.

Lvt 21 1 Řekl také Hospodin Mojžíšovi: Mluv kněžím synům Aronovým a rci jim: Při mrtvém nepoškrvni se žádný z vás v lidu svém.

Lvt 21 2 Toliko při krevním příteli svém, mateři neb otci svém, synu neb dceři své a bratru svém,

Lvt 21 3 Též při sestře své, panně sobě nejbližší, kteráž neměla muže, při té poškrvni se.

Lvt 21 4 Nepoškrvni se při knížeti lidu svého, tak aby nečistý byl.

Lvt 21 5 Nebudou dělati sobě lysiny na hlavě své, vytrhávající sobě vlasy. A brady své nebudou holiti, ani těla svého řezati.

Lvt 21 6 Budou svatí Bohu svému, aniž poškrvni jména Boha svého; nebo oběti ohni vé Hospodi novy, chléb Boha svého obětují, protož svatí budou.

Lvt 21 7 Ženy nevěstky aneb poškrvněné nevezmou sobě, a ženy zahnané od muže jejího nepojmou; nebo svatý jest jeden každý z nich Bohu svému.

Lvt 21 8 Ty také, lide, za svatého budeš jej míti, nebo chléb Boha tvého obětuje. Protož svatý bude tobě, nebo já svatý jsem Hospodin, kterýž posvěcuji vás.

Lvt 21 9 Dcera pak některého kněze, když by se smilství dopustila, otce svého poškrvnila. Ohněm spálena buď.

Lvt 21 10 Kněz pak nejvyšší mezi bratřími svými, na jehožto hlavu vylit jest olej pomazání, a posvětil rukou svých, aby oblačel se v roucho svaté, hlavy své neodkryje a roucha svého neroztrhne.

Lvt 21 11 Aniž k kterému tělu mrtvému přistoupí, a aniž při otci aneb mateři své poškrvni se.

Lvt 21 12 Nevyjde z svatyně a nepoškrvni svatyně Boha svého; nebo koruna oleje pomazání Boha jeho jest na něm: Já jsem Hospodin.

Lvt 21 13 On také ženu v panenství jejím za manželku sobě pojme.

Lvt 21 14 Vdovy, aneb zahnané, aneb poškrvněné, nevěstky, žádné z těch nebude sobě bráti, ale pannu z lidu svého vezme sobě za manželku.

Lvt 21 15 A nepoškrvni semene svého v rodu svém, nebo já jsem Hospodin posvětitel jeho.

Lvt 21 16 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka:

Lvt 21 17 Mluv k Aronovi a rci: Kdožkoli z semene tvého po všech rodech svých bude míti na sobě vadu, nechtě nepřistupuje, aby obětoval chléb Boha svého.

Lvt 21 18 Nebo žádný muž, kterýž by měl na sobě vadu, nemá přistupovati: Muž slepý, aneb kulhavý, aneb mající oud některý příliš malý, aneb příliš veliký,

Lvt 21 19 Aneb muž, kterýž by měl zlámanou nohu, aneb zlámanou ruku,

Lvt 21 20 Aneb hrbovatý, aneb krhavý, aneb kterýž má bělmo na oku svém, aneb prašivost ustavičnou, neb lišeje, aneb stlačené luno.

Lvt 21 21 Nižádný muž, kterýž by měl na sobě nějakou vadu, z semene Arona kněze, nepřistoupí, aby obětoval oběti ohnivě Hospodinu; nebo vada na něm jest. Nepřistoupit, aby obětoval chléb Boha svého.

Lvt 21 22 Chléb však Boha svého z věcí svatosvatých a z věcí svatých jísti bude.

Lvt 21 23 Ale za oponu nebude vcházeti a k oltáři nebude přistupovati, nebo vada jest na něm, aby nepoškrvnil svatyně mé; nebo já jsem Hospodin posvětitel jejich.

Lvt 21 24 Ta slova mluvil Mojžíš k Aronovi a k synům jeho, i ke všechněm synům

Izrael ským.

- Lvt 22 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Lvt 22 2 Mluv Aronovi a synům jeho, ať se zdržují od věcí těch, kteréž jsou
 posvěceny od synů Izraelských, a ať nepoškrvňují jména svatého mého v tom, což mi oni
 posvěcují: Já jsem Hospodin.
 Lvt 22 3 Rci jim: Kdo by koli ze všeho semene vašeho v pronároděch vašich
 přistoupil ku posvěceným věcem, kterýchž by posvětili synové Izraelští Hospodinu, když
 nečistota jeho na něm jest, vyhlazena bude duše ta od tváře mé: Já jsem Hospodin.
 Lvt 22 4 Kdo by koli z semene Aronova byl malomocný, aneb tok semene trpící,
 nebude jísti z věcí posvěcených, dokavadž by se neočistil. A kdož by se koli dotekl nečistoty
 těla mrtvého, aneb toho, z něhož by vyšlo símě scházení,
 Lvt 22 5 Aneb kdo by se dotkl kterého zeměplazu, jímž by se poškrvnil, aneb
 člověka, pro něhož by byl nečistý vedlé všelijaké nečistoty jeho:
 Lvt 22 6 Člověk, kterýž by se čehokoli toho dotekl, nečistý bude až do večera,
 a nebude jísti z věcí posvěcených, leč by umyl tělo své vodou.
 Lvt 22 7 A po západu slunce čistý bude, a potom bude moci jísti z věcí
 posvěcených, nebo pokrm jeho jest.
 Lvt 22 8 Mrchy a udáveného jísti nebude, aby se tím nepoškrvnil: Já jsem,
 Hospodin.
 Lvt 22 9 Protož ostříhati budou přísluhování mých, aby hříchů na se neuvedli, a
 nezemřeli v něm, proto že je zprznili: Jáť jsem Hospodin posvětitel jejich.
 Lvt 22 10 Žádný cizí nebude jísti z věcí posvěcených, ani podruh kněžský, ani
 nájemník nebude jísti věcí posvěcených.
 Lvt 22 11 Koupil-li by kněz člověka za své peníze, ten jísti bude z věcí těch,
 též v domě jeho zplozený: ti budou jísti z pokrmu jeho.
 Lvt 22 12 Ale dcera knězova, kteráž by se vdala za muže z jiného pokolení, ta z
 obětí vzhůru pozdvížených, totiž věcí svatých, nebude jísti.
 Lvt 22 13 Kdyby pak dcera knězova ovdověla, aneb zahrána byla od muže, nemající
 plodu, a navrátila by se do domu otce svého: tak jako v dětinství svém chléb otce svého jísti
 bude, cizí pak žádný nebude jísti z něho.
 Lvt 22 14 Jedl-li by pak kdo z nedopatření věci posvěcené, pátý díl nad to přidá
 knězi, a nahradí jemu tu věc posvěcenou,
 Lvt 22 15 Aby nepoškrvňovali věcí svatých, kteréž by synové Izraelští obětovali
 Hospodinu,
 Lvt 22 16 A neuvozovali na ně pokuty za provinění, že jedli věci posvěcené
 jejich; nebo já jsem Hospodin, kterýž jich posvěcují.
 Lvt 22 17 Dále mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka:
 Lvt 22 18 Mluv k Aronovi a k synům jeho i ke všechněm synům Izraelským, a rci
 jim: Kdož by koli z domu Izraelského aneb z pohostinných, kteříž jsou v Izraeli, obětovali
 obět svou vedlé všech slibů svých, vedlé všech darů dobrovolných svých, kteréž by obětovali
 Hospodinu v obět zápalnou:
 Lvt 22 19 Z dobré vůle své obětovati budete samce bez poškrvny, z skotů, z ovcí
 a z koz.
 Lvt 22 20 Což by koli mělo na sobě vadu, nebudete toho obětovati; nebo nebude
 příjemné od vás.
 Lvt 22 21 Pakli by kdo obětoval obět pokojnou Hospodinu, vykonáváje slib svůj,
 aneb dobrovolný dar, buď z skotů, aneb z bravů; ať jest bez vady, aby bylo příjemné; nebudet
 žádné poškrvny na něm.
 Lvt 22 22 Slepého aneb polámaného, osekáného aneb uhřívého, prašivého aneb s
 lišejí, takového neobětujte Hospodinu a nedávejte jich k ohnivě oběti na oltář Hospodinův.
 Lvt 22 23 Vola neb dobytče s nedorostlými neb přerostlými oudy, v dobrovolný
 zajisté dar obětovati je budeš, ale za slib nebude příjemný.
 Lvt 22 24 Ztlačeného aneb ztlučného, odtrženého, vykleštěného nebudete
 obětovati Hospodinu; neučiníte toho v zemi vaší.
 Lvt 22 25 A z ruky cizozemce nebudete obětovati chleba Bohu svému ze všech těch
 věcí, nebo porušení jejich jest na nich; vadu mají, nebudou příjemné od vás.
 Lvt 22 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Lvt 22 27 Vůl neb beran, aneb koza, když se urodí, za sedm dní při matce své
 zanecháno bude, osmého pak dne i potom bude příjemné k oběti ohnivě Hospodinu.
 Lvt 22 28 Krávy pak a dobytčete s mladým jeho nezabijete jednoho dne.
 Lvt 22 29 A když byste obětovali obět chvály Hospodinu, dobrovolně ji obětovati
 budete.
 Lvt 22 30 V tentýž den snědena bude a nepozůstavíte z ní ničeho až do jitra: Já
 jsem Hospodin.
 Lvt 22 31 Protož ostříhejte příkázání mých a čiňte je: Já jsem Hospodin.
 Lvt 22 32 A nepoškrvňujte jména svatého mého, i budouť posvěcen u prostřed synů
 Izraelských: Já jsem Hospodin posvětitel váš,
 Lvt 22 33 Kterýž jsem vás vyvedl z země Egyptské, abych vám byl za Boha: Já jsem
 Hospodin.
 Lvt 23 1 Mluvil opět Hospodin Mojžíšovi, řka:
 Lvt 23 2 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Slavnosti Hospodinovy, kteréž
 nazývati budete shromáždění svatá, tyto jsou slavnosti mé:

Lvt	23	3	Šest dní dělati budete, dne pak sedmého sobota odpočinutí jest, žádného díla nedělejte, nebo jest sobota Hospodinoва, ve všech příbytcích vašich.
Lvt	23	4	Protož tyto jsou slavnosti Hospodiny, shromáždění svatá, kteréž slaviti budete v časy jejich určité:
Lvt	23	5	Měsíce prvního, čtrnáctého dne téhož měsíce u večer bude Fáze Hospodinoва.
Lvt	23	6	A patnáctého dne téhož měsíce svátek přesnic bude Hospodinu; za sedm dní přesné chleby jísti budete.
Lvt	23	7	Dne prvního sbor svatý míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati.
Lvt	23	8	Ale obětovati budete oběť ohnivou Hospodinu za sedm dní. Dne také sedmého sbor svatý bude; žádného díla robotného nebudete dělati.
Lvt	23	9	I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Lvt	23	10	Mluv k synům Izraelským a řci jim: Když vejдете do země, kterouž já dávám vám, a žítí budete obilí její, tedy přinesete snopek prvotiny žně vaší k kněží.
Lvt	23	11	Kterýž obracetí bude sem i tam snopek ten před Hospodinem, aby byl příjemnou obětí za vás; nazejtří po sobotě obracetí jej bude kněz.
Lvt	23	12	Kterého dne obracetí budete snopek ten, téhož zabijete beránka ročního bez poškrvny v oběť zápalnou Hospodinu.
Lvt	23	13	Též i oběť suchou jeho, dvě desetiny mouky bělné olejem zadělané, v oběť ohnivou Hospodinu u vůni příjemnou, a mokrou oběť jeho, vína čtvrtý díl míry hín.
Lvt	23	14	Chleba pak, ani pražmy, ani zrní vymnutého nebudete jísti, až právě do toho dne, když obětovati budete oběť Bohu svému. Ustanovení to věčné bude v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich.
Lvt	23	15	Počtete sobě také od prvního dne po sobotě, ode dne, v němž jste obětovali snopek sem i tam obracení, (plných sedm téhodnů atž jest),
Lvt	23	16	Až do prvního dne po sedmém téhodni, sečtete padesáte dní, a tehdy obětovati budete novou oběť suchou Hospodinu.
Lvt	23	17	Z příbytků svých přinesete chleby sem i tam obracení, dva bochníky ze dvou desetin mouky bělné budou; kvašené je upečete, prvotiny jsou Hospodinu.
Lvt	23	18	A s tím chlebem obětovati budete sedm beránků ročních bez vady, a volka mladého jednoho, a skopce dva; oběť zápalná budou Hospodinu, s oběťmi svými suchými i mokrymi, oběť ohnivá vůně spokojující Hospodina.
Lvt	23	19	Zabijete také kozla jednoho za hřích, a dva beránky roční k oběti pokojné.
Lvt	23	20	I bude je kněz sem i tam obracetí s chleby prvotin v oběť sem i tam obracení před Hospodinem, i s těmi dvěma beránky; a budou svaté věci Hospodinu, a dostanou se kněží.
Lvt	23	21	I vyhlásíte v ten den slavnost, shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati. Ustanovení to bude věčné ve všech příbytcích vašich, v pronárodech vašich.
Lvt	23	22	A když budete žítí obilí krajiny vaší, nesežneš všeho až do konce pole svého, a pozůstalých klasů po žni své nebudeš sbíratí; chudému a příchozímu zanecháš jich: Já jsem Hospodin Bůh váš.
Lvt	23	23	Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Lvt	23	24	Mluv synům Izraelským takto: Měsíce sedmého, v první den téhož měsíce, budete míti odpočinutí, památku troubení, shromáždění svaté držíce.
Lvt	23	25	Žádného díla robotného nebudete dělati, a budete obětovati oběť ohnivou Hospodinu.
Lvt	23	26	Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Lvt	23	27	Desátý pak den každého měsíce sedmého den očišťování jest. Shromáždění svaté míti budete, a ponížovati budete životů svých, a obětovati oběť ohnivou Hospodinu.
Lvt	23	28	Žádného díla nebudete dělati v ten den; nebo den očišťování jest, k očišťování vás před Hospodinem Bohem vašim.
Lvt	23	29	A všeliká duše, kteráž by neponižovala se toho dne, vyhlazena bude z lidu svého.
Lvt	23	30	Kdož by koli dílo nějaké dělal toho dne, zatratím člověka toho z lidu jeho.
Lvt	23	31	Žádného díla nedělejte. Ustanovení to bude věčné v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich.
Lvt	23	32	Sobotu odpočinutí míti budete, když ponížovati budete duši svých, devátého dne téhož měsíce u večer; od večera až do druhého večera držeti budete sobotu svou.
Lvt	23	33	Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Lvt	23	34	Mluv synům Izraelským a řci: Každého patnáctého dne měsíce sedmého slavnost stánků za sedm dní bude Hospodinu.
Lvt	23	35	Dne prvního shromáždění svaté bude; žádného díla robotného nebudete dělati.
Lvt	23	36	Za sedm dní obětovati budete oběť ohnivou Hospodinu. Dne osmého shromáždění svaté míti budete, a obětovati budete oběť ohnivou Hospodinu; svátek jest, žádného díla robotného nebudete dělati.
Lvt	23	37	To jsou slavnosti Hospodiny, kteréž slaviti budete, mívajíce

shromáždění svatá, abyste v nich obětovali oběť ohnivou Hospodinu, zápal, oběť suchou, oběť pokojnou, a oběti mokré, jedno každé ve dni svém,
 Lvt 23 38 Kromě sobot Hospodinových, a kromě darů vašich, i všech slibů vašich a kromě všech dobrovolných obětí vašich, kteréž dávati budete Hospodinu.
 Lvt 23 39 A však dne patnáctého toho měsíce sedmého, když byste shromáždili úrody země, světiti budete svátek Hospodinův za sedm dní. Dne prvního odpočinutí bude, tolikéž dne osmého bude odpočinutí.
 Lvt 23 40 A naberouce sobě dne prvního ovoce z stromů krásných, a ratolestí palmových, a větví z stromů hustých, a vrbí od potoku, veseliti se budete před Hospodinem Bohem svým za sedm dní.
 Lvt 23 41 A tak držeti budete ten svátek Hospodinův za sedm dní každého roku. Ustanovení to bude věčné v pronároděch vašich; každého měsíce sedmého slaviti jej budete.
 Lvt 23 42 V staních zůstanete za sedm dní. Kdožkoli doma zrozený jest v Izraeli, v staních zůstávati budete,
 Lvt 23 43 Aby věděli potomci vaši, že jsem choval v staních syny Izraelské, když jsem je vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.
 Lvt 23 44 I oznámil Mojžíš slavnosti Hospodinovy synům Izraelským.
 Lvt 24 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Lvt 24 2 Přikaz synům Izraelským, ať přinesou tobě oleje olivového, čistého, vytlačeného, k svícení, aby lampy ustavičně rozsvěcovány byly.
 Lvt 24 3 Před oponou svědectví v stánku úmluvy zpořádá je Aron, aby hořely od večera až do jitra před Hospodinem vždycky. Toť bude ustanovení věčné v národech vašich.
 Lvt 24 4 Na svícen čistý rozstavovati bude lampy před Hospodinem vždycky.
 Lvt 24 5 A vezma mouky bělné, upečeš z ní dvanácte koláčů; jeden každý koláč bude ze dvou desetin efi.
 Lvt 24 6 A rozkladeš je dvěma řady, šest v řadu jednom, na stole čistém před Hospodinem.
 Lvt 24 7 Dáš také na každý řad kadidla čistého, aby bylo za každý chléb ten kouření pamětné v oběť ohnivou Hospodinu.
 Lvt 24 8 Každého dne sobotního klásti budete je řadem před Hospodinem vždycky, berouce je od synů Izraelských smlouvou věčnou.
 Lvt 24 9 I budou Aronovi a synům jeho, kteřížto jísti budou je na místě svatém; nebo nejsvětější věc jest jim z obětí ohnivých Hospodinových právem věčným.
 Lvt 24 10 Vyšel pak syn ženy Izraelské, kteréhož měla s mužem Egyptským, mezi syny Izraelskými, a vadili se v staních syn ženy té Izraelské s mužem Izraelským.
 Lvt 24 11 I zlořečil syn ženy té Izraelské a rouhal se jménu Božímu. Tedy přivedli ho k Mojžíšovi. (Jméno pak matky jeho bylo Salomit, dcera Dabri, z pokolení Dan.)
 Lvt 24 12 A dali jej do vězení, až by jim bylo oznámeno, co s ním Bůh káže učiniti.
 Lvt 24 13 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Lvt 24 14 Vyveď toho ruhače ven z stanů, a nechať všickni ti, kteříž slyšeli, vloží ruce na hlavu jeho, a všecken lid ať ho ukamenuje.
 Lvt 24 15 Mluvě pak k synům Izraelským, díš jim: Kdož by koli zlořečil Bohu svému, poneseť hřích svůj.
 Lvt 24 16 Kdož by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře, a všecko shromáždění bez milosti ukamenuje jej. Tak cizí, jako doma zchovaný, když by zlořečil jménu Hospodinovu, smrtí umře.
 Lvt 24 17 Zabil-li by kdo kterého člověka, smrtí umře.
 Lvt 24 18 Jestliže by pak zabil hovado, navrátí jiné, hovado za hovado.
 Lvt 24 19 Kdož by pak zohavil bližního svého, vedlé toho, jakž on učinil, tak se staň jemu:
 Lvt 24 20 Zlamaní za zlamaní, oko za oko, zub za zub. Jakouž by ohavu učinil na těle člověka, taková zase učiněna bude jemu.
 Lvt 24 21 Kdož by zabil hovado, navrátí jiné, ale kdož by zabil člověka, umře.
 Lvt 24 22 Jednostejné právo míti budete. Jakož příchozímu, tak domácímu stane se; nebo já jsem Hospodin Bůh váš.
 Lvt 24 23 Tedy mluvil Mojžíš k synům Izraelským ty věci. I vyvedli toho ruhače ven za stany, a kamením ho zametali. Učinili, pravím, synové Izraelští vedlé toho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
 Lvt 25 1 Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi na hoře Sinai, řka:
 Lvt 25 2 Mluv synům Izraelským a rci jim: Když vejдете do země, kterouž já dávám vám, odpočívati bude země, nebo sobota jest Hospodinova.
 Lvt 25 3 Šest let osívati budeš rolí svou, a šest let obřezovati budeš vinici svou a sbíráti úrody její.
 Lvt 25 4 Sedmého pak léta sobotu odpočinutí bude míti země, sobotu Hospodinovu; nebudeš na poli svém síti a vinice své řezati.
 Lvt 25 5 Což se samo od sebe zrodí obilí tvého, nebudeš toho žítí, a hroznů vinice zanechané od tebe nebudeš sbíráti. Rok odpočinutí bude míti země.
 Lvt 25 6 Ale ovoce země toho odpočinutí budete míti ku pokrmu, ty i služebníci tvůj, i děvka tvá, i nájemník tvůj, kterýž bydlí u tebe,
 Lvt 25 7 I hovado tvé, i všeliký živočich, kterýž jest v zemi tvé, všecky úrody její budou míti ku pokrmu.

Lvt 25 8 Sečteš také sobě sedm téhodnů let, totiž sedmkrát sedm let, tak aby čas sedmi téhodnů let učinil tobě čtyřicet devět let.

Lvt 25 9 Tedy dáš troubiti trubou veselě všudy sedmého měsíce v desátý den; v den očišťování dáš troubiti trubou po vší zemi vaší.

Lvt 25 10 I posvítíte léta padesátého, a vyhlásíte svobodu v zemi té všechněm obyvatelům jejím. Léto milostivé toto míti budete, abyste se navrátili jeden každý k statku svému, a jeden každý k čeledi své zase přijde.

Lvt 25 11 Ten rok milostivý padesátého léta míti budete; nebudete síti, ani žíti toho, což by samo od sebe vzrostlo, ani sbíratí vína opuštěných vinic léta toho.

Lvt 25 12 Nebo milostivé léto jest, protož za svaté je míti budete; ze všelikého pole jísti budete úrody jeho.

Lvt 25 13 Toho léta milostivého navrátí se jeden každý k statku svému.

Lvt 25 14 Když nějakou věc prodáš bližnímu svému, aneb koupíš něco od bližního svého, nikoli neutiskuj te jeden druhého.

Lvt 25 15 Vedlé počtu let po létu milostivém koupíš od bližního svého, a vedlé počtu let, v kterýchž úrody brátí máš, prodáš tobě.

Lvt 25 16 Čím více bude let, tím větší placení bude, a čím méně let, tím, menší placení bude; nebo počet úrod prodáš tobě.

Lvt 25 17 Protož nikoli neklamávejte jeden druhého, ale boj se každý Boha svého; nebo já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 25 18 Ostříhejte ustanovení mých, a soudy mé zachovávejte a čiňte je, a bydliti budete v zemi té bezpečně.

Lvt 25 19 A přinese vám země úrody své; i budete jísti až do sytosti, bydlíce bezpečně v ní.

Lvt 25 20 Pakli díte: Co budeme jísti léta sedmého, jestliže nebudeme síti, ani shromažďovati užitků svých?

Lvt 25 21 Dám pozeňání své vám léta šestého, tak že přinese úrody na tři léta.

Lvt 25 22 I budete síti léta osmého, a jísti úrody staré až do léta devátého; dokudž by nezrostly úrody jeho, jísti budete staré.

Lvt 25 23 Země pak nebude prodávána v manství; nebo má jest země, a vy jste příchozí a podruzi u mne.

Lvt 25 24 A po vší zemi vládařství svého dopustíte dávati výplatu země.

Lvt 25 25 Jestliže by ochudl bratr tvůj, tak že by prodal něco z statku svého, tedy přijde příbuzný jeho, nejbližší jeho, a vyplatí prodanou věc od bratra svého.

Lvt 25 26 Pakli kdo nemaje výplatce, mohl by tomu sám dosti učiniti, tak že shledal by, což potřebí k vyplacení:

Lvt 25 27 Tedy počte léta prodaje svého, a navrátí, což zůstane, tomu, jemuž prodal; tak zase přijde k statku svému.

Lvt 25 28 Pakli by nemohl shledati toho, což by navrátiti měl, tedy zůstane věc prodaná v rukou toho, kterýž ji koupil, až do léta milostivého. I postoupí mu ji v čas léta milostivého, a on navrátí se zase k dědictví svému.

Lvt 25 29 Když by kdo prodal dům k bydlení v městě hrazeném, bude míti právo k vyplacení jeho, dokudž nevyplní se rok prodaje jeho. Za celý rok bude míti právo k vyplacení jeho.

Lvt 25 30 Pakliť ho nevyplatí dříve, než vyjde ten celý rok, tedy zůstane dům ten v městě hrazeném tomu, kterýž jej koupil, dědičně v pronárodech jeho, aniž ho postoupí v létě milostivém.

Lvt 25 31 Domové pak ve všech, kteréž nejsou zdí ohrazené, tak jako pole země počítati se budou. Budou moci býti vyplacováni, a léta milostivého navracení budou.

Lvt 25 32 Ale města Levitská, a domové v městech dědictví jejich, ti vždycky vyplacení mohou býti od Levitů.

Lvt 25 33 Ten pak, kdož vyplacuje, ať jest z Levitů. Aneb ať vyjde kupec z koupeného domu a města dědictví jeho v čas léta milostivého; nebo domové měst Levitských jsou dědictví jejich mezi syny Izraelskými.

Lvt 25 34 Pole pak na předměstí měst jejich nebude prodáváno, nebo dědictví jejich věčné jest.

Lvt 25 35 Jestliže by schudl bratr tvůj, a ustaly by ruce jeho u tebe, posilníš ho; též příchozí aneb podruh živiti se bude při tobě.

Lvt 25 36 Nevezmeš od něho lichvy aneb úroku, ale báti se budeš Boha svého, aby se mohl bratr tvůj živiti u tebe.

Lvt 25 37 Peněz svých nedáš jemu na lichvu, aniž pro zisk půjčovati budeš obilí svého.

Lvt 25 38 Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské, abych vám dal zemi Kananejskou, a byl vám za Boha.

Lvt 25 39 Jestliže by pak schudl bratr tvůj u tebe, tak že by se prodal tobě, nebudeš ho podrobovati v dílo otrocké.

Lvt 25 40 Jakožto nájemník a jako podruh bude při tobě; až do léta milostivého sloužiti bude u tebe.

Lvt 25 41 Potom vyjde od tebe s dětmi svými, a navrátí se k čeledi své, a v dědictví otců svých navrátí se.

Lvt 25 42 Nebo jsou služebníci moji, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské; nebudou prodáváni tak jako jiní služebníci.

Lvt 25 43 Nebudeš panovati nad ním tvrdě, ale báti se budeš Boha svého.

Lvt 25 44 Služebník pak tvůj aneb děvka tvá, kteréž míti budeš, budou z národů těch, kteříž jsou vůkol vás; z nich kupovati budete služebníky a děvky.

Lvt 25 45 I od synů bydlitelů, kteříž jsou u vás pohostinu, od těch kupovati budete, a z čeledi těch, kteříž jsou s vámi, kteréž zplodili v zemi vaší, a budou vám v dědictví.

Lvt 25 46 A vládnouti budete jimi právem dědičným, i synové vaší po vás, abyste je dědičně obdrželi. Na věčnost služby jejich užívati budete, ale nad bratřími svými, syny Izraelskými, nižádný nad bratrem svým nebude tvrdě panovati.

Lvt 25 47 Jestliže by pak zbohatl příchozí aneb host, kterýž bydlí s tebou, a bratr tvůj přišel by na chudobu při něm, tak že by se prodal příchozímu aneb hosti tvému, aneb obyvateli, kterýž jest z čeledi cizí,

Lvt 25 48 Když by se tedy prodal, může zase vyplacen býti. Někdo z bratří jeho vyplatí ho.

Lvt 25 49 Buďto strýc jeho, aneb syn strýce jeho vyplatí jej, aneb někdo z přátel krevních jeho, z rodiny jeho, vyplatí ho; aneb jestli potom sám bude moci s to býti, vyplatí se.

Lvt 25 50 I počte se s tím, kterýž ho koupil, od léta, v kterémž se jemu prodal, až do léta milostivého, aby peníze, za něž jest prodán, byly vedlé počtu let; a jakožto s nájemníkem, tak se s ním stane.

Lvt 25 51 Jestliže ještě mnoho let zůstává k létu milostivému, vedlé nich navrátí výplatu svou z peněz, za něž koupen jest.

Lvt 25 52 Pakli málo zůstává let do léta milostivého, tedy počte se s ním, a vedlé počtu let jeho navrátí výplatu svou.

Lvt 25 53 Tak jako s čeledínem ročním nakládáno bude s ním; nebude nad ním tvrdě panovati před očima tvýma.

Lvt 25 54 Pakli by se nevyplatil v těch letech, tedy vyjde léta milostivého on, i synové jeho s ním.

Lvt 25 55 Nebo synové Izraelští jsou moji služebníci, služebníci moji jsou, kteréž jsem vyvedl z země Egyptské: Já Hospodin Bůh váš.

Lvt 26 1 Nedělejte sobě modl, ani obrazu rytého, aneb sloupu nevyzdvihnete sobě, ani kamene malovaného v zemi vaší nestavějte, abyste se jemu klaněli; nebo já jsem Hospodin Bůh váš.

Lvt 26 2 Sobot mých ostříhejte, a svatyně mé se bojte: Já jsem Hospodin.

Lvt 26 3 Jestliže v ustanoveních mých choditi budete, a příkázání mých ostříhajíce, budete je činiti:

Lvt 26 4 Tedy dám vám deště vaše časy svými, a země vydá úrody své, a stromoví polní vydá ovoce své,

Lvt 26 5 Tak že mlácení postihne vinobraní, a vinobraní postihne setí. I budete jísti chléb svůj do sytosti, a přebývati budete bezpečně v zemi své.

Lvt 26 6 Nebo dám pokoj v zemi, i budete spáti, a nebude, kdo by vás předěsil; vypléním i zvěř zlou z země, a meč nebude procházeti země vaší.

Lvt 26 7 Nýbrž honiti budete nepřátely své, a padnou před vámi od meče.

Lvt 26 8 Pět vašich honití jich bude sto, a sto vašich honití bude deset tisíců, i padnou nepřátelé vaši před vámi od meče.

Lvt 26 9 Nebo obrátím tvář svou k vám, a dám vám zrůst, a rozmnožím vás, a utvrdím smlouvu svou s vámi.

Lvt 26 10 A jísti budete úrody několikaleté, a když nové přijdou, staré vyprázdníte.

Lvt 26 11 vzdělám příbytek svůj u prostřed vás, a duše má nebude vás nenáviděti.

Lvt 26 12 A procházeti se budu mezi vámi, a budu Bohem vaším, a vy budete lidem mým.

Lvt 26 13 Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptských, abyste jim nesloužili, a polámal jsem závory jha vašeho, abyste chodili prosti.

Lvt 26 14 Pakli nebudete mne poslouchati, a nebudete činiti všech příkázání těchto,

Lvt 26 15 A jestli ustanovení má zavržete, a soudy mé zoškliví-li sobě duše vaše, tak abyste nečinili všech příkázání mých, a zrušili byste smlouvu mou:

Lvt 26 16 Já také toto učiním vám: Uvedu na vás strach, souchotiny a zimnici pálčivou, což zkazí oči vaše, a bolestí naplní duši. Semeno své nadarmo síti budete, nebo nepřátelé vaši snědí je.

Lvt 26 17 Postavím zůřivou tvář svou proti vám, tak že poraženi budete od nepřatel svých, a panovati budou nad vámi ti, kteříž vás nenávidí. Utíkati budete, ano vás žádný nehoní.

Lvt 26 18 Jestliže ani tak poslouchati mne nebudete, tedy ještě sedmkrát více trestati vás budu pro hříchy vaše.

Lvt 26 19 A potru vyvýšenost síly vaší, a učiním nebe nad vámi jako železo, a zemi vaši jako měď.

Lvt 26 20 Nadarmo bude vynaložena síla vaše, nebo země vaše nevydá vám úrody své, a stromoví země nevydá ovoce svého.

Lvt 26 21 Jestliže pak se mnou maní zacházeti budete, a nebudete mne chtíti poslouchati, tedy přidám na vás sedmkrát více ran vedlé hříchů vašich.

Lvt 26 22 A pustím na vás zvěř polní, kteráž uvede na vás sirobu, a vyhubí
hovada vaše a umenší vás; i zpustnou cesty vaše.

Lvt 26 23 Pakli ani potom nenapravíte se, ale vždy se mnou maní zacházeti
budete,

Lvt 26 24 I já s vámi maní zacházeti budu, a bítí vás budu sedmkrát více pro
hříchy vaše.

Lvt 26 25 A uvedu na vás meč, kterýž vrchovatě pomstí zrušení smlouvy. I shrnete
se do měst svých; tam pošli mor mezi vás, a dání budete v ruce nepřátelům.

Lvt 26 26 A když polámi vám hůl chleba, tedy deset žen péci bude chléb váš v
peci jedné, a zase chléb váš odvažovati vám budou. Budete pak jísti, a nenasytíte se.

Lvt 26 27 Pakli i s tím nebudete mne poslouchati, ale předce maní se mnou
zacházeti budete:

Lvt 26 28 I já také v hněvě maní s vámi zacházeti budu, a trestati vás budu i já
sedmkrát více pro hříchy vaše.

Lvt 26 29 A budete jísti těla synů svých, a těla dcer svých.

Lvt 26 30 A zkazím výsosti vaše, a vyplněním slunečné obrazy vaše, a skladu těla
vaše na špalky ukydaných bohů vašich, a duše má bude vás nenáviděti.

Lvt 26 31 Města vaše dám v zpuštění, a učiním, aby zpustly svatyně vaše, aniž
více zachutnám oběti vůně příjemné vaší.

Lvt 26 32 Já zpustím zemi, tak že ztrnou nad ní nepřátelé vaši, kteříž bydliti
budou v ní.

Lvt 26 33 Vás pak rozptýlím mezi národy, a učiním, aby s dobytým mečem vás
honili. I bude země vaše vyhubena, a města vaše zpustnou.

Lvt 26 34 A tehdy země užive sobot svých po všecky dny, v nichž pustá bude, vy
pak budete v zemi nepřátel svých. Tehdáž, pravím, odpočine země, a užive sobot svých.

Lvt 26 35 Po všecky dny, v nichž pustá bude, odpočívati bude; nebo neodpočívala
v soboty vaše, když jste vy bydlili v ní.

Lvt 26 36 Kteríž pak ještě pozůstanou z vás, uvedu strach na srdce jejich v
krajinách nepřátel jejich, tak že zažene je chřest listu větrem chřestícího. I budou utíkati,
rovně jako před mečem, a padnou, an jich žádný honiti nebude.

Lvt 26 37 A budou padati jeden přes druhého jakožto od meče, ač jich žádný
honiti nebude; aniž kdo z vás bude moci ostáti před nepřátely svými.

Lvt 26 38 I zahynete mezi národy, a zžíře vás země nepřátel vašich.

Lvt 26 39 Kteríž pak pozůstanou z vás, svadnouti budou pro nepravost svou v zemi
nepřátel vašich, ano i pro nepravosti otců vašich s nimi usvadnou.

Lvt 26 40 Ale jestliže budou vyznávat nepravost svou, a nepravost otců svých
vedlé přestoupení svého, kterýmž přestoupili proti mně, a maní se mnou zacházeti,

Lvt 26 41 I já také že jsem maní s nimi zacházel, a uvedl je do země nepřátel
jejich; jestliže, pravím, tehdáž poníží se srdce jejich neobřezané, a schválí pokutu
nepravosti své:

Lvt 26 42 Tedy rozpomenu se na smlouvu svou s Jákobem, a na smlouvu svou s
Izákem, i na smlouvu svou s Abrahamem rozpomenu se; také i na tu zemi pamětliv budu.

Lvt 26 43 Mezi tím země jsuc jich zbavena, užive sobot svých, kdyžto zpuštěna
bude pro ně. Tehdáž oni schválí pokutu nepravosti své proto, že všelijak soudy mými pohrdali,
a ustanovení má zošklivila sobě duše jejich.

Lvt 26 44 A však i tak, když by v zemi nepřátel svých byli, nezavrhl bych jich,
a nezošklivil jich sobě, abych je měl do konce zkaziti, a zrušiti smlouvu svou s nimi; nebo já
jsem Hospodin Bůh jejich.

Lvt 26 45 Ale rozpomenu se na ně pro smlouvu učiněnou s předky jejich, kteréž
jsem vyvedl z země Egyptské před očima pohanů, abych jim byl za Boha: Já Hospodin.

Lvt 26 46 Ta jsou ustanovení a soudové, i zákonové, kteréž vydal Hospodin na
hoře Sinai skrze Mojžíše, aby byli mezi ním a mezi syny Izraelskými.

Lvt 27 1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Lvt 27 2 Mluv synům Izraelským a rci jim: Když by kdo slibem oddal duše
Hospodinu, vedlé ceny tvé dá výplatu.

Lvt 27 3 Tato pak bude cena tvá: Osobě mužského pohlaví, počna od toho, kterýž
jest ve dvacíti letech, až do šedesátiletého, uložíš výplatu padesáte lotů stříbra vedlé lotu
svatyně.

Lvt 27 4 Pakli ženského pohlaví bude, uložíš výplatu třidceti lotů.

Lvt 27 5 A od pětiletých až do dvadctiletých uložíš výplatu, za osobu mužského
pohlaví dvadcti lotů, ženského pak deset lotů.

Lvt 27 6 A od dítěte jednoho měsíce zstárí až do pětiletých, uložíš za pachole
pět lotů stříbra, a za děvče tři loty stříbra.

Lvt 27 7 Od šedesáti pak let a výše, bude-li muž, uložíš výplatu patnácte lotů,
a ženě deset lotů.

Lvt 27 8 Pakli bude tak chudý, že by nemohl uložené výplaty dáti, tedy postaven
bude před knězem, aby mu kněz uložil výplatu. Podlé toho, seč bude moci býti ten, kdož slib
učinil, uloží mu výplatu.

Lvt 27 9 Jestliže by pak kdo hovado z těch, kteréž se obětují Hospodinu,
slíbil, každé, kteréž dá z nich Hospodinu, svaté bude.

Lvt 27 10 Nesmění ho, aniž dá jiného za ně, lepšího za horší, aneb horšího za
lepší. Jestliže by pak jakýmkoli způsobem je směnil, hovado za hovado, tedy ono i toto, kteréž

za ně dáno, svaté bude.

Lvt	27	11	Pakli by které nečisté hovado slíbil, z jehož pokolení neobětují oběti Hospodinu, tedy postaví to hovado před knězem.
Lvt	27	12	A bude je šacovati kněz, buď ono dobré aneb zlé. Jakž je kněz cení, tak buď.
Lvt	27	13	Pakli bude chtít vyplatiti je, přidá pátý díl nad cenu tvou.
Lvt	27	14	Když by pak někdo posvětil domu svého, aby byl svatý Hospodinu, bude jej kněz ceniti, buďto že by dobrý byl aneb zlý. Jakž jej procení kněz, tak zůstane.
Lvt	27	15	Pakli ten, kterýž posvětil domu svého, chtěl by jej vyplatiti, přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, i bude jeho.
Lvt	27	16	Jestliže by kdo díl pole dědictví svého posvětil Hospodinu, tedy budeš je ceniti vedlé toho, jakž se osívá. Chomer ječmene kde se vseje, za padesáte lotů stříbra ceněno bude.
Lvt	27	17	Jestliže by hned od léta milostivého posvětil pole svého, tedy vedlé ceny tvé zůstane.
Lvt	27	18	Pakli by po létě milostivém posvětil pole svého, tedy sečte mu kněz peníze vedlé počtu let zůstávajících ještě do léta milostivého, i odejme to z ceny tvé.
Lvt	27	19	Chť-li by pak vyplatiti pole ten, kterýž ho posvětil, přidá pátý díl peněz nad cenu tvou, a zůstane jemu.
Lvt	27	20	Nevyplatil-li by pak pole toho, a prodáno by bylo někomu jinému, nemůže víc vyplaceno býti.
Lvt	27	21	I bude pole to, když svobodné vyjde léta milostivého, svaté Hospodinu, jakožto pole posvěcené; knězi bude v dědictví jeho.
Lvt	27	22	Jestliže pak pole koupené, kteréž by nebylo z pole dědictví jeho, posvětil Hospodinu,
Lvt	27	23	Tedy sečte mu kněz summu ceny jeho až do léta milostivého, i dá cenu jeho v ten den, jako posvěcenou Hospodinu.
Lvt	27	24	V létě milostivém navrátí se pole k tomu, od kohož bylo koupeno, jehož dědictví jest pole to.
Lvt	27	25	všeliká pak cena tvá bude vedlé lotu svatyně. Lot pak váží dvadeti haléřů.
Lvt	27	26	Ale prvorozeného, což právem prvorozenství dává se Hospodinu z hovad, nižádný neposvěti, buďto z skotů aneb z bravů; Hospodinu jest prvé.
Lvt	27	27	A jestliže by z hovad nečistých bylo, vyplatí je vedlé ceny tvé, a přidá pátý díl nad ní. Pakliť nebude vyplaceno, tedy nechť jest prodáno vedlé ceny tvé.
Lvt	27	28	všeliká pak věc posvěcená, kterouž by někdo slibem posvětil Hospodinu ze všech věcí, kteréž má, buď z lidí aneb z hovad, aneb z pole dědictví svého, nebude prodávána, ani vyplacována; nebo všecko, což takovým slibem posvěceno jest, věc nejsvětější bude Hospodinu.
Lvt	27	29	Všeliké hovado tak oddané, kteréž slibem tím se oddává od člověka, nebude vyplacováno, ale smrtí umře.
Lvt	27	30	všickni také desátkové země, buď z semene země, aneb z ovoce stromů, Hospodinovi budou; nebo posvěcení jsou Hospodinu.
Lvt	27	31	Bude-li kdo chtít vyplatiti desátky své, pátý díl jejich přidá nad ně.
Lvt	27	32	A všeliký desátek z volů aneb drobného dobytka, jakž přichází pod hůl pastýře, každý ten desátek svatý bude Hospodinu.
Lvt	27	33	Nebude vyhledávati, dobré-li by bylo čili zlé, aniž ho smění. Pakli je předce smění, bude to i ono odměněné svaté, a nebude vyplaceno.
Lvt	27	34	Ta jsou příkázání, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi na hoře Sinai, aby je oznámil synům Izraelským.
Nmb	1	1	Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, v stánku úmluvy, prvního dne měsíce druhého, léta druhého po vyjití jejich z země Egyptské, řka:
Nmb	1	2	Sečtete summu všeho množství synů Izraelských po čeledech jejich, a po domích otců jejich, vedlé počtu jmen každého pohlaví mužského po hlavách jejich,
Nmb	1	3	Od dvadctiletých a výše všechny, kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli, sečtete je po houfích jejich, ty a Aron.
Nmb	1	4	A bude s vámi z každého pokolení jeden muž, kterýž by přední byl v domě otců svých.
Nmb	1	5	Tato pak jsou jména mužů, kteříž stanou s vámi: Z pokolení Rubenova Elisur, syn Sedeurův;
Nmb	1	6	Z Simeonova Salamiel, syn Surisaddai;
Nmb	1	7	Z Judova Názon, syn Aminadabův;
Nmb	1	8	Z Izacharova Natanael, syn Suar;
Nmb	1	9	Z Zabulonova Eliab, syn Helonův;
Nmb	1	10	Z synů Jozefových, z pokolení Efraimova Elisama, syn Amiudův; z Manassesova Gamaliel, syn Fadasurův;
Nmb	1	11	Z Beniaminova Abidan, syn Gedeonův;
Nmb	1	12	Z pokolení Dan Ahiezer, syn Amisaddai;
Nmb	1	13	Z Asser Fegiel, syn Ochranův;
Nmb	1	14	Z pokolení Gád Eliazaf, syn Dueľův;
Nmb	1	15	Z Neftalíмова Ahira, syn Enanův.

Nmb 1 16 Ti jsou slovoutní z lidu, knížata pokolení otců svých, ti jako hlavy tisíců Izraelských budou.

Nmb 1 17 Vzal tedy Mojžíš a Aron muže ty, kteříž jmenováni byli,

Nmb 1 18 A shromáždili všecko množství prvního dne měsíce druhého, kteříž přiznávali se k rodům svým po čeledech svých, po domích otců svých, a vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše po osobách svých.

Nmb 1 19 Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak sčítl je na poušti Sinai.

Nmb 1 20 I bylo synů Rubena prvorozeného Izraelova, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, a podlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 21 A načteno jich z pokolení Rubenova čtyřiceti šest tisíců a pět set.

Nmb 1 22 Z synů Simeonových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, sečtených jeho vedlé počtu jmen, po hlavách jejich, všech pohlaví mužského od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 23 Načteno jich z pokolení Simeonova padesáte devět tisíců a tři sta.

Nmb 1 24 Z synů Gádových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli bojovati,

Nmb 1 25 Načteno jich z pokolení Gádova čtyřiceti pět tisíců, šest set a padesát.

Nmb 1 26 Z synů Judových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacíti let a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 27 Načteno jich z pokolení Judova sedmdesáte čtyři tisíce a šest set.

Nmb 1 28 Z synů Izacharových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 29 Načteno jich z pokolení Izacharova padesáte čtyři tisíce a čtyři sta.

Nmb 1 30 Z synů Zabulonových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 31 Načteno jich z pokolení Zabulonova padesáte sedm tisíců a čtyři sta.

Nmb 1 32 Z synů Jozefových, a nejprv, synů Efraimových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, podlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 33 Načteno jich z pokolení Efraimova čtyřiceti tisíc a pět set.

Nmb 1 34 Potom z synů Manassesových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k boji,

Nmb 1 35 Načteno jich z pokolení Manassesova třiceti dva tisíce a dvě stě.

Nmb 1 36 Z synů Benaminových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti do boje,

Nmb 1 37 Načteno jich z pokolení Benaminova třiceti pět tisíců a čtyři sta.

Nmb 1 38 Z synů Dan, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž vycházeli k boji,

Nmb 1 39 Načteno jich z pokolení Dan šedesáte dva tisíce a sedm set.

Nmb 1 40 Z synů Asser, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti na vojnu,

Nmb 1 41 Načteno jich z pokolení Asser čtyřiceti jeden tisíců a pět set.

Nmb 1 42 Z synů Neftalímových, rodiny jejich, po čeledech jejich, po domích otců jejich, vedlé počtu jmen, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli jíti k boji,

Nmb 1 43 Načteno jich z pokolení Neftalíмова padesáte tři tisíce a čtyři sta.

Nmb 1 44 Ten jest počet těch, kteréž sečtl Mojžíš a Aron a knížata Izraelská, dvanácte mužů, kteříž byli vybráni po jednom z domů otců svých.

Nmb 1 45 I bylo všech sečtených synů Izraelských po domích otců jejich, od dvacítiletých a výše, všech, kteříž mohli vycházeti k boji v Izraeli,

Nmb 1 46 všech sečtených bylo šestkrát sto tisíc, a tři tisíce, pět set a padesáte.

Nmb 1 47 Levítové pak vedlé pokolení otců svých nejsou počítáni mezi ně.

Nmb 1 48 Nebo byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 1 49 Pokolení Levítského nebudeš počítati, a nepřičteš jich k synům Izrael ským,

Nmb 1 50 Ale ustanovíš Levíty nad příbytkem svědectví, a nade vším nádobím jeho, a nade všemi věcmi, kteréž přináležejí k němu. Oni nositi budou příbytek i všecka nádoby jeho, oni přísluhovati budou jemu, a vůkol příbytku klásti se budou.

Nmb 1 51 Když se pak s místa bude míti hýbatí příbytek, složí jej Levítové; a když se bude klásti příbytek, vyzdvihnou jej Levítové. Kdož by koli cizí přistoupil, umře.

Nmb 1 52 I budouť se klásti synové Izraelští, jeden každý v ležení svém, a jeden každý pod praporcem svým, a po houfích svých.

Nmb 1 53 Levítové pak klásti se budou vůkol příbytku svědectví, aby nepřišlo rozhněvání mé na shromáždění synů Izraelských; i budou Levítové držeti stráž u příbytku svědectví.

Nmb 1 54 Učinili tedy to synové Izraelští; všecko, jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili.

Nmb 2 1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka:

Nmb 2 2 Synové Izraelští klásti se budou jeden každý pod korouhví svou, při

praporci domu otců svých; vůkol stánku úmluvy opodál klásti se budou.

Nmb 2 3 Tito pak rozbijí stany k východní straně: Korouhev vojska Judova po houfích svých, a kníže synů Juda Názon, syn Aminadabův,

Nmb 2 4 A u vojště jeho lidu sečteného sedmdesáte čtyři tisíce a šest set.

Nmb 2 5 Podlé něho pak položí se pokolení Izachar, a kníže synů Izachar Natanael, syn Suar,

Nmb 2 6 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte čtyři tisíce a čtyři sta.

Nmb 2 7 Pokolení Zabulon podlé nich, a kníže synů Zabulon Eliab, syn Helonův,

Nmb 2 8 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte sedm tisíců a čtyři sta.

Nmb 2 9 Summa všech sečtených u vojště Judově sto osmdesáte šest tisíců a čtyři sta, po houfích jejich. Ti napřed potáhnou.

Nmb 2 10 Korouhev vojska Rubenova klásti se bude ku poledni po houfích svých, a kníže synů Ruben Elisur, syn Sedeurův,

Nmb 2 11 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti šest tisíců a pět set.

Nmb 2 12 Podlé něho pak položí se pokolení Simeonovo, a kníže synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai,

Nmb 2 13 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte devět tisíců a tři sta.

Nmb 2 14 Potom pokolení Gád, a kníže synů Gád Eliazaf, syn Ruelův,

Nmb 2 15 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti pět tisíců, šest set a padesáte.

Nmb 2 16 Summa všech sečtených u vojště Rubenově sto padesáte a jeden tisíců, čtyři sta a padesáte, po houfích svých. A ti za prvními potáhnou.

Nmb 2 17 Potom půjde stánek úmluvy s vojskem Levitů u prostřed všeho vojska. Jakýmž pořádkem klásti se budou, takovým potáhnou, každý v svém šiku pod korouhví svou.

Nmb 2 18 Korouhev vojska Efraimova po houfích svých bude k západu, a kníže synů Efraimových Elisama, syn Amiudův,

Nmb 2 19 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti tisíc a pět set.

Nmb 2 20 Podlé něho pak položí se pokolení Manassesovo, a kníže synů Manassesových Gamaliel, syn Fadasurův,

Nmb 2 21 A u vojště jeho lidu sečteného třidceti dva tisíce a dvě stě.

Nmb 2 22 Potom položí se pokolení Beniaminovo, a kníže synů Benjamin Abidan, syn Gedeonův,

Nmb 2 23 A u vojště jeho lidu sečteného třidceti pět tisíců a čtyři sta.

Nmb 2 24 Summa všech sečtených u vojště Efraimově sto osm tisíců a sto osob, po houfích jejich. A ti to za druhými potáhnou.

Nmb 2 25 Korouhev vojska Dan bude k straně půlnoční, po houfích svých, a kníže synů Dan Ahiezer, syn Amisaddai,

Nmb 2 26 A u vojště jeho lidu sečteného šedesáte dva tisíce a sedm set.

Nmb 2 27 Podlé něho položí se pokolení Asser, a kníže Asser Fegiel, syn Ochranův,

Nmb 2 28 A u vojště jeho lidu sečteného čtyřidceti jeden tisíc a pět set.

Nmb 2 29 Za nimi pokolení Neftalímovo, a kníže synů Neftalímových Ahira, syn Enanův,

Nmb 2 30 A u vojště jeho lidu sečteného padesáte tři tisíce a čtyři sta.

Nmb 2 31 Summa všech sečtených u vojště Dan sto padesáte sedm tisíců a šest set. Oni nazad potáhnou při praporcích svých.

Nmb 2 32 Ta jest summa synů Izraelských po domích otců jejich, všech sečtených v celém vojště po houfích jejich, šestkrát sto tisíců, tři tisíce, pět set a padesáte.

Nmb 2 33 Levitové pak nejsou počítáni mezi syny Izraelské, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Nmb 2 34 I učinili synové Izraelští všecko; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak rozbijeli stany při korouhvech svých, a tak táhli jeden každý po čeledech svých a po domích otců svých.

Nmb 3 1 Tito jsou příběhové Aronovi a Mojžíšovi od toho dne, když mluvil Hospodin s Mojžíšem na hoře Sinai.

Nmb 3 2 A tato jsou jména synů Aronových: Prvorozený Nádab, potom Abiu, Eleazar a Itamar.

Nmb 3 3 Ta jsou jména synů Aronových, kněží pomazaných, jejichžto ruce naplněny, aby úřad kněžství konali.

Nmb 3 4 Umřel pak Nádab a Abiu před Hospodinem, když obětovali cizí oheň před Hospodinem na poušti Sinai, a neměli synů. Protož konal úřad kněžský Eleazar a Itamar před tváří Arona otce svého.

Nmb 3 5 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 3 6 Rozkaž přistoupení pokolení Léví, a postav je před Aronem knězem, aby mu přisluhovali,

Nmb 3 7 A drželi stráž jeho, i stráž všeho množství před stánkem úmluvy k vykonávání služby příbytku,

Nmb 3 8 Též aby ostríhali všeho nádobí stánku úmluvy, a drželi stráž synů Izraelských a konali služby příbytku.

Nmb 3 9 Dáš tedy Levítý Aronovi i synům jeho; vlastně dání jsou mu oni z synů Izraelských.

Nmb 3 10 Arona pak a syny jeho představíš, aby ostríhali kněžství svého; nebo

přistoupil-li by kdo cizí, umře.

Nmb 3 11 I mluvil Hospodin Mojžíšovi, řka:

Nmb 3 12 Aj, já vzal jsem Levíty z prostředku synů Izraelských na místo všelikého prvorozeného, kteréž otvírá život mezi syny Izraelskými. Protož moji budou Levítové.

Nmb 3 13 Nebo mně přináležejí všecko prvorozené. Od toho dne, když jsem pobíhl

všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem sobě všeho prvorozeného v Izraeli od člověka

až do hovada. Mně bude: Já Hospodin.

Nmb 3 14 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, řka:

Nmb 3 15 Sečti syny Lévi vedlé domů otců jejich, po čeledech jejich, každého

pohlaví mužského; zstárí jednoho měsíce a výše počítati budeš je.

Nmb 3 16 I sčel je Mojžíš podle řeči Hospodinovy, jakž rozkázáno mu bylo.

Nmb 3 17 I byli synové Lévi ze jména tito: Gerson, Kahat a Merari.

Nmb 3 18 Tato pak jsou jména synů Gersonových po čeledech jejich: Lebni a

Semei.

Nmb 3 19 A synové Kahat po čeledech svých: Amram a Izar, Hebron a Uziel.

Nmb 3 20 Synové pak Merari po čeledech svých: Moholi a Musi. Ty jsou čeledi

Lévi vedlé domů otců svých.

Nmb 3 21 Od Gersona čeled Lebniťská a čeled Semejská. Ty jsou čeledi Gersonovy.

Nmb 3 22 A načteno jich v počtu všech pohlaví mužského zstárí jednoho měsíce a

výše sedm tisíců a pět set.

Nmb 3 23 Čeledi Gersonovy za příbytkem klásti se budou k straně západní.

Nmb 3 24 Kníže pak domu otce Gersonitských bude Eliazaf, syn Laelův.

Nmb 3 25 A k opatrování synům Gersonovým při stánku úmluvy náležeti bude

příbytek i stánek, přikrytí jeho i zastření dveří stánku úmluvy,

Nmb 3 26 A očkovaté kořtiny k síni, i zavěšení dveří síně, kteráž jest před

příbytkem a při oltáři vůkol, i provazové jeho ke všeliké potřebě jeho.

Nmb 3 27 Od Kahat pak pošla čeled Amramitská a čeled Izaritská, a čeled

Hebronitská, a čeled Uzielitská. Ty jsou čeledi Kahat.

Nmb 3 28 V počtu všech pohlaví mužského zstárí jednoho měsíce a výše bylo osm

tisíců a šest set, držících stráž při svatyni.

Nmb 3 29 Čeledi synů Kahat klásti se budou k straně příbytku polední,

Nmb 3 30 A kníže domu otcovského v čeledech Kahat Elizafan, syn Uzielův.

Nmb 3 31 V jejich pak opatrování bude truhla, stůl, svícen, oltářové a nádoby

svatyně, jímž přisluhovati budou, a opona i všecko, což přináleží k ní.

Nmb 3 32 Kníže pak nad knížaty Levítskými Eleazar, syn Arona kníže, ustavený

nad těmi, kteříž drží stráž při svatyni.

Nmb 3 33 Od Merari pak čeled Moholitská a čeled Musitská. Ty jsou čeledi

Merari.

Nmb 3 34 A načteno jich v počtu všech mužského pohlaví zstárí jednoho měsíce a

výše šest tisíců a dvě stě.

Nmb 3 35 A kníže domu otcovského v čeledech Merari Suriel, syn Abichailův. A ti

klásti se budou k straně příbytku půlnocní.

Nmb 3 36 Toto pak poručeno k opatrování synům Merari: Dsky příbytku a svlakové

jeho, sloupové a podstavkové a všecka nádoby jeho i všecka práce při nich,

Nmb 3 37 Tolikéž sloupové síně vůkol i podstavkové jejich, kolíkové i provazové

jejich.

Nmb 3 38 Položí se pak před příbytkem po přední straně před stánkem úmluvy od

východu slunce Mojžíš a Aron i synové jeho, držíce stráž při svatyni, stráž za syny Izraelské.

Jiný přistoupil-li by kdo, umře.

Nmb 3 39 Všechny sečtených Levítů, kteréž sečel Mojžíš s Aronem vedlé poručení

Hospodinova, po čeledech jejich, všech pohlaví mužského jednoho měsíce zstárí a výše

dvamecítma tisíců.

Nmb 3 40 I řekl Hospodin k Mojžíšovi: Sečti všecky prvorozené mužského pohlaví

mezi syny Izraelskými jednoho měsíce zstárí a výše, a sečti summu jmen jejich.

Nmb 3 41 A vezmeš mi Levíty, (jáť jsem Hospodin), místo všech prvorozených mezi

syny Izraelskými, i hovada Levítů místo všeho prvorozeného mezi hovady synů Izraelských.

Nmb 3 42 Když pak sčel Mojžíš, jakož mu přikázal Hospodin, všecky prvorozené

mezi syny Izraelskými,

Nmb 3 43 Bylo všech prvorozených pohlaví mužského vedlé počtu jmen, jednoho

měsíce zstárí a výše sečtených jich, dvamecítma tisíců, dvě stě, sedmdesáte a tři.

Nmb 3 44 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 3 45 Vezmi Levíty místo všech prvorozených z synů Izraelských, i hovada

Levítů za hovada jejich; i budou moji Levítové: Já jsem Hospodin.

Nmb 3 46 K vyplacení pak těch dvou set, sedmdesáti a tří, kteříž zbývají nad

počet Levítů z prvorozených synů Izraelských,

Nmb 3 47 Vezmeš pět lotů z každé hlavy, (vedlé lotu svatyně bráti budeš, lot

pak dvacet haléřů váží),

Nmb 3 48 A dáš ty peníze Aronovi a synům jeho, výplatu těch, kteříž zbývají nad

počet jejich.

Nmb 3 49 Vzal tedy Mojžíš peníze výplaty od těch, kteříž zbývali, kromě těch,

kteréž vykoupili sebou Levítové,

Nmb 3 50 Od prvorozených synů Izraelských vzal peněz tisíc, tři sta, sedesáte

pět lotů, vedlé lotu svatyně.

Nmb 3 51 I dal ty peníze výplaty Aronovi a synům jeho, podlé řeči Hospodinovy, jakož byl přikázal jemu Hospodin.

Nmb 4 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka:

Nmb 4 2 Sečti summu synů Kahat z prostředku synů Lévi po čeledech jejich a po domích otců jejich,

Nmb 4 3 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli práci vésti při stánku úmluvy.

Nmb 4 4 Tato pak bude práce synů Kahat při stánku úmluvy svatyně svatých:

Nmb 4 5 Když by se měla vojska hnouti s místa, přijde Aron s syny svými a sejmu oponu zastření, a přikryjí ní truhlu svědectví.

Nmb 4 6 A na to dají přikrytí z koží jezevčích, a přistrou svrchu rouchem z samého postavce modrého, a provlekou sochory její.

Nmb 4 7 Na stůl pak chlebě předložení prostrou roucho z postavce modrého, a dají na něj misy a kadidlnice a koflíky a přikryvadla k přikrývání; a chléb ustavičně na něm bude.

Nmb 4 8 A prostrou na to roucho z červce dvakrát barveného, a přikryjí to přistřením z koží jezevčích, a provlekou sochory jeho.

Nmb 4 9 Vezmou také roucho z postavce modrého, a přikryjí svícen světla a lampy jeho, i utěradla jeho, i nádoby k oharkům jeho, a všecky nádoby k oleji jeho, jichž při něm užívají.

Nmb 4 10 A obvinou jej se všechněmi nádobami jeho přikrytím z koží jezevčích, a vloží na sochory.

Nmb 4 11 Na oltář pak zlatý prostrou roucho z postavce modrého, a přikryjí jej přikrytím z koží jezevčích, a provlekou sochory.

Nmb 4 12 Vezmou i všecky nádoby k službě, jimiž přisluhovali v svatyni, a zavínouce do roucha z postavce modrého, přikryjí je přikrytím z koží jezevčích, a vloží na sochory.

Nmb 4 13 Vyprázdní i popel z oltáře, a prostrou na něj roucho šarlatové.

Nmb 4 14 A vloží svrchu všecko nádobí jeho, jímž přisluhují na něm, nádoby k uhlí, vidličky, pometla, kotlíky a všecko nádobí oltáře, a přistrouce jej přikrytím z koží jezevčích, uvlekou sochory jeho.

Nmb 4 15 A když to vykoná Aron s syny svými, a přikryje svatyni i všecka nádobí její, a již by se měla hýbatí vojska, tedy přijdou synové Kahat, aby nesli; ale nedotknou se svatyně, aby nezemřeli. Ta jest práce synů Kahat při stánku úmluvy.

Nmb 4 16 Eleazar pak, syn Arona kněze, pečovatí bude o olej k svícení a kadění vonnými věcmi a obět ustavičnou i o olej pomazání, svěřený sobě máje všecken příbytek a všecky věci, kteréž v něm jsou, svatyni a nádobí její.

Nmb 4 17 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka:

Nmb 4 18 Hleďtež, abyste nevyhladili pokolení čeledi Kahat z prostředku Levitů.

Nmb 4 19 Ale toto učiníte jim, aby zachováni byli a nezemřeli, když by přistupovali k svatyni svatých: Aron a synové jeho přijdouce, zřídí je, jednoho každého ku práci a břemenu jeho.

Nmb 4 20 A onino nepřicházejte hleděti na věci svaté, když zavínovány bývají, aby nezemřeli.

Nmb 4 21 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 4 22 Sečti také syny Gersonovy po domích otců jich a po čeledech jejich.

Nmb 4 23 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých sečteš je, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy.

Nmb 4 24 Tato pak bude práce čeledi Gersonových v službě a nošení:

Nmb 4 25 Nositi budou kortýny příbytku a stánek úmluvy s přikrytím jeho, a přikrytí z koží jezevčích, kteréž svrchu na něm jest, a zastření dveří stánku úmluvy,

Nmb 4 26 A očkovatě koltry síně, a zastření brány síně, kteráž jest při stanu a při oltáři vůkol, a provazy její, a všecky nádoby přisluhování jejich, a čehožkoli užívají při službě své.

Nmb 4 27 Vedlé rozkazu Aronova a synů jeho konati budou všecky služby své synové Gersonovi při všech pracech svých, a při všech službách svých, a svěříte jim k ostříhání všecka břemena jejich.

Nmb 4 28 Ta jest práce čeledi synů Gersonových v stánku úmluvy, a Itamar, syn Arona kněze, stráž nad nimi držeti bude.

Nmb 4 29 Syny také Merari po čeledech jejich a domích otců jejich sečteš.

Nmb 4 30 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých sečteš všecky, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy.

Nmb 4 31 Tato pak bude povinnost práce jejich, nad všecku službu jejich při stánku úmluvy: Dsky příbytku a svlaky jeho, i sloupy s podstavky jeho nositi,

Nmb 4 32 Sloupy také vůkol síně s podstavky jejich, kolíky a provazy jejich, se všechněmi potřebami, i se vším přisluhováním jejich. A ze jména vyčtete nádoby svěřené jim k ostříhání.

Nmb 4 33 Ta bude práce čeledi synů Merari při všech službách jejich při stánku úmluvy, pod správou Itamara, syna Arona kněze.

Nmb 4 34 I sečtl Mojžíš s Aronem a s knížaty lidu syny Kahat po čeledech jejich, a po domích otců jejich,

Nmb 4 35 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy.

Nmb 4 36 A bylo jich sečtených po čeledech jejich dva tisíce, sedm set, padesáte.

Nmb 4 37 Ti jsou sečteni z čeledi Kahat, všickni služebníci při stánku úmluvy, kteréž sčeti Mojžíš s Aronem podle rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše.

Nmb 4 38 Sečtených také synů Gersonových po čeledech jejich, a po domích otců jejich,

Nmb 4 39 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy,

Nmb 4 40 Sečtených jich po čeledech jejich, po domích otců jejich, dva tisíce, šest set, třidceti.

Nmb 4 41 Ti jsou sečteni z čeledí synů Gersonových, všickni přísluhující v stánku úmluvy, kteréž sečti Mojžíš s Aronem k rozkazu Hospodinovu.

Nmb 4 42 Sečtených pak z čeledí synů Merari po čeledech jejich, po domích otců jejich,

Nmb 4 43 Od třidcítiletých a výše až do padesátiletých, kteříž by způsobilí jsou k boji, mohli konati službu při stánku úmluvy,

Nmb 4 44 Načteno jich po čeledech jejich tři tisíce a dvě stě.

Nmb 4 45 Ti jsou sečteni z čeledí synů Merari, kteréž sčeti Mojžíš s Aronem podle rozkazu Hospodinova skrze Mojžíše.

Nmb 4 46 Všech sečtených, kteréž sčeti Mojžíš s Aronem a s knížaty Izraelskými z Levitů po čeledech jejich a po domích otců jejich,

Nmb 4 47 Od těch, kteříž byli ve třidceti letech a výše, až do padesátiletých, kteřížkoli přináležejí k vykonávání služby přísluhování a práce břemena při stánku úmluvy,

Nmb 4 48 Sečtených těch bylo osm tisíců, pět set a osmdesáte.

Nmb 4 49 Vedle rozkazu Hospodinova sečti je Mojžíš, jednoho každého vedle přísluhování jeho, a vedle břemene jeho. Sečtení pak jsou ti, kteréž rozkázal čísti Hospodin Mojžíšovi.

Nmb 5 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 5 2 Prikaz synům Izraelským, ať vyženou z stanů každého malomocného a každého trpícího tok semene, i každého nad mrtvým poškrvněného.

Nmb 5 3 I muže i ženu vyženete, ven za stany vyženete je, aby nepoškrvňovali vojska těch, mezi nimiž já přebývám.

Nmb 5 4 I učinili tak synové Izraelští, a vyhnali je ven za stany. Jakož byl mluvil Hospodin k Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští.

Nmb 5 5 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 5 6 Mluv k synům Izraelským: Muž aneb žena, když učiní nějaký hřích lidský, dopouští se se výstupku proti Hospodinu, a byla by vinna duše ta:

Nmb 5 7 Tedy vyzná hřích svůj, kterýž učinil, navrátí pak to, čímž vinen byl, v cele, a pátý díl přidá nad to, a dá tomu, proti komuž zavinil.

Nmb 5 8 A neměl-li by muž ten přítele, jemuž by nahradil tu škodu, pokuta dána buď Hospodinu a knězi, mimo skopce očištění, jímž očištěn býti má.

Nmb 5 9 Též všeliká oběť všech věcí posvěcených od synů Izraelských, kterouž přinesou knězi, jemu se dostane.

Nmb 5 10 Tak i věci posvěcené od kohokoli jemu se dostanou; a dal-li kdo co knězi, také jeho bude.

Nmb 5 11 Mluvil ještě Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 5 12 Mluv k synům Izraelským a řci jim: Kdyby od některého muže uchýlila se žena, a dopustila by se výstupku proti němu,

Nmb 5 13 Tak že by obýval někdo jiný s ní, a bylo by to skryto před očima muže jejího, a tajila by se, jsuci poškrvněna, a svědka by nebylo proti ní, a ona nebyla by postižena;

Nmb 5 14 Pohnul-li by se duch muže horlivostí velikou, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvněna byla; aneb pohnul-li by se duch muže velikou horlivostí, tak že by horlil proti ženě své, kteráž by poškrvněna nebyla:

Nmb 5 15 Tedy přivede muž ženu svou k knězi, a přinese oběť její při ní, desátý díl efi mouky ječné. Nenalejet na ni oleje, aniž dá na ni kadidla; nebo oběť veliké horlivosti jest, oběť suchá pamětná, uvozující v paměť nepravost.

Nmb 5 16 I bude ji kněz obětovati, a postaví ji před Hospodinem.

Nmb 5 17 A nabere vody svaté do nádoby hliněné, a vezma prachu, kterýž jest na zemi v příbytku, dá jej do té vody.

Nmb 5 18 Potom postaví kněz ženu tu před Hospodinem, a odkryje hlavu její, a dá jí do rukou oběť suchou pamětnou, kteráž jest oběť veliké horlivosti; v ruce pak kněze bude voda hořká zlořečená.

Nmb 5 19 I zaklínati bude ji kněz a řekne k ní: Jestliže neobcoval s tebou žádný, a jestliže jsi neuchýlila se k nečistotě od muže svého, budiž čistá od vody této hořké zlořečené.

Nmb 5 20 Paklis se uchýlila od muže svého a nečistá jsi, a obcoval-li někdo jiný s tebou kromě manžela tvého,

Nmb 5 21 (Zaklínati pak bude kněz tu ženu, čině klatbu zlořečenství, a řekne jí:) Dejž tebe Hospodin v zlořečení a v prokletí u prostřed lidu tvého, dopustě, aby luno tvé

hnílo a břicho tvé oteklo.
Nmb 5 22 Vejdíž voda zlořečená tato do života tvého, aby oteklo břicho tvé, a
lůno tvé shnilo. I odpoví žena ta: Amen, amen.
Nmb 5 23 Napíše pak všecko zlořečenství toto do knihy, a smyje je tou vodou
hořkou.
Nmb 5 24 I dá ženě, aby pila vodu hořkou a zlořečenou; a vejdeť do ní voda
zlořečená, a obrátí se v hořkosti.
Nmb 5 25 Potom vezme kněz z ruky ženy obět veliké horlivosti, a obracetí ji
bude sem i tam před Hospodinem, a bude ji obětovati na oltáři.
Nmb 5 26 A vezma plnou hrst pamětného jejíhož oběti suché, páliť to bude na
oltáři; a potom dá vypítí ženě tu vodu.
Nmb 5 27 A když jí dá pítí tu vodu, stane se, jestliže nečistá byla, a
dopustila se výstupku proti muži svému, že vejde do ní voda zlořečená, a obrátí se v hořkost, i
odme se břicho její, a vyhni je lůno její; i bude žena ta v zlořečení u prostřed lidu svého.
Nmb 5 28 Pakli není poškrvněna žena ta, ale čistá jest, tedy bez viny bude, a
roditi bude děti.
Nmb 5 29 Ten jest zákon veliké horlivosti, když by se uchýlila žena od muže
svého, a byla by poškrvněna,
Nmb 5 30 Aneb když by se pohnul duch veliké horlivosti v manželu, tak že by
horlil velmi proti ženě své, aby postavil ji před Hospodinem, a aby vykonal při ní kněz všecko
vedlé zákona tohoto.
Nmb 5 31 I bude ten muž očištěn od hříchu, žena pak ponese nepravost svou.
Nmb 6 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb 6 2 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Muž neb žena, když se oddělí,
činíce slib nazareův, aby se oddali Hospodinu,
Nmb 6 3 Od vína i nápoje opojného zdrží se, octa vinného a octa z nápoje
opojného nebude pít, ani co vytlačeného z hroznů, zelených hroznů ani suchých nebude jísti.
Nmb 6 4 Po všecky dny nazarejství svého nebude jísti žádné věci pocházející z
vinného kmene, od zrnka až do šupiny.
Nmb 6 5 Po všecky dny slibu nazarejství svého břitva nevejde na hlavu jeho,
dokavadž by se nevyplnili dnové, v nichž se oddělil Hospodinu. Svatý bude, a nechá růsti vlasů
hlavy své.
Nmb 6 6 Po všecky dny, v nichž se oddělí Hospodinu, k tělu mrtvému nevejde.
Nmb 6 7 Nad otcem svým aneb nad matkou svou, nad bratrem svým aneb nad sestrou
svou, kdyby zemřeli, nebude se poškrvnovati; nebo posvěcení Boha jeho jest na hlavě jeho.
Nmb 6 8 Po všecky dny nazarejství svého svatý bude Hospodin.
Nmb 6 9 Umřel-li by pak kdo blízko něho náhlou smrtí, a poškrvnil-li by hlavu
v nazarejství jeho, oholí hlavu svou v den očišťování svého; dne sedmého oholí ji.
Nmb 6 10 A dne osmého přinese dvě hrdličky, aneb dvě holoubátek knězi, ke
dveřím stánku úmluvy.
Nmb 6 11 I bude kněz obětovati jedno za hřích, a druhé v zápalnou obět, a očistí
jej od toho, čímž zhřešil nad mrtvým, a posvěti hlavu jeho v ten den.
Nmb 6 12 A oddělí Hospodin dny nazarejství svého, a přinese beránka ročního za
provinění, a dnové první přijdou v nic; nebo poškrvněno jest nazarejství jeho.
Nmb 6 13 Tento pak jest zákon nazareův: V ten den, když se vyplní čas
nazarejství jeho, přijde ke dveřím stánku úmluvy.
Nmb 6 14 A bude obětovati obět svou Hospodinu, beránka ročního bez poškrvny,
jednoho v obět zápalnou, a ovci jednu roční bez poškrvny v obět za hřích, a skopce jednoho bez
poškrvny v obět pokojnou,
Nmb 6 15 A koš chlebů přesných, koláče z mouky bělné olejem zadělané, a pokruty
nekvašené, olejem pomazané, s oběťmi jejími suchými i mokrymi.
Nmb 6 16 Kteréžto věci obětovati bude kněz před Hospodinem, a učiní obět za
hřích jeho, i zápalnou obět jeho.
Nmb 6 17 Skopce také obětovati bude v obět pokojnou Hospodinu, spolu s košem
chlebů přesných; tolikéž obětovati bude kněz i obět suchou i mokrou jeho.
Nmb 6 18 Tedy oholí nazareus u dveří stánku úmluvy hlavu nazarejství svého, a
vezma vlasy z hlavy nazarejství svého, vloží je na oheň, kterýž jest pod obětí pokojnou.
Nmb 6 19 Potom vezme kněz plece vařené z skopce toho, a jeden koláč přesný z
koše, a pokrutu nekvašenou jednu, a dá v ruce nazarejského, když by oholeno bylo nazarejství
jeho.
Nmb 6 20 I bude obracetí kněz ty věci sem i tam v obět obracení před
Hospodinem; a ta věc svatá přináležeti bude knězi mimo hrudí obracení, i plece pozdvižení. A
již potom nazareus bude moci víno pít.
Nmb 6 21 Ten jest zákon nazarea, kterýž slib učinil, a jeho obět Hospodinu za
oddělení jeho, kromě toho, což by více učiniti mohl. Vedlé slibu svého, kterýž učinil, tak
učiní podle zákona oddělení svého.
Nmb 6 22 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb 6 23 Mluv k Aronovi a synům jeho a rci: Takto budete požehnání dávati synům
Izraelským, mluvíce k nim:
Nmb 6 24 Požehnejž tobě Hospodin, a ostříhejž tebe.
Nmb 6 25 Osvět Hospodin tvář svou nad tebou, a buď milostiv tobě.
Nmb 6 26 Obratíž Hospodin tvář svou k tobě, a dejž tobě pokoj.

Nmb 6 27 I budou vzývatí jméno mé nad syny Izraelskými, a já jim žehnati budu.
 Nmb 7 1 I stalo se toho dne, když dokonál Mojžíš a vyzdvihl příbytek, a pomazal i posvětil ho se všecnněmi nádobami jeho, také oltáře a všeho nádobí jeho pomazal a posvětil,
 Nmb 7 2 že přistupující knížata Izraelská, přední v domích otců svých, (ti byli knížata pokolení, postavení nad sečtenými),
 Nmb 7 3 Obětovali dar svůj před Hospodinem, šest vozů přikrytých a dvanácte volů. Dvě knížat dalo jeden vůz, a jeden každý jednoho vola, i obětovali to před příbytkem.
 Nmb 7 4 I řekl Hospodin Mojžíšovi, řka:
 Nmb 7 5 Vezmi ty věci od nich, ať jsou ku potřebě při službě stánku úmluvy, a dej je Levítům, každé čeledi podle přisluhování jejího.
 Nmb 7 6 Vzav tedy Mojžíš ty vozy i voly, dal je Levítům.
 Nmb 7 7 Dva vozy a čtyři voly dal synům Gersonovým vedlé přisluhování jejich.
 Nmb 7 8 Čtyři pak vozy a osm volů dal synům Merari vedlé přisluhování jejich, kteříž byli pod správou Itamara, syna Aronova, kněze.
 Nmb 7 9 Synům pak Kahat nic nedal; nebo přisluhování svatyně k nim přináleželo, a na ramenou nositi měli.
 Nmb 7 10 Obětovali tedy knížata ku posvěcování oltáře v ten den, když pomazán byl; obětovali, pravím, dar svůj před oltářem.
 Nmb 7 11 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Jedno kníže v jeden den, druhé kníže v druhý den, pořád obětovati budou dar svůj ku posvěcení oltáře.
 Nmb 7 12 Protož obětoval prvního dne dar svůj Názon, syn Aminadabův, z pokolení Judova.
 Nmb 7 13 Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, sto třidceti lotů ztíží; též báně jedna stříbrná, sedmdesáti lotů ztíží, jakž jest lot svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
 Nmb 7 14 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
 Nmb 7 15 Volek jeden mladý, skopce jeden, a beránek roční jeden k oběti zápalné;
 Nmb 7 16 Kozel jeden za hřích;
 Nmb 7 17 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ta byla oběť Názona, syna Aminadabova.
 Nmb 7 18 Druhého dne obětoval Natanael, syn Suar, kníže z pokolení Izachar.
 Nmb 7 19 Obětoval dar svůj misu stříbrnou jednu, sto třidceti lotů ztíží; bání stříbrnou jednu, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
 Nmb 7 20 Kadidlnici jednu z desíti lotů zlata, plnou kadidla;
 Nmb 7 21 Volka mladého jednoho, skopce jednoho, a beránka ročního jednoho k oběti zápalné;
 Nmb 7 22 Kozla jednoho za hřích;
 Nmb 7 23 A k oběti pokojné voly dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ten byl dar Natanaele, syna Suar.
 Nmb 7 24 Dne třetího kníže synů Zabulonových Eliab, syn Helonův.
 Nmb 7 25 Dar pak jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
 Nmb 7 26 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
 Nmb 7 27 Volek jeden mladý, skopce jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
 Nmb 7 28 Kozel jeden za hřích;
 Nmb 7 29 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránek ročních pět. Ta byla oběť Eliaba, syna Helonova.
 Nmb 7 30 Čtvrtého dne kníže synů Rubenových Elisur, syn Sedeurův.
 Nmb 7 31 Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
 Nmb 7 32 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
 Nmb 7 33 Volek jeden mladý, skopce jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
 Nmb 7 34 Kozel jeden za hřích;
 Nmb 7 35 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ten byl dar Elisura, syna Sedeurova.
 Nmb 7 36 Dne pátého kníže synů Simeonových Salamiel, syn Surisaddai;
 Nmb 7 37 Oběť jeho byla misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky bělné, olejem zadělané k oběti suché;
 Nmb 7 38 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
 Nmb 7 39 Volek jeden mladý, skopce jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
 Nmb 7 40 Kozel jeden za hřích;
 Nmb 7 41 A na oběť pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránek ročních pět. Ta byla oběť Salamiela, syna Surisaddai.
 Nmb 7 42 Dne šestého kníže synů Gád, Eliazaf, syn Duelův.
 Nmb 7 43 Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky

bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 44 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 45 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 46 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 47 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl dar Eliazafa, syna Duelova.
Nmb 7 48 Dne sedmého kníže synů Efraimových, Elisama, syn Amiudův.
Nmb 7 49 Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané na obět suchou;
Nmb 7 50 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 51 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 52 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 53 A na obět pokojnou volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl dar Elisamův, syna Amiudova.
Nmb 7 54 Dne osmého kníže synů Manasse, Gamaliel, syn Fadasurův.
Nmb 7 55 Dar jeho byl misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 56 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 57 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 58 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 59 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta byla obět Gamaliela, syna Fadasurova.
Nmb 7 60 Dne devátého kníže synů Beniaminových, Abidan, syn Gedeonův.
Nmb 7 61 Obět jeho misa stříbrná jedna, kteráž sto třidceti lotů vážila; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 62 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 63 Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 64 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 65 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl dar Abidanův, syna Gedeonova.
Nmb 7 66 Desátého dne kníže synů Dan, Ahiezer, syn Amisaddai.
Nmb 7 67 Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 68 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 69 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 70 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 71 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, a beránků ročních pět. Ten byl dar Ahiezera, syna Amisaddai.
Nmb 7 72 Jedenáctého dne kníže synů Asser, Fegiel, syn Ochranův.
Nmb 7 73 Obět jeho misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 74 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 75 Volek jeden mladý, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 76 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 77 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ten byl dar Fegiele, syna Ochranova.
Nmb 7 78 Dvanáctého dne kníže synů Neftalím, Ahira, syn Enanův.
Nmb 7 79 Obět jeho byla misa stříbrná jedna, jejížto váha byla sto třidceti lotů; báně stříbrná jedna, sedmdesáti lotů ztíží vedlé lotu svatyně; obě dvě nádoby plné mouky
bělné, olejem zadělané k oběti suché;
Nmb 7 80 Kadidlnice jedna z desíti lotů zlata, plná kadidla;
Nmb 7 81 Volek mladý jeden, skopec jeden, beránek roční jeden k oběti zápalné;
Nmb 7 82 Kozel jeden za hřích;
Nmb 7 83 A k oběti pokojné volové dva, skopců pět, kozlů pět, beránků ročních pět. Ta byla obět Ahiry, syna Enanova.
Nmb 7 84 Toť jest posvěcení oltáře (toho dne, když pomazán jest), od knížat Izraelských: Mis stříbrných dvanácte, bání stříbrných dvanácte, kadidlnic zlatých dvanácte.
Nmb 7 85 Sto třidceti lotů vážila jedna misa stříbrná, a sedmdesáte báně jedna; všecko nádobí stříbrné vážilo dva tisíce a čtyři sta lotů na lot svatyně.
Nmb 7 86 Kadidlnic zlatých dvanácte, plných kadidla; deset lotů vážila každá kadidlnice na váhu svatyně. Všecky kadidlnice zlaté sto a dvadceti lotů vážily.
Nmb 7 87 Všeho dobytka k oběti zápalné dvanácte volků, skopců dvanácte, beránků ročních dvanácte s obětí jejich suchou, a kozlů dvanácte za hřích.
Nmb 7 88 Všeho pak dobytka k oběti pokojné čtyřmécítma volů, skopců šedesáte, kozlů šedesáte, beránků ročních šedesáte. To bylo posvěcení oltáře, když pomazán byl.
Nmb 7 89 Potom když vcházel Mojžíš do stánku úmluvy, aby mluvil s Bohem, tedy slyšal hlas mluvícího k sobě z slitovnice, kteráž byla nad truhlou svědectví mezi dvěma

cherubíny, a mluvíval k němu.

- Nmb 8 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 8 2 Mluv k Aronovi a rci jemu: Když rozsvěcovati budeš lampy, ven z svícnu
 sedm lamp svítiti má.
 Nmb 8 3 I učinil Aron tak; ven z svícnu světlo od sebe dávající rozsvítil
 lampy jeho, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.
 Nmb 8 4 Bylo pak dílo svícnu takové: Z taženého zlata byl všecken, až i
 sloupec jeho i květové jeho z taženého zlata byli; podle podobenství toho, kteráž ukázal
 Hospodin Mojžíšovi, tak udělal svícen.
 Nmb 8 5 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 8 6 Vezmi Levíty z prostředku synů Izraelských, a očist je.
 Nmb 8 7 Tímto pak způsobem očišťovati je budeš: Pokropíš jich vodou očištění;
 oholí všecko tělo své, a zperou roucha svá, a očištění budou.
 Nmb 8 8 Potom vezmou volka mladého a obět suchou z mouky bělné, olejem
 skropené; a druhého volka mladého vezmeš k oběti za hřích.
 Nmb 8 9 Tedy přistoupiti rozkážeš Levítům před stánek úmluvy, a shromáždíš
 všecko množství synů Izraelských.
 Nmb 8 10 Postavíš Levíty před Hospodinem, a vloží synové Izraelští ruce své na
 Levíty.
 Nmb 8 11 A obětovati bude Aron Levíty v obět před Hospodinem od synů
 Izraelských, aby vykonávali službu Hospodinu.
 Nmb 8 12 Levítové pak vloží ruce své na hlavy těch volků; a obětovati budeš
 jednoho za hřích, a druhého v obět zápalnou Hospodinu k očištění Levítů.
 Nmb 8 13 A postavíš Levíty před Aronem a před syny jeho, a obětovati je budeš v
 obět Hospodinu.
 Nmb 8 14 I oddělíš Levíty z prostředku synů Izraelských, aby moji byli
 Levítové.
 Nmb 8 15 Potom pak přijdou Levítové, aby přisluhovali při stánku úmluvy, když
 bys očistil je a obětoval v obět.
 Nmb 8 16 Nebo vlastně dáni jsou mi z prostředku synů Izraelských za všechny
 otvírající život, za prvorozené ze všech synů Izraelských vzal jsem je sobě.
 Nmb 8 17 Nebo mé jest všecko prvorozené mezi syny Izraelskými, tak z lidí jako
 z hověd; od toho dne, jakž jsem pobil všecko prvorozené v zemi Egyptské, posvětil jsem jich
 sobě.
 Nmb 8 18 Vzal jsem pak Levíty za všechny prvorozené synů Izraelských.
 Nmb 8 19 A dal jsem Levíty darem Aronovi i synům jeho z prostředku synů
 Izraelských, aby konali službu místo synů Izraelských při stánku úmluvy, a očišťovali od
 hříchů syny Izraelské; a tak nepřijde na syny Izraelské rána, kteráž by přišla, kdyby
 přistupovali synové Izraelští k svatyni.
 Nmb 8 20 I učinili Mojžíš a Aron i všecko množství synů Izraelských při
 Levítích všecko to, což přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích; tak s nimi učinili synové
 Izraelští.
 Nmb 8 21 A očistili se Levítové a zeprali roucha svá; a obětoval je Aron v obět
 před Hospodinem, a očistil je Aron, aby byli čisti.
 Nmb 8 22 Potom teprv přistoupili Levítové k vykonávání služby své při stánku
 úmluvy, před Aronem i před syny jeho; jakž přikázal Hospodin Mojžíšovi o Levítích, tak s nimi
 učinili.
 Nmb 8 23 I mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 8 24 I toto k Levítům přináleží: V pětmcítma letech zstárí a výše jeden
 každý z nich přistoupí, a postaví se k ochotnému práce konání v službě při stánku úmluvy.
 Nmb 8 25 V padesáti pak letech přestane od práce služby té, a více přisluhovati
 nebude.
 Nmb 8 26 Ale přisluhovati bude bratřím svým při stánku úmluvy stráž držícím,
 sám pak služeb konati nebude. Tak učiníš s Levíty při pracích jejich.
 Nmb 9 1 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na poušti Sinai, léta druhého po
 vyjití z země Egyptské, měsíce prvního, řka:
 Nmb 9 2 Slaviti budou synové Izraelští velikunoc v čas svůj vyměřený.
 Nmb 9 3 Čtrnáctého dne měsíce toho u večer budete ji slaviti jistým časem
 svým, vedlé všech ustanovení jejích, a podle všech řádů jejích slaviti ji budete.
 Nmb 9 4 I mluvil Mojžíš k synům Izraelským, aby slavili Fáze.
 Nmb 9 5 Tedy slavili Fáze v měsíci prvním, čtrnáctého dne u večer na poušti
 Sinai; vedlé všeho toho, což přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští.
 Nmb 9 6 I byli někteří muži, ješto se poškrvnili při mrtvém, kteříž nemohli
 slaviti Fáze toho dne. I přistoupili před Mojžíše a Arona v ten den,
 Nmb 9 7 A promluvili muži ti k němu: My jsme se poškrvnili nad mrtvým.
 Nebude-liž nám zbráněno obětovati oběti Hospodinu v jistý čas spolu s syny Izraelskými?
 Nmb 9 8 I řekl jim Mojžíš: Počkejte, až uslyším, co vám učiniti rozkáže
 Hospodin.
 Nmb 9 9 Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 9 10 Mluv k synům Izraelským a rci: Kdož by koli byl poškrvněný nad mrtvým,
 aneb byl by na cestě daleké, buď z vás aneb z potomků vašich, buďte slaviti Fáze Hospodinu.
 Nmb 9 11 Měsíce druhého, čtrnáctého dne u večer slaviti budou je, s chleby

nekvašenými, a s řeřichami jísti je budou.

Nmb 9 12 Nezanechajít ho nic až do jitra, a kosti v něm nezlámí; vedlé všelikého ustanovení Fáze budou je slavit.

Nmb 9 13 Ale člověk ten, kterýž by byl čistý, a nebyl na cestě, a však by zanedbal slavit Fáze, vyhlazena bude duše ta z lidu svého; nebo oběti Hospodinu neobětoval v jistý čas její; hřích svůj ponese člověk ten.

Nmb 9 14 Jestliže by s vámi bydlil příchozí, a slavil by Fáze Hospodinu, vedlé ustanovení Fáze, a vedlé řádu jeho bude je slavit. Ustanovení jednotejné bude vám, tak příchozímu, jako obyvateli v zemi.

Nmb 9 15 Toho pak dne, v kterémž vyzdvižen jest příbytek, přikryl oblak příbytek, a stál nad stánkem svědectví; u večer pak bývalo nad příbytkem na pohledění jako oheň až do jitra.

Nmb 9 16 Tak bývalo ustavičně, oblak přikrýval jej ve dne, záře pak ohnívá v noci.

Nmb 9 17 A když se zdvihl oblak od stánku, hned také hýbali se synové Izraelští; a na kterém místě pozůstal oblak, tu také kladli se synové Izraelští.

Nmb 9 18 K rozkazu Hospodinu hýbali se synové Izraelští, a k rozkazu Hospodinu kladli se; po všechny dny, dokudž zůstával oblak nad příbytkem, i oni leželi.

Nmb 9 19 Když pak trval oblak nad příbytkem po mnohé dny, tedy drželi synové Izraelští stráž Hospodinu, a netáhli odtud.

Nmb 9 20 A když oblak byl nad příbytkem po nemnohé dny, k rozkazu Hospodinu kladli se, a k rozkazu Hospodinu hýbali se.

Nmb 9 21 Kdyžkoli byl oblak od večera až do jitra, a v jitře se vznesl, hned i oni šli; buď že trval přes den a noc, (jakž kdy vznášel se oblak, tak oni táhli,)

Nmb 9 22 Buď že za dva dny, aneb za měsíc, aneb za rok prodléval oblak nad příbytkem, zůstáváje nad ním, synové Izraelští také leželi, a nehnuli se; když pak on vznášel se, též i oni táhli.

Nmb 9 23 K rozkazu Hospodinu kladli se, a k rozkazu Hospodinu hýbali se, stráž Hospodinu držíce podlé rozkazu jeho skrze Mojžíše.

Nmb 10 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 10 2 Udělej sobě dvě trouby stříbrné. Dílem taženým uděláš je, kterýchž užívati budeš k svolání všeho množství, a když by se mělo hnouti vojsko.

Nmb 10 3 Protož kdyžkoli zatroubí na ně, shromáždí se k tobě všechno množství ke dveřím stánku úmluvy.

Nmb 10 4 Jestliže v jednu toliko zatroubí, tedy shromáždí se k tobě knížata, přední lidu Izraelského.

Nmb 10 5 Pakli by s nějakým přetrubováním troubili, hnou se s místa, kteříž leželi k východní straně.

Nmb 10 6 Když by pak troubili s přetrubováním po druhé, tedy hnou se ti, kteříž leželi ku poledni. S přetrubováním troubiti budou k tažení svému.

Nmb 10 7 Ale když byste měli svolati všechno množství, prostě bez přetrubování troubiti budete.

Nmb 10 8 Synové Aronovi kněží trubami těmi budou troubiti, a bude vám to ustanovení věčné v pronárodech vašich.

Nmb 10 9 Když vyjdete na vojnu v zemi vaší proti nepříteli ssuzujícímu vás, s přetrubováním troubiti budete v trouby ty, a budete v paměti před Hospodinem Bohem svým, a zachování budete od nepřátel svých.

Nmb 10 10 V den také veselí vašeho, a při slavnostech svých, a při začátcích měsíců vašich troubiti budete v trouby ty k obětem svým zápalným a pokojným, i budou vám na památku před Bohem vašim: Já Hospodin Bůh váš.

Nmb 10 11 I stalo se léta druhého, dvacátý den měsíce druhého, že se vyzdvihl oblak z příbytku svědectví.

Nmb 10 12 I táhli synové Izraelští po svých taženích z pouště Sinai; a zastavil se oblak na poušti Fáran.

Nmb 10 13 Takto nejprvé brali se z rozkazu Hospodina skrze Mojžíše:

Nmb 10 14 Šla napřed korouhev vojska synů Juda po houfích svých, a nad nimi byl Názon, syn Aminadabův.

Nmb 10 15 Nad vojskem pak pokolení synů Izachar byl Natanael, syn Suar.

Nmb 10 16 A nad vojskem pokolení synů Zabulon Eliab, syn Helonův.

Nmb 10 17 Složen jest také i příbytek, a šli synové Gersonovi a synové Merari nesouce příbytek.

Nmb 10 18 Potom šla korouhev vojska Rubenova po houfích svých, a nad nimi byl Elisur, syn Sedeurův.

Nmb 10 19 Nad vojskem pak pokolení synů Simeon Salamiel, syn Surisaddai.

Nmb 10 20 A nad vojskem pokolení synů Gád Eliazaf, syn Duelův.

Nmb 10 21 Šli také i Kahatští, nesouce svatyni; onino pak vyzdvihovali příbytek, až i tito přišli.

Nmb 10 22 Potom šla korouhev vojska synů Efraim po houfích svých, a nad nimi byl Elisama, syn Amiůvův.

Nmb 10 23 Nad vojskem pak pokolení synů Manasse Gamaliel, syn Fadasurův.

Nmb 10 24 A nad vojskem pokolení synů Benjamin Abidan, syn Gedeonův.

Nmb 10 25 Šla potom i korouhev vojska synů Dan, obsahující ostatek vojska po

houfích svých, a nad vojskem jeho Ahiezer, syn Amisaddai.
Nmb 10 26 Nad vojskem pak pokolení synů Asser Fegiel, syn Ochranův.
Nmb 10 27 A nad vojskem pokolení synů Neftalím Ahira, syn Enanův.
Nmb 10 28 Ta jsou tažení synů Izraelských po houfích jejich, a tím pořádkem táhli.
Nmb 10 29 Řekl pak Mojžíš Chobabovi, synu Raguelovu Madianskému, tchánu svému: My se běřeme k místu, o kterémž řekl Hospodin: Dám je vám. Protož poč s námi, a dobře učiníme tobě; nebo Hospodin mnoho dobrého zaslíbil Izraelovi.
Nmb 10 30 Kterýž odpověděl jemu: Nepůjdu, ale k zemi své a k příbuznosti své se navrátím.
Nmb 10 31 I řekl Mojžíš: Neopouštěj medle nás; nebo ty jsi svědom na poušti, kde bychom se měli klásti, a budeš nám za vůdce.
Nmb 10 32 Když pak půjdeš s námi, a přijde to dobré, jímž dobře učiní nám Hospodin, tedy i tobě dobře učiníme.
Nmb 10 33 A tak brali se od hory Hospodinovy cestou tří dnů, (a truhla smlouvy Hospodinovy předcházela je,) cestou tří dnů, pro vyhlédání sobě místa k odpočinutí.
Nmb 10 34 A oblak Hospodinův byl nad nimi ve dne, když se hýbali z ležení.
Nmb 10 35 Když pak počínali jíti s truhlou, říkával Mojžíš: Povstaniž Hospodine, a rozptýlení buďte nepřátelé tvoji, a ať utíkají před tváří tvou, kteříž tě v nenávisti mají.
Nmb 10 36 Když pak stavína byla, říkával: Navratiž se, Hospodine, k desíti tisícům tisíců Izraelských.
Nmb 11 1 I stalo se, že lid ztěžoval a stýskal sobě, cožse nelíbilo Hospodinu. Protož, slyše to Hospodin, rozhněval se náramně, a roznítil se proti nim oheň Hospodinův, a spálil zadní díl vojska.
Nmb 11 2 Tedy volal lid k Mojžíšovi. I modlil se Mojžíš Hospodinu, a uhasl oheň.
Nmb 11 3 I nazval jméno místa toho Tabbera; nebo rozpálil se proti nim oheň Hospodinův.
Nmb 11 4 Lid pak k nim přimíšený napadla žádost náramná; a obrátivše se, plakali i synové Izraelští a řekli: Kdo nám to dá, abychom se masa najedli?
Nmb 11 5 Rozpomínáme se na ryby, jichž jsme dosti v Egyptě darmo jídali, na okurky a melouny, též na por, cibuli a česnek.
Nmb 11 6 A nyní duše naše vyprahlá, nic jiného nemá, kromě tu mannu před očima svýma.
Nmb 11 7 (Manna pak byla jako semeno koliandrové, a barva její jako barva bdelium.
Nmb 11 8 I vycházel lid, a sbírali a mleli žernovy, neb tloukli v moždířích, a smažili na pánvici, aneb koláče podpopelné dělali z ní; chut pak její byla jako chut nového oleje.
Nmb 11 9 Když pak sstupovala rosa na vojsko v noci, tedy sstupovala také i manna).
Nmb 11 10 Tedy uslyšel Mojžíš, an lid pláče po čeledech svých, každý u dveří stanu svého. Pročež roznítila se prchlivost Hospodinova náramně; Mojžíšovi to také těžké bylo.
Nmb 11 11 I řekl Mojžíš Hospodinu: Proč jsi tak zle učinil služebníku svému? Proč jsem nenalezl milosti před očima tvýma, že jsi vložil břímě všeho lidu tohoto na mne?
Nmb 11 12 Zdaliž jsem já počal všecken lid tento? Zdali jsem já zplodil jej, že mi díš: Nes jej na rukou svých, jako nosí chůva děťátko, do země té, kterouž jsi s přísahou zaslíbil otcům jejich?
Nmb 11 13 Kde mám nabrati masa, abych dal všemu lidu tomuto? Nebo plačí na mne, řkouce: Dej nám masa, ať jíme.
Nmb 11 14 Nemohuť já sám nésti všeho lidu tohoto, nebo jest to nad možnost mou.
Nmb 11 15 Pakli mi tak dělati chceš, prosím, zabíj mne raději, jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma, abych více nehleděl na trápení své.
Nmb 11 16 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Shromážď mi sedmdesáte mužů z starších Izraelských, kteréž znáš, že jsou starší v lidu a správcové jeho; i přivedeš je ke dveřím stánku úmluvy, a státi budou tam s tebou.
Nmb 11 17 A já sstoupím a mluviti budu s tebou, a vezmu z ducha, kterýž jest na tobě, a dám jim. I ponesou s tebou břímě lidu, a tak ty ho sám neponeseš.
Nmb 11 18 Lidu pak díš: Posvěťtež se k zítřku, a budete jísti maso; nebo jste plakali v uších Hospodinových, řkouce: Kdo nám dá najísti se masa? Jistě že lépe nám bylo v Egyptě. I dá vám Hospodin masa, a budete jísti.
Nmb 11 19 Nebudete toliko jeden den jísti, ani dva, ani pět, ani deset, ani dvacet,
Nmb 11 20 Ale za celý měsíc, až vám chrípěmi poleze, a zoškliví se, proto že jste pohrdli Hospodinem, kterýž jest u prostřed vás, a plakali jste před ním, říkajíce: Proč jsme vyšli z Egypta?
Nmb 11 21 I řekl Mojžíš: Šestkrát sto tisíců pěších jest tohoto lidu, mezi nimiž já jsem, a ty pravíš: Dám jim masa, aby jedli za celý měsíc.
Nmb 11 22 Zdali ovčí a volů nabije se jim, aby jim postačilo? Aneb zdali všechny ryby mořské shromážď se jim, aby jim dosti bylo?
Nmb 11 23 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Zdali ruka Hospodinova ukrácena jest? Již nyní uzříš, přijde-li na to, což jsem mluvil, čili nic.

Nmb 11 24 Vyšel tedy Mojžíš, mluvil lidu slova Hospodinova, a shromáždil v sedmdesáte mužů z starších lidu, postavil je vůkol stánku.

Nmb 11 25 I sstoupil Hospodin v oblaku a mluvil k němu, a vzav z ducha, kterýž byl na něm, dal sedmdesáti mužům starším. I stalo se, když odpočinul na nich ten duch, že prorokovali, ale potom nikdy více.

Nmb 11 26 Byli pak zůstali v staních dva muži, jméno jednoho Eldad, a druhého Medad, na nichž také odpočinul duch ten, nebo i oni napsani byli, ačkoli nevyšli k stánku. I ti také prorokovali v staních.

Nmb 11 27 Tedy příběh služebník, oznámil to Mojžíšovi, řka: Eldad a Medad prorokují v staních.

Nmb 11 28 Jozue pak, syn Nun, služebník Mojžíšův, jeden z mládenců jeho, dí k tomu: Pane můj, Mojžíši, zabraň jim.

Nmb 11 29 Jemuž odpověděl Mojžíš: Proč ty horlíš pro mne? Nýbrž ó kdyby všecken lid Hospodinův proroci byli, a aby dal Hospodin ducha svého na ně!

Nmb 11 30 I navrátil se Mojžíš do stanů s staršími Izraelskými.

Nmb 11 31 Tedy strhl se vítr od Hospodina, a zachvátiv křepelky od moře, spustil je na stany tak široce a dlouze, co by mohl za jeden den cesty ujíti všudy vůkol tábora, takměř na dva lokty zvýší nad zemí.

Nmb 11 32 Protož vstav lid, celý ten den a celou noc, i celý druhý den shromažďovali sobě ty křepelky; a kdož nejméně nashromáždil, měl jich s deset měr. I rozvěšeli je sobě pořád okolo stanů.

Nmb 11 33 Ještě maso vězelo v zubích jejich, a nebylo právě sžvýkáno, když hněv Hospodinův vzbudil se na lid. I ranil Hospodin lid ranou velikou náramně.

Nmb 11 34 Protož nazváno jest jméno místa toho Kibrot Hattáve; nebo tu pochovali lid, kterýž žádal masa.

Nmb 11 35 I bral se lid z Kibrot Hattáve na poušť Hazerot, a pozůstali v Hazerot.

Nmb 12 1 A mluvila Maria i Aron proti Mojžíšovi příčinou manželky Madianky, kterouž sobě vzal; nebo byl pojal manželku Madianku.

Nmb 12 2 A řekli: Zdaliž jen toliko skrze Mojžíše mluvil Hospodin? Zdaž také nemluvil skrze nás? I slyšel to Hospodin.

Nmb 12 3 (Byl pak Mojžíš člověk nejtišší ze všech lidí, kteříž byli na tváři země).

Nmb 12 4 A ihned řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi i Marii: Vyjděte vy tři k stánku úmluvy. I vyšli toliko oni tři.

Nmb 12 5 Tedy sstoupil Hospodin v sloupu oblakovém, a stál u dveří stánku. I zavolal Arona a Marie, a vyšli oba dva.

Nmb 12 6 Jímž řekl: Slyšte nyní slova má: Prorok když jest mezi vámi, já Hospodin u vidění ukáži se jemu, ve snách mluvi ti budu s ním.

Nmb 12 7 Ale není takový služebník můj Mojžíš, kterýž ve všem domě mém věrný jest.

Nmb 12 8 Ústy k ústům mluvím s ním, ne u vidění, ani v zavinutí, a podobnost Hospodinovu spatřuje. Pročež jste tedy neostýchali se mluvit proti služebníku mému Mojžíšovi?

Nmb 12 9 I roznícena jest prchlivost Hospodinova na ně, a odšel.

Nmb 12 10 Oblak také zdvihl se s stánku. A aj, Maria byla malomocná, bílá jako sníh. A pohleděl Aron na Marii, ona malomocná.

Nmb 12 11 Tedy řekl Aron Mojžíšovi: Poslyš mne, pane můj, prosím, nevzkládej na nás té pokuty za hřích ten, jehož jsme se bláznivě dopustili, a jímž jsme zhřešili.

Nmb 12 12 Prosím, ať není tato jako mrtvý plod, kterýž když vychází z života matky své, polovici těla jeho zkaženého bývá.

Nmb 12 13 I volal Mojžíš k Hospodinu, řka: Ó Bože silný, prosím, uzdraviž ji.

Nmb 12 14 Odpověděl Hospodin Mojžíšovi: Kdyby otec její plinul jí na tvář, zdaž by se nemusila stydět za sedm dní? Protož ať jest vyobcována ven z stanů za sedm dní, a potom zase uvedena bude.

Nmb 12 15 Tedy vyloučena jest Maria ven z stanů za sedm dní; a lid nehnul se odtud, až zase uvedena jest Maria.

Nmb 12 16

Nmb 13 1 Potom pak bral se lid z Hazerot, a položil se na poušti Fáran.

Nmb 13 2 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 13 3 Pošli sobě muže, kteříž by spatřili zemi Kananejskou, kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců jejich vyšlete, ty, kteříž by byli přednější mezi nimi.

Nmb 13 4 Poslal je tedy Mojžíš z pouště Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými.

Nmb 13 5 Tato jsou pak jména jejich: Z pokolení Ruben Sammua, syn Zakurův;

Nmb 13 6 Z pokolení Simeon Safat, syn Huri;

Nmb 13 7 Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův;

Nmb 13 8 Z pokolení Izachar Igal, syn Jozefův;

Nmb 13 9 Z pokolení Efraim Ozeáš, syn Nun;

Nmb 13 10 Z pokolení Beniamin Falti, syn Rafův;

Nmb 13 11 Z pokolení Zabulon Gaddehel, syn Sodi;

Nmb 13 12 Z pokolení Jozef a z pokolení Manasses Gaddi, syn Susi;

Nmb 13 13 Z pokolení Dan Amiel, syn Gemalův;
 Nmb 13 14 Z pokolení Asser Setur, syn Michaelův;
 Nmb 13 15 Z pokolení Neftalím Nahabi, syn Vafsi;
 Nmb 13 16 Z pokolení Gád Guhel, syn Máchův;
 Nmb 13 17 Ta jsou jména mužů, kteréž poslal Mojžíš, aby shlédli zemi. I přezděl Mojžíš Ozeovi, synu Nun, Jozue.
 Nmb 13 18 Tedy poslal je Mojžíš, aby prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto při straně polední a vejděte na hory.
 Nmb 13 19 A shlédněte, jaká jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest či mdlý? málo-li jich, či mnoho?
 Nmb 13 20 A jaká jest též země ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou města, v nichž přebývají, v staních-li, či v hrazených místech?
 Nmb 13 21 Tolikéž jaká jest země, úrodná-li, či neúrodná, jest-li na ní stromoví, či není? A buďte udatné myslí, a přineste nám z ovoce té země. A byl tehdež čas, v němžto hroznové zamékali.
 Nmb 13 22 Odšedše tedy, prohlédli tu zemi od pouště Tsin až do Rohob, kudy se jde do Emat.
 Nmb 13 23 I šli stranou polední, a přišli až do Hebronu, kdežto byli Achiman a Sesai a Tolmai, synové Enakovi. Hebron pak o sedm let prvé ustaveno jest, nežli Soan, město Egyptské.
 Nmb 13 24 Potom přišli až do údolí Eškol, a tu uřezali ratolest s hroznem jedním jahodek plným, a nesli jej na sochoře dva; též i jablka zrnatá i fíky té země.
 Nmb 13 25 I nazváno jest to místo Nehel Eškol, od hroznů, kterýž tu uřezali synové Izraelští.
 Nmb 13 26 Navrátili se pak zase, prošedše zemi, po čtyřiceti dnech.
 Nmb 13 27 A jdouce, přišli k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství synů Izraelských, na poušti Fáran v Kádes, a oznámili jim i všemu množství to, co spravili, a ukázali jim ovoce země té.
 Nmb 13 28 A vypravujíce jim, řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její.
 Nmb 13 29 Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, města také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli.
 Nmb 13 30 Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí při moři a při břehu Jordánském.
 Nmb 13 31 I krotil Kálef lid bouřící se proti Mojžíšovi, a mluvil: Jděme předce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.
 Nmb 13 32 Ale muži ti, kteříž chodili s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my.
 Nmb 13 33 I zhaněli a zošklivili zemi shlédnutou synům Izraelským, mluvíce: Země, již jsme prošli a spatřili, jest země taková, ješto hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme viděli u prostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi. [(Numbers 13:34) Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobylinky, a taková jsme se i jim zdáli.]
 Nmb 14 1 Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc.
 Nmb 14 2 A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a řeklo k nim všechno množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi Egyptské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli!
 Nmb 14 3 A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i dítky naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta?
 Nmb 14 4 I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdci, a navratíme se do Egypta.
 Nmb 14 5 Tedy padli Mojžíš a Aron na tváři své přede vším množstvím shromáždění synů Izraelských.
 Nmb 14 6 Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, z těch, kteříž byli shlédli zemi, roztrhli roucha svá,
 Nmb 14 7 A mluvili ke všemu množství synů Izraelských, řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá.
 Nmb 14 8 Bude-li Hospodin laskav na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí.
 Nmb 14 9 Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich.
 Nmb 14 10 Tedy mluvilo všechno množství, aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským.
 Nmb 14 11 I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeti mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil u prostřed nich?
 Nmb 14 12 Raním jej morem a rozženu jej, tebe pak učiním v národ veliký a silnější, nežli jest tento.
 Nmb 14 13 I řekl Mojžíš Hospodinu: Ale uslyšíť to Egyptští, z jejichž prostředku vyvedl jsi lid tento v síle své,
 Nmb 14 14 A řeknou s obyvateli země té: (nebo slyšeli, že jsi ty, ó Hospodine, byl u prostřed lidu tohoto, a že jsi okem v oko spatřován byl, ó Hospodine, a oblak tvůj stál nad nimi, a v sloupě oblakovém předcházel jsi je ve dne, a v sloupě ohnivém v noci),

Nmb 14 15 Když tedy zmoříš lid ten, všechny až do jednoho, mluvi ti budou národové, kteříž slyšeli pověst o tobě, říkající:

Nmb 14 16 Proto že nemohl Hospodin uvéstí lidu toho do země, kterouž jim s přísahou zaslíbil, zmrdoval je na poušti.

Nmb 14 17 Nyní tedy, prosím, nechať jest zvelebena moc Páně, jakož jsi mluvil, řka:

Nmb 14 18 Hospodin dlouhočekající a hojný v milosrdenství, odpouštějící nepravost a přestoupení, kterýž však z vinného nečiní nevinného, ale navštěvuje nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení.

Nmb 14 19 Odpust, prosím, nepravost lidu tohoto podle velikého milosrdenství svého, tak jako jsi odpouštěl lidu tomuto, jakž vyšel z Egypta až dosavad.

Nmb 14 20 I řekl Hospodin: Odpustil jsem vedlé slova tvého.

Nmb 14 21 A však živ jsem já, a sláva má naplňuje všecku zemi,

Nmb 14 22 že všickni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desetkrát, aniž uposlechli hlasu mého,

Nmb 14 23 Neužří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá.

Nmb 14 24 Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji.

Nmb 14 25 Ale poněvadž Amalechitský a Kananejský bydlí v tom údolí, obraťte se zase zítra, a beřte se na poušť cestou k moři Rudému.

Nmb 14 26 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi, řka:

Nmb 14 27 Až dokud snášeti budu množství toto zlé, kteréž repce proti mně? Až dokud reptání synů Izraelských, kteříž repčí proti mně, slyšeti budu?

Nmb 14 28 Rci jim: Živ jsem já, praví Hospodin, žeť vám učiním tak, jakž jste mluvili v uši mé:

Nmb 14 29 Na poušti této padnou mrtvá těla vaše, a všickni, kteříž jste sečtení, podle všeho počtu vašeho od majících let dvadcti a výše, kteříž jste reptali proti mně,

Nmb 14 30 Nevejdete, pravím, vy do země, o kteréž, zdvihna ruku svou, přísáhl jsem, že vás osadím v ní, jedině Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun.

Nmb 14 31 Ale dítky vaše malé, o nichž jste řekli, že v loupež budou, ty uvedu, aby užívali země té, kterouž jste vy pohrdli.

Nmb 14 32 Těla pak vaše mrtvá padnou na poušti této.

Nmb 14 33 A synové vaši budou tuláci na poušti této čtyřidcti let, a ponesou pokutu smilství vašeho, až do konce vyhynou těla vaše na poušti.

Nmb 14 34 Podle počtu dnů, v nichž jste procházeli zemi tu, totiž čtyřidcti dnů, jeden každý den za rok počítaje, ponesete nepravosti své čtyřidcti let, a poznáte pomstu svého odtržení se ode mne.

Nmb 14 35 Já Hospodin mluvil jsem, že to učiním všemu tomuto množství zlému, kteréž se zrotilo proti mně; na poušti této do konce zhynou, a tu zemrou.

Nmb 14 36 Muži pak ti, kteréž poslal byl Mojžíš k shlednutí země té, a kteříž, navrátivše se, uvedli v reptání proti němu všecko množství to, haněním ošklivíce zemi,

Nmb 14 37 Ti, řku, muži, kteříž haněli zemi, ranou těžkou zemřeli před Hospodinem.

Nmb 14 38 Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, živi zůstali z mužů těch, kteříž chodili k vyšetření země.

Nmb 14 39 Tedy mluvil Mojžíš slova ta ke všechněm synům Izraelským; i plakal lid velmi.

Nmb 14 40 A vstavše ráno, vstoupili na vrch hory, a řekli: Aj, my hotovi jsme, abychom šli k místu, o němž mluvil Hospodin; nebo jsme zhřešili.

Nmb 14 41 Jimž řekl Mojžíš: Proč jest to, že vy přestupujete přikázání Hospodinovo? ješto vám to na dobré nevychází.

Nmb 14 42 Nevstupujte, nebo Hospodin není u prostřed vás, abyste nebyli poraženi od nepřátel vašich.

Nmb 14 43 Amalechitský zajisté a Kananejský jest tu před vámi, a padnete od meče, proto že jste se odvrátili od následování Hospodina, aniž také Hospodin bude s vámi.

Nmb 14 44 Oni pak předce usilovali vstoupiti na vrch hory, ale truhla smlouvy Hospodinovy a Mojžíš nevycházeli z stanů.

Nmb 14 45 Tedy sstoupili Amalechitský a Kananejský, kteříž bydlili na těch horách, a porazili je, a potírali je až do Horma.

Nmb 15 1 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 15 2 Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země přebývání vašich, kterouž já dám vám,

Nmb 15 3 A budete chtít obětovati obět ohnivou Hospodinu v zápal, aneb obět buď slíbenou, buď dobrovolnou, aneb při slavnostech vašich, abyste učinili vůni spokojující Hospodina, buďto z skotů, aneb z drobného dobytku:

Nmb 15 4 Tedy kdož by koli obětoval dar svůj Hospodinu, obětuj obět suchou, desátý díl efi mouky bělné, zadělané olejem, jehož bude čtvrtý díl míry hin.

Nmb 15 5 A vína v obět mokrou čtvrtinku hin obětovati budeš při zápalu, aneb při oběti vítězné k jednomu každému beránku.

Nmb 15 6 Při beranu pak obětovati budeš obět suchou, mouky bělné dvě desetiny, zadělané olejem, třetinkou míry hin.

Nmb	15	7	vína také k oběti mokré třetí díl míry hin obětovati budeš u vůni spokojující Hospodina.
Nmb	15	8	Jestliže pak obětovati budeš volka v obět zápalnou, aneb v obět k splnění slibu, aneb v obět pokojnou Hospodinu:
Nmb	15	9	Tedy budeš obětovati spolu s volkem obět suchou, tři desetiny mouky bělné, zadělané olejem, jehož by byla půlka hin.
Nmb	15	10	A vína k oběti mokré obětovati budeš půlku hin. Ta jest obět ohnivá vůně spokojující Hospodina.
Nmb	15	11	Tak uděláte s každým vollem i s každým skopcem, i s dobytčetem buď ono z ovec neb z koz.
Nmb	15	12	Podlé toho, jakž mnoho jich obětovati budete, tak se zachováte při jednom každém z nich.
Nmb	15	13	Všeliký obyvatel tak bude to vykonávati, aby obětoval obět ohnivou vůně spokojující Hospodina.
Nmb	15	14	Takž bude-li u vás i příchozí, aneb kdokoli mezi vámi v pronárodech vašich, a bude obětovati obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, jakž vy se při tom chováte, tak i on chovati se bude.
Nmb	15	15	V shromáždění tomto ustanovení jednotejné buď vám i příchozímu, kterýž by u vás byl, ustanovení věčné v pronárodech vašich; jakož vy, tak příchozí bude před Hospodinem.
Nmb	15	16	Zákon jednotejný a pořádek jednotejný bude vám i příchozímu kterýž by u vás byl.
Nmb	15	17	Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb	15	18	Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přijdete do země, do kteréž já uvedu vás,
Nmb	15	19	Tedy, když počnete jísti chléb země, obětovati budete obět vzhůru pozdvižení Hospodinu.
Nmb	15	20	Z prvotin těsta vašeho koláč obětovati budete v obět vzhůru pozdvižení; tak jako obět z humna, obětovati budete ji.
Nmb	15	21	Z prvotin těsta vašeho dávatí budete Hospodinu obět vzhůru pozdvižení, vy i potomci vaši.
Nmb	15	22	A když byste pozbloudili, a neučinili všech přikázání těch, kteráž mluvil Hospodin k Mojžíšovi,
Nmb	15	23	Totíž všech věcí, kteréž přikázal Hospodin vám skrze Mojžíše, od toho dne, v kterémž přikázání vydal Hospodin, i potom v pronárodech vašich:
Nmb	15	24	Tedy jestliže z nedopatření všeho shromáždění to stalo se, obětovati bude všecko množství volka mladého jednoho v obět zápalnou, k vůni spokojující Hospodina, též obět suchou, a obět mokrou při něm podlé pořádku, a kozla jednoho v obět za hřích.
Nmb	15	25	I očistí kněz všecko množství synů Izraelských, a odpuštěno jim bude; nebo poblouzení jest. A oni také obětovati budou obět svou, obět ohnivou Hospodinu, a obět za hřích svůj před Hospodinem za poblouzení své.
Nmb	15	26	I bude odpuštěno všemu shromáždění synů Izraelských i příchozímu, kterýž jest pohostinu u prostřed nich; nebo všeho lidu poblouzení jest.
Nmb	15	27	Jestliže by pak člověk jeden zhřešil z poblouzení, bude obětovati kozu roční v obět za hřích.
Nmb	15	28	I očistí kněz duši pobloudilou, kteráž zhřešila poblouzením před Hospodinem; očistí ji, a budeť jí odpuštěno.
Nmb	15	29	Domácímu mezi syny Izraelskými i příchozímu, kterýž pohostinu mezi nimi jest, zákon tento jednotejný bude vám, když by kdo zhřešil z poblouzení.
Nmb	15	30	Člověk pak, kterýž by z pychu svévolně zhřešil, tak doma zrozený jako příchozí, takový potupil velice Hospodina; protož vyhlazen bude z prostředku lidu svého.
Nmb	15	31	Nebo slovem Hospodinovým pohrdl, a přikázání jeho za nic sobě položil; protož konečně vyhlazen bude člověk ten, a nepravost jeho zůstane na něm.
Nmb	15	32	Stalo se pak, když synové Izraelští byli na poušti, že našli jednoho, an sbírá dříví v den sobotní.
Nmb	15	33	A ti, kteříž ho našli sbírajícího dříví, přivedli jej k Mojžíšovi a k Aronovi i ke všemu množství.
Nmb	15	34	I dali jej do vězení; nebo ještě nebylo jim oznámeno, co by s ním mělo činěno býti.
Nmb	15	35	I řekl Hospodin Mojžíšovi: Smrtí ať umře člověk ten; nechat ho bez milosti ukamenuje všecko množství vně za stany.
Nmb	15	36	A protož vyvedli jej všecko množství ven za stany, a uházeli ho kamením, až umřel, jakož rozkázal Hospodin.
Nmb	15	37	I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb	15	38	Mluv k synům Izraelským a rci jim, ať sobě dělají třepení široké na podolcích oděvů svých všickni rodové jejich, a ať dávají nad třepením šňurku modrou.
Nmb	15	39	A to budete mítí za přemování, na něžto hledíce, rozpomínati se budete na všechna přikázání Hospodinova, abyste je činili, a nepustíte se po žádosti srdce svého, a po očích svých, jichžto následující, smílnili byste,
Nmb	15	40	Ale abyste pamatovali a činili všechna přikázání má, a byli svatí Bohu svému.
Nmb	15	41	Já jsem Hospodin Bůh váš, kterýž jsem vyvedl vás z země Egyptské,

abych vám byl za Boha: Já Hospodin Bůh váš.

Nmb 16 1 Chóre pak syn Izarův, syna Kahat z pokolení Léví, vytrhl se z jiných, tolikéž Datan a Abiron, synové Eliabovi, také Hon, syn Feletův, z synů Rubenových,
Nmb 16 2 A povstali proti Mojžíšovi, i jiných mužů z synů Izraelských dvě stě a padesáte, knížata shromáždění, kteříž svolávání byli do rady, muži slovoutní.
Nmb 16 3 A sebravše se proti Mojžíšovi a proti Aronovi, řekli jim: Přílišť to již na vás; všecko zajisté množství toto, všickni tito svatí jsou, a u prostřed nich jest Hospodin. Pročež se tedy vyzdvihujete nad shromážděním Hospodinovým?
Nmb 16 4 To když uslyšel Mojžíš, padl na tvář svou,
Nmb 16 5 A mluvil k Chóre a ke vši rotě jeho, řka: Ráno ukáže Hospodin, kdo jsou jeho, a kdo jest svatý, i kdo před něj předstupovati má; nebo kohožkoli vyvolil, tomu rozkáže přistoupiti k sobě.
Nmb 16 6 Toto učíte: Vezměte sobě kadidlnice, ty Chóre i všecko shromáždění tvé,
Nmb 16 7 A naklaďte do nich uhlí, a vložte na ně kadidla před Hospodinem zítra; i stane se, že kohožkoli vyvolí Hospodin, ten bude svatý. Přílišť to již na vás, synové Léví.
Nmb 16 8 I řekl Mojžíš k Chóre: Slyšte, prosím, synové Léví.
Nmb 16 9 Zdaliž málo vám to jest, že vás oddělil Bůh Izraelský ode všeho množství Izraelského, a rozkázal vám přistupovati k sobě, abyste vykonávali službu příbytku Hospodina, a abyste stáli před shromážděním, a sloužili jim,
Nmb 16 10 A vzal tě sobě, a všechny bratří tvé syny Léví s tebou, a že ještě přes to i kněžství hledáte?
Nmb 16 11 Protož věz, že ty a všickni tvoji jste ti, kteříž se rotíte proti Hospodinu; nebo Aron co jest, že jste reptali proti němu?
Nmb 16 12 Tedy poslal Mojžíš, aby zavolali Dátana a Abirona, synů Eliabových. Kteríž odpověděli: Nepůjdeme.
Nmb 16 13 Cožť se ještě málo zdá, že jsi vyvedl nás z země oplývající mlékem a stříbr, abys nás zmořil na poušti, že také chceš i panovati nad námi, a rozkazovati nám?
Nmb 16 14 A ještě jsi nás neuvedl do země oplývající mlékem a stříbr, aniž jsi nám dal v dědictví roli a vinic. Zdaliž oči mužům těmto vyloupiti chceš? Nepůjdeme.
Nmb 16 15 I rozhněval se Mojžíš velmi, a řekl k Hospodinu: Nepatříž na oběti jejich. Ani jednoho osla od nich jsem nevzal, aniž jsem komu z nich co zlého učinil.
Nmb 16 16 Potom řekl Mojžíš k Chóre: Ty a všickni tvoji, postavte se zítra před Hospodinem, ty i oni, též i Aron.
Nmb 16 17 A vezmouce jeden každý kadidlnici svou, dáte do nich kadidla, a postavíte se před Hospodinem, jeden každý s kadidlnicí svou; dvě stě a padesáte kadidlnic bude, ty také i Aron, každý s kadidlnicí svou.
Nmb 16 18 Tedy vzal jeden každý kadidlnici svou, a nabravše do nich uhlí, vložili na ně i kadidla, a stáli u dveří stánku úmluvy, i Mojžíš i Aron.
Nmb 16 19 Chóre pak již byl sebral proti nim všecko množství ke dveřím stánku úmluvy; i ukázala se sláva Hospodina všemu množství.
Nmb 16 20 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka:
Nmb 16 21 Oddělte se z prostředku množství tohoto, ať je v okamžení zahladím.
Nmb 16 22 Kterížto padše na tváři své, řekli: Bože silný, Bože duchů i všelikého těla, jediný tento člověk zhřešil, a což na všecko shromáždění hněvatí se budeš?
Nmb 16 23 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb 16 24 Mluv k množství a rci: Odstupte od příbytku Chóre, Dátana a Abirona.
Nmb 16 25 A vstav Mojžíš, šel k Dátanovi a Abironovi; i šli za ním starší Izraelští.
Nmb 16 26 A mluvil k množství, řka: Odstupte, prosím, od stanů bezbožných mužů těchto, aniž se čeho dotýkejte, což jejich jest, abyste nebyli zachvácení ve všech hříších jejich.
Nmb 16 27 I odstoupili se všech stran od příbytku Chóre, Dátana a Abirona; ale Datan a Abiron vyšedše, stáli u dveří stanů svých, i ženy jejich a synové jejich, i maličci jejich.
Nmb 16 28 Tedy řekl Mojžíš: Po tomto poznáte, že Hospodin poslal mne, abych činil všechny skutky tyto, a že nic o své ujmě nečiním:
Nmb 16 29 Jestliže tak jako jiní lidé mrou, zemrou i tito, a navštívením obecným všechněm lidem jestliže navštívení budou, neposlal mne Hospodin.
Nmb 16 30 Pakliť něco nového učiní Hospodin, a země, otevra ústa svá, požře je se vším, což mají, a sstoupí-li za živa do pekla, tedy poznáte, že jsou popouzeli muži ti Hospodina.
Nmb 16 31 I stalo se, když přestal mluvit slov těch, že rozstoupila se země pod nimi.
Nmb 16 32 A otevřevši země ústa svá, požřela je i domy jejich i všechny lidi, kteříž byli s Chóre, i všecken statek jejich.
Nmb 16 33 A tak sstoupili oni se vším, což měli, za živa do pekla, a přikryla je země; i zahynuli z prostředku shromáždění.
Nmb 16 34 Všickni pak Izraelští, kteříž byli vůkol nich, utíkali, slyšíce křik jejich; nebo řekli: Utecme, aby i nás nesehltla země.
Nmb 16 35 Vyšel také oheň od Hospodina, a spálil těch dvě stě a padesáte mužů, kteříž kadili.

Nmb 16 36 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 16 37 Rci Eleazarovi, synu Arona kněze, ať sběře kadidlnice z toho
 spáleniště, a uhlí z nich pryč rozmece, nebo posvěceny jsou,
 Nmb 16 38 Kadidlnice totiž těch, kteříž proti svým dušem hřešili, a ať je
 rozkuje na plechy k obložení oltáře; nebo kadili jimi před Hospodinem, protože posvěceny jsou,
 a budou na znamení synům Izraelským.
 Nmb 16 39 I sebral Eleazar kněz kadidlnice měděné, jimiž kadili ti, kteříž
 spáleni jsou, a rozkovařil je k obložení oltáře,
 Nmb 16 40 Pro budoucí pamět synům Izraelským, aby nepřistupoval žádný jiný, kdož
 by nebyl z rodu Aronova, k kadění před Hospodinem, aby se mu nestalo jako Chóre a jako rotě
 jeho, jakož byl mluvil jemu Hospodin skrze Mojžíše.
 Nmb 16 41 Nazejtří pak reptalo všecko množství synů Izraelských na Mojžíše a na
 Arona, řkouce: Vy jste příčinou smrti lidu Hospodinova.
 Nmb 16 42 I stalo se, když se opět sbíral lid proti Mojžíšovi a proti Aronovi,
 že se ohlédl k stánku úmluvy, a aj, přikryl jej oblak, a ukázala se sláva Hospodinova.
 Nmb 16 43 Přišel také Mojžíš s Aronem před stánek úmluvy.
 Nmb 16 44 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 16 45 Vyjděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžení. I
 padli na tváři své.
 Nmb 16 46 Tedy řekl Mojžíš Aronovi: Vezma kadidlnici, dej do ní uhlí z oltáře, a
 vlož kadidla, a běž rychle k množství a očist je; nebo vyšla prchlivost od tváři Hospodinovy,
 a již rána se začala.
 Nmb 16 47 I vzav Aron kadidlnici, jakž rozkázal Mojžíš, běžel do prostřed
 shromáždění, (a aj, rána již se byla začala v lidu,) a zakadiv, očistil lid.
 Nmb 16 48 A stál mezi mrtvými a živými; i zastavena jest rána.
 Nmb 16 49 Bylo pak těch, kteříž od té rány zemřeli, čtrnácte tisíců a sedm set,
 kromě těch, jenž zemřeli příčinou Chóre.
 Nmb 16 50 I navrátil se Aron k Mojžíšovi, ke dveřím stánku úmluvy, když ta rána
 přetržena byla.
 Nmb 17 1 Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
 Nmb 17 2 Mluv k synům Izraelským, a vezmi od nich po jednom prutu z každého
 domu otců, totiž ode všech knížat jejich, vedlé domu otců jich dvanácte prutů, a jednoho
 každého jméno napíšeš na prutu jeho.
 Nmb 17 3 Jméno pak Aronovo napíšeš na prutu Lévi; nebo jeden každý prut bude
 místo jednoho předního z domu otců jejich.
 Nmb 17 4 I necháš jich v stánku úmluvy před svědectvím, kdež přicházím k vám.
 Nmb 17 5 I stane se, že kohož vyvolím, toho prut zkvetne; a tak spokojím a
 svedu s sebe reptání synů Izraelských, kterýmž repci na vás.
 Nmb 17 6 Ty věci když mluvil Mojžíš k synům Izraelským, dali jemu všecka jejich
 knížata pruty své, jedno každé kníže prut z domu otce svého, totiž prutů dvanácte, prut pak
 Aronův byl též mezi pruty jejich.
 Nmb 17 7 I zanechal Mojžíš prutů před Hospodinem v stánku svědectví.
 Nmb 17 8 Nazejtří pak přišel Mojžíš do stánku svědectví, a aj, vyrostl prut
 Aronův z domu Lévi, a vypustiv z sebe pupence, zkvetl a vydal mandly zralé.
 Nmb 17 9 I vynesl Mojžíš všechny ty pruty od tváři Hospodinovy ke všechněm synům
 Izraelským; a uzřevše je, vzali jeden každý prut svůj.
 Nmb 17 10 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Dones zase prut Aronův před svědectví,
 aby chován byl na znamení proti buřičům zpuřným, a tak přítrž učiníš reptání jejich na mne,
 aby nezemřeli.
 Nmb 17 11 I učinil tak Mojžíš; jakž byl přikázal jemu Hospodin, tak učinil.
 Nmb 17 12 Tedy mluvili synové Izraelští k Mojžíšovi, řkouce: Hle, již mřeme,
 mi zíme a všickni my hyneme.
 Nmb 17 13 Kdožkoli blízko přistoupá k příbytku Hospodinovu, umírá. Všickni-liž
 smrti zhyneme?
 Nmb 18 1 A protože řekl Hospodin Aronovi: Ty a synové tvoji i dům otce tvého s
 tebou poneseš nepravost svatyně; ty také i synové tvoji s tebou poneseš nepravost kněžství
 svého.
 Nmb 18 2 Bratří také své, pokolení Lévi, čeled otce svého připoj k sobě, ať
 jsou při tobě a posluhují tobě; ty pak a synové tvoji s tebou před stánkem svědectví sloužiti
 budete.
 Nmb 18 3 A pilně ostříhati budou rozkázání tvého, bedliví jsouce při všem
 stánku; a však ať k nádobám svatyně a k oltáři nepřistupují, aby nezemřeli i oni i vy.
 Nmb 18 4 A přidržeti se budou tebe, pilně ostříhající stánku úmluvy při všech
 službách jeho; a cizí žádný nepřistupuj k vám.
 Nmb 18 5 Protož pilně ostříhejte svatyně i služby oltáře, ať nepřichází více
 zúriva prchlivost na syny Izraelské,
 Nmb 18 6 Poněvadž jsem já vybral bratří vaše Levíty z synů Izraelských vám, za
 dar dané Hospodinu, aby konali službu při stánku úmluvy.
 Nmb 18 7 Ty pak a synové tvoji s tebou ostříhati budete kněžství svého při
 všech věcech přináležejících k oltáři, a kteréž jsou za oponou, a sloužiti ti budete. Úřad
 kněžství vašeho darem jsem vám dal, protože přistoupil-li by kdo cizí, umře.
 Nmb 18 8 Mluvil také Hospodin k Aronovi: Aj, já dal jsem tobě k ostříhání oběti

své, kteréž se vzhůru pozdvihují; všecko také, což se posvěcuje od synů Izraelských, tobě jsem dal pro pomazání i synům tvým ustanovením věčným.

Nmb 18 9 Toto bude tvé z věcí posvěcených, kteréž nepřicházejí na oheň: Všelika obět jejich, buď suchá obět jejich, neb obět za hřích jejich, aneb obět za provinění jejich, kteréž mi dávati budou, svatosvaté tobě bude to i synům tvým.

Nmb 18 10 V svatyni budeš je jísti, každý pohlaví mužského bude je jísti; svaté bude tobě.

Nmb 18 11 Tvá tedy bude obět darů jejich, kteráž vzhůru pozdvížena bývá; každou také obět synů Izraelských, kteráž sem i tam obracína bývá, tobě jsem dal a synům tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením věčným. Každý, kdož jest čistý v domě tvém, bude je jísti.

Nmb 18 12 Všecko, což předního jest z oleje, a což nejlepšího jest vína a obilé, prvotiny těch věcí, kteréž dají Hospodinu, dal jsem tobě.

Nmb 18 13 Prvotiny všech věcí, kteréž rostly v zemi jejich, ty přinesou Hospodinu, a tvé budou. Každý, kdož jest čistý v domě tvém, jísti je bude.

Nmb 18 14 Všecko oddané Bohu v Izraeli tvé bude.

Nmb 18 15 Cožkoli otvírá život všelikého těla, kteréž obětováno bývá Hospodinu, tak z lidí jako z hověd, tvé bude; prvorozené však z lidí, vyplaceno bude, prvorozené také z nečistých hověd vyplatiti kážeš.

Nmb 18 16 Výplata pak jeho, když mu již jeden měsíc bude, vedlé ceny tvé bude pěti loty stříbra podlé lotu svatyně; dvadceť peněz váží lot.

Nmb 18 17 Ale prvorozeného z volů, neb z ovcí, neb z koz, nedáš vyplatiti; nebo posvěceny jsou. Krev jejich vykropíš na oltář, a tuk jejich zapálíš, aby byl obětí ohnivou vůně spokojující Hospodina.

Nmb 18 18 Maso pak jejich tvé bude; jako hrudí z oběti sem i tam obracení, a jako plece pravé tvé bude.

Nmb 18 19 Každou obět vzhůru pozdvížení z věcí posvěcených, kteréž přinášejí synové Izraelští Hospodinu, dal jsem tobě, a synům tvým, i dcerám tvým s tebou ustanovením věčným, smlouvou trvalou a věčnou před Hospodinem, tobě i semení tvému s tebou.

Nmb 18 20 Mluvil také Hospodin k Aronovi: V zemi jejich, dědictví ani dílu svého mezi nimi nebudeš míti; já jsem díl tvůj, a dědictví tvé u prostřed synů Izraelských.

Nmb 18 21 Synům pak Lévi, aj, dal jsem všecky desátky v Izraeli za dědictví, za službu jejich, kterouž vykonávají, sloužíce při stánku úmluvy.

Nmb 18 22 A synové Izraelští nechať nepřistupují k stánku úmluvy, aby nenesli hříchu a nezemřeli.

Nmb 18 23 Ale sami Levítové konati budou službu při stánku úmluvy, a sami ponosou nepravost svou. Ustanovení věčné v pronárodech vašich to bude, aby dědictví nemívali mezi syny Izraelskými.

Nmb 18 24 Nebo desátky synů Izraelských, kteréž přináseti budou Hospodinu v obět vzhůru pozdvížení, dal jsem Levítům za dědictví; protož jsem o nich řekl: U prostřed synů Izraelských nebudou míti dědictví.

Nmb 18 25 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 18 26 Mluv k Levítům a řci jim: Když vezmete desátky od synů Izraelských, kteréž jsem vám dal od nich za dědictví vaše, tedy přinesete z nich obět vzhůru pozdvížení Hospodinu, desátky z desátků.

Nmb 18 27 A počtena vám bude ta obět vaše jako obilí z humna, a jako víno od presu.

Nmb 18 28 Tak vy také přinesete obět vzhůru pozdvížení Hospodinu ze všech desátků svých, kteréž vezmete od synů Izraelských, a dáte z nich obět Hospodinovu Aronovi knězi.

Nmb 18 29 Ze všech darů svých přinesete každou obět vzhůru pozdvížení Hospodinu, díl posvěcený všeho, což nejlepšího jest.

Nmb 18 30 Díš jim také: Když obětovati budete z toho, což nejlepšího jest, počteno bude Levítům jako úrody z humna, a jako úrody od presu.

Nmb 18 31 Jísti pak budete ty desátky na všelikém místě vy i čeled vaše; nebo mzda vaše jest za službu vaši při stánku úmluvy.

Nmb 18 32 A neponesete pro to hříchu, když obětovati budete to, což nejlepšího jest; a tak nepoškrvníte věcí posvěcených od synů Izraelských, a nezemřete.

Nmb 19 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a k Aronovi, řka:

Nmb 19 2 Toto jest ustanovení zákona, kteréž přikázal Hospodin, řka: Mluv k synům Izraelským, ať vezmouce, přivedou k tobě jalovici červenou bez vady, na níž by nebylo poškrvny, a na kterouž by ještě jeho nebylo kladeno.

Nmb 19 3 A dáte ji Eleazarovi knězi, kterýž vyvede ji ven z stanů, a rozkáže ji zabiti před sebou.

Nmb 19 4 A vezma Eleazar kněz krve její na prst svůj, kropiti bude jí naproti stánku úmluvy sedmkrát.

Nmb 19 5 Potom káže tu jalovici spáliti před očima svýma; kůži její, i maso její, i krev její s lejný jejími dá spáliti.

Nmb 19 6 A vezma kněz dřeva cedrového, yzopu a červce dvakrát barveného, uvrže to vše do ohně, v kterémž ta jalovice hoří.

Nmb 19 7 I zpěře kněz roucha svá, a tělo své umyje vodou; potom vejde do stanů, a bude nečistý až do večera.

Nmb 19 8 Takž také i ten, kterýž ji páčil, zpěře roucha svá u vodě, a tělo své

obmyje vodou, a nečistý bude až do večera.

Nmb 19 9 Popel pak té jalovice spálené smete muž čistý, a vysype jej vně za stany na místě čistém, aby byl všechněm synům Izraelským chován k vodě očištění, kteráž bude k očištění za hřích.

Nmb 19 10 A ten, kdož by smetl popel té jalovice, zpěře roucha svá a nečistý bude až do večera. A budou to míti synové Izraelští i příchozí, kterýž jest pohostinu u prostřed nich, za ustanovení věčné.

Nmb 19 11 Kdo by se dotkl těla kteréhokoli mrtvého člověka, nečistý bude za sedm dní.

Nmb 19 12 Takový očišťovati se bude tou vodou dne třetího a dne sedmého, i bude čistý; neočistí-li se pak dne třetího a dne sedmého, nebudeť čistý.

Nmb 19 13 Kdo by koli, dotkna se těla mrtvého člověka, kterýž umřel, neočistil se, příbytku Hospodinova poškrvnil. Protož vyhlazena bude duše ta z Izraele, nebo vodou očišťování není pokropen; nečistýť bude, a nečistota jeho zůstává na něm.

Nmb 19 14 Tento jest také zákon, kdyby člověk umřel v stanu: Kdo by koli všel do toho stanu, a kdo by koli byl v stanu, nečistý bude za sedm dní.

Nmb 19 15 Tolikéž všeliká nádoba odkrytá, kteráž by neměla svrchu přikryvadla na sobě, nečistá bude.

Nmb 19 16 Tak kdož by se koli dotkl na poli buď mečem zabitého, aneb mrtvého, buďto kosti člověka, aneb hrobu, nečistý bude za sedm dní.

Nmb 19 17 A vezmou pro nečistého popela z spálené za hřích, a nalejí na něj vody živé do nádoby.

Nmb 19 18 Potom vezme člověk čistý yzopu, a omočí jej v té vodě, a pokropí stanu, i všeho nádobí i lidí, kteříž by tu byli, tolikéž toho, kterýž dotkl se kosti, aneb zabi tého, aneb mrtvého, aneb hrobu.

Nmb 19 19 Pokropí tedy čistý nečistého v den třetí a v den sedmý; a když jej očistí dne sedmého, zpěře šaty své, a umyje se vodou, a čistý bude u večer.

Nmb 19 20 Jestliže by pak kdo nečistý jsa, neočistil se, vyhlazena bude duše ta z prostředku shromáždění; nebo svatyně Hospodinovy poškrvnil, vodou očišťování nejso pokropen; nečistý jest.

Nmb 19 21 I bude jim to za ustanovení věčné. Kdož by pak tou vodou očišťování kropil, zpěře roucha svá, a kdož by se dotkl vody očišťování, nečistý bude až do večera.

Nmb 19 22 Čehokoli dotkl by se nečistý, nečisté bude; člověk také, kterýž by se dotkl toho, nečistý bude až do večera.

Nmb 20 1 I přitáhlo všecko množství synů Izraelských na poušť Tsin, měsíce prvního; i pozůstal lid v Kádes, kdež umřela Maria, a tu jest pochována.

Nmb 20 2 A když množství to nemělo vody, sešli se proti Mojžíšovi, a proti Aronovi.

Nmb 20 3 I domlouval se lid na Mojžíše, a mluvili, řkouce: Ó kdybychom i my byli zemřeli, když zemřeli bratři naši před Hospodinem!

Nmb 20 4 Proč jste jen uvedli shromáždění Hospodinovo na poušť tuto, abychom zde pomřeli i my i dobytek náš?

Nmb 20 5 A proč jste nás vyvedli z Egypta, abyste uvedli nás na toto zlé místo, na němž se nerodí ani obilí, ani fíků, ani hroznů, ani jablek zrnatých, na kterémž ani vody ku pití není?

Nmb 20 6 Tedy odšel Mojžíš s Aronem od tváři shromáždění ke dveřím stánku uml uvy, a padli na tváři své; i ukázala se sláva Hospodinova nad nimi.

Nmb 20 7 A mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 20 8 Vezmi hůl, a shromáždíce všecko množství, ty i Aron bratr tvůj, mluve k skále této před očima jejich, a vydá vodu svou. I vyvedeš jim vodu z skály, a dáš nápoj všemu množství i dobytku jejich.

Nmb 20 9 Tedy vzal Mojžíš hůl před tváří Hospodinovou, jakž rozkázal jemu.

Nmb 20 10 I svolali Mojžíš s Aronem všecko množství před skálu, a řekl jim:

Slyštež nyní, ó reptáci: Zdali z skály této vyvedeme vám vodu?

Nmb 20 11 I pozdvihl Mojžíš ruky své, a udeřil v skálu holí svou po dvakrát; i vyšly vody hojné, a pilo všecko množství i dobytek jejich.

Nmb 20 12 Potom řekl Hospodin Mojžíšovi a Aronovi: Že jste mi nevěřili, abyste posvětili mne před očima synů Izraelských, proto neuvedete shromáždění tohoto do země, kterouž jsem jim dal.

Nmb 20 13 Totť jsou ty vody sváru, o kteréž svařili se synové Izraelští s Hospodinem, a posvěcen jest v nich.

Nmb 20 14 I poslal Mojžíš posly z Kádes k králi Edom, aby řekli: Totť vzkazuje bratr tvůj Izrael: Ty víš o všech těžkostech, kteréž přišly na nás,

Nmb 20 15 Že sstoupili otcové naši do Egypta, a bydlili jsme tam za mnoho let. Egyptští pak ssuzovali nás i otce naše.

Nmb 20 16 A volali jsme k Hospodinu, kterýž uslyšel hlas náš, a poslav anděla, vyvedl nás z Egypta, a aj, již jsme v Kádes městě, při pomezí tvém.

Nmb 20 17 Nechtě, prosím, projdeme skrze zemi tvou. Nepůjdeme přes rolí, ani přes vinice, aniž pítí budeme vody z čí studnice; cestou královskou půjdeme a neuchýlíme se na pravo ani na levo, dokavadž nepřejdeme mezi tvých.

Nmb 20 18 Jemužto odpověděl Edom: Nechoď skrze mou zemi, abych s mečem nevyšel v cestu tobě.

Nmb 20 19 I řekli mu synové Izraelští: Obecnou silnicí půjdeme, a jestliže vody tvé napili bychom se, buď my neb dobytek náš, zaplatíme ji; nic jiného nežádáme, toliko pěší abychom prošli.

Nmb 20 20 Odpověděl: Neprojdeš. A vytáhl proti nim Edom s množstvím lidu a s silou velikou.

Nmb 20 21 Když tedy nedopustil Edom Izraelovi, aby přešel meze jeho, uchýlil se Izrael od něho.

Nmb 20 22 A hnuvše se synové Izraelští i všecko množství jejich z Kádes, přišli na horu řečenou Hor.

Nmb 20 23 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Aronovi na hoře Hor, při pomezí země Edom, řka:

Nmb 20 24 Připojen bude Aron k lidu svému; nebo nevejde do země, kterouž jsem dal synům Izraelským, proto že jste odporní byli řeči mé při vodách sváru.

Nmb 20 25 Pojmi Arona a Eleazara syna jeho, a uveďeš je na horu Hor.

Nmb 20 26 A sblečeš Arona z roucha jeho, a oblečeš v ně Eleazara syna jeho; nebo Aron připojen bude k lidu svému, a tam umře.

Nmb 20 27 I učinil Mojžíš, jakž rozkázal Hospodin, a vstoupili na horu Hor před očima všeho množství.

Nmb 20 28 A svlékl Mojžíš Arona z roucha jeho, a oblékl v ně Eleazara syna jeho. I umřel tam Aron na pahrbku hory, Mojžíš pak a Eleazar sstoupili s hory.

Nmb 20 29 Vidouce pak všecko množství, že umřel Aron, plakali ho za třidceti dní všecken dům Izraelský.

Nmb 21 1 To když uslyšel Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne, že by táhl Izrael tou cestou, kterouž byli špehéri šli, bojoval s ním, a zjal jich množství.

Nmb 21 2 Tedy Izrael učinil slib Hospodinu, řka: Jestliže dáš lid tento v ruce mé, do gruntu zkazím města jejich.

Nmb 21 3 I uslyšel Hospodin hlas Izraele a dal mu Kananejské, kterýžto do gruntu zkazil je i města jejich, a nazval jméno toho místa Horma.

Nmb 21 4 Potom hnuli se s hory Hor cestou k moři Rudému, aby obešli zemi Idumejskou; i ustával lid velice na cestě.

Nmb 21 5 A mluvil lid proti Bohu a proti Mojžíšovi: Proč jste vyvedli nás z Egypta, abychom zemřeli na poušti? Nebo ani chleba ani vody není, a duše naše chléb tento ničemný sobě již zošklivila.

Nmb 21 6 Protož dopustil Hospodin na lid hady ohnivé, kteříž jej štípali, tak že množství lidu zemřelo z Izraele.

Nmb 21 7 Tedy přišel lid k Mojžíšovi a řekli: Zhřešili jsme nebo jsme mluvili proti Hospodinu a proti tobě; modl se Hospodinu, ať odejme od nás ty hady. I modlil se Mojžíš za lid.

Nmb 21 8 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Udělej sobě hada podobného těm ohnivým, a vyzdvihni jej na sochu; a každý uštknutý, když pohledí na něj, živ bude.

Nmb 21 9 I udělal Mojžíš hada měděného, a vyzdvihl jej na sochu; a stalo se, když uštkl had někoho, a on vzhlédl na hada měděného, že zůstal živ.

Nmb 21 10 Tedy hnuli se odtud synové Izraelští, a položili se v Obot.

Nmb 21 11 Potom pak hnuvše se z Obot, položili se při pahrbcích hor Abarim na poušti, kteráž jest naproti zemi Moábské k východu slunce.

Nmb 21 12 Odtud brali se, a položili se v údolí Zared.

Nmb 21 13 opět hnuvše se odtud, položili se u brodu potoka Arnon, kterýž jest na poušti, a vychází z končin Amorejských. Nebo Arnon jest pomezí Moábské mezi Moábskými a Amorejskými.

Nmb 21 14 Protož praví se v knize bojů Hospodinových, že proti Vahebovi u vichřici bojoval, a proti potokům Arnon.

Nmb 21 15 Nebo tok těch potoků, kterýž se nachyluje ku položení Ar, ten jde vedlé pomezí Moábského.

Nmb 21 16 A odtud táhli do Beer; a to jest to Beer, o němž byl řekl Hospodin k Mojžíšovi: Shromažď lid, a dám jim vodu.

Nmb 21 17 Tedy zpíval lid Izraelský písničku tuto: Vystupiž studnice, prozpěvujte o ní;

Nmb 21 18 Studnice, kterouž kopala knížata, kterouž vykopali přední z lidu s vydavatelem zákona holemi svými. Z pouště pak brali se do Matana,

Nmb 21 19 A z Matana do Nahaliel, z Nahaliel do Bamot,

Nmb 21 20 A z Bamot do údolí, kteréž jest na poli Moábském, až k vrchu hory, kteráž leží na proti poušti.

Nmb 21 21 Tedy poslal lid Izraelský posly k Seonovi králi Amorejskému, řka:

Nmb 21 22 Necht jdeme skrze zemi tvou. Neuchýlíme se ani do pole, ani do vlnic, ani z studnic vody pítí nebudeme, ale cestou královskou půjdeme, dokavadž nepřejdeme pomezí tvého.

Nmb 21 23 I nedopustil Seon jíti lidu Izraelskému skrze krajinu svou, nýbrž sebrav Seon všecken lid svůj, vytáhl proti lidu Izraelskému na poušť, a přitáh do Jasa,

Nmb 21 24 I porazil jej lid Izraelský mečem, a vzal v dědictví zemi jeho, od Arnon až do Jabok, a až do země synů Ammon; nebo pevné bylo pomezí Ammonitských.

Nmb 21 25 Tedy vzal Izrael všecka ta města, a přebýval ve všech městech

Amorejských, v Ezebon a ve všech městečkách jeho.
Nmb 21 26 Nebo Ezebon bylo město Seona krále Amorejského, kterýž když bojoval
proti králi Moábskému prvnímu, vzal mu všecku zemi jeho z rukou jeho až do Arnon.
Nmb 21 27 Protož říkávali v přísloví: Poďte do Ezebon, aby vystaveno bylo a
vzděláno město Seonovo.
Nmb 21 28 Nebo oheň vyšel z Ezebon, a plamen z města Seon, i spálil Ar Moábských
a obyvatele výsosti Arnon.
Nmb 21 29 Běda tobě Moáb, zahynuls lidé Chámos; dal syny své v utíkání, a dcery
své v zajetí králi Amorejskému Seonovi.
Nmb 21 30 A království jejich zahynulo od Ezebon až do Dibon, a vyhladili jsme
je až do Nofe, kteréž jest až k Medaba.
Nmb 21 31 A tak bydlil Izrael v zemi Amorejské.
Nmb 21 32 Potom poslal Mojžíš, aby shlédli Jazer, kteréž vzali i s městečky
jeho; a tak vyhnal Amorejské, kteříž tam bydlili.
Nmb 21 33 Obrátivše se pak, táhli cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti
nim, on i všecken lid jeho, aby bojoval v Edrei.
Nmb 21 34 Tedy řekl Hospodin Mojžíšovi: Neboj se ho; nebo v ruce tvé dal jsem
jej, i všecken lid jeho, i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jakož jsi učinil Seonovi, králi
Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.
Nmb 21 35 I porazili jej i syny jeho, i všecken lid jeho, tak že žádný živý po
něm nezůstal, a uvázali se dědičně v zemi jeho.
Nmb 22 1 I táhli synové Izraelští a položili se na polích Moábských,
nedocházejíce k Jordánu, naproti Jerichu.
Nmb 22 2 A viděl Balák, syn Seforův, všecko, co učinil Izrael Amorejskému.
Nmb 22 3 I bál se Moáb toho lidu velmi, proto že ho bylo mnoho, a svíral se pro
přítomnost synů Izraelských.
Nmb 22 4 Protož řekl Moáb k starším Madianským: Tudíž toto množství požere
všecko, což jest vůkol nás, jako šírá vůl trávu polní. Byl pak Balák, syn Seforův, toho času
králem Moábským.
Nmb 22 5 I poslal posly k Balámovi, synu Beorovu, do města Petor, kteréž jest
při řece v zemi vlasti jeho, aby povolal ho, řka: Aj, lid vyšel z Egypta, aj, přikryl svrcek
země, a usazuje se proti mně.
Nmb 22 6 Protož nyní poď medle, zlořeč mně k vůli lidu tomuto, nebo silnější mne
jest; snad svítězím nad ním, a porazím jej, aneb vyženu z země této. Vím zajisté, že komuž ty
žehnáš, požehnaný bude, a komuž ty zlořečíš, bude zlořečený.
Nmb 22 7 Tedy šli starší Moábští a starší Madianští, nesouce v rukou svých
peníze za zlořečení; i přišli k Balámovi, a vypravovali mu slova Balákova.
Nmb 22 8 On pak řekl jim: Pobuďte zde přes tuto noc, a dám vám odpověď, jakž mi
mluviti bude Hospodin. I zůstala knížata Moábská s Balámem.
Nmb 22 9 Přišel pak Bůh k Balámovi a řekl: Kdo jsou ti muži u tebe?
Nmb 22 10 Odpověděl Balám Bohu: Balák, syn Seforův, král Moábský, poslal ke mně,
řka:
Nmb 22 11 Aj, lid ten, kterýž vyšel z Egypta, přikryl svrcek země; protož nyní
poď, proklň mi jej, snad svítězím, bojuje s ním, a vyženu jej.
Nmb 22 12 I řekl Bůh k Balámovi: Nechod s nimi, aniž zlořeč lidu tomu, nebo
požehnaný jest.
Nmb 22 13 Tedy Balám vstav ráno, řekl knížatům Balákovým: Navraťte se do země
své, nebo nechce mi dopustiti Hospodin, abych šel s vámi.
Nmb 22 14 A vstavše knížata Moábská, přišli k Balákovi a řekli: Nechtěl Balám
jíti s námi.
Nmb 22 15 Tedy opět poslal Balák více knížat a znamenitějších, nežli první.
Nmb 22 16 Kteríž přišedše k Balámovi, řekli jemu: Toto praví Balák, syn Seforův:
Nezpečuj se, prosím, přijíti ke mně.
Nmb 22 17 Nebo velikou ctí tě ctíti chci, a což mi koli rozkážeš, učiním; protož
přiď, prosím, proklň mi lid tento.
Nmb 22 18 Odpovídaje pak Balám, řekl služebníkům Balákovým: Byť mi pak dal Balák
plný dům svůj stříbra a zlata, nemohl bych přestoupiti slova Hospodina Boha svého, a učiniti
proti němu malé neb veliké věci.
Nmb 22 19 Nyní však zůstaňte, prosím, zde i vy také této noci, abych zvěděl, co
dále mluviti bude Hospodin se mnou.
Nmb 22 20 Přišed pak Bůh k Balámovi v noci, řekl jemu: Poněvadž proto, aby
povolali tě, přišli muži tito, vstana, jdi s nimi, a však což přikáže tobě, to čin.
Nmb 22 21 Tedy Balám vstav ráno, osedlal oslici svou, a bral se s knížaty
Moábskými.
Nmb 22 22 Ale rozpálil se hněv Boží, proto že jel s nimi, a postavil se anděl
Hospodinův na cestě, aby mu překazil; on pak seděl na oslici své, maje s sebou dva služebníky
své.
Nmb 22 23 A když uzřela oslice anděla Hospodinova, an stojí na cestě, a meč jeho
vytržený v ruce jeho, uhnula se s cesty, a šla polem. I bil ji Balám, aby ji navedl zase na
cestu.
Nmb 22 24 A anděl Hospodinův stál na stezce u vinice mezi dvěma zídkami.
Nmb 22 25 Viduci pak oslice anděla Hospodinova, přitiskla se ke zdi, přitřela

také nohu Balámovi ke zdi; pročez opět bil ji.

Nmb 22 26 Potom anděl Hospodinův šel dále, a stál v úzkém místě, kdež nebylo žádné cesty k uchýlení se na pravo neb na levo.

Nmb 22 27 A viduci oslice anděla Hospodinova, padla pod Balámem; pročez rozhněval se velmi Balám, a bil oslici kyjem.

Nmb 22 28 I otevřel Hospodin ústa oslice, a řekla Balámovi: Cožť jsem učinila, že již po třetí mne biješ?

Nmb 22 29 Řekl Balám k oslici: To, že jsi mne v posměch uvedla. Ó bych měl meč v rukou, jistě bych tě již zabil.

Nmb 22 30 Odpověděla oslice Balámovi: Zdaliž nejsem oslice tvá? Jezdával jsi na mně, jak jsi mne dostal, až do dnes; zdaliž jsem kdy obyčej měla tak činití tobě? Kterýž odpověděl: Nikdy.

Nmb 22 31 V tom otevřel Hospodin oči Balámovy, i uzřel anděla Hospodinova, an stojí na cestě, maje meč dobytý v ruce své; a nakloniv hlavy, poklonu učinil na tvář svou.

Nmb 22 32 I mluvil k němu anděl Hospodinův: Proč jsi bil oslici svou po třikrát? Aj, já vyšel jsem, abych se protivil tobě; nebo uchýlil jsi se s cesty přede mnou.

Nmb 22 33 Když viděla mne oslice, vyhnula mi již po třikrát; a byť mi se byla nevyhnula, již bych byl také tebe zabil, a jí živé nechal.

Nmb 22 34 Odpověděl Balám andělu Hospodinovu: Zhřešilt jsem, nebo jsem nevěděl, že ty stojíš proti mně na cestě; protož nyní, jestliže se nelíbí tobě, raději navrátím se domů.

Nmb 22 35 Řekl anděl Hospodinův k Balámovi: Jdi s muži těmi, avšak slovo, kteréž mluvití budu tobě, to mluvití budeš. Tedy šel Balám s knížaty Balákovými.

Nmb 22 36 Uslyšev pak Balák o příchodu Balámovu, vyšel proti němu do města Moábského, kteréž bylo při řece Arnon, jenž jest při konci pomezí.

Nmb 22 37 I řekl Balák Balámovi: Zdaliž jsem víc než jednou neposílal pro tě? Pročez jsi tedy nepřišel ke mně? Proto-li, že bych tě náležitě uctiti nemohl?

Nmb 22 38 Odpověděl Balám Balákovi: Aj, již jsem přišel k tobě; nyní pak zdaliž všelijak budu co moci mluvití? Slovo, kteréž vložil Bůh v ústa má, to mluvití budu.

Nmb 22 39 I bral se Balám s Balákem, a přijeli do města Husot.

Nmb 22 40 Kdežto nabiv Balák volů a ovec, poslal k Balámovi a k knížatům, kteříž s ním byli.

Nmb 22 41 Nazejtří pak ráno, pojav Balák Baláma, uvedl ho na výsosti modly Bál, odkudž shlédli nejdelší díl lidu Izraelského.

Nmb 23 1 A řekl Balám Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm skopců.

Nmb 23 2 I udělal Balák, jakž mluvil Balám. Tedy obětoval Balák a Balám volka a na každém oltáři.

Nmb 23 3 Řekl pak Balám Balákovi: Postůj při oběti své zápalné, a půjdu, zdali by se potkal se mnou Hospodin, a což by koli mně ukázal, povím tobě. I odšel sám.

Nmb 23 4 I potkal se Bůh s Balámem, a řekl jemu Balám: Sedm oltářů zpořádal jsem, a obětoval jsem volka a skopce na každém oltáři.

Nmb 23 5 Vložil pak Hospodin slovo v ústa Baláмова a řekl: Navrať se k Balákovi a tak mluv.

Nmb 23 6 I navrátil se k němu, a našel je, an stojí při oběti své zápalné, i všecka knížata Moábská.

Nmb 23 7 Tedy vzav před sebe přísloví své, řekl: Z Aram přivedl mne Balák král Moábský, z hor východních, řka: Poď, zlořeč mi k vůli Jáкова, a poď, vydej klatbu na Izraele.

Nmb 23 8 Proč bych zlořečil, komuž Bůh silný nezlořečí? A proč bych klel, kohož Hospodin neproklíná?

Nmb 23 9 Když s vrchu skal hledím na něj, a s pahrbků spatřuji jej, aj, lid ten sám bydlí, a k jiným národům se nepřiměšuje.

Nmb 23 10 Kdo sečte prach Jákovův? a kdo počet? Kdo sečte čtvrtý díl Izraelského lidu? Ó bych já umřel smrtí spravedlivých, a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!

Nmb 23 11 I řekl Balák Balámovi: Což mi to děláš? Abys zlořečil nepřátelům mým, povolal jsem tě, a ty pak ustavičně dobrořečíš jim.

Nmb 23 12 Kterýž odpovídaje, řekl: Zdali toho, což Hospodin vložil v ústa má, nemám šetřiti, abych tak mluvil?

Nmb 23 13 I řekl jemu Balák: Poď, prosím, se mnou na jiné místo, odkudž bys viděl jej, (toliko zadní díl jeho viděti budeš, a všeho nebudeš viděti), a proklň mi jej odtud.

Nmb 23 14 I pojav jej, vyvedl ho na rovinu Zofim, na vrch jednoho pahrbku, a udělav sedm oltářů, obětoval volka a skopce na každém oltáři.

Nmb 23 15 Řekl pak Balákovi: Postůj tuto při zápalné oběti své, a já půjdu tamto vstříc Hospodinu.

Nmb 23 16 I potkal se Hospodin s Balámem, a vloživ slovo v ústa jeho, řekl: Navrať se k Balákovi a mluv tak.

Nmb 23 17 Přišel tedy k němu, a hle, on stál při zápalné oběti své, a knížata Moábská s ním. Jemužto řekl Balák: Co mluvil Hospodin?

Nmb 23 18 A on vzav přísloví své, řekl: Povstaň Baláku a slyš, pozoruj mne, synu Seforův.

Nmb 23 19 Bůh silný není jako člověk, aby klamal, a jako syn člověka, aby se

měnil. Což by řekl, zdaliž neučiní? Což by promluvil, zdali neutvrdí toho?
 Nmb 23 20 Hle, abych dobrořečil, přijal jsem to na sebe; nebo dobrořečilt jest, a já toho neodvolám.
 Nmb 23 21 Nepatřít na nepravosti v Jákobovi, aniž hledí na přestoupení v Izraeli; Hospodin Bůh jeho jestit s ním, a zvuk krále vítězícího v něm.
 Nmb 23 22 Bůh silný vyvedl je z Egypta, jako silou jednorozcovou byv jim.
 Nmb 23 23 Nebo není kouzlů proti Jákobovi, ani zaklínání proti Izraelovi; již od toho času vypravováno bude o Jákobovi a Izraelovi, co učinil s ním Bůh silný.
 Nmb 23 24 Aj, lid jakožto silný lev povstane, a jakožto lvíče vzchopí se; nepoloží se, dokudž by nejedl loupeže, a dokudž by nevypil krve zbitých.
 Nmb 23 25 I řekl Balák Balámovi: Aniž mu již zlořeč více, ani dobrořeč.
 Nmb 23 26 Jemuž odpověděl Balám, řka: Zdaližt jsem nepravil, že, což by mi koli mluvil Hospodin, to učiním?
 Nmb 23 27 I řekl Balák Balámovi: Poď, prosím, povedu tě na jiné místo, odkudž snad líbiti se bude Bohu, abys mi je proklel.
 Nmb 23 28 A pojav Balák Baláma, uvedl jej na vrch hory Fegor, kteráž leží naproti poušti.
 Nmb 23 29 Tedy řekl Balák Balákovi: Udělej mi tuto sedm oltářů, a připrav mi také sedm volků a sedm skopců.
 Nmb 23 30 I učinil Balák, jakž řekl Balám, a obětoval volka a skopce na každém oltáři.
 Nmb 24 1 Vida pak Balám, že by se líbilo Hospodinu, aby dobrořečil Izraelovi, již více nešel jako prvé, jednou i po druhé, k čarům svým, ale obrátil tvář svou proti poušti.
 Nmb 24 2 A pozdvihl oči svých, viděl Izraele bydlícího v staních po svých pokoleních, a byl nad ním duch Boží.
 Nmb 24 3 I vzav podobenství své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající otevřené oči,
 Nmb 24 4 Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči:
 Nmb 24 5 Jak velmi krásní jsou stánkové tvoji, Jáko, příbytkové tvoji, Izraeli!
 Nmb 24 6 Tak jako se potokové rozšiřují, jako zahrady vedlé řeky, jako stromoví aloes, kteréž štípl Hospodin, jako cedrové podlé vod.
 Nmb 24 7 Poteče voda z okovu jeho, a símě jeho u vodách mnohých. A král jeho vyvýšen bude více než Agag, a vyzdvihne se království jeho.
 Nmb 24 8 Bůh silný vyvedl jej z Egypta, jako udatnost jednorozcova jest jemu; sžeret národy protivné sobě, a kosti jich potře a střelami svými prostrhí.
 Nmb 24 9 Složil se a ležel jako lvíče, a jako lev zúrívý; kdo jej zbudí? Kdo by požehnání dával tobě, požehnány bude, a kdožt by zlořečil, bude zlořečený.
 Nmb 24 10 Tedy zapáliv se hněvem Balák proti Balámovi, tleskl rukama svýma a řekl Balámovi: Abys zlořečil nepřatelům mým, povolal jsem tebe, a aj, ustavičně dobrořečil jsi jim již po třikrát.
 Nmb 24 11 Protož nyní navrať se raději k místu svému. Bylt jsem řekl: Velikou ctí tě ctíti chci, a hle, Hospodin zbavil tě ctí.
 Nmb 24 12 Jemuž odpověděl Balám: Však hned poslům tvým, kteréž jsi poslal ke mně, mluvil jsem, řka:
 Nmb 24 13 Byť mi dal Balák plný dům svůj stříbra a zlata, nebudu moci přestoupiti řeči Hospodinovy, abych činil dobré neb zlé sám od sebe; což mi Hospodin oznámí, to mluvit budu,
 Nmb 24 14 (Ale však ještě já, již odcházejí k lidu svému, počkej, poradím tobě,) co učiní lid ten lidu tvému v posledních dnech.
 Nmb 24 15 Tedy vzav podobenství své, dí: Řekl Balám, syn Beorův, řekl muž mající oči otevřené,
 Nmb 24 16 Řekl slyšící výmluvnosti Boha silného, kterýž zná naučení nejvyššího, a vidění všemohoucího vidí, kterýž když padne, otevřené má oči:
 Nmb 24 17 Uzřímť jej, ale ne nyní, pohledím na něj, ale ne z blízka. Vyjdet hvězda z Jákoba, a povstane berla z Izraele, kteráž poláme knížata Moábská, a zkazí všecky syny Set.
 Nmb 24 18 I bude Edom podmaněn, a Seir v vladařství přijde nepřatelům svým; nebo Izrael zmužile sobě počínati bude.
 Nmb 24 19 Panovati bude pošlý z Jákoba, a zahladí ostatky z každého města.
 Nmb 24 20 A když uzřel Amalecha, vzav podobenství své, řekl: Jakož počátek národů Amalech, tak konec jeho do gruntu zahyne.
 Nmb 24 21 Uzřev pak Cineu, vzav podobenství své, řekl: Pevný jest příbytek tvůj, a na skále založilš hnízdo své;
 Nmb 24 22 Ale však vyhnán bude Cineus, Assur zajatého jej povede.
 Nmb 24 23 Opět vzav podobenství své, řekl: Ach, kdo bude živ, když toto učiní Bůh silný?
 Nmb 24 24 A bárky z země Citim připlnou a ssouží Assyrské, ssouží také Židy, ale i ten lid do konce zahyne.
 Nmb 24 25 Potom vstav Balám, odšel a navrátil se na místo své; Balák také odšel cestou svou.

Nmb	25	1	V tom, když pobyl Izrael v Setim, počal lid smilniti s dcerami Moábskými.
Nmb	25	2	kteřež pozvaly lidu k obětem bohů svých; i jedl lid, a klaněli se bohům jejich.
Nmb	25	3	I připojil se lid Izraelský k modle Belfegor, a popudila se prchlivost Hospodina proti Izraelovi.
Nmb	25	4	I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi všecka knížata lidu, a zvěšej ty nešlechtníky Hospodinu před sluncem, aby se odvrátila prchlivost Hospodina od Izraele.
Nmb	25	5	I řekl Mojžíš soudcům Izraelským: Zabí jeden každý z svých všelikého, kterýž se připojil k modle Belfegor.
Nmb	25	6	A aj, jeden z synů Izraelských přišel, a přivedl k bratřím svým ženu Madianku, na odivu Mojžíšovi i všemu množství synů Izraelských; oni pak plakali u dveří stánku úmluvy.
Nmb	25	7	To když uzřel Fínes, syn Eleazara, syna Aronova, kněze, vyvstal z prostředku množství toho, a vzal kopí do ruky své.
Nmb	25	8	A všed za mužem Izraelským do stanu, probodl je oba dva, muže Izraelského, i ženu tu skrze břicho její; i odvrácena jest rána od synů Izraelských.
Nmb	25	9	Zhynulo jich pak od té rány dvadcti čtyři tisíce.
Nmb	25	10	Tedy mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb	25	11	Fínes, syn Eleazara kněze, syna Aronova, odvrátil prchlivost mou od synů Izraelských, kdyžto horlil horlivostí mou u prostřed nich, tak abych neshladil synů Izraelských v horlivosti své.
Nmb	25	12	Protož díš: Aj, já dám jemu smlouvu svou pokoje.
Nmb	25	13	I bude míti on i símě jeho po něm smlouvu kněžství věčného, proto že horlil pro Boha svého, a očistil syny Izraelské.
Nmb	25	14	A bylo jméno muže Izraelského zabitého, kterýž byl zabit s Madiankou, Zamri, syn Sálův, kníže domu otce svého z pokolení Simeonova.
Nmb	25	15	Jméno pak ženy Madianky zabité, Kozbi, dcera Sur, kterýž byl přední v národu svém, v domě otce svého mezi Madianskými.
Nmb	25	16	I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb	25	17	Neprátelsky zacházejte s těmi Madianskými, a zbíte je.
Nmb	25	18	Nebo i oni nepřátelsky a lstivě chovali se k vám, a oklamali vás skrze modlu Fegor, a skrze Kozbu, dceru knížete Madianského, sestru svou, kteráž zabitá jest v den pomsty příšle z příčiny Fegor.
Nmb	26	1	I stalo se po té ráně, že mluvil Hospodin k Mojžíšovi a Eleazarovi, synu Arona kněze, řka:
Nmb	26	2	Sečtete všecko množství synů Izraelských, od dvadctiletých a výše po domích otců jejich, všecky, kteříž by mohli jíti k boji v Izraeli.
Nmb	26	3	Tedy mluvil Mojžíš a Eleazar kněz k nim na polích Moábských, při Jordánu proti Jerichu, řka:
Nmb	26	4	Sečtete lid od dvadcti let majících a výše, jakž rozkázal Hospodin Mojžíšovi a synům Izraelským, kteříž byli vyšli z země Egyptské.
Nmb	26	5	Ruben prvorozený byl Izraelův. Synové Rubenovi: Enoch, z něhož pošla čeled Enochitská; Fallu, z něhož čeled Fallutská;
Nmb	26	6	Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Charmi, z něhož čeled Charmitská.
Nmb	26	7	Ty jsou čeledi Rubenovy. A bylo jich sečtených čtyřidcti tři tisíce, sedm set a třidcti.
Nmb	26	8	A syn Fallův Eliab.
Nmb	26	9	Synové pak Eliabovi: Nemuel, a Dátan, a Abiron. To jsou ti, Dátan a Abiron, přední z shromáždění, kteříž se vadili s Mojžíšem a s Aronem v spiknutí Chóre, když odporni byli Hospodinu.
Nmb	26	10	Pročež otevřela země ústa svá, a požřela je i Chóre, tehďáž když zemřela ta rota, a oheň spálil těch dvě stě a padesáte mužů, kteříž byli za příklad jiným.
Nmb	26	11	Synové pak Chóre nezemřeli.
Nmb	26	12	Synové Simeonovi po čeledech svých: Namuel, z něhož čeled Namuelitská; Jamin, z něhož čeled Jaminská; Jachin, z něhož čeled Jachinská;
Nmb	26	13	Sohar, z něhož čeled Soharská; Saul, z něhož čeled Saulitská.
Nmb	26	14	Ty jsou čeledi Simeonovy, jichž bylo dvamecítma tisíců a dvě stě.
Nmb	26	15	Synové Gád po čeledech svých: Sefon, z něhož čeled Sefonitská; Aggi, z něhož čeled Aggitská; Suni, z něhož čeled Sunitská;
Nmb	26	16	Ozni, z něhož čeled Oznitská; Heri, z něhož čeled Heritská;
Nmb	26	17	Arodi, z něhož čeled Aroditská; Areli, z něhož čeled Arelitská.
Nmb	26	18	Ty jsou čeledi synů Gád, podlé toho, jakž sečtení jsou, čtyřidcti tisíců a pět set.
Nmb	26	19	Synové Judovi: Her a Onan; ale zemřeli Her i Onan v zemi Kanánské.
Nmb	26	20	Byli pak synové Judovi po čeledech svých: Sela, z něhož čeled Sélanitská; Fáres, z něhož čeled Fáresská; Zára, z něhož čeled Záretska.
Nmb	26	21	Byli pak synové Fáresovi: Ezron, z něhož čeled Ezronitská; Hamul, z něhož čeled Hamulská.
Nmb	26	22	Ty jsou čeledi Judovy, podlé toho, jakž sečtení jsou, sedmdesáte šest tisíců a pět set.
Nmb	26	23	Synové Izacharovi po čeledech svých: Tola, z něhož čeled Tolatská;

Fua, z něhož čeled	Fuatská;	
Nmb	26	24
Nmb	26	25
čtyři tisíce a tři sta.		
Nmb	26	26
Elon, z něhož čeled	Elonská; Jahel el, z něhož čeled	Jahel elská.
Nmb	26	27
tisíc a pět set.		
Nmb	26	28
Nmb	26	29
Gal áda, z něhož čeled	Gal ádská.	
Nmb	26	30
čeled Helekitská;		
Nmb	26	31
Nmb	26	32
Nmb	26	33
jména: Mahla, Noa, Hegl a,	Mel cha a Tersa.	
Nmb	26	34
set.		
Nmb	26	35
Sutalitská; Becher, z něhož čeled	Becherská; Tehen, z něhož čeled	Tehenská.
Nmb	26	36
Nmb	26	37
třiceti dva tisíce a pět set.		
Nmb	26	38
Bélitská; Asbel, z něhož čeled	Asbelská; Ahiram, z něhož čeled	Ahramská;
Nmb	26	39
Nmb	26	40
čeled Námanská.		
Nmb	26	41
jsou, čtyřiceti pět tisíců a šest set.		
Nmb	26	42
Suhamská. Ta jest rodina	Danova po čeledech svých.	
Nmb	26	43
čtyři sta.		
Nmb	26	44
z něhož čeled	Jesuitská;	
Nmb	26	45
Heberská; Melchi el, z něhož čeled	Melchi elská.	
Nmb	26	46
Nmb	26	47
a čtyři sta.		
Nmb	26	48
Guni, z něhož čeled	Gunitská;	
Nmb	26	49
Nmb	26	50
čtyřiceti pět tisíců a	čtyři sta.	
Nmb	26	51
sedm set a třiceti.		
Nmb	26	52
Nmb	26	53
Nmb	26	54
vedlé počtu sečtených jeho	dáno bude dědictví jeho.	
Nmb	26	55
dědictví vezmou.		
Nmb	26	56
Nmb	26	57
čeled Gersonitská; Kahat, z něhož čeled	Kahatská; Merari, z něhož čeled	Meraritská.
Nmb	26	58
Moholitská, čeled	Musitská, čeled	Choritská. Kahat pak zplodil
Nmb	26	59
v Egyptě; ona pak porodila	Amramovi Arona a Mojžíše, a Marii	sestru jejich.
Nmb	26	60
Nmb	26	61
Nmb	26	62
měsíce jednoho a výše; nebo	nebyli počtení mezi syny	Izraelskými.
Nmb	26	63
Izraelské na polích	Moábských při Jordánu,	naproti Jerichu.
Nmb	26	64
kněze, když počítali syny	Izraelské na poušti	Sinai;
Nmb	26	65
	(Nebo řekl byl Hospodin o nich: Smrtí zemrou na poušti;) a žádný z	

nich nepozůstal, jediné Kálef, syn Jefonův, a Jozue, syn Nun.

Nmb 27 1 Tehdy přistoupily dcery Salfada, syna Heferova, syna Galád, syna Machir, syna Manasse, z pokolení Manasse, syna Jozefova. Tato pak jsou jména dcer jeho: Mahla, Noa, Hegla, Melcha a Tersa.

Nmb 27 2 A postavily se před Mojžíšem a před Eleazarem knězem, i před knížaty a vším množstvím, u dveří stánku úmluvy, a řekly:

Nmb 27 3 Otec náš umřel na poušti, kterýž však nebyl z spolku těch, kteříž se zrotili proti Hospodinu v rotě chóře; nebo pro hřích svůj umřel, synů žádných nemaje.

Nmb 27 4 Což vyhlazeno býti má jméno otce našeho z čeledi jeho, proto že neměl syna? Dej nám dědictví mezi bratřími otce našeho.

Nmb 27 5 I vznesl tu věc Mojžíš na Hospodina.

Nmb 27 6 Kterýž odpověděl Mojžíšovi, řka:

Nmb 27 7 Dobře mluví dcery Salfad. Dejž jim bez odporu právo dědictví mezi bratřími otce jejich, a přenes dědictví otce jejich na ně.

Nmb 27 8 K synům pak Izraelským toto mluvíti budeš: Když by kdo umřel, nemaje syna, tedy přenesete dědictví jeho na dceru jeho.

Nmb 27 9 Pakli by ani dcery neměl, tedy dáte dědictví jeho bratřím jeho.

Nmb 27 10 Pakli by ani bratří neměl, tedy dáte dědictví jeho bratřím otce jeho.

Nmb 27 11 Pakli by ani strýců neměl, tedy dáte dědictví jeho příteli jeho, kterýž jest nejbližší jemu v rodu jeho, aby dědičně obdržel je. A bude to synům Izraelským za ustanovení soudné, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Nmb 27 12 Rekl také Hospodin Mojžíšovi: Vstup na horu tuto Abarim, a spatř zemi, kterouž jsem dal synům Izraelským.

Nmb 27 13 A když spatříš ji, připojen budeš k lidu svému i ty, jako připojen jest Aron bratr tvůj,

Nmb 27 14 Poněvadž jste odporovali řeči mé na poušti Tsin, při odporování všeho množství, kdež jste mne měli posvětit při vodách před očima jejich. To jsou ty vody sváru v Kádes, na poušti Tsin.

Nmb 27 15 I řekl Mojžíš Hospodinu, řka:

Nmb 27 16 Opatříš Hospodin Bůh duchů, Bůh všelikého těla, shromáždění toto mužem hodným,

Nmb 27 17 Kterýž by vycházel před nimi, a kterýž by vcházel před nimi, kterýž by vyvodil a zase uvodil je, aby nebylo shromáždění Hospodinovo jako ovce, kteréž nemají pastýře.

Nmb 27 18 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vezmi k sobě Jozue, syna Nun, muže, v kterémž jest duch můj, a vlož ruku svou na něj.

Nmb 27 19 A postavě jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním, dáš jemu naučení před očima jejich,

Nmb 27 20 A udělíš jemu slávy své, aby ho poslouchalo všecko množství synů Izraelských.

Nmb 27 21 Kterýž před Eleazarem knězem postavě se, ptáti se ho bude na soud urim před Hospodinem. K rozkazu jeho vyjdou, a k rozkazu jeho vejdou, on i všickni synové Izraelští s ním, a všecko shromáždění.

Nmb 27 22 I učinil Mojžíš tak, jakž mu byl rozkázal Hospodin, a pojav Jozue, postavil jej před Eleazarem knězem a přede vším shromážděním.

Nmb 27 23 A vloživ ruce své na něj, dal jemu naučení, jakž mluvil Hospodin skrze Mojžíše.

Nmb 28 1 Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Nmb 28 2 Prikáž synům Izraelským a řci jim: Obětí mých, chleba mého, v obětech mých ohnivých u vůni spokojující mne, nezanedbávejte mi přinášeti v čas k tomu vyměřený.

Nmb 28 3 Diš tedy jim: Tato jest obět ohnivá, kterouž obětovati budete Hospodinu: Beránky roční bez poškrvny dva, každého dne v obět zápalnou ustavičně.

Nmb 28 4 Beránka jednoho obětovati budeš ráno, a beránka druhého obětovati budeš k večerou.

Nmb 28 5 Desátý také díl míry efi mouky bělné, v obět suchou, zadělané olejem nejčistším, čtvrtou částkou míry hin.

Nmb 28 6 Ta jest obět zápalná ustavičná, kteráž obětována jest na hoře Sinai u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu.

Nmb 28 7 A obět mokrá její, čtvrtý díl míry hin na každého beránka; v svatyni obětuj obět mokrou silného nápoje Hospodinu.

Nmb 28 8 Beránka pak druhého obětovati budeš k večerou, tak jako obět suchou jitřní, a jako obět mokrou její obětovati budeš v obět ohnivou, u vůni spokojující Hospodina.

Nmb 28 9 Dne také sobotního dva beránky roční bez poškrvny, a dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou s obětí její mokrou.

Nmb 28 10 Ta bude obět zápalná sobotní každého dne sobotního, mimo zápalnou obět ustavičnou a mokrou obět její.

Nmb 28 11 Také na nov měsíců vašich obětovati budete obět zápalnou Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních bez poškrvny sedm;

Nmb 28 12 A tři desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou při každém volku, a dvě desetiny mouky bělné, olejem zadělané v obět suchou při každém skopci;

Nmb 28 13 A jednu desetinu mouky bělné olejem zadělané v obět suchou při každém beránku, k oběti zápalné u vůni příjemnou, v obět ohnivou Hospodinu.

Nmb 28 14 Tyto pak oběti mokré jejich z vína: Půl míry hin bude při každém

volku, a třetí částka hin při skopci, a čtvrtá částka hin při každém beránku. Ta jest oběť zápalná k nov měsíci, každého měsíce přes celý rok.

Nmb 28 15 Kozla také jednoho v oběť za hřích, mimo oběť ustavičnou, obětovati budete Hospodinu s mokrou obětí jeho.

Nmb 28 16 Měsíce pak prvního, čtrnáctý den téhož měsíce velikanoc bude Hospodinu,

Nmb 28 17 A v patnáctý den téhož měsíce slavnost; za sedm dní chleby nekvašené jísti budete.

Nmb 28 18 Prvního dne shromáždění svaté bude, žádného díla robotného nebudete dělati v něm.

Nmb 28 19 Obětovati pak budete oběť ohnivou v zápal Hospodinu, volky mladé dva, skopce jednoho, a sedm beránků ročních; bez poškrvny budou.

Nmb 28 20 A suchou oběť při nich, totiž mouku bělnou, olejem zadělanou, tři desetiny při každém volku, a dvě desetiny při každém skopci obětovati budete.

Nmb 28 21 A jednu desetinu obětovati budeš při každém beránku z těch sedmi beránků,

Nmb 28 22 A kozla v oběť za hřích jednoho k očištění vás.

Nmb 28 23 Mimo oběť zápalnou jitřní, kteráž jest oběť ustavičná, obětovati budete to.

Nmb 28 24 Tak obětovati budete každého dne za těch sedm dní pokrm oběti ohnivé, u vůni spokojující Hospodina, mimo zápalnou oběť ustavičnou, a oběť mokrou její.

Nmb 28 25 Sedmého pak dne shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati.

Nmb 28 26 V den také prvotin, když obětovati budete novou oběť suchou Hospodinu, vyplníc téhodny vaše, shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati.

Nmb 28 27 A obětovati budete oběť zápalnou, u vůni spokojující Hospodina, volky mladé dva, skopce jednoho, beránků ročních sedm,

Nmb 28 28 A oběť suchou jejich, mouky bělné olejem zadělané tři desetiny při každém volku, dvě desetiny při každém skopci,

Nmb 28 29 Jednu desetinu při každém beránku z těch sedmi beránků,

Nmb 28 30 Kozla jednoho k očištění vašemu.

Nmb 28 31 To mimo oběť zápalnou ustavičnou, a oběť suchou její obětovati budete; bez poškrvny ať jsou s oběťmi svými mokrymi.

Nmb 29 1 Měsíce pak sedmého v první den jeho shromáždění svaté míti budete, žádného díla robotného nebudete dělati; to jest den troubení vašeho.

Nmb 29 2 A obětovati budete zápal u vůni příjemnou Hospodinu, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních bez poškrvny sedm;

Nmb 29 3 A oběť suchou při nich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce;

Nmb 29 4 A desetina jedna na každého beránka z sedmi beránků;

Nmb 29 5 A kozla jednoho v oběť za hřích k očištění vás.

Nmb 29 6 Mimo zápalnou oběť novoměsíčnou s obětí její suchou, a mimo oběť zápalnou ustavičnou s obětí její suchou, a s oběťmi jejich mokrymi vedlé pořádku jejich, u vůni příjemnou, v oběť ohnivou Hospodinu.

Nmb 29 7 V desátý pak den téhož měsíce sedmého shromáždění svaté míti budete, a ponížovati budete životů svých; žádného díla nebudete dělati.

Nmb 29 8 A obětovati budete oběť zápalnou Hospodinu u vůni příjemnou, volka mladého jednoho, skopce jednoho, beránků ročních sedm, a ti ať jsou bez poškrvny;

Nmb 29 9 A oběť suchou jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka, a dvě desetiny na každého skopce;

Nmb 29 10 A desetina jedna na každého beránka z těch sedmi beránků;

Nmb 29 11 Kozla jednoho v oběť za hřích, mimo oběť za hřích k očištění, a mimo zápal ustavičný s obětí suchou jeho, a s oběťmi mokrymi jejich.

Nmb 29 12 V patnáctý také den měsíce sedmého shromáždění svaté míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati, ale slaviti budete svátek Hospodinu za sedm dní.

Nmb 29 13 A obětovati budete zápal v oběť ohnivou u vůni spokojující Hospodina, volků mladých třinácte, skopce dva, beránků ročních čtrnácte, a ti ať jsou bez poškrvny;

Nmb 29 14 Též oběť suchou jejich z mouky bělné olejem zadělané, tři desetiny na každého volka z třinácti volků, dvě desetiny na každého skopce z těch dvou skopců,

Nmb 29 15 A jednu desetinu na každého beránka z těch čtrnácti beránků;

Nmb 29 16 A kozla jednoho v oběť za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí jeho suchou i mokrou.

Nmb 29 17 Potom dne druhého volků mladých dvanácte, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,

Nmb 29 18 S obětí suchou při nich, a s oběťmi mokrymi jejich při každém volku, skopci i beránku vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;

Nmb 29 19 A kozla jednoho v oběť za hřích, mimo zápal ustavičný s obětí suchou jeho a s oběťmi mokrymi jeho.

Nmb 29 20 Dne pak třetího volků jedenácte, skopce dva, a beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,

Nmb 29 21 S obětí suchou a s oběťmi mokrymi jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;

Nmb	29	22	A kozla v obět za hřích jednoho, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
Nmb	29	23	Dne pak čtvrtého volků deset, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,
Nmb	29	24	S obětí suchou i s obětmi mokrymi jejich při každém volku, skopci a beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
Nmb	29	25	A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
Nmb	29	26	Dne také pátého volků devět, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,
Nmb	29	27	S obětí suchou i s obětmi mokrymi jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
Nmb	29	28	A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
Nmb	29	29	A dne šestého volků osm, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,
Nmb	29	30	S obětí suchou a s obětmi mokrymi jejich při každém volku, skopci i beránku, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
Nmb	29	31	A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i s obětmi mokrymi.
Nmb	29	32	Tolikéž dne sedmého volků sedm, skopce dva, beránků ročních bez poškrvny čtrnácte,
Nmb	29	33	S obětí suchou i s obětmi mokrymi jejich na volky, skopce i beránky, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
Nmb	29	34	A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
Nmb	29	35	Dne pak osmého slavnost míti budete; žádného díla robotného nebudete dělati.
Nmb	29	36	A obětovati budete obět zápalnou, v obět ohnivou vůně spokojující Hospodina, volka jednoho, skopce jednoho, a beránků ročních sedm bez poškrvny,
Nmb	29	37	S obětí suchou i s obětmi mokrymi jejich při volku, skopci i beráncích, vedlé počtu jejich, jakž jest obyčej;
Nmb	29	38	A kozla jednoho v obět za hřích, mimo obět zápalnou ustavičnou s obětí její suchou i mokrou.
Nmb	29	39	Ty věci vykonávati budete Hospodinu při slavnostech vašich, kromě toho, což byste z slibu aneb z dobré vůle své obětovali, buď zápalné, aneb suché, aneb mokré, aneb pokojné oběti vaše.
Nmb	29	40	
Nmb	30	1	I oznámil Mojžíš synům Izraelským všecky ty věci, kteréž přikázal jemu Hospodin.
Nmb	30	2	Mluvil také Mojžíš knížatům pokolení synů Izraelských, řka: Totot jest, což přikázal Hospodin:
Nmb	30	3	Jestliže by muž slib aneb přísahu učinil Hospodinu, závazkem zavazuje duši svou, nezruší slova svého; podle všeho, což vyšlo z úst jeho, učiní.
Nmb	30	4	Když by pak osoba ženského pohlaví učinila slib Hospodinu, a závazkem zavázala se v domě otce svého v mladosti své,
Nmb	30	5	A slyše otec její slib a závazek její, jímž zavázala duši svou, mlčel by k tomu: tedy stálí budou všickni slibové její, i každý závazek, jímž zavázala se, stálý bude.
Nmb	30	6	Jestliže by pak to zrušil otec její toho dne, když slyšel všecky ty sliby a závazky její, jimiž zavázala duši svou, nebudouť stálí; a Hospodin odpustí jí, nebo otec její to zruší.
Nmb	30	7	Pakli by vdaná byla za muže, a měla by slib na sobě, aneb pronesla by ústy svými něco, čímž by se zavázala,
Nmb	30	8	A slyše muž její, nic by jí neřekl toho dne, kteréhož slyšel: stálí budou slibové její, i závazkové, jimiž zavázala duši svou, stálí budou.
Nmb	30	9	Jestliže by pak muž její toho dne, jakž uslyšel, odepřel tomu, a zrušil slib, kterýž na sobě měla, aneb něco rty svými pronesla, čímž by se zavázala, také odpustí jí Hospodin.
Nmb	30	10	Všeliký pak slib vdovy aneb ženy zahané, jímž by se zavázala, stálý bude.
Nmb	30	11	Ale jestliže v domě muže svého slíbila, a závazkem zavázala se s přísahou,
Nmb	30	12	A slyše to muž její, mlčel k tomu a neodepřel: tedy stálí budou všickni slibové její, a všickni závazkové, jimiž se zavázala, stálí budou.
Nmb	30	13	Pakli docela odepřel muž její toho dne, jakž uslyšel, všeliký slib, kterýž vyšel z úst jejích, a závazek, jímž zavázala se, nebude stálý; muž její zruší to, a Hospodin jí odpustí.
Nmb	30	14	Všelikého slibu a každého závazku s přísahou učiněného o trápení života jejího, muž její potvrdí jeho, a muž její zruší jej.
Nmb	30	15	Pakli by muž její den po dni mlčel, tedy potvrdí všech slibů jejích, a všech závazků jejích, kteréž na sobě má; potvrditť jest jich, nebo neodepřel jí v den ten,

když to uslyšel.

- Nmb 30 16 Jestliže by pak slyše, potom teprv zrušiti to chtěl, tedy on ponese nepravost její. [(Numbers 30:17) Ta jsou ustanovení, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi, mezi mužem a ženou jeho, mezi otcem a dcerou jeho v mladosti její, dokudž jest v domě otce svého.]
- Nmb 31 1 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:
- Nmb 31 2 Pomsti své syny Izraelských nad Madianskými, a potom připojen budeš k lidu svému.
- Nmb 31 3 Mluvil tedy Mojžíš k lidu, řka: Vypravte některé z sebe k boji, aby šli proti Madianským a vykonali pomstu Hospodinovu nad nimi.
- Nmb 31 4 Po tisíci z pokolení, ze všech pokolení Izraelských vyšlete k boji.
- Nmb 31 5 I vydáno jest z mnohých tisíců Izraelských po tisíci z každého pokolení, totiž dvanácte tisíců způsobných k boji.
- Nmb 31 6 I poslal je Mojžíš po tisíci z každého pokolení k boji, a Fínesa syna Eleazara kněze s nimi; a nádoby svaté i trouby k troubení byly v ruce jeho.
- Nmb 31 7 Tedy bojovali proti Madianským, jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, a zbili všechny pohlaví mužského.
- Nmb 31 8 Pobili také krále Madianské mezi jinými, kteréž porazili, totiž Evi, Rekem, Sur, Hur a Rebe, pět králů Madianských; Baláma také, syna Beorova, zabili mečem.
- Nmb 31 9 A zajali synové Izraelští ženy Madianské i děti jejich; všechna hovědla jejich, i všechny dobytky jejich, a všechna zboží jejich pobrali.
- Nmb 31 10 Všecka také města jejich, v kterýchž svá obydlí měli, i všechny hrady jejich vypálili ohněm.
- Nmb 31 11 A všechnu loupež i všechny kořisti pobravše, lidi i hovědla,
- Nmb 31 12 vedli je k Mojžíšovi a k Eleazarovi knězi, a ke všemu množství synů Izraelských, i zajaté i kořisti, i loupeže, k vojsku na roviny Moábské, kteréž jsou při Jordánu naproti Jerichu.
- Nmb 31 13 I vyšli Mojžíš a Eleazar kněz a všechna knížata shromáždění proti nim ven za stany.
- Nmb 31 14 Tedy rozhněval se Mojžíš na vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž se navraceli z boje,
- Nmb 31 15 A řekl jim Mojžíš: A což jste zachovali všechny ženy?
- Nmb 31 16 Ej, onyť jsou hle synům Izraelským, podle rady Balámovy, daly příčinu k přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor, protože ona rána přišla byla na lid Hospodinův.
- Nmb 31 17 Protož nyní zmordujte všechny děti pohlaví mužského, a všechny ženy, kteréž poznaly muže.
- Nmb 31 18 Všecky pak panny, kteréž nepoznaly muže, zachovejte sobě živé.
- Nmb 31 19 Vy pak zůstaňte vně za stany za sedm dní; všickni, kteřížkoli jste někoho zabili, aneb kteříž jste se zabitého dotkli, očišťovatí se budete dne třetího a dne sedmého, sebe i zajaté své.
- Nmb 31 20 Všelike také roucho a všechny věci kožené, i všelijaké dílo z í kozích, i všelikou nádobu dřevěnou očistíte.
- Nmb 31 21 I řekl Eleazar kněz vojákům, kteříž byli šli k boji: Toto jest ustanovení zákona, kteréž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
- Nmb 31 22 Zlato však, stříbro, měď, železo, cín a olovo,
- Nmb 31 23 A cožkoli trpí oheň, ohněm přepálíte, a přečištěno bude, však tak, když vodou očišťování obmyto bude; což pak nemůže ohně strpěti, to skrze vodu protáhnete.
- Nmb 31 24 Zpěrete také roucha svá v den sedmý, a čistí budete; a potom vejdete do stanů.
- Nmb 31 25 Mluvil i to Hospodin k Mojžíšovi, řka:
- Nmb 31 26 Sečti summu kořisti zajatých, tak z lidí jako z hověd, ty a Eleazar kněz, a přední z čeledi otců v lidu;
- Nmb 31 27 A rozdělíš ty kořisti na dva díly, jeden mezi vojáky, kteříž byli vytáhli na vojnu, a druhý mezi všechno shromáždění.
- Nmb 31 28 A vezmeš díl na Hospodina od mužů bojovných, kteříž byli vyšli na vojnu, jednu duši z pěti set, buďto z lidí neb z hověd, neb z oslů, neb z ovčí.
- Nmb 31 29 Z jejich polovice to vezmete, a dáte Eleazarovi knězi oběť vzhůru pozdvížení Hospodinu.
- Nmb 31 30 Z polovice pak té, kteráž jest synů Izraelských, vezmeš jedno z padesáti, buďto z lidí neb z volů, neb z oslů, neb z ovčí, a tak ze všelijakých hověd, a dás to Levitům, držícím stráž příbytku Hospodinova.
- Nmb 31 31 I učinil Mojžíš a Eleazar kněz tak, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi.
- Nmb 31 32 A bylo té kořisti z pozůstalé ještě loupeže, kteréž nabral lid válečný, ovce šestkrát sto tisíc, sedmdesáte a pět tisíců;
- Nmb 31 33 A volů sedmdesáte a dva tisíců;
- Nmb 31 34 Oslů šedesáte a jeden tisíců;
- Nmb 31 35 A panen, kteréž mužů nepoznaly, všech dva a třidceti tisíců.
- Nmb 31 36 Dostala se pak polovice jedna na díl těm, kteříž byli vytáhli na vojnu, dobytka drobného v počtu třikrát sto tisíc, třidceti a sedm tisíců a pět set,
- Nmb 31 37 A na díl vzatý Hospodinu dobytka drobného šest set, sedmdesáte pět.
- Nmb 31 38 A z volů šest a třidceti tisíců, z nichž přišlo na díl Hospodinu

sedmdesáte a dva.
Nmb 31 39 Oslů také třidceti tisíc a pět set, z nichž přišlo na díl Hospodinu
šedesáte a jeden.
Nmb 31 40 A lidí šestnácte tisíců, z nichž přišlo na díl Hospodinu třidceti a
dvě duše.
Nmb 31 41 Dal tedy Mojžíš díl oddělený Hospodinu Eleazarovi knězi, jakž byl
přikázal Hospodin Mojžíšovi.
Nmb 31 42 Z druhé pak polovice synů Izraelských, kterouž vzal Mojžíš od těch
mužů, jenž bojovali,
Nmb 31 43 (A bylo té polovice k shromáždění přináležející z ovec třikrát sto
tisíc, třidceti a sedm tisíců a pět set;
Nmb 31 44 volů třidceti šest tisíců;
Nmb 31 45 Oslů třidceti tisíců a pět set;
Nmb 31 46 A lidí šestnácte tisíců;)
Nmb 31 47 Z té tedy polovice synů Izraelských vzal Mojžíš po jednom zajatém z
padesáti, tak z lidí jako z hověd, a dal to Levítům, držícím stráž příbytku Hospodinova, jakž
byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
Nmb 31 48 Tedy přistoupili k Mojžíšovi vývodové vojska, hejtmané nad tisíci a
setníci,
Nmb 31 49 A řekli jemu: My služebníci tvoji sečtli jsme počet bojovníků, kteréž
jsme měli pod správou naší, a nebyl ani jeden z nás.
Nmb 31 50 A protože obětuje obět Hospodinu, každý z toho, čehož jest dostal,
nádobí zlaté, zápony, náramky, prsteny, náušnice a řetízky, aby očištěny byly duše naše před
Hospodinem.
Nmb 31 51 Vzal tedy Mojžíš a Eleazar kněz od nich to zlato všelikého díla
řemeslného.
Nmb 31 52 Bylo pak všeho zlata odděleného, kteréž obětováno Hospodinu, šestnácte
tisíců, sedm set a padesáte lotů, od hejtmanů nad tisíci a od setníků.
Nmb 31 53 (Muži zajisté bojovní, což loupeží vzali, to sobě měli.)
Nmb 31 54 A vzavše Mojžíš a Eleazar kněz od hejtmanů nad tisíci a setníků to
zlato, vnesli je do stánku úmluvy, na památku synů Izraelských před Hospodinem.
Nmb 32 1 Měli pak synové Ruben a synové Gád dobytka velmi mnoho, a uzřeli zemi
Jazer a zemi Galád, ano místo to místo příhodné pro dobytek.
Nmb 32 2 Protož přistoupivše synové Gád a synové Ruben, mluvili k Mojžíšovi a k
Eleazarovi knězi a knížatům shromáždění, řkouce:
Nmb 32 3 Atarot a Dibon, a Jazer a Nemra, Ezebon a Eleale, a Saban a Nébo a
Beon,
Nmb 32 4 země, kterouž zbil Hospodin před shromážděním Izraelským, jest země
příhodná ku pastvě dobytka, a my služebníci tvoji máme drahně dobytka.
Nmb 32 5 (Protož řekli:) Jestliže jsme našli milost před očima tvýma, nechť
jest dána krajina ta služebníků tvým k vládařství, ať nechodíme za Jordán.
Nmb 32 6 I odpověděl Mojžíš synům Gád a synům Ruben: Což bratří vaši půjdou
sami k boji, a vy zde zůstanete?
Nmb 32 7 I proč roztrhujete mysli synů Izraelských, aby nesměli jíti do země,
kterouž jim dal Hospodin?
Nmb 32 8 Taktě jsou učinili otcové vaši, když jsem je poslal z Kádesbarne, aby
prohlédli zemi tu.
Nmb 32 9 Kteřížto, když přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi, potom vrátivše
se, odvrátili mysl synů Izraelských, aby nešli do země, kterouž dal jim Hospodin.
Nmb 32 10 Čímž popuzen jsa k hněvu Hospodin v den ten, přísáhl, řka:
Nmb 32 11 Zajisté že lidé ti, kteříž vyšli z Egypta, od dvacítiletých a výše,
neuzří země té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, nebo ne celé
následovali mne,
Nmb 32 12 Kromě Kálefa, syna Jefonova Cenezejského, a Jozue, syna Nun, nebo celé
následovali Hospodina.
Nmb 32 13 I popudila se prchlivost Hospodinova na Izraele, a učinil, aby byli
tuláci na poušti za čtyřidceti let, dokudž nezahynul všecken ten věk, kterýž činil zlé před
očima Hospodinovými.
Nmb 32 14 A hle, vy nastoupili jste na místo otců svých, plémě lidí hříšných,
abyste vždy přidávali k hněvu prchlivosti Hospodinovy na Izraele.
Nmb 32 15 Jestliže se odvrátíte od následování jeho, i onť také opustí jej na
poušti této, a tak budete příčina zahynutí všeho lidu tohoto.
Nmb 32 16 Přistoupivše pak znovu, řekli jemu: Stáje dobytům a stádům svým zde
vzděláme, a města dítkám svým,
Nmb 32 17 Sami pak v odění pohotově budeme, statečně sobě počínající před syny
Izraelskými, dokavadž jich neuvedeme na místo jejich; mezi tím zůstanou dítky naše v městech
hrozených, pro bezpečnost před obyvateli země.
Nmb 32 18 Nenavrátíme se do domů svých, až prvé vládnouti budou synové Izraelští
jeden každý dědictvím svým;
Nmb 32 19 Aniž vezmeme jakého dědictví s nimi za Jordánem neb dále, když
dosáhneme dědictví svého z této strany Jordánu, k východu slunce.
Nmb 32 20 I odpověděl jim Mojžíš: Jestliže učiníte tak, jakž jste mluvili, a

jestliže půjdete v odění před Hospodinem k boji,
 Nmb 32 21 A šli byste za Jordán vy všickni v odění před Hospodinem, dokavadž by
 nevyhnal nepřatel svých od tváři své,
 Nmb 32 22 A nebyla podmaněna všecka země před Hospodinem: potom navrátíte se, a
 budete bez viny před Hospodinem i před Izraelem; tak přijde země tato vám v dědictví před
 Hospodinem.
 Nmb 32 23 Pakli neučiníte toho, hle, zhřešíte proti Hospodinu, a vězte, že
 pomsta vaše přijde na vás.
 Nmb 32 24 Stavějte sobě tedy města pro dítky, a stáje pro dobytky své, a což
 vyšlo z úst vašich, učinite.
 Nmb 32 25 I odpovědělo pokolení synů Gád a synů Ruben Mojžíšovi, řka: Služebníci
 tvoji učiní, jakž pán náš rozkazuje.
 Nmb 32 26 Dítky naše a ženy naše, dobytek náš a všecka hovada naše, tu zůstanou
 v městech Galád,
 Nmb 32 27 Služebníci pak tvoji přejdou jeden každý v odění způsobilý před
 Hospodinem k boji, jakož mluví pán můj.
 Nmb 32 28 I poručil o nich Mojžíš Eleazarovi knězi a Jozue, synu Nun, a předním
 v čeledech pokolení synů Izraelských,
 Nmb 32 29 A řekl jim: Jestliže přejdou synové Gád a synové Ruben s vámi za
 Jordán všickni hotovi k boji před Hospodinem, a byla by již podmaněna země před vámi, dáte jim
 zemi Galád k vládařství.
 Nmb 32 30 Pakli by nešli v odění s vámi, tedy dědictví míti budou u prostřed vás
 v zemi Kanán.
 Nmb 32 31 I odpověděli synové Gád a synové Ruben, řkouce: Jakž mluvil Hospodin
 služebníkům tvým, tak učiníme:
 Nmb 32 32 My půjdeme v odění před Hospodinem do země Kanán, a zůstane nám v
 dědictví vládařství naše z této strany Jordánu.
 Nmb 32 33 Tedy dal jim Mojžíš, synům totiž Gád a synům Ruben a polovici pokolení
 Manasses, syna Jozefova, království Seona, krále Amorejského, a království Oga, krále
 Bázanského, zemi s městy jejími při pomezích, i města země té všudy vůkol.
 Nmb 32 34 A vzdělali synové Gád, Dibon, Atarot a Aroer,
 Nmb 32 35 A Atrot, Sofan, Jazer a Jegbaa,
 Nmb 32 36 A Betnemra a Betaran, města hrazená, a stáje pro dobytky.
 Nmb 32 37 Synové pak Ruben vystavěli Ezebon, Eleale a Kariataim,
 Nmb 32 38 A Nébo a Balmeon, změnivše jim jména; také Sabma, a dali jiná jména
 městům, kteráž vzdělali.
 Nmb 32 39 Táhl pak synové Machir, syna Manassesova, do Galád, a vzavše tu
 krajinku, vyhnali Amorej
 Nmb 32 40 ského, kterýž tam bydlil.
 Nmb 32 41 I dal Mojžíš zemi Galád Machirovi, synu Manassesovu, a bydlil v ní.
 Nmb 32 42 Jair také syn Manassesův táhl a vzal vsi jejich, a nazval je vsi
 Jairovy.
 Nmb 32 42 Nobe také táhl, a vzal Kanat a městečka jeho, a nazval je Nobe od
 jména svého.
 Nmb 33 1 Tato jsou tažení synů Izraelských, kteříž vyšli z země Egyptské po
 houfích svých, pod správou Mojžíše a Arona.
 Nmb 33 2 Sepsal pak Mojžíš vycházení jejich podle toho, jakž táhli k rozkazu
 Hospodinovu. Tato jsou tedy vycházení jejich podle toho, jakž táhli.
 Nmb 33 3 Nejprv z Ramesses jdouce prvního měsíce, v patnáctý den téhož prvního
 měsíce, nazejtří po slavnosti Fáze vyšli synové Izraelští v ruce silné před očima všech
 Egyptských,
 Nmb 33 4 Kdyžto Egyptští pochovávali všechny prvorozené, kteréž zbil Hospodin
 mezi nimi, a při bozích jejich vykonal Hospodin soudy své.
 Nmb 33 5 Hnuvše se tedy synové Izraelští z Ramesses, položili se v Sochot.
 Nmb 33 6 Potom hnuvše se z Sochot, položili se v Etam, jenž jest při kraji
 pouště.
 Nmb 33 7 A hnuvše se z Etam, navrátili se zase k Fiarot, jenž jest před
 Belsefon, a položili se před Magdalem.
 Nmb 33 8 A hnuvše se z Fiarot, šli prostředkem moře na poušť, a ušedše tři dnů
 cesty po poušti Etam, položili se v Marah.
 Nmb 33 9 Jdouce pak z Marah, přišli do Elim, kdežto bylo dvanácte studnic vod,
 a sedmdesáte palm. I polo
 Nmb 33 10 žili se tu.
 Nmb 33 10 A hnuvše se z Elim, položili se u moře Rudého.
 Nmb 33 11 Potom hnuvše se od moře Rudého, položili se na poušti Sin.
 Nmb 33 12 A když se hnuli z pouště Sin, položili se v Dafka.
 Nmb 33 13 A hnuvše se z Dafka, položili se v Halus.
 Nmb 33 14 Hnuvše se pak z Halus, rozbili stany v Rafidim, kdežto lid neměl vody
 ku pití.
 Nmb 33 15 A hnuvše se z Rafidim, položili se na poušti Sinai.
 Nmb 33 16 Hnuvše se pak z pouště Sinai, položili se v Kibrot Hattáve.
 Nmb 33 17 A když se hnuli z Kibrot Hattáve, položili se v Hazerot.
 Nmb 33 18 Hnuvše se pak z Hazerot, položili se v Retma.
 Nmb 33 19 A z Retma hnuvše se, položili se v Remmon Fáres.

Nmb	33	20	Potom hnuvše se z Remmon Fáres, položili se v Lebna.
Nmb	33	21	A hnuvše se z Lebna, položili se v Ressa.
Nmb	33	22	A hnuvše se z Ressa, položili se v Cehelot.
Nmb	33	23	Z Cehelot pak hnuvše se, položili se na hoře Sefer.
Nmb	33	24	A když se hnuli s hory Sefer, položili se v Arad.
Nmb	33	25	A hnuvše se z Arad, položili se v Machelot.
Nmb	33	26	Potom hnuvše se z Machelot, položili se v Tahat.
Nmb	33	27	A hnuvše se z Tahat, položili se v Tár.
Nmb	33	28	A když se hnuli z Tár, položili se v Metka.
Nmb	33	29	A hnuvše se z Metka, položili se v Esmona.
Nmb	33	30	Z Esmona pak hnuvše se, položili se v Moserot.
Nmb	33	31	A když se hnuli z Moserot, položili se v Benejakan.
Nmb	33	32	A hnuvše se z Benejakan, položili se v Chor Gidgad.
Nmb	33	33	A hnuvše se z Chor Gidgad, položili se v Jotbata.
Nmb	33	34	Když se pak hnuli z Jotbata, položili se v Habrona.
Nmb	33	35	A z Habrona hnuvše se, položili se v Aziongaber.
Nmb	33	36	A odtud hnuvše se, položili se na poušti Tsin, jenž jest Kádes.
Nmb	33	37	A hnuvše se z Kádes, položili se na hoře řečené Hor, při končinách země Edomské.
Nmb	33	38	Tu vstoupil Aron kněz na horu, jenž slove Hor, k rozkazu Hospodínovu, a umřel tam, léta čtyřicátého po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, v první den měsíce pátého.
Nmb	33	39	A byl Aron ve stu ve dvadcíti a třech letech, když umřel na hoře Hor.
Nmb	33	40	Uslyšel také Kananejský král v Arad, kterýž bydlil na poledne v zemi Kananejské, že by táhli synové Izraelští.
Nmb	33	41	Tedy hnuvše se s hory Hor, položili se v Salmona.
Nmb	33	42	A hnuvše se z Salmona, položili se v Funon.
Nmb	33	43	Z Funon pak hnuvše se, položili se v Obot.
Nmb	33	44	A když se hnuli z Obot, rozbili stany při pahrbcích hor Abarim, na pomezí Moábském.
Nmb	33	45	Potom hnuvše se od těch pahrbků, položili se v Dibongad.
Nmb	33	46	Z Dibongad hnuvše se, položili se v Helmondeblataim.
Nmb	33	47	A když se hnuli z Helmondeblataim, položili se na horách Abarim proti Nébo.
Nmb	33	48	Odšedše pak z hor Abarim, položili se na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu.
Nmb	33	49	A rozbili stany při Jordánu, od Betsimot až do Abelsetim, na rovinách Moábských.
Nmb	33	50	Mluvil pak Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, při Jordánu naproti Jerichu, řka:
Nmb	33	51	Mluv k synům Izraelským a rci jim: Když přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské,
Nmb	33	52	vyženeť všechny obyvatele země té od tváři vaší, a zkazte všechny rytiny jejich; i všechny obrazy slité jejich zkazte, všechny také výsosti jejich zbořte.
Nmb	33	53	A když vyženete obyvatele země, bydleti budete v ní; nebo vám jsem dal tu zemi, abyste jí dědičně vládli.
Nmb	33	54	Kteroužto rozdělíte sobě k dědictví losem, vedlé čeledí svých. Kterých jest více, těm větší dědictví dáte, kterých pak jest méně, těm menší dědictví dáte. Na kterém místě komu los padne, to jemu bude; podle pokolení otců svých dědictví dosáhnete.
Nmb	33	55	Pakli nevyženete obyvatele země od tváři své, tedy ti, kterýchž zanecháte, budou vám jako trní v očích vašich, a jako ostnové po bocích vašich, a budou vás ssuzovati na zemi, na kteréž vy bydleti budete.
Nmb	33	56	A na to přijde, abych to, což jsem jim umínil učiniti, vám učinil.
Nmb	34	1	Mluvil také Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb	34	2	Přikaz synům Izraelským a rci jim: Když vejdete do země Kanán, (tať jest země, kteráž se dostane vám v dědictví, země Kananejská s pomezími svými),
Nmb	34	3	Strana polední vaše bude poušť Tsin vedlé pomezí Edomských; a bude vaše pomezí polední od břehu moře slaného k východu.
Nmb	34	4	A zatočí se to pomezí polední k Maleakrabim, a půjde až k Tsin, a potáhne se od poledne přes Kádesbarne; a odtud vyjde ke vsi Addar, a vztáhne se až k Asmon.
Nmb	34	5	Od Asmon zatočí se pomezí to vůkol až ku potoku Egyptskému, a tu se skonávati bude k západu.
Nmb	34	6	Pomezí pak západní budete míti moře veliké; to bude vaše pomezí západní.
Nmb	34	7	A pomezí půlnoční toto míti budete: Od moře velikého vyměříte sobě k hoře řečené Hor.
Nmb	34	8	Od hory Hor vyměříte sobě, až kde se vchází do Emat, a skonávati se bude pomezí to u Sedad.
Nmb	34	9	A odtud půjde pomezí to k Zefronu, a konec jeho u vsi Enan; to bude pomezí vaše k straně půlnoční.
Nmb	34	10	Vyměříte sobě také pomezí k východu od vsi Enan až do Sefama.
Nmb	34	11	A od Sefama schýlí se to pomezí až k Reblata, od východu maje Ain; a

schýlí se pomezí to, a přijde k straně moře Ceneret k východu.
Nmb 34 12 A vztáhne se to pomezí k Jordánu, a bude konec jeho u slané moře. Ta země vaše bude po svých pomezích vůkol.
Nmb 34 13 Tedy oznámil to Mojžíš synům Izraelským, řka: Ta jest země, kterouž dědičně obdržíte losem, jakož přikázal Hospodin, abych ji dal devateru pokolení a polovici pokolení Manassesova.
Nmb 34 14 Nebo vzalo pokolení synů Ruben po domích otců svých, a pokolení synů Gád po domích otců svých, a polovice pokolení Manassesova vzali dědictví své.
Nmb 34 15 Půl třetího pokolení vzali dědictví své před Jordánem proti Jerichu, k straně na východ slunce.
Nmb 34 16 Mluvil opět Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb 34 17 Tato jsou jména mužů, kteříž v dědictví rozdělí vám zemi: Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun.
Nmb 34 18 Kníže také jedno z každého pokolení vezmete k rozdělování dědictví země.
Nmb 34 19 A tato jsou jména mužů: Z pokolení Juda Kálef, syn Jefonův;
Nmb 34 20 Z pokolení synů Simeon Samuel, syn Amiudův;
Nmb 34 21 Z pokolení Beniaminova Helidad, syn Chaselonův;
Nmb 34 22 Z pokolení synů Dan kníže Bukci, syn Jogli;
Nmb 34 23 Z synů Jozefových z pokolení synů Manasses kníže Haniel, syn Efodův;
Nmb 34 24 Z pokolení synů Efraim kníže Kamuel, syn Seftanův;
Nmb 34 25 A z pokolení synů Zabulon kníže Elizafan, syn Farnachův;
Nmb 34 26 Z pokolení synů Izachar kníže Faltiel, syn Ozanův;
Nmb 34 27 A z pokolení synů Asser kníže Ahiud, syn Salonův;
Nmb 34 28 A z pokolení synů Neftalim kníže Fedael, syn Amiudův.
Nmb 34 29 Ti jsou, jimž přikázal Hospodin, aby rozdělili země k dědictví synům Izraelským v zemi Kananejské.
Nmb 35 1 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu, řka:
Nmb 35 2 Prikaž synům Izraelským, ať dadí Levítům z dědictví, kterýmž vládnouti budou, města k bydlení, i podměstí měst vůkol nich,
Nmb 35 3 Aby měli města k bydlení, podměstí pak jejich pro dobytky jejich, i pro statky jejich, a pro všechna hovědla jejich.
Nmb 35 4 Podměstí pak měst, kteráž dáte Levítům, vzdálí budou ode zdi městské na tisíc loktů zevnitř vůkol.
Nmb 35 5 Protož vyměříte vně za každým městem na východ slunce dva tisíce loktů, na poledne též dva tisíce loktů, také na západ dva tisíce loktů, i na půlnoci dva tisíce loktů, tak aby bylo město v prostředku. Ta bude míra podměstí měst jejich.
Nmb 35 6 Z těch pak měst, kteráž dáte Levítům, oddělíte šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by někoho zabil; a k těm přidáte jim ještě čtyřiceti dvě města.
Nmb 35 7 I bude všech měst, kteráž dáte Levítům, čtyřiceti osm měst i s podměstími jejich.
Nmb 35 8 Těch pak měst, kteráž dáte z vládařství synů Izraelských, od těch, kteříž více mají, více vezmete, a od těch, kteříž méně mají, méně vezmete; jedno každé pokolení vedlé velikosti dědictví, jímž vládnouti budou, dá z měst svých Levítům.
Nmb 35 9 I mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:
Nmb 35 10 Mluv k synům Izraelským a rcí jim: Když přejdete Jordán, a vejdete do země Kananejské,
Nmb 35 11 Vyběrete sobě města, a ta města budete míti k utíkání, aby tam utekl ten, kterýž by někoho zabil z nedopatření.
Nmb 35 12 A budou vám ta města k útočišti před přítelem, aby neumřel ten, kdož zabil, dokudž by se nepostavil před shromážděním k soudu.
Nmb 35 13 Z těch tedy měst, kteráž dáte, šest měst k útočišti míti budete.
Nmb 35 14 Tři města dáte před Jordánem, též tři města dáte v zemi Kananejské; i budou města útočiště.
Nmb 35 15 Synům Izraelským i příchozímu, i podruhu mezi nimi bude těch šest měst k útočišti, aby tam utekl, kdož by koli ranil někoho z nedopatření.
Nmb 35 16 Jestliže by pak železem ranil někoho, tak až by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový.
Nmb 35 17 Pakli by hodě kamenem, jímž by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový.
Nmb 35 18 Pakli by hodě dřevem, kterýmž by mohl zabiti, udeřil někoho, tak že by umřel, vražedník jest; smrtí umře vražedník takový.
Nmb 35 19 Příklad zabitého zabije vražedníka toho; kdyžkoli ho dostane, on sám zabije ho.
Nmb 35 20 Aneb jestliže by z nenávisti strčil někým, aneb shodil by něco na něho z úkladu, tak že by od toho umřel;
Nmb 35 21 Aneb jestliže by z nepřátelství rukou udeřil někoho, tak že by umřel: smrtí umře bitec ten, vražedník jest; přítel zabitého zabije vražedníka toho, jakž ho nejprv dostane.
Nmb 35 22 Jestliže by pak náhodou a ne z nepřátelství strčil někým, aneb shodil by na něho nějakou věc bez úkladu;

Nmb 35 23 Aneb jakýkoli kámen, od něhož by umřítí mohl, shodil by na něj z nedopatření, tak že by umřel, nebyv s ním v nepřátelství, ani nehledaje zlého jeho:

Nmb 35 24 Tedy souditi bude shromáždění mezi bitcem a mezi přítelem zabitého vedle soudů těchto.

Nmb 35 25 A vysvobodí shromáždění vražedníka toho z rukou přítele zabitého, a káže se jemu navrátiti shromáždění k městu útočiště jeho, do něhož utekl; i bude bydliti v něm, dokudž neumře kněz nejvyšší, kterýž pomazán jest olejem svatým.

Nmb 35 26 Jestliže by pak ten, kterýž zabil člověka, vyšel z mezí města útočiště svého, do něhož utekl,

Nmb 35 27 A přítel zabitého našel by jej vně, an přešel meze města útočiště svého, a zabil by přítel zabitého vražedníka toho, nebude vinen krví.

Nmb 35 28 Nebo v městě útočiště svého bydliti má, dokudž by neumřel kněz nejvyšší. Když by pak umřel kněz nejvyšší, navrátí se vražedník do země vládařství svého.

Nmb 35 29 A bude vám toto za ustanovení soudné v pronárodech vašich, ve všech příbytcích vašich.

Nmb 35 30 Kdož by koli měl na smrt vydati někoho, podle vyznání svědků sáhne na vražedníka; ale jeden svědek nebude moci svědčiti proti někomu na smrt.

Nmb 35 31 Nevezmete pak výplaty za člověka vražedníka, kterýž, jsa nešlechetný, jest smrti hoden, než smrtí ať umře.

Nmb 35 32 Aniž také vezmete výplaty od toho, kterýž utekl do města útočiště svého, aby se navrátil k bydlení do země své, prve než by umřel kněz,

Nmb 35 33 Abyste nepoškrvnili země, v níž jste. Nebo krev taková poškrvnila by země, aniž také země očištěna býti může od krve, kteráž jest vylita na ní, jediné krví toho, kterýž vylil ji.

Nmb 35 34 Protož nepoškrvňujte země, v kteréž bydlíte, kdežto já přebývám; nebo já Hospodin přebývám u prostřed synů Izraelských.

Nmb 36 1 Přistoupili pak starší z čeledi synů Galád, syna Machir, syna Manassesova, z čeledi synů Jozefových, a mluvili před Mojžíšem a před knížaty předními z synů Izraelských,

Nmb 36 2 A řekli: Tobě pánu mému přikázal Hospodin, abys losem dal zemi v dědictví synům Izraelským; přikázáno jest také pánu mému od Hospodina, aby dal dědictví Salfada, bratra našeho, dcerám jeho.

Nmb 36 3 Kteréž jestliže někomu z pokolení synů Izraelských, kromě z pokolení svého, dány budou za manželky, odejde dědictví jejich od dědictví otců našich, a přidáno bude k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak z losu dědictví našeho ubude.

Nmb 36 4 A když budou míti synové Izraelští léto milostivé, připojeno bude dědictví jejich k dědictví pokolení toho, do kteréhož by se vdaly, a tak od dědictví pokolení otců našich odtrženo bude dědictví jejich.

Nmb 36 5 Tedy přikázal Mojžíš synům Izraelským podle řeči Hospodinovy, řka: Dobře pokolení synů Jozefových mluví.

Nmb 36 6 To jest, což přikázal Hospodin o dcerách Salfadových, řka: Za kohož se jim líbiti bude, nechť se vdají, však v čeledi domu otce svého ať se vdávají,

Nmb 36 7 Aby nebylo přenášino dědictví synů Izraelských z pokolení na pokolení; nebo synové Izraelští jeden každý přidržeti se bude dědictví pokolení otců svých.

Nmb 36 8 A každá dcera z pokolení synů Izraelských, kteráž by měla dědictví, za někoho z čeledi pokolení otce svého vdá se, aby vládli synové Izraelští jeden každý dědictvím otců svých,

Nmb 36 9 Aby nebylo přenášino vládařství z jednoho pokolení na druhé pokolení, ale jeden každý z pokolení synů Izraelských dědictví svého přidržeti se bude.

Nmb 36 10 Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinily dcery Salfadovy.

Nmb 36 11 Nebo Mahla, Tersa a Hegla, Melcha a Noa, dcery Salfad, vdaly se za syny strýců svých.

Nmb 36 12 Do čeledi synů Manasse, syna Jozefova, vdaly se, a zůstalo dědictví jejich při pokolení čeledi otce jejich.

Nmb 36 13 Tato jsou přikázání a soudové, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše synům Izraelským, na rovinách Moábských, při Jordánu proti Jerichu.

Dtr 1 1 Tato jsou slova, kteráž mluvil Mojžíš ke všemu lidu Izraelskému před Jordánem na poušti, na rovinách proti moři Rudému, mezi Fáran a Tofel a Lában a Hazerot a Dizahab.

Dtr 1 2 Jedenácte dní cesty jest od Oréb přes hory Seir až do Kádesbarne.

Dtr 1 3 Stalo se pak čtyřicátého léta, jedenáctého měsíce, v první den téhož měsíce, že mluvil Mojžíš synům Izraelským všecky věci, kteréž jemu byl přikázal Hospodin oznámiti jim,

Dtr 1 4 Kdyžto již byl zabil Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, a Oga, krále Bázan, kterýž bydlil v Astarot, zabil v Edrei.

Dtr 1 5 Před Jordánem, v zemi Moábské, počal Mojžíš vysvětlovati zákona tohoto, řka:

Dtr 1 6 Hospodin Bůh náš mluvil k nám na Orébě, řka: Dosti jste již na hoře této bydlili.

Dtr 1 7 Obrátte se, táhněte a jděte k hoře Amorejských, na všecko vůkolí její, buď na roviny, na hory, na údolí, na poledne, i na břehy mořské, k zemi Kananejské a k Libánu, až k řece veliké, k řece Eufrates.

Dtr 1 8 Ej, ukázal jsem vám tu zemi; vejdětež do ní, a dědičně vládněte jí, kterouž s přísahou zaslíbil dáti Hospodin otcům vašim, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, i semeni jejich po nich.

Dtr 1 9 A mluvil jsem k vám toho času, řka: Nemohuť sám nésti vás.

Dtr 1 10 Hospodin Bůh váš rozmnožil vás, a hle, rozmnožení jste dnes jako hvězdy nebeské.

Dtr 1 11 (Hospodin Bůh otců vašich rozmnožiž vás nad to, jakž jste nyní, tisíckrát více, a požehnej vám, jakož jest mluvil vám.)

Dtr 1 12 Kterak bych nesl sám práci vaši, břímě vaše a nesnáze vaše?

Dtr 1 13 Vydejte z sebe muže moudré a opatrné, a zkušené z pokolení svých, abych je vám představil.

Dtr 1 14 I odpověděli jste mi a řekli jste: Dobráť jest ta věc, kterouž jsi učiniti rozkázal.

Dtr 1 15 Vzav tedy přední z pokolení vašich, muže moudré a zkušené, ustanovil jsem je knížaty nad vámi, hejtmany nad tisíci, setníky, padesátníky, desátníky a správce v pokoleních vašich.

Dtr 1 16 Prikázal jsem také soudcům vašim toho času, řka: Vyslyštejte pře mezi bratřími svými, a suďte spravedlivě mezi mužem a bratrem jeho, i mezi příchozím jeho.

Dtr 1 17 Nebudete přijímati osoby v soudu; jakž malého tak i velikého slyšeti budete, nebudete se báti žádného, nebo Boží soud jest. Jestliže byste pak měli jakou věc nesnadnou, vynesete na mne, a vyslyším ji.

Dtr 1 18 Prikázal jsem vám, pravím, toho času všecko, co byste činiti měli.

Dtr 1 19 Potom pak hnuvše se z Oréb, přešli jsme všecku poušť tuto velikou a hroznou, kterouž jste viděli, jdouce cestou k hoře Amorejských, jakož nám byl prikázal Hospodin Bůh náš, a přišli jsme až do Kádesbarne.

Dtr 1 20 I řekl jsem vám: Přišli jste až k hoře Amorejské, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám.

Dtr 1 21 Ej, dal Hospodin Bůh tvůj tu zemi tobě; vstupiž a vládni jí, jakož řekl Hospodin Bůh otců tvých tobě; neboj se, aniž se strachuj.

Dtr 1 22 Vy pak všickni přistoupili jste ke mně a řekli jste: Pošleme muže před sebou, kteříž by nám shlédli zemi, a oznámili by nám něco o cestě, kterouž bychom vstoupiti měli, i města, do nichž bychom přijíti měli.

Dtr 1 23 Kterážto řeč líbila se mně, a vzal jsem z vás dvanácte mužů, jednoho muže z každého pokolení.

Dtr 1 24 A oni obrátivše se a vstoupivše na horu, přišli až k údolí Eškol a shlédli zemi.

Dtr 1 25 Nabrali také s sebou ovoce země té, a přinesli nám, a oznámili nám o těch věcech, řkouce: Dobráť jest země, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám.

Dtr 1 26 A však jste nechtěli jíti, ale odpírali jste řeči Hospodina Boha svého.

Dtr 1 27 A reptali jste v staních svých, řkouce: Proto že nás v nenávisti měl Hospodin, vyvedl nás z země Egyptské, aby nás vydal v ruce Amorejského, a zahladil nás.

Dtr 1 28 Kam bychom šli? Bratří naši zstrašili srdce naše, pravíce: Lid ten jest větší a vyšší nežli my, města veliká a hrazená až k nebi, ano i syny Enakovy tam jsme viděli.

Dtr 1 29 I řekl jsem vám: Nebojte se, ani se strachujte jich.

Dtr 1 30 Hospodin Bůh váš, kterýž jde před vámi, onť bojovati bude za vás rovně tak, jakž učinil s vámi v Egyptě, před očima vašimi.

Dtr 1 31 Ano i na poušti viděl jsi, kterak nesl tebe Hospodin Bůh tvůj, jako nosí člověk syna svého, a to po vsi cestě, kterouž jste šli, až jste přišli na toto místo.

Dtr 1 32 A ani tak uvěřili jste Hospodinu Bohu svému,

Dtr 1 33 Kterýž k vyhledání vám místa, na kterémž byste se klásti měli, v noci předcházel vás cestou v ohni, aby vám ukázal cestu, kterouž byste měli jíti, a v oblace ve dne.

Dtr 1 34 Uslyšel pak Hospodin hlas řečí vašich, a rozhněval se, a přísáhl, řka:

Dtr 1 35 Jistě že nijádný z lidí těchto pokolení zlého neužří země té dobré, kterouž jsem s přísahou zaslíbil dáti otcům vašim,

Dtr 1 36 Kromě Kálefa, syna Jefonova; tentž ji uzří, a jemu dám zemi, po níž chodil, i synům jeho, proto že cele následoval Hospodina.

Dtr 1 37 Ano i na mne rozhněval se Hospodin příčinou vaší, řka: Také ani ty nevejdeš tam.

Dtr 1 38 Jozue, syn Nun, kterýž stojí před tebou, onť vejde tam, jeho posilň, nebo on rozdělí ji losem Izraelovi.

Dtr 1 39 A dítky vaše, o kterýchž jste pravili, že v loupež budou, a synové vaši, kteříž ještě neznají dobrého ani zlého, oni vejdou do ní, a jim dám ji; oni dědičně ji obdrží.

Dtr 1 40 Vy pak obrátíte se, jděte na poušť cestou k moři Rudému.

Dtr 1 41 A odpovědvše, řekli jste ke mně: Zhřešiliť jsme Hospodinu. My vstoupíme a budeme bojovati podle toho všeho, jakž rozkázal nám Hospodin Bůh náš. A vzavše všickni oděnění svá válečná na sebe, hotovi jste byli vstoupiti na horu.

Dtr 1 42 Hospodin pak řekl mi: Rci jim: Nevstupujte a nebojujte, neboť nejsem u prostřed vás, abyste nebyli poraženi před nepřátely svými.

Dtr 1 43 A když jsem vám to mluvil, neuposlechli jste, nýbrž odporni jste byli řeči Hospodinově, a všetečně vstoupili jste na horu.

Dtr 1 44 Tedy vytáhl Amorejský, kterýž bydlil na té hoře, proti vám, a honili vás, jako činívají včely, a potřeli vás na hoře Seir až do Horma.

Dtr 1 45 A navrátili se, plakali jste před Hospodinem, ale neuslyšel Hospodin hlasu vašeho, a uší svých nenaklonil k vám.

Dtr 1 46 I zůstali jste v Kádes za mnohé dny, podle počtu dnů, v nichž jste tam byli.

Dtr 2 1 Potom obrátivše se, táhli jsme na tu poušť cestou k moři Rudému, jakož mluvil Hospodin ke mně, a obcházel jsem horu Seir za dlouhý čas,

Dtr 2 2 Až mi řekl Hospodin takto:

Dtr 2 3 Dosti jste již obcházel horu tuto, obraťtež se k straně půlnoční.

Dtr 2 4 A lidu přikaz, řka: Půjdete přes pomezí bratří svých synů Ezau, kteříž bydlí v Seir. Ačkoli budou se vás bít, hleďte však pilně,

Dtr 2 5 Abyste jich nedráždili; nebo nedám vám z země jejich ani šleπέje nožné, proto že v dědictví Ezau dal jsem horu Seir.

Dtr 2 6 Pokrmů koupíte od nich za peníze, a jísti budete, i vody také ku pití za peníze od nich jednati budete.

Dtr 2 7 Nebo Hospodin Bůh tvůj požehnal tobě při všeliké práci rukou tvých, a zná, že jdeš přes poušť velikou tuto; již čtyřiceti let Hospodin Bůh tvůj byl s tebou, aniž jsi měl v čem nedostatku.

Dtr 2 8 A šli jsme od bratří našich, synů Ezau, kteříž bydlí v Seir, s cesty polní od Elat a od Aziongaber, a uchýlili jsme se, abychom šli cestou po poušti Moábské.

Dtr 2 9 I řekl mi Hospodin: Neškod Moábským, ani jich popouzej k boji, nebo nedám tobě v zemi jejich dědictví, poněvadž synům Lot dal jsem Ar v dědictví.

Dtr 2 10 (Emim prvé bydlili v ní, lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim.

Dtr 2 11 Oni také za obry držáni byli jako Enakim, ale Moábsští říkali jim Emim.

Dtr 2 12 V Seir pak bydlili prvé Horejští, kteréž synové Ezau vyhnali, a zahladili je před tváří svou, a bydlili tu místo nich, jako učinil Izrael v zemi vládařství svého, kterouž jim dal Hospodin.)

Dtr 2 13 Nyní vstanouce, přejděte potok Záred. I přešli jsme potok Záred.

Dtr 2 14 Času pak, v němž jsme šli z Kádesbarne, až jsme přešli potok Záred, bylo let třiceti osm, dokavadž nebyl vyhlazen všecken věk mužů bojovných z prostřed stanů, jakož jim přísáhl Hospodin.

Dtr 2 15 Nebo ruka Hospodinova byla proti nim k setření jich z prostředku stanů, dokudž nevyhladil jich.

Dtr 2 16 I stalo se, když všickni muži ti bojovní vyhynuli z prostředku lidu,

Dtr 2 17 že mluvil Hospodin ke mně, řka:

Dtr 2 18 Ty přejdeš dnes pomezí Moábské k městu Ar,

Dtr 2 19 A přiblížíš se k synům Ammon. Nessužujž jich a nepopouzej jich k boji, nebo nedám tobě v zemi synů Ammon dědictví, poněvadž synům Lotovým dal jsem ji k vládařství.

Dtr 2 20 (I ona také držána byla za zemi obrů; nebo obrové před tím bydlili v ní, kterýmž Ammoninští říkali Zamzomim,

Dtr 2 21 Lid veliký a mnohý, a vysokého zrostu, jako Enakim. Ale zahladil je Hospodin před tváří jejich, a vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě jejich,

Dtr 2 22 jakož učinil synům Ezau bydlícím v Seir, pro něž vyhladil Horejské před tváří jejich, i vešli v dědictví jejich, a bydlili na místě jejich až do dnešního dne.

Dtr 2 23 Hevejské také, kteříž bydlili v Azerim až do Gáza, Kaftorejští, kteříž vyšli z Kaftor, zahladili je, a bydlili na místě jejich.)

Dtr 2 24 Vstanouce, beřte se a přejděte potok Arnon. Hle, dal jsem v ruce tvé Seona, krále Ezebon Amorejského, a zemi jeho; začniž jí vládnouti, a bojuj válečně proti němu.

Dtr 2 25 Dnes počnu pouštět strach a lekání se tebe na lidi, kteříž jsou pode vším nebem, tak že kteřížkoli uslyší pověst o tobě, trásti a lekati se budou tváří tvé.

Dtr 2 26 I poslal jsem posly z pouště Kedemot k Seonovi, králi Ezebon, s slovy pokojnými, řka:

Dtr 2 27 Necht projdu skrze zemi tvou, přímo cestou půjdu, neuchýlím se ani na pravo ani na levo.

Dtr 2 28 Pokrmů za peníze prodáš mi, abych jedl, vody také za peníze dáš mi, a pít budu; toliko pěšky projdu,

Dtr 2 29 jakož mi učinili synové Ezau, kteříž bydlí v Seir, a Moábsští, kteříž bydlí v Ar, dokudž nepřejdu Jordánu, jda k zemi, kterouž Hospodin Bůh náš dává nám.

Dtr 2 30 Ale nechtěl dopustiti Seon, král Ezebon, abychom prošli zemi jeho; nebo byl zatvrdil Hospodin Bůh tvůj ducha jeho, a ztuhlil srdce jeho, aby dal jej v ruce tvé, jakož se vidí podnes.

Dtr 2 31 (Nebo řekl mi byl Hospodin: Aj, již jsem počal v moc dávatí tobě Seona i zemi jeho; začniž jí vládnouti, abys dědičně obdržel zemi jeho.)

Dtr 2 32 A vytáhl byl Seon proti nám, on i všecken lid jeho k boji do Jasa.

Dtr 2 33 I dal jej nám Hospodin Bůh náš, a porazili jsme ho s syny jeho i se vším lidem jeho.

Dtr 2 34 Vzali jsme také toho času všecka města jeho, a dali jsme v prokletí lid těch všech měst, i ženy i děti, žádného nepozůstavivše.

Dtr 2 35 Toliko hovada rozebrali jsme sobě, a kořisti z měst, kterýchž jsme dobyli.

Dtr 2 36 Od Aroer jenž jest na břehu potoka Arnon, a od města, kteréž jest v údolí, až do Galád nebylo města, kteréž by ostáti mohlo před námi; všecka nám dal Hospodin Bůh náš.

Dtr 2 37 Toliko k zemi synů Ammon nepřiblížil se, ani k žádné krajině ležící při potoku Jabok, ani k městům na horách, a k žádnému místu, kteréž zapověděl Hospodin Bůh náš.

Dtr 3 1 Potom obrátivše se, táhli jsme cestou k Bázan. I vytáhl Og, král Bázan, proti nám, on i všecken lid jeho k bitvě do Edrei.

Dtr 3 2 I řekl mi Hospodin: Neboj se ho, nebo v ruce tvé dal jsem jej, i všecken lid jeho i zemi jeho, a učiníš jemu tak, jako jsi učinil Seonovi, králi Amorejskému, kterýž bydlil v Ezebon.

Dtr 3 3 Dal tedy Hospodin Bůh náš v ruce naše i Oga, krále Bázan, a všecken lid jeho, i porazili jsme jej, tak že jsme nepozůstavili po něm žádného živého.

Dtr 3 4 Dobyli jsme také téhož času všech měst jeho; nebylo města, kteréhož bychom jim neodjali, šedesáte měst, všecku krajinu Argob, království Oga v Bázan.

Dtr 3 5 Všecka ta města byla ohrazená zdmi vysokými, branami a závorami, kromě měst otevřených, jichž bylo velmi mnoho.

Dtr 3 6 A vyplénili jsme je, jako jsme učinili Seonovi, králi Ezebon, vyhladivše všecka města, muže, ženy i dítky.

Dtr 3 7 Všecka pak hovada a kořisti měst rozebrali jsme sobě.

Dtr 3 8 Vzali jsme také téhož času zemi z ruky dvou králů Amorejských, kteráž byla před Jordánem, od potoka Arnon až k hoře Hermon,

Dtr 3 9 (šidonští říkají Hermonu Sarion, a Amorejští říkají jemu Sanir),

Dtr 3 10 Všecka města v kraji, a všecken Galád, a všecken Bázan až do Sálecha a Edrei, kteráž byla města království Og v Bázan.

Dtr 3 11 Sám toliko Og, král v Bázan, z jiných obrů byl pozůstal. Aj, lůže jeho, lůže železné, ještě zůstává v Rabbat synů Ammon, devíti loktů zdylí, a čtyř loket zšíří, jakž jest loket muže.

Dtr 3 12 Když tedy zemi tu obdrželi jsme dědičně toho času, krajinu od Aroer, jenž jest při potoku Arnon, a polovici hory Galád i města její, dal jsem pokolení Ruben a Gád.

Dtr 3 13 Ostatek pak Galád a všecku zemi Bázan, království Oga, dal jsem polovici pokolení Manassesova, totiž všecku krajinu Argob, všecku Bázan, kteráž sloula země obrů.

Dtr 3 14 Jair, syn Manasse, vzal všecku krajinu Argob, až ku pomezí Gessuri a Machati; pročez nazval zemi Bázan od jména svého Havot Jair až do dnešního dne.

Dtr 3 15 Machirovi pak dal jsem Galád.

Dtr 3 16 A Rubenovu a Gádovu pokolení dal jsem krajinu od Galád až ku potoku Arnon, polovici potoka s pomezím až ku potoku Jabok, kdež jsou hranice synů Ammonitských,

Dtr 3 17 A roviny tyto i Jordán s pomezím od Ceneret až k moři pustému, jenž jest moře slané, ležící pod horou Fazga k východu.

Dtr 3 18 A přikázal jsem vám toho času, řka: Hospodin Bůh váš dal vám zemi tuto, abyste ji dědičně obdrželi; vezmouce odění na sebe, půjdete před bratřími vašimi, syny Izraelskými, kteřížkoli silní jste.

Dtr 3 19 Toliko ženy vaše a dítky vaše, a dobytek váš, (nebo vím, že mnoho dobytka máte,) zůstanou v městech vašich, kteráž jsem dal vám,

Dtr 3 20 Dokudž by nedal odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám, aby i oni dědičně obdrželi zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává jim za Jordánem; tedy navrátíte se jeden každý k dědictví svému, kteréž jsem dal vám.

Dtr 3 21 Také i Jozue přikázal jsem toho času, řka: Oči tvé vidí všecko, co učinil Hospodin Bůh váš těm dvěma králům; taktéž učiní Hospodin všechněm královstvím, do kterýchž ty půjdeš.

Dtr 3 22 Nebojtež se jich, nebo Hospodin Bůh váš, onť jest, kterýž bojuje za vás.

Dtr 3 23 A tehdaž prosil jsem Hospodina, řka:

Dtr 3 24 Panovníče Hospodine, ty jsi počal ukazovati služebníkovi svému velikost svou a ruku svou přesilnou; nebo kdo jest Bůh silný na nebi aneb na zemi, ještě by činiti mohl skutky podobné tvým, a moci podobné tobě?

Dtr 3 25 Prosím, nechť vejdu a uzřím zemi tu výbornou, kteráž jest za Jordánem, horu tu výbornou i Libán.

Dtr 3 26 Pohnul se pak Hospodin na mne pro vás a neuslyšel mne, ale řekl mi: Dosti máš, nemluv více o to se mnou.

Dtr 3 27 Vstup na vrch hory Fazga, a pozdvihna oči svých k západu a k půlnoci, ku poledni i k východu, hleď očima svýma; nebo nepřejdeš Jordánu tohoto.

Dtr 3 28 Ale přikáž Jozue, a posilň ho, i potvrď ho; nebo půjde před lidem tímto, a on uvede jim v dědictví zemi, kterouž uzříš.

Dtr 3 29 I zůstali jsme v údolí naproti Betfegor.

Dtr 4 1 Nyní tedy, ó Izraeli, slyš ustanovení a soudy, kteréž já učím vás činiti, abyste živi byli, a vejdouce, dědičně vládli zemí, kterouž Hospodin Bůh otců vašich vám dává.

Dtr 4 2 Nepřidáte nic k slovu, kteréž já přikazuji vám, aniž co ujmete od

něho, abyste tak přikázání Hospodina Boha svého, kteréž já přikazuji vám, zachovali.
Dtr 4 3 Oči vaše viděly, co učinil Hospodin pro Belfegor, jak všechny lidi, kteříž odešli po Belfegor, vyhladil Hospodin Bůh tvůj z prostředku tvého.
Dtr 4 4 Vy pak, přídržející se Hospodina Boha vašeho, živi jste do dnešního dne všickni.
Dtr 4 5 Viztež, učilť jsem vás ustanovením a soudům, jakž mi přikázal Hospodin Bůh můj, abyste tak činili v zemi, do kteréž vejdete k dědičnému držení jí.
Dtr 4 6 Ostříhejtež tedy a čiňte je, nebo to jest moudrost vaše a opatrnost vaše před očima národů, kteříž, slyšíce všechna ustanovení tato, řeknou: Jistě lid moudrý a rozumný národ veliký tento jest.
Dtr 4 7 Nebo který národ tak veliký jest, kterýž by měl bohy sobě tak blízké, jako jest Hospodin Bůh váš ve všem volání našem k němu?
Dtr 4 8 A který jest národ tak veliký, kterýž by měl ustanovení a soudy spravedlivé, jako jest všechnen zákon tento, kterýž já vám dnes předkládám?
Dtr 4 9 A však hleď se a bedlivě ostříhej duše své, abys nezapomenul na ty věci, kteréž viděly oči tvé, a aby nevyšly z srdce tvého po všechny dny života tvého; a v známost je uveď synům i vnukům svým.
Dtr 4 10 A nezapomínej, že jsi onoho dne stál před Hospodinem Bohem svým na Orébě, když mi byl řekl Hospodin: Shromážď mi lid, ať jím předložím slova má, z nichž by se učili mne báti po všechny dny, dokudž živi budou na zemi, a témuž aby syny své učili.
Dtr 4 11 Tedy přistoupili jste, a stáli jste pod horou; (hora pak ta hořela ohněm až do samého nebe, a byli na ní tmy, oblak a mrákota.)
Dtr 4 12 I mluvil k vám Hospodin z prostředku ohně. Hlas slov slyšeli jste, ale obrazu žádného jste neviděli kromě hlasu,
Dtr 4 13 Jímž vyhlásil vám smlouvu svou, kteréžto přikázal vám ostříhati, totiž desíti slov, a napsal je na dvou deskách kamenných.
Dtr 4 14 Mně také přikázal Hospodin toho času, abych učil vás ustanovením a soudům, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí.
Dtr 4 15 Protož pilně pečujte o duše své, (nebo neviděli jste žádného obrazu toho dne, když k vám mluvil Hospodin na Orébě z prostředku ohně),
Dtr 4 16 Abyste neporušili cesty své, a neučinili sobě rytiny aneb podobenství nějakého obrazu, tvárnosti muže neb ženy,
Dtr 4 17 Podobenství nějakého hovada, kteréž jest na zemi, aneb podobenství jakéhokoli ptáka křídla majícího, kterýž létá v povětří,
Dtr 4 18 Podobenství jakéhokoli zeměplazu na zemi, aneb podobenství jakékoli ryby, kteráž jest u vodě pod zemí.
Dtr 4 19 Ani pozdvihuj oči svých k nebi, abys, vida slunce a měsíc, i hvězdy se vším zástupem nebeským a ponuknut jsa, klaněl bys se jim a sloužil bys jim, ješto ty věci oddal Hospodin Bůh tvůj všechněm lidem pode vším nebem,
Dtr 4 20 Vás pak vzal Hospodin, a vyvedl vás jako z peci železné z Egypta, abyste byli jeho lid dědičný, jako jste dne tohoto.
Dtr 4 21 Ale na mne rozhněval se Hospodin příčinou vaší, a přísáhl, že nepřejdu Jordánu, ani nevejdu do země té výborné, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví.
Dtr 4 22 Nebo já umru v zemi této, a nepřejdu Jordánu, vy pak přejdete, a dědičně obdržíte zemi tu výbornou.
Dtr 4 23 Hleďtež, abyste se nezapomínali na smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž učinil s vámi, a nečinili sobě rytiny, aneb obrazu jakékoli věci, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj.
Dtr 4 24 Nebo Hospodin Bůh tvůj jest oheň šírající, Bůh silný, horlivý.
Dtr 4 25 Když zplodíš syny a vnuky, a zstaráte se v zemi té, jestliže porušíte cestu svou, a uděláte rytinu ku podobenství jakékoli věci, aneb učiníte něco zlého před očima Hospodina Boha svého, popouzejíce ho:
Dtr 4 26 Osvědčuji proti vám dnes před nebem i zemí, že hrozně a rychle vyhlazení budete z země, do kteréž půjdete přes Jordán, abyste vládli jí. Nedlouho bydleti budete v ní, ale do konce vyhlazení budete.
Dtr 4 27 A rozptýlí vás Hospodin mezi národy, a maličký počet vás zůstane mezi pohany, do kterýchž zavede vás Hospodin,
Dtr 4 28 A sloužiti tam budete bohům, dílu rukou lidských, dřevu a kameni, ješto nevidí ani slyší, ani jedí, ani číjí.
Dtr 4 29 Jestliže pak i tam hledati budeš Hospodina Boha svého, tedy nalezneš, budeš-li ho hledati z celého srdce svého a z celé duše své.
Dtr 4 30 Kdyžť úzko bude, a přijdou na tě všechny ty věci, naposledy však, jestliže bys se navrátil k Hospodinu Bohu svému, a poslouchal bys hlasu jeho,
Dtr 4 31 (Poněvadž Hospodin Bůh tvůj jest Bůh silný, milosrdný,) neopustí tebe, ani tě nezkazí, ani zapomene se na smlouvu otců tvých, kterouž s přísahou utvrdil jím.
Dtr 4 32 Nebo ptej se nyní na dni staré, kteříž byli před tebou, od toho dne, v kterémž stvořil Bůh člověka na zemi, a od jednoho kraje nebe až do druhého, stala-li se kdy věc podobná této tak veliké, aneb slýcháno-li kdy co takového?
Dtr 4 33 Zdali kdy slyšel který lid hlas Boha mluvícího z prostředku ohně, jako jsi ty slyšel a živ zůstal?
Dtr 4 34 Aneb zdali se kdy který Bůh pokusil, aby přijda, vzal sobě národ některý z jiného národu s zkoušováním, znamením a s zázraky, skrze boje a ruku silnou, v

rameni vztaženém a v hrůzi veliké, jako učinil všecko toto pro vás Hospodin Bůh váš v Egyptě před očima vašimi?

Dtr 4 35 Toběť jest to ukázáno, abys věděl, že Hospodin jest Bůh, a že není jiného kromě něho.

Dtr 4 36 Dalť s nebe slyšeti hlas svůj, aby vyučil tebe, a na zemi ukázať tobě oheň svůj veliký, a slova jeho slyšel jsi z prostředku ohně.

Dtr 4 37 Proto že miloval otce tvé, vyvolil símě jejich po nich, a vyvedl tě před sebou mocí svou velikou z Egypta,

Dtr 4 38 Aby vyžena národy veliké a silnější, než jsi ty, před tváří tvou, uvedl tebe a dal tobě zemi jejich v dědictví, jakož dnes vidíš.

Dtr 4 39 Věziť tedy dnes a obnov to v srdci svém, že Hospodin jest Bůh na nebi svrchu i na zemi dole, a není žádného jiného.

Dtr 4 40 Protož ostříhej po všechny dny ustanovení a přikázání jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, aby dobře bylo tobě i synům tvým po tobě, a abys prodlil dnů v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.

Dtr 4 41 Tehdy oddělil Mojžíš tři města před Jordánem k východu slunce.

Dtr 4 42 Aby utekl do nich vražedník, kterýž by zabil bližního svého nechtě, a neměl by ho před tím v nenávisti; když by utekl do jednoho z těch měst, aby živ zůstal:

Dtr 4 43 Bozor na poušti, na rovinách v kraji Rubenitských, a Rámot v Galád, v pokolení Gád, a Golan v Bázan, v pokolení Manasse.

Dtr 4 44 Ten jest zákon, kterýž předložil Mojžíš synům Izraelským,

Dtr 4 45 A tato jsou svědectví a ustanovení i soudové, kteréž předložil Mojžíš synům Izraelským, když vyšli z Egypta,

Dtr 4 46 Před Jordánem v údolí naproti Betfegor, v zemi Seona, krále Amorejského, kterýž bydlil v Ezebon, jejž porazil Mojžíš a synové Izraelští, když vyšli z Egypta,

Dtr 4 47 A uvázali se dědičně v zemi jeho, a v zemi Oga, krále Bázan, dvou králů Amorejských, v zemi, kteráž jest před Jordánem k východu slunce,

Dtr 4 48 Od Aroer, (jenž leží při břehu potoka Arnon), až k hoře Sion, kteráž jest Hermon.

Dtr 4 49 I ve všecku rovinu před Jordánem k východu až k moři pustému, ležící pod horou Fazga.

Dtr 5 1 I svolal Mojžíš všecken lid Izraelský, a řekl jim: Slyš, Izraeli, ustanovení a soudy, kteréž já dnes mluvím v uši vaše; naučte se jim, a v skutku jich ostříhejte.

Dtr 5 2 Hospodin Bůh náš učinil s námi smlouvu na Orébě.

Dtr 5 3 Ne s otci našimi učinil Hospodin tu smlouvu, ale s námi, kteříž zde jsme nyní my všickni živí.

Dtr 5 4 Tváří v tvář mluvil Hospodin s vámi na té hoře z prostředku ohně,

Dtr 5 5 (Já jsem pak stál mezi Hospodinem a mezi vámi toho času, abych oznámil vám řeč Hospodinovu; nebo jste se báli ohně, a nevstoupili jste na horu), řka:

Dtr 5 6 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské z domu služby.

Dtr 5 7 Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.

Dtr 5 8 Neučiníš sobě rytiny, ani jakého podobenství těch věcí, kteréž jsou na nebi svrchu, ani těch, kteréž na zemi dole, ani těch, kteréž jsou u vodách pod zemí.

Dtr 5 9 Nebudeš se jim klaněti, ani jich ctíti. Nebo já jsem Hospodin Bůh tvůj, Bůh silný, horlivý, navštěvující nepravost otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteříž nenávidí mne,

Dtr 5 10 A činící milosrdenství nad tisíci těch, kteříž mne milují, a ostříhají přikázání mých.

Dtr 5 11 Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo, neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.

Dtr 5 12 Ostříhej dne sobotního, abys jej světil, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj.

Dtr 5 13 Šest dní pracovati budeš, a dělati všeliké dílo své;

Dtr 5 14 Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla, ty i syn tvůj i dcera tvá, i služebník tvůj i děvka tvá, vůl i osel tvůj i všeliké hovado tvé, i příchozí tvůj, kterýž jest v branách tvých, aby odpočinul služebník tvůj a děvka tvá jako i ty.

Dtr 5 15 A pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské, a vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj odtud v ruce silné, a v rameni vztaženém. Protož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys světil den sváteční.

Dtr 5 16 Cti otce svého i matku svou, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, aby se prodlili dnové tvoji, a aby tobě dobře bylo na zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě.

Dtr 5 17 Nezabij eš.

Dtr 5 18 Nesesmi lníš.

Dtr 5 19 Nepokradeš.

Dtr 5 20 Nepromluvíš proti bližnímu svému křivého svědectví.

Dtr 5 21 Nepožádáš manželky bližního svého, aniž požádáš domu bližního svého, pole jeho, neb služebníka jeho, aneb děvky jeho, vola jeho neb osla jeho, aneb čehokoli z těch věcí, kteréž jsou bližního tvého.

Dtr 5 22 Ta slova mluvil Hospodin ke všemu shromáždění vašemu na hoře z prostředku ohně, oblaku a mrákoty, hlasem velikým, a nepřidal nic více, a napsal je na dvou deskách kamenných, kteréž mně dal.

Dtr 5 23 Vy pak když jste uslyšeli hlas z prostředku tmy, (nebo hora ohněm hořela), přistoupili jste ke mně všickni vůdcové pokolení vašich a starší vaši,

Dtr 5 24 A řekli jste: Ej, ukázal nám Hospodin Bůh náš slávu svou a velikost svou, a slyšeli jsme hlas jeho z prostředku ohně; dnešního dne viděli jsme, že Bůh mluvil s člověkem, a on živ zůstal.

Dtr 5 25 Protož nyní proč máme zemřít? Nebo sežral by nás oheň veliký tento; jestli více slyšeti budeme hlas Hospodina Boha našeho, zemřeme.

Dtr 5 26 Nebo co jest všeliké tělo, aby slyše hlas Boha živého mluvícího z prostředku ohně, jako my, mělo živo býti?

Dtr 5 27 Přístup ty a slyš všecky věci, kteréž mluvití bude Hospodin Bůh náš; potom ty mluvití budeš nám, což by koli řekl tobě Hospodin Bůh náš, a my slyšeti i činiti budeme.

Dtr 5 28 Uslyšev pak Hospodin hlas řeči vašich, když jste mluvili ke mně, řekl mi Hospodin: Slyšel jsem hlas řeči lidu tohoto, kterouž mluvili tobě. Cožkoli mluvili, dobřeť jsou mluvili.

Dtr 5 29 Ó kdyby bylo jejich srdce takové, aby se báli mne a ostříhali přikázání mých po všeliký čas, aby jim dobře bylo i synům jejich na věky!

Dtr 5 30 Jdi, rci jim: Navraťte se k stanům vašim.

Dtr 5 31 Ty pak stůj tuto při mně, a oznámím tobě všechna přikázání, ustanovení i soudy, kterýmž je učiti budeš, aby je činili v zemi, kterouž já dávám jim, aby jí dědičně vládli.

Dtr 5 32 Hleďtež tedy, abyste činili, jakž přikázal vám Hospodin Bůh váš; neuchylujte se na pravo ani na levo.

Dtr 5 33 Po vsí té cestě, kterouž vám přikázal Hospodin Bůh váš, choditi budete, abyste živi byli, a dobře bylo vám, a abyste prodlili dnů na zemi, kterouž dědičně obdržíte.

Dtr 6 1 Toto pak jest přikázání, ustanovení a soudové, kteréž přikázal Hospodin Bůh váš, abych učil vás, abyste činili je v zemi, do kteréž jdete k dědičnému držení jí,

Dtr 6 2 Abys se bál Hospodina Boha svého, ostříhaje všech ustanovení jeho a přikázání jeho, kteráž já přikazuji tobě, ty i syn tvůj i vnuk tvůj, po všechny dny života svého, aby se prodlili dnové tvoji.

Dtr 6 3 Slyšiš tedy, Izraeli, a hleď tak skutečně činiti, aby tobě dobře bylo, a abyste se velmi rozmnožili, (jakož mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě,) v zemi oplývající mlékem a stří.

Dtr 6 4 Slyš, Izraeli, Hospodin Bůh náš, Hospodin jeden jest.

Dtr 6 5 Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své.

Dtr 6 6 A budou slova tato, kteráž já přikazuji tobě dnes, v srdci tvém.

Dtr 6 7 A budeš je často opětovat synům svým, a mluvit o nich, když sedneš v domě svém, když půjdeš cestou, a léhaje i vstávaje.

Dtr 6 8 Uvážeš je za znamení na ruce své, a jako náčelník mezi očima svýma.

Dtr 6 9 Napíšeš je také na veřejích domu svého a na branách svých.

Dtr 6 10 A když tě uvede Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ji tobě dá, i města veliká a výborná, kterýchž nestavěl,

Dtr 6 11 A domy plné všech dobrých věcí, kterýchž jsi nenaplnil, a studnice vykopané, kterýchž jsi nekopal, a vinice i olivoví, jichž jsi neštípil, a jedl bys a nasýtil se:

Dtr 6 12 Varuj se, abys nezapomenul na Hospodina, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z poroby těžké.

Dtr 6 13 Hospodina Boha svého báti se budeš, a jemu sloužiti, a ve jméno jeho přísahati.

Dtr 6 14 Neodejdeš po bozích cizích, z bohů jiných národů, kteříž vůkol vás jsou,

Dtr 6 15 (Nebo Bůh silný, horlivý, Hospodin tvůj u prostřed tebe jest,) aby se neroznítila prchlivost Hospodina Boha tvého na tebe, a shladil by tě se svrchku země.

Dtr 6 16 Nebudete pokoušeti Hospodina Boha svého, jako jste pokoušeli v Massah.

Dtr 6 17 Pilně ostříhejte přikázání Hospodina Boha svého, a svědectví jeho, i ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě,

Dtr 6 18 A číň to, což pravého a dobrého jest před očima Hospodinovýmá, aby tobě dobře bylo, a vejda, abys dědičně obdržel zemi výbornou, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům tvým,

Dtr 6 19 Aby vypudil všecky nepřátele tvé od tváři tvé, jakož mluvil Hospodin.

Dtr 6 20 Když by se potom syn tvůj otázel tebe, řka: Co jsou to za svědectví a ustanovení i soudy, kteréž přikázal Hospodin Bůh náš vám?

Dtr 6 21 Tedy díš synu svému: Služebníci jsme byli Faraonovi v Egyptě, i vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné.

Dtr 6 22 A činil Hospodin znamení a zázraky veliké a škodlivé v Egyptě proti

Faraonovi, a proti všemu domu jeho před očima našima,
Dtr 6 23 Nás pak vyvedl odtud, aby uvedl nás, a dal nám zemi, kterouž s
přisahou zaslíbil otcům našim.
Dtr 6 24 Protož přikázal nám Hospodin, abychom ostríhali všech ustanovení
těchto, bojíce se Hospodina Boha svého, aby nám dobře bylo po všecky dny, a aby zachoval nás
při životu, jakž to činí i v dnešní den.
Dtr 6 25 A spravedlnost míti budeme, když ostríhati budeme a činiti všecka
přikázání tato před Hospodinem Bohem svým, jakož přikázal nám.
Dtr 7 1 Když pak tebe uvede Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž ty již
vcházíš, abys vládl jí, a vyplnění národy mnohé od tváři tvé, Hetea, Gergezea, Amorea, Kananea,
Ferezea, Hevea a Jebuzea, sedm národů větších a silnějších, nežli jsi ty,
Dtr 7 2 A dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, abys je pobil: jako proklaté vyplněníš
je, nevejdeš s nimi v smlouvu, aniž slituješ se nad nimi.
Dtr 7 3 Nikoli nespřízníš se s nimi; dcery své nedáš synu jejich, a dcery
jejich nevezmeš synu svému.
Dtr 7 4 Neboť by odvedla syna tvého od následování mne, a sloužili by bohům
cizím, pročez popudila by se prchlivost Hospodinova na vás, a zahladila by tě rychle.
Dtr 7 5 Ale raději toto jim učíte: Oltáře jejich zbořte, modly jejich
stroskotejte, háje také posekejte, a rytiny jejich ohněm spalte.
Dtr 7 6 Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh
tvůj, abys jemu byl lidem zvláštním, mimo všecky národy, kteříž jsou na zemi.
Dtr 7 7 Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám
Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl nežli jiných národů,)
Dtr 7 8 Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splnění chtěl přísahu, kterouž
přisáhl otcům vašim, vyvedl vás v ruce silné, a vysvobodil vás z domu služby, z ruky Faraona,
krále Egyptského.
Dtr 7 9 I zvíš, že Hospodin Bůh tvůj jest Bůh, Bůh silný a pravdomluvný,
ostríhající smlouvy a milosrdenství těm, kteříž ho milují a ostríhají přikázání jeho, až do
tisícího kolena,
Dtr 7 10 Odplacující tomu, kterýž ho nenávidí, v tvář jeho, tak aby zahladil
jej. Nebudeť prodlévati; kdož ho nenávidí, v tvář jeho odplatí jemu.
Dtr 7 11 Protož ostríhej přikázání a ustanovení i soudů, kteréž já tobě dnes
přikazuji, abys je činil.
Dtr 7 12 I budeť to, že když poslouchati budete soudů těchto a ostríhati i
činiti je, také Hospodin Bůh tvůj ostríhati bude tobě smlouvy a milosrdenství, kteréž s
přisahou zaslíbil otcům tvým.
Dtr 7 13 A bude tě milovati, i požehná tobě a rozmnoží tebe. Nebo požehná plodu
života tvého a úrodám země tvé, obilí tvému, vínu tvému a oleji tvému, plodu skotu tvých i
stádům bravů tvých v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že ji tobě dá.
Dtr 7 14 Požehnaný budeš nad všecky národy; nebude u tebe neplodný aneb
neplodná, ani mezi hovady tvými.
Dtr 7 15 Vzdálí také od tebe Hospodin všeliký neduh, a všecky zlé nemoci
Egyptské, kteréž znáš; nevzloží jich na tebe, ale vzloží je na všecky, kteříž tě nenávidí.
Dtr 7 16 A shladíš všecky národy, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá tobě. Neslituje
se nad nimi oko tvé, aniž sloužití budeš bohům jejich, nebo to bylo by tobě osídlem.
Dtr 7 17 Řekl-li bys v srdci svém: Větší jsou národové tito nežli já, kterak
budu moci vyhnati je?
Dtr 7 18 Neboj se jich, ale pilně pamatuj na to, co učinil Hospodin Bůh tvůj
Faraonovi a všechněm Egyptským,
Dtr 7 19 Na pokušení veliká, kteráž viděly oči tvé, i znamení a zázraky, a ruku
silnou a rámě vztažené, v kterémž vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj. Taktéž učiní Hospodin Bůh tvůj
všechněm národům, kterýchž bys se obával.
Dtr 7 20 Nadto sršně pošle Hospodin Bůh tvůj na ně, dokudž by nezhyňuli, kteříž
by pozůstali, a kteříž by se skryli před tebou.
Dtr 7 21 Nelekejž se strachu jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj jest u prostřed
tebe, Bůh silný, veliký a hrozný.
Dtr 7 22 I vyplnění Hospodin Bůh tvůj národy ty od tváři tvé pomalu; nebudeš
moci pojednou jich shladiti, aby se nerozmnožila proti tobě zvěř poľní.
Dtr 7 23 A však dá je Hospodin Bůh tvůj tobě, a setře je setřením velikým,
dokudž nebudou vyhlazeni.
Dtr 7 24 Vydá i krále jejich v ruce tvé, a vyhladíš jméno jejich pod nebem;
neostojíť žádný před tebou, až je i vyhladíš.
Dtr 7 25 Ryté bohy jejich ohněm popálíš; nepožádáš stříbra a zlata, kteréž jest
na nich, aniž ho sobě vezmeš, aby nebylo tobě osídlem, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu
tvému.
Dtr 7 26 Aniž vneseš ohavnosti do domu svého, abys nebyl proklatý, jako i ona;
všelijak v ohyzdnosti a v ohavnosti budeš míti ji, nebo proklatá jest.
Dtr 8 1 Všelikého přikázání, kteréž já přikazuji tobě dnes, skutečně
ostríhejte, abyste živi byli a rozmnožili se, a vešli k dědičnému obdržení země, kterouž s
přisahou zaslíbil Hospodin otcům vašim.
Dtr 8 2 A rozpomínati se budeš na všecku cestu, kterouž tě vedl Hospodin Bůh
tvůj již teď čtyřiceti let po poušti, aby ponížil tebe a zkusil tě, aby známé bylo, co jest v

srdci tvém, budeš-li ostriháti přikázání jeho, čili nic.

Dtr 8 3 I ponížil tě a dopustil na tebe hlad, potom tě krmil mannou, kteréž jsi ty neznal, ani otcové tvoji, aby známé učinil tobě, že ne samým chlebem živ bude člověk, ale vším tím, což vychází z úst Hospodinových, živ bude člověk.

Dtr 8 4 Roucho tvé nevetšelo na tobě, a noha tvá se neodhnetla, již od čtyřiceti let.

Dtr 8 5 Znejž tedy v srdci svém, že jakož cvičí člověk syna svého, tak Hospodin Bůh tvůj cvičí tebe.

Dtr 8 6 A ostrihej přikázání Hospodina Boha svého, chodě po cestách jeho, a boje se jeho.

Dtr 8 7 Nebo Hospodin Bůh tvůj uvozuje tě do země výborné, země, v níž jsou potokové vod, studnice a propasti prýstící se po údolích i po horách,

Dtr 8 8 Do země hojně na pšenici a ječmen, na vinice a fíky a jablka zrnatá, do země, v níž jest hojnost olivový olej přinášejícího a medu.

Dtr 8 9 Země, v níž bez nedostatku chléb jísti budeš, a v ničemž nouze trpěti nebudeš, země, jejíž kamení jest železo, a z hor jejích med sekati budeš.

Dtr 8 10 Kdyžkoli jísti budeš a nasytíš se, dobrořečiti budeš Hospodina Boha svého za zemi výbornou, kterouž dal tobě.

Dtr 8 11 Aniž se kdy toho dopouštěj, abys se měl zapomenouti na Hospodina Boha svého, a neostříhati přikázání a soudů jeho i ustanovení jeho, kteréž já dnes prikazuji tobě,

Dtr 8 12 Aby, když bys jedl a nasycen byl, a domů krásných nastavěje, v nich bys bydlil,

Dtr 8 13 A volové i ovce tvé rozmnoženy byly by, stříbra také a zlata měl bys mnoho, a hojnost ve všech věcech svých,

Dtr 8 14 Nepozdvihlo se srdce tvé, a zapomenul bys na Hospodina Boha svého, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby,

Dtr 8 15 A vedl tě přes poušť velikou a hroznou, na níž byli hadové ohniví a šířové, poušť žíznivou, na níž nebylo žádné vody, a vyvedl tobě vodu z přetvrdé skály,

Dtr 8 16 kterýž tě krmil na poušti mannou, o kteréž nevěděli otcové tvoji, aby tě potrápil a zkusil tebe, naposledy však aby dobře učinil tobě.

Dtr 8 17 Aniž říkej v srdci svém: Moc má a síla ruky mé způsobila mi tato zboží,

Dtr 8 18 Ale pamatuj na Hospodina Boha svého, nebo on dává tobě moc k dobývání zboží, aby utvrdil smlouvu svou, kterouž s přísahou učinil s otci tvými, jakož to ukazuje dnešní den.

Dtr 8 19 Pakli zapomena se na Hospodina Boha svého, postoupil bys po bozích cizích, a sloužil bys jim a klaněl bys se jim: osvědčuji proti vám dnes, že konečně zahynete.

Dtr 8 20 Jako pohané, kteréž Hospodin zahladil před tváří vaší, tak zahynete, proto že jste neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého.

Dtr 9 1 Slyš, Izraeli, ty přejdeš dnes přes Jordán, abys vejda, dědičně vládl národy většími a silnějšími, než jsi ty, městy velikými a ohrazenými až k nebi,

Dtr 9 2 Lidem velikým a vysokým, syny Enakovými, o kterýchž víš, a o kterýchž jsi slyšel praviti: Kdo se postaví proti synům Enakovým?

Dtr 9 3 Protož věziž dnes, že Hospodin Bůh tvůj, kterýž jde před tebou, jest jako oheň spalující. On vyhladí je, a on sníží je před tebou; i vyženeš je a vyhladíš je rychle, jakož mluvil tobě Hospodin.

Dtr 9 4 Neříkejž v srdci svém, když by je zapudil Hospodin Bůh tvůj od tváří tvé, řka: Pro spravedlnost mou uvedl mne Hospodin, abych dědičně obdržel zemi tuto, tak jako pro bezbožnost národů těch Hospodin vyhnal je od tváří tvé.

Dtr 9 5 Ne pro spravedlnost svou a pravost srdce svého ty jdeš, abys dědičně obdržel zemi jejich, ale pro bezbožnost národů těch Hospodin Bůh tvůj vyhání je od tváří tvé, a aby splnil slovo, kteréž s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi.

Dtr 9 6 Protož věziž, že ne pro spravedlnost tvou Hospodin Bůh tvůj dává tobě zemi tu výbornou, abys dědičně držel ji, poněvadž jsi lid tvrdé šíje.

Dtr 9 7 Pamatujž a nezapomínej, že jsi k hněvu popouzel Hospodina Boha svého na poušti; hned od toho dne, když jsi vyšel z země Egyptské, až jste přišli na místo toto, odporni jste byli Hospodinu.

Dtr 9 8 Také i na Orébě popudili jste k hněvu Hospodina, a rozhněval se na vás Hospodin, aby vás shladil.

Dtr 9 9 Když jsem vstoupil na horu, abych vzal dsky kamenné, dsky smlouvy, kterouž učinil s vámi Hospodin, tehdaž jsem trval na hoře čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, chleba nejeda a vody nepije.

Dtr 9 10 I dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, psané prstem Božím, na nichž byla všecka ta slova, kteréž mluvil vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění.

Dtr 9 11 Po skonání pak čtyřiceti dnů a čtyřiceti nocí dal mi Hospodin dvě dsky kamenné, dsky smlouvy.

Dtr 9 12 I řekl mi Hospodin: Vstana, sstup rychle odsud, nebo poškrvnil se lid tvůj, kterýž jsi vyvedl z Egypta; sešli brzy s cesty, kterouž jsem jim přikázal, a učinili sobě slitinu.

Dtr 9 13 Mluvil také Hospodin ke mně, řka: Viděl jsem lid ten, a jistě lid tvrdošíjný jest.

Dtr 9 14 Pusť mne, ať je setru, a zahladím jméno jejich pod nebem, tebe pak

učiním v národ větší a silnější, nežli jest tento.

Dtr 9 15 Tedy obrátiv se, sstoupil jsem s hory, (hora pak hořela ohněm), dvě dsky smlouvy maje v obou rukou svých.

Dtr 9 16 Když jsem pak pohleděl a uzřel jsem, že jste zhřešili Hospodinu Bohu vašemu, udělávše sobě tele lité, (brzy jste byli sešli s cesty, kterouž přikázal vám Hospodin):

Dtr 9 17 Pochytiv ty dvě dsky, povrhl jsem je z obou rukou svých, a polámal jsem je před očima vašima.

Dtr 9 18 A padna, ležel jsem před Hospodinem jako i prvé, čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, chleba nejeda a vody nepije, pro všechny hříchy vaše, kterýmiž jste byli zhřešili, činíce to, což zlého jest před očima Hospodinovýmá, a popouzejíce jeho.

Dtr 9 19 Nebo bál jsem se prchlivosti a hněvu, kterýmž se byl popudil Hospodin proti vám, aby zahladil vás, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž.

Dtr 9 20 Na Arona těž rozhněval se byl Hospodin náramně, tak že ho zahladiti chtěl; tedy modlil jsem se také za Arona téhož času.

Dtr 9 21 Hřích pak váš, kterýž jste byli učinili, totiž tele, vzav, spálil jsem je ohněm a zdrobil jsem je, tluka je dobře, dokudž nebylo setřino na prach. Potom vsypal jsem prach jeho do potoka, kterýž tekl s té hory.

Dtr 9 22 Ano i v Tabbera a v Massah a v Kibrot Hattáve popouzeli jste Hospodina k hněvu.

Dtr 9 23 A když vás poslal Hospodin z Kádesbarne, řka: Vstupte a opanujte zemi tu, kterouž jsem vám dal, odporní jste byli řeči Hospodina Boha svého, a nevěřili jste jemu, aniž jste uposlechli hlasu jeho.

Dtr 9 24 Odporní jste byli Hospodinu od toho dne, jakž jsem vás poznal.

Dtr 9 25 A padna, ležel jsem před Hospodinem čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, v nichž jsem rozprostíral se; nebo řekl Hospodin, že vás chce zahladiti.

Dtr 9 26 I modlil jsem se Hospodinu, řka: Panovníče Hospodine, nezatracujž lidu svého, a to dědictví svého, kteréž jsi vykoupil velikomocností svou, kteréž jsi vyvedl z Egypta v ruce silné.

Dtr 9 27 Rozpomeniž se na služebníky své, Abrahama, Izáka a Jákoba; nepatřiž na tvrdost lidu tohoto, na bezbožnost jeho a na hříchy jeho,

Dtr 9 28 Aby neřekli obyvatelé země té, z níž jsi nás vyvedl: Proto že nemohl Hospodin uvéstí jich do země, kterouž zaslíbil jim, aneb že je měl v nenávisti, vyvedl je, aby je pobil na poušti.

Dtr 9 29 Však oni jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl v síle své veliké a v rameni svém vztaženém.

Dtr 10 1 Toho času řekl mi Hospodin: Vyhlaď sobě dvě dsky kamenné, podobné prvním, a vstup ke mně na horu, a udělej sobě truhlu dřevěnou.

Dtr 10 2 I napíši na dskách těch slova, kteráž byla na dskách prvních, kteréž jsi rozrazil, a vložíš je do té truhly.

Dtr 10 3 Tedy udělal jsem truhlu z dříví setim, a vyhladiv dvě dsky kamenné, podobné prvním, vstoupil jsem na horu, nesa ty dvě dsky v rukou svých.

Dtr 10 4 I napsal na těch dskách, tak jakž prvé byl napsal, deset slov, kteráž mluvil k vám Hospodin na hoře z prostředku ohně v den shromáždění onoho, a dal je Hospodin mně.

Dtr 10 5 A obrátiv se, sstoupil jsem s hory té, a vložil jsem ty dsky do truhly, kterouž jsem byl udělal, a byly tam, jakož mi přikázal Hospodin.

Dtr 10 6 Synové pak Izraelští hnuli se z Beerot synů Jakan do Moserah. Tam umřel Aron, a tu jest pochován; i konal úřad kněžský na místě jeho Eleazar, syn jeho.

Dtr 10 7 Odtud táhli do Gadgad, a z Gadgad do Jotbata, do země vod tekutých.

Dtr 10 8 Toho času oddělil Hospodin pokolení Léví, aby nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a aby stáli před Hospodinem k službě jemu, a k dobrořečení ve jménu jeho až do dnešního dne.

Dtr 10 9 Pročež nemělo pokolení Léví dílu a dědictví s bratřími svými, nebo Hospodin jest dědictví jeho, jakož mluvil k němu Hospodin Bůh tvůj.

Dtr 10 10 Já pak zůstal jsem na té hoře jako dnů prvních, čtyřiceti dní a čtyřiceti nocí, a uslyšel mne Hospodin i tehdáž, a nechtěl shladiti tebe.

Dtr 10 11 Potom řekl mi Hospodin: Vstaň, jdi, předcházaje lid, aby vešli a vládli zemí, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že jim ji dám.

Dtr 10 12 Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jediné abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách jeho, a abys miloval ho, a sloužil Hospodinu Bohu svému v celém srdci svém, a ve vší duši své,

Dtr 10 13 Ostříhaje přikázání Hospodinových a ustanovení jeho, kteráž já přikazuji tobě dnes k tvému dobrému.

Dtr 10 14 Aj, Hospodina Boha tvého jest nebe i nebesa nebes, země a všechny věci, kteréž jsou na ní.

Dtr 10 15 Však toliko v otcích tvých zalíbilo se Hospodinu, aby je zamiloval, a vyvolil sámě jejich po nich, vás totiž ze všech národů, jakož dnes vidíš.

Dtr 10 16 Protož obřeztež neobřízku srdce svého, a šíje své nezatvrzujte více.

Dtr 10 17 Nebo Hospodin Bůh váš, on jest Bůh bohů, a Pán pánů, Bůh silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž nepřijímá osoby, ani bere darů,

Dtr 10 18 Čině soud sirotku a vdově, miluje také příchozího, dává mu chléb a

oděv.
Dtr 10 19 Protož milujte hostě, nebo jste byli hosté v zemi Egyptské.
Dtr 10 20 Hospodina Boha svého báti se budeš, jemu sloužíti, a jeho se
přidržeš, a ve jménu jeho přísahati budeš.
Dtr 10 21 Onť jest chvála tvá, a onť jest Bůh tvůj, kterýž učinil s tebou tyto
veliké a hrozné věci, kteréž viděly oči tvé.
Dtr 10 22 V sedmdesáti dušech sstoupili otcové tvoji do Egypta, nyní pak
rozmnožil tě Hospodin Bůh tvůj, abys byl v množství jako hvězdy nebeské.
Dtr 11 1 Milujž tedy Hospodina Boha svého a ostříhej nařízení jeho, ustanovení
a soudů jeho, i přikázání jeho po všechny dny.
Dtr 11 2 A znejtež dnes (nebo ne k samým synům vašim mluvím, kteříž neznali
toho, ani neviděli), trestání Hospodina Boha svého, důstojnost jeho, ruku jeho silnou a rámě
jeho vztažené,
Dtr 11 3 A znamení i skutky jeho, kteréž činil u prostřed Egypta Faraonovi,
králi Egyptskému, i vši zemi jeho,
Dtr 11 4 A co učinil vojsku Egyptskému, koňům i vozům jeho, kterýž uvedl vody
moře Rudého na ně, když vás honili, a shladil je Hospodin až do dnešního dne;
Dtr 11 5 Také co učinil vám na poušti, dokudž jste nepřišli až k místu tomuto,
Dtr 11 6 A co učinil Dátanovi a Abironovi, synům Eliaba, syna Rubenova, když
země otevřela ústa svá, a požřela je i čeledi jejich, stany jejich se vším statkem jejich,
kterýž při sobě měli, u prostřed všeho Izraele.
Dtr 11 7 Ale oči vaše viděly všechny skutky Hospodinovy veliké, kteréž činil.
Dtr 11 8 Protož ostříhejte všech přikázání, kteráž já dnes prikazuji vám,
abyste zmocnění byli, a vejdouce, dědičně obdrželi zemi, do kteréž vy jdete k dědičnému jí
obdržení,
Dtr 11 9 A aby se prodlili dnové vaši na zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti
Hospodin otcům vašim i semení jejich, zemi mlékem a stříbrným oplývající.
Dtr 11 10 Nebo země, do kteréž ty již vcházíš, abys jí dědičně obdržel, není
jako země Egyptská, z níž jsi vyšel, v kteréž jsi rozsíval símě své, a svažoval ji do ustání
noh svých jako zahradu bylinnou:
Dtr 11 11 Ale země, do kteréž vy jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země
hornatá, mající údolí, kteráž z deště nebeského svažována bývá vodou,
Dtr 11 12 Země, o kterouž Hospodin Bůh tvůj pečuje, a vždycky oči Hospodina Boha
tvého obráceny jsou na ni, od počátku roku až do konce jeho.
Dtr 11 13 Protož jestliže opravdově poslouchati budete přikázání mých, kteráž já
vám dnes prikazuji, milujíce Hospodina Boha svého a sloužíce jemu z celého srdce svého a ze
vší duše své,
Dtr 11 14 Dám déšť zemi vaší časem svým, ranní i pozdní, a sklízeti budeš obilí
své, víno své i olej svůj.
Dtr 11 15 Dám i pastvu na poli tvém pro hovada tvá, a budeš jísti až do sytosti.
Dtr 11 16 Vystříhejtež se tedy, aby nebylo svedeno srdce vaše, abyste
odstupující, nesloužili bohům cizím, a neklaněli se jim.
Dtr 11 17 Pročež Hospodin velice by se na vás rozhněval, a zavřel by nebe, aby
deště nedávalo, a země aby nedávala úrody své; i zahynuli byste rychle z země výborné, kterouž
Hospodin vám dává.
Dtr 11 18 Ale složte tato slova má v srdci svém a v mysli své, a uvažte je sobě
za znamení na ruku svých, a budou jako náčelník mezi očima vašimi.
Dtr 11 19 A vyučujte jim syny své, rozmlouvajíce o nich, když sedneš v domě
svém, aneb když půjdeš cestou, když lehneš i když vstaneš.
Dtr 11 20 Napišeš je také na veřejích domu svého i na branách svých,
Dtr 11 21 Aby byli rozmnoženi dnové vaši a dnové synů vašich na zemi, kterouž s
přísahou zaslíbil Hospodin otcům vašim, že ji dá jim, dokudž nebe trvá nad zemí.
Dtr 11 22 Nebo jestliže bedlivě ostříhati budete všech přikázání těchto, kteráž
já prikazuji vám, abyste je činili, milujíce Hospodina Boha svého, a chodíce po všech cestách
jeho, a přidržeje se jeho:
Dtr 11 23 Tedy vyžene Hospodin všechny ty národy od tváři vaší, a vládnouti
budete dědičně národy většími i silnějšími, nežli jste vy.
Dtr 11 24 Všecké místo, na kteréž by vstoupila noha vaše, vaše bude; od pouště
a od Libánu, a od řeky Eufraten až k moři nejdalšímu bude pomezí vaše.
Dtr 11 25 Nepostaví se žádný proti vám; strach a bázeň vás pustí Hospodin Bůh
váš na tvář vší země, po kteréž choditi budete, jakož jest mluvil vám.
Dtr 11 26 Hle, já předkládám vám dnes požehnání i zlořečení,
Dtr 11 27 Požehnání, budete-li poslouchati přikázání Hospodina Boha svého,
kteráž já dnes prikazuji vám,
Dtr 11 28 Zlořečení pak, jestliže byste neposlouchali přikázání Hospodina Boha
svého, ale sešli byste s cesty, o kteréž já dnes prikazuji vám, následující bohy cizích,
kterýchž neznáte.
Dtr 11 29 A když by tě uvedl Hospodin Bůh tvůj do země, do kteréž ty jdeš, abys
dědičně vládl jí, tedy dáš požehnání toto na hoře Garizim, a zlořečení na hoře Hébal,
Dtr 11 30 Kteréž jsou za Jordánem, za cestou chýlící se k západu slunce, v zemi
Kananejského, jenž bydlí na rovinách naproti Galgala, blízko rovin More.
Dtr 11 31 Nebo vy půjdete přes Jordán, abyste vešli a dědičně vládli zemi,

kterouž Hospodin Bůh váš dá vám; i obdržíte ji dědičně, a budete v ní bydleti.
Dtr 11 32 Hleďtež tedy, abyste činili všecka ustanovení a soudy, kteréž já dnes vám předkládám.
Dtr 12 1 Tato jsou ustanovení a soudové, kterýchž ostříhati budete, činíce je v zemi, kterouž Hospodin Bůh otců tvých dá tobě, abys dědičně vládl jí po všecky dny, v nichž živi budete na zemi.
Dtr 12 2 Zkazíte do gruntu všecka místa, na nichž sloužili národové, (kteréž vy dědičně opanujete), bohům svým, na vrších vysokých a na pahrbcích, a pod každým stromem ratolestným.
Dtr 12 3 Oltáře jejich zbořte, a obrazy jejich ztlucte, háje také jejich ohněm spalte a rytiny bohů jejich stroskotejte, a vyhladte jméno jejich z místa toho.
Dtr 12 4 Neučiníte tak Hospodinu Bohu svému,
Dtr 12 5 Ale kteréž by místo vyvolil Hospodin Bůh váš ze všech pokolení vašich, aby položil jméno své tu, a bydlil na něm, hledati ho, a tam choditi budete.
Dtr 12 6 Tam také přináseti budete zápaly své a oběti i desátky své, oběti rukou svých i sliby své, dobrovolné oběti své, i prvorozené z skotů a bravů svých,
Dtr 12 7 A jísti budete tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budete v každé věci, k níž přičiníte ruky své, vy i domové vaši, v nichž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj.
Dtr 12 8 Nebudete dělati tak, jakž my nyní zde činíme, jeden každý což se mu dobrého vidí.
Dtr 12 9 Nebo až dosavad nepřišli jste k odpočinutí a dědictví, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě.
Dtr 12 10 Ale když přejdouce Jordán, bydleti budete v zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dá vám, abys jí vládl právem dědičným, a odpočinutí dá vám ode všech vůkol nepřátel vašich, a bydleti budete bezpečně.
Dtr 12 11 Tedy k místu tomu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh váš, aby tam přebývalo jméno jeho, přináseti budete všecky věci, kteréž já prikazuji vám, zápaly své, oběti své a desátky své, a oběti rukou svých a všecko, což předního jest v slibích vašich, kteréž byste činili Hospodinu.
Dtr 12 12 A veseliti se budete před Hospodinem Bohem svým, vy i synové vaši i dcery vaše, služebníci vaši i děvky vaše, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, nebo nemají dílu a dědictví s vámi.
Dtr 12 13 Vystříhej se, abys neobětoval zápalných obětí svých na žádném místě, kteréž bys sobě obhlédl.
Dtr 12 14 Ale na tom místě, kteréž by vyvolil Hospodin v jednom z pokolení tvých, tam obětovati budeš zápaly své, a tam učiníš všecko, což já prikazuji tobě.
Dtr 12 15 A však jestliže by se kdy zalíbilo duši tvé, zabiješ sobě, a jísti budeš maso vedlé požehnání Hospodina Boha svého, kteréž by dal tobě ve všech městech tvých; nečistý i čistý jísti je bude, jako srnu i jelena.
Dtr 12 16 Krve toliko jísti nebudete, na zemi vycedíte ji jako vodu.
Dtr 12 17 Nebudeš moci jísti v městě svém desátků obilí svého, vína a oleje svého, i prvorozených skotů a bravů svých, i všeho, k čemuž se slibem zavážeš, dobrovolných obětí svých a obětí rukou svých.
Dtr 12 18 Ale před Hospodinem Bohem svým jísti je budeš na místě, kteréž vyvolil Hospodin Bůh tvůj, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž jest v branách tvých, a veseliti se budeš před Hospodinem Bohem svým ve všech věcech, k nimž bys přičinil ruky své.
Dtr 12 19 Vystříhejž se, abys neopouštěl Levitů v zemi své po všecky dny své.
Dtr 12 20 Když rozšíří Hospodin Bůh tvůj pomezí tvé, jakož mluvil tobě, a řekl bys sám v sobě: Budu jísti maso, proto že žádá duše tvá jísti maso, vedlé vši líbosti své jísti budeš maso.
Dtr 12 21 Jestliže by daleko bylo od tebe místo, kteréž vyvolí Hospodin Bůh tvůj, aby přebývalo tam jméno jeho, zabiješ hovado z skotů neb bravů svých, kteréž by dal Hospodin tobě, jakžt jsem přikázal tobě, a jísti budeš v městě svém, vedlé vši líbosti duše své.
Dtr 12 22 Jakž se jídá srna a jelen, tak je jísti budeš; nečistý i čistý bude je jísti.
Dtr 12 23 Toliko buď stálý, abys krve nejedl; nebo krev jest duše, protož nebudeš jísti duše s masem jejím.
Dtr 12 24 Neježíž jí, ale na zem ji vyceď jako vodu.
Dtr 12 25 Nebudeš jísti jí, aby tobě dobře bylo i synům tvým po tobě, když bys činil, což dobrého jest před očima Hospodinovými.
Dtr 12 26 Ale posvěcené věci své, kteréž bys měl, a což bys slíbil, vezmeš, a doneseš na místo, kteréž vyvolí Hospodin,
Dtr 12 27 A obětovati budeš oběti své zápalné, maso a krev, na oltář Hospodina Boha svého; ale krev jiných obětí tvých vylita bude na oltář Hospodina Boha tvého, maso pak jísti budeš.
Dtr 12 28 Ostříhej a poslouvej všech slov těchto, kteráž já prikazuji tobě, aby tobě dobře bylo i synům tvým po tobě až na věky, když bys činil, což dobrého a pravého jest, před očima Hospodina Boha svého.
Dtr 12 29 Když by pak vyplnil Hospodin Bůh tvůj od tváři tvé národy ty, k nimž

ty tudíž vejdeš, abys dědičně vládl jimi, a dědičně je opanoval, a bydlil v zemi jejich,
Dtr 12 30 Vystříhej se, abys neuvázl v osídle, jda za nimi, když by již
vyhlazení byli od tváři tvé. Nevyptávej se na bohy jejich, říkáje: Jak jsou sloužili národové
ti bohům svým, tak i já učiním.
Dtr 12 31 Neučiníš tak Hospodinu Bohu svému, nebo všecko, což v ohavnosti má
Hospodin, a čehož nenávidí, činili bohům svým; také i syny své a dcery své ohněm pálili ke cti
bohům svým.
Dtr 12 32 Cožkoli já přikazuji vám, ostříhati budete, činíce to; nepřidáte k
tomu, aniž co z toho ujmete.
Dtr 13 1 Povstal-li by u prostřed tebe prorok, aneb někdo, ješto by míval sny,
a ukázať by tobě znamení aneb zázrak,
Dtr 13 2 Byť se pak i stalo to znamení aneb zázrak, a mluvil by tobě, řka:
Poďme, následujme bohů cizích, (kterýchž neznáš,) a služme jim:
Dtr 13 3 Neuposlechneš slov proroka toho, ani snáře, nebo zkušej vás Hospodin
Bůh váš, aby známé bylo, milujete-li Hospodina Boha svého z celého srdce svého a z celé duše
své.
Dtr 13 4 Hospodina Boha svého následujte, a jeho se bojte, přikázání jeho
ostříhejte, hlasu jeho poslouchajte, jemu služte a jeho se přidržeťte.
Dtr 13 5 Prorok pak ten aneb snář zamordován bude, nebo mluvil to, čímž by
odvrátil vás od Hospodina Boha vašeho, (kterýž vyvedl vás z země Egyptské, a vykoupil tě z
domu služby,) aby tě srazil s cesty, kterouž přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj, abys chodil po
ní; a tak odejmeš zlé z prostředku svého.
Dtr 13 6 Jestliže by tě tajně nabádal bratr tvůj, syn matky tvé, aneb syn tvůj,
aneb dcera tvá, aneb manželka, kteráž jest v lůně tvém, aneb přítel tvůj, kterýžt by milý byl
jako duše tvá, řka: Poďme a služme bohům cizím, (kterýchž jsi neznal ty ani otcové tvoji),
Dtr 13 7 Z bohů pohanských, kteříž vůkol vás jsou, buď blízko aneb daleko od
tebe, od jednoho konce země až do druhého konce jejího,
Dtr 13 8 Nepovoluj jemu, aniž ho poslouchej; neodpustit mu oko tvé, aniž se
slituješ, aniž zatajíš ho,
Dtr 13 9 Ale bez milosti zabiješ jej; ruka tvá nejprv na něj bude vztažena,
abys ho zabil, a potom ruce všeho lidu.
Dtr 13 10 A ukamenuješ jej až do smrti, nebo chtěl odvésti tebe od Hospodina
Boha svého, kterýž tě vyvedl z země Egyptské, z domu služby,
Dtr 13 11 Aby všecken lid Izraelský, uslyšíce to, báli se, a nečinili více něco
podobného věci této nejhorší u prostřed tebe.
Dtr 13 12 Uslyšel-li bys o některém městě svém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dá
tobě, abys tam bydlil, ani praví:
Dtr 13 13 Vyšli muži, lidé nešlechtní z prostředku tvého, kteříž svedli
spoluobyvatele své, řkouce: Poďme, služme bohům cizím, kterýchž neznáte:
Dtr 13 14 Tedy vyhledej a vyzvěz a dobře se na to vyptej, a jestliže jest pravda
a jistá věc, že ohavnost se stala u prostřed tebe,
Dtr 13 15 Zbiješ obyvatele města toho mečem, a jako věc proklatou zkazíš je i
všecko, což by v něm bylo, hovada také jeho mečem pobiješ.
Dtr 13 16 A všechny kořisti jeho shromáždíš u prostřed ulice jeho, a spálíš ohněm
to město i všechny kořisti jeho docela Hospodinu Bohu svému, aby byla hromada rumu věčná; a
nebude více stavěno.
Dtr 13 17 A nevezmeš ničehož z věcí proklatých, aby Hospodin odvrátil se od
hněvu prchlivosti své, a učinil tobě milosrdenství svá, a smíloval se nad tebou, i rozmnožil
tě, jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým.
Dtr 13 18 Protož poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostříhaje všech
přikázání jeho, kteráž já dnes přikazuji tobě, abys činil, což pravého jest, před očima
Hospodina Boha svého.
Dtr 14 1 Synové jste Hospodina Boha vašeho, protož nebudete se řezati, aniž
sobě uděláte lysiny mezi očima vašima nad mrtvým.
Dtr 14 2 Nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému, a tebe vyvolil Hospodin, abys
jemu byl za lid zvláštní ze všech národů, kteříž jsou na tváři země.
Dtr 14 3 Nebudeš jísti žádné věci ohavné.
Dtr 14 4 Tato jsou hovada, kteráž jísti budete: Voly, ovce a kozy,
Dtr 14 5 Jelena, dannele, srnu, kamsíka, jezevce, buvola a losa.
Dtr 14 6 Každé hovado, kteréž má kopyta rozdělená, tak aby rozdvojená byla, a
přežívá mezi hovady, jísti je budete.
Dtr 14 7 A však ne všech přežívajících, aneb těch, kteráž kopyta rozdělená
mají, budete jísti, jako velblouda, zajíce a králíka; nebo ač přežívají, však kopyta
rozděleného nemají, nečistá jsou vám.
Dtr 14 8 Též svině, nebo rozdělené majíc kopyto, nepřežívá, nečistá vám bude;
masa jejího jísti nebudete, a mrchy její se nedotkněte.
Dtr 14 9 Ze všech pak živočichů, kteříž u vodách jsou, tyto jísti budete:
Cožkoli má plejtvy a šupiny, jísti budete.
Dtr 14 10 Což pak nemá plejtví a šupin, toho jísti nebudete; nečisté vám bude.
Dtr 14 11 Všecko ptactvo čisté jísti budete.
Dtr 14 12 Těchto pak jísti nebudete: Orla, noha, orlice mořské,
Dtr 14 13 A sokola, supa a luňáka vedlé pokolení jeho,

Dtr 14 14 A žádného krkavce vedlé pokolení jeho,
Dtr 14 15 Pstrosa, sovy, vodní káně a krahulce vedlé pokolení jeho,
Dtr 14 16 Raroha, kalousa a labuti,
Dtr 14 17 Pelikána, porfiriána a křehaře,
Dtr 14 18 Čápa, volavky vedlé pokolení jejího, dedka a netopýře.
Dtr 14 19 A všeliký zeměplaz létající nečistý bude vám, nebudete ho jísti.
Dtr 14 20 Každého ptáka čistého jísti budete.
Dtr 14 21 Žádné umrliny jísti nebudete; přichozímu, kterýž jest v branách tvých, dáš ji, a jísti ji bude, aneb prodáš cizozemci, nebo lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému. Nebudeš vařit kozelce v mléce matky jeho.
Dtr 14 22 Ochotně dávatí budeš desátky ze všech užitků semene svého, kteříž by přišli s pole každého roku.
Dtr 14 23 A jísti budeš před Hospodinem Bohem svým, (na místě, kteréž by vyvolil, aby tam přebývalo jméno jeho,) desátky z obilí, vína i oleje svého, a prvorozené z volů svých a drobného dobytka svého, abys se učil báti Hospodina Boha svého po všecky dny.
Dtr 14 24 Jestliže by pak daleká byla cesta, a nemohl bys donésti toho, proto že daleko jest od tebe to místo, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jména svého, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj:
Dtr 14 25 Tedy zpeněžíš je, a svázané peníze vezma v ruku svou, půjdeš k místu, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj,
Dtr 14 26 A vynaložíš ty peníze na všecko, čehož žádá duše tvá, na voly, na ovce, na víno, aneb jiný nápoj silný, a na všecko, čehož by sobě žádala duše tvá, a jísti budeš tam před Hospodinem Bohem svým, a veseliti se budeš ty i dům tvůj.
Dtr 14 27 Levítý pak, kterýž by v branách tvých bydlil, neopustíš, nebo nemá dílu a dědictví s tebou.
Dtr 14 28 Každého léta třetího oddělíš všecky desátky z užitků svých toho léta, a složíš je v branách svých.
Dtr 14 29 I přijde Levíta, (nebo nemá dílu a dědictví s tebou), a host a sirotek i vdova, kteříž jsou v branách tvých, i budou jísti a nasytí se, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých, kteréž bys dělal.
Dtr 15 1 Každého léta sedmého odpouštětí budeš.
Dtr 15 2 Tento pak bude způsob odpuštění, aby odpustil každý věřitel, kterýž rukou svou půjčil to, čehož půjčil bližnímu svému; nebude upomínati bližního svého aneb bratra svého, nebo vyhlášeno jest odpuštění Hospodinovo.
Dtr 15 3 Cizozemce upomínati budeš, ale to, což bys měl u bratra svého, propustí ruka tvá.
Dtr 15 4 Toliko aby nuzným někdo nebyl příčinou tvou, poněvadž hojně požehná tobě Hospodin v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, abys jí dědičně vládl:
Dtr 15 5 Jestliže však pilně poslouchati budeš hlasy Hospodina Boha svého, tak abys hleděl činiti každé přikázání toto, kteréž já tobě dnes přikazuji.
Dtr 15 6 Hospodin zajisté Bůh tvůj požehná tobě, jakož mluvil tobě, tak že budeš moci půjčovati národům mnohým, tobě pak nebude potřeba vypůjčovati; i budeš panovati nad národy mnohými, ale oni nad tebou nebudou panovati.
Dtr 15 7 Byl-li by u tebe nuzný někdo z bratří tvých, v některém městě tvém, v zemi tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, nezavřeš srdce svého, a nezavřeš ruky své před nuzným bratrem svým:
Dtr 15 8 Ale štědře otevřeš jemu ruku svou, a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval toho, v čemž by nouzi měl.
Dtr 15 9 Vystříhej se, aby nebylo něco nepravého v srdci tvém, a řekl bys: Blíží se rok sedmý, jenž jest rok odpuštění, a bylo by nešlechtné oko tvé k bratru tvému nuznému, tak že bys neudělal jemu, pročez by volal proti tobě k Hospodinu, a byl by na tobě hřích:
Dtr 15 10 Ale ochotně dáš jemu, a nebude srdce tvé neupřímé, když bys dával jemu; nebo tou příčinou požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech skutcích tvých a ve všem díle, k kterémuž bys vztáhl ruku svou.
Dtr 15 11 Nebo nebudete bez chudých v zemi vaší; protož přikazuji tobě, řka: Abys ochotně otvíral ruku svou bratru svému, chudému svému a nuznému svému v zemi své.
Dtr 15 12 Jestliže by prodán byl tobě bratr tvůj Žid aneb Židovka, a sloužil by tobě za šest let, sedmého léta propustíš jej od sebe svobodného.
Dtr 15 13 A když jej propustíš svobodného od sebe, nepustíš ho prázdného.
Dtr 15 14 Štědře darovati jej budeš dary z dobytka svého, z stodoly a z vinice své; v čemž požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj, z toho dáš jemu.
Dtr 15 15 A pamatuj, že jsi služebníkem byl v zemi Egyptské, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj, protož já to dnes tobě přikazuji.
Dtr 15 16 Pakliž by řekl: Nepůjdu od tebe, proto že by tě miloval i dům tvůj, a že mu dobře u tebe,
Dtr 15 17 Tedy vezma špici, probodneš ucho jeho na dveřích, a bude u tebe služebníkem na věky. Takž podobně i děvce své učiníš.
Dtr 15 18 Necht' není za těžké před očima tvýma, když bys ho svobodného propustil od sebe, nebo dvojnásob více, než ze mzdy nájemník, sloužil tobě šest let; i požehná tobě Hospodin ve všech věcech, kteréž činiti budeš.
Dtr 15 19 Všeho prvorozeného, což se narodí z skotů tvých neb z bravů tvých,

samce posvětiš Hospodinu Bohu svému. Nebudeš dělati prvorozeným volkem svým, a nebudeš holiti prvorozených ovcí svých.

Dtr 15 20 Před Hospodinem Bohem svým budeš je jísti na každý rok na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, ty i čeleď tvá.

Dtr 15 21 Pakliť by na něm byla vada, že by kulhavé aneb slepé bylo, aneb mělo by jakoukoli škodlivou vadu, nebudeš ho obětovati Hospodinu Bohu svému.

Dtr 15 22 V branách svých budeš je jísti, buďto čistý neb nečistý, rovně jako srnu aneb jelena;

Dtr 15 23 Toliko krve jeho nebudeš jísti, ale na zem vycedíš ji jako vodu.

Dtr 16 1 Ostříhej měsíce Abib, abys slavil Fáze Hospodinu Bohu svému, nebo toho měsíce Abib vyvedl tě Hospodin Bůh tvůj z Egypta v noci.

Dtr 16 2 A obětovati budeš Fáze Hospodinu Bohu svému z bravů i skotů na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, aby tam přebývalo jméno jeho.

Dtr 16 3 Nebudeš v něm jísti nic kvašeného. Za sedm dní jísti budeš přesnice, chléb trápení, (nebo s chvátáním vyšel jsi z země Egyptské), abys pamatoval na den, v kterémž jsi vyšel z země Egyptské, po všechny dny života svého.

Dtr 16 4 Aniž spatříš bude u tebe kvas ve všech končinách tvých za sedm dní, a nezůstane nic přes noc masa toho, kteréž bys obětoval u večer toho dne prvního, až do jitra.

Dtr 16 5 Nebudeš moci obětovati Fáze v každém městě svém, kteréž Hospodin Bůh tvůj dává tobě,

Dtr 16 6 Ale na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, aby přebývalo tam jméno jeho, tu obětovati budeš Fáze, a to u večer, při západu slunce v jistý čas vyjití tvého z Egypta.

Dtr 16 7 Péci pak budeš a jísti na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj, a ráno navracuje se, půjdeš do stanů svých.

Dtr 16 8 Šest dní jísti budeš přesnice, dne pak sedmého bude slavnost Hospodinu Bohu tvému; ničehož v ní dělati nebudeš.

Dtr 16 9 Sedm téhodnů sečteš sobě; od začátku žně začneš počítati sedm téhodnů.

Dtr 16 10 Tehdy slaviti budeš slavnost téhodnů Hospodinu Bohu svému; seč budeš moci býti, to dáš dobrovolně vedlé toho, jakžť by požehnal Hospodin Bůh tvůj.

Dtr 16 11 I veseliti se budeš před Hospodinem Bohem svým, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a děvka tvá, i Levíta, kterýž by byl v branách tvých, a příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli v prostřed tebe, na místě, kteréž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jména svého.

Dtr 16 12 A tak rozpomínati se budeš, že jsi byl služebníkem v Egyptě, když ostříhati a vykonávati budeš ustanovení tato.

Dtr 16 13 Slavnost stanů světiti budeš za sedm dní, když shromáždíš s pole svého a z vinice své.

Dtr 16 14 I budeš se veseliti v slavnosti své, ty i syn tvůj i dcera tvá, služebník tvůj a služebnice tvá, Levíta i příchozí, sirotek i vdova, kteříž by byli v branách tvých.

Dtr 16 15 Sedm dní svátek světiti budeš Hospodinu Bohu svému na místě, kteréž by vyvolil Hospodin, když požehná tobě Hospodin Bůh tvůj ve všech úrodách tvých, a ve všeliké práci rukou tvých, a tak budeš vesel.

Dtr 16 16 Třikrát v roce postaví se každý pohlaví mužského před Hospodinem Bohem svým na místě, kteréž by vyvolil, na slavnost přesnic, na slavnost téhodnů a na slavnost stanů, a neukážeť se před Hospodinem prázdný;

Dtr 16 17 Každý podle daru sobě daného, vedlé požehnání Hospodina Boha tvého, jehož on udělil tobě.

Dtr 16 18 Soudce a správce ustanovíš sobě ve všech městech svých, kteráž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v každém pokolení tvém, kteříž souditi budou lid soudem spravedlivým.

Dtr 16 19 Neuchýlíš soudu, a nebudeš šetřiti osoby, aniž přijmeš daru; nebo dar oslepuje oči moudrých, a převrací slova spravedlivých.

Dtr 16 20 Spravedlivě spravedlnosti následovati budeš, abys živ byl, a dědičně vládl zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě.

Dtr 16 21 Nevysadíš sobě háje jakýmkoli dřívím u oltáře Hospodina Boha svého, kterýž uděláš sobě,

Dtr 16 22 Ani vyzdvihneš sobě modly, což v ohavnosti má Hospodin Bůh tvůj.

Dtr 17 1 Nebudeš obětovati Hospodinu Bohu svému vola aneb dobytčete, na němž by vada byla, aneb jakákoli věc zlá, nebo ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému.

Dtr 17 2 Bude-li nalezen u prostřed tebe v některém městě tvém, kteráž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, muž aneb žena, ješto by se dopouštěl zlého před očima Hospodina Boha tvého, přestupuje smlouvu jeho,

Dtr 17 3 A odejda, sloužil by bohům cizím, a klaněl by se jim, buď slunci neb měsíci, aneb kterému rytířstvu nebeskému, čehož jsem nepřikázal,

Dtr 17 4 A bylo by povědino tobě, a slyšel bys o tom, tedy vyptáš se pilně na to, a jestliže bude pravda a věc jistá, že by se stala taková ohavnost v Izraeli:

Dtr 17 5 Bez lítosti vyvedeš muže toho aneb ženu tu, kteříž to zlé páchali, k branám svým, muže toho aneb ženu, a kamením je uházíš, ať zemrou.

Dtr 17 6 V ústech dvou aneb tří svědků zabit bude ten, kdož umřítí má, nebudeť pak zabit podle vyznání svědka jednoho.

Dtr 17 7 Ruka svědků nejprv bude proti němu k zabití jeho, a potom ruce všeho lidu, a tak odejmeš zlé z prostředku svého.

Dtr 17 8 Bylo-li by při soudu něco nesnadného, mezi krví a krví, mezi pří a pří, mezi ranou a ranou, v jakékoli rozepři v branách tvých, tedy vstane, půjdeš k místu, kteráž by vyvolil Hospodin Bůh tvůj,

Dtr 17 9 A přijdeš k kněžím Levítského pokolení aneb k soudci, kterýž by tehdyž byl, i budeš se jich ptáti, a oznámíš výpověď soudu.

Dtr 17 10 Učiniš tedy vedlé naučení, kteráž by vynesli z místa toho, kteráž by vyvolil Hospodin, a hleď, abys všecko, čemuž by tě učili, tak vykonal.

Dtr 17 11 Podlé vyrčení zákona, kterémuž by tě naučili, a podle rozsudku, kterýžt by vypověděli, učiniš; neuchýlíš se od slova sobě oznámeného ani na pravo ani na levo.

Dtr 17 12 Jestliže by pak kdo v zpouru se vydal, tak že by neposlechl kněze postaveného tam k službě před Hospodinem Bohem tvým, aneb soudce, tedy ať umře člověk ten, a odejmeš zlé z Izraele,

Dtr 17 13 Aby všecken lid uslyšice, báli se, a více v zpouru se nevydávali.

Dtr 17 14 Když vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě, abys ji dědičně obdržel, a budeš v ní bydliti, a řekneš: Ustanovím nad sebou krále, jako i jiní národové mají, kteříž jsou vůkol mne:

Dtr 17 15 Toho toliko ustanovíš nad sebou krále, kteréhož by vyvolil Hospodin Bůh tvůj. Z prostředku bratří svých ustanovíš nad sebou krále; nebudeš moci ustanoviti nad sebou člověka cizozemce, kterýž by nebyl bratr tvůj.

Dtr 17 16 A však ať nemívá mnoho koňů, a ať neobrací zase lidu do Egypta, z příčiny rozmnožení koňů, zvláště poněvadž Hospodin vám řekl: Nevracujte se zase cestou touto více.

Dtr 17 17 Nebudeť také míti mnoho žen, aby se neodvrátilo srdce jeho; stříbra také aneb zlata ať sobě příliš nerozmnožuje.

Dtr 17 18 Když pak dosedne na stolicí království svého, vypíše sobě připomenutý zákon tento do knihy z té, kteráž bude před obličejem kněží Levítských.

Dtr 17 19 A bude jej míti při sobě, a čísti jej bude po všecky dny života svého, aby se naučil báti Hospodina Boha svého, a aby ostříhal všech slov zákona tohoto i ustanovení těch, a činil je,

Dtr 17 20 Aby nepozdvihlo se srdce jeho nad bratří jeho, a neuchýlilo se od přikázání na pravo aneb na levo, aby dlouho živ byl v království svém, on i synové jeho u prostřed Izraele.

Dtr 18 1 Nebudou míti kněží Levítské a všecko pokolení Levítské dílu a dědictví s jiným lidem Izraelským, obětí ohnivě Hospodinovy a dědictví jeho jísti budou.

Dtr 18 2 Dědictví nebudou míti u prostřed bratří svých, Hospodin jest dědictví jejich, jakož jim mluvil.

Dtr 18 3 Toto pak náležitosti bude kněžím od lidu, od obětujících obět, buď vola neb dobytče: Dáno bude knězi plece, a líce a žaludek.

Dtr 18 4 Prvotiny obilí svého, vína a oleje svého, i prvotiny vlny z ovec svých dáš jemu.

Dtr 18 5 Nebo jej vyvolil Hospodin Bůh tvůj ze všech pokolení tvých, aby stál k službě ve jménu Hospodina, on i synové jeho po všecky dny.

Dtr 18 6 Když by pak přišel který Levita z některého města tvého, ze všeho Izraele, kdež bydlil, a přišel by s velikou žádostí duše své na místo, kteráž by vyvolil Hospodin:

Dtr 18 7 Sloužiti bude ve jménu Hospodina Boha svého, jako i jiní bratří jeho Levítové, kteříž tu stojí před Hospodinem.

Dtr 18 8 Díl rovný jísti budou, (bez škody toho, což by každý z nich prodal,) vedlé čeledi otců.

Dtr 18 9 Když vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, neuč se činiti podle ohavností národů těch.

Dtr 18 10 Nebude nalezen v tobě, kdož by vedl syna svého aneb dceru svou skrz oheň, ani věštce, ani planétník, ani čarodějník, ani kouzelník.

Dtr 18 11 Ani losník, ani zaklínač, ani hadač, ani černokněžník.

Dtr 18 12 Nebo ohavnost jest Hospodinu, kdožkoli činí to, a pro takové ohavnosti Hospodin Bůh tvůj vymítá je od tváři své.

Dtr 18 13 Dokonalý budeš před Hospodinem Bohem svým.

Dtr 18 14 Nebo národové ti, kterýmiž vládnouti budeš, planetářů a věstců poslouchají, tobě pak toho nedopouští Hospodin Bůh tvůj.

Dtr 18 15 Proroka z prostředku tvého, z bratří tvých, jako já jsem, vzbudí tobě Hospodin Bůh tvůj; jeho poslouchati budete,

Dtr 18 16 Podlé všeho toho, jakž jsi žádal od Hospodina Boha svého, na Orébě, v den shromáždění, řka: Ať více neslyším hlasu Hospodina Boha svého, ani více vidím ohně toho velikého, abych neumřel.

Dtr 18 17 Pročež mi řekl Hospodin: Dobře mluvili, což jsou mluvili.

Dtr 18 18 Proroka vzbudím jim z prostředku bratří jejich, jako jsi ty, a položím slova má v ústa jeho, a bude jim mluvit všecko, což mu přikáží.

Dtr 18 19 I budeť, že kdo by koli neposlouchal slov mých, kteráž mluvit bude ve jménu mém, já vyhledávati budu na něm.

Dtr 18 20 Prorok pak, kterýž by pyšně se vystavoval, mluvě slovo ve jménu mém,

kteréhož jsem mluvití jemu nepřikázal, a kterýž by mluvil ve jménu bohů cizích, takový prorok ať umře.

Dtr 18 21 Jestliže pak díš v srdci svém: Kterak poznáme slovo to, jehož by nemluvil Hospodin?

Dtr 18 22 Když by mluvil něco prorok ve jménu Hospodinovu, a však by se toho nestalo, aniž by přišlo, toť jest to slovo, jehož nemluvil Hospodin; z pychuť jest to mluvil prorok ten, nebojž se ho.

Dtr 19 1 Když by vyhladil Hospodin Bůh tvůj národy, jejichžto zemi Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a opanoval bys je dědičně, a bydlil bys v městech jejich i v domích jejich:

Dtr 19 2 Oddělíš sobě tři města u prostřed země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji dědičně obdržel.

Dtr 19 3 Spravíš sobě cesty, a rozdělíš na tři díly všecku krajinu země své, kterouž v dědictví dá tobě Hospodin Bůh tvůj, i bude utíkat tam každý vražedník:

Dtr 19 4 (Totot pak bude právo vražedníka, kterýž by tam utekl, aby živ byl: Kdož by zabil bližního svého nechtě, aniž by ho nenáviděl prvé.

Dtr 19 5 Jako vejda někdo s bližním svým do lesa sekati dříví, rozvedl by rukou svou sekeru, aby utal dřevo, a ona by spadla s topořiště, a trefila by bližního jeho, tak že by umřel, ten uteče do některého z měst těchto, a živ bude.)

Dtr 19 6 Aby přítel zabitého, stihaje vražedníka toho, když by se rozpálilo srdce jeho, nedohonil ho na daleké cestě, a ranil smrtedlně, ješto by nebyl hoden smrti, poněvadž ho prvé neměl v nenávisti.

Dtr 19 7 Protož já prikazuji tobě, řka: Tři města oddělíš sobě.

Dtr 19 8 Pakli by rozšířil Hospodin Bůh tvůj končiny tvé, jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým, a dal by tobě všecku tu zemi, kterouž řekl dáti otcům tvým:

Dtr 19 9 (Když bys ostríhal všech přikázání těchto, čině je, kteráž já dnes prikazuji tobě, abys miloval Hospodina Boha svého, a chodil po cestách jeho po všecky dny), tedy přidáš sobě ještě tři města mimo tři onano,

Dtr 19 10 Aby nebyla vyлита krev nevinná u prostřed země tvé, kterouž Hospodin Bůh tvůj dá tobě v dědictví, a aby nebyla na tobě krev.

Dtr 19 11 Ale byl-li by kdo, maje v nenávisti bližního svého, a činil by úklady jemu, a povstana proti němu, ranil by ho smrtedlně, tak že by umřel, a utekl by do některého z těch měst:

Dtr 19 12 Tedy pošlí starší města toho, a vezmou jej odtud, a dají v ruce přítele toho zabitého, aby umřel.

Dtr 19 13 Neodpustí jemu oko tvé, ale svedeš krev nevinnou z Izraele, i bude dobře tobě.

Dtr 19 14 Nepřeneseš meze bližního svého, kterouž vymezili předkové v dědictví tvém, kteréž obdržíš v zemi, jižto Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys ji dědičně obdržel.

Dtr 19 15 Nepovstane svědek jeden proti někomu z příčiny jakékoli nepravosti, a jakéhokoli hříchu ze všech hříchů, kterýmiž by kdo hřešil; v ústech dvou svědků aneb v ústech tří svědků stane slovo.

Dtr 19 16 Povstal-li by svědek falešný proti někomu, aby svědčil proti němu, že odstoupil od Boha,

Dtr 19 17 Tedy postaví se ti dva muži, kteříž tu rozepři mají před Hospodinem, před kněžími aneb před soudci, kteříž by za dnů těch byli.

Dtr 19 18 A když se pilně vyptají soudcové, poznají-li, že svědek ten jest svědek lživý, mluvě falešné svědectví proti bližnímu svému,

Dtr 19 19 Tak jemu učíňte, jakž on myslel učiniti bratru svému. I odejmeš zlé z prostředku svého.

Dtr 19 20 A kteříž zůstanou, slyšíce to, báti se budou, a nikoli více nedopustí se takových zlých věcí u prostřed tebe.

Dtr 19 21 A neslituje se oko tvé; život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noha za nohu bude.

Dtr 20 1 Když bys vytáhl na vojnu proti nepřítelům svým, a uzřel bys koně a vozy, a lid větší, nežli ty máš, neboj se jich, nebo Hospodin Bůh tvůj s tebou jest, kterýž tě vyvedl z země Egyptské.

Dtr 20 2 A když byste se již potýkali měli, přistoupí kněz, a mluvití bude k lidu,

Dtr 20 3 A dí jim: Slyš, Izraeli, vy jdete dnes k boji proti nepřítelům svým, nebudiž strašlivé srdce vaše, nebojte se a nestrachujte, ani se jich lekejte.

Dtr 20 4 Nebo Hospodin Bůh váš, kterýž jde s vámi, bojovati bude za vás proti nepřítelům vašim, aby zachoval vás.

Dtr 20 5 Potom mluvití budou hejtmané k lidu, řkouce: Jest-li kdo z vás, ješto vystavěl dům nový, a ještě nepočal bydliti v něm, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezhynul v bitvě, a někdo jiný aby nezačal bydliti v něm.

Dtr 20 6 A kdo jest, ješto štípl vinici, a ještě nepřišla k obecnému užívání, odejdi a navrať se k domu svému, aby snad nezhynul v bitvě, aby někdo jiný k obecnému užívání nepřivedl jí.

Dtr 20 7 A kdo jest, ješto by měl zasnoubenou manželku, a ještě by jí nepojal, odejdi a navrať se do domu svého, aby neumřel v boji, a někdo jiný nevzal jí.

Dtr 20 8 Přidadí i toto hejtmané, mluvíce k lidu, a řeknou: Kdo jest bázlivý a lekavého srdce, odejdi a navrať se do domu svého, aby nezemdlil srdce bratří svých, jako jest

srdce jeho.
Dtr 20 9 A když přestanou hejtmané mluvit k lidu, tedy představí lidu vůdce houfů.
Dtr 20 10 Když přitáhneš k některému městu, abys ho dobýval, podáš jemu pokoje.
Dtr 20 11 Jestliže pokoj sobě podaný přijmou a otevrou tobě, všecken lid, kterýž by nalezen byl v něm, pod plat uvedení jsouce, tobě sloužiti budou.
Dtr 20 12 Pakli by v pokoj s tebou nevešli, ale bojovali proti tobě, oblehneš je;
Dtr 20 13 A když by je Hospodin Bůh tvůj dal v ruku tvou, tedy zbiješ v něm ostrosti meče všechny pohlaví mužského.
Dtr 20 14 Ženy pak, dítky a hovada, i cožkoli bylo by v městě, všechny kořisti jeho rozbituješ sobě, a užívati budeš kořisti nepřátel svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj.
Dtr 20 15 Tak učiníš všechněm městům daleko vzdáleným od tebe, kteráž nejsou z měst národů těchto.
Dtr 20 16 Z měst pak lidu toho, kterýž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, žádné duše živi ti nebudeš,
Dtr 20 17 Ale dokonce vyhladíš je: Hetea, Amorea, Kananea, Ferezea, Hevea a Jebuzea, jakož přikázal tobě Hospodin Bůh tvůj,
Dtr 20 18 Aby vás neučili činiti vedlé všech ohavností svých, kteréž činí bohům svým, i hřešili byste proti Hospodinu Bohu svému.
Dtr 20 19 Když oblehneš město některé, za dlouhý čas dobýváje ho, abys je vzal, nezkazíš stromů jeho, sekerou je vytínaje, nebo z nich ovoce jísti budeš; protož jich nevysekáš, (nebo potrava člověka jest strom polní), chtěje užívati jich k obraně své.
Dtr 20 20 A však stromovní, kteréž znáš, že nenese ovoce ku pokrmu, pohubiš a posekáš, a vzděláš ohrady proti městu tomu, kteréž s tebou bojuje, dokudž ho sobě nepodmaníš.
Dtr 21 1 Když by nalezen byl zabitý (v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, abys dědičně vládl jí), ležící na poli, a nebylo by vědino, kdo by ho zabil,
Dtr 21 2 Tedy vyjdou starší tvoji a soudcové tvoji, a měřiti budou k městům, kteráž jsou vůkol toho zabitého.
Dtr 21 3 A když nalezeno bude město nejbližší toho zabitého, tedy vezmou starší města toho jalovici z stáda, kteréž ještě nebylo užíváno, a kteráž netáhla ve jhu.
Dtr 21 4 I uvedou starší toho města jalovici tu do údolí pustého, kteréž nikdy nebylo děláno aneb oseto, a setnou šíji jalovice v tom údolí.
Dtr 21 5 Potom přistoupí kněží synové Lévi; (nebo je Hospodin Bůh tvůj vyvolil, aby přisluhovali jemu, a požehnání dávali ve jménu Hospodinovu, vedlé jejichž výpovědi stane všeliká rozepře a každá rána.)
Dtr 21 6 Všickni také starší toho města, kteříž jsou nejbližší toho zabitého, umyjí ruce své nad jalovici statou v tom údolí,
Dtr 21 7 A osvědčovati budou, řkouce: Nevytilyť jsou ruce naše krve té, aniž oči naše viděly vražedníka.
Dtr 21 8 Očist' lid svůj Izraelský, kterýž jsi vykoupil, Hospodine, a nepřičítej krve nevinné lidu svého Izraelskému. I bude snata s nich vina té krve.
Dtr 21 9 Ty pak odejmeš krev nevinnou z prostředku svého, když učiníš, což pravého jest před očima Hospodinovým.
Dtr 21 10 Když bys vytáhl na vojnu proti nepřátelům svým, a dal by je Hospodin Bůh tvůj v ruce tvé, a zajal bys z nich mnohé;
Dtr 21 11 Uzříš-li mezi zajatými ženu krásného obličejce, a zamiluješ ji, tak abys ji sobě vzal za manželku:
Dtr 21 12 Uvedeš ji do domu svého, i oholí sobě hlavu, a obřeže nehty své;
Dtr 21 13 A složí roucho své s sebe, v kterémž jest jata, zůstane v domě tvém, a plakati bude otce svého i matky své za celý měsíc; a potom vejdeš k ní, a budeš její manžel, a ona bude manželka tvá.
Dtr 21 14 Pakliť by se nelíbila, tedy propustíš ji svobodnou; ale nikoli neprodávej jí za peníze, ani nekupč jí, poněvadž jsi ji ponížil.
Dtr 21 15 Měl-li by kdo dvě ženy, jednu v milosti a druhou v nenávisti, a zplodily by mu syny, milá i nemilá, a byl-li by syn prvorozený nemilý:
Dtr 21 16 Tedy když dědice ustavovati bude nad tím, což by měl, nebude moci dáti práva prvorozenství synu milé před synem prvorozeným nemilý,
Dtr 21 17 Ale prvorozeného syna nemilé při prvorozenství zůstaví, a dá jemu dva díly ze všeho, což by měl; nebo on jest počátek síly jeho, jeho jest právo prvorozenství.
Dtr 21 18 Měl-li by kdo syna zpuřného a protivného, ješto by neposlouchal hlasu otce svého a hlasu matky své, a jsa trestán, neuposlechl by jich:
Dtr 21 19 Tedy vezmouce ho otec i matka jeho, vyvedou jej k starším města svého, k bráně místa přebývání svého,
Dtr 21 20 A řeknou starším města svého: Syn náš tento, jsa zpuřný a protivný, neposlouchá hlasu našeho, žráč a opilec jest.
Dtr 21 21 Tehdy všickni lidé města toho uházejí jej kamením a umřet; a tak odejmeš zlé z prostředku svého, a všecken Izrael uslyšíce, báti se budou.
Dtr 21 22 Když by kdo zhřešil, že by hoden byl smrti, a byl by odsouzen k ní a pověsil bys ho na dřevě:
Dtr 21 23 Nezůstane přes noc tělo jeho na dřevě, ale hned v ten den pochováš

jej, nebo zlořečený jest před Bohem pověšený; protož nepoškrvňuj země své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví.

Dtr 22 1 Jestliže bys uzřel vola aneb dobytče bratra svého, an bloudí, nepomineš jich, ale přivedeš je až k bratru svému.

Dtr 22 2 Byť pak nebyl blízký bratr tvůj a neznal bys ho, uveď je však do domu svého, a bude u tebe, dokudž by se po něm neptal bratr tvůj, a navrátíš mu je.

Dtr 22 3 Tolikéž učiníš s oslem jeho, s oděvem jeho, také i se všelikou věcí ztracenou bratra svého, kteráž by mu zhynula; když bys ji nalezl, nepomineš jí.

Dtr 22 4 Vida osla bratra svého aneb vola jeho pod břemenem ležící na cestě, nepomineš jich, ale i hned ho s ním pozdvihneš.

Dtr 22 5 Žena nebude nositi oděvu mužského, aniž se obléčeti bude muž v roucho ženské, nebo ohavnost před Hospodinem Bohem tvým jest, kdožkoli činí to.

Dtr 22 6 Když bys našel hnízdo ptací před sebou na cestě, na jakémkoli stromu aneb na zemi, s mladými neb vejci, a matka seděla by na mladých aneb na vejcích: nevezmeš

matky s mladými,
Dtr 22 7 Ale hned pustíš matku a mladé vezmeš sobě, aby tobě dobře bylo, a abys prodlil dnu svých.

Dtr 22 8 Když bys stavěl dům nový, udělej zabradla vůkol střechy své, abys neuvedl viny krve na dům svůj, když by kdo upadl s něho.

Dtr 22 9 Neposeješ vinice své směsicí rozličného semene, aby nebyl poškrvněn užitek semene, kteréž jsi vsel, i ovoce vinice.

Dtr 22 10 Nebudeš orati volem a oslem spolu.

Dtr 22 11 Neoblečeš roucha z rozdílných věcí, z vlny a lnu setkaného.

Dtr 22 12 Prýmy zděláš sobě na čtyřech rozích oděvu svého, jímž se odíváš.

Dtr 22 13 Když by pojal někdo ženu, a všel by k ní, a potom měl by ji v nenávisti,

Dtr 22 14 A dal by příčinu k řečem o ní, v zlou pověst ji obléčeje a mluvě: Ženu tuto vzal jsem, a všed k ní, nenalezl jsem jí pannou:

Dtr 22 15 Tedy otec děvečky a matka její vezmouce přinesou znamení panenství děvečky k starším města svého k bráně.

Dtr 22 16 A dí otec děvečky k starším: Dceru svou dal jsem muži tomuto za manželku, kterýž ji v nenávisti má.

Dtr 22 17 A hle, sám příčinu dal řečem o ní, mluvě: Nenalezl jsem při dceři tvé panenství, a teď hle, znamení panenství dcery mé. I roztáhnou roucho to před staršími města.

Dtr 22 18 Tedy starší města toho jmou muže a trestati ho budou,

Dtr 22 19 A uloží jemu pokutu sto lotů stříbra, kteréž dají otci děvečky, proto že vynesl zlou pověst proti panně Izraelské. I bude ji míti za manželku, kteréž nebude moci propustiti po všecky dny své.

Dtr 22 20 Jináč byla-li by pravá žaloba ta, a nebylo by nalezeno panenství při děvečce:

Dtr 22 21 Tedy vyvedou děvečku ke dveřím otce jejího, a uházejí ji lidé města toho kamením, a umře; nebo dopustila se nešlechtnosti v Izraeli, smilnivší v domě otce svého. Tak odejmeš zlé z prostředku sebe.

Dtr 22 22 Kdyby kdo postižen byl, že obýval s ženou manželkou cizí, tedy umrou oni oba dva, muž, kterýž obýval s tou ženou, i žena také; i odejmeš zlé z Izraele.

Dtr 22 23 Byla-li by děvečka panna zasnoubená muži, a nalezna ji někdo v městě, obýval by s ní:

Dtr 22 24 Vyvedete oba dva k bráně města toho, a uhážete je kamením, a umrou, děvečka, proto že nekřičela, jsuci v městě, a muž proto, že ponížil ženy bližního svého; a odejmeš zlé z prostředku svého.

Dtr 22 25 Pakli na poli nalezl by muž děvečku zasnoubenou, a násilí jí učině, obýval by s ní: smrtí umře muž ten sám,

Dtr 22 26 Děvečce pak nič neučiníš. Nedopustila se hříchu hodného smrti; nebo jakož povstává někdo proti bližnímu svému a morduje život jeho, tak i při této věci.

Dtr 22 27 Na poli zajisté nalezl ji; křičela děvečka zasnoubená, a žádný tu nebyl, kdo by ji vysvobodil.

Dtr 22 28 Jestliže by nalezl někdo děvečku pannu, kteráž by zasnoubena nebyla, a vezma ji, obýval by s ní, a byli by postižení:

Dtr 22 29 Tedy dá muž ten, kterýž by obýval s ní, otci děvečky padesáte stříbrných, a bude jeho manželka, protože ponížil jí; nebude moci jí propustiti po všecky dny své.

Dtr 22 30 Nevezme žádný manželky otce svého, a neodkryje podolka otce svého.

Dtr 23 1 Nevejde do shromáždění Hospodinova, kdož by měl stlučené aneb odňaté lůno.

Dtr 23 2 Aniž vejde do shromáždění Hospodinova syn postranní; také i desáté koleno jeho nevejde do shromáždění Hospodinova.

Dtr 23 3 Ammonitský tolikéž ani Moábský nevejde do shromáždění Hospodinova, ani desáté koleno jejich nevejde do shromáždění Hospodinova až na věky.

Dtr 23 4 Proto že proti vám nevyšli s chlebem a s vodou na cestě, když jste šli z Egypta, a že ze mzdy najal proti tobě Baláma, syna Beor, z Petor Mezopotamie Syrské, aby zlořečil tobě:

Dtr 23 5 (Ačkoli nechtěl Hospodin Bůh tvůj slyšeti Baláma, ale obrátil Hospodin

Bůh tvůj tobě zlořečení v pozhnání, nebo miloval tebe Hospodin Bůh tvůj.)
Dtr 23 6 Nebudeš hledati pokoje jejich ani dobrého jejich po všechny dny své na věky.
Dtr 23 7 Nebudeš míti v ohavnosti Idumejského, nebo bratr tvůj jest, aniž Egyptského v ohavnosti míti budeš, nebo jsi byl pohostinu v zemi jeho.
Dtr 23 8 Synové, kteříž se jim zrodí v třetím kolenu, vejdou do shromáždění Hospodina.
Dtr 23 9 když bys vytáhl vojensky proti nepřatelům svým, vystříhej se od všeliké zlé věci.
Dtr 23 10 Bude-li mezi vámi kdo, ješto by poškrvněn byl příhodou noční, vyjde ven z stanů, a nevejde do nich;
Dtr 23 11 Ale když bude k večerou, umyje se vodou, a po západu slunce vejde do stanů.
Dtr 23 12 Také místo budeš míti vně za stany, abys tam chodíval ven;
Dtr 23 13 A budeš míti kolík mezi jinými nástroji svými, a když bys chtěl sednouti vně, vykopáš jím důlek, a obrátě se, zahrabeš nečistotu svou.
Dtr 23 14 Nebo Hospodin Bůh tvůj chodí u prostřed stanů tvých, aby tě vysvobodil, a dal tobě nepřátele tvé; protož ať jest příbytek tvůj svatý, tak aby nespatrił při tobě mrzkosti nějaké, pročez by se odvrátil od tebe.
Dtr 23 15 Nevydáš služebníka pánu jeho, kterýž k tobě utekl od pána svého.
Dtr 23 16 S tebou bydleti bude u prostřed tebe na místě, kteréž by vyvolil v některém městě tvém, kdežkoli jemu se líbiti bude; nebudeš ho mocí utiskati.
Dtr 23 17 Nebude nevěstka žádná z dcer Izraelských, ani nečistý smilník z synů Izraelských.
Dtr 23 18 Nepřineseš mzdy nevěstky, a mzdy psa do domu Hospodina Boha svého z jakéhokoli slibu, nebo to obě ohavnost jest Hospodinu Bohu tvému.
Dtr 23 19 Nedáš na lichvu bratru svému ani peněz, ani pokrmu, ani jakékoliv věci, kteráž se dává na lichvu.
Dtr 23 20 Cizímu půjčíš na lichvu, ale bratru svému nedáš na lichvu, aby pozhnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všech věcech, k kterýmž bys vztáhl ruku svou v zemi, do níž vejdeš, abys dědičně obdržel ji.
Dtr 23 21 Když bys učinil slib Hospodinu Bohu svému, neprodlevej splniti ho; nebo konečně toho vyhledávati bude Hospodin Bůh tvůj od tebe, a byl by na tobě hřích.
Dtr 23 22 Pakli nebudeš slibovati, nebude na tobě hřích.
Dtr 23 23 Což jednou vyšlo z úst tvých, to splníš, a učiníš, jakž jsi slíbil Hospodinu Bohu svému dobrovolně, což jsi vynesl ústy svými.
Dtr 23 24 Všel-li bys do vinice bližního svého, jísti budeš hrozny podle žádosti své do sytosti své, ale do nádoby své nevložíš.
Dtr 23 25 Všel-li bys do obilí bližního svého, natrháš sobě klasů rukou svou, ale srpem nebudeš žíti obilí bližního svého.
Dtr 24 1 Pojal-li by muž ženu a byl by manželem její, přihodilo by se pak, že by nenašla milosti před očima jeho pro nějakou mrzkost, kterouž by našel na ní, i napsal by jí lístek zapuzení a dal v ruku její, a vyhnal by ji z domu svého;
Dtr 24 2 A vyjduci z domu jeho, odešla by a vdala se za druhého muže;
Dtr 24 3 A ten také muž poslední v nenávisti máje ji, napsal by lístek zapuzení a dal v ruce její, a vyhnal by ji z domu svého; aneb umřel by muž její poslední, kterýž vzal ji sobě za manželku;
Dtr 24 4 Nebude moci manžel její první, kterýž ji vyhnal, zase ji vzíti sobě za manželku, když již příčinou jeho poškrvněna jest; nebo ohavnost jest před Hospodinem. Protož nedopouštěj hřešiti lidu země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví.
Dtr 24 5 Když by někdo v nově pojal ženu, nevyjde k boji, aniž na něj vzkládána bude jaká obecní práce; svoboden bude v domě svém za jeden rok, a veseliti se bude s manželkou svou, kterouž pojal.
Dtr 24 6 Žádný nevezme v zástavě svrchního i spodního žernovu, nebo takový bral by duši v základu.
Dtr 24 7 Byl-li by postižen někdo, že ukradl člověka z bratří svých synů Izraelských, a k zisku by sobě jej přivedl aneb prodal jej: umře zloděj ten, a odejmeš zlé z prostředku svého.
Dtr 24 8 Šetř se při ráně malomocenství, abys ostříhal pilně a činil všecko, jakž učiti budou vás kněží Levítové; jakož přikázal jsem jim, ostříhati toho budete a tak činiti.
Dtr 24 9 Pomni na ty věci, které učinil Hospodin Bůh tvůj Marii na cestě, když jste vyšli z Egypta.
Dtr 24 10 Půjčil-li bys bližnímu svému něčeho, nevejdeš do domu jeho, abys vzal něco v zástavě od něho.
Dtr 24 11 Ale vně staneš, a člověk, jemuž jsi půjčil, vyneset tobě základ svůj ven.
Dtr 24 12 Jestliže by pak byl člověk chudý, nebudeš spáti s základem jeho.
Dtr 24 13 Bez prodlévání navrátíš jemu zastavenou věc jeho při západu slunce, aby leže v šatech svých, dobrořečil tobě, a bude to za spravedlnost tobě před Hospodinem Bohem tvým.
Dtr 24 14 Neuti skneš nájemníka chudého a nuzného, tak z bratří svých jako z

příchozích, kteříž jsou v zemi tvé v branách tvých.

Dtr 24 15 Na každý den dáš jemu mzdu jeho, prvé nežli by slunce zapadlo; nebo chudý jest, a tím se živí, aby neúpěl proti tobě k Hospodinu, a byl by na tobě hřích.

Dtr 24 16 Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, ani synové trestání budou na hrdle za otce, jeden každý za svůj hřích umře.

Dtr 24 17 Nepřevrátíš soudu příchozímu neb sirotku, ani vezmeš v základu roucha vdovy,

Dtr 24 18 Ale pamatuj, že jsi byl služebníkem v Egyptě, a že tě vykoupil Hospodin Bůh tvůj odtud; protož přikazujit, abys činil toto.

Dtr 24 19 Když bys žal obilí své na poli svém, a zapomenul bys tam některého snopu, nenavrátiš se, abys jej vzal; příchozímu, sirotku a vdově to bude, aby požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj při všelikém díle rukou tvých.

Dtr 24 20 Když bys trásl olivy své, nebudeš shledávati po každé ratolesti za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to zůstane.

Dtr 24 21 Když bys sbíral víno na vinici své, nebudeš paběrovati jahodek za sebou; příchozímu, sirotku a vdově to bude.

Dtr 24 22 Pamatuj, že jsi byl služebníkem v zemi Egyptské; protož přikazujit, abys to činil.

Dtr 25 1 Vznikla-li by jaká nesnáz mezi některými, a přistoupili by k soudu, aby je rozsoudili, tedy spravedlivého ospravedlní, a nepravého odsoudí.

Dtr 25 2 Bude-li pak hoden mrskání nepravý, tedy káže ho položití soudce a mrskati před sebou, vedlé nepravosti jeho v jistý počet ran.

Dtr 25 3 Čtyřicetkrát káže ho mrštiti, aniž přidá více, aby, jestliže by jej nadto mrskal ranami mnohými, nebyl příliš zlehčen bratr tvůj před očima tvýma.

Dtr 25 4 Nezavížeš úst vola mlátícího.

Dtr 25 5 Když by bratří spolu bydlili, a umřel by jeden z nich, nemaje syna, nevdá se ven žena toho mrtvého za jiného muže; bratr jeho vejde k ní, a vezme ji sobě za manželku, a právem švagrovství přiznání se k ní.

Dtr 25 6 Prvorozený pak, kteréhož by porodila, nazván bude jménem bratra jeho mrtvého, aby nebylo vyhlazeno jméno jeho z Izraele.

Dtr 25 7 Nechtěl-li by pak muž ten pojítí příbuzné své, tedy přijde příbuzná jeho k bráně před starší a řekne: Nechce příbuzný můj vzbuditi bratru svému jména v Izraeli, a nechce podle práva švagrovství pojítí mne.

Dtr 25 8 Tedy povolají ho starší města toho, a mluvití budou s ním; a stoje, řekl-li by: Nechci jí pojítí,

Dtr 25 9 Přistoupí příbuzná jeho k němu před staršími, a szuje střevíc jeho s nohy jeho, a pline mu na tvář a odpoví, řkuci: Tak se má státi muži tomu, kterýž by nechtěl vzdělati domu bratra svého.

Dtr 25 10 I bude nazváno jméno jeho v Izraeli: Dům bosého.

Dtr 25 11 Když by se svadili někteří spolu jeden s druhým, a přistoupila by žena jednoho, aby vysvobodila muže svého z ruky bijícího jej, i vztáhla by ruku svou a uchopila by ho za luno:

Dtr 25 12 Tedy utneš ruku její, neslituje se nad ní oko tvé.

Dtr 25 13 Nebudeš mítí v pytlíku svém nejednostejného kamene, většího a menšího.

Dtr 25 14 Aniž budeš mítí v domě svém nejednostejného korce, většího a menšího.

Dtr 25 15 Váhu celou a spravedlivou mítí budeš, též míru celou a spravedlivou budeš mítí, aby se prodlili dnové tvoji v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě.

Dtr 25 16 Nebo v ohavnosti jest Hospodinu Bohu tvému, kdožkoli činí ty věci, všeliký činící nepravost.

Dtr 25 17 Pamatuj na to, coť učinil Amalech na cestě, když jste šli z Egypta:

Dtr 25 18 Kterak vyšed tobě v cestu, zadní houf tvůj všech mdlých, kteříž šli za tebou, pobil, když jsi ty byl zemdlený a ustalý, a nebál se Boha.

Dtr 25 19 Protož když byl Hospodin Bůh tvůj dal tobě odpočinutí ode všech nepřátel tvých vůkol v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, abys dědičně obdržel ji, vyhladíš památku Amalecha pod nebem; nezapomínej na to.

Dtr 26 1 Když pak vejdeš do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě v dědictví, a opanuje ji, bydliti v ní budeš:

Dtr 26 2 Vezmeš prvotín všeho ovoce země té, kteréž obětovati budeš z země své, již Hospodin Bůh tvůj dává tobě, a vlože do koše, půjdeš k místu, kteréž by Hospodin Bůh tvůj k přebývání tam jménu svému vyvolil.

Dtr 26 3 A přijda k knězi, kterýž těch dnů bude, díš jemu: Vyznávám dnes Hospodinu Bohu svému, že jsem všel do země, kterouž s přísahou zaslíbil Hospodin otcům našim, že ji nám dá.

Dtr 26 4 I vezma kněz z ruky tvé koš, postaví jej před oltářem Hospodina Boha tvého.

Dtr 26 5 A mluvití budeš před Hospodinem Bohem svým, řka: Syrský chudý otec můj sstoupil do Egypta s nemnohými osobami, a byv tam pohostinu, vzrostl v národ veliký, silný a mnohý.

Dtr 26 6 A když zle nakládali s námi Egyptští, trápíce nás, a vzkládajíce na nás službu těžkou,

Dtr 26 7 Volali jsme k Hospodinu Bohu otců našich, a vyslyšev Hospodin hlas náš, popatřil na trápení naše, práci naši a ssoužení naše.

Dtr 26 8 I vyvedl nás Hospodin z Egypta v ruce silné a v rameni vztaženém, v strachu velikém, a znameních i zázracích.

Dtr 26 9 A uvedl nás na toto místo, a dal nám zemi tuto oplývající mlékem a strdí.

Dtr 26 10 Protož nyní, hle, přinesl jsem prvotiny úrod země, kterouž jsi mi dal, ó Hospodine. I necháš toho před Hospodinem Bohem svým, a pokloníš se před ním.

Dtr 26 11 I veseliti se budeš ve všech dobrých věcech, kteréž by tobě dal Hospodin Bůh tvůj, i domu tvému, ty i Levita i příchozí, kterýž jest u prostřed tebe.

Dtr 26 12 Když bys pak vyplnil všechny desátky ze všech úrod svých léta třetího, jenž rok desátků jest, a dal bys Levítovi, příchozímu, sirotku i vdově, a jedli by v branách tvých a nasycení byli:

Dtr 26 13 Tedy díš před Hospodinem Bohem svým: Vynesl jsem, což posvěceného bylo, z domu svého, a dal jsem také Levítovi, příchozímu, sirotku a vdově vedlé všelikého přikázání tvého, kteréž jsi mi přikázal; nepřestoupil jsem žádného z přikázání tvých, aniž jsem zapomenul na ně.

Dtr 26 14 Nejedl jsem v zámátku mém z toho, a neujal jsem z toho k věci obecné, aniž jsem dal něco odtud ku pohřbu; poslechl jsem hlasu Hospodina Boha svého, učinil jsem podle všeho, což jsi mi přikázal.

Dtr 26 15 Popatříž z příbytku svatého svého s nebe, a požehnej lidu svému Izraelskému a zemi, kterouž jsi dal nám, jakož jsi s přísahou zaslíbil otcům našim, zemi oplývající mlékem a strdí.

Dtr 26 16 Dnes Hospodin Bůh tvůj přikazuje tobě, abys ostříhal ustanovení těchto a soudů; ostříhejž tedy a čiň je z celého srdce svého a ze vsí duše své.

Dtr 26 17 Dnes i ty připovědels se k Hospodinu, že jej budeš míti za Boha, a choditi budeš po cestách jeho, a ostříhati ustanovení jeho, a přikázání i soudů jeho, a poslouchati hlasu jeho.

Dtr 26 18 Hospodin také připověděl se k tobě dnes, že tě bude míti za lid zvláštní, jakož mluvil tobě, abys ostříhal všech přikázání jeho,

Dtr 26 19 A že tě vyvýší nade všechny národy, kteréž učinil, abys byl vzácnější, slovoutnější a slavnější nad ně, a tak lid svatý Hospodinu Bohu svému, jakož jest mluvil.

Dtr 27 1 I přikázal Mojžíš a starší Izraelští lidu, řkouce: Ostříhejž každého přikázání, kteréž já přikazuji vám dnes.

Dtr 27 2 A když přejdeš přes Jordán do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, vyzdvihneš sobě kameny velké, a obvržeš je vápnem.

Dtr 27 3 A napíšeš na nich všechna slova zákona tohoto, když přejdeš, abys všel do země, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě, do země oplývající mlékem a strdí, jakož jest mluvil Hospodin Bůh otců tvých tobě.

Dtr 27 4 Když tedy přejdeš Jordán a vyzdvihneš ty kameny, kteréž já přikazuji vám dnes, na hoře Hébal, a obvržeš je vápnem,

Dtr 27 5 A vzděláš tam oltář Hospodinu Bohu svému: oltář z kamenů, jichž nebudeš tesati železem,

Dtr 27 6 Z kamení celého vzděláš oltář Hospodinu Bohu svému, abys na něm obětoval oběti zápalné Hospodinu Bohu svému.

Dtr 27 7 Obětovati budeš i oběti pokojné, a jísti tu a veseliti se před Hospodinem Bohem svým.

Dtr 27 8 Napíšeš pak na těch kameních všechna slova zákona toho dobře a zřetelně.

Dtr 27 9 I mluvil Mojžíš a kněží Levítští ke všemu Izraelovi, řkouce: Pozoruj a slyš, Izraeli, dnes učiněn jsi lidem Hospodina Boha svého.

Dtr 27 10 Protož poslouchej hlasu Hospodina Boha svého, a zachovávej přikázání jeho i ustanovení jeho, kteráž já tobě dnes přikazuji.

Dtr 27 11 I přikázal Mojžíš v ten den lidu, řka:

Dtr 27 12 Tito stanou, aby dobrořečili lidu na hoře Garizim, když byste přešli Jordán: Simeon, Lévi, Juda, Izachar, Jozef a Benjamin.

Dtr 27 13 Tito pak stanou, aby zlořečili na hoře Hébal: Ruben, Gád, Asser, Zabulon, Dan a Neftalím.

Dtr 27 14 I budou osvědčovati Levítové, a řeknou ke všechněm mužům Izraelským vysokým hlasem:

Dtr 27 15 Zlořečený člověk, kterýž by udělal rytinu aneb věc slitou, ohavnost Hospodinu, dílo rukou řemeslníka, by ji pak i do skryše odložil. I odpoví všecken lid a řekne: Amen.

Dtr 27 16 Zlořečený, kdož sobě zlehčuje otce svého a matku svou; i řekne všecken lid: Amen.

Dtr 27 17 Zlořečený, kdož přenáší mezník bližního svého; i řekne všecken lid: Amen.

Dtr 27 18 Zlořečený, kdož zavodí slepého, aby bloudil po cestě; i řekne všecken lid: Amen.

Dtr 27 19 Zlořečený, kdož převrací spravedlnost příchozího, sirotka a vdovy; a odpoví všecken lid: Amen.

Dtr 27 20 Zlořečený, kdož by obýval s manželkou otce svého, nebo odkryl podolek otce svého; i řekne všecken lid: Amen.

Dtr 27 21 Zlořečený, kdož by obýval s kterýmkoli hovadem; i dí všecken lid:

Amen.
Dtr 27 22 Zlořečený, kdož by obýval s sestrou svou, dcerou otce svého, aneb dcerou matky své; i řekne všecken lid: Amen.
Dtr 27 23 Zlořečený, kdož by obýval s svegruší svou; i odpoví všecken lid: Amen.
Dtr 27 24 Zlořečený, kdož by zbil bližního svého tajně; i řekne všecken lid: Amen.
Dtr 27 25 Zlořečený, kdož by vzal dary, aby zabil člověka nevinného; i dí všecken lid: Amen.
Dtr 27 26 Zlořečený, kdož by nezůstal v řečech zákona tohoto a nečinil jich; a řekne všecken lid: Amen.
Dtr 28 1 Jestliže pak opravdově poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého, ostříhaje a čině všecka přikázání jeho, kteráž já dnes prikazuji tobě, vyvýší tě Hospodin Bůh tvůj nade všecky národy země.
Dtr 28 2 A přijdou na tě všecka požehnání tato, a vyplní se při tobě, když jen poslušen budeš hlasu Hospodina Boha svého.
Dtr 28 3 Požehnaný budeš v městě, požehnaný i na poli.
Dtr 28 4 Požehnaný plod života tvého, úrody země tvé, i plod dobytka tvého, prvorozené skotů tvých i stáda bravů tvých.
Dtr 28 5 Požehnaný koš tvůj i díže tvá.
Dtr 28 6 Požehnaný budeš vcházeje, požehnaný i vycházeje.
Dtr 28 7 A učiní Hospodin, že nepřátelé tvoji, kteříž by povstali proti tobě, poražení budou před tebou; jednou cestou vytáhnou proti tobě, a sedmi cestami před tebou utíkati budou.
Dtr 28 8 Příkáže Hospodin požehnání svému, aby s tebou bylo v špižárnách tvých a při všem, k čemu bys koli přičinil ruku svou, a požehná tobě v zemi, kterouž Hospodin Bůh tvůj dává tobě.
Dtr 28 9 Vystaví tě sobě Hospodin za lid svatý, jakož zapřisáhl tobě, když ostříhati budeš přikázání Hospodina Boha svého, a choditi po cestách jeho.
Dtr 28 10 I uzří všickni národové země, že jméno Hospodino vzýváno jest nad tebou, a budou se báti tebe.
Dtr 28 11 Učiní také Hospodin, že hojnost míti budeš všeho dobrého, plodu života svého, i plodu dobytků svých, i úrod zemských v zemi, kterouž s přísahou zaslíbil otcům tvým, že ji tobě dá.
Dtr 28 12 Otevře Hospodin tobě poklad svůj výborný, nebe, aby vydalo dešť zemi tvé časem svým, a požehná všelikému dílu ruky tvé, tak že mnohým národům půjčovati budeš, sám pak nic nevypůjčíš.
Dtr 28 13 I ustanoví tě Hospodin za hlavu a ne za ocas, a budeš vždycky vyšší, a nikdy nižší, když poslouchati budeš přikázání Hospodina Boha svého, kteráž já dnes tobě prikazuji, abys ostříhal a činil je.
Dtr 28 14 A neuchýlíš se od žádného slova, kteráž já dnes prikazuji tobě, ani na pravo ani na levo, odcházeje po bozích cizích, abys jim sloužil.
Dtr 28 15 Jestliže pak hlasu Hospodina Boha svého poslouchati, a všech přikázání a ustanovení jeho, kteráž já dnes prikazuji tobě, ostříhati a činiti nebudeš, přijdou na tě všecka zlořečenství tato a postihnou tě.
Dtr 28 16 Zlořečený budeš v městě, zlořečený i na poli.
Dtr 28 17 Zlořečený koš tvůj, a zlořečená díže tvá.
Dtr 28 18 Zlořečený plod života tvého i úrody země tvé, prvorozené skotů tvých i stáda bravů tvých.
Dtr 28 19 Zlořečený budeš vcházeje, zlořečený i vycházeje.
Dtr 28 20 Pošle Hospodin na tě zlořečení, zkormoucení a bídu při všem, k čemuž bys koli přičinil ruky své a což bys koli dělal, dokudž nebudeš vyhlazen, a nezahyneš v náhle pro zlé skutky tvé, skrze něž jsi opustil mne.
Dtr 28 21 Dopustí Hospodin, aby se přidržely tebe morní bolesti, až tě i vyplnění z země, do níž se béřeš, abys ji dědičně opanoval.
Dtr 28 22 Bíti tě bude Hospodin souchotinami, zimnicí, pálivostí, horkem, mečem, suchem a rudou, a budou tě stíhati, až tě i zkazí.
Dtr 28 23 I to nebe, kteréž jest nad hlavou tvou, bude měděné, a země, kteráž jest pod tebou, železná.
Dtr 28 24 Dá Hospodin zemi tvé místo deště prach a popel, a toť s nebe sstoupí na tě, dokudž bys nebyl vyhlazen.
Dtr 28 25 Učiní i to Hospodin, že poražen budeš od nepřátel svých; jednou cestou vytáhneš proti nim, a sedmi cestami utíkati budeš od tváři jejich, a musíš se smykati po všech královstvích země.
Dtr 28 26 I budou těla vaše mrtvá za pokrm všemu ptactvu nebeskému, a šel mám zemským, a nebude, kdo by je odehnal.
Dtr 28 27 Raní tě Hospodin vředem Egyptským, neduhy na zadku, prašivými a svrabem nezhojitelným.
Dtr 28 28 Raní tě Hospodin pominutím smyslu, slepotou a tupostí srdce,
Dtr 28 29 Tak že o poledni makati budeš, jako maká slepý ve tmě, a nebudeš míti prospěchu na cestách svých; k tomu také utiskán budeš, a loupen po všecky dny, a nebude, kdo by tě vysvobodil.
Dtr 28 30 Manželku sobě zasnoubíš, a jiný s ní obývati bude; dům vystavíš, a

nebudeš bydliti v něm; vinici štípíš, a sbíráti na ní nebudeš.
Dtr 28 31 vůl tvůj před tvýma očima zabít bude, a ty jeho jísti nebudeš; osel tvůj uchvácen bude před tváří tvou, anižť se zase navrátí; dobytek tvůj vydán bude nepřátelům tvým, a žádný ho nevysvobodí.
Dtr 28 32 Synové tvoji a dcery tvé cizímu národu vydání budou, a oči tvé na to hledíce, umdlívati budou pro ně celého dne, a nebude síly v ruce tvé.
Dtr 28 33 Úrody země tvé i všecko úsilí tvé sžije národ, kteréhož ty neznáš, a nebudeš než potlačený a potřený po všecky dny.
Dtr 28 34 A omámený budeš nad těmi věcmi, kteréž viděti budou oči tvé.
Dtr 28 35 Raní tě Hospodin vředem nejhorším na kolenou i na lýtkách, tak že se nebudeš moci zhojiti, od spodku nohy tvé až do vrchu hlavy.
Dtr 28 36 Zavede tě Hospodin i krále tvého, kteréhož ustanovíš nad sebou, do národu, kteréhož jsi ty neznal, ani předkové tvoji, a sloužiti tam budeš bohům cizím, dřevu a kamení.
Dtr 28 37 A budeš k užasnutí a přísloví i v rozprávku všechněm národům, mezi kteréž zavede tě Hospodin.
Dtr 28 38 Mnoho semene vyneseš na pole k rozsívání, a málo shromáždíš, nebo sžerou to kobyly.
Dtr 28 39 vinice štípíš a dělati je budeš, ale vína píti ani sbíráti nebudeš, nebo červ sžije je.
Dtr 28 40 Olivoví hojnost míti budeš ve všech končinách svých, a však olejem se pomazovati nebudeš, nebo sprchne ovoce s olivy tvé.
Dtr 28 41 Synů a dcer naplodíš, a nebudeš jich míti, nebo zajati budou.
Dtr 28 42 Všecko stromoví tvé i úrody země tvé kobyly zkazí.
Dtr 28 43 Cizozemec, kterýž s tebou přebývá, vzroste nad tebe, ty pak velice ponižovati se musíš.
Dtr 28 44 On půjčovati bude tobě, a ty nebudeš míti, co bys půjčil jemu; on bude přednější, a ty poslední.
Dtr 28 45 A přijdou na tebe všechna zlořečenství tato a stíhati tě budou, a obklíčí tě, až i zahyneš, jestliže bys neuposlechl hlasu Hospodina Boha svého, a neostříhal přikázání a ustanovení jeho, kteráž přikázal tobě.
Dtr 28 46 A budou rány tyto znamením a zázrakem na tobě i semeni tvém až na věky,
Dtr 28 47 Proto že jsi nesloužil Hospodinu Bohu svému s potěšením a veselím srdce, maje hojnost všech věcí.
Dtr 28 48 A protože nepříteli svému, kteréhož poslal na tebe Hospodin, sloužiti musíš v hladu, žízni, v nahotě a v nedostatku všech věcí; a vloží na šíji tvou jeho železné, dokudž tě nesetře.
Dtr 28 49 Přivede Hospodin na tebe národ z daleka, od nejdalších končin země, jako letí orlice, národ, jehož jazyku nerozumíš,
Dtr 28 50 Národ nestydatý, kterýž ani starce nebude šanovati, a nad dítětem se neslituje.
Dtr 28 51 A sžije plod dobytků tvých i úrody země tvé, dokudž nebudeš vyhlazen; a nezanechá tobě obilí, vína mladého a oleje, prvorozeného z skotů tvých, ani stáda bravů tvých, až tě i vyhladí.
Dtr 28 52 A oblehne tě ve všech městech tvých, dokudž by nepadly zdi tvé vysoké a pevné, v nichž ty doufáš po vši zemi své; obležen, pravím, budeš ve všech městech svých, po vši zemi své, kterouž Hospodin Bůh tvůj dal tobě,
Dtr 28 53 Tak že v obležení a ssouzení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj, jísti budeš plod života svého, maso synů svých a dcer svých, kteréž by dal tobě Hospodin Bůh tvůj.
Dtr 28 54 Člověk mezi vámi rozmazaný a v rozkoši schovaný záviděti bude bratru svému, i vlastní ženě své, i ostatním synům svým, kterýchž ještě zanechal,
Dtr 28 55 Tak že neudělí žádnému z nich masa synů svých, kteréž jísti bude, proto že nezůstalo jemu nic jiného v obležení a v ssouzení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj ve všech městech tvých.
Dtr 28 56 Rozmazaná mezi vámi a v rozkoši schovaná žena, kteráž rozmazaností a rozkoší velikou ledva nohou země se dotkla, vlastnímu muži svému a synu svému i dceři své,
Dtr 28 57 Také i lůžka svého, kteréž z ní vychází při porodu, ano i synů svých, kteréž zplodí, záviděti bude; nebo jísti je bude tajně pro nedostatek všech věcí v obležení a ssouzení, jímž ssouží tě nepřítel tvůj v městech tvých.
Dtr 28 58 Nebudeš-li ostříhati a činiti všech slov zákona tohoto, kteráž psána jsou v knize této, abys se bál toho veleslavného a hrozného jména Hospodina Boha svého:
Dtr 28 59 Rozmnoží ku podivení Hospodin rány tvé, a rány semene tvého, rány veliké a trvánlivé, i nemoci těžké a dlouhé.
Dtr 28 60 A obrátí na tebe všechny neduhy Egyptské, jichžs se strašil, a přichytí se tebe.
Dtr 28 61 Všelijaký také neduh a všelikou ránu, kteráž není psána v knize zákona tohoto, uvede Hospodin na tebe, dokudž nebudeš vyhlazen.
Dtr 28 62 A zůstane vás maličko, ješto vás prvé bylo mnoho, jako hvězd nebeských, proto že jsi neposlouchal hlasu Hospodina Boha svého.
Dtr 28 63 I stane se, že jakož se veselil Hospodin nad vámi, dobře vám čině a rozmnožuje vás, tak veseliti se bude Hospodin nad vámi, když vás zkazí a vyhladí, a vyplnění

budete z země, do kteréž jdete, abyste dědičně vládli jí.
Dtr 28 64 A rozptýlí tě Hospodin mezi všechny národy, od jednoho konce země až do druhého, a budeš tam sloužiti bohům cizím, kterýchž ty neznáš, ani otcové tvoji, dřevu a kameni.
Dtr 28 65 A mezi národy těmi neoddechneš, aniž bude mítí odpočinutí spodek nohy tvé; tam také dá Hospodin tobě srdce lekavé, a oči blíkavé, a truchlost myslí.
Dtr 28 66 I bude život tvůj nejistý před tebou, a strašiti se budeš v noci i ve dne, a nikdež nebudeš jist svým životem.
Dtr 28 67 Ráno díš: Ó by již byl večer! a večer díš: Ó by již bylo jitro! pro strach srdce svého, jímž se lekáš, a pro ty věci, na něž očima svýma hleděti musíš.
Dtr 28 68 A zavede tě Hospodin do Egypta na lodech, cestou, o níž jsem řekl tobě: Nebudeš jí viděti více; a tam prodávati se budete nepřátelům svým za služebníky a děvky, a nebude, kdo by koupil.
Dtr 29 1 Tato jsou slova smlouvy, kteráž přikázal Hospodin Mojžíšovi učiniti s syny Izraelskými v zemi Moábské, mimo onu smlouvu, kterouž učinil s nimi na Orébě.
Dtr 29 2 I svolav Mojžíš všecken lid Izraelský, řekl jim: Vy sami viděli jste všechny věci, kteréž učinil Hospodin před očima vašimi v zemi Egyptské, Faraonovi, i všechněm služebníkům jeho, i vši zemi jeho,
Dtr 29 3 Zkušování veliká, kteráž viděly oči tvé, znamení i zázraky ty veliké.
Dtr 29 4 A však nedal vám Hospodin srdce k srozumění, a očí k vidění, a uší k slyšení až do tohoto dne.
Dtr 29 5 A vedl jsem vás čtyřiceti let po poušti, nezvetšela roucha vaše na vás, a obuv vaše neztrhala se na nohách vašich.
Dtr 29 6 Chleba jste nejedli, vína a nápoje opojného jste nepili, abyste poznali, že já jsem Hospodin Bůh váš.
Dtr 29 7 A když jste přišli na toto místo, vytáhl Seon, král Ezebon, a Og, král Bázan, proti nám k boji, a porazili jsme je,
Dtr 29 8 A vzali jsme zemi jejich, i dali jsme ji v dědictví pokolení Rubenovu a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova.
Dtr 29 9 Ostříhejtež tedy slov smlouvy této a čiňte je, aby se vám šťastně vedlo všechno, což byste činili.
Dtr 29 10 Vy všickni dnes stojíte před Hospodinem Bohem svým, knížata vaše v pokoleních vašich, starší vaši a úředníci vaši, všickni muži Izraelští,
Dtr 29 11 Dítka vaše i ženy vaše, i příchozí vaši, kteříž bydlí u prostřed stanů vašich, i ten, kterýž dříví seká, i ten, kterýž váží vodu,
Dtr 29 12 Abyste vešli v smlouvu Hospodina Boha svého, a v přísahu jeho, v kteroužto smlouvu Hospodin Bůh tvůj dnes vchází s tebou,
Dtr 29 13 Aby tě sobě dnes postavil za lid, a on byl tobě za Boha, jakož mluvil tobě, a jakož s přísahou zaslíbil otcům tvým, Abrahamovi, Izákoví a Jákobovi.
Dtr 29 14 A ne s vámi samými činím smlouvu tuto a přísahu tuto,
Dtr 29 15 Ale i s každým tím, jenž tuto dnes s námi stojí před Hospodinem Bohem naším, i s tím, jehož není tuto dnes s námi.
Dtr 29 16 Nebo vy víte, kterak jsme bydlili v zemi Egyptské, a kterak jsme šli prostředkem těch národů, až jsme naskrze prošli.
Dtr 29 17 A viděli jste ohavnosti jejich i modly jejich, dřevo i kámen, stříbro i zlato, kteréž jest při nich.
Dtr 29 18 Hleďtež, ať nebývá mezi vámi muže, aneb ženy, aneb čeledi, aneb pokolení, jehož by srdce odvrátilo se dnes od Hospodina Boha našeho, a šel by sloužiti bohům těch národů; ať nebývá mezi vámi kořene plodícího jed a hořkost.
Dtr 29 19 I stalo by se, že uslyše takový slova zlořečení tohoto, dobrořečil by sobě v srdci svém, řka: Pokoj mítí budu, bychť pak i chodil podle žádosti srdce svého; i přidal by opilou žízňivě.
Dtr 29 20 Nechceť Hospodin odpustiti takovému, nebo tehdaž rozpálí se prchlivost Hospodinova a zuřivost jeho proti takovému člověku, tak že připadne na něj všeliké zlořečení, o kterémž psáno jest v knize této; i vyhladí Hospodin jméno jeho pod nebem.
Dtr 29 21 A odloučí jej Hospodin s jeho zlým ode všech pokolení Izraelských, vedlé všech zlořečení smlouvy zapsané v této knize zákona,
Dtr 29 22 Tak že řekne věk potomní, synové vaši, kteříž povstanou po vás, i cizozemec, kterýž přijde z země daleké, (když uzzí rány země této, i neduhy její, kteréž uvedl na ni Hospodin,
Dtr 29 23 Sirou a solí vypálenou všechnu tu zemi, a že se nemůž síti, ani co vzcházeti, ani jaké byliny růsti na ní, rovně jako na místě, kdež jest podvrácena Sodoma a Gomora, Adama a Seboim, kteréž podvrátil Hospodin v hněvě svém a v prchlivosti své),
Dtr 29 24 Řeknou všickni národové: Proč jest tak učinil Hospodin zemi této? Kteraký jest to hněv prchlivosti jeho náramné?
Dtr 29 25 A bude odpovědíno: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha otců svých, kterouž učinil s nimi, když je vyvedl z země Egyptské.
Dtr 29 26 Nebo odcházejíce, sloužili bohům cizím a klaněli se jim, bohům, kterýchž neznali, kteříž se s nimi také ničímž dobrým nezdělili.
Dtr 29 27 I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na tu zemi, tak že uvedl na ni všechno zlořečení zapsané v knize této.
Dtr 29 28 Protož vyplnil je Hospodin z země jejich v hněvě, v rozpálení a v

prchlivosti veliké, a vyvrhl je do země jiné, jakž to ukazuje dnešní den.
Dtr 29 29 Věci skryté jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevené ty jsou naše
a synů našich, abychom plnili všechna slova zákona tohoto.
Dtr 30 1 Když pak přijdou na tě všechna slova tato, požehnání i zlořečenství,
kterážť jsem předložil, a rozpomeš se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do
kterýchž by tě rozehnal Hospodin Bůh tvůj,
Dtr 30 2 A obrátě se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem,
jakž já přikazuji tobě dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vsí duše své:
Dtr 30 3 Tehdy přivede zase Hospodin Bůh tvůj zajaté tvé a smiluje se nad
tebou, a obrátě se, shromáždí tě ze všech národů, mezi něž rozptýlil tě Hospodin Bůh tvůj.
Dtr 30 4 Byť pak někdo z tvých i na konec světa zahrán byl, odtud zase
shromáždí tě Hospodin Bůh tvůj, a odtud půjme tě,
Dtr 30 5 A uvede tě zase Hospodin Bůh tvůj do země, kterouž dědičně vládli
otcové tvoji, a opanuješ ji, a dobřeť učiní a rozmnoží tě více nežli otce tvé.
Dtr 30 6 A obřeže Hospodin Bůh tvůj srdce tvé a srdce semene tvého, abys
miloval Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, abys živ byl.
Dtr 30 7 všechna pak zlořečenství tato obrátí Hospodin Bůh tvůj na nepřátele tvé
a na ty, jenž v nenávisti měli tebe, a protivili se tobě.
Dtr 30 8 Ty tedy obrátě se, když poslouchati budeš hlasu Hospodina Boha svého,
a činiti všechna přikázání jeho, kteráž já tobě dnes přikazuji:
Dtr 30 9 Dát Hospodin Bůh tvůj prospěch při všem díle rukou tvých, v plodu
života tvého i v plodu dobytka tvého, a v úrodách země tvé, tobě k dobrému. Nebo zase veseliti
se bude Hospodin z tebe, dobře čině tobě, jakož veselil se z otců tvých,
Dtr 30 10 Jestliže bys však poslouchal hlasu Hospodina Boha svého, a ostříhal
přikázání jeho a ustanovení jeho, napsaných v knize zákona tohoto, když bys se obrátil k
Hospodinu Bohu svému celým srdcem svým a celou duší svou.
Dtr 30 11 Nebo přikázání toto, kteréž přikazuji tobě dnes, není skryté před
tebou, ani vzdálené od tebe.
Dtr 30 12 Není na nebi, abys řekl: Kdo nám vstoupí do nebe, aby vezma, přinesl a
oznámil je nám, abychom je plnili?
Dtr 30 13 Ani za mořem jest, abys řekl: Kdo se nám přeplaví za moře, aby je
přinesl a oznámil nám, abychom plnili je?
Dtr 30 14 Ale velmi blízko tebe jest slovo, v ústech tvých a v srdci tvém, abys
činil to:
Dtr 30 15 (Hle, předložil jsem tobě dnes život a dobré, smrt i zlé),
Dtr 30 16 Což já přikazuji tobě dnes, abys miloval Hospodina Boha svého, chodě
po cestách jeho a ostříhaje přikázání jeho, ustanovení a soudů jeho, abys živ jsa, rozmnožen
byl, a požehnal tobě Hospodin Bůh tvůj v zemi, do kteréž jdeš, abys ji dědičně obdržel.
Dtr 30 17 Pakli se odvrátí srdce tvé, a nebudeš poslouchati, ale přiveden jsa k
tomu, klaněti se budeš bohům cizím a jim sloužiti:
Dtr 30 18 Ohlašuji vám dnes, že jistotně zahynete, aniž prodlíte dnů svých v
zemi, do kteréž se přes Jordán běřeš, abys ji dědičně obdržel.
Dtr 30 19 Osvědčuji proti tobě dnes nebem a zemí, žeť jsem život i smrt
předložil, požehnání i zlořečenství; vyvolíž sobě tedy život, abys živ byl ty i símě tvé,
Dtr 30 20 A miloval Hospodina Boha svého, poslouchaje hlasu jeho a přidrže se
jeho, (nebo on jest život tvůj, a dlouhost dnů tvých), abys bydlil v zemi, kterouž s přísahou
zaslíbil Hospodin otcům tvým Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že jim ji dá.
Dtr 31 1 Přišel tedy Mojžíš, mluvil slova ta ke všemu Izraelovi,
Dtr 31 2 A řekl jim: Ve stu a ve dvaceti letech jsem dnes, nemohuť již více
vycházeti a vcházeti; a také řekl Hospodin ke mně: Nepřejdeš Jordánu tohoto.
Dtr 31 3 Hospodin Bůh tvůj předcházející tebe vyhladí ty národy od tváři tvé, a
ty dědičně je opanuješ, a Jozue tento půjde před tebou, jakož řekl Hospodin.
Dtr 31 4 I učiní Hospodin jim, jakož učinil Seonovi a Ogovi králům Amorejským a
zemi jejich, kteréž vyhladil.
Dtr 31 5 Protož když je dá Hospodin vám, tedy učiníte jim vedlé každého
přikázání, kteréž jsem přikázal vám.
Dtr 31 6 Buďte silní a zmužile se mějte, nebojte se, ani se lekejte tváři
jejich, nebo Hospodin Bůh tvůj, on jde s tebou, neopustíť a nezanechá tebe.
Dtr 31 7 Tedy povolal Mojžíš Jozue a řekl jemu před očima všeho Izraele: Budiž
silný a zmužile se měj, nebo ty vejdeš s lidem tímto do země, kterouž s přísahou zaslíbil
Hospodin otcům jejich, že ji dá jim, a ty ji rozdělíš jim v dědictví.
Dtr 31 8 Hospodin pak předcházející tě, onť bude s tebou, neopustí tě, aniž tě
zanechá; neboj se, ani se strachuj.
Dtr 31 9 I napsal Mojžíš zákon tento a dal jej kněžím, synům Lévi, kteříž
nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, a všechněm starším Izraelským,
Dtr 31 10 A přikázal jim Mojžíš, řka: Každého léta sedmého, v jistý čas léta
odpuštění, v svátek stanů,
Dtr 31 11 Když přijde všecken Izrael a postaví se před Hospodinem Bohem tvým na
místě, kteréž by vyvolil, čísti budeš zákon tento přede vším Izraelem v uších jejich,
Dtr 31 12 Shromáždě lid, muže i ženy, i děti, i příchozí své, kteříž jsou v
branách tvých, aby slyšice, učili se a báli se Hospodina Boha vašeho, a hleděli činiti všechna
slova zákona tohoto.

Dtr 31 13 Synové také jejich, kteříž ještě toho nepoznali, ať slyší a učí se báti Hospodina Boha vašeho po všechny dny, v nichž živi budete na zemi, do níž, přejdouce Jordán, vejdete, abyste ji dědičně obdrželi.

Dtr 31 14 I řekl Hospodin Mojžíšovi: Aj, již se přiblížili dnové tvoji, abys umřel. Povol Jozue, a postavte se oba v stánku úmluvy, a přikáži jemu. Šel tedy Mojžíš a Jozue, a postavili se v stánku úmluvy.

Dtr 31 15 I ukázal se Hospodin v stánku v sloupě oblakovém, a postavil se sloup oblakový nade dveřmi stánku.

Dtr 31 16 Řekl pak Hospodin Mojžíšovi: Aj, ty již usneš s otci svými, potom lid tento vstane, smilniti bude, následuje bohů cizozemců země této, do níž vchází, aby bydlil u prostřed ní; tu mne opustí a zruší smlouvu mou, kterouž jsem učinil s ním.

Dtr 31 17 Protož rozhněvá se na něj prchlivost má v ten den, a opustím je, i skryji tvář svou od nich, a bude sežrán, i přijdou na něj mnohé věci zlé a úzkosti. I řekne v ten den: Zdaliž ne proto přišly na mne tyto zlé věci, že Bůh můj není u prostřed mne?

Dtr 31 18 Já pak daleko skryji tvář svou v ten den pro všechno to zlé, kteréž páchal, jakž se obrátil k bohům cizím.

Dtr 31 19 Protož nyní napište sobě píseň tuto, a uč jí syny Izraelské; vlož ji v ústa jejich, aby ta píseň byla mi za svědka proti synům Izraelským.

Dtr 31 20 Nebo uvedu jej do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jeho, oplývající mlékem a strdí, kdežto bude jísti a nasytí se a ztuchne. Tehdy obrátí se k bohům cizím a sloužiti bude jim, i popudí mne a zruší smlouvu mou.

Dtr 31 21 A když přijdou na něj mnohé zlé věci a úzkosti, tehdy bude jemu tato píseň na svědectví, (nebo nepřijde v zapomenutí, aniž odejde od úst semene jeho). Známt' zajisté myšlení jeho, a co on ještě dnes činiti bude, prvé nežli jej uvedu do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil.

Dtr 31 22 Tedy napsal Mojžíš tu píseň v ten den a učil jí syny Izraelské.

Dtr 31 23 Potom dal přikázání Jozue, synu Nun, řka: Budiž silný, a měj se zmužile, nebo ty uvedeš syny Izraelské do země, kterouž jsem jim s přísahou zaslíbil, a já budu s tebou.

Dtr 31 24 Stalo se pak, když napsal Mojžíš slova zákona tohoto v knize, a dokonat je,

Dtr 31 25 že přikázal Levítům, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodinovy, řka:

Dtr 31 26 Vezměte tu knihu zákona a vložte ji v straně truhly smlouvy Hospodina Boha vašeho, ať jest tam proti vám na svědectví.

Dtr 31 27 Nebo já znám zpouřivost tvou a zatvrdilost šíje tvé. Aj, poněvadž, když jsem já ještě živ nyní s vámi, zpuřní jste bývali Hospodinu, čím tedy více, když já umru?

Dtr 31 28 Shromážďte ke mně všechny starší pokolení svých a správce vaše, abych mluvil v uši jejich slova tato, a osvědčil proti nim nebem i zemí.

Dtr 31 29 Nebo vím, že po mé smrti velmi porušíte se a vystoupíte z cesty, kterouž jsem přikázal vám; pročez přijde na vás toto zlé v posledních dnech, když byste činili to, což se nelíbí Hospodinu, popouzejíce ho dílem rukou svých.

Dtr 31 30 Mluvil tedy Mojžíš v uši všeho shromáždění Izraelského slova písně této, až je i dokonat.

Dtr 32 1 Pozorujte nebesa a mluviti budu, poslyš i země výmluvností úst mých.

Dtr 32 2 Sstupiž jako déšť naučení mé, spadniž jako rosa výmluvnost má, jako tichý déšť na mladistvou travu, a jako přívál na odrostlou bylinu,

Dtr 32 3 Nebo jméno Hospodino slavi ti budu. Vzdejtež velebnost Bohu našemu,

Dtr 32 4 Skále té, jejíž skutkové jsou dokonalí, nebo všechny cesty jeho jsou spravedlivé. Bůh silný, pravdomluvný, a není nepravosti v něm, spravedlivý a přímý jest.

Dtr 32 5 Ale pokolení převrácené a zavilé zpronevěřilo se jemu mrzkostí vlastní svou, jakáž vzdálena jest od synů jeho.

Dtr 32 6 Tím-liž jste se odplacovati měli Hospodinu, lide blázniví a nemoudří? Zdaliž on není otec tvůj, kterýž tě sobě dobyl? On učinil tebe a utvrdil tě.

Dtr 32 7 Rozpomeň se na dny staré, považte let každého věku; vzeptej se otce svého, a oznámí tobě, starců svých, a povědí tobě.

Dtr 32 8 Když dědictví rozděloval Nejvyšší národům, když rozsadil syny Adamovy, rozměřil meze národům vedlé počtu synů Izraelských.

Dtr 32 9 Nebo díl Hospodinův jest lid jeho, Jákob provazec dědictví jeho.

Dtr 32 10 Nalezl jej v zemi pusté, a na poušti veliké a hrozné; vůkol vedl jej, vyučil jej, a ostrihal ho, jako zřitelnice oka svého.

Dtr 32 11 Jako orlice ponouká orličátek svých, sedí na mladých svých, roztahuje křídla svá, běře je, a nosí je na křídlech svých:

Dtr 32 12 Tak Hospodin sám vedl jej, a nebylo s ním boha cizozemců.

Dtr 32 13 Zprovodil jej na vysoká místa země, aby jedl úrody polní, a učinil, aby ssál med z skály, a olej z kamene přetvrdého,

Dtr 32 14 Máslo od krav a mléko od ovcí, s nejučnejšími beránky a skopci z Bázan a kozly s jádrem zrn pšenických, a červené víno výborné aby pil.

Dtr 32 15 Takž Izrael ztuchne, zpíčil se; vytyl jsi a ztlustl, tukem jsi obrostl; i opustil Boha stvořitele svého, a zlehčil sobě Boha spasení svého.

Dtr 32 16 K horlení popudili ho cizími bohy, ohavnostmi zdražдили jej.

Dtr 32 17 Obětovali ďáblům, ne Bohu, bohům, jichž neznali, novým, kteříž z blízka přišli, jichžto se nic nestrašili otcové vaši.

Dtr 32 18 Na skálu, kteráž zplodila tě, zapomenul jsi; zapomněl jsi na Boha silného, stvořitele svého.

Dtr 32 19 To když viděl Hospodin, popudil se hněvem proti synům a dcerám svým,

Dtr 32 20 A řekl: Skryji před nimi tvář svou, podívám se posledním věcem jejich; nebo národ převrácený jest, synové, v nichž není žádné víry.

Dtr 32 21 Oniť jsou mne popudili k horlení skrze to, což není Bůh silný, rozhněvali mne svými marnostmi. I jáť popudím jich k závisti skrze ty, kteříž nejsou lid, skrze národ bláznivý k hněvu jich popudím.

Dtr 32 22 Nebo oheň zápalen jest v prchlivosti mé, a hořeti bude až do nejhlubšího pekla, a šíře zemi i úrody její, a zapálí základy hor.

Dtr 32 23 Shromáždím na ně zlé věci, střely své vystřílím na ně.

Dtr 32 24 Hladem usvadnou, a neduhy pálcivými a nakažením morním přehořkým žráni budou; také zuby šelm pošli na ně s jedem hadů zemských.

Dtr 32 25 Meč uvede sírobu vně, a v pokojích bude strach, tak na mládenci jako panně, dítěti prsí požívajícím i muži šedivém.

Dtr 32 26 Ano, řekl bych: Rozptýlím je po koutech, rozkáži přestati mezi lidmi paměti jejich,

Dtr 32 27 Bych se pýchy nepřítelů neobával, aby spatřice to nepřátelé jejich, neřekli: Ruka naše nepřemožená byla, neučinilť jest Hospodin ničeho z těch věcí.

Dtr 32 28 Nebo národ ten nesmyslný jest a nemající rozumnosti.

Dtr 32 29 Ó by moudří byli, rozumělť by tomu, prohlédali by na poslední věci své.

Dtr 32 30 Jak by jich jeden honiti mohl tisíc, a dva pryč zahnatí deset tisíců? Jediné že Bůh skála jejich prodal je, a Hospodin vydal je.

Dtr 32 31 Nebo Bůh skála naše není jako skála jejich, což nepřátelé naši sami souditi mohou.

Dtr 32 32 Nebo z kmene Sodomského kmen jejich, a z réví Gomorských hroznové jejich, hroznové jedovatí, zrní hořkosti plné.

Dtr 32 33 Jed draků víno jejich, a jed lýtý nejedovatějšího hada.

Dtr 32 34 Zdalíž to není schováno u mne? zapečetěno v pokladnicích mých?

Dtr 32 35 Máť jest pomsta a odplata, časemť svým klesne noha jejich; nebo blízko jest den zahynutí jejich, a budoucí věci zlé rychle připadnou na ně.

Dtr 32 36 Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a nad služebníky svými lítost míti bude, když uźří, že odešla síla, a že jakož zajatý tak i zanechaný s nic býti nemůže.

Dtr 32 37 I dí: Kde jsou bohové jejich? skála, v níž nadějí měli?

Dtr 32 38 Z jejichžto obětí tuk jídali, a víno z obětí jejich mokrych píjeli? Nechať vstanou a spomohou vám, nechtě vám skrejši jest skála ta.

Dtr 32 39 Pohleďtež již aspoň, že já jsem, já jsem sám, a že není Boha kromě mé. Já mohu usmrtiti i obživiti, já raniti i uzdraviti, a není žádného, kdo by vytrhl z ruky mé.

Dtr 32 40 Nebo já pozdvihám k nebi ruky své, a pravím: Živ jsem já na věky.

Dtr 32 41 Jakž nabrousím ostří meče svého, a uchopí soud ruka má, učiním pomstu nad nepřátely svými, a těm, jenž v nenávisti mne měli, odplatím.

Dtr 32 42 Opojím střely své krví, a meč můj szere maso, a to krví raněných a zajatých, jakž jen začnu pomsty uvoditi na nepřátely.

Dtr 32 43 Veselte se pohané s lidem jeho, neboť pomstí krve služebníků svých, a uvede pomstu na nepřátely své, a očistí zemi svou a lid svůj.

Dtr 32 44 I přišel Mojžíš, a mluvil všechna slova písně této v uši lidu, on a Jozue, syn Nun.

Dtr 32 45 A když dokonal Mojžíš mluvení všech slov těch ke všemu množství Izraelskému,

Dtr 32 46 Řekl jim: Přiložtež srdce svá ke všechněm slovům, kteráž já dnes osvědčuji vám, a přikazte to synům svým, aby ostříhali všech slov zákona tohoto, a činili je.

Dtr 32 47 Nebo není daremné slovo, abyste jím pohrdnouti měli, ale jest život váš; a v slovu tom prodlíte dnů svých na zemi, kterouž abyste dědičně obdrželi, půjdete přes Jordán.

Dtr 32 48 Téhož dne mluvil Hospodin k Mojžíšovi, řka:

Dtr 32 49 Vstup na horu tuto Abarim, na vrch Nébo, kteráž jest v zemi Moábské naproti Jerichu, a spatř zemi Kananejskou, kterouž já dávám synům Izraelským právem dědičným.

Dtr 32 50 A umřeš na vrchu, na kterýž vejdeš, a připojen budeš k lidu svému, jako umřel Aron, bratr tvůj, na hoře řečené Hor, a připojen jest k lidu svému.

Dtr 32 51 Nebo jste zhřešili proti mně u prostřed synů Izraelských, při vodách odpírání v Kádes, na poušti Tsín, proto že jste neposvětili mne u prostřed synů Izraelských.

Dtr 32 52 Před sebou zajisté uźříš zemi tu, ale tam nevejdeš do země té, kterouž dávám synům Izraelským.

Dtr 33 1 Toto pak jest požehnání, kterýmž požehnal Mojžíš, muž Boží, synů Izraelských před svou smrtí,

Dtr 33 2 A řekl: Hospodin z Sinai přišel, a vzešel jim z Seir, zastkvěl se s hory Fáran, a přišel s desíti tisíci svatých, z jehožto pravice oheň zákona svítil jim.

Dtr 33 3 Jak velice miluješ lidi! Všickni svatí jeho jsou v ruce tvé, oni také přivinuli se k nohám tvým, vezmouť prospěch z výmluvností tvých.

Dtr 33 4 Zákon vydal nám Mojžíš, dědičný shromáždění Jákobovu,

Dtr 33 5 (Nebo byl v Izraeli jako král), když přední z lidu shromáždili se, i všecka pokolení Izraelská.

Dtr 33 6 Buď živ Ruben a neumírej, a muži jeho ať jsou bez počtu.

Dtr 33 7 Tolikéž poželhal i Judovi a řekl: Vyslyš, Hospodine, hlas Judův, a k lidu svému jej sprovoduj; ruce jeho budou bojovati za něj, a ty jemu spomáhati budeš proti nepřátelům jeho.

Dtr 33 8 O Lévi také řekl: Thumim tvé a urim tvé bylo, Pane, při muži svatém tvém, kteréhož jsi zkusil v pokušení, a kterýž podle tebe měl nesnáz při vodách Meribah.

Dtr 33 9 Kterýž řekl otci svému a matce své: Neohlédám se na vás; a bratři svých neznal, a o synech svých nevěděl; nebo ostříhají výmluvností tvých, a smlouvu tvou zachovávají.

Dtr 33 10 Vyučovati budou soudům tvým Jákoeba, a zákonu tvému Izraele, a klásti budou kadidlo před tvář tvou, a obět zápalnou na oltáři tvém.

Dtr 33 11 Požehnejž, Hospodine, rytěrování jeho, a v práci rukou jeho zalib se tobě. Zlomuj ledví nepřátel jeho a těch, kteříž ho nenávidí, aby nepovstali.

Dtr 33 12 A o Beniaminovi řekl: Milý jest Hospodinu, bezpečně s ním bydleti bude; ochraňovati jej bude každého dne, a mezi rameny jeho přebývati.

Dtr 33 13 O Jozefovi pak řekl: Požehnaná země jeho od Hospodina pro nejlepší věci nebeské, pro rosu a vrchoviště zespod se prýstící,

Dtr 33 14 A pro nejlepší úrody sluncem vyzralé, a pro nejlepší věci časem měsíců došlé,

Dtr 33 15 I pro rozkoše hor nejstarších, a pro rozkoše pahrbků věčných,

Dtr 33 16 Pro nejlepší věci země i plnost její, vyplývající z milosti ve kři přebývajícího. Přijdiž to požehnání na hlavu Jozefovu, a na vrch hlavy odděleného z jiných bratří jeho.

Dtr 33 17 Prvorozeného, vola toho krása veliká bude, a rohové jednorozce rohové jeho, jimiž on trkati bude národy napořád až do končin země. A toť jsou mnozí tisícové Efraimovi a tisícové Manassesovi.

Dtr 33 18 O Zabulonovi také řekl: Vesel se Zabulon u vycházení svém, a Izachar v staních svých.

Dtr 33 19 Lidi na horu Boží svolají, a budou obětovati oběti spravedlnosti; nebo hojnost mořskou ssáti budou, a skryté poklady v písku.

Dtr 33 20 Gádovi pak řekl: Požehnaný, kterýž rozšiřuje Gáda. Onť jakožto lev bydleti bude, a uchvátí rameno i s hlavou.

Dtr 33 21 Kterýž opatřil ho prvotinami; nebo tam podílem skrze vydavatele zákona ubezpečen jest. Protož poběřeť se s knížaty lidu, a spravedlnost Hospodinovu i soudy jeho s Izraelem vykonávati bude.

Dtr 33 22 O Danovi pak řekl: Dan jako lvíče lvové vyskakovati bude z Bázan.

Dtr 33 23 A Neftalimovi řekl: O Neftalíme, sytý přízní Páně, plný požehnání Hospodinova, západní a polední stranu přijmi za dědictví.

Dtr 33 24 O Asserovi také řekl: Asser požehnaný nad jiné syny, budeť milý bratřím svým, omočí v oleji nohu svou.

Dtr 33 25 Železo a měď pod šlepějemi tvými; pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.

Dtr 33 26 Nenít žádného, jako Bůh silný, ó Izraeli, kterýž se vznáší na nebesích ku pomoci tobě, a u velebnosti své na oblacích nejvyšších.

Dtr 33 27 Ochraňovať tě buď Bůh věčný, a zespod ramena věčnosti, kterýž vyžene nepřátele před tebou, aneb řekne: vyhlad je.

Dtr 33 28 Aby sám bezpečně bydlil Izrael, rodina Jákoebova, a to v zemi obilím a vínem oplývající, jehož nebesa také i rosu vydávati budou.

Dtr 33 29 Blahoslavený jsi, Izraeli. Kdo jest podobný tobě, lide vysvobozený skrze Hospodina, jenž jest pavezá spomožení tvého a meč důstojnosti tvé? Tvoji zajisté nepřátele ponížení budou, ale ty po všech vyvýšenostech jejích šlapati budeš.

Dtr 34 1 Tedy vstoupil Mojžíš z rovin Moábských na horu Nébo, na vrch hory, kteráž jest proti Jerichu, a ukázal jemu Hospodin všecku zemi Galád až do Dan,

Dtr 34 2 I všecku Neftalím, a zemi Efraim a Manasse, a všecku zemi Juda až k moři nejdalšímu,

Dtr 34 3 Polední také stranu a roviny údolí Jericha, města palmovím osazeného, až do Segor.

Dtr 34 4 A řekl jemu Hospodin: Tato jest země, kterouž s přísahou zaslíbil jsem Abrahamovi, Izákovi a Jákoebovi, řka: Semeni tvému dám ji. Způsobil jsem to, abys ji viděl očima svými, však do ní nevejdeš.

Dtr 34 5 I umřel tam Mojžíš, služebník Hospodinův, v zemi Moábské, vedlé řeči Hospodinovy.

Dtr 34 6 A pochoval jej v Gai, v zemi Moábské naproti Betfegor, a žádný nezvěděl o jeho hrobu až do tohoto dne.

Dtr 34 7 Byl pak Mojžíš ve stu a dvacíti letech, když umřel, a nepošly oči jeho, aniž síla odešla od něho.

Dtr 34 8 I plakali synové Izraelští Mojžíše na rovinách Moábských třidceti dní, a vyplnění jsou dnové pláče a kvílení nad Mojžíšem.

Dtr 34 9 Jozue pak, syn Nun, naplněn jest duchem moudrosti; nebo byl vložil Mojžíš ruce své na něj. I poslouchali ho synové Izraelští, a činili, jakož přikázal Hospodin

skrze Mojžíše.

Dtr 34 10 Ale nepovstal více prorok v Izraeli podobný Mojžíšovi, (kteréhož by tak znal Hospodin tvář v tvář),
 Dtr 34 11 Ve všech znameních a zázracích, pro něž poslal jej Hospodin, aby činil je v zemi Egyptské, před Faraonem a přede všechněmi služebníky jeho, a vší zemí jeho,
 Dtr 34 12 Také i ve všech skutcích ruky silné, a ve všeliké hrůzi veliké, kteréžto věci činil Mojžíš před očima všeho Izraele.
 Jsh 1 1 Stalo se pak po smrti Mojžíše, služebníka Hospodínova, že mluvil Hospodin k Jozue, synu Nun, služebníku Mojžíšovu, řka:
 Jsh 1 2 Mojžíš, služebník můj, umřel; protož nyní vstaň, přejdi Jordán tento, ty i všecken lid tento, a jdi do země, kterouž já dávám synům Izraelským.
 Jsh 1 3 Každé místo, po kterémž šlapati budete nohama svýma, dal jsem vám, jakož jsem mluvil k Mojžíšovi.
 Jsh 1 4 Od pouště a Libánu toho až k řece veliké, řece Eufrates, všecka země Hetejská až do moře velikého na západ slunce bude pomezí vaše.
 Jsh 1 5 Neostojí žádný před tebou po všechny dny života tvého; jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou; nenechám tebe samého, aniž tě opustím.
 Jsh 1 6 Posilniž se a zmužile se měj, nebo ty uvedeš v dědictví lidu tomuto zemi, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, že ji dám jim.
 Jsh 1 7 Toliko posilň se a udatně sobě počínej, abys ostříhal a činil všecko podle zákona, kterýž přikázal tobě Mojžíš, služebník můj; neuchyluj se od něho na pravo ani na levo, abys byl opatrný ve všem, k čemuž se obrátíš.
 Jsh 1 8 Neodejdet kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemýšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všecko podle toho, což psáno jest v něm; nebo tehdaž šťastný budeš na cestách svých, a tehdaž opatrný budeš.
 Jsh 1 9 Zdalíž jsem nepřikázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš.
 Jsh 1 10 Tedy přikázal Jozue správcům lidu, řka:
 Jsh 1 11 Projděte skrze tábor a přikážete lidu, řkouce: Nachystejte sobě potravu, nebo po třech dnech půjdete přes Jordán tento, abyste vejdouce, opanovali zemi, kterouž Hospodin Bůh váš dává vám k dědičnému vládařství.
 Jsh 1 12 Rubenovu pak pokolení a Gádovu, a polovici pokolení Manassesova mluvil Jozue, řka:
 Jsh 1 13 Pomněte na to, co vám přikázal Mojžíš služebník Hospodinův, když řekl: Hospodin Bůh váš způsobil vám odpočinutí, že vám dal zemi tuto.
 Jsh 1 14 Ženy vaše, dítky vaše i dobytek váš nechtě zůstanou v zemi, kterouž dal vám Mojžíš s této strany Jordánu, vy pak jděte vojensky zpořádání před bratřími svými, kteříkoli jste muži silní, a pomáhejte jim,
 Jsh 1 15 Dokudž nedá odpočinutí Hospodin bratřím vašim jako i vám, a neobdrží dědičně také i oni země, kterouž Hospodin Bůh váš dává jim. Potom navrátíte se do země dědictví svého, kterouž dal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, s této strany Jordánu, k východu slunce, a dědičně vlásti jí budete.
 Jsh 1 16 I odpověděli k Jozue, řkouce: Všecko, což jsi nám rozkázal, učiníme, a kamžkoli pošleš nás, půjdeme.
 Jsh 1 17 Rovně jakž jsme poslouchali Mojžíše, tak poslouchati budeme tebe; jediné nechtě jest Hospodin Bůh tvůj s tebou, jako byl s Mojžíšem.
 Jsh 1 18 Kdo by koli odporný byl rozkázání tvému, a neposlouchal by řečí tvých ve všech věcech, kteréž bys přikázal jemu, umřet; toliko posilň se a zmužile se měj.
 Jsh 2 1 Poslal pak byl Jozue, syn Nun, z Setim dva muže špehéře tajně, řka: Jděte, shlédněte zemi, zvláště Jericho. I šli a vešli do domu ženy nevěstky, jejíž jméno bylo Raab, a odpočinuli tu.
 Jsh 2 2 Ale jakž oznámeno bylo králi Jericha a povědino: Aj, muži přišli sem této noci z synů Izraelských, aby shlédli zemi,
 Jsh 2 3 Tedy poslal král Jericha k Raab, řka: Vyveď muže, kteříž přišli k tobě, a vešli do domu tvého, nebo k vyšpehování vší země přišli.
 Jsh 2 4 (Pojavši pak žena ty dva muže, skryla je.) Kteráž odpověděla: Pravda jest, přišliť jsou ke mně muži, ale nevěděla jsem, odkud jsou.
 Jsh 2 5 A když bránu zavírali měli v soumrak, vyšli muži ti, a nevím, kam jsou šli; hoňte je rychle, nebo dostihnete jich.
 Jsh 2 6 Ale ona rozkázala jim vstoupiti na střechu, a skryla je v pazdeří lněném, kteréž byla skladla na střeše.
 Jsh 2 7 Muži pak vyslaní honili je cestou Jordánskou až k brodům; a zavřína jest brána, jakž vyšli ti, kteříž je honili.
 Jsh 2 8 Prvé pak, než usnuli špehéři, vstoupila k nim ona na střechu,
 Jsh 2 9 A řekla mužům těm: Víím, že Hospodin dal vám zemi tuto, nebo připadl na nás strach váš, tak že oslábli všickni obyvatelé země před tváří vaší.
 Jsh 2 10 Slyšeli jsme zajisté, jak vysušil Hospodin vody moře Rudého před tváří vaší, když jste vyšli z Egypta, a co jste učinili dvěma králům Amorejským, kteříž byli za Jordánem, Seonovi a Ogovi, kteréž jste zahladili jako proklaté.
 Jsh 2 11 Což když jsme uslyšeli, osláblo srdce naše, aniž zůstává více v kom duše před tváří vaší, nebo Hospodin Bůh váš jest Bůh na nebi svrchu, i na zemi dole.
 Jsh 2 12 Nyní tedy, prosím, přísáhněte mi skrze Hospodína, poněvadž jsem

učinila vám milosrdenství, že i vy učiníte s domem otce mého milosrdenství, a dáte mi znamení jisté,

Jsh 2 13 Že budete živiti otce mého i matku mou, bratří mé i sestry mé a všecko, cožkoli jejich jest, a vysvobodíte duše naše od smrti.

Jsh 2 14 I řekl jí muži ti: Duše naše za vás nechť jsou na smrt; jestliže však nepronesete řeči naší této, takť se jistě stane, že když nám dá Hospodin zemi tuto, tehdy učiníme s tebou milosrdenství a pravdu.

Jsh 2 15 Protož spustila je oknem po provazu; nebo dům její byl při zdi městské, a na zdi ona bydlila.

Jsh 2 16 I řekla jim: Jděte k této hoře, aby se nepotkali s vámi, kteříž vás honí, a krejte se tam za tři dni, až se oni zase navrátí, a potom půjdete cestou svou.

Jsh 2 17 Tedy řekli muži k ní: Prosti budeme od této přísahy tvé, kterouž jsi zavázala nás,

Jsh 2 18 Jestliže, když vejdemo do země, neuvážeš provázku tohoto z nití hedbáví červeného dvakrát barveného v tomto okně, jímž jsi nás spustila, také otce svého a matky své, i bratří svých, a všeho domu otce svého neshromáždíš-li k sobě do domu.

Jsh 2 19 Také kdo by vyšel ven ze dveří domu tvého, krev jeho bude na hlavu jeho, ale my budeme bez viny; a každého toho, kdož bude s tebou v domě, jestliže by se kdo rukou dotekl, krev jeho na hlavy naše připadní.

Jsh 2 20 Jestliže pak proneseš tuto řeč naši, budeme prosti od přísahy tvé, kterouž jsi nás zavázala.

Jsh 2 21 Odpověděla ona: Nechť jest tak, jakž jste řekli. I propustila je a odešli; i uvázala provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného v tom okně.

Jsh 2 22 Odšedše pak, přišli na horu, a pobýli tam za tři dni, dokudž se nenavrátili, kteříž je honili; nebo jich hledali ti, kteříž je honili po všech cestách, ale nic nenalezli.

Jsh 2 23 Ti pak dva muži sšedše s hory, navrátili se a přeplavili se přes Jordán; i přišli k Jozue, synu Nun, a vypravovali jemu všecko, co se s nimi dalo.

Jsh 2 24 A řekli k Jozue: Daltť jest Hospodin v ruce naše všecku zemi, nebo se zděsili všickni obyvatelé země tváři naší.

Jsh 3 1 Vstal pak Jozue velmi ráno, a hnuvše se z Setim, přišli až k Jordánu, on i všickni synové Izraelští, a přenocovali tu, prvé nežli šli přes něj.

Jsh 3 2 I stalo se, že třetího dne správcové šli prostředkem stanů,

Jsh 3 3 A přikazovali lidu, řkouce: Když uzříte truhlu smlouvy Hospodina Boha svého a kněží Levítské, ani ji nesou, vy také hnete se s místa svého a půjdete za ní,

Jsh 3 4 (A však místo mezi vámi a mezi ní bude okolo dvou tisíc loket míry obecné, nepřibližujte se k ní), abyste viděli cestu, kterouž byste jíti měli; nebo nešli jste tou cestou prvé.

Jsh 3 5 Řekl pak byl Jozue lidu: Posvěťtež se, zítra zajisté učiní Hospodin divné věci mezi vámi.

Jsh 3 6 Potom řekl Jozue kněžím těmi slovy: Vezměte truhlu smlouvy, a jděte před lidem. I vzali truhlu smlouvy a brali se před lidem.

Jsh 3 7 Nebo řekl byl Hospodin k Jozue: V tento den začnu tebe zvelebovati před očima všeho Izraele, aby poznali, že jakož jsem byl s Mojžíšem, tak budu s tebou.

Jsh 3 8 Protož ty přikaz kněžím, kteříž nosí truhlu smlouvy, a rci: Když vejdete na kraj vody Jordánské, zastavte se v Jordáně.

Jsh 3 9 Řekl také Jozue synům Izraelským: Přistupte sem, a slyšte slova Hospodina Boha vašeho.

Jsh 3 10 I řekl Jozue: Po tomto poznáte, že Bůh silný živý jest u prostřed vás, a že konečně vyžene od tváři vaší Kananejského, Hetejského, Hevejského, Ferezejského, Gergezejského, Amorejského a Jebuzejského:

Jsh 3 11 Aj, truhla smlouvy Panovníka vší země půjde před vámi přes Jordán.

Jsh 3 12 Protož nyní vezměte sobě dvanácte mužů z pokolení Izraelských, po jednom muži z každého pokolení.

Jsh 3 13 I bude, že hned jakž se zastaví kněží, nesoucí truhlu Hospodina Panovníka vší země, u vodě Jordánské, vody Jordánu rozdělí se, a vody tekoucí s vrchu zůstanou v jedné hromadě.

Jsh 3 14 Stalo se tedy, když se brať lid z stanů svých, aby šli přes Jordán, a kněží, kteříž nesli truhlu smlouvy, před nimi,

Jsh 3 15 A když ti, kteříž nesli truhlu, přišli až k Jordánu, a kněží, nesoucí truhlu, omočili nohy v kraji vod: (Jordán pak rozvodňuje se a vystupuje ze všech břehů svých v každý čas žně),

Jsh 3 16 Že se zastavily vody, kteréž s hůry přicházely, a shrnuly se v hromadu jednu velmi daleko od Adam města, kteréž leží k straně Sartan, kteréž pak odcházely k moři dolů, k moři slanému sešly a sběhly, a lid přešel naproti Jerichu.

Jsh 3 17 Stáli pak kněží, kteříž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy na suše u prostřed Jordánu, nehybajíce se, (a všecken Izrael šel po suše), až se lid všecken přepravil přes Jordán.

Jsh 4 1 I stalo se, když již všecken národ přešel Jordán, (nebo byl řekl Hospodin k Jozue, řka:

Jsh 4 2 Vezměte sobě z lidu dvanácte mužů, po jednom muži z každého pokolení,

Jsh 4 3 A přikážte jim, řkouce: Vezměte sobě odsud z prostřed Jordánu, s

místa, na němž stály nohy kněžské nepohnutě, dvanácte kamenů, a vynesť je s sebou, a skláďte v ležení, v kterémž přes tuto noc pozůstanete),

Jsh 4 4 Že povolav Jozue dvanácti mužů, kteréž k tomu zřídil z synů Izraelských, po jednom muži z každého pokolení,

Jsh 4 5 I řekl jim Jozue: Jděte před truhlou Hospodina Boha svého do prostřed Jordánu a vezměte sobě každý kámen jeden na rameno své, vedlé počtu pokolení synů Izraelských,

Jsh 4 6 Aby to bylo na znamení mezi vámi. Když by potom tázali se synové otců svých, řkouce: K čemu jsou vám ti kamenové?

Jsh 4 7 Odpovíte jim, že se rozdělily vody Jordánské před truhlou smlouvy Hospodinovy, (když, pravím, šla přes Jordán, rozdělily se vody Jordánské), i zůstávají kamenové tyto na památku synům Izraelským až na věky.

Jsh 4 8 I učinili synové Izraelští tak, jakž přikázal Jozue, a vzali dvanácte kamenů z prostředku Jordánu, jakož mluvil Hospodin k Jozue, vedlé počtu pokolení synů Izraelských, a přinesli je s sebou na první stanoviště, a tu je složili.

Jsh 4 9 Jozue také vyzdvihl dvanácte kamenů u prostřed Jordánu na místě, kdež stály nohy kněží nesoucích truhlu smlouvy, a byli tam až do tohoto dne.

Jsh 4 10 Kněží pak, jenž nesli truhlu, stáli u prostřed Jordánu, dokudž se nevyplnilo všeliké slovo, kteréž přikázal Hospodin Jozue, aby oznámil lidu podlé všeho, jakž byl přikázal Mojžíš Jozue. I pospíšil lid a přešli.

Jsh 4 11 Když pak již přešel všecken lid, přešla také truhla Hospodinova i kněží, an lid na to hledí.

Jsh 4 12 Přešli i synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova, vojensky zpořádaní před syny Izraelskými, jakož byl mluvil k nim Mojžíš.

Jsh 4 13 Okolo čtyřiceti tisíců oděných bojovníků šlo před Hospodinem k boji na roviny Jericha.

Jsh 4 14 V ten den zvelebil Hospodin Jozue před očima všeho Izraele. I báli se ho, jako se báli Mojžíše po všecky dny života jeho.

Jsh 4 15 Mluvil pak Hospodin k Jozue, řka:

Jsh 4 16 Prikáž kněžím, kteříž nesou truhlu svědectví, ať vystoupí z Jordánu.

Jsh 4 17 I přikázal Jozue kněžím, řka: Vystupte z Jordánu.

Jsh 4 18 Když pak vystupovali kněží, jenž nesli truhlu smlouvy Hospodinovy, z prostřed Jordánu, jakž jen vytrhli kněží nohy na sucho, navrátily se vody Jordánské k místu svému, a tekly předce jako i prvé ve všech březích svých.

Jsh 4 19 Vyšel pak lid z Jordánu desátého dne měsíce prvního, položili se v Galgala k straně východní Jericha;

Jsh 4 20 A dvanácte kamenů těch, kteréž vynesli z Jordánu, postavil Jozue v Galgalu.

Jsh 4 21 A mluvil k synům Izraelským takto: Když by se otázali potom synové vaši otců svých, řkouce: Co ti kamenové znamenají?

Jsh 4 22 Oznámíte synům svým a díte: Po suše přešel Izrael Jordán tento.

Jsh 4 23 Nebo vysušil Hospodin Bůh váš vody Jordánské před tváří vaší, až jste přešli, jakož učinil Hospodin Bůh váš moři Rudému, kteréž vysušil před tváří naší, až jsme přešli,

Jsh 4 24 Aby poznali všickni národové země ruku Hospodinovu, že silná jest, a abyste se báli Hospodina Boha vašeho po všecky dny.

Jsh 5 1 Stalo se pak, když uslyšeli všickni králové Amorejští, kteříž bydlili za Jordánem k západu, a všickni králové Kananejští, kteříž bydlili při moři, že vysušil Hospodin vody Jordánské před syny Izraelskými, dokudž ho nepřešli: zemdlelo srdce jejich, aniž zůstalo více v nich duše před tváří synů Izraelských.

Jsh 5 2 Toho času řekl Hospodin k Jozue: Udělej sobě nože ostré, a obřež opět syny Izraelské po druhé.

Jsh 5 3 I udělal sobě Jozue nože ostré, a obřezal syny Izraelské na pahrbku Aralot.

Jsh 5 4 Tato pak jest příčina, pro kterouž je obřezal Jozue, že všecken lid, kterýž byl vyšel z Egypta, pohlaví mužského, všickni muži bojovní zemřeli byli na poušti na cestě po vyjití z Egypta.

Jsh 5 5 Nebo obřezán byl všecken lid, kterýž byl vyšel, ale žádného z toho lidu, kterýž se zrodil na poušti, na cestě po vyjití z Egypta, neobřezali.

Jsh 5 6 (Nebo čtyřiceti let chodili synové Izraelští po poušti, dokudž nezahynul všecken národ mužů bojovních, kteříž byli vyšli z Egypta, ješto neposlouchali hlasu Hospodinova, jímžto zapřísáhl Hospodin, že neukáže jim země, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich, že ji nám dá, zemi oplývající mlékem a strdí.)

Jsh 5 7 Ale syny jejich, kteréž postavil na místo jejich, ty obřezal Jozue, že byli neobřezaní; nebo žádný jich neobřezoval na cestě.

Jsh 5 8 Když pak byl všecken lid obřezán, zůstali na místě svém v ležení, dokudž se nezhojili.

Jsh 5 9 I řekl Hospodin k Jozue: Dnes jsem odjal pohanění Egyptské od vás. A nazval jméno místa toho Galgal až do tohoto dne.

Jsh 5 10 Když pak ležení měli synové Izraelští v Galgala, slavili velikunoc čtrnáctého dne toho měsíce u večer, na rovinách Jericha.

Jsh 5 11 I jedli z úrod té země na zejtrí po velikonoci chleby nekvašené, a pražmu téhož dne.

Jsh 5 12 I přestala manna na zejtrí, když jedli z obilé té země, a již více neměli synové Izraelští manny, ale jedli z úrod země Kananejské toho roku.

Jsh 5 13 Stalo se pak, když byl Jozue na poli Jericha, že pozdvihl očí svých a viděl, an muž stojí naproti němu, maje v ruce meč dobytý. I šel Jozue k němu, a řekl jemu: Jsi-li náš, čili nepřátel našich?

Jsh 5 14 I odpověděl: Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel. I padl Jozue tváří svou na zem, a pokloniv se, řekl jemu: Co pán můj chce mluvití služebníku svému?

Jsh 5 15 Tedy odpověděl kníže vojska Hospodinova k Jozue: Szuj obuv svou s noh svých, nebo místo, na němž stojíš, svaté jest. I učinil tak Jozue.

Jsh 6 1 Jericho pak velmi pilně zavřino bylo pro strach synů Izraelských, a žádný nevycházel ven, ani tam nevcházel.

Jsh 6 2 I řekl Hospodin k Jozue: Aj, dal jsem v ruku tvou Jericho, a krále jeho s silnými muži jeho.

Jsh 6 3 Protož obcházeti budete město všickni muži bojovní, okolo města chodíce, jednou za den; tak učiníš po šest dní.

Jsh 6 4 Kněží pak sedm at nesou sedm trub z rohů beraních před truhlou; dne pak sedmého obejdete město sedmkrát, a kněží troubiti budou v trouby.

Jsh 6 5 A když zdlouha troubiti budou na roh beraní, jakž nejprvé uslyšíte hlas trouby, zkríkne všecken lid křikem velikým, i oboří se zed městská na místě svém, a vejde lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál.

Jsh 6 6 Tedy povolav Jozue, syn Nun, kněží, řekl jim: Vezměte truhlu smlouvy, a sedm kněží at vezmou sedm trub beraních před truhlou Hospodinovou.

Jsh 6 7 Řekl také lidu: Jděte a obejdete město, a zbrojní at jdou před truhlou Hospodinovou.

Jsh 6 8 A když to oznámil Jozue lidu, sedm kněží, nesouce sedm trub beraních, šli před truhlou Hospodinovou, a troubili v trouby; truhla také smlouvy Hospodinovy brala se za nimi.

Jsh 6 9 Zbrojní pak šli před kněžími, kteříž troubili na trouby, a ostatní šli za truhlou, jdouce a v trouby troubíce.

Jsh 6 10 (Lidu pak byl přikázal Jozue, řka: Nebudete křičeti, ani slyšán bude hlas váš, ani vyjde slovo z úst vašich až do dne toho, v němž řeknu vám: Křičte, i budete křičeti.)

Jsh 6 11 Tedy obešla truhla Hospodinova město vůkol jednou, a navrátili se do stanů a zůstali v nich.

Jsh 6 12 Opět povstal Jozue ráno a kněží nesli truhlu Hospodinovu.

Jsh 6 13 Sedm pak kněží, nesouce sedm trub beraních, předcházeli truhlu Hospodinovu, jdouce, a troubili v trouby; a zbrojní šli před nimi, a ostatní šli za truhlou Hospodinovou, když kněží šli, v trouby troubíce.

Jsh 6 14 I obešli město druhého dne opět, a navrátili se do stanů. Tak činili po šest dní.

Jsh 6 15 V den pak sedmý vstali, jakž zasvítávalo, a obešli město týmž způsobem sedmkrát; toliko toho dne obešli město sedmkrát.

Jsh 6 16 Stalo se pak, když po sedmé obcházeli, a kněží v trouby troubili, řekl Jozue lidu: Křičtež již, dalt jest Hospodin vám město.

Jsh 6 17 A budiž to město proklaté, ono i všecky věci, kteréž v něm jsou, Hospodinu; toliko Raab nevěstka at jest živa, ona i všickni, kteříž by s ní byli v domě, nebo skryla posly, kteréž jsme byli poslali.

Jsh 6 18 Avšak vystříhejte se od proklatého, abyste i vy nebyli učiněni proklati, berouce z proklatých věcí, a uvedli byste stany Izraelské v prokletí, a zkormoutili byste je.

Jsh 6 19 Všecko pak stříbro a zlato, a nádoby měděné a železné, svaté bude Hospodinu; na poklad Hospodinu složeno bude.

Jsh 6 20 Tedy křičel lid, když zatroubili v trouby. Nebo když slyšel lid hlas trub, křičeli i oni křikem velikým, i obořila se zed na místě svém. Tedy všel lid do města, jeden každý proti místu, kdež stál. I vzali je.

Jsh 6 21 A pohubili ostrostí meče jako proklaté všecko, což bylo v městě, od muže až do ženy, od dítěte až do starce, a až do vola, dobytčete i osla.

Jsh 6 22 Dvěma pak mužům, kteříž shlédli zemi, řekl Jozue: Vejděte do domu ženy nevěstky, a vyveďte ji odtud, i všecky věci, kteréž má, jakož jste jí přísáhli.

Jsh 6 23 I všedše mládenci špehéri, vyvedli Raab a otce jejího, i matku její a bratří její i všecko, což měla, a všecku rodinu její vyvedli, a nechali jich vně za stany Izraelskými.

Jsh 6 24 Město pak spálili ohněm, i všecko, což v něm bylo, stříbro však a zlato a nádoby měděné a železné složili na poklad v domě Hospodinově.

Jsh 6 25 Raab také nevěstku, a dům otce jejího i všecko, což měla, živé zůstavil Jozue; a bydlila v lidu Izraelském až do tohoto dne, nebo skryla posly, kteréž poslal Jozue k shlédnutí Jericha.

Jsh 6 26 Toho času vydal klatbu Jozue, řka: Zlořečený buď před Hospodinem muž ten, kterýž by povstal, aby stavěl město Jericho. V prvorozeném svém založí je, a v nejmenším postaví brány jeho.

Jsh 6 27 Byl pak Hospodin s Jozue, a rozhlásila se pověst o něm po vší zemi.

Jsh 7 1 Zhřešili pak synové Izraelští přestoupením při věcech proklatých; nebo Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záře, z pokolení Juda, vzal něco z věcí proklatých. Pročež rozpálila se prchlivost Hospodina na syny Izraelské.

Jsh 7 2 Nebo když poslal Jozue muže některé od Jericha do Hai, kteréž bylo blízko Betaven, k východní straně Bethel, a mluvil k nim, řka: Vstupte a shlédněte zemi, vstoupili tedy muži ti, a shlédli Hai.

Jsh 7 3 Kterížto navrátili se k Jozue, řekli jemu: Necht' nevstupuje všecken lid tento, okolo dvou tisíc mužů neb okolo tří tisíců mužů necht' vstoupí, a dobudout' Hai; neobtěžuj všeho lidu, vysílaje jej tam, nebo málo jest oněchno.

Jsh 7 4 Tedy vytáhlo jich z lidu tam okolo tří tisíc mužů, a utekli před muži města Hai.

Jsh 7 5 I zabili z nich obyvatelé Hai okolo třidceti a šesti mužů, a honili je od brány až k Sabarim, a porazili je, když s vrchu utíkali. I rozpustilo se srdce lidu, a bylo jako voda.

Jsh 7 6 Tedy Jozue roztrhl roucho své, a padl tváří svou na zem před truhlou Hospodinovou, a ležel až do večera, ano i starší Izraelští, a sypali prach na hlavy své.

Jsh 7 7 I řekl Jozue: Ach, Panovníče Hospodine, proč jsi kdy převedl lid tento přes Jordán, abys nás vydal v ruku Amorejského, tak aby nás zahubil? Ó kdybychom byli raději zůstali za Jordánem.

Jsh 7 8 Ó Pane, což mám říci, když již lid Izraelský utíká před nepřátely svými?

Jsh 7 9 Nebo uslyšíce Kananejští a všickni obyvatelé země, obklíčí nás vůkol, a vyhladí jméno naše z země. I což to učiníš jménu svému velikému?

Jsh 7 10 I řekl Hospodin k Jozue: Vstaň. Proč jsi padl na tvář svou?

Jsh 7 11 Zhřešil Izrael, tak že smlouvu mou přestoupili, kterouž jsem jim přikázal; nebo jsou i vzali z věcí proklatých, k tomu i ukradli, také i sklamali, nad to i odložili mezi nádoby svá.

Jsh 7 12 Protož nebudou moci synové Izraelští ostáti před nepřátely svými, utíkati budou před nepřátely svými, nebo poškvrnili se věcí proklatou. Nebudouť více s vámi, leč vyhladíte prokletí to z prostředku svého.

Jsh 7 13 Vstaň, posvět lidu a rci: Posvěťte se k zítřku; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Věc proklatá jest u prostřed tebe, Izraeli, nebudeš moci ostáti před nepřátely svými, dokudž neodejmeš prokletí toho z prostředku svého.

Jsh 7 14 Protož přistupovati budete ráno po pokoleních svých, a pokolení, kteréž ukáže Hospodin, přistupovati bude po rodech, takž rod, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po domích, a dům, kterýž ukáže Hospodin, přistupovati bude po osobách.

Jsh 7 15 Kdož pak postižen bude vinny věcí proklatou, ohněm spálen bude, on i všecko, což jeho jest, proto že přestoupil smlouvu Hospodinovu, a že učinil nešlechtnost v Izraeli.

Jsh 7 16 Vstav tedy Jozue ráno, kázal přistupovati Izraelovi po pokoleních jejich. I postiženo jest pokolení Judovo.

Jsh 7 17 Tedy když kázal přistupovati čeledem Juda, postižena jest čeled Záře. Potom kázal přistupovati čeledi Záře po osobách, a postižen jest Zabdi.

Jsh 7 18 I kázal přistupovati domu jeho po osobách, i postižen jest Achan, syn Charmi, syna Zabdi, syna Záře z pokolení Judova.

Jsh 7 19 I řekl Jozue Achanovi: Synu můj, dej, prosím, chválu Hospodinu Bohu Izraelskému, a vyznej se jemu, a oznam mi aspoň již, co jsi učinil, netaj již toho přede mnou.

Jsh 7 20 Tedy odpovídaje Achan k Jozue, řekl: Pravdať jest, já jsem zhřešil proti Hospodinu Bohu Izraelskému, tak že to a toto jsem učinil.

Jsh 7 21 Viděl jsem mezi loupeží plášť jeden Babylonský pěkný, a dvě stě lotů stříbra, a prut zlatý jeden, padesáte lotů ztíží, čehož požádv, vzal jsem to, a aj, jsou ty věci skryté v zemi prostřed stanu mého, a stříbro pod tím.

Jsh 7 22 Tedy poslal Jozue posly, kteříž běželi do stanu, a aj, bylo to skryto v stanu jeho, a stříbro pod tím.

Jsh 7 23 A vzavše to z stanu, přinesli k Jozue a ke všechněm synům Izraelským, a položili ty věci před Hospodinem.

Jsh 7 24 Vzav tedy Jozue a všecken Izrael s ním Achana, syna Záře, a stříbro i plášť, i prut zlatý, i syny jeho, i dcery jeho, voly a osly, dobytek i stan jeho i všecko, což měl, vyvedli je do údolí Achor.

Jsh 7 25 Kdež řekl Jozue: Proč jsi zkormoutil nás? Zkormutiž tebe Hospodin v tento den. I uházel jej všecken lid kamením, a spálili je ohněm, ukamenovavše je kamením.

Jsh 7 26 Potom nametali naň hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do tohoto dne; a tak odvrácen jest Hospodin od hněvu prchlivosti své. Protož nazváno jest jméno místa toho údolí Achor, až do dnešního dne.

Jsh 8 1 I řekl Hospodin k Jozue: Neboj se, ani se strachuj; pojmi s sebou všecken lid bojovný, a vstana, táhni k Hai. Aj, dal jsem v ruku tvou krále Hai a lid jeho, město i zemi jeho.

Jsh 8 2 A učiníš Hai a králi jeho, jako jsi učinil Jerichu a králi jeho, loupež však a dobytky jeho rozbitujete mezi sebe. Zdělejš sobě zálohy k městu po zadu.

Jsh 8 3 Tedy vstal Jozue a všecken lid bojovný, aby táhli k Hai. I vybral Jozue třidcet tisíců mužů velmi silných, a předeslal je v noci.

Jsh 8 4 A přikázal jim, řka: Šetřtež vy, kteříž uděláte zálohy městu po zadní

straně města, abyste nebyli příliš daleko od něho, ale buďte všickni pohotově.

Jsh 8 5 Já pak i všecken lid, kterýž se mnou jest, přitáhneme k městu. A když oni nám vyjdou vstříc, jako prvé, utíkatí budeme před nimi.

Jsh 8 6 Tedy honiti budou nás, až bychom poodvedli jich od města, (nebo řeknou: Utíkají před námi, jako prvé), utíkající před nimi.

Jsh 8 7 Vy mezi tím vyskočíte z záloh, a vyženete ostatní obyvatele města, nebo dá je Hospodin Bůh váš v ruku vaši.

Jsh 8 8 A když vezmete město, zapálíte je ohněm, podle slova Hospodínova učiníte; šetřtež toho, což jsem přikázal vám.

Jsh 8 9 I poslal Jozue, a oni šli k zálohám, a zůstali mezi Bethel a Hai, od západní strany Hai; Jozue pak zůstal té noci u prostřed lidu.

Jsh 8 10 Potom vstav Jozue velmi ráno, sečtl lid, i bral se napřed, on a starší Izraelští před lidem k Hai.

Jsh 8 11 Všecken také lid bojovný, kterýž byl s ním, táhnouce, přiblížili se, až přišli naproti městu, a položili se po straně půlnoční Hai; údolí pak bylo mezi nimi a mezi Hai.

Jsh 8 12 Vzal pak byl okolo pěti tisíc mužů, kteréž postavil v zálohách mezi Bethel a Hai, od západní stany města.

Jsh 8 13 I přiblížil se lid, totiž všecko vojsko, kteréž bylo od půlnoční strany města, a kteříž byli v zálohách jeho od západní strany města; a tak vtáhl Jozue noci té do prostřed údolí.

Jsh 8 14 I stalo se, že když je uzel král Hai, pospíšili, a ráno vstavše, vyšli lidé města vstříc Izraelovi k boji, on i všecken lid jeho toho času před rovinu; nevěděl pak, že zálohy udělány byly jemu po zadu města.

Jsh 8 15 I postoupil Jozue a všecken Izrael před nimi, a utíkali cestou pouště.

Jsh 8 16 I svolán jest všecken lid v městě, aby je honili. I honili Jozue, a vzdálili se od města svého,

Jsh 8 17 Tak že nezůstal žádný z obyvatelů Hai a Bethel, kdo by nevyšel, aby honil Izraele; a nechali města otevřeného, a honili Izraele.

Jsh 8 18 Řekl pak Hospodin k Jozue: Zdvihni korouhev, kterouž máš v rukou svých, proti Hai, nebo v ruce tvé dám je. I zdvihl Jozue korouhev, kterouž měl v ruce své, proti městu.

Jsh 8 19 Tedy, kteříž byli v zálohách, rychle vyskočili z místa svého, a běželi, když pozdvihl ruky své, a všedše do města, vzali je, a spěšně zapálili město ohněm.

Jsh 8 20 Muži pak města Hai ohlédše se nazpět, uzřeli, a aj, vstupoval dým města k nebi, a neměli místa k utíkání sem ani tam; nebo lid, kterýž utíkatí počal k poušti, obrátil se na ty, kteříž je honili.

Jsh 8 21 Jozue zajisté a všecken Izrael, když viděli, že z záloh vzali město, a že se vznáší dým města, obrátili se, a bili muže Hai.

Jsh 8 22 Onino také vyšli z města proti nim, a obklíčil Izrael nepřátely své, jedni odsud, druhí od onud; a zmordovali je, tak že žádný živ nezůstal ani neušel.

Jsh 8 23 Ale krále Hai jali živého, a přivedli ho k Jozue.

Jsh 8 24 Když pak pomordoval Izrael všecky obyvatele Hai v poli, totiž na poušti, kamž je honili, a padli ti všickni od ostrosti meče, až i zahlazení jsou: navrátil se všecken Izrael do Hai, a zmordovali ostatky jeho mečem.

Jsh 8 25 A bylo všech, kteříž padli v ten den, od muže až do ženy, dvanácte tisíců; všickni ti byli z Hai.

Jsh 8 26 Ale Jozue nespustil ruky své, kterouž vyzdvihl korouhev, dokudž nebyli zmordováni všickni obyvatelé Hai.

Jsh 8 27 Toľiko hovada a loupež města toho rozbitovali mezi sebou synové Izraelští podle slova Hospodínova, kteréž on přikázal Jozue.

Jsh 8 28 Tedy vypálil Jozue Hai, a položil je v hromadu věčnou a pustinu, až do tohoto dne.

Jsh 8 29 Krále pak Hai oběsil na dřevě, a nechal ho tam až do večera. A když zapadlo slunce, rozkázal Jozue, aby složili tělo jeho s dřeva, a povrhli je u brány města, a nametali na ně hromadu kamení velikou, kteráž trvá až do dnešního dne.

Jsh 8 30 Tedy vzdělal Jozue oltář Hospodinu Bohu Izraelskému na hoře Hébal,

Jsh 8 31 (Jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, synům Izraelským, jakož psáno jest v knize zákona Mojžíšova,) oltář z kamení celého, nad nímž nebylo zdviženo železo, a obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, obětovali i oběti pokojné.

Jsh 8 32 Napsal také tam na kameních výpis zákona Mojžíšova, kterýž psal před syny Izraelskými.

Jsh 8 33 Všecken pak Izrael a starší jeho, i správcové i soudcové jeho stáli po obou stranách truhly před kněžími Levitskými, kteříž nosili truhlu smlouvy Hospodínovy, tak cizí jako doma zrozený, polovice jich proti hoře Garizim, a polovice proti hoře Hébal, jakož byl prvé přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův, aby dobrořečil lidu Izraelskému nejprvé.

Jsh 8 34 A potom četl všecka slova zákona, požehnání i zlořečení, tak jakž psáno jest v knize zákona.

Jsh 8 35 Nebylo ani slova ze všeho, což přikázal Mojžíš, jehož by nečetl Jozue přede vším shromážděním Izraelským, i ženami i dětmi i příchozími, kteříž šli u prostřed nich.

Jsh 9 1 To když uslyšeli všickni králové, kteříž bydlili za Jordánem, na horách i na rovinách, a na všem břehu moře velikého naproti Libánu: Hetej ský, Amorej ský,

Kananejský, Ferezejský, Hevejský a Jebuzejský,
 Jsh 9 2 Sebrali se spolu, aby bojovali proti Jozue a proti Izraeli
 jednomyslně.

Jsh 9 3 Ale obyvatelé Gabaon uslyšavše, co učinil Jozue Jerichu a Hai,
 Jsh 9 4 učinili i oni chytře. Nebo odsedše, ukázali se, jako by zdaleka
 poslové byli, a vzali pytle staré na osly své, a kožené láhvice vinné vetché, zedrané a
 zzašívané,
 Jsh 9 5 Obuv také starou a splácenou na nohy své, též šaty otřelé na sebe; a
 všecken chléb, kterýž sobě na cestu vzali, vyschlý byl a zdrobený.
 Jsh 9 6 I šli k Jozue do ležení v Galgala, a řekli jemu i mužům Izraelským: Z
 země daleké jsme přišli, protože nyní učinite s námi smlouvu.

Jsh 9 7 Tedy odpověděli muži Izraelští k Hevejským: Snad u prostřed nás vy
 bydlíte, i kterakž bychom s vámi učinili smlouvu?
 Jsh 9 8 Ale oni odpověděli Jozue: Služebníci tvoji jsme. Jimž řekl Jozue: Kdo
 pak jste, a odkud jste přišli?
 Jsh 9 9 Odpověděli jemu: Z země velmi daleké přišli služebníci tvoji ve jménu
 Hospodina Boha tvého; nebo jsme slyšeli pověst jeho a všechny věci, kteréž činil v Egyptě.

Jsh 9 10 A všecko, což učinil dvěma králům Amorejským, kteříž bydlili za
 Jordánem, Seonovi, králi Ezebon, a Ogovi, králi Bázan, kterýž byl v Astarot.
 Jsh 9 11 I řekli nám starší naši a všickni obyvatelé země naší těmito slovy:
 Nabeřte sobě potravu na cestu, a jděte jim vstříc, a rcete jim: Služebníci vaši jsme, protože
 nyní učinite s námi smlouvu.

Jsh 9 12 Totot jest chléb náš; horký jsme na cestu vzali z domů svých v ten
 den, když jsme vyšli, abychom k vám šli, a hle, nyní již vyschl a zdrobil se.
 Jsh 9 13 A tyto kožené láhvice vinné nové byly, když jsme je naplnili, a již
 hle, potrhané jsou; tolikéž tento oděv náš a obuv naše zvětšela, pro přílišnou cesty dalekost.

Jsh 9 14 I přijali to muži ti z pokrmů jejich, a úst Hospodinových neotázali
 se.

Jsh 9 15 A učinil s nimi Jozue pokoj, a všel s nimi v smlouvu, aby jich při
 životu zanechal; také i knížata shromáždění přísahu jim učinili.

Jsh 9 16 Po třech pak dnech, po té smlouvě s nimi učiněné, uslyšeli, že by
 velmi blízko jich byli, a že by u prostřed nich bydlili.

Jsh 9 17 Jdouce tedy synové Izraelští, přitáhli k městům jejich třetího dne;
 města pak jejich byla Gabaon a Kafira a Berot a Kariatjeharim.

Jsh 9 18 Ale nezbili jich synové Izraelští, proto že přísahu jim učinili
 knížata shromáždění skrze Hospodina Boha Izraelského. A reptalo všecko shromáždění proti
 knížatům.

Jsh 9 19 Tedy řekla všechna knížata všemu shromáždění: My jsme jim přísahu
 učinili skrze Hospodina Boha Izraelského, protože nyní nemůžeme se jich dotknouti.

Jsh 9 20 Toto jim učiníme: Zanecháme jich při životu, aby nebylo na nás
 rozhněvání pro přísahu, kterouž jsme jim učinili.

Jsh 9 21 Řekli jim knížata i to: Necht jsou živi a drva sekají, a vodu nosí
 všemu shromáždění. I přestali na tom, jakož jim mluvila knížata.

Jsh 9 22 Povolal jich pak Jozue a mluvil k nim, řka: Proč jste nás podvedli,
 řkouce: Velmi jsme dalecí od vás? A vy u prostřed nás bydlíte.

Jsh 9 23 Protož nyní zlořečení jste, a nepřestanou z vás služebníci, a kteříž
 by dříví sekali a vodu nosili do domu Boha mého.

Jsh 9 24 Kteříž odpovídajíce Jozue, řekli: Za věc jistou oznámeno bylo
 služebníkům tvým, kterak přikázal Hospodin Bůh tvůj Mojžíšovi služebníkovi svému, dáti vám zemi
 tuto, a vyhladiti všechny obyvatele země této před tvář vaší; protože strachovali jsme se vás,
 bojíce se za životy své před vámi, a učinili jsme to.

Jsh 9 25 A hle, nyní v ruce tvé jsme; cožť se dobrého a spravedlivého vidí
 učiniti s námi, to učin.

Jsh 9 26 I učinil jim tak, a vysvobodil je z rukou synů Izraelských, aby jich
 nepobili.

Jsh 9 27 A ustanovil je Jozue v ten den, aby dříví sekali a vodu nosili všemu
 shromáždění, i k oltáři Hospodinovu, až do tohoto dne, na místě, kteréž by vyvolil.

Jsh 10 1 Uslyšev pak Adonisedech, král Jeruzalémský, že Jozue vzal město Hai, a
 jako proklaté zkazil je, (nebo jakž učinil Jerichu a králi jeho, tak učinil Hai a králi jeho,) a
 že pokoj učinili obyvatelé Gabaon s Izraelem, a bydlí u prostřed něho,

Jsh 10 2 I bál se velmi, proto že město veliké bylo Gabaon, jako jedno z měst
 královských, a že bylo větší než Hai, a všickni muži jeho udatní.

Jsh 10 3 Protož poslal Adonisedech, král Jeruzalémský, k Ohamovi, králi Hebron,
 a k Faramovi, králi Jarmut, a k Jafiovi, králi Lachis, a k Dabirovi, králi Eglon, řka:

Jsh 10 4 Sjeďte se ke mně, a pomozte mi, abychom dobyli Gabaon, proto že pokoj
 učinili s Jozue a s syny Izraelskými.

Jsh 10 5 I shromáždilo se a vytáhlo pět králů Amorejských, král Jeruzalémský,
 král Hebron, král Jarmut, král Lachis, král Eglon, oni i všechna vojska jejich, a položí vše se
 u Gabaon, dobývali ho.

Jsh 10 6 Tedy poslali muži Gabaon k Jozue do ležení v Galgala, řkouce:
 Neodjímež ruky své od služebníků svých; přitáhni rychle k nám, zachovej nás a pomoz nám;
 nebo sebrali se proti nám všickni králové Amorejští bydlící na horách.

Jsh 10 7 I táhl Jozue z Galgala, on i všecken lid bojovný s ním, všickni muži udatní.

Jsh 10 8 (Nebo byl řekl Hospodin k Jozue: Neboj se jich, v ruce tvé zajisté dal jsem je, neostojí žádný z nich před obličejem tvým.)

Jsh 10 9 I připadl na ně Jozue v náhle, nebo celou noc táhl z Galgala.

Jsh 10 10 A potřel je Hospodin před Izraelem, kterýžto pobil je ranou velikou u Gabaon, a honil je cestou, kudy se jde k Betoron, a bil je až do Azeka a až do Maceda.

Jsh 10 11 I stalo se, když utíkali před tváří Izraele, sstupující do Betoron, že Hospodin metal na ně kamení veliké s nebe, až k Azeku, a mřeli. Více jich zemřelo od krupobití kamenného, než jich pobili synové Izraelští mečem.

Jsh 10 12 Tedy mluvil Jozue k Hospodinu v den, v kterýž dal Hospodin Amorejského v moc synům Izraelským, a řekl před syny Izraelskými: Slunce v Gabaon zastav se, a měsíc v údolí Aialon.

Jsh 10 13 I zastavilo se slunce, a stál měsíc, dokudž nepomstil se lid nad nepřátely svými. Zdali není toho napsáno v knize Upřímného? Tedy stálo slunce u prostřed nebe, a nepospíchal o k západu, jako za jeden celý den.

Jsh 10 14 Nebylo dne takového prvé ani potom, jako když vyslyšel Hospodin hlas člověka; nebo Hospodin bojoval za Izraele.

Jsh 10 15 I navracel se Jozue i všecken Izrael s ním do tábora v Galgala.

Jsh 10 16 uteklo pak bylo těch králů pět, a skryli se v jeskyni při Maceda.

Jsh 10 17 I oznámeno bylo Jozue těmi slovy: Nalezeno jest pět králů, kteříž se skryli v jeskyni při Maceda.

Jsh 10 18 I řekl Jozue: Přivalte kamení veliké k díře té jeskyně, a osadte ji muži, aby ostríhali jich.

Jsh 10 19 Vy pak nezastavujte se, hoňte nepřátely své, a bíte je po zadu, a nedejte jim vjíti do měst jejich, nebo dal je Hospodin Bůh váš v ruku vaši.

Jsh 10 20 Když pak přestali Jozue a synové Izraelští bítí jich porážkou velikou velmi, až i zahlazeni byli; a kteříž živi pozůstali z nich, utekli do měst hrazených:

Jsh 10 21 Navrátil se všecken lid do ležení k Jozue do Maceda ve zdraví; nepohnul proti synům Izraelským žádný jazykem svým.

Jsh 10 22 Potom řekl Jozue: Odhraďte díru u jeskyně, a vyveďte ke mně pět králů těch z jeskyně.

Jsh 10 23 I učinili tak, a vyvedli k němu pět králů těch z jeskyně, krále Jeruzalémského, krále Hebron, krále Jarmut, krále Lachis, krále Eglon.

Jsh 10 24 A když vyvedli ty krále k Jozue, svolav všechny muže Izraelské, řekl vývodům mužů bojovných, kteříž s ním v tažení tom byli: Přistupte sem, a šlapějte nohama svýma na hrdla těch králů. Kterížto přistoupivše, šlapali nohama svýma na hrdla jejich.

Jsh 10 25 I řekl jim Jozue: Nebojte se ani strachujte, posilňte se a buďte zmužilí, nebo tak učiní Hospodin všechněm nepřítelům vašim, proti nimž bojujete.

Jsh 10 26 Potom bil je Jozue a zmordoval, a pověsil je na pěti dřevích; a viseli na dřevích až do večera.

Jsh 10 27 Když pak zapadlo slunce, k rozkazu Jozue složili je s dřev, a uvrhli je do jeskyně, v kteréž se byli skryli, a přivalili kamení veliké k díře jeskyně, kteréž jest tu až do tohoto dne.

Jsh 10 28 Téhož dne také dobyl Jozue Maceda, a pohubil je mečem, i krále jejich pobil spolu s nimi, a všechny lidi, kteříž byli v něm. Neživil žádného, ale učinil králi Maceda, jako učinil králi Jericha.

Jsh 10 29 Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Maceda k Lebnu, a dobýval Lebna.

Jsh 10 30 I vydal je také Hospodin v ruku Izraelovi i krále jeho, a pobil je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm; nenechal tam žádného živého, a učinil králi jeho, jako učinil králi Jericha.

Jsh 10 31 Táhl také Jozue a všecken Izrael s ním z Lebna do Lachis, a položivše se u něho, dobývali ho.

Jsh 10 32 I dal Hospodin Lachis v ruku Izraele, a dobyl ho druhého dne, a pohubil je mečem i všechny lidi, kteříž byli v něm, rovně tak, jakž učinil Lebnu.

Jsh 10 33 Tehdy přitáhl Horam, král Gázer, aby pomoc dal Lachis. I porazil jej Jozue i lid jeho, tak že nepozůstavil žádného živého.

Jsh 10 34 Táhl potom Jozue a všecken Izrael s ním z Lachis do Eglon, a položivše se naproti, bojovali proti němu.

Jsh 10 35 A vzali je toho dne, a pobili je mečem, a všechny duše, kteréž byly v něm, dne toho pomordovali, rovně tak, jakž učinili Lachis.

Jsh 10 36 Vstoupil pak Jozue a všecken Izrael s ním z Eglon do Hebron, a dobývali ho.

Jsh 10 37 I vzali je a zhubili mečem i krále jeho, i všechna města jeho, i každého člověka, kterýž byl v něm; nepozůstavil žádného živého, podobně tak, jakož učinil Eglon. I zahladil je i všelikou duši, kteráž byla v něm.

Jsh 10 38 Potom navracuje se Jozue a všecken Izrael s ním, přišli do Dabir, a dobýval ho.

Jsh 10 39 I vzal je a krále jeho i všechna města jeho, a pohubili je mečem, a všelikou duši, kteráž byla v něm, jako proklaté vyhladili. Nepozůstavili žádného živého; jakož učinil Hebron, tak učinil Dabir i králi jeho, a jakož učinil Lebnu a králi jeho.

Jsh 10 40 A tak pohubil Jozue všecku zemi po horách, i polední stranu, i roviny a údolí, i všechny krále jejich. Nepozůstavil žádného živého, ale všelikou duši vyhladil, jakož přikázal Hospodin Bůh Izraelský.

Jsh 10 41 Pohubil tedy Jozue všecko od Kádesbarne až do Gázy, a všecku zemi Gosen až do Gabaon.

Jsh 10 42 A všechny krále ty a zemi jejich vzal Jozue pojednou, nebo Hospodin Bůh Izraelský bojoval za Izraele.

Jsh 10 43 Potom navrátil se Jozue a všecken Izrael s ním do ležení, kteréž bylo v Galgala.

Jsh 11 1 To když uslyšel Jabín, král Azor, poslal k Jobábovi, králi Mádon, a k králi Simron, a k králi Achzaf,

Jsh 11 2 I k králům, kteříž bydlili k straně půlnoční na horách i na rovinách ku polední Ceneret, i na rovinách a v krajinách Dor na západ,

Jsh 11 3 K Kananejskému na východ i na západ, a k Amorejskému, Hetejskému, Ferezejskému a Jebuzejskému na horách, a k Hevejskému pod horou Hermon v zemi Masfa.

Jsh 11 4 I vytáhli všickni ti a všechna vojska jejich s nimi, lid mnohý jako písek, kterýž jest na břehu mořském nesčíslný, i koňů i vozů velmi mnoho.

Jsh 11 5 A smluvivše se všickni králové ti, přitáhli a položili se spolu při vodách Merom, aby bojovali proti Izraelovi.

Jsh 11 6 Řekl pak Hospodin k Jozue: Neboj se jich, nebo zítra o této chvíli vydám všechny tyto k zabití Izraelovi; koňům jejich žily podřežeš, a vozy jejich ohněm spálíš.

Jsh 11 7 Tedy vytáhl Jozue a s ním všecken lid válečný proti nim k vodám Merom rychle, a udeřili na ně.

Jsh 11 8 I dal je Hospodin v ruku Izraelovi, a porazili je. I honili je až k Sidonu velikému, a až k vodám Maserefot, a k údolí Masfe na východ, a pobili je, tak že nepozůstavili žádného živého.

Jsh 11 9 A učinil jim Jozue, jakož byl rozkázal jemu Hospodin, koňům jejich žily zpodřezoval, a vozy jejich ohněm popálil.

Jsh 11 10 Potom navrátil se Jozue téhož času, dobyl Azor, a krále jeho zabil mečem. Azor pak bylo prvé nejznamenitější mezi všemi královstvími těmi.

Jsh 11 11 Pobili také všecko, cožkoli v něm živo bylo, mordující je mečem, tak že nezůstalo žádného živého; Azor pak spálil ohněm.

Jsh 11 12 Takž podobně učinil všechněm městům králů těch, a všechny krále jejich zjímá Jozue, a zbiv je mečem, vyhladil je, jakož přikázal Mojžíš, služebník Hospodinův.

Jsh 11 13 A však žádného města z těch, kteráž ještě zůstala v ohradě své, nespálil Izrael, kromě samého Azor, kteréž spálil Jozue.

Jsh 11 14 A všechny loupeže měst těch i hovada rozdělili mezi sebou synové Izraelští; toliko všechny lidi zbil mečem, dokudž nevyhladili jich, nenechavše žádného živého.

Jsh 11 15 Jakož byl přikázal Hospodin Mojžíšovi, služebníkovi svému, tak přikázal Mojžíš Jozue, a Jozue tak činil; nepominul ničeho toho, což byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Jsh 11 16 A tak vzal Jozue všecku tu zemi, hory i všecku stranu polední, i všecku zemi Gosen, i roviny, i pole, totiž hory Izraelské i roviny jejich,

Jsh 11 17 Od hory Halak, kteráž se táhne do Seir, až k Balgad na rovině Libánské, pod horou Hermon; všechny také krále jejich zjímá, a zbil je i zmordoval.

Jsh 11 18 Po mnohé dny Jozue vedl válku se všechněmi těmi králi.

Jsh 11 19 A nebylo města, ješto by v pokoj vešlo s syny Izraelskými, kromě Hevejských obyvatelů v Gabaon; jiná všechna válkou vzali.

Jsh 11 20 Nebo od Hospodina to bylo, že jsou zatvrdili byli srdce své, tak aby vyšli válečně proti Izraelovi, a aby je v prokletí vydal, a neučinil jim milosti, ale aby je zahubil, jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi.

Jsh 11 21 Toho pak času přitáhl Jozue a vyplénil Enaky z těch hor, totiž z Hebronu, z Dabir a z Anab, i ze všeliké hory Judské, a ze všeliké hory Izraelské; spolu s městy jejich vyhladil je Jozue.

Jsh 11 22 Nezůstal žádný z Enaků v zemi synů Izraelských; toliko v Gáze, v Gát a v Azotu zůstali.

Jsh 11 23 Tak tedy vzal Jozue všecku tu zemi, jakž byl rozkázal Hospodin Mojžíšovi, a dal ji Jozue v dědictví Izraelovi vedlé dílů jejich, po pokoleních jejich. I odpočinula země od válek.

Jsh 12 1 Tito pak jsou králové té země, kteréž pobili synové Izraelští, a opanovali zemi jejich, za Jordánem k východu slunce, od potoku Arnon až k hoře Hermon i všechny roviny k východu:

Jsh 12 2 Seon, král Amorejský, kterýž bydlil v Ezebon, a panoval od Aroer, kteréž leží při břehu potoka Arnon, a u prostřed potoka toho, a polovici Galád, až do potoka Jabok, kterýž jest na pomezí synů Ammon,

Jsh 12 3 A od rovin až k moři Ceneret k východu, a až k moři pouště, jenž jest moře slané k východu, kudyž se jde k Betsimot, a od polední strany ležící pod horou Fazga.

Jsh 12 4 Pomezí také Oga, krále Bázan, z ostatků Refaimských, kterýž bydlil v Astarot a v Edrei,

Jsh 12 5 A kterýž panoval na hoře Hermon a v Sálecha, i ve vši krajině Bázan až ku pomezí Gessuri a Machati, a nad polovici Galád, ku pomezí Seona, krále Ezebon.

Jsh 12 6 Mojžíš, služebník Hospodinův, a synové Izraelští pobili je; a dal ji Mojžíš služebník Hospodinův k vládařství pokolení Rubenovu, Gádovu a polovici pokolení

Manassesova.

Jsh 12 7 Tito pak jsou králové země té, kteréž pobí Jozue a synové Izraelští za Jordánem k západu, od Balgad, kteréž jest na poli Libánském, až k hoře lysé, kteráž se táhne až do Seir, a dal ji Jozue pokolením Izraelským k vládařství po dílech jejich,

Jsh 12 8 Na horách i na rovinách, i po polích, i v údolích, i na poušti a na poledne, zemi Hetejského, Amorejského, Kananejského, Ferezejského, Hevejského a Jebuzejského:

Jsh 12 9 Král Jericha jeden, král Hai, kteréž bylo na straně Bethel, jeden;

Jsh 12 10 Král Jeruzalémský jeden, král Hebron jeden;

Jsh 12 11 Král Jarmut jeden, král Lachis jeden;

Jsh 12 12 Král Eglon jeden, král Gázer jeden;

Jsh 12 13 Král Dabir jeden, král Gader jeden;

Jsh 12 14 Král Horma jeden, král Arad jeden;

Jsh 12 15 Král Lebna jeden, král Adulam jeden;

Jsh 12 16 Král Maceda jeden, král Bethel jeden;

Jsh 12 17 Král Tafua jeden, král Chefer jeden;

Jsh 12 18 Král Afek jeden, král Saron jeden;

Jsh 12 19 Král Mádon jeden, král Azor jeden;

Jsh 12 20 Král Simron Meron jeden, král Achzaf jeden;

Jsh 12 21 Král Tanach jeden, král Mageddo jeden;

Jsh 12 22 Král Kedes jeden, král Jekonam z Karmelu jeden;

Jsh 12 23 Král Dor z krajiny Dor jeden, král z Goim v Galgal jeden;

Jsh 12 24 Král Tera jeden. všech králů třidceti a jeden.

Jsh 13 1 Jozue pak již byl starý a sešlý věkem. I řekl jemu Hospodin: Tys se již sstaral, a jsi sešlého věku, země pak zůstává velmi mnoho k opanování.

Jsh 13 2 Tato jest země, kteráž zůstává: všechny končiny Filistinské a všecka Gessuri,

Jsh 13 3 Od Níle, kterýž jest naproti Egyptu, až ku pomezí Akaron na půlnoci, kterážto krajina Kananejským se přičítá, v níž jest patero knížetství Filistinských: Gazejské, Azotské, Aškalonitské, Getejské a Akaronitské, a to bylo Hevejské;

Jsh 13 4 Na poledne pak všecka země Kananejská a Mára, kteréž jest Sidonských až do Afeka, a až ku pomezí Amorejského;

Jsh 13 5 Též země Giblická, a všecken Libán k východu slunce, od Balgad pod horou Hermon, až kde se vchází do Emat.

Jsh 13 6 Všecky obyvatelé té hory, od Libánu až k vodám Maserefot, všechny Sidonské já vyženu od tváři synů Izraelských; toliko ty rozděl ji losem lidu Izraelskému v dědictví, jakožť jsem přikázal.

Jsh 13 7 Protož nyní rozděl zemi tu v dědictví devateru pokolení, a polovici pokolení Manassesova,

Jsh 13 8 Poněvadž druhá polovice a pokolení Rubenovo a Gádovo vzali díl svůj, kterýž jim dal Mojžíš před Jordánem k východu, jakož dal jim Mojžíš služebník Hospodinův,

Jsh 13 9 Od Aroer, kteréž jest při břehu potoka Arnon, i města u prostřed potoka, i všechny roviny Medaba až do Dibon,

Jsh 13 10 I všecka města Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, až ku pomezí synů Ammon,

Jsh 13 11 A Galád, i pomezí Gessuri a Machati, všecku horu Hermon, i všecken Bázan až do Sálecha,

Jsh 13 12 Všecko království Oga v Bázan, kterýž kraloval v Astarot a v Edrei, kterýž byl pozůstal z ostatků Refaim, když je pobí Mojžíš, a zahladil je.

Jsh 13 13 Nevyhnali pak synové Izraelští Gessuri a Machati, protož bydlil Gessura a Machata u prostřed Izraele až do dnešního dne.

Jsh 13 14 Toliko pokolení Lévi nedal dědictví; oběti ohnivé Hospodina Boha Izraelského jsou dědictví jeho, jakož mluvil jemu.

Jsh 13 15 Dal pak Mojžíš pokolení synů Ruben po čeledech jejich dědictví.

Jsh 13 16 A bylo jejich pomezí od Aroer, kteréž jest při břehu potoka Arnon, i město, kteréž jest u prostřed potoka, i všechny roviny, kteréž jsou při Medaba,

Jsh 13 17 Ezebon i všecka města jeho, kteráž byla na rovinách, Dibon a Bamotbal a Betbalmeon,

Jsh 13 18 Jasa a Kedemot a Mefat,

Jsh 13 19 A Kariataim a Sabma, a Saratazar na hoře údolí,

Jsh 13 20 A Betfegor i Assedot, Fazga a Betsimot.

Jsh 13 21 Všecka také města v kraji, i všecko království Seona, krále Amorejského, kterýž kraloval v Ezebon, jehožto zabil Mojžíš i s knížaty Madianskými, Evi i Rekem, Sur, Hur a Rebe, vývodami Seonovými, obyvateli té země.

Jsh 13 22 Ano i Baláma, syna Beorova, věštec, zabili synové Izraelští mečem, s jinými, kteříž zbiti od nich.

Jsh 13 23 I bylo pomezí synů Rubenových Jordán s mezemi svými. To jest dědictví synů Rubenových po čeledech jejich, města i vsi jejich.

Jsh 13 24 Dal také Mojžíš pokolení Gád, synům Gádovým, po čeledech jejich dědictví.

Jsh 13 25 A bylo jejich pomezí Jazer i všecka města Galád, a polovice země synů Ammon až do Aroer, kteréž jest naproti Rabba,

Jsh 13 26 A od Ezebon až do Rámot, Masfe a Betonim, a od Mahanaim až ku pomezí

Dabir;
 Jsh 13 27 V údolí také Betaram a Betnemra, a Sochet, a Sefon, ostatek království
 Seona, krále Ezebon, i Jordán s pomezím svým až k kraji moře Ceneret za Jordánem na východ.
 Jsh 13 28 To jest dědictví synů Gád po čeledech jejich, města i vsi jejich.
 Jsh 13 29 Dal také Mojžíš polovici pokolení Manassesova dědictví, i bylo
 polovice pokolení synů Manassesových, po čeledech jejich.
 Jsh 13 30 Pomezí jejich od Mahanaim, všecken Bázan, všecko království Oga, krále
 Bázan, i všecky vesnice Jair, kteréž jsou v Bázan, šedesáte měst,
 Jsh 13 31 A polovice Galád, a Astarot, a Edrei, města království Oga v Bázan. To
 dal synům Machirovým, syna Manassesova, polovici synů Machirových, po čeledech jejich.
 Jsh 13 32 Ta jsou dědictví, kteráž rozdělil Mojžíš na rovinách Moabských před
 Jordánem proti Jerichu k východu.
 Jsh 13 33 Pokolení pak Lévi nedal Mojžíš dědictví; Hospodin Bůh Izraelský jest
 dědictví jejich, jakož mluvil jím.
 Jsh 14 1 Toto pak jest, což dědičně obdrželi synové Izraelští v zemi Kanán, což
 uvedli jim právem dědičným k vládařství Eleazar kněz, a Jozue, syn Nun, a přední z otců, v
 pokolení synů Izraelských,
 Jsh 14 2 Losem dělíce dědictví jejich, jakož přikázal Hospodin skrze Mojžíše,
 aby dal devateru pokolení a polovici pokolení.
 Jsh 14 3 Nebo byl dal Mojžíš dědictví půltřetímu pokolení před Jordánem,
 Levítům pak nedal dědictví u prostřed nich.
 Jsh 14 4 Nebo synů Jozefových bylo dvojce pokolení, Manassesovo a Efraimovo; a
 nedali dílu Levítům v zemi, kromě měst k bydlení, a podměstí jejich pro dobytek a stáda
 jejich.
 Jsh 14 5 Jakož přikázal Hospodin Mojžíšovi, tak učinili synové Izraelští, a
 rozdělili zemi.
 Jsh 14 6 Přistoupili pak synové Juda k Jozue v Galgala, i promluvil k němu
 Kálef, syn Jefonův, Cenezejský: Ty víš, co jest mluvil Hospodin k Mojžíšovi, muži Božímu, z
 příčiny mé a tvé v Kádesbarne.
 Jsh 14 7 Ve čtyřidceti letech byl jsem, když mne poslal Mojžíš, služebník
 Hospodinův, z Kádesbarne k spatření země, a oznámil jsem jemu tu věc, jakž bylo v srdci mém.
 Jsh 14 8 Ale bratři moji, kteříž šli se mnou, zkormoutili srdce lidu, já pak
 cele kráčel jsem za Hospodínem Bohem svým.
 Jsh 14 9 I přísáhl Mojžíš toho dne, řka: Jistě že země, po kteréž jsi chodil
 nohama svýma, bude v dědictví tobě i synům tvým až na věky, proto že jsi cele následoval
 Hospodina Boha mého.
 Jsh 14 10 A nyní, aj, propůjčil mi Hospodin života, jakož zaslíbil. Již
 čtyřidceti a pět let jest od toho času, jakž toto mluvil Hospodin k Mojžíšovi, a jakž chodil
 Izrael po poušti, a aj, již dnes jsem v osmdesáti pěti letech,
 Jsh 14 11 A ještě nyní jsem při síle jako tehdáž, když poslal mne Mojžíš. Jaká
 byla síla má tehdáž, taková i nyní síla má jest k boji, a k vycházení i k vcházení.
 Jsh 14 12 Protož nyní dej mi horu tuto, o níž mluvil Hospodin onoho dne, nebo ty
 slyšel jsi toho dne, že Enakim jsou tam, a města veliká a pevně hrazená. Bude-li Hospodin se
 mnou, vyhladím je, jakož mluvil Hospodin.
 Jsh 14 13 I požehnal mu Jozue, a dal Hebron Kálefovi, synu Jefone, v dědictví.
 Jsh 14 14 Protož dostal se Hebron Kálefovi, synu Jefona Cenezejského, v dědictví
 až do tohoto dne, proto že cele kráčel za Hospodínem Bohem Izraelským.
 Jsh 14 15 Sloulo pak Hebron prvé město Arbe, kterýžto Arbe byl člověk veliký
 mezi Enakim. I odpočinula země od bojů.
 Jsh 15 1 Tento pak byl los pokolení synů Juda po čeledech jejich, při pomezí
 Edomském a poušti Tsin ku poledni, k straně polední.
 Jsh 15 2 I byla jejich meze polední kraj moře slaného od zátoky, kteráž se
 chýlí ku poledni.
 Jsh 15 3 Odkudž jde na poledne k vrchu Akribim, přechází Tsin, a táhne se od
 poledne k Kádesbarne, i přichází až do Ezron, a odtud točí se k Addar, a obchází Karkaha.
 Jsh 15 4 Odtud jde do Asmona, a vychází ku potoku Egyptskému, a přichází meze
 ta až k západu. To budete míti pomezí na poledne.
 Jsh 15 5 Meze pak na východ jest moře slané, až k kraji Jordánu, a meze strany
 půlnocní jest od zátoky moře a od kraje Jordánu.
 Jsh 15 6 Odkudž jde meze ta do Betogla, a táhne se od půlnoci do Betaraba; a
 odtud přichází k kameni Bohana syna Rubenova.
 Jsh 15 7 A vstupuje ta meze do Dabir od údolí Achor, a na půlnoci chýlí se k
 Galgala, kteréž jest naproti vcházení do Adomim, jenž jest údolí tomu ku poledni, a přechází k
 vodám Ensemes, a skonává se u studnice Rogel.
 Jsh 15 8 Odtud jde ta meze přes údolí synů Hinnom k straně Jebus od poledne,
 jenž jest Jeruzalém, odkudž vstupuje táž meze k vrchu hory, kteráž jest naproti údolí Hinnom
 na západ, a kteráž jest na konci údolí Refaim na půlnoci.
 Jsh 15 9 Obchází pak ta meze od vrchu té hory k studnici vody Neftoa, a vychází
 k městům hory Efron; a odtud jde ta meze do Bála, jenž jest Kariatjeharim.
 Jsh 15 10 Potom točí se ta meze od Bála na západ k hoře Seir, a odtud jde k
 straně hory Jeharimských od půlnoci, jenž jest Cheslon, a sstupuje do Betsemes, a přichází do
 Tamna.

Jsh	15	11	A vychází ta meze v stranu Akaron na půlnoci, a točí se vůkol k Sechronu, a přechází až k hoře Bála, a odtud táhne se do Jebnael, i dochází ta meze k moři.
Jsh	15	12	Potom západní pomezí jest při moři velikém a mezích jeho. To jest pomezí synů Juda vůkol, po čeledech jejich.
Jsh	15	13	Kálefovi pak, synu Jefone, dal díl u prostřed synů Juda, podle řeči Hospodiny k Jozue, město Arbe, otce Enakova, jenž jest Hebron.
Jsh	15	14	I vyhnal odtud Kálef tři syny Enakovy: Sesai a Achimana a Tolmai, rodinu Enakovu.
Jsh	15	15	A odtud vstoupil k obyvatelům Dabir, kteréž prvé sloulo Kariatsefer.
Jsh	15	16	I řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal je, dám jemu Axu dceru svou za manželku.
Jsh	15	17	Dobyl ho pak Otoniel syn Cenezův, příbuzný Kálefův, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.
Jsh	15	18	I stalo se, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; protož ssedla s osla. I řekl jí Kálef: Což tě?
Jsh	15	19	A ona odpověděla: Dej mi dar, poněvadž jsi mi dal zemi suchou, dejž mi také studnice vod. I dal jí studnice horní a studnice dolní.
Jsh	15	20	To jest dědictví pokolení synů Juda po čeledech jejich.
Jsh	15	21	Tato pak jsou města v končinách pokolení synů Juda, podle pomezí Edom na poledne: Kabsael, Eder a Jagur;
Jsh	15	22	A Cina, a Dimona, a Adada;
Jsh	15	23	A Kedes, a Azor, a Jetnan;
Jsh	15	24	Zif a Telem, a Balot;
Jsh	15	25	Též Azor, Chadat a Kariot, Ezron, jenž jest Azor;
Jsh	15	26	Amam a Sama, a Molada;
Jsh	15	27	A Azar Gadda, a Esmon, a Betfelet;
Jsh	15	28	Též Azarsual, a Bersabé, a Baziouthia;
Jsh	15	29	Bála a Im, a Esem;
Jsh	15	30	A Eltolad, a Chesil, a Horma;
Jsh	15	31	A Sicelech, a Medemena, a Sensenna;
Jsh	15	32	A Lebaot, a Selim, též Ain a Remmon; všech měst dvadcti a devět i vsi jejich.
Jsh	15	33	Na rovinách pak: Estaol a Zaraha, a Asna;
Jsh	15	34	A Zanoë, a Engannim, Tafua a Enaim;
Jsh	15	35	Jarmut, Adulam, Socho a Azeka;
Jsh	15	36	A Saraim, Aditaim, a Gederá, a Gederotaim, měst čtrnácte i vsi jejich;
Jsh	15	37	Senan a Adassa, a Magdalgad;
Jsh	15	38	Delean a Masfa, a Jektehel;
Jsh	15	39	Lachis, Baskat a Eglon;
Jsh	15	40	Chebon, Lemam a Cetlis;
Jsh	15	41	Gederot, Betdagon, a Naama, i Maceda, měst šestnáct a vsi jejich;
Jsh	15	42	Lebna, Eter a Asan;
Jsh	15	43	Jefta, Asna a Nesib;
Jsh	15	44	Ceila, Achzib a Maresa, měst devět i vsi jejich;
Jsh	15	45	Akaron a městečka, i vsi jeho;
Jsh	15	46	Od Akaron až k moři všecka města, kteráž se chýlí k Azotu, i vsi jejich;
Jsh	15	47	Azot, městečka jeho i vsi jeho; Gáza, městečka jeho i vsi jeho až ku potoku Egyptskému, i moře veliké s pomezím svým.
Jsh	15	48	A na horách: Samir, Jeter a Socho;
Jsh	15	49	Danna a město Sanna, jenž jest Dabir;
Jsh	15	50	Anab, Estemo a Anim;
Jsh	15	51	Gosen, Holon a Gilo, měst jedenácte i vsi jejich;
Jsh	15	52	Arab, Duma a Esan;
Jsh	15	53	Janum, Bettafua a Afeka;
Jsh	15	54	Též Atmata a Kariatarbe, jenž jest Hebron, a Sior, měst devět a vsi jejich.
Jsh	15	55	Maon, Karmel a Zif, a Juta;
Jsh	15	56	Jezreel a Jukadam, a Zanoë;
Jsh	15	57	Kain, Gabaa a Tamna, měst deset i vsi jejich;
Jsh	15	58	Alul, Betsur a Gedor;
Jsh	15	59	Maret, Betanot a Eltekon, měst šest i vsi jejich;
Jsh	15	60	Kariatbaal, kteréž jest Kariatjeharim, a Rebba, města dvě i vsi jejich;
Jsh	15	61	Na poušti: Betaraba, Middin a Sechacha;
Jsh	15	62	A Nibsam, a město solné, a Engadi, měst šest i vsi jejich.
Jsh	15	63	Jebuzejských pak obyvatelů Jeruzaléma nemohli synové Juda vypléniti, protož bydlil Jebuzejský s syny Judskými v Jeruzalémě až do tohoto dne.
Jsh	16	1	Potom padl los synům Jozefovým, od Jordánu proti Jerichu při vodách Jeriškých k východu, poušť, kteráž se začíná od Jericha přes hory Bethel.
Jsh	16	2	A od Bethel vychází do Lúza, a přichází ku pomezí Archi do Atarot.
Jsh	16	3	Potom jde k moři ku pomezí Jefleti, až ku pomezí Betoron dolního, a až

k Gázer, a skonává se při moři.

Jsh 16 4 I vzali dědictví své synové Jozefovi, Manasses a Efraim.

Jsh 16 5 Byla pak meze synů Efraimových po čeledech jejich, ta byla meze dědictví jejich na východ, od Atarot Addar až do Betoron vrchního.

Jsh 16 6 A vychází meze ta k moři při Michmetat od půlnocní strany, a obchází meze k východu Tanatsilo, a přechází ji od východu k Janoe.

Jsh 16 7 A sstupuje z Janoe do Atarot a Nárat, a přichází do Jericha, a vychází k Jordánu.

Jsh 16 8 Od Tafue meze jde k moři ku potoku Kána, a skonává se při moři. To jest dědictví pokolení synů Efraim po čeledech jejich.

Jsh 16 9 Města pak oddělená synům Efraimovým byla u prostřed dědictví synů Manassesových, všechna města s vesnicemi svými.

Jsh 16 10 A nevyplénili Kananea bydlícího v Gázer. I bydlil Kananejský u prostřed Efraima až do dnes, dává je plat.

Jsh 17 1 A tento byl los Manassesův (nebo on jest prvorozený Jozefův): Machirovi prvorozenému Manassesovu, otci Gálád, proto že byl muž bojovný, dostal se Gálád a Bázan.

Jsh 17 2 Dostalo se také jiným synům Manassesovým po čeledech jejich, synům Abiezer, a synům Helek, a synům Asriel, i synům Sechem, a synům Hefer, a synům Semida. (Nebo ti jsou synové Manassesovi, syna Jozefova, muži po rodech svých.

Jsh 17 3 Ale Salfad, syn Hefer, syna Gálád, syna Machir, syna Manasse, neměl synů, než dcery toliko, jejichž jsou tato jména: Mahla a Noa, Hegla, Melcha a Tersa.

Jsh 17 4 Kteréžto přistoupiše před Eleazara kněze, a před Jozue, syna Nun, i před knížata, řekly: Hospodin přikázal Mojžíšovi, aby nám dal dědictví u prostřed bratrů našich. I dal jim Jozue podle rozkázání Hospodinova dědictví u prostřed bratrů otce jejich.)

Jsh 17 5 Dostalo se provazců Manassesovi deset, krom země Gálád a Bázan, kteráž byla před Jordánem.

Jsh 17 6 Nebo dcery Manassesovy obdržely dědictví mezi syny jeho, země pak Gálád přišla jiným synům Manassesovým.

Jsh 17 7 A byla meze Manassesova od Asser, Michmetat, jenž jest před Sichem, a táhne se na pravou stranu k obyvatelům Entafue.

Jsh 17 8 (Manassesova zajisté byla země Tafue, ale Tafue podle pomezí Manassesova jest synů Efraimových.)

Jsh 17 9 Odkudž sstupuje pomezí ku potoku Kána, na poledne tomu potoku, a tu jsou města Efraimova u prostřed měst Manassesových; pomezí pak Manassesovo jest na půlnoci toho potoka, a skonává se při moři.

Jsh 17 10 Na poledne jest díl Efraimův, a na půlnoci Manassesův, moře pak jest pomezí jejich; a v pokolení Asser sbíhají se na půlnoci, v pokolení pak Izachar na východ.

Jsh 17 11 Nebo dědictví Manassesovo jest mezi Izacharovým a Asserovým, Betsan i městečka jeho, a Jibleam a městečka jeho; též obyvatelé Dor a městečka jeho, a obyvatelé Endor a městečka jeho; také obyvatelé Tanach a městečka jeho, i obyvatelé Mageddo a městečka jeho; tři ty krajiny.

Jsh 17 12 Ale synové Manassesovi nemohli vypléniti obyvatelů těch měst; protož směleji počal Kananejský bydliti v zemi té.

Jsh 17 13 Když se pak zsilili synové Izraelští, uvedli sobě Kananejské pod plat, a nevyhladili jich do konce.

Jsh 17 14 Tedy mluvili synové Jozefovi k Jozue, řkouce: Proč jsi nám dal dědictví toliko los jeden a provazec jeden, poněvadž jsme lid mnohý; nebo až dosavad žehnal nám Hospodin.

Jsh 17 15 I řekl jim Jozue: Poněvadž jsi lid tak mnohý, vejdi do lesa, a vyplaň sobě tam v zemi Ferezejské a Refaimské, jestližeť jest malá hora Efraim.

Jsh 17 16 Jemuž odpověděli synové Jozefovi: I tak nám nepostačí ta hora; přes to vozy železné mají všickni Kananejští, kteříž bydlejí v luzích těch, i ti, kteříž jsou v Betsan a v městečkách jeho, i ti, kteříž jsou v údolí Jezreel.

Jsh 17 17 I řekl Jozue domu Jozefovu, Efraimovu a Manassesovu, řka: Lid mnohý a silný jsi, nebudeš míti toliko dílu jednoho,

Jsh 17 18 Ale horu budeš míti. Jestližeť překáží les, tedy vysekáš jej, a obdržíš končiny její; nebo vyhladíš Kananejského, ačkoli má vozy železné a jest silný.

Jsh 18 1 Shromáždilo se pak všechno množství synů Izraelských do sílo, a tu postavili stánek úmluvy, když již země od nich podmaněna byla.

Jsh 18 2 Pozůstalo pak z synů Izraelských, jimž ještě nebylo rozděleno dědictví jejich, sedmero pokolení.

Jsh 18 3 I řekl Jozue synům Izraelským: I dokudž zanedbáváte vjíti, abyste se uvázali v zemi, kterouž vám dal Hospodin Bůh otců vašich?

Jsh 18 4 Vydejte z sebe z každého pokolení tři muže, ať je pošli, aby vstanouce, zchodili zemi, a popsali ji vedle dědictví svých; potom navrátí se ke mně.

Jsh 18 5 I rozdělí ji na sedm dílů. Juda zůstane v končinách svých od poledne, a čeledi Jozefovy zůstanou v končinách svých od půlnoci.

Jsh 18 6 Vy pak, když popíšete zemi na sedm dílů, přinesete sem ke mně; tedy uvrhu vám losy zde před Hospodinem Bohem naším.

Jsh 18 7 Nebo nemají dílu Levítové u prostřed vás, proto že kněžství Hospodinovo jest dědictví jejich; Gád pak a Ruben, a polovice pokolení Manassesova, vzali i

dědictví své před Jordánem na východ, kteréž dal jim Mojžíš, služebník Hospodinův.
 Jsh 18 8 Protož vstavše muži ti, odešli. A přikázal Jozue těm, kteříž šli, aby popsali zemi, řka: Jděte a projděte zemi, a popište ji; potom navratte se ke mně, a uvrhu zde losy před Hospodinem v Sílo.
 Jsh 18 9 Tedy odešli muži, a prošeďše zemi, popsali ji po městech na sedm dílů na knize, a navrátili se k Jozue do stanů v Sílo.
 Jsh 18 10 I uvrhl jim losy Jozue v Sílo před Hospodinem, a rozdělil tu Jozue zemi synům Izraelským vedlé dílů jejich.
 Jsh 18 11 Padl pak los pokolení synů Beniaminových po čeledech jejich, a přišla meze dílu jejich mezi syny Juda a syny Jozefovy.
 Jsh 18 12 A byla meze jejich k straně půlnocní od Jordánu, a šla při straně půlnocní Jericha, a táhla se na hory k moři, a skonávala se při poušti Betaven.
 Jsh 18 13 A odtud přechází ta meze do Lůz, při straně Lůz polední, (jenž jest Bethel,) a chýlí se ta meze do Atarot Addar vedlé hory, kteráž jest od poledne Betoron dolního.
 Jsh 18 14 Odkudž obchází vůkol k straně moře na poledne od hory, kteráž jest proti Betoron ku polední, a konec její jest Kariatbaal, (jenž jest Kariatjeharim), město synů Juda. Ta jest strana západní.
 Jsh 18 15 Strana pak ku poledni od konce Kariatjeharim, a vychází ta meze k moři, a přichází až k studnici vod Neftoa.
 Jsh 18 16 A táhne se táž meze k konci hory, kteráž jest naproti údolí synů Hinnom, a jest v údolí Refaim na půlnoci, a běží skrze údolí Hinnom po straně Jebuzea na poledne, a přichází k studnici Rogel.
 Jsh 18 17 Potom točí se od půlnoci, a dochází k Enses, a vychází do Gelilot, kteréž jest naproti místu, kudy se jde do Adomim, a sstupuje k kameni Bohana, syna Rubenova.
 Jsh 18 18 Odtud přechází k straně, kteráž jest naproti rovinám strany půlnocní, a táhne se do Araba.
 Jsh 18 19 Odtud jde k straně Betogla na půlnoci, a skonává se meze ta při zátoce moře slaného od půlnocní strany, tu kdež vpadá Jordán do moře na polední straně. To jest pomezí ku polední.
 Jsh 18 20 Jordán také je odděluje k straně východní. To jest dědictví synů Beniaminových s mezemi svými vůkol a vůkol po čeledech jejich.
 Jsh 18 21 A byla města tato pokolení synů Beniaminových po čeledech jejich: Jericho, Betogla a údolí Kasis;
 Jsh 18 22 A Betaraba, Semaraim a Bethel;
 Jsh 18 23 A Avim, též Afara a Ofra;
 Jsh 18 24 A Cefer, Hamona, Ofni a Gaba, měst dvanácta vsi jejich;
 Jsh 18 25 Gabaon, Ráma a Berot;
 Jsh 18 26 Masfa, Kafira a Mosa;
 Jsh 18 27 Rekem, Jarefel a Tarela;
 Jsh 18 28 A Sela, Elef a Jebus, (jenž jest Jeruzalém,) Gibat, Kariat, měst čtrnácte i vsi jejich. To jest dědictví synů Beniaminových po čeledech jejich.
 Jsh 19 1 Potom padl los druhý Simeonovi, pokolení synů Simeonových, po čeledech jejich, a bylo dědictví jejich u prostřed dědictví synů Juda.
 Jsh 19 2 A přišlo jim v dědictví jejich Bersabé, Seba a Molada;
 Jsh 19 3 Azarsual a Bala, též Esem;
 Jsh 19 4 Eltolad a Betul, a Horma;
 Jsh 19 5 Sicelech a Betmarchabot, a Azarsusa;
 Jsh 19 6 Betlebaot a Sarohem, měst třinácte i vsi jejich;
 Jsh 19 7 Ain, Remmon, též Eter a Asan, města čtyři i vsi jejich;
 Jsh 19 8 I všechny vsi, kteréž byly vůkolí měst těch, až do Balatber a Rámat poledního. To jest dědictví pokolení synů Simeonových po čeledech jejich.
 Jsh 19 9 Z podílu synů Judových bylo dědictví synů Simeonových; nebo díl synů Judových byl jim příliš veliký, protož u prostřed dědictví jejich vzali dědictví synové Simeonovi.
 Jsh 19 10 Potom přišel třetí los synům Zabulon po čeledech jejich, a jest meze dědictví jejich až do Sarid.
 Jsh 19 11 Odkudž vstupuje meze jejich podlé moře k Merala, a přichází až do Debaset, a běží až ku potoku, kterýž jest proti Jekonam.
 Jsh 19 12 Obrací se pak od Sarid nazpátek k východu slunce, ku pomezí Chazel et Tábor, a odtud táhne se k Daberet, a vstupuje do Jafie.
 Jsh 19 13 Odtud přechází zase k východu, do Gethefer a do Itakasin, odkudž vychází do Remmon, a točí se k Nea.
 Jsh 19 14 Točí se také táž meze od půlnoci do Anaton, a dochází až k údolí Jeftael;
 Jsh 19 15 A Katet, Naalol, Simron, Idala a Betlém, měst dvanácte i vsi jejich.
 Jsh 19 16 To jest dědictví synů Zabulonových po čeledech jejich, ta města i vsi jejich.
 Jsh 19 17 Izacharovi také padl los čtvrtý, totiž synům Izacharovým po čeledech jejich.
 Jsh 19 18 A meze jejich: Jezreel, Kasalat a Sunem;
 Jsh 19 19 Hafaraim, Sion, též Anaharat;

Jsh	19	20	Rabbot, Kesion a Abez,
Jsh	19	21	Ramet, Engannim a Enhada, i Betfesese.
Jsh	19	22	Odkudž přibíhá meze k Táboru a k Sehesima a k Betsemes, a dochází až k
Jordánu, měst šestnácte			i vsi jejich.
Jsh	19	23	To jest dědictví pokolení synů Izacharových po čeledech jejich, ta
města i vsi jejich.			
Jsh	19	24	Padl také los pátý pokolení synů Asser po čeledech jejich.
Jsh	19	25	A byla meze jejich: Helkat a Chali, a Beten, a Achzaf;
Jsh	19	26	Elmelech, též Amaad a Mesal, a přibíhá až na Karmel k moři, a do
Sichor Libnat;			
Jsh	19	27	A obrací se k východu slunce do Betdagon, a dosahá k losu Zabulonovu,
a do údolí Jeftael k půl			noci, a do Betemek a Nehiel, a táhne se do Kábul na levou stranu,
Jsh	19	28	A do Ebron a Rohob, a Hamon a Kána až do Sidonu velikého.
Jsh	19	29	Odtud se navrací ta meze do Ráma až k městu hrazenému Zor; tu se
obrací do Chosa, a skonává se při moři podlé vyměření v Achziba.			
Jsh	19	30	K tomu přísluší Afek a Rohob, měst dvamecítma i vsi jejich.
Jsh	19	31	To jest dědictví pokolení synů Asser po čeledech jejich, ta města i
vsí jejich.			
Jsh	19	32	Synům Neftalímovým padl los šestý, po čeledech jejich.
Jsh	19	33	A byla meze jejich od Helef a od Elon do Sananim, a Adami, Nekeb a
Jebnael, až do Lekum, a			skonává se u Jordánu.
Jsh	19	34	Potom navracuje se meze na západ k Azanot Tábor, a odtud jde do
Hukuka, a vpadá k Zabulonovu od poledne, a k Asserovu přibíhá od západu, a k Judovu při			Jordánu na východ slunce.
Jsh	19	35	Města pak hrazená jsou: Assedim, Ser a Emat, Rechat a Ceneret;
Jsh	19	36	Adama, Ráma a Azor;
Jsh	19	37	Kedes, Edrei a Enazor;
Jsh	19	38	Jeron, Magdalel, Horem, Betanat a Betsemes, měst devatenácte i vsi
jejich.			
Jsh	19	39	To jest dědictví pokolení synů Neftalím po čeledech jejich, ta města s
vesni cemi svými.			
Jsh	19	40	Na pokolení synů Dan po čeledech jejich padl los sedmý.
Jsh	19	41	A byla meze dědictví jejich: Zaraha a Estaol, a Hirsemes;
Jsh	19	42	Salbin, Aialon a Jetela;
Jsh	19	43	Elon, Tamna a Ekron;
Jsh	19	44	Elteke, Gebbeton a Baalat;
Jsh	19	45	Jehud, Beneberak a Getremmon;
Jsh	19	46	Mehaiarkon a Rakon s pomezím, kteréž jest naproti Joppe.
Jsh	19	47	Přišlo pak pomezí synům Dan příliš malé. Protož vstoupili synové Dan,
a bojovali proti Lesen, a dobyvše ho, pobili obyvatele ostroší meče, a vzavše je v dědictví,			bydlili tam, a přezdělili Lesenu Dan, vedlé jména Dan otce svého.
Jsh	19	48	To jest dědictví pokolení synů Dan po čeledech jejich, ta města i vsi
jejich.			
Jsh	19	49	Když pak přestali dělit se zemí po mezích jejich, dali synové
Izraelští dědictví Jozue, synu Nun, mezi sebou.			
Jsh	19	50	Podlé rozkázání Hospodinova dali jemu město, kteréhož žádal,
Tamnatsára, na hoře Efraim. I vystavěl město, a přebýval v něm.			
Jsh	19	51	Ta jsou dědictví, kteráž dali k vladařství Eleazar kněz a Jozue syn
Nun, i přední z otců pokolení synů Izraelských, losem v Sílo před Hospodínem, u dveří stánku			úmluvy, a tak dokonali rozdělování země.
Jsh	20	1	I mluvil Hospodin k Jozue, řka:
Jsh	20	2	Mluv k synům Izraelským, a rci jim: Oddejte z těch měst vašich města
útočištná, o nichž jsem mluvil vám skrze Mojžíše,			
Jsh	20	3	Aby tam utekl vražedník, kterýž by zabil člověka nechtě a z nevědomí.
I budou vám útočiště před přítelem zabitého.			
Jsh	20	4	A když by utekl do jednoho z těch měst, stane u vrat v bráně města, a
oznámí starším města toho při svou; i přijmou ho do města k sobě, a dají mu místo, i bydliti			bude u nich.
Jsh	20	5	Když by jej pak honil přítel toho zabitého, nevydají vražedníka v
ruce jeho; nebo nechtě uderil bližního svého, neměv ho prvé v nenávisti.			
Jsh	20	6	A bydliti bude v městě tom, dokudž nestane před shromážděním k soudu,
až do smrti kněze velikého, kterýž by byl toho času; nebo tehdaž navrátí se vražedník, a			přijde do města svého a do domu svého, do města, odkudž utekl.
Jsh	20	7	I oddělili Kádes v Galilei na hoře Neftalím, a Sichem na hoře Efraim,
a město Arbe, (jenž jest Hebron,) na hoře Juda.			
Jsh	20	8	Před Jordánem pak proti Jerichu k východu oddělili Bozor, kteréž leží
na poušti v rovině pokolení Rubenova, a Rámot v Galád z pokolení Gádova, a Golan v Bázan z			pokolení Manassesova.
Jsh	20	9	Ta města byla útočištná všechněm synům Izraelským, i příchozímu,
kterýž pohostinu jest mezi nimi, aby utekl tam, kdo by kolí zabil někoho nechtě, a nesešel od			ruky přítele toho zabitého prvé, než by stál před shromážděním.
Jsh	21	1	Přistoupili pak přední z otců Levitského pokolení k Eleazarovi knězi,

a k Jozue, synu Nun, a k předním z otců pokolení synů Izraelských,
 Jsh 21 2 A mluvili k nim v Sílo, v zemi Kananejské, řkouce: Hospodin přikázal
 skrze Mojžíše, abyste nám dali města k přebývání, i podměstí jejich pro dobytky naše.
 Jsh 21 3 Dali tedy synové Izraelští Levítům z dědictví svého, vedlé rozkázání
 Hospodina, města tato i podměstí jejich.
 Jsh 21 4 Padl pak los čeledem Kahat, i dáno losem synům Arona kněze, Levítům, z
 pokolení Juda, a z pokolení Simeon, i z pokolení Benjaminova měst třinácte.
 Jsh 21 5 A jiným synům Kahat, z čeledi pokolení Efraimova, a z pokolení Danova,
 a z polovice pokolení Manassesova losem dáno měst deset.
 Jsh 21 6 Synům pak Gerson, z čeledi pokolení Izacharova, a z pokolení Asserova,
 též z pokolení Neftalíмова, a z polovice pokolení Manassesova v Bázan losem dáno měst
 třinácte.
 Jsh 21 7 Synům Merari po čeledech jejich, z pokolení Rubenova a z pokolení
 Gádova, též z pokolení Zabulonova měst dvanácte.
 Jsh 21 8 Dali tedy synové Izraelští Levítům ta města i předměstí jejich, (jakož
 přikázal Hospodin skrze Mojžíše,) losem.
 Jsh 21 9 A tak z pokolení synů Judových, a z pokolení synů Simeonových dána
 jsou města, kterýchž tuto jména jsou položena.
 Jsh 21 10 A dostal se první díl synům Aronovým, z čeledi Kahat, z synů Lévi;
 nebo jim padl los první.
 Jsh 21 11 Dáno jest tedy jim město Arbe, otce Enakova, (jenž jest Hebron,) na
 hoře Juda, a předměstí jeho vůkol něho.
 Jsh 21 12 Ale pole města toho i vsi jeho dali Kálefovi synu Jefone k vladařství
 jeho.
 Jsh 21 13 Synům tedy Arona kněze dali město útočištné vražedníku, Hebron i
 předměstí jeho, a Lebno i předměstí jeho;
 Jsh 21 14 A Jeter s předměstím jeho, též Estemo a předměstí jeho;
 Jsh 21 15 Holon i předměstí jeho, a Dabir s podměstím jeho;
 Jsh 21 16 Také Ain s předměstím jeho, a Juta s podměstím jeho, i Betsemes a
 předměstí jeho, měst devět z toho dvojího pokolení.
 Jsh 21 17 Z pokolení pak Benjaminova dali Gabaon a předměstí jeho, a Gaba s
 předměstím jeho;
 Jsh 21 18 Též Anatot a podměstí jeho, i Almon s předměstím jeho, města čtyři.
 Jsh 21 19 Všech měst synů Aronových kněží třinácte měst s předměstími jejich.
 Jsh 21 20 Čeledem pak synů Kahat, Levítům, kteříž pozůstali z synů Kahat, (byla
 pak města losu jejich z pokolení Efraim,)
 Jsh 21 21 Dali jim město útočištné vražedníku, Sichem i předměstí jeho, na hoře
 Efraim, a Gázer s předměstím jeho.
 Jsh 21 22 Též Kíbsaim a předměstí jeho, a Betoron s předměstím jeho, města
 čtyři.
 Jsh 21 23 Z pokolení pak Dan: Elteke a předměstí jeho, a Gebbeton s předměstím
 jeho;
 Jsh 21 24 Též Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s podměstím jeho, města
 čtyři.
 Jsh 21 25 Z polovice pak pokolení Manassesova: Tanach a podměstí jeho, a
 Getremmon s předměstím jeho, města dvě.
 Jsh 21 26 Všech měst deset s předměstími jejich čeledem synům Kahat ostatním.
 Jsh 21 27 Synům také Gersonovým, z čeledi Levítských, z polovice pokolení
 Manassesova dali město útočištné vražedníku, Golan v Bázan a předměstí jeho, a Bozran s
 předměstím jeho, města dvě.
 Jsh 21 28 Z pokolení Izacharova: Kesion a podměstí jeho, a Daberet s předměstím
 jeho;
 Jsh 21 29 Jarmut a předměstí jeho, a Engannim s předměstím jeho, města čtyři.
 Jsh 21 30 Z pokolení pak Asserova: Mesaí a předměstí jeho, též Abdon a podměstí
 jeho;
 Jsh 21 31 Helkat s předměstím jeho, a Rohob s podměstím jeho, města čtyři.
 Jsh 21 32 Z pokolení také Neftalíмова: Město útočištné vražedníku, Kedes v
 Galilei a předměstí jeho, a Hamotdor s předměstím jeho, a Kartam s předměstím jeho, města tři.
 Jsh 21 33 Všech měst Gersonitských po čeledech jejich, třinácte měst s
 předměstími jejich.
 Jsh 21 34 Čeledem pak synů Merari, Levítům ostatním, dali z pokolení Zabulonova
 Jekonam a předměstí jeho, Karta a předměstí jeho;
 Jsh 21 35 Damna a předměstí jeho, Naalol a předměstí jeho, města čtyři.
 Jsh 21 36 Z pokolení pak Rubenova: Bozor a předměstí jeho, a Jasa a předměstí
 jeho;
 Jsh 21 37 Kedemot a předměstí jeho, a Mefat s podměstím jeho, města čtyři.
 Jsh 21 38 A z pokolení Gádova: Město útočištné vražedníku, Rámot v Galád a
 předměstí jeho, a Mahanaim s předměstím jeho;
 Jsh 21 39 Ezebon a podměstí jeho, Jazer s podměstím jeho, města čtyři.
 Jsh 21 40 Všech měst synů Merari po čeledech jejich, kteříž ostatní byli z
 čeledi Levítských, bylo podlé losu jejich měst dvanácte.
 Jsh 21 41 A tak všech měst Levítských u prostřed vladařství synů Izraelských

měst čtyřiceti osm s předměstími svými.

Jsh 21 42 Mělo pak to město jedno každé obzvláštně svá předměstí vůkol sebe, a taková byla všechna ta města.

Jsh 21 43 Dal tedy Hospodin Izraelovi všechnu tu zemi, kterouž s přísahou zaslíbil dáti otcům jejich; i opanovali ji dědičně, a bydlili v ní.

Jsh 21 44 Dal také Hospodin jim odpočinutí se všech stran podle všeho, jakž byl s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž kdo byl, ješto by ostál proti nim ze všech nepřátel jejich; všechny nepřátele jejich dal Hospodin v ruku jejich.

Jsh 21 45 Nepominulo ani jedno slovo ze všelikého slova dobrého, kteréž mluvil Hospodin k domu Izraelskému, ale všechno se tak stalo.

Jsh 22 1 Toho času povolav Jozue Rubenitských, Gádiťských a polovice pokolení Manassesova,

Jsh 22 2 Řekl jim: Vy jste ostríhali všeho, což přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a poslouchali jste hlasu mého ve všem, což jsem přikázal vám.

Jsh 22 3 Neopustili jste bratří svých již za dlouhý čas až do dne tohoto, ale bedlivě jste ostríhali přikázání Hospodina Boha vašeho.

Jsh 22 4 Nyní pak již odpočinutí dal Hospodin Bůh váš bratřím vašim, jakož mluvil jim; již tedy navratte se a beřte se do stanů svých, do země vládařství svého, kteréž vám dal Mojžíš, služebník Hospodinův, před Jordánem.

Jsh 22 5 Toliko hleďte pilně zachovávat i plniti přikázání a zákon, kterýž přikázal vám Mojžíš, služebník Hospodinův, a milovati Hospodina Boha svého a choditi po všech cestách jeho, a zachovávejte přikázání jeho, přídržeti se ho, a sloužiti jemu celým srdcem svým a celou duší svou.

Jsh 22 6 A požehnáv jim Jozue, propustil je; i odešli do stanů svých.

Jsh 22 7 (Polovici pak pokolení Manassesova dal byl Mojžíš dědictví v Bázan, a druhé polovici jeho dal Jozue s bratřími jejich za Jordánem k západu.) A když je propouštěl Jozue do stanů jejich, požehnal jim,

Jsh 22 8 A mluvil k nim, řka: S bohatstvím velikým navracujete se do stanů svých a s dobytky velmi mnohými, s stříbrem a zlatem, s mědí a železem a rouchem velmi mnohým; rozděltež se loupeží nepřátel svých s bratřími svými.

Jsh 22 9 Tedy navracující se, odešli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova od synů Izraelských z Sílo, jenž jest v zemi Kananejské, aby šli do země Galád, do země vládařství svého, v kteréž dědictví obdrželi, vedlé řeči Hospodinovy skrze Mojžíše.

Jsh 22 10 A přišedše ku pomezí při Jordánu, kteréž jest v zemi Kananejské, i vzdělali tu synové Rubenovi, a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář nad Jordánem, oltář veliký ku podivení.

Jsh 22 11 Uslyšeli pak synové Izraelští, že praveno bylo: Aj, vystavěli synové Rubenovi a synové Gádovi, a polovice pokolení Manassesova oltář naproti zemi Kananejské, při pomezí u Jordánu, kdež přešli synové Izraelští.

Jsh 22 12 Uslyševše, pravím, synové Izraelští, sešlo se všechno množství jejich do Sílo, aby táhli proti nim k boji.

Jsh 22 13 I poslali synové Izraelští k synům Rubenovým a k synům Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do země Galád Fínesa, syna Eleazara kněze,

Jsh 22 14 A deset knížat s ním, po jednom knížeti z každého domu otcovského, ze všech pokolení Izraelských. (Každý pak z nich byl přední v domě otců svých v tisících Izraelců.)

Jsh 22 15 Ti přišli k synům Rubenovým a k synům Gádovým a ku polovici pokolení Manassesova do země Galád, a mluvili s nimi, řkouce:

Jsh 22 16 Toto praví všechno shromáždění Hospodinovo: Jaké jest to přestoupení, jímž jste přestoupili proti Bohu Izraelskému, odvrátivše se dnes, abyste nešli za Hospodinem, vzdělávše sobě oltář, abyste se protivili dnes Hospodinu?

Jsh 22 17 Ještě-liž se nám malá zdá nepravost modly Fegor, od níž nejsme očištěni až do dnes, pročez byla rána v shromáždění Hospodinovu,

Jsh 22 18 Že vy přes to odvracujete se dnes, abyste nešli za Hospodinem? I stane se, poněvadž vy dnes odporujete Hospodinu, že on zítra na všechno shromáždění Izraelské rozhěvává se.

Jsh 22 19 Jestližeť jest nečistá země vládařství vašeho, přejděte do země vládařství Hospodinova, v níž přebývá stánek Hospodinův, a dědictví vezměte mezi námi; toliko proti Hospodinu se nepostavujte, a nebuďte odporní nám, stavějíce sobě oltář mimo oltář Hospodina Boha našeho.

Jsh 22 20 Zdali Achan syn Záre nedopustil se přestoupení při věci proklaté? A přišlo rozhněvání na všechno shromáždění Izraelské, a on sám jeden zhřešiv, nezahynul pro svou nepravost sám.

Jsh 22 21 I odpověděli synové Rubenovi a synové Gádovi a polovice pokolení Manassesova, a mluvili s knížaty tisíců Izraelských:

Jsh 22 22 Silný Bůh Hospodin, silný Bůh Hospodin, onť ví, ano sám Izrael pozná, žeť jsme ne z zpourey a všetečnosti proti Hospodinu to učinili, jinač nezachovávejž nás ani dne tohoto.

Jsh 22 23 Jistě žeť jsme nestavěli sobě oltáře k tomu, abychom se odvrátiti měli a nejíti za Hospodinem, ani k obětování na něm zápalů a obětí suchých, a k obětování na něm obětí pokojných, sic jinač Hospodin sám ať to vyhledává.

Jsh 22 24 Anobř raději obávající se té věci, učinili jsme to, myslíce: Potom mluvití budou synové vaši synům našim, řkouce: Co vám do Hospodina Boha Izraelského?
 Jsh 22 25 Poněvadž meze položil Hospodin mezi námi a vámi, ó synové Rubenovi a synové Gádovi, Jordán tento, nemáte vy dílu v Hospodinu. I odvrátí synové vaši syny naše od bázně Hospodinovy.
 Jsh 22 26 Protož jsme řekli: Přičiňme se a vzdělejme oltář, ne pro zápalý a oběti,
 Jsh 22 27 Ale aby byl svědkem mezi námi a vámi, a mezi potomky našimi po nás, k vykonávání služby Hospodinu před ním zápalý našimi, a oběťmi našimi a pokojnými oběťmi našimi, a aby neřekli potom synové vaši synům našim: Nemáte dílu v Hospodinu.
 Jsh 22 28 Protož jsme řekli: Jestliže by potom mluvili nám neb potomkům našim, tedy odpovíme: Vizte podobenství oltáře Hospodinova, kterýž učinili otcové naši, ne pro zápalý ani oběti, ale aby byl na svědectví mezi námi a vámi.
 Jsh 22 29 Odstup to od nás, abychom odporovati měli Hospodinu, a odvracetí se dnes a nejítí za Hospodinem, stavějíce oltář k zápalům, k obětem suchým a jiným obětem, mimo oltář Hospodina Boha našeho, kterýž jest před stánkem jeho.
 Jsh 22 30 Uslyšev pak Fínes kněz a knížata shromáždění a přední z tisíců Izraelských, kteříž s ním byli, slova, kteráž mluvili synové Rubenovi a synové Gádovi a synové Manassesovi, líbilo se jim.
 Jsh 22 31 I řekl Fínes, syn Eleazara kněze, synům Rubenovým a synům Gádovým, i synům Manassesovým: Nyní jsme poznali, že u prostřed nás jest Hospodin, a že jste se nedopustili proti Hospodinu přestoupení toho, a tak vysvobodili jste syny Izraelské z ruky Hospodiny.
 Jsh 22 32 Tedy navrátil se Fínes, syn Eleazara kněze, i ta knížata od synů Rubenových a od synů Gádových z země Galád do země Kananejské k synům Izraelským a oznámili jim tu věc.
 Jsh 22 33 I líbilo se to synům Izraelským, a dobrořečili Boha synové Izraelští, a již více nemluvili o to, aby táhli proti nim k boji a zkazili zemi, v kteréž synové Rubenovi a synové Gádovi bydlili.
 Jsh 22 34 Nazvali pak synové Rubenovi a synové Gádovi oltář ten Ed, řkouce: Nebo svědkem bude mezi námi, že Hospodin jest Bůh.
 Jsh 23 1 I stalo se po mnohých dnech, když dal Hospodin odpočinutí Izraelovi ode všech nepřátel jejich vůkol, a Jozue se sstaral a sešel věkem,
 Jsh 23 2 Že povolav Jozue všeho Izraele, starších jeho i předních jeho soudců i správců jeho, řekl jim: Já jsem se sstaral a sešel věkem.
 Jsh 23 3 A vy jste viděli všecko to, co jest učinil Hospodin Bůh váš všechněm národům těm před obličejem vašim; nebo Hospodin Bůh váš onť bojoval za vás.
 Jsh 23 4 Pohlédte, losem rozdělil jsem vám ty národy pozůstalé v dědictví po pokoleních vašich od Jordánu, i všechny národy, kteréž jsem vyplnil až k moři velikému na západ slunce.
 Jsh 23 5 Hospodin pak Bůh váš onť je vyžene od tváři vaší, a vypudí je před obličejem vašim, a vy dědičně obdržíte zemi jejich, jakož mluvil vám Hospodin Bůh váš.
 Jsh 23 6 Protož zmužile se mějte, abyste ostříhali a činili všecko, což psáno jest v knize zákona Mojžíšova, a neodstupovali od něho na pravo ani na levo.
 Jsh 23 7 Nesměšujte se s těmi národy, kteříž pozůstávají s vámi, a jména bohů jejich nepřipomínejte, ani skrze ně přísahujte, aniž jim sloužíte, ani se jim klanějte.
 Jsh 23 8 Ale přidržte se Hospodina Boha svého, jakož jste činili až do tohoto dne.
 Jsh 23 9 I buďte, že jakož jest vyhnal Hospodin od tváři vaší národy veliké a silné, aniž ostál kdo před obličejem vašim až do tohoto dne:
 Jsh 23 10 Tak jeden z vás honiti bude tisíc, nebo Hospodin Bůh váš onť bojuje za vás, jakož mluvil vám.
 Jsh 23 11 Toho tedy nejpilnější buďte, abyste milovali Hospodina Boha svého.
 Jsh 23 12 Nebo jestliže předce se odvrátíte, a připojíte se k těm pozůstalým národům, k těm, kteříž zůstávají mezi vámi, a vejdete s nimi v příbuzenství a smísíte se s nimi a oni s vámi:
 Jsh 23 13 Tedy jistotně vězte, že Hospodin Bůh váš nebude více vyháněti všech národů těch od tváři vaší, ale budou vám osídlem a úrazem i bičem na bocích vašich, a trním v očích vašich, dokudž nezahynete z země této výborné, kterouž vám dal Hospodin Bůh váš.
 Jsh 23 14 A hle, já nyní odcházím podle způsobu všech lidí, poznejtež tedy vším srdcem svým a celou duší svou, že nepochybilo ani jedno slovo ze všech slov nejlepších, kteráž mluvil Hospodin Bůh váš o vás; všecko se naplnilo vám, ani jediné slovo z nich nepominulo.
 Jsh 23 15 Jakož tedy naplnilo se vám dnes každé slovo dobré, kteréž mluvil k vám Hospodin Bůh váš, takť uveďte na vás každé slovo zlé, dokudž nevyhladí vás z země této výborné, kterouž dal vám Hospodin Bůh váš,
 Jsh 23 16 Jestliže přestoupíte smlouvu Hospodina Boha svého, kterouž přikázal vám, a jdouce, sloužiti budete bohům cizím, a klaněti se jim. I rozhěvá se prchlivost Hospodinova na vás, a zahynete rychle z země této výborné, kterouž vám dal.
 Jsh 24 1 Shromáždil pak Jozue všechna pokolení Izraelská v Sichem a svolal starší Izraelské a přední z nich, i soudce a správce jejich, i postavili se před obličejem Božím.
 Jsh 24 2 I řekl Jozue všemu lidu: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Za řekou

bydlili otcové vaši za starodávna, jmenovitě Táře, otec Abrahamův a otec Náchorův, a sloužili bohům cizím.

Jsh 24 3 I vzal jsem otce vašeho Abrahama z místa, kteréž jest za řekou, a provedl jsem jej skrze všecku zemi Kananejskou, a rozmnožil jsem símě jeho, dav jemu Izáka.

Jsh 24 4 A Izákovi dal jsem Jáкова a Ezau. I dal jsem Ezau horu Seir, aby vládl jí; Jákok pak a synové jeho sstoupili do Egypta.

Jsh 24 5 I poslal jsem Mojžíše a Arona, a zbil jsem Egypt, a když jsem to učinil u prostřed něho, potom vyvedl jsem vás.

Jsh 24 6 A vyvedl jsem otce vaše z Egypta, i přišli jste k moři, a honili Egyptští otce vaše s vozy a jezdcí až k moři Rudému.

Jsh 24 7 Tedy volali k Hospodinu, kterýž postavil mrákotu mezi vámi a Egyptskými, a uvedl na ně moře, i zatopilo je; anobřz viděly oči vaše i to, co jsem učinil při Egyptu, a bydlili jste na poušti za dlouhý čas.

Jsh 24 8 Potom uvedl jsem vás do země Amorejského, kterýž bydlil za Jordánem, a bojovali s vámi; i dal jsem je v ruku vaši, a opanovali jste zemi jejich, a zahladil jsem je před tváří vaší.

Jsh 24 9 Povstal pak Balák syn Seforův, král Moábský, a bojoval s Izraelem; i poslav, povolal Baláma syna Beorova, aby zlořečil vám.

Jsh 24 10 Ale nechtěl jsem slyšetí Baláma, pročez stále dobrořečil vám, a tak vysvobodil jsem vás z ruky jeho.

Jsh 24 11 A když jste přešli Jordán, přišli jste k Jerichu; i bojovali proti vám muži Jericha, Amorejští, a Ferezejští, a Kananejští, a Hetejští, a Gergezejští, a Hevejští, a Jebuzejští, a dal jsem je v ruku vaši.

Jsh 24 12 Poslal jsem před vámi i sršně, kteřížto vyhnali je od tváří vaší, dva krále Amorejské; ne mečem ani lučištěm svým tys je vyhnal.

Jsh 24 13 A dal jsem vám zemi, v níž jste nepracovali, a města, kterýchž jste nestavěli, v nichž bydlíte; vinic a olivoví, kteréhož jste neštípili, užíváte.

Jsh 24 14 Protož nyní bojte se Hospodina, a služte jemu v dokonalosti a v pravdě, a odvrzte bohy, jimž sloužili otcové vaši za řekou a v Egyptě, a služte Hospodinu.

Jsh 24 15 Pakli se vám zdá zle sloužiti Hospodinu, vyvolte sobě dnes, komu byste sloužili, buď bohy, jimž sloužili otcové vaši, kteříž byli za řekou, buď bohy Amorejských, v jejichž zemi bydlíte; jáť pak a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.

Jsh 24 16 Jemuž odpověděl lid, řka: Odstup to od nás, abychom opustiti měli Hospodina a sloužiti bohům cizím.

Jsh 24 17 Nebo Hospodin Bůh náš onť jest, kterýž vyvedl nás i otce naše z země Egyptské, z domu služebnosti, a kterýž činil před očima našima znamení ta veliká, a choval nás na vsí cestě, po níž jsme šli, a mezi všemi národy, skrze něž jsme prošli.

Jsh 24 18 A vypudil Hospodin všecky národy, zvláště Amorejského, obyvatele země této, před tváří naší; my také sloužiti budeme Hospodinu, nebo on jest Bůh náš.

Jsh 24 19 I řekl Jozue lidu: Nebudete moci sloužiti Hospodinu, nebo Bůh svatý jest, Bůh silný horlivý jest, nesnese nepravostí vašich a hříchů vašich.

Jsh 24 20 Jestliže byste opustíce Hospodina, sloužili bohům cizozemců, obrátí se a zle učiní vám, a zkazí vás, poněvadž prvé dobře učinil vám.

Jsh 24 21 Jemuž odpověděl lid: Nikoli, ale Hospodinu sloužiti budeme.

Jsh 24 22 I řekl Jozue lidu: Svědkové budete sami proti sobě, že jste sobě vyvolili Hospodina, abyste jemu sloužili. Tedy odpověděli: Svědkové jsme.

Jsh 24 23 Jimž on řekl: Odvrztež tedy nyní bohy cizozemců, kteříž jsou u prostřed vás, a nakloňte srdcí svých k Hospodinu Bohu Izraelskému.

Jsh 24 24 Odpověděl lid Jozue: Hospodinu Bohu našemu sloužiti a hlasu jeho poslouchati budeme.

Jsh 24 25 A tak učinil Jozue toho dne smlouvu s lidem, a předložil jim ustanovení a soudy v Sichem.

Jsh 24 26 A zapsal Jozue slova ta do knihy zákona Božího; vzav také kámen veliký, postavil jej tu pod dubem, kterýž byl u svatyně Hospodinovy.

Jsh 24 27 I řekl Jozue všemu lidu: Ať, kámen tento bude mezi námi na svědectví, nebo on slyšel všechna slova Hospodina, kteráž mluvil s námi, a bude na svědectví proti vám, abyste snad neklamali proti Bohu svému.

Jsh 24 28 A rozpustil Jozue lid, jednoho každého do dědictví jeho.

Jsh 24 29 I stalo se po vykonání těch věcí, že umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech.

Jsh 24 30 A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatsáre, kteréž jest na hoře Efraim k straně půlnocní hory Gás.

Jsh 24 31 I sloužil Izrael Hospodinu po všecky dny Jozue, i po všecky dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, a kteříž povědomi byli všech skutků Hospodinových, kteréž učinil Izraelovi.

Jsh 24 32 Kostí pak Jozefovy, kteréž byli vynesli synové Izraelští z Egypta, pochovali v Sichem, v dílu pole, kteréž koupil Jákok od synů Emora otce Sichemova za sto peněz; i byly u synů Jozefových v dědictví jejich.

Jsh 24 33 Eleazar také, syn Aronův, umřel, a pochovali jej na pahrbku Fínesa syna jeho, kterýž dán byl jemu na hoře Efraim.

Jdg 1 1 Stalo se pak po smrti Jozue, otázali se synové Izraelští Hospodina, řkouce: Kdo z nás potáhne proti Kananejskému napřed, aby bojoval s ním?

Jdg 1 2 Jimž řekl Hospodin: Juda nechtě táhne, aj, dal jsem tu zemi v ruku jeho.

Jdg 1 3 (Řekl pak byl Juda Simeonovi bratru svému: Potáhni se mnou k dobývání losu mého, abychom bojovali proti Kananejskému, a já také potáhnu s tebou k dobývání losu tvého. I táhl s ním Simeon.

Jdg 1 4 Tedy vytáhl Juda, i dal Hospodin Kananejského a Ferezejského v ruce jejich, a porazili z nich v Bezecku deset tisíc mužů.

Jdg 1 5 Nebo nalezše Adonibezeka v Bezecku, bojovali proti němu, a porazili Kananejského i Ferezejského.

Jdg 1 6 Když pak utíkal Adonibezek, honili ho, a chytivše jej, zutínali mu palce u rukou i noh.

Jdg 1 7 Tedy řekl Adonibezek: Sedmdesáte králů s utatými palci u rukou i noh svých sbírali drobtý pod stolem mým; jakž jsem činil, tak odplatil mi Bůh. I přivedli jej do Jeruzaléma, a tam umřel.

Jdg 1 8 Nebo byli vybojovali synové Juda Jeruzalém, a vzavše jej, zbili obyvatele jeho ostroží meče a město vypálili.

Jdg 1 9 Potom také vytáhli synové Judovi, aby bojovali proti Kananejskému, bydlícímu na horách při straně polední i na rovinách.

Jdg 1 10 Nebo byl vytáhl Juda proti Kananejskému, kterýž bydlil v Hebronu, (jméno pak Hebronu prvé bylo Kariatarbe,) a pobil Sesaie, a Achimana, a Tolmaie.

Jdg 1 11 A odtud byl táhl na obyvatele Dabir, (jméno pak Dabir prvé bylo Kariatsefer).

Jdg 1 12 Kdežto řekl Kálef: Kdo by dobyl Kariatsefer a vzal by je, dám jemu Axu dceru svou za manželku.

Jdg 1 13 Tedy dobyl ho Otoniel, syn Cenezův, bratra Kálefova mladšího, i dal jemu Axu dceru svou za manželku.

Jdg 1 14 Stalo se pak, že když přišla k němu, ponukla ho, aby prosil otce jejího za pole; i ssedla s osla. A řekl jí Kálef: Cožt' jest?

Jdg 1 15 A ona odpověděla: Dej mi dar; poněvadžs mi dal zemi suchou, dej mi také studnice vod. I dal jí Kálef studnice v horních i dolních končinách.

Jdg 1 16 Synové také Cinejského, tchána Mojžíšova, odebrali se z města palmového s syny Juda na poušť Judovu, jenž jest k straně polední městu Arad; a odšedše, bydlili s lidem tím.

Jdg 1 17 Potom táhl Juda s Simeonem, bratrem svým, a porazili Kananejské přebývající v Sefat, a zkazili je. I nazváno jest jméno města toho Horma.

Jdg 1 18 Dobył také Juda Gázy a pomezí jeho, i Aškalonu s pomezí jeho, též Akaronu a pomezí jeho.

Jdg 1 19 Nebo byl Hospodin s Judou, a vyhnal obyvatele hor, ale nevyhnal obyvatele údolí, proto že vozy železné měli.

Jdg 1 20 I dalí Kálefovi Hebron, jakož byl mluvil Mojžíš, a vyhnal odtud tři syny Enakovy.

Jdg 1 21 Jebuzejského pak, bydlícího v Jeruzalémě, nevyhnali synové Beniamin; protož bydlil Jebuzejský v Jeruzalémě s syny Beniamin až do tohoto dne.

Jdg 1 22 Vytáhla také i čeléd Jozefova do Bethel, a Hospodin byl s nimi.

Jdg 1 23 Nebo shlédla čeléd Jozefova Bethel, kteréhožto města jméno prvé bylo Lúza.

Jdg 1 24 Uzřevše pak ti špehéři muže vycházejícího z města, řekli jemu: Medle ukaž nám, kudy bychom mohli vjíti do města, a učinímeť milost.

Jdg 1 25 Kterýžto ukázal jim, kudy by mohli vjíti do města; i vyhubili to město mečem, muže pak toho se vši čelédi jeho propustili.

Jdg 1 26 I šel muž ten do země Hetejských, kdež vystavěl město, a nazval jméno jeho Lúza; to jest jméno jeho až do tohoto dne.

Jdg 1 27 Manasses také nevyhnal obyvatele Betsan a městeček jeho, ani Tanach a městeček jeho, ani obyvatele Dor a Jibleam, a Mageddo a městeček jejich; i počal Kananejský svobodně bydliti v zemi té.

Jdg 1 28 Když se pak zsilil Izrael, uvedl Kananejského pod plat, a maje jej vyhnati, nevyhnal.

Jdg 1 29 Efraim také nevyhnal Kananejského bydlícího v Gázer, protož bydlil Kananejský u prostřed něho v Gázer.

Jdg 1 30 Zabulon též nevyhnal obyvatele Cetron, a obyvatele Naalol, protož bydlil Kananejský u prostřed něho, a dával jemu plat.

Jdg 1 31 Asser také nevyhnal obyvatele Acho a obyvatele Sidonu, ani Ahalab, ani Achzib, ani Helba, ani Afek, ani Rohob.

Jdg 1 32 I bydlil Asser mezi Kananejskými obyvateli země té, nebo nevyhnal jich.

Jdg 1 33 Též Neftalím nevyhnal obyvatele Betsemes, ani obyvatele Betanat, protož bydlil mezi Kananejskými přebývajícími v zemi té; a však obyvatele Betsemes a Betanat dávali jim plat.

Jdg 1 34 Ssuzovali pak Amorejští syny Dan na horách, tak že nedali jim scházeti do údolí.

Jdg 1 35 Nebo počal Amorejský svobodně bydliti na hoře Heres, v Aialon a v Saibim, ale když se zsilila ruka čelédi Jozefovy, uvedení jsou pod plat.

Jdg 1 36 Pomezí pak Amorejského bylo od začátku hor Akrabim, od skály jejich i výše.

Jdg 2 1 Vstoupil pak anděl Hospodinův z Galgala do Bochim a řekl: Vyvedl jsem vás z Egypta a uvedl jsem vás do země, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům vašim, a řekl jsem: Nezruším smlouvy své s vámi na věky.

Jdg 2 2 Vy také nečinite smlouvy s obyvateli země této, oltáře jejich rozkopejte; ale neposlechli jste hlasu mého. Co jste to učinili?

Jdg 2 3 Pročež také jsem řekl: Nevyhladím jich před tváří vaší, ale budou vám jako trní, a bohové jejich budou vám osídlem.

Jdg 2 4 I stalo se, když mluvil anděl Hospodinův slova tato všechněm synům Izraelským, že pozdvihl hlasu svého lid a plakal.

Jdg 2 5 I nazvali jméno místa toho Bochim, a obětovali tu Hospodinu.

Jdg 2 6 Rozpustil pak byl Jozue lid, a rozešli se synové Izraelští, jeden každý do dědictví svého, aby vládli zemí.

Jdg 2 7 I sloužil lid Hospodinu po všecky dny Jozue, a po všecky dny starších, kteříž dlouho živi byli po Jozue, jenž viděli všecky skutky veliké Hospodinovy, kteréž učinil Izraelovi.

Jdg 2 8 Ale když umřel Jozue syn Nun, služebník Hospodinův, jsa ve stu a desíti letech,

Jdg 2 9 A pochovali ho v krajině dědictví jeho, v Tamnatheres, na hoře Efraim, k straně půlnocní hory Gás;

Jdg 2 10 Také když všecken věk ten připojen jest k otcům svým, a povstal jiný věk po nich, kteříž neznali Hospodina, ani skutků, kteréž učinil Izraelovi:

Jdg 2 11 Tedy činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a sloužili modlám,

Jdg 2 12 Opustivše Hospodina Boha otců svých, kterýž je vyvedl z země Egyptské, a odešli za bohy cizími, bohy těch národů, kteříž byli vůkol nich, a klaněli se jim; pročež popudili Hospodina.

Jdg 2 13 Nebo opustivše Hospodina, sloužili Bálovi i Astarotům.

Jdg 2 14 I rozpálila se prchlivost Hospodina na Izraele, a vydal je v ruku loupežníků, kteříž je zloupili; vydal je, pravím, v ruku nepřátel jejich vůkol, tak že nemohli více ostáti před nepřátely svými.

Jdg 2 15 Kamžkoli vycházeli, ruka Hospodina byla proti nim ke zlému, jakož byl mluvil Hospodin, a jakož byl zapřisáhl jim Hospodin; i ssoužení byli náramně.

Jdg 2 16 Vzbuzoval pak Hospodin soudce, kteříž vysvobozovali je z rukou zhoubců jejich.

Jdg 2 17 Ale ani soudců svých neposlouchali, nebo smilnili, odcházejíce za bohy cizími, a klaněli se jim. Odcházeli rychle s cesty, po kteréž chodili otcové jejich, tak že poslouchati majíce přikázání Hospodinových, nečinili toho.

Jdg 2 18 A když vzbuzoval jim Hospodin soudce, býval Hospodin s každým soudcím, a vysvobozoval je z ruky nepřátel jejich po všecky dny soudce; (nebo želel Hospodin nařikání jejich, k němuž je přivodili ti, kteříž je ssoužovali a utiskali).

Jdg 2 19 Po smrti pak soudce navracejíce se zase, pohoršovali cest svých více nežli otcové jejich, odcházejíce za bohy cizími, a sloužíce i klanějíce se jim; nic neulevili z skutků jejich zlých a cesty jejich převrácené.

Jdg 2 20 Protož rozpálila se prchlivost Hospodina proti Izraelovi, a řekl: Proto že přestoupil národ tento smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otcí jejich, a neposlouchali hlasu mého:

Jdg 2 21 Já také více nevyhladím žádného od tváří jejich z národů, kterýchž zanechal Jozue, když umřel,

Jdg 2 22 Abych skrze ně zkušoval Izraele, budou-li ostříhati cesty přikázání Hospodinových, chodíce v nich, jakož ostříhali otcové jejich, čili nic.

Jdg 2 23 I zanechal Hospodin národů těch, a nevyhnal jich rychle, aniž dal jich v ruku Jozue.

Jdg 3 1 Tito pak jsou národové, kterýchž zanechal Hospodin, aby skrze ně zkušoval Izraele, totiž všech, kteříž nevěděli o žádných válkách Kananejských,

Jdg 3 2 Aby aspoň zvěděli věkové synů Izraelských, a poznali, co jest to válka, čehož první nevěděli:

Jdg 3 3 Patero knížat Filistinských, a všickni Kananejští a Sidonští a Hevejští bydlící na hoře Libánské od hory Balhermon až tam, kudy se vchází do Emat.

Jdg 3 4 Ti pozůstali, aby zkušován byl skrze ně Izrael, a aby známé bylo, budou-li poslouchati přikázání Hospodinových, kteráž přikázal otcům jejich skrze Mojžíše.

Jdg 3 5 Bydlili tedy synové Izraelští u prostřed Kananejských, Hetejských a Amorejských, a Ferezejských a Hevejských a Jebuzejských,

Jdg 3 6 A brali sobě dcery jejich za manželky, a dcery své dávali synům jejich, a sloužili bohům jejich.

Jdg 3 7 Činili tedy synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, a zapomenuvše se na Hospodina Boha svého, sloužili Bálům a Asserotům.

Jdg 3 8 Protož rozpálila se prchlivost Hospodina na Izraele, a vydal jej v ruku Chusana Risataimského, krále Syrského v Mezopotamii; i sloužili synové Izraelští Chusanovi Risataimskému osm let.

Jdg 3 9 Volali pak synové Izraelští k Hospodinu, i vzbudil Hospodin

vysvoboditele synům Izraelským, aby je vysvobodil, Otoniele syna Cenezova bratra Kálefova mladáho,

Jdg 3 10 Na němž byl duch Hospodinův, a soudil lid Izraelský. Když pak vytáhl k boji, dal Hospodin v ruce jeho Chusana Risataimského, krále Syrského, a zmocnila se ruka jeho nad Chusanem Risataimským.

Jdg 3 11 A tak v pokoji byla země za čtyřicet let; i umřel Otoniel, syn Cenezův.

Jdg 3 12 Takž opět činili synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá. I zesílil Hospodin Eglona, krále Moábského, proti Izraelovi, proto že činili zlé věci před očima Hospodinovýmá.

Jdg 3 13 Nebo shromáždil k sobě syny Ammonovy a Amalechovy, a vytáhl, porazil Izraele, a opanovali město palmové.

Jdg 3 14 I sloužili synové Izraelští Eglonovi králi Moábskému osmnácte let.

Jdg 3 15 Potom volali synové Izraelští k Hospodinu. I vzbudil jim Hospodin vysvoboditele Ahoda, syna Gery Beniaminského, muže rukou pravou nevládnoucího. I poslali synové Izraelští po něm dar Eglonovi králi Moábskému.

Jdg 3 16 (Připravil pak sobě Ahod meč na obě straně ostrý, lokte zdělí, a připásal jej sobě pod šaty svými po pravé straně.)

Jdg 3 17 I přinesl dar Eglonovi králi Moábskému. Eglon pak byl člověk velmi tlustý.

Jdg 3 18 A když dodal daru, propustil lid, kterýž byl přinesl dar.

Jdg 3 19 Sám pak vrátiv se od lomů blízko Galgala, řekl: Tajnou věc mám k tobě, ó králi. I řekl král: Mlč. A vyšli od něho všicknj, kteříž stáli při něm.

Jdg 3 20 Tehdy Ahod přistoupil k němu, (on pak seděl na paláci letním sám). I řekl mu Ahod: Řeč Boží mám k tobě. I vstal z stolice své.

Jdg 3 21 Tedy sáhna Ahod rukou svou levou, vzal meč u pravého boku svého a vrazil jej do břicha jeho,

Jdg 3 22 Tak že i jilce za ostrím vešly tam, a zavřel se tukem meč, (nebo nevytáhl meče z břicha jeho;) i vyšla lejna.

Jdg 3 23 Potom vyšel Ahod přes síň, a zavřel dvěře paláce po sobě, a zamkl.

Jdg 3 24 Když pak on odšel, služebníci jeho přišedše, uzřeli, a hle, dvěře paláce zamčiny. Tedy řekli: Jest na potřebě v pokoji letním.

Jdg 3 25 A když očekávali dlouho, až se styděl, a aj, neotvíral dveří paláce, tedy vzali klíč a otevřeli, a hle, pán jejich leží na zemi mrtvý.

Jdg 3 26 Ahod pak mezi tím, když oni prodlévali, ušel, a přešel lomy, přišel do Seirát.

Jdg 3 27 A přišel k svým, troubil v troubu na hoře Efraim; i sstoupili s ním synové Izraelští s hory, a on napřed šel.

Jdg 3 28 Nebo řekl jim: Poďte za mnou, dalt' jest zajisté Hospodin Moábské, nepřátely vaše, v ruku vaši. Tedy táhli za ním, a vzavše Moábským brody Jordánské, nedali žádnému přejíti.

Jdg 3 29 I pobili tehdaž Moábských okolo desíti tisíc mužů, každého bohatého a všelikého silného muže, aniž kdo ušel.

Jdg 3 30 I snižen jest Moáb v ten den pod mocí Izraele, a pokoj měla země za osmdesát let.

Jdg 3 31 Po něm pak byl Samgar, syn Anatův, a pobil Filistinských šest set mužů ostnem volů, a vysvobodil i on Izraele.

Jdg 4 1 Po smrti pak Ahoda činili opět synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá.

Jdg 4 2 I vydal je Hospodin v ruce Jabína krále Kananejského, kterýž kraloval v Ázor; (a kníže vojska jeho byl Zizara), sám pak bydlil v Haroset pohanském.

Jdg 4 3 Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu; nebo devět set vozů železných měl, a on násilně ssužoval Izraele za dvacet let.

Jdg 4 4 Debora pak žena prorokyně, manželka Lapidotova, soudila lid Izraelský toho času.

Jdg 4 5 (A bydlila Debora pod palmou, mezi Ráma a mezi Bethel na hoře Efraim), i chodili k ní synové Izraelští k soudu.

Jdg 4 6 Kterážto poslavši, povolala Baráka, syna Abinoemova, z Kádes Neftalímova, a řekla jemu: Zdaližt' nerozkázal Hospodin Bůh Izraelský: Jdi, a shromáždě lid na horu Tábor, vezmi s sebou deset tisíc mužů z synů Neftalím a z synů Zabulon.

Jdg 4 7 Nebo přitáhnou k tobě ku potoku Císon Zizaru kníže vojska Jabínova, a vozy jeho i množství jeho, a dám jej v ruku tvou.

Jdg 4 8 I řekl jí Barák: Půjdeš-li se mnou, půjdu; pakli nepůjdeš se mnou, nepůjdu.

Jdg 4 9 Kteráž odpověděla: Ját' zajisté půjdu s tebou, ale nebudeš s slávou tvou cestu, kterouž půjdeš, nebo v ruku ženy dá Hospodin Zizaru. Tedy vstavši Debora, šla s Barákem do Kádes.

Jdg 4 10 Svolav pak Barák Zabulonské a Neftalímské do Kádes, vyvedl za sebou deset tisíc mužů; a šla s ním i Debora.

Jdg 4 11 Heber pak Cinejský oddělil se od Kaina, od synů Chobab, tchána Mojžíšova, a rozbil stany své až k Elon v Sananim, jenž jest v Kádes.

Jdg 4 12 Oznámeno pak bylo Zizarovi, že vytáhl Barák syn Abinoemův na horu

Tábor.
 Jdg 4 13 Protož shromáždil Zizara všecky vozy své, devět set vozů železných, a všecken lid, kterýž měl s sebou z Haroset pohanského, ku potoku Císon.
 Jdg 4 14 I řekla Debora Barákovi: Vstaň, nebo tento jest den, v němž dal Hospodin Zizaru v ruku tvou. Zdalí Hospodin nevyšel před tebou? I sstoupil Barák s hory Tábor, a deset tisíc mužů za ním.
 Jdg 4 15 A porazil Hospodin Zizaru a všecky ty vozy, i všecka ta vojska ostrostí meče před Barákem; a sskočiv Zizara s vozu, utíkal pěšky.
 Jdg 4 16 Ale Barák honil ty vozy a vojsko až do Haroset pohanského; i padlo všecko vojsko Zizarovo od ostrosti meče, tak že nezůstalo ani jednoho.
 Jdg 4 17 Zizara pak utíkal pěšky k stanu Jáhel, manželky Hebera Cínejského; nebo pokoj byl mezi Jabínem králem Azor a mezi čeledí Hebera Cínejského.
 Jdg 4 18 I vyšedši Jáhel v cestu Zizarovi, řekla jemu: Uchyl se, pane můj, uchyl se ke mně, neboj se. I uchýlil se k ní do stanu, a přistřela jej huní.
 Jdg 4 19 Kterýž řekl jí: Dej mi, prosím, píti maličko vody, nebo žízním. A otevřevši nádobu mléčnou, dala mu píti a přikryla ho.
 Jdg 4 20 Řekl také jí: Stůj u dveří stanu, a při-šel-li by kdo, a ptal se tebe, řka: Jest-li zde kdo? odpovíš: Neení.
 Jdg 4 21 Potom vzala Jáhel manželka Heberova hřeb od stanu, vzala též kladio v ruku svou, a všedši k němu tiše, vrazila hřeb do židovin jeho, až uvázl v zemi; (nebo ustav, tvrdě byl usnul), a tak umřel.
 Jdg 4 22 A aj, Barák honil Zizaru. I vyšla Jáhel vstříc jemu, a řekla mu: Poď, a ukážit muže, kteréhož hledáš. I všel k ní, a aj, Zizara ležel mrtvý na zemi, a hřeb v židovinách jeho.
 Jdg 4 23 A tak ponížil Bůh toho dne Jabína krále Kananejského před syny Izrael skými.
 Jdg 4 24 I dotírala ruka synů Izraelských vždy více, a silila se proti Jabínovi králi Kananejskému, až i vyhladili téhož Jabína krále Kananejského.
 Jdg 5 1 Zpívala pak písničku Debora a Barák syn Abinoemův v ten den, řkouc:
 Jdg 5 2 Pro pomstu učiněnou v Izraeli, a pro lid, kterýž se k tomu dobrovolně měl, dobrořečte Hospodinu.
 Jdg 5 3 Slyštež králové, a ušima pozorujte knížata, já, já zpívati budu Hospodinu, žalmy zpívati budu Hospodinu Bohu Izrael skému.
 Jdg 5 4 Hospodine, když jsi vyšel z Seir, když jsi se bral z pole Edomského, trásla se země, nebesa dštíla, a oblakové déšť vydali.
 Jdg 5 5 Hory se rozplynuly od tváří Hospodinovy, i ta hora Sinai trásla se před tváří Hospodina Boha Izraelského.
 Jdg 5 6 Za dnů Samgara syna Anatova, a za dnů Jáhel spustly silnice, kteříž pak šli stezkami, zacházeli cestami křivými.
 Jdg 5 7 Spustly vsi v Izraeli, spustly, pravím, až jsem povstala já Debora, povstala jsem matka v Izraeli.
 Jdg 5 8 Kterýžto kdyžkoli sobě zvoloval bohy nové, tedy bývala válka v branách, pavézy pak ani kopí nebylo vidíno mezi čtyřidceti tisíci v Izraeli.
 Jdg 5 9 Srdce mé nakloněno jest k správcům Izraelským a k těm, kteříž tak ochotní byli mezi jinými. Dobrořečtež Hospodinu.
 Jdg 5 10 Kteríž jezdíte na bílých oslicích, kteříž bydlíte při Middin, a kteříž chodíte po cestách, vypravuj tež,
 Jdg 5 11 že vzdálen hluk střelců na místech, kdež se voda váží; i tam vypravujte hojnou spravedlnost Hospodinovu, hojnou spravedlnost k obyvatelům vsí jeho v Izraeli; tehdažť vstupovati bude k branám lid Hospodinův.
 Jdg 5 12 Povstaň, povstaň, Deboro, povstaniž, povstaniž a vypravuj píseň, povstaň, Baráku, a zajmi jaté své, synu Abinoemův.
 Jdg 5 13 Tehdažť potlačenému dopomoženo k opanování silných reků z lidu; Hospodintě mi ku panování dopomohl nad silnými.
 Jdg 5 14 Z Efraima kořen jejich bojoval proti Amalechitským; za tebou, Efraime, Beniamin s lidem tvým; z Machira táhli vydavatelé zákona, a z Zabulona písaři.
 Jdg 5 15 Knížata také z Izachar s Deborou, ano i všecko pokolení Izacharovo, jako i Barák do údolí poslán jest pěšky, ale veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu.
 Jdg 5 16 Jak jsi mohl mlče seděti mezi dvěma ohradami, poslouchaje řvání stád? Veliké hrdiny u sebe jsou v podílu Rubenovu.
 Jdg 5 17 Zdalí i Galád před Jordánem nebydlil? Ale Dan proč zůstal při lodech? Asser seděl na břehu mořském, a v lomích svých bydlil.
 Jdg 5 18 Zabulon, lid udatný, vynaložil duši svou na smrt, též i Neftalím na vysokých místech pole.
 Jdg 5 19 Králové přitáhše, bojovali, tehdaž bojovali králové Kananejští v Tanach při vodách Mageddo, a však kořisti stříbra nevzali.
 Jdg 5 20 S nebe bojováno, hvězdy z míst svých bojovaly proti Zizarovi.
 Jdg 5 21 Potok Císon smetl je, potok Kedumim, potok Císon; všecko to poslapala jsi, duše má, udatně.
 Jdg 5 22 Tehdaž otloukla se kopyta koňů od dupání velikého pod jezdci silnými.
 Jdg 5 23 Zlořečte Merozu, praví anděl Hospodinův, zlořečte velice obyvatelům jeho, nebo nepřišli na pomoc Hospodinu, ku pomoci Hospodinu proti silným.

Jdg 5 24 Požehnaná buď nad jiné ženy Jáhel, manželka Hebera Cinejského, nad ženy v staních bydlící buď požehnaná.

Jdg 5 25 On vody žádal, ona mléka dala, v koflíku knížečím podala masla.

Jdg 5 26 Levou ruku svou k hřebu vztáhla, a pravou ruku svou k kladivu dělníků, i udeřila zizaru, a ztloukla hlavu jeho, probodla a prorazila židoviny jeho.

Jdg 5 27 U noh jejích skrčil se, padl, ležel, u noh jejích skrčil se, padl; kdež se skrčil, tu padl zabítý.

Jdg 5 28 Vyhlídala z okna skrze mříži, a naříkala matka Zizarova, řkuci: Proč se tak dlouho vůz jeho nevrací? Proč prodlévají vraceti se domů vozové jeho?

Jdg 5 29 Moudřejší pak z předních služebnic jejích odpovídaly, i ona sama také sobě odpovídala:

Jdg 5 30 Zdali ale dosáhli něčeho, a dělí kořisti? Děvečku jednu neb dvě na každého muže, loupeže rozdílných barev samému Zizarovi, kořisti rozdílných barev krumpovaným dílem, roucho rozdílných barev krumpovaným dílem na hrdlo loupežníků.

Jdg 5 31 Tak ať zahynou všickni nepřátelé tvoji, ó Hospodine, tebe pak milující ať jsou jako slunce vzcházející v síle své. I byla v pokoji země za čtyřiceti let.

Jdg 6 1 Činili pak synové Izraelští to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, i vydal je Hospodin v ruku Madianským za sedm let.

Jdg 6 2 A zmocnila se velmi ruka Madianských nad Izraelem, tak že synové Izraelští před Madianskými zdělali sobě jámy, kteréž jsou na horách, a jeskyně a pevnosti.

Jdg 6 3 A bývalo, že jakž co oseli Izraelští, přitáhl Madian a Amalech a národ východní, povstáváje proti nim.

Jdg 6 4 Kterížto rozbijeli stany proti nim, a kazili úrody země, až kudy se vchází do Gázy, a nenechávali potravu v Izraeli, ani ovce, ani vola, ani osla.

Jdg 6 5 Nebo i sami i s stády svými i s stany přitáhli, a jako kobyly ve množství přicházivali, aniž jich neb velbloudů jejich byl počet; tak přicházejíce do země, hubili ji.

Jdg 6 6 Tedy znuzen byl velmi Izrael od Madianských, protož volali synové Izraelští k Hospodinu.

Jdg 6 7 Když pak volali synové Izraelští k Hospodinu příčinou Madianských,

Jdg 6 8 Poslal Hospodin muže proroka k synům Izraelským, a řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vás vyvedl z Egypta, a vyvedl jsem vás z domu služby, ssužovali, kteréž jsem vyhnal před tváří vaší, a dal jsem vám zemi jejich.

Jdg 6 10 I řekl jsem vám: Já jsem Hospodin Bůh váš, nebojte se bohů Amorejských, v jejichž zemi bydlíte. Ale neposlechli jste hlasu mého.

Jdg 6 11 Tedy přišel anděl Hospodinův a posadil se pod dubem, jenž byl v Ofra, kteréž bylo Joasa Abiezeritského. Gedeon pak syn jeho mlátil obilí na humně, aby vezma, utekl s tím před Madianskými.

Jdg 6 12 I ukázal se jemu anděl Hospodinův, a řekl jemu: Hospodin s tebou, muži udatný.

Jdg 6 13 Odpověděl jemu Gedeon: Ó Pane můj, jestliže Hospodin s námi jest, pročez pak na nás přišlo všecko toto? A kde jsou všickni divové jeho, o kterýchž vypravovali nám otcové naši, řkouce: Zdaliž nás z Egypta nevyvedl Hospodin? A nyní opustil nás Hospodin a vydal v ruku Madianských.

Jdg 6 14 A pohleděv na něj Hospodin, řekl: Jdi v této síle své, a vysvobodíš Izraele z ruky Madianských. Zdaliž jsem tě neposlal?

Jdg 6 15 Kterýž odpověděl jemu: Poslyš mne, Pane můj, čím já vysvobodím Izraele? Hle, rod můj chaterný jest v pokolení Manassesovu, a já nejmenší v domě otce svého.

Jdg 6 16 Tedy řekl jemu Hospodin: Poněvadž já budu s tebou, protož zbiješ Madianské jako muže jednoho.

Jdg 6 17 Jemuž on řekl: Prosím, jestliže jsem nalezl milost před očima tvýma, dej mi znamení, že ty mluvíš se mnou.

Jdg 6 18 Prosím, neodcházej odsud, až zase přijdu k tobě, a vynesu obět svou a položím před tebou. Odpověděl on: Ját posečkám, až se navrátíš.

Jdg 6 19 Tedy Gedeon všed do domu, připravil kozelce, a po měřici mouky přesných chlebů. I vložil maso do koše, a polívku vlil do hrnce, i vynesl to k němu pod dub a obětoval.

Jdg 6 20 I řekl jemu anděl Boží: Vezmi to maso a chleby ty nekvašené, a polož na tuto skálu, a polívkou polej. I učinil tak.

Jdg 6 21 Potom zdvihl anděl Hospodinův konec holi, kterouž měl v ruku svých, a dotekl se masa a chlebů přesných; i vystoupil oheň z skály té, a spálil to maso i chleby přesné. A v tom anděl Hospodinův odšel od očí jeho.

Jdg 6 22 A vída Gedeon, že by anděl Hospodinův byl, řekl: Ach, Panovníče Hospodine, proto-liž jsem viděl anděla Hospodinova tváří v tvář, abych umřel?

Jdg 6 23 I řekl jemu Hospodin: Měj pokoj, neboj se, neumřeš.

Jdg 6 24 Protož vzdělal tu Gedeon oltář Hospodinu, a nazval jej: Hospodin pokoje, a až do tohoto dne ještě jest v Ofra Abiezeritského.

Jdg 6 25 Stalo se pak té noci, že řekl jemu Hospodin: Vezmi volka vyspělého, kterýž jest otce tvého, totiž volka toho druhého sedmiletého, a zboříš oltář Bálův, kterýž jest otce tvého, háj také, kterýž jest vedlé něho, posekáš.

Jdg 6 26 A vzdělalš oltář Hospodinu Bohu svému na vrchu skály této, na rovině

její, a vezma volka toho druhého, obětovati budeš obět zápalnou s dřívím háje, kterýž posekáš.
Jdg 6 27 Tedy vzal Gedeon deset mužů z služebníků svých, a učinil, jakž mluvil
jemu Hospodin; a boje se čeledi otce svého a mužů města, neučinil toho ve dne, ale v noci.
Jdg 6 28 Když pak vstali muži města ráno, uzřeli zbořený oltář Bálův, a háj,
kterýž byl vedle něho, že byl posekaný, a volka toho druhého obětovaného v obět zápalnou na
oltáři v nově vzdělaném.
Jdg 6 29 I mluvili jeden k druhému: Kdo to udělal? A vyhledávajíce, vyptávali
se a pravili: Gedeon syn Joasův to učinil.
Jdg 6 30 Tedy řekli muži města k Joasovi: Vyveď syna svého, ať umře, proto že
zbořil oltář Bálův, a že posekal háj, kterýž byl vedle něho.
Jdg 6 31 Odpověděl Joas všechněm stojícím před sebou: A což se vy nesnadníti
chcete o Bále? Zdali vy jej vysvobodíte? Kdož by se zasazoval o něj, ať jest zabít hned jitra
tohoto. Jestližeť jest bohem, nechať se sám zasazuje o to, že jest rozboren oltář jeho.
Jdg 6 32 I nazval jej toho dne Jerobálem, řka: Nechtě se zasadí Bál proti němu,
že zbořil oltář jeho.
Jdg 6 33 Tedy všickni Madianští a Amalechitští a národové východní shromáždili
se spolu, a přešedše Jordán, položili se v údolí Jezreel.
Jdg 6 34 Duch pak Hospodinův posilnil Gedeona, kterýžto zatroubiv v troubu,
svolał Abiezeritské k sobě.
Jdg 6 35 A poslal posly ke všemu pokolení Manassesovu, a svoláno jest k němu;
poslal též posly k Asserovi, k Zabulonovi a k Neftalímovi, i přitáhli jim na pomoc.
Jdg 6 36 Tedy mluvil Gedeon k Bohu: Vysvobodíš-li skrze ruku mou Izraele, jakož
jsi mluvil,
Jdg 6 37 Aj, já položím rouno toto na humně. Jestliže rosa bude toliko na
rouně, a na vší zemi vůkol sucho, tedy věděti budu, že vysvobodíš skrze ruku mou Izraele,
jakož jsi mluvil.
Jdg 6 38 I stalo se tak. Nebo vstav nazejtří, stlačil rouno, a vyžďal rosu z
něho, i byl plný koflík vody.
Jdg 6 39 Řekl také Gedeon Bohu: Nerozpaluj se prchlivost tvá proti mně, že
promluví ještě jednou. Prosím, nechať zkusím ještě jednou na rouně. Nechtě jest, prosím, samo
rouno suché, a na vší zemi rosa.
Jdg 6 40 I učinil Bůh té noci tak, a bylo samo rouno suché, a na vší zemi byla
rosa.
Jdg 7 1 Tedy vstav ráno Jerobál, (jenž jest Gedeon), i všecken lid, kterýž byl
s ním, položili se při studnici Charod, vojska pak Madianských byla jim na půlnoci před vrchem
More v údolí.
Jdg 7 2 I řekl Hospodin Gedeonovi: Příliš mnoho jest lidu s tebou, protož
nedám Madianských v ruce jejich, aby se nechlubil Izrael proti mně, řka: Ruka má spomohla mi.
Jdg 7 3 A protož provolej hned, ať slyší lid, a řekni: Kdo jest strašlivý a
lekavý, navrať se zase, a odejdi ráno pryč k hoře Galád. I navrátilo se z lidu dvamecítma
tisíců, a deset tisíc zůstalo.
Jdg 7 4 Řekl opět Hospodin Gedeonovi: Ještě jest mnoho lidu; kaž jim sstoupiti
k vodám, a tam jej tobě zkusím. I bude, že o komžkoli řeknu: Tento půjde s tebou, ten ať s
tebou jde, a o komžkoli řeknu tobě: Tento nepůjde s tebou, ten ať nechodí.
Jdg 7 5 I kázal sstoupiti lidu k vodám, a řekl Hospodin k Gedeonovi: Každého,
kdož chlemtati bude jazykem svým z vody, jako chlemtce pes, postavíš obzvláštně, tolikéž
každého, kdož se přisegne na kolena svá ku pití.
Jdg 7 6 I byl počet těch, kteříž chlemtali, rukama svýma k ústům svým vodu
nosíce, tři sta mužů, ostatek pak všeho lidu sehnuli se na kolena svá ku pití vody.
Jdg 7 7 I řekl Hospodin Gedeonovi: Ve třech stech mužů, kteříž chlemtali,
vysvobodím vás, a vydám Madianské v ruku tvou, ale ostatek všeho lidu nechtě se vrátí, jeden
každý k místu svému.
Jdg 7 8 A protož nabral ten lid v ruce své potravy a trouby své; jiné pak muže
Izraelské všechny propustil, jednoho každého do stanů jejich, toliko tři sta těch mužů zanechal
při sobě. Vojska pak Madianských ležela pod ním v údolí.
Jdg 7 9 I stalo se, že noci té řekl jemu Hospodin: Vstana, sstup k vojsku,
nebo dal jsem je v ruku tvou.
Jdg 7 10 Pakli nesmíš sjíti sám, sejdi s Půrou služebníkem svým do vojska,
Jdg 7 11 A uslyšíš, co mluvi ti budou; i posilní se z toho ruce tvé, tak že
směle půjdeš proti vojsku tomu. Sstoupil tedy on a Půra služebník jeho k kraji oděnců, kteříž
byli v vojstě.
Jdg 7 12 Madian pak a Amalech i všecken lid východní leželi v údolí, jako
kobyly u velikém množství, ani velbloudů jejich počtu nebylo, jako písek, kterýž jest na
břehu mořském v nesčíslném množství.
Jdg 7 13 A když přišel Gedeon, aj, jeden vypravoval bližnímu svému sen, a řekl:
Hle, zdálo mi se, že pecen chleba ječmenného valil se do vojska Madianského, a přivaliv se na
každý stan, uderil na něj, až padl, a podvrátil jej svrchu, a tak ležel každý stan.
Jdg 7 14 Jemužto odpovídaje bližní jeho, řekl: Není to nic jiného, jediné meč
Gedeona syna Joasova, muže Izraelského; dalť jest Bůh v ruku jeho Madianské i všechna tato
vojska.
Jdg 7 15 Stalo se pak, že když uslyšel Gedeon vypravování snu i vyložení jeho,
poklonil se Bohu, a vrátiv se k vojsku Izraelskému, řekl: Vstaňte, nebo dal Hospodin v ruku

vaši vojska Madianská.

Jdg 7 16 Rozdělil tedy tři sta mužů na tři houfy, a dal trouby v ruku každému z nich a bání prázdné, a v prostředku těch bání byly pochodně.

Jdg 7 17 I řekl jim: Jakž na mně uzhíte, tak učiníte; nebo hle, já vejdu na kraj vojska, a jakž já tehdaž budu dělati, tak uděláte.

Jdg 7 18 Nebo troubiti budu já v troubu i všickni, jenž se mnou budou, tehdy vy také troubiti budete v trouby vůkol všeho vojska, a řeknete: Meč Hospodinův a Gedeonův.

Jdg 7 19 Všel tedy Gedeon a sto mužů, kteříž s ním byli, na kraj vojska při začátku bdění prostředního, jen že byli proměnili stráž; i troubili v trouby, a roztrískali bání, kteréž měli v rukou svých.

Jdg 7 20 Tedy ti tři houfové troubili v trouby, rozstřískavše bání, a drželi v ruce své levé pochodně, v pravé pak ruce své trouby, aby troubili, i křičeli: Meč Hospodinův a Gedeonův.

Jdg 7 21 A postavili se každý na místě svém vůkol ležení; i zděšena jsou všecka vojska, a křičíce, utíkali.

Jdg 7 22 Když pak troubilo v trouby těch tři sta mužů, obrátil Hospodin meč jednoho proti druhému, a to po všem ležení. Utíkalo tedy vojsko až k Betseta do Zererat, a až ku pomezí Abelmehula u Tebat.

Jdg 7 23 Shromáždí vše se pak muži Izraelští z Neftalím a z Asser a ze všeho pokolení Manassesova, honili Madianské.

Jdg 7 24 I rozeslal Gedeon posly na všechny hory Efraimské, řka: Vyjděte v cestu Madianským, a zastupte jim vody až k Betabaře a Jordánu. Tedy shromáždí vše se všickni muži Efraim, zastoupili vody až k Betabaře a Jordánu.

Jdg 7 25 A chytili dvě knížata Madianských, Goréba a Zéba. I zabili Goréba na skále Goréb a Zéba zabili v lísu Zéb, a honili Madianské, hlavu pak Gorébovu a Zébovu přinesli k Gedeonovi za Jordán.

Jdg 8 1 Muži pak Efraim řekli jemu: Co jsi nám to učinil, že jsi nepovolal nás, když jsi táhl k boji proti Madianským? A tuze se na něj domlouvali.

Jdg 8 2 Jimž odpověděl: Zdaž jsem co takového provedl, jako vy? Zdaliž není lepší paběrování Efraimovo, než vinobraní Abiezerovo?

Jdg 8 3 V ruce vaše dal Bůh knížata Madianská Goréba a Zéba, a co jsem já mohl takového učiniti, jako vy? I spokojil se duch jejich k němu, když mluvil ta slova.

Jdg 8 4 Když pak přišel Gedeon k Jordánu, přešel jej, a tři sta mužů, kteříž byli s ním, ustalí, honíce nepřátele.

Jdg 8 5 Protož řekl mužům Sohot: Dejte, prosím, po pecníku chleba lidu, kterýž za mnou jde, nebo ustalí, a já honím Zebaha a Salmuna, krále ty Madianské.

Jdg 8 6 I řekl jemu jeden z knížat Sohot: Což již moc Zebahova a Salmunova jest v ruce tvé, abychom dali vojsku tvému chleba?

Jdg 8 7 Jimž řekl Gedeon: Z té příčiny, když dá Hospodin Zebaha a Salmuna v ruku mou, tehdy zmrskám těla vaše trním a bodlácím z pouště té.

Jdg 8 8 I táhl odtud do Fanuel, a podobně mluvil k nim, ale obyvatelé Fanuel odpověděli jemu tolikéž, jako muži Sohot.

Jdg 8 9 I řekl obyvatelům Fanuel: Když se navrátím v pokoji, zbořím věži tuto.

Jdg 8 10 Zebah pak a Salmun byli v Karkara spolu s vojsky svými, takměř patnácte tisíců, všickni, což jich bylo pozůstalo ze všeho vojska národů východních, zbi tých pak bylo sto a dvacetí tisíc mužů bojovníků.

Jdg 8 11 I táhna Gedeon cestou bydlících v staních od východní strany Nobe a Jegbaa, udeřil na to vojsko, kteréžto vojsko sobě počínalo bezpečně.

Jdg 8 12 Když pak utíkali Zebah a Salmun, honil je, a jal oba dva ty krále Madianské, Zebaha a Salmuna, a všecko vojsko jejich předsíl.

Jdg 8 13 I navracel se Gedeon syn Joasův z bitvy před východem slunce.

Jdg 8 14 I jav mládence z obyvatelů Sohotských, vyptával se ho; kterýž sepsal mu knížata Sohot a starší jeho, sedmdesáte sedm mužů.

Jdg 8 15 Přišed pak k obyvatelům Sohot, řekl: Aj, Zebah a Salmun, pro něž jste mi utrhalí, řkouce: Zdali moc Zebaha a Salmuna jest v ruce tvé, abychom dali ustalým mužům tvým chleba?

Jdg 8 16 Protož vzav starší města a trní s bodlácím z pouště té, dal na nich příklad jiným mužům Sohot.

Jdg 8 17 I věži Fanuel rozbořil, a pobil muže města.

Jdg 8 18 Potom řekl Zebahovi a Salmunovi: Jací to byli muži, kteréž jste pobili na hoře Tábor? Odpověděli oni: Takoví jako ty, jeden každý na pohledění byl jako syn královský.

Jdg 8 19 I dí: Bratří moji, synové matky mé byli. Živť jest Hospodin, byste byli živili je, nepobil bych vás.

Jdg 8 20 Tedy řekl k Jeter prvorozenému svému: Vstaň, pobí je. Ale mládenček nevytáhl meče svého, proto že se bál, nebo byl ještě mládenček.

Jdg 8 21 I řekl Zebah a Salmun: Vstaň ty a oboř se na nás, nebo jaký jest muž, taková i síla jeho. Vstav tedy Gedeon, zabil Zebaha a Salmuna, a vzal halže, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich.

Jdg 8 22 Potom řekli muži Izraelští Gedeonovi: Panuj nad námi i ty i syn tvůj, také syn syna tvého, nebo vysvobodil jsi nás z ruky Madianských.

Jdg 8 23 I odpověděl jim Gedeon: Nebuduť já panovati nad vámi, aniž panovati

bude nad vámi syn můj, Hospodin panovati bude nad vámi.

Jdg 8 24 Řekl jim také Gedeon: Žádost tuto vzložím toliko na vás, abyste mi dali jeden každý náušnici z loupeží svých; (nebo náušnice zlaté měli, proto že Izraelitští byli.)

Jdg 8 25 I odpověděli: Rádi dáme. A prostřevše roucho, metali na ně každý náušnici z loupeží svých.

Jdg 8 26 Byla pak váha náušnic zlatých, kteréž vyžádal, tisíc a sedm set lotů zlata, kromě halží a zlatých jableček, i roucha šarlatového, kteréž na sobě měli králové Madianští, a kromě halží, kteréž byly na hrdlech velbloudů jejich.

Jdg 8 27 I udělal z toho Gedeon efod, a složil jej v městě svém Ofra. I smilnil tam všecken Izrael, chodě za ním, a byl Gedeonovi i domu jeho osídlem.

Jdg 8 28 Madianští pak snížení jsou před syny Izraelskými, aniž potom pozdvihli hlavy své; a tak byla v pokoji země za čtyřicet let ve dnech Gedeonových.

Jdg 8 29 A odšed Jerobáb syn Joasův, přebýval v domě svém.

Jdg 8 30 Měl pak Gedeon sedmdesáte synů, kteříž posli z bedr jeho; nebo měl žen mnoho.

Jdg 8 31 Ženina také jeho, kterouž měl v Sichem, i ta porodila jemu syna, a dala mu jméno Abimelech.

Jdg 8 32 A když umřel Gedeon syn Joasův v starosti dobré, pochován jest v hrobě Joasa otce svého v Ofra Abiezeritského.

Jdg 8 33 Stalo se pak po smrti Gedeonově, že se odvrátili synové Izraelští a smilnili, jdouce za modlami, a vzali sobě Bále Berit za boha.

Jdg 8 34 A nerozpomenuli se synové Izraelští na Hospodina Boha svého, kterýž je vytrhl z ruky všech nepřátel jejich vůkol.

Jdg 8 35 A neucínili milosrdenství s domem Jerobále Gedeona, jako on všecko dobré činil Izraelovi.

Jdg 9 1 Nebo odšed Abimelech syn Jerobálův do Sichem k bratřím matky své, mluvil k nim i ke vši čeledi domu otce matky své, řka:

Jdg 9 2 Mluvte, prosím, ke všechněm mužům Sichemským: Co jest lépe vám, to-li, aby panovalo nad vámi sedmdesáte mužů, totiž všickni synové Jerobálovi, čili aby panoval nad vámi muž jeden? Pamatujte pak, že jsem já kost vaše a tělo vaše.

Jdg 9 3 Tedy mluvili bratři matky jeho o něm ke všechněm mužům Sichemským všecka slova tato, a naklonilo se srdce jejich k Abimelechovi, nebo řekli: Bratr náš jest.

Jdg 9 4 I dali jemu sedmdesáte lotů stříbra z domu Bále Berit, na něž sobě najal Abimelech služebníky, povaleče a tuláky, aby chodili za ním.

Jdg 9 5 A přišed do domu otce svého do Ofra, zmordoval bratři své, syny Jerobálovy, sedmdesáte mužů, na jednom kameni; toliko zůstal Jotam syn Jerobálův nejmladší, nebo se byl skryl.

Jdg 9 6 Tedy shromáždili se všickni muži Sichemští i všecken dům Mello, i šli, a ustanovili sobě Abimelecha za krále na rovinách u sloupu, kterýž jest u Sichem.

Jdg 9 7 To když pověděli Jotamovi, odejda, postavil se na vrchu hory Garizim, a pozdvihna hlasu svého, volal, a řekl jim: Poslyšte mne muži Sichemští, a uslyš vás Bůh.

Jdg 9 8 Sešlo se některého času dříví, aby pomazalo nad sebou krále. I řekli olivě: Kraluj nad námi.

Jdg 9 9 Jimžto odpověděla oliva: Zdali já, opustě svou tučnost, kterouž ctěn bývá Bůh i lidé, půjdu, abych byla postavena nad stromy?

Jdg 9 10 I řeklo dříví fíku: Poď ty a kraluj nad námi.

Jdg 9 11 Jimž odpověděl fík: Zdali já, opustě sladkost svou a ovoce své výborné, půjdu, abych postaven byl nad stromy?

Jdg 9 12 Řeklo opět dříví vinnému kořenu: Poď ty a kraluj nad námi.

Jdg 9 13 Jimž odpověděl vinný kořen: Zdali já, opustě své víno, kteréž obveseluje Boha i lidi, půjdu, abych postaven byl nad stromy?

Jdg 9 14 Naposledy řeklo všecko dříví bodláku: Poď ale ty a kraluj nad námi.

Jdg 9 15 I odpověděl bodlák dříví: Jestliže v pravdě berete vy mne sobě za krále, počte, odpočívajte pod stínem mým; pakli nic, vyjdi oheň z bodláku a spal cedry Libánské.

Jdg 9 16 Tak i nyní, jestliže jste právě a upřímě učinili, ustavi vše Abimelecha za krále, a jestliže jste dobře učinili Jerobálovi a domu jeho, a jestliže podle dobrodiní rukou jeho odplatili jste se jemu;

Jdg 9 17 (Nebo otec můj bojoval za vás a opovážil se života svého, aby vás vysvobodil z ruky Madianských,

Jdg 9 18 Vy pak teď povstali jste proti domu otce mého, a zmordovali jste syny jeho, sedmdesáte mužů na jednom kameni, a ustanovili jste krále Abimelecha, syna dívky jeho, nad muži Sichemskými, proto že bratr váš jest);

Jdg 9 19 Jestliže, řku, právě a upřímě udělali jste Jerobálovi i domu jeho dne tohoto, veselte se z Abimelecha, a on také nechť se veselí z vás;

Jdg 9 20 Pakli nic, nechť vyjde oheň z Abimelecha a sžíře muže Sichemské i dům Mello, nechť vyjde také oheň od mužů Sichemských a z domu Mello a sžíře Abimelecha.

Jdg 9 21 Tedy utekl Jotam, a utíkáje, odšel do Beera, a zůstal tam, boje se Abimelecha bratra svého.

Jdg 9 22 I panoval Abimelech nad Izraelem tři léta.

Jdg 9 23 Poslal pak Bůh ducha zlého mezi Abimelecha a mezi muže Sichemské, a

zpronevěřili se muži Sichemští Abimelechovi,
Jdg 9 24 Aby pomstěna byla křivda sedmdesáti synů Jerobálových, a aby krev
jejich přišla na Abimelecha bratra jejich, kterýž zmordoval je, a na muže Sichemské, kteříž
posilnili rukou jeho, aby zmordoval bratři své.
Jdg 9 25 Nebo učinili muži Sichemští jemu zálohy na vrších hor, a loupili
všecky chodící mimo ně tou cestou; kterážto věc povědína jest Abimelechovi.
Jdg 9 26 Syn pak Ebedův Gál, jda s bratřími svými, přišel do Sichem, i těšili
se z něho muži Sichemští.
Jdg 9 27 A vyšedše na pole, sbírali víno své a tlačili i veselili se; a všedše
do chrámu bohů svých, jedli a pili, a zlořečili Abimelechovi.
Jdg 9 28 Řekl pak Gál syn Ebedův: Kdo jest Abimelech? A jaké jest Sichem,
abychom sloužili jemu? Zdaliž není syn Jerobálův, a Zebul úředník jeho? Služte raději mužům
Emora, otce Sichemova; nebo proč my máme sloužiti tomuto?
Jdg 9 29 Ale ó kdyby tento lid byl v ruce mé, abych shladil Abimelecha! I řekl
Abimelechovi: Sbeř sobě vojsko, a vyjdi.
Jdg 9 30 Uslyšav pak Zebul, úředník města toho, slova Gále syna Ebedova,
rozhněval se náramně.
Jdg 9 31 I poslal posly k Abimelechovi tajně, řka: Hle, Gál syn Ebedův i bratři
jeho přišli do Sichem, a hle, bojovati budou s městem proti tobě.
Jdg 9 32 Protož nyní vstana nočně, ty i lid, kterýž jest s tebou, zdělej zálohy
v poli.
Jdg 9 33 A ráno, když bude slunce vycházeti, vstana, udeříš na město, a když on
i lid, kterýž jest s ním, vyjde proti tobě, učiníš jemu to, což se naskytne ruce tvé.
Jdg 9 34 A protož vstal Abimelech i všecken lid, kterýž s ním byl v noci, a
učinili zálohy u Sichem na čtyřech místech.
Jdg 9 35 I vyšel Gál syn Ebedův, a postavil se v bráně města; vyvstal pak
Abimelech i lid, kterýž s ním byl, z záloh.
Jdg 9 36 A užřev Gál ten lid, řekl Zebulovi: Hle, lid sstupuje s vrchu hor.
Jemuž odpověděl Zebul: Stín hor vidíš, jako nějaké lidi.
Jdg 9 37 Tedy opět promluvil Gál, řka: Hle, lid sstupuje s vrchu, nebo houf
jeden táhne cestou rovin Monenim.
Jdg 9 38 Řekl pak jemu Zebul: Kde jsou nyní ústa tvá, jimižs mluvil: Kdo jest
Abimelech, abychom sloužili jemu? Zdaliž toto není lid ten, kterýmž jsi pohrdal? Vytáhniž
nyní, a bojuj proti němu.
Jdg 9 39 I vytáhl Gál před lidmi Sichemskými, a bojoval proti Abimelechovi.
Jdg 9 40 Ale Abimelech honil ho utíkajícího před tváří svou, a padlo raněných
mnoho až k bráně.
Jdg 9 41 Zůstal pak Abimelech v Aruma, a Zebul vyhnal Gále i bratři jeho, aby
nezůstávali v Sichem.
Jdg 9 42 Nazejtří pak vytáhl lid do pole, i oznámeno jest to Abimelechovi.
Jdg 9 43 Tedy on pojal lid svůj, a rozdělil jej na tři houfy, zdělav zálohy v
polích, a vida, an lid vychází z města, vyskočil na ně a zbíl je.
Jdg 9 44 Nebo Abimelech a houf, kterýž byl s ním, udeřili na ně a postavili se
u brány města, druží pak dva houfové obořili se na všecky ty, kteříž byli v poli, a zbili je.
Jdg 9 45 Abimelech pak dobýval města celý ten den, až ho i dobyl, a lid, kterýž
v něm byl, pobil, a zbořiv město, posál je solí.
Jdg 9 46 Uslyševše pak všickni muži věže Sichemské, vešli do hradu svého,
chrámu boha Berit.
Jdg 9 47 A oznámeno jest Abimelechovi, že se tam shromáždili všickni muži věže
Sichemské.
Jdg 9 48 Tedy vstoupil Abimelech na horu Salmon, on i všecken lid, kterýž byl s
ním, a nabrav seker s sebou, nasekal ratolestí s stromů, kterýchž nabral a vložil na rameno
své. I řekl lidu, kterýž byl s ním: Což jste viděli, že jsem učinil, spěšně učiňte tak jako
já.
Jdg 9 49 I uťal sobě jeden každý ze všeho lidu ratolest, a jdouce za
Abimelechem, skladli je u hradu, a zapálili jimi hrad. I zemřeli tam všickni muži věže
Sichemské téměř tisíc mužů a žen.
Jdg 9 50 Odšel pak Abimelech do Tébes, a položil se u Tébes, i dobyl ho.
Jdg 9 51 Byla pak věže pevná u prostřed města, a utekli tam všickni muži i
ženy, i všickni přední města toho, a zavřeli po sobě, vstoupivše na vrch věže.
Jdg 9 52 Tehdy přišel Abimelech až k věži, dobýval jí, a přistoupil až ke
dveřím věže, aby je zapálil ohněm.
Jdg 9 53 V tom žena nějaká svrhla kus žernovu na hlavu Abimelechovu, a
prorazila hlavu jeho.
Jdg 9 54 A on rychle zavolav mládence, kterýž nosil zbroj jeho, řekl jemu:
Vytrhni meč svůj a zabí mne, aby potom nepravili o mně: Žena zabila ho. I probodl jej
služebník jeho, a umřel.
Jdg 9 55 Uzřevše pak synové Izraelští, že by umřel Abimelech, odešli jeden
každý k místu svému.
Jdg 9 56 A tak odměnil Bůh zlým Abimelechovi za nešlechtnost, kterouž páchal
proti otci svému, zmordovav sedmdesáte bratři svých.
Jdg 9 57 Tolikéž i všecku nešlechtnost mužů Sichemských vrátil Bůh na hlavu

jejich, a přišlo na ně zlořečení Jotama syna Jerobálova.

Jdg 10 1 Povstal pak po Abimelechovi k obhajování Izraele Tola, syn Fua, syna Dodova, muž z pokolení Izachar, a ten bydlil v Samir na hoře Efraim.

Jdg 10 2 I soudil Izraele za třímecíma let, a umřev, pochován jest v Samir.

Jdg 10 3 Po něm povstal Jair Galádský, a soudil Izraele za dvamecíma let.

Jdg 10 4 A měl třidceti synů, kteříž jezdili na třidceti mezcích; a měli třidceti měst, kteráž sloula vsi Jairovy až do dnešního dne, a ty jsou v zemi Galád.

Jdg 10 5 I umřel Jair, a pochován jest v Kamon.

Jdg 10 6 Opět pak synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá; nebo sloužili Bálům a Astarot, to jest, bohům Syrským, bohům Sidonským a bohům Moábským, tolikéž i bohům synů Ammon, i bohům Filistinským, tak že opustili Hospodina, a nesloužili jemu.

Jdg 10 7 Protož roznítla se prchlivost Hospodina na Izraele, a vydal je v ruku Filistinských a v ruku Ammonitských,

Jdg 10 8 kteříž stírali a potlačovali syny Izraelské toho roku, i potom za osmnácte let, všecky syny Izraelské, kteříž byli před Jordánem v zemi Amorejského, kteráž jest v Galád.

Jdg 10 9 Přešli pak Ammonitští i Jordán, aby bojovali také proti Judovi, a proti Beniaminovi, i proti domu Efraimovu; i byl Izrael náramně ssoužen.

Jdg 10 10 Tedy volali synové Izraelští k Hospodinu, řkouce: Zhřešiliť jsme tobě, tak že jsme opustili tě Boha svého, a sloužili jsme Bálům.

Jdg 10 11 Ale Hospodin řekl synům Izraelským: Zdaliž jsem od Egyptských a od Amorejských a od Ammonitských a Filistinských,

Jdg 10 12 Tolikéž od Sidonských, a Amalechitských, i od Maonitských, vás ssuzujících, když jste volali ke mně, nevysvobodil vás z ruky jejich?

Jdg 10 13 A vy opustili jste mne a sloužili jste bohům cizím, protož nevysvobodím vás více.

Jdg 10 14 Jděte a volejte k bohům, kteréž jste sobě zvolili; oni nechtě vás vysvobodí v čas ssoužení vašeho.

Jdg 10 15 I řekli synové Izraelští Hospodinu: Zhřešili jsme; učiň s námi, cožť se dobře líbí, a však vysvoboď nás, prosíme, v tento čas.

Jdg 10 16 Protož vyvrhše bohy cizí z prostředku svého, sloužili Hospodinu, a zželelo se duši jeho nad trápením Izraele.

Jdg 10 17 Svolali se pak Ammonitští, a položili se v Galád; shromáždili se také synové Izraelští, a položili se v Masfa.

Jdg 10 18 I řekli lid s knížaty Galád jedni druhým: Kdokolí počne bojovati proti Ammonitským, bude vůdce všech obyvatelů Galád.

Jdg 11 1 Jefte pak Galádský byl muž udatný a byl syn ženy nevěstky, z níž zpłodil Galád řečeného Jefte.

Jdg 11 2 Ale i manželka Galádova naplodila mu synů, a když dorostli synové manželky té, vyhnali Jefte. Nebo řekli jemu: Nebudeš dědit v domě otce našeho, nebo jsi postranní ženy syn.

Jdg 11 3 Protož utekl Jefte od tváři bratří svých, a bydlil v zemi Tob; a sběhli se k Jefte lidé povalečí, a vycházeli s ním.

Jdg 11 4 Stalo se pak po těch dnech, že bojovali Ammonitští proti Izraelským.

Jdg 11 5 A když počali bojovati Ammonitští proti nim, odešli starší Galádští, aby zase přivedli Jefte z země Tob.

Jdg 11 6 I řekli k Jefte: Poď a buď vůdce náš, abychom bojovali proti Ammonitským.

Jdg 11 7 odpověděl Jefte starším Galádským: Zdaliž jste vy mne neměli v nenávisti, a nevyhnali jste mne z domu otce mého? Pročež tedy nyní přišli jste ke mně, když ssoužení jste?

Jdg 11 8 I řekli starší Galádští k Jefte: Proto jsme se nyní navrátili k tobě, abys šel s námi a bojoval proti Ammonitským, a byl nám všechněm obyvatelům Galádským za vůdce.

Jdg 11 9 Tedy odpověděl Jefte starším Galádským: Poněvadž mne zase uvodíte, abych bojoval proti Ammonitským, když by mi je dal Hospodin v moc, budu-li vám za vůdce?

Jdg 11 10 I řekli starší Galádští k Jefte: Hospodin bude svědkem mezi námi, jestliže neučiníme vedlé slova tvého.

Jdg 11 11 A tak šel Jefte s staršími Galádskými, a představil jej sobě lid za vůdci a kníže, a mluvil Jefte všecka slova svá před Hospodínem v Masfa.

Jdg 11 12 Potom poslal Jefte posly k králi Ammonitskému s tímto poručením: Co máš ke mně, že jsi vytáhl na mne, abys bojoval proti zemi mé?

Jdg 11 13 I odpověděl král Ammonitský poslům Jefte: Že vzal Izrael zemi mou, když vyšel z Egypta, od Arnon až k Jaboku a až k Jordánu; protož nyní vrať mi ji pokojně.

Jdg 11 14 Opět pak poslal Jefte posly k králi Ammonitskému,

Jdg 11 15 A řekl jemu: Takto praví Jefte: Nevzalt Izrael země Moábské, ani země synů Ammonových.

Jdg 11 16 Ale když vyšli z Egypta, šel Izrael přes poušť až k moři Rudému, a přišel do Kádes.

Jdg 11 17 Odkudž poslal Izrael posly k králi Edomskému, řka: Prosím, nechtě projdu skrze zemi tvou. A nechtěl ho slyšeti král Edomský. Poslal také k králi Moábskému, a nechtěl povolit. A tak zůstal Izrael v Kádes.

Jdg 11 18 Potom když šel přes poušť, obcházel zemi Edomskou a zemi Moábskou, a přišel od východu slunce zemi Moábské, položil se před Arnon, a nevešli na pomezí Moábské; nebo Arnon jest meze Moábských.

Jdg 11 19 Protož poslal Izrael posly k Seonovi králi Amorejskému, to jest, k králi Ezebon, a řekl jemu Izrael: Prosim, nechť projdu skrze tvou až k místu svému.

Jdg 11 20 Ale Seon nedověřoval Izraelovi, aby přejíti měl pomezí jeho. Protož shromáždil Seon všecken lid svůj, a položili se v Jasa, a bojoval proti Izraelovi.

Jdg 11 21 I dal Hospodin Bůh Izraelský Seona i všecken lid jeho v ruku Izraelských, a porazili je. I opanoval dědičně Izrael všecku zemi Amorejského, té země obyvatel.

Jdg 11 22 A tak opanovali všecko pomezí Amorejského od Arnon až k Jaboku a od pouště až k Jordánu.

Jdg 11 23 Když tedy Hospodin Bůh Izraelský vyhladil Amorejského od tváři lidu svého Izraelského, proč ty chceš panovati nad ním?

Jdg 11 24 Zdalíž tím, což tobě dal Chamos bůh tvůj k vladařství, vládnouti nemáš? Takž, kterékoli vyhladil Hospodin Bůh náš od tváři naší, jejich dědictvím my vládneme.

Jdg 11 25 K tomu pak, zdali jsi ty čím lepší Baláka syna Seforova, krále Moábského? Zdali se kdy vadal s Izraelem? Zdali kdy bojoval proti nim?

Jdg 11 26 Ješto již bydlí Izrael v Ezebon a ve všech jeho, i v Aroer, a ve všech jeho, i ve všech městech, kteráž jsou při pomezí Arnon, za tři sta let. Proč jste jí neodjali v tak dlouhém času?

Jdg 11 27 Protož ne já provinil jsem proti tobě, ale ty mně zle činíš, bojuje proti mně. Nechť soudí Hospodin soudce dnes mezi syny Izraelskými a mezi syny Ammonovými.

Jdg 11 28 Král pak Ammonitský neuposlechl slov Jefte, kteráž vzkázal jemu.

Jdg 11 29 V tom nadšen byl Jefte duchem Hospodini novým, i táhl skrze Galád a Manasse, prošel i Masfa v Galád, a z Masfy v Galád táhl proti Ammonitským.

Jdg 11 30 (Učinil pak Jefte slib Hospodinu, a řekl: Jestliže jistotně dáš mi Ammonitské v ruku mou:

Jdg 11 31 I stane se, že což by koli vyšlo ze dveří domu mého mně vstříc, když se vrátím v pokoji od Ammonitských, bude Hospodini novo, abych to obětoval v obět zápalnou.)

Jdg 11 32 Přitáhl tedy Jefte na Ammonitské, aby bojoval proti nim, a dal je Hospodin v ruku jeho.

Jdg 11 33 I pobil je od Aroer, až kudy se jde do Mennit, dvadceť měst, a až do Abel vinic porážkou velikou velmi; a sníženi jsou Ammonitští před syny Izraelskými.

Jdg 11 34 Když se pak navracoval Jefte do Masfa k domu svému, aj, dcera jeho vyšla jemu vstříc s bubny a s houfem plésajících; kterouž měl toliko jedinou, aniž měl kterého syna aneb jiné dcery.

Jdg 11 35 Stalo se pak, že když uzřel ji, roztrhl roucha svá a řekl: Ach, dcero má, velices mne ponížila; nebo jsi z těch, jenž mne kormoutí, poněvadž jsem tak řekl Hospodinu, aniž budu moci odvolati toho.

Jdg 11 36 Jemuž ona odpověděla: Můj otče, jestliže jsi tak řekl Hospodinu, učin mi podle toho, jakžs mluvil; kdyžť jen dal Hospodin pomstu nad nepřátely tvými, Ammonitskými.

Jdg 11 37 Řekla také otci svému: Nechť toliko toto obdržím: Odpust' mne na dva měsíce, ať jdu a vejdu na hory a oplácí panenství svého, já i družičky mé.

Jdg 11 38 Kterýž řekl: Jdi. I propustil ji na dva měsíce. Odešla tedy ona i družičky její, a plakala panenství svého na horách.

Jdg 11 39 A při dokonání dvou měsíců navrátila se k otci svému, a vykonal při ní slib svůj, kterýž byl učinil. Ona pak nepoznala muže. I byl ten obyčej v Izraeli,

Jdg 11 40 že každého roku scházivaly se dcery Izraelské, aby plakaly nad dcerou Jefte Galádského za čtyři dni v roce.

Jdg 12 1 Shromáždili se pak muži Efraim, a přešedše k straně půlnoční, řekli k Jefte: Proč jsi vyšel k boji proti Ammonitským, a nepovolal jsi nás, abychom šli s tebou? Dům tvůj i tebe ohněm spálíme.

Jdg 12 2 K nimž řekl Jefte: Nesnáz jsem měl já a lid můj s Ammonitskými velikou; tedy povolal jsem vás, ale nevysvobodili jste mne z ruky jejich.

Jdg 12 3 Protož vida, že jste mne nevysvobodili, odvážil jsem se života svého, a táhl jsem proti Ammonitským, i dal je Hospodin v ruku mou. Ale proč jste dnes přišli ke mně? Zdali abyste bojovali proti mně?

Jdg 12 4 Tedy shromáždil Jefte všecky muže Galádské, a bojoval s Efraimem. I porazili muži Galád Efraimské, nebo pravili poběhlci Efraimští: Vy Galádští jste u prostřed Efraima a u prostřed Manasses.

Jdg 12 5 Odjali Galádští též i brody Jordánské Efraimským. A bylo, že když kdo z utíkajících Efraimských řekl: Nechat' přejdu, řekli jemu muži Galádští: Jsi-li Efratejský? Jestliže řekl: Nejsem,

Jdg 12 6 Tedy řekli jemu: Rci hned Šiboleť. I řekl: Šiboleť, aniž dobře mohl vyřknouti toho. Tedy pochytilce jej, zamordovali ho u brodu Jordánského. I padlo toho času z Efraima čtyřiceti a dva tisíce.

Jdg 12 7 Soudil pak Jefte Izraele šest let; a umřel Jefte Galádský, a pochován jest v jednom z měst Galádských.

Jdg 12 8 Potom soudil po něm Izraele Abesam z Betléma.

Jdg 12 9 A měl třiceti synů a třiceti dcer, kteréž rozevдал od sebe, a třiceti žen přivedl od jinud synům svým. I soudil Izraele sedm let.

Jdg 12 10 A umřev Abesam, pochován jest v Betlémě.
 Jdg 12 11 Po něm pak soudil Izraele Elon Zabulonský; ten soudil Izraele deset let.
 Jdg 12 12 I umřel Elon Zabulonský, a pochován jest v Aialon, v zemi Zabulon.
 Jdg 12 13 Potom soudil Izraele Abdon syn Hellelův Faratonský.
 Jdg 12 14 Ten měl čtyřiceti synů a třiceti vnuků, kteříž jezdili na sedmdesáti mezcích; i soudil Izraele osm let.
 Jdg 12 15 Umřev pak Abdon syn Hellelův Faratonský, pohřben jest v Faraton, v zemi Efraim na hoře Amalechitské.
 Jdg 13 1 Tedy opět synové Izraelští činili to, což jest zlého před očima Hospodínovým, i vydal je Hospodín v ruce Filistinských za čtyřiceti let.
 Jdg 13 2 Byl pak muž jeden z Zaraha, z čeledi Dan, jménem Manue, jehož manželka byla neplodná a nerodila.
 Jdg 13 3 I ukázal se anděl Hospodinův ženě té a řekl jí: Aj, nyní jsi neplodná, aniž jsi rodila; počneš pak a porodíš syna.
 Jdg 13 4 Protož nyní vystříhej se, abys vína nepila aneb nápoje opojného, a abys nejedla nic nečistého.
 Jdg 13 5 Nebo aj, počneš a porodíš syna, a břitva ať nevchází na hlavu jeho, nebo bude to dítě od života Nazarejský Boží, a tentě počne vysvobozovati Izraele z ruky Filistinských.
 Jdg 13 6 I přišla žena a pověděla to muži svému, řkuci: Muž Boží přišel ke mně, jehož obličej byl jako obličej anděla Božího, hrozný velmi, a neotázala jsem se jeho, odkud by byl, ani mi svého jména neoznámil.
 Jdg 13 7 Ale řekl mi: Aj, počneš a porodíš syna, protož nyní nepí vína aneb nápoje opojného, aniž jez co nečistého, nebo to dítě od života bude Nazarejský Boží až do dne smrti své.
 Jdg 13 8 Tedy Manue modlil se Hospodinu a řekl: Vyslyš mne, můj Pane, prosím, nechť muž Boží, kteréhož jsi byl poslal, zase přijde k nám, a naučí nás, co máme dělati s dítětem, kteréž se má naroditi.
 Jdg 13 9 I vyslyšel Bůh hlas Manue; nebo přišel anděl Boží opět k ženě té, když seděla na poli. Manue pak muž její nebyl s ní.
 Jdg 13 10 A protož s chvátáním běžela žena ta, a oznámila muži svému, řkuci jemu: Hle, ukázal se mi muž ten, kterýž byl ke mně prvé přišel.
 Jdg 13 11 Vstav pak Manue, šel za manželkou svou, a přišed k muži tomu, řekl jemu: Ty-li jsi ten muž, kterýž jsi mluvil k manželce mé? Odpověděl: Jsem.
 Jdg 13 12 I řekl Manue: Nechť se nyní stane slovo tvé, ale jaká péče o to dítě a správa při něm býti má?
 Jdg 13 13 Odpověděl anděl Hospodinův Manue: Ode všeho toho, o čemž jsem oznámil ženě, ať se ona vystříhá.
 Jdg 13 14 Ničeho, což pochází z vinného kmene, ať neužívá, to jest, vína aneb nápoje opojného ať nepije, a nic nečistého ať nejí; cožkoli jsem jí přikázal, ať ostříhá.
 Jdg 13 15 Tedy řekl Manue andělu Hospodinovu: Medle, nechť tě pozdržíme, a připravímeť kozlíka.
 Jdg 13 16 I odpověděl anděl Hospodinův Manue: Bys mne i pozdržel, nebuduť jísti pokrmu tvého, ale jestliže připravíš oběť zápalnou, Hospodinu ji obětuj. Nebo nevěděl Manue, že byl anděl Hospodinův.
 Jdg 13 17 Řekl opět Manue andělu Hospodinovu: Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní řeč tvá, poctili tebe?
 Jdg 13 18 Jemuž odpověděl anděl Hospodinův: Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné?
 Jdg 13 19 Vzav tedy Manue kozlíka a oběť suchou, obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho.
 Jdg 13 20 Nebo když vstupoval plamen s oltáře k nebi, vznesl se anděl Hospodinův v plameni s oltáře, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi.
 Jdg 13 21 A již se více neukázal anděl Hospodinův Manue ani manželce jeho. Tedy porozuměl Manue, že byl anděl Hospodinův.
 Jdg 13 22 I řekl Manue manželce své: Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli.
 Jdg 13 23 Jemuž odpověděla manželka jeho: Kdyby nás chtěl Hospodín usmrtiti, nebyl by přijal z rukou našich obětí zápalné a suché, aniž by nám byl ukázal čeho toho, aniž by na tento čas byl nám ohlásil věcí takových.
 Jdg 13 24 A tak žena ta porodila syna a nazvala jméno jeho Samson. I rostlo dítě, a žehnal jemu Hospodín.
 Jdg 13 25 I počal ho Duch Hospodinův ponoukati v Mahane Dan, mezi Zaraha a Estaol.
 Jdg 14 1 Šel pak Samson do Tamnata, a uzřel tam ženu ze dcer Filistinských.
 Jdg 14 2 A navrátil se, oznámil otci svému a matce své, řka: Viděl jsem ženu v Tamnata ze dcer Filistinských, protož nyní vezměte mi ji za manželku.
 Jdg 14 3 I řekl mu otec jeho a matka jeho: Zdali není mezi dcerami bratří tvých a ve všem lidu mém ženy, že sobě vzítí chceš manželku z Filistinských neobřezaných? Odpověděl Samson otci svému: Tuto vezměte mi, nebť mi se líbí.
 Jdg 14 4 Otec pak jeho a matka jeho nevěděli, by to od Hospodina bylo, a že příčiny hledá od Filistinských; nebo toho času panovali Filistinstí nad Izraelem.

Jdg 14 5 Tedy šel Samson a otec jeho i matka jeho do Tamnata. Když pak přišli k vinicím Tamnatským, a aj, lev mladý řvoucí potkal se s ním.

Jdg 14 6 I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a roztrhl lva, jako by roztrhl kozelce, ačkoli nic neměl v rukou svých. A neoznámil otci ani mateři své, co učinil.

Jdg 14 7 Přišel tedy, mluvil s ženou tou, a líbila se Samsonovi.

Jdg 14 8 Navracuje se pak po několika dnech, aby ji pojal, uchýlil se, aby pohleděl na mrtvého lva, a aj, v těle jeho byl roj včel a med.

Jdg 14 9 A vybrav jej na ruce své, šel cestou a jedl; a přišel k otci svému a mateři své, dal jim, i jedli. Ale nepověděl jim, že z mrtvého lva vyňal ten med.

Jdg 14 10 Tedy šel otec jeho k ženě té, a učinil tam Samson hody, nebo tak činívali mládenci.

Jdg 14 11 Když pak jej viděli tam, vybrali z sebe třidceti tovaryšů, aby byli při něm.

Jdg 14 12 I řekl jim Samson: Vydám vám pohádku, kterouž jestliže mi právě vysvětlíte za sedm dní těchto hodů a uhodnete, dám vám třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné.

Jdg 14 13 Jestliže mi pak nebudete moci uhodnouti, dáte vy mně třidceti čechlů a třidcatero roucho proměnné. Kteríž odpověděli jemu: Vydej pohádku svou, ať ji slyšíme.

Jdg 14 14 I řekl jim: Z zžírajícího vyšel pokrm, a z silného vyšla sladkost. I nemohli uhodnouti pohádky té za tři dni.

Jdg 14 15 Stalo se pak dne sedmého, (nebo byli řekli ženě Samsonově: Namluv muže svého, ať nám vyloží tu pohádku, ať nespálíme tě i domu otce tvého ohněm. Proto-liž, abyste našeho statku dostali, pozvali jste nás? Či co?

Jdg 14 16 I plakala žena Samsonova na něj, řkuci: Jistě nenávidíš mne a nemiluješ mne; pohádku jsi vydal synům lidu mého, a mně ji nechceš pověditi. Kterýž řekl jí: Hle, otci mému a mateři neoznámil jsem, a tobě mám pověditi?

Jdg 14 17 I plakala na něj do sedmého dne, v nichž měli hody). Dne tedy sedmého pověděl jí, nebo trápila jej; kterážto oznámila pohádku synům lidu svého.

Jdg 14 18 Muži tedy města toho dne sedmého, prvé než slunce zapadlo, řekli jemu: Co sladšího nad med, a co silnějšího nad lva? Kterýž řekl jim: Byste byli neorali mou jalovičkou, neuhodli byste pohádky mé.

Jdg 14 19 I sstoupil na něj Duch Hospodinův, a šel do Aškalon, a pobil z nich třidceti mužů. A vzav loupeže jejich, dal šaty proměnné těm, jenž uhodli pohádku, a rozhněvav se velmi, odšel do domu otce svého.

Jdg 14 20 Žena pak Samsonova dostala se jednomu z tovaryšů jeho, kteréhož on byl k sobě připojil.

Jdg 15 1 Stalo se pak po několika dnech, v čas žně pšeničné, že chtěje navštívit Samson ženu svou, a přinésti s sebou kozlíka, řekl: Vejdu k ženě své do pokoje. A nedopustil mu otec její vjíti.

Jdg 15 2 I řekl otec její: Domníval jsem se zajisté, že ji máš v nenávisti, protože dal jsem ji tovaryši tvému. Zdaliž není sestra její mladší pěknější než ona? Nechat jest tedy tvá místo oné.

Jdg 15 3 I řekl jim Samson: Nebuduť já potom vinen Filistinským, když jim zle učiním.

Jdg 15 4 Odšed tedy Samson, nalapal tři sta lišek, a vzav pochodně, obrátil jeden ocas k druhému, a dal vše jednu pochodni mezi dva ocasy do prostředka.

Jdg 15 5 Potom zapálil ty pochodně, a pustil do obilí Filistinských, a popálil, jakž sžaté tak nesžaté, i vinice i olivoví.

Jdg 15 6 I řekli Filistínští: Kdo je to učinil? Jimž odpověděno: Samson zeť Tamnejského, proto že vzal ženu jeho a dal ji tovaryši jeho. Tedy přišedše Filistínští, spálili ji ohněm i otce jejího.

Jdg 15 7 Tedy řekl jim Samson: Ač jste učinili tak, však až se lépe vymstím nad vámi, teprv přestanu.

Jdg 15 8 I zbil je na hnátích i na bedrách porážkou velikou, a odšed, usadil se na vrchu skály Etam.

Jdg 15 9 Pročež vytáhli Filistínští, a rozbivše stany proti Judovi, rozložili se až do Lechi.

Jdg 15 10 Muži pak Juda řekli: Proč jste vytáhli proti nám? I odpověděli: Vytáhli jsme, abychom svázali Samsona, a učinili jemu tak, jako on nám učinil.

Jdg 15 11 Tedy vyšlo tři tisíce mužů Juda k vrchu skály Etam, a řekli Samsonovi: Nevíš-liž, že panují nad námi Filistínští? Pročež jsi tedy nám to učinil? I odpověděl jim: Jakž mi učinili, tak jsem jim učinil.

Jdg 15 12 Řekli také jemu: Přišli jsme, abychom tě svázali a vydali v ruku Filistinským. Tedy odpověděl jim Samson: Přisáhněte mi, že vy se na mne neoboříte.

Jdg 15 13 Tedy mluvili jemu, řkouce: Nikoli, jediné tuze svížíce, vydáme tě v ruku jejich, ale nezabijeme tě. I svázali ho dvěma provazy novými, a svedli jej s skály.

Jdg 15 14 Kterýž když přišel až do Lechi, Filistínští radostí křičeli proti němu. Přišel pak na něj Duch Hospodinův, a učinění jsou provazové, kteříž byli na rukou jeho, jako niti lněné, když v ohni hoří, i spadli svazové s rukou jeho.

Jdg 15 15 Tedy našel čelist osličí ještě vlhkou, a vztáh ruku svou, vzal ji a pobil ní tisíc mužů.

Jdg 15 16 Protož řekl Samson: Čelistí osličí hromadu jednu, nýbrž dvě hromady,

čelistí osličí zbil jsem tisíc mužů.

Jdg 15 17 A když přestal mluvit, povrhl čelist z ruky své, a nazval to místo Ramat Lechi.

Jdg 15 18 Žíznil pak velice, i volal k Hospodinu a řekl: Ty jsi učinil skrze ruce služebníka svého vysvobození toto veliké, nyní pak již žízní umru, aneb upadnu v ruku těch neobřezaných.

Jdg 15 19 Tedy otevřel Bůh skálu v Lechi, i vyšly z ní vody, a napil se; i okrál, a jako ožil. Protož nazval jméno její studnice vzývajícího, kteráž jest v Lechi až do dnešního dne.

Jdg 15 20 Soudil pak Izraele za času Filistinských dvadcti let.

Jdg 16 1 Odšel pak Samson do Gázy, a uzřev tam ženu nevěstku, všel k ní.

Jdg 16 2 I povědino obyvatelům Gázy: Samson přišel sem. Kteríž obeslavše se, stráhli na něj v bráně města přes celou noc, a stavěli se tiše té celé noci, řkouce: Až ráno zabijeme jej.

Jdg 16 3 Spal pak Samson až do půl noci, a o půl noci vstal, a pochytil vrata brány městské s oběma veřejemi a s závorou, vložil na ramena svá a vnesl je na vrch hory, kteráž byla naproti Hebronu.

Jdg 16 4 Potom pak zamiloval ženu v údolí Sorek, jejíž jméno bylo Dalila.

Jdg 16 5 I přišli knížata Filistinská k ní a řekli jí: Oklamej ho a zvěz, v čem jest síla jeho tak veliká, a jak bychom přemohli jej, abychom svížíce, skrotili jej; tobě pak jeden každý z nás dáme tisíc a sto lotů stříbra.

Jdg 16 6 Tedy řekla Dalila Samsonovi: Prosím, oznam mi, v čem jest tak veliká síla tvá, a čím bys svázán a zemdlen býti mohl?

Jdg 16 7 Odpověděl jí Samson: Kdyby mne svázali sedmi houžvemi surovými, kteréž ještě neuschly, tedy zemdlím, a budu jako jiný člověk.

Jdg 16 8 I přinesli jí knížata Filistinská sedm houžví surových, kteréž ještě neuschly, a svázala ho jimi.

Jdg 16 9 (V zálohách pak nastrojeni byli někteří u ní v komoře.) I řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A on roztrhl houžve, jako by přetrhl nit koudelnou, přistrče k ohni, a není poznána síla jeho.

Jdg 16 10 Tedy řekla Dalila Samsonovi: Aj, oklamals mne a lživě jsi mi mluvil. Prosím, oznam mi nyní, čím bys mohl svázán býti?

Jdg 16 11 Kterýž odpověděl jí: Kdyby mne tuze svázali novými provazy, jimiž by ještě nic děláno nebylo, tedy zemdlím a budu jako kdokoli jiný z lidí.

Jdg 16 12 I vzala Dalila provazy nové a svázala ho jimi, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. (Zálohy pak nastrojeny byly v komoře.) I roztrhl je na rukou svých jako nitku.

Jdg 16 13 Tedy řekla Dalila Samsonovi: Až dosavad jsi mne svodil, a mluvils mi lež. Pověziž mi, čím bys svázán býti mohl. Odpověděl jí: Kdybys přivila sedm pramenů z vlasů hlavy mé k vratidlu tkadlovskému.

Jdg 16 14 Což učinivši, zarazila hřebem, a řekla jemu: Filistinští na tě, Samsone. A procítiv ze sna svého, vytrhl hřeb, osnovu i s vratidlem.

Jdg 16 15 Opět řekla jemu: Kterak ty pravíš: Miluji tě, poněvadž srdce tvé není se mnou? Již jsi mne potíkrát oklamal a neoznámils mi, v čem jest tak veliká síla tvá.

Jdg 16 16 Když tedy trápila jej slovy svými každého dne, a obtěžovala jej, umdlena jest duše jeho, jako by již měl umřít.

Jdg 16 17 I otevřel jí cele srdce své a řekl jí: Břítva nevešla nikdy na hlavu mou, nebo Nazarejský Boží jsem od života matky své. Kdybych oholen byl, odešla by ode mne síla má, a zemdlél bych a byl jako jiný člověk.

Jdg 16 18 Viduci pak Dalila, že by cele otevřel jí srdce své, poslala a zavolala knížat Filistinských těmi slovy: Poďte ještě jednou, nebo otevřel mi cele srdce své. Tedy přišli knížata Filistinská k ní, nesouce stříbro v rukou svých.

Jdg 16 19 I uspala ho na klíně svém a povolala holiče, i dala oholiti sedm pramenů vlasů hlavy jeho. I počala jím strkati, když odešla od něho síla jeho.

Jdg 16 20 A řekla: Filistinští na tě, Samsone. Procítiv pak ze sna svého, řekl: Vyjdu jako i prvé, a probiji se skrze ně. Nevěděl však, že Hospodin odstoupil od něho.

Jdg 16 21 Tedy javše ho Filistinští, vyloupili mu oči, a dovedše ho do Gázy, svázali jej dvěma řetězy železnými. A mlel v domě věžňů.

Jdg 16 22 Potom počaly mu vlasy na hlavě odrostati po oholení.

Jdg 16 23 Knížata pak Filistinská shromáždili se, aby obětovali obět velikou bohu svému Dágonovi a aby se veselili; nebo řekli: Dalť jest bůh náš v ruce naše Samsona nepřítele našeho.

Jdg 16 24 A když uzřel jej lid, chválili boha svého; nebo pravili: Dalť jest bůh náš v ruce naše nepřítele našeho a zhoubce země naší, kterýž mnohé z našich zmordoval.

Jdg 16 25 I stalo, když se rozveselilo srdce jejich, že řekli: Zavolejte Samsona, aby kratochvílil před námi. Tedy povolali Samsona z domu věžňů, aby hrál před nimi; i postavili ho mezi sloupy.

Jdg 16 26 Nebo řekl Samson pacholeti, kteréž ho za ruku vodilo: Přiveď mne, ať mohu omakati sloupy, na nichž dům stojí, a zpodepřít se na ně.

Jdg 16 27 Dům pak plný byl mužů a žen, a byla tam všecka knížata Filistinská, ano i na vrchu okolo tří tisíc mužů a žen, kteříž dívali se, když Samson hrál.

Jdg 16 28 I volal Samson k Hospodinu, a řekl: Panovníče Hospodine, prosím,

rozpomeň se na mne, a posilni mne, žádám, toliko aspoň jednou, ó Bože, abych se jednou pomstítí mohl za své obě oči nad Filistinskými.

Jdg 16 29 objav tedy Samson oba sloupů prostřední, na nichž dům ten stál, zpolehl na ně, na jeden pravou a na druhý levou rukou svou.

Jdg 16 30 Potom řekl Samson: Necht' umře život můj s Filistinskými. A nalehl silně, i padl dům na knížata a na všecken lid, kterýž byl v něm; i bylo mrtvých, kteréž pobil on umíraje, více než těch, kteréž pobil, živ jsa.

Jdg 16 31 Tedy přišli přátelé jeho, a všecken dům otce jeho, a vzavše jej, odešli, a pochovali jej mezi Zaraha a Estaol v hrobě Manue otce jeho. A on soudil lid Izraelský dvacet let.

Jdg 17 1 Byl pak muž nějaký s hory Efraim, jehož jméno bylo Mícha.

Jdg 17 2 Kterýž řekl matce své: Ten tisíc a sto stříbrných, kteříž vzati byli tobě, pro něž jsi zlořečila a mluvilaš přede mnou, hle, stříbro to u mne jest, já jsem je vzal. I řekla matka jeho: Požehnán jsi, synu můj, od Hospodina.

Jdg 17 3 Navrátil tedy ten tisíc a sto stříbrných matce své. I řekla matka jeho: Jižť jsem zajisté posvětila stříbro to Hospodinu z ruky své, a tobě synu svému, aby udělán byl obraz rytý a slitý. Protož nyní dám je tobě.

Jdg 17 4 On pak navrátil to stříbro matce své, z něhož vzala matka jeho dvě stě stříbrných, a dala zlatníku. I udělal z nich obraz rytý a slitý, kterýž byl v domě Míchově.

Jdg 17 5 Měl pak ten Mícha chrám bohů, i udělal efod a terafim, a naplnil ruce jednoho z synů svých, aby mu byl knězem.

Jdg 17 6 Toho času nebylo krále v Izraeli; jeden každý, což se mu za dobré vidělo, to činil.

Jdg 17 7 Byl pak mládenec z Betléma Judova, totiž z čeledi Judovy, kterýž, jsa Levíta, byl tam pohostinu.

Jdg 17 8 Odešel tedy člověk ten z města Betléma Judova, aby byl pohostinu, kdež by se mu koli nahodilo. I přišel na horu Efraim, až k domu Míchovu, jda cestou svou.

Jdg 17 9 Jemuž řekl Mícha: Odkud jdeš? Odpověděl mu: Já jsem Levíta, z Betléma Judova beru se, abych byl pohostinu, kdež by mi se koli nahodilo.

Jdg 17 10 I řekl jemu Mícha: Zůstaň u mne, a buď mi za otce a za kněze, a budut' dávatí deset stříbrných na každý rok, a dvoje roucho i stravu tvou. I šel Levíta.

Jdg 17 11 Líbilo se pak Levítovi zůstatí u muže toho, a byl u něho mládenec ten, jako jeden z synů jeho.

Jdg 17 12 I posvětil Mícha rukou Levíty, a byl mu mládenec ten za kněze; i bydlil v domě jeho.

Jdg 17 13 Řekl pak Mícha: Nyníť vím, že mi dobře učiní Hospodin, proto že mám toho Levítu za kněze.

Jdg 18 1 V těch dnech nebylo krále v Izraeli, a toho času pokolení Dan hledalo sobě dědičného místa k bydlení, nebo se mu ještě nebylo dostalo dílu u prostřed synů Izraelských až do dne toho.

Jdg 18 2 Tedy poslali synové Dan z čeledi své pět mužů z končin svých, mužů silných z Zaraha a Estaol, aby spatřili zemi a pilně prohlédli ji, a řekli jim: Jděte, shlédněte zemi. Kterážto když přišli na horu Efraim až do domu Míchova, přenocovali tam.

Jdg 18 3 Když pak byli blízko domu Míchova, poznali hlas toho mládence Levíty, a uchýlivše se tam, řekli jemu: Kdo tě sem přivedl? Co ty zde děláš? A co ty zde máš?

Jdg 18 4 Odpověděl jim: Toto mi a toto učinil Mícha, a ze mzdy najal mne, abych byl jeho knězem.

Jdg 18 5 I řekli jemu: Poraď se, prosíme, s Bohem, abychom věděli, zdaří-li se nám cesta naše, kterouž jdeme.

Jdg 18 6 Odpověděl jim kněz: Jděte v pokoji, Hospodint' spravuje cestu vaši, po níž jdete.

Jdg 18 7 Tedy odešlo pět mužů těch, a přišli do Lais, a viděli lid, kterýž tam byl, bezpečně bydlící, vedlé obyčeje Sidonských v zahálce a bezpečnosti, a že nebylo, co by je kormoutiti mělo v té zemi, ani kdo by dědičné ujíti chtěl království. K tomu i od Sidonských vzdálení byli, aniž spříznění jaké s kým měli.

Jdg 18 8 Když se pak navrátili k bratrům svým do Zaraha a Estaol, řekli jim bratří jejich: Což vy?

Jdg 18 9 I odpověděli: Vstaňte a táhněme na ně, nebo shlédli jsme tu zemi, a aj, velmi dobrá jest; a vy mlčíte? Nelenujtež se táhnouti, a vjíti k opanování té země.

Jdg 18 10 (Když přijdete, vejďte k lidu bezpečnému, a do země prostranné;) nebo dal ji Bůh v ruku vaši, místo, v němž není žádného nedostatku jakýchkoli věcí, kteréž na zemi býti mohou.

Jdg 18 11 Tedy vyšlo z čeledi Dan odtud, totiž z Zaraha a Estaol, šest set mužů oděných v odění válečné.

Jdg 18 12 A vytáhše, položili se u Kariatjeharim Judova; pročez nazvali to místo Mahane Dan až do dnešního dne, a jest za Kariatjeharim.

Jdg 18 13 A odtud táhnouce na horu Efraim, přišli až k domu Míchovu.

Jdg 18 14 I mluvilo těch pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země Lais, a řekli bratrům svým: Víte-liž, že v domích těchto jest efod a terafim, a rytina a slitina? Protož nyní vězte, co máte činiti.

Jdg 18 15 A uchýlivše se tam, vešli do domu mládence Levíty v domě Míchově, a pozdravili ho pokojně.

Jdg 18 16 Ale šest set mužů oděných v zbroj svou válečnou, kteříž byli z pokolení Dan, stáli přede dveřmi.

Jdg 18 17 A šedše pět mužů, kteříž chodili k shlédnutí země, vešli tam a vzali rytinu a efod a terafim a slitinu; kněz pak stál u vrat brány s šesti sty muži oděnými v zbroji.

Jdg 18 18 A ti, kteříž vešli do domu Míchova, vzali rytinu, efod a terafim, a slitinu. I řekl jim kněz: Což to děláte?

Jdg 18 19 Kteríž odpověděli: Mlč, vlož ruku svou na ústa svá a poč s námi, a budeš nám za otce a za kněze. Což jest lépe tobě, knězem-li býti v domě jednoho člověka, či býti knězem pokolení a čeledi v Izraeli?

Jdg 18 20 I zradovalo se srdce kněze, a vzav efod a terafim a rytinu, šel u prostřed lidu toho.

Jdg 18 21 A obrátivše se odešli, a pustili napřed děti a dobytek, a což měli dražší ho.

Jdg 18 22 Když pak opodál byli od domu Míchova, tedy muži, kteříž bydlili v domích blízkých domu Míchova, shromáždili se a honili syny Dan.

Jdg 18 23 I volali za syny Dan. Kteríž ohlédše se, řekli Míchovi: Cožtě, že jsi jich tolik shromáždil?

Jdg 18 24 Odpověděl: Bohy mé, kteréž jsem udělal, vzali jste, i kněze, a odcházíte. Což pak již budu míti? A ještě se ptáte: Coť jest?

Jdg 18 25 Jemuž odpověděli synové Dan: Hleď, ať více neslyšíme hlasu tvého za sebou, sic jinak oboří se na vás muži hněviví, a ztratíš duši svou i duše domu svého.

Jdg 18 26 I brali se muži Dan cestou svou. A vida Mícha, že by silnější byli nežli on, obrátiv se, šel do domu svého.

Jdg 18 27 Oni pak vzavše, což byl udělal Mícha, i kněze, kteréhož měl, přitáhli do Lais k lidu zahálivému a bezpečnému; i pobili je ostrostí meče, a město vypálili ohněm.

Jdg 18 28 A nebylo žádného, kdo by jim spomohl; nebo daleko byl Sidon, aniž měli spríznění s kterými lidmi. Město pak bylo v údolí, kteréž jest v Betrohob. A vystavěvše zase město, bydlili v něm.

Jdg 18 29 A nazvali jméno města toho Dan, od jména otce svého, kterýž naroden byl Izraelovi, ješto prvé jméno města toho bylo Lais.

Jdg 18 30 Postavili pak sobě synové Dan tu rytinu, a Jonatan syn Gersonův, syna Mojžíšova, on i synové jeho byli kněžími v pokolení Dan, až do dne zajetí obyvatelů země.

Jdg 18 31 Vystavili tedy sobě tu rytinu, kterouž udělal Mícha, a byla tam po všecky dny, v nichž dům Boží byl v Sílo.

Jdg 19 1 Stalo se také toho času, když králež nebylo v Izraeli, že muž nějaký Levíta, jsa pohostinu při straně hory Efraimské, pojal sobě ženu ženinu z Betléma Judova.

Jdg 19 2 Kterážto ženina smilnila u něho. I odešla od něho do domu otce svého do Betléma Judova, a byla tam plné čtyři měsíce.

Jdg 19 3 Vstav pak muž její, šel za ní, aby namluvě ji, zase ji přivedl, maje s sebou mládence svého a dva osly. Tedy ona uvedla jej do domu otce svého. Kteréhož když uzřel otec té děvky, zradoval se z příchodu jeho.

Jdg 19 4 I zdržel jej tchán jeho, otec té děvky, tak že pozůstal u něho za tři dni. Tu také jídali i píteli i nocovali.

Jdg 19 5 Dne pak čtvrtého, když tím raněji vstali, vstal i on, aby odšel. Tedy řekl otec té děvky k zeti svému: Posilni se kouskem chleba, a potom půjdete.

Jdg 19 6 Sedli tedy a pojedli oba spolu, a napili se. Potom řekl otec děvky k muži: Posediž medle, nýbrž pobuď přes noc, a buď myslí veselé.

Jdg 19 7 Když pak vstal ten muž, chtěje předce jíti, mocí jej zdržel test jeho. A tak se vrátil a zůstal tu přes noc.

Jdg 19 8 Potom dne pátého vstal tím raněji, aby se bral. I řekl otec té děvky: Posilň se, prosím. I prodlii, až se den nachýlil, nebo jedli oba.

Jdg 19 9 Tedy vstal muž ten, aby šel, on i ženina jeho i mládenec jeho. I řekl mu tchán jeho, otec děvky: Aj, již se den nachýlil k večerou, medle zůstaňte přes noc; aj, dokonává se den, pobuď přes noc zde, a buď myslí veselé, a zítra tím raněji vypravíte se na cestu svou, a půjdeš k příbytku svému.

Jdg 19 10 On pak nechtěl zůstat přes noc, ale vstav, odšel, a přišel proti Jebus, jenž jest Jeruzalém, a s ním dva oslové s břemeny i ženina jeho.

Jdg 19 11 Když pak byli blízko Jebus, a den se velmi nachýlil, řekl mládenec pánu svému: Poď, prosím, obraťme se do města toho Jebuzejského, abychom v něm přenocovali.

Jdg 19 12 Jemuž odpověděl pán jeho: Neobrátime se do města cizozemců, kteréž není synů Izraelských, ale půjdeme až do Gabaa.

Jdg 19 13 Řekl ještě mládenci svému: Poď, abychom přišli k některému z těch míst, a zůstali přes noc v Gabaa aneb v Ráma.

Jdg 19 14 Pomíjejíce tedy, odešli, a zapadlo jim slunce blízko Gabaa, kteréž jest Beniaminských.

Jdg 19 15 I obrátili se tam, aby vejdouce, zůstali přes noc v Gabaa. A když tam všel, posadil se na ulici města, proto že nebyl, kdo by je přijal do domu a dal jim nocleh.

Jdg 19 16 A aj, muž starý vracoval se od práce své s pole u večer, kterýž také byl s hory Efraimovy, a bydlil pohostinu v Gabaa; ale lidé místa toho byli synové Jemini.

Jdg 19 17 A když pozdvihl očí svých, uzřel muže toho pocestného na ulici města. I řekl jemu ten stařec: Kam se béřeš, a odkud jdeš?

Jdg 19 18 Jemuž odpověděl: Jdeme z Betléma Judova až k stranám hory Efraimovy, odkudž jsem; nebo jsem byl odšel do Betléma Judova. Jduť pak do domu Hospodinova, a není žádného, kdo by mne přijal do domu;

Jdg 19 19 Ješto mám i slámu a obrok pro osly své, tolikéž i chléb, ano i víno pro sebe a děvku tvou, a mládence, kterýž jest s služebníkem tvým, tak že v ničemž nemáme nedostatku.

Jdg 19 20 I řekl muž ten starý: Měj ty pokoj. Čehoť se koli nedostává, nechť já to opatřím, ty toliko na ulici nezůstávej přes noc.

Jdg 19 21 Tedy uvedl jej do domu svého, a obrok dal oslům; potom umyvše nohy své, jedli a pili.

Jdg 19 22 A když očerstvili srdce své, aj, muži města toho, muži nešlechtní, obklíčivše dům, tloukli na dvěře a mluvili tomu muži starci, hospodáři domu, řkouce: Vyveď muže toho, kterýž všel do domu tvého, abychom ho poznali.

Jdg 19 23 K nimžto vyšel muž ten, hospodář domu, řekl jim: Nikoli, bratří moji, nečiňte, prosím, zlého, poněvadž všel ten muž do domu mého, neprovoďte nešlechtnosti té.

Jdg 19 24 Aj, dceru svou, kteráž pannou jest, a ženinu jeho, ty hned vyvedu, i ponížíte jich, aneb učiníte jim, což se vám za dobré vidí; jen muži tomu nečiňte věci té hanebné.

Jdg 19 25 Ale nechtěli ho uposlechnouti muži ti. Pojav tedy muž ten ženinu svou, vyvedl ji k nim ven, i poznali ji, a zle jí požívali přes celou noc až do jitra; potom pustili ji, když počínalo zasnívati.

Jdg 19 26 V svítání pak přišla žena ta, a padši, ležela u dveří domu toho muže, kdež byl pán její, až se rozednilo.

Jdg 19 27 Když pak vstal pán její ráno, otevřev dvěře domu, vycházel, aby se bral dále cestou svou. A aj, žena ta, ženina jeho, ležela u dveří domu, a ruce její byly na prahu.

Jdg 19 28 Jízto řekl: Vstaň, a poďme. A nic neodpověděla. Vzav tedy ji na osla, a vstav muž ten, odšel k místu svému.

Jdg 19 29 Když pak přišel do domu svého, vzal meč, a pochytil v ženinu svou, rozsekal ji s kostmi jejími na dvanácte kusů, a rozeslal ji po všech končinách Izraelských.

Jdg 19 30 A bylo, že kdožkoli uzřel, pravil: Nikdy se nestalo ani vidíno bylo co podobného od toho času, jakž vyšli synové Izraelští z země Egyptské, až do tohoto dne. Posuďte toho pilně, poraďte se a promluvte o to.

Jdg 20 1 I vyšli všickni synové Izraelští, a shromáždilo se všecko množství jednomyslně od Dan až do Bersabé, i země Galád, k Hospodinu do Masfa.

Jdg 20 2 Kdežto postavili se přední všeho lidu, všecka pokolení Izraelská v shromáždění lidu Božího, čtyřikrát sto tisíc lidu pěšího válečného.

Jdg 20 3 (Uslyšeli pak synové Beniamin, že by sešli se synové Izraelští v Masfa.) I řekli synové Izraelští: Povězte, kterak se stala nešlechtnost ta?

Jdg 20 4 I odpověděl muž Levíta, manžel ženy zamordované, řekl: Do Gabaa kteréž jest Beni aminovo, přišel jsem s ženinou svou, abych tam přenocoval.

Jdg 20 5 Tedy povstavše proti mně muži Gabaa, obklíčili mne v domě v noci, myslíce mne zamordovati, ženinu pak mou trápili, tak že umřela.

Jdg 20 6 Pročež vzav ženinu svou, rozsekal jsem ji na kusy, a rozeslal jsem ji do všech krajín dědictví Izraelského; nebo nešlechtnosti a mrzkosti se dopustili v Izraeli.

Jdg 20 7 Aj, všickni vy synové Izraelští jste; považte toho mezi sebou, a raďte se o to.

Jdg 20 8 A povstav všecken lid jednomyslně, řekli: Nenavráť se žádný z nás do příbytku svého, aniž odejde kdo do domu svého.

Jdg 20 9 Ale nyní toto učiníme Gabaa, losujíce proti němu.

Jdg 20 10 Vezmeme deset mužů ze sta po všech pokoleních Izraelských, a sto z tisíce, a tisíc z desíti tisíců, aby dodávali potravu lidu, kterýž by přitáhna do Gabaa Beniaminova, pomstil všech nešlechtností jeho, kterýchž se dopustilo v Izraeli.

Jdg 20 11 I sebrali se všickni muži Izraelští na to město, snesše se za jednoho člověka.

Jdg 20 12 Poslala pak pokolení Izraelská muže do všech čeledí synů Beniamin, řkouce: Jaký to zlý skutek stal se mezi vámi?

Jdg 20 13 Nyní tedy vydejte ty muže bezbožné, kteříž jsou v Gabaa, ať je zbijeme a odejmeme zlé z Izraele. Ale nechtěli Beniaminští slyšet hlasu bratří svých, synů Izraelských.

Jdg 20 14 Nýbrž shromáždili se synové Beniamin z měst svých do Gabaa, aby vytáhli k boji proti synům Izraelským.

Jdg 20 15 Toho dne načteno jest synů Beniamin z měst jejich dvacet šest tisíc mužů bojovných, kromě obyvatelů Gabaa, jichž načteno bylo šest set mužů vybraných.

Jdg 20 16 Mezi kterýmžto vším lidem bylo sedm set mužů vybraných, neužívajících pravé ruky své, z nichž každý z praku kamením házeli k vlasu, a nechybovali se.

Jdg 20 17 Mužů pak Izraelských načteno jest kromě Beniaminských čtyřikrát sto tisíc mužů bojovných; všickni tito byli muži udatní.

Jdg 20 18 Vstavše pak, brali se do domu Boha silného, a tázali se Boha, a řekli synové Izraelští: Kdo z nás půjde napřed k boji proti synům Beniamin? I řekl Hospodin: Juda půjde napřed.

Jdg 20 19 A tak ráno vstavše synové Izraelští, položili se proti Gabaa.

Jdg 20 20 I táhli muži Izraelští k boji proti synům Beniamin, a sšikovali se muži Izraelští k bitvě proti Gabaa.

Jdg 20 21 Vyšedše pak synové Beniamin z Gabaa, porazili z Izraele toho dne dvámecíťma tisíc mužů na zem.

Jdg 20 22 A posilnivše se muži lidu Izraelského, spořádali se zase k boji na místě, na kterémž se prvního dne zřídili.

Jdg 20 23 Prvé pak šli synové Izraelští, a plakali před Hospodinem až do večera. I tážali se Hospodina těmi slovy: Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho? Odpověděl Hospodin: Jděte proti nim.

Jdg 20 24 Tedy potýkali se synové Izraelští s syny Beniamin druhého dne.

Jdg 20 25 A vyšedše synové Beniamin z Gabaa na ně druhého dne, porazili z synů Izraelských opět osmnácte tisíc mužů na zem, vše mužů bojovných.

Jdg 20 26 Protož vstoupili všickni synové Izraelští a všecken lid, a přišli do domu Boha silného. I plakali, usadivše se tam před Hospodinem, a postili se toho dne až do večera; obětovali též oběti zápalné a pokojné před Hospodinem.

Jdg 20 27 I tážali se synové Izraelští Hospodina, (nebo tu byla truhla smlouvy Boží v těch dnech,

Jdg 20 28 A Fines syn Eleazara, syna Aronova, stál před ní v ten čas), řkouce: Půjdeme-li ještě k boji proti synům Beniamina bratra našeho, čili tak necháme? Odpověděl Hospodin: Jděte, nebo zítra dám je v ruku vaši.

Jdg 20 29 Tedy Izraelští zdělali zálohy proti Gabaa všudy vůkol.

Jdg 20 30 I šli synové Izraelští proti synům Beniamin dne třetího, a sšikovali se proti Gabaa, jako prvé jednou i podruhé.

Jdg 20 31 Vyšedše pak synové Beniamin proti lidu, odtrhli se od města, a počali bítí a mordovati lidu, jako prvé jednou i druhé po stezkách, (z nichž jedna šla k Bethel a druhá do Gabaa), i po poli, a okolo třiceti mužů z Izraele.

Jdg 20 32 A řekli synové Beniamin: Padají před námi jako i prvé. Synové pak Izraelští řekli byli: Utíkejme, abychom je odtrhli od města až k stezkám.

Jdg 20 33 A v tom všickni synové Izraelští vstavše z místa svého, sšikovali se v Bal tamar; zálohy také Izraelovy vyskočily z místa svého z trávníků Gabaa.

Jdg 20 34 Tedy vyšlo proti Gabaa deset tisíc mužů vybraných ze všeho Izraele, a bitva se rozmáhala; oni pak nevěděli o tom, že je potkatí mělo zlé.

Jdg 20 35 I porazil Hospodin Beniamina před Izraelem, a zbili synové Izraelští z Beniaminských dne toho pětmecíťma tisíc a sto mužů, vše bojovných.

Jdg 20 36 A vidouce synové Beniamin, že by poraženi byli, (nebo muži Izraelští ustupovali z místa Beniaminským, ubezpečivše se na zálohy, kteréž zdělali proti Gabaa.

Jdg 20 37 Zálohy pak pospíšily a obořily se na Gabaa, a rozvláčně troubivše zálohy, zbily všecko město ostrostí meče.

Jdg 20 38 Měli pak muži Izraelští s zálohami jistý čas uložený, aby když by oni zapálili město,

Jdg 20 39 Obrátili se synové Izraelští k boji. Beniaminští pak počali bítí a mordovati, a zbili z synů Izraelských okolo třiceti mužů; nebo řekli: Jistě že padají před námi jako v první bitvě.

Jdg 20 40 Oheň pak počal vzhůru jíti z města, a sloup dymový. A ohlédše se Beniaminští zpět, uzřeli, an vstupuje oheň města k nebi.)

Jdg 20 41 A že muži Izraelští obrátili se, i zděšení jsou muži Beniamin, nebo viděli, že zahynutí jim nastává.

Jdg 20 42 I utíkali před muži Izraelskými cestou ku poušti, a bojovníci postihali je, a kteří z měst vyšli, mordovali je mezi sebou.

Jdg 20 43 A tak obklíčili Beniaminské, a honili i porazili je, od Manuha až naproti Gabaa k východu slunce.

Jdg 20 44 Tedy padlo Beniaminských osmnácte tisíc mužů; všickni ti byli muži silní.

Jdg 20 45 Těch pak, kteříž obrátivše se, utíkali na poušť k skále Remmon, zbaběrovali po cestách pět tisíc mužů; potom honili je až k Gidom, a zbili z nich dva tisíce mužů.

Jdg 20 46 A tak bylo všech, kteříž padli v ten den z Beniaminských, pětmecíťma tisíc mužů bojovných, vše mužů silných.

Jdg 20 47 I obrátilo se na poušť a uteklo k skále Remmon šest set mužů, kteříž zůstali v skále Remmon za čtyři měsíce.

Jdg 20 48 Potom muži Izraelští navrátili se k synům Beniamin, a zbili je ostrostí meče, tak lidi v městech jako hovada, i všecko, což nalezeno bylo; také i všecka města, kteráž ještě pozůstávala, ohněm vypálili.

Jdg 21 1 Nadto každý z mužů Izraelských přísahou se byli zavázali v Masfa, řkouce: Žádný z nás nedá dcery své Beniaminským za manželku.

Jdg 21 2 Protož všel lid do domu Boha silného, a seděli tam až do večera před Bohem, a pozdvihše hlasu svého, plakali pláčem velikým.

Jdg 21 3 A řekli: Proč Hospodine, Bože Izraelský, stalo se toto v Izraeli, aby dnes ubylo jedno pokolení z Izraele?

Jdg 21 4 Nazejtří pak ráno vstal lid, a vzdělali tam oltář, a obětovali oběti zápalné a pokojné.

Jdg 21 5 Řekli pak synové Izraelští: Jest-li kdo, ješto nepřišel do shromáždění

tohoto ze všech pokolení Izraelských k Hospodinu? (Nebo se byli velice zapřísáhli proti tomu, kdož by nepřišel k Hospodinu do Masfa, řkouce: Bez milosti ať umře.

Jdg 21 6 Nebo litujíce synové Izraelští Beniamina bratra svého, řekli: Dnes vyhlazeno jest jedno pokolení z Izraele.

Jdg 21 7 Jakž tedy učiníme s těmi ostatky, aby ženy měli, poněvadž jsme se přísahou zavázali skrze Hospodina, že jim nedáme dcer svých za manželky?)

Jdg 21 8 Řekli tedy: Jest-li kdo z pokolení Izraelských, ještě nepřišel k Hospodinu do Masfa? A aj, nepřišel byl žádný do vojska z Jábés Galád do shromáždění.

Jdg 21 9 Nebo když sečten byl lid, a aj, nebylo tam žádného z obyvatelů Jábés Galád.

Jdg 21 10 Protož poslalo tam shromáždění to dvanácte tisíc mužů nejsilnějších, a přikázali jim, řkouce: Jděte a pobíte obyvatele Jábés Galád ostrostí meče, ženy i děti.

Jdg 21 11 Toto pak učiníte: Všecky mužského pohlaví, a každou ženu, kteráž muže poznala, zamordujete.

Jdg 21 12 Nalezli tedy mezi obyvateli Jábés Galád čtyři sta děvčecek panen, kteréž nepoznaly muže, a přivedli je do vojska v Sílo, kteréž bylo v zemi Kananejské.

Jdg 21 13 Tedy poslalo všecko to shromáždění, a mluvili k synům Benjamin, kteříž byli v skále Remmon, a povolali jich v pokoji.

Jdg 21 14 Protož navrátili se Beniaminští toho času. I dali jim ženy, kteréž živé zachovali z žen Jábés Galád, ale ani tak se jim nedostávalo jich.

Jdg 21 15 Lidu pak líto bylo Beniamina, proto že učinil Hospodin mezeru v pokolení Izraelských.

Jdg 21 16 Řekli tedy starší shromáždění toho: Jak učiníme s těmi pozůstalými, aby měli ženy? Nebo vyhlazeny jsou ženy z pokolení Benjamin.

Jdg 21 17 Řekli také: Dědictví Beniaminovo pozůstalým náleží, aby nezahynulo pokolení z Izraele.

Jdg 21 18 My pak nemůžeme jim dáti dcer svých za manželky; (nebo se byli přísahou zavázali synové Izraelští, řkouce: Zlořečený buď, kdož by dal manželku synům Beniamin.)

Jdg 21 19 Potom řekli: Aj, slavnost Hospodina bývá v Sílo každého roku na místě, kteréž jest s půlnocní strany domu Boha silného, k východu slunce cestě, kterouž se chodí od domu Boha silného do Sichem, a Lebnu jest na poledne.

Jdg 21 20 Přikázali tedy synům Benjamin, řkouce: Jděte a skrejte se v vinicích.

Jdg 21 21 A šetřte, a aj, když vyjdou dcery Sílo plésati v houfích, tedy vyskočíte z vinic a pochytíte sobě každý manželku svou ze dcer Sílo, a odejdete do země Beniamin.

Jdg 21 22 Když pak přijdou otcové jejich aneb bratři jejich, aby se před námi soudili, tedy řekneme jim: Slitujte se nad námi místo nich, nebo v té válce nevzali jsme pro každého z nich manželky; také jste vy jim nedali jich, a tak nebudete nic vinni.

Jdg 21 23 Tedy učinili tak synové Benjamin, a přivedli sobě manželky vedlé počtu svého z těch plésajících, kteréž uchvátili; a odsedše, navrátili se k dědictví svému, a vzdělavše zase města svá, bydlili v nich.

Jdg 21 24 A tak odešli odtud synové Izraelští toho času, jeden každý k svému pokolení a k čeledi své; a vrátili se odtud jeden každý k dědictví svému.

Jdg 21 25 Těch dnů nebylo krále v Izraeli, ale každý, což se mu vidělo, to činil.

Rth 1 1 Stalo se pak za času soudců, že byl hlad v zemi. I odšel člověk z Betléma Judova, a bydlil pohostinu v krajině Moábské s manželkou svou a se dvěma syny svými.

Rth 1 2 Jméno pak muže toho Elimelech, a jméno ženy jeho Noémi, jméno také dvou synů jeho Mahalon a Chelion, Efratejští z Betléma Judova; a přisedše do krajiny Moábské, bydlili tam.

Rth 1 3 Umřel pak Elimelech, muž Noémi; i pozůstala ona s oběma syny svými.

Rth 1 4 Kteríž pojali sobě ženy Moábské; jméno jedné bylo Orfa a jméno druhé Rut. I bydlili tam téměř deset let.

Rth 1 5 Umřeli také oni oba dva, Mahalon i Chelion, a zůstala žena ta po dvou synech svých a manželu svém.

Rth 1 6 Tedy vstavši ona s nevěstami svými, navracela se z krajiny Moábské; nebo slyšela v krajině Moábské, že Hospodin navštívil lid svůj, dav jemu chléb.

Rth 1 7 Vyšedši tedy z místa, na němž bydlila, a obě nevěsty její s ní, daly se na cestu, aby se navrátily do země Judské.

Rth 1 8 Řekla pak Noémi oběma nevěstám svým: Jděte, vraťte se jedna každá do domu matky své. Učiniž Hospodin s vámi milosrdenství, jakož jste i vy činili s mrtvými syny mými i se mnou.

Rth 1 9 Dejž vám Hospodin, abyste našly odpočinutí, jedna každá v domě muže svého. I políbila jich, ony pak pozdvihše hlasu svého, plakaly.

Rth 1 10 A řekly jí: Obrátíme se raději s tebou k lidu tvému.

Rth 1 11 I řekla Noémi: Navraťte se, dcery mé. Proč chcete jíti se mnou? Zdaliž ještě budu míti syny, aby byli vaši muži?

Rth 1 12 Navraťte se, dcery mé, a odejděte, neboť jsem již stará k vdání; nýbrž bych i řekla, že mám naději, bych i noci této se vdala a syny zrodila,

Rth 1 13 Zdaž byste na ně čekaly, až by dorostli? Zdaliž tou příčinou meškati se budete, abyste se neměly vdáti? Ne tak, mé dcery, nebo mé trápení větší jest nežli vaše,

proto že ruka Hospodinova jest proti mně.

Rth 1 14 Ony pak pozdvihše hlasu, opět plakaly. A Orfa políbivši svegruši svou, odešla, Rut pak přidržela se jí.
Rth 1 15 Kterážto řekla Noémi: Aj, přítelkyně tvá navrátila se k lidu svému a k bohům svým, navratíž se také za ní.
Rth 1 16 Ale Rut řekla: Nenuť mne, abych tě opustiti a od tebe odjítí měla. Nebo kamž se koli obrátíš, půjdu, a kdekoli bydli ti budeš, i já bydli ti budu; lid tvůj lid můj, a Bůh tvůj Bůh můj.
Rth 1 17 Kdekoli umřeš, umru, a tu pochována budu. Toto mi učíň Hospodin, a toto přidej, že toliko smrt rozdělí mne s tebou.
Rth 1 18 Tedy viduci, že se na tom ustavila, aby šla s ní, přestala k ní mluvi ti.
Rth 1 19 I šly obě dvě spolu, až přišly k Betlému. I stalo se, že když přišly do Betléma, roznesla se pověst o nich po všem městě, a pravili: To-li jest ta Noémi?
Rth 1 20 Jimž ona řekla: Nenazývejte mne Noémi, říkejte mi Mara; nebo hořkostí velikou naplnil mne Všemohoucí.
Rth 1 21 Vyšla jsem plná, teď pak prázdnou mne zase Hospodin přivedl. Pročž tedy nazýváte mne Noémi, poněvadž mne Hospodin ssoužil, a Všemohoucí mne znuzil?
Rth 1 22 A navrátila se Noémi s Rut Moábskou, nevěstou svou; navrátila se pak z krajiny Moábské. I přišly do Betléma, když počínali žítí ječmene.
Rth 2 1 Měla pak Noémi přítele po manželu svém, muže mocného z čeledi Elimelechovy, jménem Bóza.
Rth 2 2 I řekla Rut Moábská Noémi: Nechtě medle jdu na pole sbíratí klasů za tím, kdož by mi toho přál. Jížto ona řekla: Jdi, dcero má.
Rth 2 3 Šla tedy, a přišedši, sbírala klasy na poli za ženci. Přihodilo se pak, že přišla na díl pole toho, kteráž přináleželo Bózovi, jenž byl z čeledi Elimelechovy.
Rth 2 4 A v tom přišel Bóz z Betléma, a řekl žencům: Hospodin s vámi. Kteríž odpověděli jemu: Požehnejž tobě Hospodin.
Rth 2 5 I řekl Bóz služebníku svému, kterýž postaven byl nad ženci: Čí jest tato mladice?
Rth 2 6 Odpověděl služebník ten, kterýž postaven byl nad ženci, a řekl: Jest mladice Moábská, kteráž přišla s Noémi z země Moábské.
Rth 2 7 A řekla mi: Prosim, nechtě sbírám a shromažďuji klasy mezi snopy za ženci. A přišedši, trvá od jitra až dosavad, kromě že na chvílku doma pobyla.
Rth 2 8 Tedy řekl Bóz k Rut: Slyš, dcero má, nechoď sbíratí na jiné pole, aniž odcházej odsud, ale přidrž se teď děvek mých.
Rth 2 9 Zůstávej na tom poli, na němž budou žítí, a choď za nimi, nebo jsem přikázal služebníkům svým, aby se tebe žádný nedotýkal. Bude-liť se chtíti píti, jdi k nádobám, a napi se té vody, kteréž by navázili služebníci moji.
Rth 2 10 Tedy ona padla na tvář svou, a schýlivši se k zemi, řekla jemu: Odkudž mi to, že jsem našla milost před tebou, abys se známil ke mně, kteráž jsem cizozemka.
Rth 2 11 Odpověděl Bóz a řekl: O všemť mi oznámeno jest, co jsi koli činila svegruši své po smrti muže svého, a že opustivši otce svého a matku svou, i zemi, v kteréžs se narodila, šla jsi mezi lid, kteréhožs prvé neznala.
Rth 2 12 Odplatiž tobě Hospodin za skutek tvůj, a budiž mzda tvá dokonalá od Hospodina Boha Izraelského, poněvadž jsi přišla, abys pod křídly jeho doufala.
Rth 2 13 Kterážto řekla: Našla jsem milost před tebou, pane můj, poněvadž jsi mne potěšil, a mluvil s srdci děvky své, ješto nejsem podobná jedné z děvek tvých.
Rth 2 14 Tedy řekl jí Bóz: Když bude čas jísti, přístup sem, a pojez chleba, a omoč skyvu svou v octě. I posadila se při žencích, a podal jí pražmy; ona pak jedla až do sytosti, a ještě jí zbylo.
Rth 2 15 I vstala, aby sbírala. Prikázal pak Bóz služebníkům svým, řka: Buť pak i mezi snopy sbírala, nezbraňujte jí.
Rth 2 16 Nýbrž naschvál jí upouštějte z snopů a nechávejte, ať sbírá, a nedomlouvejte jí.
Rth 2 17 Sbírala tedy na poli tom až do večera, a což sebrala, to vymlátila; i byla téměř míra efi ječmene.
Rth 2 18 Kterýž vzavši, přišla do města, a viděla svegruše její to, což nasbírala. Vyňala také a dala jí to, což pozůstalo po nasycení jejím.
Rth 2 19 I řekla jí svegruše její: Kdes sbírala dnes, a kdes pracovala? Budiž požehnaný ten, kterýž tě přijal. Tedy oznámila svegruši své, u koho pracovala, řkuci: Jméno muže, u kteréhož jsem pracovala dnes, jest Bóz.
Rth 2 20 I řekla Noémi nevěstě své: Požehnanýť jest od Hospodina, že nepřestal milosrdenství svého nad živými i mrtvými. I to ještě k ní řekla Noémi: Blízky přítel náš a z příbuzných našich jest muž ten.
Rth 2 21 Řekla jí také Rut Moábská: I to mi ještě řekl: Čeládky mé přidrž se, dokavadž by všeho, což mého jest, nedožali.
Rth 2 22 Tedy řekla Noémi Rut nevěstě své: Dobré jest tedy, dcero má, abys vycházela s děvečkami jeho, ať by na jiném poli něco nepřekazili.
Rth 2 23 A tak se přidržela Rut děvek Bózových, a sbírala klasy, dokudž nesžali ječmene a pšenice, a bydlela u svegruše své.
Rth 3 1 Řekla jí potom Noémi svegruše její: Má dcero, nemám-liž pohledati tobě

odpočinutí, aby tobě dobře bylo?

Rth 3 2 Anobř zdaleiž Bóz ten příbuzný náš, s jehož jsi děvečkami byla, nebude víti ječmene na humně noci této?

Rth 3 3 Protož umej se a pomaz, roucho své také oblec, a jdi na humno, však tak, aby nebylo známé muži tomu, prvé než by přestal jísti a pít.

Rth 3 4 A když půjde ležeti, znamenej místo, na kterémž lehne, a přijduc, pozdvihneš pláště u noh jeho, a tu se položíš; on pak oznámí tobě, co bys měla činiti.

Rth 3 5 Jižto Rut řekla: Cokoli mi rozkážeš, učiním.

Rth 3 6 Šla tedy na to humno, a učinila všecko, což jí rozkázala svegruše její.

Rth 3 7 Když pak pojedl Bóz a napil se, a rozveselilo se srdce jeho, šel spát vedle stohu; přišla i ona tiše, a pozdvihši pláště u noh jeho, položila se.

Rth 3 8 A když bylo o půl noci, ulekl se muž ten a zchopil se, a aj, žena leží u noh jeho.

Rth 3 9 I řekl: Kdo jsi ty? A ona odpověděla: Já jsem Rut, děvka tvá. Vztáhni křídlo pláště svého na děvku svou, nebo příbuzný jsi.

Rth 3 10 A on řekl: Požehnaná jsi ty od Hospodina, dcero má. Větší jsi nyní pobožnosti dokázala, nežli prvé, že jsi nehledala mládenců bohatých aneb chudých.

Rth 3 11 Protož nyní, dcero má, neboj se; vše, čehož žádáš, učiním tobě, nebo vít všecko město lidu mého, že jsi ty žena šlechetná.

Rth 3 12 A také jest to pravé, že jsem příbuzný tvůj, ale jestiť příbuzný bližší nežli já.

Rth 3 13 Odpočiniž tu přes noc, a když bude ráno, jestližeť on bude chtít práva příbuznosti k tobě užiti, dobře, nechť užive. Pakliť nebude chtít práva užiti k tobě, já právem příbuznosti pojmu tebe, živť jest Hospodin. Spiž tu až do jitra.

Rth 3 14 A tak spala u noh jeho až do jitra. Potom vstala prvé, nežli by kdo poznati mohl bližního svého; nebo pečoval Bóz, aby někdo nezvěděl, že přišla žena ta na humno.

Rth 3 15 A řekl: Přines loktušku, kterouž se odíváš, a drž ji. A když ji držela, naměřiv jí šest měr ječmene, vložil na ni. I vešla do města.

Rth 3 16 A přišla k svegruši své. Kteráž řekla: Kdo jsi ty, dcero má? I vypravovala jí všecko, což jí učinil muž ten.

Rth 3 17 A řekla: Šest měr těchto ječmene dal mi, nebo řekl ke mně: Nenavrátíš se prázdná k svegruši své.

Rth 3 18 I řekla jí Noémi: Počekej, dcero má, až porozumíš, jak to padne; neboť neobleví muž ten, až tu věc dnes k místu přivede.

Rth 4 1 Tedy Bóz všed do brány, posadil se tam. A aj, příbuzný ten, o němž on byl mluvil, šel tudy. I řekl jemu: Poď sem, a poseď tuto. Kterýž zastaviv se, sedl.

Rth 4 2 A vzav Bóz deset mužů z starších města toho, řekl: Posadte se tuto. I posadili se.

Rth 4 3 Tedy řekl příbuznému tomu: Díl pole, kteréž bylo bratra našeho Elimelecha, prodala Noémi, kteráž se navrátila z krajiny Moábské.

Rth 4 4 A já jsem umínil netajiti toho před tebou, a pravímť: Ujmi pole to před přisedícími těmito a staršími lidu mého. Jestliže chceš koupiti, kup; pakli nekoupíš, oznam mi. Nebo vím, že kromě tebe není žádného, kterýž by měl právo koupiti je, a já jsem po tobě. Tedy on řekl: Já koupím.

Rth 4 5 I řekl Bóz: Když ujmeš pole to od Noémi, tedy i Rut Moábskou, manželku mrtvého, sobě pojmeš, abys vzbudil jméno mrtvého v dědictví jeho.

Rth 4 6 Odpověděl příbuzný ten: Nemohuť koupiti, abych snad nezahladil dědictví svého. Uživ ty práva příbuznosti mé, nebo já ho nemohu užiti.

Rth 4 7 (Byl pak ten obyčej od starodávna v Izraeli při koupi a směnách, ku potvrzení všelijakého jednání, že szul jeden obuv svou, a dal ji druhému. A to bylo na svědectví té věci v Izraeli.)

Rth 4 8 Protož řekl příbuzný Bózovi: Ujmi ty. I szul obuv svou.

Rth 4 9 Tedy řekl Bóz starším těm a všemu lidu: Vy svědkové jste dnes, že jsem ujal všecko, což bylo Elimelechovo, i všecko to, což bylo Chelionovo a Mahalonovo, od Noémi.

Rth 4 10 Ano i Rut Moábskou, ženu Mahalonovu, vzal jsem sobě za manželku, abych vzbudil jméno mrtvého v dědictví jeho, a aby nebylo zahlazeno jméno mrtvého z bratrů jeho, a z brány místa jeho. Vy svědkové jste dnes toho.

Rth 4 11 I řekl všecken lid, kterýž byl v bráně města, i starší: Svědkové jsme. Dejž Hospodin, aby žena vcházející do domu tvého byla jako Ráchel a jako Lía, kteréžto dvě vzdělaly dům Izraelský. Počinejž sobě zmužile v Efratě, a dosáhni jména v Betlémě.

Rth 4 12 A ať jest dům tvůj jako dům Fáresa, (kteréhož porodila Támar Judovi,) z semene toho, kteréž by dal tobě Hospodin s mladící touto.

Rth 4 13 A tak Bóz pojal sobě Rut, a byla manželkou jeho. A když všel k ní, dal jí to Hospodin, že počala a porodila syna.

Rth 4 14 I řekly ženy Noémi: Požehnaný Hospodin, kterýž nedopustil toho, abys měla zbavena býti příbuzného v tento čas, tak aby trvalo v Izraeli jméno jeho.

Rth 4 15 Ont' očerství duši tvou, a chovati tě bude v starosti tvé; nebo nevěsta tvá, kteráž tě miluje, porodila ho, kteráž tobě lepší jest, nežli sedm synů.

Rth 4 16 Tedy vzavši Noémi dítě, položila je na klín svůj, a byla pěstounkou jeho.

Rth 4 17 Daly mu pak jméno sousedy, kteréž pravily: Narodil se syn Noémi, a

nazvaly ho jménem Obéd. Ont' jest otec Izai, otce Davidova.
Rth 4 18 A ti to jsou rodové Fáresovi: Fáres zplodil Ezrona;
Rth 4 19 Ezron pak zplodil Rama, Ram pak zplodil Ami nadaba;
Rth 4 20 Ami nadab pak zplodil Názona, Názon pak zplodil Salmona;
Rth 4 21 Salmon pak zplodil Bóza, Bóz pak zplodil Obéda;
Rth 4 22 Obéd pak zplodil Izai, Izai pak zplodil Davida.
1Sm 1 1 Byl muž nějaký z Ramataim Zofim, s hory Efraim, jehož jméno bylo
Elkána, syn Jerochama, syna Elihu, syna Tohu, syna Zuf Efratejského.
1Sm 1 2 A ten měl dvě ženy, jméno jedné Anna, a jméno druhé Penenna. Měla pak
Penenna děti, ale Anna neměla dětí.
1Sm 1 3 I chodíval muž ten z města svého každého roku, aby se klaněl a
obětoval Hospodinu zástupů, do Sílo, kdež byli dva synové Elí, Ofni a Fínes, kněží
Hospodinovi.
1Sm 1 4 Když pak přišel den, v němž obětoval Elkána, dal Penenně manželce své,
a všechněm synům i dcerám její dýlu.
1Sm 1 5 Anně pak dal díl jeden výborný, nebo Annu miloval, ale Hospodin zavřel
byl život její.
1Sm 1 6 Přesto kormoutila ji také velmi protivnice její, toliko aby ji
popouzela, proto že Hospodin zavřel byl život její.
1Sm 1 7 To když činíval každého roku, a Anna též chodívala do domu
Hospodinova, tak ji kormoutívala protivnice; ona pak plakávala a nic nejídala.
1Sm 1 8 Tedy řekl jí Elkána muž její: Anna, proč pláčeš? A proč nejíš? Proč
tak truchlí srdce tvé? Zdalíž já nejsem tobě lepší nežli deset synů?
1Sm 1 9 Vstala tedy Anna, když pojedli v Sílo a napili se; a Elí kněz seděl na
stolici u veřeje chrámu Hospodinova.
1Sm 1 10 Ona pak jscu v hořkosti srdce, modlila se Hospodinu a plakala velmi.
1Sm 1 11 A učinila slib, řkuci: Hospodine zástupů, jestliže vzhlídněš na
trápení děvky své a rozpomeň se na mne, a nezapomeň na děvku svou, ale dáš služebnici své
plod pohlaví mužského: tedy dám jej tobě, Hospodine, po všechny dny života jeho, a břitva
nevejde na hlavu jeho.
1Sm 1 12 I stalo se, když se dlouho modlila před Hospodinem, že Elí pozor měl
na ústa její.
1Sm 1 13 Ale Anna mluvila v srdci svém; toliko rtové její se hýbali, hlasu pak
jejího nebylo slyšeti. I domníval se Elí, že by opilá byla.
1Sm 1 14 Protož řekl jí Elí: Dlouho-liž budeš opilá? Vystřízvěj z vína svého.
1Sm 1 15 Odpověděla Anna, řkuci: Nikoli, pane můj, žena jsem ducha truchlivého,
ani vína ani nápoje opojného jsem nepila, ale vylila jsem duši svou před Hospodinem.
1Sm 1 16 Nepřirovnávejž děvky své k ženě bezbožné, nebo z velikého myšlení a
hořkosti své mluvila jsem až dosavad.
1Sm 1 17 Jíž odpověděl Elí, řka: Jdiž u pokoji, a Bůh Izraelský dejž tobě k
prosbě tvé, zač jsi ho prosila.
1Sm 1 18 I řekla: Ó by našla děvka tvá milost před očima tvýma! Tedy odšedši
žena cestou svou, pojedla, a tvář její nebyla více smutná.
1Sm 1 19 I vstali velmi ráno, a poklonu učinivše před Hospodinem, navrátili se,
a přišli do domu svého do Ramata. Poznal pak Elkána Annu manželku svou, a Hospodin rozpomenul
se na ni.
1Sm 1 20 I stalo se po vyplnění dnů, jakž počala Anna, že porodila syna, a
nazvala jméno jeho Samuel; nebo řekla: Vyprosila jsem ho na Hospodinu.
1Sm 1 21 Šel pak muž ten Elkána se vši čeledí svou, aby obětoval Hospodinu obět
výroční a slib svůj.
1Sm 1 22 Ale Anna nešla, nebo řekla muži svému: Až odchovám dítě, tehdy povedu
je, aby ukáže se před Hospodinem, zůstalo tam na věky.
1Sm 1 23 I řekl jí Elkána muž její: Učiň, cožt se dobrého vidí, zůstaň, dokudž
neodchováš jeho. Ó by toliko utvrdil Hospodin slovo své! A tak zůstala žena, a krmila syna
svého, až jej i odchovala.
1Sm 1 24 Potom, když ho odchovala, vedla jej s sebou, se třmi volky a jednou
efi mouky a nádobou vína, i uvedla jej do domu Hospodinova v Sílo; dítě pak ještě bylo malé.
1Sm 1 25 Tedy zabili volka a přivedli dítě k Elí.
1Sm 1 26 Ona pak řekla: Poslyš mne, pane můj. Jako jest živa duše tvá, pane
můj, já jsem žena ta, kteráž jsem stála tuto s tebou, modlící se Hospodinu.
1Sm 1 27 Za toto dítě jsem prosila, a dal mi Hospodin k prosbě mé to, čehož
jsem prosila od něho.
1Sm 1 28 Protož já také oddávám jej Hospodinu; po všechny dny, v nichž žít bude,
oddanýť jest Hospodinu. A učinil tu poklonu Hospodinu.
1Sm 2 1 I modlila se Anna a řekla: Zplésalo srdce mé v Hospodinu, a vyzdvižen
jest roh můj v Hospodinu; rozšířila se ústa má proti nepřítelům mým, nebo rozveselila jsem se
v spasení tvém.
1Sm 2 2 Nenít žádný tak svatý jako Hospodin; nýbrž žádného není kromě tebe,
nenít žádný tak silný jako Bůh náš.
1Sm 2 3 Nemluvtež již více hrdě, a nevycházej z úst vašich slovo pyšné; nebo
Bůh silný vševědoucí jest Hospodin, a usilování jeho jemu nepochybují.
1Sm 2 4 Lučistě i silní potríní jsou, a mdlí opásání jsou silou.

1Sm 2 5 Sytí z chleba jednají se k dílu, a hladovití přestali lačnět, tak že neplodná porodila sedmero, a kteráž mnoho dětí měla, zemřela jest.

1Sm 2 6 Hospodin umrtvuje i obživuje, uvodí do pekla i vyvodí.

1Sm 2 7 Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje i povyšuje.

1Sm 2 8 Nuzného vyzdvihuje z prachu, a z hnoje vyvyšuje chudého, aby je posadil s knížaty, a stolicí slávy dědičně jim dal; nebo Hospodinovy jsou stěže země, na nichž založil okrášlek.

1Sm 2 9 Ont' ostríhá noh svatých svých, ale bezbožní ve tmě umlknou; nebo ne v síle záleží síla člověka.

1Sm 2 10 Kteríž se protiví Hospodinu, setříní budou, na takové s nebe hřímati bude. Hospodin souditi bude končiny země, a dá sílu králi svému, a vyvyší roh pomazaného svého.

1Sm 2 11 I navrátil se Elkána do Ramaty, do domu svého, a pacholátko přisluhovalo Hospodinu při knězi Elí.

1Sm 2 12 Synové pak Elí byli bezbožní, a neznali Hospodina.

1Sm 2 13 Nebo těch kněží obyčej při lidu byl: Kdokoli obětoval obět, přicházel kněžský mládenec, když se maso vařilo, maje v ruce své hák třízubý,

1Sm 2 14 A vrazil jej do nádoby neb do kotlíku, neb do pánve, aneb do hrnce, a cokoli zachytil hák, to sobě bral kněz. Tak činívali všemu lidu Izraelskému, kteříž tam přicházeli do sílo.

1Sm 2 15 Nýbrž, prvé než tuk zapalovali, přicházel mládenec kněžský a říkal člověku, kterýž obětoval: Dej masa, ať upeku knězi, nebo nevezme od tebe masa vařeného, ale surové.

1Sm 2 16 Jemuž odpověděl-li člověk ten: Necht' jest prvé zapálen tuk, a potom vezmeš sobě, čehož žádá duše tvá, on říkal: Nikoli, ale dej hned; jestliže pak nedáš, mocí vezmu.

1Sm 2 17 I byl to hřích mládenců těch před Hospodinem velmi veliký; nebo pohrdali lidé obětmi Hospodinovými.

1Sm 2 18 Samuel pak přisluhoval před Hospodinem, mládenček, oděný jsa efodem lněným.

1Sm 2 19 A matka jeho dělávala mu sukničku malou, a přinášela jemu každého roku, když přicházela s mužem svým k obětování oběti výroční.

1Sm 2 20 I požehnal Elí Elkánovi a manželce jeho, řka: Dejž tobě Hospodin símě z ženy této za oddaného, kteréhož jsi vyžádal na Hospodinu. I odešli na místo své.

1Sm 2 21 Tedy navštívil Hospodin Annu, kteráž počala a porodila tři syny a dvě dcery. Ale mládenček Samuel rostl před Hospodinem.

1Sm 2 22 Elí pak byl starý velmi a slyšel všecky věci, kteréž činili synové jeho všemu Izraeli, a kterak obývali s ženami, kteréž přisluhovaly u dveří stánku úmluvy.

1Sm 2 23 I řekl jim: Proč činíte takové věci? Nebo já slyším zlé slovo o vás ode všeho lidu tohoto.

1Sm 2 24 Nikoli, synové moji, neboť není dobrá pověst, kterouž já slyším, že odvrácíte lid Hospodinův.

1Sm 2 25 Zhřeší-li člověk proti člověku, souditi ho bude soudce; pakli kdo zhřeší proti Hospodinu, kdo se zasadí o něho? Ale neuposlechli hlasu otce svého, nebo je chtěl zbíti Hospodin.

1Sm 2 26 Ale mládenček Samuel prospíval a rostl, a milý byl, jakož před Hospodinem, tak i před lidmi.

1Sm 2 27 I přišel muž Boží k Elí a řekl jemu: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsem se patrně nezjevil domu otce tvého, když byli v Egyptě, v domě Faraonově?

1Sm 2 28 A vyvolil jsem ho sobě ze všech pokolení Izraelských za kněze, aby obětoval na oltáři mém, a aby kadil vonnými věcmi a nosil efod přede mnou; dal jsem také domu otce tvého všecky ohnivé oběti synů Izraelských.

1Sm 2 29 Proč pošlapáváte obět mou, i suchou obět mou, kterouž jsem přikázal v příbytku tomto? A víces ctil syny své nežli mne, abyste tyli prvotinami všech obětí suchých Izraele lidu mého.

1Sm 2 30 Protož praví Hospodin Bůh Izraelský: Řeklť jsem byl zajisté, dům tvůj a dům otce tvého přisluhovati měl přede mnou až na věky, ale nyní praví Hospodin: Odstup to ode mne; nebo těch, kteříž mne ctí, počtím, kteříž pak mnou pohrdají, v pohrdání přijdou.

1Sm 2 31 Aj, dnové přicházejí, že odetnu rámě tvé a rámě domu otce tvého, aby nebylo starce v domě tvém.

1Sm 2 32 A viděti budeš protivníka v příbytku Páně, ve všem, čehož Bůh štědře udíleti bude Izraelovi, aniž bude starce v domě tvém po všecky dny.

1Sm 2 33 A ačkoli nevyhladím do konce muže od oltáře svého, abych trápil oči tvé a bolestí ssuzoval duši tvou, všecko však množství domu tvého zemrou v věku vyspělém.

1Sm 2 34 A to měj za znamení, což přijde na dva syny tvé, Ofni a Fínsa: oba jednoho dne umrou.

1Sm 2 35 Vzbudím pak sobě kněze věrného, kterýž vedlé srdce mého a vedlé duše mé vše konati bude, a vzdělám jemu dům stálý, aby přisluhoval před pomazaným mým po všecky dny.

1Sm 2 36 A budeť, že kdožkoli pozůstane z domu tvého, přijde, aby se poklonil jemu, pro peníz stříbrný a pro skyvu chleba, a řekne: Připust' mne, prosím, k jedné třídě kněžské, abych jedl chléb.

1Sm 3 1 Mládenček pak Samuel přisluhoval Hospodinu při Elí, a řeč Hospodinova byla vzácná v těch dnech, aniž bývalo vidění zjevného.

1Sm 3 2 Stalo se pak jednoho dne, když Elí ležel na místě svém, (a již byl počal scházeti na oči, a nemohl viděti),

1Sm 3 3 Samuel také spal, a světlo Boží ještě zhašeno nebylo v chrámě Hospodinově, v němž byla truhla Boží,

1Sm 3 4 že zavolal Hospodin Samuele. Kterýž řekl: Teď jsem.

1Sm 3 5 I běžel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolal jsem, jdi zase spáti. Kterýž odšed, spal.

1Sm 3 6 Opět pak Hospodin zavolał Samuele. A vstav Samuel, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. I odpověděl: Nevolalť jsem, synu můj; jdi zase, spi.

1Sm 3 7 Samuel pak ještě neznal Hospodina, a ještě nebyla mu zjevena řeč Hospodinova.

1Sm 3 8 Tedy opět Hospodin zavolał Samuele po třetí. Kterýžto vstav, šel k Elí a řekl: Teď jsem, nebo jsi mne volal. Tedy srozuměl Elí, že byl Hospodin volal mládence.

1Sm 3 9 I řekl Elí k Samuelovi: Jdi, spi, a bude-li tě volati, řekneš: Mluv, Hospodine, nebo slyší služebník tvůj. Odšel tedy Samuel, a spal na místě svém.

1Sm 3 10 I přišel Hospodin, a stál a zavolał, jako i prvé, a řekl: Samueli, Samueli! Odpověděl Samuel: Mluv, nebo slyší služebník tvůj.

1Sm 3 11 I řekl Hospodin Samuelovi: Aj, já učiním věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho.

1Sm 3 12 V ten den uvedu na Elí všecko to, což jsem mluvil proti domu jeho; počnuť i dokonám.

1Sm 3 13 A ukáži jemu, že já soudím dům jeho až na věky pro nepravost, o níž věděl; nebo znaje, že na se zlořečenství uvodí synové jeho, a však nezbránil jim.

1Sm 3 14 A protož jsem zapřisáhl domu Elí, že nebude vyčištěna nepravost domu Elí žádnou obětí, ani obětí suchou až na věky.

1Sm 3 15 I spal Samuel až do jitra, a otevřel dvěře domu Hospodinova; ostýchal se pak Samuel oznámiti Elí toho vidění.

1Sm 3 16 Tedy povolal Elí Samuele a řekl: Samueli, synu můj. Kterýž odpověděl: Teď jsem.

1Sm 3 17 I řekl: Jaká jest to řeč, kterouž mluvil tobě? Netaj medle přede mnou. Toto učiní tobě Bůh a toto přidej, jestliže co zatajíš přede mnou ze všech slov, kteráž mluvil tobě.

1Sm 3 18 A tak oznámil jemu Samuel všecka slova, a ničeho nezatajil před ním. A on řekl: Hospodintě jest, nechť učiní, což ráčí.

1Sm 3 19 Rostl pak Samuel, a Hospodin byl s ním, tak že nedopustil padnouti žádnému slovu jeho na zem.

1Sm 3 20 Z čehož poznal všecken Izrael od Dan až do Bersabé, že Samuel jest věrný prorok Hospodinův.

1Sm 3 21 Nebo se jemu i potom ukazoval Hospodin v Sílo, jakož se byl prvé zjevil Hospodin Samuelovi v Sílo, skrze řeč Hospodinovu.

1Sm 4 1 I stalo se vedlé řeči Samuelovy všemu lidu Izraelskému. Nebo když vytáhl Izrael proti Filistinským k boji, a položili se při Eben-Ezer, Filistinstí pak položili se v Afeku;

1Sm 4 2 A když se ssíkovali Filistinstí proti Izraelovi, a již se potýkali: poražen jest Izrael od Filistinských, tak že jich zbito v té bitvě na poli takměř čtyři tisíce mužů.

1Sm 4 3 I navrátil se lid do stanů, a řekli starší Izraelští: Proč nás dnes Hospodin porazil před Filistinskými? Vezměme k sobě z Sílo truhlu smlouvy Hospodinovy, ať přijde mezi nás, a vysvobodí nás z rukou nepřátel našich.

1Sm 4 4 Poslal tedy lid do Sílo, a vzali odtud truhlu smlouvy Hospodina zástupů, sedícího na cherubínech. Byli také tam dva synové Elí s truhlou smlouvy Boží, Ofni a Fínes.

1Sm 4 5 Když pak přinesena byla truhla smlouvy Hospodinovy do vojska, zkríkl všecken Izrael s velikým plésáním, až země vzněla.

1Sm 4 6 Uslyševše pak Filistinstí hluk plésání, řekli: Jaký jest to hlas výskání velikého tohoto v vojště Hebrejském? I poznali, že truhla Hospodinova přišla do vojska.

1Sm 4 7 Protož báli se Filistinstí, když praveno bylo: Přišel Bůh do vojska jejich; a řekli: Běda nám, nebo nebylo prvé nic k tomu podobného.

1Sm 4 8 Běda nám! Kdo nás vysvobodí z ruky těch bohů silných? Tiť jsou bohové, kteříž zbili Egypt všelikou ranou i na poušti.

1Sm 4 9 Posilňte se a buďte muži, ó Filistinstí, abyste nesloužili těm Hebrejským, jako oni sloužili vám; buďtež tedy muži a bojujte.

1Sm 4 10 Bojovali tedy Filistinstí, a poražen jest Izrael, a utíkali jeden každý do stanu svého. I byla ta porážka veliká velmi, nebo padlo z Izraele třidceti tisíc pěších;

1Sm 4 11 Také truhla Boží vzata, a dva synové Elí zabiti, Ofni a Fínes.

1Sm 4 12 Běže pak jeden Beniaminský z bitvy, přišel do Sílo téhož dne, maje roucho roztržené a hlavu prstí posypanou.

1Sm 4 13 Přišel tedy, a aj, Elí seděl na stolici při cestě, hledě, nebo srdce

jeho lekal se za truhlu Boží; a když všel muž ten, a oznámil v městě, kvílilo všecko město.
 1Sm 4 14 A uslyšev Elí hlas křiku toho, řekl: Jaký jest to hlas hrmotu tohoto?
 Muž pak ten pospíchaje, přiběhl, aby oznámil Elí.
 1Sm 4 15 (A byl Elí v devadesáti a osmi letech; oči také jeho byly již pošly, a nemohl viděti.)
 1Sm 4 16 I řekl muž ten k Elí: Já jdu z bitvy, z bitvy zajisté utekl jsem dnes.
 I dí jemu on: Co se tam stalo, můj synu?
 1Sm 4 17 Odpověděl ten posel a řekl: Utekl Izrael před Filistinskými, také i porážka veliká stala se v lidu, ano i oba synové tvoji zabiti jsou, Ofni a Fínes, a truhla Boží jest vzata.
 1Sm 4 18 I stalo se, že jakž jmenoval truhlu Boží, spadl Elí s stolice nazpět při úhlu brány, a tak zlomiv šíji, umřel; nebo byl muž starý a těžký. On soudil Izraele čtyřiceti let.
 1Sm 4 19 Nevěsta pak jeho, manželka Fínesova, jsuc těhotná a blízká porodu, uslyševši také tu pověst, že by truhla Boží vzata byla, a že umřel tchán její i muž její, sklónila se a porodila; nebo se obořily na ni úzkosti její.
 1Sm 4 20 A v ten čas, když ona umírala, řekly, kteréž stály při ní: Neboj se, však jsi porodila syna. Kteráž nic neodpověděla, aniž toho připustila k srdci svému.
 1Sm 4 21 I nazvala dítě Ichabod, řkuci: Přestěhovala se sláva z Izraele; proto že vzata byla truhla Boží, a umřel tchán i muž její.
 1Sm 4 22 Protož řekla: Přestěhovala se sláva z Izraele, nebo vzata jest truhla Boží.
 1Sm 5 1 Filistinští pak vzali truhlu Boží, a zanesli ji z Eben-Ezer do Azotu.
 1Sm 5 2 Vzali tedy Filistinští truhlu Boží, a vnesli ji do domu modly Dágon, a postavili ji vedlé Dágonu.
 1Sm 5 3 A když Azotští na zejtrí ráno vstali, aj, Dágon povalený ležel tváří svou na zemi před truhlou Hospodinovou. I vzali Dágonu a postavili jej na místo jeho.
 1Sm 5 4 A když opět ráno nazejtrí vstali, aj, Dágon, jakž upadl, ležel tváří svou na zemi před truhlou Hospodinovou; hlava pak Dágonova a obě dlaně rukou jeho odražené byly na prahu, jen ho špalek zůstal.
 1Sm 5 5 Protož kněží Dágonovi a všickni, kteříž vcházejí do domu Dágonova, nešlapají na prah Dágonův v Azotu až do tohoto dne.
 1Sm 5 6 Tedy ztížena jest ruka Hospodinova nad Azotskými, a pohubila je, (nebo ranila je neduhy na zadku), Azot i končiny jeho.
 1Sm 5 7 Vidouce pak muži Azotští, co se děje, řekli: Necht' nezůstává truhla Boha Izraelského u nás, nebo těžká jest ruka jeho proti nám, a proti Dágonovi bohu našemu.
 1Sm 5 8 I obeslali a shromáždili všechna knížata Filistinská k sobě, a řekli: Co učiníme s truhlou Boha Izraelského? Odpověděli: Necht' jest doprovozena do Gát truhla Boha Izraelského. I zprovodili tam truhlu Boha Izraelského.
 1Sm 5 9 Stalo se pak, když ji vyprovázeli, že ruka Hospodinova přikročila k městu trápením velikým velmi, a ranila muže města od malého až do velikého, a nametalo se jim v tajných místech plno vředů.
 1Sm 5 10 Z té příčiny poslali truhlu Boží do Akaron. A když přišla truhla Boží do Akaron, zkríklí Akaronští, řkouce: Zprovodili k nám truhlu Boha Izraelského, aby nás pomohli i náš lid.
 1Sm 5 11 Protož poslavše, shromáždili všechna knížata Filistinská, a řekli: Odešlete truhlu Boha Izraelského, ať se navrátí na místo své, a nezmorí nás i lidu našeho. Nebo bylo trápení smrtelné po všem tom městě, a velmi těžká byla ruka Boží tam.
 1Sm 5 12 Muži pak, kteříž nezemřeli, ranění byli neduhy na zadku, tak že křik města vstupoval až k nebi.
 1Sm 6 1 Byla pak truhla Hospodinova v krajině Filistinské za sedm měsíců.
 1Sm 6 2 Tedy Filistinští povolavše kněží a hadačů, řekli: Co učiníme s truhlou Hospodinovou? Oznamte nám, kterak bychom ji odeslali na místo její?
 1Sm 6 3 Kteríž odpověděli: Jestliže odešlete truhlu Boha Izraelského, neodsílejte jí prázdné, ale všelijak dejte jí obět za provinění; tehdy uzdravení budete, a poznáte, proč ruka jeho neodešla od vás.
 1Sm 6 4 I řekli: Jakáž jest to obět za hřích, kterouž jí dáti máme?
 odpověděli: vedlé počtu knížat Filistinských pět zadků zlatých a pět myší zlatých; nebo rána jednotejná jest na všechněch, i na knížatech vašich.
 1Sm 6 5 Uděláte tedy podobenství zadků svých a podobenství myší svých, kteréž pokazily zemi, i dáte slávu Bohu Izraelskému; snad pozlehčí ruky své nad vámi, i nad bohy vašimi a nad zemí vaší.
 1Sm 6 6 A proč obtěžujete srdce svá, jako jsou obtížili Egyptští a Farao srdce své? Zdaliž, když divné věci prokázal při nich, nepropustili jich, a oni odešli?
 1Sm 6 7 A protož udělejte vůz nový jeden a vezměte dvě krávy otelené, na kteréž jha nebylo vzkládáno, a zapráhněte ty krávy do vozu, a zavřete telata jejich doma, aby za nimi nešla.
 1Sm 6 8 A vezmouce truhlu Hospodinovu, vstavte ji na vůz; nádoby pak zlaté, kteréž jste dali jí za provinění, položte v skřínce po boku jejím, a propustte ji, ať odejde.
 1Sm 6 9 A šetřte: Jestliže cestou k cíli svému půjde do Betsemes, onť jest nám způsobil všecko toto zlé přenárné; pakli nic, poznáme, že ne ruka jeho dotkla se nás, ale náhodou nám to přišlo.

1Sm 6 10 Učinili tedy ti muži tak, a vzavše dvě krávy otelené, zapřáhli je do toho vozu, a telata jejich zavřeli doma.

1Sm 6 11 A vstavili truhlu Hospodinovu na vůz, i škřiňku i myši zlaté, a podobizny zadků svých.

1Sm 6 12 I šly upřímo krávy cestou, kteráž vede do Betsemes, silnicí jednou předce jdouce a řičíce, aniž se uchýlily na pravo aneb na levo. Knížata také Filistinská šla za nimi až ku pomezí Betsemes.

1Sm 6 13 Betsemští pak žali tehdaž pšenici v údolí, a pozdvihše očí svých, uzřeli truhlu; i veselili se, vidouce ji.

1Sm 6 14 A když přijel vůz na pole Jozue Betsemského, tu se zastavil. I byl tu kámen veliký. Tedy zsekavše dříví vozu toho i ty krávy, obětovali je v obět zápalnou Hospodinu.

1Sm 6 15 Levítové pak složili truhlu Hospodinovu i škřiňku, kteráž byla při ní, v níž byly nádoby zlaté, a postavili na ten kámen veliký. Muži pak Betsemští dodávali obětí zápalných, a obětovali oběti v ten den Hospodinu.

1Sm 6 16 Což viděvše knížata Filistinská, navrátili se do Akaron téhož dne.

1Sm 6 17 Tito jsou pak zadkové zlatí, kteréž dali Filistinští za své provinění Hospodinu, za Azot jeden, za Gázu jeden, za Aškalon jeden, za Gát jeden, za Akaron jeden.

1Sm 6 18 Myši také zlaté, vedlé počtu všech měst Filistinských, za patero knížetství, od města hrazeného až do vsi nehrazené, a až k kameni tomu velikému, na němž postavili truhlu Hospodinovu, kterýž jest až do tohoto dne na poli Jozue Betsemského.

1Sm 6 19 Pobíj pak Hospodin z mužů Betsemských, kteříž hleděli do truhly Hospodinovy, pobíj, pravím, z lidu padesát tisíců a sedmdesáte mužů. I kvítil lid, proto že učinil Hospodin v lidu porážku velikou.

1Sm 6 20 Protož řekli muži Betsemští: Kdož bude moci ostáti před Hospodinem Bohem svatým tímto? A k komu odejde od nás?

1Sm 6 21 I poslali posly k obyvatelům Kariatjeharim, řkouce: Vrátili zase Filistinští truhlu Hospodinovu; přijďte, vezměte ji k sobě.

1Sm 7 1 Tedy přišli muži Kariatjeharim a vzali odtud truhlu Hospodinovu, a vnesli ji do domu Abinadabova na pahrbek, a Eleazara syna jeho posvětili, aby ostříhal truhly Hospodinovy.

1Sm 7 2 Stalo se pak, že od toho času, jakž zůstala truhla v Kariatjeharim, když bylo přeběhlo mnoho dní, a byl již rok dvadcátý, teprv se roztoužil všecken dům Izraelský po Hospodinu.

1Sm 7 3 Nebo byl mluvil Samuel ke všemu domu Izraelskému, řka: Jestliže celým srdcem svým obracíte se k Hospodinu, odejměte bohy cizí z prostředku sebe i Astarota, a ustavte srdce své při Hospodinu, a služte jemu samému, a vysvobodí vás z ruky Filistinských.

1Sm 7 4 A tak zavrhl synové Izraelští Bálim i Astarota, a sloužili Hospodinu samému.

1Sm 7 5 Byl také řekl Samuel: Shromážďte všecken lid Izraelský do Masfa, a modliti se budu za vás Hospodinu.

1Sm 7 6 I shromáždili se do Masfa, a vážíce vodu, vylévali před Hospodinem, a postíce se v ten den, řekli tam: Zhřešili jsme proti Hospodinu. A soudil Samuel syny Izraelské v Masfa.

1Sm 7 7 Uslyšavše pak Filistinští, že synové Izraelští shromáždili se do Masfa, vytáhla knížata Filistinská proti Izraelovi. Což když uslyšeli synové Izraelští, báli se příchodu Filistinských.

1Sm 7 8 Pročež řekli synové Izraelští Samuelovi: Nepřestávej volati za nás k Hospodinu Bohu našemu, aby nás vysvobodil z ruky Filistinských.

1Sm 7 9 Vzav tedy Samuel beránka jednoho, kterýž ještě ssal, obětoval ho celého v obět zápalnou Hospodinu. I modlil se Samuel Hospodinu za Izraele, a uslyšel jej Hospodin.

1Sm 7 10 I bylo, že když Samuel obětoval obět zápalnou, Filistinští přiblížili se, aby bojovali proti Izraelovi, ale zahřměl Hospodin hřmáním náramným v ten den nad Filistinskými, a potřel je, i poražení jsou před tváří Izraele.

1Sm 7 11 Vytáhše pak muži Izraelští z Masfa, stihali Filistinské, a bili je až pod Betchar.

1Sm 7 12 Tehdy vzav Samuel kámen jeden, položil jej mezi Masfa a mezi Sen, a nazval jméno jeho Eben-Ezer; nebo řekl: Až potud pomáhal nám Hospodin.

1Sm 7 13 A tak snížení jsou Filistinští, a netáhli více na pomezí Izraelské; a byla ruka Hospodinova proti Filistinským po všechny dny Samuelovy.

1Sm 7 14 Navrácena jsou také města Izraelovi, kteráž byli Filistinští odtrhli od Izraele, počna od Akaron až do Gát; i pomezí jejich vysvobodil Izrael z ruky Filistinských. A byl pokoj mezi Izraelem a Amorejskými.

1Sm 7 15 I soudil Samuel Izraele po všechny dny života svého.

1Sm 7 16 A chodě každého roku, obcházel Bethel a Galgala i Masfa, a soudil Izraele na všech těch místech.

1Sm 7 17 (Potom navracoval se do Ramata, nebo tam byl dům jeho, a tam soudil Izraele.) Tam také vzdělal oltář Hospodinu.

1Sm 8 1 Když se pak zstaral Samuel, ustanovil syny své za soudce v Izraeli.

1Sm 8 2 A bylo jméno syna jeho prvorozeného Joel, a jméno druhého Abia; ti byli soudcové v Bersabé.

1Sm 8 3 Nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, převraceli soud.

1Sm 8 4 Shromáždili se tedy všickni starší Izraelští, a přišli k Samuelovi do Ramata.

1Sm 8 5 A řekli jemu: Aj, tys se již zstaral, a synové tvoji nechodí po cestách tvých; protož nyní ustanov nám krále, aby soudil nás, jakož jest u všech národů.

1Sm 8 6 I nelíbila se ta řeč Samuelovi, že řekli: Dej nám krále, aby nás soudil. Protož modlil se Samuel Hospodinu.

1Sm 8 7 Tedy řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu lidu ve všem, což mluví tobě; nebo ne tebouť jsou pohrdli, ale mnou pohrdli, abych nekraloval nad nimi.

1Sm 8 8 Podlé všech skutků těch, kteréž činili od onoho dne, v němž jsem je vyvedl z Egypta až do tohoto dne, kdyžto opustili mne, a sloužili bohům cizím, takť oni činí i tobě.

1Sm 8 9 Protož nyní uposlechni hlasu jejich, a však nejprv osvědč pilně před nimi, a oznam jim obyčej krále, kterýž nad nimi kralovati bude.

1Sm 8 10 I mluvil Samuel všecky řeči Hospodinovy k lidu, kteříž krále žádali od něho.

1Sm 8 11 A řekl: Tento bude obyčej krále, kterýž kralovati bude nad vámi: Bráti bude syny vaše, a dá je k vozům svým, a zdělá sobě z nich jezdce, a běhati budou před vozem jeho.

1Sm 8 12 Také ustanoví je sobě za hejtmany nad tisíci a za padesátníky, a aby jemu orali rolí jeho, a žali obilé jeho, též aby jemu dělali nástroje válečné a přípravy k vozům jeho.

1Sm 8 13 Dcery také vaše bráti bude, aby dělaly masti, a byly kuchařky a pekařky.

1Sm 8 14 Nadto pole vaše a vinice vaše, i olivoví vaše nejvýbornější poběře a rozdá služebníkům svým.

1Sm 8 15 Také z toho, což vsejete, a z vinic vašich desátky bráti bude, a dá komorníkům a služebníkům svým.

1Sm 8 16 Též služebníky vaše a děvky vaše, a mládence vaše nejzpůsobnější, i osly vaše vezme, aby jimi dělal dílo své.

1Sm 8 17 Z stád vašich desátky bráti bude, a vy budete jemu za služebníky.

1Sm 8 18 I budete volati v ten den příčinou krále vašeho, kteréhož byste sobě vyvolili, a nevyslyší vás Hospodin dne toho.

1Sm 8 19 Nechtěl však lid uposlechnouti řeči Samuelovy, a řekli: Nikoli, ale král bude nad námi,

1Sm 8 20 Abychom i my také byli, jako všickni jiní národové, a souditi nás bude král náš, a vycházej před námi, bojovati bude za nás.

1Sm 8 21 Vyslyšev tedy Samuel všechna slova lidu, oznámil je Hospodinu.

1Sm 8 22 I řekl Hospodin Samuelovi: Uposlechni hlasu jejich, a ustanov jim krále. Protož řekl Samuel mužům Izraelským: Jdětež jeden každý do města svého.

1Sm 9 1 Byl pak muž z pokolení Beniamin, jménem Cis, syn Abiele syna Seror, syna Bechorat, syna Afia, syna muže Jemini, muž udatný.

1Sm 9 2 Ten měl syna jménem Saule, mládence krásného, tak že žádného z synů Izraelských nebylo pěknějšího nad něj; od ramene svého vzhůru převyšoval všechnen lid.

1Sm 9 3 Byly se pak ztratily oslice Cis, otce Saulova. I řekl Cis Saulovi synu svému: Vezmi i hned s sebou jednoho z služebníků, a vstana, jdi, hledej oslic.

1Sm 9 4 A tak šel přes horu Efraim, a prošel až do země Salisa, a nic nenalezli; prošli také zemi Sálím, a nic nenalezli. Ještě přešli i zemi Jemini, a nenalezli.

1Sm 9 5 Když pak přišli do země Zuf, řekl Saul služebníku svému, kterýž byl s ním: Poď, a navraťme se, aby otec můj nechaje těch oslic, neměl starosti o nás.

1Sm 9 6 Kterýž řekl jemu: Aj, nyní muž Boží jest v městě tomto, a muž ten jest znamenitý; cožkoli praví, všechno se tak stává. Medle, jděme tam, zdali by oznámil nám cestu naši, kterouž bychom jíti měli.

1Sm 9 7 Odpověděl Saul služebníku svému: Aj, půjdeme. Co pak přineseme muži tomu? Nebo jsme chléb vytrávili z pytlíků našich, ani daru nemáme, kterýž bychom přinesli muži Božímu. Což máme?

1Sm 9 8 I doložil služebník, odpovídaje Saulovi, a řekl: Hle, našel jsem u sebe čtvrt lotu stříbra; to dám muži Božímu, aby nám oznámil cestu naši.

1Sm 9 9 (Za starodávna v Izraeli tak říkával každý, kdož jíti měl raditi se s Bohem: Poďte, a půjdeme až k vidoucímu. Nebo ten, kterýž nyní slove prorok, za starodávna sloul vidoucí.)

1Sm 9 10 Řekl tedy Saul služebníku svému: Dobrá jest řeč tvá, nu, jděmež. I šli do města, v kterémž byl muž Boží.

1Sm 9 11 A když vcházeli na horu města, potkali se s děvečkami, vycházejícími vážit vody. I řekli jim: Jest-li zde vidoucí?

1Sm 9 12 Kteréž odpověděly jim a řekly: Jest. Hle, a on před tebou, pospěš tedy; nebo dnes přišel do města, proto že obětuje dnes lid na té hoře.

1Sm 9 13 Hned jakž vejdete do města, tedy naleznete ho, prvé než vstoupí na horu k jídlu. Lid zajisté nebude jísti, dokudž on nepřijde, nebo on požehná obětí, a potom pozvaní jísti budou. A protož jděte, nebo v tuto chvíli naleznete ho.

1Sm 9 14 I šli do města. A když vcházeli do prostřed města, aj, Samuel vycházel

proti nim, aby vstoupil na tu horu.

1Sm 9 15 Hospodin pak zjevil Samuelovi o jeden den dříve, nežli přišel Saul, řka:

1Sm 9 16 V tuto chvíli zítra pošli k tobě muže z země Benjamin, kteréhož pomazeš, aby byl vůdce lidu mého Izraelského, a vysvobodit lid můj z ruky Filistinských; vzhledlť jsem zajisté na lid svůj, nebo přišlo volání jeho ke mně.

1Sm 9 17 A když Samuel uzřel Saule, řekl jemu Hospodin: Aj, teď ten muž, o kterémž pravil jsem tobě: tentž spravovati bude lid můj.

1Sm 9 18 Tedy přistoupil Saul k Samuelovi v bráně, a řekl: Ukaž mi, prosím, kde jest tuto dům vidoucího?

1Sm 9 19 I odpověděl Samuel Saulovi: Já jsem vidoucí. Vstupiž přede mnou na horu, a budete dnes jísti se mnou; potom ráno propustím tě, a cožkoli jest v srdci tvém, oznámím tobě.

1Sm 9 20 O oslice pak, kteréžť se ztratily dnes třetí den, nic se nestarej, nebo nalezeny jsou. Ale na koho žádost všeho Izraele? Zdali ne na tebe a na všecken dům otce tvého?

1Sm 9 21 I odpověděl Saul a řekl: Zdaliž já nejsem syn Jemini, z nejmenšího pokolení Izraelského? Ano i čeled má jest nejchatternejší ze všech čeledí pokolení Benjaminova. Pročěž jsi tedy ke mně mluvil taková slova?

1Sm 9 22 A pojav Samuel Saule i služebníka jeho, uvedl je do pokoje, a dal jim místo nej přednější mezi pozvanými, jichž bylo okolo třidceti mužů.

1Sm 9 23 I řekl Samuel kuchaři: Dej sem ten díl, kterýž jsem dal tobě, o kterémžť jsem řekl: Schovej jej obzvláště.

1Sm 9 24 Když tedy přinesl kuchař plece i s tím, což se ho přidrželo, položil Samuel před saule, a řekl: Teď, což pozůstalo, vezmi sobě, jez; až k této chvíli zajisté zachováno jest to pro tebe, jakž jsem řekl: Lidu jsem pozval. I jedl Saul s Samuelem v ten den.

1Sm 9 25 A když sešli s hory do města, mluvil s Saulem na vrchní podlaže.

1Sm 9 26 Potom vstali velmi ráno. I stalo se, když záře vzcházela, že zavolal Samuel Saule na hůru, řka: Vstaň, a propustím tě. Vstal tedy Saul, a vyšli oba ven, on i Samuel.

1Sm 9 27 A když přicházeli na konec města, řekl Samuel Saulovi: Rci služebníku, ať jde napřed, (i šel); ty pak pozastav se málo, ažť oznámím řeč Boží.

1Sm 10 1 Tedy vzal Samuel nádobku oleje, a vylil na hlavu jeho, a políbil ho, i řekl: Aj, teď pomazal tě Hospodin nad dědictvím svým za vůdce.

1Sm 10 2 Když půjdeš dnes ode mne, nalezneš dva muže u hrobu Ráchel v končinách Benjamin v Zelzachu. Kteríž řeknou tobě: Nalezeny jsou oslice, jichž jsi chodil hledati. A aj, otec tvůj nechav péče o oslice, stará se o vás, pravě: Kterak udělám o syna svého?

1Sm 10 3 A odejda odtud dále, přijdeš až k rovině Tábor. I potkají se s tebou tam tři muži vstupující k Bohu do Bethel, jeden nesa tři kozelce, druhý nesa tři pecníky chleba, a třetí nesa láhvič vína.

1Sm 10 4 Kterížto když tě pozdraví, dadit dva chleby, kteréž přijmeš z rukou jejich.

1Sm 10 5 Potom přijdeš na pahrbek Boží, na kterémž jest stráž Filistinská. A když tam vejdeš do města, potká se s tebou zástup proroků sstupujících s hory, a před nimi loutna, buben i píšťalka a harfa, a oni prorokovati budou.

1Sm 10 6 I sstoupí na tě Duch Hospodinův, a prorokovati budeš s nimi, a proměněn budeš v muže jiného.

1Sm 10 7 Když tedy zběhnou se tato znamení při tobě, učiň, cožkoli najde ruka tvá, nebo Bůh s tebou jest.

1Sm 10 8 Potom sstoupíš přede mnou do Galgala, a aj, já sstoupím k tobě, abych obětoval oběti zápalné, též abych obětoval oběti pokojné. Za sedm dní čekati budeš, až přijdu k tobě, a ukážit, co bys měl činiti.

1Sm 10 9 A bylo, když se obrátil, aby šel od Samuele, že Bůh proměnil srdce jeho v jiné, a zběhla se všechna ta znamení dne toho.

1Sm 10 10 I přišli tam ku pahrbku, a aj, zástup proroků proti němu, i sstoupil na něj Duch Boží, a prorokoval u prostřed nich.

1Sm 10 11 Stalo se tedy, že všickni, kdož ho znali dříve, viděli, an prorokuje s proroky. Pročěž mluvil každý, jeden k druhému: Což se to stalo synu Cis? Zdali také Saul mezi proroky?

1Sm 10 12 I odpověděl jeden odtud a řekl: A kdo jest otec jejich? Protož přišlo to v přísloví: Zdali také Saul mezi proroky?

1Sm 10 13 A přestav prorokovati, přišel na horu.

1Sm 10 14 Řekl pak strýc Saulův jemu a k služebníku jeho: Kam jste chodili?

Odpověděl: Hledati oslic; když jsme pak poznali, že jich není, přišli jsme k Samuelovi.

1Sm 10 15 I řekl strýc Saulův: Pověz mi medle, co vám řekl Samuel?

1Sm 10 16 Odpověděl Saul strýci svému: Oznámil nám místně, že by nalezeny byly oslice. Ale s strany království nic mu neoznámil, co mluvil Samuel.

1Sm 10 17 Svolal pak Samuel lid k Hospodinu do Masfa,

1Sm 10 18 A řekl synům Izraelským: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem vyvedl Izraele z Egypta, a vysvobodil jsem vás z ruky Egyptských, nybř z ruky všech království ssuzujících vás.

1Sm 10 19 Ale vy dnes zavrhli jste Boha svého, kterýž sám vyprošťuje vás ze všech zlých věcí vašich a z úzkostí vašich, a řekli jste jemu: Krále ustanov nad námi. Protož nyní postavtež se před Hospodinem po pokoleních svých a po tisících svých.

1Sm 10 20 A když Samuel kázal přistupovati všechněm pokolením Izraelským, přišlo na pokolení Beniamin.

1Sm 10 21 Potom kázal přistupovati pokolení Benjamin po čeledech jich, i přišlo na čeled Matri, a přišlo na Saule, syna Cis. I hledali ho, a není nalezen.

1Sm 10 22 Protož ptali se opět Hospodina: Přejde-li ještě sem ten muž? I odpověděl Hospodin: Aj, skryl se mezi nádobím.

1Sm 10 23 Tedy běželi a vzali ho odtud. I postavil se u prostřed lidu, a převyšoval všecken lid od ramene svého vzhůru.

1Sm 10 24 I řekl Samuel všemu lidu: Vidíte-li, koho vyvolil Hospodin, žeť mu není podobného ve všem lidu? Protož zkríkl všecken lid, a řekli: Živ buď král!

1Sm 10 25 I oznamoval Samuel lidu o správě království, a vepsal to do knihy, kterouž položil před Hospodinem. Potom propustil Samuel všecken lid, jednoho každého do domu jeho.

1Sm 10 26 Také i Saul odšel do domu svého do Gabaa; a odešla s ním vojska, jichžto srdcí Bůh se dotekl.

1Sm 10 27 Ale lidé nešlechtní řekli: Tento-liž nás vysvobodí? I pohrdali jím, ani mu pocty nepřinesli. On pak činil se neslyše.

1Sm 11 1 Tedy přitáhl Náhas Ammonitský, a položil se proti Jábés v Gálád. I řekli všickni muži Jábés k Náhasovi: Učiň s námi smlouvu, a budemeť sloužiti.

1Sm 11 2 Jimž odpověděl Náhas Ammonitský: Na ten způsob učiním s vámi smlouvu, jestliže každému z vás vyloupím oko pravé, a uvedu to pohanění na všecken Izrael.

1Sm 11 3 I řekli jemu starší Jábés: Propůjč nám sedm dní, ať rozešleme posly po všech končinách Izraelských, a nebude-li žádného, kdo by nás vysvobodil, tedy vyjdeme k tobě.

1Sm 11 4 Když pak přišli ti poslové do Gabaa Saulova, a mluvili ta slova v uši lidu, pozdvihli všickni hlasu svého a plakali.

1Sm 11 5 A aj, Saul šel za voly s pole. I řekl Saul: Co je lidu, že pláče? I vypravovali jemu slova mužů Jábés.

1Sm 11 6 Tedy sstoupil Duch Boží na Saule, když uslyšel slova ta, a rozhněvala se prchlivost jeho náramně.

1Sm 11 7 A vzav pár volů, rozsekal je na kusy, a zoslelal po všech krajinách Izraelských po týchž poslích, řka: Kdo by koli nešel za Saulem a za Samuelem, tak se stane s voly jeho. I připadl strach Hospodinův na lid, a vyšli jako muž jeden.

1Sm 11 8 I sečtl je v Bezeuku; a bylo synů Izraelských třikrát sto tisíc, a mužů Juda třidceti tisíců.

1Sm 11 9 I řekli těm poslům, kteříž byli přišli: Takto povíte mužům Jábés v Gálád: Zítra budete vysvobozeni, když slunce obejde. I přišli poslové, a oznámili mužům Jábés, kteřížto zradovali se.

1Sm 11 10 Tedy řekli muži Jábés Ammonitským: Ráno vyjdeme k vám, abyste nám učinili, cožkoli se vám za dobré viděti bude.

1Sm 11 11 Nazejtří pak rozdělil Saul lid na tři houfy; i vskočili do prostřed vojska v čas jitřního bdění, a bili Ammonitské, až slunce dobře vzešlo; kteříž pak byli pozůstali, rozprchlí se, tak že nezůstalo z nich ani dvou pospolu.

1Sm 11 12 I řekl lid Samuelovi: Kdo jest ten, jenž pravil: Zdali Saul kralovati bude nad námi? Vydejte ty muže, ať je zbijeme.

1Sm 11 13 Ale Saul řekl: Nebudeť dnes žádný zabit, poněvadž dnes učinil Hospodin vysvobození v Izraeli.

1Sm 11 14 I řekl Samuel lidu: Přijďte, a poďme do Galgala, obnovíme tam království.

1Sm 11 15 Šel tedy všecken lid do Galgala, a ustanovili tam Saule za krále před Hospodinem v Galgala, a obětovali také tam oběti pokojné před Hospodinem. I veselil se tam Saul a všickni muži Izraelští velmi velice.

1Sm 12 1 Mluvil pak Samuel ke všemu Izraelovi: Aj, uposlechl jsem hlasu vašeho ve všem, což jste mluvili ke mně, a ustanovil jsem nad vámi krále.

1Sm 12 2 A nyní aj, král jde před vámi, já pak zestaral jsem se a ošedivěl, a synové moji, aj, mezi vámi jsou. Já také chodil jsem před vámi od své mladosti až do dnešního dne.

1Sm 12 3 A však aj, teď jsem. Vydejte svědectví proti mně před Hospodinem a před pomazaným jeho, vzal-li jsem čího vola, aneb vzal-li jsem čího osla, utiskl-li jsem koho, ublížil-li jsem komu, aneb vzal-li jsem od koho úplatek, abych na něm přehlédl něco, a navrátím vám.

1Sm 12 4 Odpověděli: Neutiskl jsi nás, aniž jsi ublížil nám, aniž jsi co vzal z ruky kterého člověka.

1Sm 12 5 Řekl ještě jim: Svědek jest Hospodin proti vám, svědek jest i pomazaný jeho v tento den, že jste nenalezli při mně ničehož. I řekl lid: Svědek jest.

1Sm 12 6 Tedy řekl Samuel lidu: Hospodin jest svědek, kterýž učinil Mojžíše a Arona, a kterýž vyvedl otce vaše z země Egyptské.

1Sm 12 7 Protož nyní postavte se, ať s vámi v soud vejdu před Hospodinem o všecky spravedlivé skutky Hospodinovy, kteréž učinil s vámi i s otci vašimi.

1Sm 12 8 Když byl všel Jákob do Egypta, volali otcové vaši k Hospodinu; i

poslal Hospodin Mojžíše a Arona, kteříž vyvedli otce vaše z Egypta, a osadili je na tomto místě.

1Sm 12 9 A když se zapomenuli na Hospodina Boha svého, vydal je v ruku Zizary, knížete vojska Azor, a v ruku Filistinských, též v ruku krále Moábského, kteříž bojovali proti nim.

1Sm 12 10 Ale když volali k Hospodinu a řekli: Zhřešili jsme, nebo jsme opustili Hospodina, a sloužili jsme Bálim a Astarot, protože nyní vysvobod nás z ruky nepřátel našich, a sloužiti budeme tobě:

1Sm 12 11 I poslal Hospodin Jerobále a Bedana a Jefte a Samuele, a vytrhl vás z ruky nepřátel vašich okolních, a bydlili jste bezpečně.

1Sm 12 12 Potom vidouce, že Náhas král synů Ammon přitáhl proti vám, řekli jste mi: Nikoli, ale král bude kralovati nad námi; ještě Hospodin Bůh váš jest králem vašim.

1Sm 12 13 Nyní tedy, aj, král, kteréhož jste zvolili, za něhož jste žádali, a aj, Hospodin ustanovil ho nad vámi králem.

1Sm 12 14 Budete-li se báti Hospodina, a jemu sloužiti a poslouchati hlasu jeho, a nebudete-li se zpěčovatí řeči Hospodinově, tak i vy i král, kterýž kraluje nad vámi, ostojíte, jdouce za Hospodinem Bohem vašim.

1Sm 12 15 Pakli nebudete poslouchati hlasu Hospodinova, ale odporni budete řeči jeho, bude ruka Hospodinova proti vám, jako i proti otcům vašim.

1Sm 12 16 Ještě se teď pozastavte, a vizte věc tuto velikou, kterouž učiní Hospodin před očima vašima.

1Sm 12 17 Zdaliž není dnes žeň pšeničná? Volati budu k Hospodinu, i vydá hřímání a déšť, tak že poznati a viděti musíte, jak jest to velmi zlá věc, kteréž jste se dopustili před očima Hospodinovými, žádavše sobě krále.

1Sm 12 18 Protož volal Samuel k Hospodinu, a vydal Hospodin hřímání a déšť v ten den. I bál se všecken lid Hospodina velmi i Samuele.

1Sm 12 19 A řekl všecken lid Samuelovi: Modl se za služebníky své Hospodinu Bohu svému, abychom nezemřeli; nebo jsme přidali ke všem hříchům našim i toto zlé, že jsme sobě žádali krále.

1Sm 12 20 I řekl Samuel lidu: Nebojte se. Učiniliť jste sic všechno to zlé, však proto neodstupujte zpět od Hospodina, ale služte Hospodinu celým srdcem svým.

1Sm 12 21 Neodstupujte, pravím, následující marnosti, totiž cizích bohů, kteříž nic neprospívají, aniž vysvobuzují, nebo jsou marnost.

1Sm 12 22 Neopustitť zajisté Hospodin lidu svého pro jméno své veliké; nebo zalíbilo se Hospodinu, aby vás sobě vzdělal v lid.

1Sm 12 23 Ode mne také odstup to, abych měl hřešiti proti Hospodinu, a přestávati modliti se za vás, nýbrž navoditi vás budu na cestu dobrou a přímou.

1Sm 12 24 A však bojte se Hospodina a služte jemu v pravdě celým srdcem svým; nebo vidíte, jak veliké věci učinil s vámi.

1Sm 12 25 Jestliže pak předce zle činiti budete, i vy i král váš zahynete.

1Sm 13 1 Saul tedy prvního léta kralování svého, (kraloval pak dvě léta nad Izraelem),

1Sm 13 2 vybral sobě tři tisíce z Izraele. I bylo jich s Saulem dva tisíce v Michmas a na hoře Bethel, a tisíc bylo s Jonatou v Gabaa Benjáminově; ostatek pak lidu rozpustil jednoho každého do příbytku jeho.

1Sm 13 3 I pobil Jonata stráž Filistinských, kterouž měli na pahrbku, a uslyšeli to Filistinští. Tedy Saul troubil v troubu po vsí zemi, řka: Ať to slyší Hebrejští.

1Sm 13 4 A tak slyšel všecken Izrael, že bylo praveno: Pobil Saul stráž Filistinských, pročež také zoškliven byl Izrael mezi Filistinskými. I svolán jest lid za Saulem do Galgala.

1Sm 13 5 Filistinští pak sebrali se k boji proti Izraelovi, třidceti tisíc vozů, a šest tisíc jezdců, a lidu ve množství, jako jest písku na břehu mořském. I vytáhli a položili se v Michmas na východ Betaven.

1Sm 13 6 A protože muži Izraelští vidouce, že jim úzko, (nebo byl ssoužen lid), skryl se lid v jeskyních a v ohradách, a v skalách a v horách, i v jamách.

1Sm 13 7 Hebrejští také přepravili se přes Jordán do země Gád a Galád. Saul pak ještě byl v Galgala, a všecken lid zastrašil se, jda za ním.

1Sm 13 8 I očekával tu za sedm dní vedlé času uloženého od Samuele; a když nepřicházel Samuel do Galgala, rozešel se lid od něho.

1Sm 13 9 Tedy řekl Saul: Přineste ke mně oběť zápalnou a oběti pokojné. I obětoval oběti zápalné.

1Sm 13 10 Když pak již dokonat obětování oběti zápalné, aj, Samuel přicházel, a Saul vyšel proti němu, aby ho přivítal.

1Sm 13 11 I řekl Samuel: Co jsi učinil? Odpověděl Saul: Když jsem viděl, že se lid rozchází ode mne, a ty nepřicházíš k uloženému dni, a Filistinští byli shromážděni v Michmas:

1Sm 13 12 I řekl jsem: Nyní případnou Filistinští na mne v Galgala, a tváří Hospodinově nemodlil jsem se. Takž jsem se opovážil a obětoval jsem oběti zápalné.

1Sm 13 13 Tedy řekl Samuel Saulovi: Bláznivě jsi učinil, nezachovals přikázání Hospodina Boha svého, kteréž přikázal tobě; nebo nyní byl by utvrdil Hospodin království tvé nad Izraelem až na věky.

1Sm 13 14 Ale již nyní království tvé neostojí. Vyhledatť jest Hospodin sobě

muže vedlé srdce svého, jemuž rozkázal Hospodin, aby byl vůdce nad lidem jeho; nebo jsi nezachoval, cožť přikázal Hospodin.

1Sm 13 15 Vstav pak Samuel, vstoupil z Galgala do Gabaa Beniaminova. A Saul načel lidu, kterýž zůstával při něm, okolo šesti set mužů.

1Sm 13 16 Saul tedy a Jonata syn jeho, i lid, kterýž zůstával s nimi, byli v Gabaa Beniaminově, Filistinstí pak leželi v Michmas.

1Sm 13 17 I vyšli zhoubcové z vojska Filistinského na tré rozdělení. Houf jeden obrátil se k cestě Ofra, k zemi Sual;

1Sm 13 18 A houf druhý obrátil se na cestu Betoron; houf pak třetí pustil se cestou krajiny, kteráž patří k údolí Seboim na poušť.

1Sm 13 19 Kováře pak žádného nenalezalo se ve vší zemi Izraelské; nebo byli řekli Filistinstí: Aby sobě Hebrejští nenadělali mečů a kopí.

1Sm 13 20 Protož chodívali všickni Izraelští k Filistinským, aby ostříl sobě jeden každý radlici svou, a motyku svou, sekeru svou i vidly své,

1Sm 13 21 Sic jinak byly šterbiny na radlicích, motykách, vidlách třírohých a sekerách; také i o zaostření ostnu bývalo těžko.

1Sm 13 22 I bylo, že v čas boje nenalezalo se meče ani kopí u žádného z lidu toho, kterýž byl s Saulem a s Jonatou, toliko u Saule a u Jonaty syna jeho.

1Sm 13 23 Vyšla pak stráž Filistinských k cestám Michmas.

1Sm 14 1 Stalo se pak jednoho dne, že řekl Jonata syn Saulův služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poď, půjdeme k stráži Filistinských, kteráž jest na oné straně. Ale otci svému toho nepověděl.

1Sm 14 2 Saul však zůstával na kraji pahrbku pod jabloní zrnatou, kteráž byla v Migron; a lidu, kterýž byl s ním, bylo okolo šesti set mužů,

1Sm 14 3 Tolikéž Achiáš syn Achitobův, bratra Ichabodova, syna Fínesova, syna Elí, kněze Hospodinova v sílo, kterýž nosil efod. Ale lid nevěděl, že by odšel Jonata.

1Sm 14 4 Mezi těmi pak průchody, jimiž pokoušel se Jonata přejíti k stráži Filistinských, byla skála příkrá k přecházení s této strany, též skála příkrá k přecházení s oné strany; jméno jedné Bóses, a jméno druhé Seneh.

1Sm 14 5 Jedna skála byla na půlnoci proti Michmas, a druhá na poledne proti Gabaa.

1Sm 14 6 I řekl Jonata služebníku, kterýž nosil zbroj jeho: Poď, přejdeme k stráži těch neobřezaných, snad bude Hospodin s námi; neboť není nesnadné Hospodinu zachovati ve mnoze aneb v mále.

1Sm 14 7 Odpověděl oděnc jeho: Učiň, cožkoli jest v srdci tvém, obrať se, kam chceš; aj, budu s tebou podle vůle tvé.

1Sm 14 8 I řekl Jonata: Aj, my jdeme k mužům těm, a ukážeme se jim.

1Sm 14 9 Jestliže řeknou nám takto: Počkejte, až přijdeme k vám, stůjme na místě svém, a nechoďme k nim.

1Sm 14 10 Pakli by řekli takto: Vstupte k nám, jděme, nebo vydal je Hospodin v ruku naši. To zajisté nám bude za znamení.

1Sm 14 11 Ukázali se tedy oba dva stráži Filistinských. I řekli Filistinstí: Hle, Hebrejští lezou z děr, v nichž se byli skryli.

1Sm 14 12 I mluvili někteří z stráže té k Jonatovi a k oděnci jeho, a řekli: Vstupte k nám, a povíme vám něco. Pročež řekl Jonata k oděnci svému: Podiž za mnou, nebo je vydal Hospodin v ruku Izraele.

1Sm 14 13 A tak lezl čtvermo Jonata a oděnc jeho za ním. I padali před Jonatou, a oděnc jeho mordoval je, jda za ním.

1Sm 14 14 A to byla porážka první, v níž zbil Jonata a oděnc jeho okolo dvadcíti mužů, jako v půl honech rolí dvěma volům s zápřež.

1Sm 14 15 Protož byl strach v tom ležení a na tom poli, i na všem tom lidu; strážní i oni loupežníci dšili se též, až se země trásla, nebo byla v strachu Božím.

1Sm 14 16 A vidouce strážní Saulovi v Gabaa Beniaminově, oznámili, jak množství to narůzno prchá, a vždy více se potírá.

1Sm 14 17 Saul pak řekl lidu, kterýž s ním byl: Vyhledejte i hned a zvězte, kdo jest z našich odšel. A když vyhledávali, hle, Jonaty nebylo a oděnce jeho.

1Sm 14 18 I řekl Saul Achiášovi: Postav sem truhlu Boží. (Truhla pak Boží toho času byla s syny Izraelskými.)

1Sm 14 19 I stalo se, když ještě mluvil Saul k knězi, že hřmot, kterýž byl v vojstě Filistinských, více se rozcházal a rozmáhal. Protož řekl Saul knězi: Spust ruku svou.

1Sm 14 20 Shromáždili se tedy Saul i všecken lid, kterýž s ním byl, a přišli až k té bitvě; a aj, byl meč jednoho proti druhému s hřmotem velmi velikým.

1Sm 14 21 Hebrejští pak někteří byli s Filistinskými prvé, kteříž táhli s nimi polem sem i tam; i ti také obrátili se a stáli při lidu Izraelském, kterýž byl s Saulem a s Jonatou.

1Sm 14 22 Všickni také muži Izraelští, kteříž se skryli na hoře Efraim, když uslyšeli, že by utíkali Filistinstí, honili je i oni v té bitvě.

1Sm 14 23 I vysvobodil Hospodin toho dne Izraele. Boj pak protáhl se až do Betaven.

1Sm 14 24 A ačkoli muži Izraelští utrápili se toho dne, však Saul zavázal lid s přísahou, řka: Zlořečený muž, kterýž by jedl chléb prvé, než bude večer, a než se pomstím nad nepřátely svými. A tak neokusil všecken lid chleba.

1Sm 14 25 Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu po zemi.

1Sm 14 26 A když všel lid do lesa, viděl tekoucí med; žádný však nepřičinil k ústům svým ruky své, nebo se bál lid té přísahy.

1Sm 14 27 Ale Jonata neslyšev, že otec jeho zavazoval lid přísahou, vztáhl hůl, kterouž měl v ruce své, a omočil konec její v plástu medu, a obrátil ruku svou k ústům svým; i osvítily se oči jeho.

1Sm 14 28 Odpovídaje pak jeden z lidu, řekl: Velikou přísahou zavázal otec tvůj lid, řka: Zlořečený muž, kterýž by jedl chléb dnes, ačkoli zemdlel lid.

1Sm 14 29 Tedy řekl Jonata: Zkormoutil otec můj lid země. Pohleďte, prosím, jak se osvítily oči mé, hned jakž jsem okusil maličko medu toho.

1Sm 14 30 Čím více kdyby se byl směle najedl dnes lid z loupeží nepřátel svých, kterýchž dosáhl? Nebyla-liž by se nyní stala větší porážka Filistinských?

1Sm 14 31 A tak bili toho dne Filistinské od Michmas až do Aialon; i ustal lid náramně.

1Sm 14 32 Protož obrátil se lid k loupeži, a nabravše ovcí a volů i telat, zbili je na zemi; i jedl lid se krví.

1Sm 14 33 I pověděli Saulovi, řkouce: Aj, lid hřeší proti Hospodinu, jedá se krví. Kterýž řekl: Přestoupili jste přikázání. Přivaltež i hned ke mně kámen veliký.

1Sm 14 34 Opět řekl Saul: Rozejděte se mezi lid a rcete jim: Přiveďte ke mně jeden každý vola svého a jeden každý dobytče své, a bíte tuto a jezte, i nebudete hřešiti proti Hospodinu, jedouce se krví. Přivedli tedy všecken lid jeden každý vola svého rukou svou té noci a zabíjeli tu.

1Sm 14 35 vzdělal také Saul oltář Hospodinu; to nejprvnější oltář udělal Hospodinu.

1Sm 14 36 Potom řekl Saul: Pustme se po Filistinských v noci, a budeme je loupiti až do jitra, aniž zůstavujeme z nich koho. Kteríž řekli: Cožť se koli vidí za dobré, učín. Ale kněz řekl: Přistupme sem k Bohu.

1Sm 14 37 I tázal se Saul Boha: Pustím-li se za Filistinskými? Dáš-li je v ruku Izraelovu? I neodpověděl mu v ten den.

1Sm 14 38 Protož řekl Saul: Přistupujte sem všecka knížata lidu, a vyzvězte a vyhledejte, kdo se jest dopustil dnes hříchu nějakého?

1Sm 14 39 Nebo živť jest Hospodin, kterýž vysvobozuje Izraele, že byť pak i na Jonatovi synu mém to bylo, smrtí umře. I neodpověděl jemu žádný ze všeho lidu.

1Sm 14 40 Řekl také všemu Izraelovi: Buďte vy na jedné straně, já pak a Jonata syn můj budeme na druhé straně. Odpověděl lid Saulovi: Učín, cožť se za dobré vidí.

1Sm 14 41 Protož řekl Saul Hospodinu Bohu Izraelskému: Ukaž spravedlivě. I přišlo na Jonatu a saule, lid pak z toho vyšel.

1Sm 14 42 I řekl Saul: Vrzte los mezi mnou a mezi Jonatou synem svým. A postižen jest Jonata.

1Sm 14 43 Řekl tedy Saul Jonatovi: Pověz mi, co jsi učinil? I pověděl mu Jonata a řekl: Toliko jsem okusil maličko medu koncem holi, kterouž jsem měl v ruce své, a aj, proto-liž mám umřítí?

1Sm 14 44 Odpověděl Saul: Toto učín mi Bůh a toto přidej, že smrtí umřeš, Jonato.

1Sm 14 45 I řekl lid Saulovi: Což tedy umřítí má Jonata, kterýž učinil vysvobození toto veliké v Izraeli? Odstup to, živť jest Hospodin, že nespadne vlas s hlavy jeho na zemi, poněvadž s pomocí Boží učinil to dnes. I vyprostil lid Jonatu, tak aby nebyl usmrcen.

1Sm 14 46 Tedy odtáhl Saul od Filistinských; Filistinstí také navrátili se k místu svému.

1Sm 14 47 Saul pak uvázav se v království nad Izraelem, bojoval vůkol se všemi nepřáteli svými, s Moábskými a s syny Ammon, a s Edomem, i s králi Soba, a s Filistinskými; a kamž se koli obracel, ukrutnost provodil.

1Sm 14 48 Sebrav také vojska, porazil Amalecha, a vysvobodil Izraele z ruky zhoubců jeho.

1Sm 14 49 Byli pak synové Saulovi: Jonata a Jesui a Melchisua; a jména dvou dcer jeho, jméno prvorozené Merob, jméno pak mladší Míkol.

1Sm 14 50 A jméno manželky Saulovy Achinoam, dcera Achimaasova; jméno pak hejtmana vojska jeho Abner, syn Ner, strýce Saulova.

1Sm 14 51 Nebo cis byl otec Saulův, a Ner otec Abnerův, syn Abielův.

1Sm 14 52 Byla pak válka veliká s Filistinskými po všecky dny Saulovy, protože kohožkoli Saul viděl muže silného, a kohokoli udatného, bral ho k sobě.

1Sm 15 1 Řekl pak Samuel Saulovi: Hospodin poslal mne, abych tě pomazal za krále nad lidem jeho, nad Izraelem, pozorujž tedy nyní hlasu slov Hospodinových.

1Sm 15 2 Takto praví Hospodin zástupů: Rozpomenul jsem se na to, co jest činil Amalech Izraelovi, že se položil proti němu na cestě, když se bral z Egypta.

1Sm 15 3 Protož i hned táhni a zkaz Amalecha, a zahlaďte jako proklaté všecko, což má. Neslitovávejž se nad ním, ale zahub od muže až do ženy, od malého až do toho, kterýž prsí požívá, od vola také až do ovce, a od velblouda až do osla.

1Sm 15 4 Sebral tedy Saul lid, a sečtl je v Telaim, dvakrát sto tisíc pěších, a deset tisíc mužů Judských.

1Sm 15 5 A přitáhl Saul až k městu Amalechovu, aby bojoval v údolí jeho.
 1Sm 15 6 I řekl Saul Cinejským: Jděte, oddělte se, vyjděte z prostředku Amalechitských, abych vás s nimi nezahladil; nebo vy jste učinili milosrdenství se všemi syny Izraelskými, když šli z Egypta. A tak odšel Cinejský z prostředku Amalecha.
 1Sm 15 7 I porazil Saul Amalecha od Hevilah, kudy se chodí do Sur, kteréž jest naproti Egyptu.
 1Sm 15 8 Jal také Agaga krále Amalechitského živého, lid pak všecken vyhladil ostrostí meče.
 1Sm 15 9 I zachoval Saul a lid jeho Agaga, a nejlepší bravy a skoty a krmný dobytek, a berany i všecko, což lepšího bylo, a nechtěli vyhubiti jich; což pak bylo ničemného a churavého, to zahubili.
 1Sm 15 10 A protož stalo se slovo Hospodinovo k Samuelovi, řkoucí:
 1Sm 15 11 Žel mi, že jsem Saule ustanovil za krále, nebo odvrátil se ode mne, a slov mých nevyplnil. I rozhorlil se Samuel náramně a volal k Hospodinu celou noc.
 1Sm 15 12 Vstav pak Samuel, šel vstříc Saulovi ráno. I oznámili Samuelovi, řkouce: Saul přišel na karmel, a aj, připravil sobě místo, a odtud hnuv se, táhl a sstoupil do Galgala.
 1Sm 15 13 A když přišel Samuel k Saulovi, řekl jemu Saul: Požehnaný ty od Hospodina, vyplnil jsem slovo Hospodinovo.
 1Sm 15 14 Samuel pak řekl: Jaké pak jest to bečení ovcí těch v uších mých, a rvání volů, kteréž já slyším?
 1Sm 15 15 Odpověděl Saul: Od Amalechitských přihnali je; nebo zachoval lid, což nejlepšího bylo z bravů a skotů, aby to obětoval Hospodinu Bohu tvému, ostatek pak jsme zahladili jako proklaté.
 1Sm 15 16 I řekl Samuel Saulovi: Dopust', ať oznámím tobě, co jest mi mluvil Hospodin noci této. Dí jemu: Oznam.
 1Sm 15 17 Tedy řekl Samuel: Zdali jsi nebyl maličký sám u sebe? A předce učiněn jsi hlavou pokolení Izraelských, a pomazal tě Hospodin za krále nad Izraelem.
 1Sm 15 18 A poslal tě Hospodin na cestu a řekl tobě: Jdi, zahub jako proklaté hříšníky ty Amalechitské, a bojuj proti nim, dokudž byste nevyhladili jich.
 1Sm 15 19 Pročež jsi tedy neuposlechl hlasu Hospodinova, ale obrátil jsi se k loupeži, a učinils zlou věc před očima Hospodinovýmá?
 1Sm 15 20 Odpověděl Saul Samuelovi: Však jsem uposlechl hlasu Hospodinova, a šel jsem cestou, kterouž poslal mne Hospodin, a přivedl jsem Agaga krále Amalechitského, i Amalechitské jako proklaté vyhubil jsem.
 1Sm 15 21 Ale lid vzal z loupeží bravy a skoty přední z věcí proklatých, k obětování Hospodinu Bohu tvému v Galgala.
 1Sm 15 22 I řekl Samuel: Zdaliž líbost takovou má Hospodin v zápalích a v obětech, jako když se poslušenství koná hlasu Hospodinova? Aj, poslouchati lépe jest, nežli obětovati, a ku poslušenství státi, nežli tuk skopců přináseti.
 1Sm 15 23 Nebo zpoura jest takový hřích jako čarodějnictví, a přestoupiti přikázání jako modlářství a obrazové. Poněvadž jsi pak zavrhl řeč Hospodinovu, i on také zavrhl tě, abys nebyl králem.
 1Sm 15 24 Tedy řekl Saul Samuelovi: Zhřešil jsem, že jsem přestoupil rozkaz Hospodinův a slova tvá, nebo jsem se bál lidu, a povolil jsem hlasu jejich.
 1Sm 15 25 Protož nyní odpust', prosím, hřích můj, a navrať se se mnou, ať se pomodlím Hospodinu.
 1Sm 15 26 I řekl Samuel Saulovi: Nenavrátím se s tebou; nebo jsi zavrhl řeč Hospodinovu, tebe také zavrhl Hospodin, abys nebyl králem nad Izraelem.
 1Sm 15 27 A když se obrátil Samuel, aby odšel, Saul uchytil křídlo pláště jeho, i odtrhlo se.
 1Sm 15 28 Tedy řekl jemu Samuel: Odtrhlt' jest Hospodin království Izraelské dnes od tebe, a dal je bližnímu tvému, lepšímu, než jsi ty.
 1Sm 15 29 Však proto vítěz Izraelský klamati nebude, ani želeť; nebo není člověkem, aby měl čeho želeť.
 1Sm 15 30 On pak řekl: Zhřešilt' jsem, ale vždy mne cti, prosím, před staršími lidu mého a před Izraelem, a navrať se se mnou, abych se pomodlil Hospodinu Bohu tvému.
 1Sm 15 31 I navrátil se Samuel, šel za Saulem, a pomodlil se Saul Hospodinu.
 1Sm 15 32 Řekl pak Samuel: Přiveďte ke mně Agaga, krále Amalechitského. I šel k němu Agag nádherně; nebo řekl Agag: Jistě odešla hořkost smrti.
 1Sm 15 33 Ale Samuel řekl: Jakož uvedl sirobu na ženy meč tvůj, takť osiří matka tvá nad jiné ženy. I rozsekal Samuel Agaga na kusy před Hospodinem v Galgala.
 1Sm 15 34 Potom odšel Samuel do Ráma, Saul pak vstoupil do domu svého, do Gabaa Saulova.
 1Sm 15 35 A již potom více Samuel neviděl Saule až do dne smrti své; však plakal Samuel Saule. Hospodin pak želel toho, že učinil Saule králem nad Izraelem.
 1Sm 16 1 Řekl pak Hospodin Samuelovi: I dokudž ty budeš plakati Saule, poněvadž jsem já ho zavrhl, aby nekraloval nad Izraelem? Naplň roh svůj olejem a poď, pošli tě k Izai Betlémskému; nebo jsem vybral sobě z synů jeho krále.
 1Sm 16 2 I řekl jemu Samuel: Kterak mám jíti? Nebo Saul uslyše, zabije mne.
 Odpověděl Hospodin: Jal ovci z stáda vezmeš s sebou, a díš: Přišel jsem, abych obětoval Hospodinu.

1Sm 16 3 A pozveš Izai k oběti, jáť pak ukáži, co bys měl činiti; i pomažeš mi toho, o kterémž já tobě povím.

1Sm 16 4 A tak učinil Samuel, jakž mu byl mluvil Hospodin, a přišel do Betléma. A ulekše se starší města, vyšli proti němu a řekli: Pokojný-li jest příchod tvůj?

1Sm 16 5 Odpověděl: Pokojný. Abych obětoval Hospodinu, přišel jsem. Posvěťte se, a počte k oběti se mnou. Posvětil také Izai a synů jeho, a pozval jich k oběti.

1Sm 16 6 Když pak přišli, vida Eliába, řekl: Jistě před Hospodinem jest pomazaný jeho.

1Sm 16 7 Ale Hospodin řekl Samuelovi: Nehleď na tvárnost jeho a na zrůst postavy jeho, nebo jsem ho zavrhl; neboť nepatřím, nač patří člověk. Člověk zajisté hledí na to, což jest před očima, ale Hospodin hledí k srdci.

1Sm 16 8 I povolal Izai Abinadaba, a kázal mu jíti před Samuelem. Kterýž řekl: Také ani toho nevyvolil Hospodin.

1Sm 16 9 Rozkázal též Izai jíti Sammovi. I řekl: Ani toho nevyvolil Hospodin.

1Sm 16 10 Takž rozkázal Izai jíti sedmi synům svým před Samuelem. Ale Samuel řekl Izai: Ani těch nevyvolil Hospodin.

1Sm 16 11 Potom řekl Samuel Izai: Jsou-li to již všickni synové? Odpověděl: Ještěť zůstává nejmladší, a aj, pase ovce. Tedy řekl Samuel Izai: Pošli a vezmi jej; nebo aniž sedneme za stůl, dokudž on sem nepříjde.

1Sm 16 12 I poslal a přivedl ho. (Byl pak on ryšavý, krásných očí a libého vzezření.) I řekl Hospodin: Vstana, pomaž ho, nebo to jest ten.

1Sm 16 13 Protož vzal Samuel roh s olejem, a pomazal ho u prostřed bratří jeho. I odpočinul Duch Hospodinův na Davidovi od toho dne i potom. A Samuel vstav, odšel do Ráma.

1Sm 16 14 Takž Duch Hospodinův odšel od Saule, a nepokojil ho duch zlý od Hospodina.

1Sm 16 15 Služebníci pak Saulovi řekli jemu: Aj, teď duch Boží zlý nepokojí tě.

1Sm 16 16 Nechtě, medle, rozkáže pán náš služebníkům svým, kteříž stojí před tebou, ať hledají muže, kterýž by uměl hráti na harfu, aby, když by přišel na tě duch Boží zlý, hrál rukou svou, a tobě aby lehčeji bylo.

1Sm 16 17 Tedy řekl Saul služebníkům svým: Medle, vyhledejte mi muže, kterýž by uměl dobře hráti, a přiveďte ke mně.

1Sm 16 18 I odpověděl jeden z služebníků a řekl: Aj, viděl jsem syna Izai Betlémského, kterýž umí hráti, muže udatného a bojovného, též správného a krásného, a jest s ním Hospodin.

1Sm 16 19 Protož poslal Saul posly k Izai, řka: Pošli mi Davida syna svého, kterýž jest při stádu.

1Sm 16 20 Tedy Izai vzal osla, chléb a nádobu vína a kozelce jednoho, a poslal po Davidovi synu svém Saulovi.

1Sm 16 21 Když pak přišel David k Saulovi, stál před ním; i zamiloval ho velmi, a učiněn jest jeho oděncem.

1Sm 16 22 Potom poslal opět Saul k Izai, řka: Medle, nechtě David stojí přede mnou, neboť jest našel milost před očima máma.

1Sm 16 23 I bývalo, že kdyžkoli napadal duch Boží Saule, David, bera harfu, hrával rukou svou; i míval Saul polehčení, a lépe mu bývalo, nebo ten duch zlý odstupoval od něho.

1Sm 17 1 I sebrali Filistinstí vojska svá k boji, a shromáždili se u Socho, kteréž jest Judovo, a položili se mezi Socho a Azeka na pomezí Damním.

1Sm 17 2 Ale Saul a muži Izraelští sebravše se, položili se v údolí Elah, a sšikovali se k bitvě proti Filistinským.

1Sm 17 3 I stáli Filistinstí na hoře s strany jedné, a Izraelští stáli na hoře s strany druhé, a údolí bylo mezi nimi.

1Sm 17 4 I vyšel muž bojovník z vojska Filistinského, Goliáš jménem, z Gát, zvýší šesti loket a dlani.

1Sm 17 5 Lebka pak ocelivá na hlavě jeho, a v pancíř brněný byl oblečen, kterýžto pancíř vážil pět tisíc lotů oceli.

1Sm 17 6 Též plechovice ocelivé byly na nohách jeho, a pavéza ocelivá mezi rameny jeho.

1Sm 17 7 A dřevo u kopí jeho jako vratidlo tkadlcovské, železo pak ostré kopí jeho vážilo šest set lotů železa; a ten, kterýž nosil braň jeho, šel před ním.

1Sm 17 8 I postavil se, a volal na vojska Izraelská, řka k nim: Nač jste to vyšli, vojensky se sšikovavše? Zdalíž já nejsem Filistinský, a vy služebníci Saulovi? Vyberte z sebe muže, kterýž by sstoupil ke mně.

1Sm 17 9 Jestližeť mi bude moci odolati a zabije mne, tedy budeme služebníci vaši; pakliť já přemohu jej a zabiji ho, budete vy služebníci naši, a sloužíti budete nám.

1Sm 17 10 Pravil také ten Filistinský: Já jsem dnes zhaněl vojska Izraelská. Vydejtež mi muže, abychom se bili spolu.

1Sm 17 11 A když uslyšel Saul i všecken Izrael slova Filistinského taková, ulekli se a báli se velmi.

1Sm 17 12 David pak ten syn muže Efratejského z Betléma Judova, (jehož jméno Izai, kterýž měl osm synů, a již se byl sstaral za dnů Saule, přiblíživ se k lidem sešlým.

1Sm 17 13 Tři také synové Izai starší šedše, táhli na vojnu s Saulem. Jména těch tří synů jeho, kteříž byli šli k boji: Eliáb prvorozený, a druhý po něm Abinadab, třetí pak

Samma.
1Sm 17 14 Ale David byl nejmladší. A tak ti tři synové starší odešli s Saulem).
1Sm 17 15 David tedy odšel od Saule a navrátil se, aby pásł stádo otce svého v Betlémě.
1Sm 17 16 I přicházel ten Filistinský ráno a večer, a stavěl se po čtyřidceti dní.
1Sm 17 17 Tedy řekl Izai Davidovi synu svému: Vezmi i hned pro bratří své efi pražmy této a deset chlebů těchto, a běž do vojska k bratřím svým.
1Sm 17 18 A deset syřečků mladých těchto doneseš hejtmanu, a navštívě bratří své, pozdravíš jich, a základ jejich vyzdvihneš.
1Sm 17 19 Saul pak i oni, i všickni muži Izraelští byli v údolí Elah, bojujíce proti Filistinským.
1Sm 17 20 A tak vstav David tím raněji a zanechav stáda při strážném, vzal to a šel, jakž mu byl přikázal Izai. I přišel až k šancům, a aj, vojsko vycházelo do šíku a křičelo k bitvě.
1Sm 17 21 I sšikovali se Izraelští, ano i Filistinští, vojsko proti vojsku.
1Sm 17 22 Protož David zanechav břemene, kteréž s sebe složil u strážného při břemeních, běžel do vojska; a když přišel, tázal se bratří svých, jak se mají.
1Sm 17 23 A když on s nimi mluvil, aj, muž bojovník jménem Goliáš, Filistinský z Gát, vycházel z vojska Filistinských a mluvil jako i prvé; což slyšel i David.
1Sm 17 24 Všickni pak muži Izraelští, jakž uzřeli toho muže, utíkali před tváří jeho, a báli se náramně.
1Sm 17 25 I mluvili Izraelští mezi sebou: Viděli-li jste toho muže, kterýž vyšel? Nebo aby pohanění uvedl na Izraele, vyšel. Kdož by ho zabil, zbohatí ho král bohatstvím velikým, a dceru svou dá jemu, i dům otce jeho osvobodí v Izraeli.
1Sm 17 26 I mluvil David mužům, kteříž stáli u něho, a řekl: Co bude dáno muži tomu, kterýž by zabil toho Filistinského a odjal pohanění od Izraele? Nebo kdo jest Filistinský neobřezaný ten, že pohanění uvodí na vojsko Boha živého?
1Sm 17 27 Odpověděl jemu lid v táž slova, řka: To bude dáno muži, kterýž by ho zabil.
1Sm 17 28 A uslyšev Eliáb, bratr jeho nejstarší, že mluví s těmi muži, rozhněval se Eliáb velmi na Davida, a řekl: Proč jsi sem přišel? A komus nechal kolikasi těch ovec na poušti? Známť já pýchu tvou a zlost srdce tvého, žeš přišel dívatí se bitvě.
1Sm 17 29 I řekl David: Což jsem pak učinil? Zdaž mi nebylo poručeno?
1Sm 17 30 Tedy šel od něho k jinému, jehož se tázal jako i prvé. I odpověděl jemu lid tak jako i prvé.
1Sm 17 31 A tak roznesla se slova, kteráž mluvil David, a oznámili je Saulovi. Kterýžto povolal ho.
1Sm 17 32 I řekl David Saulovi: Nechtě se neleká srdce člověka pro něho; služebník tvůj půjde a bude se bítí s Filistinským tímto.
1Sm 17 33 Ale Saul řekl Davidovi: Nebudeš moci jíti proti Filistinskému tomu, abys se potýkal s ním; nebo mládenček jsi, on pak jest muž bojovný od mladosti své.
1Sm 17 34 Odpověděl David Saulovi: Služebník tvůj pastýřem byl stáda otce svého, a když přicházel lev aneb nedvěď, a bral dobytče z stáda,
1Sm 17 35 Já dostíhal jsem ho a bil jsem jej, a vydíral jsem je z hrdla jeho. Pakli se na mne obořil, tedy ujma ho za čelist, bil jsem jej, až jsem ho i zabil.
1Sm 17 36 I lva i nedvěďa zabil služebník tvůj; budeť tedy Filistinský neobřezanec ten jako který z nich, nebo zhaněl vojska Boha živého.
1Sm 17 37 Řekl také David: Hospodin, kterýž vytrhl mne z moci lva a z moci nedvěďa, onť mne vytrhne z ruky Filistinského tohoto. Tedy řekl Saul Davidovi: Jdi, a Hospodin budiž s tebou.
1Sm 17 38 I dal Saul obléci Davida v šaty své, a vstavil lebkou ocelivou na hlavu jeho, a oblékl ho v pancíř.
1Sm 17 39 Připásal také David meč jeho na ty šaty jeho, a chtěl jíti, ale že tomu nezvykl, protož řekl David Saulovi: Nemohuť v tom jíti, nebo jsem nepřivykł. I složil to David s sebe.
1Sm 17 40 A vzav hůl svou do ruky své, vybral sobě pět kamenů hladkých z potoku, a vložil je do mošničky pastýřské, kterouž měl, totiž do pytlíku, a prak svůj v ruce nesl, a přiblížil se k Filistinskému.
1Sm 17 41 Bral se také i Filistinský, jda a přibližuje se k Davidovi, a muž ten, kterýž nesl braň jeho, šel před ním.
1Sm 17 42 A když pohleděl Filistinský a uzřel Davida, pohrdal jím, proto že byl mládenček, a ryšavý, a krásného vzezření.
1Sm 17 43 I řekl Filistinský Davidovi: Což jsem pes, že jdeš proti mně s holí? A zlořečil Filistinský Davidovi skrze bohy své.
1Sm 17 44 Řekl také Filistinský Davidovi: Poď ke mně, a dámť tělo tvé ptákům nebeským a šelmám zemským.
1Sm 17 45 Odpověděl David Filistinskému: Ty jdeš ke mně s mečem a s kopím a s pavézou, ale já k tobě jdu ve jménu Hospodina zástupů, Boha vojsk Izraelských, kterémuž jsi ty utrhal.
1Sm 17 46 Dnešního dne zavře tě Hospodin v ruku mou, a zabiji tě, a setnu hlavu tvou s tebe, a vydám těla vojska Filistinského dnes ptákům nebeským a šelmám zemským, a pozná

všecka země, žet jest Bůh v Izraeli.

1Sm 17 47 A zvíť všecko shromáždění toto, že ne mečem ani kopím vysvobozuje Hospodin; (nebo Hospodinův jest boj), protože vydat vás v ruce naše.

1Sm 17 48 Stalo se pak, že když vstal ten Filistinský, a šel, přibližuje se proti Davidovi, pospíšil i David a běžel proti Filistinskému, aby se s ním potýkal.

1Sm 17 49 V tom David vztáhl ruku svou k mošničce, vyňal z ní kámen, kterýmž hodil z praku, a udeřil Filistinského v čelo jeho tak, že kámen uvázl v čele jeho. I padl tváří svou na zem.

1Sm 17 50 A tak přemohl David Filistinského prakem a kamenem, a udeřiv Filistinského, zabil jej, ačkoli David žádného meče v ruce neměl.

1Sm 17 51 A přiběhl David, stál nad Filistinským. Potom pochytil meč jeho, dobyl ho z pošvy a zabil jej, a stal jím hlavu jeho. To vidouce Filistinstí, že umřel nejsilnější jejich, utíkali.

1Sm 17 52 A protože vstavše muži Izraelští a Judští, zkríkli a honili Filistinské, až kde se vchází do údolí, a až k branám Akaron. I padali, ranění jsouce, Filistinstí po cestě k Saraím, až do Gát a až do Akaron.

1Sm 17 53 A navrátilivše se synové Izraelští od honění Filistinských, vzebrali tábor jejich.

1Sm 17 54 Potom David vzav hlavu toho Filistinského, přinesl ji do Jeruzaléma, a odění jeho složil v stanu svém.

1Sm 17 55 Tehdáž pak, když viděl Saul Davida jdoucího proti tomu Filistinskému, řekl Abnerovi hejtmanu vojska: Abner, čím jest syn ten mládenček? Odpověděl Abner: Jako jest živa duše tvá, králi, že nevím.

1Sm 17 56 Ale král řekl: Zeptej ty se, čím jest syn mládenec ten.

1Sm 17 57 Když se pak vracoval David od zabití Filistinského toho, pojav ho Abner, přivedl jej před Saule, an drží hlavu Filistinského v ruce své.

1Sm 17 58 I řekl jemu Saul: Čím jsi syn, mládenče? Odpověděl David: Syn služebníka tvého Izai Betlémského.

1Sm 18 1 I stalo se, že když přestal mluvit k Saulovi, duše Jonatova spojila se s duší Davidovou, tak že ho zamiloval Jonata jako sebe samého.

1Sm 18 2 A tak Saul vzal jej k sobě toho dne, a nedopustil mu navrátiti se do domu otce jeho.

1Sm 18 3 I učinil Jonata s Davidem smlouvu, proto že ho miloval jako duši svou.

1Sm 18 4 A složiv Jonata s sebe plášť, kterýmž byl odín, dal jej Davidovi, i roucho své, až do meče svého, a až do lučiště svého, i do pasu svého.

1Sm 18 5 Vycházel pak David, k čemuž ho kolí posílal Saul, opatrně sobě počínaje. I ustanovil ho Saul nad vojáky, a líbil se všemu lidu, též i služebníkům Saulovým.

1Sm 18 6 Stalo se pak, když se oni domů brali, a David též se navracoval od zabití Filistinského, že vyšly ženy z každého města Izraelského, zpívajíce a plésajíce, vstříc Saulovi králi s bubny, s veselím a s husličkami.

1Sm 18 7 A prozpěvovaly jedny po druhých ženy ty, hrajíce, a řekly: Porazilť jest Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců.

1Sm 18 8 I rozhněval se Saul náramně, nebo nelíbila se mu ta řeč. Pročež řekl: Dali Davidovi deset tisíc, a mně dali toliko tisíc. Co mu ještě přes to přivlastní, leč království?

1Sm 18 9 Protož Saul zlobivě hleděl na Davida od toho dne i vždycky.

1Sm 18 10 Stalo se pak druhého dne, že duch Boží zlý napadl Saule, a prorokoval u prostřed domu svého, a David hrál rukou svou jako i jindy vždycky. Saul pak měl kopí v ruce své.

1Sm 18 11 I vyhodil Saul kopí, řka: Prohodím Davida až do stěny. Ale David uhnul se jemu po dvakrát.

1Sm 18 12 A bál se Saul Davida, proto že Hospodin byl s ním, a od Saule odstoupil.

1Sm 18 13 Protož vybyl ho Saul od sebe, a učinil jej sobě hejtmanem nad tisíci; kterýžto vycházel i vcházel před lidem.

1Sm 18 14 David pak ve všech cestách svých opatrně sobě počínal, nebo Hospodin byl s ním.

1Sm 18 15 A když to viděl Saul, že sobě velmi opatrně počíná, bál se ho.

1Sm 18 16 Ale všecken Izrael i Juda miloval Davida, nebo vycházel i vcházel před nimi.

1Sm 18 17 Tedy řekl Saul Davidovi: Aj, dceru svou starší Merob dámť za manželku, toliko mi buď muž silný, a veď boje Hospodinovy. (Saul pak myslil: Nechtě neschází od mé ruky, ale od ruky Filistinských.)

1Sm 18 18 I řekl David Saulovi: Kdo jsem já, a jakýž jest rod můj a čeled otce mého v Izraeli, abych byl zetěm královým?

1Sm 18 19 I stalo se, že když již Merob dcera Saulova měla dána býti Davidovi, dána jest Adrielovi Molatitskému za manželku.

1Sm 18 20 Milovala pak Míkol dcera Saulova Davida; což když oznámili Saulovi, líbilo se to jemu.

1Sm 18 21 (Nebo řekl Saul: Dámť mu ji, aby mu byla osídlem, a aby proti němu byla ruka Filistinských.) A tak řekl Saul Davidovi: Po této druhé budeš mi již zetěm.

1Sm 18 22 I rozkázal Saul služebníkům svým: Mluvte k Davidovi tajně, řkouce: Aj,

libuje tě sobě král, a všickni služebníci jeho laskavi jsou na tebe; nyní tedy budiž zetěm královým.

1Sm 18 23 A když mluvili služebníci Saulovi v uši Davidovy slova ta, odpověděl David: Zdaliž se vám malá věc zdá, býti zetěm královým? A já jsem člověk chudý a opovržený.
1Sm 18 24 Tedy služebníci Saulovi oznámili jemu, řkouce: Taková slova mluvil David.

1Sm 18 25 I řekl Saul: Takto rcete Davidovi: Není žádostiv král věna, toliko sto obřizek Filistinských, aby byla pomsta nad nepřátely královskými. (Saul pak to obmyslel, aby David upadl v ruku Filistinských.)

1Sm 18 26 Protož oznámili služebníci jeho Davidovi slova ta, a líbilo se to Davidovi, aby byl zetěm královým. Ještě se pak nebyli vyplnili dnové ti,

1Sm 18 27 Když vstav David, odšel, on i muži jeho, a zbil z Filistinských dvě stě mužů, jejichž obřizky přinesl David, a z úplna je dali králi, aby byl zetěm královým. I dal jemu Saul Míkol dceru svou za manželku.

1Sm 18 28 A vida Saul, nýbrž zkušené maje, že jest Hospodin s Davidem, a že Míkol dcera jeho miluje ho,

1Sm 18 29 Ještě tím více Saul obával se Davida. I byl Saul nepřítelem Davidovým po všecky dny.

1Sm 18 30 vtrhovali pak do země knížata Filistinská; i bývalo, že kdyžkoli vycházeli, opatrněji sobě počínal David proti nim nade všecky služebníky Saulovy, pročez i jméno jeho bylo velmi slavné.

1Sm 19 1 Mluvil pak Saul k Jonatovi synu svému a ke všechněm služebníkům svým, aby zamordovali Davida, ale Jonata syn Saulův liboval sobě Davida velmi.

1Sm 19 2 I oznámil to Jonata Davidovi, řka: Usiluje Saul otec můj, aby tě zabil; protož nyní šetř se, prosím, až do jitra, a usadě se v skryté, schovej se.

1Sm 19 3 Ale jáť vyjdu a státi budu při boku otci svému na poli, kdež ty budeš, a budu mluvit o tobě s otcem svým, a čemuž vyrozumím, oznámím tobě.

1Sm 19 4 I mluvil Jonata o Davidovi dobře Saulovi otci svému, a řekl: Nechtě nehřeší král proti služebníkovi svému Davidovi, nebt jest nic tobě neprovinil, nýbrž správa jeho jest tobě velmi užitečná.

1Sm 19 5 Nebo se opovážil života svého a zabil Filistinského, a učinil Hospodin vysvobození veliké všemu Izraeli. Viděls to a radoval jsi se. Pročez bys tedy hřešil proti krvi nevinné, chtěje zabiti Davida bez příčiny?

1Sm 19 6 I uposlechl Saul řeči Jonatovy a přísáhl Saul, řka: Živť jest Hospodin, žeť nebude zabít.

1Sm 19 7 Tedy Jonata povolal Davida, a oznámil jemu Jonata všecka slova tato. A přivedl Jonata Davida k Saulovi, i byl před ním jako i prvé.

1Sm 19 8 Vznikla pak opět válka; a vytáh David, bojoval proti Filistinským, a porazil je porážkou velikou, a utekl před ním.

1Sm 19 9 V tom duch Hospodinův zlý napadl Saule, kterýž v domě svém seděl, maje kopí své v ruce své, a David hrál rukou před ním.

1Sm 19 10 Ale Saul chtěl prohoditi Davida kopím až do stěny; kterýž uhnul se mu, a udeřilo kopí v stěnu. A tak David utekl a vynikl z nebezpečenství té noci.

1Sm 19 11 Potom poslal Saul posly k domu Davidovu, aby ho stráhli a zabili jej ráno. I oznámila to Davidovi Míkol manželka jeho, řkuci: Jestliže se neopatříš noci této, zítra zabít budeš.

1Sm 19 12 A protož spustila Míkol Davida oknem, kterýž odšed, utekl a vynikl z nebezpečenství.

1Sm 19 13 vzala pak Míkol obraz a vložila na lůže, a polštář kozí položila v hlavách jeho a přikryla šaty.

1Sm 19 14 Tedy Saul poslal posly, aby vzali Davida. I řekla: Jest nemocen.

1Sm 19 15 Opět poslal Saul posly, aby pohleděli na Davida, řka: Přineste ho na lůži ke mně, ať ho zabijí.

1Sm 19 16 A když přišli poslové, a aj, obraz ležel na lůži a polštář kozí v hlavách jeho.

1Sm 19 17 I řekl Saul k Míkol: Proč jsi mne tak podvedla a pustila nepřítele mého, aby ušel? Odpověděla Míkol Saulovi: On mi řekl: Propustť mne, sic jinak zabijí tě.

1Sm 19 18 David tedy utíkáje, vynikl z nebezpečenství, a přišed k Samuelovi do Ráma, oznámil jemu všecko, co mu Saul učinil. I odšel on i Samuel, a bydlili v Náiot.

1Sm 19 19 Oznámeno pak bylo Saulovi, řka: Aj, David jest v Náiot v Ráma.

1Sm 19 20 I poslal Saul posly, aby jali Davida. Kteríž když viděli zástup proroků prorokujících, a Samuele jim představeného, an stojí, sstoupil také na posly Saulovy Duch Boží, a prorokovali i oni.

1Sm 19 21 To když oznámili Saulovi, poslal jiné posly, a prorokovali také i oni; a opět poslal Saul třetí posly, a i ti prorokovali.

1Sm 19 22 Šel tedy již sám do Ráma a přišel až k čisterni veliké, kteráž jest v Socho, a zeptal se, řka: Kde jest Samuel a David? I řekl někdo: Aj, jsou v Náiot v Ráma.

1Sm 19 23 I šel tam do Náiot v Ráma; a sstoupil i na něj Duch Boží, a jda dále, prorokoval, až i přišel do Náiot v Ráma.

1Sm 19 24 Kdežto svlékl také sám roucho své a prorokoval i on před Samuelem, a padna, ležel svlečený celý ten den a noc. Odkudž se říká: Zdali také Saul mezi proroky?

1Sm 20 1 V tom utíkáje David z Náiot, kteréz jest v Ráma, přišel a mluvil před

Jonatou: Což jsem učinil? Jaká jest nepravost má? A jaký jest hřích můj před otcem tvým, že hledá bezživotí mého?

1Sm 20 2 Kterýž řekl jemu: Odstup to, neumřeš. Aj, nečiníš otec můj ničeho ani velkého ani malého, čehož by se mi nesvěřil. Jak by tedy otec můj tajil to přede mnou! Nenít toho.

1Sm 20 3 Nadto přísáhl také David, (to promluviv: Dobřeť ví otec tvůj, že jsi laskav na mne, protož myslí: Nechtě neví o tom Jonata, aby neměl zámutku). Nýbrž jistě, živť jest Hospodin, a živat jest duše tvá, že sotva jest kročej mezi mnou a mezi smrtí.

1Sm 20 4 Odpověděl Jonata Davidovi: Pověz, čehokoli žádáš, a učiním tobě.

1Sm 20 5 I řekl David Jonatovi: Aj, zítra bude novměsíce, kdyžto já mám obyčej sedati s králem k jídlu; protož propust' mne, a skryji se na poli až do třetího večera.

1Sm 20 6 Jestliže by se zvláště na mne ptal otec tvůj, řekneš: Prosil mne velice David, aby sběhl do Betléma města svého; nebo obět výroční tam mítí má všecka jeho rodina.

1Sm 20 7 Řekne-liť: Dobře, pokoj služebníku tvému; pakliť se rozzlobí, věz, žeť se doplnila zlost jeho.

1Sm 20 8 A tak učiníš milosrdenství s služebníkem svým, poněvadž jsi v smlouvu Hospodinovu uvedl služebníka svého s sebou. Pakliť jest na mně nepravost, zabí mne sám; nebo k otcí svému proč bys mne vodil?

1Sm 20 9 I řekl Jonata: Odstup to od tebe; nebo zvím-liť to jistotně, že by se doplnila zlost otce mého, aby přišla na tě, zdaliž neoznámím tobě toho?

1Sm 20 10 Řekl také David Jonatovi: Kdož mi oznámí, jestliže odpoví tobě otec tvůj něco tvrdě?

1Sm 20 11 Odpověděl Jonata Davidovi: Poď, vyjděme na pole. I vyšli oba na pole.

1Sm 20 12 Opět řekl Jonata Davidovi: Hospodin Bůh Izraelský, (hned jakž porozumím na otcí svém, okolo tohoto času zítra neb pozejtří, an bude dobře s Davidem, jestliže nepošli tehdaž k tobě, a neoznámím-liť),

1Sm 20 13 Toto učin Hospodin Jonatovi a toto přidej. Pakliť se bude líbiti otcí mému uvéstí zlé na tebe, takéť i to zjevím tobě a propustím tě; i půjdeš v pokoji, a Hospodin budiž s tebou, jakož byl s otcem mym.

1Sm 20 14 A zdaliž i ty, dokud jsem živ, neučiníš se mnou milosrdenství Hospodinova, ano bycht' i umřel,

1Sm 20 15 Tak že neodvrátíš milosrdenství svého od domu mého až na věky, zvláště tehdaž, když Hospodin vyplní nepřátele Davidovy, jednoho každého se svrchku země.

1Sm 20 16 A tak učinil Jonata smlouvu s domem Davidovým, řka: Vyhlédavejž Hospodin toho z ruky nepřátel Davidových.

1Sm 20 17 Ještě i přísahou zavázal Jonata v lásce odměnné k sobě Davida; nebo jakož miloval duši svou, tak jej miloval.

1Sm 20 18 I řekl mu Jonata: Zítra bude novměsíce, a bude se ptáti na tebe, když prázdné bude místo tvé.

1Sm 20 19 Do třetího tedy dne skrýváje se, sstoupíš rychle a přijdeš k tomu místu, na kterémžs se byl skryl, když se to jednalo, a pobudeš u kamene pocestných.

1Sm 20 20 A já tři střely vystřelím po straně k němu, směruje sobě k cíli.

1Sm 20 21 Potom hned pošli pachole a dím: Jdi, shledej střely. Jestliže prostě řeknu služebníku: Hle, střely za tebou blíže sem, přines je, tedy přid, nebo jest pokoj tobě, a neníť žádného nebezpečení, živť jest Hospodin.

1Sm 20 22 Pakli takto řeknu pacholeti: Hle, střely jsou před tebou dále, tedy odejdi, nebo propustil tě Hospodin.

1Sm 20 23 Řeči pak této, kterouž jsme mluvili já a ty, aj, Hospodin svědek bude mezi mnou a mezi tebou až na věky.

1Sm 20 24 A tak skryl se David na poli. Byl pak novměsíce, i sedl král za stůl k jídlu.

1Sm 20 25 A seděl král na stolici své, jakž obyčej měl, na stolici u stěny, ale Jonata povstal. Sedl také Abner podlé Saule, a místo Davidovo zůstalo prázdné.

1Sm 20 26 A však toho dne Saul nic neříkal, nebo myslil: Něco se mu přihodilo, buď že čistý jest neb nečistý.

1Sm 20 27 Stalo se pak nazejtří, druhého dne novměsíce, že opět prázdné bylo místo Davidovo. I řekl Saul Jonatovi synu svému: Proč nepřišel syn Izai ani včera ani dnes k jídlu?

1Sm 20 28 Odpověděl Jonata Saulovi: Velice mne prosil David, aby šel do Betléma.

1Sm 20 29 A řekl: Opuť mne, prosím, nebo obět má mítí rodina naše v městě, a bratr můj sám rozkázal mi přijíti; nyní tedy, nalezl-li jsem milost před očima tvýma, necht' se odtrhnu, prosím, abych navštívil bratří své. Tou příčinou nepřišel k stolu královskému.

1Sm 20 30 I rozhněval se Saul náramně na Jonatu, a řekl jemu: Synu převrácený a urputný, zdaliž nevím, že jsi zvolil sobě syna Izai k hanbě své, i k hanbě a lehkosti matky své?

1Sm 20 31 Nebo po všechny dny, v nichž bude živ syn Izai na zemi, nebudeš upevněn ty, ani království tvé.

1Sm 20 32 Protož hned pošli a přiveď jej ke mně, nebt' jest hoden smrti.

1Sm 20 33 Odpověděl Jonata Saulovi otcí svému, a řekl jemu: Proč má umřítí? Což jest učinil?

1Sm 20 33 I hodil Saul kopím na něj, aby ho zabil. Tedy seznav Jonata, že uložil otec jeho zabi ti Davida,

1Sm 20 34 Vstal od stolu Jonata, rozpálen jsa hněvem, a nejedl toho druhého dne novuměsíce pokrmu, nebo bolestil pro Davida, a že ho tak zlehčil otec jeho.

1Sm 20 35 Protož stalo se ráno, že vyšel Jonata na pole k času uloženému Davidovi, a pachole mal é s ním.

1Sm 20 36 Tedy řekl pacholeti svému: Běž a shledej střely, kteréž já vystřelím. I běželo pachole, a on střílel daleko před něj.

1Sm 20 37 Když pak přišlo pachole až k cíli, k němuž střílel Jonata, volal Jonata za pacholetem a řekl: Zdaliž není střely před tebou tam dále?

1Sm 20 38 opět volal Jonata za pacholetem: Rychle pospěš, nestůj. A tak sebravši pachole Jonatovo střely, vrátilo se k svému pánu.

1Sm 20 39 (Pachole pak nic nevědělo, toliko Jonata a David věděli, co se jedná.)

1Sm 20 40 I dal Jonata braň svou pacholeti, kteréž s ním bylo, a řekl jemu: Jdi, dones do města.

1Sm 20 41 A když odešlo pachole, vstal David s strany polední, a padna na tvář svou k zemi, poklonil se třikrát; a políbi vše jeden druhého plakali oba, až Jonata Davida pozdvihl.

1Sm 20 42 I řekl Jonata Davidovi: Jdiž u pokoji, a což jsme sobě oba přísáhli ve jménu Hospodinovu, řkouce: Hospodin budiž svědkem mezi mnou a tebou, i mezi semenem mým a mezi semenem tvým, nechť trvá až na věky. [(I Samuel 20:43) A tak vstav David, odšel, Jonata pak navrátil se do města.]

1Sm 21 1 Tedy přišel David do Nobe k Achimelechovi knězi. I ulek se Achimelech, vyšel vstříc Davidovi a řekl jemu: Cože to, že jsi sám, a není žádného s tebou?

1Sm 21 2 odpověděl David Achimelechovi knězi: Král mi poručil nějakou věc, a řekl mi: Ať žádný nezvídá toho, proč tě posílám, a coť jsem poručil. Služebníkům pak uložil jsem jisté místo.

1Sm 21 3 Protož nyní, co máš tu před rukama, dej v ruku mou, asi pět chlebů, aneb což na hotově máš.

1Sm 21 4 odpověděl kněz Davidovi a řekl: Nemámť chleba obecného před rukama, než toliko chléb svatý, však jestliže se toliko od žen zdrželi služebníci.

1Sm 21 5 odpověděl David knězi a řekl: Jisté ženy vzdáleny byly od nás, jakož včera tak i před včerejškem, když jsem vyšel; protož těla služebníků svatá jsou. Ač pak toto předsevzetí jest proti slušnosti, však i to dnes posvěceno bude pro tělo.

1Sm 21 6 A tak dal jemu kněz chleby svaté; nebo nebylo tam chleba, jediné chlebové předložení, kteříž odloženi byli od tváři Hospodinovy, aby položeni byli chlebové teplí toho dne, když ti vzati byli.

1Sm 21 7 (Byl pak tu jeden z služebníků saulových v týž den, kterýž se tam pozadržel před Hospodinem, jehož jméno bylo Doeg Idumejský, nejpřednější mezi pastýři Saulovými.)

1Sm 21 8 I řekl David Achimelechovi: Nemáš-liž zde kopí aneb meče? Nebo ani meče svého ani braně své nevzal jsem v ruku svou, proto že rozkaz královský dotíral.

1Sm 21 9 Jemuž řekl kněz: Meč Goliáše Filistinského, kteréhož jsi zabil v údolí Elah, aj, ten jest zde obvinutý v roucho za efodem. Jestliže jej chceš sobě vzíti, vezmi, nebo zde jiného není kromě toho. I řekl David: Nenít přes ten, dejž mi jej.

1Sm 21 10 Tedy vstal David, a utekl toho dne před Saulem, a přišel k Achisovi králi Gát.

1Sm 21 11 Služebníci pak Achisovi řekli jemu: Zdaliž tento není David, král země? Zdaliž neprozpěvovali tomuto po houfích, řkouce: Porazil Saul svůj tisíc, David pak svých deset tisíců.

1Sm 21 12 I složil David ta slova v srdci svém, a bál se velmi Achisa krále Gát.

1Sm 21 13 Protož změnil způsob svůj před očima jejich, a bláznem se dělal, jsa v rukou jejich; psal také po vratech u brány, a pouštěl sliny po bradě své.

1Sm 21 14 Tedy řekl Achis služebníkům svým: Hle, viděvše člověka blázna, pročez jste ho ke mně přivedli?

1Sm 21 15 Nedostává-liž se mi bláznů, že jste uvedli tohoto, aby bláznil přede mnou? Ten-liž má vjíti do mého domu?

1Sm 22 1 A tak odšel odtud David, skryl se v jeskyni Adulam. To když uslyšeli bratří jeho i všecken dům otce jeho, sešli se tam k němu.

1Sm 22 2 A shromáždili se k němu, kteřížkoli byli v ssoužení, a kteřížkoli byli zadlužili, a kteřížkoli byli v hořkosti ducha, a byl nad nimi knížetem, tak že jich bylo s ním okolo čtyř set mužů.

1Sm 22 3 Potom odšel odtud David do Masfa Moábského a řekl králi Moábskému: Prosím, nechť vcházejí k vám i vycházejí otec můj a matka má, dokudž nezvím, co se mnou učiní Bůh.

1Sm 22 4 I přivedl je před krále Moábského, a bydlili s ním po všecky dny, v nichž zůstával David na tom hradě.

1Sm 22 5 Ale prorok Gád řekl Davidovi: Nebývejž déle na tom hradě, jdi, vrať se do země Judské. I odšel David, a přišel do lesa Haret.

1Sm 22 6 V tom uslyšel Saul, že by se zjevil David i muži, kteříž byli s ním. Saul pak bydlil v Gabaa pod hájem v Ráma, maje kopí své v rukou svých, a všickni služebníci jeho stáli před ním.

1Sm 22 7 I řekl Saul služebníkům svým, kteříž stáli před ním: Slyšte medle, synové Jemini: všechněm-li vám dá syn Izai pole a vínice? Všecky-li vás postaví za správce nad

tisíci a sty,

1Sm 22 8 Že jste se všickni spikli proti mně, aniž jest, kdo by mi oznámil? Již i syn můj učinil smlouvu s synem Izai, a však žádný z vás nelituje mne, aniž mi kdo oznámí, že pozdvihl syn můj služebníka mého proti mně, aby mi zálohy strojí, jakož se to již děje.

1Sm 22 9 Odpověděl pak Doeg Idumejský, kterýž též stál s služebníky Saulovými, a řekl: Viděl jsem syna Izai, an přišel do Nobe k Achimelechovi synu Achitobovu.

1Sm 22 10 Kterýž radil se o něho s Hospodinem a dal jemu potravu, také i meč Goliáše Filistinského dal jemu.

1Sm 22 11 I poslal král, aby zavolali Achimelecha syna Achitobova, kněze, i vší čeledi otce jeho, totiž kněží, kteříž byli v Nobe. I přišli všickni před krále.

1Sm 22 12 Tedy řekl Saul: Slyš nyní, synu Achitobův. Kterýž odpověděl: Ej, pane můj.

1Sm 22 13 I dí k němu Saul: Proč jste se spikli proti mně, ty a syn Izai, když jsi jemu dal chléb a meč, a radils se s Bohem o něj, aby povstal proti mně k strojení mi záloh, jakož se to již děje?

1Sm 22 14 Odpovídaje Achimelech králi, řekl: A kdo jest tak věrný ze všech služebníků tvých jako David, kterýž i zetěm královým jest, kterýž kráčí v poslušenství tvém, a vzácný jest v domě tvém?

1Sm 22 15 Zdaliž jsem se nyní počal tázati Boha o něj? Odstup to ode mne. Nesčítejž král takové věci na služebníka svého, ani na koho z čeledi otce mého, neboť neví služebník tvůj o ničemž o tom ani nejmenší věci.

1Sm 22 16 Ale král řekl: Smrti umřeš Achimelechu, ty i všecken dům otce tvého.

1Sm 22 17 I řekl král drabantům, kteříž stáli před ním: Obratť se a zbíte kněží Hospodinovy, nebo i jejich ruka jest s Davidem; přes to věduce, že utíká, nedali mi znáti. Služebníci však královští nechtěli vztáhnouti rukou svých, ani se obořiti na kněží Hospodinovy.

1Sm 22 18 A protož řekl král Doegovi: Obratť ty se, a pobí ty kněží. Takž Doeg Idumejský obrátiv se, obořil se na kněží, a zbil toho dne osmdesáte a pět mužů, kteříž nosili efod lněný.

1Sm 22 19 Nobe také město kněžské vyhubil ostrostí meče, od muže až do ženy, od malého až do požívajícího prsí, voly i osly, i dobytky pobil ostrostí meče.

1Sm 22 20 Jediný toliko syn Achimelechův, syna Achitobova, jehož jméno bylo Abiatar, ušel a utekl k Davidovi.

1Sm 22 21 Tedy oznámil Abiatar Davidovi, že Saul zmordoval kněží Hospodinovy.

1Sm 22 22 I řekl David Abiatarovi: Vědělt' jsem toho dne, když tam byl Doeg Idumejský, že jistotně oznámí Saulovi; jáť jsem příčinu dal k zhubení všech duší domu otce tvého.

1Sm 22 23 Zůstaň u mne, neboj se; nebo kdož hledati bude bezživotí mého, hledati bude bezživotí tvého, ale ochráněn budeš u mne.

1Sm 23 1 Tedy oznámili Davidovi, řkouce: Aj, Filistinstí dobývají Cejly a loupí dvory.

1Sm 23 2 Protož tázal se David Hospodina, řka: Mám-li jíti a udeřiti na ty Filistinské? I odpověděl Hospodin Davidovi: Jdi a porazíš Filistinské, i Cejlu vysvobodíš.

1Sm 23 3 Muži pak Davidovi řekli jemu: Aj, my zde v Judstvu bojíme se, čím více, když půjdeme k Cejle proti vojskům Filistinských.

1Sm 23 4 A tak opět David tázal se Hospodina. Jemuž odpověděl Hospodin a řekl: Vstana, vytáhni k Cejle, neboť dám Filistinské v ruce tvé.

1Sm 23 5 I táhl David a muži jeho k Cejle, a bojoval s Filistinskými, a zajal dobytky jejich. I porazil je ranou velikou, a tak vysvobodil David obyvatele Cejly.

1Sm 23 6 Stalo se pak, že když utíkal Abiatar syn Achimelechův k Davidovi do Cejly, dostal se efod v ruce jeho.

1Sm 23 7 Potom oznámeno bylo Saulovi, že přitáhl David do Cejly. I řekl Saul: Dáť ho Bůh v ruku mou, nebo zavřeť se, všed do města hrazeného a zavřitého.

1Sm 23 8 I svolal Saul všecken lid k boji, aby táhl k Cejle, a oblehl Davida i muže jeho.

1Sm 23 9 A zvěděv David, že Saul tajně ukládá o něm zle, řekl Abiatarovi knězi: Vezmi na se efod.

1Sm 23 10 I řekl David: Hospodine, Bože Izraelský, za jistou věc slyšel služebník tvůj, že strojí Saul přitáhnouti k Cejle, aby zkazil město pro mne.

1Sm 23 11 Vydali-li by mne muži Cejly v ruce jeho? A přitáhl-li by Saul, jakž slyšel služebník tvůj? Hospodine, Bože Izraelský, oznam, prosím, služebníku svému. Odpověděl Hospodin: Přitáhl by.

1Sm 23 12 Řekl ještě David: Vydali-li by mne obyvatelé Cejly i muže mé v ruce Saulovy? Odpověděl Hospodin: Vydali by.

1Sm 23 13 Vstav tedy David a muži jeho, téměř šest set mužů, vytáhli z Cejly a šli ustavičně, kamž jíti mohli. Saulovi pak povědino, že ušel David z Cejly; i nechal tažení.

1Sm 23 14 Byl pak David na poušti v místech bezpečných, a bydlil na hoře, na poušti Zif. A ačkoli hledal ho Saul po všecky ty dny, však nevydal ho Bůh v ruku jeho.

1Sm 23 15 Vida tedy David, že Saul vytáhl hledati bezživotí jeho, byl na poušti Zif v lese.

1Sm 23 16 Vstav pak Jonata syn Saulův, přišel k Davidovi do lesa, a posilnil ruky jeho v Bohu.

1Sm 23 17 A řekl jemu: Neboj se, neboť nenalezne tebe ruka Saule otce mého, ale ty kralovati budeš nad Izraelem, a já budu druhý po tobě. Však i Saul otec můj zná to.

1Sm 23 18 I učinili smlouvu oba před Hospodinem; a David zůstal v lese, Jonata pak navrátil se do domu svého.

1Sm 23 19 Tedy přišli zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Zdaliž David nepokrývá se u nás v horách, v lese, na pahrbku Hachile, kterýž jest na pravé straně pouště.

1Sm 23 20 Protož nyní podle vši žádosti duše své, ó králi, přitáhni stěží, my se pak přičiníme, abychom jej vydali v ruce královny.

1Sm 23 21 I řekl Saul: Požehnaní vy od Hospodina, že mne litujete.

1Sm 23 22 Jdětež medle, ujistě se tím ještě lépe, přezvězte a shlédněte místo jeho, kam se obrátí, kdo ho tam viděl; nebo mi praveno, že divných chytrostí užívá.

1Sm 23 23 Vyšpehujtež tedy a vyzvězte všechny skrejše, v nichž se kryje, a navratte se ke mně s věcí jistou, i potáhnu s vámi, a jestliže v zemi jest, hledati ho budu ve všech tisících Judských.

1Sm 23 24 Kterížto vstavše, navrátili se do Zif před Saulem; David pak a muži jeho byli na poušti Maon, na rovinách po pravé straně pouště.

1Sm 23 25 Nebo jakž vytáhl Saul s lidem svým hledati ho, oznámeno bylo to Davidovi, kterýž sstoupil s skály a bydlil na poušti Maon. O čemž Saul uslyšav, honil Davida po poušti Maon.

1Sm 23 26 A tak Saul táhl s jedné strany hory, David pak a muži jeho po druhé straně hory. A pospíšil David, aby mohl utéci od tváře Saulovy; nebo Saul s lidem svým obklíčovali Davida i muže jeho, aby je zjímali.

1Sm 23 27 V tom přišel posel k Saulovi, řka: Pospěš a přide, nebo Filistinstí vtrhli do země.

1Sm 23 28 A protož navrátil se Saul od honění Davida, táhl proti Filistinským. Pročež nazvali to místo: Skála rozdělující.

1Sm 23 29

1Sm 24 1 Odšed pak David odtud, bydlil v místech bezpečných Engadi.

1Sm 24 2 I stalo se, že když se navrátil Saul od honění Filistinských, oznámili jemu, řkouce: Hle, David jest na poušti Engadi.

1Sm 24 3 Tedy vzav Saul tři tisíce mužů vybraných ze všeho Izraele, odšel hledati Davida a mužů jeho na skalách kamsíků.

1Sm 24 4 I přišel k stájím ovcí blízko cesty, kdež byla jeskyně, do níž všel Saul na potřebu; David pak a muži jeho seděli po stranách v té jeskyni.

1Sm 24 5 Protož řekli muži Davidovi jemu: Aj, tento jest den, o němž tobě mluvil Hospodin, řka: Aj, já dám nepřitele tvého v ruku tvou, abys mu učinil, jakť se kolí líbiti bude. Tedy vstav David, uřezal tiše kus pláště Saulova.

1Sm 24 6 Potom pak padlo to těžce na srdce Davidovi, že uřezal křídlo pláště Saulova.

1Sm 24 7 Pročež řekl mužům svým: Uchovejž mne Hospodin, abych to učiniti měl pánu mému, pomazanému Hospodinovu, abych vztáhnouti měl ruku svou na něj, poněvadž jest pomazaný Hospodinův.

1Sm 24 8 A tak zabránil David mužům svým těmi slovy, a nedal jim povstati proti Saulovi. Saul také vyšel z té jeskyně, bral se cestou svou.

1Sm 24 9 Potom vstal i David, a vyšel z jeskyně, volal za Saulem, řka: Pane můj králi! I ohlédl se Saul zpět, David pak sehnul se tváří k zemi, poklonil se jemu.

1Sm 24 10 A řekl David Saulovi: I proč posloucháš řečí lidských, kteříž praví: Hle, David hledá tvého zlého.

1Sm 24 11 Aj, dnešního dne viděti mohly oči tvé, že tě byl vydal Hospodin dnes v ruku mou v jeskyni. A byloť mi řečeno, abych tě zabil, ale šanoval jsem tě; nebo řekl jsem: Nevztáhnout ruky své na pána svého, poněvadž jest pomazaný Hospodinův.

1Sm 24 12 Nybřž, otče můj, pohleď a viz kus pláště svého v ruce mé, a žet jsem nechtěl, odřezuje křídlo pláště tvého, zabiti tebe. Poznejž tedy a viz, žet není v úmysle mém nic zlého, ani jaké převrácenosti, a žet jsem nezhřešil proti tobě; ty pak číháš na duši mou, abys mi ji odjal.

1Sm 24 13 Sudiž Hospodin mezi mnou a mezi tebou, a pomstiž mne Hospodin nad tebou, ale ruka má nebude proti tobě.

1Sm 24 14 Jakož vzní ono přísloví starých: Od bezbožných vychází bezbožnost; protož nebudeť ruka má proti tobě.

1Sm 24 15 Na koho to jen vytáhl král Izraelský? Koho to honíš? Psa mrtvého, blechu jednu.

1Sm 24 16 Ale budeť Hospodin soudce; on nechť rozsoudí mezi mnou a tebou, a nechť pohledí a vyvede při mou, a vysvobodí mne z ruky tvé.

1Sm 24 17 Když pak přestal David mluvití slov těch Saulovi, odpověděl Saul: Není-liž to hlas tvůj, synu můj Davide? A pozdvih Saul hlasu svého, plakal.

1Sm 24 18 A řekl Davidovi: Spravedlivější jsi nežli já; nebo ty jsi mi odplatil se dobrým, já pak zlým tobě jsem se odplatil.

1Sm 24 19 Ty zajisté ukázal jsi dnes, že mi činíš dobře; nebo ačkoli mne byl Hospodin zavřel v ruce tvé, však jsi mne nezabil.

1Sm 24 20 Zdali kdo nalezna nepřitele svého, propustí ho po cestě dobré? Ale Hospodin odplatí tobě dobrým za to, co jsi mi dnešního dne učinil.

1Sm 24 21 Protož nyní, (vím, že jistotně kralovati budeš, a že stálé bude v ruce

tvé království Izraelské),
1Sm 24 22 Nyní, pravím, přísáhní mi skrze Hospodina, že nevyplníš semene mého
po mně, a nevyhladíš jména mého z domu otce mého. [(I Samuel 24: 23) A tak přísáhl David
Saulovi. I odšel Saul do domu svého, David pak a muži jeho vstoupili na bezpečné místo.]
1Sm 25 1 Mezi tím umřel Samuel. A shromáždil se všecken Izrael, i plakali ho, a
pochováli jej v domě jeho v Ráma. Ale David vstav, šel na poušť Fáran.
1Sm 25 2 Člověk pak nějaký byl v Maon, kterýž statek svůj měl na Karmeli. A byl
člověk ten možný velmi, nebo měl tři tisíce ovec a tisíc koz, a tehdáž rovně stříhl ovce své
na Karmeli.
1Sm 25 3 Muže pak toho jméno Nabal, a jméno ženy jeho Abigail. A byla žena ta
opatrná a krásné tváři, ale muž její byl tvrdý a zlých povah, a byl z rodu Kálefova.
1Sm 25 4 Protož uslyšav David na poušti, že by Nabal stříhl ovce své,
1Sm 25 5 Poslal deset služebníků, a řekl David těm služebníkům: Vstupte na
Karmel, a jděte k Nábalovi, a pozdravte ho slovem svým přátelsky.
1Sm 25 6 A rcete jemu takto: Zdráv buď, a pokoj tobě, pokoj domu tvému, i
všemu, což máš, pokoj.
1Sm 25 7 Slyšel jsem, že máš střížce, a pastýři tvoji bývali s námi; neučinili
jsme jim žádné křivdy, aniž jim co zhynulo po všechny dny, v nichž byli na Karmeli.
1Sm 25 8 Ptej se služebníků svých, a povědí tobě. Nyní tedy nechtě naleznou
mládenci milost před očima tvýma, nebo v den veselý přišli jsme; dej, prosím, což máš před
rukama, služebníkům svým a synu svému Davidovi.
1Sm 25 9 Přišedše tedy mládenci ti Davidovi, mluvili Nábalovi podle všech slov
těchto jménem Davidovým, a umkli.
1Sm 25 10 Odpověděl pak Nabal služebníkům Davidovým a řekl: Kdo jest David? A
kdo syn Izai? Mnohotě nyní služebníků, kteříž se odtrhují jeden každý od pána svého.
1Sm 25 11 Ano, vezmu já chléb svůj, a vodu svou a pokrmu své, kteréž jsem
připravil střížcům svým, a dám je těm lidem, kterýchž neznám, ani vím, odkud jsou?
1Sm 25 12 A obrátivše se služebníci Davidovi na cestu svou, navrátili se, a
přišedše, oznámili jemu všechna slova ta.
1Sm 25 13 I řekl David mužům svým: Připaš každý meč svůj, kteříž když připásali
jeden každý meč svůj, připásal také David meč svůj, a šlo za Davidem okolo čtyř set mužů, dvě
stě pak pozůstalo u břemen.
1Sm 25 14 A v tom Abigail, ženě Nábalově, oznámil mládenec jeden z služebníků,
řka: Aj, poslal David posly s pouště, aby pozdravili pána našeho, ale on je ukřikál;
1Sm 25 15 Ješto muži ti prospěšní nám byli velice, ani nám neučinili křivdy,
aniž nám co zhynulo, když jsme bývali s nimi na poli.
1Sm 25 16 Místo zdí byli nám v noci i ve dne po všechny dny, dokudž jsme s nimi
byli, pasouce stáda.
1Sm 25 17 Protož nyní pomysl a viz, co bys měla činiti, neboť již zlé věci
hotové jsou na pána našeho i na všecken dům jeho; on pak jest tak zlobivý, že s ním nelze ani
mluviti.
1Sm 25 18 Tedy pospíšila Abigail, a vzala dvě stě chlebů, a dvě kožené láhvice
vína, a pět ovcí připravených, a pět měr pražmy, a sto sušených hroznů, a dvě stě hrud fíků
sušených, a vložila to na osly.
1Sm 25 19 I řekla služebníkům svým: Jdětež napřed, a já za vámi půjdu. Ale muži
svému Nábalovi neoznámila.
1Sm 25 20 I stalo se, že vsedši na osla, sjížděla po stráni s hory, a aj, David
a muži jeho sstupovali proti ní, a potkala se s nimi.
1Sm 25 21 (David pak byl řekl: Jistě nadarmo jsem ostříhal všeho, což on měl na
poušti, tak že nic nezahynulo ze všeho, což má; nebo mi se odplatil zlým za dobré.
1Sm 25 22 Toto učiní Bůh nepřítelům Davidovým a toto přidej, jestliže zanechám do
jitra ze všeho, což má, až do toho, kterýž močí na stěnu.)
1Sm 25 23 Tedy uzřevši Abigail Davida, rychle ssedla s osla, a padla před
Davidem na tvář svou, a poklonila se až k zemi.
1Sm 25 24 A padši k nohám jeho, řekla: Na mně, pane můj, ta nepravost. Protož
nechtě mluv, prosím, služebnice tvá v uši tvé, a vyslyš slova děvky své.
1Sm 25 25 Nechtě se neobrací, prosím, pán můj myslí svou za mužem tím bezbožným
Nábal em; nebo jakéž jest jméno jeho, takovýž jest. Nabal jméno jeho jest, a bláznovství jest
při něm. Já pak služebnice tvá neviděla jsem služebníků pána mého, kteréž jsi byl poslal.
1Sm 25 26 Protož nyní, pane můj, živť jest Hospodin, a živat jest duše tvá, že
tě tobě zbránil Hospodin vyliťi krve, a abys nemstil sám sebe. A protož nyní buďtež jako Nabal
nepřítelé tvoji, a ti, kteříž hledají zlého pánu mému.
1Sm 25 27 Teď pak dar tento, kterýž přinesla děvka tvá pánu svému, nechtě jest
dán služebníkům, kteříž chodí za pánem svým.
1Sm 25 28 Odpust, prosím, provinění děvce své, neboť jistě vzdělá Hospodin pánu
mému dům stálý, poněvadž boje Hospodinovy pán můj vede, a nic zlého se nenalézá při tobě až
posavad.
1Sm 25 29 A byt i povstal člověk, aby tě stíhal a hledal bezhrdlí tvého, budeť
však duše pána mého svázána v svazku živých u Hospodina Boha tvého, duši pak nepřítel tvých
jako z praku pryč zahodí.
1Sm 25 30 A když učiní Hospodin pánu mému dobře podle toho všeho, jakž zaslíbil
tobě, a přikážeť, abys byl vůdcím nad Izraelem:

1Sm 25 31 Tedy nebude to k zviklání ani k urážce srdce pánu mému, jako když by
vylil krev bez příčiny, aneb když by se mstil pán můj. Když tedy učiní dobře Hospodin pánu
mému, rozpomeň se na děvku svou.

1Sm 25 32 I řekl David k Abigail: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, že tě poslal
dne tohoto mně v cestu;

1Sm 25 33 A požehnaná řeč tvá, i ty požehnaná, že jsi zdržela mne dnes, abych
nevyžil krve a nemstil sám sebe.

1Sm 25 34 A jistě, jako živ jest Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mi zbránil, ať
bych zle nečinil, že kdybys nebyla pospíšila a nevyšla mi v cestu, nebyl by zůstal Nábalovi do
jitra ani močící na stěnu.

1Sm 25 35 I přijal David z ruky její, což byla přinesla jemu, a řekl jí: Jdiž v
pokoji do domu svého. Pohleď, uslyšel jsem prosbu tvou, a vážil jsem sobě osoby tvé.

1Sm 25 36 A tak navrátila se Abigail k Nábalovi, an měl hody v domě svém jako
hody královské; a srdce Nábalovo rozveselilo se bylo v něm, a byl opilý velmi. Pročež ona
neoznámila jemu nejmenšího slova až do jitra.

1Sm 25 37 Nazejtří pak, když z vína vystřízlivěl Nábal, tedy oznámila jemu žena
jeho ty věci. I zmrtvělo v něm srdce jeho, a učiněn jest jako kámen.

1Sm 25 38 A když pominulo takměř deset dní, porazil Hospodin Nábal, i umřel.

1Sm 25 39 Uslyšev pak David, že by Nábal umřel, řekl: Požehnaný Hospodin, kterýž
hodně pomstil pohanění mého nad Nábal, a služebníka svého zdržel ode zlého, zlost pak
Nábalovu shrnul Hospodin na hlavu jeho. Tedy poslal David a mluvil k Abigail, aby ji sobě vzal
za manželku.

1Sm 25 40 I přišli služebníci Davidovi k Abigail na Karmel, a mluvili s ní,
řkouce: David poslal nás k tobě, aby tě vzal sobě za manželku.

1Sm 25 41 Kterážto vstavši, poklonila se na tvář až k zemi, řkuci: Aj,
služebnice tvá za děvku bude, aby umývala nohy služebníkům pána svého.

1Sm 25 42 Protož rychle vstavši Abigail a vsedši na osla svého, (pět pak děveček
jejích šlo za ní), jela za posly Davidovými, a byla manželkou jeho.

1Sm 25 43 Též i Achinoam pojal David z Jezreel, a byly i tyto dvě manželky jeho.

1Sm 25 44 Nebo Saul Míkol dceru svou, manželku Davidovu, dal byl Faltiovi, synu
Lais, kterýž byl z Gallim.

1Sm 26 1 Opět přišli zifejští k Saulovi do Gabaa, řkouce: Nevíš-liž, že se
David kryje na pahrbku Hachila proti poušti?

1Sm 26 2 Protož povstal Saul a táhl na poušť Zif, a s ním tři tisíce mužů
vybraných z Izraele, aby hledal Davida na poušti Zif.

1Sm 26 3 I položil se Saul na pahrbku Hachila, kterýž jest proti Jesimon při
cestě. David pak trváje na poušti, srozuměl, že Saul za ním přitáhl na poušť.

1Sm 26 4 Nebo poslav David špehere, vyzvěděl jistotně, že Saul přitáhl.

1Sm 26 5 Tedy vstav David, šel k místu, na němž se položil Saul s vojskem. I
spatřil David místo, na kterémž ležel Saul a Abner syn Nerův, hejtman vojska jeho. Saul pak
spal, jsa vozy otočen, lid také ležení svá měl vůkol něho.

1Sm 26 6 I mluvil David a řekl Achimelechovi Hetejskému a Abizai synu Sarvie,
bratru Joábovu, řka: Kdo sstoupí se mnou k Saulovi do ležení? Odpověděl Abizai: Já sstoupím s
tebou.

1Sm 26 7 A tak přišel David a Abizai k lidu v noci, a aj, Saul leže, spal, jsa
vozy otočen, a kopí jeho vetknuté bylo v zemi u hlavy jeho, Abner pak i lid spali vůkol něho.

1Sm 26 8 Tedy řekl Abizai Davidovi: Dáť Bůh dnes nepřítele tvého v ruku tvou.
Protož nyní, medle nechť jej probodnu pojednou kopím až do země, tak že nebude potřebí
podruhé.

1Sm 26 9 Ale David řekl k Abizai: Nezabíjej ho; nebo kdo vztáhna ruku svou na
pomazaného Hospodina, byl by bez viny?

1Sm 26 10 Řekl také David: Živť jest Hospodin, leč Hospodin raní jej, aneb den
jeho přijde, aby umřel, aneb na vojnu vytáhna, zahyne.

1Sm 26 11 Mně nedej Hospodin, abych vztáhnouti měl ruku svou na pomazaného
Hospodina. Ale nyní vezmi medle to kopí, kteréž jest u hlavy jeho, a tu číši vodnou, a
odejděme.

1Sm 26 12 I vzal David kopí a číši vodnou u hlavy Saulovy, a odešli, tak že
žádný neviděl, ani nezvěděl, ani neprocítil, ale všickni spali; nebo sen tvrdý Hospodinův
připadl byl na ně.

1Sm 26 13 A přešel David na druhou stranu, postavil se na vrchu hory zdaleka;
nebo bylo mezi nimi nemalé místo.

1Sm 26 14 I zavolal David na lid a na Abnera syna Ner, řka: Což se neozveš,
Abner? Odpovídaje pak Abner, řekl: Kdo jsi ty, kterýž voláš na krále?

1Sm 26 15 I řekl David Abnerovi: Zdaliž ty nejsi muž? A kdo jest tobě rovný v
Izraeli? Proč jsi tedy neostříhal krále, pána svého? Nebo přišel jeden z lidu, aby zabil
krále, pána tvého.

1Sm 26 16 Nenít to dobře, co jsi učinil. Živť jest Hospodin, že jste hodni
smrti, proto že neostříháte pána svého, pomazaného Hospodina. Ale nyní pohleď, kde jest kopí
královo a číše vodná, kteráž byla u hlavy jeho.

1Sm 26 17 Tedy poznal Saul hlas Davidův a řekl: Není-liž to hlas tvůj, synu můj
Davide? Odpověděl David: Jest můj hlas, pane můj králi.

1Sm 26 18 Řekl také: Proč je to, že pán můj honí služebníka svého? Nebo co jsem

učinil? A co jest zlého v ruce mé?

1Sm 26 19 Protož nyní poslyš, prosím, pane můj králi, slov služebníka svého: Jestliže tě Hospodin vzbudil proti mně, necht' zachutná oběť, pakli lidé, zlořečení jsou před Hospodinem; nebo mne vyhnali dnes, abych nemohl obcovati dědictví Hospodinovu, jako by řekli: Jdi, služ bohům cizím.

1Sm 26 20 Ale již aspoň necht' není vylita krev má na zemi bez rozsouzení Hospodinova; nebo vytáhl král Izraelský hledati blechy jedné, rovně jako by honil koroptvu na horách.

1Sm 26 21 I řekl Saul: Zhřešilt' jsem, navrátiž se, synu můj Davide. Neboť nebudu více zle činiti tobě, proto že jsi draze sobě vážil života mého dnešní den. Aj, bláznivě jsem dělal a bloudil přenáramně.

1Sm 26 22 A odpovídaje David, řekl: Teď hle kopí královo. Necht' přijde někdo z služebníků, a vezme je.

1Sm 26 23 Hospodin pak navrátiž jednomu každému za spravedlnost jeho a věrnost jeho. Daltě byl zajisté Hospodin tebe dnes v ruku mou, ale nechtělt' jsem vztáhnouti ruky své na pomazaného Hospodinova.

1Sm 26 24 A protož jakož jsem já dnes sobě draze vážil života tvého, tak budiž draze vážen život můj před Hospodinem, aby mne vysvobodil ze vsí úzkosti.

1Sm 26 25 Tedy řekl Saul Davidovi: Požehnaný jsi, synu můj Davide. Tak čině, dokážeš ctnosti, a v tom se zmocňuje, zkvetneš. V tom odšel David cestou svou, Saul také navrátil se k místu svému.

1Sm 27 1 Řekl pak David v srdci svém: Když tedyž sejdu od ruky Saulovy, nic mi lepšího není, než abych naprosto utekl do země Filistinské. I pustí o mně Saul, a nebude mne více hledati v žádných končinách Izraelských, a tak ujdu ruky jeho.

1Sm 27 2 Tedy vstav David, odebral se sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, k Achisovi synu Maoch, králi Gát.

1Sm 27 3 I bydlil David s Achisem v Gát, on i muži jeho, jeden každý s čeledí svou, David i dvě ženy jeho, Achinoam Jezreelská, a Abigail Karmelská někdy žena Nábalova.

1Sm 27 4 A když bylo oznámeno Saulovi, že utekl David do Gát, přestal ho hledati více.

1Sm 27 5 Řekl pak David Achisovi: Prosím, jestliže jsem našel milost před očima tvýma, ať mi dají místo v některém městě krajiny této, abych tam bydlil; nebo proč má bydliti služebník tvůj s tebou v městě královském?

1Sm 27 6 I dal mu Achis v ten den Sicelech, odkudž Sicelech bylo králů Judských až do dne tohoto.

1Sm 27 7 Byl pak počet dnů, v nichž bydlil David v krajině Filistinské, den a čtyři měsíce.

1Sm 27 8 I vycházel David s muži svými, vpády činíce na Gessurské a Gerzitské a Amalechitské, (nebo ti bydlili v zemi té od starodávna), kudy se chodí přes Sur až do země Egyptské.

1Sm 27 9 A hubil David krajinu tu, nenechávaje živého muže ani ženy; bral také ovce i voly, i osly i velbloudy, i šaty, a navracoval se a přicházel k Achisovi.

1Sm 27 10 A když se ptal Achis: Kam jste dnes vpadli? odpověděl David: K straně polední Judově, a k straně polední Jerachmeelově, a k straně polední Cinejského.

1Sm 27 11 Neživil pak David ani muže ani ženy, aby koho přivoditi měl do Gát; nebo myslil: Aby na nás nežalovali, řkouce: Tak učinil David. A ten obyčej jeho byl po všechny dny, dokudž zůstával v krajině Filistinské.

1Sm 27 12 I věřil Achis Davidovi, řka: Jižtě se velice zošklivil lidu svému Izraelskému, protož budeť mi za služebníka na věky.

1Sm 28 1 I stalo se za dnů těch, že Filistinští sebrali vojska svá k boji, aby bojovali s Izraelem. I řekl Achis Davidovi: Věz nepochybně, že potáhneš se mnou na vojnu, ty i muži tvoji.

1Sm 28 2 Odpověděl David Achisovi: Teprv ty poznáš, co učiní služebník tvůj. I řekl Achis Davidovi: Tout' příčinou strážným života svého tě ustanovím po všechny dny.

1Sm 28 3 (Samuel pak již byl umřel; pročť plakal ho všecken Izrael, a pochovali jej v Ráma, totiž v městě jeho. A Saul byl vyplnil věštce a hadače z země.)

1Sm 28 4 Tedy shromáždil vše se Filistinští, přitáhli a položili se u Sunem. Shromáždil i Saul všeho Izraele, a položili se v Gelboe.

1Sm 28 5 Vida pak Saul vojsko Filistinské, bál se, a uleklo se srdce jeho velmi.

1Sm 28 6 I dotazoval se Saul Hospodina, ale Hospodin neodpovídal jemu ani skrze sny, ani skrze urim, ani skrze proroky.

1Sm 28 7 Protož řekl Saul služebníkům svým: Pohleďte mi ženy mající ducha věštího, i půjdu k ní a poradím se skrze ni. Jemuž odpověděli služebníci jeho: Aj, žena mající ducha věštího v Endor.

1Sm 28 8 Tedy změniv Saul oděv, oblékl se v roucho jiné, a šel sám a dva muži s ním, a přišli k ženě té v noci. I řekl: Medle hádej mi skrze ducha věštího, a způsob to, ať ke mně vyjde ten, kohož bych jmenoval tobě.

1Sm 28 9 Ale žena řekla jemu: Aj, ty víš, co učinil Saul, kterak vyhladil věštce a hadače z země. Pročť tedy ty pokládáš osídlo duši mé, abys mne o hrdlo připravil?

1Sm 28 10 I přísáhl jí Saul skrze Hospodina, řka: Živť jest Hospodin, že nepřijde na tě trestání pro tu věc.

1Sm 28 11 Tedy řekla žena: Kohožt mám vyvéstí? Kterýž řekl: Samuele mi vyveď.
 1Sm 28 12 A když uzřela žena Samuele, zkríkla hlasem velkým, a řekla žena
 Saulovi takto: Pročež jsi mne oklamal! Nebo ty jsi Saul.
 1Sm 28 13 I řekl jí král: Neboj se. Což jsi pak viděla? Odpověděla žena Saulovi:
 Bohy jsem viděla vystupující z země.
 1Sm 28 14 Řekl jí opět: Jaký jest způsob jeho? Odpověděla jemu: Muž starý
 vystupuje a jest oděný pláštěm. Tedy srozuměl Saul, že by Samuel byl, a sehnuv se tváří k
 zemi, poklonil se jemu.
 1Sm 28 15 I řekl Samuel Saulovi: Proč mne nepokojíš, že jsi mne zavolati
 rozkázal? Odpověděl Saul: Úzkostmi sevřím jsem velice; nebo Filistinstí bojují proti mně, a
 Bůh odstoupil ode mne, a neodpovídá mi více, ani skrze proroky, ani skrze sny. Protož povolal
 jsem tě, abys mi oznámil, co bych měl činiti.
 1Sm 28 16 I řekl Samuel: Proč tedy se mne dotazuješ, poněvadž Hospodin odstoupil
 od tebe, a jest s nepřítelem tvým?
 1Sm 28 17 Učiniltě zajisté jemu Hospodin, jakož mluvil skrze mne, a odtrhl
 Hospodin království od ruky tvé, a dal je bližnímu tvému, Davidovi.
 1Sm 28 18 Nebo že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, a nevykonals hněvu
 prchlivosti jeho nad Amalechem, protož učinil tobě to dnes Hospodin.
 1Sm 28 19 Nadto vydá Hospodin i Izraele s tebou v ruku Filistinských, a zítra
 budeš ty i synové tvoji se mnou. I vojska Izraelská vydá Hospodin v ruku Filistinských.
 1Sm 28 20 I padl Saul náhle tak, jak dlouhý byl, na zem, nebo se byl ulekl
 náramně slov Samuelových. K tomu ani síly v něm nebylo, nebo nic nejedl celý ten den a celou
 tu noc.
 1Sm 28 21 Přistoupivši pak ta žena k Saulovi a uzřevši, že jest předěšen
 náramně, řekla jemu: Aj, uposlechla děvka tvá hlasu tvého, a opovážila jsem se života svého,
 že jsem uposlechla slov tvých, kteráž jsi mluvil ke mně.
 1Sm 28 22 Nyní tedy uposlechni i ty, prosím, hlasu dívky své, a položím před
 tebe kousek chleba, abys jedy a posílil se, a tak jíti mohl cestou svou.
 1Sm 28 23 Kterýž odepřel a řekl: Nebuduť jísti. I přinutili ho služebníci jeho,
 ano i ta žena, tak že uposlechl hlasu jejich, a vstav s země, sedl na lůžko.
 1Sm 28 24 Měla pak ta žena tele tučné v domě, kteréž spěšně zabila, a vzavši
 mouky, zadělala, a napekla z ní chleby přesných.
 1Sm 28 25 Potom přinesla před Saule a služebníky jeho, kteříž jedli, a vstavše v
 touž noc, odešli.
 1Sm 29 1 A tak shromáždili Filistinstí všecka vojska svá u Afeku, Izrael pak
 položil se u studnice, kteráž byla v Jezreel.
 1Sm 29 2 I táhla knížata Filistinská po stu a po tisících, David pak a muži
 jeho táhli nazad s Achisem.
 1Sm 29 3 Tedy řekla knížata Filistinská: K čemu jsou Židé tito? Odpověděl Achis
 knížatům Filistinským: Zdaliž toto není David služebník Saule, krále Izraelského, kterýž byl
 při mně dnů těchto, nýbrž těchto let, a neshledal jsem na něm ničeho ode dne, jakž odpadl od
 Saule, až do tohoto dne?
 1Sm 29 4 I rozhněvala se na něj knížata Filistinská, a řekli jemu ta knížata
 Filistinská: Odešli zase muže toho, ať se navrátí k místu svému, kteréž jsi mu ukázal, a nechť
 netáhne s námi k boji, aby se nám nepostavil za nepřítele v bitvě. Nebo čím se zalíbíti může
 pánu svému tento? Zdali ne hlavami mužů těchto?
 1Sm 29 5 Zdaliž tento není ten David, o kterémž zpívali v houfích plésajících,
 říkajíce: Porazil Saul svůj tisíc, ale David svých deset tisíců?
 1Sm 29 6 I povolal Achis Davida, a řekl jemu: Živť jest Hospodin, že jsi
 upřímný, a líbí mi se vycházení tvé i vcházení tvé se mnou do vojska. Nebo neshledal jsem na
 tobě nic zlého ode dne, v kterýž jsi přišel ke mně, až do dne tohoto, ale před očima knížat
 nejsi vzácný.
 1Sm 29 7 Protož nyní navrať se a jdi v pokoji, a nebudeš těžký v očích knížat
 Filistinských.
 1Sm 29 8 I řekl David Achisovi: Co jsem pak učinil, a co jsi shledal na
 služebníku svém ode dne, v kterýž jsem počal býti u tebe, až do tohoto dne, abych nešel a
 nebojoval proti nepřatelům pána svého krále?
 1Sm 29 9 A odpovídaje Achis, řekl Davidovi: Vímtě, že jsi vzácný před očima mýma
 jako anděl Boží, ale knížata Filistinská řekla: Nechť netáhne s námi k boji.
 1Sm 29 10 Nyní tedy vstaň tím raněji a služebníci pána tvého, kteříž přišli s
 tebou, a vstanouce tím spíše ráno, hned jakž by zasvi távalo, odejděte.
 1Sm 29 11 I vstal David, on i muži jeho, aby odšel tím raněji, a navrátil se do
 země Filistinské. Filistinstí pak táhli do Jezreel.
 1Sm 30 1 Byl pak, když se navrátil David a muži jeho do Sicelechu, den třetí,
 jakž Amalechitští byli vpád učinili k straně polední i k Sicelechu, a vyhubili Sicelech, a
 vypálili jej.
 1Sm 30 2 A zajali ženy, kteréž byly v něm. Nezabili žádného, ani malého ani
 velkého, ale szajímali a odešli cestou svou.
 1Sm 30 3 A když přišel David a muži jeho k městu, aj, vypáleno bylo ohněm, a
 ženy jejich, též synové a dcery jejich zajati byli.
 1Sm 30 4 Tedy David i lid jeho, kterýž s ním byl, pozdvihše hlasu svého,
 plakali, až již více plakatí nemohli.

1Sm 30 5 Obě také manželky Davidovy zajaty jsou, Achinoam Jezreelitská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského.

1Sm 30 6 I ssoužen jest David náramně, nebo se smlouval lid, aby ho ukamenovali, (hořkostí zajisté naplněna byla duše všeho lidu, jednoho každého pro syny jeho a pro dcery jeho). Však posilnil se David v Hospodinu Bohu svém.

1Sm 30 7 I řekl David Abiatarovi knězi, synu Achimelechovu: Medle, vezmi na sebe efod. I vzal Abiatar efod pro Davida.

1Sm 30 8 Tázał se pak David Hospodina, řka: Mám-li honiti lotříky ty? A dohoním-li se jich? I řekl jemu: Hoň, nebo se jich jistě dohoníš, a své mocně vysvobodíš.

1Sm 30 9 A tak odšel David sám i těch šest set mužů, kteříž byli s ním, přišli až ku potoku Bezor; někteří pak tu pozůstali.

1Sm 30 10 I honil je David se čtyřmi sty mužů; nebo bylo pozůstalo dvě stě mužů, kteříž ustavše, nemohli přejíti potoka Bezor.

1Sm 30 11 A nalezše muže Egyptského v poli, přivedli jej k Davidovi. I dali jemu chleba, aby pojedl; dali jemu také i vody píti.

1Sm 30 12 Dali jemu též kus hrudy fíků a dva hrozny suché. A tak pojedl a okrál zase, (nebo byl nic nejedl ani nepil tři dni a tři noci).

1Sm 30 13 Zatím řekl jemu David: Čí jsi ty? A odkud jsi? Kterýž odpověděl: Rodem jsem z Egypta, služebník muže Amalechitského, a opustil mne pán můj, proto že jsem stonal, dnes třetí den.

1Sm 30 14 Byli jsme zajisté vpád učinili k straně polední Ceretejského, a v tu stranu, kteráž jest Judova, a ku poledni, kteráž jest Kálefova, a Sicelech jsme vypálili ohněm.

1Sm 30 15 Tedy řekl jemu David: Mohl-li bys dovésti mne k těm lotříkům? Kterýž řekl: Přisáhni mi skrze Boha, že mne nezabiješ, a že mne nevydáš v ruku pána mého, a přivedu tě na ty lotříky.

1Sm 30 16 I přivedl ho. (A aj, byli se rozprostřeli po vsí té zemi, jedouce a pijíce a provyskující nade všemi kořistmi tak velikými, kteréž pobrali z země Filistinské a z země Judovy.)

1Sm 30 17 Protož bil je David od večera až do večera druhého dne, aniž kdo z nich ušel, kromě čtyř set mládenců, kteříž vsedše na velbloudy, utekli.

1Sm 30 18 A tak odjal David všecko, což byli pobrali Amalechitští; také obě ženy své vysvobodil David.

1Sm 30 19 A nezhyňulo jim nic, ani malého ani velikého, i z synů i ze dcer, i z loupeže a ze všeho, což jim vzato bylo; všecko zase David přivedl.

1Sm 30 20 Nadto szajímal David všecka stáda bravů i skotů, kteráž hnali před dobyt看 svým, a pravili: Totot jsou kořisti Davidovy.

1Sm 30 21 Přišel pak David k těm dvěma stům mužů, kteříž byli ustali, tak že nemohli jíti za Davidem, jimž byli kázali zůstatí při potoku Bezor; tedy vyšli vstříc Davidovi a lidu, kterýž byl s ním. A přistoupiv David k tomu lidu, pozdravil jich přátelsky.

1Sm 30 22 Ale všickni, což jich koli bylo zlých a bezbožných mezi těmi muži, kteříž chodili s Davidem, mluvili, řkouce: Poněvadž nešli s námi, nedáme jim z kořistí, kteréž jsme odjali, toliko každému manželku jeho a syny jeho, aby vezmouce je, odešli.

1Sm 30 23 David pak řekl: Nečiňte tak, bratří moji, s tím, což nám dal Hospodin, kterýž nás ostríhal a dal vojsko, jenž vytáhl proti nám, v ruku naši.

1Sm 30 24 A kdož vás uposlechne v té věci? Nebo jakýž bude díl toho, kterýž vyšel k bitvě, takovýž bude díl i toho, kterýž hlídal břemen; rovně se dělití budou.

1Sm 30 25 A tak bývalo od toho dne i potom, nebo to za právo a obyčej uložil v Izraeli až do tohoto dne.

1Sm 30 26 A když přišel David do Sicelechu, poslal z těch kořistí starším Juda, přátelům svým, řka: Teď máte dar z loupeží nepřatel Hospodinových.

1Sm 30 27 Těm, kteříž byli v Bethel, a kteříž v Rámat ku poledni, a kteříž byli v Jeter;

1Sm 30 28 Těž kteříž v Aroer, a kteříž v Sefama, a kteříž v Estemo;

1Sm 30 29 A kteříž v Rachal, a kteříž v městech Jerachmeelových, a kteříž v městech Cinejského;

1Sm 30 30 I těm, kteříž v Horma, a kteříž v Korasan, a kteříž v Atach;

1Sm 30 31 A kteříž byli v Hebronu, i po všech místech, na nichž býval David s lidem svým.

1Sm 31 1 A tak potýkali se Filistinští s Izraelem. Muži pak Izraelští utíkali před Filistinskými a padli, zbiti jsouce na hoře Gelboe.

1Sm 31 2 I stihali Filistinští Saule a syny jeho, a zabili Filistinští Jonatu a Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy.

1Sm 31 3 Když se pak zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci, muži s luky; i postřelen jest velmi od těch střelců.

1Sm 31 4 I řekl Saul oděnci svému: Vytrhni meč svůj a probodni mne jím, aby přijdouce ti neobřezanci, neprobodli mne, a neučinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděnc jeho, nebo se bál velmi. A pochytilv Saul meč, nalehl na něj.

1Sm 31 5 Tedy vida oděnc jeho, že umřel Saul, nalehl i on na meč svůj a umřel s ním.

1Sm 31 6 A tak umřel Saul a tři synové jeho, a oděnc jeho, ano i všickni muži jeho v ten den spolu.

1Sm 31 7 Když pak uzřeli synové Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím, a kteříž bydlili za Jordánem, že zutíkali muži Izraelští, nadto že Saul i synové jeho zahynuli, opustivše města, také utíkali. I přišli Filistinští a bydlili v nich.

1Sm 31 8 A když bylo nazejtří, přišli Filistinští, aby zloupili pobité; i našli Saule a tři syny jeho ležící na hoře Gelboe.

1Sm 31 9 I stali hlavu jeho a svlékli odění jeho, a poslali po zemi Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo v chrámě modl jejich i lidu.

1Sm 31 10 I složili odění jeho v chrámě Astarot, tělo pak jeho přibili na zdi Betsan.

1Sm 31 11 Tedy uslyšavše o tom obyvatelé Jábés Galád, co učinili Filistinští Saulovi,

1Sm 31 12 Zdvihli se všickni muži silní, a jdouce celou noc, sňali tělo Saulovo i těla synů jeho se zdi Betsanské; a když se navrátili do Jábés, spálili je tam.

1Sm 31 13 A vzavše kosti jejich, pochovali je pod stromem v Jábés, a postili se sedm dní.

2Sm 1 1 Stalo se pak po smrti Saulově, když se navrátil David od porážky Amalechitských, že pobyl v Sicelechu za dva dni.

2Sm 1 2 A aj, dne třetího přišel jeden z vojska Saulova, maje roucho roztržené a prach na hlavě své. kterýž když přišel k Davidovi, padl na zemi a poklonil se.

2Sm 1 3 I řekl jemu David: Odkud jdeš? Jemuž odpověděl: Z vojska Izraelského utekl jsem.

2Sm 1 4 opět řekl jemu David: Cože se stalo? Medle, pověz mi. kterýž odpověděl: To, že utekl lid z boje, a množství lidu padlo a zbito jest; též i Saul i Jonata syn jeho zbiti jsou.

2Sm 1 5 Řekl ještě David mládenci, kterýž mu to oznámil: Kterak ty víš, že umřel Saul i Jonata syn jeho?

2Sm 1 6 Odpověděl mládenec, kterýž to oznamoval jemu: Náhodou přišel jsem na horu Gelboe, a aj, Saul nalehl byl na kopí své, a vozové i jezdci postihali ho.

2Sm 1 7 Kterýžto ohlédnu se zpátkem, uzřel mne a zavolał na mne. I řekl jsem: Aj, teď jsem.

2Sm 1 8 Tedy řekl mi: Kdo jsi ty? Odpověděl jsem jemu: Amalechitský jsem.

2Sm 1 9 I řekl mi: Přistup medle sem a zabíj mne, nebo mne obklíčila úzkost, a ještě všechna duše má jest ve mně.

2Sm 1 10 Protož stojte nad ním, zabil jsem ho, nebo jsem věděl, že nebude živ po svém pádu. A vzal jsem korunu, kteráž byla na hlavě jeho, i záponu, kteráž byla na rameni jeho, a teď jsem to přinesl ku pánu svému.

2Sm 1 11 Tedy David uchytil roucho své, roztrhl je; tolikéž i všickni muži, kteříž s ním byli.

2Sm 1 12 A nesouce smutek, plakali a postili se až do večera pro Saule a pro Jonatu syna jeho, i pro lid Hospodinův a pro dům Izraelský, že padli od meče.

2Sm 1 13 Řekl pak David mládenci, kterýž mu to oznámil: Odkud jsi ty?

2Sm 1 14 Odpověděl: Syn muže příchozího Amalechitského jsem.

2Sm 1 15 Opět mu řekl David: Kterak jsi směl vztáhnouti ruku svou, abys zahubil pomazaného Hospodínova?

2Sm 1 16 A zavolał David jednoho z mládenců, řekl jemu: Přistoupě, oboř se na něj. kterýžto udeřil ho, tak že umřel.

2Sm 1 17 I řekl jemu David: Krev tvá budiž na hlavu tvou, neboť jsou ústa tvá svědčila na tebe, řkouce: Já jsem zabil pomazaného Hospodínova.

2Sm 1 18 Tedy nařikal David nařikáním tímto nad Saulem a nad Jonatou synem jeho,

2Sm 1 19 (Příkázav však, aby synové Judovi učení byli stříletí z luku, jakož psáno v knize Upřímného.):

2Sm 1 20 Ó krásu Izraelská, na výsostech tvých zranění, jakť jsou padli udatní!

2Sm 1 21 Neoznamuj te v Gát, ani toho ohlašujte na ulicích Aškalon, aby se neveselily dcery Filistinských, a neplésaly dcery neobřezaných.

2Sm 1 22 Ó hory Gelboe, ani rosa, ani déšť nespadej na vás, ani tu buď pole úrodné; nebo tam jest povržen štít udatných, štít Saulův, jako by nebyl pomazán olejem.

2Sm 1 23 Od krve raněných a od tuku udatných lučiště Jonatovo nikdy zpět neodskočilo, a meč Saulův nenavracoval se prázdný.

2Sm 1 24 Saul a Jonata milí a utěšení v životě svém, také při smrti své nejsou rozloučení. Nad orlice bystřejší, nad lvy silnější byli.

2Sm 1 25 Dcery Izraelské, plačte Saule, kterýž vás odíval červcem dvakrát barveným rozkošně, kterýž dával ozdoby zlaté na roucha vaše.

2Sm 1 26 Ach, jakť jsou padli udatní u prostřed boje? Jonata na výsostech tvých zabit jest.

2Sm 1 27 Velice jsem po tobě teskliv, bratře můj Jonato. Byl jsi mi příjemný náramně; vzácnější u mne byla milost tvá nežli milost žen.

2Sm 2 1 Ach, jakť jsou padli udatní, a zahynula odění válečná.

2Sm 2 1 I stalo se potom, že se David tázal Hospodína, řka: Mám-li jíti do některého města Judského? Jemuž odpověděl Hospodin: Jdi. I řekl David: Kam mám jíti?

2Sm 2 2 Odpověděl: Do Hebronu.

2Sm 2 2 A protož bral se tam David, ano i obě manželky jeho, Achinoam

Jezreelská, a Abigail žena někdy Nábale Karmelského.

2Sm 2 3 Muže také své, kteříž s ním byli, pojal David, jednoho každého s čeledí jeho, a bydlili v městech Hebronských.

2Sm 2 4 I přišli muži Judští, a pomazali tam Davida za krále nad domem Judským. Oznamili také Davidovi, řkouce: Muži Jábes Galád, oni pochovali Saule.

2Sm 2 5 Tedy poslav David posly k mužům Jábes Galád, řekl jim: Požehnání jste vy před Hospodinem, že jste učinili to milosrdenství pánu svému Saulovi, pochovavše ho.

2Sm 2 6 Protož nyní učiníš s vámi Hospodin milosrdenství a pravdu; ano i jáť s vámi učiním milost, kteříž jste to učinili.

2Sm 2 7 A tak tedy posilňtež rukou svých a buďtež stateční; nebo ať umřel pán váš Saul, však již mne pomazali dům Judův za krále nad sebou.

2Sm 2 8 Abner pak syn Nerův, hejtman vojska Saulova, vzal Izbozeta syna Saulova a uvedl ho do Mahanaim.

2Sm 2 9 A ustavil ho králem nad Galád a nad Assur, a nad Jezreel, a nad Efraimem, a nad Beniaminem, i nade vším Izraelem.

2Sm 2 10 Ve čtyřicítí letech byl Izbozet syn Saulův, když počal kralovati nad Izraelem, a kraloval dvě léta. (Toliko dům Judův přídržel se Davida.

2Sm 2 11 A byl počet dnů, v nichž byl David králem v Hebronu nad domem Judovým, sedm let a šest měsíců.)

2Sm 2 12 Potom vytáhl Abner syn Nerův, a služebníci Izbozeta syna Saulova z Mahanaim do Gabaon.

2Sm 2 13 Joáb také syn Sarvie a služebníci Davidovi vytáhše, potkali se s nimi právě u rybníka Gabaon. I pozůstali tito u rybníka s strany jedné, oni pak u rybníka s druhé strany.

2Sm 2 14 Tedy řekl Abner Joábovi: Necht' vystoupí nyní mládenci a pohrají před námi. I řekl Joáb: Necht' vystoupí.

2Sm 2 15 A tak vystoupili a vyšli v rovném počtu, dvanácte z Beniamina, z strany Izbozeta syna Saulova, a dvanácte z služebníků Davidových.

2Sm 2 16 Kterížto ujavše jeden každý za hlavu bližního svého, vrazil meč svůj v bok tovaryše svého, i padli spolu. Protož nazváno jest místo to Helkat Hassurim, a jest v Gabaon.

2Sm 2 17 I byla bitva velmi veliká v ten den, a poražen jest Abner i muži Izraelští od služebníků Davidových.

2Sm 2 18 Byli tu také tři synové Sarvie: Joáb, Abizai a Azael. Azael pak byl čerstvý na nohy své jako srna v poli.

2Sm 2 19 I honil Azael Abnera, a neuhnul se na pravo ani na levo, běže za Abnerem.

2Sm 2 20 Ohlédl se pak Abner zpátkem a řekl: Ty-li jsi Azael? Odpověděl: Jsem.

2Sm 2 21 Tedy řekl mu Abner: Uchyl se na pravo aneb na levo, a jmi sobě jednoho z mládenců těch, a vezmi sobě kořisti jeho. Ale nechtěl Azael uchýliti se od něho.

2Sm 2 22 Ještě znovu Abner řekl Azaelovi: Uchyl se ode mne, sic jinak přirazím tě až k zemi, a jak bych směl pohleděti na Joába bratra tvého?

2Sm 2 23 Když pak nechtěl ustoupiti, uhodil ho Abner kopím pod páté žebro, tak že vyniklo kopí hřbetem jeho; a padl tu na tom místě, na kterémž i umřel. A kdožkoli přicházeli k místu, na němž padl Azael a umřel, zastavovali se.

2Sm 2 24 Ale Joáb a Abizai honili Abnera. Slunce pak již bylo zapadlo, když oni přišli ku pahrbku Amma, jenž jest naproti Giach, cestou k poušti Gabaon.

2Sm 2 25 Tedy sešli se synové Beniamin za Abnerem, a jsouce spolu v houfu, postavili se na vrchu pahrbku jednoho.

2Sm 2 26 Odkudž zavolał Abner na Joába, řka: Zdaliž bez přestání sžíratí bude meč tvůj? Nevíš-liž, že hořkost bývá naposledy? Dokudž tedy nerozkážeš lidu navrátiti se od honění bratrů svých?

2Sm 2 27 I řekl Joáb: Živť jest Bůh, že kdybys byl nemluvil, hned ráno byl by odšel lid, jeden každý nechaje honění bratra svého.

2Sm 2 28 Tedy zatroubil Joáb v troubu, a zastavil se všecken lid, a nehonili více Izraele, aniž více bojovali.

2Sm 2 29 A tak Abner i lid jeho šli přes pole celou tu noc, a přepravili se přes Jordán, a prošeďše všecku Betoron, přišli do Mahanaim.

2Sm 2 30 Ale Joáb navrátiv se od honění Abnera, shromáždil všecken lid, a nedostávalo se z služebníků Davidových devatenácti mužů a Azaele.

2Sm 2 31 Služebníci pak Davidovi zbili z Beniaminských a z mužů Abnerových tři sta a šedesáte mužů, kteříž tu zahynuli.

2Sm 2 32 A vzavše Azaele, pohřbili jej v hrobě otce jeho, kterýž byl v Betlémě. Potom šli celou tu noc Joáb a muži jeho; i rozednilo se, když přicházeli do Hebronu.

2Sm 3 1 I trvala dlouho válka mezi domem Saulovým a domem Davidovým. David pak čím dále tím více se silil, ale dům Saulův čím dále tím se více umenšoval.

2Sm 3 2 I zrodili se Davidovi synové v Hebronu, z nichž prvorozený jeho byl Amnon z Achinoam Jezreelské;

2Sm 3 3 A druhý po něm Cheleab z Abigail, ženy někdy Nábale Karmelského; třetí pak Absolon, syn z Maachy dcery Tolmai krále Gessur;

2Sm 3 4 A čtvrtý Adoniáš syn Haggit, a pátý Sefatiáš syn Abitál;

2Sm 3 5 Šestý pak Jetram z Egly manželky Davidovy. Ti se zrodili Davidovi v

Hebronu.

- 2Sm 3 6 I stalo se, když byla válka mezi domem Saulovým a mezi domem Davidovým, a Abner statečně zastával domu Saulova,
- 2Sm 3 7 (Měl pak byl Saul ženu, jejíž jméno bylo Rizpa, dcera Aja), že řekl Izbozet Abnerovi: I proč jsi všel k ženě otce mého?
- 2Sm 3 8 Tedy rozhněvav se Abner velmi pro slova Izbozetova, řekl: I zdali já jsem psí hlava, kterýž jsem proti Judovi dnes učinil milosrdenství s domem Saule otce tvého, s bratřími jeho i příbuznými jeho, a nevydal jsem tě v ruku Davidovu, a však vyhledáváš na mně dnes nepravosti té ženy.
- 2Sm 3 9 Toto učiní Bůh Abnerovi a toto mu přidej, jestliže nedopomohu k tomu Davidovi, jakož jemu přísáhl Hospodin,
- 2Sm 3 10 Aby přeneseno bylo království od domu Saulova, a upevněn byl trůn Davidův nad Izraelem i nad Judou, od Dan až do Bersabé.
- 2Sm 3 11 A nemohl k tomu nic více odpovědět Abnerovi, proto že se ho bál.
- 2Sm 3 12 A tak poslal Abner posly k Davidovi na místě svém, řka: Čí jest země? A aby řekli: Učiní smlouvu se mnou, a aj, ruka má bude s tebou, abych obrátil k tobě všecken Izrael.
- 2Sm 3 13 Jemuž odpověděl: Dobře. Ját učiním s tebou smlouvu, a však jedné věci od tebe žádám, totiž, abys neviděl tváři mé, leč prvé dáš přivésti Míkol dceru Saulovu, když bys chtěl přijít, abys viděl tvář mou.
- 2Sm 3 14 I poslal David posly k Izbozetovi synu Saulovu, aby řekli: Dej mi ženu mou Míkol, kterouž jsem sobě zasnoubil ve stu obřizek Filistinských.
- 2Sm 3 15 Poslav tedy Izbozet, vzal ji od muže Faltiele syna Lais.
- 2Sm 3 16 Šel pak s ní muž její, a jda za ní až do Bahurim, plakal. Tedy řekl jemu Abner: Jdi, navrať se zase. I navrátil se.
- 2Sm 3 17 Potom Abner učinil řeč k starším Izraelským, řka: Předešle stáli jste o to, aby David byl králem nad vámi.
- 2Sm 3 18 Protož nyní vykonejtež to; neboť jest Hospodin mluvil o Davidovi, řka: Skrze ruku Davida služebníka svého vysvobodím lid svůj Izraelský z ruky Filistinských, a z ruky všech nepřátel jeho.
- 2Sm 3 19 To též mluvil Abner i k Beniaminským. Potom odšel Abner, aby mluvil k Davidovi v Hebronu všecko, což se za dobré vidělo Izraelovi a všemu domu Benjamin.
- 2Sm 3 20 Když tedy přišel Abner k Davidovi do Hebronu a s ním dvadecet mužů, učinil David Abnerovi i mužům, kteříž s ním byli, hody.
- 2Sm 3 21 I řekl Abner Davidovi: Vstanu a půjdu, abych shromáždil ku pánu svému králi všecken lid Izraelský, kteříž vejdu s tebou v smlouvu, a budeš kralovati nade všemi, jakož toho žádá duše tvá. I propustil David Abnera, kterýž odšel v pokoji.
- 2Sm 3 22 A aj, služebníci Davidovi a Joáb vraceli se z vojny, kořisti veliké s sebou nesouce. Ale Abnera již nebylo s Davidem v Hebronu, nebo byl ho propustil, a již odšel v pokoji.
- 2Sm 3 23 Joáb tedy i všecko vojsko, kteréž bylo s ním, přišli tam. I oznámili Joábovi, řkouce: Byl zde Abner syn Nerův u krále, ale propustil jej, a odšel v pokoji.
- 2Sm 3 24 Protož všed Joáb k králi, řekl: Co jsi učinil? Aj, přišel byl Abner k tobě; proč jsi ho pustil, aby zase odšel?
- 2Sm 3 25 Znáš Abnera syna Nerova. Proto, aby podvedl tebe, přišel, a aby vyšpehoval vycházení tvé i vcházení tvé, a zvěděl všecko, co ty činíš.
- 2Sm 3 26 Tedy vyšed Joáb od Davida, poslal posly za Abnerem, kteříž ho přivedli zase od čisterny Sírach, o čemž David nic nevěděl.
- 2Sm 3 27 A když se navrátil Abner do Hebronu, uvedl ho Joáb do prostřed brány, aby s ním mluvil tiše. I uderil ho v páté žebro, a umřel pro krev Azaele bratra jeho.
- 2Sm 3 28 To když potom David uslyšel, řekl: Čist jsem já i království mé před Hospodinem až na věky od krve Abnera syna Nerova.
- 2Sm 3 29 Nechat přijde na hlavu Joábovu i na všecken dům otce jeho, a necht není prázden dům Joábův toho, jenž by trpěl tok, aneb malomocného a na hůl se podpírajícího, aneb padajícího od meče a nemajícího chleba.
- 2Sm 3 30 A tak Joáb a Abizai bratr jeho zamordovali Abnera, proto že byl zabil Azaele bratra jejich v Gabaon v bitvě.
- 2Sm 3 31 I řekl David Joábovi a ke všemu lidu, kterýž byl s ním: Roztrhněte roucha svá, a přepašte se pytli, a plačte před Abnerem. Král pak David šel za márami.
- 2Sm 3 32 A když pochovávali Abnera v Hebronu, pozdvih král hlasu svého, plakal nad hrobem Abnerovým, plakal také všecken lid.
- 2Sm 3 33 V tom nařikaje král pro Abnera, řekl: Tak-liž jest měl umřít Abner, jako umírá nějaký ničemný člověk?
- 2Sm 3 34 Ruce tvé nebyly svázaný a nohy tvé měděnými poutami nebyly sevřeny, ale padl jsi jako ten, kdož padá od lidí nešlechetných. Tedy ještě více všecken lid plakal nad ním.
- 2Sm 3 35 Potom přišel všecken lid, a měli k tomu Davida, aby jedl chléb ještě záhy. Ale David přísáhl, řka: Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, jestliže prvé, než slunce zapadne, okusím chleba aneb čehokolí jiného.
- 2Sm 3 36 Což když poznal všecken lid, líbilo se jim to; a všecko, což činil král, líbilo se všemu lidu.
- 2Sm 3 37 I poznal všecken lid a všecken Izrael v ten den, že nepošlo to od

krále, aby zabili Abnera syna Nerova.
2Sm 3 38 Řekl pak král služebníkům svým: Nevíte-liž, že kníže, a veliké, padlo dnes v Izraeli?
2Sm 3 39 A já ještě nyní mdlý jsem, jakožto pomazaný král, muži pak tito, synové Sarvie, jsou mi nepovolení. Odplatíž Hospodin tomu, kdož zle činí, vedlé zlosti jeho.
2Sm 4 1 A když uslyšel Izbozet syn Saulův, že umřel Abner v Hebronu, zemdlely ruce jeho, a všecken lid Izrael byl předěšen.
2Sm 4 2 Měl pak syn Saulův dva muže hejtmany nad dráby, jméno jednoho Baana, a jméno druhého Rechab, synové Remmona Berotského z synů Benjamin; nebo i Berot počítá se v Beniaminovi.
2Sm 4 3 Utekli pak byli Berotští do Gittaim, a byli tam pohostinu až do toho dne.
2Sm 4 4 Měl také byl Jonata syn Saulův syna chromého na nohy, (nebo když byl v pěti letech a přišla pověst o Saulovi a Jonatovi z Jezreele, vzavši ho chůva jeho, utíkala, a když pospíchala utíkající, on upadl a okulhavěl), jehož jméno Mifibozet.
2Sm 4 5 A odšedše synové Remmona Berotského, Rechab a Baana, vešli o poledni do domu Izbozetova. On pak spal na lůžku poledním.
2Sm 4 6 A aj, když vešli až do domu, jako by bráti měli obilé, ranili ho v páté žebro, Rechab a Baana bratr jeho, a utekli.
2Sm 4 7 Nebo když byli vešli do domu, a on spal na lůžku svém v pokojíku svém, kdež lehal, probodli jej a zabili, a stavše hlavu jeho, vzali ji, a šli cestou po pustinách celou tu noc.
2Sm 4 8 I přinesli hlavu Izbozetovu k Davidovi do Hebronu a řekli králi: Aj, hlava Izbozeta syna Saulova, nepřítele tvého, kterýž hledal bezživotí tvého. Hle, pomstil dnes Hospodin pána mého krále nad Saulem i semenem jeho.
2Sm 4 9 Tedy odpovídaje David Rechabovi a Baanovi bratru jeho, synům Remmona Berotského, řekl jim: Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všech úzkostí,
2Sm 4 10 Kdyžť jsem toho, kterýž mi oznámil, řka: Aj, Saul zahynul, (ješto se jemu zdálo, že veselé noviny zvěstuje), vzal a zabil jsem ho v Sicelechu, jemuž se zdálo, že ho budu darovati za poselství:
2Sm 4 11 Čím pak více lidi bezbožné, kteříž zamordovali muže spravedlivého v domě jeho na ložci jeho? A nyní, zdaliž nebudu vyhledávati krve jeho z ruky vaší, a nevyhladím vás z země?
2Sm 4 12 I rozkázal David služebníkům, aby je zbili. I zutínali jim ruce i nohy jejich, a pověsili u rybníka při Hebronu. Hlavu pak Izbozetovu vzavše, pochovali v hrobě Abnerově v Hebronu.
2Sm 5 1 Tehdy přišla všechna pokolení Izraelská k Davidovi do Hebronu, a mluvili, řkouce: Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme.
2Sm 5 2 A předešlých časů, když byl Saul králem nad námi, ty jsi vyvodil i zase přivodil lid Izraelský. A nadto řekl Hospodin tobě: Ty pásti budeš lid můj Izraelský, a ty budeš vývoda nad Izraelem.
2Sm 5 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a učinil s nimi král David smlouvu v Hebronu před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem.
2Sm 5 4 Ve třicetiletých letech byl David, když počal královati, a kraloval čtyřiceti let.
2Sm 5 5 V Hebronu kraloval nad Judou sedm let a šest měsíců, a v Jeruzalémě kraloval třiceti a tři léta nade vším Izraelem a Judou.
2Sm 5 6 Táhl pak král s lidem svým k Jeruzalému proti Jebuzejskému, obyvateli té země; kterýž mluvil Davidovi, řka: Nevejdeš sem, leč odejmeš slepé a kulhavé, pravíce: Nevejdeť sem David.
2Sm 5 7 A však vzal David hrad Sion, totť jest město Davidovo.
2Sm 5 8 Nebo řekl David v ten den: Kdož by koli porazil Jebuzea, a zlezl by žlaby jeho, a pobil by ty slepé i chromé, kteréž má v nenávisti duše Davídova, knížetem bude. Protož pravili: Slepý a kulhavý nevejde do toho domu.
2Sm 5 9 I bydlil David na tom hradě, a nazval jej městem Davidovým; nebo vystavěl je David vůkol od Mello až do vnitřku.
2Sm 5 10 A tak David čím dále tím více prospíval a rostl, Hospodin zajisté, Bůh zástupů, byl s ním.
2Sm 5 11 Poslal také Chíram král Tyrský posly k Davidovi a dříví cedrového, i tesaře, kameníky a zedníky umělé, kteříž vystavěli dům Davidovi.
2Sm 5 12 I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský.
2Sm 5 13 Nabral pak sobě David ještě více ženin i žen z Jeruzaléma, když byl přišel z Hebronu, a naplodilo se Davidovi ještě více synů a dcer.
2Sm 5 14 A tato jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun;
2Sm 5 15 Též Ibchar a Elisua, a Nefeg a Jafia;
2Sm 5 16 A Elisama a Eliada a Elifelet.
2Sm 5 17 Uslyšavše pak Filistinští, že pomazali Davida za krále nad Izraelem, vytáhli všickni Filistinští hledati ho. Což když zvěděl David, sstoupil na místo hrazené.
2Sm 5 18 Protož Filistinští přitáhše, položili se v údolí Refaim.
2Sm 5 19 Tedy tázal se David Hospodina, řka: Potáhnu-li proti Filistinským?

Vydáš-li je v ruku mou? Odpověděl Hospodin Davidovi: Táhní, neboť vydám jistotně Filistinské v ruku tvou.

2Sm 5 20 I přitáhl David do Balperazim, a porazil je tam, a řekl: Protrhlť jest Hospodin nepřátele mé přede mnou, jako vody protrhují břehy. Protož nazval jméno místa toho Balperazim.

2Sm 5 21 Nebo zanechali tu rytin svých, kteréž pobral David i muži jeho.

2Sm 5 22 Opět znovu vytáhli Filistinstí, a rozprostřeli se v údolí Refaim.

2Sm 5 23 I tázal se David Hospodina. Kterýž odpověděl: Netáhní, ale obejda je po zadu, teprv dotřeš na ně naproti moruším.

2Sm 5 24 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, hneš se také; nebo tehdyž vyjde Hospodin před tebou, aby zbil vojska Filistinských.

2Sm 5 25 I učinil David tak, jakž mu přikázal Hospodin, a porazil Filistinské od Gabaa, až kudy se jde do Gázer.

2Sm 6 1 Tedy sebral opět David výborného lidu z Izraele třidceti tisíc.

2Sm 6 2 A vstav, šel David i všecken lid, kterýž byl s ním, z Bála Judova, aby přinesli odtud truhlu Boží, při kteréž se vyzývá jméno, jméno Hospodina zástupů, sedícího nad cherubíny.

2Sm 6 3 I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku. Uza pak a Achio, synové Abinadabovi, spravovali ten vůz nový.

2Sm 6 4 A tak vzali ji z domu Abinadabova, kterýž byl na pahrbku, jdouce s truhlou Boží; Achio pak šel před truhlou.

2Sm 6 5 Ale David i všecken dům Izraelský hrali před Hospodinem na všelijaké nástroje z dříví cedrového, totiž na harfy, loutny, bubny, husličky, a na cymbály.

2Sm 6 6 A když přišli k humnu Náchonovu, vztáhl ruku svou Uza k truhle Boží a pozdržel jí, nebo uchýlili se volově.

2Sm 6 7 Protož rozhněval se Hospodin na Uzu, a zabil ho Bůh pro neprozřetelnost; i umřel tu u truhly Boží.

2Sm 6 8 Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazváno to místo Peres Uza až do tohoto dne.

2Sm 6 9 A boje se David Hospodina v ten den, řekl: Kterakž má vjíti ke mně truhla Hospodinova?

2Sm 6 10 Pročež David nechtěl přenést k sobě truhly Hospodinovy do města svého, ale způsobil to, aby se obrátila do domu Obededoma Gittejského.

2Sm 6 11 I pobyla truhla Hospodinova v domě Obededoma Gittejského za tři měsíce, a požehnal Hospodin Obededomovi i všemu domu jeho.

2Sm 6 12 V tom povědino jest králi Davidovi, že požehnal Hospodin domu Obededomovu i všemu, což má, pro truhlu Boží. Tedy odšed David, přenesl truhlu Boží z domu Obededomova do města Davidova s veselím.

2Sm 6 13 A když poodešli ti, kteříž nesli truhlu Hospodinovu, na šest kroků, obětoval voly a tučný dobytek.

2Sm 6 14 David pak poskakoval ze vsí síly před Hospodinem, a byl oblečen David v efod lněný.

2Sm 6 15 A tak David i všecken dům Izraelský provázeli truhlu Hospodinovu s plésáním a zvukem trouby.

2Sm 6 16 Stalo se pak, když truhla Hospodinova vcházela do města Davidova, že Míkol dcera Saulova vyhlídala z okna, a viduci krále Davida plésajícího a poskakujícího před Hospodinem, pohrdla jím v srdci svém.

2Sm 6 17 A když přinesli truhlu Hospodinovu, postavili ji na místě jejím u prostřed stanu, kterýž jí byl David rozbil; a obětoval David před Hospodinem oběti zápalné i pokojné.

2Sm 6 18 Zatím když přestal David obětovati obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jméno Hospodina zástupů.

2Sm 6 19 Dal také všemu lidu a všemu množství Izraelskému, od muže až do ženy, jednomu každému jeden pecník chleba a kus masa, a vína láhvi jednu. I odšel všecken lid, jeden každý do domu svého.

2Sm 6 20 Potom navracoval se David, aby dal požehnání domu svému. I vyšla Míkol dcera Saulova vstříc Davidovi, a řekla: Jak slavný byl dnes král Izraelský, kterýž se odkrýval dnes před děvkami služebníků svých, tak jako se odkrývá jeden z lehkomyšlných!

2Sm 6 21 I řekl David k Míkol: Před Hospodinem, (kterýž mne vyvolil nad otce tvého a nad všecken dům jeho, přikázav mi, abych byl vývodou lidu Hospodinova, totiž Izraele), plésal jsem a plésati budu před Hospodinem.

2Sm 6 22 Anobřž čím se ještě více opovrhu nežli tuto, a ponížím se u sebe sám, tím i u těch děvek, o nichž jsi mluvila, i u těch, pravím, slavnější budu.

2Sm 6 23 Protož Míkol dcera Saulova neměla žádného plodu až do dne smrti své.

2Sm 7 1 I stalo se, že když král seděl v domě svém, a Hospodin jemu dal odpočinutí vůkol přede všemi nepřátele jeho,

2Sm 7 2 Řekl král Nátanovi proroku: Pohleď medle, já bydlím v domě cedrovém, truhla pak Boží přebývá mezi kortýnami.

2Sm 7 3 I dí Nátan králi: Cožkoli jest v srdci tvém, jdi, učiň, nebo Hospodin s tebou jest.

2Sm 7 4 Potom té noci stalo se slovo Hospodinovo k Nátanovi, řkoucí:

2Sm 7 5 Jdi a pověz služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin: Zdaliž ty

mi stavěti budeš dům, v kterémž bych přebýval?

2Sm 7 6 Poněvadž jsem nebydlil v domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské z Egypta, až do dne tohoto, ale přecházel jsem s stánkem a příbytkem sem i tam.

2Sm 7 7 Nadto kudyž jsem koli chodil se všechněmi syny Izraelskými, zdali jsem jedno slovo řekl kterému z soudců Izraelských, kterémuž jsem přikázal pásti lid svůj Izraelský, řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového?

2Sm 7 8 Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Jáť jsem tě vzal z ovčince od stáda, abys byl vývodou lidu mého Izraelského.

2Sm 7 9 A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obracel; všecky také nepřátely tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinil jsem tobě jméno veliké, jako jméno vyvýšených na zemi.

2Sm 7 10 Způsobím tolikéž místo lidu svému Izraelskému, a vstúpím jej, a bydliti bude v místě svém a nepohne se více, aniž ho budou více trápit lidé nešlechtní jako prvé,

2Sm 7 11 Hned od toho dne, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem teď dal odpočinutí tobě přede všemi nepřátely tvými. Přesto oznamujet Hospodin, že on sám tobě dům vzdělá.

2Sm 7 12 Když se vyplní dnové tvoji, a usneš s otci svými, vzbudím símě tvé po tobě, kteréž vyjde z života tvého, a utvrdím království jeho.

2Sm 7 13 Onť ustaví dům jménu mému, a já utvrdím trůn království jeho až na věky.

2Sm 7 14 Já budu jemu otcem, a on mi bude synem. Kterýž když zhřeší, trestati ho budu metlou lidskou a ranami synů lidských.

2Sm 7 15 Ale milosrdenství mé nebude odjato od něho, tak jako jsem je odjal od Saule, kteréhož jsem zahnal od tváří tvé.

2Sm 7 16 A tak utvrzen bude dům tvůj a království tvé až na věky před tebou, a trůn tvůj bude stálý až na věky.

2Sm 7 17 Vedlé všech slov těchto, a podlé všeho vidění tohoto, tak mluvil Nátan Davidovi.

2Sm 7 18 Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem a řekl: Kdo jsem já, Panovníče Hospodine, a jaký jest dům můj, že jsi mne přivedl v ta místa.

2Sm 7 19 Nýbrž ještěť se to málo vidělo, Panovníče Hospodine, že jsi také mluvil i o domu služebníka svého na dlouhé časy, ješto jest to povaha lidská, Panovníče Hospodine.

2Sm 7 20 Ale což již více má mluvit David před tebou? Však ty znáš služebníka svého, Panovníče Hospodine.

2Sm 7 21 Pro slovo své a podlé srdce svého činíš všecky tyto věci veliké, v známost je uvodě služebníku svému.

2Sm 7 22 (Protož zveleben jsi Hospodine Bože, nebo není tobě rovného, anobrž není žádného Boha kromě tebe), podlé toho všeho, jakž jsme slychali ušima svými.

2Sm 7 23 Kdo tedy jest jako lid tvůj, jako Izrael, který národ na zemi, jehož by Bůh šel, aby jej sobě vykoupil za lid, a dobyl sobě jména, a učinil tobě, ó Izraeli, tyto veliké věci a hrozné v zemi tvé, před obličejem lidu svého, kterýž jsi sobě vysvobodil z Egypta, z pohanstva bohů jejich?

2Sm 7 24 A vzdělal jsi sobě lid svůj Izraelský, sobě v lid až na věky, a protož, Hospodine, jsi jejich Bohem.

2Sm 7 25 Nyní tedy, Hospodine Bože, slovo to, jímž jsi se zamluvil služebníku svému a domu jeho, naplniž je až na věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil,

2Sm 7 26 Tak aby zvelebováno bylo jméno tvé až na věky, když se říkati bude: Hospodin zástupů jest Bůh nad Izraelem, a dům služebníka tvého Davida aby byl stálý před obličejem tvým.

2Sm 7 27 Nebo ty, Hospodine zástupů, Bože Izraelský, zjevil jsi mně služebníku svému, řka: Dům ustavím tobě. Protož usoudil služebník tvůj v srdci svém, aby se modlil tobě modlitbou touto.

2Sm 7 28 A tak již, Panovníče Hospodine, ty sám jsi Bůh, a slova tvá jsou pravda, jimiž jsi zaslíbil služebníku svému dobré věci tyto.

2Sm 7 29 Již tedy rač požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky před obličejem tvým. Nebo ty jsi, Hospodine Bože, mluvil, že požehnáním tvým požehnán bude dům služebníka tvého na věky.

2Sm 8 1 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdli je; i vzal David Meteg Amma z ruky Filistinských.

2Sm 8 2 Porazil také Moábské a změřil je provazcem, na zemi je rozprostíraje; a odměřil jich dva provazce k zbití a celý provazec k živění. I učinění jsou Moábští Davidovi služebníci, a dávali jemu plat.

2Sm 8 3 Porazil též David Hadadezera syna Rohobova, krále Soba, když byl vytáhl, aby rozšířil končiny své až k řece Eufraten.

2Sm 8 4 A pobral mu David tisíc vozů a sedm set jezdců, a dvadcti tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily všechněm koňům vozníkům; toliko zanechal z nich ke stu vozům.

2Sm 8 5 Přitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadadezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužů.

2Sm 8 6 Tedy osadil David stráží Syrii Damašskou, a byli Syrští služebníci Davidovi, dávajíce plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamžkoli se obrátil.

2Sm 8 7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž měli služebníci Hadadezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma.

2Sm 8 8 Z Betach též a z Berot, měst Hadadezerových, nabral král David velmi mnoho mědi.

2Sm 8 9 A když uslyšel Tohi král Emat, že porazil David všecko vojsko Hadadezerovo,

2Sm 8 10 Poslal Tohi Jorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil přátelsky, a spolu s ním se radoval z toho, že šťastně bojoval s Hadadezerem, a porazil ho; (nebo Hadadezer vedl válku proti Tohi). Kterýžto přinesl s sebou nádoby stříbrné, též nádoby zlaté a nádoby měděné.

2Sm 8 11 Ty také obětoval král David Hospodinu s stříbrem a zlatem posvěceným ze všech národů, kteréž podmanil,

2Sm 8 12 Totiž z Syrských a Moábských, též z synů Ammon a z Filistinských, i z Amalechitských a z kořistí Hadadezera syna Rohobova, krále Soba.

2Sm 8 13 Zvelebil také David své jméno, když se navracoval od pobití osmnácti tisíců Syrských v údolí solnatém.

2Sm 8 14 Protož i nad Idumejskými stráž postavil, všecku krajinu Idumejskou stráží osadiv. I učinění jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.

2Sm 8 15 I kraloval David nade vším Izraelem, a činil David soud a spravedlnost všemu lidu svému.

2Sm 8 16 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludův kancléřem;

2Sm 8 17 Sádoch také syn Achitobův a Achimelech syn Abiatarův kněžími, a Saraiáš písařem.

2Sm 8 18 Benaiáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty.

2Sm 9 1 Tedy řekl David: Jest-li ještě kdo pozůstalý z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství pro Jonatu?

2Sm 9 2 Byl pak služebník domu Saulova, jehož jméno bylo Síba. I zavolali ho k Davidovi. I řekl král jemu: Ty-li jsi Síba? Odpověděl: Jsem služebník tvůj.

2Sm 9 3 Řekl jemu král: Jest-liž ještě kdo z domu Saulova, abych jemu učinil milosrdenství Boží? Odpověděl Síba králi: Jestě jest syn Jonatův chromý na nohy.

2Sm 9 4 I řekl jemu král: Kdež jest? Odpověděl Síba králi: Tam jest v domě Machiry, syna Amielova v Lodebar.

2Sm 9 5 Protož poslav král David, vzal ho z domu Machiry, syna Amielova z Lodebar.

2Sm 9 6 A když přišel Mifibozet syn Jonaty, syna Saulova, k Davidovi, padl na tvář svou a poklonil se. I řekl David: Mifibozete. Kterýž odpověděl: Aj, služebník tvůj.

2Sm 9 7 Řekl jemu David: Neboj se, nebo jistě učiním s tebou milosrdenství pro Jonatu otce tvého, a navrátím tobě všecka pole Saule otce tvého, a ty jídati budeš za stolem mým vždycky.

2Sm 9 8 Kterýž pokloniv se, řekl: Co jest služebník tvůj, že jsi se ohlédl na psa mrtvého, jakýž jsem já?

2Sm 9 9 Zatím povolal král Síby, služebníka Saulova a řekl jemu: Cožkoli měl Saul i všecka čeled jeho, to jsem dal synu pána tvého.

2Sm 9 10 Budeš tedy jemu spravovati rolí, ty i synové tvoji i služebníci tvoji, a snášeti budeš, aby měl syn pána tvého pokrm, kterýž by jedl, ale Mifibozet syn pána tvého jídati bude vždycky za stolem mým. (Měl pak Síba patnácte synů a dvadceť služebníků.)

2Sm 9 11 Odpověděl Síba králi: Vedle všeho, jakž přikázal pán můj král služebníku svému, tak učiní služebník tvůj, ačkoli i Mifibozet mohl by jídati za stolem mým jako jeden z synů královských.

2Sm 9 12 Měl také Mifibozet syna malého, jemuž jméno bylo Mícha; a všickni, kteříž bydlili v domě Síbově, byli za služebníky Mifibozetovi.

2Sm 9 13 A tak Mifibozet zůstával v Jeruzalémě, proto že vždycky za stolem královským jídal; a byl kulhavý na obě noze.

2Sm 10 1 Stalo se také potom, že umřel král Ammonitský, a kraloval Chanun syn jeho po něm.

2Sm 10 2 I řekl David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, jakož otec jeho učinil milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David, aby ho potěšil skrze služebníky své pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země Ammonitských.

2Sm 10 3 I řekla knížata Ammonitská k Chanunovi, pánu svému: Cožť se zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potěšili? Zdaliž ne proto, aby shlédl město a vyšpehoval je, a potom je podvrátil, poslal David služebníky své k tobě?

2Sm 10 4 A tak Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil každému půl brady, a zustrihoval roucha jejich až do polovice, totiž až do zadků jejich, a propustil je.

2Sm 10 5 To když oznámili Davidovi, poslal proti nim, (nebo muži ti zohaveni byli velice), a řekl jim král: Pobuďte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše, potom se navrátíte.

2Sm 10 6 Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslavše, najali ze mzdy z Syrie z domu Rohob, a z Syrie Soba dvadceť tisíců pěších, a od krále Maacha tisíc mužů, a od Istoba dvanácte tisíc mužů.

2Sm 10 7 Což uslyšev David, poslal Joába se vším vojskem udatných.
 2Sm 10 8 A tak vytáhše Ammonitští, šikovali se k boji u brány, Syrští také,
 Soba a Rohob, a Istob i Maacha zvláště byli na poli.
 2Sm 10 9 A protož vida Joáb proti sobě sšikovaný boj s předu i s zadu, vybrav
 některé ze všech výborných Izraelských, sšikoval je také proti Syrským.
 2Sm 10 10 Ostatek pak lidu dal správu Abizai bratra svého, a sšikoval jej
 proti Ammonitským.
 2Sm 10 11 A řekl: Jestliže Syrští budou silnější mne, přispěješ mi na pomoc;
 jestliže pak Ammonitští silnější budou tebe, také přispěji, abych pomohl tobě.
 2Sm 10 12 Posilíž se, a budme udatní, bojujíce za lid náš a za města Boha
 našeho, Hospodin pak učiní, což se jemu dobře líbiti bude.
 2Sm 10 13 I přistoupil Joáb s lidem svým k bitvě proti Syrským, a oni utekli
 před ním.
 2Sm 10 14 Tedy Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli i oni před Abizai a
 vešli do města. I navrátil se Joáb od Ammonitských a přišel do Jeruzaléma.
 2Sm 10 15 Ale Syrští vidouce, že by poraženi byli od Izraele, sebrali se
 vespolek.
 2Sm 10 16 Poslal také Hadarezer a vyvedl Syrské, kteříž bydlejí za řekou, a
 přišli k Helam; Sobach pak, hejtman vojska Hadarezerova, vedl je.
 2Sm 10 17 I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždív všecken lid Izraelský,
 přepravil se přes Jordán, a přitáhli k Helam. I sšikovali se Syrští proti Davidovi, a bojovali
 proti němu.
 2Sm 10 18 Tedy utekli Syrští před Izraelem, a porazil David z Syrských sedm set
 vozů a čtyřiceti tisíc jezdců. Sobacha také hejtmana vojska toho ranil, i umřel tu.
 2Sm 10 19 Když pak viděli všickni králové, kteříž byli při Hadarezerovi, že jsou
 poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Izraelem a sloužili jemu. A nesměli již více Syrští
 táhnouti na pomoc Ammonitským.
 2Sm 11 1 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že poslal David
 Joába a služebníky své s ním, též i všecken Izrael, aby hubili Ammonitské; i oblehli Rabba.
 David pak zůstal v Jeruzalémě.
 2Sm 11 2 Tedy stalo se k večerou, když vstal David s ložce svého, procházej se
 po paláci domu královského, že uzřel s paláce ženu, ana se myje; kterážto žena byla vzezření
 velmi krásného.
 2Sm 11 3 A poslav David, vyptal se o té ženě a řekl: Není-liž to Betsabé dcera
 Eliamova, manželka Uriáše Hetejského?
 2Sm 11 4 Opět poslal David posly a vzal ji. Kterážto když vešla k němu, obýval
 s ní; (nebo se byla očistila od nečistoty své). Potom navrátila se do domu svého.
 2Sm 11 5 I počala žena ta. Protož poslavši, oznámila Davidovi, řkuci: Těhotná
 jsem.
 2Sm 11 6 Poslav pak David, vzkázal Joábovi: Pošli ke mně Uriáše Hetejského. I
 poslal Joáb Uriáše k Davidovi.
 2Sm 11 7 A když přišel Uriáš k němu, otázal se ho, jak se má Joáb, a jak se má
 lid, a kterak se vede v vojště?
 2Sm 11 8 Řekl také David Uriášovi: Jdiž do domu svého, a umyj sobě nohy. I
 vyšel Uriáš z domu králova, a poslán za ním dar královský.
 2Sm 11 9 Ale Uriáš spal u vrat domu královského se všemi služebníky pána svého,
 a nešel do domu svého.
 2Sm 11 10 Což když oznámili Davidovi, řkouce: Nešel Uriáš do domu svého, řekl
 David Uriášovi: Však jsi z cesty přišel. Pročež jsi nešel do domu svého?
 2Sm 11 11 Odpověděl Uriáš Davidovi: Truhlá Boží a Izrael i Juda zůstávají v
 staních, a pán můj Joáb i služebníci pána mého na poli zůstávají, já pak mám vjíti do domu
 svého, abych jedl a pil, a spal s manželkou svou? Jakož jsi živ ty, a jako jest živa duše tvá,
 žeť toho neučiním.
 2Sm 11 12 Tedy řekl David Uriášovi: Pobuď zde ještě dnes, a zítra propustím
 tebe. I zůstal Uriáš v Jeruzalémě toho dne i nazejtří.
 2Sm 11 13 V tom pozval ho David, aby jedl před ním a pil, a opojil ho. A však on
 šel večer spáti na ložce své s služebníky pána svého, a nešel do domu svého.
 2Sm 11 14 A když bylo ráno, napsal David list Joábovi, kterýž poslal po
 Uriášovi.
 2Sm 11 15 Psal pak v listu těmi slovy: Postavte Uriáše proti bojovníkům
 nejsilnějším; mezi tím odstupte nazpět od něho, aby raněn jsa, umřel.
 2Sm 11 16 I stalo se, když oblehl Joáb město, že postavil Uriáše proti místu,
 kdež věděl, že jsou nejsilnější muži.
 2Sm 11 17 A vyskočivše muži z města, bojovali proti Joábovi. I padli někteří z
 lidu, z služebníků Davidových, také i Uriáš Hetejský zabit.
 2Sm 11 18 Tedy poslav Joáb, oznámil Davidovi všecko, což se zběhlo v bitvě.
 2Sm 11 19 A přikázal tomu poslu, řka: Když vypravíš králi všechny věci, které se
 zběhly v bitvě,
 2Sm 11 20 Při čemž jestliže se popudí prchlivost královská a řekne-liť: Proč
 jste přistoupili k městu, bojujíce? Zdaliž jste nevěděli, že házejí se zdi?
 2Sm 11 21 Kdo zabil Abimelecha syna Jerobosetova? Zdali ne žena, svrhši na něj
 kus žernovu se zdi, tak že umřel v Tébes? Proč jste přistupovali ke zdi? tedy díš: Také

služebník tvůj Uriáš Hetejský umřel.

2Sm 11 22 A tak šel posel, a přišed, oznámil Davidovi všecko to, pročez ho byl poslal Joáb.

2Sm 11 23 A řekl posel ten Davidovi: Zmocnili se nás muži ti, a vytrhli proti nám do pole, a honili jsem je až k bráně.

2Sm 11 24 V tom stříleli střelci na služebníky tvé se zdi, a zbiti jsou někteří z služebníků králových, také i služebník tvůj Uriáš Hetejský zabit.

2Sm 11 25 Tedy řekl David poslu: Tak pověz Joábovi: Nic tě to nerozpakuj, že tak i jinak sehlcuje meč. Ztůž boj svůj proti městu a zkaz je, a potěš drábů.

2Sm 11 26 Uslyševši pak manželka Uriášova, že umřel Uriáš muž její, plakala manželka svého.

2Sm 11 27 A když pominul pláč, poslav David, vzal ji do domu svého, a měl ji za manželku; i porodila mu syna. Ale nelíbilo se to Hospodinu, co učinil David.

2Sm 12 1 Protož poslal Hospodin Nátana k Davidovi. Kterýž přišed k němu, řekl jemu: Dva muži byli v městě jednom, jeden bohatý a druhý chudý.

2Sm 12 2 Bohatý měl ovec i volů velmi mnoho,

2Sm 12 3 chudý pak neměl nic, kromě jednu ovečku malou, kterouž byl koupil a choval, až i odrostla při něm a při dětech jeho tolikéž. Chléb jeho jedla a z číše jeho pila, a v lůno jeho spávala, a tak byla mu jako za dceru.

2Sm 12 4 Když pak přišel pceštný k tomu bohatému člověku, líto mu bylo vzíti z ovcí aneb z volů svých, což by připravil pceštnému, kterýž k němu přišel, ale vzav ovečku toho chudého člověka, připravil ji muži, kterýž byl přišel k němu.

2Sm 12 5 Tedy rozhněval se David na muže toho náramně a řekl Nátanovi: Živť jest Hospodin, že hoden jest smrti muž, kterýž to učinil.

2Sm 12 6 Ovečku také tu zaplatí čtvernásobně, proto že učinil věc tu, a nelitoval ho.

2Sm 12 7 I řekl Nátan Davidovi: Ty jsi ten muž! Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem tě pomazal, abys králem byl nad Izraelem, a vytrhl jsem tebe z ruky Saulovy.

2Sm 12 8 A dal jsem tobě dům pána tvého, i ženy pána tvého v lůno tvé, dalť jsem také dům Izraelský a Judský, a bylo-liť by to málo, byl bych přidal mnohem více.

2Sm 12 9 Pročez jsi sobě zlehčil slovo Hospodinovo, čině to, což se nelíbí jemu? Uriáše Hetejského zabil jsi mečem, a manželku jeho pojals sobě za ženu, samého pak zamordoval jsi mečem Ammonitských.

2Sm 12 10 Protož nyní neodejdet meč z domu tvého až na věky, proto že jsi pohrdl mnou, a vzal jsi manželku Uriáše Hetejského, aby byla žena tvá.

2Sm 12 11 Takto praví Hospodin: Ať, já vzbudím proti tobě zlé z domu tvého, a vezma ženy tvé před očima tvýma, dám je bližnímu tvému, kterýž spáti bude s ženami tvými, an na to každý hledí.

2Sm 12 12 A ačkoli ty učinil jsi to tajně, já však učiním to zjevně přede vším Izraelem a všechněm známě.

2Sm 12 13 Tedy řekl David Nátanovi: Zhřešiltť jsem Hospodinu. Zase řekl Nátan Davidovi: Tentýž Hospodin přenesl hřích tvůj, neumřeš.

2Sm 12 14 Ale však, poněvadť jsi tou věcí dal příčinu nepřátelům Hospodinovým, aby se rouhali, protož ten syn, kterýž se narodil tobě, jistotně umře.

2Sm 12 15 Potom odšel Nátan do domu svého. V tom Hospodin ranil dítě, kteréž byla porodila manželka Uriášova Davidovi, tak že pochybili o něm.

2Sm 12 16 I modlil se David Bohu za to dítě a postil se, a všed, ležel přes noc na zemi.

2Sm 12 17 A ačkoli starší domu jeho přišli k němu, aby ho zdvihli z země, on však nechtěl, aniž s nimi co jedl.

2Sm 12 18 Stalo se pak dne sedmého, že umřelo dítě. I nesměli služebníci Davidovi toho oznámiti jemu, že by umřelo dítě; nebo pravili: Ať, když ještě bylo dítě živo, mluvili jsme jemu, a nechtěl slyšeti hlasu našeho, což pak když jemu díme: Umřelo dítě. Ovšem to tíže ponese.

2Sm 12 19 Ale vida David, an služebníci jeho k sobě šepcí, srozuměl, že by umřelo dítě. I řekl David služebníkům svým: Co již umřelo dítě? Kteríž řekli: Umřelo.

2Sm 12 20 Tedy vstav David s země, umyl se a pomazal se, a změnil roucho své, a všed do domu Hospodinova, pomodlil se. Potom vrátiv se do domu svého, rozkázal sobě dáti jísti a jedl.

2Sm 12 21 Služebníci pak jeho řekli jemu: Co jsi to učinil? Pro dítě, když živo bylo, postils se a plakal, ale jakž dítě umřelo, vstal jsi a přijal jsi pokrm.

2Sm 12 22 Kterýžto řekl: Pokudž ještě dítě živo bylo, postil jsem se a plakal, nebo jsem řekl: Kdo ví? Můžet se smilovati nade mnou Hospodin, aby živo bylo dítě.

2Sm 12 23 Nyní pak, poněvadť umřelo, proč se mám postiti? Zdaliž budu moci zase je vzkřísiti? Jáť půjdu k němu, ale ono se nenavráťí ke mně.

2Sm 12 24 Potom David potěšiv Betsabé manželky své, všel k ní a spal s ní. I porodila syna, a nazval jméno jeho Salamoun, a Hospodin miloval jej.

2Sm 12 25 Protož poslal byl Nátana proroka, a nazval jméno jeho Jedidiah pro Hospodina.

2Sm 12 26 Bojoval pak Joáb proti Rabba Ammonitských, a vzal město královské.

2Sm 12 27 A poslav posly k Davidovi, řekl: Dobýval jsem Rabba a vzal jsem město

vod.
2Sm 12 28 Protož nyní sebera ostatek lidu, polož se proti městu a vezmi je, abych já nevzal města toho, a bylo by mně připisováno vítězství nad ním.
2Sm 12 29 Tedy sebrav David všecken lid, vytáhl proti Rabba, kteréhož dobýval a vzal je.
2Sm 12 30 A sňal korunu krále jejich s hlavy jeho, kteráž vážila centněř zlata, a bylo v ní kamení drahé, a vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi veliké.
2Sm 12 31 Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl a dal jej pod pily a pod brány železné a pod sekery železné, a vehnal je do peci cihelné. A tak činil všechněm městům Ammonitským. Potom navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.
2Sm 13 1 I stalo se potom, že Absolon syn Davidův měl sestru krásnou, jménem Támar; i zamiloval ji Amnon syn Davidův.
2Sm 13 2 A tak se o to trápil Amnon, že i v nemoc upadl pro Támar sestru svou; nebo panna byla, a viděl Amnon, že nesnadně bude jí moci co učiniti.
2Sm 13 3 Měl pak Amnon přítěle, jehož jméno bylo Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, kterýžto Jonadab byl muž velmi chytrý.
2Sm 13 4 I řekl jemu: Proč tak chřadneš, synu králův, den ode dne? Neoznámíš-liž mi? I řekl mu Amnon: Támar sestru Absolona bratra svého miluji.
2Sm 13 5 Tedy řekl jemu Jonadab: Polož se na lůžce své a udělej se nemocným, a když přijde otec tvůj, aby tě navštívil, díš jemu: Nechtě přijde, prosím, Támar sestra má a dá mi jísti, připravíc před očima máma pokrm, abych viděl a jedl z ruky její.
2Sm 13 6 A tak složil se Amnon, děláje se nemocným. A když přišel král, aby ho navštívil, řekl Amnon králi: Nechtě přijde, prosím, Támar sestra má a připraví před očima máma asi dvě krmičky, abych pojedl z ruky její.
2Sm 13 7 Protož poslal David k Támar do domu, řka: Jdi hned do domu Amnona bratra svého a připrav mu krmičku.
2Sm 13 8 I šla Támar do domu Amnona bratra svého; on pak ležel. A vzavši mouky, zadělala ji, a připravivši krmičku před očima jeho, uvařila ji.
2Sm 13 9 Potom vzavši pánvici, vyložila před něj, a on nechtěl jísti. (I řekl Amnon: Spravte to, ať vyjdou všickni ven. I vyšli od něho všickni.
2Sm 13 10 Řekl pak Amnon k Támar: Přines tu krmičku do pokojíka, abych pojedl z ruky tvé. A vzavši Támar krmičku, kterouž připravila, přinesla ji před Amnona bratra svého do pokojíka.)
2Sm 13 11 Ale když mu podávala, aby jedl, uchopil ji a řekl jí: Poď, lež se mnou, sestro má.
2Sm 13 12 Kterážto řekla jemu: Nikoli, bratře můj, nečin mi násilí, nebo ne tak se má díti v Izraeli. Neprovoď nešlechtnosti této.
2Sm 13 13 Nebo já na koho svedu pohanění své? Ty pak budeš jako jeden z nejnešlechternějších v Izraeli. Raději tedy mluv medle s králem, nebo neodepřet mne tobě.
2Sm 13 14 Ale nechtěl uposlechnouti hlasu jejího, nýbrž zmocniv se jí, učinil jí násilí a ležel s ní.
2Sm 13 15 Potom vzal ji Amnon v nenávisť velikou velmi, tak že větší byla nenávisť, kterouž nenáviděl jí, než milost, kterouž ji miloval. I řekl jí Amnon: Vstaň a jdi pryč.
2Sm 13 16 Kterážto odpověděla jemu: Za příčinou převelmi zlé věci té, kterouž jsi při mně spáchal, druhé horší se dopouštíš, že mne vyháníš. On pak nechtěl jí slyšet.
2Sm 13 17 Ale zavolav mládence, kterýž mu přisluhoval, řekl: Vyveď hned tuto ode mne ven, a zamkni dvěře po ní.
2Sm 13 18 (Měla pak na sobě sukni proměnných barev, nebo v takových sukních chodívaly dcery královské panny.) A tak vyvedl ji ven služebník jeho a zamkl dvěře po ní.
2Sm 13 19 Tedy posypala Támar hlavu svou popelem, a sukni proměnných barev, kterouž měla na sobě, roztrhla; a vložila ruku na hlavu svou, a jdouc, křičela s naříkáním.
2Sm 13 20 I řekl jí Absolon bratr její: Nebyl-liž Amnon bratr tvůj s tebou? Ale nyní, sestro má mlč; bratr tvůj jest, nepřipouštěj toho k srdci. A tak zůstala Támar, jsuc opuštěná, v domě Absolona bratra svého.
2Sm 13 21 A uslyšev král David o těch všech věcech, rozhněval se náramně.
2Sm 13 22 Absolon pak nic nemluvil s Amnonem, ani dobrého ani zlého; nebo nenáviděl Absolon Amnona, proto že učinil násilí Támar sestře jeho.
2Sm 13 23 I stalo se po celých dvou letech, když strihli ovce Absolonovi v Balazor, jenž jest podlé Efraim, že pozval Absolon všech synů královských.
2Sm 13 24 Nebo přišel Absolon k králi a řekl: Aj, nyní služebník tvůj má strážce; nechtě, prosím, jde král a služebníci jeho s služebníkem tvým.
2Sm 13 25 I řekl král Absolonovi: Nechtě, synu můj, nechtě nyní nechodíme všickni, abychom tě neobtěžovali. A ačkoli nutkal ho, však nechtěl jíti, ale požehnal mu.
2Sm 13 26 Řekl ještě Absolon: Nechtě aspoň s námi jde, prosím, Amnon bratr můj.
2Sm 13 27 Odpověděl jemu král: Proč by s tebou šel? A když vždy dotíral Absolon, poslal s ním Amnona i všecky syny královské.
2Sm 13 28 Prikázal pak byl Absolon služebníkům svým, řka: Šetřte medle, když se rozveselí srdce Amnonovo vínem, a řeknu vám: Bíte Amnona, tedy zabíte jej. Nebojte se nic, nebo zdaliž jsem já nerozkázal vám? Posilňte se a mějte se zmužile.

2Sm 13 29 I učinili Amnonovi služebníci Absolonovi, jakž jim byl přikázal
Absolon. Pročež vstavše všickni synové královi, vsedli jeden každý na mezka svého a utekli.
2Sm 13 30 V tom když ještě byli na cestě, přišla taková pověst k Davidovi: Pobil
Absolon všecky syny královské, tak že z nich ani jednoho nezůstalo.
2Sm 13 31 Tedy vstav král, roztrhl roucha svá a ležel na zemi; všickni také
služebníci jeho stáli, roztrhše roucha.
2Sm 13 32 Ozval se pak Jonadab, syn Semmaa bratra Davidova, a řekl: Nepravíž
toho, pane můj, jako by všecky mládence syny královy zbili, ale Amnon toliko zabit; nebo tak v
úmysle Absolonově složeno bylo od toho dne, jakž on byl učinil násilí Tamar sestře jeho.
2Sm 13 33 Protož nechat nepřipouští toho nyní pán můj král k srdci svému, mysle,
že by všickni synové královi zbiti byli; nebo Amnon toliko umřel.
2Sm 13 34 Absolon pak utekl. Tedy pozdvih služebník hlásný očí svých, uzřel, an
mnoho lidu jde odtud, kudyž se chodilo k němu cestou pod horami.
2Sm 13 35 I řekl Jonadab králi: Aj, synové královští přijíždějí. vedlé řeči
služebníka tvého tak se stalo.
2Sm 13 36 A když přestal mluvit, aj, synové královští přišli, a pozdvihše hlasu
svého, plakali; též také král i všickni služebníci jeho plakali pláčem velmi velikým.
2Sm 13 37 Absolon pak utekl a ušel k Tolmai synu Amiudovu, králi Gessur. I
plakal David syna svého po všecky ty dny.
2Sm 13 38 Absolon tedy utíkáje, přišel do Gessur, a byl tam tři léta.
2Sm 13 39 Potom žádal David vyjít k Absolonovi, nebo již byl oželel smrti
Amnonovy.
2Sm 14 1 Srozuměv pak Joáb syn Sarvie, že by naklonilo se srdce královo k
Absolonovi,
2Sm 14 2 Poslav do Tekoa, a povolav odtud ženy moudré, řekl jí: Medle, udělej
se, jako bys zámutek měla, a oblec se, prosím, v roucha smutku, a nepomazuj se olejem, ale buď
jako žena již za mnoho dní zámutek mající nad mrtvým.
2Sm 14 3 I půjdeš k králi a mluvit mu budeš vedlé řeči této. A naučil ji Joáb,
co by měla mluvit.
2Sm 14 4 Protož mluvila žena ta Tekoitská králi, padši na tvář svou k zemi, a
poklonu učinivši, řekla: Spomoz, ó králi.
2Sm 14 5 I řekl jí král: Což jest tobě? Odpověděla ona: Zajisté žena vdova
jsem, a umřel mi muž můj.
2Sm 14 6 Měla pak služebnice tvá dva syny, kteříž svadili se spolu na poli, a
když nebyl, kdo by je rozvadil, udeřil jeden druhého a zabil ho.
2Sm 14 7 Aj, teď povstala všecka rodina proti služebnici tvé, a řekli: Vydej
toho, jenž zabil bratra svého, ať ho zabijeme za život bratra jeho, kteréhož zamordoval, nýbrž
zahubíme i dědice. A tak uhasí jiskru mou, kteráž pozůstala, aby nezanechali muži mému jména a
ostatku na zemi.
2Sm 14 8 Tedy řekl král ženě: Navrať se do domu svého, a jáť poručím o tobě.
2Sm 14 9 I odpověděla žena Tekoitská králi: Nechtě jest, pane můj králi, na mne
ta nepravost, a na dům otce mého, král pak a stolice jeho ať jest bez viny.
2Sm 14 10 Řekl také král: Bude-li kdo mluvit co proti tobě, přiveď ho ke mně, a
nedotkneš se tebe více.
2Sm 14 11 Tedy ona řekla: Rozpoměň se, prosím, králi, na Hospodina Boha svého,
aby se nerozmnožili mstitelé krve k zhoubě a nezahladili syna mého. I odpověděl: Živť jest
Hospodin, žeť nespadne vlas syna tvého na zemi.
2Sm 14 12 K tomu řekla žena: Nechtě promluví, prosím, služebnice tvá pánu svému
králi slovo. Kterýžto odpověděl: Mluv.
2Sm 14 13 I řekla žena: Proč jsi tedy myslel podobnou věc proti lidu Božímu?
Nebo mluví král řeč tuto jako ten, kterýž sebe vinného činí, poněvadž nechce zase povolati
vyhnaného svého.
2Sm 14 14 Všicknitě jsme zajisté nepochybně smrtelní a jako vody, kteréž rozlity
jsouce po zemi, zase sebrány býti nemohou, aniž se Bůh na něčí osobu ohlédá; ovšem i myšlení
svá vynesl, aby vyhnaného nevyháněl od sebe.
2Sm 14 15 Nyní pak, že jsem přišla ku pánu svému králi mluvit řeči tyto,
příčina jest, že mne strašil lid. Protož řekla služebnice tvá: Budu nyní mluvit králi, snad
naplní král žádost služebnice své.
2Sm 14 16 Neboť vyslyší král a vysvobodí služebnici svou z ruky muže, chtějícího
vyhladit mne i syna mého spolu z dědictví Božího.
2Sm 14 17 Řekla také služebnice tvá: Vždyť mi bude slovo pána mého krále k
odtušení; (nebo jako anděl Boží, tak jest pán můj král, když slyší dobré aneb zlé), a Hospodin
Bůh tvůj bude s tebou.
2Sm 14 18 A odpovídaje král, řekl ženě: Medle, netaj přede mnou toho, nač se já
tebe vzeptám. I řekla žena: Mluv, prosím, pane můj králi.
2Sm 14 19 Tedy řekl král: Není-liž Joáb jednatel všeho tohoto? I odpověděla žena
a řekla: Jako jest živa duše tvá, pane můj králi, žeť se nelze uchýlit na pravo aneb na levo
ode všeho toho, což mluvil pán můj král; nebo služebník tvůj Joáb, onť jest mi rozkázal, a on
naučil služebnici tvou všechněm slovům těmto,
2Sm 14 20 A abych tak příkladně vedla řeč tuto, způsobil to služebník tvůj Joáb.
Ale pán můj moudrý jest jako anděl Boží, věda, což se kolí děje na zemi.
2Sm 14 21 A protož řekl král Joábovi: Aj, již jsem to učinil. Jdiž tedy, přiveď

ml ádence Absolona.

2Sm 14 22 I padl Joáb na tvář svou k zemi, a pokloniv se, poděkoval králi, a řekl Joáb: Dnes jest poznal služebník tvůj, že jsem našel milost před očima tvýma, pane můj králi, poněvadž jest král naplnil žádost služebníka svého.

2Sm 14 23 Tedy vstav Joáb, odšel do Gessur, a přivedl Absolona do Jeruzaléma.

2Sm 14 24 I řekl král: Nechtě se navrátit do domu svého, ale tváři mé at' nevidí. A tak navrátil se Absolon do domu svého, ale tváři královské neviděl.

2Sm 14 25 Nebylo pak žádného muže tak krásného jako Absolon ve všem Izraeli, aby takovou chválu měl. Od paty nohy jeho až do vrchu hlavy jeho nebylo na něm poškvrny.

2Sm 14 26 A když stříhával vlasy hlavy své, (měl pak obyčej každého roku je stříhati, protože jej obtěžovaly, i stříhával je), tedy vážil vlasy hlavy své, a bývalo jich dvě stě lotů váhy obecné.

2Sm 14 27 Zrodili se pak Absolonovi tři synové a jedna dcera, jejíž jméno bylo Tamar, kteráž byla žena vzezření krásného.

2Sm 14 28 I byl Absolon v Jeruzalémě dvě léta, a tváři královské neviděl.

2Sm 14 29 A protož poslal Absolon k Joábovi, chtěje ho poslati k králi. Kterýžto nechtěl přijíti k němu. I poslal ještě podruhé, a nechtěl přijíti.

2Sm 14 30 Tedy řekl služebníkům svým: Shlédněte dědinu Joábovu vedlé pole mého, kdežto má ječmen; jděte a spalte jej. I zapálili služebníci Absolonovi dědinu tu.

2Sm 14 31 A vstav Joáb, přišel k Absolonovi do domu jeho, a řekl jemu: Proč jsou služebníci tvoji zapálili dědinu mou?

2Sm 14 32 Odpověděl Absolon Joábovi: Aj, poslal jsem k tobě, řka: Přidej se, a pošli tě k králi, abys řekl jemu: I proč jsem přišel z Gessur? Lépe mi bylo ještě tam zůstat. Protož nyní nechat' uzřím tvář královu. Pakliť jest na mně nepravost, nechtě mne rozkáže zabiti.

2Sm 14 33 Tedy přišel Joáb k králi a oznámil to jemu. I povolal Absolona. Kterýž přišed k králi, poklonil se na tvář svou až k zemi před ním. I políbil král Absolona.

2Sm 15 1 I stalo se potom, že sobě najednal Absolon vozů a koní a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním.

2Sm 15 2 A vstávaje ráno Absolon, stával u cesty při bráně, a každého muže, kterýž, maje při, šel k králi pro rozsouzení, povolával Absolon, říkáje: Z kterého jsi ty města? A když mu odpověděl: Z toho a z toho pokolení Izraelského jest služebník tvůj,

2Sm 15 3 Řekl jemu Absolon: Hle, tvá pře výborná jest a pravá, ale kdo by tě vyslyšel, není žádného u krále.

2Sm 15 4 Říkal také Absolon: Ó kdyby mne kdo ustanovil soudcím v zemi této, aby ke mně chodil každý, kdož by měl nesnáz a při, a dopomáhal bych jemu k spravedlnosti.

2Sm 15 5 Ano i když někdo přicházel, klaněje se jemu, vztáhl ruku svou, a uchopě ho, políbil jej.

2Sm 15 6 Činíval pak Absolon tím způsobem všemu Izraelovi, kterýž pro rozsudek přicházel k králi; a tak obracel k sobě Absolon srdce mužů Izraelských.

2Sm 15 7 Stalo se také po čtyřicíti letech, že řekl Absolon k králi: Nechtě jdu, prosím, a splním slib svůj v Hebronu, který jsem učinil Hospodinu.

2Sm 15 8 Nebo byl učinil slib služebník tvůj, když jsem bydlil v Gessur v Syrii, řka: Jestliže mne zase kdy přivede Hospodin do Jeruzaléma, tedy službu jemu učiním.

2Sm 15 9 Jemuž řekl král: Jdi u pokoji. Kterýžto vstav, odšel do Hebronu.

2Sm 15 10 I poslal Absolon špehéře do všech pokolení Izraelských, aby řekli: Když uslyšíte zvuk trouby, rcete: Kralujeť Absolon v Hebronu.

2Sm 15 11 S Absolonem pak šlo dvě stě mužů z Jeruzaléma pozvaných, ale šli v upřímnosti své, aniž co o tom věděli.

2Sm 15 12 Poslal také Absolon pro Achi tofele Gilonského, rádce Davidova, aby přišel z města svého Gilo, když měl obětovati oběti. I stalo se spiknutí veliké, nebo lidu ustavičně přibývalo Absolonovi.

2Sm 15 13 V tom přišel posel k Davidovi, řka: Srdce Izraelských obrátilo se po Absolonovi.

2Sm 15 14 Tedy řekl David všechněm služebníkům svým, kteříž byli s ním v Jeruzalémě: Vstaňte a utečme, sic jinak nemohli bychom ujíti tváři Absolonovy. Pospěšte, at' odejdeme, aby se neuspíšil, a nezastihl nás, a neuvalil na nás zlého a nepohubil města ostrostí meče.

2Sm 15 15 I řekli služebníci královští králi: Což by koli zvolil pán náš král, teď jsme služebníci tvoji.

2Sm 15 16 A tak vyšel král se vši svou čeledí pěšky; toliko zanechal král desíti ženin, aby doma hlídaly.

2Sm 15 17 Když pak vyšel král a všecken lid pěšky, postavili se na jednom místě zdaleka.

2Sm 15 18 I šli všickni služebníci při něm; též všickni Cheretejští a všickni Peletejští, i všickni Gitttejští, šest set mužů, kteříž přišli pěšky z Gát, šli před králem.

2Sm 15 19 Tedy řekl král k Ittai Gitttejskému: Proč ty také jdeš s námi? Navrať se a zůstaň při králi; nebo cizozemec jsi, kterýž se tudíž zase odbereš k místu svému.

2Sm 15 20 Nedávno přišel, a již bych dnes tebou pohnouti měl, abys s námi chodil? Jáť zajisté půjdu, kdež mi se nahodí. Navrať se a zprovoď zase bratří své, a budiž s tebou milosrdenství a pravda.

2Sm 15 21 Odpovídaje pak Ittai králi, řekl: Živť jest Hospodin a živť jest pán můj král, že na kterémkoli místě bude pán můj král, buď mrtev aneb živ, tuť bude i služebník

tvůj.
2Sm 15 22 I řekl David k Ittai: Podíž a přejdi. I přešel Ittai Gittetský a všickni muži jeho, i všecky dítky, kteréž byly s ním.
2Sm 15 23 Tedy plakala všechna země hlasem velikým, i všechnen lid přecházející. A tak přešel král potok Cedron; i všecken lid přešel proti cestě vedoucí na poušť.
2Sm 15 24 A aj, byl také Sádoch a všickni Levítové s ním, nesouce truhlu smlouvy Boží; i postavili truhlu Boží. Šel pak i Abiatar, a stál, dokudž všecken ten lid nepřešel z města.
2Sm 15 25 I řekl král Sádochovi: Dones zase truhlu Boží do města. Jestližeť najdu milost před očima Hospodinovýmá, přivedeť mne zase, a ukážeť mi ji i příbytek svůj.
2Sm 15 26 Pakliť řekne takto: Nelíbíš mi se, aj, teď jsem, nechť mi učiní, což se mu dobrého vidí.
2Sm 15 27 Řekl ještě král Sádochovi knězi: Zdaliž ty nejsi vidoucí? Navrať se do města u pokojí, Achimaas pak syn tvůj, a Jonata syn Abiatarův, dva synové vaši, budou s vámi.
2Sm 15 28 Hle, já pobudu na rovinách pouště, dokudž nepřijde poselství od vás, skrze něž by mi oznámeno bylo.
2Sm 15 29 A tak donesl zase Sádoch a Abiatar truhlu Boží do Jeruzaléma, a zůstali tam.
2Sm 15 30 Ale David šel vzhůru k vrchu hory Olivetské, vstupuje a pláče, máje přikrytou hlavu svou; šel pak bos. Všecken také lid, kterýž byl s ním, přikryl jeden každý hlavu svou, a šli, ustavičně plačíce.
2Sm 15 31 Tedy povědino Davidovi, že Achitofel jest s těmi, kteříž se spikli s Absolonem. I řekl David: Zruš, prosím, ó Hospodine, radu Achitofelovu.
2Sm 15 32 I stalo se, jakž přišel David na vrch hory, aby se tam pomodlil Bohu, aj, potkal se s ním Chusai Architský, máje roztržené roucho své a hlavu prstí posypanou.
2Sm 15 33 I řekl jemu David: Půjdeš-li se mnou, budeš mi břemenem.
2Sm 15 34 Pakli se navrátíš do města a díš k Absolonovi: Služebníkem tvým budu, ó králi, služebníkem zajisté otce tvého byl jsem již zdávna, již pak budu služebníkem tvým, tedy zrušíš radu Achitofelovu.
2Sm 15 35 Však tam budou s tebou Sádoch a Abiatar kněží. Protož cožkoli uslyšíš z domu králova, oznámíš Sádochovi a Abiatarovi kněžím.
2Sm 15 36 Aj, tam s nimi jsou dva synové jejich, Achimaas Sádochův a Jonata Abiatarův, po nichž mi vzkážete, což byste koli uslyšeli.
2Sm 15 37 Šel tedy Chusai, přítel Davidův do města; Absolon také přijel do Jeruzaléma.
2Sm 16 1 A když David sešel maličko s vrchu, aj síba služebník Mifibozetův vyšel proti němu se dvěma osly osedlanými, na nichž nesl dvě stě chlebů, a sto hroznů suchých, a sto hrud fíků, a nádobu vína.
2Sm 16 2 I řekl král Síbovi: K čemu jsou tyto věci? Odpověděl síba: Oslové pro čeled královskou k jízdě, chléb pak a fíky, aby jedli služebníci, a víno, aby se napil, kdož by ustal na poušti.
2Sm 16 3 Opět král řekl: Kdež jest pak syn pána tvého? Odpověděl síba králi: Aj, zůstal v Jeruzalémě, nebo řekl: Dnes navrátí mi dům Izraelský království otce mého.
2Sm 16 4 Řekl ještě král Síbovi: Aj, tvět jsou všechny věci, kteréž má Mifibozet. Jemuž řekl síba s poklonou: Nechat vždycky tak nalézám milost před očima tvýma, pane můj králi.
2Sm 16 5 Tedy bral se král David do Bahurim, a aj, vyšel odtud muž z čeledi domu Saulova, jehož jméno bylo Semei, syn Gerův, kterýžto vždy jda, zlořečil.
2Sm 16 6 Ano i kamením házel na Davida, a na všechny služebníky krále Davida, ačkoli všecken lid a všickni udatní byli po pravici jeho i po levici jeho.
2Sm 16 7 A takto mluvil Semei, když mu zlořečil: Vyjdi, vyjdi, vražedlníče a nešlechtníče.
2Sm 16 8 Obrátilť jest na tebe Hospodin všelikou krev domu Saulova, na jehož jsi místě kraloval, a dal Hospodin království v ruku Absolona syna tvého. A aj, již se vidíš v svém neštěstí, nebo jsi vražedlník.
2Sm 16 9 I řekl Abizai syn Sarvie králi: I proč zlořečí tento mrtvý pes pánu mému králi? Nechť jdu medle a setnu mu hlavu.
2Sm 16 10 Ale král řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že zlořečí? Poněvadž Hospodin jemu rozkázal: Zlořeč Davidovi, i kdož by směl říci: Proč tak činíš?
2Sm 16 11 Řekl ještě David k Abizai i ke všechněm služebníkům svým: Aj, syn můj, kterýž posel z života mého, hledá bezživotí mého, čím více nyní tento syn Jemini? Nechte ho, ať zlořečí, nebo jemu rozkázal Hospodin.
2Sm 16 12 Snad popatří Hospodin na ssoužení mé, a odplatí mi Hospodin dobrým za zlořečenství jeho dnes.
2Sm 16 13 A tak šel David a muži jeho cestou. Semei také šel po stráni hory naproti němu, a jda, zlořečil a házel kamením proti němu a zmítal prachem.
2Sm 16 14 I přišel král a všecken lid, kterýž byl s ním, ustalý, a odpočinul tu.
2Sm 16 15 Absolon pak i všecken lid Izraelský přišli do Jeruzaléma, a Achitofel s ním.
2Sm 16 16 A když přišel Chusai Architský, přítel Davidův k Absolonovi, řekl Chusai Absolonovi: Živ buď král, živ buď král.

2Sm 16 17 Tedy řekl Absolon k Chusai: Toliž jest vděčnost tvá k příteli tvému? Pročez jsi nešel s přítelem svým?

2Sm 16 18 Odpověděl Chusai Absolonovi: Nikoli, ale kohož vyvolil Hospodin a lid tento i všickni muži Izraelští, toho budu a s tím zůstanu.

2Sm 16 19 Přesto komuž bych já sloužiti měl? Zdali ne synu jeho? Jakož jsem sloužil otci tvému, tak sloužiti budu tobě.

2Sm 16 20 Řekl pak Absolon Achitofelovi: Raďtež, co máme činiti?

2Sm 16 21 Odpověděl Achitofel Absolonovi: Vejdí k ženinám otce svého, kterýchž zanechal, aby hlídaly doma. I uslyší všecken Izrael, žeš se zošklivil otci svému, a zsilí se ruce všech, kteříž jsou s tebou.

2Sm 16 22 A protož rozbili Absolonovi stan na paláci. I všel Absolon k ženinám otce svého před očima všeho Izraele.

2Sm 16 23 Rada pak Achitofelova, kterouž dával toho času, byla, jako by se kdo doptával na řeč Boží. Taková byla každá rada Achitofelova, jakož u Davida tak u Absolona.

2Sm 17 1 Řekl ještě Achitofel Absolonovi: Nechtě medle vyberu dvanácte tisíc mužů, abych vstana, honil Davida noci této.

2Sm 17 2 A dostihna ho, dokudž jest ustalý a zemdlené má ruce, předěsím jej, a uteče všecken lid, kterýž jest s ním, i zamorduji krále samého.

2Sm 17 3 A tak obrátím všecken lid k tobě; nebo jako bych je všecky obrátil, když zhyne ten muž, kteréhož ty hledáš. O lid ty se nic nestarej.

2Sm 17 4 I líbila se ta řeč Absolonovi i všechněm starším Izraelským.

2Sm 17 5 A však řekl Absolon: Zavolej sem hned Chusai Architského, abychom slyšeli, co i on mluvití bude.

2Sm 17 6 Když pak přišel Chusai k Absolonovi, mluvil k němu Absolon, řka: Takto mluvil Achitofel. Máme-li učiniti vedlé řeči jeho, čili nic? Pověz ty.

2Sm 17 7 Tedy řekl Chusai Absolonovi: Neníť dobrá rada, kterouž dal Achitofel nyní.

2Sm 17 8 Dále mluvil Chusai: Ty víš o otci svém i mužích jeho, že jsou udatní, k tomu zjitření na mysl, jako nedvědice osiřelá v poli. Nadto otec tvůj jest muž válečný, kterýž nebude nocovati s lidem.

2Sm 17 9 Nýbrž nyní spíše v záloze stojí v nějaké jeskyni, aneb v některém jiném místě. I stalo by se, jestliže by kteří padli z těch tvých při začátku, že každý, kdož by o tom uslyšel, řekl by: Stala se porážka v lidu, kterýž postoupil po Absolonovi.

2Sm 17 10 A tak by i silných reků srdce, kteréž jest jako srdce lva, škodlivě osláblo; nebo ví všecken Izrael, že jest zmužilý otec tvůj, a silní ti, kteříž jsou s ním.

2Sm 17 11 Ale radím, abys, shromáždě k sobě všecken Izrael od Dan až do Bersabé, kterýž v množství jest jako písek při moři, ty sám životně vytáhl k boji.

2Sm 17 12 A tak potáhneme proti němu, na kterém by koli místě nalezen býti mohl, a připadneme na něj, jako padá rosa na zemi; i nepozůstanet z něho, totiž ze všech mužů, kteříž jsou při něm, ani jednoho.

2Sm 17 13 Jestliže by se pak shrnul do města, snesou všecken lid Izraelský k tomu městu provazy, a vtrhneme je až do potoka, tak aby tam ani kaménka nebylo lze najíti.

2Sm 17 14 I řekl Absolon a všickni muži Izraelští: Lepšíť jest rada Chusai Architského, než rada Achitofelova. Hospodin zajisté to způsobil, aby zrušena byla rada Achitofelova, kteráž sic dobrá byla, aby tak uvedl Hospodin na Absolona zlé věci.

2Sm 17 15 Oznámil pak to Chusai Sadochovi a Abiatarovi kněžím: Tak a tak radil Achitofel Absolonovi a starším Izraelským, ale já takto a takto jsem radil.

2Sm 17 16 Nyní tedy pošlete rychle a oznamte Davidovi, řkouce: Nezůstavej přes noc na rovinách pouště, ale přeprav se bez meškání, aby snad nebyl sehlcen král i všecken lid, kterýž jest s ním.

2Sm 17 17 Jonata pak a Achimaas stáli u studnice Rogel. I šla tam děvečka a pověděla jim, aby oni jdouce, oznámili to králi Davidovi; nebo nesměli se ukázati aneb vjíti do města.

2Sm 17 18 A však uzřel je služebník, a oznámil Absolonovi. Pročez odšedše oba rychle, vešli do domu muže v Bahurim, kterýž měl studnici na dvoře svém. I spustili se do ní.

2Sm 17 19 A žena vzavši plachtu, rozestřela ji na vrch studnice, a nasypala na ni krup. A tak nebyla ta věc spatřina.

2Sm 17 20 Nebo když přišli služebníci Absolonovi k ženě do domu a řekli: Kde jest Achimaas a Jonata? odpověděla jim žena: Přešliť jsou ten potok. Hledavše tedy a nic nenalezše, navrátili se do Jeruzaléma.

2Sm 17 21 A když oni odešli, tito vystoupivše z studnice, šli a oznámili králi Davidovi a řekli jemu: Vstaňte a přepravte se rychle přes vodu, nebo toto radil proti vám Achitofel.

2Sm 17 22 Protož vstav David a všecken lid, kterýž byl s ním, přepravili se přes Jordán, prvé než se rozednilo; a nezůstal ani jeden, ješto by se nepřepравil přes Jordán.

2Sm 17 23 Tedy Achitofel vida, že se nestalo vedlé rady jeho, osedlal osla, a vstav, odjel do domu svého, do města svého. A učiniv pořizení v čeledi své, oběsil se a umřel; i pochován jest v hrobě otce svého.

2Sm 17 24 David pak byl již přišel do Mahanaim, když se Absolon přepravil přes Jordán, on i všecken lid Izraelský s ním.

2Sm 17 25 A tu ustanovil Absolon Amazu místo Joába nad vojskem. (Byl pak Amaza syn muže, jehož jméno bylo Jetra Izraelský, kterýž všel k Abigail dceři Náchas, sestře Sarvie

matky Joábovy.)

2Sm 17 26 I položil se Izrael a Absolon v zemi Galád.
 2Sm 17 27 Stalo se pak, když přišel David do Mahanaím, že Sobi syn Náchas z
 Rabbat synů Ammon, a Machir syn Amielův z Lodebar, a Barzillai Galádský z Rogelim,
 2Sm 17 28 Lůže, číše a nádoby hliněné, též pšenice, ječmene, mouky, krup, bobu,
 šocovice a pražmy,
 2Sm 17 29 Ano i medu, másla a ovcí i syrů kravských přinesli Davidovi a lidu,
 kterýž s ním byl, aby jedli. Nebo řekli: Lid ten jest hladovitý a ustalý, i žízňivý na té
 poušti.
 2Sm 18 1 Sečtl pak David lid, kterýž měl s sebou, a ustanovil nad nimi hejtmany
 a setníky.
 2Sm 18 2 I uvedl David třetinu lidu v správu Joábovu, a třetinu v správu Abizai
 syna Sarvie, bratra Joábova, a třetinu v správu Ittai Gittejského. A řekl král lidu: I jáť
 také potáhnu s vámi.
 2Sm 18 3 Ale lid řekl: Nikoli nepotáhneš; nebo jestliže bychom i utíkali,
 nebudouť na to velmi dbáti, aniž, by nás i polovici zbili, budou toho velmi vážit. Ty sám
 zajisté jsi jako z nás deset tisíců, protož lépe bude, abys nám byl v městě ku pomoci.
 2Sm 18 4 I řekl jim král: Což se vám za dobré vidí, učiním. Tedy stál král u
 brány, a všecken lid vycházel po stu a po tisíci.
 2Sm 18 5 Příkázal pak král Joábovi a Abizai a Ittai, řka: Zacházejtež mi pěkně
 s synem Absolonem. A všecken lid slyšel, když přikazoval král všechněm hejtmanům o Absolonovi.
 2Sm 18 6 A tak vytáhl lid do pole proti lidu Izraelskému, a byla bitva v lese
 Efraim.
 2Sm 18 7 I poražen jest tu lid Izraelský od služebníků Davidových, a stala se
 tu porážka veliká v ten den až do dvadeceti tisíců.
 2Sm 18 8 Nebo když ta bitva rozšířila se po vši krajině, více pohubil lidu les,
 nežli jich požral meč toho dne.
 2Sm 18 9 Potkal se pak Absolon s služebníky Davidovými. Kterýžto Absolon jel na
 mezku, (i podšel mezek pod hustý dub veliký), a uvázl za hlavu v stromu tom, tak že visel mezi
 nebem a zemí. Ale mezek, kterýž pod ním byl, odběhl pryč.
 2Sm 18 10 To uzřev jeden, oznámil Joábovi, řka: Hle, viděl jsem Absolona, an
 visí na dubě.
 2Sm 18 11 I řekl Joáb muži, kterýž mu to oznámil: Aj, viděls. Pročž jsi ho tam
 nesrazil na zem? A já bylt bych povinen dáti deset lotů stříbra a pás rytířský jeden.
 2Sm 18 12 Odpověděl muž ten Joábovi: A já, bych i odečtených měl na ruce své
 tisíc lotů stříbra, nevztáhl bych ruky své na syna králova; nebo jsme slyšeli, kterak
 přikazoval král tobě a Abizai a Ittai, řka: Šetřte všickni syna mého Absolona;
 2Sm 18 13 Leč bych se dopustiti chtěl sám proti duši své nepravosti. Ale nebýváť
 nic tajno před králem, a ty bys sám proti mně stál.
 2Sm 18 14 I řekl Joáb: Nebudouť se tu meškati s tebou. Protož vzav tři kopí do
 ruky své, vrazil je do Absolona, an ještě živ byl na dubě.
 2Sm 18 15 A obskočivše Absolona deset služebníků, oděnců Joábových, bili jej a
 zabili.
 2Sm 18 16 V tom zatroubil Joáb v troubu. I vrátil se lid od honění Izraele; nebo
 zdržel Joáb lid.
 2Sm 18 17 A vzavše Absolona, uvrhli jej v tom lese do jámy veliké, a nametali na
 něj hromadu kamení velmi velikou. Ale všecken Izrael zutíkali jeden každý do stanů svých.
 2Sm 18 18 (Absolon pak vzal byl a vyzdvihl sobě za života svého sloup v údolí
 královském; nebo byl řekl: Nemám syna, aby zůstala paměť jména mého. Protož nazval ten sloup
 jménem svým, kterýž slove místo Absolonovo až do dnešního dne.)
 2Sm 18 19 Tedy Achimaas syn Sádochův řekl: Medle, nechť běžím, abych zvěstoval
 králi, že ho vysvobodil Hospodin z ruky nepřátel jeho.
 2Sm 18 20 I řekl jemu Joáb: Nebyl bys dnes dobrým poslem, ale oznámíš to jiného
 dne; dnes však neoznamuj, proto že syn králův umřel.
 2Sm 18 21 Potom řekl Joáb k Chuzi: Jdiž, zvěstuj králi, co jsi viděl. A pokloniv
 se Chuzi Joábovi, běžel.
 2Sm 18 22 Mluvil pak ještě Achimaas syn Sádochův, a řekl Joábovi: Buď, jak buď,
 medle, nechť já také běžím za Chuzi. Odpověděl Joáb: Proč bys ty běžel, synu můj, když nemáš,
 co bys dobrého zvěstoval?
 2Sm 18 23 I řekl: Buď, jak buď, poběhnu. Odpověděl mu: Běž. A tak běžel Achimaas
 cestou přímější a předběhl Chuzi.
 2Sm 18 24 David pak seděl mezi dvěma branami. I vyšel strážný na vrch brány na
 zed, kterýž pozdvih oči svých, uzřel, a hle, muž běžel sám.
 2Sm 18 25 Tedy volaje strážný, oznámil králi. I řekl král: Jest-liť sám, dobré
 poselství nese. A když ten šel předce a přibližoval se,
 2Sm 18 26 Uzřel ještě strážný muže druhého běžícího. I zavolal strážný na
 branného a řekl: Hle, opět muž běží sám. Tedy řekl král: I tentž v poselství běží.
 2Sm 18 27 Řekl ještě strážný: Vidím běh prvního, jako běh Achimaasa syna
 Sádochova. I řekl král: Dobrýť to muž, protož s dobrým poselstvím jde.
 2Sm 18 28 Tedy volaje Achimaas, řekl králi: Pokoj tobě. A pokloniv se králi
 tváří svou k zemi, řekl: Požehnaný Hospodin Bůh tvůj, kterýž podmanil muže ty, kteříž
 pozdvihli rukou svých proti pánu mému králi.

2Sm 18 29 I řekl král: Dobře-li se má syn můj Absolon? Odpověděl Achimaas: Viděl jsem huk velický, když posílal služebníka králova Joáb, a mne služebníka tvého, ale nevím nic, co bylo.

2Sm 18 30 Jemuž řekl král: Odstup a stůj tamto. I odstoupil a stál.

2Sm 18 31 A v tom Chuži přišel, řekl: Zvěstuje se pánu mému králi, že vysvobodil tě dnes Hospodin z ruky všech povstávajících proti tobě.

2Sm 18 32 Ale král řekl k Chuži: Jest-liž živ syn můj Absolon? Odpověděl Chuži: Necht jsou tak, jako syn králův, nepřátelé pána mého krále, i všickni, kteříž povstávají proti tobě ke zlému.

2Sm 18 33 I zarmoutil se král, a vstoupiv do horního pokoje na bráně, plakal a jda, mluvil takto: Synu můj Absolone, synu můj, synu můj Absolone! Ó kdybych byl umřel za tebe, Absolone synu můj, synu můj!

2Sm 19 1 I oznámeno jest Joábovi: Aj, král pláče a nařiká pro Absolona.

2Sm 19 2 Pročež obrátilo se to vysvobození toho dne v kvílení všemu lidu; nebo slyšel lid v ten den, že bylo praveno: Zámutek má král pro syna svého.

2Sm 19 3 A tak kradl se lid toho dne, vcházejí do města, jako se krade lid, když se stydí, utíkáje z boje.

2Sm 19 4 Král pak zakryl tvář svou, a křičel král hlasem velickým: Synu můj Absolone, Absolone synu můj, synu můj!

2Sm 19 5 Tedy všed Joáb k králi do domu, řekl: Zahanbil jsi dnes tváři všech služebníků svých, kteříž vysvobodili život tvůj dnes, a život synů tvých i dcer tvých, a život žen tvých i život ženín tvých,

2Sm 19 6 Miluje ty, kteříž tě mají v nenávisti, a v nenávisti máje ty, kteříž tě milují; nebos dokázal dnes, že sobě nevážíš hejtmanů a služebníků. Shledalť jsem to zajisté dnes, že kdyby byl Absolon živ zůstal, bychom pak všickni dnes byli pobiti, tedy dobře by se tobě to líbilo.

2Sm 19 7 Protož nyní vstana, vyjdi, a mluv ochotně k služebníkům svým; nebo přísahámť skrze Hospodina, jestliže nevyjdeš, žet nezůstane žádný s tebou této noci, a tot bude tobě horší, nežli všechny zlé věci, kteréž na tebe přišly od mladosti tvé až dosavad.

2Sm 19 8 A tak vstav král, posadil se v bráně. I povědino bylo všemu lidu těmito slovy: Aj, král sedí v bráně. I přišel všecken lid před obličej krále, ale lid Izraelský byl zutíkal jeden každý do svých stanů.

2Sm 19 9 Tedy všecken lid hádal se vespolek ve všech pokoleních Izraelských, a pravili: Král vytrhl nás z ruky nepřátel našich, a tentýž vytrhl nás z ruky Filistinských, a teď nyní utekl z země před Absolonem.

2Sm 19 10 Absolon pak, kteréhož jsme pomazali sobě, zahynul v boji. Nyní tedy, proč zanedbáváte přivést zase krále?

2Sm 19 11 Protož král David poslal k Sadochovi a Abiatarovi kněžím, s těmito slovy: Mluvte k starším Judským, řkouce: Proč máte býti poslední v uvedení zase krále do domu jeho? (Nebo řeč všeho lidu Izraelského donesla se krále o uvedení jeho do domu jeho.)

2Sm 19 12 Bratří moji jste, kost má a tělo mé jste; proč tedy máte býti poslední v uvedení zase krále?

2Sm 19 13 A Amazovi také rcete: Zdaliž ty nejsi kost má a tělo mé? Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, jestliže nebudeš hejtmanem vojska přede mnou po všechny dny na místo Joába.

2Sm 19 14 I naklonil srdce všech mužů Judských, jako muže jednoho, aby poslali k králi, řkouce: Navratiž se ty i všickni služebníci tvoji.

2Sm 19 15 Tedy navrátil se král, a přišel až k Jordánu. Lid pak Judský byl přišel do Galgala, aby se bral vstříc králi, a převedl jej přes Jordán.

2Sm 19 16 Pospíšil také Semei syn Gery, syna Jemini, kterýž byl z Bahurim, a vyšel s lidem Judským vstříc králi Davidovi.

2Sm 19 17 A tisíc mužů bylo s ním z Benjamin. Síba také služebník domu Saulova, s patnácti syny svými, a dvadeti služebníků jeho s ním, přepravili se přes Jordán před krále.

2Sm 19 18 I přeplavili lodí, aby převezli čeled královskou a učinili, což by se jemu líbilo. Semei pak syn Gerův padl před králem, když se přepraviti měl přes Jordán.

2Sm 19 19 A řekl králi: Nepočítej mi pán můj nepravosti, a nezpomínej, co neprávě učinil služebník tvůj toho dne, když vyšel pán můj král z Jeruzaléma, aby to měl skládati král v srdci svém.

2Sm 19 20 Neboť zná služebník tvůj, že zhřešil, a aj, přišel jsem dnes prvé, než kdo ze vsí čeledi Jozefovy, abych vyšel vstříc pánu svému králi.

2Sm 19 21 I odpověděl Abizai syn Sarvie a řekl: A což nebude zabít Semei, proto že zlořečil pomazanému Hospodinovu?

2Sm 19 22 Ale David řekl: Co vám do toho, synové Sarvie, že jste mi dnes odporní? Dnes-liž má zabít býti někdo v Izraeli? Nebo zdaliž nevím, že dnes jsem králem nad Izraelem.

2Sm 19 23 Tedy řekl král k Semei: Neumřeš. I přísáhl mu král.

2Sm 19 24 Mifibozet také vnuk Saulův vyšel vstříc králi. (Neošetřoval pak byl noh svých, ani brady nespravoval, ani šatů svých neprał od toho dne, jakž byl odšel král, až do dne, když se navrátil v pokoji.)

2Sm 19 25 A když přišel do Jeruzaléma, vyšel vstříc králi. I řekl jemu král: Proč jsi neodšel se mnou, Mifibozete?

2Sm 19 26 Kterýž odpověděl: Pane můj králi, služebník můj oklamal mne. Řeklť

byl zajisté služebník tvůj: Osedlám sobě osla, abych vsedna na něj, bral se s králem, proto že jest kulhavý služebník tvůj.

2Sm 19 27 I osočil služebníka tvého u pána mého krále, ale pán můj král jest jako anděl Boží, učiníš tedy, cožť se dobrého vidí.

2Sm 19 28 Nebo všickni z domu otce mého byli jsme hodni smrti před pánem mým králem, a však jsi zasadil služebníka svého mezi ty, kteříž jedí chléb stolu tvého. K čemuž bych více právo měl, a oč se více na krále domlouval?

2Sm 19 29 Jemuž řekl král: Proč šíříš řeč svou? Vyřklť jsem. Ty a síba rozdělíte se statkem.

2Sm 19 30 Ještě řekl Mifibozet králi: Třebas nechť všecko vezme, když se jen navrátil pán můj král v pokoji do domu svého.

2Sm 19 31 Ano i Barzillai Galádský vyšel z Rogelim, a přepravil se s králem přes Jordán, aby ho zprovodil za Jordán.

2Sm 19 32 Byl pak Barzillai velmi starý, maje osmdesáte let, kterýž opatroval krále stravou, když obýval v Mahanaim; nebo byl člověk bohatý velmi.

2Sm 19 33 I řekl král k Barzillai: Poď se mnou, a chovati tě budu při sobě v Jeruzalémě.

2Sm 19 34 Ale Barzillai odpověděl králi: Jacíž jsou dnové věku mého, abych šel s králem do Jeruzaléma?

2Sm 19 35 V osmdesáti letech jsem dnes. Zdaliž mohu rozeznati mezi dobrým a zlým? Zdaliž okušením rozezná služebník tvůj, co bych jedl a co bych pil? Zdaliž poslouchati mohu již hlasu zpěváků a zpěvakyní? Proč by tedy služebník tvůj děle býti měl břemenem pánu svému králi?

2Sm 19 36 Maličko ještě půjde služebník tvůj za Jordán s králem; nebo proč by mi se takovou odplatou král odplacovati měl?

2Sm 19 37 Nechť se navrátí, prosím, služebník tvůj, ať umru v městě svém, kdež jest hrob otce mého a matky mé. Aj, služebník tvůj Chimham půjde se pánem mým králem, jemuž učiníš, cožť se dobrého viděti bude.

2Sm 19 38 I řekl král: Dobře, nechť jde se mnou Chimham, a učiním jemu, což se tobě za dobré viděti bude; nadto čehožkoli požádáš ode mne, toť učiním.

2Sm 19 39 A když se přepravil všecken lid přes Jordán, král také přepravil se. I políbil král Barzillai a požehnal ho, kterýžto navrátil se na místo své.

2Sm 19 40 A tak bral se král do Galgala a Chimham s ním; všecken také lid Judský provázeli krále, též i polovice lidu Izraelského.

2Sm 19 41 A aj, všickni muži Izraelští přišedše k králi, řekli jemu: Proč jsou tě ukradli bratří naši, muži Juda, a převedli krále a čeled jeho přes Jordán, i všechny muže Davidovy s ním?

2Sm 19 42 I odpověděli všickni muži Judští mužům Izraelským: Proto že král jest příbuzný náš. A proč se hněvate o to? Zdaliž nás za to král pokrmu opatroval? Zdaliž nám jaké dary dal?

2Sm 19 43 Odpovídajíce pak muži Izraelští mužům Judským, řekli: Deset dílů máme v králi, a protož i v Davidovi máme více nežli vy. Pročež tedy málo jste nás sobě vážili? Zdaliž jsme my prvé o to nemluvili, abychom zase přivedli krále svého? Ale tvrdší byla řeč mužů Judských nad řeč mužů Izraelských.

2Sm 20 1 Přišel pak tu náhodou člověk nešlechtný, jehož jméno bylo Seba, syn Bichri, muž Jemini. Ten zatroubil v troubu a řekl: Nemámet my dílu v Davidovi, ani dědictví v synu Izai; obrať se jeden každý k stanům svým, ó Izraeli.

2Sm 20 2 A tak všickni muži Izraelští odstoupili od Davida za Sebou synem Bichri, ale muži Judští přidrželi se krále svého od Jordánu až do Jeruzaléma.

2Sm 20 3 David pak přišel do domu svého do Jeruzaléma. A vzal král deset ženin, kterýchž byl nechal, aby hlídaly doma, a dal je pod stráž, a choval je, ale nevcházel k nim. A zůstaly zavřené až do dne smrti své v vdovství.

2Sm 20 4 Potom řekl král Amazovi: Svolej mi muže Judské do třetího dne, ty také se tu postav.

2Sm 20 5 A tak odšel Amaza, aby svolal lid Judský, ale prodlil mimo určitý čas, kterýž mu byl uložil.

2Sm 20 6 Protož řekl David Abizai: Již nyní hůře nám činiti bude Seba syn Bichri, nežli Absolon. Vezmi služebníky pána svého, a hoň jej, aby sobě nenalezl měst hrazených, a tak ušel by nám s očí.

2Sm 20 7 Tedy táhli za ním muži Joábovi, i Cheretejští, i Peletejští, a všickni udatní vytáhli z Jeruzaléma, aby honili Sebu syna Bichri.

2Sm 20 8 A když byli u kamene toho velikého, kterýž jest v Gabaon, Amaza potkal se s nimi. Joáb pak byl opásán po sukni, v kterouž byl oblečen, na níž také měl připásaný meč k bedrám v pošvě své, kterýž snadně vytrhnouti i zase vstrčiti mohl.

2Sm 20 9 I řekl Joáb Amazovi: Dobře-li se máš, bratře můj? A ujal Joáb pravou rukou Amazu za bradu, aby ho políbil.

2Sm 20 10 Ale Amaza nešetřil se meče, kterýž byl v ruce Joábově. I ranil ho jím pod páté žebro, a vykydl střeva jeho na zem jednou ranou, a umřel. I honili Joáb a Abizai, bratr jeho, Sebu syna Bichri.

2Sm 20 11 Tedy stoje tu jeden podlé něho z služebníků Joábových, řekl: Kdokoli přeje Joábovi, a kdokoli drží s Davidem, jdi za Joábem.

2Sm 20 12 Amaza pak válel se ve krvi prostřed cesty. A vida onen, že se

zastavoval všecken lid, odvlékl Amazu s cesty do pole, a uvrhl na něj roucho, vida, že každý, kdož šel mimo něj, zastavoval se.

2Sm 20 13 A když byl odvléčen z cesty, šel jeden každý za Joábem, aby honili Sebu syna Bichri.

2Sm 20 14 (Kterýžto prošel všechna pokolení Izraelská do Abel Betmaacha se všechněmi Berejskými, kteříž se byli shromáždili a šli za ním.)

2Sm 20 15 A přitáhše, oblehli jej v Abel Betmaacha, a udělali násyp proti městu, kteréž se bránilo z bašt; všecken pak lid, kterýž byl s Joábem, usiloval podvrátiti zed.

2Sm 20 16 v tom zvolala jedna rozumná žena z města: Slyšte, slyšte! Rcete medle Joábovi: Přístup sem, a budu s tebou mluvit.

2Sm 20 17 Kterýž když k ní přistoupil, řekla žena: Ty-li jsi Joáb? Odpověděl: Jsem. I řekla jemu: Poslyš slov služebnice své. Odpověděl: Slyším.

2Sm 20 18 Protož mluvila, řkuci: Taktě jsou rozmlouvali hned s počátku, řkouce: Bez pochyby žeť se ptáti budou Abelských, a tak se spraví.

2Sm 20 19 Jáť jsem jedno z pokojných a věrných Izraelských, ty pak usiluješ zkaziti město, a to ještě hlavní město v Izraeli. I pročez usiluješ sehlititi dědictví Hospodino?

2Sm 20 20 Tedy odpověděl Joáb a řekl: Odstup, odstup to ode mne, abych sehlititi a zkaziti chtěl.

2Sm 20 21 Nenít toho, ale muž z hory Efraim, jménem Seba, syn Bichri, pozdvihl ruky své proti králi Davidovi. Vydejte ho samého, a odtrhnemť od města. I řekla žena Joábovi: Hle, hlava jeho vyvržena bude tobě přes zed.

2Sm 20 22 A tak zjednala to žena ta u všeho lidu moudrostí svou, že stāvše hlavu Seby syna Bichri, vyhodili ji Joábovi. Kterýžto když zatroubil v troubu, rozešli se od města jeden každý do stanů svých. Joáb také vrátil se do Jeruzaléma k králi.

2Sm 20 23 Byl pak Joáb představen všemu vojsku Izraelskému, a Banaiáš syn Joiadův nad Cheretejskými a Peletejskými.

2Sm 20 24 Též Aduram byl nad platy, a Jozafat syn Achiludův byl kanclířem,

2Sm 20 25 A Seiáš písařem, Sádoch pak a Abiatar byli kněžími.

2Sm 20 26 Híra také Jairský byl knížetem Davidovým.

2Sm 21 1 Byl pak hlad za dnů Davidových tři léta pořád. I hledal David tváři Hospodinovy. Jemuž řekl Hospodin: Pro Saule a pro dům jeho vražedlný, nebo zmodoval Gabaonitské.

2Sm 21 2 Tedy povolav král Gabaonitských, mluvil k nim. (Gabaonitští pak nebyli z synů Izraelských, ale z ostatků Amorejských, jimž ačkoli byli synové Izraelští přísahou se zavázali, však Saul usiloval je vypléniti, v horlivosti své pro syny Izraelské a Judské.)

2Sm 21 3 A řekl David Gabaonitským: Což vám učiním a čím vás spokojím, abyste dobrořečili dědictví Hospodinovu?

2Sm 21 4 Odpověděli jemu Gabaonitští: Není nám o stříbro ani o zlato činiti s Saulem a domem jeho, ani o bezživotí někoho z Izraele. I řekl: Cožkoli díte, učiním vám.

2Sm 21 5 Kteríž řekli králi: Muže toho, kterýž vyhubil nás, a kterýž ukládal o nás, vyhladíme, aby nezůstal v žádných končinách Izraelských.

2Sm 21 6 Nechtěť jest nám dáno sedm mužů z jeho synů, a zvěsíme je Hospodinu u Gabaa Saulova, kteréhož byl vyvolil Hospodin. I řekl král: Já dám.

2Sm 21 7 Odpustil pak král Mifibozetovi synu Jonaty, syna Saulova, pro přísahu Hospodinovu, kteráž byla mezi nimi, mezi Davidem a Jonatou synem Saulovým.

2Sm 21 8 Ale vzal král dva syny Rizpy dcery Aja, kteréž porodila Saulovi, Armona a Mifibozeta, a pět synů sestry Míkol dcery Saulovy, kteréž byla porodila Adrielovi synu Barzillai Molatitského.

2Sm 21 9 I vydal je v ruku Gabaonitských, kteréž zvěšeli na hoře před Hospodinem. A tak kleslo těch sedm spolu, a zbiti jsou při začátku žně, když počínali žíti ječmene.

2Sm 21 10 Rizpa pak, dcera Aja, vzavši žíni, prostřela ji sobě na skále při začátku žně, dokudž nepršel na ně déšť s nebe, a nedala ptákům nebeským sedati na ně ve dne, ani přicházeti zvěři poľní v noci.

2Sm 21 11 Tedy oznámeno jest Davidovi, co učinila Rizpa dcera Aja, ženi na Saulova.

2Sm 21 12 Protož odšed David, vzal kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho od starších Jábes Galád, kteříž byli je ukradli na ulici Betsan, kdežto byli je zvěšeli Filistinští v ten den, když porazili Filistinští Saule v Gelboe.

2Sm 21 13 Vzal, pravím, odtud kosti Saulovy a kosti Jonaty syna jeho; i kosti těch, kteříž zvěšeni byli, sebrali.

2Sm 21 14 A pochovali je s kostmi Saulovými a Jonaty syna jeho, v zemi Beniamin, v Sela, v hrobě Cis otce jeho; a učinili všechno, což byl přikázal král, a potom slitoval se Bůh nad zemí.

2Sm 21 15 Vznikla pak opět válka Filistinských proti Izraelovi. I vytáhl David a služebníci jeho s ním, a bili se s Filistinskými, tak že ustal David.

2Sm 21 16 Tedy Izbibenob, kterýž byl z synů jednoho obra, (jehož kopí hrot vážil tři sta lotů oceli, a měl připásaný k sobě meč nový), myslil zabiti Davida.

2Sm 21 17 Ale retoval ho Abizai syn Sarvie, a raniv toho Filistinského, zabil jej. Protož muži Davidovi přísáhli, řkouce jemu: Nepůjdeš více s námi do boje, abys nezhasil svíce Izraelské.

2Sm	21	18	Opět byla válka v Gob s Filistinskými. Tehdáž Sibbechai Chusatský zabil Sáfu, kterýž byl z synů téhož obra.
2Sm	21	19	Byla ještě i jiná válka s Filistinskými v Gob, kdež Elchánan syn Járe Oregim Betlémský zabil bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlovské.
2Sm	21	20	Potom byla také válka v Gát. A byl tam muž veliké postavy, kterýž měl u rukou a u noh po šesti prstech, všech čtyřmecně, a byl také syn toho obra.
2Sm	21	21	Ten když haněl Izraele, zabil ho Jonata, syn Semmaa bratra Davidova.
2Sm	21	22	Ti čtyři byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.
2Sm	22	1	Mluvil pak David Hospodinu slova písně této v ten den, když ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho, i z ruky Saulovy.
2Sm	22	2	A řekl: Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, se mnou.
2Sm	22	3	Bůh skála má, doufati budu v něho; štít můj a roh spasení mého, vyvýšení mé a útočiště mé, spasitel můj, kterýž od násilí vysvobozuje mne.
2Sm	22	4	Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých vysvobozen jsem.
2Sm	22	5	Nebo obklíčily mne byly úzkosti smrti, a proudové bezbožných předěsili mne.
2Sm	22	6	Bolesti smrtelné obstoupily mne, a osídla smrti zachvátila mne.
2Sm	22	7	V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a křik můj přišel v uši jeho.
2Sm	22	8	Tedy pohnula se a zatřásla země, základové nebes pohnuli se, a třásli se pro rozhněvání jeho.
2Sm	22	9	Dým vycházel z chrpí jeho, a oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí roznítilo.
2Sm	22	10	Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohama jeho.
2Sm	22	11	I vsedl na cherubín a letěl, a spatřil jest na peří větrovém.
2Sm	22	12	Položil temnosti vůkol sebe jako stany, shrnutí vod, oblaky husté.
2Sm	22	13	Od blesku obličej jeho rozpálilo se uhlí řeřavé.
2Sm	22	14	Hřímal s nebes Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj.
2Sm	22	15	Vystřelil i střely, kterýmiž je rozptýlil, a blýskání, jímž je porazil.
2Sm	22	16	I ukázaly se hlubiny mořské, a odkryti jsou základové okrášku, pro zúřivé kárání Hospodinovo, pro dmýchání větru chrpí jeho.
2Sm	22	17	Poslav s výsosti, přijal mne, vytáhl mne z vod velikých.
2Sm	22	18	Vysvobodil mne od nepřítele mého silného, od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli.
2Sm	22	19	Předstihli mne v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.
2Sm	22	20	Kterýž vyvedl mne na prostranství, vysvobodil mne, nebo sobě oblíbil mne.
2Sm	22	21	Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých odplatil mi.
2Sm	22	22	Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého.
2Sm	22	23	Všickni zajisté soudové jeho jsou před obličejem svým, aniž jsem od kterých ustanovení jeho odstoupil.
2Sm	22	24	A tak byv dokonalý před ním, šetřil jsem, abych se nedopustil nepravosti.
2Sm	22	25	Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, vedlé čistoty mé před očima jeho.
2Sm	22	26	Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k upřímemu upřímě se máš.
2Sm	22	27	K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš.
2Sm	22	28	Lid pak ssoužený vysvobozuješ, ale před vysokomyslnými oči své skloupeš.
2Sm	22	29	Ty zajisté jsi svíce má, ó Hospodine. Hospodin jistě osvěcuje temnosti mé.
2Sm	22	30	Nebo v tobě proběhl jsem vojska, v Bohu svým přeskočil jsem zed.
2Sm	22	31	Toho Boha silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodiny přecházejí: onť jest štít všech, kteříž doufají v něho.
2Sm	22	32	Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina? A kdo jest skalou kromě Boha našeho?
2Sm	22	33	Bůh jest síla má i vojska mého, onť působí volnou cestu mou.
2Sm	22	34	Činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých postavuje mne.
2Sm	22	35	Cvičí ruce mé k boji, tak že lámí lučistě ocelivá rukama svýma.
2Sm	22	36	Nebo dal mi štít spasení svého, a dobrotivost jeho zvelebila mne.
2Sm	22	37	Rozšířil kroky mé pode mnou, aby se nepodvrtly nohy mé.
2Sm	22	38	Honil jsem nepřátele své a zahladil jsem je, aniž jsem se navrátil, dokudž jsem jich nevyplnil.
2Sm	22	39	Docela jsem je vyhubil a sprobodal jsem je, tak že nepovstanou; i padli pod nohy mé.

2Sm 22 40 Ty zajisté, Bože, přepásals mne udatností k boji, porazils pode mne ty, kteříž povstávají proti mně.

2Sm 22 41 Nýbrž dals mi šíji nepřatel mých, těch, kteříž v nenávisti měli mne, a vyplénil jsem je.

2Sm 22 42 Ohlédali se, ale nebyl, kdo by vysvobodil, k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.

2Sm 22 43 I potřel jsem je jako prach země, jako bláto na ulicích potlačil a rozptýlil jsem je.

2Sm 22 44 Ty jsi mne vytrhl z různic lidu mého, zachovals mne, abych byl za hlavu národům; lid neznámý mně sloužil.

2Sm 22 45 Cizozemci lhalí mi, a jakž zaslechli, uposlechli mne.

2Sm 22 46 Cizozemci svadli, a trásli se i v ohradách svých.

2Sm 22 47 Živt jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož at jest vyvyšován Bůh, skála spasení mého,

2Sm 22 48 Bůh silný, kterýž dává mi pomsty a podmaňuje mi lidi.

2Sm 22 49 Vyvedíš mne z prostřed nepřatel mých, a nad povstávajícími proti mně vyvyšuješ mne, člověka nepravého mne zbavuješ.

2Sm 22 50 Protož chváliti tě budu, Hospodine, mezi národy, a jménu tvému žalmy zpívati budu.

2Sm 22 51 Ont jest hrad jistého spasení krále svého, a ten, kterýž činí milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

2Sm 23 1 Tato jsou pak poslední slova Davidova: Řekl David syn Izai, řekl, pravím, muž, kterýž jest velice zvýšený, pomazaný Boha Jákobova, a libý v zpěvích Izraelských:

2Sm 23 2 Duch Hospodinův mluvil skrze mne, a řeč jeho jazykem mým vynesena.

2Sm 23 3 Řekl mi Bůh Izraelský, mluvila skála Izraelská: Kdo panovati bude nad lidem, budeť spravedlivý, panující v bázni Boží.

2Sm 23 4 Rovně jako bývá světlo jitřní, když slunce vychází ráno bez oblaků, a jako mocí tepla a deště roste bylina z země:

2Sm 23 5 Tak zajisté dům můj před Bohem; nebo smlouvu věčnou učinil se mnou, kteráž všelijak upevněna a ostříhána bude. A toť jest všecko mé spasení a všeliká útěcha, že nic tak vzdělávati se nebude.

2Sm 23 6 Bezbožní pak všickni vyplénění budou jako trní, kteréž rukou bráno nebývá.

2Sm 23 7 Ale kdož by se ho chtěl dotknouti, vezme železo a žerď, aneb ohněm docela spálí je tu, kdež zrostlo.

2Sm 23 8 Tato jsou jména nejudatnějších Davidových: Jošeb Bašebet Tachmonský, přední z vůdců, jehož rozkoš byla s kopím pojednou udeřiti na osm set ku pobití jich.

2Sm 23 9 A po něm Eleazar syn Dodi, syna Achochi, mezi třmi silnými, kteříž byli s Davidem, když se opovážili proti Filistinským shromážděným tam k boji, když již byli odtáhli muži Izraelští.

2Sm 23 10 Ten vstav, bil Filistinské, až ustala ruka jeho a ostála se při meči. V ten den zajisté učinil Hospodin vysvobození veliké, tak že se lid za ním navrátil, toliko aby kořisti vzebral.

2Sm 23 11 Po něm pak byl Samma syn Age Hararský. Nebo když se byli shromáždili Filistinští v hromadu tu, kdež bylo díl rolí poseté šocovicí, a lid utekl před Filistinskými:

2Sm 23 12 Tedy postavil se u prostřed dílu toho, a vysvobodil jej, a porazil Filistinské. I učinil Hospodin vysvobození veliké.

2Sm 23 13 Sstoupili také ti tři z třidcíti předních, a přišli ve žni k Davidovi do jeskyně Adulam, když vojsko Filistinské leželo v údolí Refaim.

2Sm 23 14 (Nebo David tehdaž byl v pevnosti své, a osazený lid Filistinských byl u Betléma.)

2Sm 23 15 Zechtělo se pak Davidovi vody, a řekl: Ó by mi někdo dal pítí vody z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány!

2Sm 23 16 A protož probívše se ti tři udatní skrze vojsko Filistinských, navázili vody z čisterny Betlémské, kteráž byla u brány, kterouž nesli a donesli k Davidovi. On pak nechtěl jí pítí, ale obětoval ji Hospodinu,

2Sm 23 17 A řekl: Nedejž mi toho, ó Hospodine, abych to učiniti měl. Zdaliž to není krev mužů těch, kteříž šli, opováživše se života svého? I nechtěl jí pítí. To učinili ti tři silní.

2Sm 23 18 Potom Abizai bratr Joábův, syn Sarvie, byl přední mezi třmi, kterýž pozdvihl kopí svého proti třem stům, kteréž i pobil, a byl z těch tří nejslovoutnější.

2Sm 23 19 Z těch tří on jsa nejslavnější, byl knížetem jejich, a však oněm třem nebyl rovný.

2Sm 23 20 Banaiáš také syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů, z Kabsael, ten porazil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh.

2Sm 23 21 Ten také zabil muže Egyptského, muže ku podivení, a měl Egyptský v rukou kopí. I šel k němu s holí, a vytrh kopí z ruky toho Egyptského, zabil ho kopím jeho.

2Sm 23 22 To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi těmi třmi silnými.

2Sm 23 23 A ač byl mezi třidcíti nejslavnější, však oněm třem se nevrovnal. I ustanovil ho David nad drabanty svými.

2Sm 23 24 Azael také bratr Joábův byl mezi třidcíti těmito: Elchanan syn Dodův

Betlémský,
2Sm 23 25 Samma Charodský, Elika Charodský,
2Sm 23 26 Chelez Faltický, Híra syn Ikeš Tekoitký,
2Sm 23 27 Abiezer Anatotský, Mebunnai Chusatský,
2Sm 23 28 Salmon Achochský, Maharai Netofatský,
2Sm 23 29 Cheleb syn Baany Netofatský, Ittai syn Ribai z Gabaa synů Benjamin,
2Sm 23 30 Banaiáš Faratonský, Haddai od potoku Gás,
2Sm 23 31 Abi albon Arbatský, Azmavet Barechumský,
2Sm 23 32 Eliachba Salbonský, z synů Jasen Jonata,
2Sm 23 33 Samma Hararský, Achiam syn Sárar Ararský,
2Sm 23 34 Elifelet syn Achasbai Machatského, Eliam syn Achitofelův Gilonský,
2Sm 23 35 Chezrai Karmelský, Farai Arbitský,
2Sm 23 36 Igal syn Nátanův z Soba, Báni Gádský,
2Sm 23 37 Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odětec Joába syna Sarvie,
2Sm 23 38 Híra Itrejský, Gareb Itrejský,
2Sm 23 39 Uriáš Hetejský. Všech třidceti a sedm.
2Sm 24 1 Tedy opět prchlivost Hospodinova popudila se proti Izraelovi; nebo byl ponukl satan Davida na ně, rka: Jdi, sečti lid Izraelský a Judský.
2Sm 24 2 Protož řekl král Joábovi, hejtmanu vojska svého: Projdi i hned všecka pokolení Izraelská od Dan až k Bersabé, a sečtete lid, abych věděl počet jeho.
2Sm 24 3 Ale Joáb řekl králi: Přidejž Hospodin Bůh tvůj k lidu, jakž ho koli mnoho, stokrát více, a to aby oči pána mého krále viděly. Ale proč pán můj král jest toho tak žádostiv?
2Sm 24 4 A však přemohla řeč králova Joába i knížata vojska. Protož vyšel Joáb a knížata vojska od tváří královy, aby sečtli lid Izraelský.
2Sm 24 5 A přepravivše se přes Jordán, položili se při Aroer po pravé straně města, kteréž jest u prostřed potoka Gád, a při Jazer.
2Sm 24 6 Potom přišli do Galád a do země dolejší nové, odkudž šli do Dan Jáhan a do okolí Sidonského.
2Sm 24 7 Přišli také ku pevnosti Týru, a ke všem městům Hevejských a Kananejských; odkudž šli na poledne země Judské do Bersabé.
2Sm 24 8 A když schodili všecku zemi, přišli po přeběhnutí devíti měsíců a dvadcti dní do Jeruzaléma.
2Sm 24 9 I dal Joáb počet sečteného lidu králi. Bylo pak lidu Izraelského osmkrát sto tisíc mužů silných, kteříž mohli vytrhnouti meč k bitvě. Mužů také Judských pětkrát sto tisíc.
2Sm 24 10 Potom padlo to těžce na srdce Davidovi, když již sečtl lid. I řekl David Hospodinu: Zhřešilt' jsem těžce, že jsem to učinil, ale nyní, ó Hospodine, odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebt' jsem velmi bláznivě učinil.
2Sm 24 11 Když pak vstal David ráno, stalo se slovo Hospodinovo k Gádovi proroku, vidoucímu Davidovu, rkoucí:
2Sm 24 12 Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojít věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kteroužt' bych učinil.
2Sm 24 13 Protož přišed Gád k Davidovi, oznámil mu to, a řekl jemu: Chceš-li, aby přišel na tebe hlad za sedm let v zemi tvé? čili abys za tři měsíce utíkal před nepřátely svými, a oni aby tě honili? čili aby za tři dni byl mor v zemi tvé? Pomysliž spěšně, a viz, jakou mám odpověď dátí tomu, kterýž mne poslal.
2Sm 24 14 I řekl David k Gádovi: Úzkostmi sevřín jsem náramně; nechat', prosím, upadneme v ruku Hospodinovu, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné at' v ruce lidské neupadám.
2Sm 24 15 A tak uvedl Hospodin mor na Izraele od jitra až do času uloženého, a zemřelo jich z lidu od Dan až do Bersabé sedmdesáte tisíc mužů.
2Sm 24 16 A když vztáhl anděl ruku svou na Jeruzalém, aby hubil jej, litoval Hospodin toho zlého, a řekl andělu, kterýž hubil lid: Dostit' jest, již přestaň. Anděl pak Hospodinův byl u humna Aravny Jebuzejského.
2Sm 24 17 I mluvil David Hospodinu, když uzřel anděla, an bije lid, a řekl: Aj, já jsem zhřešil, a já jsem neprávě učinil, ale tito, jsouce jako ovce, co učinili? Necht' jest, prosím, ruka tvá proti mně a proti domu otce mého.
2Sm 24 18 Potom navrátil se Gád k Davidovi v ten den, řekl jemu: Vstup a vzdělej Hospodinu oltář na humně Aravny Jebuzejského.
2Sm 24 19 I šel David vedle řeči Gádovy, jakož byl přikázal Hospodin.
2Sm 24 20 A vyhlédaje Aravna, uzřel krále s služebníky jeho, an jdou k němu; protož vyšed Aravna, poklonil se králi tváří svou až k zemi.
2Sm 24 21 I řekl Aravna: Proč přišel pán můj král k služebníku svému? Odpověděl David: Abych koupil od tebe humno toto, na němž bych vzdělal oltář Hospodinu, aby přestala rána tato v lidu.
2Sm 24 22 opět řekl Aravna Davidovi: Necht' vezme a obětuje pán můj král, což se mu za dobré vidí. Aj, teď volové k oběti zápalné, a smyky vozové i přípravy volů na drva.
2Sm 24 23 všecky ty věci dával králík Aravna králi. Řekl ještě Aravna králi: Hospodin Bůh tvůj zalibiž tě sobě.
2Sm 24 24 Řekl pak král Aravnovi: Nikoli, ale raději koupím od tebe, a zaplatím, aniž budu obětovati Hospodinu Bohu svému oběti zápalné darem dané. A tak koupil David humno a

voly za padesáte lotů stříbra.

2Sm 24 25 A vzdělav tu David oltář Hospodinu, obětoval oběti zápalné a pokojné. I byl milostiv Hospodin zemi, a přestala zhouba v Izraeli.

1Kn 1 1 Král pak David sstaral se a sešel věkem, a ačkoli jej šaty přikrývali, však nemohl se zahřívati.

1Kn 1 2 I řekli jemu služebníci jeho: Necht' pohledají pánu našemu králi děvečky panny, kteráž by byla při králi a opatrovala jej, a aby spala v lůno jeho, a zahřívala pána našeho krále.

1Kn 1 3 A protož hledajíce děvečky krásné ve všech končinách Izraelských, našli Abizag Sunamitskou, a přivedli ji k králi.

1Kn 1 4 Kterážto děvečka byla velmi krásná. I opatrovala krále a přisluhovala jemu, ale král jí nepoznal.

1Kn 1 5 Adoniáš pak syn Haggi ty pozdvíhoval se, říkáje: Jáť budu kralovati. I najednal sobě vozů a jezdců, a padesáte mužů, kteříž by běhali před ním.

1Kn 1 6 A nikdy ho nezarmoutil otec jeho, aby řekl: Proč jsi to učinil? Nebo byl i on velmi krásné postavy, kteréhož porodila po Absolonovi.

1Kn 1 7 I mluvíval s Joábem synem Sarvie a s Abiatarem knězem, kteříž napomáhali Adoniášovi.

1Kn 1 8 Ale Sádoch kněz a Banaiáš syn Joiadův, též Nátan prorok a Simei i Rehi, a jiní přednější, kteréž měl David, nebyli s Adoniášem.

1Kn 1 9 Tedy nabil Adoniáš ovcí a volů a krmného dobytka u kamene Zohelet, kterýž byl u studnice Rogel, a pozval všech bratří svých synů královských, i všech mužů Judských, služebníků králových.

1Kn 1 10 Nátana však proroka a Banaiáše a jiných přednějších mužů, ani Šalomouna bratra svého nepozval.

1Kn 1 11 I mluvil Nátan k Betsabé matce Šalomounově, řka: Neslyšela-lis, že kraluje Adoniáš syn Haggi ty, a pán náš David nic neví o tom?

1Kn 1 12 Protož nyní poď, prosím, a dámt' radu, kterouž vysvobodíš život svůj, i život syna svého Šalomouna.

1Kn 1 13 Jdiž, a vejda k králi Davidovi, rci jemu: Zdaliž jsi ty, pane můj králi, nepřisáhl služebníci své, řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a onť seděti bude na stolici mé? Pročež tedy kraluje Adoniáš?

1Kn 1 14 A aj, když ty ještě tam mluviti budeš s králem, přijduť za tebou a doplním řeč tvou.

1Kn 1 15 A tak vešla Betsabé k králi do pokoje. Král pak již byl velmi starý, a Abizag Sunamitská přisluhovala králi.

1Kn 1 16 Tedy Betsabé naklonivši hlavy, poklonila se králi. Jížto řekl král: Což chceš?

1Kn 1 17 I odpověděla jemu: Pane můj, ty jsi přísáhl skrze Hospodina Boha svého služebníci své, řka: Šalomoun syn tvůj kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé.

1Kn 1 18 A nyní, hle, Adoniáš kraluje, ty pak nyní, pane můj králi, nic nevíš o tom.

1Kn 1 19 Nebo nabiv volů a krmného dobytka a ovec množství, pozval všech synů královských, i Abiataru kněze a Joába hejtmana vojska, Šalomouna pak služebníka svého nepozval.

1Kn 1 20 Ješto ty, pane můj králi, víš, že oči všeho Izraele na tebe jsou obráceny, abys jim oznámil, kdo by seděti měl na stolici pána mého krále po tobě.

1Kn 1 21 Sic jinak bude to, když usne pán můj král s otcí svými, že já a syn můj Šalomoun budeme jako hříšníci.

1Kn 1 22 A aj, když ještě ona mluvila s králem, přišel Nátan prorok.

1Kn 1 23 I oznámili králi, řkouce: Aj, teď Nátan prorok. A tak všel před krále, a poklonil se jemu tváří svou až k zemi.

1Kn 1 24 Zatím řekl Nátan: Pane můj králi, ty-lis pověděl: Adoniáš kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé?

1Kn 1 25 Nebo odšed dnes, nabil volů a krmného dobytka, i ovec množství, a sezval všecky syny králový a hejtmany vojska, i Abiataru kněze. A hle, oni jedí a pijí před ním, a praví: Živ buď král Adoniáš.

1Kn 1 26 Mne pak služebníka tvého, a Sádocha kněze, a Banaiáše syna Joiadova, a Šalomouna služebníka tvého nepozval.

1Kn 1 27 Tak-liž jest ode pána mého krále nařízeno? Mně jsi zajisté neoznámil služebníku svému, kdo bude seděti na stolici pána mého krále po tobě?

1Kn 1 28 A odpovídaje král David, řekl: Zavolejte mi Betsabé. Kteráž všedši před krále, stála před ním.

1Kn 1 29 I přísáhl král, řka: Živť jest Hospodin, kterýž vysvobodil duši mou ze všelikých úzkostí,

1Kn 1 30 že jakož jsem přísáhl tobě skrze Hospodina Boha Izraelského, řka, že syn tvůj Šalomoun kralovati bude po mně, a on seděti bude na stolici mé místo mně, takť učiním dnes.

1Kn 1 31 A naklonivši hlavy Betsabé tváří k zemi, poklonu učinila králi a řekla: Živ buď pán můj král David na věky.

1Kn 1 32 Řekl ještě král David: Zavolejte ke mně Sádocha kněze a Nátana proroka, a Banaiáše syna Joiadova. Kterížto vešli před krále.

1Kn 1 33 I řekl jim král: Vezměte s sebou služebníky pána svého, a vsaďte Šalomouna syna mého na mezkyni mou, a veďte ji k Gihonu.

1Kn 1 34 I pomaze ho tam Sádoch kněz a Nátan prorok za krále nad Izraelem, a troubiti budete troubou, a díte: Živ buď král Šalomoun.

1Kn 1 35 Potom vstoupíte zase, jdouce za ním. Kterýž přijde, seděti bude na stolici mé, a on kralovati bude místo mne; nebt jsem jemu přikázal, aby byl vůdcí nad Izraelem i nad Judou.

1Kn 1 36 A odpovídaje Banaiáš syn Joiadův králi, řekl: Amen. Způsobíž to Hospodin, Bůh pána mého krále.

1Kn 1 37 A jakož byl Hospodin se pánem mým králem, tak budiž i s Šalomounem, a zvelebiž stolici jeho více, než stolici pána mého krále Davida.

1Kn 1 38 A tak šli dolů Sádoch kněz a Nátan prorok, a Banaiáš syn Joiadův, Cheretejští také i Peletejští, a vsadili Šalomouna na mezkyni krále Davida, a dovedli jej k Gihonu.

1Kn 1 39 Vzal také Sádoch kněz roh oleje z stánku, a pomazal Šalomouna. Potom troubili trubou, a řekl všecken lid: Živ buď král Šalomoun.

1Kn 1 40 I vstoupil všecken lid za ním; kterýžto lid prozpěvoval s plésáním, a veselil se radostí velikou, tak až se všudy rozléhalo od zvuku jejich.

1Kn 1 41 Což slyše Adoniáš i všickni pozvaní, kteříž byli s ním, (byli pak již pojedli), slyše také i Joáb zvuk trouby, řekl: Jaký to zvuk v městě hlučících?

1Kn 1 42 A když on ještě mluvil, aj, Jonata syn Abiataru kněze přišel, jemuž řekl Adoniáš: Přistup sem, nebo jsi muž udatný a dobré poselství neseš.

1Kn 1 43 Tedy odpovídaje Jonata, řekl Adoniášovi: Právě jižť pán náš král David ustanovil Šalomouna za krále.

1Kn 1 44 Nebo poslal s ním král Sádocha kněze a Nátana proroka a Banaiáše syna Joiadova, ano i Cheretejské a Peletejské, a vsadili jej na mezkyni královskou.

1Kn 1 45 I pomazali jej Sádoch kněz a Nátan prorok za krále u Gihonu, a vstupovali odtud s radostí, tak že hlučelo město. Tot jest zvuk ten, kterýž jste slyšeli.

1Kn 1 46 Ano již i dosedl Šalomoun na stolici královskou.

1Kn 1 47 Nýbrž i služebníci královští přišli, aby dobrořečili pánu našemu, králi Davidovi, řkouce: Učiniž slavné Bůh tvůj jméno Šalomounovo nad jméno tvé, a zvelebiž stolici jeho nad stolici tvou. I poklonil se král na ložci svém.

1Kn 1 48 Ano i král takto řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž dal dnes sedícího na trůnu mém, a abych na to očima svýma hleděl.

1Kn 1 49 I předěšení jsou, a vstavše všickni ti pozvaní, kteříž byli při Adoniášovi, odešli jeden každý cestou svou.

1Kn 1 50 Adoniáš také boje se Šalomouna, vstav, odšel a chytil se rohů oltáře.

1Kn 1 51 I pověděli Šalomounovi, řkouce: Aj, Adoniáš bojí se krále Šalomouna, a hle, drží se rohů oltáře a praví: Necht' mi přísáhne dnes král Šalomoun, že nezabije mne služebníka svého mečem.

1Kn 1 52 I řekl Šalomoun: Bude-li muž statečný, nespadneť vlas s něho na zem; pakliť co zlého na něm nalezeno bude, umřet.

1Kn 1 53 Poslal tedy král Šalomoun, aby jej odvedli od oltáře. Kterýž přišed, poklonil se králi Šalomounovi. Jemuž řekl Šalomoun: Jdiž do domu svého.

1Kn 2 1 Když se pak čas smrti Davidovy přiblížil, dával přikázání Šalomounovi synu svému, řka:

1Kn 2 2 Jáť již odcházím podlé způsobu všech lidí. Proto posilniž se a měj se zmužile,

1Kn 2 3 A ostříhej přikázání Hospodina Boha svého, chodě po cestách jeho, a zachovávaje ustanovení jeho, rozkázání jeho, i soudy jeho i svědectví jeho, jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově, ať by se šťastně vedlo, což bys koli činil, i všecko, k čemuž bys se obrátil,

1Kn 2 4 A aby naplnil Hospodin slovo své, kteréž mi zaslíbil, mluvě: Budou-li ostříhati synové tvoji cesty své, chodíce přede mnou v pravdě z celého srdce svého a z celé duše své, tak mluvě: Že nebude vyplněn po tobě muž z stolice Izraelské.

1Kn 2 5 Také i tom víš, co jest mi učinil Joáb syn Sarvie, totiž, co učinil dvěma hejtmanům vojsk Izraelských, Abnerovi synu Ner, a Amazovi synu Jeter, že je zamordoval, dopustiv se vraždy lstivé v čas pokoje, a zmazal krví zrádně vylitou pás svůj rytířský, kterýž měl na bedrách svých, a obuv svou, kterouž měl na nohách svých.

1Kn 2 6 Protož zachováš se podlé moudrosti své, a nedáš sstoupiti šedinám jeho v pokoji do hrobu.

1Kn 2 7 S syny pak Barzillai Galádského učiníš milosrdenství, tak aby jídali spolu s jinými při stole tvém; nebo tak podobně ke mně přišli, když jsem utíkal před Absolonem bratrem tvým.

1Kn 2 8 Hle, máš také v moci své Semei syna Gery Beniaminského z Bahurim, kterýž mi zlořečil zlořečením velikým v ten den, když jsem šel do Mahanaim, ačkoli potom vyšel mi vstříc k Jordánu, jemuž jsem přísáhl skrze Hospodina, řka: Nezabiji tě mečem.

1Kn 2 9 Nyni však neodpouštěj jemu. A poněvadž jsi muž opatrný, víš, jak bys k němu přistoupiti měl, abys uvedl šediny jeho se krví do hrobu.

1Kn 2 10 A tak usnul David s otci svými, a pohřben jest v městě Davidově.

1Kn 2 11 Dnů pak, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřiceti let. V Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval třiceti a tři léta.

1Kn 2 12 I dosedl Šalomoun na stoliči Davida otce svého, a utvrzeno jest království jeho velmi.

1Kn 2 13 Tedy přišel Adoniáš syn Haggity k Betsabé matce Šalomounově. Kterážto řekla: Pokojný-li jest příchod tvůj? I odpověděl: Pokojný.

1Kn 2 14 Řekl dále: Mám k tobě řeč. I řekla: Mluv.

1Kn 2 15 Tedy řekl: Ty víš, že mé bylo království, a na mne obrátili všickni Izraelští tvář svou, abych kraloval, ale přeneseno jest království na bratra mého, nebo od Hospodina usouzeno mu bylo.

1Kn 2 16 Nyní pak jediné věci žádám od tebe, nechť nejsem oslyšán. Kteráž řekla jemu: Mluv.

1Kn 2 17 A on řekl: Rci, prosím, Šalomounovi králi, (neboť neoslyší tebe), ať mi dá Abizag Sunamitskou za manželku.

1Kn 2 18 Odpověděla Betsabé: Dobře, jáť budu mluvit o tebe s králem.

1Kn 2 19 Protož vešla Betsabé k králi Šalomounovi, aby mluvila s ním o Adoniáše. I povstal král proti ní, a pokloniv se jí, posadil se na stoliči své; rozkázal také postaviti stoliči matce své. I posadila se po pravici jeho,

1Kn 2 20 A řekla: Jediné věci neveliké já žádám od tebe, nechť nejsem oslyšána. I řekl jí král: Žádej, matko má, neboť neoslyším tebe.

1Kn 2 21 Kteráž řekla: Nechť jest dána Abizag Sunamitská Adoniášovi bratru tvému za manželku.

1Kn 2 22 A odpovídaje král Šalomoun, řekl matce své: Proč ty jen žádáš za Abizag Sunamitskou Adoniášovi? Žádej jemu království, poněvadž on jest bratr můj starší nežli já, a má po sobě Abiataru kněze a Joába syna Sarvie.

1Kn 2 23 I přísáhl král Šalomoun skrze Hospodina, řka: Toto ať mi učiní Bůh a toto přidá, že sám proti sobě mluvil Adoniáš řeč tuto.

1Kn 2 24 Protož nyní, živť jest Hospodin, kterýž mne utvrdil, a posadil na stoliči Davida otce mého, a kterýž mi vzdělal dům, jakož byl mluvil, že dnes umřítí musí Adoniáš.

1Kn 2 25 A tak poslal král Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, kterýž udeřil na něj, tak že umřel.

1Kn 2 26 Abiatarovi knězi také řekl král: Jdi do Anatot k rolí své, nebo jsi hoden smrti. Ale nyní nezabiji tebe, poněvadž jsi nosil truhlu Hospodinovu před Davidem otcem mým, a snášel jsi všecka ta ssouzení, kteráž snášel otec můj.

1Kn 2 27 I svrhl Šalomoun Abiataru s kněžství Hospodinova, aby naplnil řeč Hospodinovu, kterouž byl mluvil proti domu Elí v Sílo.

1Kn 2 28 Donesla se pak pověst ta Joába, (nebo Joáb postoupil po Adoniášovi, ačkoli po Absolonovi byl nepostoupil). Protož utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a chytil se rohů oltáře.

1Kn 2 29 I oznámeno králi Šalomounovi, že utekl Joáb k stánku Hospodinovu, a že jest u oltáře. Tedy poslal Šalomoun Banaiáše syna Joiadova, řka: Jdi, oboř se na něj.

1Kn 2 30 A když přišel Banaiáš k stánku Hospodinovu a řekl jemu: Takto praví král: Vyjdi, odpověděl jemu: Nikoli, ale tuto umru. V tom oznámil zase Banaiáš králi řeč tu, řka: Takto mluvil Joáb, a tak mi odpověděl.

1Kn 2 31 Na to řekl jemu král: Učiň, jakž mluvil, a udeř na něj, a pochovej jej, a odejmeš krev nevinnou, kterouž vylil Joáb, ode mne i od domu otce mého.

1Kn 2 32 A navrátí Hospodin krev jeho na hlavu jeho; nebo obořiv se na dva muže spravedlivější a lepší, než jest sám, zamordoval je mečem bez vědomí otce mého Davida, Abnera syna Ner, hejtmana vojska Izraelského, a Amazu syna Jeter, hejtmana vojska Judského.

1Kn 2 33 A tak navrátí se krev jejich na hlavu Joábovu, a na hlavu semene jeho na věky, Davidovi pak a semeni jeho, domu jeho a stoliči jeho buď pokoj až na věky od Hospodina.

1Kn 2 34 A protož vyšel Banaiáš syn Joiadův, obořil se na něj, a zabil jej. A pochován jest v domě svém na poušti.

1Kn 2 35 I ustanovil král Banaiáše syna Joiadova místo něho nad vojskem, a Sádocha kněze ustanovil král místo Abiataru.

1Kn 2 36 Zatím poslav král, povolal Semei, a řekl jemu: Ustavěj sobě dům v Jeruzalémě, a tu zůstávej a nevycházej odtud ani sem ani tam.

1Kn 2 37 Nebo v kterýkoli den vyjdeš, a přejdeš přes potok Cedron, věz jistotně, že umřeš; krev tvá bude na hlavu tvou.

1Kn 2 38 I dí Semei k králi: Dobráť jest ta řeč. Jakož mluvil pán můj král, takť učiní služebník tvůj. A tak bydlil Semei v Jeruzalémě po mnohé dny.

1Kn 2 39 Stalo se pak po třech letech, že utekli dva služebníci Semei k Achisovi synu Maachy, králi Gát. I pověděli to Semei, řkouce: Hle, služebníci tvoji jsou v Gát.

1Kn 2 40 Pročež vstav Semei, osedlal osla svého, a jel do Gát k Achisovi, aby hledal služebníků svých. I navrátil se Semei, a přivedl zase služebníky své z Gát.

1Kn 2 41 Povědino pak Šalomounovi, že odšel Semei z Jeruzaléma do Gát, a že se navrátil.

1Kn 2 42 Tedy poslav král, povolal Semei a řekl jemu: Zdaliž jsem tě přísahou nezavázal skrze Hospodina, a osvědčil jsem proti tobě, řka: V kterýkoli den vyjdeš, a sem i tam choditi budeš, věz jistotně, že smrtí umřeš? A řekl jsi mi: Dobrá jest ta řeč, kterouž jsem slyšel.

1Kn 2 43 Pročež jsi tedy neostříhal přísahy Hospodinovy a přikázání, kteréž jsem přikázal tobě?

1Kn 2 44 Řekl také král k Semei: Ty víš všecko zlé, kteréhož povědomo jest srdce tvé, co jsi učinil Davidovi otci mému, ale Hospodin uvedl zase to tvé zlé na hlavu tvou.

1Kn 2 45 Král pak Šalomoun bude požehnaný, a stolice Davidova stálá před Hospodinem až na věky.

1Kn 2 46 I přikázal král Banaiášovi synu Joiadovu, kterýž vyšel, obořil se na něj, tak že umřel. A tak utvrzeno jest království v ruce Šalomounově.

1Kn 3 1 Spříznil se pak Šalomoun s Faraonem králem Egyptským, nebo pojal dceru Faraonovu a uvedl ji do města Davidova, dokudž nedostavěl domu svého, a domu Hospodinova i zdi Jeruzalémské vukoť.

1Kn 3 2 Toliko lid obětoval na výsostech, proto že nebyl vystaven dům jménu Hospodinovu až do těch dnů.

1Kn 3 3 Nebo miloval Šalomoun Hospodina, chodě v přikázáních Davida otce svého, a toliko na těch výsostech obětoval a kadil.

1Kn 3 4 Protož šel král do Gabaon, aby tam obětoval; ta výsost zajisté byla největší. Tisíc obětí zápalných obětoval Šalomoun na tom oltáři.

1Kn 3 5 Ukázal se pak Hospodin v Gabaon Šalomounovi ve snách noci té, a řekl Bůh: Žádej začkoli, a dám tobě.

1Kn 3 6 I řekl Šalomoun: Ty jsi učinil s služebníkem svým Davidem, otcem mým, milosrdenství veliké, když chodil před tebou v pravdě a v spravedlnosti, a v upřímnosti srdce stál při tobě. Ovšem zachoval jsi jemu zvláštní toto milosrdenství, že jsi dal jemu syna, kterýž by seděl na stolici jeho, jakž se to dnes vidí.

1Kn 3 7 Ačkoli pak nyní, ó Hospodine Bože můj, ty jsi ustanovil služebníka svého králem místo Davida otce mého, já však jsa velmi mladý, neumím vycházeti ani vcházeti.

1Kn 3 8 Služebník, pravím, tvůj jest u prostřed lidu tvého, kterýž jsi vyvolil, lidu velikého, kterýž nemůže ani sečten ani sepsán býti pro množství.

1Kn 3 9 Dejž tedy služebníku svému srdce rozumné, aby soudil lid tvůj, a aby rozeznal mezi dobrým a zlým; nebo kdo bude moci souditi tento lid tvůj tak mnohý?

1Kn 3 10 I líbilo se to Hospodinu, že žádal Šalomoun za tu věc.

1Kn 3 11 A řekl jemu Bůh: Proto že jsi žádal věci takové, a neprosils sobě za dlouhý věk, aniž jsi žádal sobě bohatství, aniž jsi žádal bezživotí nepřatel svých, ale žádal jsi sobě rozumnost, abys slyšchatí uměl rozepře,

1Kn 3 12 Aj, učinil jsem vedlé řeči tvé, aj, dalt' jsem srdce moudré a rozumné, tak že rovného tobě nebylo před tebou, ani po tobě aby nepovstal rovný tobě.

1Kn 3 13 K tomu i to, začež jsi nežádal, dal jsem tobě, totiž bohatství a slávu, tak aby nebylo rovného tobě žádného mezi králi po všechny dny tvé.

1Kn 3 14 Přes to jestliže choditi budeš po cestách mých, ostříhaje ustanovení mých a přikázání mých, jako chodil David otec tvůj, prodám i dnů tvých.

1Kn 3 15 A když procítil Šalomoun, a aj, byl sen. I přišel do Jeruzaléma a stál před truhlou smlouvy Hospodinovy, a obětoval oběti zápalné a oběti pokojné; udělal také hody všechněm služebníkům svým.

1Kn 3 16 Tedy přišly dvě ženy hokyně k králi, a stály před ním.

1Kn 3 17 I řekla jedna z těch žen: Prosím, pane můj, já a žena tato bydlíme v jednom domě. I porodila jsem u ní v témž domě.

1Kn 3 18 Potom stalo se dne třetího po porodu mém, že porodila také žena tato, a byly jsme spolu. Nebylo žádného cizího s námi v domě, kromě nás dvou v témž domě.

1Kn 3 19 Umřel pak syn ženy této v noci, nebo spěci, udávila ho.

1Kn 3 20 A vstavši o půl noci, vzala syna mého ode mne, když spal a služebnice tvá, a položila jej v lůno svém, a syna svého mrtvého položila do lůna mého.

1Kn 3 21 Ale když jsem vstala ráno, abych přikojila syna svého, a aj, mrtvý. Na kteréhož když jsem ráno pilněji pohleděla, a aj, nebyl syn můj, kteréhož jsem porodila.

1Kn 3 22 I řekla žena druhá: Není tak, ale syn můj jest ten živý, a ten mrtvý jest syn tvůj. Ona pak řekla: Nikoli, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý. A tak se hádaly před králem.

1Kn 3 23 I řekl král: Tato praví: Ten živý jest syn můj, a syn tvůj jest ten mrtvý. Tato zase praví: Není tak, ale syn tvůj jest ten mrtvý, a syn můj jest ten živý.

1Kn 3 24 Protož řekl král: Přineste mi meč. I přinesli meč před krále.

1Kn 3 25 Tedy řekl král: Rozetněte to dítě živé na dvě, a dejte jednu polovici jedné, a polovici druhou druhé.

1Kn 3 26 Ale žena, jejíž syn byl ten, kterýž živ zůstal, mluvila králi, (nebo pohnula se střeva její nad synem jejím), a řekla: Prosím, pane můj, dejte jí nemluvnátko to živé, a nikoli nezabíjejte ho. Druhá pak řekla: Necht' není ani mně ani tobě, rozetněte.

1Kn 3 27 K čemuž odpovídaje král, řekl: Dejtež této dítě to živé, a nikoli nezabíjejte ho, onať jest matka jeho.

1Kn 3 28 Tedy uslyšavše všickni Izraelští soud tento, kterýž vynesl král, báli se krále; nebo viděli, že moudrost Boží jest v srdci jeho k vykonávání soudu.

1Kn 4 1 A tak král Šalomoun byl králem nade vším Izraelem.

1Kn 4 2 Tato pak byla knížata jeho: Azariáš syn Sadochův knížetem,

1Kn 4 3 Elichoref a Achiaš synové Sísovi byli písaři, Jozafat syn Achiludův kancléřem,

1Kn 4 4 A Banaiáš syn Joiadův nad vojskem, Sadoch pak a Abiatar kněžími,

1Kn 4 5 A Azariáš syn Nátanův nad úředníky, a Zábud syn Nátanův nejvyšší rada královská,

1Kn 4 6 A Achisar vladař domu, Adoniram pak syn Abdy nad vybraným lidem.

1Kn 4 7 Měl také Šalomoun dvanácte vládařů nade vším Izraelem, kteříž opatrovali potravou krále i dům jeho. Každého roku za měsíc jeden každý měl opatrovati krále.

1Kn 4 8 A tato jsou jména jejich: Syn Chur na hoře Efraim;

1Kn 4 9 Syn Deker v Makaz a v Salbim, a v Betsemeš a v Elon Betchanan;

1Kn 4 10 Syn Chesed v Arubot, jehož bylo Socho i všecka země Chefer;

1Kn 4 11 Syn Abinadabův, jehož byly všechny končiny Dor, a měl Tafat dceru Šalomounovu za manželku;

1Kn 4 12 Baana syn Achiludův, jehož byl Tanach a Mageddo, i všecken Betsan, kterýž jest vedlé Sartan pod Jezreelem, od Betsan až do Abelmehula a až za Jekmaam;

1Kn 4 13 Syn Geber v Rámot Galád, jehož byly vsi Jair, syna Manassesova, kteréž jsou v Galád, jehož byla krajina Argob, kteráž jest v Bázan, šedesáte měst velikých hrazených a zavržitých;

1Kn 4 14 Achinadab syn Iddo v Mahanaim;

1Kn 4 15 Achimaas v Neftalím, on také pojal Basemat dceru Šalomounovu za manželku;

1Kn 4 16 Baana syn Chusai v Asser a v Alot;

1Kn 4 17 Jozafat syn Paruach v Izachar;

1Kn 4 18 Semei syn Ela v Beniamin;

1Kn 4 19 Geber syn Uri v zemi Galád, v zemi Seona, krále Amorejského, a Oga krále Bázan; ten sám vládařem jedním představen byl té zemi.

1Kn 4 20 Tehdáž Juda a Izrael rozmnoženi jsouce jako písek při moři v množství, jedli a pili, a veselili se.

1Kn 4 21 Nebo Šalomoun panoval nade všemi královstvími od řeky až k zemi Filistinské, a až k končinám Egyptským. I přinášeli dary a sloužili Šalomounovi po všechny dny života jeho.

1Kn 4 22 vycházelo pak ku potravě Šalomounovi na každý den třiceti měr běli, a šedesáte měr mouky obecné,

1Kn 4 23 Deset volů krmných a dvadceť volů pastevných, a sto ovec, kromě jelenů, srn, bůvolů a ptactva vykrmeného.

1Kn 4 24 On zajisté panoval všudy s této strany řeky od Tipsach až do Gázy nade všemi králi, kteříž byli před řekou, a měl pokoj se všech stran vůkol.

1Kn 4 25 I bydlil Juda a Izrael bezpečně, jeden každý pod svým vinným kmenem a pod svým fíkem, od Dan až do Bersabé, po všechny dny Šalomounovy.

1Kn 4 26 Měl také Šalomoun čtyřiceti tisíc koní na stání k vozům svým, a dvanácte tisíc jízdných.

1Kn 4 27 A tak opatrovali ti úředníci krále Šalomouna i všechny, kteříž přicházeli k stolu krále Šalomouna, jeden každý za měsíc svůj, nedopouštějíce, aby v čem nedostatek býti měl.

1Kn 4 28 Ječmene také a slámy pro koně a pro mezky dodávali k tomu místu, kdež byl král, jeden každý, jakž mu uloženo bylo.

1Kn 4 29 Nadto dal Bůh moudrost Šalomounovi a prozřetelnost velikou náramně, a širokost mysli, jako jest písku na břehu mořském.

1Kn 4 30 Nebo větší byla moudrost Šalomounova, než moudrost všech národů východních, a než všeliká moudrost Egyptských.

1Kn 4 31 Nýbrž moudřejší byl nad všechny lidi, až i nad Etana Ezrachitského, též nad Hémana, a Kalkole i Darda, syny Máchol, a rozneslo se jméno jeho po všech národech vůkol.

1Kn 4 32 Složil také tři tisíce přísloví, a písniček jeho bylo tisíc a pět.

1Kn 4 33 Vypsal též i o stromích, počna od cedru, kterýž jest na Libánu, až do mchu, kterýž roste na zdi; psal i o hovadech a o ptácích, a zeměplazích a o rybách.

1Kn 4 34 Protož přicházeli ze všech národů poslouchati moudrosti Šalomounovy, i ode všech králů země, kteříž slyšeli o moudrosti jeho.

1Kn 5 1 Poslal pak Chíram král Tyrský služebníky své k Šalomounovi, uslyšav, že ho pomazali za krále na místo otce jeho; nebo miloval Chíram Davida po všechny dny.

1Kn 5 2 Zase poslal Šalomoun k Chíramovi, řka:

1Kn 5 3 Ty víš, že David otec můj nemohl vystavěti domu jménu Hospodina Boha svého pro války, kteréž jej obkličovaly, dokudž Hospodin nepodložil nepřátele pod nohy jeho.

1Kn 5 4 Ale nyní Hospodin Bůh můj dal mi odpočinutí všudy vůkol, není žádného protivníka, ani outoku nebezpečného.

1Kn 5 5 Z té příčiny, aj, úmysl mám stavěti dům jménu Hospodina Boha svého, jakož mluvil Hospodin Davidovi otci mému, řka: Syn tvůj, kteréhož posadím místo tebe na stolici tvé, onť vystaví dům ten jménu mému.

1Kn 5 6 A protož nyní rozkaž, ať mi nasekají cedry na Libánu. Budou pak služebníci moji s služebníky tvými, a mzdu služebníků tvých dám tobě, tak jakž díš. Nebo sám víš, že mezi námi není žádného, kdož by uměl sekati dříví, jako jsou Sidonští.

1Kn 5 7 Stalo se tedy, když uslyšel Chíram ta slova Šalomounova, že se zradoval náramně, a řekl: Požehnaný Hospodin budiž nyní, kterýž dal Davidovi syna moudrého nad tím lidem tak mnohým.

1Kn 5 8 I poslal Chíram k Šalomounovi, řka: Vyrozuměl jsem, oč jsi poslal ke mně; jáť učiním všecku vůli tvou z strany dříví cedrového i jedlového.

1Kn 5 9 Služebníci moji svezou je s Libánu až k moři, a dám je v vořích splavit po moři až k místu tomu, kteréž mi ukážeš, a tu je složím; ty pak pobereš je a naplníš také vůli mou, dodávaje potravu čeledi mé.

1Kn 5 10 A tak dával Chíram Šalomounovi dříví cedrového a dříví jedlového, jakkoli mnoho chtěl.

1Kn 5 11 Šalomoun také dával Chíramovi dvadcti tisíc měr pšenice ku pokrmu čeledi jeho, a dvadcti tisíc měr oleje vytlačeného. To dával Šalomoun Chíramovi každého roku.

1Kn 5 12 Když tedy dal Hospodin moudrost Šalomounovi, jakož mu byl zaslíbil, a byl pokoj mezi Chíramem a mezi Šalomounem, tak že mezi sebou učinili smlouvu:

1Kn 5 13 Rozkázal král Šalomoun vybírat osoby ze všeho Izraele, a bylo vybraných třidcti tisíc mužů.

1Kn 5 14 Z nichž posílal na Libán deset tisíců na každý měsíc, jedny po druhých. Jeden měsíc bývali na Libánu, a dva měsíce doma, Adoniram pak byl ustaven nad těmi vybranými.

1Kn 5 15 Měl také Šalomoun sedmdesáte tisíc nosičů, a osmdesáte tisíc těch, kteříž tesali na hoře,

1Kn 5 16 Kromě předních vládařů Šalomounových, kterýchž bylo nad dílem tři tisíce a tři sta. Ti představeni byli lidem, kteříž dělali.

1Kn 5 17 I přikázal král, aby navozili kamení velikého, kamení nákladného k založení toho domu, a kamení tesaného,

1Kn 5 18 Kteréž tesali kameníci Šalomounovi a kameníci Chíramovi a Gibličtí. A tak připravovali dříví i kamení k stavení domu toho.

1Kn 6 1 I stalo se léta čtyřstého osmdesátého po vyjití synů Izraelských z země Egyptské, že Šalomoun měsíce Ziv, (jenž jest měsíc druhý), čtvrtého léta kralování svého nad Izraelem, počal stavěti domu Hospodinovu.

1Kn 6 2 Dům pak, kterýž stavěl král Šalomoun Hospodinu, byl zdělí šedesáti loktů, a zšíří dvadcti, a zvýší třidcti loktů.

1Kn 6 3 Síňce také byla před chrámem dvadcti loktů zdělí vedlé širokosti domu, a desíti loktů zšíří před domem.

1Kn 6 4 Udělal také v domě okna porozšířená vnitř, ale possoužená zevnitř.

1Kn 6 5 Vzdělal též při zdi domu pavlače všudy vůkol vedlé zdi domu, okolo chrámu a svatyně svatých, a nadělal pokojíků všudy vůkol.

1Kn 6 6 Pavlače spodní širokost byla pěti loket, prostřední širokost šesti loket, a třetí širokost sedmi loket; nebo byl zdělal ústupky ve zdi domu zevnitř všudy vůkol, aby trámové nebyli vpouštíni do zdi domu.

1Kn 6 7 Když pak ten dům staven byl, z kamení hotového, tak přivezeného stavěli. Ani kladi va ani sekery, ani jakého nástroje železného nebylo slyšeti v domě, když byl staven.

1Kn 6 8 Dvěře k prostředním pokojům byly po pravé straně domu, jimiž po šneku se chodilo k těm prostředním, a z prostředních k třetím.

1Kn 6 9 A tak vystavěl dům ten, a dokonal jej, a přikryl jej krokvemi ohnutými a prkny cedrovými.

1Kn 6 10 Vystavěl i pavlače ty vůkol všeho domu. Pěti loket zvýši byla každá z nich, a připojeny byly k domu trámy cedrovými.

1Kn 6 11 Stala se pak řeč Hospodinova k Šalomounovi, řkoucí:

1Kn 6 12 Totž jest ten dům, kterýž ty stavíš. Jestliže budeš choditi v ustanoveních mých, a soudy mé vykonávati, a ostriháti všech přikázání mých, chodě v nich, tedy upevním slovo své s tebou, kteréž jsem mluvil Davidovi otci tvému.

1Kn 6 13 A budu bydliti u prostřed synů Izraelských, a neopustím lidu svého Izraelského.

1Kn 6 14 A tak vystavěl Šalomoun ten dům, a dokonal jej.

1Kn 6 15 A otafloval zdi domu vnitř prkny cedrovými, od podlahy domu až k stropu obložil dřívím vnitř; položil také podlahu domu prkny jedlovými.

1Kn 6 16 Udělal také přehrazení na dvadcti loket od jedné strany domu k druhé, z prken cedrových, od podlahy až do stropu. A tak udělal u vnitřku příbytek, aby byl svatyně svatých.

1Kn 6 17 Pročež čtyřidcti loktů byl dům, jenž jest chrám přední.

1Kn 6 18 A na tom cedrovém domu vnitř otaflovaní byly řezby, nápodobné tykvím planým a květům otevřeným. Všecko z cedru bylo, tak že ani kamene nebylo viděti.

1Kn 6 19 Svatyni pak svatých v domě vnitř připravil, aby tam postavena byla truhl a smlouvy Hospodiny.

1Kn 6 20 Kterážto svatyně svatých vnitř byla dvadcti loktů zdělí, a dvadcti loktů zšíří, též dvadcti loktů zvýší, a obložil ji zlatem nejčistším. Oltář také cedrový obložil.

1Kn 6 21 Tak obložil Šalomoun příbytek ten zlatem nejčistším, a učinil rozdělující stěnu a provazy zlaté před svatyní svatých, kterouž také obložil zlatem.

1Kn 6 22 Anobrž všecken dům obložil zlatem, žádné strany nepomíjeje; též všecken oltář, kterýž byl před svatyní svatých, obložil zlatem.

1Kn 6 23 Udělal také v svatyni svatých dva cherubíny z dříví olivového desíti loket zvýší.

1Kn 6 24 A bylo na pět loket křídlo cherubína jedno, a na pět loket křídlo cherubína druhé; deset loket bylo od konce křídla jednoho až k konci křídla druhého.

1Kn 6 25 Tak na deset loket byl i cherubín druhý; míru jednotejnou a řezbu jednotejnou měli oba cherubínové.

1Kn 6 26 Vysokost cherubína jednoho byla desíti loket, a tolikéž cherubína druhého.

1Kn 6 27 I postavil ty cherubíny u prostřed domu vnitřního, tak že roztáhli křídla svá, a dotýkalo se křídlo jednoho jedné stěny, též křídlo cherubína druhého dotýkalo se druhé stěny; křídla pak jejich u prostřed domu spolu se dotýkala.

1Kn 6 28 Obložil také ty cherubíny zlatem.

1Kn 6 29 Přesto i všechny stěny domu vůkol ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, vnitř i zevnitř.

1Kn 6 30 I podlahu domu položil zlatem vnitř i zevnitř.

1Kn 6 31 Udělal též, kudy vcházel do svatyně svatých, dvěře z dříví olivového, a podvoje i s veřejemi byly pětihrané.

1Kn 6 32 Oboje pak ty dvěře byly z dříví olivového, kteréž ozdobil řezbami cherubínů a palm a rozvitých květů, a obložil zlatem; potáhl také i cherubíny a palmy zlatem.

1Kn 6 33 Podobně udělal i u vrat chrámových dvěře z dříví olivového čtverhrané.

1Kn 6 34 A oboje dvěře byly z dříví jedlového. Na dvě strany jedny dvěře otvíraly se, též na dvě strany druhé dvěře se otvíraly.

1Kn 6 35 I vyřezal na nich cherubíny a palmy a rozvité květy, a obložil zlatem taženým to, což bylo vyřezáno.

1Kn 6 36 Potom vystavěl síň prostřední ze tří řadů kamení tesaného, a jednoho řadu dříví cedrového hoblovaného.

1Kn 6 37 Léta čtvrtého založen byl dům Hospodinův, měsíce Ziv,

1Kn 6 38 A léta jedenáctého, měsíce Bul, (jenž jest měsíc osmý), dokonán jest dům se všemi přípravami svými, a se vším tím, což k němu přináleželo; kterýž stavěl sedm let.

1Kn 7 1 Potom stavěl Šalomoun dům svůj za třinácte let, až jej všelijak dostavěl.

1Kn 7 2 Vystavěl též dům z lesu Libánského, sto loket zdělí a padesáte loket zšíří a třiceti loket zvýší na čtyřech řadích sloupů cedrových, a trámové cedroví byli na těch sloupích.

1Kn 7 3 A přikryt byl cedrovím na hoře na těch trámech, kteříž byli na čtyřiceti pěti sloupích, po patnácti v každém řadu.

1Kn 7 4 Oken také byly tři řady, okno proti oknu třmi řady.

1Kn 7 5 A všechny dvěře i veřeje čtverhrané byly, i okna, a zpořádaná byla okna proti oknům třmi řady.

1Kn 7 6 Udělal i síňci na sloupích. Padesáti loket byla dlouhost její a třiceti loket širokost její, a byla ta síňce napřed, i sloupové i trámové její před tím domem.

1Kn 7 7 Opět vzdělal jinou síňci, v níž byl trůn, kdež soudil, totiž síňci soudnou, kteráž přikryta byla cedrovím od jedné podlahy až do druhé.

1Kn 7 8 Potom při domu svém, v kterémž bydlil, udělal síň druhou za tou síní; dílo podobné onomu bylo. Udělal také dům dceři Faraonově, kterouž byl pojal Šalomoun, podobný té síňci.

1Kn 7 9 Všecko to bylo z kamení nákladného, vedlé míry tesaného a pilou řezaného, vnitř i zevnitř, a to od gruntu až k stropu, i zevnitř až k síni veliké.

1Kn 7 10 Základ také byl z kamení nákladného, z kamení velikého, z kamení na deset loket, a z kamení na osm loket.

1Kn 7 11 Tak i výš bylo kamení nákladné, příslušně vedlé míry tesané, a cedrové dsky.

1Kn 7 12 Síň také veliká měla všudy vůkol třmi řady kamení tesané, a jedním řadem dříví cedrové, podobně jako síň vnitřní domu Hospodinova, i síňce téhož domu.

1Kn 7 13 Poslav pak král Šalomoun, povolal Chírama z Týru,

1Kn 7 14 (Ten byl syn ženy vdovy z pokolení Neftalíмова, jehož otec byl obyvatel Tyrský, řemeslník díla z mědi), proto že byl plný moudrosti a rozumnosti i umění k děláni všelikého díla z mědi. kterýžto když přišel k králi Šalomounovi, dělal všeliké dílo jeho.

1Kn 7 15 Nejprv sformoval dva sloupy měděné. Osmnácti loket byla výsost sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů. Tak i sloup druhý.

1Kn 7 16 Potom udělal dvě makovice, kteréž by vstaveny byly na vrch těch sloupů, slité z mědi. Pěti loktů byla zvýší makovice jedna, a pěti loktů zvýší makovice druhá.

1Kn 7 17 Mřežování také dílem pleteným, a šňůry jako řetízky udělal k těm makovicím, kteréž byly na vrchu sloupů, sedm na makovici jednu a sedm na makovici druhou.

1Kn 7 18 A udělav sloupy, přidal k mřežování jednomu dva řady jablek zrnatých vůkol, aby makovice, kteréž byly na vrchu, přikrývaly. A tak učinil makovici druhé.

1Kn 7 19 Na těch pak makovicích na vrchu sloupů, kteříž v síňci stáli měli, bylo dílo květem liliovým na čtyři lokty.

1Kn 7 20 I měly makovice ty na dvou těch sloupích, jakož svrchu tak i proti vydutí pod zamřežováním jablka zrnatá, kterýchž bylo dvě stě, dvěma řady vůkol, na jedné i na druhé makovici.

1Kn 7 21 A tak postavil ty sloupy v síňci chrámové. A postaviv sloup na pravé straně, nazval jméno jeho Jachin; a když postavil sloup na levé straně, nazval jméno jeho Boaz.

1Kn 7 22 A na vrchu sloupů těch bylo dílo liliové. I dokonáno jest dílo sloupů.
 1Kn 7 23 Udělal také moře slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému,
 okrouhlé vůkol, a pět loket byla vysokost jeho, a okolek jeho třiceti loket vůkol.
 1Kn 7 24 Pod jehožto krajem pukly tykvím polním podobné všudy vůkol, po desíti
 do lokte, obkličovaly moře vůkol; dva řady tykví litých bylo s ním slito.
 1Kn 7 25 A stálo na dvanácti volích. Tři obrácení byli na půlnoci, a tři
 patřili k západu, tři zase postaveni byli ku poledni, a tři obrácení byli k východu, a moře
 svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem.
 1Kn 7 26 A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb
 květu liliového; dva tisíce tun v se bralo.
 1Kn 7 27 Udělal také deset podstavků měděných. Čtyř loket zdělí byl podstavek
 jeden každý, a čtyř loket zšíří, a tři loket zvýší.
 1Kn 7 28 Bylo pak takové dílo každého podstavku; lištování bylo vůkol na nich,
 kteréžto lištování bylo po krajích jeho.
 1Kn 7 29 A na tom lištování, kteréž bylo po krajích, lvové, volové a
 cherubínové byli, a nad těmi kraji byl sloupec svrchu, a pod lvy a voly obruba dílem taženým.
 1Kn 7 30 Bylo také po čtyřech kolách měděných pod každým podstavkem, a dsky
 měděné, a na čtyřech úhlech svých měli raménka; tolikéž i pod každou medenicí byla ta raménka
 slitá při každé obrubě.
 1Kn 7 31 Zřídlo pak jeho mezi obrubou po vrchu bylo zhloubí lokte, a však
 okrouhlé, řemeslně jako i podstavek udělané, zšíří půl druhého lokte. Na kterémžto zřídle byly
 řezby, ale lištování jejich bylo čverhrané, neokrouhlé.
 1Kn 7 32 A tak po čtyřech kolách bylo pod tím lištováním, a osy kol vycházely z
 podstavků; vysokost kola každého byla půl druhého lokte.
 1Kn 7 33 Dílo těch kol bylo jako dílo kol u vozu; osy jejich i písty jejich,
 loukoti jejich i špice jejich, všecko bylo slité.
 1Kn 7 34 Tolikéž čtyři raménka na čtyřech úhlech podstavku každého, z něhož ta
 raménka vyni kal a.
 1Kn 7 35 Na vrchu pak podstavku byl sloupek na půl lokte zvýší, okrouhlý vůkol,
 a na vrchu sloupku toho byli krajové vypuštění, a lištování na nich.
 1Kn 7 36 I zdělal řezby na diskách po krajích jejich, a po lištování jejich,
 cherubíny, lvy a palmové, jedno podlé druhého po obrubě všudy vůkol.
 1Kn 7 37 Na ten způsob udělal deset podstavků jednorozměrným slitím, na
 jednorozměrnou míru, a jednorozměrná řezba na všech byla.
 1Kn 7 38 Udělal také deset umyvadel měděných. Čtyřiceti měr bralo v se jedno
 umyvadlo; čtyř loket bylo to každé umyvadlo, jedno umyvadlo na jednom podstavku, a tak na
 desíti podstavcích.
 1Kn 7 39 I postavil podstavků pět po pravé straně domu, a pět po levé straně
 domu, moře pak postavil na pravé straně domu, k východu na poledne.
 1Kn 7 40 Nadělav tedy Chíram umyvadel, a lopat a kotlíků, dokonat všecko dílo,
 kteréž dělal králi Šalomounovi k domu Hospodinovu:
 1Kn 7 41 Dva sloupy a makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu dvou sloupů, a
 mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů;
 1Kn 7 42 A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování; dva řady jablek
 zrnatých byly na mřežování jednom, aby přikrývaly dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu
 sloupů;
 1Kn 7 43 Tolikéž podstavků deset, a umyvadel deset na podstavcích;
 1Kn 7 44 A moře jedno a volů dvanácte pod mořem;
 1Kn 7 45 Též hrnce a lopaty, a kotlíky. A všecko nádobí, kteréhož nadělal
 Chíram králi Šalomounovi do domu Hospodinova, bylo z mědi pušerované.
 1Kn 7 46 Ty věci na rovinách Jordánských slíval král v jilovate zemi, mezi
 Sochot a Sarton.
 1Kn 7 47 Zanechal pak Šalomoun vážení všeho nádobí, pro množství veliké není
 vyhledáváno váhy mědi.
 1Kn 7 48 Nadělal také Šalomoun všeho jiného nádobí do domu Hospodinova: Oltář
 zlatý a stůl zlatý, na němž byli chlebové předložení,
 1Kn 7 49 A svícnu pět na pravé a pět na levé straně před svatyní svatých z
 zlata nejčistšího, též květy a lampy i utěradla z zlata,
 1Kn 7 50 I bání a žaltáře, kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata
 čistého, i panty zlaté ke dveřím domu vnitřního, totiž svatyně svatých, a ke dveřím chrámovým.
 1Kn 7 51 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal král Šalomoun k domu
 Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci posvěcené od Davida otce svého, stříbro a zlato i
 nádobí, složil je mezi poklady domu Hospodinova.
 1Kn 8 1 Tedy shromáždil Šalomoun k sobě do Jeruzaléma starší lidu Izraelského,
 a všechny přední z pokolení, totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými, aby přenesli
 truhlu smlouvy Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion.
 1Kn 8 2 I sešli se k králi Šalomounovi všickni muži Izraelští měsíce Etanim, v
 čas slavnosti; a ten měsíc jest sedmý.
 1Kn 8 3 A když přišli všickni starší Izraelští, vzali kněží truhlu.
 1Kn 8 4 I přenesli truhlu Hospodinovu a stánek úmluvy, i všechna nádobí
 posvátná, kteráž byla v stánku; a tak přenesli to kněží a Levítové.
 1Kn 8 5 Král pak Šalomoun i všechno shromáždění Izraelské, kteréž se k němu

sešlo, obětovali s ním před truhlou ovce i voly, kteříž ani popisování ani počítání nebyli pro množství.

1Kn 8 6 I vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do vnitřního domu, totiž do svatyně svatých pod křídla cherubínů.

1Kn 8 7 Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali cherubínové truhlu i sochory její svrchu.

1Kn 8 8 A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové jejich v svatyni k předku svatyně svatých, avšak vně nebylo jich viděti; a byli tam až do tohoto dne.

1Kn 8 9 Nic nebylo v truhle kromě dvou tabulí kamenných, kteréž tam složil Mojžíš na Orébě, když všel Hospodin v smlouvu s syny Izraelskými, a oni šli z země Egyptské.

1Kn 8 10 I stalo se, když vycházeli kněží z svatyně, že oblak naplnil dům Hospodinův,

1Kn 8 11 Tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova naplnila dům Hospodinův.

1Kn 8 12 Tedy řekl Šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákotě.

1Kn 8 13 Jižť jsem vystavěl dům k přebývání tvému, místo, v němž bys přebýval na věky.

1Kn 8 14 A obrátiv král tvář svou, požehnání dával všemu shromáždění Izraelskému, všecko pak shromáždění Izraelské stálo.

1Kn 8 15 A řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a skutečně naplnil to, řka:

1Kn 8 16 Od toho dne, kteréhož jsem vyvedl lid svůj Izraelský z Egypta, nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k vystavení v něm domu, kdež by přebývalo jméno mé, ale Davida jsem vyvolil, aby spravoval lid můj Izraelský.

1Kn 8 17 Uložil tě byl zajisté v srdci svém David otec můj stavěti dům jménu Hospodina Boha Izraelského,

1Kn 8 18 Ale Hospodin řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům jménu mému, a dobře jsi učinil, žeš to myslil v srdci svém:

1Kn 8 19 A však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému.

1Kn 8 20 A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolicí Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izraelského,

1Kn 8 21 A připravil jsem tu místo truhle, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s otci našimi, když je vyvedl z země Egyptské.

1Kn 8 22 Postavil se pak Šalomoun před oltářem Hospodinovým, přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi,

1Kn 8 23 A řekl: Hospodine, Bože Izraelský, neníť podobného tobě Boha na nebi svrchu, ani na zemi dole, kterýž ostríháš smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím před tebou v celém srdci svém,

1Kn 8 24 Kterýž jsi splnil služebníkům svému, Davidovi otci mému, to, co jsi mluvil jemu; nebo jsi mluvil ústy svými, a skutečně jsi to naplnil, jakož se dnes vidí.

1Kn 8 25 Nyní tedy, ó Hospodine, Bože Izraelský, naplniž služebníkům svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu tvého od tváří mé, kterýž by seděl na stolicí Izraelské, jestliže toliko ostríhati budou synové tvoji cesty své, aby chodili přede mnou, jakž jsi ty chodil přede mnou.

1Kn 8 26 Protož nyní, ó Bože Izraelský, prosím, nechť jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníkům svému, Davidovi otci mému.

1Kn 8 27 (Ač zdali v pravdě bydliti bude Bůh na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes tě neobsahují, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavěl.)

1Kn 8 28 A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění jeho, Hospodine, Bože můj, slyše volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se dnes před tebou,

1Kn 8 29 Aby oči tvé byly otevřené na dům tento v noci i ve dne, na místo toto, o němž jsi řekl: Tuť bude jméno mé, abys vyslychal modlitbu, kterouž se modlívatí bude služebník tvůj na místě tomto.

1Kn 8 30 Vyslychejž tedy modlitbu služebníka svého i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívatí budou na místě tomto; ty vždy vyslychej v místě přebývání svého na nebesích, a vyslychaje, buď milostiv.

1Kn 8 31 Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přísahati musil, a přišla by ta přísaha před oltář tvůj do domu tohoto:

1Kn 8 32 Ty vyslychej na nebi a rozezněj, i rozsud služebníky své, mstě nad bezbožným a obračej se skutky jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu vedlé spravedlnosti jeho.

1Kn 8 33 Když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřatel, proto že zhřešili proti tobě, jestliže by obrátíce se k tobě, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženež prosili by tebe v domě tomto:

1Kn 8 34 Ty vyslychej na nebi a odpusť hřích lidu svému Izraelskému, a uveď je zase do země, kterouž jsi dal otcům jejich.

1Kn 8 35 Když by zavřino bylo nebe, a nepršel déšť, proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na místě tomto, vyznávali by se jménu tvému, a od hříchů svých odvrátili by se po tvém trestání:

1Kn 8 36 Ty vyslychej na nebi, a odpusť hřích služebníkům svým a lidu svého

Izraelského, vyuče je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dědictví.

1Kn 8 37 Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho, rez, kobylky, a brouci byli-li by; ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákolí rána, jakákolí nemoc:

1Kn 8 38 všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by činěno bylo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, kdož by jen poznal ránu srdce svého, a pozdvihl by rukou svých v domě tomto,

1Kn 8 39 Ty vyslyšej na nebesích v místě přebývání svého, a slituj se i učiň a odplat' jednomu každému vedlé všech cest jeho, kteréž ty znáš v srdci jeho, (nebo ty sám znáš srdce všech lidí),

1Kn 8 40 Aby se báli tebe po všecky dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim.

1Kn 8 41 Nýbrž také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé,

1Kn 8 42 (Neboť uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé přesilné, a rameni tvém vztaženém), přišel-li by tedy, a modlil by se v domě tomto:

1Kn 8 43 Ty vyslyšej na nebi v místě přebývání svého, a učiň všecko to, o čez volati bude k tobě cizozemec ten, aťby poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby věděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl.

1Kn 8 44 Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepříteli svému, cestou, kterouž bys poslal je, jestliže by se modlili Hospodinu naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a naproti domu, kterýž jsem vystavěl jménu tvému:

1Kn 8 45 Tolikéž vyslyšej na nebi modlitbu jejich a úpění jejich, a vyveď při jejich.

1Kn 8 46 Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, kterýž by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země nepřátelské, daleké neb blízké,

1Kn 8 47 A usmyslili by sobě v zemi té, do kteréž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobě v zemi těch, kteříž je zzajímali, řkouce: Zhřešiliť jsme a neprávě jsme činili, bezbožně jsme činili,

1Kn 8 48 A tak navrátili by se k tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi nepřátel svých, kteříž je zzajímali, a modlili by se tobě naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, naproti městu tomu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému:

1Kn 8 49 Vyslyšejž tedy na nebesích, v místě přebývání svého, modlitbu jejich a úpění jejich, a vyveď při jejich,

1Kn 8 50 A odpusť lidu svému, cožkoli zhřešil proti tobě, i všecka přestoupení jejich, jimiž přestoupili proti tobě, a nakloň k nim lítostí ty, kteříž je zjímali, aby se smílovali nad nimi.

1Kn 8 51 Neboť jsou lid tvůj a dědictví tvé, kteréž jsi vyvedl z Egypta, z prostřed peci železné.

1Kn 8 52 Nechať jsou tedy oči tvé otevřené k modlitbě služebníka tvého a k modlitbě lidu tvého Izraelského, abys je vyslyšal vždycky, když by tě koli vzývali.

1Kn 8 53 Nebo jsi ty oddělil je sobě za dědictví ode všech národů země, jakož jsi mluvil skrze Mojžíše služebníka svého, když jsi vyvedl otce naše z Egypta, Panovníce Hospodine.

1Kn 8 54 Stalo se pak, když se přestal Šalomoun modliti Hospodinu vší modlitbou a prosbou touto, že vstal od oltáře Hospodinova, a přestal klečeti a pozdvihovati rukou svých k nebi.

1Kn 8 55 A stoje, dobrořečil všemu shromáždění Izraelskému hlasem velikým, řka:

1Kn 8 56 Požehnaný Hospodin, kterýž dal odpočinutí lidu svému Izraelskému vedlé všeho, což mluvil. Nepochybilo ani jedno slovo ze všelikého slova jeho dobrého, kteréž mluvil skrze služebníka svého Mojžíše.

1Kn 8 57 Budiž Hospodin Bůh náš s námi, jako byl s otci našimi; nezemíť nás, ani opouštěj.

1Kn 8 58 Ale nakloniž srdce naše k sobě, abychom chodili po všech cestách jeho, a ostríhali přikázání jeho, i ustanovení jeho, a soudů jeho, kteréž přikázal otcům našim.

1Kn 8 59 A ať jsou má tato slova, kterýmiž jsem se modlil před Hospodinem, blízko Hospodina Boha našeho dnem i nocí, tak aby vyvodil při služebníka svého, a při lidu svého Izraelského každého času a dne,

1Kn 8 60 Aťby poznali všickni národové země, že Hospodin sám jest Bůh, a že není kromě něho žádný.

1Kn 8 61 Budiž tedy srdce vaše celé k Hospodinu Bohu našemu, tak abyste chodili v ustanoveních jeho, ostríhajíce přikázání jeho, tak jako dnešního dne.

1Kn 8 62 Král pak a s ním všecken Izrael obětovali oběti před Hospodinem.

1Kn 8 63 A obětoval Šalomoun v obět pokojnou, kterouž obětoval Hospodinu, volů dvamecítma tisíců, a ovec sto dvaceti tisíců, a posvěcovali domu Hospodinova král i všickni synové Izraelští.

1Kn 8 64 Téhož dne posvětil král prostředku síně, kteráž byla před domem Hospodí novým; nebo obětoval tu oběti zápalné a oběti suché, a tuky pokojných obětí, proto že

oltář měděný, kterýž byl před Hospodinem, byl malý, aniž mohly se na něm směstknati oběti zápalné a oběti suché, a tukové pokojných obětí.

1Kn 8 65 A tak držel Šalomoun toho času slavnost, a všecken Izrael s ním, shromáždění veliké odtud, kudyž se chodí do Emat, až ku potoku Egyptskému, před Hospodinem Bohem našim, za sedm dní a opět za sedm dní, to jest za čtrnácte dní.

1Kn 8 66 Dne pak osmého propustil lid. Kteríž požehnávše krále, odešli do obydlí svých, radující se a veselíce se v srdci ze všech dobrých věcí, kteréž učinil Hospodin Davidovi služebníku svému a Izraelovi lidu svému.

1Kn 9 1 Stalo se pak, když dokonal Šalomoun stavení domu Hospodínova a domu královského, podle vši líbosti své, jakž vykonati umínil,

1Kn 9 2 že se ukázal Hospodin Šalomounovi podruhé, jakož se mu byl ukázal v Gabaon.

1Kn 9 3 I řekl jemu Hospodin: Vyslyšelť jsem modlitbu tvou a prosbu tvou, kteroužs se modlil přede mnou; posvětil jsem domu toho, kterýž jsi vystavěl, aby přebývalo tam jméno mé až na věky, a byly tu oči mé i srdce mé po všecky dny.

1Kn 9 4 A ty jestliže choditi budeš přede mnou, jako chodil David otec tvůj, v dokonalosti srdce a v upřímnosti, čině všecko to, což jsem přikázal tobě, ustanovení mých i soudů mých ostříhaje:

1Kn 9 5 Utvrdím zajisté stolici království tvého nad Izraelem na věky, jakož jsem mluvil Davidovi otci tvému, řka: Nebudeť odjat muž z rodu tvého od trůnu Izraelského.

1Kn 9 6 Pakli se nazpět odvrátíte vy i synové vaši ode mne, a nebudete ostříhati přikázání mých a ustanovení mých, kteráž jsem vydal vám, ale odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se jim:

1Kn 9 7 Vypléním docela Izraele se svrchku země, kterouž jsem jim dal, a dům tento, kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváři své, i budeť Izrael za přísloví a za rozprávku mezi všemi národy.

1Kn 9 8 Ano i dům tento, jakkoli bude slavný, kdokoli mimo něj půjde, užasne se a ckáti bude, i řekne: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto?

1Kn 9 9 Tedy odpovědí: Proto že opustili Hospodina Boha svého, kterýž vyvedl otce jejich z země Egyptské, a chytili se bohů cizích, a klaněli se jim i sloužili jim, protož uvedl na ně Hospodin všecky tyto zlé věci.

1Kn 9 10 Stalo se také po přeběhnutí dvacíti let, v nichž vzdělal Šalomoun oba dva ty domy, dům Hospodinův a dům královský,

1Kn 9 11 K čemuž byl Chíram král Tyrský daroval Šalomounovi hojně dříví cedrového a jedlového, i zlata vedlé vši vůle jeho, že dal také král Šalomoun Chíramovi dvacetí měst v zemi Galilejské.

1Kn 9 12 I vyjel Chíram z Týru, aby viděl ta města, kteráž mu daroval Šalomoun, ale nelíbila se jemu.

1Kn 9 13 Protož řekl: Jakáž jsou ta města, kteráž mi dáváš, bratře můj? I nazval je zemí Kabul až do tohoto dne.

1Kn 9 14 Nebo byl poslal Chíram králi sto a dvacetí centnéřů zlata.

1Kn 9 15 Příčina pak platu, kterýž byl uložil král Šalomoun, byla, aby stavěl dům Hospodinův a dům svůj, a Mello i zdi Jeruzalémské, též Azor a Mageddo i Gázer.

1Kn 9 16 (Faraó zajisté král Egyptský vytáh, dobyl Gázeru a vypálil je, Kananejské pak, kteříž byli v tom městě, pobíl a dal město za věno dceři své, manželce Šalomounově.)

1Kn 9 17 A tak vystavěl zase Šalomoun Gázer a Betoron dolní,

1Kn 9 18 Též Baalat a Tadmor na poušti v též zemi,

1Kn 9 19 I všecka města, v nichž Šalomoun měl své sklady, i města vozů, i města jezdců, vše vedlé žádosti své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě, a na Libánu i po vši zemi panování svého.

1Kn 9 20 Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Amorejských, Hetejských, Ferezejských, Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z synů Izraelských,

1Kn 9 21 Totiž syny jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi, jichž nemohli synové Izraelští vyhladiť, uvedl Šalomoun pod plat a v službu až do tohoto dne.

1Kn 9 22 Z synů pak Izraelských žádného nepodrobil v službu Šalomoun, ale byli muži váleční, a služebníci jeho, a knížata jeho, vůdcové jeho a úředníci nad vozy a jezdci jeho.

1Kn 9 23 Bylo těch předních vládařů, kteříž byli nad dílem Šalomounovým, pět set a padesát. Ti spravovali lidi, kteříž dělali.

1Kn 9 24 Dcera pak Faraonova přestěhovala se z města Davidova do domu svého, kterýž jí byl vystavěl Šalomoun. Tehdáž také vystavěl Mello.

1Kn 9 25 I obětoval Šalomoun každého roku třikrát oběti zápalné a pokojné na oltáři, kterýž byl vzdělal Hospodinu, ale kadíval na tom, kterýž byl před Hospodinem, když dokonal dům.

1Kn 9 26 Nadělal také král Šalomoun lodí velikých v Aziongaber, kteréž jest podle Elat, na břehu moře Rudého v zemi Idumejské.

1Kn 9 27 A poslal Chíram na těch lodech služebníky své, plavce umělé na moři, s služebníky Šalomounovými.

1Kn 9 28 Kteríž přeplavivše se do Ofir, nabrali tam zlata čtyři sta a dvacetí centnéřů, a přivezli králi Šalomounovi.

1Kn 10 1 Uslyševši pak královna z Sáby pověst o Šalomounovi a jménu

Hospodinovu, přijela, aby zkusila jeho v pohádkách.

1Kn 10 2 A přijevši do Jeruzaléma s počtem velmi velikým, s velbloudy nesoucími vonné věci a zlata velmi mnoho i kamení drahého, přišla k Šalomounovi, a mluvila s ním o všechno, což měla v srdci svém.

1Kn 10 3 Jižto odpověděl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého před králem, nač by jí neodpověděl.

1Kn 10 4 Protož uzřevši královna z Sáby všechnu moudrost Šalomounovu i dům, kterýž byl ustavěl,

1Kn 10 5 Též pokrmy stolu jeho, i sedání a stávání služebníků přísluhujících jemu, i roucha jejich, šenkýře také jeho, i stupně, kterýmiž vstupoval k domu Hospodinovu, zděsila se náramně.

1Kn 10 6 A řekla králi: Pravát jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své, o věcech tvých a o moudrosti tvé,

1Kn 10 7 Ješto jsem nechtěla věriti řečem, až jsem přijela a uzřela očima svýma. Ale aj, není mi praveno ani polovice; převýšil jsi moudrostí a dobrotou pověst tu, kterouž jsem slyšela.

1Kn 10 8 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji, kteříž stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou.

1Kn 10 9 Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil, aby tě posadil na stolič Izraelské, proto že miluje Hospodin Izraele na věky, a ustanovil tě králem, abys činil soud a spravedlnost.

1Kn 10 10 I dala králi sto a dvacet centnéřů zlata, a vonných věcí velmi mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy více přivezeno takových vonných věcí tak mnoho, jako darovala královna z Sáby králi Šalomounovi.

1Kn 10 11 (Lodí také Chíramova, kteráž přinášela zlato z Ofir, přivezla z Ofir dříví almagim velmi mnoho i kamení drahého.

1Kn 10 12 I nadělal král z toho dříví almagim zábradel k domu Hospodinovu, i k domu královu, též harf a louten zpěvákům, aniž jest kdy přivezeno takového dříví almagim, ani vidíno do dnešního dne.)

1Kn 10 13 Král také Šalomoun dal královně z Sáby vedlé vši vůle její, čehož požádala, nad to, což jí Šalomoun daroval darem královským. Potom se navrátila do země své ona i služebníci její.

1Kn 10 14 Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok, šest set šedesáte šest centnéřů zlata,

1Kn 10 15 Kromě toho, co přicházelo od kupců a prodavačů vonných věcí, a ode všech králů Arabských i vývod země.

1Kn 10 16 A protož nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého, šest set zlatých dával na každý štít,

1Kn 10 17 A tři sta pavéz z taženého zlata, tři libry zlata dal na každou pavézu. I složil je král v domě lesu Libánského.

1Kn 10 18 Udělal také král stolič z kostí slonových velikou, a obložil ji zlatem ryzím.

1Kn 10 19 Šest stupňů bylo k té stolič, a vrch okrouhlý byl na stolič od zadní strany její, a zpoehadl a rukám s obou stran té stolice, a dva lvové stáli u zpoehadel.

1Kn 10 20 A dvanácte lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic takového učiněno v žádných královstvích.

1Kn 10 21 Nadto všechny nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly zlaté, a všechny nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata nejčistšího. Nic nebylo od stříbra, aniž ho sobě co vážili ve dnech Šalomounových.

1Kn 10 22 Nebo měl král lodí mořské s lodími krále Chírama. Jednou ve třech letech vracely se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro, kosti slonové, a opice a pávy.

1Kn 10 23 I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v moudrosti.

1Kn 10 24 Pročež všickni obyvatelé země žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu, aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho.

1Kn 10 25 A přinášeli jeden každý dary své, nádoby stříbrné a nádoby zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky, a to každého roku,

1Kn 10 26 Tak že nashromáždil Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsádl v městech vozů, a při králi v Jeruzalémě.

1Kn 10 27 I složil král stříbra v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového dříví jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.

1Kn 10 28 Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné; nebo kupci královští brávali koupě rozličné za slušnou mzdu,

1Kn 10 29 A vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů stříbra, koně pak jednoho za sto a padesáte, a tak všechněm králům Hetejským a králům Syrským oni dodávali.

1Kn 11 1 V tom král Šalomoun zamiloval ženy cizozemky mnohé, i dceru Faraonovu, i Moábské, Ammonitské, Idumejské, Sidonské a Hetejské,

1Kn 11 2 Z národů těch, kteréž zapověděl Hospodin synům Izraelským, řka: Nebudete se směšovati s nimi, aniž se oni budou směšovati s vámi, neboť by naklonili srdce vaše k bohům svým. K těm přilnul Šalomoun milostí,

1Kn 11 3 Tak že měl žen královen sedm set a ženin tři sta. I odvrátily ženy jeho srdce jeho.

1Kn 11 4 Stalo se tedy, že když se zstaral Šalomoun, ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako bylo srdce Davida otce jeho.

1Kn 11 5 Ale obrátil se Šalomoun k Astarot, bohyni Sidonské, a k Moloch, ohavnosti Ammonske.

1Kn 11 6 I činil Šalomoun to, což se nelíbilo Hospodinu, a nenásledoval cele Hospodina, jako David otec jeho.

1Kn 11 7 Tedy vystavěl Šalomoun výsost Chámosovi, ohavnosti Moábské, na hoře, kteráž jest naproti Jeruzalému, a Molochovi, ohavnosti synů Ammon.

1Kn 11 8 A tak vzdělal všechněm ženám svým z cizího národu, kteréž kadily a obětovaly bohům svým.

1Kn 11 9 I rozhněval se Hospodin na Šalamouna, proto že se uchýlilo srdce jeho od Hospodina Boha Izraelského, kterýž se jemu byl ukázal po dvakrát,

1Kn 11 10 A zapověděl jemu tu věc, aby nechodil po bozích cizích. Ale neostříhal toho, což byl přikázal Hospodin.

1Kn 11 11 Protož řekl Hospodin Šalomounovi: Poněvadž se to nalezlo při tobě, a neostříhal jsi smlouvy mé ani ustanovení mých, kterážť jsem přikázal, věz, že odtrhnu království toto od tebe, a dám je služebníku tvému.

1Kn 11 12 A však za dnů tvých neučiním toho pro Davida otce tvého, než z ruky syna tvého odtrhnu je.

1Kn 11 13 Všeho pak království neodtrhnu, ale pokolení jednoho zanechám synu tvému pro Davida služebníka svého a pro Jeruzalém, kterýž jsem vyvolil.

1Kn 11 14 A tak vzbudil Hospodin protivníka Šalomounovi, Adada Idumejského z semene královského, kterýž byl v zemi Idumejské.

1Kn 11 15 Nebo stalo se, když bojoval David proti Idumejským, a Joáb kníže vojska vytáhl, aby pochoval zmordované, a pobil všecky pohlaví mužského v zemi Idumejské,

1Kn 11 16 (za šest zajisté měsíců byl tam Joáb se vším lidem Izraelským, dokudž nevyplnil všech pohlaví mužského v zemi Idumejské),

1Kn 11 17 že tehdaž utekl Adad sám, a někteří muži Idumejští z služebníků otce jeho s ním, aby šli do Egypta. Adad pak byl pachole neveliké.

1Kn 11 18 Kteríž jdouce z Madián, přišli do Fáran, a vzavše s sebou některé muže z Fáran, přišli do Egypta k Faraonovi, králi Egyptskému, kterýž dal jemu dům, i stravou opatřil ho, dal jemu také i zemi.

1Kn 11 19 A tak nalezl Adad milost velikou před Faraonem, tak že jemu dal za manželku sestru ženy své, sestru Tafnes královny.

1Kn 11 20 I porodila jemu sestra Tafnes syna Genubata, a odchovala ho Tafnes v domu Faraonovu. I byl Genubat v domě Faraonově mezi syny Faraonovými.

1Kn 11 21 Když pak uslyšel Adad v Egyptě, že by usnul David s otci svými, a že umřel i Joáb kníže vojska, tedy řekl Adad Faraonovi: Propust' mne, ať jdu do země své.

1Kn 11 22 Jemuž řekl Farao: Čehožť se nedostává u mne, že chceš odjít do země své? I řekl: Ničeho, a však vždy mne propust'.

1Kn 11 23 vzbudil ještě Bůh proti němu protivníka, Rázona syna Eliadova, kterýž byl utekl od Hadarezera krále Soby, pána svého,

1Kn 11 24 A shromáždil k sobě muže, byl knížetem roty, když je David hubil. Protož odšedše do Damašku, bydlili v něm a kralovali v Damašku.

1Kn 11 25 I byl protivníkem Izraelovým po všecky dny Šalomounovy; a to bylo nad to zlé, kteréž mu činil Adad. I měl v oškliivosti Izraele, když kraloval v Syrii.

1Kn 11 26 Jeroboám také syn Nebatův Efratejský z Sareda, (a jméno matky jeho ženy vdovy bylo Serua), služebník Šalomounův, pozdvihl ruky proti králi.

1Kn 11 27 A tato byla příčina, pro kterouž pozdvihl ruky proti králi Šalomounovi: že vystavěv Šalomoun Mello, zavřel mezeru města Davidova otce svého.

1Kn 11 28 Jeroboám pak byl muž silný a udatný. Protož vida Šalomoun mládence, že by pracovitý byl, ustanovil ho nade všemi platy z domu Jozefa.

1Kn 11 29 I stalo se téhož času, že když vyšel Jeroboám z Jeruzaléma, našel jej prorok Achiaš Silonský na cestě, jsa odín rouchem novým. A byli sami dva na poli.

1Kn 11 30 Tedy ujav Achiaš roucho nové, kteréž měl na sobě, roztrhal je na dvanácte kusů.

1Kn 11 31 A řekl Jeroboámovi: Vezmi sobě deset kusů; nebo takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já roztrhnu království z ruky Šalomounovy, a dám tobě desatero pokolení.

1Kn 11 32 Jedno toliko pokolení zůstane jemu pro služebníka mého Davida, a pro město Jeruzalém, kteréž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských,

1Kn 11 33 Proto že opustili mne, a klaněli se Astarot bohyni Sidonské, a Chámosu bohu Moábskému, i Moloch bohu Ammonskému, a nechodili po cestách mých, aby činili to, což mi se líbí, totiž ustanovení má a soudy mé, jako David otec jeho.

1Kn 11 34 A však neodejmu ničeho z království z rukou jemu; nebo vůdcím zanechám ho po všecky dny života jeho pro Davida služebníka svého, kteréhož jsem vyvolil, kterýž ostříhal přikázání mých a ustanovení mých.

1Kn 11 35 Ale potom vezma království z ruky syna jeho, dám tobě z něho desatero pokolení,

1Kn 11 36 Synu pak jeho dám jedno pokolení, aby zůstala svíce Davidovi služebníku mému po všecky dny přede mnou v městě Jeruzalémě, kteréž jsem sobě vyvolil, aby tam jméno mé přebývalo.

1Kn 11 37 A tak tebe vezmu, abys kraloval ve všech věcech, kterýchž by žádala duše tvá, a budeš králem nad Izraelem.

1Kn 11 38 Protož jestliže uposlechněš všeho toho, což přikáží tobě, a choditi budeš po cestách mých, a činiti to, což mi se líbí, ostříhaje ustanovení mých a přikázání mých, jako činil David služebník můj: budu s tebou a vzdělám tobě dům stálý, jako jsem vzdělal Davidovi, a dám tobě lid Izraelský.

1Kn 11 39 Potrápímť zajisté semene Davidova pro tu věc, a však ne po všecky dny.

1Kn 11 40 Pro tu příčinu chtěl Šalomoun zabiti Jeroboáma. Kterýž vstav, utekl do Egypta k Sesákovi králi Egyptskému, a byl v Egyptě, dokudž neumřel Šalomoun.

1Kn 11 41 Jiné pak věci Šalomounovy, kteréž činil, i moudrost jeho vypsány jsou v knize činů Šalomounových.

1Kn 11 42 Dnů pak, v nichž kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade vším Izraelem, bylo čtyřicet let.

1Kn 11 43 I usnul Šalomoun s otci svými, a pochován jest v městě Davida otce svého. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.

1Kn 12 1 Tedy přibral se Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby ho ustanovili za krále.

1Kn 12 2 Stalo se pak, když uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa ještě v Egyptě, kamž byl utekl před Šalomounem králem, (bydlel zajisté Jeroboám v Egyptě),

1Kn 12 3 Že poslali a povolali ho; protož přišed Jeroboám i všecko shromáždění Izraelské, mluvili k Roboámovi, řkouce:

1Kn 12 4 Otec tvůj ztížil jho naše; protož nyní polehč služby otce svého tvrdé a břemena jeho těžkého, kteréž vzložil na nás, a budeme tobě sloužiti.

1Kn 12 5 Kterýž řekl jim: Odejděte, a třetího dne navraťte se ke mně. I odšel lid.

1Kn 12 6 Tedy radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před Šalomounem otcem jeho ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověď mám dáti lidu tomuto?

1Kn 12 7 I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže dnes povolný budeš lidu tomuto a ochotně se jim ukážeš, a odpověď dáváje, mluviti budeš přívětivě, budouť služebníci tvoji po všecky dny.

1Kn 12 8 Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci, kteříž s ním zrostli a stávali před ním.

1Kn 12 9 A řekl k nim: Co vy radíte, jakou bychom dali odpověď lidu tomuto, kteříž mluvili ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vzložil otec tvůj na nás?

1Kn 12 10 I odpověděli jemu mládenci, kteříž zrostli s ním, řkouce: Takto odpovíš lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli: Otec tvůj ztížil jho naše, ty pak polehč nám. Takto díš jim: Nejmenší prst můj tlustší jest nežli bedra otce mého.

1Kn 12 11 Nyní tedy otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu bičí uzlovatými.

1Kn 12 12 Přišel tedy Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl rozkázal král, řka: Navraťte se ke mně dne třetího.

1Kn 12 13 I odpověděl král lidu tvrdě, opustiv radu starců, kterouž dali jemu.

1Kn 12 14 A mluvil k nim vedlé rady mláďenců, řka: Otec můj ztížil jho vaše, já pak přidám břemene vašeho; otec můj trestal vás bičíky, ale já trestati vás budu bičí uzlovatými.

1Kn 12 15 I neuposlechl král lidu. Nebo byla příčina od Hospodina, aby se naplnila řeč jeho, kterouž mluvil Hospodin skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu Nebatovu.

1Kn 12 16 Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid králi v tato slova: Jakýž máme díl v Davidovi? Aní dědictví nemáme v synu Izai. K stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy Izrael k stanům svým,

1Kn 12 17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž bydlili v městech Judských, kraloval Roboám.

1Kn 12 18 I poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, a uházel ho všecken Izrael kamením až do smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl do Jeruzaléma.

1Kn 12 19 A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davidova až do dnešního dne.

1Kn 12 20 I stalo se, když uslyšeli všickni Izraelští, že by se navrátil Jeroboám, poslavše, povolali ho do shromáždění, a ustanovili ho králem nade vším Izraelem. Nezůstávalo při domu Davidovu než samo pokolení Judovo.

1Kn 12 21 Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil všecken dům Judský a pokolení Beniamin, totiž sto a osmdesáte tisíců výborných bojovníků, aby bojovali proti domu Izraelskému, a aby zase přivedeno bylo království k Roboámovi synu Šalomounovu.

1Kn 12 22 Tedy stala se řeč Boží k Semaiášovi muži Božímu, řkoucí:

1Kn 12 23 Pověz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému a všemu domu Judovu i Beniaminovu, a ostatku lidu těmito slovy:

1Kn 12 24 Takto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti bratrům svým synům Izraelským. Navraťte se jeden každý do domu svého, nebo ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu Hospodinova a navrátili se, aby odešli vedlé řeči Hospodinovy.

1Kn 12 25 Potom vystavěl Jeroboám Sichem na hoře Efraim, a bydlil v něm, a vyšed odtud, vystavěl Fanuel.

1Kn 12 26 Řekl pak Jeroboám v srdci svém: Tudíž by se navrátilo království toto

k domu Davidovu,
1Kn 12 27 Když by chodíval lid tento k obětování obětí v domě Hospodinově do Jeruzaléma; i obrátilo by se srdce lidu tohoto ku pánu jeho Roboámovi králi Judskému, a tak zabíjící mne, navrátili by se k Roboámovi králi Judskému.
1Kn 12 28 Protož poradiv se král, udělal dvě telat zlatých a řekl lidu: Dosti jste již chodili do Jeruzaléma. Aj, teď bohové tvoji, ó Izraeli, kteříž tě vyvedli z země Egyptské.
1Kn 12 29 I postavil jedno v Bethel, a druhé postavil v Dan.
1Kn 12 30 Kterážto věc byla příčinou k hřešení, nebo chodíval lid k jednomu z těch až do Dan.
1Kn 12 31 vzdělal zajisté dům výsostí, a ustanovil kněží z lidu obecného, kteříž nebyli z synů Lévi.
1Kn 12 32 Ustanovil také Jeroboám svátek měsíce osmého, v patnáctý den téhož měsíce, ku podobenství svátku, kterýž byl v Judstvu, a obětoval na oltáři. Takž učinil i v Bethel, obětuje telatům, kteréž byl udělal; také i v Bethel ustanovil kněží výsostí, kteréž byl z dělal.
1Kn 12 33 A obětoval na oltáři, kterýž byl udělal v Bethel, v patnáctý den měsíce osmého, toho měsíce, kterýž byl sobě smyslíl v srdci svém, a slavil svátek s syny Izraelskými, a přistoupil k oltáři, aby kadil.
1Kn 13 1 A aj, muž Boží přišel z Judstva s slovem Hospodinovým do Bethel, tehdaž když Jeroboám, stojí u oltáře, kadil.
1Kn 13 2 I zvolal proti oltáři slovem Hospodinovým, řka: Oltáři, oltáři, toto praví Hospodin: Hle, syn narodí se domu Davidovu, jménem Joziáš, kterýž obětovati bude na tobě kněží výsostí, jenž zapalují kadidlo na tobě; i kosti lidské pálení budou na tobě.
1Kn 13 3 I dal téhož dne znamení, řka: Totoť jest znamení, že mluvil Hospodin: Aj, oltář roztrhne se a vysype se popel, kterýž jest na něm.
1Kn 13 4 V tom uslyšev král Jeroboám slovo muže Božího, že zvolal proti oltáři v Bethel, vztáhl ruku svou od oltáře a řekl: Jměte ho. I uschla ruka jeho, kterouž vztáhl proti němu, a nemohl ji zase přitáhnouti k sobě.
1Kn 13 5 Oltář také se roztrhl, a vysypal se popel z oltáře podle znamení, kteréž byl předpověděl muž Boží slovem Hospodinovým.
1Kn 13 6 Protož mluvil král a řekl tomu muži Božímu: Pomodl se medle Hospodinu Bohu svému a pros za mne, abych mohl přitáhnouti ruku svou k sobě. I modlil se muž Boží Hospodinu, a přitáhl král ruku zase k sobě, a byla jako prvé.
1Kn 13 7 Tedy řekl král muži Božímu: Poď se mnou domů a posilň se, a dámť dar.
1Kn 13 8 I řekl muž Boží králi: Bys mi dal polovici domu svého, nešel bych s tebou, aniž bych jedl chleba, aniž bych pil vody na místě tomto.
1Kn 13 9 Nebo tak mi přikázal slovem svým Hospodin, řka: Nebudeš jísti chleba, ani píti vody, aniž se navrátíš tou cestou, kterouž jsi přišel.
1Kn 13 10 A tak odšel jinou cestou, a nenavrátil se tou cestou, kterouž byl přišel do Bethel.
1Kn 13 11 Prorok pak jeden starý bydlil v Bethel, jehož syn přišed, vypravoval mu všechny věci, kteréž učinil muž Boží toho dne v Bethel; i slova, kteráž mluvil králi, vypravovali otci svému.
1Kn 13 12 Tedy řekl jim otec jejich: Kterou cestou šel? I ukázali mu synové jeho cestu, kterouž šel ten muž Boží, kterýž byl z Judstva přišel.
1Kn 13 13 Zatím řekl synům svým: Osedlejte mi osla. Kteříž osedlali mu osla, a on vsedl na něj.
1Kn 13 14 A jel za mužem Božím a našel jej, an sedí pod dubem. I řekl jemu: Ty-li jsi ten muž Boží, kterýž jsi přišel z Judstva? A on odpověděl: Jsem.
1Kn 13 15 Kterýž řekl jemu: Poď se mnou domů, a pojíš chleba.
1Kn 13 16 Ale on odpověděl: Nemohuť se navrátiti, ani jíti s tebou, aniž budu jísti chleba, ani píti vody s tebou na místě tomto.
1Kn 13 17 Nebo stala se ke mně řeč slovem Hospodinovým: Nebudeš tam jísti chleba, ani píti vody; nenavrátíš se, jda touž cestou, kterouž jsi šel.
1Kn 13 18 Jemuž odpověděl: Takéť já prorok jsem jako i ty, a mluvil ke mně anděl slovem Hospodinovým, řka: Navrať ho s sebou do domu svého, ať pojí chleba a napije se vody. To pak sklamal jemu.
1Kn 13 19 Takž se navrátil s ním, a jedl chléb v domě jeho a pil vodu.
1Kn 13 20 Když pak oni seděli za stolem, stalo se slovo Hospodinovo k proroku tomu, kterýž onoho byl zase navrátil.
1Kn 13 21 A zvolal na muže Božího, kterýž byl přišel z Judstva, řka: Toto praví Hospodin: Proto že jsi na odpor učinil řeči Hospodinově, a neostříhal jsi přikázání, kteréž vydal Hospodin Bůh tvůj,
1Kn 13 22 Ale navrátils se a jedls chléb, a pils vodu na místě, o kterémž řekl: Nebudeš jísti chleba, ani píti vody; nebudeť pochováno tělo tvé v hrobě otců tvých.
1Kn 13 23 Tedy když pojedl chleba a napil se, osedlal mu osla, totiž tomu proroku, kteréhož byl navrátil.
1Kn 13 24 A když odšel, trefil na něj lev na cestě a udávil jej. I leželo tělo jeho na cestě, a osel stál podlé něho; lev také stál vedlé těla mrtvého.
1Kn 13 25 A aj, muži někteří jdouce tudy, uzbřeli tělo mrtvé ležící na cestě, a lva, an stojí vedlé něho. Kteříž přišedše, pověděli v městě, v kterémž ten starý prorok

bydlil.
 1Kn 13 26 Což když uslyšel ten prorok, kterýž ho byl navrátil s cesty, řekl: Muž Boží jest, kterýž na odpor učinil řeči Hospodinově; protož vydal jej Hospodin lvu, kterýž potřev ho, udávil jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil jemu.
 1Kn 13 27 Zatím mluvě k synům svým, řekl: Osedlejte mi osla. I osedlali.
 1Kn 13 28 A odjev, nalezl mrtvé tělo jeho ležící na cestě, a osla i lva, an stojí u toho těla; a nejedl lev těla toho, aniž co uškodil oslu.
 1Kn 13 29 Protož vzav prorok tělo muže Božího, vložil je na osla, a přinesl je. I přišel do města svého, aby ho plakal a pochoval.
 1Kn 13 30 Položil pak tělo jeho v hrobě svém, a plakali ho: Ach, bratře můj.
 1Kn 13 31 A pochovav ho, mluvil k synům svým, řka: Když já umru, pochovejte mne v témž hrobě, v němž muž Boží jest pochován, vedlé kostí jeho položte kosti mé.
 1Kn 13 32 Neboť se jistě stane to, což ohlásil slovem Hospodinovým proti oltáři, kterýž jest v Bethel, a proti všem domům výsostí, kteréž jsou v městech samarských.
 1Kn 13 33 Po těchto příbězích neodvrátil se Jeroboám od cesty své zlé, ale opět nadělal z lidu obecného kněží výsostí. Kdo jen chtěl, posvětil ruky jeho, a ten byl knězem výsostí.
 1Kn 13 34 I byla ta věc domu Jeroboámovu příčinou k hřešení, aby vyplněn a vyhlazen byl se svrchku země.
 1Kn 14 1 Toho času roznemohl se Abiáš, syn Jeroboámův.
 1Kn 14 2 I řekl Jeroboám ženě své: Vstaň medle a změň se, aby nepoznali, že jsi žena Jeroboáмова, a jdi do Sílo. Hle, tam jest Achiáš prorok, kterýž mi byl předpověděl, že mám býti králem nad lidem tímto.
 1Kn 14 3 A vezma v ruce své deset chlebů a koláčů, a láhvi medu, jdi k němu; onť oznámí tobě, co se stane pacholeti tomuto.
 1Kn 14 4 I učinila tak žena Jeroboáмова; nebo vstavši, šla do Sílo, a přišla do domu Achiášova. Ale Achiáš nemohl již hleděti, nebo pošly mu byly oči pro starost jeho.
 1Kn 14 5 Hospodin pak řekl Achiášovi: Aj, žena Jeroboáмова jde, aby se tebe něco zeptala o synu svém, proto že jest nemocen. Toto a toto budeš jí mluvíti. Budeť pak, že když přijde, činiti se bude jinou.
 1Kn 14 6 Protož uslyšev Achiáš šust noh jejích, když vcházela do dveří, řekl: Poď, ženo Jeroboáмова, proč se jinou činíš? Já zajisté poslán jsem k tobě s řečí tvrdou.
 1Kn 14 7 Jdi, pověz Jeroboámovi: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Poněvadž jsem tě vyvýšil z prostředku lidu, a postavil jsem tě za vůdce nad lidem svým Izraelským,
 1Kn 14 8 A odtrhl jsem království od domu Davida, a dal jsem je tobě, ty však nebyl jsi jako služebník můj David, kterýž ostrihal přikázání mých, a následoval mne v celém srdci svém, čině toliko to, což jest pravého přede mnou,
 1Kn 14 9 Ale zlost jsi páchal hojněji nade všecky, kteříž byli před tebou; nebo odšed, učinils sobě bohy cizí a slité, abys mne dráždil, mne pak zavrhl jsi za hřbet svůj;
 1Kn 14 10 Protož aj, já uvedu zlé věci na dům Jeroboámův, a vyhladím z Jeroboáma, i toho, jenž močí na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli, a vyvrhu ostatky domu Jeroboáмова, jako hnůj vymítán bývá až dočista.
 1Kn 14 11 Toho, kdož z domu Jeroboáмова umře v městě, psi žráti budou, a toho, kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou; neboť jest mluvil Hospodin.
 1Kn 14 12 Ty pak vstana, jdi do domu svého, a když vcházeti budeš do města, tehdy umře pachole.
 1Kn 14 13 I budou ho plakati všecken lid Izraelský, a pochovají jej; nebo ten sám z domu Jeroboáмова dostane se do hrobu, proto že o něm z domu Jeroboáмова jest slovo dobré u Hospodina Boha Izraelského.
 1Kn 14 14 Vyzdvihneť však sobě Hospodin krále nad Izraelem, kterýž vyhladí dům Jeroboámův toho dne. Ale co? Nýbrž již vyzdvihl.
 1Kn 14 15 A zaklátí Hospodin Izraelem tak, jako se klátí třtina u vodách, a vykoření Izraele z země výborné této, kterouž dal otcům jejích, a rozptýlí je daleko za řeku, proto že sobě zdělali háje, popouzejíce Hospodina.
 1Kn 14 16 A tak vydá Izraele pro hříchy Jeroboámovy, kterýž i sám hřešil, i v hřích uvedl Izraele.
 1Kn 14 17 Tedy vstavši žena Jeroboáмова, odešla a přišla do Tersa, a když vstupovala na prah domu, umřelo pachole.
 1Kn 14 18 I pochovali je, a plakal ho všecken lid Izraelský vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze služebníka svého, Achiáše proroka.
 1Kn 14 19 Jiné pak věci Jeroboámovy, jaké boje vedl a kterak kraloval, aj, sepsány jsou v knize o králích Izraelských.
 1Kn 14 20 Všechn dnů, v nichž kraloval Jeroboám, bylo dvamecítma let. I usnul s otcí svými, a kraloval Nadab syn jeho místo něho.
 1Kn 14 21 Roboám také syn Šalomounův kraloval nad Judou. V jednom a ve čtyřiceti letech byl Roboám, když počal kralovati, a sedmácte let kraloval v Jeruzalémě městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Bylo pak jméno matky jeho Naama Ammonitská.
 1Kn 14 22 Činil také lid Judský to, což zlého jest před Hospodinem, a k zůřivosti ho popudili hříchy svými, kterýmiž hřešili, více nežli otcové jejích všemi věcmi, kteréž činili.
 1Kn 14 23 Nebo i oni vystavěli sobě výsosti a sloupy, i háje na každém pahrbku

vysokém a pod každým stromem zeleným.

1Kn 14 24 Přesto byli ohyzdní sodomáři v zemi té, činíce vedlé všech ohavností pohanických, kteréž byl vyplénil Hospodin před tváří synů Izraelských.

1Kn 14 25 I stalo se léta pátého království Roboáмова, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému,

1Kn 14 26 A pobral poklady domu Hospodinova a poklady domu královského, všecko to pobral. Vzal také všechny pavézy zlaté, kterýchž byl nadělal Šalomoun.

1Kn 14 27 Místo kterýchž nadělal král Roboám pavéz měděných, a poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž ostríhali brány domu královského.

1Kn 14 28 A když král chodíval do domu Hospodinova, nosili je drabanti, a zase je přinášeli do pokoje drabantů.

1Kn 14 29 Jiné pak věci Roboámovy, a všecko, což činil, zdaliž není zapsáno v knize o králích Judských.

1Kn 14 30 Ano i válka, kteráž byla mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny.

1Kn 14 31 I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově.

A jméno matky jeho bylo Naama Ammoniiská. I kraloval Abiam syn jeho místo něho.

1Kn 15 1 Léta pak osmnáctého království Jeroboáma syna Nebatova, kraloval Abiam nad Judou.

1Kn 15 2 Tři léta kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abi ssal omova.

1Kn 15 3 Ten chodil ve všech hříších otce svého, kteréž páchal před obličejem jeho; a nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho, jako srdce Davida otce jeho.

1Kn 15 4 A však pro Davida dal jemu Hospodin Bůh jeho svíci v Jeruzalémě, vzbudiv syna jeho po něm, a utvrdil v Jeruzalém,

1Kn 15 5 Proto že David činil to, což bylo dobrého před Hospodinem, a neuchýlil se od žádné věci z těch, kteréž jemu byl přikázal, po všechny dny života svého, kromě skutku při Uriášovi Hetejském.

1Kn 15 6 A byl boj mezi Roboámem a Jeroboámem po všechny dny života jeho.

1Kn 15 7 Jiné pak věci Abiamovy, a všecko což činil, popsáno jest v knize o králích Judských, ano i o boji mezi Abiamem a Jeroboámem.

1Kn 15 8 A když usnul Abiam s otci svými, pochovali ho v městě Davidově. I kraloval Aza syn jeho místo něho.

1Kn 15 9 A tak léta dvacátého Jeroboáma, krále Izraelského, kraloval Aza nad Judou.

1Kn 15 10 Jedno a čtyřidceti let kraloval v Jeruzalémě. A jméno matky jeho bylo Maacha, dcera Abi ssal omova.

1Kn 15 11 I činil Aza, což dobrého bylo před Hospodinem, jako David otec jeho.

1Kn 15 12 Nebo ohyzdné sodomáře vyplénil z země, a odjal všechny modly, kterýchž nadělali otcové jeho.

1Kn 15 13 Nadto i Maachu matku svou ssadil, aby nebyla královnou; nebo byla udělala hroznou modlu v háji. Protož podělal Aza modlu tu ohyzdnou, a spálil při potoku Cedron.

1Kn 15 14 A ačkoli výsosti nebyly zkaženy, a však srdce Azovo bylo celé při Bohu po všechny dny jeho.

1Kn 15 15 Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od otce jeho, i ty věci, kterýchž sám posvětil, do domu Hospodinova, stříbro a zlato i nádoby.

1Kn 15 16 Pročež byla válka mezi Azou a Bázou, králem Izraelským, po všechny dny jejich.

1Kn 15 17 Nebo Báza král Izraelský vytáhl proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal žádnému vyjítí ani jítí k Azovi králi Judskému.

1Kn 15 18 Ale vzav Aza všecko stříbro i zlato, kteréž pozůstalo v pokladích domu Hospodinova, a v pokladích domu královského, dal je v ruce služebníkům svým, a poslal je král Aza k Benadadovi synu Tabremmon, syna Hezion, králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka:

1Kn 15 19 Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem svým a mezi otcem tvým. Aj, teď posílám tobě dar, stříbro a zlato; jdi, zruš smlouvu svou s Bázou králem Izraelským, ať odtrhne ode mne.

1Kn 15 20 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslav knížata s vojsky svými proti městům Izraelským, dobyl Jon a Dan, též Abelbetmaachy, i všeho Ceneretu, a vsí země Neftalím.

1Kn 15 21 To když uslyšel Báza, přestal stavět Ráma, a zůstal v Tersa.

1Kn 15 22 Tedy král Aza svolal po všem Judstvu, žádného nevyměňuje. I pobrali to kamení z Ráma, i dříví jeho, z něhož stavěl Báza, a vystavěl z toho král Aza Gabaa Beni amí novo a Masfa.

1Kn 15 23 Jiné pak všechny věci Azovy, i všecka síla jeho a cokoli dělal, i jaká města vystavěl, zapsáno jest v knize o králích Judských. Jen že v věku starosti své byl nemocný na nohy.

1Kn 15 24 I usnul Aza s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davida otce svého. A kraloval místo něho Jozafat syn jeho.

1Kn 15 25 Nádab pak syn Jeroboámov, počal kralovati nad Izraelem léta druhého Azy, krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvě léta.

1Kn 15 26 A činil to, což zlého jest před očima Hospodinovými, chodě po cestě otce svého, v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský.

1Kn 15 27 I činil mu úklady Báza syn Achiášův z domu Izachar, a porazil ho Báza u Gebbeton, kteréž bylo Filistinských. Nádab zajisté a všickni Izraelští oblehli byli

Gebbeton.
1Kn 15 28 A tak zabil ho Báza léta třetího Azy, krále Judského, a kraloval místo něho.
1Kn 15 29 I stalo se, když počal kralovati, že zahubil všecken dům Jeroboámův, a nepozůstavil žádné duše z Jeroboáma, až je i vyhladil vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Achiáše Silonského.
1Kn 15 30 Pro hříchy Jeroboámovy, jimiž hřešil, a jimiž k hřešení přivodil lid Izraelský, pro dráždění jeho, kterýmž dráždil Hospodina Boha Izraelského.
1Kn 15 31 Jiné pak věci Ná dabovy a všecko, což činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Kn 15 32 Byla tedy válka mezi Azou, a mezi Bázou králem Izraelským, po všecky dny jejich.
1Kn 15 33 Léta třetího Azy, krále Judského, kraloval Báza syn Achiášův nade vším Izraelem v Tersa za čtyřmécitma let.
1Kn 15 34 A činil to, což zlého jest před Hospodinem, chodě po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, jimiž k hřešení přivodil Izraele.
1Kn 16 1 Stala se pak řeč Hospodinova k Jéhu, synu Chanani, proti Bázovi, řkoucí:
1Kn 16 2 Proto že jsem tě vyzdvihl z prachu, a postavil za vůdci lidu mého Izraelského, ty jsi pak chodil po cestě Jeroboámově, a přivedls k hřešení lid můj Izraelský, aby mne popouzešli hříchy svými:
1Kn 16 3 Aj, já vyhladím potomky Bázovy a potomky domu jeho, a učiním domu tvému, jako domu Jeroboáma, syna Nebatova.
1Kn 16 4 Toho, kdož z rodiny Bázovy umře v městě, psi žráti budou, a kdož z nich umře na poli, ptáci nebesí jísti budou.
1Kn 16 5 Jiné pak věci Bázovy a všecko, což činil, i síla jeho, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Kn 16 6 Když pak usnul Báza s otci svými, pochován jest v Tersa, a Ela syn jeho kraloval místo něho.
1Kn 16 7 A tak skrze Jéhu syna Chanani, proroka, stala se řeč Hospodinova proti Bázovi a proti domu jeho, i proti všemu zlému, kteréž činil před obličejem Hospodinovým, popouzeje ho dílem rukou svých, že má býti podobný domu Jeroboámovu, a proto že jej zabil.
1Kn 16 8 Léta dvacátého šestého Azy, krále Judského, kraloval Ela syn Bázův nad Izraelem v Tersa dvě léta.
1Kn 16 9 I zprotivil se jemu služebník jeho Zamri, hejtman nad polovicí vozů, když on v Tersa kvasil a opilý byl v domě Arsy, vládaře města Tersa.
1Kn 16 10 V tom Zamri přišed, ranil ho, a zabil jej léta dvacátého sedmého Azy krále Judského, a kraloval místo něho.
1Kn 16 11 Když pak kraloval a seděl na stolici jeho, pobil všecken dům Bázův, i příbuzné jeho, i přátely jeho, nepozůstaviv z něho ani močícího na stěnu.
1Kn 16 12 A tak vyhladil Zamri všecken dům Bázův vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil proti Bázovi skrze Jéhu proroka,
1Kn 16 13 Pro všecky hříchy Bázovy, i hříchy Ela syna jeho, kteříž hřešili, i v hříchy uvodili Izraele, popouzejíce Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými.
1Kn 16 14 Jiné pak věci Ela a všecko, což činil, vypsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Kn 16 15 Léta dvacátého sedmého Azy, krále Judského, kraloval Zamri v Tersa sedm dní, když lid vojenský ležel proti Gebbeton Filistinských.
1Kn 16 16 Nebo uslyšev lid, kterýž byl v ležení, takové věci, že by se Zamri zprotivil a že krále zabil, tedy všecken Izrael ustanovili sobě krále Amri, hejtmana nad vojskem Izraelským toho času v vojště.
1Kn 16 17 Protož táhl Amri a s ním všecken Izrael od Gebbeton, a oblehli Tersu.
1Kn 16 18 A když viděl Zamri, že již město jest vzato, všed na palác domu královského, zapálil nad sebou dům královský, i umřel.
1Kn 16 19 Pro hříchy své, kterýmiž hřešil, čině, což zlého jest před obličejem Hospodinovým, a chodě po cestě Jeroboámově a v hříších jeho, kteréž páchal, přivozuje k hřešení lid Izraelský.
1Kn 16 20 Jiné pak věci Zamri i jeho úkladové, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o králích Izraelských.
1Kn 16 21 Tedy rozdělil se lid Izraelský na dvě. Polovice lidu postoupilo po Tebni synu Ginet, aby ho učinili králem, a druhá polovice postoupila po Amri.
1Kn 16 22 Ale přemohl lid, kterýž postoupil po Amri, lid ten, kterýž postoupil po Tebni synu Ginet. I umřel Tebni, a kraloval Amri.
1Kn 16 23 Léta třicátého prvního Azy, krále Judského, kraloval Amri nad Izraelem dvanácte let. V Tersa kraloval šest let.
1Kn 16 24 I koupil horu Someron od Semera za dvě hřivny stříbra, a když vystavěl tu horu, nazval jméno města toho, kteréž vzdělal, od jména Semery, pána té hory, totiž Samaří.
1Kn 16 25 Činil pak Amri to, což jest zlého před obličejem Hospodinovým; nybrž horší věci činil, než kdo ze všech, kteříž před ním byli.
1Kn 16 26 Nebo chodil po všeliké cestě Jeroboáma syna Nebatova, a ve všech hříších jeho, kterýmiž přivodil k hřešení Izraele, popouzeje Hospodina Boha Izraelského marnostmi svými.

1Kn 16 27 Jiné pak věci Amri i všecko, což činil, i síla jeho, kterouž prokazoval, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

1Kn 16 28 I usnul Amri s otci svými, a pochován jest v Samaří, a kraloval místo něho Achab syn jeho.

1Kn 16 29 Achab tedy syn Amri kraloval nad Izraelem léta třidcátého osmého Azy, krále Judského, a kraloval Achab syn Amri nad Izraelem v Samaří dvamecítma let.

1Kn 16 30 I činil Achab syn Amri před obličejem Hospodinovým horší věci než kdo ze všech, kteříž před ním byli.

1Kn 16 31 V tom stalo se, (nebo málo mu to bylo, že chodil v hříších Jeroboáma syna Nebatova), že sobě pojal ženu Jezabel dceru Etbál, krále Sidonského, a odšed, sloužil Bálůvi a klaněl se jemu.

1Kn 16 32 A vzdělal oltář Bálůvi v chrámě Bálově, kterýž byl ustavěl v Samaří.

1Kn 16 33 Udělal také Achab i háj, a tak přičinil toho, čím by popouzel Hospodina Boha Izraelského, nade všechny jiné krále Izraelské, kteříž byli před ním.

1Kn 16 34 Za dnů jeho Hiel Bethelský vystavěl Jericho. V Abiramovi prvorozeném svém založil je, a v Segubovi nejmladším svém postavil brány jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze Jozue syna Nun.

1Kn 17 1 Tedy Eliáš Tesbitský, obyvatel Galádský, mluvil k Achabovi: Živt jest Hospodin Bůh Izraelský, před jehož obličejem stojím, že nebude těchto let rosy ani deště, jediné vedlé řeči mé.

1Kn 17 2 I stalo se slovo Hospodinovo k němu, řkoucí:

1Kn 17 3 Odejdi odsud a obrať se k východu, a skrej se u potoka Karit, kterýž jest naproti Jordánu.

1Kn 17 4 A budeš z toho potoka píti, krkavcům pak jsem přikázal, aby tě tam krmili.

1Kn 17 5 Kterýž odšed, učinil, jakž mu přikázal Hospodin. Nebo odšed, usadil se při potoku Karit, kterýž byl proti Jordánu.

1Kn 17 6 A krkavci přinášeli jemu chléb a maso každého jitra, též chléb a maso každého večera, a z potoka pil.

1Kn 17 7 Tedy po přeběhnutí dnů některých vysechl ten potok, nebo nebylo žádného deště v té zemi.

1Kn 17 8 I stalo se slovo Hospodinovo k němu, řkoucí:

1Kn 17 9 Vstaň a jdi do Sarepty Sidonské, a buď tam. Aj, přikázal jsem ženě vdově, aby tě živila.

1Kn 17 10 Kterýž vstav, šel do Sarepty, a přišel k bráně města, a aj, žena vdova sbírala tu dříví. A zavolav jí, řekl: Medle, přines mi trochu vody v nádobě, abych se napil.

1Kn 17 11 A když šla, aby přinesla, zavolal jí zase a řekl: Medle, přines mi také kousek chleba v ruce své.

1Kn 17 12 I odpověděla: Živt jest Hospodin Bůh tvůj, žeť nemám žádného chleba, ani podpopelného, kromě hrsti mouky v kbelíku a maličko oleje v nádobce, a aj, sbírám dvě dřevě, abych šla a připravila to sobě a synu svému, abychom snědouce to, za tím zemřítí musili.

1Kn 17 13 I řekl jí Eliáš: Neboj se. Jdi a učiň, jakž jsi řekla, a však udělej mi prvé z toho malý chléb podpopelný a přines mi; potom sobě a synu svému uděláš.

1Kn 17 14 Neboť toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Mouka z kbelíka toho nebude strávena, aniž oleje v nádobce té ubude až do toho dne, když dá Hospodin déšť na zemi.

1Kn 17 15 I šla a učinila vedlé řeči Eliášovy, a jedla ona i on i čeled její až do těch dní.

1Kn 17 16 Z kbelíka toho mouka nebyla strávena, aniž oleje v nádobce ubylo, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil skrze Eliáše.

1Kn 17 17 A když to přeběhlo, stalo se, že se roznemohl syn ženy, paní toho domu, a byla nemoc jeho velmi těžká, tak že nezůstalo v něm dýchání.

1Kn 17 18 Protož řekla Eliášovi: Co mně a tobě, muži Boží? Přišel jsi ke mně, abys mi připomenul nepravost mou, a umoril syna mého?

1Kn 17 19 Kterýž odpověděl jí: Dej sem syna svého. A vzav ho z lůna jejího, vnesl jej na síň, kdež sám přebýval, a položil ho na lůžko své.

1Kn 17 20 Tedy volal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj, také-liž s tou vdovou, u kteréž pohostinu jsem, tak zle nakládáš, že jsi umoril syna jejího?

1Kn 17 21 A roztáh se nad dítětem po třikrát, zvolal k Hospodinu a řekl: Hospodine Bože můj, prosím, nechť se navrátí duše dítěte tohoto do vnitřností jeho.

1Kn 17 22 I vyslyšel Hospodin hlas Eliášův, a navrátila se duše dítěte do vnitřností jeho, i ožilo.

1Kn 17 23 A vzav Eliáš dítě, snesl je z síně do domu, a dal je matce jeho. I řekl Eliáš: Pohled, syn tvůj živ jest.

1Kn 17 24 Tedy řekla žena Eliášovi: Jižť jsem nyní poznala, že jsi muž Boží, a že řeč Hospodinova v ústech tvých pravá.

1Kn 18 1 Potom po mnohých dnech, po třetím tom létě, stalo se slovo Hospodinovo k Eliášovi, řkoucí: Jdi, ukaž se Achabovi, neboť dám déšť na zemi.

1Kn 18 2 Odšel tedy Eliáš, aby se ukázal Achabovi. Byl pak hlad veliký v Samaří.

1Kn 18 3 I povolal Achab Abdiáše, kterýž byl představen domu jeho. (Abdiáš pak bál se Hospodina velmi.

1Kn 18 4 Nebo když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, vzal Abdiáš sto proroků a skryl je po padesáti v jeskyni, a krmil je chlebem a vodou.)

1Kn 18 5 A řekl Achab Abdiášovi: Jdi skrze tu zemi ke všechněm studnicím vod, a ke všechněm potokům, zdali bychom kde našli trávu, abychom živé zachovali koně a mezky, a nezmořili dobytka.

1Kn 18 6 I rozdělili sobě zemi, kterouž by prošli. Achab šel jednou cestou sám, Abdiáš také šel cestou druhou sám.

1Kn 18 7 A když Abdiáš byl na cestě, aj, Eliáš potkal se s ním. Kterýž když ho poznal, padl na tvář svou a řekl: Nejsi-liž ty, pane můj, Eliáš?

1Kn 18 8 Odpověděl jemu: Jsem. Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel.

1Kn 18 9 Jemuž řekl: Což jsem zhřešil, že služebníka svého vydati chceš v ruku Achabovu, aby mne zamordoval?

1Kn 18 10 Živť jest Hospodin Bůh tvůj, žeť není národu ani království, kamž by neposlal pán můj hledati tě, a když řekli, že tebe není, přísahy požádal od království a národu, že tě nemohou nalezt.

1Kn 18 11 A ty nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel.

1Kn 18 12 I stalo by se, že jakž bych odšel od tebe, tedy duch Hospodinův zanesl by tě nevím kam, já pak jda, oznámil bych Achabovi, a když by tě nenalezl, zabil by mne. Služebník zajisté tvůj bojí se Hospodina od mladosti své.

1Kn 18 13 Zdaliž není oznámeno pánu mému, co jsem učinil, když Jezábel mordovala proroky Hospodinovy, že jsem skryl z proroků Hospodinových sto mužů, po padesáti mužích v jeskyni, a krmil jsem je chlebem a vodou?

1Kn 18 14 Ty pak nyní pravíš: Jdi, pověz pánu svému: Aj, Eliáš přišel. A zamorduješ mne.

1Kn 18 15 odpověděl Eliáš: Živť jest Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím, žeť se jemu dnes ukáží.

1Kn 18 16 A tak šel Abdiáš vstříc Achabovi, a oznámil jemu. Pročež šel i Achab v cestu Eliášovi.

1Kn 18 17 A když uzřel Achab Eliáše, řekl Achab k němu: Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský?

1Kn 18 18 Kterýž odpověděl: Jáť nekormoutím lidu Izraelského, ale ty a dům otce tvého, když opouštíte příkázání Hospodinova a následujete Bálu.

1Kn 18 19 Protož nyní pošli a shromážď ke mně všecken lid Izraelský na horu Karmel, a proroků Bálových čtyři sta a padesáte, i proroků toho háje čtyři sta, kteříž jedí z stolu Jezábel.

1Kn 18 20 Obeslal tedy Achab všecky syny Izraelské, a shromáždil ty proroky na horu Karmel.

1Kn 18 21 A přistoupiv Eliáš ke všemu lidu, řekl: I dokudž kulhati budete na obě straně? Jestližeť jest Hospodin Bohem, následujtež ho; pakli jest Bál, jdětež za ním. A neodpověděl jemu lid žádného slova.

1Kn 18 22 Opět řekl Eliáš lidu: Já sám toliko pozůstal jsem prorok Hospodinův, proroků pak Bálových jest čtyři sta a padesáte mužů.

1Kn 18 23 Nechtě jsou nám dáni dva volkové, a ať vyberou sobě volka jednoho, kteréhož nechtě rozsekají na kusy a vkladou na dříví, ale ohně ať nepodkládají. Jáť také připravím volka druhého, kteréhož vložím na dříví, a ohně nepodložím.

1Kn 18 24 Tedy vzývejte jméno bohů vašich, já pak vzývati budu jméno Hospodinovo, a budeť to, že Bůh, kterýž se ohlásí skrze oheň, ten jest Bůh. A odpověděl všecken lid, řka: Dobráť jest řeč tato.

1Kn 18 25 I řekl Eliáš prorokům Bálovým: Vyberte sobě volka jednoho a připravte ho nejprvé, poněvadž jest vás více, a vzývejte jméno bohů vašich, ale ohně nepodkládejte.

1Kn 18 26 A tak vzali volka, kteréhož jim dal, a připravili a vzývali jméno Bálovo od jitra až do poledne, říkajíce: Ó Báli, uslyš nás. Ale nebylo hlasu, ani kdo by odpověděl. I skákali u oltáře, kterýž byli udělali.

1Kn 18 27 Když pak bylo poledne, posmíval se jim Eliáš a řekl: Křičte vysokým hlasem, poněvadž bůh jest. Neb snad rozmlouvání má, neb jinou práci, neb jest na cestě, anebť spí, ať procítí.

1Kn 18 28 Takž křičeli hlasem velikým, a bodli se vedlé obyčeje svého nožíky a spícemi, tak až se krví polívali.

1Kn 18 29 I stalo se, když již bylo s poledne, že prorokovali až dotud, když se obětuje obět suchá, ale nebylo žádného se ohlášení, ani kdo by odpověděl, ani kdo by vyslyšel.

1Kn 18 30 Zatím řekl Eliáš všemu lidu: Přistuptež ke mně. I přistoupil všecken lid k němu. Tedy opravil oltář Hospodinův, kterýž byl zbořený.

1Kn 18 31 Nebo vzal Eliáš dvanácte kamenů, (vedlé počtu pokolení synů Jakobových, k němuž se byla stala řeč Hospodinova, že Izrael bude jméno jeho),

1Kn 18 32 A vzdělal z těch kamenů oltář ve jménu Hospodinovu; udělal také struhu vůkol oltáře zšíří, co by mohl dvě míry obilé vsíti.

1Kn 18 33 Narovnal i dříví, a rozsekav volka na kusy, vkladl na dříví.

1Kn 18 34 A řekl: Naplňte čtyři stoudve vodou, a vylíte na obět zápalnou i na dříví. Řekl opět: Učiňtež to po druhé. I učinili po druhé. Řekl ještě: Po třetí učiňte. I učinili po třetí.

1Kn 18 35 Tak že tekly vody okolo oltáře; také i struhu naplnila voda.

1Kn 18 36 Stalo se pak, když se obětuje obět suchá, přistoupil Eliáš prorok a

řekl: Hospodine Bože Abrahamův, Izákův a Izraelův, nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj, a že jsem vedlé slova tvého činil všecky věci tyto.

1Kn 18 37 Vyslyš mne, Hospodine, vyslyš mne, aťby poznal lid tento, že jsi ty, Hospodine, Bohem, když bys obrátil srdce jejich zase.

1Kn 18 38 V tom spadl oheň Hospodinův, a spálil oběť zápalnou, dříví i kamení i prst; též vodu, kteráž byla v struze, vypil.

1Kn 18 39 Což když užířel všecken ten lid, padli na tváři své a řekli: Hospodin jest Bohem, Hospodin jest Bohem.

1Kn 18 40 I řekl jim Eliáš: Zjímejte ty proroky Bálovy, žádný ať z nich neujde. I zjímal je. Kteréž svedl Eliáš ku potoku Císon, a tam je zmrdoval.

1Kn 18 41 Tedy řekl Eliáš Achabovi: Jdi, pojez a napí se, nebo aj, zvuk velikého deště.

1Kn 18 42 I jel Achab, aby pojedl a napil se. Eliáš pak vstoupil na vrch Karmele, a rozprostřel se na zemi a sklonil tvář svou k kolennům svým.

1Kn 18 43 Potom řekl mládenci svému: Vystup nyní, a pohleď tam k moři. Kterýž vystoupiv, pohleděl a řekl: Nic není. Řekl opět: Vrať se po sedmkrát.

1Kn 18 44 I stalo se po sedmé, řekl: Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře. Ještě řekl: Jdi, rci Achabovi: Zapráhej a jeď, aby tě nezastihl déšť.

1Kn 18 45 Stalo se mezi tím, když se nebesa zamračila oblakem a větrem, odkudž byl déšť veliký, že jel Achab a přišel do Jezreel.

1Kn 18 46 Ruka pak Hospodinova byla s Eliášem, tak že přepásav bedra svá, běžel před Achabem, až přišel do Jezreel.

1Kn 19 1 Tedy oznámil Achab Jezábel všecko to, což učinil Eliáš, a že naprosto všecky proroky její pobil mečem.

1Kn 19 2 A protož poslala Jezábel posla k Eliášovi, řkuci: Toto ať mi učiní bohové a toto přidadí, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty kterému z nich.

1Kn 19 3 Což když zvěděl, vstana, odšel pro zachování života svého, a přišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého.

1Kn 19 4 Sám pak šel předce po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti a řekl: Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, nebt nejsem lepší otců svých.

1Kn 19 5 I lehl a usnul pod tím jalovcem. A aj, v touž chvíli anděl dotekl se ho a řekl jemu: Vstaň, pojez.

1Kn 19 6 A když pohleděl vůkol, a aj, u hlavy jeho chléb na uhlí pečený a číše vody. I pojedl a napil se, a lehl zase.

1Kn 19 7 Opět vrátiv se anděl Hospodinův po druhé, dotekl se ho a řekl: Vstaň, pojez, nebo velmi dlouhou máš cestu před sebou.

1Kn 19 8 A vstav, jedl a pil, a šel v síle pokrmu toho čtyřidceti dní a čtyřidceti nocí, až na horu Boží Óreb.

1Kn 19 9 Kdežto všed do jakési jeskyně, nocoval tam. A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliási?

1Kn 19 10 Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili a proroky tvé zmrdovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali.

1Kn 19 11 Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před Hospodinem. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin. Za tím pak větrem země třesení, ale nebyl v tom třesení Hospodin.

1Kn 19 12 A za třesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin. A za ohněm hlas tichý a temný.

1Kn 19 13 Což když uslyšel Eliáš, zavinul tvář svou pláštěm svým, a vyšed, stál u dveří jeskyně, a aj, hlas k němu, řkoucí: Co tu děláš, Eliási?

1Kn 19 14 Kterýž odpověděl: Náramně horlil jsem pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu tvou synové Izraelští, oltáře tvé zbořili, a proroky tvé pomordovali mečem. I zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali.

1Kn 19 15 Ale Hospodin řekl jemu: Jdi, navrať se cestou svou k Damašské poušti, kdežto přijda, pomazeš Hazaele za krále nad Syrií.

1Kn 19 16 Jéhu také syna Namsi pomazeš za krále nad Izraelem, a Elizea syna Safatova z Abelmehula pomazeš za proroka místo sebe.

1Kn 19 17 I stane se, že toho, kdož by ušel meče Hazaelova, zamorduje Jéhu, a toho, kdož by ušel meče Jéhu, zamorduje Elizeus.

1Kn 19 18 Zachováť jsem pak v Izraeli sedm tisíců, jichžto všech kolena neskláněla se Bálovi, a jichžto všech ústa nelíbala ho.

1Kn 19 19 A tak odšed odtud, nalezl Elizea syna Safatova, an oře, a dvanáctero spřežení před ním, sám také byl při dvanáctém. A jda mimo něj Eliáš, uvrhl plášť svůj na něj.

1Kn 19 20 Kterýž zanechav volů, běžel za Eliášem a řekl: Prosím, nechť políbím otce svého a matky své, i půjdu za tebou. Jemuž řekl: Jdi, vrať se zase, nebo vidíš, coť jsem učinil.

1Kn 19 21 Navrátil se tedy od něho, a vzav pár volů, zabil je a dřívím z pluhu uvařil maso jejich, kteréž dal lidu, i jedli. A vstav, šel za Eliášem a prisluhoval jemu.

1Kn 20 1 Tedy Benadad král Syrský, shromáždív všecka vojska svá, a máje s sebou třidceti a dva krále, též koně i vozy, vytáhl a oblehl Samaří a dobýval ho.

1Kn 20 2 I poslal posly k Achabovi králi Izraelskému do města,

1Kn 20 3 A vzkázal jemu: Takto praví Benadad: Stříbro tvé a zlato tvé mé jest, též ženy tvé i synové tvoji nejzdařnější moji jsou.

1Kn 20 4 I odpověděl král Izraelský a řekl: Vedlé řeči tvé, pane můj králi, tvůj jsem i všecko, což mám.

1Kn 20 5 Opět navrátivše se poslové, řekli: Takto praví Benadad: Poslal jsem k tobě, aťby řekli: Stříbro své a zlato své, ženy své i syny své dáš mi.

1Kn 20 6 Ale však o tomto čase zítra pošli služebníky své k tobě, aby přehledali dům tvůj i domy služebníků tvých, a oniť všecko, cožkoli máš nejlepšího, vezmouce v ruce své, poberou.

1Kn 20 7 A tak povolav král Izraelský všech starších země té, řekl: Posuďte medle, a vizte, jakť ten zlého hledá; nebo poslal ke mně pro ženy mé a pro syny mé, též pro stříbro mé i pro zlato mé, a neodepřel jsem jemu.

1Kn 20 8 I řekli jemu všickni starší a všecken lid: Neposlouchejž ho, ani mu povoluj.

1Kn 20 9 Protož odpověděl poslům Benadadovým: Povězte pánu mému králi: Všecko to, o čěz jsi poslal k služebníku svému prvé, učiním, ale této věci učiniti nemohu. Takž odešli poslové, a donesli mu tu odpověď.

1Kn 20 10 Ještě poslal k němu Benadad a řekl: Toto ať mi učiní bohové a toto ať přidadí, dostane-li se prachu Samařského do hrstí všeho lidu, kterýž jest se mnou.

1Kn 20 11 Zase odpověděl král Izraelský a řekl: Povězte, ať se nechlubí ten, kterýž se strojí do zbroje, jako ten, kterýž svlácí zbroj.

1Kn 20 12 I stalo se, když uslyšel tu řeč, (nebo pil on i králové v staních), že řekl služebníků svým: Přitrhnete. I přitrhli k městu.

1Kn 20 13 A hle, prorok nějaký přišel k Achabovi králi Izraelskému, řekl: Toto praví Hospodin: Zdaliž jsi neviděl všeho množství tohoto velikého? Hle, já dám je dnes v ruku tvou, abys poznal, že já jsem Hospodin.

1Kn 20 14 A když řekl Achab: Skrze koho? odpověděl on: Tak praví Hospodin: Skrze služebníky knížat krajů. Řekl ještě: Kdo svede tu bitvu? Odpověděl: Ty.

1Kn 20 15 A protož sečtl služebníky knížat krajů, jichž bylo dvě stě třidceti a dva; po nich sečtl i všecken lid všech synů Izraelských, sedm tisíců.

1Kn 20 16 I vytáhli o poledni. Benadad pak pil a ožral se v staních, on i třidceti a dva králové pomocníci jeho.

1Kn 20 17 A tak vytáhli služebníci knížat krajů nejprvé. I poslal Benadad, (když mu pověděli, řkouce: Muži vytáhli z Samaří),

1Kn 20 18 A řekl: Buď že vytáhli o pokoj, zjímejte je živé, buď že k bitvě vytáhli, zjímejte je živé.

1Kn 20 19 Tak, pravím, vytáhli z města ti služebníci knížat krajů, a vojsko za nimi táhlo.

1Kn 20 20 A porazili jeden každý muže svého, tak že utíkali Syrští, Izraelští pak honili je. Ale Benadad král Syrský utekl na koni s jízdnými.

1Kn 20 21 Potom vytáhl král Izraelský, a pobil koně i vozy zkazil, a tak porazil Syrské ranou velikou.

1Kn 20 22 Opět přišel prorok ten k králi Izraelskému, a řekl jemu: Jdiž, zmužile se měj a věz i viz, co bys měl činiti; nebo zase po roce král Syrský vytáhne proti tobě.

1Kn 20 23 Tedy služebníci krále Syrského řekli jemu: Bohové hor jsou bohové jejich, protož nás přemohli; ale bojujeme proti nim na rovinách, zvíš, nepřemůžeme-li jich.

1Kn 20 24 Protož učin toto: Odbuď těch králů, jednoho každého z místa jeho, a postav vývody místo nich.

1Kn 20 25 Ty pak sečti sobě vojsko z svých jako vojsko oněch, kteříž padli, a koně jako ony koně, a vozy jako ony vozy; i budeme bojovati proti nim na rovinách, a zvíš, nepřemůžeme-li jich. I uposlechl hlasu jejich a učinil tak.

1Kn 20 26 I stalo se po roce, že sečtl Benadad Syrské a vytáhl do Afeku, aby bojoval proti Izraelovi.

1Kn 20 27 Izraelští také sečteni jsou, a opatřivše se stravou, vytáhli jim v cestu. I položili se Izraelští proti nim jako dvě malá stáda koz, Syrští pak přikryli tu zemi.

1Kn 20 28 V tom přišel týž muž Boží, a mluvil králi Izraelskému a řekl: Takto praví Hospodin: Proto že pravili Syrští: Bohem hor jest Hospodin a ne Bohem rovin, dám všecko množství toto veliké v ruce tvé, abyste věděli, že já jsem Hospodin.

1Kn 20 29 A tak leželi oni proti nim za sedm dní; i stalo se dne sedmého, že svedli bitvu. I porazili synové Izraelští z Syrských sto tisíc pěších dne jednoho.

1Kn 20 30 Jiní pak zutíkali do města Afeku, kdež padla zed na dvadceť a sedm tisíc mužů, kteříž byli pozůstali. Ale Benadad utíkáje, přišel do města, do nejtajnějšího pokoje.

1Kn 20 31 I řekli jemu služebníci jeho: Aj, toto jsme slychali, že králové domu Izraelského jsou králové milosrdní. Medle, necht vezmeme pytle na bedra svá a provazy na hlavy své, a vejdemo k králi Izraelskému; snad při životu zachová tebe.

1Kn 20 32 A protož přepásali pytlí bedra svá, a provazy vzali na hlavy své, a přišli k králi Izraelskému a řekli: Služebník tvůj Benadad praví: Prosim, necht jsem zachován při životu. Kterýž řekl: Což jest ještě živ? Bratr tě můj.

1Kn 20 33 Muži pak ti soudíc to za dobré znamení, rychle chytili ta slova od něho a řekli: Bratrť jest tvůj Benadad. I řekl: Jděte, přiveďte ho sem. Takž vyšel k němu Benadad, i kázal mu vstoupiti na svůj vůz.

1Kn 20 34 Tedy řekl jemu Benadad: Města, kteráž otec můj pobral otci tvému, navrátímť, a ulice zděláš sobě v Damašku, jako byl udělal otec můj v Samaří. I odpověděl: Já vedlé smlouvy této propustím tě. A tak učinil s ním smlouvu a propustil ho.

1Kn 20 35 Muž pak nějaký z synů prorockých řekl bližnímu svému z rozkazu Božího: Ubí mne medle. Ale muž ten nechtěl ho bití.

1Kn 20 36 Kterýž řekl jemu: Proto že jsi neuposlechl hlasu Hospodinova, aj teď, když půjdeš ode mne, udává tě lev. A když šel od něho, trefil na něj lev a udávil ho.

1Kn 20 37 Opět našel muže druhého, jemuž řekl: Medle, ubí mne. Kterýž ubil ho velice a ranil.

1Kn 20 38 I odšed prorok ten, postavil se králi v cestě, a změnil se, zavěsiv sobě oči.

1Kn 20 39 A když král pomíjel, zvolal na něj a řekl: Služebník tvůj vyšel do bitvy, a hle, jeden odšed, přivedl ke mně muže a řekl: Ostríhej toho muže, jestliže se pak ztratí, budeť život tvůj za život jeho, aneb centněř stříbra položíš.

1Kn 20 40 V tom když služebník tvůj toho i onoho hleděl, tožť se ztratil. Pročež řekl jemu král Izraelský: Takový buď soud tvůj, jakýž jsi sám vypověděl.

1Kn 20 41 Tedy rychle odhradil tvář svou, a poznal ho král Izraelský, že by z proroků byl.

1Kn 20 42 I řekl jemu: Takto praví Hospodin: Poněvadž jsi z ruky pustil muže k smrti odsouzeného, budeť život tvůj za život jeho, a lid tvůj za lid jeho.

1Kn 20 43 Protož odjel král Izraelský do domu svého, smutný jsa a hněvaje se, a přišel do samaří.

1Kn 21 1 Stalo se pak po těch věcech, měl Nábot Jezreelský vinici, kteráž byla v Jezreel podlé paláce Achaba krále Samařského.

1Kn 21 2 I mluvil Achab k Nábotovi, řka: Dej mi vinici svou, ať ji mám místo zahrady k zelinám, poněvadž jest blízko podlé domu mého, a dámť za ni vinici lepší, než ta jest, aneb jestližeť se vidí, dámť stříbra cenu její.

1Kn 21 3 Odpověděl Nábot Achabovi: Nedejž mi toho Hospodin, abych měl dáti dědictví otců mých tobě.

1Kn 21 4 Tedy přišel Achab do domu svého, smutný jsa a hněvaje se pro řeč, kterouž mluvil jemu Nábot Jezreelský, řka: Nedám tobě dědictví otců svých. I lehl na lůžko své, a odvrátiv tvář svou, ani chleba nejedl.

1Kn 21 5 V tom přišedši k němu Jezábel žena jeho, řekla jemu: Proč tak smutný jest duch tvůj, že ani nejíš chleba?

1Kn 21 6 Kterýž odpověděl jí: Proto že jsem mluvil s Nábotem Jezreelským, a řekl jsem jemu: Dej mi vinici svou za peníze, aneb jestliže raději chceš, dámť jinou vinici za ni. On pak odpověděl: Nedám tobě své vinice.

1Kn 21 7 I řekla mu Jezábel žena jeho: Takliž bys ty nyní spravoval království Izraelské? Vstaň, pojez chleba a buď dobré mysli, já tobě dám vinici Nábota Jezreelského.

1Kn 21 8 Zatím napsala list jménem Achabovým, kterýž zapečetila jeho pečetí, a poslala ten list k starším a předním města jeho, spoluobyvatelům Nábotovým.

1Kn 21 9 Napsala pak v tom listu takto: Vyhlaste půst, a posaďte Nábota mezi předními z lidu,

1Kn 21 10 A postavte dva muže nešlechtné proti němu, kteříž by svědčili na něj, řkouce: Zlořečil jsi Bohu a králi. Potom vyveďte ho a ukamenujte jej, ať umře.

1Kn 21 11 Učinili tedy muži města toho, starší a přední, kteříž bydlili v městě jeho, jakž rozkázala jim Jezábel, tak jakž psáno bylo v listu, kterýž jim byla poslala.

1Kn 21 12 vyhlásili půst, a posadili Nábota mezi předními z lidu.

1Kn 21 13 Potom přišli ti dva muži nešlechtní, a posadivše se naproti němu, svědčili proti němu muži ti nešlechtní, proti Nábotovi před lidem, řkouce: Zlořečil Nábot Bohu a králi. I vyvedli ho za město a kamenovali jej, až umřel.

1Kn 21 14 A poslali k Jezábel, řkouce: Ukamenován jest Nábot a umřel.

1Kn 21 15 I stalo se, jakž uslyšela Jezábel, že by ukamenován byl Nábot, a že by umřel, řekla Achabovi: Vstaň, vládni vinici Nábota Jezreelského, kteréžť nechtěl dáti za peníze; neboť není živ Nábot, ale umřel.

1Kn 21 16 A tak uslyšev Achab, že by umřel Nábot, vstal, aby šel do vinice Nábota Jezreelského, a aby ji ujal.

1Kn 21 17 Tedy stala se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí:

1Kn 21 18 Vstana, vyjdi vstříc Achabovi králi Izraelskému, kterýž bydlí v Samaří, a hle, jest na vinici Nábotově, do níž všel, aby ji ujal.

1Kn 21 19 A mluvití budeš k němu těmito slovy: Takto praví Hospodin: Zdaliž jsi nezabil, ano sobě i nepřivlastnil? Mluv tedy k němu, řka: Takto praví Hospodin: Proto že lízali psi krev Nábotovu, i tvou krev také lízati budou.

1Kn 21 20 I řekl Achab Eliášovi: Což jsi mne našel, nepříteli můj? Kterýž odpověděl: Našel, nebo jsi prodal se, abys činil to, což zlého jest před obličejem Hospodinovým.

1Kn 21 21 Aj, já uvedu na tebe zlé, a odejmu potomky tvé, a vyplním z domu Achabova močícího na stěnu, i zajatého i zanechaného v Izraeli.

1Kn 21 22 A učiním s domem tvým jako s domem Jeroboáma syna Nebatova, a jako s domem Bázy syna Achiášova, pro zdráždění, kterýmž jsi mne popudil, a že jsi k hřešení přivodil Izraele.

1Kn 21 23 Ano i proti Jezábel mluvil Hospodin, řka: Psi žráti budou Jezábel mezi

zdmi Jezreelskými.

1Kn 21 24 Toho, kdož umře z domu Achabova v městě, psi žráti budou, a kdož umře na poli, ptáci nebeští jísti budou.

1Kn 21 25 Nebo nebylo podobného Achabovi, kterýž by se prodal, aby činil to, což zlého jest před obličejem Hospodinovým, proto že ho ponoukala a Jezabel žena jeho.

1Kn 21 26 Dopouštěl se zajisté věcí velmi ohavných, následuje modl vedlé všeho toho, čehož se dopouštěli Amorejští, kteréž vyplénil Hospodin od tváři synů Izraelských.

1Kn 21 27 I stalo se, když uslyšel Achab slova tato, že roztrhl roucho své, a vzav žíní na tělo své, postil se a lehal na pytli, a chodil krotce.

1Kn 21 28 Tedy stala se řeč Hospodinova k Eliášovi Tesbitskému, řkoucí:

1Kn 21 29 Viděl-lis, jak se ponížil Achab před tváří mou? Poněvadž se tak ponížil před tváří mou, neuvedu toho zlého za dnů jeho, ale za dnů syna jeho uvedu to zlé na dům jeho.

1Kn 22 1 Nebylo pak za tři léta války mezi Syrskými a Izraelskými.

1Kn 22 2 I stalo se léta třetího, přijel Jozafat král Judský k králi

Izraelskému.

1Kn 22 3 Mluvil pak byl král Izraelský služebníkům svým: Víte-li, že naše bylo Rámot Galád, a my zanedbáváme vzítí ho zase z moci krále Syrského?

1Kn 22 4 Pročež řekl Jozafatovi: Potáhneš-li se mnou na vojnu proti Rámot Galád? Odpověděl Jozafat králi Izraelskému: Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jako koni moji, tak koni tvoji.

1Kn 22 5 Řekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se dnes medle na slovo Hospodino.

1Kn 22 6 I shromáždil král Izraelský proroků okolo čtyř set mužů a řekl jim: Mám-li táhnouti na vojnu proti Rámot Galád, či tak nechat? I řekli: Táhni, nebo dá je Pán v ruku krále.

1Kn 22 7 Tedy řekl Jozafat: Což není zde již žádného proroka Hospodino,

1Kn 22 8 aby chom se ho zeptali? Na to řekl král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze něhož bychom se mohli poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávídím, proto že mi dobrého neprorokuje, než zlé, Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Necht tak nemluví král.

1Kn 22 9 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova.

1Kn 22 10 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský, jeden každý na stolici své, odění jsouce rouchem, seděli v placu u vrat brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi.)

1Kn 22 11 Sedechiáš pak syn Kenanův udělal sobě byl rohy železné a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské, dokudž nepohubíš jich.

1Kn 22 12 Takž podobně i jiní všickni proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královu.)

1Kn 22 13 V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, nyní slova proroků jedněmi ústy předpovídají dobré věci králi. Medle, buď řeč tvá jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci.

1Kn 22 14 Tedy řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že což mi koli řekne Hospodin, to mluvi ti budu.

1Kn 22 15 A když přišel k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti na vojnu proti Rámot Galád, či tak nechat? Kterýž řekl jemu: Jeď a šťastněť se povede, nebo dá je Hospodin v ruku krále.

1Kn 22 16 I řekl jemu král: I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodino.

1Kn 22 17 Protož řekl: Viděl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána ti to, navrať se jeden každý do domu svého v pokoji.

1Kn 22 18 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude prorokovati dobrého, ale zlé?

1Kn 22 19 Řekl dále: Z té příčiny slyš slovo Hospodinovo: Viděl jsem Hospodina sedícího na stolici své, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.

1Kn 22 20 I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné,

1Kn 22 21 Tožť vyšel jakýsi duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem?

1Kn 22 22 Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; vyjdiž a učiň tak.

1Kn 22 23 Protož, aj, jižť dal Hospodin ducha lživého v ústa všech proroků tvých těchto, ješto však Hospodin mluvil zlé proti tobě.

1Kn 22 24 Tedy přistoupiť Sedechiáš syn Kenanův, dal Micheášovi políček a řekl: Kudyž odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě?

1Kn 22 25 Odpověděl Micheáš: Aj, uzříš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího pokoje, abys se skryl.

1Kn 22 26 I řekl král Izraelský: Jmi Micheáše, a doveď ho k Amonovi knížeti města, a k Joasovi synu královu.

1Kn 22 27 A řekneš: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláře, a dávejte mu jísti

maličko chleba a maličko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.
1Kn 22 28 Ale Micheáš řekl: Jestliže ty se navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil
skrže mne Hospodin. Přes to řekl: Slyštež to všickni lidé!
1Kn 22 29 A tak táhl král Izraelský, a Jozafat král Judský proti Rámot Galád.
1Kn 22 30 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já se, když půjdu k bitvě,
ale ty oblec se v roucho své. I změnil se král Izraelský a jel k bitvě.
1Kn 22 31 Král pak Syrský přikázal třidcítí dvěma svým hejtmanům nad vozy, a
řekl: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému.
1Kn 22 32 I stalo se, když uzřeli hejtmané nad vozy Jozafata, řekli: Jistě král
Izraelský jest. I obrátili se proti němu, aby bojovali. Tedy zkríkl Jozafat.
1Kn 22 33 v tom když uzřeli hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský,
obrátili se od něho.
1Kn 22 34 Muž pak jeden střelil z lučiště náhodou, a postřelil krále
Izraelského, kdež se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi svému: Obrat se a vyvez mne z vojska,
nebo jsem nemocen.
1Kn 22 35 I rozmohla se bitva v ten den. Král pak stál na voze proti Syrským;
potom umřel u večer, a tekla krev z rány do vozu.
1Kn 22 36 I volal biřic po vojště, když již slunce zapadlo, řka: Jeden každý do
města svého, a jeden každý do země své navrat se.
1Kn 22 37 Umřel tedy král a dovezen jest do Samaří, i pochovali ho v Samaří.
1Kn 22 38 A když pohřben byl vůz v rybníku Samařském, střebali psi krev jeho,
též když umývali zbroj jeho, vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil.
1Kn 22 39 Jiné pak věci Achabovy, a cožkoli činil, i jaký dům z kostí slonových
vystavěl, i všecka města, kteráž vzdělal, o tom zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
1Kn 22 40 A tak usnul Achab s otci svými, a kraloval Ochoziáš syn jeho místo
něho.
1Kn 22 41 Jozafat pak syn Azy počal kralovati nad Judou léta čtvrtého Achaba,
krále Izraelského.
1Kn 22 42 A byl Jozafat ve třidcítí pěti letech, když počal kralovati, a
dvadeti pět let kraloval nad Jeruzalémem, jehož matky jméno bylo Azuba, dcera Silchi.
1Kn 22 43 I chodil po vši cestě Azy otce svého, aniž se od ní uchýlil, čině, což
dobrého bylo před obličejem Hospodinovým.
1Kn 22 44 Toľiko poněvadž výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kadił na těch
výsostech.
1Kn 22 45 Všel také v pokoj král Jozafat s králem Izraelským.
1Kn 22 46 Jiné pak věci Jozafatovy, i síla jeho, kterouž prokazoval a kterouž
bojoval, zapsány jsou v knize o králích Judských.
1Kn 22 47 Ten ostatky ohyzných sodomářů, kteříž ještě pozůstali za dnů Azy otce
jeho, vyplénil z země.
1Kn 22 48 Tehdáž nebylo žádného krále v zemi Idumejské, hejtmana měli místo
krále.
1Kn 22 49 I nadělal Jozafat lodí mořských, aby jeli do Ofir pro zlato. Ale
nejeli, nebo polámaly se lodí v Aziogaber.
1Kn 22 50 Řekl byl také Ochoziáš syn Achabův Jozafatovi: Nechtě jedou služebníci
moji s služebníky tvými na lodech. Ale Jozafat nechtěl.
1Kn 22 51 I usnul Jozafat s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě
Davida otce svého; kraloval pak Joram syn jeho místo něho.
1Kn 22 52 Ochoziáš syn Achabův počal kralovati nad Izraelem v Samaří, léta
sedmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval nad Izraelem dvě léta.
1Kn 22 53 Nebo činil zlé věci před obličejem Hospodinovým, a chodil po cestě
otce svého a po cestě matky své, i po cestě Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivodil k hřešení
lid Izraelský. [(I Kings 22:54) Sloužil také Bálovi a klaněl se jemu, čímž popudil k hněvu
Hospodina Boha Izraelského vedlé toho všeho, což činil otec jeho.]
2Kn 1 1 V tom zprotivil se Moáb Izraelovi po smrti Achabově.
2Kn 1 2 A Ochoziáš spadl skrze mříži paláce svého letního, kterýž byl v
Samaří, a stonal. I poslal posly, řka jim: Jděte, pilně se ptejte Belzebuba, boha Akaron,
povstanu-li z nemoci této?
2Kn 1 3 Ale anděl Hospodinův řekl Eliášovi Tesbitskému: Vstana, jdi vstříc
poslům krále Samařského a mluv k nim: Zdali není Boha v Izraeli, že jdete dotazovati se
Belzebuba, boha Akaron?
2Kn 1 4 Protož takto praví Hospodin: S ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš,
ale jistotně umřeš. I odšel Eliáš.
2Kn 1 5 A když se navrátili poslové k němu, řekl jim: Pročež jste se zase
vrátili?
2Kn 1 6 Odpověděli jemu: Muž nějaký vyšel nám v cestu a řekl nám: Jděte,
navratte se k králi, kterýž vás poslal, a rcete jemu: Takto praví Hospodin: Zdali není Boha v
Izraeli, že ty posíláš tázati se Belzebuba, boha Akaron? Protož s ložce, na kterémžs se
složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš.
2Kn 1 7 I řekl jim: Jaký jest způsob muže toho, kterýž vám vstříc vyšel a
mluvil vám ty řeči?
2Kn 1 8 Kteríž odpověděli jemu: Jest člověk chlupatý, a pasem koženým přepásán
na bedrách svých. Tedy řekl: Eliáš Tesbitský jest.

2Kn 1 9 Protož poslal pro něj padesátníka s padesáti jeho. Kterýž šel k němu, a aj, seděl na vrchu hory. I řekl jemu: Muži Boží, král rozkázal, abys sstoupil dolů.

2Kn 1 10 Odpovídaje Eliáš, řekl padesátníku: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžije tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň s nebe, a sežral jej i padesát jeho.

2Kn 1 11 Opět poslal k němu král padesátníka jiného s padesáti jeho. Kterýž mluvil a řekl jemu: Muži Boží, takto rozkázal král: Rychle sstup dolů.

2Kn 1 12 I odpověděl Eliáš a řekl jim: Jestliže jsem muž Boží, nechť sstoupí oheň s nebe, a sžije tě i tvých padesát. A tak sstoupil oheň Boží s nebe, a sežral jej i padesát jeho.

2Kn 1 13 Ještě poslal padesátníka třetího s padesáti jeho. Pročež vstoupiv, přišel ten třetí padesátník, a klekl na kolena svá před Eliášem, a prose ho pokorně, řekl jemu: Muži Boží, prosím, nechť jest drahá duše má i duše služebníků tvých padesáti těchto před očima tvýma.

2Kn 1 14 Aj, oheň sstoupiv s nebe, sežral dva první padesátníky s padesáti jejich, ale nyní nechť jest drahá duše má před očima tvýma.

2Kn 1 15 Řekl pak anděl Hospodinův Eliášovi: Sstup s ním, neboj se nic tváří jeho. Tedy vstav, šel s ním k králi.

2Kn 1 16 A mluvil jemu: Takto praví Hospodin: Proto že jsi poslal posly tázati se Belzebuba, boha Akaron, (jako by nebylo Boha v Izraeli, abys se tázal slova jeho), protož s ložce, na kterémžs se složil, nesejdeš, ale jistotně umřeš.

2Kn 1 17 I umřel podle řeči Hospodinovy, kterouž mluvil Eliáš, a kraloval Joram místo něho léta druhého Jehorama syna Jozafatova, krále Judského; nebo on neměl syna.

2Kn 1 18 O jiných pak věcech Ochoziášových, kteréž činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2Kn 2 1 Stalo se potom, když měl již vzíti Hospodin Eliáše u vichru do nebe, že vyšel Eliáš s Elizeem z Galgala.

2Kn 2 2 I řekl Eliáš Elizeovi: Medle, poseď tuto, nebo Hospodin poslal mne až do Bethel. Jemuž řekl Elizeus: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. I přišli do Bethel.

2Kn 2 3 Tedy vyšli synové proroctí, kteříž byli v Bethel, k Elizeovi a řekli jemu: Víš-liž, že dnes Hospodin vezme pána tvého od tebe? Kterýž odpověděl: A já vím, mlčte.

2Kn 2 4 Opět řekl jemu Eliáš: Elizee, medle poseď tuto, nebo Hospodin poslal mne do Jericha. Kterýž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. I přišli do Jericha.

2Kn 2 5 Přistoupivše pak synové proroctí, kteříž byli v Jerichu, k Elizeovi, řekli jemu: Víš-liž, že dnes vezme Hospodin pána tvého od tebe? I řekl: A já vím, mlčte.

2Kn 2 6 Řekl mu ještě Eliáš: Poseď medle tuto, nebo Hospodin poslal mne k Jordánu. Kterýž odpověděl: Živť jest Hospodin, a živať jest duše tvá, žet se tebe nespustím. Šli tedy oba.

2Kn 2 7 Padesáte pak mužů z synů prorockých šli, a postavili se naproti zdaleka, ale oni oba zastavili se u Jordánu.

2Kn 2 8 A vzav Eliáš plášť svůj, svinul jej a udeřil na vodu. I rozdělila se sem i tam, tak že přešli oba po suše.

2Kn 2 9 V tom když přešli, řekl Eliáš Elizeovi: Žádej sobě, co chceš, prvé než vzat budu od tebe. I řekl Elizeus: Nechť jest, prosím, dvojnásobní díl ducha tvého na mně.

2Kn 2 10 Jemuž řekl: Nesnadnéš věci požádal, a však jestliže uzíříš mne, když budu vzat od tebe, stanet se tak; pakli nic, nestane se.

2Kn 2 11 Takž stalo se, že když předce jdouce, rozmlouvali, aj, vůz ohnivý a koni ohniví rozdělili je na různě. I vstoupil Eliáš u vichru do nebe.

2Kn 2 12 To vida Elizeus, volal: Otče můj, otče můj! Vozové Izraelští i jezdci jeho! A neviděl ho více. Potom uchopiv roucho své, roztrhl je na dva kusy.

2Kn 2 13 A zdvih plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, navrátil se a stál na břehu Jordánském.

2Kn 2 14 Tedy vzav plášť Eliášův, kterýž byl spadl s něho, udeřil na vodu a řekl: Kdež jest Hospodin Bůh Eliášův i on sám? A udeřil, pravím, na vodu, kteráž rozstoupila se sem i tam. I přešel Elizeus.

2Kn 2 15 Což vidouce synové proroctí z Jericha, naproti stojíce, řekli: Odpočinul duch Eliášův na Elizeovi. I šli proti němu a poklonili se mu až k zemi.

2Kn 2 16 A řekl jemu: Aj, nyní jest s služebníky tvými padesáte mužů silných, medle nechť jdou a hledají pána tvého. Snad ho zanesl duch Hospodinův, a povrhl jej na některé hoře aneb v některém údolí. Kterýž řekl: Neposílejte.

2Kn 2 17 Ale když na něj vždy dotírali, tak že mu to obtížné bylo, řekl: Pošlete. I poslali padesáte mužů, a hledajíce za tři dni, nenalezli ho.

2Kn 2 18 A když se k němu navrátili, (on pak bydlil v Jerichu), řekl jim: Zdalíž jsem vám neřekl: Nechoďte?

2Kn 2 19 Muži pak města toho řekli Elizeovi: Hle, nyní byt v městě tomto jest výborný, jakož, pane můj, vidíš, ale vody jsou zlé a země neúrodná.

2Kn 2 20 Tedy řekl: Přineste mi nádoby novou, a dejte do ní soli. I přinesli mu.

2Kn 2 21 A vyšel k pramenu těch vod, vsypal tam sůl a řekl: Takto praví Hospodin: Uzdravuji vody tyto; nebudet více odtud smrti, ani nedochůdčete.

2Kn 2 22 A tak uzdraveny jsou ty vody až do dnešního dne, vedlé řeči Elizeovy, kterouž byl mluvil.

2Kn 2 23 Potom šel odtud do Bethel. A když šel cestou, pacholata malá vyšedše z města, posmívali se jemu, říkajíce: Jdi lysý, jdi lysý!

2Kn 2 24 Kterýž ohlédna se, uzřel je a zlořečil jim ve jménu Hospodinovu. Protož vyskočivše dvě nedvědice z lesa, roztrhaly z nich čtyřidcatero a dvě děti.

2Kn 2 25 I šel odtud na horu Karmel, odkudž navrátil se do Samaří.

2Kn 3 1 Joram pak syn Achabův počal královati nad Izraelem v Samaří léta osmnáctého Jozafata krále Judského, a kraloval dvanácte let.

2Kn 3 2 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, ač ne tak jako otec jeho a jako matka jeho; nebo odjal modly Bál, kterýchž byl nadělal otec jeho.

2Kn 3 3 A však v hříších Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivodil Izraele, vždy vězel, a neodstoupil od nich.

2Kn 3 4 Měsa pak král Moábský měl hojnost dobytka, a dával králi Izraelskému sto tisíc beranů, a sto tisíc skopců i s vlnou.

2Kn 3 5 I stalo se, když umřel Achab, že se zprotivil král Moábský králi Izraelskému.

2Kn 3 6 Tedy vytáhl v ten čas král Joram z Samaří, a sečtl všecken Izrael.

2Kn 3 7 A když táhl, poslal k Jozafatovi králi Judskému, aby mu řekl: Král Moábský zprotivil mi se. Potáhneš-li se mnou proti Moábovi na vojnu? Odpověděl: Potáhnu. Jako jsem já, tak jsi ty, jako lid můj, tak lid tvůj, jakž koni moji, tak koni tvoji.

2Kn 3 8 Zatím řekl: Kterouž pak cestou potáhneme? Odpověděl: Cestou pouště Idumejské.

2Kn 3 9 A tak vytáhl král Izraelský a král Judský i král Idumejský. A když objížděli cestou za sedm dní, nedostávalo se vody vojsku a hovědům jejich, kteráž měli s sebou.

2Kn 3 10 I řekl král Izraelský: Ach, běda! Nebo povolal Hospodin tří králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu.

2Kn 3 11 Ale Jozafat řekl: Není-liž zde proroka Hospodinova, abychom se otázali Hospodina skrze něho? Odpovídaje pak jeden z služebníků krále Izraelského, řekl: Jestiť zde Elizeus syn Safatův, kterýž líval vodu na ruce Eliášovy.

2Kn 3 12 Tedy řekl Jozafat: U tohoto jest slovo Hospodinovo. I šli k němu, král Izraelský a Jozafat, i král Idumejský.

2Kn 3 13 I řekl Elizeus králi Izraelskému: Co mně do tebe? Jdi k prorokům otce svého a k prorokům matky své. Řekl jemu král Izraelský: Nikoli, nebo povolal Hospodin tří králů těchto, aby je vydal v ruku Moábovu.

2Kn 3 14 K tomu řekl Elizeus: Živť jest Hospodin zástupů, před jehož obličejem stojím, bychť sobě nevážil Jozafata krále Judského, nepohleděl bych na tě, ani popatřil.

2Kn 3 15 Ale nyní přiveďte mi toho, kterýž by uměl hráti na harfu. A když on hrál, byla nad ním ruka Hospodinova.

2Kn 3 16 I řekl: Takto praví Hospodin: Nadělej v tomto potoku množství dolů.

2Kn 3 17 Nebo toto dí Hospodin: Neuzříte větru, aniž uzříte přívalu, však potok tento naplněn bude vodou, tak že pítí budete i vy i množství vaše, i hověda vaše.

2Kn 3 18 A i to málo jest před obličejem Hospodinovým, nebo i Moábské dá v ruku vaši.

2Kn 3 19 A zkazíte všeliké město hrazené, i všeliké město výborné, též všecko stromoví dobré zporážíte, a všecky studnice vod zasypete, a všeliké pole dobré kamením přiházíte.

2Kn 3 20 I stalo se ráno, když obětována bývá obět suchá, a aj, vody přicházely cestou od strany Idumejské, a naplněna jest země vodami.

2Kn 3 21 Všecken pak Moáb uslyšev, že by vytáhli králové, aby bojovali proti nim, svolali se všickni, od toho, kterýž se pasem opásati může, a výše, a postavili se na pomezí.

2Kn 3 22 Potom ráno vstavše, když slunce vzešlo nad těmi vodami, uzřeli Moábští naproti ty vody rdějící se jako krev.

2Kn 3 23 A řekli: Krev jest. Jistě žet jsou se pohubili ti králové, a zabil jeden každý bližního svého; protož nyní k loupežem, ó Moábští! A přišli až k ležení Izraelskému.

2Kn 3 24 Tedy povstavše Izraelští, porazili Moábské, kteříž utíkali před nimi, a oni porazili je porážkou velikou, také i v jejich krajině.

2Kn 3 25 Nebo města jejich zborili, a na všeliké pole výborné házejíce jeden každý kamením svým, naplnili je, i všecky studnice vod zasypali, a všecko stromoví dobré zporázeli, tak že toliko nechali u Kirchareset zdi jeho. Protož shlukše se prakovníci, dobývali ho.

2Kn 3 26 A vida král Moábský, že jsou mu silní bojovníci ti, vzal s sebou sedm set mužů bojovných, chtě se probiti skrze vojska krále Idumejského. Ale nemohli.

2Kn 3 27 Pročež jav syna jeho prvorozeného, kterýž měl královati místo něho, obětoval jej v obět zápalnou na zdi. I stalo se rozhněvání veliké proti Izraelovi; protož odtrhše od něho, navrátili se do země své.

2Kn 4 1 Tedy žena jedna z manželek synů prorockých volala k Elizeovi, řkuci: Služebník tvůj, muž můj, umřel, ty pak víš, že služebník tvůj bál se Hospodina. A teď věriteľ přišel, aby vzal dva syny mé sobě za služebníky.

2Kn 4 2 Řekl jí Elizeus: Což chceš, ať učiním? Oznam mi, co máš v domě? Ona
řekla: Nemát služebnice tvá nic v domě, jediné bání oleje.
2Kn 4 3 I řekl: Jdi, vyžádej sobě nádob vně ode všech sousedů svých, nádob
prázdných tím více.
2Kn 4 4 A vejda, zavři za sebou dvěře i za syny svými, a nalévej do všech těch
nádob, a kteráž bude plná, rozkážeš ji odstavit.
2Kn 4 5 A tak odešla od něho a zavřela dvěře za sebou a za syny svými. Oni
podávali jí, a ona nalávala.
2Kn 4 6 I stalo se, že když naplnila ty nádoby, řekla synu svému: Podej mi
ještě nádoby. Kterýž odpověděl: Již není více nádob. I přestal olej.
2Kn 4 7 Tedy ona přišedši, oznámila to muži Božímu. On pak řekl: Jdi, prodej
ten olej, a spokoj věřitele svého, ty pak s syny svými budeš se živi ti z ostatku.
2Kn 4 8 Potom stalo se některého času, že šel Elizeus skrze Sunem, kdež byla
jedna žena vzácná, kteráž ho pozdržela, aby jedl u ní. A od toho času chodíva je tudy, stavoval
se tam, a jídal chléb.
2Kn 4 9 Nebo řekla byla muži svému: Aj, nyní vím, že ten muž Boží svatý jest,
kterýž často tudyto chodíva.
2Kn 4 10 Medle, udělejme pokojík malý, a postavme tam jemu ložce, stůl, stolic
a svícen, aby, když by koli k nám přišel, obrátil se tam.
2Kn 4 11 Některého tedy času přišel tam, a všed do toho pokojíku, odpočinul tu.
2Kn 4 12 I řekl Gézi služebníku svému: Zavolej té Sunamitské. Kterýž zavolal
jí. I postavila se před ním.
2Kn 4 13 Přitom řekl jemu: Rci jí nyní: Hle, pečuješ a staráš se o nás
všelijak. Co chceš, ať učiním? Máš-li jakou potřebu před králem aneb před hejtmánem vojska?
Kteráž řekla: U prostřed lidu svého bydlím.
2Kn 4 14 Řekl on: Což tedy mám pro ni učiniti? Odpověděl Gézi: Hle, syna nemá,
a muž její starý jest.
2Kn 4 15 Protož řekl: Zavolej jí. Takž jí zavolal, a ona stála u dveří.
2Kn 4 16 I řekl: V času jistém vedlé času života chovati budeš syna. Řekla ona:
Nechtěj, pane můj, muži Boží, nechť se posmívá služebnici své.
2Kn 4 17 Zatím počala žena a porodila syna v času jistém vedlé času života,
kterýž předpověděl jí Elizeus.
2Kn 4 18 I rostlo dítě. Stalo se pak některého času, že vyšedši k otci svému k
žencům,
2Kn 4 19 Řeklo otci svému: Hlava má, hlava má! I řekl služebníku: Dones jej k
matce jeho.
2Kn 4 20 Kterýž když ho vzal a přinesl k matce jeho, seděl na klíně jejím až do
poledne a umřel.
2Kn 4 21 Tedy ona vstoupivši, položila jej na ložce muže Božího, a zavřevši ho,
vyšla.
2Kn 4 22 Potom zavolala muže svého a řekla: Medle, pošli mi jednoho z
služebníků a jednu oslici, ať doběhnu až k muži Božímu, a zase se navrátím.
2Kn 4 23 Kterýž řekl: Proč chceš jíti k němu? Dnes není novměsíce, ani sobota.
Odpověděla ona: Měj o to pokoj.
2Kn 4 24 Osedlavši tedy oslici, řekla služebníku svému: Pobádej a běž, a
nemeškej se pro mne v jízdě, leč bych rozkázala tobě.
2Kn 4 25 A tak jela, až přijela k muži Božímu na horu Karmel. A když ji uzřel
muž Boží zdaleka, řekl Gézi služebníku svému: Hle, Sunamitská tamto.
2Kn 4 26 Protož nyní běž jí v cestu a rci jí: Dobře-li se máš? Dobře-li se má
muž tvůj? Dobře-li se má syn? Ona řekla: Dobře.
2Kn 4 27 V tom přišla k muži Božímu na horu, a chopila se noh jeho. I
přistoupil Gézi, aby ji odehnal. Ale muž Boží řekl: Nechej jí; nebo v hořkosti jest duše její,
a Hospodin zatajil to přede mnou, aniž mi oznámil.
2Kn 4 28 Ona pak řekla: Zdaliž jsem žádala syna od pána mého? Zdaliž jsem
neřekla, abys mne nešáil?
2Kn 4 29 Tedy řekl k Gézi: Přepaš bedra svá, a vezmi hůl mou v ruku svou a jdi.
Jestliže potkáš koho, nepozdravuj ho, a jestliže tě kdo pozdraví, neodpovídej jemu, a přijda,
polož hůl mou na tvář dítěte.
2Kn 4 30 I řekla matka dítěte: Živť jest Hospodin a živatť jest duše tvá, žet se
tebe nespustím. Protož vstav, bral se za ní.
2Kn 4 31 Gézi pak byl předšel je, a položil hůl na tvář dítěte, ale nebylo
hlasu, ani čitelnosti. Pročež vracuje se jemu vstříc, pověděl mu, řka: Neprobudilo se dítě.
2Kn 4 32 Všel tedy Elizeus do domu, a aj, dítě mrtvé leželo na ložci jeho.
2Kn 4 33 A když všel tam, zavřel dvěře před oběma, a modlil se Hospodín u.
2Kn 4 34 Zatím vstoupiv na lože, zpolehl na dítě, vloživ ústa svá na ústa jeho,
a oči své na oči jeho, a ruce své na ruce jeho, a rozprostřel se nad ním. I zahřelo se tělo
dítěte.
2Kn 4 35 A odvrátiv se, procházel se po domě jednak sem jednak tam; potom
vstoupiv, rozprostřel se opět nad ním. I kýchalo dítě až do sedmkrát, a otevřelo to dítě oči
své.
2Kn 4 36 Tedy zavolav Gézi, řekl: Zavolej Sunamitské. I zavolal jí. A když
přišla k němu, řekl jí: Vezmi ž syna svého.

2Kn 4 37 Kteráž jakž vešla, padla k nohám jeho a poklonila se k zemi. I vzala syna svého a vyšla.

2Kn 4 38 Potom Elizeus navrátil se do Galgala. Byl pak hlad v té zemi, a synové proroctí seděli před ním. I řekl mládenci svému: Přistav hrnec veliký, a navař kaše synům prorockým.

2Kn 4 39 Protož vyšel jeden na pole, aby nasbíral zelin, a našel rév polní, a nasbíral z něho tykví polních plnou sukni svou, a přišed, skrájel to do hrnce, aby navařil kaše; nebo neznali toho.

2Kn 4 40 I vylili mužům těm, aby jedli. Stalo se pak, když jedli tu kaši, že zkríkli a řekli: Smrt v hrnci, muži Boží! A nemohli jísti.

2Kn 4 41 Kterýžto řekl: Vezměte mouky. Kteréž nasypav do hrnce, rozkázal vyliti lidu. I jedli, aniž co zlého bylo v hrnci.

2Kn 4 42 V tom muž přišel z Balsalisa, kterýž přinesl muži Božímu chleby z prvotin, totiž dvadceť chlebů ječných, a klasů nových nevymnutých. I řekl: Dej lidu, ať jedí.

2Kn 4 43 Odpověděl služebník jeho: Což to mám předložit sto mužům? Opět řekl: Dej lidu, ať pojedí. Nebo tak praví Hospodin: Jísti budou, a ještě zůstane.

2Kn 4 44 A tak předložil jim, i jedli, a zůstalo ještě vedlé řeči Hospodinovy.

2Kn 5 1 Náman hejtman vojska krále Syrského, jsa muž veliký u pána svého, a osoba vzácná, skrze něho zajisté dal Hospodin vysvobození zemi Syrské, ten, pravím, muž tak udatný byl malomocný.

2Kn 5 2 Byli pak vyšli z země Syrské lotříkové, kteříž zajali z země Izraelské děvečku malou, a ta sloužila manželce Námanově.

2Kn 5 3 Kteráž řekla paní své: Ó by pán můj dostal se k proroku, kterýž jest v Samaří, tedy on by ho uzdravil od malomocenství jeho.

2Kn 5 4 A on všed, oznámil pánu svému, řka: Takto a takto pravila děvečka, kteráž jest z země Izraelské.

2Kn 5 5 Tedy řekl král Syrský: Jdi, vyprav se, a já pošlu list králi Izraelskému. A odcházej, vzal s sebou deset centněřů stříbra a šest tisíců zlatých, nad to desatero roucho proměnné.

2Kn 5 6 I přinesl list králi Izraelskému v tato slova: Hned, jakž tě dojde list tento, aj, poslal jsem k tobě Námana služebníka svého, abys ho uzdravil od malomocenství jeho.

2Kn 5 7 I stalo se, že když přečetl král Izraelský ten list, roztrhl roucho své a řekl: Zdali jsem já Bohem, abych mohl umrtviti a obživiti, že tento poslal ke mně, abych uzdravil muže od malomocenství jeho? Nýbrž posuďte, prosím, a pohlédte, že příčiny hledá proti mně.

2Kn 5 8 A když uslyšel Elizeus muž Boží, že roztrhl král Izraelský roucho své, poslal k králi, řka: Proč jsi roztrhl roucho své? Necht' nyní přijde ke mně a zvíť, že jest prorok v Izraeli.

2Kn 5 9 A tak přibral se Náman s jízdou svou a s vozy svými, a stál u dveří domu Elizeova.

2Kn 5 10 Poslal pak k němu Elizeus posla, řka: Jdi a umej se sedmkrát v Jordáně, a uzdraveno bude tělo tvé, a čist budeš.

2Kn 5 11 Tedy rozhněvav se Náman, bral se odtud a mluvil: Hle, řekl jsem u sebe, že jistotně vyjde, a stoje, vzyváti bude jméno Hospodina Boha svého, a vznášeje ruku svou nad místem neduživým, tak uzdraví malomocenství mé.

2Kn 5 12 Zdali nejsou lepší Abana a Farfar, řeky Damašské, nad všechny vody Izraelské? Zdaliž bych se nemohl v nich zmyti, abych čist byl? A obrátiv se, jel s hněvem.

2Kn 5 13 Ale přistoupivše služebníci jeho, mluvili k němu a řekli: Otče můj, jakkoli velikou věc prorok ten rozkázal by tobě, což bys neměl učiniti toho? Čím tedy více, když řekl: Umej se, a budeš čist.

2Kn 5 14 A protož sstoupiv, pohřížil se v Jordáně sedmkrát vedlé řeči muže Božího. I učiněno jest tělo jeho jako tělo dítěte malého, a očištěn jest.

2Kn 5 15 A hned navrátil se k muži Božímu se vším komonstvem svým, a přišed, stál před ním a řekl: Aj, již jsem poznal, žeť není Boha na vši zemi, jediné v Izraeli. Protož nyní vezmi, prosím, dary tyto od služebníka svého.

2Kn 5 16 On pak řekl: Živť jest Hospodin, před jehož obličejem stojím, žeť nic nevezmu. A ač ho nutil, aby vzal, však nikoli nechtěl.

2Kn 5 17 I řekl Náman: Tedy nic? Ale necht' jest dáno, prosím, mně služebníku tvému brímě země na dva mezky; neboť nebude více obětovati služebník tvůj zápalů aneb obětí bohům cizím, ale Hospodinu.

2Kn 5 18 V této však věci odpust' Hospodin služebníku tvému: Když vchází pán můj do chrámu Remmon, aby se tam modlil, a on podpírá se na mou ruku, že i já skláním se v chrámě Remmon. Toho sklánění mého v chrámě Remmon necht' neváží, prosím, Hospodin služebníku tvému při té věci.

2Kn 5 19 I řekl jemu: Jdi v pokoji. A když odjel od něho nedaleko,

2Kn 5 20 V tom řekl Gézi služebník Elizea muže Božího: Hle, nedopustil pán můj Námanovi Syrskému tomuto, aby dáti měl z ruky své to, což přivezl. Živť jest Hospodin, žeť poběhnu za ním, a vezmu něco od něho.

2Kn 5 21 Protož běžel Gézi za Námanem. A vida Náman běžícího za sebou, rychle skočil s vozu vstříc jemu a řekl: Dobře-li se děje?

2Kn 5 22 A on odpověděl: Dobře. Pán můj poslal mne, ať bych řekl: Aj, teď nyní

přišli ke mně dva mládenci s hory Efraim z synů prorockých; dej jim medle centnéř stříbra a dvojce roucho proměnné.

2Kn 5 23 I řekl Náman: Raději vezmi dva centnéře. I přinutil ho. A svázav dva centnéře stříbra do dvou pytlů, a dvojce roucho proměnné, vložil to na dva pacholky své, kteříž nesli před ním.

2Kn 5 24 A když přišel na vrch, vzal to z rukou jejich, a složil v jednom domě, propustiv muže ty, kteřížto odešli.

2Kn 5 25 Sám pak všed, stál před pánem svým. I řekl mu Elizeus: Odkudžto, Gézi? odpověděl: Nechodil služebník tvůj nikam.

2Kn 5 26 Kterýž řekl jemu: Zdaliž srdce mé nebylo při tom, když obrátil se muž s vozu svého vstříc tobě? Zdaliž čas byl bráti stříbro aneb roucho, aneb olivový a vlnice, aneb stáda a voly, neb služebníky aneb děvky?

2Kn 5 27 Protož malomocenství Námanovo přichytí se tebe i semene tvého na věky. I vyšel od tváři jeho malomocný jako sníh.

2Kn 6 1 Řekli pak synové proroctví Elizeovi: Ej, teď místo toto, v němž bydlíme s tebou, jest nám těsné.

2Kn 6 2 Medle, nechť jdeme až k Jordánu, abychom vzali odtud jeden každý jedno dřevo, a uděláme sobě tu místo, v němž bychom bydlili. Jimž řekl: Jděte.

2Kn 6 3 I řekl jeden: Prosim, počť také s služebníky svými. Kterýž odpověděl: A já půjdu.

2Kn 6 4 Takž šel s nimi. A když přišli k Jordánu, sekali dříví.

2Kn 6 5 I stalo se, když jeden z nich podtínal dřevo, že sekera spadla mu do vody. Tedy zkríkl a řekl: Ach, pane můj, a ta ještě byla vypůjčená.

2Kn 6 6 Jemuž řekl muž Boží: Kamž jest upadla? I ukázal mu to místo. Kterýž uťav dřevo, uvrhl je tam, a učinil, aby zplynula sekera.

2Kn 6 7 A řekl: Vezmi ji sobě. Kterýž vztáh ruku svou, vzal ji.

2Kn 6 8 Když pak král Syrský bojoval proti Izraelovi, a vešel v radu s služebníky svými, řka: Na tom a na tom místě položí se vojsko mé:

2Kn 6 9 Tedy poslal muž Boží k králi Izraelskému, řka: Viz, abys netáhl přes to místo, nebo tam Syrští jsou v zálohách.

2Kn 6 10 Protož posílal král Izraelský na to místo, o kterémž mu byl řekl muž Boží, a vystříhal ho, aby se ho šetřil a to nejednou ani dvakrát.

2Kn 6 11 A tak zkormoutil se v srdci svém král Syrský pro tu věc, a svolav služebníky své, řekl jim: Proč mi neoznámíte, kdo z našich králů Izraelskému donáší?

2Kn 6 12 Jemuž řekl jeden z služebníků jeho: Nikoli, pane můj králi, ale Elizeus prorok, kterýž jest v Izraeli, oznamuje králi Izraelskému slova, kteráž ty mluvíš v nejtajnějších pokoji svém.

2Kn 6 13 Kterýž řekl: Jděte a vizte, kde jest, abych poslal a jal jej. I oznámeno jemu těmito slovy: Hle, jest v Dotain.

2Kn 6 14 Protož poslal tam koně a vozy a vojsko veliké. Kteríž přitáhše v noci, oblehli město.

2Kn 6 15 Vstav pak ráno služebník muže Božího, vyšel, a aj, vojsko obklíčilo město, koni i vozové. I řekl služebník ten jeho k němu: Ach, pane můj, což budeme dělati?

2Kn 6 16 Kterýž odpověděl: Neboj se, nebo mnohem více jich s námi jest, než s nimi.

2Kn 6 17 I modlil se Elizeus a řekl: Ó Hospodine, otevři, prosím, oči jeho, aby viděl. A tak otevřel Hospodin oči služebníka toho, a viděl, a aj, hora ta plná koňů, a vozové ohniví okolo Elizea.

2Kn 6 18 A když nepřátelé táhli k němu, modlil se Elizeus Hospodinu a řekl: Poraz, prosím, národ tento slepotou. I porazil je slepotou vedlé řeči Elizeovy.

2Kn 6 19 V tom řekl jim Elizeus: Nenít to ta cesta, ani to město. Poďte za mnou, a dovedu vás k muži, kteréhož hledáte. Takž je vedl do Samaří.

2Kn 6 20 I stalo se, když vešli do Samaří, že řekl Elizeus: Ó Hospodine, otevři oči těchto, ať vidí. Tedy otevřel Hospodin oči jejich, a viděli, že jsou u prostřed Samaří.

2Kn 6 21 Řekl pak král Izraelský Elizeovi, když je užířel: Mám-liž je zmordovati, otče můj?

2Kn 6 22 Odpověděl on: Nemorduj. Zdaliž jsi je zjímal mečem svým a lučištěm svým, abys je zmordoval? Dej jim chleba a vody, ať jedí a pijí, a navrátí se ku pánu svému.

2Kn 6 23 A tak připravil jim hojnost velikou, a když pojedli a napili se, propustil je. Oni pak navrátili se ku pánu svému, aniž kdy více potom lotříkové Syrští vskakovali do země Izraelské.

2Kn 6 24 Stalo se potom, že shromáždil Benadad král Syrský všecka vojska svá, a přitáh, oblehl Samaří.

2Kn 6 25 Pročež byl hlad veliký v Samaří; nebo aj, tak dlouho obleženo bylo, až hlava oslová byla za osmdesáte stříbrných, a čtvrtý díl míry káb trusů holubích za pět stříbrných.

2Kn 6 26 I přihodilo se, když král Izraelský šel po zdi, žena jedna zvolala k němu, řkuci: Spomoz mi, pane můj králi.

2Kn 6 27 Kterýž řekl: Jestliť nespomůže Hospodin, odkud já mám pomoci tobě? Zdali z humna aneb z presu?

2Kn 6 28 Řekl jí ještě král: Cožtě pak? Kteráž odpověděla: Žena tato řekla mi: Dej syna svého, abychom ho dnes snědly, zítra také sníme syna mého.

2Kn 6 29 I uvařily jsme syna mého, a snědly jsme jej. Potom druhého dne řekla jsem jí: Dej syna svého, abychom ho snědly. Ale ona skryla syna svého.

2Kn 6 30 A když uslyšel král slova ženy té, roztrhl roucha svá. (Když pak on šel po zdi, viděl lid, an pytel byl na těle jeho zespod.)

2Kn 6 31 Protož řekl král: Toto mi učíň Bůh a toto přidej, jestliže zůstane hlava Elizea syna Safatova na něm dnes.

2Kn 6 32 (Elizeus pak seděl v domě svém, a starší s ním seděli.) I poslal jednoho z přistojících svých, a prvé než přišel posel ten k němu, již byl řekl starším: Nevíte-liž, že poslal ten syn vražedníkův, aby stal hlavu mou? Šetřtež, když by vcházel ten posel, zavřete dveře a odstrčte jej ode dveří. Zdaliž i dusání noh pána jeho není za ním?

2Kn 6 33 A když on ještě mluvil s nimi, hle, posel přicházel k němu, a řekl: Aj, toto zlé jest od Hospodina, což mám déle čekati na něj?

2Kn 7 1 Řekl pak Elizeus: Slyšte slovo Hospodinovo. Toto praví Hospodin: O tomto času zítra míra mouky bělné bude za lot stříbra, a dvě míry ječmene za lot stříbra v bráně Samařské.

2Kn 7 2 I odpověděl muži Božímu jeden z knížat, na jehož ruku král zpoléhal, a řekl: Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to býti mohlo? Kterýž řekl: Aj, uzříš očima svýma, ale nebudeš jísti z toho.

2Kn 7 3 Byli pak u vrat brány čtyři muži malomocní, kteříž řekli jeden druhému: Co tu sedíme, až bychom zemřít musili?

2Kn 7 4 Díme-li: Poďme do města, hlad jest v městě, i zemřeme tam; pakli zde zůstaneme, také zemřeme. Protož nyní poďte, a utečme do vojska Syrských. Budou-li nás živiti, zůstaneme živi; pakli nás zbijí, též zemřeme.

2Kn 7 5 Vstavše tedy v soumrak, aby šli k vojsku Syrských, přišli až k kraji ležení Syrského, a hle, nebylo tu žádného.

2Kn 7 6 Nebo Pán učinil to, aby slyšelo vojsko Syrské hřmot vozů a zvuk koňů, a tak hluk vojska velikého. I řekli jeden druhému: Hle, ze mzdy najal proti nám král Izraelský krále Hetejské a krále Egyptské, aby připadli na nás.

2Kn 7 7 A vstavše, utekli v soumrak a nechali tu stanů svých, a koňů svých i oslů svých, a ležení, tak jakž bylo, a utekli pro zachování života svého.

2Kn 7 8 Když tedy přišli malomocní ti na kraj ležení, všedše do jednoho stanu, jedli a pili, a pobravše v něm stříbro a zlato i roucha, odešli a schovali. Opět navrátivše se, vešli do jiného stanu a pobrali v něm, a odšedše, schovali.

2Kn 7 9 I řekli vespolek: Nedobře děláme. Den tento jest den dobrých novin, a my mlčíme. Budeme-li čekati až do svitání, postihne nás nepravost; protož nyní poďte, vejdouce, oznamme to domu královskému.

2Kn 7 10 A přišedše, volali na branné města, a pověděli jim, řkouce: Přišli jsme do ležení Syrského, a aj, nebylo tam žádného, ani hlasu lidského, kromě koní přivázaných a oslů přivázaných, a stanů, jakž prvé byli.

2Kn 7 11 I volal ten na jiné branné, a ti ohlásili to po všem domě královském.

2Kn 7 12 Vstav tedy král v noci, řekl služebníkům svým: Povím vám nyní, co jsou nám udělali Syrští. Vědí, že jsme hladoviti, protož vyšli z ležení, aby se skryli v poli, řkouce: Když vyjdou z města, zjímáme je živé a vejdemo do města.

2Kn 7 13 K tomu odpovídaje jeden z služebníků jeho, řekl: Necht, prosím, vezmou pět koní z těch, kteříž pozůstali v městě. (Hle, oniť jsou jako i všecko množství Izraelské, jenž zůstali v něm, hle, jsou jako všecko množství Izraelské, kteréž již hyne.) Ty pošleme a přezvíme.

2Kn 7 14 A tak vzali dva koně vozní, kteréž poslal král za vojskem Syrským, řka: Jděte a vizte.

2Kn 7 15 I jeli za nimi až k Jordánu, a aj, po vší té cestě plno bylo šatů a nádob, kteréž metali od sebe Syrští, splašení jsouce. Tedy navrátivše se poslové, oznámili to králi.

2Kn 7 16 Protož vyšel lid, vzebral ležení Syrské. A byla míra mouky bělné za lot, a dvě míry ječmene za lot vedlé řeči Hospodinovy.

2Kn 7 17 Král pak byl ustanovil to kníže, na jehož ruku zpoléhal, u brány. Kteréhož pošlapal lid v bráně, tak že umřel, vedlé řeči muže Božího, kterouž mluvil, když král k němu byl sešel.

2Kn 7 18 A stalo se tak, jakž mluvil muž Boží králi, řka: Dvě míry ječmene budou za lot stříbra, a míra mouky bělné za lot stříbra zítra o tomto času v bráně Samařské.

2Kn 7 19 K čemuž bylo odpovědělo kníže muži Božímu, a řeklo: Kdyby otevřel Hospodin průduchy nebeské, zdali by to podlé řeči této býti mohlo? Jemuž on řekl: Aj, ty uzříš očima svýma, ale z toho jísti nebudeš.

2Kn 7 20 A tak se stalo jemu; nebo pošlapal ho lid v bráně, tak že umřel.

2Kn 8 1 Mluvil pak Elizeus k ženě té, jejíhož byl syna vzkřísil, řka: Vstaň a jdi, ty i čeled tvá, a buď pohostinu, kdežkoli budeš moci byt míti; nebo zavolal Hospodin hladu, a přijdeť na zemi za sedm let.

2Kn 8 2 Vstavši tedy žena, učinila vedlé řeči muže Božího, a odešla s čeledí svou, a bydlila pohostinu v zemi Filistinských sedm let.

2Kn 8 3 I stalo se, že když pomínulo těch sedm let, navrátila se ta žena z země Filistinské, a šla, aby prosila krále za dům svůj a za pole své.

2Kn 8 4 Mezi tím král mluvil s Gézí, služebníkem muže Božího, řka: Vypravuj mi medle o všech věcech velikých, kteréž činil Elizeus.

2Kn 8 5 A když on vypravoval králi, kterak obživil mrtvého, aj žena, jejíhož syna vzkřísil, prosila krále za dům svůj a za pole své. I řekl Gézi: Pane můj králi, to jest ta žena, a tento syn její, kteréhož vzkřísil Elizeus.

2Kn 8 6 Tedy tázal se král ženy, kteráž vypravovala jemu. I poručil král komorníku jednomu, řka: Ať jsou navraceny všechny věci, kteréž byly její, i všechny užitky pole, ode dne, v němž opustila zemi, až po dnes.

2Kn 8 7 Potom přišel Elizeus do Damašku, král pak Syrský Benadad stonal. I oznámeno jemu těmito slovy: Přišel muž Boží sem.

2Kn 8 8 I řekl král Hazaelovi: Vezmi v ruce své dar, a jdi vstříc muži Božímu, a zeptej se Hospodina skrze něho, řka: Povstanu-li z nemoci této?

2Kn 8 9 A tak šel Hazael vstříc jemu, vzav s sebou dar, a všelike věci výborné Damašské, břemena na čtyřicíti velbloudích, a přišed, stál před ním a řekl: Syn tvůj Benadad, král Syrský, poslal mne k tobě, řka: Povstanu-li z nemoci této?

2Kn 8 10 Odpověděl mu Elizeus: Jdi, pověz jemu: Zajisté mohl bys živ zůstatí.

Ale Hospodin mi ukázal, že jistotně umře.

2Kn 8 11 V tom proměniv muž Boží tvář svou, ukázal se k němu neochotně a plakal.

2Kn 8 12 Jemuž řekl Hazael: Proč pán můj pláče? Odpověděl: Proto že vím, co zlého ty učiníš synům Izraelským. Pevnosti jejich spálíš a mládence jejich zmorduješ mečem, a nemluvnátka jejich rozrážeti budeš, a těhotné jejich zroztínáš.

2Kn 8 13 I řekl Hazael: I což jest služebník tvůj pes, aby učiniti mohl věc tak velikou? Odpověděl Elizeus: Ukázal tě mi Hospodin, že budeš králem Syrským.

2Kn 8 14 A odšed od Elizea, přišel ku pánu svému. Kterýž řekl jemu: Cožť řekl Elizeus? Odpověděl: Pravil mi, že bys mohl živ zůstatí.

2Kn 8 15 I stalo se nazejtří, že vzal koberec, a namočiv jej v vodě, prostřel jej na tvář jeho. I umřel, a kraloval Hazael místo něho.

2Kn 8 16 Léta pak pátého Jorama, syna Achabova krále Izraelského, a Jozafata krále Judského, počal kralovati Jehoram, syn Jozafatův král Judský.

2Kn 8 17 Ve dvou a třicíti letech byl, když počal kralovati, a kraloval osm let v Jeruzalémě.

2Kn 8 18 A chodil po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům Achabův; nebo měl dceru Achabovu za manželku. Takž činil zlé věci před očima Hospodinovými.

2Kn 8 19 Hospodin však nechtěl zahladiti Judy pro Davida služebníka svého, jakž mu byl zaslíbil, že dá jemu svíci i synům jeho po všechny dny.

2Kn 8 20 Ve dnech jeho odstoupil Edom od království Judského, a ustanovili nad sebou krále.

2Kn 8 21 Tou příčinou táhl Jehoram do Seir, i všickni vozové s ním. A vstav v noci, porazil Idumejské, kteříž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů, a lid utekl do stanů svých.

2Kn 8 22 Však předce odstoupil Edom od království Judského až do tohoto dne.

Takž odstoupilo i Lebno téhož času.

2Kn 8 23 O jiných pak věcech Jehoramových, a o všem, cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 8 24 I usnul Jehoram s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davidově, kraloval pak Ochoziáš syn jeho místo něho.

2Kn 8 25 Léta dvanáctého Jorama syna Achabova, krále Izraelského, počal kralovati Ochoziáš syn Jehorama, krále Judského.

2Kn 8 26 Ve dvamecítma letech byl Ochoziáš, když počal kralovati, a kraloval jeden rok v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Atalia, dcera Amri krále Izraelského.

2Kn 8 27 A chodil cestou domu Achabova, čině, což jest zlého před očima Hospodinovými, jako i dům Achabův, nebo byl zetěm domu Achabova.

2Kn 8 28 Pročež vycházel s Joramem synem Achabovým, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému, do Rámot Galád; ale porazili Syrští Jorama.

2Kn 8 29 A tak navrátil se král Joram, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. Ochoziáš pak syn Jehorama, krále Judského, přijel, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel; nebo tam nemocen byl.

2Kn 9 1 Prorok pak Elizeus povolal jednoho z synů prorockých, a řekl jemu: Přepaš bedra svá, a vezmi tuto nádobku oleje do ruky své, a jdi do Rámot Galád.

2Kn 9 2 A když tam přijdeš, uzíříš tam Jéhu, syna Jozafata syna Namsi. K němuž když přijdeš, vyvoláš ho z prostředku bratří jeho, a uvedeš ho do nejtajnějšího pokojíku.

2Kn 9 3 A vezma nádobku oleje, vyleješ na hlavu jeho a díš: Toto praví Hospodin: Pomazuji tebe za krále nad Izraelem. A hned otevra dvěře, utec a nemeškej se.

2Kn 9 4 I odšel mládenec ten služebník prorokův do Rámot Galád.

2Kn 9 5 A když přišel, aj, knížata vojska seděli. I řekl: Mámt něco pověditi, ó kníže. I řekl Jéhu: Komu ze všech nás? Odpověděl: Tobě, ó kníže.

2Kn 9 6 Vystav tedy, všel do vnitřku. I vylił olej na hlavu jeho a řekl jemu: Toto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Pomazuji tebe za krále nad lidem Hospodinovým, nad Izraelem.

2Kn 9 7 A zmorduješ dům Achaba pána svého; neboť pomstím krve služebníků svých proroků, a krve všech služebníků Hospodinových z ruky Jezabel.

2Kn 9 8 A tak zahyne všecken dům Achabův, a vypléním z domu Achabova močícího na stěnu, a zajatého i zanechaného v Izraeli.

2Kn 9 9 Učiním zajisté domu Achabovu, jako domu Jeroboámovu syna Nebatova, a jako domu Bázy syna Achiášova.

2Kn 9 10 Jezábel pak sežerou psi na poli Jezreel, a nebude, kdo by ji pochoval. A rychle otevřev dvěře, utekl.

2Kn 9 11 A když Jéhu vyšel k služebníkům pána svého, řekl mu jeden: Dobře-li se děje? Proč přišel ten blázen k tobě? Odpověděl jim: Vy znáte člověka i řeč jeho.

2Kn 9 12 I řekli: Klamt' jest, pověz nám medle. Kterýž řekl: Takto a takto mluvil mi, řka: Toto praví Hospodin: Pomazuji tě za krále nad Izraelem.

2Kn 9 13 Tedy rychle vzali jeden každý roucho své, a prostřeli pod něj na nejvyšším stupni, a troubice v troubu, pravili: Kralujeť Jéhu.

2Kn 9 14 Zatím spuntoval se Jéhu syn Jozafata, syna Namsi, proti Joramovi, (když Joram ostříhaje Rámot Galád spolu se vším Izraelem, před Hazaelem králem Syrským,

2Kn 9 15 Navrátil se byl Joram král, aby se hojil v Jezreel na rány, kterýmiž ho ranili Syrští, když bojoval proti Hazaelovi králi Syrskému). A řekl Jéhu: Vidí-li se vám, nechť nevychází žádný z města, kterýž by šel a oznámil to v Jezreel.

2Kn 9 16 I vsedl na vůz Jéhu a jel do Jezreel, nebo Joram ležel tam. Ochoziáš také král Judský přijel byl, aby navštívil Jorama.

2Kn 9 17 V tom strážný, kterýž stál na věži v Jezreel, když viděl houf Jéhu přicházející, řekl: Vidím jakýsi houf. I řekl Joram: Povol' jízdného, a pošl' vstříc jím, aby se otázal: Jest-li pokoj?

2Kn 9 18 I vyjel jízdný proti nim a řekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do pokoje? Jeď za mnou. Protož oznámil to strážný, řka: Přijel poseł až k nim, ale nevrací se.

2Kn 9 19 Ještě poslal druhého jízdného. Kterýž přijel k nim a řekl: Takto praví král: Jest-li pokoj? Odpověděl Jéhu: Co tobě do pokoje? Jeď za mnou.

2Kn 9 20 Opět oznámil to strážný, řka: Přijel až k nim, ale nevrací se. Příjezd pak jest jako příjezd Jéhu syna Namsi; nebo vztekla jede.

2Kn 9 21 Tedy řekl Joram: Zapřáhni. I zapřáhl k vozu jeho. Takž vyjel Joram král Izraelský a Ochoziáš král Judský, každý na voze svém, a vyjevše proti Jéhu, potkali se s ním na poli Nábota Jezreelského.

2Kn 9 22 I stalo se, když uzřel Joram Jéhu, že řekl: Jest-liž pokoj, Jéhu? Odpověděl: Jaký pokoj, poněvadž ještě smilství Jezábel matky tvé a kouzelnictví její velmi mnohá trvají?

2Kn 9 23 Pročež obrátiv se Joram, utíkal a řekl Ochoziášovi: Zrada, Ochoziáši!

2Kn 9 24 Ale Jéhu pochytilv lučiště, postřelil Jorama mezi ramenem jeho, tak že střela pronikla srdce jeho. I padl na voze svém.

2Kn 9 25 Zatím řekl Jéhu Badakerovi, hejtmanu svému: Vezma, povrz jej na pole Nábota Jezreelského; nebo pamatuješ, když jsme já a ty jeli spolu za Achabem otcem jeho, že Hospodin vynesl proti němu pohrůzku tuto, řka:

2Kn 9 26 Zajisté krve Nábotovy a krve synů jeho, kterouž jsem viděl včera, řekl Hospodin, pomstím na tobě na poli tomto. Hospodin to řekl, nyní tedy vezma, povrz jej na pole, vedlé řeči Hospodinovy.

2Kn 9 27 Ochoziáš pak král Judský uzřev to, utíkal cestou k domu zahradnímu. Ale honil ho Jéhu a řekl: I toho zabíte na voze jeho. Takž ho ranili, když vyjížděl k Guru, kteréž jest podlé Jibleam. I utekl do Mageddo a tam umřel.

2Kn 9 28 Kteréhož vloživše na vůz služebníci jeho, vezli jej do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho s otcí jeho v městě Davidově.

2Kn 9 29 Léta jedenáctého Jorama syna Achabova počal kralovati Ochoziáš nad Judou.

2Kn 9 30 Potom Jéhu přijel do Jezreel. O čemž když uslyšela Jezábel, ulíčila tvář svou, a ozdobila hlavu svou, a vyhlédala z okna.

2Kn 9 31 A když Jéhu jel skrze bránu, řkla: Jest-li pokoj, ó Zamri, morděři pána svého?

2Kn 9 32 On pak pozdvih tváři své k oknu, řekl: Kdo drží se mnou, kdo? I vyhlédli na něj dva či tři komorníci její.

2Kn 9 33 Jimž řekl: Svrzte ji. Kteřížto svrhli ji. I pokropena jest krví její stěna i koni; a tak poslalpal ji.

2Kn 9 34 A když přijel, jedl a pil, a řekl: Pohleďte již na tu zlořečenou a pochovejte ji, nebt' jest dcera královská.

2Kn 9 35 Protož odšedše, aby ji pochovali, nenalezli z ní než leb a nohy a dlaně rukou.

2Kn 9 36 A navrátivše se, pověděli jemu. Kterýž řekl: Slovo Hospodinovo jest, kteréž mluvil skrze služebníka svého, Eliáše Tesbitského, řka: Na poli Jezreel žráti budou psi tělo Jezábel.

2Kn 9 37 Budiž tedy tělo Jezábel na poli Jezreel, jako hnůj na svrchku pole, tak aby žádný neřekl: Tato jest Jezábel.

2Kn 10 1 Měl pak Achab sedmdesáte synů v Samaří. I napsal Jéhu list, a poslal jej do Samaří k knížatům Jezreelským, starším, a kteříž chovali syny Achabovy, s tímto poručením:

2Kn 10 2 Hned jakž vás dojde list tento, poněvadž u vás jsou synové pána vašeho, jsou i vozové u vás, i koni, i město hrazené a zbroj,

2Kn 10 3 Vyberte nejlepšího a nejzpůsobnějšího z synů pána svého, a posaďte na

stolici otce jeho, a bojujte za dům pána svého.

2Kn 10 4 Kteríž bojíce se náramně, pravili: Aj, dva králové neostáli před ním, a kterak my ostojíme?

2Kn 10 5 A tak poslal ten, kterýž byl ustanoven nad domem, a kterýž ustanoven byl nad městem, i starší, a kteříž chovali syny Achabovy, k Jéhu, řkouce: Služebníci tvoji jsme, a všechno, což nám rozkážeš, učiníme. Neustanovíme žádného krále; což se tobě dobře líbí, učin.

2Kn 10 6 I napsal k nim list po druhé, řka: Jste-li moji a hlasu mého posloucháte-li, vezmouce hlavy všech synů pána svého, přidejte ke mně zítra o tomto času do Jezreel. (Synů pak králových bylo sedmdesáte mužů u nejřednějších v městě, kteříž chovali je.)

2Kn 10 7 Tedy stalo se, jakž jich došel list ten, že zjímali syny královské, a zbili sedmdesáte mužů, a vkladše hlavy jejich do košů, poslali je k němu do Jezreel.

2Kn 10 8 A přišed posel, oznámil jemu, řka: Přinesli hlavy synů královských. A on řekl: Sklaďte je na dvě hromady u vrat brány až do jitra.

2Kn 10 9 Potom ráno vyšed, postavil se a řekl všemu lidu: Spravedliví jste vy. Aj, já spuntoval jsem se proti pánu svému a zabil jsem jej; kdo by pobil tyto všecky?

2Kn 10 10 Věztez nyní, že nepochybilo ni žádné slovo Hospodinovo, kteréž mluvil Hospodin proti domu Achabovu, ale vykonal Hospodin to, což byl mluvil skrze služebníka svého Eliáše.

2Kn 10 11 A tak pobil Jéhu všecky, kteříž pozůstali z domu Achabova v Jezreel, i všecky nejřednější jeho, i známé jeho, i kněží jeho, tak že nezůstalo z nich žádného živého.

2Kn 10 12 Potom vstav, odebral se a jel do Samaří, a již byl v Betekedu pastýřů na cestě.

2Kn 10 13 I nalezl tam Jéhu bratří Ochoziáše, krále Judského, a řekl: Kdo jste vy? Odpověděli: Jsme bratří Ochoziášovi a jdeme, abychom pozdravili synů králových a synů královny.

2Kn 10 14 Tedy řekl: Zjímajte je živé. I zjímali je živé, a pobili je u čisterny v Betekedu, čtyřiceti a dva muže, a nezůstal z nich žádný.

2Kn 10 15 Potom bera se odtud, nalezl Jonadaba syna Rechabova, kterýž se s ním potkal, a pozdravil ho. I řekl jemu: Jest-liž srdce tvé přímé, jako jest srdce mé s srdcem tvým? Odpověděl Jonadab: Jest, arci jest. Řekl Jéhu: Podejž mi ruky své. I podal mu ruky své. A on kázal mu vsednouti k sobě na vůz.

2Kn 10 16 A řekl: Pojeď se mnou, a viz horlivost mou pro Hospodina. A tak vezli jej na voze jeho.

2Kn 10 17 Když pak přijel do Samaří, pobil všecky, kteříž byli pozůstali z domu Achabova v Samaří, a vyhladil jej vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil k Eliášovi.

2Kn 10 18 Zatím shromáždil Jéhu všecken lid, řekl jim: Achab málo sloužil Bálůvi, Jéhu bude mu více sloužiti.

2Kn 10 19 Protož nyní všecky proroky Bálůvy, všecky služebníky jeho, a všecky kněží jeho srolejte ke mně, ať žádný tam nezůstává; nebo velikou obět budu obětovati Bálůvi. Kdož by koli nebyl přítomen, nezůstane živ. Ale Jéhu činil to chytře, aby vyhladil ctitele Bálůvy.

2Kn 10 20 Řekl také Jéhu: Zsvěťte svátek Bálůvi. I prohlásili jej.

2Kn 10 21 Rozeslal zajisté Jéhu po vsi zemi Izraelské. I sešli se všickni ctitelé Bálůvi, tak že nezůstalo ani jednoho, ještě by nepřišel. A když vešli do domu Bálůva, naplněn jest dům Bálův, od jednoho konce až do druhého.

2Kn 10 22 Tedy řekl tomu, kterýž vládl rouchem: Vynes roucha všechněm ctitelům Bálůvým. I přinesl jim roucha.

2Kn 10 23 Potom všel i Jéhu a Jonadab syn Rechabův do domu Bálůva, a řekl ctitelům Bálůvým: Vyhledejte a vizte, ať není zde s vámi někdo z ctitelů Hospodinových, kromě samých ctitelů Bálůvých.

2Kn 10 24 A tak vešli, aby obětovali oběti a zápaly. Jéhu pak postavil sobě vně osmdesáte mužů, jimž byl řekl: Jestliže kdo uteče z lidí těch, kteréž já uvozuji vám v ruce vaše, život váš za život jeho.

2Kn 10 25 I stalo se, když kněz dokonil obětování zápalu, řekl Jéhu drabantům a hejtmanům: Vejděte a zbíte je, ať žádný neuchází. Kterížto pobili je ostroší meče, a rozmetali těla jejich drabantí a hejtmané. Potom šli dále do každého města, kdež byl dům Bálův,

2Kn 10 26 A vymítajíce modly z domu Bálůva, pálili je.

2Kn 10 27 Zkazili také modlu Bálůvu, a zbořivše dům jeho, nadělali z něho záchodů až do dnešního dne.

2Kn 10 28 A tak vyplnil Jéhu Bále z lidu Izraelského.

2Kn 10 29 A však proto od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, neodstoupil Jéhu, totiž od těch telat zlatých, kteráž byla v Bethel a v Dan.

2Kn 10 30 Tedy řekl Hospodin Jéhu: Poněvadž jsi snažně vykonal to, což dobrého jest před očima máma, a všecky věci, kteréž jsem měl v srdci svém, učinil jsi domu Achabovu, synové tvoji až do čtvrtého pokolení seděti budou na stolici Izraelské.

2Kn 10 31 Ale Jéhu nebyl toho pilen, aby chodil v zákoně Hospodina, Boha Izraelského, celým srdcem svým, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma, kterýž byl uvedl v hřichy lid Izraelský.

2Kn 10 32 Za těch dnů počal Hospodin zmenšovati Izraele; nebo je porazil Hazael

po všech končinách Izraelských,

2Kn 10 33 Od Jordánu, proti východu slunce, všecku zemi Galád, Gádovu a Rubenovu i Manassesovu, od Aroer, kteréž jest při potoku Arnon, tak Galád jako Bázan.

2Kn 10 34 O jiných věcech Jéhu, a cožkoli činil, i o vsí síle jeho, sepsáno jest v knize o králích Izraelských.

2Kn 10 35 I usnul Jéhu s otci svými, a pochovali jej v Samaří, a kraloval Joachaz syn jeho místo něho.

2Kn 10 36 Dnů pak, v nichž kraloval Jéhu nad lidem Izraelským v Samaří, bylo let osm set a sedm.

2Kn 11 1 Atalia pak matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všecko símě královské.

2Kn 11 2 Ale Jozaba dcera krále Jehorama, sestra Ochoziášova, vzala Joasa syna Ochoziášova, a ukradši ho z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, skryla jej i s chůvou jeho v pokoji, kdež lůžka byla. A tak skryli ho před Atalií, a není zamordován.

2Kn 11 3 I byl s ní v domě Hospodinově tajně za šest let, v nichž Atalia kralovala nad zemí.

2Kn 11 4 Léta sedmého poslav Joiada, povolal setníků, hejtmanů a drabantů. I uvedl je k sobě do domu Hospodinova, a učinil s nimi smlouvu, a zavázav je přísahou v domě Hospodinově, ukázal jim syna krále.

2Kn 11 5 A přikázal jim, řka: Tato jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu, a držíte stráž, bude při domě králově,

2Kn 11 6 A díl třetí bude u brány Sur, a třetí díl bude u brány za drabanty, a budete stráž držeti, ostříhajíce domu tohoto před outokem.

2Kn 11 7 Vy pak všickni, kteříž byste odjít měli v sobotu, po vykonání povinnosti při domě Hospodinově, ve dvě poboční stráže rozdělení, buďte při králi.

2Kn 11 8 A tak obstoupíte krále vůkol, jeden každý majíce braň svou v rukou svých. Kdož by pak šel do šiku vašeho, ať umře; a budete při králi, když bude vycházeti i když bude vcházeti.

2Kn 11 9 Protož učinili setníci ti všecky věci tak, jakž byl rozkázal Joiada kněz, a vzavše jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu a kteříž odcházeli v sobotu, přišli k Joiadovi knězi.

2Kn 11 10 I dal kněz setníkům kopí a pavézy, kteréž byly Davida krále, a kteréž byly v domě Hospodinově.

2Kn 11 11 Stáli pak ti drabantí, jeden každý držíce braň svou v ruce své, od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu při králi vůkol.

2Kn 11 12 Tedy vyvedl syna krále, a vstavil na něj korunu a ozdobu. I ustanovili jej králem a pomazali ho, a plésajíce rukama, říkali: Živ buď král!

2Kn 11 13 V tom uslyševši Atalia hluk plésajícího lidu, vešla k lidu do domu Hospodinova.

2Kn 11 14 A když pohleděla, a aj, král stál na místě vyšším, vedlé obyčeje s knížaty, a trouby byly před králem, a všecken lid země byl vesel, i troubili v trouby. Tedy roztrhla Atalia roucho své a zkríkla: Spiknutí, spiknutí!

2Kn 11 15 Protož rozkázal Joiada kněz těm setníkům ustaveným nad vojskem, řka jim: Pusťte ji prostředkem řadu, a i toho, kdož by za ní šel, zabíte mečem. Nebo byl řekl kněz: Ať není zabita v domě Hospodinově.

2Kn 11 16 I pustili ji. Ale když přišla na cestu, kudy koni vcházejí do domu královského, tu jest zabita.

2Kn 11 17 Tedy učinil Joiada smlouvu mezi Hospodinem a mezi králem, i mezi lidem, aby byli lid Hospodinův; též mezi králem a mezi lidem.

2Kn 11 18 Potom šel všecken lid země do domu Bálova, a zbořili jej, i oltáře jeho a obrazy jeho v kusy stroskotali; Matana také kněze Bálova zabili před oltářem. Kněz pak znovu nařídil přísluhující v domě Hospodinově.

2Kn 11 19 A pojav ty setníky a hejtmany, i drabanty se vším lidem země, provázeli krále z domu Hospodinova, a přišli cestou k bráně drabantů do domu královského.

Kdežto posadil se na stolici královské.

2Kn 11 20 I veselil se všecken lid země, a město se upokojilo. Atalii pak zabili mečem u domu královského.

2Kn 11 21 A byl Joas v sedmi letech, když počal kralovati.

2Kn 12 1 Léta sedmého Jéhu počal kralovati Joas, a kraloval čtyřiceti let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Sebia z Bersabé.

2Kn 12 2 I činil Joas, což dobrého jest před očima Hospodinovými po všecky dny své, pokudž ho vyučoval Joiada kněz.

2Kn 12 3 A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na těch výsostech.

2Kn 12 4 Řekl pak Joas kněžím: Všecky peníze svaté, kteréž se vnášejí do domu Hospodinova, totiž peníze těch, kteříž jdou v počet, a peníze ceny za osobu jednoho každého, a všecky peníze, kteréž by kdo dobrovolně uložil dát do domu Hospodinova,

2Kn 12 5 Vezmou kněží k sobě, jeden každý od známého svého, a oni opraví zbořeniny domu všudy, kdež by bylo zboření.

2Kn 12 6 Stalo se potom léta dvadctátého třetího krále Joasa, když ještě neopravili kněží zboření chrámových,

2Kn 12 7 Že povolal král Joas Joiady kněze i jiných kněží, a řekl jim: Proč

neopravujete zbořeniny chrámových? Protož nyní nepřijímejte peněz od známých svých, ale na zbořeniny domu dávejte je.

2Kn 12 8 Jemuž povolivše kněží, nebrali peněz od lidu, ani neopravovali domu.
2Kn 12 9 Protož Joiada kněz vzav jednu truhlici, udělal díru v víku jejím, a postavil ji vedlé oltáře po pravé straně, kudy se vchází do domu Hospodinova. I postavili tu kněží ostríhající prahu i všech peněz, kteréž vnášiny byly do domu Hospodinova.

2Kn 12 10 A když rozuměli, že by mnoho peněz bylo v truhlici, tedy přicházel kancléř královský a kněz nejvyšší, a sčítše, schovávali ty peníze, kteréž se nalézaly v domě Hospodinově.

2Kn 12 11 Odkudž vydávali peníze hotové v ruce řemeslníků postavených nad dílem domu Hospodinova, a ti obraceli je na tesaře a dělníky, kteříž opravovali dům Hospodinův,

2Kn 12 12 Totiž na zedníky a kameníky, a k jednání dříví i tesaného kamení, aby opraveny byly zbořeniny domu Hospodinova, i na všecko to, což obráceno mělo býti na dům k opravě jeho.

2Kn 12 13 A však nebylo děláno do domu Hospodinova číší stříbrných, žaltářů, kotlíků, trub a žádné nádoby zlaté, ani nádoby stříbrné z peněz, kteréž přinášiny byly do domu Hospodinova,

2Kn 12 14 Ale těm, kteříž představeni byli nad dílem, dávali je, a opravovali na ně dům Hospodinův.

2Kn 12 15 Aniž žádali počtu od mužů těch, jimž v ruce peníze dávali, aby platili dělníkům; nebo věrně dělali.

2Kn 12 16 Peněz za vinu, a peněz za hříchy nebylo vnášino do domu Hospodinova; kněžím se dostávaly.

2Kn 12 17 Tedy vytáhl Hazael král Syrský, a bojoval proti Gát a dobyl ho. Potom obrátil Hazael tvář svou, aby táhl proti Jeruzalému.

2Kn 12 18 Protož pobral Joas král Judský všechny věci svaté, kterýchž byli nadali Jozafat a Jehoram a Ochoziáš, otcové jeho, králové Judští, i to, čehož sám posvětil, i všecko zlato, kteréž se nalezlo v pokladích domu Hospodinova a domu královského, a poslal k Hazaelovi králi Syrskému. I odtáhl od Jeruzaléma.

2Kn 12 19 O jiných pak činech Joasových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 12 20 Potom povstavše služebníci jeho, spikli se spolu, a zabili Joasa v Betmillo, kudy se chodí do Silla,

2Kn 12 21 Totiž Jozachar syn Simatův, a Jozabad syn Somerův. Ti služebníci jeho zabili ho, a umřel. I pochovali jej s otci jeho v městě Davidově, a kraloval Amaziáš syn jeho místo něho.

2Kn 13 1 Léta třímecítmého Joasa syna Ochoziáše, krále Judského, kraloval Joachaz syn Jéhu nad Izraelem v Samaří sedmnácte let.

2Kn 13 2 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými; nebo následoval hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, a neuchýlil se od nich.

2Kn 13 3 I rozhněvala se prchlivost Hospodinova na Izraele, a vydal je v ruku Hazaele krále Syrského, a v ruku Benadada syna Hazaelova po všechny ty dny.

2Kn 13 4 Ale když se modlil Joachaz Hospodinu, vyslyšel jej Hospodin. Viděl zajisté trápení Izraelské, že je ssuzoval král Syrský.

2Kn 13 5 Protož dal Hospodin Izraelovi vysvoboditele, a vyšli z ruky Syrských, i bydlili synové Izraelští v příbytcích svých jako kdy prvé.

2Kn 13 6 však proto neodstoupili od hříchů domu Jeroboáмова, kterýž přivedl k hřešení Izraele, nýbrž v nich chodili, ano i háj ještě zůstával v Samaří,

2Kn 13 7 Ačkoli nezanechal Joachazovi lidu, kromě padesáti jízdných a desíti vozů a desíti tisíců pěších; nebo je pohubil král Syrský, a setřel je jako prach při mlácení.

2Kn 13 8 O jiných pak činech Joachazových, a cožkoli činil, i o síle jeho zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2Kn 13 9 I usnul Joachaz s otci svými, a pochovali ho v Samaří. Kraloval pak Joas syn jeho místo něho.

2Kn 13 10 Léta třidcátého sedmého Joasa krále Judského kraloval Joas syn Joachazův nad Izraelem v Samaří šestnácte let.

2Kn 13 11 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, neuchýliv se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele, ale chodil v nich.

2Kn 13 12 O jiných pak činech Joasových, i cožkoli činil, i o síle jeho, kterouž bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.

2Kn 13 13 I usnul Joas s otci svými, a sedl Jeroboám na stoličce jeho. I pochován jest Joas v Samaří s králi Izraelskými.

2Kn 13 14 Elizeus pak roznemohl se nemocí těžkou, v kteréž i umřel. A přišel byl k němu Joas král Izraelský, a pláče nad ním, řekl: Otče můj, otče můj, vozové Izraelští a jízdo jeho!

2Kn 13 15 Ale Elizeus řekl jemu: Vezmi lučiště a střely. I vzav, přinesl k němu lučiště a střely.

2Kn 13 16 Řekl dále králi Izraelskému: Vezmi v ruku svou lučiště. I vzal je v ruku svou. Vložil také Elizeus ruce své na ruce královy.

2Kn 13 17 A řekl: Otevři to okno k východu. A když otevřel, řekl Elizeus: Střeliž. I střelil. Tedy řekl: Střela spasení Hospodinova a střela vysvobození proti Syřským; nebo porazíš Syřské v Afeku, až i do konce vyhladíš je.

2Kn 13 18 Opět řekl: Vezmi střely. I vzal. Tedy řekl králi Izraelskému: Strílej k zemi. I střelil po třikrát, potom tak nechal.

2Kn 13 19 Pročež rozhněvav se na něj muž Boží, řekl: Měls pětkrát neb šestkrát střeliti, ješto bys byl porazil Syrské, ažbys je i do konce byl vyhladil; nyní pak jen po třikrát porazíš Syrské.

2Kn 13 20 Potom umřel Elizeus, a pochovali ho. Lotříkové pak Moábští vtrhli do země nastávajícího roku.

2Kn 13 21 I stalo se, když pochovávali jednoho, že uzřevše ty lotříky, uvrhli muže toho do hrobu Elizeova. Kterýžto muž, jakž tam padl, a dotekl se kostí Elizeových, ožil a vstal na nohy své.

2Kn 13 22 Hazael pak král Syrský, ssužoval Izraele po všecky dny Joachaza.

2Kn 13 23 A milostiv jsa jím Hospodin, slitoval se nad nimi, a popatřil na ně, pro smlouvu svou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem, a nechtěl jich zahladiti, aniž zavrhl jich od tváři své až do tohoto času.

2Kn 13 24 I umřel Hazael král Syrský, a kraloval Benadad syn jeho místo něho.

2Kn 13 25 Protož Joas syn Joachazův pobral zase města z ruky Benadada syna Hazaelova, kteráž byl vzal z ruky Joachaza otce jeho válečně; nebo po třikrát porazil ho Joas, a navrátil města Izraelská.

2Kn 14 1 Léta druhého Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, kraloval Amaziáš syn Joasa, krále Judského.

2Kn 14 2 V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a kraloval dvadecet devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma.

2Kn 14 3 Ten činil to, což dobrého jest před očima Hospodinovými, ačkoli ne tak jako David otec jeho. Všecko, což činil Joas otec jeho, tak činil.

2Kn 14 4 A však výsosti nezkazili, ještě lid obětoval a kadil na výsostech.

2Kn 14 5 I stalo se, když upevněno bylo království v ruce jeho, že pobil služebníky své, kteříž byli zabili krále otce jeho.

2Kn 14 6 Synů pak těch vražedníků nepobil, jakož jest psáno v knize zákona Mojžíšova, kdež přikázal Hospodin, řka: Nebudouť na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích umře.

2Kn 14 7 On také porazil Idumejských v údolí solnatém deset tisíců, a dobyl Sela bojem. I nazval jméno jeho Jektehel až do tohoto dne.

2Kn 14 8 Tedy poslal Amaziáš posly k Joasovi synu Joachaza, syna Jéhu krále Izraelského, řka: Nuže, pohledme sobě v oči.

2Kn 14 9 Zase poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému a řekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.

2Kn 14 10 Že jsi mocně porazil Idumejské, protož pozdvihlo tě srdce tvé. Chlub se a seď v domě svém. I proč se máš plésti v neštěstí, abys padl ty i Juda s tebou?

2Kn 14 11 Ale Amaziáš neuposlechl. Protož vytáhl Joas král Izraelský, a pohleděl sobě v oči, on s Amaziášem králem Judským u Betsemes Judova.

2Kn 14 12 I poražen jest Juda od Izraele, a utíkali jeden každý do příbytků svých.

2Kn 14 13 Amaziáše pak krále Judského, syna Joasa syna Ochoziášova, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a přitáh do Jeruzaléma, zbořil zed Jeruzalémskou, od brány Efraim až k bráně úhlu, na čtyři sta loktů.

2Kn 14 14 A pobral všecko zlato i stříbro, a všecky nádoby, kteréž se nalézaly v domě Hospodinově a v pokladích domu královského, také i mládence zastavené, a navrátil se do Samarií.

2Kn 14 15 O jiných pak činech Joasa, kteréž činil, i síle jeho, a kterak bojoval proti Amaziášovi králi Judskému, psáno jest v knize o králích Izraelských.

2Kn 14 16 I usnul Joas s otci svými, a pochován jest v Samarií s králi Izraelskými, i kraloval Jeroboám syn jeho místo něho.

2Kn 14 17 Živ pak byl Amaziáš syn Joasův, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let.

2Kn 14 18 O jiných pak věcech Amaziášových psáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 14 19 Potom spuntovali se proti němu v Jeruzalémě, a on utekl do Lachis. Protož poslali za ním do Lachis, a zamordovali ho tam.

2Kn 14 20 Odkudž odnesli jej na koních, a pochován jest v Jeruzalémě s otci svými v městě Davidově.

2Kn 14 21 Tedy všecken lid Judský vzali Azariáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili ho za krále na místě otce jeho Amaziáše.

2Kn 14 22 Onť jest vzdělal Elat a dobyl ho Judovi, když byl již usnul král s otci svými.

2Kn 14 23 Léta patnáctého Amaziáše syna Joasa, krále Judského, kraloval Jeroboám syn Joasa, krále Izraelského, v Samarií čtyřidceti a jedno léto.

2Kn 14 24 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, neuchýliv se od žádných hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele.

2Kn 14 25 On zase dobyl končin Izraelských od toho místa, kudy se jde do Emat, až k moři pustému, vedlé řeči Hospodina Boha Izraelského, kterouž byl mluvil skrze služebníka svého Jonáše syna Amaty proroka, kterýž byl z Gethefer.

2Kn 14 26 Nebo viděl Hospodin trápení Izraele těžké náramně, a že jakož zajatý, tak i zanechaný s nic býti nemůže, aniž jest, kdo by spomohl Izraelovi.
 2Kn 14 27 A nemluvil Hospodin, že by chtěl zahladiti jméno Izraele, aby ho nebylo pod nebem; protož vysvobodil je skrze Jeroboáma syna Joasova.
 2Kn 14 28 O jiných pak věcech Jeroboámových, a cožkoli činil, i o síle jeho, a kterak bojoval, jak zase dobyl Damašku a Emat Judova Izraelovi, psáno jest v knize o králích Izraelských.
 2Kn 14 29 I usnul Jeroboám s otci svými, s králi Izraelskými, a kraloval Zachariáš syn jeho místo něho.
 2Kn 15 1 Léta sedmécítmého Jeroboáma krále Izraelského kraloval Azariáš syn Amaziáše, krále Judského.
 2Kn 15 2 V šestnácti letech byl, když počal kralovati, a kraloval padesáte dvě létě v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jecholia z Jeruzaléma.
 2Kn 15 3 Ten činil, což dobrého jest před očima Hospodinovými vedlé všech věcí, kteréž činil Amaziáš otec jeho.
 2Kn 15 4 A však výsostí nezkazili, ještě lid obětoval a kádil na výsostech.
 2Kn 15 5 Ranil pak Hospodin krále, tak že byl malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domě obzvláštním. Pročež Jotam syn královský držel správu nad domem, soudě lid země.
 2Kn 15 6 O jiných pak činech Azariášových, i cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.
 2Kn 15 7 I usnul Azariáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho v městě Davidově, a kraloval Jotam syn jeho místo něho.
 2Kn 15 8 Léta třicátého osmého Azariáše krále Judského kraloval Zachariáš syn Jeroboamův nad Izraelem v Samarii šest měsíců.
 2Kn 15 9 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, jakž činívali otcové jeho, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž přivedl k hřešení Izraele.
 2Kn 15 10 I spikl se proti němu Sallum syn Jábes a bil ho před lidem, i zabil jej a kraloval místo něho.
 2Kn 15 11 O jiných pak věcech Zachariášových zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
 2Kn 15 12 Toť jest slovo Hospodinovo, kteréž mluvil k Jéhu, řka: Synové tvoji do čtvrtého kolena seděti budou na stolici Izraelské. A tak se stalo.
 2Kn 15 13 Sallum syn Jábesův kraloval léta třicátého devátého Uziáše krále Judského, a kraloval jeden měsíc v Samarii.
 2Kn 15 14 Nebo přitáhl Manahem syn Gádi z Tersa, a přišed do Samarii, porazil Sallum syna Jábes v Samarii, a zabiv jej, kraloval na místě jeho.
 2Kn 15 15 O jiných pak činech Sallum i spiknutí jeho, kteréž učinil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
 2Kn 15 16 Tehdy pohubil Manahem město Tipsach, a všecky, kteříž byli v něm, i všecky končiny jeho od Tersa, proto že mu ho neotevřeli. I pomordoval je, a všecky těhotné jejich zroztínal.
 2Kn 15 17 Léta třicátého devátého Azariáše krále Judského kraloval Manahem syn Gádi nad Izraelem v Samarii za deset let.
 2Kn 15 18 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, neodvrátiv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, (kterýž přivedl Izraele k hřešení), po všecky dny své.
 2Kn 15 19 Když pak vytáhl Ful král Assyrský proti zemi té, dal Manahem Fulovi deset tisíc centnéřů stříbra, aby mu byl nápomocen k utvrzení království v rukou jeho.
 2Kn 15 20 I uložil Manahem daň na Izraele, na všecky bohaté, aby dávali králi Assyrskému jeden každý po padesáti lotech stříbra. Takž obrátiv se král Assyrský, nemeškal se více tu v zemi.
 2Kn 15 21 O jiných pak činech Manahemových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
 2Kn 15 22 I usnul Manahem s otci svými, a kraloval Pekachia syn jeho místo něho.
 2Kn 15 23 Léta padesátého Azariáše, krále Judského, kraloval Pekachia syn Manahemův nad Izraelem v Samarii dvě létě.
 2Kn 15 24 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, neuchýliv se od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele.
 2Kn 15 25 Tedy spuntoval se proti němu Pekach syn Romeliův, hejtman jeho, s Argobem i s Ariášem, a zabil jej v Samarii na paláci domu královského, maje s sebou padesáte mužů Galádských. A zabiv jej, kraloval místo něho.
 2Kn 15 26 Jiní pak skutkové Pekachia a všecko, což činil, zapsáno jest v knize o králích Izraelských.
 2Kn 15 27 Léta padesátého druhého Azariáše krále Judského kraloval Pekach syn Romeliův nad Izraelem v Samarii dvadcti let.
 2Kn 15 28 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, aniž odstoupil od hříchů Jeroboáma syna Nebatova, kterýž k hřešení přivedl Izraele.
 2Kn 15 29 Za dnů Pekacha krále Izraelského přitáhl Tiglatfalazar král Assyrský, a vzal Jon a Abel, dům Maacha a Janoe, Kedes a Azor, i Galád a Galilei, i všecku zemi Neftalím, a přenesl obyvatele jejich do Assyrie.
 2Kn 15 30 Tedy spuntoval se Ozee syn Ela, proti Pekachovi synu Romeliovu, a raniv ho, zabil jej, a kraloval na místě jeho léta dvadcatého Jotama syna Uziášova.
 2Kn 15 31 O jiných pak činech Pekachových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize

o králích Izraelských.

2Kn 15 32 Léta druhého Pekacha syna Romelia, krále Izraelského, kraloval Jotam syn Uziáše, krále Judského.

2Kn 15 33 V pětmecítma letech byl, když počal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Jerusa, dcera Sadochova.

2Kn 15 34 A činil to, což pravého jest před očima Hospodinovýmá. Všecko, jakž činil Uziáš otec jeho, tak činil.

2Kn 15 35 A však výsosti nebyly zkaženy, ještě lid obětoval a kadil na výsostech. On vystavěl bránu hořejší domu Hospodinova.

2Kn 15 36 O jiných pak činech Jotamových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 15 37 Za dnů těch počal Hospodin posílati na Judu Rezin krále Syrského a Pekacha syna Romeliova.

2Kn 15 38 I usnul Jotam s otci svými, a pochován jest s otci svými v městě Davida otce svého. I kraloval Achas syn jeho místo něho.

2Kn 16 1 Sedmáctého léta Pekacha syna Romeliova kraloval Achas syn Jotama, krále Judského.

2Kn 16 2 Ve dvadcíti letech byl Achas, když kralovati počal, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, ale nečinil toho, což pravého jest, před Hospodinem Bohem svým, jako David otec jeho.

2Kn 16 3 Nýbrž chodil po cestě králů Izraelských; nadto i syna svého dal provésti skrze oheň vedlé ohavností pohanských, kteréž byl Hospodin vyplnil před obličejem synů Izraelských.

2Kn 16 4 Obětoval také a kadil na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným.

2Kn 16 5 Tedy vytáhl Rezin král Syrský a Pekach syn Romeliášův, král Izraelský, proti Jeruzalému k boji, a oblehli Achasa. Ale nemohli ho dobytí.

2Kn 16 6 (Toho času Rezin král Syrský odtrhl zase město Elat k Syrii, a vyplnil Židy z Elot; Syrští pak přišedše do Elat, bydlili tam až do dnešního dne.)

2Kn 16 7 I poslal Achas posly k Tiglatfalazarovi králi Assyrskému, řka: Služebník tvůj a syn tvůj jsem, přitáhni a vysvoboď mne z ruky krále Syrského, a z ruky krále Izraelského, kteříž povstali proti mně.

2Kn 16 8 A pobrať Achasa stříbro a zlato, kteréž se nalézti mohlo v domě Hospodinově a v pokladích domu královského, poslal králi Assyrskému dar.

2Kn 16 9 Tedy povolil jemu král Assyrský, a přitáhl k Damašku a dobyl ho, a přenesl obyvatele jeho do Kir, Rezin pak zabil.

2Kn 16 10 I vypravil se král Achas vstříc Tiglatfalazarovi králi Assyrskému do Damašku. A uzřev král Achas oltář v Damašku, poslal k Uriášovi knězi podobenství toho oltáře, a formu jeho vedlé všelikeho díla jeho.

2Kn 16 11 I vzdělal Uriáš kněz oltář vedlé všeho toho, což byl poslal král Achas z Damašku. Tak učinil kněz Uriáš, prvé než se vrátil král Achas z Damašku.

2Kn 16 12 Když se pak navrátil král z Damašku, uzřev ten oltář přistoupil k němu a obětoval na něm.

2Kn 16 13 A tak zapálil zápal svůj i suchou obět svou, a obětoval obět mokrou svou, a pokropil krví oltáře z pokojných obětí svých.

2Kn 16 14 Oltář pak měděný, kterýž byl před Hospodinem, přenesl z přední strany domu, aby nestál mezi oltářem jeho a mezi domem Hospodinovým, a postavil jej po boku oltáře svého k půlnoci.

2Kn 16 15 I přikázal král Achas knězi Uriášovi, řka: Na větším oltáři obětuj zápaly jitřní, a obět suchou večerní, a obět zápalnou královskou s obětí suchou její, i obět zápalnou všeho lidu země, a oběti suché jejich, i oběti mokré jejich, a všelikou krví zápalu a všelikou krví oběti kropiti budeš na něj, oltář pak měděný bude mi k doptávání se Boha.

2Kn 16 16 Tedy učinil Uriáš kněz všecko, jakž mu přikázal Achas.

2Kn 16 17 Osekal také král Achas přepásání podstavků, a odjal od nich pánve, a moře složil s volů měděných, kteříž byli pod ním, a položil je na dlážení kamenné.

2Kn 16 18 Zastření také sobotní, kteréž byli udělali v domě, a vcházení královské z zevnitř odjal od domu Hospodinova, boje se krále Assyrského.

2Kn 16 19 Jiní pak skutkové krále Achasa, kteréž činil, zapsáni jsou v knize o králích Judských.

2Kn 16 20 I usnul Achas s otci svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově, a kraloval Ezechiáš syn jeho místo něho.

2Kn 17 1 Léta dvanáctého Achasa krále Judského kraloval Ozee syn Ela v Samaří nad Izraelem devět let.

2Kn 17 2 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, ač ne tak jako jiní králové Izraelští, kteříž byli před ním.

2Kn 17 3 Proti němuž přitáhl Salmanazar král Assyrský. I učiněn jest Ozee služebníkem jeho, a dával mu plat.

2Kn 17 4 Shledal pak král Assyrský při Ozee puntování; nebo poslal posly k Sua králi Egyptskému, a neposílal králi Assyrskému ročního platu. Protož oblehl ho král Assyrský, a svázaného dal do žaláře.

2Kn 17 5 I táhl král Assyrský po vší zemi; přitáhl také do Samaří, a ležel u ní tři léta.

2Kn 17 6 Léta pak devátého Ozee vzal král Assyrský Samaří, a přenesl Izraele do Assyrie, a osadil je v Chelach a v Chabor při řece Gozan, a v městech Médských.

2Kn 17 7 To se stalo, proto že hřešili synové Izraelští proti Hospodinu Bohu svému, kterýž je vyvedl z země Egyptské, aby nebyli pod mocí Faraona krále Egyptského, a ctili bohy cizí.

2Kn 17 8 Chodíce v ustanoveních pohanů, (kteréž byl vyvrhl Hospodin od tváři synů Izraelských), a králů Izraelských, kteráž nařídili.

2Kn 17 9 Přesto pokryté se měli synové Izraelští, činíce to, což není dobrého před Hospodinem Bohem svým, a vzdělali sobě výsosti ve všech městech svých, od věže strážných až do města hrazeného.

2Kn 17 10 A nastavěli sobě obrazů i hájů na všelikém pahrbku vysokém, a pod každým stromem zeleným,

2Kn 17 11 Zapalující tam vonné věci na všech výsostech, rovně jako pohané, kteréž vyhnal Hospodin od tváři jejich. A činili věci nejhorší, popouzejíce Hospodina.

2Kn 17 12 A sloužili bohům nečistým, o nichž byl Hospodin řekl jim, aby nečinili toho.

2Kn 17 13 I osvědčoval Hospodin proti Izraelovi a proti Judovi skrze všechny proroky i všechny vidoucí, řka: Odvrátte se od cest svých zlých, a ostříhejte přikázání mých a ustanovení mých vedlé všeho zákona, kterýž jsem vydal otcům vašim, a kterýž jsem poslal k vám skrze služebníky své proroky.

2Kn 17 14 Však neposlechli, ale zatvrdili šíji svou, jako i otcové jejich šíje své, kteříž nevěřili v Hospodina Boha svého.

2Kn 17 15 A opovrhli ustanovení jeho i smlouvu jeho, kterouž učinil s otcí jejich, i osvědčování jeho, kterýmiž se jim osvědčoval, a odešli po marnosti, a marní učinění jsou, následující pohanů, kteříž byli vůkol nich, o nichž jim byl přikázal Hospodin, aby nečinili jako oni.

2Kn 17 16 A opustivše všechna přikázání Hospodina Boha svého, udělali sobě slitinu, dvě telat a háj, a klaněli se všemu vojsku nebeskému; sloužili také Bálovi.

2Kn 17 17 A vodili syny své a dcery své skrze oheň, a obírali se s hádáním a kouzly, a tak vydali se v činění toho, což jest zlé před očima Hospodinovým, popouzejíce ho.

2Kn 17 18 Protož rozhněval se Hospodin náramně na Izraele, a zahnal je od tváři své, nezanechav z nich nic, kromě samého pokolení Judova.

2Kn 17 19 Ano i Juda neostříhal přikázání Hospodina Boha svého, ale chodili v ustanoveních Izraelských, kteráž byli nařídili.

2Kn 17 20 A protož opovrhl Hospodin všechno símě Izraelské a ssuzoval je, a vydal je v ruku loupežníků, až je i zavrhl od tváři své.

2Kn 17 21 Nebo odtrhl Izraele od domu Davidova, a krále ustanovili Jeroboáma syna Nebatova, Jeroboám pak odvrátil Izraele od následování Hospodina, a přivedl je k hřešení hříchem velikým.

2Kn 17 22 A chodili synové Izraelští ve všech hříších Jeroboámových, kteréž on činil, a neodstoupili od nich,

2Kn 17 23 Až zavrhl Hospodin Izraele od tváři své, jakož byl mluvil skrze všechny služebníky své proroky. I vyhnán jest Izrael z země své do Assyrie až do tohoto dne.

2Kn 17 24 Potom král Assyrský přivedl lidi z Babylona, a z Kut a z Ava, a z Emat a z Sefarvaim, a osadil je v městech Samařských místo synů Izraelských, kteříž opanovavše Samaří, bydlili v městech jejich.

2Kn 17 25 I stalo se, když tam bydliti počali, a nesloužili Hospodinu, že poslal na ně Hospodin lvy, kteříž je dávali.

2Kn 17 26 Protož mluvili králi Assyřskému, řkouce: Národové ti, kteréž jsi přenesl a osadil v městech Samařských, neznají obyčeje Boha země té; protož poslal na ně lvy, kteříž je hubí, proto že neznají obyčeje Boha země té.

2Kn 17 27 I přikázal král Assyrský, řka: Dověďte tam jednoho z těch kněží, kteréž jste odtud přivedli, a odejdouce, necht tam bydlí, a učí je obyčeji Boha země té.

2Kn 17 28 Přišel tedy jeden z kněží, kteréž byli přivedli z Samaří, a bydlil v Bethel, a učil je, jak by měli sloužiti Hospodinu.

2Kn 17 29 A však nadělali sobě jeden každý národ bohů svých, kteréž stavěli v domě výsostí, jichž byli nadělali Samařští, jeden každý národ v městech svých, v nichž bydlili.

2Kn 17 30 Muži zajisté Babylonští udělali Sukkot Benot, muži pak Kutští udělali Nergale, a muži Ematští udělali Asima.

2Kn 17 31 Hevejští tolikéž udělali Nibchaz a Tartak, a Sefarvaimští pálili syny své ohněm Adramelechovi a Anamelechovi, bohům Sefarvaimským.

2Kn 17 32 A tak sloužili Hospodinu, nadělavše sobě z počtu svého kněží výsostí, kteříž přísluhovali jim v domích výsostí.

2Kn 17 33 Hospodina ctili, však předce bohům svým sloužili vedlé obyčeje těch národů, odkudž převedeni byli.

2Kn 17 34 A do dnes činí vedlé obyčejů starých; nebojí se Hospodina, a nečiní vedlé ustanovení a úsudků jeho, ani vedlé zákona a přikázání, kteráž vydal Hospodin synům Jakobovým, jehož nazval Izraelem.

2Kn 17 35 Učinil také byl Hospodin s nimi smlouvu, a přikázal jim, řka: Nebudete ctíti bohů cizích, ani se jim klaněti, ani jim sloužiti, ani jim obětovati.

2Kn 17 36 Ale Hospodina, kterýž vás vyvedl z země Egyptské v síle veliké a v

rameni vztaženém, toho ctítí budete, a jemu se klaněti, a jemu obětovati.
 2Kn 17 37 Také ustanovení a úsudků, i zákona a přikázání, kteráž napsal vám,
 ostříhati budete, plníce je po všecky dny, a nebudete ctítí bohů cizích.
 2Kn 17 38 Nadto na smlouvu, kterouž jsem učinil s vámi, nezapomínejte, aniž
 ctěte bohů cizích.
 2Kn 17 39 Ale Hospodina Boha vašeho se bojte; onť vás vysvobodí z ruky všech
 nepřátel vašich.
 2Kn 17 40 A však neposlechli, ale vedlé obyčeje svého starého činili.
 2Kn 17 41 A tak ti národové ctili Hospodina, a však proto rytinám svým sloužili.
 Takž i synové jejich a synové synů jejich vedlé toho, což činili otcové jejich, také činí až
 do dnešního dne.
 2Kn 18 1 Stalo se pak léta třetího Ozee syna Ela, krále Izraelského, kraloval
 Ezechiáš syn Achasa, krále Judského.
 2Kn 18 2 V pětmecitma letech byl, když počal kralovati, a dvadeti devět let
 kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Abi, dcera Zachariášova.
 2Kn 18 3 Ten činil, což jest dobrého před očima Hospodinovýmá, všecko tak, jakž
 činil David otec jeho.
 2Kn 18 4 On zkazil výsosti a stroskotal obrazy, a háje posekal, a ztloukl hada
 měděného, jehož byl udělal Mojžíš; nebo až do těch dnů synové Izraelští kadivali jemu, a
 nazval jej Nechustam.
 2Kn 18 5 V Hospodinu Bohu Izraelském doufal, a nebylo po něm jemu rovného mezi
 všemi králi Judskými, i z těch, kteříž byli před ním.
 2Kn 18 6 Nebo se přidržel Hospodina, aniž se uchýlil od něho, a ostříhal
 přikázání jeho, kteráž byl přikázal Hospodin Mojžíšovi.
 2Kn 18 7 A byl Hospodin s ním; k čemuž se koli obrátil, šťastně se mu vedlo.
 Zprotivil se pak králi Assyřskému, a nesloužil jemu.
 2Kn 18 8 On porazil Filistinské až do Gázy a končin jeho, od věže strážných až
 do města hrazeného.
 2Kn 18 9 Stalo se pak léta čtvrtého krále Ezechiáše, (jenž byl sedmý rok Ozee
 syna Ela, krále Izraelského), vytáhl Salmanazar král Assyřský proti Samarii a oblehl ji.
 2Kn 18 10 I vzali ji při konci léta třetího; léta šestého Ezechiášova, (jenž byl
 rok devátý Ozee krále Izraelského), vzata jest Samarie.
 2Kn 18 11 I zavedl král Assyřský Izraele do Assyrie, a osadil jej v Chelach a v
 Chabor při potoku Gozan, a v městech Médských,
 2Kn 18 12 Proto že neposlouchali hlasu Hospodina Boha svého, ale přestupovali
 smlouvu jeho, i všecko to, což přikázal Mojžíš služebník Hospodinův, tak že ani poslechnouti
 ani činiti nechtěli.
 2Kn 18 13 Potom čtrnáctého léta krále Ezechiáše přitáhl Senacherib král Assyřský
 proti všechněm městům Judským hrazeným, a zdobýval jich.
 2Kn 18 14 Tedy poslal Ezechiáš král Judský k králi Assyřskému do Lachis, řka:
 Zhřešiltě jsem, odtáhni ode mne; cožkoli na mne vzložíš, ponesu. I uložil král Assyřský
 Ezechiášovi králi Judskému tři sta centněřů stříbra a třidceti centněřů zlata.
 2Kn 18 15 I dal Ezechiáš všecky peníze, kteréž jsou nalezeny v domě Hospodinově
 a v pokladích domu královského.
 2Kn 18 16 Toho času obloupal Ezechiáš dvěře chrámu Hospodinova, i sloupy, kteréž
 byl obložil Ezechiáš král Judský, a dal je králi Assyřskému.
 2Kn 18 17 A však poslal král Assyřský Tartana a Rabsara a Rabsace z Lachis k
 králi Ezechiášovi s vojskem velikým k Jeruzalému. Kteríž vytáhše, přijeli k Jeruzalému, a
 přitáhše, přitrhli a položili se u struhy rybníka hořejšího, kteráž jest podlé cesty dlážené
 při poli valchářovu.
 2Kn 18 18 A když volali na krále, vyšel k nim Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl
 správce domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř.
 2Kn 18 19 I mluvil k nim Rabsace: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král
 veliký, král Assyřský: Jakéž jest to doufání, na kterémž se zakládáš?
 2Kn 18 20 Mluvíš, (ale slova rtů svých), že jest rady i síly k válce dosti. V
 kohož tedy nyní doufáš, že mi se protívíš?
 2Kn 18 21 Aj, nyní zpolehl jsi na hůl třtinovou, a to ještě nalomenou, na Egypt,
 na niž zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho a probodne ji. Takovýť jest Farao král
 Egyptský všechněm, kteříž doufají v něho.
 2Kn 18 22 Pakli mi díte: V Hospodina Boha svého doufáme: zdaliž on není ten,
 jehož Ezechiáš pobořil výsosti i oltáře, a přikázal Judovi i Jeruzalému, řka: Před tímto
 oltářem klaněti se budete v Jeruzalémě.
 2Kn 18 23 Nyní tedy, založ se medle se pánem mým, králem Assyřským, a dámtě dva
 tisíce koní, budeš-li moci míti, kdo by na nich jeli?
 2Kn 18 24 I jakž bys tedy odolati mohl jednomu knížeti z nejmenších služebníků
 pána mého, ačkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce?
 2Kn 18 25 Přesto, zdali bez Hospodina přitáhl jsem proti místu tomuto, abych je
 zkazil? Hospodin řekl mi: Táhní proti zemi té a zkaz ji.
 2Kn 18 26 I řekl Eliakim syn Helkiášův a Sobna a Joach Rabsacovi: Mluv medle k
 služebníkům svým Syřsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest
 na zdech.
 2Kn 18 27 I odpověděl jim Rabsace: Zdaliž ku pánu tvému a k tobě poslal mne pán

můj, abych mluvil slova tato? Však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a moč svůj spolu s vámi pili.

2Kn 18 28 A tak stojí Rabsace, volal hlasem velikým, Židovsky mluvě a řka: Slyšte slovo krále velikého, krále Assyrského.

2Kn 18 29 Toto praví král: Nechtě vás nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci vás vysvoboditi z ruky mé.

2Kn 18 30 A nechtě vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté vysvobodí nás Hospodin, a nebudeť dáno město toto v ruku krále Assyrského.

2Kn 18 31 Neposlouchejtež Ezechiáše, nebo takto praví král Assyrský: Učiňte se mnou smlouvu, a vyjděte ke mně, a jezte jeden každý z vinice své a z fíku svého, a píte jeden každý vodu z čisterny své.

2Kn 18 32 Dokudž nepřijdu a nepřenesu vás do země podobné zemi vaší, do země úrodné, země chleba a vinic, země olivovní, oleje a medu, a budete živi a nezemřete. Neposlouchejtež Ezechiáše, neboť vás svodí, řka: Hospodin vysvobodí nás.

2Kn 18 33 Zdaliž mohli vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského?

2Kn 18 34 Kdež jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim, Ana a Ava? Zdaliž jsou vysvobodili Samaří z ruky mé?

2Kn 18 35 Kterí jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z ruky mé? Aby pak Hospodin vysvoboditi mohl Jeruzalém z ruky mé?

2Kn 18 36 Lid pak mlčel, a neodpověděl mu žádného slova; nebo takové bylo rozkázání královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu.

2Kn 18 37 Přišli tedy Eliakim syn Helkie, kterýž byl správcím domu, a Sobna písař, a Joach syn Azafův kancléř k Ezechiášovi, majíce roucho roztržené, a oznámili jemu slova Rabsacova.

2Kn 19 1 To když uslyšel král Ezechiáš, roztrhl roucho své, a oděv se žíní, všel do domu Hospodínova.

2Kn 19 2 I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, i starší z kněží, oblečené v žíně, k Izaiášovi proroku, synu Amosovu.

2Kn 19 3 Kteríž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržek i rouhání jest den tento; přiblížiti se plod k vyjití, ale není síly při rodiče.

2Kn 19 4 Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj všechna slova Rabsacova, jehož poslal král Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, aby pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž by slyšel. Protož pozdvihni modlitby své za tento ostatek, kterýž se nalézá.

2Kn 19 5 A tak přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi.

2Kn 19 6 Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin: Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mi rouhali služebníci krále Assyrského.

2Kn 19 7 Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a učiním to, že padne od meče v zemi své.

2Kn 19 8 Rabsace pak navrátil se, nalezl krále Assyrského, an dobývá Lebna; nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis),

2Kn 19 9 Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřenínském, ano pravili: Aj, teď táhne, aby bojoval s tebou. I navrátil se, a však poslal jiné posly k Ezechiášovi s těmito slovy:

2Kn 19 10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Nechtě tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkáje: Nebudeť dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského.

2Kn 19 11 Aj, slyšels, co jsou činili králové Assyřští všechněm zemím, pohubivše je, a ty bys měl býti vysvobozen?

2Kn 19 12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili otcové moji, totiž Gozana, Charana, Resefa a syny Eden, kteříž byli v Telasar?

2Kn 19 13 Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava?

2Kn 19 14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečetl jej, a vstoupiv do domu Hospodínova, rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem.

2Kn 19 15 A modlil se Ezechiáš před Hospodinem, řka: Hospodine Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi.

2Kn 19 16 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohleď; slyš slova Senacheribova, kterýž poslal k činění útržek Bohu živému.

2Kn 19 17 Takť jest, Hospodine, žeť jsou zkazili králové Assyřští národy ty i země jejich.

2Kn 19 18 A uvrhli bohy jejich do ohně. Nebo nebyli bohové, ale dílo rukou lidských, dřevo a kámen, protož zahladili je.

2Kn 19 19 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboď nás, prosím, z ruky jeho, ať by poznala všechna království země, že jsi ty sám, Hospodine, Bohem.

2Kn 19 20 Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského, vyslyšel jsem tě.

2Kn 19 21 Tototť jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě, králi, panna dcera Sionská, potřásá za tebou hlavou dcera Jeruzalémská.

2Kn 19 22 Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal? Proti komu jsi povýšil hlasu a pozdvihl vzhůru oči svých? Však proti svatému Izraelskému.

2Kn 19 23 Skrže posly své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých vytáhl jsem na hory vysoké, na straně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu do nejdalších příbytků jeho, do lesů a výborných rolí jeho.

2Kn 19 24 Já jsem vykopal a pil jsem vody cizí, a vysušil jsem nohama svýma všechny potoky podmaněných.

2Kn 19 25 Zdalíž jsi neslyšel, že již dávno jsem jej učinil, a ode dnů starých jej sformoval? Což tedy nyní přivedl bych jej k zkažení a v hromady rumu, jako jiná města hrazená?

2Kn 19 26 Jejichž obyvatelé mdlí byli, předěšení a zahanbení, byvše jako bylina polní a zelina vzcházející, jako tráva na střechách, a jako osení rží zkažené, prvé než by dorostlo obilí.

2Kn 19 27 Sedání pak tvé, vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti mně.

2Kn 19 28 Poněvadž jsi se rozzlobil proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chrápe tvé, a udidla svá do úst tvých, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel.

2Kn 19 29 Toto pak měj, Ezechiáš, za znamení: Že jíte roku prvního to, což se samo rodí, též druhého roku, což samo vzchází, třetího teprv roku sejte a žnete, a štěpujte vinnice, a jezte ovoce z nich.

2Kn 19 30 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek nahoru.

2Kn 19 31 Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a ti, kteříž jsou zachováni, z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to.

2Kn 19 32 A protož toto praví Hospodin o králi Assyřském: Nevejdeť do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž se ho zmocní pavězníci, aniž udělají u něho náspu.

2Kn 19 33 Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin.

2Kn 19 34 Nebo chrániti budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého.

2Kn 19 35 Tedy stalo se té noci, že vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojště Assyřském sto osmdesátě pět tisíců. I vstali ráno, a aj, všickni mrtví.

2Kn 19 36 Pročež odjel a utekl Senacherib král Assyřský, a navrátiv se, bydlil v Ninive.

2Kn 19 37 I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a sami utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

2Kn 20 1 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ.

2Kn 20 2 I obrátil tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu, řka:

2Kn 20 3 Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímém, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým.

2Kn 20 4 Ještě pak Izaiáš nebyl vyšel do půl síně, když se k němu stalo slovo Hospodino, řkoucí:

2Kn 20 5 Navrať se a rci Ezechiášovi vůdci lidu mého: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Slyšelt jsem modlitbu tvou, a viděl jsem slzy tvé; aj, já uzdravím tě, třetího dne vstoupíš do domu Hospodinova.

2Kn 20 6 A přidám ke dnům tvým patnácte let, a z ruky krále Assyřského vysvobodím tě, i město toto, a chrániti budu města tohoto, pro sebe a pro Davida služebníka svého.

2Kn 20 7 I řekl Izaiáš: Vezměte hrudu suchých fíků. Kterouž vzavše, přiložili na vřed, i uzdraven jest.

2Kn 20 8 Řekl pak Ezechiáš Izaiášovi: Jaké bude znamení toho, že mne uzdraví Hospodin, a že půjdu třetího dne do domu Hospodinova?

2Kn 20 9 Odpověděl Izaiáš: Toto bude tobě znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil: Chceš-li, aby postoupil dále stín o deset stupňů, aneb navrátí se zpátkem o deset stupňů?

2Kn 20 10 Odpověděl Ezechiáš: Snázeť může stín postoupiti dolů o deset stupňů. Nechci, ale nechť zase postoupí stín zpátkem o deset stupňů.

2Kn 20 11 Volal tedy Izaiáš prorok k Hospodinu, a navrátí stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných Ahasových, zpátkem o deset stupňů.

2Kn 20 12 Toho času poslal Berodach Baladan syn Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi; nebo slyšel, že nemocen byl Ezechiáš.

2Kn 20 13 I vyslyšel je Ezechiáš a ukázal jim všechny schrany klénotů svých, stříbra a zlata i vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve všem panství svém.

2Kn 20 14 Protož přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? Odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli, z Babylona.

2Kn 20 15 I řekl: Co viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal.

2Kn 20 16 Ale Izaiáš řekl Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodino.

2Kn 20 17 Aj, dnové přijdou, v nichž odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji až do tohoto dne; nezůstaněť ničeho, praví Hospodin.

2Kn 20 18 Syny také tvé, kteříž pojdou z tebe, kteréž ty zplodíš, poberou a budou komorníci při dvoru krále Babylonského.

2Kn 20 19 Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobrét jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. Řekl ještě: Ovšem, žeť jest dobré, jestliže pokoj a pravda bude za dnů mých.

2Kn 20 20 O jiných pak činech Ezechiášových, i vší síle jeho, a kterak udělal rybník, a vodu po trubách uvedl do města, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 20 21 I usnul Ezechiáš s otci svými, a kraloval Manasses syn jeho místo něho.

2Kn 21 1 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati, a kraloval padesáte a pět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chefziba.

2Kn 21 2 I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, vedlé ohavnosti těch národů, kteréž Hospodin vyplénil před syny Izraelskými.

2Kn 21 3 Nebo převrátiv se, vzdělal zase výsosti, kteréž byl zkazil Ezechiáš otec jeho, a vystavěl oltáře Bálovi, a vysadil háj, tak jako byl učinil Achab král Izraelský. A klaněje se všemu vojsku nebeskému, ctil je.

2Kn 21 4 Vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl řekl Hospodin: V Jeruzalémě položím jméno své.

2Kn 21 5 Nadto nadělal oltářů všemu vojsku nebeskému, v obou síních domu Hospodínova.

2Kn 21 6 Syna také svého provedl skrze oheň, a šetřil časů, s hadačstvím zacházel, zaklínače a čarodějníky zřídil, a velmi mnoho zlého činil před očima Hospodinovýmá, popouzej e ho.

2Kn 21 7 Postavil také rytinu háje, kterouž byl udělal v domě, o kterémž byl řekl Hospodin k Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, položím jméno své na věky,

2Kn 21 8 Aniž více dopustím, aby se pohnula noha Izraele z země, kterouž jsem dal otcům jejich, jen toliko budou-li skutečně ostříhati všeho, což jsem jim přikázal, a všeho zákona, kterýž jim vydal Mojžíš služebník můj.

2Kn 21 9 Ale neuposlechli; nebo je svedl Manasses, tak že činili horší věci, nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin od tváři synů Izraelských,

2Kn 21 10 Ačkoli mluvíval Hospodin skrze služebníky své proroky, řka:

2Kn 21 11 Proto že činil Manasses král Judský ohavnosti tyto, a páchal horší věci nad všecko, což činili Amorejští, kteříž byli před ním, a že přivedl i Judu k hřešení skrze ukydané bohy své,

2Kn 21 12 Protož řekl Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já uvedu zlé věci na Jeruzalém a na Judu, aby každému slyšícímu o tom znělo v obou uších jeho.

2Kn 21 13 Nebo vztáhnou na Jeruzalém šňůru Samařskou, a závaží domu Achabova, a vytrou Jeruzalém, jako vytírá někdo misku, a vytra, poklopí ji.

2Kn 21 14 A opustím ostatky dědictví svého, a vydám je v ruku nepřátel jejich, i budou v loupež a v rozchvátání všechněm nepřátelům svým,

2Kn 21 15 Proto že činili to, což jest zlého před očima mýma, a popouzeli mne od toho dne, jakž vyšli otcové jejich z Egypta, až do dnešního dne.

2Kn 21 16 Ano i krve nevinné vylil Manasses velmi mnoho, tak že naplnil Jeruzalém od jednoho konce k druhému, kromě hřichu svého, kterýmž přivedl k hřešení Judu, aby činili, což zlého jest před očima Hospodinovýmá.

2Kn 21 17 O jiných pak činech Manassesových, a cožkoli činil, i hřích jeho, kterýmž zhřešil, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 21 18 I usnul Manasses s otci svými, a pohřben jest v zahradě domu svého, v zahradě Uzy, a kraloval Amon syn jeho místo něho.

2Kn 21 19 Ve dvaměceti letech byl Amon, když počal kralovati, a kraloval dvě léta v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Mesullemet, dcera Charus z Jateba.

2Kn 21 20 I ten činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, jako činil Manasses otec jeho.

2Kn 21 21 A chodil po vší cestě, po níž chodil otec jeho. Sloužil také ukydaným bohům, jimž sloužíval otec jeho, a klaněl se jim,

2Kn 21 22 Opustiv Hospodina Boha otců svých, aniž chodil po cestě Hospodinově.

2Kn 21 23 Spuntovali se pak služebníci Amonovi proti němu, a zamordovali jej v domě jeho.

2Kn 21 24 Tedy pobil lid země všechny ty, kteříž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáše syna jeho místo něho.

2Kn 21 25 O jiných pak činech Amonových, kteréž činil, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 21 26 I pochoval ho lid v hrobě jeho v zahradě Uzy, a kraloval Joziáš syn jeho místo něho.

2Kn 22 1 V osmi letech byl Joziáš, když počal kralovati, a kraloval jedno a třicet let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Jedida, dcera Adaiášova z Baskat.

2Kn 22 2 Ten činil to, což pravého jest před očima Hospodinovýmá, chodě po vší cestě Davida otce svého, a neuchyluje se na pravo ani na levo.

2Kn 22 3 Stalo se pak osmnáctého léta krále Joziáše, že poslal král Safana syna Azaliášova, syna Mesullamova, písaře, do domu Hospodínova, řka:

2Kn 22 4 Jdi k Helkiášovi knězi nejvyššímu, ať sečtou peníze, kteréž jsou vneseny do domu Hospodínova, kteréž sebrali strážní prahu od lidu.

2Kn 22 5 A at' je dadí v ruce řemeslníků představených nad dílem domu Hospodina, aby je obraceli na dělníky, kteříž dělají dílo v domě Hospodinově, k opravení zbořenin domu,

2Kn 22 6 Totiž na tesaře a stavitele a zedníky, též aby jednali dříví a tesané kamení k opravování domu.

2Kn 22 7 A však at' počtu nečiní z peněz, kteréž se dávají v ruce jejich; nebo věrně dělají budou.

2Kn 22 8 I řekl Helkiáš kněz nejvyšší Safanovi písaři: Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš knihu tu Safanovi, kterýž četl v ní.

2Kn 22 9 Přišel pak Safan písař k králi, a oznamuje králi tu věc, řekl: Sebrali služebníci tvoji peníze, kteréž se našly v domě Páně, a dali je v ruce řemeslníků představených nad dílem domu Hospodina.

2Kn 22 10 Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl ji Safan před králem.

2Kn 22 11 A když slyšel král slova knihy zákona, roztrhl roucho své.

2Kn 22 12 A rozkázal král Helkiášovi knězi, a Achikamovi synu Safanovu, a Achborovi synu Mi chaia, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníku královskému, řka:

2Kn 22 13 Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne i o lid, a o všeho Judu z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův, kterýž rozpálen jest proti nám, proto že otcové naši neposlouchali slov knihy této, aby činili všechno tak, jakž jest nám zapsáno.

2Kn 22 14 Tedy šli Helkiáš kněz a Achikam, a Achbor, a Safan a Asaia k Chuldě prorokyni, manželce Salluma, syna Tekue, syna Charchas, strážného nad rouchem; nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně. A mluvili s ní.

2Kn 22 15 Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Povězte muži, kterýž vás poslal ke mně:

2Kn 22 16 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na místo toto a na obyvatele jeho, všechna slova knihy té, kterouž četl král Judský,

2Kn 22 17 Proto že mne opustili a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všelikým dílem rukou svých. Z té příčiny rozpálila se prchlivost má na místo toto, aniž bude uhašena.

2Kn 22 18 Králi pak Judskému, kterýž vás poslal, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi slyšel:

2Kn 22 19 Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a ponížils se před tvář Hospodinovou, když jsi slyšel, které věci jsem mluvil proti místu tomuto, a proti obyvatelům jeho, že má přijít v zpuštění a v zlořečení, a roztrhl jsi roucho své, a plakals přede mnou, i já také uslyšel jsem tě, praví Hospodin.

2Kn 22 20 Protož, aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho z toho zlého, kteréž přivedu na místo toto. I oznámili králi tu řeč.

2Kn 23 1 Tedy poslav král, aby se shromáždili k němu všickni starší Judští a Jeruzalémští,

2Kn 23 2 Vstoupil král do domu Hospodina a všickni muži Judští, i všickni obyvatele Jeruzalémští s ním, i kněží a proroci, a všecken lid od malého až do velikého, i četl, aby všickni slyšeli všechna slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově.

2Kn 23 3 Potom stoje král na místě vyšším, učinil smlouvu před Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostriháti přikázání jeho, i svědectví jeho ustanovení jeho, vším srdcem svým a vši duší svou, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou zapsána v knize té. K kteréžto smlouvě i všecken lid přistoupil.

2Kn 23 4 A přikázal král Helkiášovi knězi nejvyššímu a kněžím nižším i strážným prahu, aby vymetali z chrámu Hospodina všechny nádoby, kteréž udělány byly Bálovi a háji, i všemu vojsku nebeskému. Kterýž popáliv je vně za Jeruzalémem na poli Cedron, vnesl prach jejich do Bethel.

2Kn 23 5 Složil také kněží, kteréž byli ustanovili králové Judští, aby kadívali na výsostech v městech Judských a vůkol Jeruzaléma; takž podobně i ty, kteříž kadívali Bálovi, slunci, měsíci a planetám, i všemu vojsku nebeskému.

2Kn 23 6 Vyvezl také háj z domu Hospodina ven z Jeruzaléma ku potoku Cedron, a spálil jej u potoka Cedron a setřel na prach; ten pak prach vysypal na hroby synů toho lidu.

2Kn 23 7 Domky také sodomářů hanebných zkazil, kteříž byli při domě Hospodinově, v nichž ženy tkaly kortýny k háji.

2Kn 23 8 A kázal přivésti všechny kněží z měst Judských, a poškrvnil výsostí, na nichž kadívali kněží, od Gabaa až do Bersabě. Zkazil také výsostí u bran, kteréž byly u vrat brány Jozue, knížete města, a byly po levé straně vcházejícímu do brány městské.

2Kn 23 9 A však nepřistupovali ti kněží výsostí k oltáři Hospodinovu v Jeruzalémě, ale jídali chleby přesné mezi bratřími svými.

2Kn 23 10 Poškrvnil také i Tofet, jenž jest v údolí syna Hin nom, aby více žádný nevodil syna svého aneb dcery své skrze oheň Molochovi.

2Kn 23 11 Zahladil také ty koně, kteréž byli postavili králové Judští slunci, kdež se vchází do domu Hospodina, k domu Netanmelecha komorníka, kterýž byl v Parvarim; a vozy slunce spálil ohněm.

2Kn 23 12 Ano i oltáře, kteříž byli na vrchním paláci Achasovu, jichž byli nadělali králové Judští, a oltáře, jichž nadělal Manasses v obou síních domu Hospodina, pobořil král, a pospíšiv s nimi odtud, dal vysypati prach jejich do potoka Cedron.

2Kn 23 13 Výsosti také, kteréž byly před Jeruzalémem, a kteréž byly po pravé straně hory Olivetské, jichž byl nadělal Šalomoun král Izraelský Astarotovi, ohavnosti Sidonských, a Chámosovi, ohavnosti Moábských, a Melchomovi, ohavnosti synů Ammon, poškrvnil král,

2Kn 23 14 A potřískať obrazy, háje posekal, a místa jejich naplnil kostmi lidskými.

2Kn 23 15 Nadto i oltář, jenž byl v Bethel, a výsost, kterouž udělal Jeroboám syn Nebatův, kterýž přivedl k hřešení Izraele, i ten oltář i výsost zkazil, a spáliv výsost, setřel ji na prach; spálil i háj.

2Kn 23 16 A obrátiv se Joziáš, uzřel hroby, kteříž tu na hoře byli, a poslav, pobral kosti z těch hrobů a spálil je na tom oltáři. A tak poškrvnil ho vedlé řeči Hospodinovy, kterouž mluvil muž Boží ten, kterýž to předpověděl.

2Kn 23 17 I řekl: Jaký jest onenno nápis, kterýž vidím? Odpověděli jemu muži města: Hrob muže Božího jest, kterýž přišel z Judstva, předpověděl tyto věci, kteréž jsi učinil při oltáři v Bethel.

2Kn 23 18 Tedy řekl: Nechtež ho, aniž kdo hýbej kostmi jeho. I vysvobodili kosti jeho s kostmi proroka toho, kterýž byl přišel z Samaří.

2Kn 23 19 Též všechny domy výsostí, kteříž byli v městech Samařských, jichž byli nadělali králové Izraelští, aby popouzelí Hospodina, zkazil Joziáš, a učinil jim rovně tak, jakž byl učinil v Bethel.

2Kn 23 20 Zbil také všechny kněží výsostí, kteříž tu byli, na oltářích, a pálil kosti lidské na nich. Potom navrátil se do Jeruzaléma.

2Kn 23 21 Prikázal pak král všemu lidu, řka: Slavte velikunoc Hospodinu Bohu svému, jakož psáno jest v knize smlouvy této.

2Kn 23 22 Nebo nebyla slavena taková velikanoc od času soudců, kteříž soudili Izraele, a po všechny dny králů Izraelských a králů Judských.

2Kn 23 23 Osmnáctého léta krále Joziáše slavena jest ta velikanoc Hospodinu v Jeruzalémě.

2Kn 23 24 Ano i věšťce a hadače, obrazy i ukydané bohy, a všechny ty ohavnosti, což jich bylo viděti v zemi Judské a v Jeruzalémě, vyplnil Joziáš, aby naplnil slova zákona zapsaná v knize, kterouž našel Helkiáš kněz v domě Hospodinově.

2Kn 23 25 A nebylo jemu podobného krále před ním, kterýž by obrátil se k Hospodinu celým srdcem svým, a celou duší svou, i všemi mocmi svými vedlé všeho zákona Mojžíšova, ani po něm nepovstal podobný jemu.

2Kn 23 26 A však neodvrátil se Hospodin od prchlivosti hněvu svého velikého, kterouž vzbuzen byl hněv jeho proti Judovi, pro všecka popouzení, kterýmiž popouzel ho Manasses.

2Kn 23 27 Protož řekl Hospodin: Také i Judu zavrhu od tváři své, jako jsem zavrhl Izraele, a opovrhu to město, kteréž jsem vyvolil, Jeruzalém, i ten dům, o němž jsem byl řekl: Jméno mé tam bude.

2Kn 23 28 O jiných pak činech Joziášových, a cožkoli činil, zapsáno jest v knize o králích Judských.

2Kn 23 29 Za dnů jeho přitáhl Farao Nécho král Egyptský proti králi Assyrskému k řece Eufraten. I vytáhl král Joziáš proti němu, a on zabil jej v Mageddo, když ho uzřel.

2Kn 23 30 Tedy služebníci jeho vloživše jej mrtvého na vůz, přivezli ho z Mageddo do Jeruzaléma, a pochovali jej v hrobě jeho. I vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a pomazali ho, i ustanovili králem na místě otce jeho.

2Kn 23 31 Ve třímecítma letech byl Joachaz, když počal kralovati, a kraloval tři měsíce v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.

2Kn 23 32 A činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž činili otcové jeho.

2Kn 23 33 I svázal ho Farao Nécho v Ribla, v zemi Emat, když kraloval v Jeruzalémě, a uložil daň na tu zemi, sto centněřů stříbra a centněř zlata.

2Kn 23 34 A ustanovil Farao Nécho za krále Eliakima syna Joziášova, na místo Joziáše otce jeho, a proměnil jméno jeho, aby sloul Joakim. Ale Joachaza vzal, kterýž, když se dostal do Egypta, umřel tam.

2Kn 23 35 To pak zlato i stříbro dával Joakim Faraonovi; pročez šacoval obyvatele země, aby mohl dáti stříbro k rozkázání Faraonovu. Od jednoho každého vedlé toho, jakž byl šacován, bral stříbro i zlato od lidu země, aby dal Faraonovi Néchovi.

2Kn 23 36 V pětmecítma letech byl Joakim, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Žebuda, dcera Pedaiova z Ruma.

2Kn 23 37 I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, podlé všeho, což činili otcové jeho.

2Kn 24 1 Za dnů jeho přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský, i učiněn jest Joakim služebníkem jeho za tři léta. Potom odvrátiv se, zprotivil se jemu.

2Kn 24 2 Protož poslal Hospodin na něj lotříky Kaldejské a lotříky Syrské, i lotříky Moábské a lotříky synů Ammon, poslal je, pravím, na Judu, aby ho zkazili vedlé řeči Hospodinovy, kterouž byl mluvil skrze služebníky své proroky.

2Kn 24 3 A jistě podlé řeči Hospodinovy to se dalo proti Judovi, aby jej zavrhl od tváři své pro hříchy Manassesovy, vedlé toho všeho, což byl činil,

2Kn 24 4 Ano i pro krev nevinnou, kterouž vylil, naplni v Jeruzalém krví nevinnou, čehož nechtěl Hospodin prominouti.

2Kn	24	5	O jiných pak věcech Joakimových, a cožkoli činil, psáno jest v knize o králích Judských.
2Kn	24	6	A tak usnul Joakim s otci svými, a kraloval Joachin syn jeho místo něho.
2Kn	24	7	Král pak Egyptský nikdy více nevytáhl z země své; nebo král Babylonský pobral od řeky Egyptské až k řece Eufraten všecko, cožkoli měl král Egyptský.
2Kn	24	8	V osmnácti letech byl Joachin, když počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Nechusta, dcera Elnatanova z Jeruzaléma.
2Kn	24	9	I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž byl činil otec jeho.
2Kn	24	10	Toho času vytáhli služebníci Nabuchodonozora krále Babylonského proti Jeruzalému, a obleženo jest město.
2Kn	24	11	Ano i Nabuchodonozor král Babylonský přitáhl proti městu, když služebníci jeho leželi vůkol něho.
2Kn	24	12	Tedy vyšel Joachin král Judský k králi Babylonskému, i s matkou svou i s služebníky, knížaty i komorníky svými, kteréhož vzal král Babylonský léta osmého kralování svého.
2Kn	24	13	A vynesl odtud všecky poklady domu Hospodinova, a poklady domu královského, a ztloukl všecky nádoby zlaté, jichž byl nadělal Šalomoun král Izraelský do domu Hospodinova, jakož byl mluvil Hospodin.
2Kn	24	14	Při tom přenesl všecken Jeruzalém a všecka knížata i všecky muže udatné, deset tisíců zajatých, i všecky tesaře a kováře. Žádného nezanechal, kromě chaterných lidí země.
2Kn	24	15	Zavedl také i Joachina do Babylona, a matku jeho i ženy královské i komorníky jeho; silné také země zavedl do vězení z Jeruzaléma do Babylona.
2Kn	24	16	Všech také mužů udatných sedm tisíců, tesařů také a kovářů tisíc, všecky též zmužilé bojovníky zavedl játe král Babylonský do Babylona.
2Kn	24	17	Ustanovil pak král Babylonský Mataniáše, strýce jeho, králem místo něho, a změnil mu jméno, aby sloul Sedechiáš.
2Kn	24	18	V jedenmécitma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.
2Kn	24	19	I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž byl dělal Joakim.
2Kn	24	20	Nebo se to dalo pro rozhněvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváří své. V tom opět zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.
2Kn	25	1	Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položil se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol.
2Kn	25	2	A bylo město obleženo, až do jedenáctého léta krále Sedechiáše.
2Kn	25	3	V kterémžto, devátého dne čtvrtého měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země.
2Kn	25	4	I protrženo jest město, a všickni muži bojovní utekli noci té skrze bránu mezi dvěma zdmi u zahrady královské; Kaldejští pak leželi okolo města. Ušel také král cestou pouště.
2Kn	25	5	I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli ho na rovinách Jeriškých, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho.
2Kn	25	6	A tak javše krále, přivedli jej k králi Babylonskému do Ribla, kdež učinili o něm soud.
2Kn	25	7	Syny pak Sedechiášovy zmordovali před očima jeho. Potom Sedechiáše oslepili, a svázavše ho řetězy ocelivými, zavedli jej do Babylona.
2Kn	25	8	Potom měsíce pátého, sedmý den téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři, služebník krále Babylonského, do Jeruzaléma.
2Kn	25	9	A zapálil dům Hospodinův i dům královský, i všecky domy v Jeruzalémě, a tak všecky domy veliké vypálil.
2Kn	25	10	Zdí také Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldnéři.
2Kn	25	11	Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž se byli obrátili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid, zavedl Nebuzardan hejtman nad žoldnéři.
2Kn	25	12	Toliko něco chaterného lidu země zanechal hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a orači.
2Kn	25	13	Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky, i moře měděné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a měď z nich odvezli do Babylona.
2Kn	25	14	Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kadičnice i všecky nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali.
2Kn	25	15	I nádoby k oharkům a kotlíky, a cokoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéři,
2Kn	25	16	Sloupy dva, moře jedno a podstavky, jichž byl nadělal Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob.
2Kn	25	17	Osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, a makovice na něm měděná, kterážto makovice tří loket zvýší byla, a mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol;

všecko bylo měděné. Takovýž byl i druhý sloup s mřížováním.
2Kn 25 18 Vzal také tyž hejtman nad žoldnéři Saraiáše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu.
2Kn 25 19 A z města vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a pět mužů z těch, jenž bývali při králi, kteříž nalezení byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž se našli v městě.
2Kn 25 20 Zjímav tedy je Nebuzardan hejtman nad žoldnéři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla.
2Kn 25 21 I pobil je král Babylonský, a zmordoval je v Ribla, v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své.
2Kn 25 22 Lidu pak, kterýž zůstal v zemi Judské, jehož byl zanechal Nabuchodonozor král Babylonský, představil Godoliáše syna Achikama, syna Safanova.
2Kn 25 23 I uslyšeli všickni hejtmané vojska, oni i lid jejich, že postavil za správce král Babylonský Godoliáše, a přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, a Jochanan syn Kareachův, a Saraiáš syn Tanchumeta Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich.
2Kn 25 24 Tedy přísáhl jim Godoliáš i lidu jejich, a řekl jim: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude.
2Kn 25 25 I stalo se měsíce sedmého, přišel Izmael syn Netaniáše, syna Elisamova, z semene královského, a deset mužů s ním. I zabili Godoliáše, a umřel; takž i Židy i Kaldejské, kteříž s ním byli v Masfa.
2Kn 25 26 Pročež zdvih se všecken lid, od malého až do velikého, i hejtmané vojsk, ušli do Egypta; nebo se báli Kaldejských.
2Kn 25 27 Stalo se také léta třicátého sedmého po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvacátého sedmého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal královati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře.
2Kn 25 28 A mluvil s ním dobrotivě, i stolici jeho postavil nad stolice jiných králů, kteříž s ním byli v Babyloně.
2Kn 25 29 Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři. I jídal vždycky před ním po všecky dny života svého.
2Kn 25 30 Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále, a to na každý den po všecky dny života jeho.
1Ch 1 1 Adam, Set, Enos,
1Ch 1 2 Kainan, Mahalaleel, Járed,
1Ch 1 3 Enoch, Matuzalém, Lámeh,
1Ch 1 4 Noé, Sem, Cham a Jáfet.
1Ch 1 5 Synové Jáfetovi: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Mešech a Tiras.
1Ch 1 6 Synové pak Gomerovi: Ascenez, Difat a Togorma.
1Ch 1 7 Synové pak Javanovi: Elisa, Tarsis, Cetim a Rodanim.
1Ch 1 8 Synové Chamovi: Chus, Mizraim, Put a Kanán.
1Ch 1 9 A synové Chusovi: Sába, Evila, Sabata, Regma, Sabatacha. Synové pak Regmovi: Sába a Dedan.
1Ch 1 10 Zplodil také Chus Nimroda; ten počal mocným býti na zemi.
1Ch 1 11 Mizraim pak zplodil Ludim, Anamim, Laabim a Neftuim,
1Ch 1 12 Fetruzim také a Chasluim, (odkudž posli Filistinští), a Kafturim.
1Ch 1 13 Kanán pak zplodil Sidona, prvorozeného svého, a Het,
1Ch 1 14 A Jebuzea, Amorea a Gergezea,
1Ch 1 15 A Hevea, Aracea a Sinea,
1Ch 1 16 A Aradia, Samarea a Amatea.
1Ch 1 17 Synové Semovi: Elam, Assur, Arfaxad, Lud, Aram, Hus a Hul, Geter a Mas.
1Ch 1 18 A Arfaxad zplodil Sále, Sále pak zplodil Hebera.
1Ch 1 19 Heberovi pak narodili se dva synové, z nichž jednoho jméno Pelég, proto že za dnů jeho rozdělena byla země, jméno pak bratra jeho Jektan.
1Ch 1 20 Kterýžto Jektan zplodil Elmodada, Salefa, Azarmota a Járe,
1Ch 1 21 A Adoráma, Uzala a Dikla,
1Ch 1 22 A Ebale, Abimahela a Sebai,
1Ch 1 23 A Ofira, Evila a Jobaba. Všickni ti byli synové Jektanovi.
1Ch 1 24 Sem, Arfaxad, Sále,
1Ch 1 25 Heber, Pelég, Réhu,
1Ch 1 26 Sárug, Náchor, Táre,
1Ch 1 27 Abram, ten jest Abraham.
1Ch 1 28 Synové Abrahamovi: Izák a Izmael.
1Ch 1 29 Ti to jsou rodové jejich: Prvorozený Izmaelův Nabajot, Cedar, Adbeel a Mabsan,
1Ch 1 30 Masma, Dumah, Massa, Hadad a Tema,
1Ch 1 31 Jetur, Nafis a Cedma. Ti jsou synové Izmaelovi.
1Ch 1 32 Synové pak Cetury, ženy Abrahamovy: Ta porodila Zamrana, Jeksana, Madana, Madiana, Jezbocha a Suecha. Synové pak Jeksanovi: Sába a Dedan.
1Ch 1 33 Synové pak Madianovi: Efa, Efer, Enoch, Abida a Helda. Všickni ti synové Cetury.

The Holy Bible in Czech (BKR)

1Ch	1	34	Zplodil tedy Abraham Izáka. Synové pak Izákovi: Ezau a Izrael.
1Ch	1	35	Synové Ezau: Elifaz, Rahuel, Jehus, Jhelom a Kore.
1Ch	1	36	Synové Elifazovi: Teman, Omar, Sefi, Gatam, Kenaz a syn Tamny, totiž Amalech.
1Ch	1	37	Synové Rahuelovi: Nahat, Zára, Samma a Méza.
1Ch	1	38	Synové pak Seir: Lotan, Sobal, Sebeon, Ana, Dison, Eser a Dízan.
1Ch	1	39	Synové pak Lotanovi: Hori a Homam. Sestra pak Lotanova: Tamna.
1Ch	1	40	Synové Sobalovi: Alian, Manáhat, Ebal, Sefi a Onam. Synové pak Sebeonovi: Aia a Ana.
1Ch	1	41	Synové Anovi: Dison. A synové Disonovi: Hamran, Eseban, Jetran a Charan.
1Ch	1	42	Synové Eser: Balaan, Závan a Jakan. Synové Dízonovi: Hus a Aran.
1Ch	1	43	Tito pak jsou králové, kteříž královali v zemi Idumejské, prvé než královal který král z synů Izraelských: Béla syn Beorův, jehožto město jméno mělo Denaba.
1Ch	1	44	A když umřel Béla, královal na místě jeho Jobab, syn Záře z Bozra.
1Ch	1	45	A když umřel Jobab, královal místo něho Husam z země Temanské.
1Ch	1	46	A když umřel Husam, královal místo něho Adad syn Badadův, kterýž porazil Madianské v krajině Moábské; jehož město jméno mělo Avith.
1Ch	1	47	A když umřel Adad, královal na místě jeho Semla z Masreka.
1Ch	1	48	A když umřel Semla, královal místo něho Saul z Rohobot řeky.
1Ch	1	49	A když umřel Saul, královal místo něho Bálanan, syn Achoborův.
1Ch	1	50	A když umřel Bálanan, královal místo něho Adad, jehož město řečené Pahu; jméno pak ženy jeho Mehetabel, dcera Matredy, dcery Mezábovy.
1Ch	1	51	A když umřel Adad, byli vývodové Idumejští: Vývoda Tamna, vývoda Alja, vývoda Jetet,
1Ch	1	52	Vývoda Olibama, vývoda Ela, vývoda Finon,
1Ch	1	53	Vývoda Kenaz, vývoda Teman, vývoda Mabsar,
1Ch	1	54	Vývoda Magdiel, vývoda Híram. Ti byli vývodové Idumejští.
1Ch	2	1	Tito jsou synové Izraelovi: Ruben, Simeon, Lévi, Juda, Izachar a Zabulon,
1Ch	2	2	Dan, Jozef, Beniamin, Neftalím, Gád a Asser.
1Ch	2	3	Synové Judovi: Her, Onan a Séla. Ti tři narodili se jemu z dcery Suovy Kananejské. Ale Her, prvorozený Judův, byl zlý před očima Hospodinovým, protož zabil ho.
1Ch	2	4	Támar pak nevěsta jeho porodila mu Fáresa a Záru. Všech synů Judových pět.
1Ch	2	5	Synové Fáresovi: Ezron a Hamul.
1Ch	2	6	Synové pak Záře: Zamri, Etan, Héman, Kalkol a Dára, všech těch pět.
1Ch	2	7	A synové Zamri: Charmi, vnuk Achar, kterýž zkormoutil Izraele, zhřešiv při věci proklaté.
1Ch	2	8	Synové pak Etanovi: Azariáš.
1Ch	2	9	Synové pak Ezronovi, kteříž se mu zrodili: Jerachmeel, Ram a Chelubai.
1Ch	2	10	Ram pak zplodil Ami nadaba, a Ami nadab zplodil Názona, kníže synů Juda.
1Ch	2	11	Názon pak zplodil Salmona, a Salmon zplodil Bóza.
1Ch	2	12	A Bóz zplodil Obéda, a Obéd zplodil Izai.
1Ch	2	13	Izai pak zplodil prvorozeného svého Eliaba, a Abi nadaba druhého, a Sammu třetího,
1Ch	2	14	Natanaele čtvrtého, Raddai a pátého,
1Ch	2	15	Ozema šestého, Davida sedmého,
1Ch	2	16	A sestry jejich: Sarvii a Abigail. Synové pak Sarvie byli: Abizai, Joáb, Azael, tři.
1Ch	2	17	Abigail pak porodila Amazu, otec pak Amazův byl Jeter Izmaelitský.
1Ch	2	18	Kálef pak syn Ezronův zplodil s Azubou manželkou a s Jeriotou syny.
1Ch	2	19	Jehož ti to synové byli: Jeser, Sobab a Ardon.
1Ch	2	20	Když pak umřela Azuba, pojal sobě Kálef Efratu, kteráž mu porodila Hura.
1Ch	2	21	A Hur zplodil Uri, a Uri zplodil Bezelele.
1Ch	2	22	Potom všel Ezron k dceři Machira otce Galádova, kterouž on pojal, když byl v šedesáti letech. I porodila jemu Seguba.
1Ch	2	23	Segub pak zplodil Jaira, kterýž měl třimecítma měst v zemi Galád.
1Ch	2	24	Nebo vzal Gessurejským a Assyrským vsi Jairovy, i Kanat s městečky jeho, šedesáte měst. To všecko pobrali synové Machirovi, otce Galádova.
1Ch	2	25	Též i po smrti Ezronově, když již pojal byl Kálef Efratu, manželka Ezronova Abia porodila jemu také Ashura, otce Tekoa.
1Ch	2	26	Byli pak synové Jerachmeele prvorozeného Ezronova: Prvorozený Ram, po něm Buna a Oren, a Ozem s Achia.
1Ch	2	27	Měl také manželku druhou Jerachmeel, jménem Atara. Ta jest matka Onamova.
1Ch	2	28	Byli pak synové Ramovi prvorozeného Jerachmeele: Maaz a Jamin a Eker.
1Ch	2	29	Též synové Onamovi byli: Sammai a Jáda. A synové Sammai: Nádad a Abisur.
1Ch	2	30	Jméno pak manželky Abisurovy Abichail; kteráž porodila jemu Achbana a Molida.

1Ch	2	30	A synové Nádabovi: Seled a Appaim. Ale umřel Seled bez dětí.
1Ch	2	31	Synové pak Appaimovi: Jesi; a synové Jesi: Sesan; a dcera Sesanova:
Achlai.			
1Ch	2	32	Synové pak Jády, bratra Sammaiova: Jeter a Jonatan. Ale umřel Jeter bez dětí.
1Ch	2	33	Synové pak Jonatanovi: Felet a Záza. Ti byli synové Jerachmeelovi.
1Ch	2	34	Neměl pak Sesan synů, ale dceru. A měl Sesan služebníka Egyptského jménem Jarchu.
1Ch	2	35	Protož dal Sesan dceru svou Jarchovi služebníku svému za manželku, kteráž porodila mu Attai e.
1Ch	2	36	Attai pak zplodil Nátana, a Nátan zplodil Zabada.
1Ch	2	37	Zabad pak zplodil Eflale, a Eflal zplodil Obéda.
1Ch	2	38	Obéd pak zplodil Jéhu, a Jéhu zplodil Azariáše.
1Ch	2	39	Azariáš pak zplodil Cheleza, a Chelez zplodil Elasu.
1Ch	2	40	Elasa pak zplodil Sismaie, a Sismai zplodil Salluma.
1Ch	2	41	Sallum pak zplodil Jekamiáše, a Jekamiáš zplodil Elisama.
1Ch	2	42	Synové pak Kálefa, bratra Jerachmeelova: Mésa prvorozený jeho. On byl otec Zifejských i synů Marese, otce Hebronova.
1Ch	2	43	Synové pak Hebronovi: Chóre a Tapuach, a Rekem a Sema.
1Ch	2	44	Sema pak zplodil Rachama otce Jorkeamova, a Rekem zplodil Sammaie.
1Ch	2	45	Syn pak Sammai byl Maon; kterýžto Maon byl otec Betsurských.
1Ch	2	46	Efa také, žena Kálefova, porodila Cháрана a Mozu a Gazeza. A Cháran zplodil Gazeza.
1Ch	2	47	Synové pak Johedai: Regem, Jotam, Gesan, Felet, Efa a Saaf.
1Ch	2	48	S ženinou Maachou Kálef zplodil Sebera a Tirchana.
1Ch	2	49	Porodila pak Saafa otce Madmanejských, Sévu otce Makbenejských a otce Gibejských. Též dcera Kálefova Axa.
1Ch	2	50	Ti byli synové Kálefovi, syna Hur prvorozeného Efraty: Sobal otec Kariatjeharimských,
1Ch	2	51	Salma otec Betlémských, Charef otec čeledi Betgaderských.
1Ch	2	52	Měl pak syny Sobal otec Kariatjeharimských: Haroe otce obyvatelů dílu Menuchotských.
1Ch	2	53	A čeledi Kariatjeharimských, Jeterských, Putských, Sumatských a Misraiských. Z těch posli Zaratští a Estaolští.
1Ch	2	54	Synové Salmy: Betlémsí, Netofatští, Atarotští z čeledi Joábovy, a Zarští, kteříž užívali dílu Menuchotských,
1Ch	2	55	A čeledi písařů obývajících v Jábezu, Tiratských, Simatských, Suchatských. Ti jsou cinejští příchozí z Amata, otce čeledi Rechabovy.
1Ch	3	1	Tito jsou pak synové Davidovi, kteříž se jemu zrodili v Hebronu: Prvorozený Amnon z Achinoam Jezreelské, druhý Daniel z Abigail Karmelské;
1Ch	3	2	Třetí Absolon syn Maachy, dcery Tolmai, krále Gessur, čtvrtý Adoniáš, syn Haggiti;
1Ch	3	3	Pátý Sefatiáš z Abitál, šestý Jetram, z Egly manželky jeho.
1Ch	3	4	Šest se mu jich zrodilo v Hebronu, kdež kraloval sedm let a šest měsíců; třiceti pak a tři kraloval v Jeruzalémě.
1Ch	3	5	Potom tito se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun, čtyři, z Betsabé, dcery Amielovy;
1Ch	3	6	Též Ibchar, Elisama a Elifelet;
1Ch	3	7	A Noga, Nefeg a Jafia;
1Ch	3	8	A Elisama, Eliada a Elifelet, těch devět.
1Ch	3	9	Všickni ti synové Davidovi krom synů ženin, a Támar sestra jejich.
1Ch	3	10	Syn pak Šalomounův Roboám, Abiam syn jeho, Aza syn jeho, Jozafat syn jeho,
1Ch	3	11	Joram syn jeho, Ochoziáš syn jeho, Joas syn jeho,
1Ch	3	12	Amaziáš syn jeho, Azariáš syn jeho, Jotam syn jeho,
1Ch	3	13	Achas syn jeho, Ezechiáš syn jeho, Manasses syn jeho,
1Ch	3	14	Amon syn jeho, Joziáš syn jeho.
1Ch	3	15	Synové pak Joziášovi: Prvorozený Jochanan, druhý Joakim, třetí Sedechiáš, čtvrtý Sallum.
1Ch	3	16	Synové pak Joakimovi: Jekoniáš syn jeho, Sedechiáš syn jeho.
1Ch	3	17	Synové pak Jekoniáše vězné: Salatiel syn jeho.
1Ch	3	18	Toho pak Malkiram, Pedai, Senazar, Jekami a, Hosama a Nedabia.
1Ch	3	19	Synové pak Pedaiovi: Zorobábel a Semei. A syn Zorobábelův: Mesullam, Chananiáš, a Selomit sestra jejich.
1Ch	3	20	Toho pak Chasuba, Ohel, Berechiáš, Chasadiáš a Jusabchesed, těch pět.
1Ch	3	21	Syn pak Chananiášův: Pelatia a Izaiáš. Synové Refaie, synové Arnanovi, synové Abdiášovi, synové Sechaniovi.
1Ch	3	22	A synové Sechaniovi: Semaiáš. A synové Semaiášovi: Chattus, Igal, Bariach, Neariáš a Safat, šest.
1Ch	3	23	A syn Neariáše: Elioenai, Ezechiáš a Azrikam, ti tři.
1Ch	3	24	Též synové Elioenai: Hodaviáš, Eliasib, Pelaiáš, Akkub, Jochanan, Delaiáš a Anani, těch sedm.

The Holy Bible in Czech (BKR)

1Ch 4 1 Synové Judovi: Fáres, Ezron, Charmi, Hur a Sobal.
1Ch 4 2 Reaiáš pak syn Sobalův zplodil Jachata, Jachat pak zplodil Ahumai a
Laad. Ti jsou rodové Zarati.
1Ch 4 3 A tito z otce Etama: Jezreel, Isma a Idbas; a jméno sestry jejich
Zel efoni.
1Ch 4 4 Fanuel pak otec Gedor, a Ezer otec Chusův. Ti jsou synové Hur
prvorozeného Efraty, otce Betlémských.
1Ch 4 5 Ashur pak otec Tekoe měl dvě manželky, Chél u a Naaru.
1Ch 4 6 I porodila jemu Naara Achuzama, Hefera, Temana a Achastara. Ti jsou
synové Naary.
1Ch 4 7 Synové pak Chéle: Zeret, Jezochar a Etnan.
1Ch 4 8 Kóz pak zplodil Anuba, Hazobeba, a rodiny Acharchele syna Harumova.
1Ch 4 9 Byl pak Jábez slavnější nad bratří své, a matka jeho nazvala jméno
jeho Jábez, řkuci: Nebo jsem ho porodila s bolestí.
1Ch 4 10 Kterýžto Jábez vzýval Boha Izraelského, řka: Jestliže štědře požehnáš
mí, a rozšíříš meze mé, a bude ruka tvá se mnou, a vysvobodíš mne od zlého, abych bolesti
netrpěl. I učinil Bůh, začož žádal.
1Ch 4 11 Chelub pak, bratr Sucha, zplodil Mechiru. Onť jest otec Estonův.
1Ch 4 12 Eston pak zplodil Betrafa, Paseacha a Techinna, otce města Náchas. Ti
jsou muži Rechy.
1Ch 4 13 Synové pak Cenezovi: Otoniel a Saraiáš. Synové pak Otonielovi: Chatat.
1Ch 4 14 Meonatai pak zplodil Ofru, Saraiáš pak zplodil Joába, otce bydlících v
údolí řemeslníků; nebo tam řemeslníci byli.
1Ch 4 15 Synové pak Kálefa, syna Jefonova: Iru, Ela a Naam. Syn pak Ela: Cenez.
1Ch 4 16 Synové pak Jehal leel ovi: Zif, Zifa, Tiriáš a Asarel.
1Ch 4 17 A synové Ezry: Jeter, Mered, Efer a Jalon. Porodila také Miriama,
Sammai a Jezba otce Estemo.
1Ch 4 18 Manželka pak jeho Jehudia porodila Jereda otce Gedor, a Hebera otce
Socho, a Jekutiele otce Zano. A ti jsou synové Betie dcery Faraonovy, kterouž pojal Mered.
1Ch 4 19 Synové pak manželky Hodia sestry Nachamovy, otce Cejly: Garmi a Estemo
Maachatský.
1Ch 4 20 Synové pak Simonovi: Amnon, Rinna, Benchanan a Tilon. A synové Jesi:
Zochet a Benzochet.
1Ch 4 21 Synové Sěla syna Judova: Her otec Lechův, a Lada otec Maresův, a
čeledi domu těch, jenž dělali díla kmentová v domě Asbea,
1Ch 4 22 A Jokim a muži Chozeby, Joas a Saraf, kteříž panovali v Moáb, a Jasubi
Lechem. Ale ty věci jsou starodávni.
1Ch 4 23 Toť jsou ti hrnčíři obyvatelé v štěpnicích a ohradách u krále,
příčinou díla jeho tam bydlíce.
1Ch 4 24 Synové Simeonovi: Namuel, Jamin, Jarib, Zára a Saul.
1Ch 4 25 Sallum syn jeho, Mabsam syn jeho, Masma syn jeho.
1Ch 4 26 Synové pak Masmovi: Hamuel syn jeho, Zakur syn jeho, Semei syn jeho.
1Ch 4 27 Ten Semei měl synů šestnácte a dcer šest. Bratří pak jejich neměli
mnoho synů, tak že vši rodiny jejich nebylo tak mnoho, jako synů Judových.
1Ch 4 28 Bydlili pak v Bersabé a Molada a v Azarsual,
1Ch 4 29 A v Bála, v Esem a v Tolad,
1Ch 4 30 A v Betueli, v Horma a v Sicelechu,
1Ch 4 31 A v Betmarchabot, a v Azarsusim, v Betberi a v Saraim. Ta byla města
jejich, dokudž kraloval David.
1Ch 4 32 Vši také jejich při Etam, Ain, Remmon, Tochen, Asan, pěti městech.
1Ch 4 33 A tak všechny vesnice jejich, kteréž byly vůkol těch měst až do Baal,
ta byla obydlé jejich vedlé rodu jejich.
1Ch 4 34 A Mesobab, Jamlech a Josa syn Amazův;
1Ch 4 35 A Joel, a Jéhu syn Jozabiáše, syna Saraiášova, syna Azielova;
1Ch 4 36 A Elioenai, Jákoba, Jesochaiáš, Asaiáš, Adiel a Jesimeel a Benaiáš;
1Ch 4 37 A Ziza syn Sifi, syna Allonova, syna Jedaiášova, syna Simri, syna
Semaiášova.
1Ch 4 38 Tito ze jména vyčtení ustavení jsou za knížata v čeledech svých, a
čeledi otcovské jejich rozmnožily se náramně.
1Ch 4 39 A protož brali se, kudyž se vchází k Gedor, až k východu po údolí tom,
aby hledali pastev dobytku svému.
1Ch 4 40 I našli pastvu hojnou a výbornou, zemi pak prostrannou, bezpečnou a
pokojnou, a že z Chama byli ti, kteříž bydlili tam před tím.
1Ch 4 41 Protož přišedše ti napsaní ze jména ve dnech Ezechiáše krále Judského,
pobořili stany jejich a příbytky, kteříž tam nalezení byli, a zmordovali je, tak že jich do
tohoto dne není, a sami osedli místo nich; nebo měli tu pastvu dobytku svému.
1Ch 4 42 Někteří pak z těch synů Simeonových odebrali se na horu Seir, mužů pět
set, jichž Pelatia, Neariáš, Refaiáš a Uziel, synové Jesi, byli vůdcové.
1Ch 4 43 I vyplénili ostatek těch, kteříž ušli z Amalechitských, a bydlili tam
až do tohoto dne.
1Ch 5 1 Synové pak Rubenovi prvorozeného Izraelova: (nebo on byl prvorozený,
ale když poškrvnil lože otce svého, dáno jest prvorozenství jeho synům Jozefovým, syna

Izraelova, však jemu není přičteno prvorozenství.
1Ch 5 2 Nebo Judas byl nejsilnější z bratrů svých, a kníže mezi nimi, ale prvorozenství Jozefovi náleželo).
1Ch 5 3 Synové, pravím, Rubenovi, prvorozeného Izraelova: Enoch, Fallu, Ezron a Charmi.
1Ch 5 4 Synové Joelovi: Semaiáš syn jeho, Gog syn jeho, Semei syn jeho;
1Ch 5 5 Mícha syn jeho, Reaiáš syn jeho, Bál syn jeho;
1Ch 5 6 Béra syn jeho, jehož zavedl Tiglatfalazar král Assyřský. Ten byl knížetem pokolení Rubenova.
1Ch 5 7 Bratři pak jeho po čeledech jejich, když vyčtení byli po rodinách svých, knížetem byl Jehiel a Zachariáš.
1Ch 5 8 A Béla syn Azaza, syna Semy, syna Joelova. Ten bydlil v Aroer až do Nébo a Balmeon.
1Ch 5 9 Potom i na východ bydlil, až kudy se vchází na poušť od řeky Eufrates; nebo stáda jejich rozmnožila se v zemi Galádské.
1Ch 5 10 Pročež ve dnech Saulových bojovali s Agarenskými, kteříž poraženi jsou od ruky jejich. A tak bydlili v staních jejich po vši krajině východní země Galádské.
1Ch 5 11 Synové pak Gádovi naproti nim bydlili v zemi Bázan, až do Sálechy.
1Ch 5 12 Joel byl kníže jejich, a Safan druhý. Ale Janai a Safat v Bázan zůstali.
1Ch 5 13 Bratři pak jejich po domích otců svých: Michael, Mesullam, Seba, Jorai, Jachan, Zia, Heber, těch sedm.
1Ch 5 14 (Ti byli synové Abichailovi, synové Hurovi, synové Jaroachovi, synové Galádovi, synové Michaelovi, synové Jesi, synové Jachdovi, synové Buzovi.)
1Ch 5 15 Též Ahi syn Abdiele, syna Gunova, kníže v domě otců jich.
1Ch 5 16 I bydlili v Galád, v Bázan a v vesnicích jeho, a ve všech předměstích Sáron, až do hranic jejich.
1Ch 5 17 Všickni tito vyčtení byli ve dnech Jotama krále Judského, a ve dnech Jeroboáma krále Izraelského.
1Ch 5 18 Synů Rubenových a Gádových a polovice pokolení Manassesova, mužů silných, nosících štít a meč, a natahujících lučiště, a umělých v bitvě, čtyřiceti a čtyři tisíce, sedm set a šedesát vycházejících k boji.
1Ch 5 19 I bojovali s Agarenskými, Iturejskými, Nafejskými a Nodabskými.
1Ch 5 20 A měli pomoc proti nim. I dání jsou v ruku jich Agarenové i všecko, což měli. Nebo k Bohu volali v boji, a vyslyšel je, nebo doufali v něho.
1Ch 5 21 I zajali stáda jejich, velbloudů jejich padesáte tisíců, a dobytka dvě stě a padesáte tisíců, a oslů dva tisíce, a lidí sto tisíc osob.
1Ch 5 22 Zraněných také množství padlo, nebo od Boha byla porážka ta. I bydlili na místě jejich až do přestěhování svého.
1Ch 5 23 Synové pak polovice pokolení Manassesova bydlili v té zemi od Bázanu až do Balhermon i Sanir, totiž hory Hermon; nebo i oni rozmnoženi byli.
1Ch 5 24 Tato pak byla knížata v domě otců jejich: Efer, Jesi, Eliel, Azriel, Jeremiáš, Hodaviáš a Jachdiel, muži udatní a silní, muži slovoutní, knížata domu otců svých.
1Ch 5 25 Ale když přestoupili proti Bohu otců svých, a smílnili, následující bohu národů země té, kteréž shladil Bůh od tváře jejich:
1Ch 5 26 Vzbudil Bůh Izraelský ducha Fule krále Assyřského, a ducha Tiglatfalazara krále Assyřského, kterýž přenesl pokolení Rubenovo a Gádovo a polovici pokolení Manassesova, a dovedl je do Chelach a do Chabor, až do Hara a k řece Gozan až do dnešního dne.
1Ch 6 1 Synové Lévi: Gerson, Kahat a Merari.
1Ch 6 2 Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel.
1Ch 6 3 Synové pak Amramovi: Aron, Mojžíš, a Maria. Synové pak Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar.
1Ch 6 4 Eleazar zplodil Fínesa, Fínes zplodil Abisua.
1Ch 6 5 Abisua pak zplodil Bukki, Bukki pak zplodil Uzi.
1Ch 6 6 Uzi pak zplodil Zerachiáše, Zerachiáš pak zplodil Meraiota.
1Ch 6 7 Meraiot zplodil Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba.
1Ch 6 8 Achitob pak zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Achimaasa.
1Ch 6 9 Achimaas pak zplodil Azariáše, Azariáš pak zplodil Jochanana.
1Ch 6 10 Jochanan pak zplodil Azariáše. Onť jest užíval kněžství v domě, jejž ustavěl Šalomoun v Jeruzalémě.
1Ch 6 11 Zplodil pak Azariáš Amariáše, Amariáš pak zplodil Achitoba.
1Ch 6 12 Achitob zplodil Sádocha, Sádoch pak zplodil Salluma.
1Ch 6 13 Sallum pak zplodil Helkiáše, Helkiáš pak zplodil Azariáše.
1Ch 6 14 Azariáš pak zplodil Saraiáše, Saraiáš pak zplodil Jozadaka.
1Ch 6 15 Jozadak pak odšel, když převedl Hospodin Judu a Jeruzalém skrze Nabuchodonozora.
1Ch 6 16 Synové Lévi: Gersom, Kahat a Merari.
1Ch 6 17 Tato pak jsou jména synů Gersomových: Lebni a Semei.
1Ch 6 18 Synové pak Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel.
1Ch 6 19 Synové Merari: Moholi a Musi. A tak ty jsou čeledi Levítů po otcích jejich.
1Ch 6 20 Gersomovi: Lebni syn jeho, Jachat syn jeho, Zimma syn jeho,

The Holy Bible in Czech (BKR)

1Ch	6	21	Joach syn jeho, Iddo syn jeho, Zára syn jeho, Jetrai syn jeho.
1Ch	6	22	Synové Kahat: Aminadab syn jeho, Chóre syn jeho, Assir syn jeho,
1Ch	6	23	Elkána syn jeho, a Abi azaf syn jeho, Assir syn jeho,
1Ch	6	24	Tachat syn jeho, Uriel syn jeho, Uziáš syn jeho, Saul syn jeho.
1Ch	6	25	Synové pak Elkánovi: Amasai a Achimot.
1Ch	6	26	Elkána: Synové Elkánovi: Zofai syn jeho, a Nachat syn jeho,
1Ch	6	27	Eliab syn jeho, Jerocham syn jeho, Elkána syn jeho.
1Ch	6	28	Synové pak Samuelovi: Prvorozený Vasni a Abia.
1Ch	6	29	Synové Merari: Moholi, Lebni syn jeho, Semei syn jeho, Uza syn jeho,
1Ch	6	30	Síma syn jeho, Aggia syn jeho, Azaiáš syn jeho.
1Ch	6	31	Tito jsou pak, kteréž ustanovil David k zpívání v domě Hospodinově,
když tam postavena truhla,			
1Ch	6	32	Kteríž přisluhovali před příbytkem stánku úmluvy zpíváním, dokudž
neustavěl šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě, a stáli podle pořádku svého v přisluhování			
svém.			
1Ch	6	33	Tito jsou pak, kteříž stáli, i synové jejich, z synů Kahat: Héman
kantor, syn Joela, syna			Samuelova,
1Ch	6	34	Syna Elkánova, syna Jerochamova, syna Elielova, syna Tohu,
1Ch	6	35	Syna Sufova, syna Elkánova, syna Machatova, syna Amasai,
1Ch	6	36	Syna Elkánova, syna Joelova, syna Azariášova, syna Sofoniášova,
1Ch	6	37	Syna Tachatova, syna Assirova, syna Abi azafova, syna Chóre,
1Ch	6	38	Syna Izarova, syna Kahatova, syna Léví, syna Izraelova.
1Ch	6	39	A bratr jeho Azaf, kterýž stával po pravici jeho. Azaf pak byl syn
Berechiáše, syna Síмова,			
1Ch	6	40	Syna Michaelova, syna Baaseiášova, syna Malkiášova,
1Ch	6	41	Syna Etni, syna Záry, syna Adaiova,
1Ch	6	42	Syna Etanova, syna Zimova, syna Semeiova,
1Ch	6	43	Syna Jachatova, syna Gersomova, syna Léví.
1Ch	6	44	Synové pak Merari, bratří jejich, stávali po levici: Etan, syn Kísi,
syna Abdova, syna Malluchova,			
1Ch	6	45	Syna Chasabiášova, syna Amaziášova, syna Helkiášova,
1Ch	6	46	Syna Amzova, syna Bánova, syna Semerova,
1Ch	6	47	Syna Moholi, syna Musi, syna Merari, syna Léví.
1Ch	6	48	Bratří pak jejich Levitové jiní oddáni jsou ke všelikému přisluhování
příbytku domu Božího.			
1Ch	6	49	Ale Aron a synové jeho pálili na oltáři zápalu a na oltáři kadění, při
všelikém přisluhování svatyně svatých, a k očišťování Izraele podle všeho toho, jakož přikázal			
Mojžíš služebník Boží.			
1Ch	6	50	Tito pak jsou synové Aronovi: Eleazar syn jeho, Fínes syn jeho, Abisua
syn jeho,			
1Ch	6	51	Bukki syn jeho, Uzi syn jeho, Zerachiáš syn jeho,
1Ch	6	52	Meraiot syn jeho, Amariáš syn jeho, Achi tob syn jeho,
1Ch	6	53	Sádoch syn jeho, Achimaas syn jeho.
1Ch	6	54	A tato obydlí jejich, po příbytcích jejich, v mezích jejich, synů
Aronových po čeledi Kahatských; nebo jejich byl Ios.			
1Ch	6	55	A protož dali jim Hebron v zemi Judské, a předměstí jeho vůkol něho.
1Ch	6	56	Pole však městská a vsi jejich dali Kálefovi synu Jefonovu.
1Ch	6	57	Synům pak Aronovým dali z měst Judských města útočištná: Hebron a
Lebno a předměstí jeho, a Jeter i Estemo a předměstí jeho,			
1Ch	6	58	A Holon i předměstí jeho, a Dabir i předměstí jeho,
1Ch	6	59	Též Asan a předměstí jeho, a Betsemes a předměstí jeho.
1Ch	6	60	Z pokolení pak Beniamin: Gaba a předměstí jeho, a Alletmet i předměstí
jeho, i Anatot a předměstí jeho, všech měst jejich třinácte měst po čeledech jejich.			
1Ch	6	61	Synům též Kahatovým ostatním z čeledi toho pokolení dáno v polovici
pokolení Manassesova Iosem měst deset.			
1Ch	6	62	Synům pak Gersonovým po čeledech jejich v pokolení Izachar a v
pokolení Asser, a v pokolení Neftalím, a v pokolení Manassesovu v Bázan měst třináct.			
1Ch	6	63	Synům Merari po čeledech jejich v pokolení Ruben, a v pokolení Gád, a
v pokolení Zabulon Iosem měst dvanáct.			
1Ch	6	64	Dali synové Izraelští Levítům ta města a předměstí jejich.
1Ch	6	65	A dali je Iosem v pokolení synů Judových, a v pokolení synů
Simeonových, a v pokolení synů Beniaminových, města ta, kteráž jmenovali ze jména.			
1Ch	6	66	A kteříž byli z čeledi synů Kahat, (byla pak města a hranice jejich v
pokolení Efraimovu),			
1Ch	6	67	Těm dali města útočištná: Sichem a předměstí jeho na hoře Efraim, a
Gázer a předměstí jeho,			
1Ch	6	68	A Jekmaam i předměstí jeho, a Betoron i předměstí jeho,
1Ch	6	69	Též i Aialon a předměstí jeho, a Getremmon s předměstím jeho.
1Ch	6	70	A v polovici pokolení Manassesova: Aner a předměstí jeho, Balám a
předměstí jeho, čeledem synů Kahat ostatním.			
1Ch	6	71	Synům pak Gersonovým v čeledi polovice pokolení Manassesova dali Golan
v Bázan s předměstím jeho, a Astarot i předměstí jeho.			

1Ch	6	72	V pokolení pak Izachar: Kádes s předměstím jeho, Daberet a předměstí jeho,
1Ch	6	73	Rámot také s předměstím jeho, a Anem i předměstí jeho.
1Ch	6	74	V pokolení pak Asser: Masal s předměstím jeho, a Abdon i předměstí jeho,
1Ch	6	75	Těž Hukok s předměstím jeho, Rohob také i předměstí jeho.
1Ch	6	76	V pokolení pak Neftalímovu: Kádes v Galilei a předměstí jeho, Hamon a předměstí jeho, a Kariataim i předměstí jeho.
1Ch	6	77	Synům Merari ostatním v pokolení Zabulonovu dali Remmon s předměstím jeho, Tábor a předměstí jeho.
1Ch	6	78	A za Jordánem u Jericha, k východní straně Jordánu, v pokolení Rubenovu: Bozor na poušti s předměstím jeho, a Jasa i předměstí jeho.
1Ch	6	79	Kedemot také s předměstím jeho, a Mefat i předměstí jeho.
1Ch	6	80	V pokolení pak Gád: Rámot v Galád s předměstím jeho, a Mahanaim i předměstí jeho,
1Ch	6	81	I Ezebon s předměstím jeho, a Jazer i předměstí jeho.
1Ch	7	1	Synové pak Izacharovi: Tola, Fua, Jasub a Simron, čtyři.
1Ch	7	2	Synové pak Tolovi: Uzi, Refaia, Jeriel, Jachmai, Jipsam, Samuel, knížata po domích otců jejich, pošlí od Toly, muži udatní v pokoleních svých. Počet jejich ve dnech Davidových byl dvamecítma tisíců a šest set.
1Ch	7	3	Synové Uzovi: Izrachiáš. Synové pak Izrachiášovi: Michael, Abdiáš, Joel a Isia, všech pět knížat.
1Ch	7	4	A s nimi v pokoleních jejich, po čeledech jejich otcovských, mužů válečných třiceti šest tisíců; nebo mnoho měli žen a synů.
1Ch	7	5	Bratří také jejich po všech čeledech Izachar, mužů udatných osmdesáte sedm tisíců, všech vyčtených.
1Ch	7	6	Synové Beni amínovi: Béla, Becher, Jediael, tři.
1Ch	7	7	Synové pak Bélovi: Ezbon, Uzi, Uziel, Jerimot a Iri, pět knížat čeledi otcovských, muži udatní; načteno jich dvamecítma tisíců, třiceti a čtyři.
1Ch	7	8	Potom synové Becherovi: Zemira, Joas, Eliezer, Elioenai, Amri, Jeremot, Abiáš, Anatot a Alemet, všickni synové Becherovi.
1Ch	7	9	Kterýchž počet po pokoleních jejich, a po knížatech v domě čeledi otcovských, mužů udatných, dvadeti tisíců a dvě stě.
1Ch	7	10	Synové také Jediaelovi: Bilan. Synové pak Bilanovi: Jeus, Beniamin, Ahod, Kenan, Zetan, Tarsis a Achisachar.
1Ch	7	11	všech těch synů Jediaelových po knížatech čeledi, mužů udatných, sedmnáct tisíc a dvě stě, vycházejících na vojnu k bitvě,
1Ch	7	12	Kromě Suppim a Chuppim, synů doma zrozených, a Chusim, synů vně zplozených.
1Ch	7	13	Synové Neftalímovi: Jasiel, Guni, Jezer a Sallum, synové Bály.
1Ch	7	14	Synové Manassesovi: Asriel, kteréhož mu manželka porodila. (Ženina též jeho Syrská porodila Machira, otce Galád.
1Ch	7	15	Machir pak vzal manželku Chuppimovu a Suppimovu, a jméno sestry jeho Maacha.) Jméno pak druhého Salfad, a měl Salfad dcery.
1Ch	7	16	Porodila pak Maacha manželka Machirova syna, kteréhož nazvala Fáres, a jméno bratra jeho Sáres, synové pak jeho Ulam a Rekem.
1Ch	7	17	Synové pak Ulamovi: Bedan. Tiť jsou synové Galád syna Machirova, syna Manassesova.
1Ch	7	18	Sestra pak jeho Molechet porodila Ishoda a Abiezera a Machla.
1Ch	7	19	Byli pak synové Semidovi: Achian, Sechem, Likchi a Aniam.
1Ch	7	20	Synové pak Efraimovi: Sutelach, a Bered syn jeho, Tachat syn jeho, Elada syn jeho, Tachat syn jeho,
1Ch	7	21	Těž Zabad syn jeho, Sutelach syn jeho, Ezer a Elad. I zbili je muži Gát, kteříž zrozeni byli v zemi té; nebo sstoupili byli, aby zajali dobytky jejich.
1Ch	7	22	Protož kvílil Efraim otec jejich za mnohé dny, a přišli bratří jeho, aby ho těšili.
1Ch	7	23	Potom všel k manželce své, kteráž počala a porodila syna, a nazval jméno jeho Beria, že byl v zámutku pro rodinu svou.
1Ch	7	24	Dceru také Seeru, kteráž vystavěla Betoron dolní i horní, a Uzen Seera.
1Ch	7	25	A Refacha syna jeho, Resefa, Telecha, a Tachana syna jeho,
1Ch	7	26	Ladana syna jeho, Amiuda syna jeho, Elisama syna jeho,
1Ch	7	27	Non syna jeho, Jozue syna jeho.
1Ch	7	28	Vládařství pak jejich a bydlení jejich Bethel s vesnicemi svými, a k východu Náran, a k západu Gázer a vesnice jeho, Sichem s vesnicemi svými, až do Gázy a vesnic jeho.
1Ch	7	29	A v místech naproti synům Manassesovým: Betsan s vesnicemi svými, Tanach s vesnicemi svými, Mageddo s vesnicemi svými, Dor s vesnicemi svými. V těch bydlili synové Jozefa syna Izraelova.
1Ch	7	30	Synové Asser: Jemna, Jesua, Jesui, Beria, a Serach sestra jejich.
1Ch	7	31	Synové pak Beriovi: Heber, Melchiel. Onť jest otec Birzavitův.
1Ch	7	32	Heber pak zplodil Jafleta, Somera, Chotama, a Suu sestru jejich.

1Ch	7	33	Synové pak Jafletovi: Pasach, Bimhal, a Asvat. Ti jsou synové Jafletovi.
1Ch	7	34	Synové pak Somerovi: Achi, Rohaga, Jehubba a Aram.
1Ch	7	35	Synové pak Helema, bratra jeho: Zofach, Jimna, Seles a Amal.
1Ch	7	36	Synové Zofachovi: Suach, Charnefer, Sual, Beri a Jimra,
1Ch	7	37	Bezer, Hod, Samma, Silsa, Jitran a Béra.
1Ch	7	38	Synové Jeterovi: Jefunne, Fispa a Ara.
1Ch	7	39	Synové pak Ulla: Arach, Haniel a Rizíáš.
1Ch	7	40	Všickni ti synové Asser, knížata domů otcovských, vybraní, udatní, přední z knížat, kteříž vyčtení do vojska k bitvě, v počtu šest a dvadceť tisíc mužů.
1Ch	8	1	Beniamin pak zplodil Bělu, prvorozeného svého, Asbele druhého, Achracha třetího,
1Ch	8	2	Nocha čtvrtého, Rafa pátého.
1Ch	8	3	Běla pak měl syny: Addara, Geru, Abiuda,
1Ch	8	4	Abisua, Námana, Achoacha,
1Ch	8	5	A Geru, Sefufana a Churama.
1Ch	8	6	Ti jsou synové Echudovi, ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících v Gabaa, kteříž je uvedli do Manáhat,
1Ch	8	7	Totíž: Náman, a Achia a Gera. On přestěhoval je; zplodil pak Uza a Achichuda.
1Ch	8	8	Sacharaim pak zplodil v krajině Moábské, když onen byl propustil je, s Chusimou a Bárou manželkami svými.
1Ch	8	9	Zplodil s Chodes manželkou svou Jobaba, Sebia, Mésa a Malkama,
1Ch	8	10	Jehuza, Sachia a Mirma. Ti jsou synové jeho, knížata čeledí otcovských.
1Ch	8	11	S Chusimou pak byl zplodil Abitoba a Elpále.
1Ch	8	12	Synové pak Elpálovi: Heber, Misam a Semer. Ten vystavěl Ono a Lod, i vsi jeho.
1Ch	8	13	A Beria a Sema. Ti jsou knížata čeledí otcovských, bydlících v Aialon; ti zahnali obyvatele Gát.
1Ch	8	14	Achio pak, Sasák a Jeremot,
1Ch	8	15	Zebadiáš, Arad a Ader,
1Ch	8	16	Michael, Ispa a Jocha synové Beria.
1Ch	8	17	A Zebadiáš, Mesullam, Chiski, Heber,
1Ch	8	18	Ismerai, Izliáš a Jobab synové Elpálovi.
1Ch	8	19	A Jakim, Zichri a Zabdi.
1Ch	8	20	Elienai, Ziletai a Eliel,
1Ch	8	21	Adaiáš, Baraiáš a Simrat synové Simei.
1Ch	8	22	Ispan a Heber a Eliel,
1Ch	8	23	Abdon, Zichri a Chanan,
1Ch	8	24	Chananiáš, Elam a Anatotiáš,
1Ch	8	25	Ifdaiáš a Fanuel synové Sasákovi.
1Ch	8	26	Samserai, Sechariáš a Ataliáš,
1Ch	8	27	Jaresiáš, Eliáš a Zichri synové Jerochamovi.
1Ch	8	28	Ta jsou knížata otcovských čeledí po rodinách svých, kterážto knížata bydlila v Jeruzalémě.
1Ch	8	29	V Gabaon pak bydlilo kníže Gabaon, a jméno manželky jeho Maacha.
1Ch	8	30	A syn jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál a Nádab,
1Ch	8	31	Ale Gedor, Achio, Zecher.
1Ch	8	32	A Miklot zplodil Simea. I ti také naproti bratrům svým bydlili v Jeruzalémě s bratřími svými.
1Ch	8	33	Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule. Saul pak zplodil Jonatu, Melchisua, Abinadaba a Ezbále.
1Ch	8	34	Syn pak Jonatův Meribbál, Meribbál pak zplodil Mícha.
1Ch	8	35	Synové pak Míchovi: Piton, Melech, Tarea a Achaz.
1Ch	8	36	Achaz pak zplodil Jehoadu, Jehoada pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimru. Zimri pak zplodil Mozu.
1Ch	8	37	Moza pak zplodil Bina. Ráfa syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn jeho.
1Ch	8	38	Azel pak měl šest synů, jichž tato jsou jména: Azrikam, Bochrú,
1Ch	8	39	Izmael, Seariáš a Abdiáš a Chanan. Všickni ti synové Azelovi.
1Ch	8	40	Synové pak Ezeka, bratra jeho: Ulam prvorozený jeho, Jehus druhý, a Elifelet třetí.
1Ch	8	40	A byli synové Ulamovi muži udatní a střelci umělí, kteříž měli mnoho synů a vnuků až do sta a padesáti. Všickni ti byli z synů Beniaminových.
1Ch	9	1	A tak všickni Izraelští sečtení byli, a aj, zapsáni jsou v knize králů Izraelských a Judských, a přeneseni jsou do Babylona pro přestoupení své.
1Ch	9	2	Ti pak, kteříž bydlili prvé v vládařství svém v městech svých, totiž Izraelští, kněží, Levítové a Netinejští,
1Ch	9	3	Bydlili v Jeruzalémě, z synů Judových, z synů Beniaminových, ano i z synů Efraimových a Manassesových:
1Ch	9	4	Uttai syn Amiuda, syna Amri, syna Imri, syna Bani, z synů Fáresových, syna Judova.

1Ch	9	5	A z čeledi Silonovy: Azaiáš prvorozený a synové jeho.
1Ch	9	6	A z synů Zerachových: Jehuel, a příbuzných jejich šest set a
devadesát.			
1Ch	9	7	Z synů pak Beniaminových: Sallu syn Mesullama, syna Hodavia, syna
Hasenuova,			
1Ch	9	8	A Ibneiáš syn Jerochamův, Ela syn Uzi, syna Michri, a Mesullam syn
Sefatiáše, syna			Rehuelova, syna Ibniášova.
1Ch	9	9	Bratří také jejich po pokoleních jejich, devět set padesáte a šest;
všickni ti muži			knížata čeledí po domích otců svých.
1Ch	9	10	Z kněží také Jedaiáš, Jehoiarib a Jachin,
1Ch	9	11	Azariáš syn Helkiáše, syna Mesullamova, syna Sadochova, syna
Meraiotova, syna			Achitobova, kníže v domě Božím.
1Ch	9	12	A Adaiáš syn Jerochama, syna Paschurova, syna Malchiášova, a Masai syn
Adiele, syna			Jachzery, syna Mesullamova, syna Mesillemitova, syna Immerova.
1Ch	9	13	A bratří jejich knížata po domích otců svých, tisíc sedm set a šedesát
mužů udatných v práci			přísluhování domu Božího.
1Ch	9	14	A z Levitů: Semaiáš syn Chasuba, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, z
synů Merari.			
1Ch	9	15	A Bakbakar Cheres, a Galal, a Mataniáš syn Míchy, syna Zichri, syna
Azafova.			
1Ch	9	16	A Abdiáš syn Semaiáše, syna Galalova, syna Jedutunova, a Berechiáš syn
Asy, syna Elkánova,			kterýž přebýval ve všech Netofatských.
1Ch	9	17	Též vrátní: Sallum a Akkub, a Talmon, Achiman, i bratří jejich, z
nichž byl Sallum			kníže.
1Ch	9	18	Kterýž až po dnes v bráně královské stával k východu, oni no pak
vrátními byli po			houfích synů Lévi.
1Ch	9	19	Ale Sallum syn Chóre, syna Abiazafova, syna Chóre, a bratří jeho z
domu otce jeho,			Chorejšti, nad pracemi přísluhování, ostříhali prahů při stánku, tak jako
otcové jejich nad			vojskem Hospodinovým, kteříž ostříhali vcházení.
1Ch	9	20	Nad kterýmiž Fínes syn Eleazarův byl někdy knížetem, a Hospodin byl s
ním.			
1Ch	9	21	Zachariáš pak syn Meselemiášův vrátným byl u dveří stánku úmluvy.
1Ch	9	22	Všickni ti voleni za vrátné k veřejím, osob dvě stě a dvanáct. Ti ve
vsech svých vyčtení			jsou, kteréž nařídil David a Samuel vidoucí, pro jejich věrnost,
1Ch	9	23	Aby oni i synové jejich byli při branách domu Hospodinova, v domě
stánku po strážích.			
1Ch	9	24	Po čtyřech stranách byli vrátní, k východu, k západu, k půlnoci a ku
poledni.			
1Ch	9	25	A bratří jejich, po všech svých bydlící, aby každého sedmého dne časy
svými přicházeli s nimi.			
1Ch	9	26	Nebo Levítové byli pod správou těch čtyř předních vrátných, a byli nad
komorami a nad poklady			domu Božího,
1Ch	9	27	A aby vůkol domu Božího ponocovali; nebo jim poručena stráž, a
otvírati každý den			ráno.
1Ch	9	28	Z těch také ustaveni nad nádobami přísluhování; nebo v počtu vnášeli
je, a v jistém počtu			též vynášeli.
1Ch	9	29	Z nichž opět někteří postaveni byli nad nádobami jinými a nade všemi
nádobami posvátnými,			a nad bělím, vínem, olejem, kadidlem a vonnými věcmi.
1Ch	9	30	Někteří také synové kněžstí strojili masti z těch vonných věcí.
1Ch	9	31	Matatiáš pak z Levitů, prvorozený Salluma Choritského, správci byl
těch věcí, kteréž se na			pánvi smažily.
1Ch	9	32	A z synů Kahat, z bratří jejich, byli ustanoveni nad chlebem
předložením, aby jej			připravovali na každou sobotu.
1Ch	9	33	Z těch také byli zpěváci, přednější z čeledí otcovských mezi Levíty
bydlíce, nejsouce			zaměstknáni něčím jiným; nebo ve dne i v noci k své povinnosti státi musili.
1Ch	9	34	Ti jsou přední z čeledí otcovských mezi Levíty v čeledech svých, a ti
přední jsouce,			bydlili v Jeruzalémě.
1Ch	9	35	V Gabaon pak bydlili, otec Gabaonitských Jehiel, a jméno manželky jeho
Maacha.			
1Ch	9	36	Syn pak jeho prvorozený Abdon, Zur, Cis, Bál, Ner a Nádab.
1Ch	9	37	Ale Gedor, Achio, Zachariáš a Miklot,
1Ch	9	38	(Miklot pak zplodil Simam), ti také naproti bratrům svým bydlili v
Jeruzalémě s bratřími			svými.
1Ch	9	39	Ner pak zplodil Cisa, a Cis zplodil Saule, Saul pak zplodil Jonatu,
Melchisua, Abi nadaba			a Ezbále.
1Ch	9	40	Syn pak Jonatův Meribbál, a Meribbál zplodil Mícha.
1Ch	9	41	Synové pak Míchovi: Píton, Melech, Tarea.
1Ch	9	42	Achaz pak zplodil Járu, Jára pak zplodil Alemeta, Azmaveta a Zimri.
Zimri pak zplodil			Mozu.
1Ch	9	43	Moza pak zplodil Bina. Refaiáš syn jeho, Elasa syn jeho, Azel syn
jeho.			
1Ch	9	44	Azel pak měl šest synů, jichžto tato jsou jména: Azrikam, Bochrů,

Izmael, Seariáš, Abdiáš a Chanan. Ti jsou synové Azelovi.
 1Ch 10 1 Když pak bojovali Filistinstí s Izraelem, utíkali muži Izraelští před
 Filistinskými, a padli, zbiti jsou na hoře Gelboe.
 1Ch 10 2 I stihali Filistinstí Saule a syny jeho, a zabili Filistinstí Jonatu,
 Abinadaba a Melchisua, syny Saulovy.
 1Ch 10 3 A když se zsilila bitva proti Saulovi, trefili na něj střelci s luky,
 a postřelen jest od střelců.
 1Ch 10 4 Protož řekl Saul oděnci svému: vytrhni meč svůj a probodni mne jím,
 aby přijdouce ti neobřezanci, nečinili sobě ze mne posměchu. Ale nechtěl oděnc jeho, nebo se
 bál velmi. A pochytil Saul meč, nalehl na něj.
 1Ch 10 5 Tedy vida oděnc jeho, že umřel Saul, nalehl i on na meč a umřel.
 1Ch 10 6 A tak umřel Saul i tři synové jeho, a všechna čela jeho spolu zemřeli.
 1Ch 10 7 Když pak uzřeli všickni muži Izraelští, kteříž bydlili za tím údolím,
 že utekli Izraelští, a že zemřeli Saul i synové jeho, opustivše města svá, též utíkali. I
 přišli Filistinstí a bydlili v nich.
 1Ch 10 8 Potom nazejtří přišli Filistinstí, aby zloupili pobité. I našli
 Saule a syny jeho, ležící na hoře Gelboe.
 1Ch 10 9 A svlékše ho, vzali hlavu jeho i odění jeho, a poslali po zemi
 Filistinské vůkol, aby to ohlášeno bylo modlám jejich i lidu.
 1Ch 10 10 Složili také i odění jeho v chrámě boha svého, hlavu pak jeho přibili
 v chrámě Dágon.
 1Ch 10 11 Tedy uslyšavše všickni v Jábés Galád všechno, což učinili Filistinstí
 Saulovi,
 1Ch 10 12 zdvihli se všickni muži silní a vzali tělo Saulovo, a těla synů jeho,
 a přinesli je do Jábés. A pochovavše kosti jejich pod jedním dubem v Jábés, postili se sedm
 dní.
 1Ch 10 13 A tak umřel Saul pro přestoupení své, jímž byl přestoupil proti
 Hospodinu, totiž proti slovu Hospodinovu, jehož neostříhal, a že se také radil s duchem
 věštím, doptává se ho,
 1Ch 10 14 A nedoptával se Hospodina. Protož zabil jej, a přenesl království na
 Davida syna Izai.
 1Ch 11 1 Nebo shromáždivše se všickni Izraelští k Davidovi do Hebronu, řekli:
 Aj, my kost tvá a tělo tvé jsme.
 1Ch 11 2 Ano předešlých časů, když byl Saul králem, ty jsi vyvodil i přivodil
 Izraele, a nadto řekl Hospodin Bůh tvůj tobě: Ty pásti budeš lid můj Izraelský, a ty budeš
 vývoda nad lidem svým Izraelským.
 1Ch 11 3 Přišli také všickni starší Izraelští k králi do Hebronu, a učinil s
 nimi David smlouvu v Hebronu před Hospodinem. I pomazali Davida za krále nad Izraelem, podle
 slova Hospodina skrze Samuele.
 1Ch 11 4 Táhl pak David a všechnen lid Izraelský k Jeruzalému, (jenž bylo Jebus,
 nebo tam byli Jebuzejští obyvatelé té země).
 1Ch 11 5 I mluvili obyvatelé Jebus Davidovi: Nevejdeš sem. Ale David vzal hrad
 Sion, to jest město Davidovo.
 1Ch 11 6 Nebo byl řekl David: Kdož by koli nejprve porazil Jebuzea, bude
 předním a knížetem. Protož vstoupil nejprve Joáb syn Sarvie, a učiněn předním.
 1Ch 11 7 Potom bydlil David na tom hradě, pročež nazvali jej městem Davidovým.
 1Ch 11 8 I vystavěl město vůkol a vůkol, od Mello až do okolku, Joáb pak
 opravil ostatek města.
 1Ch 11 9 A tak David čím dále tím více prospíval a rostl; nebo Hospodin zástupů
 byl s ním.
 1Ch 11 10 Tito pak jsou přední z udatných, kteréž měl David, ježto se zmužile
 přičinili s ním o království jeho se vším Izraelem, aby ho za krále vyzdvihl podle slova
 Hospodina nad Izraelem.
 1Ch 11 11 Tento jest počet silných, kteréž měl David: Jasobam syn Chachmonův,
 přední z vůdců. Ten pozdvihl kopí svého proti třem stům, a zbil je pojednou.
 1Ch 11 12 Po něm též Eleazar syn Dodi Achochitského. On byl jeden z těch tří
 udatných.
 1Ch 11 13 Ten byl s Davidem v Pasdammim, když se Filistinstí sebrali k boji. A
 byl tu díl rolí poseté ječmenem, a lid byl utekl před Filistinskými.
 1Ch 11 14 I zastavili se u prostřed toho dílu, a obdrželi jej, porazivše
 Filistinské. A vysvobodil Hospodin lid vysvobozením velikým.
 1Ch 11 15 Ti také tři ze třidceti předních sstoupili k skále k Davidovi do
 jeskyně Adulam, když vojsko Filistinských leželo v údolí Refaim.
 1Ch 11 16 (Nebo David tehdyž bydlil v pevnosti své, a osazený lid Filistinských
 byl tehdyž u Betléma.)
 1Ch 11 17 Pohnul se pak David žádostí, a řekl: Ó by mi někdo dal píti vody z
 čisterny Betlémské, kteráž jest u brány.
 1Ch 11 18 A protož probivše se ti tři skrze vojsko Filistinských, navázili vody
 z čisterny Betlémské, kteráž jest u brány, a nabravše, přinesli k Davidovi. David pak nechtěl
 jí píti, ale vylil ji v obět Hospodinu,
 1Ch 11 19 A řekl: Nedejž mi toho, Bože můj, abych to učiniti měl. Zdali krev
 mužů těch píti budu, kteříž se opovážili života svého? Nebo s opovážením života svého přinesli

ji. I nechtěl jí pít. To učinili ti tři silní.
1Ch 11 20 Potom Abizai bratr Joábův byl přední mezi třmi, a ten také pozdvihl
kopí svého proti třem stům, i pobil je, a byl z těch tří nejslovoutnější.
1Ch 11 21 Z těch tří nad druhé dva jsa nejvzácnější, byl knížetem jejich, a však
oněm prvním nebyl rovný.
1Ch 11 22 Banaiáš také syn Joiadův, syn muže udatného, velikých činů, z Kabsael,
ten zabil dva reky Moábské. Tentýž sstoupiv, zabil lva v jámě, když byl sníh.
1Ch 11 23 Ten také zabil muže Egyptského zvýší pěti loket. A ačkoli měl Egyptský
ten v ruce kopí, jako vratidlo tkadlovské, však šel k němu s holí, a vytrh kopí z ruky
Egyptského, zabil jej kopím jeho.
1Ch 11 24 To učinil Banaiáš syn Joiadův, kterýž také slovoutný byl mezi těmi
třmi silnými.
1Ch 11 25 A ač byl mezi třidceti slavný, však oněm třem se nevrovnal. I
ustanovil ho David nad drabanty svými.
1Ch 11 26 Udatní rytíři také i tito: Azael bratr Joábův, Elchanan syn Dodův
Betlémský,
1Ch 11 27 Sammot Charodský, Chelez Pelonský,
1Ch 11 28 Híra syn Ikeš Tekoitský, Abiezer Anatotský,
1Ch 11 29 Sibbechai Chusatský, Ilai Achochský,
1Ch 11 30 Maharai Netofatský, Cheleb syn Baany Netofatský,
1Ch 11 31 Ittai syn Ribai z Gabaa synů Beniaminových, Banaiáš Faratonský,
1Ch 11 32 Churai od potoku Gás, Abiel Arbatský,
1Ch 11 33 Azmavet Bacharomský, Eliachba Salbonský,
1Ch 11 34 Synové Chasem Gizonského, Jonatan syn Sage Hararského,
1Ch 11 35 Achiam syn Sacharův Hararský, Elifal syn Urův,
1Ch 11 36 Hefer Mecheratský, Achiáš Pelonský,
1Ch 11 37 Chezro Karmelský, Narai syn Ezbai,
1Ch 11 38 Joel bratr Nátanův, Mibchar syn Geri,
1Ch 11 39 Zelek Ammonsý, Nacharai Berotský, odětec Joába syna Sarvie,
1Ch 11 40 Híra Itrejský, Gareb Itrejský,
1Ch 11 41 Uriáš Hetejský, Zabab syn Achlai,
1Ch 11 42 Adina syn Sizův Rubenský, kníže nad Rubenskými, a s ním jiných
třidceti,
1Ch 11 43 Chanan syn Maachův, a Jozafat Mitnejský,
1Ch 11 44 Uziáš Asteratský, Sama a Johiel, synové Chotama Aroerského,
1Ch 11 45 Jediel, syn Simri, a Jocha bratr jeho Tizejský,
1Ch 11 46 Eliel Machavimský, a Jeribai a Josaviáš synové Elnámovi, a Itma
Moábský,
1Ch 11 47 Eliel, a Obéd, a Jaasiel z Mezobaia.
1Ch 12 1 Tito pak jsou, kteříž přišli k Davidovi do Sicelechu, když se ještě
kryl před Saulem synem Cis, a ti byli mezi udatnými, pomocníci boje,
1Ch 12 2 Nosíce lučiště, a bojující pravicí i levicí kamením i střelami z
lučiště, a byli z bratrů Saulových, z pokolení Beniaminova:
1Ch 12 3 Kníže Achiezer a Joas, synové Semmaa Gabatského, a Jeziel a Felet,
synové Azmavetovi, Beracha, a Jéhu Anatotský,
1Ch 12 4 A Ismaiáš Gabaonitský, silný mezi třidceti, kterýž byl nad třidceti,
Jeremiáš, Jachaziel, Jochanan a Jozabad Gederatský,
1Ch 12 5 A Eluzai, Jerimot, Bealiáš, Semariáš, a Sefatiáš Charufský,
1Ch 12 6 Elkána, Isiáš, Azareel, Joezer a Jasobam, Chorejšti,
1Ch 12 7 A Joela a Zebadiáš synové Jerochamovi z Gedor.
1Ch 12 8 Též i z pokolení Gádova utekli k Davidovi k pevnosti na poušť, muži
udatní, muži způsobní k boji, užívající štítu a pavézy, jichžto tváři jako tváři lvové, a
podobní srnám na horách v rychlosti:
1Ch 12 9 Ezer první, Abdiáš druhý, Eliab třetí,
1Ch 12 10 Mismanna čtvrtý, Jeremiáš pátý,
1Ch 12 11 Attai šestý, Eliel sedmý,
1Ch 12 12 Jochanan osmý, Elzabad devátý,
1Ch 12 13 Jeremiáš desátý, Machbannai jedenáctý.
1Ch 12 14 Ti byli z synů Gádových, knížata vojska, jeden nad stem menší, a větší
nad tisícem.
1Ch 12 15 Ti jsou, kteříž přepravili se přes Jordán měsíce prvního, ačkoli se
byl vylil ze všech břehů svých, a zahnali všecky z údolí na východ i na západ.
1Ch 12 16 Přišli také někteří z synů Beniaminových a Judových k pevnosti
Davidově.
1Ch 12 17 I vyšel jim David vstříc, a mluvě, řekl jim: Jestliže z příčiny pokoje
jdete ke mně, abyste mi pomáhali, i mé srdce také s vámi se sjednotí; pakli k vyzrazení mne
nepřátelům mým, (ješto není nepravosti při mně), popatřiž Bůh otců našich a tresci.
1Ch 12 18 Duch pak posilnil Amazu předního mezi hejtmany, i řekl: Tobě, ó
Davide, a těm, jenž s tebou jsou, synu Izai, pokoj; pokoj tobě, pokoj i pomocníkům tvým. Toběť
zajisté pomáhá Bůh tvůj. A tak přijal je David, a postavil je mezi knížaty houfů.
1Ch 12 19 Nadto i z pokolení Manassesova odstoupili k Davidovi, když táhl s
Filistinskými k boji proti Saulovi, ale nepomáhali jim. Nebo uradivše se, propustili ho zase

knížata Filistinská, řkouce: S nebezpečenstvím hrdel našich odstoupil by ku pánu svému Saulovi.

1Ch 12 20 Takž když táhl do Sicelechu, odstoupili k němu někteří z pokolení Manassesova: Adnach, Jozabad, Jedíael, Michael, Jozabad, Elihu, a Zilletai, hejtmané nad tisíci v pokolení Manassesovu.

1Ch 12 21 Ti také pomáhali Davidovi s houfy jeho; nebo udatní byli všickni, pročez byli knížaty v jeho vojstě.

1Ch 12 22 Anobř každého dne přibývalo jich Davidovi ku pomoci, až bylo vojsko veliké, jako vojsko Boží.

1Ch 12 23 Tento pak jest počet vývod způsobných k boji, kteříž přišli k Davidovi do Hebronu, aby obrátili království Saulovo k němu podle slova Hospodinova.

1Ch 12 24 Z synů Judových, nosících pavězy a kopí, šest tisíc a osm set způsobných k boji.

1Ch 12 25 Z synů Simeonových, udatných mužů k boji, sedm tisíc a sto.

1Ch 12 26 Z synů Lévi čtyři tisíce a šest set.

1Ch 12 27 Joiada také vývoda synů Aronových, a s ním tři tisíce a sedm set.

1Ch 12 28 A Sádoch mládenec rek udatný, a z domu otce jeho knížat dvamecítma.

1Ch 12 29 A z synů Beniaminových, bratří Saulových tři tisíce; nebo ještě

množství jiných drželi stráž domu Saulova.

1Ch 12 30 Z synů též Efraimových dvadcti tisíc a osm set. Ti byli rekové udatní, muži slovoutní v čeledech otců svých.

1Ch 12 31 Z polovice pak pokolení Manassesova osmnáct tisíc, kteříž vyčtení byli ze jména, aby přišli a ustanovili Davida za krále.

1Ch 12 32 Z synů také Izacharových, znajících a rozumějících časům, tak že věděli, co by měl činiti lid Izraelský, knížat jejich dvě stě, a všickni bratří jejich činili podle rčení jejich.

1Ch 12 33 Z synů Zabulon vycházejících na vojnu, vycvičených v bitvě všelijakými nástroji válečnými, padesáte tisíc, a ku potýkání se v šiku bez choulostivosti srdce.

1Ch 12 34 Z Neftalíмова pak pokolení knížat tisíc, a s nimi pavězníků a kopidlníků třidcti a sedm tisíc.

1Ch 12 35 Z pokolení Dan, způsobných k boji, osm a dvadcti tisíc a šest set.

1Ch 12 36 A z pokolení Asserova, kteříž způsobní byli k boji, a uměli v šikování se k bitvě, čtyřidcti tisíc.

1Ch 12 37 A z Zajordání, totiž z Rubenských a Gádských, a z polovice pokolení Manassesova, přišli se všemi nástroji válečnými sto a dvadcti tisíc.

1Ch 12 38 Všickni ti muži bojovní, uměli v šiku, úmyslem upřímým přišli do Hebronu, aby ustanovili Davida za krále nade vším lidem Izraelským. Nýbrž i všickni ostatní Izraelští srdce jednoho byli, aby za krále ustanovili Davida.

1Ch 12 39 I byli tu s Davidem tři dni, jedouce a pijíce, nebo jim byli připravili bratří jejich.

1Ch 12 40 Ano i ti, kteříž jim blízcí byli až k Izachar a Zabulon a Neftalím, přinášeli chleba na oslích a na velbloudích, i na mezcích a na volích, potravu, mouky, fíků a hroznů sušených, vína, oleje, volů, a ovcí v hojnosti. Nebo radost byla v lidu Izraelském.

1Ch 13 1 David pak poradil se s hejtmany nad tisíci, s setníky a se všemi vývodami.

1Ch 13 2 A řekl David všemu shromáždění Izraelskému: Jestliže se vám líbí, a jestli to od Hospodina Boha našeho, rozešleme posly k bratřím našim pozůstalým do všech zemí Izraelských, a též kněžím a Levítům do měst a předměstí jejich, a necht se shromáždí k nám, aby chom zase k nám přivezli truhlu Boha našeho; nebo jsme jí nehledali ve dnech Saulových.

1Ch 13 4 I řeklo všecko množství, aby se tak stalo; nebo líbila se ta věc všemu lidu.

1Ch 13 5 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský od Nílu Egyptského, až kudy se vchází do Emat, aby přivezli truhlu Hospodinovu z Kariatjeharim.

1Ch 13 6 A tak vstoupil David a všecken lid Izraelský do Bála, v Kariatjeharim, kteréž jest v Judstvu, aby přenesli odtud truhlu Boha Hospodina, sedícího nad cherubíny, jehož se jméno vzývá.

1Ch 13 7 I vstavili truhlu Boží na nový vůz, vzavše ji z domu Abinadabova, Uza pak a Achio spravovali vůz.

1Ch 13 8 Ale David a všecken lid Izraelský hráli před Bohem ze vsí síly, v zpěvích na harfy, na loutny, na bubny, na cymbály a na trouby.

1Ch 13 9 A když přišli až k humnu Kídon, vztáhl Uza ruku svou, aby pozdržel truhly; nebo uchýlili se volové.

1Ch 13 10 Protož rozhněval se Hospodin na Uzu a zabil jej, proto že vztáhl ruku svou k truhle; a umřel tu před Bohem.

1Ch 13 11 Tedy zkormoutil se David, proto že se Hospodin tak přísně obořil na Uzu. I nazval to místo Perez Uza až do tohoto dne.

1Ch 13 12 A boje se David Boha v ten den, řekl: Kterakž mám k sobě přivezti truhlu Boží?

1Ch 13 13 Pročez nepřenesl David truhly k sobě do města Davidova, ale obrátil ji do domu Obededoma Gittejského.

1Ch 13 14 I pozůstala truhla Boží mezi čeledí Obededomovou, v domě jeho za tři

měsíce, a požehnal Hospodin domu Obededomovu a všem věcem jeho.
1Ch 14 1 Potom poslal Chíram král Tyrský posly k Davidovi, a dříví cedrového a zedníky i tesaře, aby stavěli jemu dům.
1Ch 14 2 I poznal David, že ho potvrdil Hospodin za krále nad Izraelem, a že zvýšil království jeho pro lid svůj Izraelský.
1Ch 14 3 Pojal pak David ještě ženy v Jeruzalémě, a zplodil David více synů a dcer.
1Ch 14 4 A tato jsou jména těch, kteříž se jemu zrodili v Jeruzalémě: Sammua, Sobab, Nátan a Šalomoun,
1Ch 14 5 Též Ibchar, Elisua, Elfelet,
1Ch 14 6 Za tím Noga, Nefeg, Jafia,
1Ch 14 7 Elisama, Beeliada a Elifelet.
1Ch 14 8 V tom uslyšavše Filistinstí, že by pomazán byl David za krále nade vším Izraelem, vytáhli všickni Filistinstí hledati Davida. O čemž uslyšav David, vytáhl proti nim.
1Ch 14 9 Nebo když Filistinstí přišli, a rozprostřeli se v údolí Refaim,
1Ch 14 10 Radil se David s Bohem, řka: Potáhnou-li proti Filistinským, a dáš-li je v ruku mou? Odpověděl jemu Hospodin: Táhní, a dám je v ruku tvou.
1Ch 14 11 Tedy vtrhli do Balperazim. I porazil je tam David a řekl: Protrhlť jest Bůh nepřátely mé rukou mou, jako vody protrhují břehy. A protože nazváno jméno místa toho Balperazim.
1Ch 14 12 Nebo nechali tam bohů svých. I přikázal David, aby je spálili.
1Ch 14 13 Ale Filistinstí sebravše se znovu, rozprostřeli se v tom údolí.
1Ch 14 14 Pročež David radil se opět s Bohem. I řekl jemu Bůh: Nepřistupuj k nim po zadu; odvrát se od nich, abys na ně trefil naproti moruším.
1Ch 14 15 A když uslyšíš, že šustí vrchové moruší, tedy vytáhneš k bitvě; nebo vyšel Bůh před tebou, aby porazil vojska Filistinská.
1Ch 14 16 I učinil David tak, jakž mu byl přikázal Bůh, a porazili vojska Filistinská od Gabaon až do Gázera.
1Ch 14 17 A tak rozešla se pověst o Davidovi do všech zemí, a způsobil Hospodin to, že se ho báli všickni národové.
1Ch 15 1 Když pak sobě nastavěl domů v městě Davidově, a připravil místo pro truhlu Boží, a roztáhl jí stánek,
1Ch 15 2 Tehdy řekl David: Nemát nositi žádný truhly Boží kromě Levítů, ty zajisté vyvolil Hospodin, aby nosili truhlu Boží, a aby přísluhovali jemu až na věky.
1Ch 15 3 Protož shromáždil David všecken lid Izraelský do Jeruzaléma, aby přenesl truhlu Hospodinovu na místo její, kteréž jí byl připravil.
1Ch 15 4 Shromáždil také David syny Aronovy a Levíty.
1Ch 15 5 Z synů Kahat byli Uriel kníže, a bratří jeho sto a dvadcti.
1Ch 15 6 Z synů Merari Asaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě a dvadcti.
1Ch 15 7 Z synů Gersomových Joel kníže, a bratří jeho sto a třidcti.
1Ch 15 8 Z synů Elizafanových Semaiáš kníže, a bratří jeho dvě stě.
1Ch 15 9 Z synů Hebronových Eliel kníže, a bratří jeho osmdesát.
1Ch 15 10 Z synů Uzzielových Aminadab kníže, a bratří jeho sto a dvanáct.
1Ch 15 11 Tedy povolal David Sádocha a Abiataru, kněží, též i Levítů: Uriele, Asai áše, Joele, Semai áše, Eli ele a Aminadaba,
1Ch 15 12 A řekl jim: Vy jste přední z otcovských čeledí mezi Levíty, posvěťte sebe i bratří svých, abyste vnesli truhlu Hospodina Boha Izraelského tu, kdež jsem jí připravil.
1Ch 15 13 Nebo že spočátku ne vy jste spravovali toho, obořil se Hospodin Bůh náš na nás; nebo jsme ho nehledali náležitě.
1Ch 15 14 I posvětili se kněží i Levítové, aby přenesli truhlu Hospodina Boha Izraelského.
1Ch 15 15 A nesli synové Levítů truhlu Boží, jakož byl přikázal Mojžíš, podle slova Hospodinova, na ramenou svých na sochořích.
1Ch 15 16 Řekl také David předním z Levítů, aby ustanovili z bratří svých zpěváky s nástroji muzickými, loutnami, harfami a cymbály, aby zvučeli, povyšující hlasu s radostí.
1Ch 15 17 Takž ustanovili Levítové Hémana syna Joelova, a z bratří jeho Azafa syna Berechiášova, a z synů Merari bratří jejich Etana syna Kusaiova.
1Ch 15 18 A s nimi bratří jejich z druhého pořádku: Zachari áše, Béna, Jaaziele, Semi ramota, Jechiele, Unni, Eliaba, Benai áše, Maasei áše, Mattiti áše, Elifele, Mi knei áše, Obededoma a Jehiele, vrátne.
1Ch 15 19 Nebo zpěváci Héman, Azaf a Etan hrali hlasitě na cymbálích měděných,
1Ch 15 20 A Zachari áš, Aziel, Semi ramot, Jechiel, Unni, Eliab, Maasei áš a Benai áš na loutnách, při zpěvu vysokém.
1Ch 15 21 A Mattiti áš, Elifele, Miknei áš, Obededom, Jehiel a Azazi áš hrali na harfách při zpěvu nízkém.
1Ch 15 22 Chenani áš pak, přední z Levítů nesoucích truhlu, spravoval, jak by nésti měli; nebo byl umělý.
1Ch 15 23 Berechi áš pak a Elkána byli vrátní u truhly.
1Ch 15 24 Sebani áš také a Jozafat, Natanael, Amazai, Zachari áš, Benai áš a

Eliezer kněží, troubili na trouby před truhlou Boží; ale Obededom a Jechiáš byli též vrátní u truhly.

1Ch 15 25 A tak vypravil se David a starší Izraelští a hejtmané, aby přenesli truhlu smlouvy Hospodinovy z domu Obededomova s veselím.

1Ch 15 26 I stalo se, poněvadž Bůh pomáhal Levítům nesoucím truhlu smlouvy Hospodinovy, že obětovali sedm volů a sedm beranů.

1Ch 15 27 David pak odín byl pláštěm kmentovým, tolikéž všickni Levítové, kteříž nesli truhlu, i zpěváci, i Chenaniáš, správce nesoucích, mezi zpěváky. Měl také David na sobě efod lněný.

1Ch 15 28 Takž všecken lid Izraelský provázeli truhlu smlouvy Hospodinovy s plésáním a zvukem trouby, a pozaunů a cymbálů, a hráli na loutny a na harfy.

1Ch 15 29 Když pak truhla smlouvy Hospodinovy vcházela do města Davidova, Míkol dcera Saulova vyhlédla z okna, a viduci krále Davida poskakujícího a plésajícího, pohrdla jím v srdci svém.

1Ch 16 1 A když přinesli truhlu Boží a postavili ji u prostřed stánku, kterýž jí byl rozbil David, tedy obětovali oběti zápalné a oběti pokojné před Bohem.

1Ch 16 2 Zatím dokonav David obětování obětí zápalných a pokojných, dal požehnání lidu ve jménu Hospodinovu.

1Ch 16 3 Rozdělil také všechněm mužům Izraelským, od muže až do ženy, jednomu každému po pecnu chleba a kusu masa, a i láhvi.

1Ch 16 4 Potom postavil před truhlou Hospodinovou služebníky z Levítů k připomínání, k vyznávání a k chválení Hospodina Boha Izraelského.

1Ch 16 5 Azaf byl přední, a druhý po něm Zachariáš, Jehiel, Semi ramot, Jechiel, Mattitiáš, Eliab, Benaiáš, Obededom a Jehiel. Ti na nástrojích, na loutnách a harfách, ale Azaf na cymbálích hrál.

1Ch 16 6 Benaiáš pak a Jachaziel kněží s trubami byli ustavičně před truhlou smlouvy Boží.

1Ch 16 7 Teprv toho dne ponejprvé nařídil David, aby slaven byl Hospodin zpěvem tímto od Azafa a bratří jeho:

1Ch 16 8 Slavte Hospodina, zvěstujte jméno jeho, a oznamujte mezi národy skutky jeho.

1Ch 16 9 Zpívejte a žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.

1Ch 16 10 Chlubte se v svatém jménu jeho, vesel se srdce těch, jenž hledají Hospodina.

1Ch 16 11 Hledejte Hospodina i síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně.

1Ch 16 12 Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho, i na soudy úst jeho.

1Ch 16 13 Ó símě Izraele, služebníka jeho, ó synové Jákobovi, vyvolení jeho,

1Ch 16 14 Ont' jest Hospodin Bůh náš, na vší zemi soudové jeho.

1Ch 16 15 Rozpomínejte se ustavičně na smlouvu jeho, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení,

1Ch 16 16 kterouž učinil s Abrahamem, a na přísahu jeho Izákovi.

1Ch 16 17 A vystavil ji Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou,

1Ch 16 18 Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za provazec vládařství vašeho,

1Ch 16 19 Ačkoli vás byl malý počet, a maličko byli jste v ní pohostinu.

1Ch 16 20 A přecházeli od národu do národu, a z království k jinému lidu.

1Ch 16 21 Nedopustil žádnému ublížití jim, ano i krále pro ně trestal, řka:

1Ch 16 22 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.

1Ch 16 23 Zpívejte Hospodinu všecka země, zvěstujte den po dni spasení jeho.

1Ch 16 24 Vypravujte mezi pohany slávu jeho, a mezi všemi národy divy jeho.

1Ch 16 25 Nebo veliký jest Hospodin, a chvalitebný náramně, hroznější nade všechny bohy.

1Ch 16 26 Všickni zajisté bohové národů jsou modly, Hospodin pak nebesa učinil.

1Ch 16 27 Sláva a jasnost před ním, síla a veselí na místě jeho.

1Ch 16 28 Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte Hospodinu slávu i moc.

1Ch 16 29 Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary a přidejte před obličej jeho, a sklánějte se před Hospodinem v okrase svatosti.

1Ch 16 30 Bojte se obličejů jeho všickni obyvatelé země, a buďte upevněn okršlek země, aby se nepohnul.

1Ch 16 31 Veseliti se budou nebesa, a plésati bude země, a řeknou mezi pohany: Hospodin kraluje.

1Ch 16 32 Zvuk vydá moře, i což v něm jest, veseliti se bude pole i vše, což jest na něm.

1Ch 16 33 Tedy prozpěvovati bude dříví lesní před Hospodinem, neboť se béře, aby soudil zemi.

1Ch 16 34 Oslavujte Hospodina, neb dobrý jest, nebo na věky milosrdenství jeho.

1Ch 16 35 A rcete: Zachovej nás, Bože spasení našeho, a shromážď nás, a vytrhni nás z pohanů, abychom slavili svaté jméno tvé, a chlubil se v chvále tvé.

1Ch 16 36 Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků a až na věky. I řekl všecken lid: Amen, i Hal el ujah.

1Ch 16 37 I nechal tu David před truhlou smlouvy Hospodinovy Azafa a bratří

jeho, aby přisluhovali před truhlou ustavičně podle povinnosti dne každého.
 1Ch 16 38 Též i Obededoma s bratřími jejich, osob šedesáte osm, Obededoma, pravím, syna Jedutunova, a Chosi, aby vrátní byli.
 1Ch 16 39 Sádocha také kněze a bratří jeho za kněží nechal před příbytkem Hospodinovým na výsosti, kteráž byla v Gabaon,
 1Ch 16 40 Aby obětovali zápaly Hospodinu na oltáři zápalu ustavičně, ráno i večer, podle všeho, což psáno jest v zákoně Hospodinově, jejž vydal Izraelovi.
 1Ch 16 41 A s nimi nechal Hémána a Jedutuna a jiných vybraných, kteříž vyčtení byli zejména, aby vzdávali chválu Hospodinu, proto že na věky trvá milosrdenství jeho.
 1Ch 16 42 Těm také, totiž Hémanovi a Jedutunovi, nechal trub a cymbálů, aby zvučeli, i jiných nástrojů muziky Boží, syny pak Jedutunovy postavil u vrat.
 1Ch 16 43 A tak rozešel se všecken lid, jeden každý do domu svého; David též navrátil se, aby požehnání dal domu svému.
 1Ch 17 1 I stalo se, když bydlil David v domě svém, že řekl Náatanovi proroku: Aj, já přebývám v domě cedrovém, truhlá pak smlouvy Hospodinovy jest pod kortýnami.
 1Ch 17 2 I řekl Náatan Davidovi: Cožkoli jest v srdci tvém, učiň; nebo Bůh s tebou jest.
 1Ch 17 3 Potom té noci stalo se slovo Boží k Náatanovi, řkoucí:
 1Ch 17 4 Jdi a rci Davidovi služebníku mému: Toto dí Hospodin: Ne ty stavěti mi budeš dům k bydlení,
 1Ch 17 5 Poněvadž jsem nebydlil v žádném domě od toho dne, jakž jsem vyvedl syny Izraelské, až do dne tohoto, ale procházel jsem se z stánku do stánku, také i vně kromě příbytku.
 1Ch 17 6 Nadto kudyž jsem koli chodil se vším Izraelem, zdali jsem slovo řekl kterému z soudců Izraelských, (jímž jsem přikázal, aby pásli lid můj), řka: Proč jste mi neustavěli domu cedrového?
 1Ch 17 7 Protož nyní toto díš služebníku mému Davidovi: Takto praví Hospodin zástupů: Já jsem tě vzal z ovčince, když jsi chodil za stádem, abys byl vývodou lidu mého Izraelského.
 1Ch 17 8 A býval jsem s tebou všudy, kamž jsi koli se obrátil, všecky také nepřátele tvé vyhladil jsem před tváří tvou, a učinilt jsem jméno veliké, jako jméno vznešených na zemi.
 1Ch 17 9 Ano i lidu svému Izraelskému způsobil jsem místo, a vštípil jej tu. I bude bydleti na místě svém, a nepohne se více, aniž na něj dotíratí budou lidé nešlechtní, jako prvé,
 1Ch 17 10 Hned od toho času, jakž jsem ustanovil soudce nad lidem svým Izraelským, až jsem ponížil všech nepřatel tvých; nýbrž oznamujit, že Hospodin sám vystaví tobě dům.
 1Ch 17 11 Nebo když se vyplní dnové tvoji, abys šel za otci svými, vzbudím símě tvé po tobě, kteréž bude z synů tvých, a utvrdím království jeho.
 1Ch 17 12 Ontě mi ustaví dům, a já utvrdím trůn jeho až na věky.
 1Ch 17 13 Já budu jemu otcem, a on mi bude synem, a milosrdenství svého neodejmu od něho, jako jsem je odjal od toho, kterýž byl před tebou.
 1Ch 17 14 Ale postavím jej v domě svém a v království svém až na věky, a trůn jeho bude nepohnutelný až na věky.
 1Ch 17 15 Podlé všech slov těchto, a podle všeho vidění tohoto, tak mluvil Náatan Davidovi.
 1Ch 17 16 Tedy všed král David, posadil se před Hospodinem, a řekl: Kdož jsem já, ó Hospodine Bože, a jaký jest dům můj, že jsi mne tak zvýšil?
 1Ch 17 17 Anobrž i to jsi za málo u sebe položil, ó Bože, pročez jsi zamluvil se o domu služebníka svého i na dlouhé časy, a popatřil jsi na mne, jako na osobu člověka vzácného, Hospodine Bože.
 1Ch 17 18 Což ještě více mluvití má David před tebou o zvelebení služebníka tvého? Ty zajisté znáš služebníka svého.
 1Ch 17 19 Hospodine, pro služebníka svého a podle srdce svého činíš velikou věc tuto, abys v známost uvedl všecky převeliké věci.
 1Ch 17 20 Hospodine, neníť tobě rovného, anobrž není žádného Boha kromě tebe, podle toho všeho, jakž jsme slychali ušima svýma.
 1Ch 17 21 Nebo kde jest který národ na zemi, jako lid tvůj Izraelský, jehož by Bůh šel, aby vykoupil sobě lid a dobyl sobě jména, čině veliké a hrozné věci, vyháněje před tváří lidu svého, kterýž jsi vykoupil z Egypta, pohany?
 1Ch 17 22 Zvolil jsi zajisté lid svůj Izraelský sobě za lid až na věky, a ty, Hospodine, sám jsi jejich Bohem.
 1Ch 17 23 Nyní tedy, Hospodine, slovo to, jímž jsi zamluvil se služebníku svému a domu jeho, budiž jisté až na věky, a učiň tak, jakž jsi mluvil.
 1Ch 17 24 Budiž, pravím, jisté, tak aby velebeno bylo jméno tvé až na věky, a říkáno: Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, jest Bůh nad Izraelem, a dům Davida služebníka tvého ať jest nepohnutelný před obličejem tvým.
 1Ch 17 25 Nebo ty, Bože můj, zjevil jsi služebníku svému, že mu ustavíš dům, a protož směl služebník tvůj modlití se před tebou.
 1Ch 17 26 A tak, ó Hospodine, ty jsi sám Bůh, a mluvil jsi o služebníku svém dobré věci tyto.

1Ch 17 27 Nyní tedy ráčil jsi požehnati domu služebníka svého, aby trval na věky před obličejem tvým; nebo jsi ty, Hospodine, požehnal, i budeš požehnaný na věky.

1Ch 18 1 Stalo se potom, že porazil David Filistinské, a zemdlil je, a vzal Gát i vesnice jeho z ruky Filistinských.

1Ch 18 2 Porazil také i Moábské, a učiněni jsou Moábští služebníci Davidovi, a dávali jemu plat.

1Ch 18 3 Porazil též David Hadarezera krále Soba v Emat, když byl vytáhl, aby opanoval řeku Eufrates.

1Ch 18 4 A pobral mu David tisíc vozů, a sedm tisíc jízdných, a dvadecet tisíc mužů pěších, a zpodřezoval David žily všechněm koňům vozníků. Toliko zanechal z nich ke stu vozům.

1Ch 18 5 Přitáhli pak byli Syrští od Damašku na pomoc Hadarezerovi králi Soba, ale David porazil z Syrských dvamecítma tisíc mužů.

1Ch 18 6 Tedy osadil David Syrii Damašskou. I učiněni jsou Syrští služebníci Davidovi, dávající plat; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.

1Ch 18 7 Pobral také David štíty zlaté, kteréž měli služebníci Hadarezerovi, a přinesl je do Jeruzaléma.

1Ch 18 8 Z Tibchat též a z Chun, měst Hadarezerových, nabral David mědi velmi mnoho, z kteréž potom slil Šalomoun moře měděné, a sloupy i nádobí měděné.

1Ch 18 9 A když uslyšel Tohu král Emat, že porazil David všecko vojsko Hadarezera krále Soba,

1Ch 18 10 Poslal Adorama syna svého k králi Davidovi, aby ho pozdravil přátelsky, a spolu se s ním radoval z toho, že bojoval s Hadarezerem, a porazil ho; (nebo válčil Tohu s Hadarezerem). Kterýžto přinesl všelijaké nádoby zlaté a stříbrné i měděné.

1Ch 18 11 Ty také obětoval král David Hospodinu s stříbrem a zlatem, kteréhož byl nabral ze všech národů, z Idumejských, z Moábských, z synů Ammon, z Filistinských, i z Amalechitských.

1Ch 18 12 Abizai také syn Sarvie porazil Idumejských v údolí solnatém osmnácte tisíc.

1Ch 18 13 Protož i nad Idumejskými postavil stráž, a učiněni jsou všickni Idumejští služebníci Davidovi; nebo zachovával Hospodin Davida, kamž se koli obrátil.

1Ch 18 14 A tak kraloval David nade vším Izraelem, a činil soud a spravedlnost všemu lidu svému.

1Ch 18 15 Joáb pak syn Sarvie byl nad vojskem, a Jozafat syn Achiludův byl kancléřem.

1Ch 18 16 Sádoch také syn Achitobův a Abimelech syn Abiatarův byli kněžími, a Susa byl písařem.

1Ch 18 17 Banaiáš pak syn Joiadův byl nad Cheretejskými a Peletejskými, a synové Davidovi knížaty při králi.

1Ch 19 1 Stalo se zatím, že umřel Náhas král Ammonitský, a kraloval syn jeho místo něho.

1Ch 19 2 I řekl David: Učiním milosrdenství s Chanunem synem Náhasovým, nebo učinil otec jeho milosrdenství nade mnou. Tedy poslal David posly, aby ho potěšili pro otce jeho. I přišli služebníci Davidovi do země synů Ammon k Chanunovi, aby ho těšili.

1Ch 19 3 Tedy řekla knížata Ammonitská Chanunovi: Cožť se zdá, že David činí poctivost otci tvému, že poslal k tobě, kteříž by tě potěšili? Zdali ne proto, aby shlédli a vyšpehovali, i podvrátili zemi tuto, přišli služebníci jeho k tobě?

1Ch 19 4 Pročež Chanun vzav služebníky Davidovy, oholil je a zustřihoval roucha jejich polovici až do rozkroků, a propustil je.

1Ch 19 5 Tedy odešli někteří, a oznámili Davidovi o těch mužích. I poslal proti nim, (nebo byli muži ti zlehčeni velice), a rozkázal jim král: Pobuďte v Jerichu, dokudž neobrostou brady vaše; potom se navrátíte.

1Ch 19 6 Vidouce pak Ammonitští, že se zošklivili Davidovi, poslal Chanun a synové Ammon tisíc hřiven stříbra, aby sobě najali ze mzdy z Mezopotamie a z Syrie Maacha a z Soba vozů a jezdců.

1Ch 19 7 A najali sobě ze mzdy třidceti a dva tisíce vozů, a krále Maachu i lid jeho. Kterížto přitáhše, položili se s vojskem naproti Medaba. Ammonitští také shromáždívše se z měst svých, přitáhli k té bitvě.

1Ch 19 8 Což uslyšav David, poslal Joába se vším vojskem udatných.

1Ch 19 9 A tak vytáhše Ammonitští, sšíkovali se k boji u brány města toho. Králové pak, kteříž byli přitáhli, byli zvláště na poli.

1Ch 19 10 A protož vida Joáb proti sobě sšíkovaný lid z předu i z zadu, vybrav některé ze všech výborných Izraelských, sšíkoval je také proti Syrským.

1Ch 19 11 Ostatek pak lidu dal pod správu Abizai bratra svého, a sšíkovali se proti Ammonitským.

1Ch 19 12 I řekl Joáb: Jestliže Syrští budou mne silnější, přispěješ mi na pomoc; pakli Ammonitští silnější budou tebe, já pomohu tobě.

1Ch 19 13 Posiliž se, a zmužile se mějme, bojujíce za lid náš a za města Boha našeho, Hospodin však, což mu se dobře líbí, nechť učiní.

1Ch 19 14 Takž přistoupil Joáb i lid, kterýž při něm byl, k bitvě proti Syrským. Ale oni utekli před ním.

1Ch 19 15 V tom Ammonitští vidouce, že utíkají Syrští, utekli také i oni před

Abizaiem bratrem jeho, a ušli do města. Joáb též navrátil se do Jeruzaléma.

1Ch 19 16 A tak vidouce Syrští, že jsou poraženi od Izraelských, poslali posly, a vyvedli Syrské, kteříž bydlejí za řekou, a Sofach kníže vojska Hadarezerova vedl je.

1Ch 19 17 I oznámeno to Davidovi. Kterýžto shromáždív všecken lid Izraelský, přepravil se přes Jordán, a přitáhl k nim, a sšíkoval vojsko proti nim. A když sšíkoval David vojsko proti Syrským k bitvě, bojovali s ním.

1Ch 19 18 Tedy utekli Syrští před Izraelem. I porazil David z Syrských sedm tisíc vozů, a čtyřiceti tisíc lidu pěšího, až i Sofacha hejtmana vojska toho zabil.

1Ch 19 19 Pročež když viděli služebníci Hadarezerovi, že jsou poraženi od Izraele, vešli v pokoj s Davidem, a sloužili jemu. A nechtěli více Syrští táhnouti na pomoc Ammonitským.

1Ch 20 1 I stalo se po roce, když králové vyjíždívají na vojnu, že vedl Joáb lid válečný, a hubil zemi synů Ammon. A když přitáhl, oblehl Rabbu; (ale David zůstal v Jeruzalémě). I dobyl Joáb Rabby, a rozbořil ji.

1Ch 20 2 Tedy snal David korunu krále jejich s hlavy jeho, a našel, že vážila hřivnu zlata. A bylo v ní kamení drahé, i vstavena byla na hlavu Davidovu. Vyvezl též kořisti města velmi veliké.

1Ch 20 3 Lid pak, kterýž v něm byl, vyvedl, a dal je pod pily a brány železné i sekery. A tak učinil David všechněm městům Ammonitským. I navrátil se David se vším lidem do Jeruzaléma.

1Ch 20 4 Potom pak když trvala válka v Gázer s Filistinskými, tehdy zabil Sibbechai Chusatský Sippaje, kterýž byl zplozený z obrů, i snížení jsou.

1Ch 20 5 Byla ještě i jiná válka s Filistinskými, kdežto zabil Elchanan, syn Jairův, Lachmi bratra Goliáše Gittejského, u jehož kopí bylo dřevo jako vratidlo tkadlcovské.

1Ch 20 6 Opět byla jiná válka v Gát, a byl tam muž veliké postavy, kterýž měl po šesti prstech, všech čtyřmécítma, a byl i on zplozený z téhož obra.

1Ch 20 7 Ten když haněl Izraele, zabil ho Jonata syn Semmaa, bratra Davidova.

1Ch 20 8 Ti byli synové jednoho obra v Gát, kteříž padli od ruky Davidovy a od ruky služebníků jeho.

1Ch 21 1 Satan pak povstal proti Izraelovi, a ponukl Davida, aby sečtl lid Izraelský.

1Ch 21 2 Protož řekl David Joábovi a knížatům lidu: Jděte, sečtěte lid Izraelský od Bersabé až do Dan, a oznamte mi, abych věděl počet jich.

1Ch 21 3 Ale Joáb řekl: Přidejž Hospodin lidu svého, což ho koli, stokrát více. I zdaliž, pane můj králi, nejsou všickni oni pána mého služebníci? Proč toho vyhledává pán můj? Proč má býti uvedena pokléska na Izraele?

1Ch 21 4 Ale řeč královská přemohla Joába. A tak vyšed Joáb, prošel všecken lid Izraelský; potom navrátil se do Jeruzaléma.

1Ch 21 5 I dal Joáb počet lidu sečteného Davidovi. A bylo všeho lidu Izraelského jedenáctekrát sto tisíc mužů bojovných, lidu pak Judského čtyřikrát sto tisíc, a sedmdesáte tisíc mužů bojovných.

1Ch 21 6 Pokolení pak Léví a Benjaminova nepočítal mezi ně; nebo v ošklivosti měl Joáb rozkázání královo.

1Ch 21 7 Ovšem nelíbila se Bohu ta věc, protož ranil Izraele.

1Ch 21 8 I řekl David Bohu: Zhřešil jsem těžce, že jsem to učinil, ale nyní odejmi, prosím, nepravost služebníka svého, nebo jsem velmi bláznivě učinil.

1Ch 21 9 V tom mluvil Hospodin k Gádovi, proroku Davidovu, řka:

1Ch 21 10 Jdi a rci Davidovi: Toto praví Hospodin: Trojit věci podávám, vyvol sobě jednu z nich, kterouž bych učinil.

1Ch 21 11 Tedy přišel Gád k Davidovi a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Voľ sobě,

1Ch 21 12 Buďto hlad za tři léta, buď abys za tři měsíce kažen byl od protivníků svých, když by meč nepřítel tvých dotekl se tebe, aneb aby za tři dni meč Hospodinův a mor byl v zemi, a anděl Hospodinův aby hubil po všech končinách Izraelských. Již tedy víz, co mám odpověditi tomu, kterýž mne poslal.

1Ch 21 13 I řekl David Gádovi: Úzko mi náramně; nechť prosím, upadnu v ruce Hospodinovy, neboť jsou mnohá slitování jeho, jediné ať v ruce lidské neupadám.

1Ch 21 14 A tak uvedl Hospodin mor na lid Izraelský, a padlo jich z Izraele sedmdesáte tisíc mužů.

1Ch 21 15 Poslal také Bůh anděla i na Jeruzalém, aby hubil jej. A když hubil, popatřil Hospodin, a zželelo mu se toho zlého. I řekl andělu, kterýž hubil: Dostit jest, zdrž ruku svou. Anděl pak stál podle humna Ornana Jebuzejského.

1Ch 21 16 Mezi tím pozdvih David očí svých, uzřel anděla Hospodinova, stojícího mezi zemí a nebem, a meč dobytý v ruce jeho, vztažený proti Jeruzalému. I padl David, ano i starší, odíni jsouce žíněmi, na tváři své.

1Ch 21 17 A řekl David Bohu: Zdaliž jsem já nerozkázal čísti lidu? A jáť jsem sám ten, kterýž jsem zhřešil, a převelmi jsem zle učinil, tyto pak ovce co učinily? Hospodine, Bože můj, nechť jest, prosím, ruka tvá proti mně, a proti domu otce mého, ale proti lidu tvému nechť není rána.

1Ch 21 18 Zatím anděl Hospodinův mluvil k Gádovi, aby řekl Davidovi, aby vstoupě, vzdělal oltář Hospodinu na humně Ornana Jebuzejského.

1Ch 21 19 I vstoupil David podle řeči Gádovy, kterouž byl mluvil ve jménu Hospodini novu.

1Ch 21 20 A obrátiv se Ornan, uzřel toho anděla, a čtyři synové jeho s ním
skryli se. Ornan pak mlátil pšenici.

1Ch 21 21 V tom přišel David k Ornanovi. A pohleděv Ornan, uzřel Davida, a vyšed
z humna toho, klaněl se Davidovi až k zemi.

1Ch 21 22 Tedy řekl David Ornanovi: Dej mi to místo humna, ať vzdělám na něm
oltář Hospodinu; za slušné peníze dej mi je, i přestane rána v lidu.

1Ch 21 23 I řekl Ornan Davidovi: Nechtě sobě vezme, a učiní pán můj král, což se
mu za dobré vidí. Hle, přidám i voly tyto k oběti zápalné, a smyky na drva, i pšenici k oběti
suché, to všecko dávám.

1Ch 21 24 Král pak David řekl Ornanovi: Nikoli, ale raději koupím je od tebe za
slušné peníze; neboť nevezmu, což tvého jest, Hospodinu, aniž budu obětovati oběti zápalné
darem dané.

1Ch 21 25 I dal David Ornanovi za to místo zlata ztíží šesti set lotů.

1Ch 21 26 A vzdělal tu David oltář Hospodinu, a obětoval zápaly a oběti pokojné,
a vzýval Hospodina. Kterýžto vyslyšel ho, spustiv oheň s nebe na oltář zápalu.

1Ch 21 27 I řekl Hospodin andělu, aby obrátil meč svůj do pošvy jeho.

1Ch 21 28 Toho času když uzřel David, že jej vyslyšel Hospodin na humně Ornana
Jebuzejského, obětoval tu oběti.

1Ch 21 29 Nebo stánek Hospodinův, kterýž byl učinil Mojžíš na poušti, a oltář k
zápalu toho času byl na výsosti v Gabaeon.

1Ch 21 30 David pak nemohl tam choditi k němu, aby hledal Boha, proto že se
zhrozil meče anděla Hospodinova.

1Ch 22 1 I řekl David: Tototť jest místo domu Hospodina Boha, a toto jest místo
oltáři k zápalu Izraelovi.

1Ch 22 2 Protož přikázal David, aby shromáždili cizozemce přebývající v zemi
Izraelské, a ustanovil z nich kameníky, aby tesali kamení k stavění domu Božího.

1Ch 22 3 Železa také mnoho na hřeby, a na dvěře k branám i k spojováním,
připravil David, i mědi mnoho bez váhy.

1Ch 22 4 Též i dříví cedrového bez počtu; nebo přiváželi Sidonští a Tyrští
dříví cedrového množství Davidovi.

1Ch 22 5 Nebo řekl byl David: Šalomoun syn můj mládenček jest malý, dům pak
vystaven býti má Hospodinu veliký, znamenitý a slovoutný po všech zemích, a protož připravím
mu nyní potřeb. A tak připravil David množství toho před smrtí svou.

1Ch 22 6 Potom povolav Šalomouna syna svého, přikázal mu, aby vystavěl dům
Hospodinu Bohu Izraelskému.

1Ch 22 7 A řekl David Šalomounovi: Synu můj, uložil jsem byl v srdci svém
vystavěti dům jménu Hospodina Boha svého.

1Ch 22 8 Ale stala se ke mně řeč Hospodinova, řkoucí: Mnohou jsi krev vylil, a
boje veliké jsi vedl; nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi mnoho krve vylil na zem
přede mnou.

1Ch 22 9 Aj, syn narodí se tobě, tentě bude muž pokojný. Odpočinutí zajisté dám
jemu vůkol přede všemi nepřátely jeho, pročez Šalomoun slouti bude; nebo pokoj a odpočinutí
dám Izraelovi za dnů jeho.

1Ch 22 10 Onť ustaví dům jménu mému, a on bude mi za syna, a já jemu za otce, a
upevním trůn království jeho nad Izraelem až na věky.

1Ch 22 11 Protož, synu můj, Hospodin bude s tebou, a šťastněť se povede, a
vystavíš dům Hospodina Boha svého, jakož mluvil o tobě.

1Ch 22 12 A však dejž tobě Hospodin rozum a moudrost, a ustanoviž tě nad
Izraelem, abys ostríhal zákona Hospodina Boha svého.

1Ch 22 13 A tehdyť se šťastně povede, když ostríhati a činiti budeš ustanovení a
soudy, kteréž přikázal Hospodin skrze Mojžíše lidu Izraelskému. Posilniž se a zmocni, neboj
se, ani lekej.

1Ch 22 14 A aj, já v nevolech svých připravil jsem k domu Hospodinovu sto tisíců
centnéřů zlata, a stříbra tisíc tisíců centnéřů, mědi pak a železa bez váhy; nebo toho mnoho
jest. Dříví také i kamení připravil jsem, a k tomu ostatek přidáš.

1Ch 22 15 Přes to máš u sebe hojně dělníků, kameníků a zedníků, i tesařů i
jiných zběhlých ve všelijakém díle.

1Ch 22 16 Zlata, stříbra, mědi a železa není počtu; snažiž se a dělej, a
Hospodin budiž s tebou.

1Ch 22 17 Přikázal také David všechněm knížatům Izraelským, aby pomáhali
Šalomounovi synu jeho, řka:

1Ch 22 18 Zdaliž Hospodin Bůh váš není s vámi, kterýž vám způsobil vůkol a vůkol
odpočinutí? Nebo dal v ruku mou obyvatele země této, a podmaněna jest země Hospodinu a lidu
jeho.

1Ch 22 19 Nyní tedy vydejte se srdcem svým a duší svou k hledání Hospodina Boha
svého, a přičiníce se, vystavějte svatyni Hospodinu Bohu, abyste tam vnesli truhlu smlouvy
Hospodinovy, a nádoby Bohu posvěcená do domu vystaveného jménu Hospodinovu.

1Ch 23 1 Sstarav se pak David, a jsa pln dnů, ustanovil králem Šalomouna syna
svého nad Izraelem,

1Ch 23 2 A shromáždil všecka knížata Izraelská, i kněží a Levíty.

1Ch 23 3 I sečtení jsou Levítové od třidcítiletých a výše, a byl počet jich,
vedlé jmen a osob jejich, třidceti a osm tisíců.

1Ch	23	4	Z kterýchž postaveno bylo nad dílem domu Hospodinova čtyřmécítma tisíců, vládařů pak a soudců šest tisíců,
1Ch	23	5	A vrátných čtyři tisíce, a čtyři tisíce chválících Hospodina na nástrojích, kterýchž nadělal k chválení Boha.
1Ch	23	6	I nařídil David pořádku mezi syny Léví, totiž mezi syny Gerson, Kahat a Merari.
1Ch	23	7	Z Gersona byli Ladan a Semei.
1Ch	23	8	Synové Ladan: Kníže Jehiel, Zetam a Joel, ti tři.
1Ch	23	9	Synové Semei: Selomit, Oziel a Háran, ti tři. Ta jsou knížata otcovských čeledí Ladanských.
1Ch	23	10	Synové pak Semei: Jachat, Zina, Jehus a Beria. Ti čtyři jsou synové Semei.
1Ch	23	11	Byl pak Jachat kníže, a Ziza druhý, ale Jehus a Beria ne mnoho měli synů, a protož v čeledi otcovské za jedny byli počítáni.
1Ch	23	12	Synové Kahat: Amram, Izar, Hebron a Uziel, ti čtyři.
1Ch	23	13	Synové Amramovi: Aron a Mojžíš. Byl pak oddělen Aron, aby sloužil v svatyni svatých, on i synové jeho na věky, a aby kadili před Hospodinem, a sloužili jemu, i dobrořečili ve jménu jeho až na věky.
1Ch	23	14	Ale synové Mojžíše, muže Božího, počtení jsou v pokolení Léví.
1Ch	23	15	Synové Mojžíšovi: Gersom a Eliezer.
1Ch	23	16	Synové Gersomovi: Sebuel kníže.
1Ch	23	17	A synové Eliezerovi: Rechabiáš kníže. Neměl pak Eliezer více synů, ale synové Rechabiášovi rozmnožili se velmi.
1Ch	23	18	Synové Izarovi: Selomit kníže.
1Ch	23	19	Synové Hebronovi: Jeriáš kníže, Amariáš druhé, Jachaziel třetí, a Jekmaam čtvrté.
1Ch	23	20	Synové Uzielovi: Mícha kníže, a Jezia druhý.
1Ch	23	21	Synové Merari: Moholi a Musi. Synové Moholi: Eleazar a Cis.
1Ch	23	22	Umřel pak Eleazar, a neměl synů, než toliko dcery, kteréž pojali synové Cis, bratři jejich.
1Ch	23	23	Synové Musi: Moholi a Eder a Jerimot, ti tři.
1Ch	23	24	Ti jsou synové Léví po čeledech svých, knížata čeledí, kteříž vyčtení byli vedlé počtu jmen a osob, konající dílo v přísluhování domu Hospodinova od dvadctiletých a výše.
1Ch	23	25	Nebo řekl David: Odpočinutí dal Hospodin Bůh Izraelský lidu svému, a bydliti bude v Jeruzalémě až na věky.
1Ch	23	26	Ano i Levítové nebudou více nositi stánku, ani kterých nádob jeho k přísluhování jeho.
1Ch	23	27	A tak podlé nařízení Davidova nejposlednějšího byvše sečtení synové Léví, počna od dvadctiletých a výše,
1Ch	23	28	Postaveni byli, aby byli ku pomoci synů Aronových, v přísluhování domu Hospodinova v síňcích, v pokojích a při očišťování všeliké věci svaté, i při práci služebnosti domu Božího,
1Ch	23	29	Těž při chlebích posvátných, a při běli k obětem suchým, při koláčích přesných, a při pánvicích a rendlicích, i při všeliké míře a měření,
1Ch	23	30	A aby stáli každého jitra k slavení a chválení Hospodina, tolikéž i u večer,
1Ch	23	31	A při všeliké oběti zápalů Hospodinových ve dny sobotní, a na novměsíce a v svátky výroční v jistém počtu, vedlé řádu jejich ustavičně před Hospodinem,
1Ch	23	32	A tak aby drželi stráž stánku úmluvy, a stráž svatyně, i stráž synů Aronových, bratři svých v službě domu Hospodinova.
1Ch	24	1	Synů pak Aronových tato jsou zpořádaní: Synové Aronovi: Nádab, Abiu, Eleazar a Itamar.
1Ch	24	2	Ale že umřel Nádab a Abiu před otcem svým, a neměli synů, protož konali úřad kněžský Eleazar a Itamar.
1Ch	24	3	Kteréž zpořádal David, totiž Sádocha z synů Eleazarových, a Achimelecha z synů Itamarových, vedlé počtu a řádu jejich v přísluhování jejich.
1Ch	24	4	Nalezeno pak synů Eleazarových více předních mužů, než synů Itamarových, a rozdělili je. Z synů Eleazarových bylo předních po domích otcovských šestnáct, a z synů Itamarových po čeledech otcovských osm.
1Ch	24	5	I rozdělení jsou losem jedni od druhých, ačkoli byli knížata nad věcmi svatými, a knížata Boží z synů Eleazarových a z synů Itamarových.
1Ch	24	6	I popsal je Semaiáš syn Natanaelův, písař z pokolení Léví před králem, a knížaty, a Sádochem knězem a Achimelechem synem Abiatarovým i knížaty čeledí otcovských mezi kněžími a Levíty, tak že dům otcovský jeden zaznamenán Eleazarovi, tolikéž druhý zaznamenán Itamarovi.
1Ch	24	7	Padl pak los první na Jehoiariba, na Jedaiáše druhý,
1Ch	24	8	Na Charima třetí, na Seorima čtvrtý,
1Ch	24	9	Na Malkiáše pátý, na Miamin šestý,
1Ch	24	10	Na Hakkoza sedmý, na Abiáše osmý,
1Ch	24	11	Na Jesua devátý, na Sechaniáše desátý,
1Ch	24	12	Na Eliasiba jedenáctý, na Jakima dvanáctý,

1Ch	24	13	Na Chuppa třináctý, na Jesebaba čtrnáctý,
1Ch	24	14	Na Bilgu patnáctý, na Immera šestnáctý,
1Ch	24	15	Na Chezira sedmnáctý, na Happizeza osmnáctý,
1Ch	24	16	Na Petachiáše devatenáctý, na Ezechiele dvadcatý,
1Ch	24	17	Na Jachina jedenmécitý, na Gamule dvamecítý,
1Ch	24	18	Na Delaiáše třímecitý, na Maaseiáše čtyřmecitý.
1Ch	24	19	Ti jsou, jenž zřízení byli v přísluhováních svých, aby vcházel do domu Hospodinova podle řádu svého, pod správou Arona otce jejich, jakož mu byl přikázal Hospodin Bůh Izraelský.
1Ch	24	20	Z synů Lévi ostatních, z synů Amramových Subael, z synů Subael Jechdeiáš.
1Ch	24	21	Z Rechabiáše, z synů Rechabiášových kníže Iziáš.
1Ch	24	22	Z Izara Selomot, z synů Selomotových Jachat.
1Ch	24	23	Synové pak Jeriášovi: Amariáš druhý, Jachaziel třetí, Jekamam čtvrtý.
1Ch	24	24	Syn Uzielův Mícha, z synů Míchy Samir.
1Ch	24	25	Bratr Míchův Iziáš, a syn Iziášův Zachariáš.
1Ch	24	26	Synové Merari: Moholi a Musi, synové Jaaziášovi: Beno.
1Ch	24	27	Synové Merari z Jaaziáše: Beno, Soham, Zakur a Ibri.
1Ch	24	28	Z Moholi Eleazar, kterýž neměl synů.
1Ch	24	29	Z Cisa synové Cisovi: Jerachmeel.
1Ch	24	30	Synové pak Musi: Moholi, Eder a Jerimot. Ti jsou synové Levitů po domích otců svých.
1Ch	24	31	I ti také metali losy naproti bratřím svým, synům Aronovým, před Davidem králem, Sadochem a Achimelech, i knížaty otcovských čeledí z kněží a Levitů, z čeledí otcovských, každý přednější naproti bratru svému mladšímu.
1Ch	25	1	I oddělil David a knížata vojska k službě syny Azafovy a Hémanovy a Jedutunovy, kteříž by prorokovali při harfách, při loutnách a při cimbálích. Byl pak počet jejich, totiž mužů těch, jenž práci vedli v přísluhování svém,
1Ch	25	2	Z synů Azafových: Zakur, Jozef, Netaniáš a Asarela, synové Azafovi, pod správou Azafovou byli, kterýž prorokoval k rozkazu královi.
1Ch	25	3	Z Jedutuna synů Jedutunových bylo šest: Godoliáš, Zeri, Izaiáš, Chasabiáš, Mattitiáš a Simei, pod správou otce jejich Jedutuna, kterýž prorokoval při harfě k slavení a chválení Hospodina.
1Ch	25	4	Z Hémana synové Hémanovi: Bukkiáš, Mataniáš, Uziel, Sebucl, Jerimot, Chananiáš, Chanani, Eliata, Giddalti, Romantiezer, Jazbekasa, Malloti, Hotir a Machaziot.
1Ch	25	5	Všickni ti synové Hémanovi, proroka králova v slovích Božských, k vyvyšování moci. A dal Bůh Hémanovi synů čtrnácte a dcery tři.
1Ch	25	6	Všickni ti byli pod správou otce svého, při zpívání v domě Hospodinově na cymbálích, loutnách a harfách, k službě v domě Božím vedlé poručení králova Azafovi, Jedutunovi a Hémanovi.
1Ch	25	7	Byl pak počet jich s bratřími jejich, těmi, kteříž byli vycvičení v zpěvích Hospodinových, všech mistrů dvě stě osmdesát osm.
1Ch	25	8	Tedy metali losy, houf držících stráž naproti druhému, jakž malý, tak veliký, mistr i uředlník.
1Ch	25	9	I padl první los v čeledi Azaf na Jozefa, na Godoliáše s bratřími a syny jeho druhý, jichž bylo dvanáct.
1Ch	25	10	Třetí na Zakura, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	11	Čtvrtý na Izara, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	12	Pátý na Netaniáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	13	Šestý na Bukkiáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	14	Sedmý na Jesarele, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	15	Osmý na Izaiáše, synům jeho a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	16	Devátý na Mataniáše, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	17	Desátý na Simei, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	18	Jedenáctý na Azarele, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	19	Dvanáctý na Chasabiáše, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	20	Třináctý na Subaele, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	21	Čtrnáctý na Mattitiáše, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	22	Patnáctý na Jerimota, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	23	Šestnáctý na Chananiáše, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	24	Sedmnáctý na Jazbekasa, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	25	Osmnáctý na Chanani, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	26	Devatenáctý na Malloti, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	27	Dvadcatý na Eliatu, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	28	Jedenmécitý na Hotira, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	29	Dvamecítý na Giddalta, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	30	Třímecitý na Machaziota, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	25	31	Čtyřmecitý na Romantiezera, synům a bratřím jeho dvanácti.
1Ch	26	1	Zpořádání pak vrátných takové bylo: Z Chorejských Meselemiáš syn Chóre, z synů Azafových.
1Ch	26	2	A z Meselemiášových synů: Zachariáš prvorozený, Jediael druhý, Zebadiáš třetí, Jatniel čtvrtý,

1Ch 26 3 Elam pátý, Jochanan šestý, Elieoenai sedmý.
 1Ch 26 4 A z obededomových synů: Semaiáš prvorozený, Jozabad druhý, Joach třetí, Sachar čtvrtý a Natanael pátý,
 1Ch 26 5 Amiel šestý, Izachar sedmý, Pehulletai osmý; nebo požehnal mu Bůh.
 1Ch 26 6 Semaiášovi pak synu jeho zrodili se synové, kteříž panovali v domě otce svého; nebo muži udatní byli.
 1Ch 26 7 Synové Semaiášovi: Otni a Refael, Obéd a Elzabad, jehož bratří byli muži udatní; též Elihu a Semachiáš.
 1Ch 26 8 Všickni ti z potomků Obededomových, oni sami i synové jejich a bratří jejich, jeden každý muž udatný a způsobný k službě, šedesáte a dva všech z Obededoma.
 1Ch 26 9 Též synů a bratří Meselemiášových, mužů silných, osmnáct.
 1Ch 26 10 Z Chosových pak, kterýž byl z synů Merari, synové byli: Simri kníže. Ačkoli nebyl prvorozený, však postavil ho otec jeho za předního.
 1Ch 26 11 Helkiáš druhý, Tebaliáš třetí, Zachariáš čtvrtý. Všechny synů a bratří Chosových třinácte.
 1Ch 26 12 Těm rozděleny jsou povinnosti, aby byli vrátnými po mužích předních, držíce stráž naproti bratřím svým při službě v domě Hospodinově.
 1Ch 26 13 Nebo metali losy, jakož malý, tak veliký, po domích svých otcovských, k jedné každé braně.
 1Ch 26 14 I padl los k východu Selemiášovi. Zachariášovi také synu jeho, rádci opatrnému, uvrhli losy, i padl los jeho na půlnoci.
 1Ch 26 15 Obededomovi pak na poledne, ale synům jeho na dům pokladů.
 1Ch 26 16 Suppimovi a Chosovi na západ s branou Salléchet, na cestě podlážené vzhůru jdoucí. Stráž byla naproti stráži.
 1Ch 26 17 K východu Levitů šest, k půlnoci na den čtyři, ku poledni na den čtyři, a při domě pokladů dva a dva,
 1Ch 26 18 V straně zevnitřní k západu, po čtyřech k příkopu, po dvou k straně zevnitřní.
 1Ch 26 19 Ta jsou zpořádání vrátných synů Chóre a synů Merari.
 1Ch 26 20 Ti to také Levítové: Achiáš byl nad poklady domu Božího, totiž nad poklady věcí posvátných.
 1Ch 26 21 Z synů Ladanových synové Gersunských, z Ladana knížata otcovských čeledí, z Ladana totiž Gersunského Jechiel.
 1Ch 26 22 Synové Jechielovi, Zetam a Joel bratr jeho, byli nad poklady domu Hospodínova.
 1Ch 26 23 Z Amramských, z Izarských z Hebronských a z Ozielských.
 1Ch 26 24 Sebucl pak syn Gersoma, syna Mojžíšova, přední nad poklady.
 1Ch 26 25 Ale bratří jeho z Eliezera: Rechabiáš syn jeho, a Izaiáš syn jeho, a Joram syn jeho, a Zichri syn jeho, a Selomit syn jeho.
 1Ch 26 26 Ten Selomit a bratří jeho byli nade všemi poklady věcí posvátných, kterýchž byl posvětil David král a knížata čeledí otcovských, i hejtmané a setníci s vývodami vojska.
 1Ch 26 27 Nebo z bojů a z kořistí obětovali k opravě domu Hospodínova,
 1Ch 26 28 A čehožkoli byl posvětil Samuel prorok, a Saul syn Cís, a Abner syn Nerův, a Joáb syn Sarvie. Kdokoli posvěcoval čeho, dával do rukou Selomita a bratří jeho.
 1Ch 26 29 Z Izarských Chenaniáš a synové jeho, nad dílem, kteréž vně děláno, byli v Izraeli za úředníky a soudce.
 1Ch 26 30 Z Hebronských Chasabiáš a bratří jeho, mužů silných tisíc a sedm set bylo v přednosti nad Izraelem, za Jordánem k západu, ve všelikém díle Hospodínově a v službě královské.
 1Ch 26 31 Mezi kterýmiž Hebronskými Jeriáš kníže byl nad Hebronskými v pokolení jejich, po čeledích otcovských; nebo léta čtyřicátého králování Davidova vyhledávání byli, a nalezení jsou mezi nimi muži udatní v Jazar Galádské,
 1Ch 26 32 A bratří jeho, mužů silných, dva tisíce a sedm set, knížat otcovských čeledí. Kteréž ustanovil David král nad Rubenskými a Gádskými, a nad polovicí pokolení Manassesova, ve všech věcech Božských i věcech královských.
 1Ch 27 1 Synové pak Izraelští podle počtu svého, knížata čeledí otcovských a hejtmané a setníci a úředníci nad těmi, kteříž přísluhovali králi ve všech věcech jedni po druhých, vcházejíce a vycházejíce na každý měsíc, přes všechny měsíce roku: V jednom každém houfě bylo jich čtyřmécítma tisíců.
 1Ch 27 2 Nad houfem prvním první měsíc byl Jasobam, syn Zabdielův, a v houfě jeho bylo čtyřmécítma tisíců.
 1Ch 27 3 Z synů Fáresových bylo to kníže všech knížat nad vojsky, měsíce prvního.
 1Ch 27 4 Zatím nad houfem na měsíc druhý byl Dodai Achochitský i s houfem svým, potom Miklot vývoda, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců.
 1Ch 27 5 Kníže vojska třetího na třetí měsíc Banaiáš syn Joiady, nejvyššího kněze, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců.
 1Ch 27 6 Ten Banaiáš byl silný mezi třidcíti a nad třidcíti, a v houfě jeho Amizabad syn jeho.
 1Ch 27 7 Čtvrtého houfu kníže na čtvrtý měsíc Azael, bratr Joábův, a Zebadiáš syn jeho po něm, a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců.

1Ch 27 8	Pátého na pátý měsíc kníže Samhut Izrachitský, a v houfě jeho
čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 9	Šestého na šestý měsíc Híra, syn Ikeše Tekoitského, a v houfě jeho
čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 10	Sedmého na sedmý měsíc Chelez Pelonský z synů Efraimových, a v houfě
jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 11	Osmého na osmý měsíc Sibbechai Chusatský z Zarchejských, a v houfě
jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 12	Devátého na devátý měsíc Abiezer Anatotský z Beniaminských, a v houfě
jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 13	Desátého na měsíc desátý Maharai Netofatský z Zarchejských, a v houfě
jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 14	Jedenáctého na jedenáctý měsíc Banaiáš Faratonský z synů Efraimových,
a v houfě jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 15	Dvanáctého na dvanáctý měsíc Cheldai Netofatský z Otoniele, a v houfě
jeho čtyřmécítma tisíců.	
1Ch 27 16	Mimo to byli nad pokoleními Izraelskými, nad Rubenskými vývoda Eliezer
syn Zichrův, nad Simeonskými Sefatiáš syn Maachův,	
1Ch 27 17	Nad pokolením Léví Chasabiáš syn Kemuelův, nad Aronovým Sádoch,
1Ch 27 18	Nad Judovým Elihu z bratrů Davidových, nad Izacharovým Amri syn
Michaelův,	
1Ch 27 19	Nad Zabulonovým Izmaiáš syn Abdiášův, nad Neftalimovým Jerimot syn
Azrielův,	
1Ch 27 20	Nad syny Efraimovými Ozeáš syn Azaziášův, nad polovicí pokolení
Manasse Joel syn Pedaiášův,	
1Ch 27 21	Nad druhou pak polovicí Manasse v Gálad Iddo syn Zachariášův, nad
Beniaminovým Jaasiel syn Abnerův,	
1Ch 27 22	Nad Danovým Azarel syn Jerochamův. Ta jsou knížata pokolení
Izraelských.	
1Ch 27 23	Nesečtl jich pak David všech od dvacítiletých a níže; nebo byl řekl
Hospodin, že rozmnoží Izraele jako hvězdy nebeské.	
1Ch 27 24	A ačkoli Joáb syn Sarvie počal jich počítati, však nedokonal; nebo
proto přišel hněv Boží na Izraele, aniž jest vložen počet ten v knihu o králi Davidovi.	
1Ch 27 25	Nad poklady pak královskými byl Azmavet syn Adielův, a nad důchody z
polí, z měst a ze vsí i z zámků byl Jonatan syn Uziášův.	
1Ch 27 26	A nad dělníky na poli, při dělání rolí, Ezri syn Chelubův.
1Ch 27 27	A nad vinicemi Semeiáš Ramatský, a nad úrodami z vinic i nad sklepy
vinnými Zabdi Simejský.	
1Ch 27 28	A nad olivovým a planým fíkovím, kteréž jest na polích, Baalchanan
Gederský, a nad špižírny olejnými Joas.	
1Ch 27 29	A nad skoty, kteříž se pásli v Sáron, Sitrai Sáronský, a nad skoty v
údolích Safat syn Adlai.	
1Ch 27 30	A nad velbloudy Obil Izmaelský, nad oslicemi Jechdeiáš Meronotský,
1Ch 27 31	Nad bravy pak Jazim Agarejský. Všickni ti úředníci byli nad statkem
krále Davida.	
1Ch 27 32	Ale Jonatan strýc Davidův byl rada, muž rozumný a kancléř. On a
Jechiel syn Chachmonův býval s syny královskými.	
1Ch 27 33	Achitofel též rada králova, a Chusai Architský přítel králův.
1Ch 27 34	Po Achitofelovi potom byl Joiada syn Banaiášův, a Abiatar, a kníže
voj ska krále Joáb.	
1Ch 28 1	Shromáždil pak David všecka knížata Izraelská, knížata jednoho každého
pokolení, a knížata houfů sloužících králi, i hejtmany a setníky, i úředníky nade vším statkem	
a jméním královým i synů jeho s komorníky, i se všemi vzácnými a udatnými lidmi, do	
Jeruzaléma.	
1Ch 28 2	A povstav David král na nohy své, řekl: Slyšte mne, bratři moji a lidé
můj. Já jsem uložil v srdci mém vystavěti dům k odpočinutí truhle úmluvy Hospodinovy, a ku	
podnoží noh Boha našeho, a připravil jsem byl potřeby k stavení.	
1Ch 28 3	Ale Bůh mi řekl: Nebudeš stavěti domu jménu mému, proto že jsi muž
válkami zaměstnaný a krev jsi vyléval.	
1Ch 28 4	Vyvolil pak Hospodin Bůh Izraelský mne ze vsí čeledi otce mého, abych
byl králem nad Izraelem na věky; nebo z Judy vybral vývodu a z domu Judova čelěd otce mého, a	
z synů otce mého mne ráčil za krále ustanoviti nade vším Izraelem.	
1Ch 28 5	Tolikéž ze všech synů mých, (nebo mnoho synů dal mi Hospodin), vybral
Šalomouna syna mého, aby seděl na stoličce království Hospodinova nad Izraelem,	
1Ch 28 6	A řekl mi: Šalomoun syn tvůj, ten mi vzdělá dům můj a síně mé; nebo
jsem jej sobě zvolil za syna, a já budu jemu za otce.	
1Ch 28 7	I utvrdím království jeho až na věky, bude-li stálý v ostříhání
příkázání mých a soudů mých, jako i nynějšího času.	
1Ch 28 8	Nyní tedy při přítomnosti všeho Izraele, shromáždění Hospodinova, an
slyší Bůh náš, napomínám vás: Zachovávejte a dotazujte se na všecka příkázání Hospodina Boha	
svého, abyste vládli zemi dobrou, a v dědictví její uvedli i syny své po sobě až na věky.	
1Ch 28 9	Ty také, Šalomoune, synu můj, znej Boha otce svého, a služ jemu celým

srdcem a myslí ochotnou. Nebo všechna srdce zpytuje Hospodin a všeliká myslí tanutí zná.
 Budeš-li ho hledati, nalezneš jej; pakli ho opustíš, zavrže tě na věky.
 1Ch 28 10 A tak vizíš, že tě Hospodin zvolil, abys vystavěl dům svatyně;
 posilniž se a dělej.
 1Ch 28 11 Dal pak David Šalomounovi synu svému formu sínce i pokojů jejích, a
 sklepů i paláců a komor jejích vnitřních, i domu pro slitovnici,
 1Ch 28 12 A formu všeho toho, což byl složil v myslí své o síních domu
 Hospodina, i o všech komorách vůkol chrámu pro poklady domu Božího, i pro poklady věcí
 posvátných,
 1Ch 28 13 I pro houfy kněží a Levitů, a pro všechno dílo služby domu Hospodina,
 a pro všechno nádobí k přísluhování v domě Hospodinově.
 1Ch 28 14 Dal též zlata v jisté váze na nádobí zlaté, na všelijaké nádobí k
 jedné každé službě, též stříbra na všechny nádoby stříbrné v jisté váze na všelijaké nádobí k
 jedné každé službě,
 1Ch 28 15 Totiž váhu na svícny zlaté, a lampy jejich zlaté podle váhy jednoho
 každého svícnu i lamp jeho, na svícny pak stříbrné podle váhy svícnu každého a lamp jeho, jakž
 potřebí bylo každému svícnu.
 1Ch 28 16 Zlata též váhu na stoly předložené na jeden každý stůl, i stříbra na
 stoly stříbrné,
 1Ch 28 17 I na vidličky a na kotlíky, i na přikryvadla zlata ryzího, a na
 medenice zlaté váhu na jednu každou medenici, tolikéž na medenice stříbrné jistou váhu na
 jednu každou medenici.
 1Ch 28 18 Také na oltář k kadění zlata ryzího váhu, zlata i k udělání vozů
 cherubínů, kteříž by roztaženými křídly zastírali truhlu úmluvy Hospodinovy.
 1Ch 28 19 Všecko to skrze výpsání z ruky Hospodinovy mne došlo, kterýž mi to
 dal, abych vyrozuměl všemu dílu formy té.
 1Ch 28 20 A tak řekl David Šalomounovi synu svému: Posilniž se a zmocni a dělej;
 neboj se, ani lekej. Nebo Hospodin Bůh, Bůh můj s tebou bude, nenecháš tebe samého, aniž tě
 opustí, až i dokonáno bude všechno dílo služby domu Hospodina.
 1Ch 28 21 Hle, i houfové kněží a Levitů ke všeliké službě domu Božího s tebou
 také budou při všelikém díle, jsouce všickni ochotní a prozřetelní v moudrosti při všeliké
 práci, knížata také i všecken lid ke všechněm slovům tvým.
 1Ch 29 1 Potom řekl David král všemu shromáždění: Šalomouna syna mého jediného
 vyvolil Bůh ještě maličkého a mladého, dílo pak toto veliké jest; nebo ne člověku palác ten,
 ale Hospodinu Bohu býti má.
 1Ch 29 2 Já zajisté podle své nejvyšší možnosti nachystal jsem potřeb k domu
 Boha svého, zlata k nádobám zlatým, a stříbra k stříbrným, mědi k meděným, železa k železným a
 dříví k dřevěným, kamení onychinového i kamení k vsazování, i karbunkulového, a rozličných
 barev, a všelijakého kamení drahého, i kamení mramorového hojně.
 1Ch 29 3 Nadto z veliké lásky k domu Boha svého, maje zvláštní poklad zlata a
 stříbra, i ten dávám k domu Boha svého mimo všechno to, což jsem připravil k domu svatyně,
 1Ch 29 4 Totiž tři tisíce centnéřů zlata, zlata z Ofir, a sedm tisíc centnéřů
 stříbra přečištěného k potažení stěn domů svatých,
 1Ch 29 5 Zlata k nádobám zlatým a stříbra k stříbrným i ke všelikému dílu
 řemeslnému. A jestliže jest kdo více, ještě by co chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu?
 1Ch 29 6 Tedy knížata čeledí otcovských a knížata pokolení Izraelských, i
 hejtmané a setníci i úředníci nad dílem královským dobrovolně obětovali.
 1Ch 29 7 A dali k službě domu Božího zlata pět tisíc centnéřů, a deset tisíc
 zlatých, stříbra pak deset tisíc centnéřů, a mědi osmnácte tisíc centnéřů, a železa sto tisíc
 centnéřů.
 1Ch 29 8 Kdožkoli měli kamení drahé, dávali do pokladu domu Hospodina do
 rukou Jechiele Gersunského.
 1Ch 29 9 I veselil se lid, že tak ochotně obětovali; nebo celým srdcem
 dobrovolně obětovali Hospodinu. Nybrž i král David radoval se radostí velikou.
 1Ch 29 10 A protože dobrořečil David Hospodinu před obličejem všeho shromáždění,
 a řekl David: Požehnaný jsi ty Hospodine, Bože Izraele otce našeho, od věků až na věky.
 1Ch 29 11 Tvát jest, ó Hospodine, velebnost i moc i sláva, i vítězství i čest,
 ano i všechno, což jest v nebi i v zemi. Tvé jest, ó Hospodine, království, a ty jsi vyšší nad
 všelikou vrchnost.
 1Ch 29 12 I bohatství i sláva od tebe jest, a ty panuješ nade vším, a v ruce tvé
 jest moc a síla, a v ruce tvé také jest i to, kohož chceš zvelebiti a upevniti.
 1Ch 29 13 Nyní tedy, Bože náš, děkujeme tobě, a chválíme jméno slávy tvé.
 1Ch 29 14 Nebo kdo jsem já, a co jest lid můj, abychom mohli míti moc k tak
 dobrovolnému obětování tobě? Od tebeť jest zajisté všechno, a i to z ruky tvé dali jsme tobě.
 1Ch 29 15 Nebo my přichozí jsme před tebou a hosté, jako i všickni otcové naši;
 dnové naši jsou jako stín běžící po zemi beze vsí zástavy.
 1Ch 29 16 Hospodine, Bože náš, všechna ta hojnost, kterouž jsme připravili k
 stavení domu tvého, jménu svatému tvému, z ruky tvé jest, a tvé jsou všechny věci.
 1Ch 29 17 Známt pak, Bože můj, že ty zpytuješ srdce, a upřímnost oblibuješ;
 protože já z upřímnosti srdce svého ochotně obětoval jsem toto všechno. Ano i lid tvůj, kterýž
 se teď shledal, viděl jsem, jak s radostí chtivě obětuje tobě.
 1Ch 29 18 Hospodine, Bože Abrahama, Izáka a Izraele, otců našich, zachovejž to

na věky, totiž snažnost takovou srdce lidu svého, a nastavují srdce jejich sobě.
 1Ch 29 19 Šalomounovi také synu mému dej srdce upřímé, aby ostříhal přikázání
 tvých, svědectví tvých a ustanovení tvých, a aby činil všecko, a vystavěl dům ten, k němuž
 jsem potřeby připravil.
 1Ch 29 20 Potom řekl David všemu shromáždění: Dobrořečte nyní Hospodinu Bohu
 svému. I dobrořečilo všecko shromáždění Hospodinu Bohu otců svých, a přisehnuvše hlavy,
 poklonili se Hospodinu i králi.
 1Ch 29 21 Zatím obětovali Hospodinu oběti, obětovali také zápaly Hospodinu
 nazejtří, volů tisíc, skopců tisíc, beranů tisíc, s mokrymi oběťmi jejich, a jiných obětí
 množství za všecken lid Izraelský.
 1Ch 29 22 I jedli a pili před Hospodinem v ten den s radostí velikou. Potom za
 krále ustanovili po druhé Šalomouna syna Davidova, a pomazali jej Hospodinu za vývodu, a
 Šadocha za kněze.
 1Ch 29 23 A tak dosedl Šalomoun na stolicí Hospodinovu, aby byl králem místo
 Davida otce svého. I vedlo se mu šťastně, a poslouchal ho všecken Izrael.
 1Ch 29 24 Tolikéž i všecka knížata a znamenití, i všickni synové krále Davida
 poddali se Šalomounovi králi.
 1Ch 29 25 I zvelebil Hospodin Šalomouna náramně před očima všeho Izraele, a dal
 mu slávu královskou, jakéž neměl před ním žádný král v Izraeli.
 1Ch 29 26 Kraloval pak byl David syn Izai nade vším Izraelem.
 1Ch 29 27 A dnů, v nichž kraloval David nad Izraelem, bylo čtyřiceti let. V
 Hebronu kraloval sedm let, a v Jeruzalémě kraloval třiceti a tři léta.
 1Ch 29 28 I umřel v starosti dobré, pln jsa dnů, bohatství a slávy, a kraloval
 Šalomoun syn jeho místo něho.
 1Ch 29 29 Činové pak Davida krále první i poslední popsáni jsou v knize Samuele
 proroka, a v knize Nátana proroka, též v knize Gáda proroka,
 1Ch 29 30 Se vším kralováním i silou jeho, i se všemi příběhy časů při něm i při
 lidu Izraelském, i při všech královstvích zemských.
 2Ch 1 1 Když se pak zmocnil Šalomoun syn Davidův v království svém, a Hospodin
 Bůh jeho byl s ním, a zvelebil ho náramně:
 2Ch 1 2 Tedy rozkázal Šalomoun všemu Izraelovi i hejtmanům, setníkům i
 soudcům, i všechněm knížatům nade vším Izraelem, i přednějším v čeledech otcovských.
 2Ch 1 3 I bral se Šalomoun a všecko to shromáždění s ním na výsost, kteráž
 byla v Gabaon; nebo tam byl stánek shromáždění Božího, kterýž byl udělal Mojžíš služebník
 Hospodinův na poušti.
 2Ch 1 4 (Truhlu pak Boží přivezl byl David z Kariatjeharim, připraviv jí
 místo; nebo byl rozbil jí stan v Jeruzalémě.)
 2Ch 1 5 A oltář měděný, kterýž byl udělal Bezeleel syn Uri, syna Hur, byl tam
 před stánkem Hospodinovým, kdež hledal ho Šalomoun i všecko to shromáždění.
 2Ch 1 6 I obětoval tam Šalomoun před Hospodinem na oltáři měděném, kterýž byl
 před stánkem úmluvy, a obětoval na něm tisíc zápalů.
 2Ch 1 7 Té noci ukázal se Bůh Šalomounovi, a řekl jemu: Žádej, zač chceš, a
 dám tobě.
 2Ch 1 8 I řekl Šalomoun Bohu: Ty jsi učinil otci mému Davidovi milosrdenství
 veliké, mne jsi též ustanovil králem místo něho.
 2Ch 1 9 Již tedy, Hospodine Bože, budiž stále slovo tvé mluvené s Davidem
 otcem mým; nebo ty jsi mne ustanovil za krále nad lidem tak mnohým, jako jest prachu zemského.
 2Ch 1 10 Protož dej mi moudrost a umění, abych vycházeti mohl před lidem tímto
 i vcházeti. Nebo kdož by mohl souditi tento lid tvůj tak mnohý?
 2Ch 1 11 Tedy odpověděl Bůh Šalomounovi: Proto že bylo to v srdci tvém, a
 nežádal jsi bohatství, ani zboží, ani slávy, ani bezživostí těch, jenž tebe nenávidí, aniž jsi
 také za dlouhý věk žádal, ale žádal jsi sobě moudrosti a umění, abys soudil lid můj, nad nímž
 jsem tě ustanovil za krále:
 2Ch 1 12 Moudrost a umění dáno jest tobě, k čemuž přidám i bohatství a zboží,
 i slávy, tak že žádný z králů, kteříž byli před tebou, nebyl tobě rovný, aniž bude po tobě
 takového.
 2Ch 1 13 I navrátil se Šalomoun s výsosti, kteráž byla v Gabaon, do Jeruzaléma,
 od stánku úmluvy, a tak kraloval nad Izraelem.
 2Ch 1 14 Nashromáždil pak Šalomoun vozů a jezdců, a měl tisíc a čtyři sta vozů,
 a dvanácte tisíc jezdců, kteréž rozsadil do měst vozů, a při králi v Jeruzalémě.
 2Ch 1 15 I složil král stříbra a zlata v Jeruzalémě jako kamení, a dříví
 cedrového jako planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.
 2Ch 1 16 Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta a koupě rozličné; nebo kupci
 královští brávali koupě rozličné za slušnou mzdu.
 2Ch 1 17 A vycházejíce, vodívali spřež vozníků z Egypta za šest set lotů
 stříbra, koně pak za půl druhého sta. A tak všechněm králům Hetejským i králům Syrským oni
 dodávali.
 2Ch 2 1 A umíniv Šalomoun stavěti dům jménu Hospodinovu, a dům svůj královský,
 2Ch 2 2 Odečtl Šalomoun sedmdesát tisíc nosičů a osmdesát tisíc těch, kteříž
 tesali na hoře, a úředníků nad nimi tři tisíce a šest set.
 2Ch 2 3 Poslal také Šalomoun k Chiramovi králi Tyrskému, řka: Jakž jsi se
 choval k Davidovi otci mému, posílaje mu dříví cedrové, aby sobě stavěl dům k bydlení, tak čin

i mně.
2Ch 2 4 Nebo aj, já stavěti chci dům jménu Hospodina Boha svého, aby posvěcen
byl jemu k tomu, aby se před ním kadilo vonnými věcmi, a k ustavičnému předkládání chlebů, i k
zápalným obětem, ranním i večerním, ve dny sobotní a novoměsíčné, i na slavnosti Hospodina
Boha našeho, což v Izraeli na věky trvatí má.
2Ch 2 5 Dům pak, kterýž stavěti chci, veliký býti má; nebo Bůh náš větší jest
nade všechny bohy.
2Ch 2 6 Ač kdo jest, ješto by mohl dům jemu vystavěti, poněvadž ho nebe i
nebesa nebes obsáhnouti nemohou? Ano i já kdo jsem, abych jemu dům vystavěti měl, než toliko k
tomu, aby se kadilo před ním?
2Ch 2 7 Protož nyní pošli mi muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě, na
stříbře, na mědi, na železe, i z zlatohlavu a z červce, a z postavce modrého, a kterýž by uměl
řezati řezby s jinými umělými, kteříž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémě, kteréž zjednal
David otec můj.
2Ch 2 8 Přes to pošli mi také dříví cedrového a jedlového, a algumim z Libánu;
nebo vím, že služebníci tvoji umějí sekati dříví Libánské. A hle, služebníci moji budou s
služebníky tvými,
2Ch 2 9 Aby mi připravili dostatek dříví; nebo dům, kterýž já stavěti chci,
veliký býti má a slavný.
2Ch 2 10 A aj, dám na dělníky, kteříž sekati mají dříví, pšenice semlené
služebníkům tvým dvacet tisíc měr, a dvacet tisíc měr ječmene, a dvacet tisíc lák vína, a
dvacet tisíc tun oleje.
2Ch 2 11 I odpověděl Chíram král Tyrský psáním, kteréž poslal k Šalomounovi:
Jistě, žeť miluje Hospodin lid svůj, protož tě ustanovil nad nimi za krále.
2Ch 2 12 Řekl dále Chíram: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž učinil nebe
i zemi, a kterýž dal králi Davidovi syna moudrého, umělého, rozumného a opatrného, aby
vystavěl dům Hospodinu a dům svůj královský.
2Ch 2 13 Protož posílámť teď muže moudrého, umělého a opatrného, kterýž byl u
Chírama otce mého,
2Ch 2 14 Syna jedné ženy ze dcer Dan, otce pak měl Tyrského, kterýž umí dělati
na zlatě, na stříbře, na mědi, železe, kamení a na dříví, i z šarlatu, z postavce modrého, z
kmentu a z červce, tolikéž řezati všelijaké řezby, a vymysliti všelijaké dílo, kteréž dáno mu
bude s moudrými tvými, a s moudrými pána mého Davida otce tvého.
2Ch 2 15 Pšenice však toliko a ječmene, oleje a vína, což řekl pán můj, necht
pošle služebníkům svým.
2Ch 2 16 My pak nasekáme dříví z Libánu, což ho koli bude potřebí tobě, a
připlavíme je tobě v vorích po moři k Joppe, a ty dáš je voziti do Jeruzaléma.
2Ch 2 17 A tak sečtl Šalomoun všechny cizozemce, kteříž byli v zemi Izraelské po
sečtení tom, kterýmž sečtl je David otec jeho, a nalezeno jich sto a padesát tisíc, tři tisíce
a šest set.
2Ch 2 18 I vybral z nich sedmdesát tisíc nosičů, a osmdesát tisíc těch, kteříž
sekali na hoře, tři pak tisíce a šest set úředníků, kteříž lid k dílu přidrželi.
2Ch 3 1 I začal stavěti Šalomoun domu Hospodinova v Jeruzalémě na hoře Moria,
kteráž byla ukázána Davidovi otci jeho, na místě, kteréž byl připravil David, na humně Ornana
Jebuzejského.
2Ch 3 2 A počal stavěti druhého měsíce, dne druhého, království svého léta
čtvrtého.
2Ch 3 3 A toto jest vyměření Šalomounovo při stavení domu Božího: Dlouhost
loktů podle první míry bylo šedesáti loket, a šíř dvadcíti loket.
2Ch 3 4 A síň, kteráž byla v čele, jakž široký dům, byla na dvaceti loktů,
vysokost pak sto a dvadcíti, a obložil ji vnitř zlatem čistým.
2Ch 3 5 Dům pak veliký opožil dřívím jedlovým, kteréž obložil zlatem
nejčistším, na němž po vrchu dal nadělati palm a řetízků.
2Ch 3 6 Přikryl také dům ten kamenem drahým ozdobně; zlato pak to bylo zlato
Parvaimské.
2Ch 3 7 Obložil, pravím, dům, trámy, veřeje i stěny jeho, i dvěře jeho zlatem,
a vyryl cherubíny na stěnách.
2Ch 3 8 Udělal i dům svatyně svatých, jehož délka byla jako šířka domu,
dvadcíti loktů, a šířka loktů dvadcíti, a obložil ji zlatem výborným šesti sty centnéři.
2Ch 3 9 Hřebíkové též vážili padesát lotů zlata, ano i síňce obložil zlatem.
2Ch 3 10 Udělal také v domě svatyně svatých dva cherubíny dílem řemeslným, a
obložil je zlatem.
2Ch 3 11 Dlouhost křídel těch cherubínů byla na dvaceti loket. Křídlo jedno na
pět loket, a dotýkalo se stěny domu, a druhé křídlo na pět loket dotýkalo se křídla cherubína
druhého.
2Ch 3 12 A tak křídlo cherubína jednoho na pět loket dotýkalo se stěny domu, a
křídlo druhé na pět loket dosahovalo křídla cherubína druhého.
2Ch 3 13 A tak křídla cherubínů těch roztažená byla na dvaceti loktů, a stáli
na nohách svých, tváří svou obrácení do domu.
2Ch 3 14 Udělal také i oponu z postavce modrého, z šarlatu, z červce a z
kmentu, a udělal na ní cherubíny.
2Ch 3 15 Udělal též před domem sloupy dva na třidceti a pět loktů zvýší, a

makovice, kteréž byly na každém svrchu, na pět loket.
2Ch 3 16 Zdělal též i řetízky jako v svatyni svatých, a otočil je okolo makovic
těch sloupů, a udělav jablek zrnatých sto, dal mezi řetízky.
2Ch 3 17 A tak postavil ty sloupy před chrámem, jeden po pravé a druhý po levé
straně, a dal jméno tomu, kterýž byl po pravici Jachin, a jméno tomu, kterýž byl po levici,
Boaz.
2Ch 4 1 Udělal také i oltář měděný, zdělí dvadcíti loktů, a dvadcíti loktů
zšíří, desíti pak loktů zvýší.
2Ch 4 2 Udělal též moře slité, desíti loket od jednoho kraje k druhému,
okrouhlé vůkol, zvýší na pět loktů, a okolek jeho třicíti loket vůkol.
2Ch 4 3 Podobností také volů pod ním, kterýchž všudy vůkol bylo deset do
lokte, obkličujících moře vůkol; a tak byly dva řady volů slitých, spolu s mořem.
2Ch 4 4 A stálo na dvanácti volích. Tři obrácení byli na půlnoci, a tři
patřili k západu, tři zase postavení byli ku poledni, a tři obrácení byli k východu, a moře
svrchu na nich stálo, ale všech jich zadkové byli pod mořem.
2Ch 4 5 A bylo ztlouští na dlaň. Kraj jeho byl, jakýž bývá u koflíku aneb
květu liliového, tři tisíce tun v se beroucí.
2Ch 4 6 Udělal také deset umyvadel, a postavil jich pět po pravé straně, a pět
po levé, k obmývání z nich. Všecko, což se strojilo k zápalům, obmývali z nich, ale moře, aby
se z něho kněží umývali.
2Ch 4 7 Nadto udělal i svícnu zlatých deset vedlé slušnosti jejich, a postavil
v chrámě, pět po pravé straně a pět po levé.
2Ch 4 8 Udělal i stolů deset, kteréž postavil v chrámě, pět po pravé a pět po
levé straně. K tomu udělal číší zlatých sto.
2Ch 4 9 Udělal potom síň kněžskou, též síň velikou, a dvěře u též síně okoval
mědí.
2Ch 4 10 Moře pak postavil na pravé straně k východu, naproti polední straně.
2Ch 4 11 Nadělal také Chíram hrnců, lopat a kotlíků, a dokonal Chíram dílo,
kteréž byl dělal králi Šalomounovi k domu Božímu.
2Ch 4 12 Dva sloupy a kruhy, makovice také na vrchu těch dvou sloupů, a
mřežování dvoje, aby přikrývalo ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu sloupů,
2Ch 4 13 A jablek zrnatých čtyři sta na dvojím mřežování. Dvěma řady jablka
zrnatá byla na mřežování jednom, aby přikrývala ty dvě makovice okrouhlé, kteréž byly na vrchu
sloupů.
2Ch 4 14 Podstavky také zdělal, a umyvadla na těch podstavcích.
2Ch 4 15 Moře jedno, a volů dvanácte pod ním.
2Ch 4 16 Též hrnce a lopaty a vidličky třírohé, a všecko nádobí jejich zdělal
Chíram s otcem svým králi Šalomounovi k domu Hospodinovu z mědi přecistě.
2Ch 4 17 Na rovinách Jordánských sléval to král v zemi jílovaté, mezi Sochot a
Saredata.
2Ch 4 18 A tak nadělal Šalomoun všech těch nádob velmi mnoho, tak že váhy té
mědi vyhledáváno nebylo.
2Ch 4 19 Zdělal také Šalomoun i jiná všelijaká nádobí k domu Božímu, jako oltář
zlatý a stoly, na nichž kladení byli chlebové předložení,
2Ch 4 20 Tolikéž svícny i lampy jejich z zlata nejčistšího, aby je rozsvěcovali
příslušně před svatyní svatých,
2Ch 4 21 Květy také a lampy i utěradla z zlata, a to bylo zlato nejvýbornější.
2Ch 4 22 I žaltáře a kotlíky, kadidlnice a nádoby k oharkům z zlata čistého, k
tomu i bránu domu, dvěře vnitřní svatyně svatých, i dvěře domu, totiž v chrámě, byly z zlata.
2Ch 5 1 A tak dokonáno jest všecko dílo, kteréž dělal Šalomoun k domu
Hospodinovu, a vnesl tam Šalomoun věci posvěcené od Davida otce svého, též stříbro a zlato, a
všecko nádobí, složil v je mezi poklady domu Božího.
2Ch 5 2 Tedy shromáždil Šalomoun starší Izraelské, a všechny přední z pokolení,
totiž knížata čeledí otcovských s syny Izraelskými do Jeruzaléma, aby přenesli truhlu smlouvy
Hospodinovy z města Davidova, jenž jest Sion.
2Ch 5 3 I shromáždili se k králi všickni muži Izraelští na slavnost, kteráž
bývá měsíce sedmého.
2Ch 5 4 Když pak přišli všickni starší Izraelští, vzali Levítové truhlu,
2Ch 5 5 A nesli ji zhůru, též stánek úmluvy, i všecka nádobí posvátná, kteráž
byla v stánku, přenesli to kněží a Levítové.
2Ch 5 6 Zatím král Šalomoun i všecko shromáždění Izraelské, kteréž se k němu
sešlo, obětovali před truhlou ovce a voly, kteříž ani popisování, ani vyčítání nebyli pro
množství.
2Ch 5 7 A tak vnesli kněží truhlu smlouvy Hospodinovy na místo její, do
vnitřního domu, do svatyně svatých, pod křídla cherubínů.
2Ch 5 8 Nebo cherubínové měli roztažená křídla nad místem truhly, a přikrývali
cherubínové truhlu i sochory její svrchu.
2Ch 5 9 A povytáhli sochorů, tak že vidíni byli koncové jejich z truhly, k
předku svatyně svatých, vně však nebylo jich viděti. A byla tam až do tohoto dne.
2Ch 5 10 Nic nebylo v truhle, kromě dvou tabulí, kteréž tam složil Mojžíš na
Orébě tehdáž, když učinil Hospodin smlouvu s syny Izraelskými, a oni vyšli z Egypta.
2Ch 5 11 I stálo se, když vycházeli kněží z svatyně, (nebo všickni kněží,

kteríž se koli našli, byli se posvětili, aniž šetrili pořádku.

2Ch 5 12 Tak i Levitové zpěváci všickni, kteříž byli při Azafovi, Hémanovi a Jedutunovi, i synové jejich i bratři jejich, odíni jsouc kmentem, stáli s cymbály a loutnami a harfami k východní straně oltáře, a s nimi kněží sto a dvacet, troubících v trouby.

2Ch 5 13 Nebo měli ti, kteříž spolu troubili v trouby, a zpěváci vydávati jeden zvuk k chválení a oslavování Hospodina); a když povyšovali hlasu na trouby a cymbály i jiné nástroje hudebné, chválíce Hospodina a řkouce, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho: tedy oblak naplnil dům ten, dům totiž Hospodinův,

2Ch 5 14 Tak že nemohli kněží ostáti a sloužiti pro ten oblak; nebo sláva Hospodinova byla naplnila dům Boží.

2Ch 6 1 Tehdy řekl šalomoun: Hospodin řekl, že bude přebývati v mrákotě.

2Ch 6 2 Aj, jižť jsem vystavěl tobě, Pane, dům k přebývání, a místo, v němž bys přebýval na věky.

2Ch 6 3 A obrátiv král tvář svou, dával požehnání všemu shromáždění Izraelskému. (Všecko pak shromáždění Izraelské stálo.)

2Ch 6 4 A řekl: Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, kterýž mluvil ústy svými Davidovi otci mému, a to teď skutečně naplnil, řka:

2Ch 6 5 Od toho dne, jakž jsem vyvedl lid svůj z země Egyptské, nevyvolil jsem města z žádného pokolení Izraelského k vystavení domu, kdež by přebývalo jméno mé, aniž jsem vyvolil kterého muže, aby byl vývodou nad lidem mým Izraelským.

2Ch 6 6 Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby tu přebývalo jméno mé, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad lidem mým Izraelským.

2Ch 6 7 uložil tě byl zajisté David otec můj stavěti dům jménu Hospodina Boha Izraelského.

2Ch 6 8 Ale Hospodin řekl Davidovi otci mému: Ačkoli jsi uložil v srdci svém stavěti dům jménu mému, a dobřes učinil, žes to myslil v srdci svém,

2Ch 6 9 A však ty nebudeš stavěti toho domu, ale syn tvůj, kterýž vyjde z bedr tvých, on vystaví dům ten jménu mému.

2Ch 6 10 A tak splnil Hospodin slovo své, kteréž byl mluvil. Nebo jsem povstal na místo Davida otce svého, a dosedl jsem na stolič Izraelskou, jakož byl mluvil Hospodin, a ustavěl jsem dům tento jménu Hospodina Boha Izraelského.

2Ch 6 11 A postavil jsem tam truhlu, v níž jest smlouva Hospodinova, kterouž učinil s syny Izraelskými.

2Ch 6 12 I postavil se před oltářem Hospodinovým, přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých.

2Ch 6 13 udělal pak byl šalomoun výstupek měděný ku podobenství pánve, a postavil jej u prostřed síně, pěti loktů zdělí, a pěti loket zšíří, a tři loket zvýší, i vstoupil na něj, a poklekl na kolena svá přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi,

2Ch 6 14 A řekl: Hospodine Bože Izraelský, neníť podobného tobě Boha na nebi ani na zemi, kterýž by ostříhal smlouvy a milosrdenství služebníkům svým, chodícím před tebou v celém srdci svém,

2Ch 6 15 Kterýž jsi splnil služebníkům svému, Davidovi otci mému, to, což jsi mluvil jemu. Jakž jsi mluvil ústy svými, tak jsi to skutečně naplnil, jakž se to dnes vidí.

2Ch 6 16 Nyní tedy, ó Hospodine Bože Izraelský, naplniž služebníkům svému, Davidovi otci mému, což jsi mluvil jemu, řka: Nebudeť vyhlazen muž z rodu tvého od tváří mé, aby neměl seděti na stolič Izraelské, jestliže toliko ostříhati budou synové tvoji cesty své, chodíce v zákoně mém, tak jakož jsi ty chodil přede mnou.

2Ch 6 17 Protož nyní, ó Hospodine Bože Izraelský, nechť jest upevněno slovo tvé, kteréž jsi mluvil služebníkům svému Davidovi.

2Ch 6 18 (Ač zdali v pravdě bydliti bude Bůh s člověkem na zemi? Aj, nebesa, nýbrž nebesa nebes neobsahují tě, mnohem méně dům tento, kterýž jsem vystavěl.)

2Ch 6 19 A popatř k modlitbě služebníka svého a k úpění jeho, Hospodine Bože můj, slyš volání a modlitbu, kterouž služebník tvůj modlí se před tebou,

2Ch 6 20 Aby oči tvé byly otevřené na dům tento dnem i nocí, na místo toto, o němž jsi mluvil, že tu přebývati bude jméno tvé, abys vyslyšel modlitbu, kterouž se modlívati bude služebník tvůj na místě tomto.

2Ch 6 21 Vyslyšejž tedy modlitbu služebníka svého, i lidu svého Izraelského, kterouž se modlívati budou na místě tomto, ty vždy vyslyšej z místa přebývání svého, s nebe, a vyslychaje, buď milostiv.

2Ch 6 22 Když by zhřešil člověk proti bližnímu svému, a nutil by ho k přísaze, tak že by přísahati musil, a přišla by ta přísaha před oltář do domu tohoto:

2Ch 6 23 Ty vyslyšej s nebe, a rozeznej i rozsud služebníky své, mstě nad bezbožným, obračej usilování jeho na hlavu jeho, a ospravedlňuje spravedlivého, odplacuje mu podlé spravedlnosti jeho.

2Ch 6 24 Tolikéž když by poražen byl lid tvůj Izraelský od nepřátel, proto že zhřešili proti tobě, jestliže by obrátíce se, vyznávali jméno tvé, a modléce se, poníženi by prosili tebe v domě tomto:

2Ch 6 25 Ty vyslyšej s nebe, a odpusť hřích lidu svému Izraelskému, a přiveď je zase do země, kterouž jsi jim dal i otcům jejich.

2Ch 6 26 Podobně když by zavříno bylo nebe, a nepršel by déšť, proto že zhřešili proti tobě, a modléce se na místě tomto, vyznávali by jméno tvé, a od hříchu svého by

se odvrátili po tvém trestání:

2Ch 6 27 Ty vyslyšej na nebi, a odpusť hřích služebníků svých a lidu svého Izraelského, vyučuje je cestě výborné, po níž by chodili, a dej déšť na zemi svou, kterouž jsi dal lidu svému za dědictví.

2Ch 6 28 Byl-li by hlad na zemi, byl-li by mor, sucho neb rez, kobyly neb brouci jestliže by byli, ssoužil-li by jej nepřítel jeho v zemi obývání jeho, aneb jakákoli rána a jakákoli nemoc:

2Ch 6 29 všelikou modlitbu a každé úpění, kteréž by pocházelo od kteréhokoli člověka, aneb ode všeho lidu tvého Izraelského, když by jen poznajíce jeden každý ránu svou a bolest svou, pozdvihl by rukou svých v domě tomto,

2Ch 6 30 Ty vyslyšej s nebe, z místa přebývání svého, a slituj se, a odplat jednomu každému podle skutků jeho, vedlé toho, jakž znáš srdce jeho, (ty zajisté sám znáš srdce lidská),

2Ch 6 31 Aby se báli tebe, a chodili po všech cestách tvých, po všecy dny, v nichž by živi byli na zemi, kterouž jsi dal otcům našim.

2Ch 6 32 Nybrž také i cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé veliké a ruku tvou silnou, a rámě tvé vztažené, když by přišli a modlili se v domě tomto:

2Ch 6 33 Ty vyslyšej s nebe, z místa přebývání svého, a učiň všecko to, o čěž volati bude k tobě cizozemec ten, aby poznali všickni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby poznali, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl.

2Ch 6 34 Když by vytáhl lid tvůj k boji proti nepřátelům svým cestou, kterouž bys je poslal, a modlili by se tobě naproti městu tomuto, kteréž jsi vyvolil, a domu tomuto, kterýž jsem ustavěl jménu tvému:

2Ch 6 35 Ty vyslyšej s nebe modlitbu a úpění jejich, a vyvoď při jejich.

2Ch 6 36 Když by zhřešili proti tobě, (jakož není člověka, ješto by nehřešil), a rozhněvaje se na ně, vydal bys je v moc nepříteli, tak že by je jaté vedli ti, kteříž by je zjímali, do země daleké neb blízké;

2Ch 6 37 A usmyslili by sobě v zemi, do níž by zajati byli, a obrátíce se, modlili by se tobě v zemi zajetí svého, řkouce: Zhřešili jsme, převráceně jsme činili, a bezbožně jsme se chovali;

2Ch 6 38 A tak navrátili by se k tobě celým srdcem svým a celou duší svou v zemi zajetí svého, do kteréž by zajati byli, a modlili by se naproti zemi své, kterouž jsi dal otcům jejich, a naproti městu, kteréž jsi vyvolil, a domu, kterýž jsem vzdělal jménu tvému:

2Ch 6 39 Vyslyšej s nebe, z místa příbytku svého, modlitbu jejich a úpění jejich, a vyvoď při jejich, a odpusť lidu svému, kterýž by zhřešil proti tobě.

2Ch 6 40 Nyní tedy, Bože můj, nechť jsou, prosím, oči tvé otevřené, a uši tvé nakloněné k modlitbě na místě tomto.

2Ch 6 41 Aj, nyní povstaň, ó Hospodine Bože, k odpočinutí svému, ty i truhla síly tvé; kněží tvoji, Hospodine Bože, nechť jsou oblečení v spasení, a svatí tvoji ať se veselí v dobrých věcech.

2Ch 6 42 Hospodine Bože, neodvracej tváři od pomazaného svého, pamatuj na milosrdenství zaslíbená Davidovi služebníku svému.

2Ch 7 1 A když přestal Šalomoun modliti se, rychle oheň sstoupil s nebe, a sehltil zápal i jiné oběti, a sláva Hospodinova naplnila dům ten,

2Ch 7 2 Tak že nemohli kněží vjíti do domu Hospodinova, proto že naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův.

2Ch 7 3 Všickni pak synové Izraelští viděli, když sstupoval oheň a sláva Hospodinova na dům, a padše tváři k zemi na dlažení, klaněli se a chválili Hospodina, že dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho.

2Ch 7 4 Při tom král a všecken lid obětovali oběti před Hospodinem.

2Ch 7 5 obětoval zajisté král Šalomoun obět dvamecítma tisíc volů, a ovec sto a dvaceti tisíců, když posvěcovali domu Božího král i všecken lid.

2Ch 7 6 Ale kněží stáli při svých úřadích, též i Levítové s nástroji hudebními Hospodinovými, kterýchž byl nadělal David král k oslavování Hospodina, (nebo na věky milosrdenství jeho), žalmem Davidovým, kterýž jim vydal. Jiní pak kněží troubili v trouby naproti nim, a všecken lid Izraelský stál.

2Ch 7 7 Posvětil také Šalomoun prostředku té síně, kteráž byla před domem Hospodinovým; nebo obětoval tu oběti zápalné a tuky obětí, pokojných, proto že na oltáři měděném, kterýž byl udělal Šalomoun, nemohli se směstknati zápalové a oběti suché i tukové jejich.

2Ch 7 8 I držel Šalomoun slavnost toho času za sedm dní, a všecken Izrael s ním, shromáždění velmi veliké odtud, kudyž se vchází do Émat, až ku potoku Egyptskému.

2Ch 7 9 I světili dne osmého svátek; nebo posvěcení oltáře slavili za sedm dní, tolikéž slavnost tu za sedm dní.

2Ch 7 10 Třimecímého pak dne měsíce sedmého propustil lid k příbytkům jejich s radostí a veselím srdce z toho, což dobrého učinil Hospodin Davidovi a Šalomounovi a Izraelovi lidu svému.

2Ch 7 11 I dokonál Šalomoun dům Hospodinův a dům královský, a všecko, cožkoli byl uložil v srdci svém, aby učinil v domě Hospodinově a v domě svém, šťastně se mu vedlo.

2Ch 7 12 V tom ukázal se Hospodin Šalomounovi v noci, a řekl jemu: Uslyšel jsem

modlitbu tvou, a vyvolil jsem sobě to místo za dům obětí.
 2Ch 7 13 Jestliže zavru nebe, tak že by nebylo deště, a jestliže přikáži
 kobyilkám, aby pohubily zemi, též jestliže pošli morovou ránu na lid svůj,
 2Ch 7 14 A ponížujice se lid můj, nad nímž jest vzýváno jméno mé, modlili by
 se, a hledali by tváří mé, a odvrátili by se od cest svých zlých: i já také vyslyším je s
 nebe, a odpustím hřích jejich, a uzdravím zemi jejich.
 2Ch 7 15 Budout již i oči mé otevřené, a uši mé nakloněné k modlitbě z místa
 tohoto.
 2Ch 7 16 Nebo nyní vyvolil jsem a posvětil domu tohoto, aby tu přebývalo jméno
 mé až na věky, a aby tu byly oči mé a srdce mé po všechny dny.
 2Ch 7 17 A ty budeš-li choditi přede mnou, jako chodil David otec tvůj, tak
 abys činil všecko to, což jsem přikázal tobě, ustanovení i soudů mých ostříhaje:
 2Ch 7 18 Utvrdím zajisté stolicí království tvého, jakož jsem učinil smlouvu s
 Davidem otcem tvým, řka: Nebude vyhlazen muž z rodu tvého, aby nepanoval nad Izraelem.
 2Ch 7 19 Jestliže pak se odvrátíte a opustíte ustanovení má a přikázání má,
 kteráž jsem vám vydal, a odejdouce, sloužiti budete bohům cizím a klaněti se jim:
 2Ch 7 20 vyplněním takové z země své, kterouž jsem jim dal, a dům tento,
 kteréhož jsem posvětil jménu svému, zavrhu od tváří své, a vydám jej v přísloví a v rozprávku
 mezi všemi národy.
 2Ch 7 21 A tak dům ten, kterýž byl zvýšený každému jdoucímu mimo něj, bude k
 užasnutí, a dí: Proč tak učinil Hospodin zemi této a domu tomuto?
 2Ch 7 22 Tedy odpovědí: Proto že opustili Hospodina Boha otců svých, kterýž je
 vyvedl z země Egyptské, a chopili se bohů cizích, a klanějíce se jim, sloužili jim, protož
 uvedl na ně všechny tyto zlé věci.
 2Ch 8 1 Stalo se potom po přeběhnutí dvacíti let, v nichž stavěl Šalomoun dům
 Hospodinův a dům svůj,
 2Ch 8 2 že vystavěl Šalomoun města, kteráž byl dal Chíram Šalomounovi, a
 osadil tam syny Izraelské.
 2Ch 8 3 Zatím táhl Šalomoun do Emat Soby, a zmocnil se jí.
 2Ch 8 4 I ustavěl Tadmor na poušti, a všechna města skladů vystavěl v Emat.
 2Ch 8 5 Vystavěl i Betoron hořejší, též i Betoron dolejší, města ohrazená
 zdmi, branami i závorami.
 2Ch 8 6 Ano i Baalat a všechna města, v nichž měl sklady Šalomoun, a všechna
 města vozů, i města jízdných, všecko vedlé žádosti své, cožkoli chtěl stavěti v Jeruzalémě a
 na Libánu, i po vši zemi panování svého.
 2Ch 8 7 Všecken také lid, kterýž byl pozůstal z Hetejských, a Amorejských a
 Ferezejských, a Hevejských a Jebuzejských, kteříž nebyli z Izraele,
 2Ch 8 8 z synů jejich, kteříž byli pozůstali po nich v zemi té, jichž byli
 nevyhubili synové Izraelští, uvedl Šalomoun pod plat až do tohoto dne.
 2Ch 8 9 Ale z synů Izraelských, jichž nepodrobil Šalomoun v službu při díle
 svém, (nebo oni byli muži bojovní a přední knížata jeho, úředníci nad vozy a jezdci jeho),
 2Ch 8 10 z těch, pravím, bylo předních vládařů, kteréž měl král Šalomoun, dvě
 stě a padesáte, kteříž panovali nad lidem.
 2Ch 8 11 Dceru pak Faraonovu přestěhoval Šalomoun z města Davidova do domu,
 kterýž jí byl vystavěl. Nebo řekl: Nemohlať by bydliti manželka má v domě Davida krále
 Izraelského, nebo svatý jest, proto že vešla do něho truhla Hospodinova.
 2Ch 8 12 Tedy obětoval Šalomoun zápaly Hospodinu na oltáři Hospodinovu, kterýž
 byl vzdělal před síní,
 2Ch 8 13 cokolí náležitě každého dne obětováno býti mělo podle přikázání
 Mojžíšova, ve dny sobotní, na novměsíce a na slavnosti, po třikrát do roka, na slavnost
 přesnic, na slavnost téhodnů, a na slavnost stánků.
 2Ch 8 14 Ustanovil také podle nařízení Davida otce svého pořádky kněžské k
 úřadům jejich, a Levíty ku povinnostem jejich, aby chválili Boha, a přisluhovali při kněžích
 náležitě každého dne, a vrátné v pořádcích jejich u jedné každé brány; nebo tak byl rozkaz
 Davida muže Božího.
 2Ch 8 15 Aniž se uchýlili od rozkázání králova kněžím a Levítům při všelike
 věci i při pokladích.
 2Ch 8 16 A když dostrojeno bylo všecko dílo Šalomounovo od toho dne, v němž
 založen byl dům Hospodinův, až do vystavení jeho, a tak dokonán byl dům Hospodinův,
 2Ch 8 17 Tedy jel Šalomoun do Aziongaber a do Elat při břehu mořském v zemi
 Idumejské.
 2Ch 8 18 I poslal jemu Chíram po služebnících svých lodí, a služebníky umělé na
 moři, kteříž plavivše se s služebníky Šalomounovými do Ofir, nabrali odtud čtyři sta a
 padesáte centněřů zlata, a přinesli je králi Šalomounovi.
 2Ch 9 1 Královna pak z Sáby uslyševši pověst o Šalomounovi, přijela do
 Jeruzaléma, aby zkusila Šalomouna v pohádkách, s vojskem velmi velikým a s velbloudy, na nichž
 přinesla vonných věcí, a zlata velmi mnoho i kamení drahého. Přišla tedy k Šalomounovi, a
 mluvila s ním o všecko, což měla v srdci svém.
 2Ch 9 2 Jižto odpověděl Šalomoun na všechna slova její. Nebylo nic skrytého
 před Šalomounem, nač by jí neodpověděl.
 2Ch 9 3 Protož uzřevši královna z Sáby moudrost Šalomounovu, a dům, kterýž byl
 ustavěl,

2Ch 9 4 I pokrmý stolu jeho, též sedání a stávání služebníků jeho
přisluhujících jemu, i roucha jejich, šenkýře také jeho a oděv jejich, i stupně, kterýmiž
vstupoval k domu Hospodinovu: zděsila se náramně,
2Ch 9 5 A řekla králi: Pravát jest řeč, kterouž jsem slyšela v zemi své o
věcech tvých a o moudrosti tvé.
2Ch 9 6 Však jsem nechtěla věřiti řečem jejich, až jsem přijela a užřela očima
svýma, a aj, není mi praveno ani polovice o velikosti moudrosti tvé. Převýšil jsi pověst tu,
kterouž jsem slyšela.
2Ch 9 7 Blahoslavení muži tvoji, a blahoslavení služebníci tvoji tito, kteříž
stojí před tebou vždycky, a slyší moudrost tvou.
2Ch 9 8 Budiž Hospodin Bůh tvůj požehnaný, kterýž tě sobě oblíbil, aby tě
posadil na stolicí své, abys byl králem na místě Hospodina Boha tvého. Proto že miluje Bůh
tvůj Izraele, aby jej utvrdil na věky, ustanovil tě nad nimi králem, abys činil soud a
spravedlnost.
2Ch 9 9 I dala králi sto a dvadceť centnéřů zlata, a vonných věcí velmi
mnoho, i kamení drahého, aniž bylo kdy přivezeno takových vonných věcí, jakéž darovala
královna z Sáby Šalomounovi.
2Ch 9 10 K tomu také i služebníci Chíramovi, a služebníci Šalomounovi, kteříž
byli přivezli zlata z Ofir, přivezli dříví alğumim a kamení drahého.
2Ch 9 11 I nadělal král z toho dříví alğumim stupňů k domu Hospodinovu i k domu
královu, též harf a louten zpěvákům, aniž kdy prvé vídány takové věci v zemi Judské.
2Ch 9 12 Král také Šalomoun dal královně z Sáby vedle vši vůle její, čehož
požádala, kromě toho, což byla přinesla k králi. Potom se navrátila a odjela do země své, ona
i služebníci její.
2Ch 9 13 Byla pak váha toho zlata, kteréž přicházelo Šalomounovi na každý rok,
šest set šedesáte a šest centnéřů zlata,
2Ch 9 14 Kromě toho, což kupci a prodavači přinášeli, a všickni králové
Arabští. A vývodové té země přivázeli zlato a stříbro Šalomounovi.
2Ch 9 15 A protože nadělal král Šalomoun dvě stě štítů z zlata taženého; šest
set lotů zlata taženého dával na každý štít.
2Ch 9 16 A tři sta pavéz z zlata taženého; tři sta lotů zlata dal na každou
pavézu. I složil je král v domě lesu Libánského.
2Ch 9 17 Udělal také král stolicí z kostí slonových velikou, a obložil ji
zlatem čistým.
2Ch 9 18 A bylo šest stupňů k té stolicí, a podnože té stolice také byly z
zlata, držící se stolice, ano i spolehadla rukám s obou stran, tu kdež se sedalo, a dva lvové
stáli u spolehadel.
2Ch 9 19 Dvanácte též lvů stálo tu na šesti stupních s obou stran. Nebylo nic
uděláno takového v žádném království.
2Ch 9 20 Nadto všechny nádoby krále Šalomouna, jichž ku pití užívali, byly
zlaté, a všechny nádoby v domě lesu Libánského byly z zlata nejčistšího. Nic nebylo z stříbra,
aniž ho sobě co vážili za dnů Šalomounových.
2Ch 9 21 Nebo měl král lodí, kteréž přecházely přes moře s služebníky
Chíramovými. Jednou ve třech letech vracovaly se ty lodí mořské, přinášející zlato a stříbro,
kosti slonové a opice a pávy.
2Ch 9 22 I zveleben jest král Šalomoun nad všechny krále zemské v bohatství a v
moudrosti.
2Ch 9 23 Pročež všickni králové země žádostivi byli viděti tvář Šalomounovu,
aby slyšeli moudrost jeho, kterouž složil Bůh v srdci jeho.
2Ch 9 24 Z nichž jeden každý přinášeli také dar svůj, nádoby stříbrné a nádoby
zlaté, roucha a zbroj, i vonné věci, koně a mezky, každého roku,
2Ch 9 25 Tak že měl Šalomoun čtyři tisíce stájí koní a vozů, a dvanácte tisíc
jezdců, kteréž rozzadil v městech vozů a při králi v Jeruzalémě.
2Ch 9 26 I panoval nade všemi králi od řeky Eufrates až k zemi Filistinské, a
až k končinám Egyptským.
2Ch 9 27 A složil král stříbra v Jeruzalémě jako kamení, a cedrového dříví jako
planého fíkoví, kteréž roste v údolí u velikém množství.
2Ch 9 28 Přivodili také Šalomounovi koně z Egypta i ze všech zemí.
2Ch 9 29 Jiné pak věci Šalomounovy, první i poslední, vypsány jsou v knize
Nátana proroka, a v proroctví Achiáše Silonského, a u viděních Jaaddy proroka o Jeroboámovi
synu Nebatovu.
2Ch 9 30 A kraloval Šalomoun v Jeruzalémě nade vším Izraelem čtyřidceť let.
2Ch 9 31 I usnul Šalomoun s otci svými, a pochovali jej v městě Davida otce
jeho. Kraloval pak Roboám syn jeho místo něho.
2Ch 10 1 Tedy odšel Roboám do Sichem; nebo tam sešel se byl všecken Izrael, aby
ho ustanovili za krále.
2Ch 10 2 Stalo se pak, když o tom uslyšel Jeroboám syn Nebatův, jsa v Egyptě,
kamž byl utekl před králem Šalomounem, navrátil se Jeroboám z Egypta.
2Ch 10 3 Nebo poslali a povolali ho. Tedy přišel Jeroboám i všecken Izrael,
mluvili k Roboámovi, řkouce:
2Ch 10 4 Otec tvůj stížil jho naše, protože nyní polehč služby otce svého tvrdé
a břemene jeho těžkého, kteréž vložil na nás, a budeme tobě sloužiti.

2Ch 10 5 kterýž řekl jim: Po třech dnech navrátte se ke mně. I odšel lid.
2Ch 10 6 V tom radil se král Roboám s starci, kteříž stávali před Šalomounem
otcem jeho, ještě za života jeho, řka: Kterak vy radíte, jakou odpověď mám dát lidu tomu?
2Ch 10 7 I odpověděli jemu, řkouce: Jestliže se dobrotivě ukážeš lidu tomuto a
povolíš jim, a mluvití budeš přívětivě, budou služebníci tvoji po všecky dny.
2Ch 10 8 Ale on opustil radu starců, kterouž dali jemu, a radil se s mládenci,
kteříž odrostli s ním, a stávali před ním.
2Ch 10 9 A řekl jim: Co vy radíte, jakou máme dát odpověď lidu tomuto, kteříž
mluvili ke mně, řkouce: Polehč břemene, kteréž vložil otec tvůj na nás?
2Ch 10 10 Jemuž odpověděli mládenci, kteříž zrostli s ním, řkouce: Takto odpovíš
lidu tomu, kteříž mluvili k tobě a řekli: Otec tvůj stížil jho naše, ty pak polehč nám, takto
dís jim: Nejmenší prst můj tlustší jest, nežli bedra otce mého.
2Ch 10 11 Nyní tedy, otec můj těžké břímě vložil na vás, já pak přidám břemene
vašeho; otec můj trestal vás bičiky, ale já bičí uzlovatými.
2Ch 10 12 Potom přišel Jeroboám i všecken lid k Roboámovi dne třetího, jakž byl
vyřkl král, řka: Navrátte se ke mně dne třetího.
2Ch 10 13 I odpověděl jim král tvrdě. Nebo opustil král Roboám radu starců,
2Ch 10 14 A mluvil k nim vedlé rady mláďenců, řka: Otec můj stížil jho vaše, já
pak k němu přidám; otec můj trestal vás bičiky, ale já bičí uzlovatými.
2Ch 10 15 A tak neuposlechl král lidu. (Příčina zajisté byla od Boha, aby
naplnil Hospodin řeč svou, kterouž mluvil skrze Achiáše Silonského k Jeroboámovi synu
Nebatovu.)
2Ch 10 16 Protož vida všecken Izrael, že by je král oslyšel, odpověděl lid
králi, řkouce: Jakýž máme díl v Davidovi? Ani dědictví nemáme v synu Izai. Jeden každý k
stanům svým, ó Izraeli! Nyní opatř dům svůj, Davide. Odšel tedy všecken Izrael k stanům svým,
2Ch 10 17 Tak že nad syny Izraelskými toliko, kteříž bydlili v městech Judských,
kraloval Roboám.
2Ch 10 18 A když poslal král Roboám Adurama, kterýž byl nad platy, uházeli ho
synové Izraelští kamením až do smrti, čímž král Roboám přinucen byl, aby vsedna na vůz, utekl
do Jeruzaléma.
2Ch 10 19 A tak odstoupili synové Izraelští od domu Davida až do dnešního dne.
2Ch 11 1 Když pak přijel Roboám do Jeruzaléma, shromáždil dům Judův a
Benjaminův, sto a osmdesáte tisíc výborných bojovníků, aby bojovali proti Izraelovi, a aby
zase obráceno bylo království k Roboámovi.
2Ch 11 2 Tedy stala se řeč Hospodinova k Semaiášovi, muži Božímu, řkoucí:
2Ch 11 3 Pověz Roboámovi synu Šalomounovu, králi Judskému, a všemu lidu
Izraelskému, kterýž jest v pokolení Judově a Benjaminově, řka:
2Ch 11 4 Takto praví Hospodin: Netáhněte a nebojujte proti bratrům svým,
navrátte se jeden každý do domu svého; nebo ode mne stala se věc tato. I uposlechli rozkazu
Hospodinova, a navrátili se, aby netáhli proti Jeroboámovi.
2Ch 11 5 I bydlil Roboám v Jeruzalémě, a vzdělal města hrazená v Judstvu.
2Ch 11 6 A vzdělal Betlém, Etam, a Tekoe,
2Ch 11 7 Betsur, Socho a Adulam,
2Ch 11 8 Gát, Maresa a Zif,
2Ch 11 9 Adoraim, Lachis a Azeka,
2Ch 11 10 Zaraha, Aialon a Hebron, kteráž byla v pokolení Judově a Benjaminově
města hrazená.
2Ch 11 11 A když upevnil města hrazená, osadil v nich knížata, a zdělal špižírny
k potravám, k oleji a vínu.
2Ch 11 12 A v jednom každém městě složil štíty a kopí, a opatřil ta města velmi
dobře, a tak kraloval nad Judou a Beniaminem.
2Ch 11 13 Kněží také a Levítové, kteříž byli ve všem Izraeli, postavili se k
němu ze všech končin svých.
2Ch 11 14 Opustili byli zajisté Levítové předměstí svá i vládařství svá, a
odebrali se do Judstva a do Jeruzaléma, (proto, že je zavrhl Jeroboám a synové jeho, aby v
úřadu kněžském nesloužili Hospodinu.
2Ch 11 15 A nařídil sobě kněží k sloužení po výsostech ďáblům a telatům,
kterýchž byl nadělal).
2Ch 11 16 A za nimi ze všech pokolení Izraelských ti, kteříž oddali srdce své k
hledání Hospodina Boha Izraelského, přišli do Jeruzaléma, aby obětovali Hospodinu Bohu otců
svých.
2Ch 11 17 A tak utvrdili království Judské, a zsilili Roboáma syna Šalomounova
za tři léta, a po ta tři léta chodili po cestě Davidově a Šalomounově.
2Ch 11 18 Potom pojal sobě Roboám ženu, Mahalat, dceru Jerimota syna Davida, a
Abichail, dceru Eliaba syna Izai.
2Ch 11 19 Kteráž mu zplodila syny: Jeusa a Semariáše a Zahama.
2Ch 11 20 A po té pojal Maachu dceru Absolonovu, kteráž mu porodila Abiáše,
Attaie, Zizu a Selomit.
2Ch 11 21 Ale miloval Roboám Maachu dceru Absolonovu, nade všecky ženy i ženiny
své; nebo byl pojal žen osmáct, a ženin šedesát, a zplodil dvaceti a osm synů a šedesáte
dcer.
2Ch 11 22 Ustanovil pak Roboám Abiáše syna Maachy za kníže a vývodu mezi

bratřími jeho; nebo myslil ho ustanoviti králem.

2Ch 11 23 A opatrnosti užívaje, rozsadil všecky jiné syny své po všech krajích Judových a Beni ami nových, ve všech městech ohrazených, i dal jim potravu hojně, a nabral jim mnoho žen.

2Ch 12 1 I stalo se, když utvrdil království Roboám a zmocnil je, opustil zákon Hospodinův, i všecken Izrael s ním.

2Ch 12 2 Stalo se, pravím, léta pátého království Roboáмова, že vytáhl Sesák král Egyptský proti Jeruzalému, (nebo byli zhřešili proti Hospodinu),

2Ch 12 3 S tisícem a dvěma sty vozů, a s šedesáti tisíci jízdných, a nebylo počtu lidu, kterýž přitáhl s ním z Egypta, Lubimských, Sukkimských a Chussimských.

2Ch 12 4 A pobral města hrazená, kteráž byla v Judstvu, a přitáhl až k Jeruzalému.

2Ch 12 5 Tedy Semaiáš prorok přišel k Roboámovi a k knížatům Judským, kteříž se byli sebrali do Jeruzaléma, bojíce se Sesáka, a řekl jim: Toto praví Hospodin: Vy jste mne opustili, i já také opouštím vás v rukou Sesákových.

2Ch 12 6 I ponížili se knížata Izraelská i král, a řekli: Spravedlivýť jest Hospodin.

2Ch 12 7 A když viděl Hospodin, že se ponížili, stalo se slovo Hospodinovo k Semaiášovi, řkoucí: Ponížiliť jsou se, neshladím jich, ale dám jim tudíž vysvobození, aniž se vyleje prchlivost má na Jeruzalém skrze Sesáka.

2Ch 12 8 A však sloužiti jemu budou, aby zkusili, co jest to mně sloužiti, a sloužiti králům zemským.

2Ch 12 9 A tak vstoupiv Sesák král Egyptský do Jeruzaléma, pobral poklady domu Hospodinova, i poklady domu královského, všecko to pobral. Vzal i pavězy zlaté, kterýchž byl nadělal Šalomoun.

2Ch 12 10 I nadělal král Roboám místo nich pavěz měděných, a poručil je úředníkům nad drabanty, kteříž ostříhali brány domu královského.

2Ch 12 11 A když král chodíval do domu Hospodinova, přicházivali drabanti a nosili je; potom též zase přinášeli je do pokoje drabantů.

2Ch 12 12 Když se pak ponížil, odvrátila se od něho prchlivost Hospodinova, a neshladil ho do cela, tak jakož se k Judovi v dobrých věcech ohlašoval.

2Ch 12 13 Tedy zmocnil se král Roboám v Jeruzalémě a kraloval; nebo ve čtyřidcti a v jednom létě byl Roboám, když počal kralovati, a sedmnácte let kraloval v Jeruzalémě, městě, kteréž vyvolil Hospodin ze všech pokolení Izraelských, aby tam přebývalo jméno jeho. Jméno matky jeho bylo Naama Ammonitská.

2Ch 12 14 kterýž činil zlé věci; nebo neustavil srdce svého, aby hledal Hospodina.

2Ch 12 15 věci pak Roboámovy, první i poslední, zdaž zapsány nejsou v knihách Semaiáše proroka, a Iddo proroka, kdež se vyčítá pořádek rodů, ano i války mezi Roboámem a Jeroboámem, po všecky dny?

2Ch 12 16 I usnul Roboám s otci svými, a pochován jest v městě Davidově, a kraloval Abiáš syn jeho místo něho.

2Ch 13 1 Léta osmnáctého krále Jeroboáma kraloval Abiáš nad Judou.

2Ch 13 2 Tři léta kraloval v Jeruzalémě, (a jméno matky jeho Michaiá, dcera Urielova z Gabaa), a byla válka mezi Abiášem a Jeroboámem.

2Ch 13 3 Pročež sšíkoval Abiáš vojsko udatných bojovníků, čtyřikrát sto tisíc mužů výborných, Jeroboám pak sšíkoval se proti němu, maje osmkrát sto tisíc mužů výborných, velmi udatných.

2Ch 13 4 I postavil se Abiáš na vrchu hory Semaraim, kteráž byla mezi horami Efraimskými, a řekl: Slyšte mne, Jeroboáme i všecken Izraeli.

2Ch 13 5 Zdaliž jste neměli věděti, že Hospodin Bůh Izraelský dal království Davidovi nad Izraelem na věky, jemu i synům jeho smlouvou trvanlivou?

2Ch 13 6 Ale povstal Jeroboám syn Nebatův, služebník Šalomouna syna Davida, a zprotivil se pánu svému.

2Ch 13 7 A sebrali se k němu lidé nevážní a bezbožní a zsilili se proti Roboámovi synu Šalomounovu, Roboám pak byv dítě a srdce choulostivé, neodepřel jim zmužile.

2Ch 13 8 Tak vy nyní myslíte zsiliti se proti království Hospodinovu, kteréž jest v ruce synů Davidových, a jest vás veliké množství; máte také při sobě telata zlatá, kterýchž vám nadělal Jeroboám, za bohy.

2Ch 13 9 Zdaliž jste nezavrhlí kněží Hospodinových, synů Aronových a Levitů, a nadělali jste sobě kněží, tak jako národové jiných zemí? Kdožkoli přichází, aby posvěceny byly ruce jeho volčetem mladým a sedmi skopci, hned je knězem těch, jenž nejsou bohové.

2Ch 13 10 Ale my jsme Hospodina Boha našeho, aniž jsme se ho spustili, kněží pak přísluhující Hospodinu jsou synové Aronovi a Levitové, kteříž konají práci svou,

2Ch 13 11 A pálí Hospodinu zápal každý jitra a každého večera, kadí také vonnými věcmi, zpořádání také chlebu na stole čistém, a svícen zlatý s lampami jeho spravují, aby hořely každého večera. A tak my ostříháme nařízení Hospodina Boha svého, ale vy strhli jste se jeho.

2Ch 13 12 Protož aj, s námi jest Bůh vůdce náš, a kněží jeho a trouby zvučné, aby zněly proti vám. Synové Izraelští, nebojujte s Hospodinem Bohem otců svých, nebo nepovede se vám šťastně.

2Ch 13 13 Mezi tím Jeroboám obvedl zálohy, aby po zadu na ně připadli, a tak

byli Izraelští před Judskými, a zálohy ty byly jim pozadu.
 2Ch 13 14 Tedy spatřiv Juda, an válka jim s předu i s zadu, zvolali k Hospodinu, a kněží troubili v trouby.
 2Ch 13 15 Učinili také pokřik muži Judští. I stalo se v tom pokřiku mužů Judských, ranil Bůh Jeroboáma i všecken Izrael před Abiášem a Judou.
 2Ch 13 16 A tak utíkali synové Izraelští před Judou, ale dal je Bůh v ruku jejich.
 2Ch 13 17 Nebo porazili je Abiáš a lid jeho ranou velikou, tak že padlo zbitých z Izraele pětkrát sto tisíc mužů výborných.
 2Ch 13 18 Protož snižení jsou synové Izraelští v ten čas, a zmocnili se synové Judovi, nebo zpolehli na Hospodina Boha otců svých.
 2Ch 13 19 I honil Abiáš Jeroboáma, a vzal mu města, Bethel i vsi jeho, Jesana i vsi jeho, a Efron i vsi jeho.
 2Ch 13 20 Aniž se mohl zase zsiliti více Jeroboám po všechny dny Abiášovy. I ranil jej Hospodin, tak že umřel.
 2Ch 13 21 Ale Abiáš zmocnil se, kterýž byl sobě pojal žen čtrnáct, a zplodil dvamécítma synů a šestnácte dcer.
 2Ch 13 22 Ostatek pak činů Abiášových, a života jeho i řečí jeho, sepsáno jest v knize proroka Iddo.
 2Ch 14 1 Když pak usnul Abiáš s otci svými, a pochovali jej v městě Davidově, kraloval Aza syn jeho místo něho. Za jeho dnů v pokoji byla země deset let.
 2Ch 14 2 I činil Aza to, což se dobře líbilo Hospodinu Bohu jeho.
 2Ch 14 3 Nebo zbořil oltáře cizí i výsosti, a stroskotal obrazy jejich, a posekal háje jejich.
 2Ch 14 4 A přikázal Judovi, aby hledali Hospodina Boha otců svých, a ostříhali zákona a přikázání jeho.
 2Ch 14 5 Zkazil, pravím, po všech městech Judských výsosti a slunečné obrazy, a bylo v pokoji království za času jeho.
 2Ch 14 6 Zatím vzdělal města hrazená v Judstvu, proto že v pokoji byla země, aniž jaká proti němu válka povstala těch let; nebo Hospodin dal jemu odpočinutí.
 2Ch 14 7 I řekl lidu Judskému: vzdělejme ta města, a ohraďme je zdmi a věžemi, branami i závorami, dokudž země jest v moci naší. Aj, že jsme hledali Hospodina Boha svého, hledali jsme ho, a dal nám odpočinutí odevšad. A tak stavěli a šťastně se jím zvedlo.
 2Ch 14 8 Měl pak Aza vojsko těch, kteříž nosili štíty a kopí, z pokolení Judova třikrát sto tisíců, a z Beniaminova pavězníků a střelců dvě stě a osmdesáte tisíců. Všickni ti byli muži udatní.
 2Ch 14 9 I vytáhl proti nim Zerach Mouřenín, maje v vojště desetkrát sto tisíců, a vozů tři sta, a přitáhl až k Maresa.
 2Ch 14 10 Vytáhl též i Aza proti němu. I sšikovali vojska v údolí Sefata u Maresa.
 2Ch 14 11 Tedy volal Aza k Hospodinu Bohu svému, a řekl: Hospodine, neníť potřebí tobě velikého množství, když ty chceš pomoci mdlejšímu. Pomoziž nám, Hospodine Bože náš, neboť v tebe doufáme, a ve jménu tvém jdeme proti množství tomuto. Hospodine, ty jsi Bůh náš; nechť nemá moci proti tobě bídny člověk.
 2Ch 14 12 I ranil Hospodin Mouřeníny před Azou a před lidem Judským, tak že utíkali Mouřenínové.
 2Ch 14 13 A honil je Aza i lid, kterýž byl s ním, až do Gerar. I padli Mouřenínové, že se nijakž otaviti nemohli; nebo potříní jsou před Hospodinem a před vojskem jeho. I odnesli onino kořisti velmi mnoho.
 2Ch 14 14 Pohubili také všechna města vůkol Gerar; strach zajisté Hospodinův připadl na ně. I vzebrali všechna města; nebo mnoho kořisti v nich bylo.
 2Ch 14 15 Též i obyvatelé v staních při dobytčích zbili, a zajavše ovec velmi mnoho a velbloudů, navrátili se do Jeruzaléma.
 2Ch 15 1 Tehdy na Azariáše syna Odedova sstoupil duch Boží.
 2Ch 15 2 Pročež vyšel vstříc Azovi, řekl jemu: Slyšte mne, Azo i všechno pokolení Judovo a Beniaminovo. Hospodin byl s vámi, dokudž jste byli s ním, a budete-li ho hledati, najdete ho; pakli ho opustíte, opustíť vás.
 2Ch 15 3 Po mnohé zajisté dny Izrael jest bez pravého Boha a bez kněží, učitelů i bez zákona,
 2Ch 15 4 Ješto, kdyby se v úzkosti své k Hospodinu Bohu Izraelskému byli obrátili a hledali ho, bylť by ho našli.
 2Ch 15 5 Ale časů těchto není bezpečno vycházeti ani vcházeti; nebo nepokoj veliký jest mezi všemi obyvateli země,
 2Ch 15 6 Tak že šlapá národ po národu, a město po městu, proto že Bůh kormoutí je všelijakými úzkostmi.
 2Ch 15 7 Protož vy posilňte se, a neopouštějte rukou svých; nebo má mzdu práce vaše.
 2Ch 15 8 A když slyšel Aza slova ta a proroctví Odeda proroka, posilil se, a vyplnil ohavnosti ze vsí země Judské a Beniaminské, i z měst, kteráž byl vzal na hoře Efraim, a obnovil oltář Hospodinův, kterýž byl před síní Hospodinovou.
 2Ch 15 9 Potom shromáždil všechno pokolení Judovo i Beniaminovo, a příchozí s nimi z Efraima, Manassesa a Simeona; nebo jich bylo uteklo k němu z lidu Izraelského velmi

mnoho, vidouce, že Hospodin Bůh jeho jest s ním.
2Ch 15 10 I sebrali se do Jeruzaléma třetího měsíce, patnáctého léta kralování Azova,
2Ch 15 11 A obětovali Hospodinu v ten den z kořistí přihnaných, volů sedm set a ovcí sedm tisíc.
2Ch 15 12 A vešli v smlouvu, aby hledali Hospodina Boha otců svých, z celého srdce svého a ze vši duše své,
2Ch 15 13 A kdož by koli nehledal Hospodina Boha Izraelského, aby byl usmrcen, buď malý neb veliký, buď muž neb žena.
2Ch 15 14 I přísáhli Hospodinu hlasem velikým, s zvukem na trouby i na pozouny.
2Ch 15 15 Všecken zajisté lid Judský radoval se z přísahy té; nebo celým srdcem svým přísáhli, a se vši ochotností hledali ho, a našli jej. I dal jim odpočinutí Hospodin se všech stran.
2Ch 15 16 Nadto i Maachu matku ssadil Aza král, aby nebyla královnou, proto že byla vzdělala v háji hroznou modlu. I podřal Aza modlu tu hroznou, a zdrobil i spálil ji při potoku Cedron.
2Ch 15 17 Ačkoli výsosti nebyly zkaženy v lidu Izraelském, srdce však Azovo bylo celé po všecky dny jeho.
2Ch 15 18 Vnesl také ty věci, kteréž posvěceny byly od otce jeho, i to, čehož sám posvětil, do domu Božího, stříbro, zlato i nádoby.
2Ch 15 19 A nebylo války až do léta třicátého pátého kralování Azova.
2Ch 16 1 Léta třicátého šestého kralování Azova vytáhl Báza král Izraelský proti Judovi, a stavěl Ráma, aby nedal vyjít ani jíti k Azovi králi Judskému.
2Ch 16 2 Tedy vzav Aza stříbro i zlato z pokladů domu Hospodinova i domu královského, poslal k Benadadovi králi Syrskému, kterýž bydlil v Damašku, řka:
2Ch 16 3 Smlouva jest mezi mnou a mezi tebou, mezi otcem mým a mezi otcem tvým. Až, posílámť teď stříbro a zlato, jdi, zruš smlouvu svou s Bárou králem Izraelským, ať odtrhne ode mne.
2Ch 16 4 I uposlechl Benadad krále Azy, a poslal knížata s vojsky svými proti městům Izraelským. I dobyli Jon a Dan, též Abelmaim i všech měst Neftalimových, v nichž měli sklady.
2Ch 16 5 To když uslyšel Báza, přestal stavěti Ráma, a zanechal díla svého.
2Ch 16 6 V tom Aza král pojal všecken lid Judský, a pobrali kamení z Ráma i dříví, z něhož stavěl Báza, a vystavěl z něho Gabaa a Masfa.
2Ch 16 7 V ten pak čas přišel Chanani prorok k Azovi králi Judskému, a řekl jemu: Že jsi zpolehl na krále Syrského, a nezpolehl jsi na Hospodina Boha svého, proto ušlo vojsko krále Syrského z ruky tvé.
2Ch 16 8 Zdalíž jsou Chussimští a Lubimští neměli vojsk velmi velikých, s vozy a jezdci náramně mnohými? A když jsi zpolehl na Hospodina, vydal je v ruku tvou.
2Ch 16 9 Oči zajisté Hospodinovy spatřují všecku zemi, aby dokazoval síly své při těch, kteříž jsou k němu srdce upřímného. Bláznivě jsi učinil v té věci, protože od toho času budou proti tobě války.
2Ch 16 10 Tedy rozhněvav se Aza na proroka, dal ho do vězení; nebo se byl rozhněval na něj pro tu věc. A utiskal Aza některé z lidu toho času.
2Ch 16 11 O jiných pak věcech Azových, prvních i posledních, zapsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských.
2Ch 16 12 Potom léta třicátého devátého kralování svého nemocen byl Aza na nohy své těžkou nemocí, a však v nemoci své nehledal Boha, ale lékařů.
2Ch 16 13 A tak usnul Aza s otcí svými, a umřel léta čtyřicátého prvního kralování svého.
2Ch 16 14 A pochovali jej v hrobě jeho, kterýž byl vytesal sobě v městě Davidově, a položili ho na lůžku, kteréž byl naplnil vonnými věcmi a mastmi dílem apatykářským připravenými. I páliť to jemu ohněm velmi velikým.
2Ch 17 1 I kraloval Jozafat syn jeho místo něho, a zmocnil se Izraele.
2Ch 17 2 I osadil lidem válečným všecka města hrazená v Judstvu, a postavil stráž v zemi Judské a v městech Efraim, kteráž byl zdobýval Aza otec jeho.
2Ch 17 3 A byl Hospodin s Jozafatem; nebo chodil po cestách Davida otce svého prvních, aniž hledal modl.
2Ch 17 4 Ale Boha otce svého hledal, a v přikázáních jeho chodil, aniž následoval skutků lidu Izraelského.
2Ch 17 5 I utvrdil Hospodin kralovství v ruce jeho, a dal všecken lid Judský dary Jozafatovi, tak že měl bohatství a slávy hojně.
2Ch 17 6 A nabyv udatného srdce k cestám Hospodinovým, zkazil přesto také i výsosti a háje v Judstvu.
2Ch 17 7 Léta pak třetího kralovství svého poslal knížata svá: Benciaile, Abdiáše, Zachariáše, Natanaele a Micheáše, aby učili v městech Judských.
2Ch 17 8 A s nimi Levíty: Semaiáše, Netaniáše, Zebadiáše, Azaele, Semi ramota, Jonatana, Adoniáše, Tobiáše a Tobadoniáše, Levíty, a s nimi Elisama a Jehorama, kněží,
2Ch 17 9 kteříž učili v Judstvu, majíce s sebou knihu zákona Hospodinova.
2Ch 17 10 Chodili pak vůkol po všech městech Judských, vyučující lid.
2Ch 17 10 I byl strach Hospodinův na všech kralovstvích zemí, kteréž byly vůkol Judstva, tak že nebojovali proti Jozafatovi.

2Ch 17 11 Nýbrž i Filistinstí přinášeli Jozafatovi dary a berni uloženou.
 Arabští také přiháněli jemu dobytky, skopců po sedmi tisících a sedmi stech, též kozlů po sedmi tisících a sedmi stech.

2Ch 17 12 I prospíval Jozafat, a rostl až na nejvyšší, a vystavěl v Judstvu zámky a města k skladům.

2Ch 17 13 A práci mnohou vedl při městech Judských, muže pak válečné a slovoutné měl v Jeruzalémě.

2Ch 17 14 A tento jest počet jich po domích otců jejich: Z Judy knížata nad tisíci: Adna kníže, a s ním udatných rytířů třikrát sto tisíc.

2Ch 17 15 A po něm Jochanan kníže, a s ním dvě stě a osmdesát tisíc.

2Ch 17 16 Po něm Amaziáš syn Zichrův, kterýž se dobrovolně byl oddal Hospodinu, a při něm dvakrát sto tisíc mužů udatných.

2Ch 17 17 Z Beniamina pak muž udatný Eliada, a s ním lidu zbrojného s lučišti a pavézami dvakrát sto tisíc.

2Ch 17 18 A po něm Jozabad, a s ním sto a osmdesát tisíc způsobných k boji.

2Ch 17 19 Ti sloužili králi, kromě těch, kteréž byl osadil král po městech hrazených po všem Judstvu.

2Ch 18 1 I měl Jozafat bohatství a slávu velmi velikou, a spříznil se s Achabem.

2Ch 18 2 Přijel pak po letech k Achabovi do Samaří, a nabil Achab ovcí a volů hojně pro něj a pro lid, kterýž byl s ním, a namlouval ho, aby táhl do Rámot Galád.

2Ch 18 3 Nebo řekl Achab král Izraelský Jozafatovi králi Judskému: Potáhneš-li se mnou do Rámot Galád? Odpověděl jemu: Jakž jsem já, tak jsi ty, jako lid tvůj, tak lid můj, a s tebouť budu v tom boji.

2Ch 18 4 Řekl také Jozafat králi Izraelskému: Vzeptej se medle dnes na slovo Hospodino.

2Ch 18 5 I shromáždil král Izraelský proroků svých čtyři sta mužů, a řekl jim: Máme-li jeti do Rámot Galád na vojnu, čili tak nechati? I řekli: Táhni, nebo dá je Bůh v ruku královi.

2Ch 18 6 Tedy řekl Jozafat: Což již není zde proroka Hospodinova žádného, abychom se ho zeptali?

2Ch 18 7 Odpověděl král Izraelský Jozafatovi: Ještěť jest muž jeden, skrze něhož bys se mohl poraditi s Hospodinem, ale já ho nenávídím, proto že mi nikdy nic dobrého neprorokuje, ale vždycky zlé. Ten jest Micheáš syn Jemlův. Ale Jozafat řekl: Nechtě tak nemluví král.

2Ch 18 8 Protož povolav král Izraelský komorníka jednoho, řekl: Přiveď sem rychle Micheáše syna Jemlova.

2Ch 18 9 (Mezi tím král Izraelský a Jozafat král Judský seděli jeden každý na stolici své, odíni jsouce rouchem. Seděli pak v placu u vrat brány Samařské, a všickni proroci prorokovali před nimi.)

2Ch 18 10 Kdežto Sedechiáš syn Kenanův udělal sobě byl i rohy železné, a řekl: Takto praví Hospodin: Těmito trkati budeš Syrské, dokudž jich nepohubiš.

2Ch 18 11 Tak podobně všickni proroci prorokovali, řkouce: Jeď do Rámot Galád, a šťastněť se povede; nebo dá je Hospodin v ruku královi.)

2Ch 18 12 V tom posel ten, kterýž šel, aby zavolal Micheáše, mluvil jemu, řka: Aj, řeči proroků těch jednostejné jsou a dobré před králem. Medle, buď řeč tvá, jako řeč kterého z nich, a mluv dobré věci.

2Ch 18 13 Jemuž řekl Micheáš: Živť jest Hospodin, že cožkoli vyřkne Bůh můj, to mluvi ti budu.

2Ch 18 14 A když přišel k králi, řekl jemu král: Micheáši, máme-li jeti proti Rámot Galád na vojnu, čili tak nechati? Kterýž řekl: Táhněte a šťastněť se vám povede, i budou dáni v ruku vaši.

2Ch 18 15 Ještě řekl jemu král: I kolikrátž tě mám přísahou zavazovati, abys mi nemluvil než pravdu ve jménu Hospodínovu?

2Ch 18 16 Protož řekl: Viděl jsem všecken lid Izraelský rozptýlený po horách jako ovce, kteréž nemají pastýře; nebo řekl Hospodin: Nemají pána tito, navrať se jeden každý do domu svého v pokoji.

2Ch 18 17 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Zdaližť jsem neřekl, že mi nebude prorokovati nic dobrého, ale zlé?

2Ch 18 18 Řekl dále: Protož slyšte slovo Hospodino: Viděl jsem Hospodina sedícího na trůnu svém, a všecko vojsko nebeské stojící po pravici jeho i po levici jeho.

2Ch 18 19 I řekl Hospodin: Kdo oklamá Achaba krále Izraelského, aby vytáhl a padl u Rámot Galád? A když pravil ten toto, a jiný pravil jiné,

2Ch 18 20 Tožť vyšel duch, a postaviv se před Hospodinem, řekl: Já ho oklamám. Hospodin pak řekl jemu: Jakým způsobem?

2Ch 18 21 Odpověděl: Vyjdu a budu duchem lživým v ústech všech proroků jeho. Kterýžto řekl: Oklamáš a dovedeš toho; jdiž a učiň tak.

2Ch 18 22 Protož aj, jižť dal Hospodin ducha lživého v ústa proroků tvých těchto, ještě však Hospodin mluvil zlé proti tobě.

2Ch 18 23 Tedy přistoupiť Sedechiáš syn Kenanův, dal políček Micheášovi a řekl: Kterouž jest cestou odšel duch Hospodinův ode mne, aby mluvil tobě?

2Ch 18 24 Odpověděl Micheáš: Aj, uziš v ten den, když vejdeš do nejtajnějšího

pokoje, abys se skryl.

2Ch 18 25 I řekl král Izraelský: Jměte Micheáše, a doveďte ho k Amonovi hejtmanu města, a k Joasovi synu královu.

2Ch 18 26 A díte: Takto praví král: Dejte tohoto do žaláře a dávejte mu jísti maličko chleba a maličko vody, dokudž se nenavrátím v pokoji.

2Ch 18 27 Ale Micháš řekl: Jestliže se ty navrátíš v pokoji, tedyť nemluvil Hospodin skrze mne. Přesto řekl: Slyštež to všickni lidé.

2Ch 18 28 A tak táhl král Izraelský a Jozafat král Judský proti Rámot Galád.

2Ch 18 29 I řekl král Izraelský Jozafatovi: Změním já se, když půjdu k bitvě, ale ty oblec se v roucho své. I změnil se král Izraelský, a jeli k bitvě.

2Ch 18 30 Král pak Syrský přikázal byl hejtmanům nad vozy svými, řka: Nebojujte proti malému ani proti velikému, než proti samému králi Izraelskému.

2Ch 18 31 I stalo se, když hejtmané nad vozy uzřeli Jozafata, řekli: Král Izraelský jest. Takž se obrátili proti němu, aby bojovali. Tedy zkríkl Jozafat, a Hospodin spomohl jemu, a odvrátil je Bůh od něho.

2Ch 18 32 Nebo uzřevše hejtmané nad vozy, že on není král Izraelský, obrátili se od něho.

2Ch 18 33 Muž pak střelil z lučiště náhodou, a postřelil krále Izraelského, kdež se pancíř spojuje. Pročež řekl vozkovi: Obrat se, a vyvez mne z vojska; nebo jsem nemocen.

2Ch 18 34 I rozmohla se bitva v ten den. Král pak Izraelský stál na voze proti Syrským až do večera, i umřel v západ slunce.

2Ch 19 1 Když se pak navracoval Jozafat král Judský do domu svého v pokoji do Jeruzaléma,

2Ch 19 2 vyšel jemu vstříc Jéhu syn Chananův, prorok, a řekl králi Jozafatovi: Zdalíž jsi bezbožnému měl pomáhati, a ty, jenž nenávidí Hospodina, milovati? Z té příčiny proti tobě jest hněv Hospodinův.

2Ch 19 3 Ale však našly se věci dobré při tobě, že jsi vysekal háje z země, a nastrojil srdce své, abys hledal Boha.

2Ch 19 4 I bydlil Jozafat v Jeruzalémě, a zase projel lid od Bersabé až k hoře Efraim, a navrátil je k Hospodinu Bohu otců jejich.

2Ch 19 5 A ustanovil soudce v zemi po všech městech Judských hrazených, v jednom každém městě.

2Ch 19 6 Tedy řekl soudcům: Vizte, jak co činíte; nebo nevedete soudu za člověka, ale za Hospodina, kterýž vám přítomen jest při vykonávání soudu.

2Ch 19 7 A protož budiž bázeň Hospodinova při vás. Ostříhejte toho a čiňte tak, neboť není u Hospodina Boha našeho nepravosti, tak aby šetřiti měl osob, aneb přijímati dary.

2Ch 19 8 Tak i v Jeruzalémě ustanovil Jozafat některé z Levitů a z kněží, a z knížat otcovských, čeledí Izraelských, k soudu Hospodinovu a k rozepřem těch, kteříž by se obraceli o to do Jeruzaléma.

2Ch 19 9 A přikázal jim, řka: Takž dělejte v bázni Hospodinově, u víře a v srdci upřímem.

2Ch 19 10 A při všelike rozepři, kteráž by přišla před vás od bratří vašich, kteříž bydlí v městech svých, buď mezi krví a krví, mezi zákonem a přikázáním, ustanoveními a soudy, napomenete jich, aby nehrěšili proti Hospodinu, tak aby nepřišla prchlivost na vás, ani na bratří vaše. Tak čiňte, a neuběhnete v hřích.

2Ch 19 11 A aj, Amariáš, kněz nejvyšší, mezi vámi bude ve všech věcech Hospodinových, a Zebadiáš syn Izmaelův, vývoda domu Judova, ve všelike věci královské. Máte také Levíty správce mezi sebou; posilňtež se a zmužile sobě počínejte, a budeť Hospodin s tím, kdož bude dobrý.

2Ch 20 1 I stalo se potom, že přitáhli synové Moáb a synové Ammon, a s nimi někteří od Ammonitských, proti Jozafatovi na vojnu.

2Ch 20 2 A přišedše, oznámili Jozafatovi, řkouce: Přitáhlo proti tobě množství veliké z zámoří, z země Syrské, a aj, jsou v Hasesontamar, jenž jest Engadi.

2Ch 20 3 I ulekl se, a obrátil Jozafat tvář svou k hledání Hospodina, a vyhlásil půst všemu lidu Judskému.

2Ch 20 4 A tak shromáždil se lid Judský, aby hledali Hospodina. Také i ze všech měst Judských sešli se hledati Hospodina.

2Ch 20 5 Tedy stál Jozafat v shromáždění Judském a Jeruzalémském, v domě Hospodinově před síní novou,

2Ch 20 6 A řekl: Hospodine, Bože otců našich, zdalíž ty sám nejsi Bohem na nebi? Zdalíž ty nepanuješ nade všemi královstvími národů? Zdalíž v ruce tvé není síly a moci, tak že není, kdo by se mohl postavit proti tobě?

2Ch 20 7 Zdalíž jsi ty, Bože náš, nevyhnal obyvatelů země této před tváří lidu svého Izraelského, a dal jsi ji semeni Abrahama, milovníka svého na věky?

2Ch 20 8 Kterážto bydlili v ní, a vzdělali tobě v ní svatyni, jménu tvému, řkouce:

2Ch 20 9 Jestliže by na nás přišly zlé věci, meč pomsty, buď morová rána, buď hlad, postavíme se před tímto domem a před tebou, (poněvadž jméno tvé jest v domě tomto), a budeme volati k tobě v úzkostech svých, i vyslyšíš a vysvobodíš.

2Ch 20 10 A nyní, aj, synové Ammon a Moáb, a hora Seir, skrze něž jsi nedopustil jíti Izraelovi, když se brali z země Egyptské, ale uhnuli se od nich, a nepohubili jich,

2Ch 20 11 Aj hle, oni odplacují se nám, přitáhše, aby nás vyhnali z dědictví

tvého, kteréž jsi právem dědičným dal nám.

2Ch 20 12 Bože náš, zdali jich souditi nebudeš? V násť zajisté není žádné síly proti množství tomuto velikému, kteréž táhne proti nám, aniž my víme, co bychom činiti měli, toliko na tě patří oči naše.

2Ch 20 13 Všecken také lid Judský stáli před Hospodinem, též i dítky jich, ženy i synové jejich.

2Ch 20 14 Jachaziel pak syn Zachariáše syna Benaiášova, syna Jehielova, syna Mataniášova, Levita z synů Azafových, nadšen jsa duchem Hospodinovým, u prostřed toho shromáždění,

2Ch 20 15 Řekl: Pozorujte všecken Judo a obyvatelé Jeruzalémští, i ty králi Jozafate. Takto vám praví Hospodin: Nebojte se vy, ani se lekejte množství tohoto velikého; nebo ne váš bude boj, ale Boží.

2Ch 20 16 Zítra vytáhněte proti nim, aj, oni potáhnou po stráni Ziz, a naleznete je při konci údolí naproti poušti Jeruel.

2Ch 20 17 Nebudete vy bojovati tuto. Postavte se, stůjte a vizte vysvobození Hospodinovo při sobě, ó Judo a Jeruzaléme. Nebojte se, aniž se strachujte; zítra vyjděte proti nim, a Hospodin bude s vámi.

2Ch 20 18 I sklonil se Jozafat tváří k zemi, a všecken lid Judský i obyvatelé Jeruzalémští padli před Hospodinem, klanějíce se Hospodinu.

2Ch 20 19 Vstali pak Levítové z synů Kahat a z synů Chóre, aby chválili

Hospodina Boha Izraelského hlasem velikým a vysokým.

2Ch 20 20 Potom vstavše ráno, vytáhli na poušť Tekoe. A když vycházeli, stál Jozafat a řekl: Slyšte mne, Judo a obyvatelé Jeruzalémští. Věřte v Hospodina Boha svého, a stane se vám věrně; věrte prorokům jeho, a šťastně se vám povede.

2Ch 20 21 A tak poradiv se s lidem, postavil zpěváky Hospodinu, aby chválili okrasu svatosti, a když by vycházeli ssikovaní k boji, aby oni napřed šli a říkali: Oslavujte Hospodina, nebo na věky milosrdenství jeho.

2Ch 20 22 Tu chvíli pak, když oni začali zpěv a chválení, obrátil Hospodin ty, kteříž byli v zálohách, na syny Ammon, Moáb a obyvatele hory Seir, ješto však byli přitáhli proti Judovi, a tak sami se bili.

2Ch 20 23 Nebo povstali synové Ammon a Moábští proti obyvatelům hory Seir, aby zmordovali a shladili je. A když dokonali boj proti obyvatelům hory Seir, pomáhali sobě a hubili jedni druhé.

2Ch 20 24 Mezi tím lid Judský přitáhl k stráži, kteráž jest na poušti, a uzřeli to množství, a aj, mrtví leží na zemi, aniž kdo ušel.

2Ch 20 25 Pročež přistoupil Jozafat s lidem svým, aby rozebrali loupeže jejich, a našli u nich hojnost zboží i klénotů na tělech zbitých. I rozbítovali toho mezi sebou, tak že unesti nemohli; za tři dni dělili ty loupeže, proto že jich mnoho bylo.

2Ch 20 26 V den pak čtvrtý shromáždili se do údolí Beracha, a že tu dobrořečili Hospodinu, protož nazvali jméno místa toho údolí Beracha až do dnešního dne.

2Ch 20 27 Zatím obrátili se všickni muži Judští a Jeruzalémští, a Jozafat před nimi, aby se navrátili do Jeruzaléma s veselím; nebo byl obveselil je Hospodin nad nepřáteli jejich.

2Ch 20 28 I vešli do Jeruzaléma s loutnami a harfami a s trubami do domu Hospodina.

2Ch 20 29 Tedy připadl strach Boží na všechna království zemská, když uslyšeli, že Hospodin bojoval proti nepřítelům lidu Izraelského.

2Ch 20 30 A tak v pokoji bylo království Jozafatovo; nebo odpočinutí dal jemu Bůh jeho odevšad.

2Ch 20 31 Kraloval pak Jozafat nad Judou. Ve třidcítí pěti letech byl, když kralovati začal, a pětmečítma let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Azuba, dcera Silchi.

2Ch 20 32 A chodil po cestě Azy otce svého, aniž se uchýlil od ní, čině to, což pravého jest před očima Hospodinovými.

2Ch 20 33 A však výsosti nebyly zkaženy, nebo ještě lid byl nenastrojil srdce svého k Bohu otců svých.

2Ch 20 34 O jiných pak věcech Jozafatových, prvních i posledních, sepsáno jest v knihách Jého syna Chanani, kterémuž bylo poručeno, aby to vložil do knihy o králích Izraelských.

2Ch 20 35 Potom stovaryšil se Jozafat král Judský s Ochoziášem králem Izraelským, kterýž sobě bezbožně počínal.

2Ch 20 36 Stovaryšil se pak s ním proto, aby nadělal lodí, kteréž by přecházely přes moře. I nadělali lodí v Aziongaber.

2Ch 20 37 Protož prorokoval Eliezer syn Dodavahův z Maresa proti Jozafatovi, řka: Jakž jsi se stovaryšil s Ochoziášem, roztrhl Hospodin skutky tvé. I stroskotány jsou lodí, a tak nemohly se doplaviti přes moře.

2Ch 21 1 Potom usnul Jozafat s otcí svými, a pochován jest s nimi v městě Davidově. I kraloval Jehoram syn jeho místo něho.

2Ch 21 2 Měl pak bratří, syny Jozafatovy, Azariáše, Jechiele, Zachariáše, Azariáše, Michaela a Sefatiáše. Všickni ti byli synové Jozafata krále Izraelského.

2Ch 21 3 Kterýmž byl dal otec jejich darů mnoho, stříbra a zlata, a věcí drahých, s městy hrazenými v Judstvu, království pak dal Jehoramovi, proto že on byl prvorozený.

2Ch 21 4 I uvázal se Jehoram v království otce svého, a zmocni v se, zmrdoval všechny bratří své mečem, ano i některé z knížat Izraelských.

2Ch 21 5 Ve dvou a třiceti letech byl Jehoram, když počal kralovati, a osm let kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 21 6 A chodil po cestě králů Izraelských, tak jako činil dům Achabův; nebo dceru Achabovu měl za manželku, a činil zlé věci před očima Hospodinovýmá.

2Ch 21 7 Hospodin však nechtěl zahladiti domu Davidova, pro smlouvu, kterouž byl učinil s Davidem, a poněvadž byl řekl, že dá jemu svíci i synům jeho po všechny dny.

2Ch 21 8 Ve dnech jeho odstoupili Idumejští, aby nebyli poddáni Judovi, a ustanovili nad sebou krále.

2Ch 21 9 Pročež přitáhl Jehoram s knížaty svými, i se všemi vozy svými, a vstav v noci porazil Idumejské, kteříž jej byli obklíčili, i hejtmany vozů jeho.

2Ch 21 10 Však předce vytáhli se Idumejští z manství Judova až do tohoto dne. Téhož času zprotivilo se i Lebno, aby nebylo pod jeho mocí, proto že opustil Hospodina Boha otců svých.

2Ch 21 11 Přesto nadělal výsostí po horách Judských, a uvedl v smilství obyvatele Jeruzalémské, nýbrž dostrčil, jako i Judské.

2Ch 21 12 I přišlo k němu psání od Eliáše proroka, řkoucího: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého: Proto že jsi nechodil po cestách Jozafata otce svého, a po cestách Azy krále Judského,

2Ch 21 13 Ale chodil jsi po cestě králů Izraelských, a uvedl jsi v smilství Judu i obyvatele Jeruzalémské, tak jako jest v smilství uvedl dům Achabův Izraele, nadto i bratří své, rodinu otce svého, lepší než jsi sám, zmrdoval jsi:

2Ch 21 14 Aj, Hospodin uvede ránu velikou na lid tvůj a na syny tvé, na ženy tvé a na všecko jmění tvé,

2Ch 21 15 Ty pak nemocen budeš těžce nemocí střev svých, až z tebe vyjdou střeva tvá pro nemoc rozmáhající se den ode dne.

2Ch 21 16 A tak vzbudil Hospodin proti Jehoramovi ducha Filistinských a Arabských, kteříž jsou při končinách Chussimských.

2Ch 21 17 Kteříž vytáhše proti zemi Judské, vtrhli do ní, a rozchvátali všecko jmění, kteréž se nalezlo v domě královském, ano i syny jeho a ženy jeho, tak že mu nezůstalo žádného syna kromě Joachaza, nejmladšího z synů jeho.

2Ch 21 18 Potom pak po všem ranil jej Hospodin na střevách jeho nemocí nezhojitelnou.

2Ch 21 19 A když se to den po dni rozmáhalo, a již čas vycházel přeběhnutí dvou let, vyšla střeva jeho pro nemoc jeho, i umřel na hrozné bolesti. A nepálil mu lid jeho vonných věcí, jako pálivali otcům jeho.

2Ch 21 20 Ve třiceti a ve dvou letech byl, když kralovati počal, a osm let kraloval v Jeruzalémě, a sešel tak, že po něm netoužili. A však jej pochovali v městě Davidově, ale ne v hrobích královských.

2Ch 22 1 Tedy ustanovili krále obyvatele Jeruzalémští Ochoziáše, syna jeho nejmladšího, místo něho; nebo všechny starší byl pobil houf lotříků, kteříž přitáhli s Arabskými do ležení. A tak kraloval Ochoziáš syn Jehorama krále Judského.

2Ch 22 2 Ve čtyřiceti a dvou letech byl Ochoziáš, když kralovati počal, a jediný rok kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Atalia dcera Amri.

2Ch 22 3 I on také chodil po cestách domu Achabova, nebo matka jeho nabádala jej k nepobožnosti.

2Ch 22 4 Protož činil zlé věci před očima Hospodinovýmá, jako dům Achabův; ty on měl zajisté rádce po smrti otce svého, k zahynutí svému.

2Ch 22 5 Nebo radou jejich se spravoval, a táhl s Joramem synem Achabovým, králem Izraelským, na vojnu proti Hazaelovi králi Syrskému do Rámot Galád, kdežto ranili Syrští Jorama.

2Ch 22 6 Kterýž navrátil se, aby se hojil v Jezreel; nebo měl rány, kteréž mu učinili v Ráma, když bojoval s Hazaelem králem Syrským. V tom Azariáš syn Jehorama krále Judského sstoupil, aby navštívil Jorama syna Achabova v Jezreel, kterýž tam nemocen byl.

2Ch 22 7 Bylo pak to ku pádu od Boha Ochoziášovi, že přišel k Joramovi. Nebo jakž přišel, vyjel s Joramem proti Jéhu synu Namsi, kteréhož byl pomazal Hospodin, aby vyplnil dům Achabův.

2Ch 22 8 Tedy stalo se, když mstil Jéhu nad domem Achabovým, že našel knížata Judská, a syny bratří Ochoziášových, kteříž sloužili Ochoziášovi, i zmrdoval je.

2Ch 22 9 Potom hledající i Ochoziáše, jali jej, an se pokrýval v Samaří, a přivedše ho k Jéhu, zabili jej a pochovali; nebo řekli: Synt jest Jozafatův, kterýž hledal Hospodina celým srdcem svým. A tak nebylo žádného více z domu Ochoziášova, kterýž by měl moc k obdržení království.

2Ch 22 10 Pročež Atalia matka Ochoziášova viduci, že umřel syn její, vstavši, pomordovala všecko símě královské domu Judského.

2Ch 22 11 Ale Jozabat dcera králova vzala Joasa syna Ochoziášova, a tajně ho uchvátivši z prostředku synů královských, kteříž mordováni byli, schovala jej s chůvou jeho v pokoji, kdež lůže byla. I skryla ho Jozabat dcera krále Jorama, manželka Joiady kněze, (nebo ona byla sestra Ochoziášova), před Atalií, aby ho nezamordovala.

2Ch 22 12 I byl s nimi v domě Božím, skryt jsa za šest let, v nichž Atalia kralovala v té zemi.

2Ch 23 1 Léta pak sedmého posilnil se Joiada, a pojal s sebou v smlouvu setníky, Azariáše syna Jerochamova, a Izmaele syna Jochananova, a Azariáše syna Obédova, a Maaseiáše syna Adaiášova, a Elizafata syna Zichri,

2Ch 23 2 kteříž obcházejíce zemi Judskou, shromáždili Levíty ze všech měst Judských, a přední z otcovských čeledí Izraelských, a přišli do Jeruzaléma.

2Ch 23 3 I učinilo všecko to shromáždění smlouvu v domě Božím s králem. Byl pak jim řekl Joiada: Aj, syn králův kralovati bude, jakož mluvil Hospodin o synech Davidových.

2Ch 23 4 Tatot jest věc, kterouž učiníte: Třetí díl vás, kteříž přicházíte v sobotu z kněží a z Levítů, budou vrátnými.

2Ch 23 5 Třetí pak díl bude při domě královu, a třetí díl u brány přední, ale všecken lid bude v síních domu Hospodinova.

2Ch 23 6 Aniž kdo vcházej do domu Hospodinova kromě kněží a těch Levítů, kteříž konají služby. Ti at vcházejí, nebo svatí jsou, všecken pak lid at drží stráž Hospodinovu.

2Ch 23 7 I obstoupí Levítové krále vůkol, jeden každý máje braň svou v ruku svých, a kdož by koli všel do domu, at umře. A buďte při králi, když bude vcházet, i když bude vycházeti.

2Ch 23 8 Tedy učinili Levítové a všecken Juda všecko, cožkoli přikázal Joiada kněz, a vzali jeden každý muže své, kteříž přicházeli v sobotu, a kteříž odcházeli v sobotu; nebo byl nepropustil Joiada kněz žádné střidy.

2Ch 23 9 I dal Joiada kněz setníkům kopí a pavézy i štíty, kteříž byli krále Davida, jenž byli v domě Božím.

2Ch 23 10 A postavil všecken lid, (a jeden každý měl braň v ruce své), od pravé strany domu až do levé strany domu, proti oltáři a proti domu, při králi všudy vůkol.

2Ch 23 11 A tak vyvedli syna králova, a vstavili na něj korunu královskou a ozdobu. I ustanovili jej králem, a pomazali ho Joiada a synové jeho, a říkali: Živ buď král!

2Ch 23 12 V tom uslyševši Atalia hřmot sbíhajícího se lidu, a chválícího krále, vešla k lidu do domu Hospodinova.

2Ch 23 13 A když pohleděla, a aj, král stál na místě vyšším, kudyž se vchází, a knížata i trubači podlé krále, a všecken lid země veselící se, a zvučící na trouby, a zpěváci s nástroji hudebnými, a ti, kteříž předčili v zpívání. Tedy roztrhla Atalia roucho své, a řekla: Spi knutí, spi knutí!

2Ch 23 14 Ale Joiada kněz rozkázal vyjít setníkům, hejtmanům vojska, řka jim: Vyveďte ji prostředkem řadů, a kdož by za ní šel, at jest zabít mečem. Nebo byl řekl kněz: Nezabíjejte jí v domě Hospodinově.

2Ch 23 15 A když se jí rozstoupili s obou stran, šla, kudy se chodí k bráně koňské k domu královskému, a tu ji zabili.

2Ch 23 16 Tedy Joiada učinil smlouvu mezi Hospodinem a mezi vším lidem, i mezi králem, aby byli lid Hospodinův.

2Ch 23 17 Potom šel všecken lid do domu Bálova a zbořili jej i oltáře jeho, a obrazy stroskotali. Matana pak kněze Bálova zabili před oltáři.

2Ch 23 18 I uvedl zase Joiada úředníky domu Hospodinova pod moc kněží a Levítů, kteréž byl rozdělil David v domě Hospodinově, aby obětovali zápaly Hospodinu, (jakož psáno jest v zákoně Mojžíšově), s veselím a zpíváním podlé nařízení Davidova.

2Ch 23 19 Postavil také vrátné u vrat domu Hospodinova, aby tam nevcházel poškrvrněný jakoužkoli věcí.

2Ch 23 20 A pojav setníky a znamenitější, a ty, kteříž správu drželi nad lidem, i všecken lid země, provázel krále z domu Hospodinova. I šli branou hořejší do domu královského, a posadili krále na stoliči královské.

2Ch 23 21 I veselil se všecken lid země, a město se upokojilo, jakž Atalii zabili mečem.

2Ch 24 1 V sedmi letech byl Joas, když počal kralovati, a čtyřiceti let kraloval v Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Sebia z Bersabé.

2Ch 24 2 A činil Joas to, což pravého bylo před očima Hospodinovými po všechny dny kněze Joiady.

2Ch 24 3 Mezi tím vzal mu Joiada dvě ženě, i plodil syny i dcery.

2Ch 24 4 Potom pak uložil v srdci Joas, aby opravil dům Hospodinův.

2Ch 24 5 I shromáždil kněží a Levíty, a řekl jim: Vyjděte do měst Judských, a vybírejte ode všeho Izraele peníze, na opravu domu Boha vašeho na každý rok, vy pak pospěšte s tou věcí. Ale nepospíchali Levítové.

2Ch 24 6 Protož povolav král Joiady, předního kněze, řekl jemu: Proč nepřídržíš Levítů, aby snesli z Judstva a z Jeruzaléma sbírku Mojžíše služebníka Hospodinova a shromáždění všeho Izraele k stánku svědectví?

2Ch 24 7 Nebo Atalia bezbožná a synové její vlámali se do domu Božího, a všecky věci posvěcené domu Hospodinova obrátili na modly.

2Ch 24 8 A tak poručil král, aby udělali jednu truhlu, a postavili ji u brány domu Hospodinova vně.

2Ch 24 9 I dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě, aby snesli Hospodinu sbírku Mojžíše služebníka Božího, uloženou na Izraele na poušti.

2Ch 24 10 Tedy veselila se všecka knížata i všecken lid, a přinášejíce, metali do truhly, až se zpořádali.

2Ch 24 11 Bývalo pak to, že když přinášeli truhlu k úředníkům královským skrze ruce Levítů, (nebo když viděli, že mnoho jest peněz, tedy přicházel kanclíř královský a

úředník nejvyššího kněze), aby vyprázdnili truhlu, potom ji zase donášeli a postavovali na místo její. A tak činivali den po dni, a sebrali peněz velmi mnoho.

2Ch 24 12 Kteréz vydával král a Joiada správcům nad dílem domu Hospodinova, a oni najímali kameníky a řemeslníky k opravování domu Hospodinova, ano i kováře a kotláře k utvrzení domu Hospodinova.

2Ch 24 13 Takž dělali dělníci, a spraveno jest dílo to skrze ruce jejich, tak že přivedli zase dům Boží k způsobu jeho, a upevnili jej.

2Ch 24 14 A když dokonali, přinesli před krále a Joiadu ostatek peněz. I dal nadělati z nich nádob do domu Hospodinova, nádob k službě a obětování, a kadidlic, i jiných nádob zlatých a stříbrných. A tak obětovali oběti zápalné v domě Hospodinově ustavičně, po všecky dny Joiadovy.

2Ch 24 15 Potom sstaral se Joiada, pln jsa dnů, a umřel. Ve stu a ve třidcítí letech byl, když umřel.

2Ch 24 16 I pochovali ho v městě Davidově s králi, proto že činil, což dobrého jest Izraelovi, Bohu i domu jeho.

2Ch 24 17 Po smrti pak Joiadově přišla knížata Judská, a padše, klaněli se králi. Tedy uposlechl jich král.

2Ch 24 18 Pročež opustivše dům Hospodina Boha otců svých, sloužili hájům a modlám. I rozhněval se Bůh na lid Judský a na Jeruzalém pro ten hřích jejich.

2Ch 24 19 I posílal k nim proroky, aby je zase obrátili k Hospodinu. Kteřížto svědčili jim, oni však neposlechl.

2Ch 24 20 Nýbrž, když Duch Boží vzbudil Zachariáše syna Joiady kněze, (kterýž vystoupiv před lid, mluvil jim: Takto praví Bůh: Proč přestupujete přikázání Hospodinova? Nepovedeť se vám šťastně. Proto že jste opustili Hospodina, i on také opustí vás);

2Ch 24 21 Oni spikše se proti němu, ukamenovali jej z rozkazu králova v síni domu Hospodinova.

2Ch 24 22 (Aniž se rozpomenul Joas král na milosrdenství, kteréž byl učinil jemu Joiada otec jeho, ale zamordoval syna jeho.) Kterýž když umíral, řekl: Nechtě popatří Hospodin, a vyhledá to.

2Ch 24 23 I stalo se po roce, vytáhlo proti němu vojsko Syrské a přitáhlo proti Judovi a Jeruzalému, a vyhladili z lidu všecka knížata jejich, a všecky loupeže jich poslali králi Damašskému.

2Ch 24 24 Nebo ač v malém počtu lidu bylo přitáhlo vojsko Syrské, však Hospodin dal v ruku jejich vojsko velmi veliké, proto že opustili Hospodina Boha otců svých. Ano i samého Joasa trápili.

2Ch 24 25 A jakž ti odešli od něho, (opustivše jej v těžkých nemocech), spikli se proti němu služebníci jeho pro krev synů Joiady kněze, a zamordovali jej na loži jeho. I umřel. Tedy pochovali jej v městě Davidově, ale nepochovali ho v hrobích královských.

2Ch 24 26 A tito jsou, kteříž se spikli proti němu: Zabad syn Simaty Ammonitského, a Jozabad syn Simrity Moábského.

2Ch 24 27 O synech pak jeho, a o veliké dani od něho uložené, i o stavení domu Božího, to vše sepsáno jest v knize královské. Kraloval pak Amaziáš syn jeho místo něho.

2Ch 25 1 V pětmečítma letech kralovati počal Amaziáš, a kraloval dvadceť devět let v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Joadan z Jeruzaléma.

2Ch 25 2 A činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, ale však ne srdcem upřímy.

2Ch 25 3 I stalo se, když bylo upevněno království jeho, že zmordoval služebníky své, kteříž zabili krále otce jeho.

2Ch 25 4 A však synů jejich nekázal mordovati, ale učinil tak, jakž psáno jest v zákoně, v knize Mojžíšově, kdež přikázal Hospodin, řka: Nebudou na hrdle trestání otcové za syny, aniž synové trestání budou na hrdle za otce, ale jeden každý za svůj hřích umře.

2Ch 25 5 Zatím shromáždil Amaziáš lid Judský, a ustanovil po domích otcovských čeledí jejich hejtmany a setníky, po všem Judstvu a pokolení Beniaminovu, a sečtl je od dvadcítiletých a výše, a našel jich třikrát sto tisíc vybraných mužů bojovných, kopidlníků a pavézníků.

2Ch 25 6 Najal také ze mzdy z Izraele sto tisíc mužů udatných ze sta hřiven stříbra.

2Ch 25 7 Muž pak Boží přišel k němu, řka: Ó králi, nechtě netáhne s tebou vojsko Izraelské; nebo Hospodin není s Izraelem, a všechněmi syny Efraimovými.

2Ch 25 8 Ale táhni ty. Učiníš tak, a posilíš se k boji; jinak porazí tě Bůh před nepřátely, neboť může Bůh i pomoci i poraziti.

2Ch 25 9 Tedy řekl Amaziáš muži Božímu: Jakž pak udělám s stem hřiven stříbra, kteréž jsem dal vojsku Izraelskému? Odpověděl muž Boží: Máť Hospodin mnohem více nad to, což by dal tobě.

2Ch 25 10 A tak oddělil Amaziáš vojsko to, kteréž bylo přitáhlo k němu z Efraim, aby odešli na místo své. Pročež rozhněvali se náramně na Judské a navrátili se k místu svému s velikým hněvem.

2Ch 25 11 Mezi tím Amaziáš posiliv se, vedl lid svůj, a táhl do údolí solnatého, a porazil synů Seir deset tisíců.

2Ch 25 12 Deset také tisíců živých jali synové Judští, a vedli na vrch skály, a sházeli je s vrchu té skály, tak že se všickni zrozráželi.

2Ch 25 13 Vojsko pak to, kteréž zase odeslal Amaziáš, aby netáhlo s ním na

vojnu, vtrhlo do měst Judských od Samari až do Betoron, a pobívše z nich tři tisíce, nabrali loupeží mnoho.

2Ch 25 14 I stalo se, když se vracel Amaziáš od porážky Idumejských, že přivezl s sebou bohy synů Seir, a vyzdvihl je sobě za bohy, a skláněl se před nimi, a kádl jim.

2Ch 25 15 A protože rozhněval se náramně Hospodin na Amaziáše, a poslal k němu proroka, kterýž jemu řekl: Proč hledáš bohů lidu toho, kteříž nevytrhli lidu svého z ruky tvé?

2Ch 25 16 Stalo se pak, když on k němu mluvil, řekl mu král: Co tě postavili, abys byl rádcím královským? Přestaniž, nechceš-li být býti. A tak přestál prorok, však řekl: Seznávám, že tě usoudil Bůh zahladiti, poněvadž učiniv to, neuposlechl jsi rady mé.

2Ch 25 17 Tedy poradiv se Amaziáš král Judský, poslal k Joasovi synu Joachaza syna Jého, králi Izraelskému, řka: Nuže, pohledme sobě v oči.

2Ch 25 18 I poslal Joas král Izraelský k Amaziášovi králi Judskému, a řekl: Bodlák, kterýž byl na Libánu, poslal k cedru Libánskému, řka: Dej dceru svou synu mému za manželku. V tom šlo tudy zvíře polní, kteréž bylo na Libánu, a pošlapalo ten bodlák.

2Ch 25 19 Myslíš jsi: Aj, porazil jsem Idumejské, protože pozdvihlo tě srdce tvé, tak že se tím honosíš. Medle, zůstaň v domě svém. Proč se máš zapletati v takové zlé, až bys padl i ty i Juda s tebou?

2Ch 25 20 Ale neuposlechl Amaziáš; nebo od Boha to bylo, aby je vydal v ruku oněchno, proto že hledali bohů Idumejských.

2Ch 25 21 Takž vytáhl Joas král Izraelský, a pohleděli sobě v oči s Amaziášem králem Judským v Betsemes, kteréž jest Judovo.

2Ch 25 22 I poražen jest Juda před Izraelem, a utíkali jeden každý do příbytků svých.

2Ch 25 23 Amaziáše pak krále Judského, syna Joasova, jenž byl syn Joachazův, jal Joas král Izraelský u Betsemes, a přivedl jej do Jeruzaléma, a zbořil zdi Jeruzalémské odbrány Efraim až k bráně úhlu na čtyři sta loktů.

2Ch 25 24 A pobrav všecko zlato a stříbro i všecko nádobí, kteréž se našlo v domě Božím u Obededoma, a v pokladích domu královského, také i ty, kteříž byli v zástavě, navrátil se do Samari.

2Ch 25 25 Byl pak živ Amaziáš syn Joasův, král Judský, po smrti Joasa syna Joachaza, krále Izraelského, patnácte let.

2Ch 25 26 Ale o jiných činech Amaziášových, prvních i posledních, vypsáno jest v knize o králích Judských a Izraelských.

2Ch 25 27 Od toho zajisté času, jakž se spustil Amaziáš Hospodina, spikli se jedovatě proti němu v Jeruzalémě. A když utekl do Lachis, poslali za ním do Lachis, a zabili jej tam.

2Ch 25 28 A přinesše ho na koních, pochovali jej s otci jeho v městě Judově.

2Ch 26 1 Tedy všecken lid Judský vzali Uziáše, kterýž byl v šestnácti letech, a ustanovili jej za krále na místě otce jeho Amaziáše.

2Ch 26 2 Onť jest vzdělal Elot, a dobyl ho zase Judovi, když již umřel král s otci svými.

2Ch 26 3 V šestnácti letech byl Uziáš, když kralovati počal, a kraloval padesáte a dvě létěv Jeruzalémě. Jméno pak matky jeho Jecholia z Jeruzaléma.

2Ch 26 4 Ten činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, podle všeho, což byl činil Amaziáš otec jeho.

2Ch 26 5 A hledal s pilností Boha ve dnech Zachariáše, rozumějícího vidění Božímu, a po ty dny, v nichž hledal Hospodina, šťastný prospěch dal jemu Bůh.

2Ch 26 6 Nebo vytáhl, bojoval proti Filistinským, a probořil zed města Gát, a zed města Jabne, i zed města Azotu, a vystavěl města okolo Azotu, i v zemi Filistinské.

2Ch 26 7 Bůh zajisté pomáhal jemu proti Filistinským a proti Arabským, kteříž bydlili v Gurbal, i proti Maonitským.

2Ch 26 8 I dávali Ammonitští dary Uziášovi, a rozneslo se jméno jeho až do Egypta; nebo zsilil se na něj vyšší.

2Ch 26 9 A vzdělal Uziáš věže v Jeruzalémě u brány úhlové, a u brány údolí, a u Mikzoa, i upevnil je.

2Ch 26 10 Vystavěl také věže na poušti, a vykopal studnic mnoho, proto že měl stád mnoho, jakož při údolí tak i na rovinách, oráče tolikéž a vinaře po horách i na místech úrodných; nebo laskav byl na roli.

2Ch 26 11 Měl také Uziáš vojsko bojovníků, vycházejících k boji po houfích v jistém počtu, jakž vyčtení byli od Jehiele kanclíře, a Maaseiáše úředníka, uvedené pod správu Chananiášovi knížeti královskému.

2Ch 26 12 Všecken počet knížat čeledí otcovských, mužů udatných, dva tisíce a šest set.

2Ch 26 13 A pod správou jejich lidu válečného třikrát sto tisíc, sedm tisíc a pět set bojovníků udatných, aby pomáhali králi proti nepříteli.

2Ch 26 14 Připravil pak Uziáš všemu tomu vojsku pavézy, kopí, lebky, pancíře, lučiště i kamení prakové.

2Ch 26 15 Nadělal také v Jeruzalémě vtipně vymyšlených nástrojů válečných, aby byli na věžech a na úhlech k střelení střelami a kamením velikým. I rozneslo se jméno jeho daleko, proto že divné pomoci měl, až se i zmocnil.

2Ch 26 16 Ale když se zmocnil, pozdvihlo se srdce jeho k zahynutí jeho, a zhřešil proti Hospodinu Bohu svému; nebo všel do chrámu Hospodínova, aby kádl na oltáři, na

němž se kadívalo.

2Ch 26 17 I všel za ním Azariáš kněz, a s ním jiných kněží Hospodinových osmdesáte, mužů udatných.

2Ch 26 18 Kteríž postavili se proti Uziášovi králi, a mluvili jemu: Ne tobě, Uziáši, náleží kaditi Hospodinu, ale kněžím, synům Aronovým, kteříž posvěcení jsou, aby kadili. Vyjdiž z svatyně, nebo jsi zhřešil, aniž to bude tobě ke cti před Hospodinem Bohem.
2Ch 26 19 Pročež rozhněval se Uziáš, (v ruce pak své měl kadidlnici, aby kadil). A když se spouzel na kněží, ukázalo se malomocenství na čele jeho před kněžím v domě Hospodinově u oltáře, na němž se kadilo.

2Ch 26 20 A pohledv na něj Azariáš, nejvyšší kněz, a všickni kněží, a aj, byl malomocný na čele svém. Protož rychle jej vyvedli ven, nýbrž i sám se nutil vyjít, proto že ho ranil Hospodin.

2Ch 26 21 A tak byl Uziáš král malomocný až do dne smrti své, a bydlil v domě obzvláštním, jsa malomocný; nebo byl vyobcován z domu Hospodina. Mezi tím Jotam syn jeho byl nad domem královským, soudě lid země.

2Ch 26 22 O jiných pak věcech Uziášových, prvních i posledních, psal Izaiáš prorok, syn Amosův.

2Ch 26 23 I usnul Uziáš s otci svými, a pochovali jej s otci jeho na poli hrobů královských; nebo řekli: Malomocný jest. I královal Jotam syn jeho místo něho.

2Ch 27 1 V pětmecítma letech byl Jotam, když počal kralovati, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho Jerusa dcera Sadochova.

2Ch 27 2 Kterýž činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, podle všeho, což činil Uziáš otec jeho, kromě že nevšel do chrámu Hospodina, a lid ještě porušený byl.

2Ch 27 3 On ustavěl bránu domu Hospodina hořejší, a na zdi Ofel mnoho stavěl.
2Ch 27 4 Nadto vystavěl i města na horách Judských, a v lesích zdělal zámky a věže.

2Ch 27 5 On také bojoval s králem synů Ammon, a zmocnil se jich. I dali mu synové Ammon toho roku sto centnérů stříbra, a deset tisíc měr pšenice, a ječmene deset tisíců. Tolikéž dali mu synové Ammon i léta druhého i třetího.

2Ch 27 6 A tak zsilil se Jotam; nebo nastrojil cesty své před Hospodinem Bohem svým.

2Ch 27 7 O jiných pak věcech Jotamových, a o všech válkách i cestách jeho, zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských.

2Ch 27 8 V pětmecítma letech byl, když kralovati začal, a šestnáct let kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 27 9 I usnul Jotam s otci svými, a pochovali jej v městě Davidově, a kraloval Achas syn jeho místo něho.

2Ch 28 1 Ve dvacíti letech byl Achas, když počal kralovati, a šestnácte let kraloval v Jeruzalémě, a nečinil toho, což pravého bylo před očima Hospodinovými, jako David otec jeho.

2Ch 28 2 Ale chodil po cestách králů Izraelských, nýbrž nadělal také slitin modlářských.

2Ch 28 3 Přesto i sám kadíval v údolí Benhinom, a pátil syny své ohněm podle ohavností pohanů, kteréž vyhnal Hospodin před syny Izraelskými.

2Ch 28 4 A obětoval i kadíval na výsostech a na pahrbcích, i pod každým stromem zeleným.

2Ch 28 5 Protož dal jej Hospodin Bůh jeho v ruku krále Syrského. Kteríž porazil vše jej, zajali odtud množství veliké, a přivedli je do Damašku. Nad to i v ruku krále Izraelského dán jest, kterýž porazil jej porážkou velikou.

2Ch 28 6 Nebo pomordoval Pekach syn Romeliášův v Judstvu sto a dvacet tisíců dne jednoho, vše mužů udatných, proto že opustili Hospodina Boha otců svých.

2Ch 28 7 Zabil také Zichri, rytíř Efraimský Maaseiáše syna krále, a Azrikama, správce domu jeho, a Elkána, druhého po králi.

2Ch 28 8 Nadto zajali též synové Izraelští z bratří svých dvakrát sto tisíc žen, synů a dcer, ano i kořistí mnoho nabrali od nich, a vezli loupež do Samaří.

2Ch 28 9 Byl pak tu prorok Hospodinův, jménem Oded, kterýž vyšel proti vojsku přicházejícímu do Samaří, řekl jim: Hle, rozhněvav se Hospodin Bůh otců vašich na Judské, vydal je v ruku vaši, a vy jste je pomordovali v prchlivosti, kteráž až k nebi dosáhla.

2Ch 28 10 A ještě Judské a Jeruzalémské myslíte sobě podrobiti za pacholky a děvky. Zdaliž i vy, i vy, jste bez hříchů proti Hospodinu Bohu vašemu?

2Ch 28 11 A protož nyní poslechněte mne, a doveďte zase zajaté, kteréž jste zajali z bratří svých; nebo jinak hněv prchlivosti Hospodinovy bude proti vám.

2Ch 28 12 Tedy povstali někteří z předních synů Efraimových: Azariáš syn Jochananův, Berechiáš syn Mesillemotův, Ezechiáš syn Sallumův, a Amaza syn Chadlaiův proti těm, kteříž se vracovali z té vojny.

2Ch 28 13 A řekli jim: Nepřivedete sem těch zajatých; nebo vinu proti Hospodinu myslíte na nás uvesti, přivěšující hříchů našich a provinění našich. Veliký tě zajisté hřích náš a prchlivost hněvu proti Izraelovi.

2Ch 28 14 Takž nechali vojáci těch zajatých i kořistí svých před knížaty a vším shromážděním.

2Ch 28 15 A přičinivše se muži někteří ze jména znamenání, vzali ty zajaté, a

všecky, kteřížkoli z nich nebyli odění, přidělili je z těch kořistí. A když je zobláčeli a zobouvali, nakrmili i napojili, ano i pomazali, a zprovodili na oslích, každého nemocného z nich, a dovedli ho do Jericha města palmového k bratrům jejich, potom navrátili se do Samarií.

2Ch 28 16 Toho času poslal král Achas k králům Assyrským, aby mu pomoc dali.

2Ch 28 17 Nebo ještě přitáhli i Idumejští, a zbili některé z Judských, a jiné zajali.

2Ch 28 18 Nadto i Filistinští učinili vpád do měst, na rovinách k straně polední Judstva, a vzali Betsemes a Aialon, a Gederot a Socho i vsi jeho, a Tamna i vsi jeho, a Gimzo i vsi jeho, a bydlili v nich.

2Ch 28 19 Tak zajisté ponižoval Hospodin Judy pro Achasa krále Izraelského, proto že odvrátil Judu, aby naprosto převráceně činil proti Hospodinu.

2Ch 28 20 A tak přitáhl k němu Tiglatfalazar král Assyrský, a více ho ssužoval, nežli mu pomáhal.

2Ch 28 21 A ačkoli Achas vzal z domu Hospodinova a domu královského, i od knížat, a dal králi Assyrskému, však nedal jemu pomoci.

2Ch 28 22 V který pak koli čas byl ssužován, tím větší převrácenost páchal proti Hospodinu. Takový byl král Achas.

2Ch 28 23 Nebo obětoval bohům Damašským, kteříž ho porazili, a řekl: Poněvadž bohové králů Syrských pomáhají jim, těm obětovati budu, aby mně pomáhali. Ale oni byli ku pádu jemu, ano i všemu Izraeli.

2Ch 28 24 Pročež shromáždil Achas nádoby domu Božího, oseká je, a zamkl dvěře domu Hospodinova, a nadělal sobě oltářů při každém úhlu v Jeruzalémě.

2Ch 28 25 Ano i v každém městě Judském zdělal výsosti, aby kadil bohům cizím, a tak popouzel k hněvu Hospodina Boha otců svých.

2Ch 28 26 O jiných pak věcech jeho, a o všech cestách jeho, prvních i posledních zapsáno jest v knize králů Judských a Izraelských.

2Ch 28 27 I usnul Achas s otcí svými, a pochovali jej v městě Jeruzalémě; nebo nevložit ho do hrobů králů Izraelských. I kraloval Ezechiáš syn jeho místo něho.

2Ch 29 1 Ezechiáš kralovati počal, když byl v pětmečítma letech, a dvadeceti devět let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Abi a dcera Zachariášova.

2Ch 29 2 A činil to, což pravého bylo před očima Hospodinovými, podle všech věcí, kteréž činil David otec jeho.

2Ch 29 3 On prvního léta kralování svého měsíce prvního otevřel dvěře domu Hospodinova, a opravil je.

2Ch 29 4 Uvedl také kněží a Levíty, shromáždil je do ulice východní,

2Ch 29 5 A řekl jim: Slyšte mne, Levítové. Nyní posvěťte se, posvěťte také i domu Hospodina Boha otců vašich, a vynesete nečistotu z svatyně.

2Ch 29 6 Neboť zhřešili otcové naši, a činili zlé věci před očima Hospodina Boha našeho, opouštějíce jej, a odvracujíce tvář svou od stánku Hospodinova, obracejíce se hřbetem k němu.

2Ch 29 7 Zavřeli také dvěře síně, a zhasili lampy, a kadidlem nekadili, aniž zápalu obětovali v svatyni Bohu Izraelskému.

2Ch 29 8 Protož rozhněval se Hospodin na Judu a na Jeruzalém, a vydal je v posmýkání, zpuštění a ku podivení, jakož sami očima svými vidíte.

2Ch 29 9 A aj, padli otcové naši od meče, a synové naši i dcery naše a manželky naše zajaty jsou pro tu příčinu.

2Ch 29 10 Nyní tedy umínil jsem učiniti smlouvu s Hospodinem Bohem Izraelským, aby odvrátil od nás hněv prchlivosti své.

2Ch 29 11 Synové moji, nebluďtež již. Vášť jest zajisté vyvolil Hospodin, abyste stojíce před ním, sloužili jemu, a byli služebníci jeho, a kadili.

2Ch 29 12 Tedy povstali Levítové ti to: Machat syn Amazai, a Joel syn Azariášův z synů Kahat; z synů pak Merari: Cis syn Abdi, a Azariáš syn Jehalleelův; a z Gersonitských: Joach syn Zimma, a Eden syn Joachův;

2Ch 29 13 Též z synů Elizafanových: Simri a Jehiel; z synů pak Azafových: Zachariáš a Mataniáš;

2Ch 29 14 A z synů Hémanových: Jechiel a Simei; z synů pak Jedutunových: Semaiáš a Uziel.

2Ch 29 15 I shromáždili bratří své, kteříž posvětivše se, přišli podle rozkázání krále a slov Hospodinových, aby vyčistili dům Hospodinův.

2Ch 29 16 A všedše kněží do domu Hospodinova, aby jej vyčistili, vynesli všelikou nečistotu, kterouž našli v chrámě Hospodinově, do síně domu Hospodinova. Levítové pak probravše to, vynesli ven ku potoku Cedron.

2Ch 29 17 Začali pak prvního dne měsíce prvního posvěcovati, a dne osmého téhož měsíce vešli do síně Hospodinovy, a posvěcovali domu Hospodinova za osm dní, a dne šestnáctého měsíce prvního dokonali.

2Ch 29 18 Tedy vešli k Ezechiášovi králi, a řekli: Vyčistili jsme všecken dům Hospodinův, i oltář zápalu, i všecky nádoby jeho, i stůl předložený a všecky nádoby jeho.

2Ch 29 19 Všecky také nádoby, kteréž byl zavrhl král Achas za kralování svého, když převráceně činil, připravili jsme a posvětili, a aj, jsou před oltářem Hospodinovým.

2Ch 29 20 Potom vstav ráno Ezechiáš král, shromáždil úředníky města, a vstoupil do domu Hospodinova.

2Ch 29 21 A přivedli volků sedm, a skopců sedm, a beránků sedm, a kozlů sedm za

hřích, za království, a za svatyni, a za Judu; a rozkázal synům Aronovým kněžím, aby obětovali na oltáři Hospodinovu.

2Ch 29 22 Takž zbili voly ty, a kněží berouce krev jejich, kropili na oltář. Zbili též i skopce a pokropovali krví jejich oltáře; zbili také i beránky, a krví jejich kropili na oltář.

2Ch 29 23 Přivedli i kozly k oběti za hřích před krále i shromáždění, kteřížto vložili ruce své na ně.

2Ch 29 24 I zbili je kněží a vyčistili krví jejich oltář k očištění všeho Izraele; nebo za všecken lid Izraelský rozkázal král obětovati zápal a oběti za hřích.

2Ch 29 25 Postavil zase i Levítů v domě Hospodinově s cymbály, loutnami a harfami podle rozkázání Davídova, a Gáda proroka královského, a Nátana proroka; nebo od Hospodina bylo to přikázáno skrze proroky jeho.

2Ch 29 26 A tak stáli Levítové s nástroji Davidovými a kněží s trubami.

2Ch 29 27 I rozkázal Ezechiáš, aby obětovali zápal na oltáři. A když se začala obět zápalná, začal se zpěv Hospodinův a troubení i zpěvové na nástroje Davida, krále Izraelského.

2Ch 29 28 všecko pak shromáždění klanělo se, když zpěváci zpívali, a trubači troubili, a to vše, až se dokonal zápal.

2Ch 29 29 A když dokonali obětování zápalu, sklonili se král a všickni, kteříž byli s ním, a poklonu učinili.

2Ch 29 30 Tedy přikázal Ezechiáš král i knížata Levítům, aby chválili Hospodina slovy Davidovými a Azafa proroka. I chválili s velikým veselím, a sklánějíce se, poklonu činili.

2Ch 29 31 Potom mluvil Ezechiáš, řka: Nyní jste posvětili rukou svých Hospodinu. Přistupte, a přiveďte oběti vítězné a oběti chvály do domu Hospodinova. Protož přivedlo shromáždění to oběti vítězné a oběti chvály, ano i každý z srdce ochotného k zápalným obětem,

2Ch 29 32 Tak že počet obětí zápalných, kteréž přivedlo shromáždění to, byl volů sedmdesáte, skopců sto, beránek dvě stě, všecko to na obět zápalnou Hospodinu.

2Ch 29 33 Jiných pak věcí posvěcených bylo volů šest set, a ovec tři tisíce.

2Ch 29 34 Kněží však bylo málo, tak že nemohli postačiti vytahovati z koží všech obětí zápalných. Pročež pomáhali jim bratři jejich Levítové, až i dokonali dílo to, a dokudž se neposvětili jiní kněží; nebo Levítové byli hotovější ku posvěcení se, nežli kněží.

2Ch 29 35 K tomu k zápalům bylo množství veliké tuků z obětí pokojných a obětí mokrých, kromě jiných zápalů. A tak vykonána byla služba domu Hospodina.

2Ch 29 36 A veselil se Ezechiáš i všecken lid, že Bůh byl nastrojil lid, tak aby se ta věc rychle spravila.

2Ch 30 1 Potom poslal Ezechiáš ke všemu lidu Izraelskému a Judskému, psal také listy k Efraimovi a Manassesovi, aby přišli do domu Hospodinova do Jeruzaléma, a slavili velikunoc Hospodinu Bohu Izraelskému.

2Ch 30 2 Snegli se pak byli na tom král i knížata jeho, i všecko shromáždění v Jeruzalémě, aby slavili velikunoc měsíce druhého.

2Ch 30 3 Nebo nemohli slaviti toho času, proto že kněží posvěcených se nedostávalo, aniž se lid byl shromáždil do Jeruzaléma.

2Ch 30 4 I vidělo se to za dobré králi i všemu množství,

2Ch 30 5 A usoudili, aby provolati dali po všem Izraeli, od Bersabé až do Dan, aby přišli k slavení velikonoci Hospodinu Bohu Izraelskému do Jeruzaléma; nebo již byli dávno neslavili tak, jakž psáno jest.

2Ch 30 6 Protož šli poslové s listy od krále a od knížat jeho po vší zemi Izraelské a Judské s rozkazem královským tímto: Synové Izraelští, obraťte se k Hospodinu Bohu Abrahamovu, Izákovu a Izraelovu, i obraťte se k ostatkům, kteříž jste kolí znikli ruky králů Assyrských.

2Ch 30 7 A nebývejte jako otcové vaši a bratři vaši, kteříž převráceně činili proti Hospodinu Bohu otců svých, pročež dal je v zpuštění, jakž sami vidíte.

2Ch 30 8 Nyní tedy nezatvrzujte šíjí svých tak, jako otcové vaši. Podejte ruky Hospodinu, a počte do svatyně jeho, kteréž posvětil na věky, a služte Hospodinu Bohu svému, a odvrátí se od vás hněv prchlivosti jeho.

2Ch 30 9 Nebo obraťte-li se k Hospodinu, bratři vaši i synové vaši milosrdenství obdrží u těch, kteříž je zjímali, tak že se navrátí do země této. Milosrdný zajisté a dobrotivý jest Hospodin Bůh váš, aniž odvrátí tváři od vás, jestliže se obraťte k němu.

2Ch 30 10 Když pak ti poslové chodili z města do města po kraji Efraim a Manasse až do Zabulon, posmívali se a utrhalí jim.

2Ch 30 11 Ale však někteří z Asser, Manasses a Zabulon, poníživše se, přišli do Jeruzaléma.

2Ch 30 12 V Judstvu tolikéž byla ruka Boží, tak že jim dal srdce jedno k vykonání rozkazu králova a knížat, podle slova Hospodina.

2Ch 30 13 I sešlo se do Jeruzaléma lidu mnoho, aby drželi slavnost přesnic měsíce druhého, shromáždění velmi veliké.

2Ch 30 14 Tedy povstavše, pobořili oltáře, kteříž byli v Jeruzalémě; též i všecky oltáře, na kterýchž se kadívalo, rozbořili a vmetali do potoka Cedron.

2Ch 30 15 Potom pak obětovali beránka velikonočního, čtrnáctého dne měsíce druhého. Kněží pak a Levítové zastyděvše se, posvětili se, a přivedli oběti do domu

Hospodi nova.

2Ch 30 16 A stáli v řadu svém vedlé povinnosti své podlé zákona Mojžíše muže Božího, a kněží kropili krví, berouce ji z rukou Levitů.

2Ch 30 17 Nebo mnozí byli v shromáždění, kteříž se neposvětili. Protož Levítové zabíjeli beránky velikonoční za každého nečistého, k tomu, aby jich posvětili Hospodinu.

2Ch 30 18 Veliký zajisté díl toho lidu, množství z Efraima, Manasses, Izachara a Zabulona, neočistili se, a však jedli beránka velikonočního jinak než psáno jest. Ale modlil se Ezechiáš za ně, řka: Dobrotivý Hospodin očistíž toho,

2Ch 30 19 Kdožkoli celým srdcem svým se ustavil, aby hledal Boha, Hospodina Boha otců svých, byť pak i očištěn nebyl vedlé očišťování svatého.

2Ch 30 20 I vyslyšel Hospodin Ezechiáše, a uzdravil lid.

2Ch 30 21 A tak drželi synové Izraelští, kteříž byli v Jeruzalémě, slavnost přesnic za sedm dní s veselím velikým, a chválili Hospodina každého dne Levítové a kněží na nástrojích sílu Hospodinuovu.

2Ch 30 22 Mluvil pak byl Ezechiáš přívětivě ke všechněm Levítům vyučujícím, známosti pravé Hospodina. I jedli oběti slavnosti té za sedm dní, obětující oběti pokojné, a oslavující Hospodina Boha otců svých.

2Ch 30 23 Tedy sneslo se na tom všecko shromáždění, aby učinili tolikéž za druhých sedm dní. Takž slavili jiných sedm dní s radostí.

2Ch 30 24 Nebo Ezechiáš král Judský dal shromáždění tomu tisíc volků, a sedm tisíc ovec. Knížata také dala shromáždění volků tisíc, a ovec deset tisíců. A posvětilo se kněží velmi mnoho.

2Ch 30 25 A tak veselilo se všecko shromáždění Judské, i kněží a Levítové a všecko shromáždění, kteréž přišlo z Izraele, i příchozí, kteříž byli přišli z země Izraelské, i obyvatelé Judští.

2Ch 30 26 A bylo veselí veliké v Jeruzalémě; nebo ode dnů Šalomouna syna Davida, krále Izraelského, nic takového nebylo v Jeruzalémě.

2Ch 30 27 Potom pak vstali kněží i Levítové, a dali požehnání lidu. I vyslyšán jest hlas jejich, a přišla modlitba jejich k příbytku svatosti Hospodinovy v nebe.

2Ch 31 1 A když se to všecko dokonalo, vyšel všecken lid Izraelský, což ho koli bylo v městech Judských, stroskotali modly a posekali háje, a pobořili výsosti a oltáře po vší zemi Judské a Beniamin, i v Efraim a Manasses, až vše dokonali. Potom navrátili se všickni synové Izraelští, jeden každý k vládařství svému do města svého.

2Ch 31 2 Ezechiáš pak zase zřídil třídy kněží a Levitů podlé tříd jejich, jednoho každého podlé povinnosti přísluhování jeho, kněží a Levity k obětem zápalným a pokojným, aby přísluhovali, a oslavovali i chválili Hospodina v branách vojska jeho.

2Ch 31 3 Též i částka z statku královského dávána k obětování zápalů, k zápalům jitřním i večerním, též k zápalům sobotním, a na novměsíce i na slavnosti výroční, jakož psáno jest v zákoně Hospodinově.

2Ch 31 4 Prikázal také lidu přebývajícímu v Jeruzalémě, dávati díl kněžím a Levítům, aby tím ochotnější byli v zákoně Hospodinově.

2Ch 31 5 A jakž vyšel tento rozkaz, snesli synové Izraelští mnoho prvotin obilí, mstu, oleje, ovoce palmového i všech úrod polních, a desátek ze všech věcí hojný přinesli.

2Ch 31 6 Synové také Izraelští a Judští, kteříž bydlili v městech Judských, i oni desátky z skotů a bravů, a desátky svaté, posvěcené Hospodinu Bohu svému, snášeli a skládali po hromadách.

2Ch 31 7 Třetího měsíce počali zakládati těch hromad, a měsíce sedmého dokonali.

2Ch 31 8 Přišel pak Ezechiáš s knížaty, a vidouce hromady ty, dobrořečili Hospodinu a lidu jeho Izraelskému.

2Ch 31 9 I tážal se Ezechiáš kněží a Levitů o těch hromadách.

2Ch 31 10 Jemuž odpověděl Azariáš kněz nejvyšší z domu Sadochova, řka: Jakž počali těch obětí přinášeti do domu Hospodinova, jedli jsme a nasyceni jsme, a ještě zůstává hojně; nebo Hospodin požehnal lidu svému, že toho tak mnoho pozůstalo.

2Ch 31 11 Tedy rozkázal Ezechiáš nadělati špižirní při domu Hospodinovu. I nadělali,

2Ch 31 12 A snášeli tam věrně oběti a desátky, i věci posvěcené, a nad tím byl za správce Konaniáš Levita, a Simei bratr jeho, druhý.

2Ch 31 13 Jechiel pak a Azaziáš, Nachat a Azael, a Jerimot a Jozabad, Eliel, Izmachiáš, Machat a Benaiáš, přivzati za úředníky od Konaniáše a Simei bratra jeho, podlé poručení Ezechiáše krále, a Azariáše knížete domu Božího.

2Ch 31 14 Chóre pak syn Imny, Levita, vrátný brány východní, byl nad tím, což dobrovolně obětovali Bohu, aby rozděloval oběti Hospodinovy a věci svatosvaté.

2Ch 31 15 Jemuž ku pomoci byli Eden, Miniamin, Jesua, Semaiáš, Amariáš a Sechaniáš po městech kněžských, muži hodnověrní, aby rozdělovali bratřím svým díly, jakž velikému, tak malému,

2Ch 31 16 (Mimo ty, kteříž z pokolení jejich byli pohlaví mužského, od tříletých a výše), každému vcházejícímu do domu Hospodinova ku povinnostem denním, podlé úřadů jejich, a podlé služby jich i podlé třídy jejich,

2Ch 31 17 A těm, kteříž počteni byli v rodině kněžské po čeledech otců jejich, i Levitům, ode dvacítiletého a výše, podlé služby jich v třídách jejich,

2Ch 31 18 Též i rodině jejich, na všechny maličké jich, ženy jejich, syny jejich i dcery jejich, a všemu množství; nebo dověrně posvětili se v svatosti.

2Ch 31 19 Synům také Aronovým kněžím v předměstích měst jejich po všech městech ti muži, kteříž zejména zaznamenáni jsou, dávali díly každému pohlaví mužského z kněží i každému z rodiny Levitů.

2Ch 31 20 A tak učinil Ezechiáš ve všem Judstvu, a činil, což dobrého, přímého a pravého jest před Hospodinem Bohem svým.

2Ch 31 21 A ve všelikém díle, kteréžkoli začal při službě domu Božího, a v zákoně i v přikázání, hledaje Boha svého, celým srdcem svým to činil, a šťastně se mu vedlo.

2Ch 32 1 Po těch věcech a stálém nařízení jejich, přitáh Senacherib král Assyrský, vtrhl do Judstva, a položil se proti městům hrazeným, a uložil jich zdobývatí sobě.

2Ch 32 2 Vida pak Ezechiáš, že přitáhl Senacherib, a že tvář jeho obrácena jest k boji proti Jeruzalému,

2Ch 32 3 uradil se s knížaty a rytíři svými, aby zasypali vody studnic, kteréž byly vně za městem. I pomáhali jemu.

2Ch 32 4 Nebo shromáždilo se lidu množství, a zasypali všechny studnice i potok rozvodňující se u prostřed země, řkouce: Proč přijdouce králové Assyřští, mají najíti vody tak mnoho?

2Ch 32 5 A posiliv se, vystavěl všecku zed zbořenou, a zopravoval věže, a vně zed druhou. Upevnil i Mello města Davidova, k tomu také nadělal braně velmi mnoho i pavéz.

2Ch 32 6 Zřídil též hejtmany válečné nad lidem, a shromáždil je k sobě do ulice u brány městské, a mluvil jim přivětivě, řka:

2Ch 32 7 Posilňte se a zmužile sobě počínejte, nebojte se, ani strachujte tváří krále Assyrského, ani všeho množství, kteréž jest s ním; nebo větší jest s námi, než s ním.

2Ch 32 8 S nímť jest rámě člověka, s námi pak jest Hospodin Bůh náš, ku pomoci naší a k bojování za nás. I zpolehl lid na slova Ezechiáše krále Judského.

2Ch 32 9 Potom poslal Senacherib král Assyrský služebníky své do Jeruzaléma, (sám pak ležel u Lachis, a všecko království jeho bylo s ním), k Ezechiášovi králi Judskému, i ke všemu lidu Judskému, kterýž byl v Jeruzalémě, řka:

2Ch 32 10 Takto praví Senacherib král Assyrský: V čem vy doufáte, že zůstáváte v ohradě v Jeruzalémě?

2Ch 32 11 Zdaliž Ezechiáš nenavodí vás, aby vás zmořil hladem a žízní, pravě: Hospodin Bůh náš vytrhne nás z ruky krále Assyrského?

2Ch 32 12 Zdaliž jest sám Ezechiáš nepobořil výsostí jeho a oltářů jeho, a přikázal Judovi a obyvatelům Jeruzalémským, řka: Před jedním oltářem klaněti se budete, a na něm kaditi.

2Ch 32 13 Nevíte-liž, co jsem učinil já i otcové moji všechněm národům zemí? Zdaliž jak mohli bohové národů a zemí vytrhnouti země své z ruky mé?

2Ch 32 14 Kdo byl mezi všemi bohy národů těch, kteréž jsou vyplénili otcové moji, kterýž by mohl vytrhnouti lid svůj z ruky mé? Aby pak mohl Bůh váš vytrhnouti vás z ruky mé?

2Ch 32 15 Protož tedy necht' vás nesvodí Ezechiáš, ani vás namlouvá, aniž mu věřte. Když nemohl žádný bůh všech národů a království vytrhnouti lidu svého z ruky mé, jako i z ruky otců mých, nadtoť ovšem bohové vaši nevytrhnou vás z ruky mé.

2Ch 32 16 Přes to ještě mluvili služebníci jeho i proti Hospodinu Bohu, i proti Ezechiášovi služebníku jeho.

2Ch 32 17 Psal také listy, rouhaje se Hospodinu Bohu Izraelskému, a mluvě proti němu, řka: Jakož bohové národů zemských nevytrhli lidu svého z ruky mé, tak Ezechiášův lidu svého z ruky mé.

2Ch 32 18 Křičeli pak hlasem velikým židovsky proti lidu Jeruzalémskému, kterýž byl na zdi, aby strach na ně pustili a předěsili je, aby tak vzali město.

2Ch 32 19 A tak mluvili o Bohu Jeruzalémském, jako o jiných bozích národů země, dílu rukou lidských.

2Ch 32 20 Tedy modlil se Ezechiáš král, a Izaiáš prorok syn Amosův z příčiny té, a volali k nebi.

2Ch 32 21 I poslal Hospodin anděla, kterýž vyhladil každého udatného i vývodu i kníže v vojstě krále Assyrského, tak že se s hanbou velikou navrátil do země své. A když všel do chrámu boha svého, ti, kteříž vyšli z života jeho, zamordovali ho tam mečem.

2Ch 32 22 A tak vysvobodil Hospodin Ezechiáše a obyvatele Jeruzalémské z ruky Senacheriba krále Assyrského, a z ruky všech, a provázal je všudy vůkol.

2Ch 32 23 Tedy mnozí přinášeli oběti Hospodinu do Jeruzaléma, ano i dary drahé Ezechiášovi králi Judskému, tak že potom vznešen jest u všech národů.

2Ch 32 24 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti, i modlil se Hospodinu. Kterýž promluvil k němu, a ukázal mu zázrak.

2Ch 32 25 Ale Ezechiáš nebyl vděčen dobrodiní sobě učiněného, nebo pozdvihl o se srdce jeho. Pročež povstala proti němu prchlivost, i proti Judovi a Jeruzalému.

2Ch 32 26 Ale když se pokořil Ezechiáš pro to pozdvižení srdce svého i s obyvateli Jeruzalémskými, nepřišla na ně prchlivost Hospodinova za dnů Ezechiášových.

2Ch 32 27 Měl pak Ezechiáš bohatství a slávu velmi velikou; nebo nashromáždil sobě pokladů stříbra a zlata i kamení drahého a vonných věcí, i pavéz i všelijakých klénotů.

2Ch 32 28 A měl špižírny pro úrody obilí, mstu, oleje, i stáje pro všeliká hověda a chlévy pro dobytek.

2Ch 32 29 Města také zdělal sobě, a měl bravů a skotů množství; nebo Bůh dal jemu zboží náramně veliké.

2Ch 32 30 Tentýž Ezechiáš zasypal tok vody Gihonu hořejší, a přímo vedl jej dolů k západní straně města Davidova, a šťastně se vedlo Ezechiášovi ve všech skutcích jeho.

2Ch 32 31 Toliko při poselství knížíat Babylonských poslaných k němu, aby se vyptali na zázrak, kterýž se byl stal v zemi, opustil ho Bůh, aby ho zkusil, aby známé bylo všecko, co bylo v srdci jeho.

2Ch 32 32 Jiné pak věci Ezechiášovy i pobožnost jeho zapsány jsou v proroctví Izaiáše proroka syna Amosova, a v knize o králích Judských a Izraelských.

2Ch 32 33 I usnul Ezechiáš s otci svými, a pochovali jej výše nad hroby potomků Davidových, a učinili jemu poctivost při smrti jeho všecken Juda i obyvatelé Jeruzalémští. A kraloval Manasses syn jeho místo něho.

2Ch 33 1 Ve dvanácti letech byl Manasses, když počal kralovati, a padesáte pět let kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 33 2 Činil pak to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, vedlé ohavností těch národů, kteréž Hospodin vyhnal před syny Izraelskými.

2Ch 33 3 Nebo vzdělal zase výsosti, kteréž byl rozbořil Ezechiáš otec jeho, a vystavěl oltáře Bálům, a vysadil háje, a klaněje se všemu vojsku nebeskému, sloužil jim.

2Ch 33 4 vzdělal také oltáře v domě Hospodinově, o němž byl řekl Hospodin: V Jeruzalémě bude jméno mé na věky.

2Ch 33 5 Vzdělal, pravím, oltáře všemu vojsku nebeskému ve dvou síních domu Hospodínova.

2Ch 33 6 Přesto dal provoditi syny své skrze oheň v údolí Benhinom, a šetřil času, s hadačstvím a s kouzly se obíral, a nařídil zaklínače a čarodějníky, a mnoho zlého páchal před očima Hospodinovýmá, popouzeje ho.

2Ch 33 7 Postavil také obraz rytý, kterýž byl udělal, v domě Božím, o kterémž byl řekl Bůh Davidovi a Šalomounovi synu jeho: V domě tomto a v Jeruzalémě, kterýž jsem vyvolil ze všech pokolení Izraelských, oslavím jméno své na věky.

2Ch 33 8 Aniž více pohnu nohou lidu Izraelského z země, kterouž jsem oddělil otcům vašim, jen toliko budou-li šetřiti, aby plnili všecko to, což jsem jim přikázal, všecken zákon, ustanovení a soudy skrze Mojžíše vydané.

2Ch 33 9 Ale Manasses uvedl v blud Judské i obyvatelé Jeruzalémské, tak že činili horší věci nežli ti národové, kteréž vyplénil Hospodin před tváří synů Izraelských.

2Ch 33 10 A ačkoli mluvil Hospodin k Manassesovi a k lidu jeho, oni však nepozorovali.

2Ch 33 11 Pročež přivedl na ně Hospodin hejtmany vojska krále Assyrského, kteříž jali Manassesu v trní, a svázavše ho dvěma řetězy ocelivými, dovedli jej do Babylona.

2Ch 33 12 Tam pak jsa sevřín, modlil se Hospodinu Bohu svému, a ponížoval se velmi před obličejem Boha otců svých,

2Ch 33 13 A modlil se jemu. I naklonil se k němu, a vyslyšel modlitbu jeho, a uvedl jej zase do Jeruzaléma do království jeho. Tehdy poznal Manasses, že sám Hospodin jest Bohem.

2Ch 33 14 A potom vystavěl zed zevnitřní města Davidova k západní straně Gihonu potoku, až kudy se chodí k bráně rybné, a obehnal Ofel, a vyhnal ji velmi vysoko. Rozsadil také hejtmany vojska po všech městech hrazených v Judstvu.

2Ch 33 15 Vymetal také bohy cizí a rytinu z domu Hospodínova, a všecky oltáře, kterýchž byl nadělal na hoře domu Hospodínova i v Jeruzalémě, a vyházal za město.

2Ch 33 16 Opravil zase i oltář Hospodinův, a obětoval na něm oběti pokojné a díkčinění, a přikázal Judským, aby sloužili Hospodinu Bohu Izraelskému.

2Ch 33 17 A však vždy ještě lid obětoval na výsostech, ale toliko Hospodinu Bohu svému.

2Ch 33 18 Jiné pak věci Manassesovy, i modlitba jeho k Bohu jeho, a slova proroků, kteříž mluvívají k němu ve jménu Hospodína Boha Izraelského, to vše zapsáno v knize o králích Izraelských.

2Ch 33 19 Modlitba pak jeho i to, že vyslyšán jest, a každý hřích jeho, i přestoupení jeho, i místa, na kterýchž byl postavil výsosti, a zdělal háje a rytiny, ještě prvé než se pokořil, to vše zapsáno jest v knihách Chozai.

2Ch 33 20 I usnul Manasses s otci svými, a pochovali jej v domě jeho, a kraloval Amon syn jeho místo něho.

2Ch 33 21 Ve dvamecítma letech byl Amon, když počal kralovati, a dvě léta kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 33 22 I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovýmá, tak jako byl činil Manasses otec jeho; nebo všechně rytinám, kterýchž byl nadělal Manasses otec jeho, obětoval Amon a sloužil jim.

2Ch 33 23 Aniž se ponížil před Hospodinem, jako se ponížil Manasses otec jeho, nýbrž on Amon mnohem více hřešil.

2Ch 33 24 Spuntovali se pak proti němu služebníci jeho, a zamordovali jej v domě jeho.

2Ch 33 25 Tedy pobil lid země všechny ty, kteříž se byli spuntovali proti králi Amonovi, a ustanovil lid země krále Joziáše syna jeho místo něho.

2Ch 34 1 V osmi letech byl Joziáš, když kralovati počal, a kraloval jedno a třicet let v Jeruzalémě.

2Ch 34 2 Ten činil to, což jest pravého před očima Hospodinovýmá, chodě po cestách Davida otce svého, a neuchýlil se na pravo ani na levo.

2Ch 34 3 Léta zajisté osmého kralování svého, když ještě mládenček byl, počal hledati Boha Davida otce svého, dvanáctého pak léta počal vyčišťovati Judy a Jeruzaléma od výsostí, hájů, rytin a slitin.

2Ch 34 4 Nebo u přítomnosti jeho rozbořili oltáře Bálů, i obrazy slunečné, kteříž byli na nich, zpodtínal. Též i háje a rytiny, i slitiny zdrobil a setřel, a rozsypal po hrobích těch, kteříž jim obětovali.

2Ch 34 5 Kostí pak kněží popálil na oltářích jejich, a vyčistil Judu a Jeruzalém,

2Ch 34 6 Též i města v pokolení Manasses, Efraim a Simeon, až i Neftalím i pustiny jejich vůkol.

2Ch 34 7 A tak zkazil oltáře a háje, a rytiny stroskotal na kusy, a všecky obrazy slunečné vysekal po vší zemi Izraelské. Potom navrátil se do Jeruzaléma.

2Ch 34 8 Léta pak osmnáctého kralování svého, když vyčistil zemi a dům Boží, poslal Safana syna Azaliášova, a Maaseiáše úředníka města, a Joacha syna Joachazova kanclíře, aby opraven byl dům Hospodina Boha jeho.

2Ch 34 9 Kteríž přišedše k Helkiášovi knězi nejvyššímu, dali peníze snesené do domu Božího, kteréž byli Levítové vrátní vybrali od Manasses a Efraima, i ode všech ostatků Izraelských, i od všeho Judy a Beniamina, a navrátili se do Jeruzaléma.

2Ch 34 10 Dali je pak v ruce správců toho díla, kteříž představeni byli nad domem Hospodinovým, a ti vydávali je dělníkům, jenž dělali v domě Hospodinově, opravující a utvrzující jej.

2Ch 34 11 I dali tesařům a stavitelům, aby najednali kamení tesaného, a dříví k vazbám i k trámům domů, kteréž byli zbořili králové Judští.

2Ch 34 12 Muži pak ti věrně se měli při té práci, nad nimiž ustanoveni Jachat a Abdiáš Levítové z synů Merari, Zachariáš a Mesullam z synů Kahat, aby s pilností přídrželi k práci. A z těch Levitů každý uměl hráti na nástroje muzické.

2Ch 34 13 Ale nad nosiči, i kteříž přídrželi dělníky ke všelike práci, byli z Levitů písaři, úředníci a vrátní.

2Ch 34 14 A když vynášeli peníze, kteréž byli sneseny do domu Hospodina, našel Helkiáš kněz knihu zákona Hospodina vydaného skrze Mojžíše.

2Ch 34 15 I řekl Helkiáš k Safanovi písaři: Knihu zákona nalezl jsem v domě Hospodinově. I dal Helkiáš tu knihu Safanovi.

2Ch 34 16 Safan pak přinesl tu knihu králi, a při tom jemu oznámil, řka: Všecko, cožkoli bylo poručeno služebníkům tvým, dělají.

2Ch 34 17 Nebo sebravše peníze, což se jich koli nalezlo v domě Hospodinově, vydali je v ruce úředníkům a dělníkům.

2Ch 34 18 Oznámil také Safan písař králi, řka: Knihu mi dal Helkiáš kněz. I četl v ní Safan před králem.

2Ch 34 19 Pročež když slyšel král slova zákona, roztrhl roucho své.

2Ch 34 20 A rozkázal král Helkiášovi, též Achikamovi synu Safanovu, a Abdonovi synu Míchovu, a Safanovi písaři, a Asaiášovi služebníkovi královskému, řka:

2Ch 34 21 Jděte, poraďte se s Hospodinem o mne i o pozůstalý lid Izraelský a Judský, z strany slov knihy této, kteráž jest nalezena; nebo veliký jest hněv Hospodinův, kterýž jest vylit na nás, proto že neostříhali otcové naši slova Hospodina, aby činili všecko, což psáno jest v knize této.

2Ch 34 22 Tedy šli, Helkiáš a kteříž byli při králi, k Chuldě prorokyni, manželce Salluma syna Tekue, syna Chasrova, strážného nad rouchem, nebo bydlila v Jeruzalémě na druhé straně, a mluvili k ní ty věci.

2Ch 34 23 Kteráž řekla jim: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Povězte muži tomu, kterýž poslal vás ke mně,

2Ch 34 24 Takto praví Hospodin: Aj, já uvedu zlé věci na toto místo a na obyvatele jeho, všecka zlořečení napsaná v knize té, kterouž čtli před králem Judským,

2Ch 34 25 Proto že opustili mne a kadili bohům cizím, aby mne popouzeli všemi skutky rukou svých. Z té příčiny vylita bude prchlivost má na toto místo, aniž bude uhašena.

2Ch 34 26 Králi pak Judskému, kterýž poslal vás, abyste se tázali Hospodina, takto povíte: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský o slovích těch, kteráž jsi slyšel:

2Ch 34 27 Poněvadž obměkčeno jest srdce tvé, a ponížil jsi se před tváří Boží, kdyžs slyšel slova jeho proti místu tomuto a proti obyvatelům jeho, a poníže se přede mnou, roztrhl jsi roucho své, a plakals přede mnou, i já vyslyšel jsem tě, praví Hospodin.

2Ch 34 28 Aj, já připojím tě k otcům tvým, a pochován budeš v hrobích svých v pokoji, aby neviděly oči tvé ničeho z toho zlého, kteréž já uvedu na místo toto a na obyvatele jeho. I oznámili králi tu řeč.

2Ch 34 29 Tedy poslav král, shromáždil všecky starší Judské a Jeruzalémské.

2Ch 34 30 A vstoupil král do domu Hospodina, a všickni muži Judští i obyvatele Jeruzalémští, kněží, Levítové a všecken lid od velikého až do malého, i četl, aby všickni slyšeli všecka slova knihy smlouvy, kteráž byla nalezena v domě Hospodinově.

2Ch 34 31 Potom stoje král na místě svém, učinil smlouvu před Hospodinem, že bude následovati Hospodina, a ostříhati přikázání jeho i svědectví jeho a ustanovení jeho z celého srdce svého a ze vší duše své, a plniti slova smlouvy té, kteráž jsou v té knize zapsána.

2Ch 34 32 I rozkázal, aby k témuž každý stál, kdož by koli nalezen byl v Jeruzalémě a v Beniaminovi. I činili obyvatelé Jeruzalémští podle smlouvy Boží, Boha otců svých.

2Ch 34 33 Tehdáž také vyprázdnil Joziáš všechny ohavnosti ze všech zemí synů Izraelských, a přidržel všechny, kteřížkoli byli v Izraeli, k tomu, aby sloužili Hospodinu Bohu svému. Po všechny dny jeho neodstoupili od následování Hospodina Boha otců svých.

2Ch 35 1 Slavil také Joziáš v Jeruzalémě velikunoc Hospodinu, a zabili beránka velikonočního čtrnáctého dne měsíce prvního.

2Ch 35 2 A postaviv kněží v strážech jejich, utvrdil je v přisluhování domu Hospodini nová.

2Ch 35 3 I řekl Levítům, kteříž připravovali za všecken lid Izraelský věci svaté Hospodinu: Vnešte truhlu svatosti do domu, kterýž ustavěl Šalomoun syn Davidův, král Izraelský. Nebudet vám břemenem na ramenou. A tak nyní služte Hospodinu Bohu svému a lidu jeho Izraelskému.

2Ch 35 4 A připravte se po čeledech otců svých, po třídách svých, tak jakž nařídil David král Izraelský, a podle nařízení Šalomouna syna jeho.

2Ch 35 5 A stůjte v svatyni podle rozdílu čeledí otcovských, bratří národu svého, a podle rozdělení každé čeledi otcovské Levitů.

2Ch 35 6 A tak zabíjete beránka, a posvěťte se, a připravte bratřím svým, chovajíce se vedle slova Hospodini nová vydaného skrze Mojžíše.

2Ch 35 7 Daroval pak Joziáš všemu množství z stáda beránků a kozelců, vše k obětem velikonočním, podle toho všeho, jakž postačovalo, v počtu třidcet tisíců, a skotů tři tisíce, to vše z statku královského.

2Ch 35 8 Knížata jeho také k lidu, kněžím i Levítům štědře se ukázali: Helkiáš, Zachariáš a Jechiel, přední v domě Božím, dali kněžím k obětem velikonočním dva tisíce a šest set bravů a skotů tři sta.

2Ch 35 9 Konaniáš pak s Semaiášem a Natanaelem bratřimi svými, též Chasabiáš, Jehiel, Jozabad, přední z Levitů, darovali jiným Levítům k obětem velikonočním pět tisíc bravů a skotů pět set.

2Ch 35 10 A když připraveno bylo všecko k službě, stáli kněží na místě svém, a Levítové v třídách svých, podle rozkazu královského.

2Ch 35 11 I zabíjeli beránky velikonoční, kněží pak kropili krví, berouce z rukou jejich, a Levítové vytahovali z koží.

2Ch 35 12 Tedy oddělili zápal, aby dali lidu podle rozdělení domů čeledí otcovských, tak aby obětováno bylo Hospodinu, jakž psáno jest v knize Mojžíšově. Tolikéž i s voly učinili.

2Ch 35 13 I pekli beránky velikonoční ohněm podle obyčeje, ale jiné věci posvěcené vařili v hrncích, v kotlících a v pánvicích, a rozdávali rychle všemu lidu.

2Ch 35 14 Potom pak připravili sobě a kněžím. Nebo kněží, synové Aronovi, zápaly a tuky až do noci obětovali, protože Levítové připravili sobě i kněžím, synům Aronovým.

2Ch 35 15 Též i zpěváci, synové Azafovi, stáli na místě svém podle rozkázání Davidova Azafovi, Hémanovi i Jedutunovi, proroku královskému, vydaného. Vrátní také při jedné každé bráně neměli odcházeti od své povinnosti, pročez bratří jejich Levítové jiní strojili jim.

2Ch 35 16 A tak nastrojena byla všechna služba Hospodini nová v ten den, v slavení hodu beránka a obětování oběti zápalné na oltáři Hospodinovu, podle rozkázání krále Joziáše.

2Ch 35 17 I slavili synové Izraelští, což se jich našlo, hod beránka v ten čas a slavnost přesnic za sedm dní.

2Ch 35 18 Nebyla pak slavena velikanoc té podobná v Izraeli ode dnů Samuele proroka, aniž který z králů Izraelských slavil hod beránka podobného tomu, kterýž slavil Joziáš s kněžími a Levíty, i se vším lidem Judským a Izraelským, což se ho našlo, i s obyvateli Jeruzalémskými.

2Ch 35 19 Osmnáctého léta kralování Joziášova slaven byl ten hod beránka.

2Ch 35 20 Potom po všem, když již spravil Joziáš dům Boží, přitáhl Nécho král Egyptský, aby bojoval proti Charkemís podlé Eufraten, Joziáš pak vytáhl proti němu.

2Ch 35 21 Kterýž ač poslal k němu posly, řka: Já nic nemám s tebou činiti, králi Judský. Ne proti tobě, slyš ty, dnes táhnu, ale proti domu, kterýž se mnou bojuje, kamž mi rozkázal Bůh, abych pospíšil. Nebojuj s Bohem, kterýž se mnou jest, ať tě neshladí:

2Ch 35 22 Joziáš však neodvrátil tváří své od něho, ale aby bojoval s ním, změnil oděv svůj, aniž uposlechl slov Néchových, poslych z úst Božích. A tak přitáhl, aby se s ním potýkal na poli Mageddo.

2Ch 35 23 I postřelili střelci krále Joziáše. Tedy řekl král služebníkům svým: Odvezte mne, neboť jsem velmi nemocen.

2Ch 35 24 Takž přenesli jej služebníci jeho z toho vozu, a vložili ho na druhý vůz, kterýž měl, a dovezli jej do Jeruzaléma. I umřel a pochován jest v hrobích otců svých. I plakal všecken Juda a Jeruzalém nad Joziášem.

2Ch 35 25 Naříkal také i Jeremiáš nad Joziášem, a zpívali všickni zpěváci a zpěvakyňe v naříkáních svých o Joziášovi až do dnešního dne, kteráž uvedli v obyčej Izraeli. A ta jsou zapsána v pláči Jeremiášovu.

2Ch 35 26 Jiné pak věci Joziášovy, i pobožnost jeho, jakž napsáno jest v zákoně Hospodinově,

2Ch 35 27 I skutkové jeho první i poslední, to vše zapsáno jest v knize o

králích Izraelských a Judských.

2Ch 36 1 Tedy vzal lid země Joachaza syna Joziášova, a ustanovili ho králem na místě otce jeho v Jeruzalémě.

2Ch 36 2 Ve třímecítma letech byl Joachaz, když počal kralovati, a tři měsíce kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 36 3 Nebo vzal jej král Egyptský z Jeruzaléma, a uložil na zemi pokutu sto centnéřů stříbra a centnéř zlata.

2Ch 36 4 A ustanovil král Egyptský Eliakima bratra jeho nad Judou a Jeruzalémem za krále, a proměnil mu jméno jeho, aby sloužil Joakim. Joachaza pak bratra jeho vzal Nécho, a zavedl ho do Egypta.

2Ch 36 5 v pětmecítma letech byl Joakim, když počal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémě. A když činil to, což jest zlého před očima Hospodina Boha svého,

2Ch 36 6 Přitáhl proti němu Nabuchodonozor král Babylonský, a svázal jej řetězy ocelivými, aby jej zavedl do Babylona.

2Ch 36 7 Nádoby také domu Hospodina zavezl Nabuchodonozor do Babylona, a dal je do chrámu svého v Babylóně.

2Ch 36 8 Jiné pak věci Joakimovy i ohavnosti jeho, kteréž páchal, i což se nalézalo při něm, to vše zapsáno jest v knize o králích Izraelských a Judských. I kraloval Joachin syn jeho místo něho.

2Ch 36 9 V osmi letech byl Joachin, když kralovati počal, a kraloval tři měsíce a deset dní v Jeruzalémě, a činil to, což bylo zlého před očima Hospodinovýmá.

2Ch 36 10 Potom pak po roce poslal král Nabuchodonozor, a dal ho zvésti do Babylona s klénoty domu Hospodina, a ustanovil králem Sedechiáše, příbuzného jeho, nad Judou a Jeruzalémem.

2Ch 36 11 V jedenmecítma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenáct let kraloval v Jeruzalémě.

2Ch 36 12 I činil to, což jest zlého před očima Hospodina Boha svého, aniž se pokořil před Jeremiášem prorokem mluvícím řeč Hospodinovu.

2Ch 36 13 Nybrž i Nabuchodonozorovi králi se zprotivil, jenž ho byl přísahou zavázal skrze Boha, a zatvrdil v šíji svou, urputně uložil v srdci svém, aby se nenavracoval k Hospodinu Bohu Izraelskému.

2Ch 36 14 Ano i všecka knížata, kněží i lid v mnohá přestoupení se vydali, podle všech ohavností pohanských, a poškrvnili domu Hospodina, jehož byl posvětil v Jeruzalémě.

2Ch 36 15 A když posílal Hospodin Bůh otců jejich k nim posly své, ráno vstáváje a posílaje, proto že se přívětivě měl k lidu svému a k příbytku svému:

2Ch 36 16 Posmívali se poslům Božím, a pohrdali slovy jeho, a za svůdce měli proroky jeho, až se rozpálila prchlivost Hospodina na lid jeho, tak aby nebylo žádného uléčení.

2Ch 36 17 I přivedl na ně krále Kaldejského, kterýž zmordoval mládence jejich mečem v domě svatyně jejich, a neodpustil mládenci ani panně, starci ani kmeti. Všecky dal v ruku jeho.

2Ch 36 18 K tomu i všecky nádoby domu Božího, veliké i malé, i poklady domu Hospodina, i poklady královské i knížat jeho, všecko zavezl do Babylona.

2Ch 36 19 A vypálili dům Boží, a zbořili zeď Jeruzalémskou, též i všecky paláce v něm popálili, ano i všelijaké klénoty drahé v něm zkazili.

2Ch 36 20 A což jich pozůstalo po meči, to převedl do Babylona, a byli služebníci jeho i synů jeho, dokudž nekraloval král Perský,

2Ch 36 21 Aby se naplnila řeč Hospodina skrze ústa Jeremiášova, dokudž země nevykonala sobot svých; po všecky dny, pokudž byla pustá, odpočívala, až se vyplnilo sedmdesáte let.

2Ch 36 22 Potom léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč Hospodina skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského. Kterýž dal svolati po všem království svém, ano také i rozepsal, řka:

2Ch 36 23 Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a ten mi poručil, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu. Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, Hospodin Bůh jeho budiž s ním, a ať jde.

Ezr 1 1 Léta prvního Cýra krále Perského, aby se naplnila řeč Hospodina skrze ústa Jeremiášova, vzbudil Hospodin ducha Cýrova krále Perského, aby dal svolati po všem království svém, ano také i rozepsal, řka:

Ezr 1 2 Toto praví Cýrus král Perský: Všecka království země dal mi Hospodin Bůh nebeský, a on mi poručil, abych mu vystavěl dům v Jeruzalémě, kterýž jest v Judstvu.

Ezr 1 3 Kdo jest mezi vámi ze všeho lidu jeho, budiž Bůh jeho s ním, a nechat jde do Jeruzaléma, kterýž jest v Judstvu, a staví dům Hospodina Boha Izraelského, toho Boha, kterýž jest v Jeruzalémě.

Ezr 1 4 Kdož by pak zůstal na kterémkoli místě, kdež jest pohostinu, lidé místa toho ať mu pomohou stříbrem a zlatem, statkem i hovady, mimo oběti dobrovolné k domu Božímu, kterýž jest v Jeruzalémě.

Ezr 1 5 I povstali přední z čeledi otců z pokolení Judova a Beniaminova, kněží také a Levítové i každý, číhož ducha vzbudil Bůh, aby šli k stavení domu Hospodina, kterýž jest v Jeruzalémě.

Ezr 1 6 Jimž všickni ti, kteříž bydlili okolo nich, pomáhali nádobami stříbrnými a zlatými, statkem i hovady, a věcmi drahými, mimo všecko, což dobrovolně obětováno

bylo.		
Ezr	1	7 Král také Kýrus vydal nádoby domu Hospodina, kteréž byl pobral Nabuchodonozor z Jeruzaléma, a dal je byl do domu Boha svého.
Ezr	1	8 Vydal je pak Kýrus král Perský skrze Mitridata správce nad poklady, kterýž je vyčtl Sesbazarovi knížeti Judskému.
Ezr	1	9 A tento jest počet jejich: Medenic zlatých třidceti, medenic stříbrných tisíc, nožů devětmecítma.
Ezr	1	10 Koflíků zlatých třidceti, koflíků stříbrných prostějšších čtyři sta a deset, nádob jiných na tisíce.
Ezr	1	11 Všechno nádob zlatých i stříbrných pět tisíc a čtyři sta. Všecko to odnesl Sesbazar, když se stěhoval lid zajatý z Babylona do Jeruzaléma.
Ezr	2	1 Tito pak jsou lidé té krajiny, kteříž se z zajetí a přestěhování toho brali, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský do Babylona, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do města svého,
Ezr	2	2 kteříž přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Saraiášem, Reelaiášem, Mardocheem, Bilsanem, Mišparem, Bigvajem, Rechumem a Baanou. Počet mužů z lidu Izraelského:
Ezr	2	3 Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva.
Ezr	2	4 Synů Sefatiášových tři sta sedmdesát dva.
Ezr	2	5 Synů Arachových sedm set sedmdesát pět.
Ezr	2	6 Synů Pachat Moábových, synů Jesue a Joábových dva tisíce, osm set a dvanácte.
Ezr	2	7 Synů Elamových tisíc, dvě stě padesát čtyři.
Ezr	2	8 Synů Zattuových devět set čtyřidceti pět.
Ezr	2	9 Synů Zakkai sedm set a šedesát.
Ezr	2	10 Synů Bani šest set čtyřidceti dva.
Ezr	2	11 Synů Bebai šest set třimecítma.
Ezr	2	12 Synů Azgadových tisíc, dvě stě dvamecítma.
Ezr	2	13 Synů Adonikamových šest set šedesát šest.
Ezr	2	14 Synů Bigvai dva tisíce, padesát šest.
Ezr	2	15 Synů Adinových čtyři sta padesát čtyři.
Ezr	2	16 Synů Aterových z Ezechiáše devadesát osm.
Ezr	2	17 Synů Bezai tři sta třimecítma.
Ezr	2	18 Synů Jorahových sto a dvanácte.
Ezr	2	19 Synů Chasumových dvě stě třimecítma.
Ezr	2	20 Synů Gibbarových devadesát pět.
Ezr	2	21 Synů Betlémských sto třimecítma.
Ezr	2	22 Mužů Netofatských padesát šest.
Ezr	2	23 Mužů Anatotských sto osmmecítma.
Ezr	2	24 Synů Azmavetských čtyřidceti dva.
Ezr	2	25 Synů Kariatarimských, Kafirských a Berotských sedm set čtyřidceti a tři.
Ezr	2	26 Synů Ráma a Gabaa šest set jedenmecítma.
Ezr	2	27 Mužů Michmas sto dvamecítma.
Ezr	2	28 Mužů z Bethel a Hai dvě stě třimecítma.
Ezr	2	29 Synů z Nébo padesát dva.
Ezr	2	30 Synů Magbisových sto padesát šest.
Ezr	2	31 Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři.
Ezr	2	32 Synů Charimových tři sta dvadceti.
Ezr	2	33 Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvadceti pět.
Ezr	2	34 Synů Jerecho tři sta čtyřidceti pět.
Ezr	2	35 Synů Senaa tři tisíce, šest set a třidceti.
Ezr	2	36 Kněží, synů Jedaiášových z domu Jesua, devět set sedmdesát tři.
Ezr	2	37 Synů Immerových tisíc, padesát dva.
Ezr	2	38 Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřidceti sedm.
Ezr	2	39 Synů Charimových tisíc a sedmnácte.
Ezr	2	40 Levitů, synů Jesua a Kadmie, synů Hodaviášových, sedmdesát čtyři.
Ezr	2	41 Zpěváků, synů Azafových, sto dvadceti osm.
Ezr	2	42 Synů vrátných, synů Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, všech sto třidceti devět.
Ezr	2	43 Netinejských, synů Zicha, synů Chasufa, synů Tabbaoth,
Ezr	2	44 Synů Keros, synů Siaha, synů Fádón,
Ezr	2	45 Synů Lebana, synů Chagaba, synů Akkub,
Ezr	2	46 Synů Chagab, synů Samlai, synů Chanan,
Ezr	2	47 Synů Giddel, synů Gachar, synů Reaia,
Ezr	2	48 Synů Rezin, synů Nekoda, synů Gazam,
Ezr	2	49 Synů Uza, synů Paseach, synů Besai,
Ezr	2	50 Synů Asna, synů Meunim, synů Nefusim,
Ezr	2	51 Synů Bakbuk, synů Chakufa, synů Charchur,
Ezr	2	52 Synů Bazlut, synů Mechida, synů Charsa,
Ezr	2	53 Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach,
Ezr	2	54 Synů Neziach, synů Chatifa,

Ezr	2	55	Synů služebníků Šalomounových, synů Sotai, synů Soferet, synů Feruda,
Ezr	2	56	Synů Jaala, synů Darkon, synů Giddel,
Ezr	2	57	Synů Sefatiášových, synů Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Ami,
Ezr	2	58	Všech Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři sta devadesáte dva.
Ezr	2	59	Tito také byli, kteříž šli z Telmelach, Telcharsa, Cherub, Addan a Immer, ale nemohli ukázati domu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli:
Ezr	2	60	Synů Delaiášových, synů Tobiašových, synů Nekodových šest set padesáte dva.
Ezr	2	61	A z synů kněžských synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai, kterýž pojav sobě ze dcer Barzillai Galádského manželku, nazván jest jménem jejích.
Ezr	2	62	Ti vyhledávali zapsání o sobě, chtějíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. Protož zbaveni jsou kněžství.
Ezr	2	63	A zapověděl jim Tirsata, aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a thumim.
Ezr	2	64	Všeho toho shromáždění pospolu čtyřidceti a dva tisíce, tři sta šedesáte,
Ezr	2	65	Kromě služebníků jejich, a děvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tři sta třidceti sedm. A mezi nimi bylo zpěváků a zpěvakyň dvě stě.
Ezr	2	66	Koní jejich sedm set třidceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřidceti pět.
Ezr	2	67	Velbloudů jejich čtyři sta třidceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a dvadceti.
Ezr	2	68	Z knížat pak čeledí otcovských, někteří, když přišli k domu Hospodinu, kterýž byl v Jeruzalémě, dobrovolně se oddavše, aby stavěli dům Boží na gruntech jeho,
Ezr	2	69	Vedlé možnosti své dali náklad k dílu: Zlata jeden a šedesáte tisíc drachem, stříbra pak pět tisíc liber, a sukní kněžských sto.
Ezr	2	70	A tak osadili se kněží i Levítové a někteří z lidu, i zpěváci i vrátní a Netinejští v městech svých, i všecken Izrael v městech svých.
Ezr	3	1	Když pak nastal měsíc sedmý, a byli synové Izraelští v městech, shromáždil se lid jednomyslně do Jeruzaléma.
Ezr	3	2	Tedy vstav Jesua syn Jozadakův s bratřími svými kněžími, a Zorobábel syn Salatielův s bratřími svými, vzdělali oltář Boha Izraelského, aby obětovali na něm oběti zápalné, jakož psáno jest v zákoně Mojžíše muže Božího.
Ezr	3	3	A když postavili oltář ten na základích jeho, ačkoli se obávali národů jiných zemí, však obětovali na něm oběti zápalné Hospodinu, oběti zápalné ráno i večer.
Ezr	3	4	Drželi také slavnost stánků, jakož psáno jest, obětující zápal na každý den, vedlé počtu a vedlé obyčeje každého dne,
Ezr	3	5	A potom obět zápalnou ustavičnou, i na novměsíce i na každou slavnost Hospodinu posvěcenou, i od každého dobrovolně obětujícího dobrovolnou obět Hospodinu.
Ezr	3	6	Od prvního dne toho měsíce sedmého počali obětovati zápalů Hospodinu, ačkoli chrám Hospodinův ještě nebyl založen.
Ezr	3	7	I dali peníze kameníkům a řemeslníkům, též potravu a nápoje i oleje Sidonským a Tyrským, aby vezli dříví cedrové z Libánu k moři Joppen, podle povolení jim Cýra krále Perského.
Ezr	3	8	Léta pak druhého po jejich se navrácení k domu Božímu do Jeruzaléma, měsíce druhého, začali Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, i jiní bratři jejich kněží a Levítové a všickni, kteříž byli přišli z toho zajetí do Jeruzaléma, a ustanovili Levity od dvacítiletých a výše, aby přihlíželi k dílu domu Hospodínova.
Ezr	3	9	A tak postaven jest Jesua, synové jeho i bratři jeho, Kadmiel i synové jeho, synové Judovi spolu, aby přihlíželi k dílu při domě Božím, potomci Chenadadovi, synové jejich i bratři jejich Levítové.
Ezr	3	10	A když zakládali grunty stavitelé chrámu Hospodínova, postavili kněží zobláčené s trubami, a Levity, syny Azafovy s cymbály, aby chválili Hospodina vedlé nařízení Davida krále Izraelského.
Ezr	3	11	I prozpěvovali jedni po druhých, chválíce a oslavující Hospodina, nebo dobrý jest, a že na věky trvá milosrdenství jeho nad Izraelem. Všecken také lid prokřikoval hlasem velikým, chválíce Hospodina, proto že založen byl dům Hospodinův.
Ezr	3	12	Mnozí pak z kněží a z Levitů i z knížat čeledí otcovských, starci, kteříž byli viděli prvnější dům, když zakládali tento dům před očima jejich, plakali hlasem velikým. Mnozí nazpět prokřikovali s radostí hlasem velikým,
Ezr	3	13	Tak že lid nemohl rozeznati hlasu prokřikování radostného od hlasu pláčícího lidu; nebo lid ten prokřikoval hlasem velikým, a hlas ten slyšán byl daleko.
Ezr	4	1	Uslyšavše pak nepřátelé Judovi a Beniaminovi, že by ti, kteříž přestěhováni byli, stavěli chrám Hospodinu Bohu Izraelskému,
Ezr	4	2	Přistoupili k Zorobábelovi a k knížatům čeledí otcovských, a řekli jim: Budeme s vámi stavěti; nebo jako i vy hledati budeme Boha vašeho, jemuž i oběti obětujeme ode dnů Esarchaddona krále Assyrského, kterýž nás sem uvedl.
Ezr	4	3	Tedy řekl jim Zorobábel a Jesua i jiná knížata čeledí otcovských z Izraele: Ne vám, ale nám náleží stavěti dům Bohu našemu; nebo my sami stavěti budeme Hospodinu Bohu Izraelskému, jakž přikázal nám král Cýrus, král Perský.

Ezr 4 4 A však lid té krajiny zemdlával ruce lidu Judského, a ohrožovali je, aby nestavěli.

Ezr 4 5 Anobrž i najímali proti nim rádce, aby rušili rady jejich, po vsecky dny Cýra krále Perského, až do kralování Daria krále Perského.

Ezr 4 6 Nebo když kraloval Asverus, při začátku kralování jeho sepsali žalobu proti obyvatelům Judským a Jeruzalémským.

Ezr 4 7 (Tak jako za dnů Artaxerxa psal Bislam, Mitridates, Tabel a jiní tovaryši jeho k Artaxerxovi králi Perskému.) Písmo pak listu toho psáno bylo Syrsky, i vykládáno Syrsky.

Ezr 4 8 Rechum totiž kancléř a Simsai písař napsali jeden list proti Jeruzalému Artaxerxovi králi, takový:

Ezr 4 9 Rechum kancléř a Simsai písař i jiní tovaryši jejich, Dinaiští a Afarsatchaiští, Tarpelaiští, Afarzaiští, Arkevaiští, Babylonští, Susanechaiští, Dehavejští a Elmaiští,

Ezr 4 10 I jiní národové, kteréž byl převedl Asnapar veliký a slavný, a rozsadil v městech Samařských, a jiní za řekou, i Cheenetští,

Ezr 4 11 (Tento jest přípis listu, kterýž poslali k Artaxerxovi králi), služebníci tvoji, lidé za řekou a Cheenetští.

Ezr 4 12 Známo buď králi, že Židé, kteříž se vrátili od tebe, přišedše k nám do Jeruzaléma, město odporné a škodlivé stavějí, i zdi dělají, a základy spojují.

Ezr 4 13 Protož nyní buď vědomo králi, bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, platů, cla a úroku dávatí nebudou, a tak komoře královské újma bude.

Ezr 4 14 Nyní tedy poněvadž dobrodiní paláce užíváme, na obnažování krále neslušelo se nám dívatí. Tou příčinou poslali jsme a oznámili to králi,

Ezr 4 15 Aby dal hledatí v knihách kronik otců svých, a najdeš v nich, i zvíš, že město to jest město odporné a škodlivé králům i krajinám, a že se v něm puntovávají od starodávna, proč to město prvé zkaženo bylo.

Ezr 4 16 Nadto známoť činíme králi, že bude-li to město vystaveno, a zdi dodělány, tedy vládařství za řekou míti nebudeš.

Ezr 4 17 Tedy odeslal odpověď král Rechumovi kancléři a Simsaiovi písaři i jiným tovaryšům jejich, kteříž bydlili v Samaří, a jiným za řekou v Selam i v Cheet:

Ezr 4 18 Psání, kteréž jste k nám poslali, zjevně čteno jest přede mnou.

Ezr 4 19 Protož rozkázal jsem, aby hledali. I nalezli, že to město zdávna povstává proti králům, a zprotivování i puntování bývají v něm.

Ezr 4 20 Nadto i králové mocní že bývali v Jeruzalémě, a panovali nade vším, co jest za řekou, jimž platové, cla a úrok dáván býval.

Ezr 4 21 Protož nyní přikážte, ať jest zastaveno mužům těm, aby to město nebylo stavěno, dokudž by ode mne poručeno nebylo.

Ezr 4 22 Hleďtež pak, abyste se v té věci nemýlili, a ať skrze to nezroste něco zlého na škodu králům.

Ezr 4 23 Když pak ten přípis listu Artaxerxa krále čten byl před Rechumem a Simsaiem písařem a tovaryši jejich, odešli rychle do Jeruzaléma k Židům, a zastavili jim mocí a silou.

Ezr 4 24 A tak přetrženo jest dílo domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a stálo tak až do druhého léta kralování Daria krále Perského.

Ezr 5 1 Toho času prorokoval Aggeus prorok a Zachariáš syn Iddo, proroci, Židům, kteříž byli v Judstvu a v Jeruzalémě, ve jménu Boha Izraelského mluvíce k nim.

Ezr 5 2 Tedy povstavše Zorobábel syn Salatielův, a Jesua syn Jozadakův, počali zase stavěti domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a byli s nimi proroci Boží, pomáhající jim.

Ezr 5 3 Téhož času přišel k nim Tattenai, vývoda za řekou, a Setarbozenai, i tovaryši jejich, kteříž takto k nim řekli: Kdo vám poručil dům tento stavěti a zdi tyto dělati?

Ezr 5 4 Tedy jsme jim řekli takto, ano i ty muže, kteří to stavení dělali, jmenovali.

Ezr 5 5 Nad staršími pak Židovskými byla ochrana Boha jejich, tak že nepřekazili jim, dokudž ta věc nepřišla před Daria, jehož tehdáž odpověď přinesli o té věci.

Ezr 5 6 Přípis listu, kterýž poslal Tattenai vývoda za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechaiští, kteříž byli za řekou, k Dariovi králi.

Ezr 5 7 List poslali jemu, a takto bylo psáno v něm: Dariovi králi pokoj všeliký.

Ezr 5 8 Známo buď králi, že jsme přišli do Judské krajiny k domu Boha velikého. kterýžto stavějí kamením velikým, a dříví kladou do stěn, a dílo to spěšně se staví, a daří se v rukou jejich.

Ezr 5 9 Tedy otázali jsme se těch starších, a takto jsme jim řekli: Kdo vám poručil stavěti dům tento, a zdi tyto dělati?

Ezr 5 10 Ano i na jména jejich ptali jsme se jich, abychom oznámili tobě, a napsali jména mužů těch, kteříž jsou přední mezi nimi.

Ezr 5 11 Těmito pak slovy nám odpověděli, řkouce: My jsme služebníci Boha nebe a země, a stavíme dům, kterýž byl ustaven prvé před mnohými lety, jejž byl veliký král Izraelský stavěl i dokonál.

Ezr 5 12 Ale potom, když popudili otcové naši Boha nebeského, vydal je v ruku

Nabuchodonozora krále v Babyloně, Kaldejského, kterýž dům tento zbořil, a lid převedl do Babylona.

Ezr 5 13 A však léta prvního Cýra krále Babylonského, Cýrus král rozkázal, aby tento Boží dům byl staven.

Ezr 5 14 Nadto i nádoby domu Božího zlaté a stříbrné, kteréž byl Nabuchodonozor vynesl z chrámu, jenž byl v Jeruzalémě, a vnesl je do chrámu Babylonského, i ty vynesl Cýrus král z chrámu Babylonského, a dány jsou Sesbazarovi, jehož byl vývodou ustanovil.

Ezr 5 15 A poručil mu, řka: Nádoby tyto vezma, odejdi a slož je v chrámě, kterýž jest v Jeruzalémě, a dům Boží ať stavějí na místě jeho.

Ezr 5 16 Tedy Sesbazar ten přišed, založil grunty domu Božího, kterýž jest v Jeruzalémě, a od toho času až po dnes staví se, a ještě není dokonán.

Ezr 5 17 Nyní tedy jestli se za dobré králi vidí, nechť se pohledá mezi poklady královskými, kteříž jsou tam v Babyloně, jest-li tak, že by Cýrus král poručil, aby staven byl dům Boží tento, kterýž jest v Jeruzalémě. Potom vůli královskou nechť nám pošle o té věci.

Ezr 6 1 Tedy král Darius rozkázal, aby hledali v bibliotéce, mezi poklady složenými v Babyloně.

Ezr 6 2 I nalezena jest v Achmeta na hradě, kterýž jest v Médské krajině, jedna kniha, a takto zapsána byla v ní pamět:

Ezr 6 3 Léta prvního Cýra krále Cýrus král rozkázal: Dům Boží, kterýž byl v Jeruzalémě, ať jest v městě staven na místě, kdež se obětují oběti, a grunty jeho ať vzhůru ženou, zvyší loktů šedesáti, a zšíří loktů šedesáti,

Ezr 6 4 Třmi řady z kamení velikého, a řad z dříví nového, náklad pak z domu královského bude dáván.

Ezr 6 5 Nadto nádobí domu Božího zlaté i stříbrné, kteréž Nabuchodonozor byl pobral z chrámu, jenž byl v Jeruzalémě, a byl je přenesl do Babylona, ať zase navrátí, aby se dostalo do chrámu Jeruzalémského na místo své, a složeno bylo v domě Božím.

Ezr 6 6 Protož nyní, ty Tattenai, vývodo za řekou, Setarbozenai s tovaryši svými, i Afarsechai ští, kteříž jste za řekou, ustupte odtud.

Ezr 6 7 Nechte jich při díle toho domu Božího. Vůdce Židovský a starší jejich nechať ten dům Boží stavějí na místě jeho.

Ezr 6 8 Ode mne také poručeno jest o tom, co byste měli činiti s staršími Židovskými při stavení toho domu Božího, totiž, aby z zboží královského, z důchodů, jenž jsou za řekou, bez meškání náklad dáván byl mužům těm, aby dílo nemělo překážky.

Ezr 6 9 A to, čehož by bylo potřebí, buď volků aneb skopců i beránků k zápalným obětem Boha nebeského, obilí, soli, vína i oleje, jakž by rozkázali kněží Jeruzalémští, nechť se jim dává na každý den, a to beze všeho podvodu,

Ezr 6 10 Aby měli z čeho obětovati vůni příjemnou Bohu nebeskému, a aby se modlili za život krále i za syny jeho.

Ezr 6 11 Nadto ode mne jest rozkázáno: Kdož by koli zrušil přikázání toto, aby vybořeno bylo z domu jeho dřevo, a zdviženo bylo, na němž by oběšen byl, a dům jeho ať jest hnojištěm pro takovou věc.

Ezr 6 12 Bůh pak, jehož jméno tam přebývá, zkaziž všelikého krále i lid, kterýž by vztáhl ruku svou k změnění toho, a zkáže toho domu Božího, jenž jest v Jeruzalémě. Já Darius přikazuji sám, bez meškání ať se stane.

Ezr 6 13 Tedy Tattenai, vývodo za řekou, a Setarbozenai s tovaryši svými vedlé toho, jakž rozkázal Darius král, tak učinili bez meškání.

Ezr 6 14 I stavěli starší Židovští, a šťastně se jim vedlo vedlé proroctví Aggea proroka, a Zachariáše syna Iddova. Stavěli tedy a dokonali z rozkázání Boha Izraelského, a z rozkázání Cýra a Daria, a Artaxerxa krále Perského.

Ezr 6 15 A dokonán jest ten dům k třetímu dni měsíce Adar, a ten byl rok šestý kralování Daria krále.

Ezr 6 16 Tedy synové Izraelští, kněží a Levítové, i jiní, kteříž byli přišli z převedení, posvětili toho domu Božího s radostí.

Ezr 6 17 A obětovali při posvěcení toho Božího domu sto telat, skopců dvě stě, beránků čtyři sta, a kozlů k oběti za hřích za všecken Izrael dvanáct, vedlé počtu pokolení Izraelského.

Ezr 6 18 I postavili kněží v třídách jejich, a Levítové v pořádcích jejich při službě Boží v Jeruzalémě, jakož psáno jest v knize Mojžíšově.

Ezr 6 19 Slavili také ti, kteříž se vrátili z přestěhování, velikunoc čtrnáctého dne měsíce prvního.

Ezr 6 20 Nebo očistili se byli kněží a Levítové jednomyslně. Všickni čistí byli, a obětovali beránka velikonočního za všecky, jenž zajati byli, i za bratří své kněží, i sami za sebe.

Ezr 6 21 A jedli synové Izraelští, kteříž se byli navrátili z přestěhování, i každý, kdož oddělil se od poškrvnění pohanů země, připojil se k nim, aby hledal Hospodina Boha Izraelského.

Ezr 6 22 Drželi také slavnost přesnic za sedm dní s veselím, proto že je rozveselil Hospodin, a obrátil srdce krále Assyrského k nim, aby jich posilnil v díle domu Božího, Boha Izraelského.

Ezr 7 1 Po těch pak věcech, za kralování Artaxerxa krále Perského, Ezdráš syn Saraiáše, syna Azariášova, syna Helkiášova,

Ezr 7 2 Syna Sallumova, syna Sadochova, syna Achi tobova,

Ezr	7	3	Syna Amariášova, syna Azariášova, syna Meraiotova,
Ezr	7	4	Syna Zerachiášova, syna Uzi, syna Bukki,
Ezr	7	5	Syna Abisuova, syna Fínesova, syna Eleazarova, syna Aronova, kněze nejvyššího,
Ezr	7	6	Tento Ezdráš vyšel z Babylona, a byl člověk zběhlý v zákoně Mojžíšově, kterýž dal Hospodin Bůh Izraelský, a dal mu král podle toho, jakž ruka Hospodina Boha jeho byla s ním, všechno, zač ho koli žádal.
Ezr	7	7	Vyšli také synové Izraelští a kněží, i Levítové a zpěváci, vrátní a Netinejští do Jeruzaléma, léta sedmého Artaxerxa krále.
Ezr	7	8	A přišel do Jeruzaléma pátého měsíce. Tentž jest rok sedmý krále Daria.
Ezr	7	9	Prvního zajisté dne měsíce prvního vyšel z Babylona, a prvního dne měsíce pátého přišel do Jeruzaléma s pomocí Boha svého.
Ezr	7	10	Nebo Ezdráš byl uložil v srdci svém, aby zpytoval zákon Hospodinův i plnil jej, a aby učil lid Izraelský ustanovením a soudům.
Ezr	7	11	Tento pak jest přípis listu, kterýž dal král Artaxerxes Ezdrášovi knězi umělému v zákoně, zběhlému v těch věcech, kteréž přikázal Hospodin, a v ustanoveních jeho v Izraeli:
Ezr	7	12	Artaxerxes, král nad králi, Ezdrášovi knězi umělému v zákoně Boha nebeského, muži zachovalému i Cheenetským.
Ezr	7	13	Ode mne jest přikázáno, kdož by koli v království mém z lidu Izraelského, a z kněží jeho i z Levitů, dobrovolně jíti chtěl s tebou do Jeruzaléma, aby šel.
Ezr	7	14	Poněvadž jsi od krále a sedmi rad jeho poslán, abys dohlédal k Judstvu a k Jeruzalému podle zákona Boha svého, kterýž máš v ruce své,
Ezr	7	15	A abys donesl stříbro a zlato, kteréž král a rady jeho dobrovolně obětovali Bohu Izraelskému, jehož příbytek jest v Jeruzalémě,
Ezr	7	16	A všechno stříbro a zlato, kteréhož bys dostal ve vsí krajině Babylonské u těch, kteříž by z lidu dobrovolně co obětovati chtěli, i s kněžími, kteříž by dobrovolně obětovali k domu Boha svého, kterýž jest v Jeruzalémě,
Ezr	7	17	Abys rychle nakoupil za to stříbro telat, skopců, beránků s suchými i mokřými oběťmi jejich, a obětoval je na oltáři domu Boha vašeho v Jeruzalémě.
Ezr	7	18	A což se koli tobě a bratřím tvým za dobré viděti bude, s ostatkem stříbra a zlata učiniti, vedlé vůle Boha vašeho učíňte.
Ezr	7	19	Nádoby pak, kteréžť jsou dány k službě domu Boha tvého, navrať před Bohem v Jeruzalémě,
Ezr	7	20	I jiné věci přináležející k domu Boha tvého. A což by bylo potřebí dáti, dáš z komory královské.
Ezr	7	21	A já, já Artaxerxes král poručil jsem všechněm výběrčím, kteříž jste za řekou, aby všechno, čehož by koli žádal od vás Ezdráš kněz, učitel zákona Boha nebeského, rychle se stalo,
Ezr	7	22	Až do sta centnéřů stříbra, a až do sta měr pšenice, a až do sta sudů vína, a až do sta tun oleje, a soli bez míry.
Ezr	7	23	Což by koli bylo z rozkazu Boha nebeského, nechtě rychle spraví k domu Boha nebeského. Nebo proč má býti prchlivost jeho proti království královu i synům jeho?
Ezr	7	24	Také vám oznamuj eme, aby na žádného z kněží a Levitů, zpěváků, vrátných, Netinejských a služebníků v domě Boha toho, platu, cla a úroku žádný úředník nevzkládal.
Ezr	7	25	Přesto, ty Ezdráši, podle moudrosti Boha svého, kterouž jsi obdařen, nařídíš soudce a rádce, kteříž by soudili všecken lid, jenž jest za řekou, ze všech, kteříž povědomi jsou zákona Boha tvého. A kdo by neuměl, budete učiti.
Ezr	7	26	Kdož by pak koli neplnil zákona Boha tvého a zákona králova, ať se i hned soud vynese o něm, buď k smrti, buďto k vypovězení jeho, neb aby na statku pokutován byl, aneb vězením trestán.
Ezr	7	27	Požehnaný Hospodin Bůh otců našich, kterýž dal to srdce královo, aby zvelebil dům Hospodinův, kterýž jest v Jeruzalémě,
Ezr	7	28	A naklonil ke mně milosrdenstvím krále i rad jeho, i všech mocných knížat královských. Protož já posilněn jsa rukou Hospodina Boha svého nade mnou, shromáždil jsem z lidu Izraelského přednější, kteříž by šli se mnou.
Ezr	8	1	Tito jsou pak přednější po čeledech svých otcovských, a rod těch, kteříž vyšli se mnou za kralování Artaxerxa krále z Babylona:
Ezr	8	2	Z synů Fínesových Gersom, z synů Itamarových Daniel, z synů Davidových Chattus.
Ezr	8	3	Z synů Sechaniášových, jenž byl z synů Farosových, Zachariáš, a s ním počet mužů sto a padesáte.
Ezr	8	4	Z synů Pachat Moábových Eliehoenai syn Zerachiášův, a s ním dvě stě mužů.
Ezr	8	5	Z synů Sechaniášových syn Jachazielův, a s ním tři sta mužů.
Ezr	8	6	Z synů Adinových Ebed syn Jonatanův, a s ním padesát mužů.
Ezr	8	7	Z synů pak Elamových Izaiáš syn Ataliášův, a s ním sedmdesát mužů.
Ezr	8	8	Z synů Sefatiášových Zebadiáš syn Michaelův, a s ním osmdesáte mužů.
Ezr	8	9	Z synů Joábových Abdiáš syn Jechielův, a s ním dvě stě a osmnácte mužů.
Ezr	8	10	Z synů Selomitových syn Josifiášův, a s ním sto a šedesáte mužů.

Ezr 8 11 Z synů Bebai Zachariáš syn Bebai, a s ním osmmdcítma mužů.
 Ezr 8 12 Z synů Azgadových Jochanan syn Hakatanův, a s ním sto a deset mužů.
 Ezr 8 13 Z synů Adonikamových poslednějších, jichž jména jsou tato: Elifelet, Jehiel, Semaiáš, a s ním šedesáte mužů.
 Ezr 8 14 Z synů Bigvai Utai a Zabbud, a s nimi sedmdesáte mužů.
 Ezr 8 15 Shromáždil jsem je pak u potoku, kterýž vpadá do Ahavy, a leželi jsme tu tři dni. Potom přehlédal jsem lid a kněží, a z synů Lévi nenašel jsem tu žádného.
 Ezr 8 16 Protož poslal jsem Eliezera, Ariele, Semaiáše, Elnatana, Jariibu, Elnatana, Nátana, Zachariáše a Mesullama, přednější, a Joiaribu a Elnatana, muže učené,
 Ezr 8 17 A rozkázal jsem jim k Iddovi, knížeti v Chasífia místě, a naučil sem je, jak by měli mluvit k Iddovi, Achivovi a Netinejským v Chasífia místě, aby nám přivedli služebníky domu Boha našeho.
 Ezr 8 18 I přivedli nám s pomocí Boží muže rozumného z synů Moholi, syna Lévi, syna Izraelova, a Serebiáše s syny jeho, a bratří jeho osmnácte,
 Ezr 8 19 A Chasabiáše, a s ním Izaiáše z synů Merari, bratří jeho a synů jejich dvadcti.
 Ezr 8 20 Z Netinejských pak, kteréž byl zřídil David a knížata k službě Levítům, dvě stě a dvadcti Netinejských. A ti všickni ze jména vyčtení byli.
 Ezr 8 21 Tedy vyhlásil jsem tu půst u řeky Ahava, abychom se ponížovali před Bohem svým, a hledali od něho cesty přímé sobě a dítkám svým, i všemu jmění našemu.
 Ezr 8 22 Nebo styděl jsem se žádati od krále vojska a jízdných, aby nás bránili před nepřáteli na cestě; nebo jsme byli pravili králi, řkouce: Ruka Boha našeho jest nade všemi, kteříž ho hledají upřímně, ale moc a prchlivost jeho proti všechněm, kteříž ho opouštějí.
 Ezr 8 23 A když jsme se postili a hledali v tom Boha svého, tedy vyslyšel nás.
 Ezr 8 24 Oddělil jsem pak přednějších kněží dvanácte: Serebiáše, Chasabiáše, a s nimi z bratří jejich deset.
 Ezr 8 25 I odvážil jsem jim stříbro a zlato, a to nádobí, obět domu Boha našeho, kterouž obětovali král i rady jeho, i knížata jeho a všecken lid Izraelský, což se ho našlo.
 Ezr 8 26 Odvážil jsem, pravím, do rukou jejich stříbra šest set centnéřů a padesát, a nádobí stříbrného sto centnéřů, a zlata sto centnéřů,
 Ezr 8 27 A koflíků zlatých dvadcti, každý v tisíc drachem, a dvě nádoby z mosazi nejlepší, tak vzácné jako zlato.
 Ezr 8 28 Potom jsem jim řekl: Vy jste posvěceni Hospodinu, i tyto nádoby posvěceny jsou, a to stříbro i zlato jest obět dobrovolná Hospodinu Bohu otců vašich.
 Ezr 8 29 Pilni toho buďte a ostříhejte, až to i odvážíte před kněžím přednějšími a Levíty, i předními z čeledi otcovských z Izraele v Jeruzalémě v pokojích domu Hospodí nova.
 Ezr 8 30 A tak přijali kněží a Levítové váhu stříbra, zlata a nádobí, aby donesli do Jeruzaléma, do domu Boha našeho.
 Ezr 8 31 Zatím hnuli jsme se od řeky Ahava, dvanáctého dne měsíce prvního, abychom se brali do Jeruzaléma, a ruka Boha našeho byla s námi, a vytrhla nás z ruky nepřátel a úkladníků na cestě.
 Ezr 8 32 I přišli jsme do Jeruzaléma, a pobyli jsme tu tři dni.
 Ezr 8 33 Čtvrtého pak dne odváženo jest stříbro a zlato, a nádobí to v domě Boha našeho k ruce Meremota syna Uriáše kněze, s nímž byl Eleazar syn Finesův, a pomocníci jejich Jozabad syn Jesua, a Noadiáš syn Binnui, Levítové,
 Ezr 8 34 Vše v počtu a váze, a zapsána jest všecka ta váha toho času.
 Ezr 8 35 Vrátilše se pak z zajetí ti, kteříž byli přestěhováni, obětovali zápaly Bohu Izraelskému, volků dvanáct za všecken lid Izraelský, skopců devadesát a šest, beránků sedmdesát a sedm, kozlů za hřích dvanáct, vše v obět zápalnou Hospodinu.
 Ezr 8 36 I dali výpovědi královvy vladařům královským i vývodám za řekou. Kteříž pomocni byli lidu i domu Božímu.
 Ezr 9 1 A když se to vykonalo, přistoupili ke mně knížata, řkouce: Neoddělil se lid Izraelský, ani kněží a Levítové od národů zemí, ale činí podle ohavností Kananejských, Hetejských, Ferezejských, Jebuzejských, Ammonitských, Moábských, Egyptských a Amorejských.
 Ezr 9 2 Nebo nabrali sobě a synům svým dcer jejich, a smísili se símě svaté s národy zemí, a knížata a vrchnost první byla v tom přestoupení.
 Ezr 9 3 Kteroužto věc když jsem uslyšel, roztrhl jsem roucho své i plášť, a trhal jsem vlasy s hlavy své i z brady, a seděl jsem zděšený.
 Ezr 9 4 I shromáždili se ke mně všickni, třesoucí se před řečmi Boha Izraelského pro přestoupení lidu přestěhovaného, já pak seděl jsem zděšený, až do oběti večerní.
 Ezr 9 5 Ale v čas oběti večerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobě roucho roztržené i plášť svůj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému.
 Ezr 9 6 A řekl jsem: Bože můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj, tváři své k tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi.
 Ezr 9 7 Ode dnů otců našich u veliké jsme vině až do tohoto dne, a pro nepravosti naše vydání jsme my, králové naši i kněží naši v ruku králů zemí pod meč, v zajetí

a v loupež, a v zahanbení tváři, tak jakž se to nyní děje.

Ezr 9 8 Teď pak rychle stala se nám milost od Hospodina Boha našeho, že zanechal nám ostatků, a dal nám obydlí na místě svatém, aby osvítil oči naše Bůh náš, a dal nám maličké povydchnutí od služby naší.

Ezr 9 9 Nebo ač jsme byli služebníci, však nenechal nás Bůh náš v porobě naší, ale naklonil k nám milostí krále Perské, dav nám život, abychom vyzdvihli dům Boha našeho, a zase obnovili pustiny jeho, nýbrž ohradil nás v Judstvu a v Jeruzalémě.

Ezr 9 10 Nyní tedy což díme, ó Bože náš, po těch věcech, poněvadž jsme opustili přikázání tvá,

Ezr 9 11 Kteráž jsi vydal skrze služebníky své proroky, řka: Země ta, do kteréž jdete, abyste jí dědičně vládli, jest země nečistá, pro nečistotu národů těch zemí, pro ohavnosti jejich, kterýmiž ji naplnili všudy naskrze v nečistotě své.

Ezr 9 12 Protož nyní dcer vašich nedávejte synům jejich, a dcer jejich neberte synům vašim, a nehledejte pokoje jejich a dobrého jejich, až na věky, abyste se zmocnili, a jedli dobré věci země, a k dědičnému vládařství zanechali ji synům svým až na věky.

Ezr 9 13 Po všech pak těch věcech, kteréž na nás přišly pro zlé skutky naše, a pro veliké naše provinění, poněvadž ty, Bože náš, netrestal jsi nás podle nepravostí našich, a dal jsi nám vysvobození takové,

Ezr 9 14 Opět-liž bychom rušiti měli tvá přikázání, a přízniti se s národy těmito ohavnými? Zdaliž bys se zůřivě nehněval na nás, až bys nás do konce vyhladil, tak že by žádný nezůstal a neušel?

Ezr 9 15 Hospodine Bože Izraelský, ty jsi spravedlivý; nebo jsme pozůstali ostatkové, jakž se to vidí dnešního dne. Aj, my jsme před tebou s proviněním svým, ač bychom neměli postavovati se před tváří tvou pro věci takové.

Ezr 10 1 Když se pak Ezdráš, padna před domem Božím, tak modlil a vyznával s pláčem, sešel se k němu z lidu Izraelského zástup velmi veliký mužů i žen i dětí. A když plakal lid pláčem velikým,

Ezr 10 2 Tedy mluvil Sechaniáš syn Jechielův z synů Elamových, a řekl Ezdrášovi: Myť jsme zhřešili proti Bohu svému, že jsme pojímali ženy cizozemky z národů zemí, a však vždy Izrael může míti naději při té věci.

Ezr 10 3 Nyní tedy vejděme v smlouvu s Bohem svým, zapudíme všecky ženy i syny jejich podle rady Páně a těch, jenž se třesou před přikázáním Boha našeho, a tak podle zákona ať se stane.

Ezr 10 4 Vstaň, nebo na tobě jest ta věc, a my budeme při tobě. Posilň se a učiň tak.

Ezr 10 5 I vstal Ezdráš a zavázal přísahou přednější kněží a Levíty a všecken lid Izraelský, aby tak učinili. I přísáhl.

Ezr 10 6 A vstav Ezdráš od domu Božího, odšel do pokojíka Jochananova, syna Eliasibova, i všel tam, a nejedl chleba, ani vody nepil; nebo zámutek měl pro přestoupení těch, jenž se přestěhovali.

Ezr 10 7 Zatím dali provolati v Judstvu a v Jeruzalémě všechněm přestěhovaným, aby se shromáždili do Jeruzaléma,

Ezr 10 8 Kdo by pak koli nepřišel ve třech dnech, podle rady knížat a starších, aby všecken statek svůj propadl, a sám odloučen byl od shromáždění přestěhovaných.

Ezr 10 9 A protož shromáždili se všickni muži Judští i Beniamin do Jeruzaléma ke dni třetímu, dvadcatého dne měsíce, (a ten měsíc byl devátý). I seděl všecken lid na ulici domu Božího, třesouce se pro tu věc i pro děst.

Ezr 10 10 Tedy vyvstal Ezdráš kněz a řekl k nim: Vy jste zhřešili, že jste pojímali ženy cizozemky, abyste přidali k provinění lidu Izraelského.

Ezr 10 11 Protož již vyznejte se Hospodinu Bohu otců svých, a čiňte vůli jeho, a oddělte se od národů cizích, i od žen cizozemek.

Ezr 10 12 I odpovědělo všecko to shromáždění, a řekli hlasem velikým: Podle slova tvého povinni jsme tak učiniti.

Ezr 10 13 Ale lidu mnoho jest, a prška, a nemůžeme vně státi. K tomu není ta práce jednoho dne ani dvou, nebo mnoho jest nás, kteříž jsme v tom přestoupili.

Ezr 10 14 Necht jsou postavena, prosíme, knížata naše ze všeho shromáždění, a kdož koli jest v městech našich, kterýž pojal ženy cizozemky, ať přijde v čas uloženy, a s nimi starší z jednoho každého města i soudcové jejich, až bychom tak odvrátili hněv prchlivosti Boha našeho od sebe pro tu věc.

Ezr 10 15 Takž Jonatan syn Azahelův, a Jachziáš syn Tekue, postaveni byli nad tím, Mesullam pak a Sabbetai, Levítové, pomáhali jim.

Ezr 10 16 Tedy učinili tak při těch, jenž přestěhováni byli. I oddělení jsou Ezdráš kněz a muži přední čeledi otcovských po domích otců svých, všickni ti ze jména, a zasedli prvního dne měsíce desátého, aby to vyhledali.

Ezr 10 17 Což i konali při všech mužích, kteříž byli pojali ženy cizozemky, až do prvního dne prvního měsíce.

Ezr 10 18 Našli se pak z synů kněžských, jenž zpojímali ženy cizozemky tyto: Z synů Jesua syna Jozadakova, a z bratrů jeho: Maaseiáš, Eliezer, Jarib a Gedaliáš.

Ezr 10 19 Ale povolili, aby zapudili ženy své. A ti, kteříž provinili, obětovali skopce z stáda za vinu svou.

Ezr 10 20 A z synů Immer: Chanani a Zebadiáš.

Ezr 10 21 Z synů Charim: Maaseiáš, Eliah, Semaiáš, Jechiel a Uziáš.

The Holy Bible in Czech (BKR)

Ezr	10	22	Z synů Pašchur: Elioenai, Maaseiáš, Izmael, Natanael, Jozabad a Elasa.
Ezr	10	23	A z Levitů: Jozabad, Simei, Kelaiáš, (jenž jest Kelita), Petachiáš,
Juda a Eliezer.			
Ezr	10	24	Z zpěváků pak Eliasib, a z vrátných Sallum, Telem a Uri.
Ezr	10	25	A z lidu Izraelského, z synů Faresových: Ramiáš, Jeziáš, Malkiáš,
Mi amin, Eleazar, Malkiáš a Benaiáš.			
Ezr	10	26	Z synů Elamových: Mataniáš, Zachariáš, Jechiel, Abdi, Jeremot a Eliah.
Ezr	10	27	Z synů Zattu: Elioenai, Eliasib, Mataniáš, Jeremot, Zabad, a Azi za.
Ezr	10	28	Též z synů Bebai: Jochanan, Chananiáš, Zabbai, Atlai.
Ezr	10	29	Z synů Báni: Mesullam, Malluch, Adaiáš, Jasub, Seal, Jeramot.
Ezr	10	30	Z synů Pachat Moábových: Adna a Chélal, Benaiáš, Maaseiáš, Mataniáš,
Bezaleel, Binnui a Manasse.			
Ezr	10	31	Z synů Charimových: Eliezer, Isiáš, Malkiáš, Semaiáš, Simeon,
Ezr	10	32	Beni amin, Malluch, Semariáš.
Ezr	10	33	Z synů Chasumových: Mattenai, Mattata, Zabad, Elifelet, Jeremai,
Manasses, Simei.			
Ezr	10	34	Z synů Báni: Maadai, Amram, Uel,
Ezr	10	35	Benaiáš, Bediáš, Keluhu,
Ezr	10	36	Vaniáš, Meremot, Eliasib,
Ezr	10	37	Mattaniáš, Mattenai, Jaasav,
Ezr	10	38	Báni, Binnui, Simei,
Ezr	10	39	Sel emiáš, Nátan a Adaiáš,
Ezr	10	40	Machnadbai, Sasai, Sarai,
Ezr	10	41	Azarel, Sel emiáš, Semariáš,
Ezr	10	42	Sallum, Amariáš a Jozef.
Ezr	10	43	Z synů Nébových: Jehiel, Mattitiáš, Zabad, Zebina, Jaddav, Joel a
Benaiáš.			
Ezr	10	44	Ti všickni pojali byli ženy cizozemky, a byly z těch žen některé, že i
děti zplodily.			
Nhm	1	1	Slova Nehemiáše syna Chachaliášova. I stalo se měsíce Kislev léta
dvadcatého, když jsem byl na hradě Susan,			
Nhm	1	2	že přišel Chanani, jeden z bratří mých, s některými muži z Judstva.
Kterýchžto vzeptal jsem se na Židy, na ostatky pozůstalé z zajetí a na Jeruzalém.			
Nhm	1	3	I řekli mi: Ostatkové ti, kteříž pozůstali z zajetí tam v té krajině,
jsou u velikém nátisku a v pohanění, nadto i zed Jeruzalémská rozbořena jest, a brány jeho			
ohněm zkaženy.			
Nhm	1	4	Kterážto slova když jsem uslyšel, sedna plakal jsem a kvílii za
několik dní, a postil jsem se, i modlil jsem před Bohem nebeským.			
Nhm	1	5	A řekl jsem: Prosím, Hospodine Bože nebeský, silný, veliký a hrozný,
ostříhající smlouvy a milosrdenství těm, jenž tě milují, a ostříhají přikázání tvých,			
Nhm	1	6	Budiž, prosím, ucho tvé nakloněné, a oči tvé otevřené, abys slyšel
modlitbu služebníka svého, kterouž já se modlím před tebou nyní dnem i nocí za syny Izraelské,			
služebníky tvé, a vyznávám hříchy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti tobě. Já také i			
dům otce mého hřešili jsme.			
Nhm	1	7	Zpronevěřili jsme se tobě, a neostříhali jsme přikázání a ustanovení a
soudů, kteréž jsi vydal skrze Mojžíše služebníka svého.			
Nhm	1	8	Budiž pamětliv, prosím, na slovo, kteréž jsi přikázal Mojžíšovi
služebníku svému, řka: Vy přestoupíte, já pak rozptýlím vás mezi národy.			
Nhm	1	9	Ale když se obrátíte ke mně, a budete ostříhati přikázání mých, a
plniti je, by pak někteří z vás až na kraj světa zahrnutí byli, i odtud shromáždím je, a			
přivedu je zase na místo, kteréž jsem vyvolil, aby tam přebývalo jméno mé.			
Nhm	1	10	Však tito jsou služebníci tvoji a lid tvůj, kteréž jsi vykoupil mocí
svou převelikou, a rukou svou přesilnou.			
Nhm	1	11	Prosím, ó Hospodine, nechť jest nakloněné ucho tvé k modlitbě
služebníka tvého, a k modlitbě služebníků tvých, kteříž žádají báti se jména tvého, a dej			
šťastný prospěch, prosím, služebníku svému dnes, nakloně k němu lítostí člověka toho. Já pak			
byl jsem šenkěrem královským.			
Nhm	2	1	Tedy stalo se měsíce Nisan léta dvadcatého Artaxerxa krále, když víno
stálo před ním, že vzav víno, podal jsem ho králi. Nebýval jsem pak smuten před ním.			
Nhm	2	2	Pročež mi řekl král: Proč obličej tvůj smutný jest, poněvadž nestůněš?
Jiného není, než sevření srdce. Pročež ulekl jsem se velmi velice.			
Nhm	2	3	A řekl jsem králi: Král na věky buď živ. Kterak nemá býti smutný
obličej můj, když město to, kdež jsou hrobové otců mých, zpuštěno jest, a brány jeho ohněm			
zkaženy?			
Nhm	2	4	Opět mi řekl král: Čeho žádáš? Mezi tím modlil jsem se Bohu nebeskému.
Nhm	2	5	Potom řekl jsem králi: Zdá-liť se za dobré králi, a jestliže má lásku
služebníka tvůj u tebe, žádám, abys mne poslal do Judstva, do města, kdež jsou hrobové otců			
mých, abych je zase vystavěl.			
Nhm	2	6	Ještě mi řekl král (královna pak seděla podlé něho): Dlouho-li budeš
na té cestě, a kdy se zas navrátíš? I líbilo se to králi, a propustil mne, hned jakž jsem mu			
oznámil jistý čas.			
Nhm	2	7	Zatím řekl jsem králi: Vidí-li se za dobré králi, nechť mi dáti listy

k vývodám za řekou, aby mne provedli, až bych přišel do Judstva,
 Nhm 2 8 Tolikéž psání k Azafovi, vladaři lesu královského, aby mi dal dříví na
 trámy, k branám paláce, při domě Božím, a ke zdem městským, a k domu, do něhož bych vjíti
 mohl. I dal mi král vedlé štědré ruky Boha mého ke mně.
 Nhm 2 9 Tedy přišel k vývodám za řekou, dal jsem jim psání královské. Poslal
 pak byl se mnou král hejtmany vojska a jezdce.
 Nhm 2 10 To když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský,
 velmi je to mrzelo, že přišel člověk, kterýž by obmýšlel dobré synů Izraelských.
 Nhm 2 11 A tak přišel do Jeruzaléma, pobyl jsem tam za tři dni.
 Nhm 2 12 V noci pak vstal jsem, a kolikosi mužů se mnou, a neoznámil jsem
 žádnému, co mi dal Bůh můj v srdce, abych činil v Jeruzalémě, aniž jsem měl hovada jakého s
 sebou, kromě hovádka, na němž jsem jel.
 Nhm 2 13 I vyjel jsem branou při údolí v noci k studnici drakové a k bráně
 hnojné, a ohledoval jsem zdi Jeruzalémských, kteréž byly pobořené, a bran jeho zkažených
 ohněm.
 Nhm 2 14 Odtud jsem jel k bráně studničné, a k rybníku královskému, kdež nebylo
 brodu hovádka, na němž jsem jel, aby přejíti mohlo.
 Nhm 2 15 Pročež bral jsem se zhůru podlé potoka v noci, a ohledoval jsem zdi.
 Odkudž vraceje se, vjel jsem branou při údolí, a tak jsem se navrátil.
 Nhm 2 16 Ale knížata nic nevěděli, kam jsem jezdil, a co jsem činil; nebo jsem
 židům, ani kněžím, ani přednějším, ani knížatům, ani jiným úředníkům až do té chvíle
 neoznámil.
 Nhm 2 17 Protož řekl jsem jim: Vy vidíte, v jakém jsme zlém, a Jeruzalém
 zpuštěný, a brány jeho ohněm zkaženy. Poďtež, a stavějme zed Jeruzalémskou, abychom nebyli
 více v pohanění.
 Nhm 2 18 A když jsem jim oznámil, že pomoc Boha mého jest se mnou, ano i slova
 králova, kteráž ke mně mluvil, teprv řekli: Příčinmež se a stavějme. I posilnili rukou svých k
 dobrému.
 Nhm 2 19 Což když uslyšel Sanballat Choronský, a Tobiáš služebník Ammonitský, a
 Gesem Arabský, posmívali se, a utrhalí nám, pravíce: Což to děláte? Co se králi protivíte?
 Nhm 2 20 Jimž odpovídaje, řekl jsem: Bůh nebeský, tentě nám dá prospěch, a my
 služebníci jeho příčiníce se, stavěti budeme, vy pak nemáte žádného dílu, ani práva, ani
 památky v Jeruzalémě.
 Nhm 3 1 Tedy povstal Eliasib, kněz nejvyšší, a příbuzní jeho kněží, a stavěli
 bránu bravnou, (titě jsou ji vystavěli, a zavěsili vrata její, až k věži Mea vystavěli ji), až
 k věži Chananeel.
 Nhm 3 2 A podlé něho stavěli muži Jerecha, též podlé něho stavěl Zakur syn
 Imrův.
 Nhm 3 3 Bránu pak rybnou stavěli synové Senaa. Ti položili trámy její, a
 vstavili vrata její s zámky i závorami jejími.
 Nhm 3 4 Podlé těch také opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózova, a podlé
 nich opravoval Mesullam syn Berechiáše, syna Mesezabelova, a podlé těch opravoval Sádoch syn
 Baanův.
 Nhm 3 5 A podlé nich opravovali Tekoitští. Ale ti, kteříž byli znamenitější z
 nich, nepodklonili šíje své k dílu pána svého.
 Nhm 3 6 Bránu pak starou opravovali Joiada syn Paseachův, a Mesullam syn
 Besodiášův. Ti položili trámy její a vstavili vrata její s zámky a závorami jejími.
 Nhm 3 7 Podlé nich opravoval Melatiáš Gabaonitský, a Jádón Meronotský, muži z
 Gabaon a z Masfa, až k stolici knížecí z této strany řeky.
 Nhm 3 8 Podlé nich pak opravoval Uzziel syn Charhaiášův s zlatníky, a podlé
 něho opravoval Chananiáš, syn apatekářův. A nechali Jeruzaléma až do zdi široké.
 Nhm 3 9 Dále podlé nich opravoval Refaiáš syn Churův, hejtman nad polovicí
 kraje Jeruzalémského.
 Nhm 3 10 A podlé nich opravoval Jedaiáš Charumafův proti domu svému. Podlé
 něhož opravoval Chattus syn Chasabneiášův.
 Nhm 3 11 Druhý pak díl opravoval Malkiáš syn Charimův, a Chasub syn Pachat
 Moábův, a věži Tannurim.
 Nhm 3 12 Podlé něhož opravoval Sallum syn Lochesův, hejtman nad polovicí kraje
 Jeruzalémského, se dcerami svými.
 Nhm 3 13 Bránu při údolí opravil Chanun s obyvateli Zanoé. Oni ji stavěli, a
 vstavili vrata její s zámky i závorami jejími, a zdi na tisíc loket až do brány hnojné.
 Nhm 3 14 Bránu pak hnojnou opravil Malkiáš syn Rechabův, hejtman kraje
 Betkarem. On ji ustavěl, a vstavil vrata s zámky i závorami jejími.
 Nhm 3 15 Bránu pak studnice opravoval Sallun syn Kolchozův, hejtman kraje
 Masfa. On ji vystavěl a přikryl ji, a vstavil vrata její s zámky i závorami jejími, a zed
 rybníka Selach, od zahrady královské až k stupňům sstoupajícím z města Davidova.
 Nhm 3 16 Za ním opravoval Nehemiáš syn Azbukův, hejtman nad polovicí kraje
 Betsur, až naproti hrobům Davidovým, a až k rybníku udělanému, až k domu silných.
 Nhm 3 17 Za ním opravovali Levítové, Rechum syn Báni, podlé něhož opravoval
 Chasabiáš, hejtman nad polovicí kraje Ceily s krajem svým.
 Nhm 3 18 Za ním opravovali bratří jejich, Bavai syn Chenadadův, hejtman nad
 polovicí kraje Ceily.

Nhm 3 19 Podlé něho pak opravoval Ezer syn Jesua, hejtman Masfa, díl druhý naproti, kudyž se chodí k skladu zbroje Mikzoa.

Nhm 3 20 Za ním rozhorliv se, opravoval Báruch syn Zabbai, díl druhý od Mikzoa až ke dveřím domu Eliasiba, kněze nejvyššího.

Nhm 3 21 Za ním opravoval Meremot syn Uriáše, syna Kózi, díl druhý ode dveří domu Eliasibova až do konce domu jeho.

Nhm 3 22 Za ním opravovali kněží, kteříž bydlili v rovině.

Nhm 3 23 Za ním opravoval Beniamin a Chasub proti domům svým. Za ním opravoval Azariáš syn Maaseiáše, syna Ananiášova vedlé domu svého.

Nhm 3 24 Za ním opravoval Binnui syn Chenadadův díl druhý, od domu Azariášova až do Mikzoa a až k úhlu.

Nhm 3 25 Pálal syn Uzai proti Mikzoa a věži vysoké, kteráž vyhlédala z domu králova, jenž byla v plácu u žaláře. Za ním Pedaiáš syn Farosův.

Nhm 3 26 Netinejší pak, jenž bydlili v Ofel, až naproti bráně vodné k východu, a věži vysoké.

Nhm 3 27 Za ním opravovali Tekoitští díl druhý, naproti věži veliké a vysoké, až ke zdi při Ofel.

Nhm 3 28 Od brány koňské opravovali kněží, jeden každý naproti domu svému.

Nhm 3 29 Za tím opravoval Sadoch syn Immerův naproti domu svému. Za ním pak opravoval Semaiáš syn Sechaniášův, strážný brány východní.

Nhm 3 30 Za ním opravoval Chananiáš syn Selemiášův, a Chanun syn Zalafův šestý, díl druhý. Za ním opravoval Mesullam syn Berechiášův proti pokoji svému.

Nhm 3 31 Za ním opravoval Malkiáš syn zlatníkův až k domu Netinejských a kupců, naproti bráně Mifkad, až do paláce úhlového.

Nhm 3 32 A mezi palácem úhlovým až do brány bravné opravovali zlatníci a kupci.

Nhm 4 1 I stalo se, když uslyšel Sanballat, že stavíme zed, rozpálil se hněvem, a rozzlobiv se velmi, posmíval se židům.

Nhm 4 2 Nebo mluvil před bratřími svými a před vojskem Samařským, řka: Co ti bídni Židé berou před sebe? Tak-liž mají býti zanecháni? Což budou obětovati? Za jeden-liž den to dodělají mají? Také-liž i kamení z hromad rumu křísiti budou, kteréž spáleno jest?

Nhm 4 3 Tobiáš pak Ammonitský podlé něho řekl: Nechat stavějí, však liška přiběhna, prorazí zed jejich kamennou.

Nhm 4 4 Slyš, ó Bože náš, že jsme v pohrdání, a obrať pohanění jejich na hlavu jejich, a dej je v loupež v zemi, do níž by zajati byli.

Nhm 4 5 A nepřikrývej nepravosti jejich, a hřích jejich od tváře tvé ať není shlazen, proto že jsou tě popouzelí v stavitelích.

Nhm 4 6 A tak stavěli jsme tu zed, a spojili všecku až do polu, a měl lid srdce k tomu dílu.

Nhm 4 7 Což když uslyšel Sanballat, a Tobias a Arabští, Ammonitští i Azotští, že by na dyl přibývalo zdi Jeruzalémské, a že se již byly počaly mezery zavírat, rozpálili se hněvem velice.

Nhm 4 8 Protož spuntovali se všickni společně, aby táhli k boji proti Jeruzalému a aby jemu překážku učinili.

Nhm 4 9 (My pak modlili jsem se Bohu svému, a postavili jsme stráž proti nim ve dne i v noci, bojíce se jich.

Nhm 4 10 Nebo řekli Judští: Zemdlelat jest síla nosičů, a rumu ještě mnoho jest, neodolaliť bychom jim, stavějíce zed.)

Nhm 4 11 Anobř i řekli nepřátelé naši: Nezvědít, ani spatří, až vpadneme mezi ně, a pomordujeme je, aneb zastavíme to dílo.

Nhm 4 12 Když pak přišli Židé, kteříž s nimi bydlili, a pravili nám na desetkrát: Mějte pozor na všechna místa, kudyž se chodí k nám:

Nhm 4 13 Tedy postavil jsem na dolních místech za zdí, i na místech příkrých, a osadil jsem lidem po čeledech s meči, s kopími a lučišti jejich.

Nhm 4 14 A když jsem to spatřil, vstana, řekl jsem k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Nebojte se jich, ale na Pána velikého a hrozného pamatujte, a bojujte za bratří své, za syny své a dcery své, za manželky své a domy své.

Nhm 4 15 I stalo se, když uslyšeli nepřátelé naši, že jest nám to oznámeno, tožť Bůh rozptýlil radu jejich, a my navrátili jsme se všickni ke zdem, každý k dílu svému.

Nhm 4 16 Ale však od toho dne polovice služebníků mých dělali, a polovice jich držela kopí, pavězy a lučiště, a pancíře, a knížata stála za vsí čeledí Judskou.

Nhm 4 17 Ti také, kteříž dělali na zdi, i nosiči břemen, i nakladači, každý jednou rukou dělal, a v druhé držel braň.

Nhm 4 18 Z těch pak, kteříž stavěli, měl jeden každý meč svůj připásaný na bedrách svých, a tak stavěli, a trubač stál podlé mne.

Nhm 4 19 Nebo jsem řekl k přednějším a knížatům i k jinému lidu: Dílo veliké a široké jest, a my porůznu jsme na zdi, podal jeden od druhého.

Nhm 4 20 Na kterém byste koli místě uslyšeli hlas trouby, tu se shromážďte k nám. Bůh náš bude bojovati za nás.

Nhm 4 21 A tak my dělali jsme dílo, a polovice jich držela kopí od svítání až do soumraku.

Nhm 4 22 Tehdáž také řekl jsem lidu: Každý s služebníkem svým nocuj u prostřed Jeruzaléma, ať je máme k stráži v noci, a ve dne k dílu.

Nhm 4 23 Pročež i já, i bratří moji, i služebníci moji, i strážní, kteříž chodí za mnou, nebudeme svláceti oděvu svého. Žádný ho nesloží, leč u vody.

Nhm 5 1 Byl pak pokřik veliký lidu i žen jejich na bratří jich židy.

Nhm 5 2 Nebo někteří pravili: Synů a dcer máme tak mnoho, že za ně obilé jednáme, abychom jísti a živi býti mohli.

Nhm 5 3 Jiní opět pravili: Pole svá i vinice své, a domy své zzastavovati musíme, abychom obilé jednati mohli v hladu tomto.

Nhm 5 4 Jiní ještě pravili: Musíme vypůjčiti peněz, abychom dali plat králi, na svá pole i vinice své,

Nhm 5 5 Ješto aj, jakož tělo bratří našich, tak těla naše, jakož synové jejich, tak i synové naši. A však my musíme podrobovati syny své a dcery své v službu, a některé již ze dcer našich podrobeny jsou, a nemůžeme s nic býti, poněvadž pole naše a vinice naše drží jiní.

Nhm 5 6 Protož rozhněval jsem se velmi, když jsem slyšel křik jejich a slova taková.

Nhm 5 7 I uložil jsem v srdci mém, abych domlouval přednějším a knížatům, řka jim: Vy jste ti, jenž obtěžujete jeden každý bratra svého. I svolal jsem proti nim shromáždění veliké.

Nhm 5 8 A řekl jsem jim: My vyplacujeme bratří své židy, kteříž prodáni byli pohanům, podle možnosti naší. Což vy zase prodávati máte bratří vaše, anobř což je sobě prodávati budete? Kterížto umlkli a nenalezli odpovědi.

Nhm 5 9 Řekl jsem dále: Není to dobře, což děláte. Zdali v bázni Boha našeho nemáte choditi raději než v pohanění pohanů, nepřátel našich?

Nhm 5 10 I já také s bratřími svými a s služebníky svými mohl bych bráti od nich peníze aneb obilé, a však odpustíme jim medle ten dluh.

Nhm 5 11 Navratte jim, prosím, ještě dnes pole jejich, vinice jejich, zahrady olivové jejich i domy jejich, i ten stý díl peněz, obilé, vína i oleje, kterýž od nich berete.

Nhm 5 12 Odpověděli: Navrátíme, aniž čeho od nich vyhledávati budeme; tak učiníme, jakž ty pravíš. Tedy svolav kněží, zavázal jsem je přísahou, aby tak učinili.

Nhm 5 13 vytrásl jsem také podolek svůj, a řekl jsem: Tak vytřes Bůh každého muže, kdož by nenaplnil slova tohoto, z domu jeho, z úsilí jeho, a tak buď vytřesený a prázdný. I řeklo všecko shromáždění: Amen, a chválili Hospodina. I učinil lid tak.

Nhm 5 14 Anobř také ode dne, v němž jsem postaven, abych byl vývodou jejich v zemi Judské, od léta dvacátého až do léta třicátého druhého Artaxerxa krále, za dvanácte let, ani já ani bratří moji pokrmu knížecího jsme nejedli,

Nhm 5 15 Ješto vývodové prvnější, kteříž byli přede mnou, obtěžovali lid, berouce od nich chléb a víno mimo čtyřicet lotů stříbra. Nadto i služebníci jejich ssužovali lid, čehož jsem já nečinil, boje se Boha.

Nhm 5 16 Alebřž také i při opravování zdi pracoval jsem, aniž jsme skupovali rolí, ano i všickni služebníci moji byli tu shromážděni k dílu.

Nhm 5 17 Přesto židé a knížat půl druhého sta osob, a kteříž přicházeli k nám z národů okolních, jídali u stolu mého.

Nhm 5 18 Pročež strojívalo se toho na každý den jeden vůl, šest ovec výborných, též i ptáci byli mi strojeni, a v jednom z desíti dnů všelijakého vína dávalo se dosti. Však s tím se vším pokrmu knížecího nežádal jsem, nebo těžká poroba vzložena byla na lid ten.

Nhm 5 19 Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k dobrému, což jsem pak koli činil při lidu tomto.

Nhm 6 1 I stalo se, když uslyšel Sanballat a Tobiáš, a Gesem Arabský i jiní nepřátelé naši, že bych vystavěl zed, a že nezůstalo v ní mezery, ačkoli jsem ještě až do toho času nevstavil vrat do bran,

Nhm 6 2 Že poslal Sanballat a Gesem ke mně, řka: Přid, a rozmluvíme spolu ve vsi na rovinách Ono. Ale oni mé zlé obmysleli.

Nhm 6 3 Takž jsem poslal k nim posly, řka: Dílo veliké dělám, protož nemohu odjít. Což se má meškati dílo, když bych je opustě, k vám sjíti měl?

Nhm 6 4 I posílali ke mně na týž způsob čtyřikrát, a odpověděl jsem jim týmiž slovy.

Nhm 6 5 Potom poslal ke mně Sanballat na tentýž způsob po páté služebníka svého s listem otevřeným.

Nhm 6 6 V kterémž bylo psáno: Slyší se mezi národy, jakž Gasmu praví, že ty a židé myslíte se zprotiviti, a že ty proto stavíš zed, abys králem jejich byl, jakž se to dokoná.

Nhm 6 7 Také žes i proroky postavil, aby hlásali o tobě v Jeruzalémě, řkouce: Král v Judstvu. Nyní tedy uslyší král ty věci. Protož přid, a poradíme se spolu.

Nhm 6 8 Tedy poslal jsem k němu, řka: Neníť toho nic, což ty pravíš, ale sám sobě to vymýšlíš.

Nhm 6 9 Nebo všickni ti nás ustrašiti se snažovali, myslíce: Oslábnou ruce jejich při díle, a nedokoná se to. Ale však ty, ó Bože, posilň rukou mých.

Nhm 6 10 A když jsem všel do domu Semaiáše syna Delaiášova, syna Mehetabelova, kterýž se byl zavřel, řekl mi: Sejděme se do domu Božího, do vnitřku chrámu, a zavřeme dvěře chrámové; nebo přijdou, chtěc tě zamordovati. A to v noci přijdou, aby tě zamordovali.

Nhm 6 11 Jemuž jsem řekl: Takový-liž by muž, jako jsem já, utíkati měl? Aneb kdo jest tak, jako jsem já, ješto by vejda do chrámu, živ byl? Nevejduť.

Nhm	6	12	I poznal jsem, a aj, Bůh neposlal ho, ale prorocství to mluvil proti mně, že ho Tobiaš a Sanballat byli ze mzdy najali.
Nhm	6	13	Proto pak ze mzdy byl najat, abych já ustrašen jsa, učinil to a zhřešil, aby mi to bylo u nich k zlé pověsti, čímž by mi utrhalí.
Nhm	6	14	Budiž pamětliv, můj Bože, na Tobiaše a Sanballata, podle těch skutků jejich, i na Noadii prorokyni, a na jiné proroky, kteříž strašili mne.
Nhm	6	15	A tak dodělána jest zed ta pětmečítmého dne měsíce Elul v padesáti a dvou dnech.
Nhm	6	16	To když uslyšeli všickni nepřatelé naši, a viděli všickni národové, kteříž byli vůkol nás, ulekli se velmi; nebo poznali, že od Boha našeho působeno bylo dílo to.
Nhm	6	17	Také v těch dnech i listy často posílali přednější Judští k Tobiašovi, tolikéž od Tobiaše docházely k nim.
Nhm	6	18	Nebo mnozí v Judstvu měli s ním přísahu, proto že byl zetěm Sechaniáše syna Arachova, a Jochanan syn jeho pojal byl dceru Mesullama syna Berechiášova.
Nhm	6	19	K tomu i dobré činy jeho vypravovali přede mnou, a řeči mé vynášeli k němu. Listy pak posílal Tobiaš, aby mne ustrašil.
Nhm	7	1	A když byla dostavena zed, a zavěsil jsem vrata, a ustanovení byli vrátní i zpěváci i Levítové,
Nhm	7	2	Poručil jsem Chananovi bratru svému, a Chananiášovi hejtmanu hradu Jeruzalémského, (proto že on byl muž věrný a bohabojný nad mnohé),
Nhm	7	3	A řekl jsem jim: Nechtě nebyvají otvírány brány Jeruzalémské, až obejde slunce, a když ti, jenž tu stávají, zavrou brány, vy ohledejte. A tak postavil jsem stráž z obyvatelů Jeruzalémských, každého v stráži jeho, a každého naproti domu jeho.
Nhm	7	4	Město pak to bylo široké a veliké, ale lidu málo v ohradě jeho, a domové nebyli vystaveni.
Nhm	7	5	Protož dal mi to Bůh můj v srdce mé, že jsem shromáždil přednější, a knížata i lid, aby byli vyčtení podle pořádku rodů. I nalezl jsem knihu o rodu těch, kteříž se byli prvé přestěhovali,
Nhm	7	6	a našel jsem v ní napsáno: Tito jsou lidé té krajiny, kteříž šli z zajetí a přestěhování toho, jakž je byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský, a navrátili se do Jeruzaléma a do Judstva, jeden každý do města svého.
Nhm	7	7	Kteríž přišli s Zorobábelem, s Jesua, s Nehemiášem, Azariášem, Raamiášem, Nachamanem, Mardocheem, Bilsanem, Mišperetem, Bigvajem, Nechumem, Baanou, počet mužů z lidu Izraelského:
Nhm	7	8	Synů Farosových dva tisíce, sto sedmdesát dva;
Nhm	7	9	Synů Sefatiášových tři sta sedmdesát dva;
Nhm	7	10	Synů Arachových šest set padesát dva;
Nhm	7	11	Synů Pachat Moábových, synů Jesua a Joábových, dva tisíce, osm set a osmnáct;
Nhm	7	12	Synů Elamových tisíc, dvě stě padesát čtyři;
Nhm	7	13	Synů Zattuových osm set čtyřiceti pět;
Nhm	7	14	Synů Zakkai sedm set a šedesát;
Nhm	7	15	Synů Binnui šest set čtyřiceti osm;
Nhm	7	16	Synů Bebai šest set dvaceti osm;
Nhm	7	17	Synů Azgadových dva tisíce, tři sta dvamecítma;
Nhm	7	18	Synů Adonikamových šest set šedesáti sedm;
Nhm	7	19	Synů Bigvai dva tisíce, šedesáti sedm;
Nhm	7	20	Synů Adinových šest set padesát pět;
Nhm	7	21	Synů Aterových z Ezechiáše devadesát osm;
Nhm	7	22	Synů Chasumových tři sta dvaceti osm;
Nhm	7	23	Synů Bezai tři sta dvaceti čtyři;
Nhm	7	24	Synů Charifových sto a dvanáct;
Nhm	7	25	Synů Gabaonitských devadesát pět;
Nhm	7	26	Mužů Betlémských a Netofatských sto osmdesát osm;
Nhm	7	27	Mužů Anatotských sto dvaceti osm;
Nhm	7	28	Mužů Betazmavetských čtyřiceti dva;
Nhm	7	29	Mužů Kariatjeharimských, Kafirských a Berotských sedm set čtyřiceti a tři;
Nhm	7	30	Mužů Ráma a Gabaa šest set dvaceti jeden;
Nhm	7	31	Mužů Michmas sto dvaceti dva;
Nhm	7	32	Mužů z Bethel a Hai sto dvaceti tři;
Nhm	7	33	Mužů z Nébo druhého padesáti dva;
Nhm	7	34	Synů Elama druhého tisíc, dvě stě padesát čtyři;
Nhm	7	35	Synů Charimových tři sta dvaceti;
Nhm	7	36	Synů Jerecho tři sta čtyřiceti pět;
Nhm	7	37	Synů Lodových, Chadidových a Onových sedm set dvaceti jeden;
Nhm	7	38	Synů Senaa tři tisíce, devět set a třiceti.
Nhm	7	39	Kněží: Synů Jedaiášových z domu Jesua devět set sedmdesát tři;
Nhm	7	40	Synů Immerových tisíc, padesát dva;
Nhm	7	41	Synů Paschurových tisíc, dvě stě čtyřiceti sedm;
Nhm	7	42	Synů Charimových tisíc a sedmnáct.
Nhm	7	43	Levitů: Synů Jesua a Kadmiele, synů Hodevášových sedmdesát čtyři.

Nhm	7	44	Zpěváků: Synů Azafových sto čtyřiceti osm.
Nhm	7	45	Vrátných: Synů Sallumových, synů Aterových, synů Talmonových, synů Akkubových, synů Chatita, synů Sobai, sto třiceti osm.
Nhm	7	46	Netinejských: Synů Zicha, synů Chasufa, synů Tabbaoť,
Nhm	7	47	Synů Keros, synů Sia, synů Fadon,
Nhm	7	48	Synů Lebana, synů Chagaba, synů Salmai,
Nhm	7	49	Synů Chanan, synů Giddel, synů Gachar,
Nhm	7	50	Synů Reaia, synů Rezin, synů Nekoda,
Nhm	7	51	Synů Gazam, synů Uza, synů Paseach,
Nhm	7	52	Synů Besai, synů Meunim, synů Nefisesim,
Nhm	7	53	Synů Bakkuk, synů Chakufa, synů Charchur,
Nhm	7	54	Synů Bazlit, synů Mechida, synů Charsa,
Nhm	7	55	Synů Barkos, synů Sisera, synů Tamach,
Nhm	7	56	Synů Neziach, synů Chatifa,
Nhm	7	57	Synů služebníků Šalomounových, synů Sotai, synů Soferet, synů Ferida,
Nhm	7	58	Synů Jaala, synů Darkon, synů Giddel,
Nhm	7	59	Synů Sefatiášových, synů Chattil, synů Pocheret Hazebaim, synů Amon,
Nhm	7	60	Všech Netinejských a synů služebníků Šalomounových tři sta devadesát dva.
Nhm	7	61	Tito také byli, kteříž vyšli z Telmelach a Telcharsa: Cherub, Addon a Immer. Ale nemohli prokázati rodu otců svých a semene svého, že by z Izraele byli.
Nhm	7	62	Synů Delaiášových, synů Tobiasových, synů Nekodových šest set čtyřiceti dva.
Nhm	7	63	A z kněží: Synové Chabaiášovi, synové Kózovi, synové Barzillai toho, kterýž pojav sobě z dcer Barzillai galádského manželku, nazván jest jménem jejích.
Nhm	7	64	Ti vyhledávali jeden každý zapsání o sobě, chtějíce prokázati rod svůj, ale nenašlo se. A protože zbavení jsou kněžství.
Nhm	7	65	A zapověděl jim Tirsata, aby nejedli z věcí svatosvatých, dokudž by nestál kněz s urim a tumim.
Nhm	7	66	Všeho toho shromáždění pospolu čtyřiceti a dva tisíce, tři sta a šedesát,
Nhm	7	67	Kromě služebníků jejich a děvek jejich, jichž bylo sedm tisíc, tři sta třiceti sedm. A mezi nimi bylo zpěváků a zpěvákyní dvě stě čtyřiceti pět.
Nhm	7	68	Koní jejich sedm set třiceti šest, mezků jejich dvě stě čtyřiceti pět,
Nhm	7	69	velbloudů čtyři sta třiceti pět, oslů šest tisíc, sedm set a dvaceti.
Nhm	7	70	Tedy někteří z knížat čeledí otcovských dávali ku potřebám. Tirsata dal na poklad tisíc drachem zlata, bání padesát, sukní kněžských pět set a třiceti.
Nhm	7	71	Knížata také čeledí otcovských dali na poklad ku potřebám dvaceti tisíc drachem zlata, a stříbra liber dva tisíce a dvě stě.
Nhm	7	72	Což pak dali jiní z lidu, bylo zlata dvacet tisíc drachem, a stříbra dva tisíce liber, a sukní kněžských šedesát sedm.
Nhm	7	73	A tak osadili se kněží a Levítové, a vrátní i zpěváci, lid a Netinejští, i všecken Izrael v městech svých. I nastal měsíc sedmý, a synové Izraelští byli v městech svých.
Nhm	8	1	I shromáždil se všecken lid jednomyslně do ulice, kteráž jest proti bráně vodné, a řekli Ezdrášovi učitel, aby přinesl knihu zákona Mojžíšova, kterýž vydal Hospodin lidu Izraelskému.
Nhm	8	2	Tedy přinesl Ezdráš kněz zákon před to shromáždění mužů i žen i všech, kteříž by rozumně poslouchati mohli, prvního dne měsíce sedmého.
Nhm	8	3	I četl v něm na té ulici, kteráž jest proti bráně vodné, od jitra až do poledne, při přítomnosti mužů i žen, i kteřížkoli rozuměti mohli. A uši všeho lidu obráceny byly k knize zákona.
Nhm	8	4	Stál pak Ezdráš učitel na kazatelnici dřevěné, kterouž byli udělali k té věci, a stál podle něho Mattitiáš, Sema, Anaiáš, Uriáš, Helkiáš a Maaseiáš, po pravé ruce jeho, po levé pak Pedaiáš, Misael, Malkiáš, Chasum, Chasbaddana, Zachariáš a Mesullam.
Nhm	8	5	Otevřel tedy Ezdráš knihu před očima všeho lidu, (nebo výše stál než všecken lid). Kterouž jakž otevřel, povstal všecken lid.
Nhm	8	6	I dobrořečil Ezdráš Hospodinu Bohu velikému, a všecken lid odpovídal: Amen, amen, pozdvíhující rukou svých, a skloňující hlavy, poklonu učinili Hospodinu tváři k zemi.
Nhm	8	7	Tak i Jesua, Bání, Serebiáš, Jamin, Akkub, Sabbetai, Hodiáš, Maaseiáš, Kelita, Azariáš, Jozabad, Chanan, Pelaiáš, a Levítové vyučovali lid zákonu. Lid pak byl na místě svém.
Nhm	8	8	Nebo čtli v té knize v zákoně Božím srozumitelně, a vykládající smysl, vysvětlovali to, což čtli.
Nhm	8	9	Potom řekl Nehemiáš, jinak Tirsata, a Ezdráš kněz, učitel, a Levítové, kteříž lid vyučovali, všemu lidu: Den tento posvěcený jest Hospodinu Bohu vašemu, nekvětež, ani plačte. (Nebo plakal všecken lid, když slyšeli slova zákona.)
Nhm	8	10	Ale jděte, řekl jim, a jezte tučné věci, a píte sladké, sdílejíce se s těmi, kteříž nemají nic připraveno. Den zajisté tento svatý jest Pánu našemu, protože nermutěž

se, nýbrž radost Hospodina budiž síla vaše.

Nhm 8 11 A když tak Levítové pospokojili všeho lidu, mluvíce: Mlčte, nebo den svatý jest, a nermuťte se,

Nhm 8 12 Odšel všecken lid, aby jedli a pili, a aby se sdíleli. I veselili se velmi, proto že srozuměli slovům těm, kteráž jim v známost uvedli.

Nhm 8 13 Potom nazejtří sešla se knížata čeledí otcovských ze všeho lidu, kněží i Levítové k Ezdrášovi učiteli, aby vyrozuměli slovům zákona.

Nhm 8 14 Našli pak napsáno v zákoně, že přikázal Hospodin skrze Mojžíše, aby bydlili synové Izraelští v stáncích na slavnost měsíce sedmého,

Nhm 8 15 A aby dali prohlásiti a provolati po všech městech svých i v Jeruzalémě, řkouce: Vyjděte na hory, a přineseťe ratolesti olivových a ratolesti dříví borovéhoho, a ratolesti myrtových, i ratolesti palmových, a ratolesti dříví hustého, abyste nadělali stánků, tak jakž psáno jest.

Nhm 8 16 Protož vyšel lid, přinesli a nadělali sobě stánků, jeden každý na střeše své, i v síních svých, i v síních domu Božího, i v ulici brány vodné, i v ulici brány Efraim.

Nhm 8 17 A tak nadělali stánků všecko shromáždění těch, jenž se vrátili z zajetí, a bydlili v nich, (ačkoli nečinili tak synové Izraelští ode dnů Jozue syna Nun, až do dne toho). I byla radost velmi veliká.

Nhm 8 18 Četl pak v knize zákona Božího na každý den, od prvního dne až do posledního, a drželi slavnost za sedm dní. Osmého pak dne byl svátek podle obyčeje.

Nhm 9 1 Potom dvacátého čtvrtého dne téhož měsíce shromáždili se synové Izraelští, a postíse se v žíních, posypali se prstí,

Nhm 9 2 (Oddělilo se pak bylo símě Izraelské ode všech cizozemců), a stojíce, vyznávali hříchy své i nepravosti otců svých.

Nhm 9 3 I stáli na místech svých, a čtli v knize zákona Hospodina Boha svého čtyřikrát za den, a čtyřikrát vyznávali a klaněli se Hospodinu Bohu svému.

Nhm 9 4 Za tím vystoupil vše na výstupek Levítský Jesua a Báni, Kadmiel, Sebaníáš, Bunni, Serebiáš, Báni a Chenani, volali hlasem velikým k Hospodinu Bohu svému.

Nhm 9 5 A řekli Levítové ti, Jesua, Kadmiel, Báni, Chasabniáš, Serebiáš, Hodiáš, Sebaníáš a Petachiáš: Vstaňte, dobrořečte Hospodinu Bohu svému, od věků až na věky, a ať dobrořečí slavnému jménu jeho, a vyššímu nad každé dobrořečení i chválu.

Nhm 9 6 Ty jsi, Hospodine, sám ten jediný, ty jsi učinil nebesa, nebesa nebes i všecko vojsko jejich, zemi i všecko, což jest na ní, moře i všecko, což jest v nich, obživuješ také všecko, ano i vojska nebeská před tebou se sklánějí.

Nhm 9 7 Ty jsi, Hospodine, Bůh ten, kterýž jsi vyvolil Abrama, a vyvedl jej z Ur Kaldejských, a dal jsi jemu jméno Abraham.

Nhm 9 8 A nalezl jsi srdce jeho věrné před sebou, a učinil jsi s ním smlouvu, že dáš zemi Kananejského, Hetejského, Amorejského, Ferezejského, Jebuzejského a Gergezejského, že dáš ji semeni jeho, a naplnils slova svá, nebo spravedlivý jsi ty.

Nhm 9 9 Popatřil jsi zajisté na trápení otců našich v Egyptě, a křik jejich vyslyšel jsi při moři Rudém.

Nhm 9 10 A ukazovals znamení a zázraky na Faraonovi i na všech služebnících jeho, i na všem lidu země jeho; nebo věděl jsi, že jsou pýchu provodili nad nimi. Čímž jsi dobyl sobě jména, jakž se to podnes vidí.

Nhm 9 11 Nadto i moře jsi před nimi rozdělil, tak že přešli prostředkem moře po suše, a ty, jenž je stihali, uvrhl jsi do hlubin, jako kámen do vody veliké.

Nhm 9 12 A sloupem oblakovým vodils je ve dne, a sloupem ohnivým v noci, osvěcuje jim cestu, kudy by jíti měli.

Nhm 9 13 Potom jsi sstoupil na horu Sinai, a mluvil jsi s nimi s nebe, a vydal jsi jim soudy přímé a zákony pravé, ustanovení a přikázání dobrá.

Nhm 9 14 Též i sobotu svou svatou známou jsi jim učinil, a přikázání, ustanovení i zákon vydals jim skrze Mojžíše, služebníka svého.

Nhm 9 15 Také i chléb s nebe dal jsi jim v hladu jejich, a vodu z skály vyvedl jsi jim v žízni jejich, a rozkázal jsi jim, aby šli a dědičně vládli zemí, kterouž jsi zdvihna ruku svou, přísáhl dáti jim.

Nhm 9 16 Oni pak a otcové naši pyšně sobě počínali, a zatvrdivše šíji svou, neposlouchali přikázání tvých.

Nhm 9 17 Nýbrž hned nechťeli slyšeti, aniž se rozpomenuli na divné činy tvé, kteréž jsi působil při nich, a zatvrdivše šíji svou, ustavovali sobě vůdce, chtěce se navrátiti k porobení svému z zarputilosti své. Ty však, Bože, snadný k odpuštění, milostivý a lítostivý, dlouho shovívající a hojný v milosrdenství, neopustils jich.

Nhm 9 18 Ano i tehdaž, když sobě udělali tele slité a řekli: Tito jsou bohové tvoji, kteříž tě vyvedli z Egypta, a dopustili se velikého rouhání.

Nhm 9 19 Ty však pro svá mnohá slitování neopustil jsi jich na poušti. Sloup oblakový neodcházel od nich ve dne, veda je po cestě, ani sloup ohnivý v noci, osvěcuje je a cestu, po níž jíti měli.

Nhm 9 20 Nadto Ducha svého dobrého dal jsi k vyučování jich, manny své také neodjals od úst jejich, a vodu dal jsi jim v žízni jejich.

Nhm 9 21 A tak za čtyřiceti let krmil jsi je na poušti. v ničemž nedostatku neměli, oděv jejich nezvetšel, a nohy jejich se neodhnetly.

Nhm 9 22 Potom dal jsi jim království a národy, kteréž jsi rozehnal do koutů,

tak že dědičně obdrželi zemi Seonovu, a zemi krále Ezebon, i zemi Oga krále Bázan.
 Nhm 9 23 Syny pak jejich rozmnožil jsi jako hvězdy nebeské, a uvedl jsi je do země, o kteréž jsi byl řekl otcům jejich, že do ní vejdou, aby jí vládli.
 Nhm 9 24 Nebo všedše synové, dědičně obdrželi zemi tu, když jsi snížil před nimi obyvatele té země Kananejské, a dals je v ruku jejich, i krále jejich, i národy té země, aby s nimi nakládali podle vůle své.
 Nhm 9 25 A tak vzali města hrazená i pole úrodná, a dědičně ujali domy plné všeho dobrého, studnice vykopané, vinice a olivovní, i stromovní ovoce nesoucí velmi mnohé. I jedli, a nasyceni jsouce, vytyli, a v dobrodiní tvém hojném rozkoší oplývali.
 Nhm 9 26 Když pak popouzejíce tě, zprotivili se tobě, zavrhnše zákon tvůj za hřbet svůj, a proroky tvé zmrdovali, kteříž jim osvědčovali, aby je obrátili k tobě, a dopouštěli se velikého rouhání,
 Nhm 9 27 Dával jsi je v ruku nepřátel jejich, kteříž je ssuzovali. A když v čas ssoužení svého volali k tobě, tys je s nebe vyslychal, a podle mnohých slitování svých dával jsi jim vysvoboditele, kteříž je vysvobozovali z ruky nepřátel jejich.
 Nhm 9 28 Mezitím, jakž jen oddechnutí měli, zase znovu činili zlé před tebou, a protož pouštěl jsi je v ruku nepřátel jejich, aby panovali nad nimi. Když se pak opět obrátili, a křičeli k tobě, tys je s nebe vyslychal a vysvobozoval podle slitování svých po mnohé časy.
 Nhm 9 29 A napomínals jich, abys je obrátil k zákonu svému, ale oni pyšně sobě počínali, a neposlouchali příkázání tvých, a proti soudům tvým hřešili, v nichžto, činil-li by je člověk, byl by živ. Nybrž plece svého uchylující, šíjí svou zatvrzovali, a neposlouchali.
 Nhm 9 30 A však shovával jsi jim po mnohá léta, osvědčuje jim duchem svým skrze proroky své, a když neposlouchali, dal jsi je v ruku národům zemí.
 Nhm 9 31 Ale pro slitování svá mnohá nedals jim do konce zahynouti, aniž jsi jich opustil, proto že jsi Bůh milostivý a lítostivý.
 Nhm 9 32 Nyní tedy, ó Bože náš, silný, veliký, mocný a hrozný, kterýž ostříháš smlouvy a milosrdenství, nechť to není u tebe za málo, že ty všechny těžkosti na nás přišly, na krále naše, knížata naše, kněží naše, proroky naše i na otce naše, a na všecken lid tvůj, hned ode dnů králů Assyrských, až do tohoto dne,
 Nhm 9 33 Ačkoli ty jsi spravedlivý ve všech těch věcech, kteréž přišly na nás. Nebo jsi spravedlivě to učinil, ale my jsme bezbožně činili.
 Nhm 9 34 I králové naši, knížata naše, kněží naši i otcové naši neplnili zákona tvého, aniž šetřili příkázání tvých a svědectví tvých, jimiž se jim osvědčoval.
 Nhm 9 35 Nebo oni v království svém a v dobrodiní tvém hojném, kteréž jsi jim ukazoval, a v zemi široké a úrodné, kterouž jsi jim dal, nesloužili tobě, aniž se odvrátili od činů svých zlých.
 Nhm 9 36 Aj, my jsme dnes manové, a to v zemi, kterouž jsi dal otcům našim, aby jedli ovoce její a dobré věci její, aj, jsme v ní manové.
 Nhm 9 37 Jižť úrody své vydává v hojnosti králům, kteréž jsi postavil nad námi pro hříchy naše, a oniť i nad těly našimi se potrásají, i nad hovady našimi podle vůle své, tak že jsme u veliké úzkosti.
 Nhm 9 38 Se vším však tím činíme smlouvu nepohnutelnou, i zapisujeme, kteréž potvrzují knížata naše, Levítové naši, i kněží naši.
 Nhm 10 1 Kteríž pak potvrzovali, byli ti to: Nehemiáš Tirsata, syn Chachaliášův, a Sedechiáš,
 Nhm 10 2 Saraiáš, Azariáš, Jeremiáš,
 Nhm 10 3 Paschur, Amariáš, Malkiáš,
 Nhm 10 4 Chattus, Sebaniáš, Malluch,
 Nhm 10 5 Charim, Meremot, Abdiáš,
 Nhm 10 6 Daniel, Ginneton, Báruch,
 Nhm 10 7 Mesullam, Abiáš, Miámin,
 Nhm 10 8 Maaseiáš, Bilkaí, Semaiáš. To kněží.
 Nhm 10 9 Levítové pak: Jesua syn Azaniášův, Binnui z synů Chenadad, Kadmiel.
 Nhm 10 10 Bratří pak jejich: Sebaniáš, Hodiáš, Kelita, Pelaiáš, Chanan,
 Nhm 10 11 Mícha, Rechob, Chasabiáš,
 Nhm 10 12 Zakur, Serebiáš, Sebaniáš,
 Nhm 10 13 Hodiáš, Báni, Beninu.
 Nhm 10 14 Přední z lidu: Paros, Pachat Moáb, Elam, Zattu, Báni,
 Nhm 10 15 Bunni, Azgad, Bebai,
 Nhm 10 16 Adoniáš, Bigvai, Adin,
 Nhm 10 17 Ater, Ezechiáš, Azur,
 Nhm 10 18 Hodiáš, Chasum, Bezai,
 Nhm 10 19 Charif, Anatot, Nebai,
 Nhm 10 20 Magpias, Mesullam, Chezir,
 Nhm 10 21 Mesezabel, Sádoch, Jaddua,
 Nhm 10 22 Pelatiáš, Chanan, Anaiáš,
 Nhm 10 23 Ozeáš, Chananiáš, Chasub,
 Nhm 10 24 Loches, Pilcha, Sobek,
 Nhm 10 25 Rechum, Chasabna, Maaseiáš,
 Nhm 10 26 Achiáš, Chanan, Anan,
 Nhm 10 27 Malluch, Charim, Baana.

Nhm 10 28 Tak i jiní z lidu, kněží, Levítů, vrátných, zpěváků, Netinejských i všickni, kteříž se oddělili od národů zemí k zákonu Božímu, ženy jejich, synové jejich i dcery jejich, každý umělý a rozumný.

Nhm 10 29 Chopivše se téhož s bratřími svými a těmi, kteříž byli přednější, přistupovali, prokletím a přísahou se zavazující: Že budeme choditi v zákoně Božím, kterýž vydán jest skrze Mojžíše služebníka Božího, a ostříhati i plniti všecka přikázání Hospodina Pána našeho, i soudy jeho, i ustanovení jeho;

Nhm 10 30 Také že nebudeme dávatí dcer svých národům zemí, ani dcer jejich bráti synům svým,

Nhm 10 31 Ani od cizozemců, kteříž by nám přinášeli jaké koupě a jakékoli potraviny v den sobotní na prodej, přijímati v sobotu aneb v sváteční den, a že necháme rolí sedmého léta, i všelikého dobývání dluhu.

Nhm 10 32 I to nařídili jsme mezi sebou, abychom dávali třetí díl lotu na každý rok k službě domu Boha našeho,

Nhm 10 33 Na chleby zpořádání, i obět ustavičnou, i na zápal ustavičný k sobotám, novměsícům a slavnostem, i na věci svaté, i oběti za hříchy k očištění Izraele, i na všecko přisluhování domu Boha našeho.

Nhm 10 34 Metali jsme i losy s strany kněží, Levítů i lidu, příčinou dříví nošení, aby ho dodávali do domu Boha našeho, čeledem otců našich časy vyměřenými, rok po roku, aby hořelo na oltáři Hospodina Boha našeho, jakž psáno jest v zákoně.

Nhm 10 35 Také, že chceme přinášeti prvotiny země své, i prvotiny všelikého ovoce každého stromu, rok po roku do domu Hospodina.

Nhm 10 36 K tomu i prvorozené syny své, i hovádky svá, (jakož psáno jest v zákoně), i prvorozené z skotů i bravů svých, že přinášeti budeme do domu Boha svého, kněžím přísluhujícím v domě Boha našeho.

Nhm 10 37 A prvotiny těsta svého i obětí svých, i ovoce všelijakého stromu, mstu i oleje nového, aby přinášeli kněžím do pokojů domu Boha našeho, a desátky země naší Levítům. A Levítové desátky ty vybíráti budou po všech městech, v nichž pracovatí budeme.

Nhm 10 38 Bude pak při tom kněz, syn Aronův, s Levíty, když Levítové ty desátky vyberou, a Levítové sami vnesou desátek z desátků do domu Boha našeho, do pokojů v domě skladu.

Nhm 10 39 Nebo do těch pokojů donášeti budou synové Izraelští i synové Lévi oběti obilné, mstu a oleje nového, (kdež jsou nádoby svatyně), i kněží přísluhující, vrátní i zpěváci, abychom neopouštěli domu Boha svého.

Nhm 11 1 I přebývala knížata lidu v Jeruzalémě. Jiný pak lid metali losy, aby vzali desátého člověka k bydlení v Jeruzalémě městě svatém, ale devět dílů v jiných městech,

Nhm 11 2 Ačkoli dobrořečil lid všechněm mužům těm, kteříž se sami dobrovolně podali k bydlení v Jeruzalémě.

Nhm 11 3 A ti to jsou přednější té krajiny, kteříž se osadili v Jeruzalémě. (V jiných pak městech Judských bydlili jeden každý v vládařství svém, po městech svých, lid Izraelský, kněží a Levítové, i Netinejští, též i synové služebníků Šalomounových.)

Nhm 11 4 A tak v Jeruzalémě bydlili někteří z synů Judových i z synů Beni ami nových. Z Judových: Ataiáš syn Uziáše, syna Zachariášova, syna Amariášova, syna Sefatiášova, syna Mahalaleelova z synů Fáresových.

Nhm 11 5 Též Maaseiáš syn Bárucha, syna Kolchozy, syna Chazaiášova, syna Adaiášova, syna Joiaribova, syna Zachariášova, syna Silonského.

Nhm 11 6 Všechny synů Fáresových, bydlících v Jeruzalémě, čtyři sta šedesáte osm, mužů udatných.

Nhm 11 7 Synové Beni aminovi ti to: Sallu syn Mesullama, syna Joedova, syna Pedaiášova, syna Kolaiášova, syna Maaseiášova, syna Itielova, syna Izaiášova.

Nhm 11 8 A po něm Gabai, Sallai. Všechny devět set dvaceti osm.

Nhm 11 9 Joel pak syn Zichri byl jím představen, a Juda syn Senua nad městem druhý po něm.

Nhm 11 10 Z kněží: Jedaiáš syn Joiaribův a Jachin.

Nhm 11 11 Saraiáš syn Helkiáš, syna Mesullamova, syna Sadochova, syna Meraiotova, syna Achi tobova, přední v domě Božím.

Nhm 11 12 Bratří pak jejich, přísluhujících v tom domě, osm set dvaceti dva. A Adaiáš syn Jerochama, syna Pelaiášova, syna Amzi, syna Zachariášova, syna Paschurova, syna Malkiášova,

Nhm 11 13 A bratří jeho, knížat čeledi otcovských, dvě stě čtyřiceti dva. A Amasai syn Azarele, syna Achzai, syna Mesillemotova, syna Immerova.

Nhm 11 14 Bratří pak jejich, mužů udatných, sto dvaceti osm, jimž představen byl Zabdiel syn Gedolimův.

Nhm 11 15 Z Levítů ti to: Semaiáš syn Chasuby, syna Azrikamova, syna Chasabiášova, syna Bunni.

Nhm 11 16 A Sabbetai s Jozabadem byli nad dílem při domě Božím vně, z předních Levítů.

Nhm 11 17 A Mataniáš syn Míchy, syna Zabdi, syna Azafova, přední, začínal chvály a modlitbu. A Bakkukias druhý z bratří jeho, a Abda syn Sammua, syna Galalova, syna Jedutunova.

Nhm 11 18 Všechny Levítů v městě svatém dvě stě osmdesát a čtyři.

Nhm 11 19 Z vrátných: Akkub, Talmon a bratří jejich, strážní u bran, sto

sedmdesát a dva.		
Nhm 11	20	Ostatek pak lidu Izraelského, kněží a Levitů, bydlili ve všech městech
Judských, jeden každý v		dědictví svém.
Nhm 11	21	Ale Netinejští bydlili v Ofel, Zicha pak a Gispa byli představeni
Netinejškým.		
Nhm 11	22	Představený pak Levitům v Jeruzalémě byl Uzi syn Báni, syna
Chasabiášova, syna Mataniášova, syna Míchova z synů Azafových, jenž byli zpěváci při službě		domu Božího.
Nhm 11	23	Nebo poručení královské bylo o nich, a stálé odměření pro zpěváky na
každý den.		
Nhm 11	24	A Petachiáš syn Mesezabelův, z synů Záry syna Judova, místo královské
držící v každém jednání k		lidu.
Nhm 11	25	Ve všech pak s poli jejich, z synů Judových bydlili v Kariatarbe a v
vesnicích jeho, v Di bon		a vesnicích jeho, v Jekabsael i ve všech jeho,
Nhm 11	26	A v Jesua, v Molada, v Betfelet,
Nhm 11	27	A v Azarsual, v Bersabé i v vesnicích jeho.
Nhm 11	28	A v Sicelechu, v Mechona, i v vesnicích jeho,
Nhm 11	29	V Enremmon, v Zaraha, v Jarmut,
Nhm 11	30	V Zanoé, v Adulam i ve všech jeho, v Lachis s poli jeho, v Azeka a
vesnicích jeho.		A tak bydlili od Bersabé až do Gehinnom.
Nhm 11	31	Synové pak Beniaminovi z Gabaa v Michmas, v Aia, v Bethel i v
vesnicích jeho,		
Nhm 11	32	V Anatot, v Nobe, v Anania,
Nhm 11	33	V Azor, v Ráma, v Gittaim,
Nhm 11	34	V Chadid, v Seboim, v Neballat,
Nhm 11	35	V Lod, v Ono a v údolí řemeslníků.
Nhm 11	36	Z Levitů pak někteří bydlili v dílích Judských a Beniaminských.
Nhm 12	1	Tito pak jsou kněží a Levítové, kteříž se byli navrátili s Zorobábelem
synem Salatielovým, a s		Jesua: Saraiáš, Jeremiáš, Ezdráš,
Nhm 12	2	Amariáš, Malluch, Chattus,
Nhm 12	3	Sechaniáš, Rechum, Meremot,
Nhm 12	4	Iddo, Ginnetoi, Abiáš,
Nhm 12	5	Miamin, Maadiáš, Bilga,
Nhm 12	6	Semaiáš, Joiarib, Jedaiáš,
Nhm 12	7	Sallu, Amok, Helkiáš, Jedaiáš. Ti byli přednější z kněží a bratří
svých za času Jesua.		
Nhm 12	8	Levítové pak: Jesua, Binnui, Kadmiel, Serebiáš, Juda; Mattaniáš,
postavený nad zpěvy chval		litebnými s bratřími svými.
Nhm 12	9	A Bakkukiáš a Unni, bratři jejich, byli naproti nim v pořádcích svých.
Nhm 12	10	Jesua pak zplodil Joiakima, a Joiakim zplodil Eliasiba, Eliasib pak
zplodil Joiadu.		
Nhm 12	11	A Joiada zplodil Jonatana, Jonatan pak zplodil Jaddua.
Nhm 12	12	Za času pak Joiakima byli přední kněží z čeledi otcovských: Z
Saraiášovy Meraiáš, z Jeremiášovy Chananiáš,		
Nhm 12	13	Z Ezdrášovy Mesullam, z Amariášovy Jochanan,
Nhm 12	14	Z Melichovy Jonatan, z Sebaniášovy Jozef,
Nhm 12	15	Z Charimovy Adna, z Meraiotovy Chelkai,
Nhm 12	16	Z Iddovy Zachariáš, z Ginnetonovy Mesullam,
Nhm 12	17	Z Abiášovy Zichri, z Miniaminovy a z Moadiášovy Piltai,
Nhm 12	18	Z Bilgovy Sammua, z Semaiášovy Jonatan,
Nhm 12	19	Z Joiaribovy Mattenai, z Jedaiášovy Uzi,
Nhm 12	20	Z Sallaiovy Kallai, z Amokovy Heber,
Nhm 12	21	Z Helkiášovy Chasabiáš, z Jedaiášovy Natanael.
Nhm 12	22	Levítové pak přednější z čeledi otcovských za dnů Eliasiba, Joiady,
Jochanana a Jaddua, zapsáni jsou až do kralování Daria Perského.		
Nhm 12	23	Synové, pravím, Lévi, přední v čeledech otcovských, zapsáni jsou v
knize Paralipomenon, až do času Jochanana syna Eliasibova.		
Nhm 12	24	Potom přední Levítové: Chasabiáš, Serebiáš, a Jesua syn Kadmielův, a
bratři jejich naproti nim k chválení a oslavování Boha, podle nařízení Davida muže Božího,		
trída proti trídě.		
Nhm 12	25	Mataniáš, Bakkukiáš, Abdiáš, Mesullam, Talmon, Akkub, držící stráž
vrátných při domu pokladů u bran.		
Nhm 12	26	Ti byli za času Joiakima, syna Jesua, syna Jozadakova, a za času
Nehemiáše vůdce, a Ezdráše kněze a učitele.		
Nhm 12	27	Ku posvěcování pak zdí Jeruzalémských shlédávali Levíty ze všech míst
jejich, aby je přivedli do Jeruzaléma, aby vykonali posvěcení a veselí, a to s oslavováním a		
zpěvy, cymbály, loutnami a harfami.		
Nhm 12	28	Protož shromáždění jsou synové zpěváků, i z rovin okolo Jeruzaléma, i
ze vsí Netofatských,		
Nhm 12	29	Též z domu Galgal, a z polí Gaba i Azmavet; nebo vsi stavěli sobě
zpěváci okolo Jeruzaléma.		
Nhm 12	30	A očistivše se kněží a Levítové, očistili také lid, brány i zed.

Nhm 12 31 Za tím rozkázal jsem vstoupiti knížatům Judským na zed, a postavil jsem dva houfy veliké oslavujících, z nichž jedni šli na pravo, od horní strany zdi k bráně hnojné.

Nhm 12 32 A za těmi šel Hosaiáš a polovice knížat Judských,

Nhm 12 33 Též Azariáš, Ezdráš, a Mesullam,

Nhm 12 34 Juda, Beniamin, Semaiáš a Jeremiáš.

Nhm 12 35 Potom za syny kněžskými s trubami Zachariáš syn Jonatana, syna Semaiášova, syna Mattaniášova, syna Michaiášova, syna Zakurova, syna Azafova.

Nhm 12 36 A bratři jeho: Semaiáš, Azarel, Milalai, Gilalai, Maai, Natanael a Juda, Chanani s nástroji hudebními Davida muže Božího, Ezdráš pak učitel před nimi.

Nhm 12 37 Potom k bráně u studnice, kteráž naproti nim byla, vstupovali po stupních města Davidova, kudy se chodí na zed, a ode zdi při domě Davidově, až k bráně vodné k východu.

Nhm 12 38 Houf pak druhý oslavujících bral se naproti oněmno, a já za nimi, a polovice lidu po zdi od věže Tannurim až ke zdi široké,

Nhm 12 39 A od brány Efraim k bráně staré, a k bráně rybné, a věži Chananeel, a věži Mea, až k bráně bravné. I zastavili se v bráně strážě.

Nhm 12 40 Potom zastavili se oba houfové oslavujících v domě Božím, i já, a polovice knížat se mnou.

Nhm 12 41 Ano i kněží: Eliakim, Maaseiáš, Miniamin, Michaiáš, Elioenai, Zachariáš, Chananiáš, s trubami,

Nhm 12 42 A Maaseiáš, Semaiáš, Eleazar, Uzi, Jochanan, Malkiáš, Elam a Ezer. Zpěváci pak zvukně zpívali s Izrachiášem představeným svým.

Nhm 12 43 Obětovali také v ten den oběti veliké, a veselili se; nebo Bůh obveselil je veselím velikým. Ano i ženy a děti veselily se, tak že bylo slyšáno veselí Jeruzaléma opodál.

Nhm 12 44 Mezi tím zřízení jsou v ten den muži nad komorami k pokladům a k obětem, i k prvotinám a k desátkům, aby shromažďovali do nich s polí městských díly, zákonem vyměřené kněžím a Levítům; nebo veselil se Juda z kněží a Levitů přistojících,

Nhm 12 45 Kteríž držeti měli stráž Boha svého, a stráž očišťování, a zpěváků i vrátných, podle nařízení Davidova a Šalomouna syna jeho.

Nhm 12 46 Nebo za času Davidova a Azafova od starodávna přední zpěváci k zpívání, chválení a oslavování Boha stáli před ním.

Nhm 12 47 Pročež všecken Izrael za dnů Zorobábele a za času Nehemiáše dávali díly pro zpěváky a vrátné, na každý den stále odměření, a odvodili je Levítům, Levítové pak dávali synům Aronovým.

Nhm 13 1 V ten den čteno jest v knize Mojžíšově, tak že lid slyšeti mohl. I nalezeno v ní napsáno, že nemá vjíti Ammonitský a Moábský do shromáždění Božího až na věky,

Nhm 13 2 Proto že nevyšli proti synům Izraelským s chlebem a s vodou, ale najali ze mzdy proti nim Baláma, aby jim zlořečil, ačkoli obrátil Bůh náš to zlořečení v požehnání.

Nhm 13 3 Stalo se pak, když slyšeli zákon, že odmísili všecky přimíšené od Izraele.

Nhm 13 4 Ale před tím Eliasib kněz, správce komory domu Boha našeho, spřiznil se s Tobiasšem.

Nhm 13 5 Kterémuž udělal pokoj veliký, kdež prvé skládali dary, kadidlo a nádoby, a desátky z obilí, mstu a oleje nového, nařízené Levítům a zpěvákům i vrátným, též i obět kněžím.

Nhm 13 6 Ale když se to vše dalo, nebyl jsem v Jeruzalémě. Nebo léta třidcátého druhého Artaxerxa krále Babylonského přišel jsem k králi, a po přeběhnutí let, vyžádán jsem na králi.

Nhm 13 7 Když jsem pak přišel do Jeruzaléma, srozuměl jsem tomu zlému, co učinil Eliasib pro Tobiasše, udělav mu pokoj v síních domu Božího.

Nhm 13 8 Což mi se velmi nelíbilo. Protož vyházel jsem všecko nádobí domu Tobiasšova ven z toho pokoje.

Nhm 13 9 A rozkázal jsem očistiti ty pokoje. I vnesl jsem tam zase nádoby domu Božího, dary a kadidlo.

Nhm 13 10 Potom dověděl jsem, že dílové Levítům nebyli dávání, a že rozběhli se jeden každý na svou roli, Levítové i zpěváci vedoucí práci,

Nhm 13 11 Protož domlouval jsem se na starší, řka: Proč jest opuštěn dům Boží? A shromáždív je, postavil jsem je na místě jejich.

Nhm 13 12 A všecken Juda přinášeli desátky obilí, mstu a oleje nového do skladů.

Nhm 13 13 A ustanovil jsem úředníky nad sklady: Selemiáše kněze, a Sádocha učitele, a Pedaiáše z Levitů, přidav k nim Chanana syna Zakurova, syna Mattaniášova; nebo za věrné jmíni byli. A ti měli rozdělovati bratřím svým.

Nhm 13 14 Budiž pamětliv na mne, Bože můj, pro to, a nevyhlazuj dobrodiní mých, kteráž jsem prokázal k domu Boha svého i k službám jeho.

Nhm 13 15 V těch dnech viděl jsem v Judstvu, ani tlačí presem v sobotu, a přinášejí snopy, kteréž nakládali na osly, též víno, hrozny, fíky i všeliká břemena, a snášejí v den sobotní do Jeruzaléma. I domlouval jsem jim v ten den, když prodávali potravu.

Nhm 13 16 Tyrští také, kteříž bydlili v něm, nosili ryby i všelijaké koupě, a prodávali v sobotu synům Juda, a to v Jeruzalémě.

Nhm 13 17 Protož jsem domlouval starším Judským, a řekl jsem jim: Jaká jest to nepravost, kterouž činíte, poškvřňující dne sobotního?

Nhm 13 18 Zdaliž jsou tak nečinili otcové vaši? Pročež Bůh náš přivedl na nás všecko toto zlé, i na toto město, a vy přidáváte hněvivosti na Izraele, poškvřňující soboty.

Nhm 13 19 Když tedy byly v stínu brány Jeruzalémské před sobotou, rozkázal jsem zavřítí brány, a rozkázal jsem, aby jich neotvírali až po sobotě. K tomu i z služebníků svých některé postavil jsem v bráně, aby náklad nebyl vezen do města v sobotu.

Nhm 13 20 Protož zůstali kupci a prodavači všelijakých věcí prodajných vně před Jeruzalémem, jednou i podruhé.

Nhm 13 21 I osvědčil jsem se jim, řka jim: Proč zůstáváte přes noc naproti zdi? Učiníte-li to více, vztáhnou ruku na vás. Od té chvíle nepřicházeli v sobotu.

Nhm 13 22 Rozkázal jsem pak Levítům, aby se očistili, a přijdouce, ostříhali bran, a světili den sobotní. Také i v tom pamatuj na mne, Bože můj, a buď mi milostiv podle množství milosrdenství svého.

Nhm 13 23 V těch dnech spatřil jsem také Židy, kteříž byli pojali ženy Azotské, Ammonitské a Moábské,

Nhm 13 24 An synové jejich mluvili od polu Azotsky, a neuměli mluvit židovsky, ale podle jazyku každého toho lidu.

Nhm 13 25 Protož domlouval jsem jim, a zlořečil jsem jim, a některé z nich bil jsem a rval, přísahou je zavazuje skrze Boha, řka: Budete-li dávat dcery své synům jejich, aneb bráti dcery jejich synům svým neb sobě, zlořečení budete.

Nhm 13 26 Zdaliž tím nezhrěšil Šalomoun král Izraelský? Ješto ve mnohých národech nebylo krále jemu podobného, kterýž byl milý Bohu svému, tak že ustanovil jej Bůh králem nade vším Izraelem, však i toho k hříchu přivedly ženy cizozemky.

Nhm 13 27 A vám zdali povolíme, abyste se dopouštěli všeho toho zlého velikého, a přestupovali proti Bohu svému, pojímajíce ženy cizozemky?

Nhm 13 28 Z synů pak Joiady syna Eliasiba, kněze nejvyššího, jeden byl zeť Sanballata Choronského, kteréhož jsem zahnal od sebe.

Nhm 13 29 Budiž pamětliv na to, Bože můj, proti těm, kteříž poškvřňují kněžství, a smlouvy kněžské i Levítské.

Nhm 13 30 Protož jsem je vyčistil od všelikého cizozemce, a ustanovil jsem zase třídy kněží a Levítům, jednomu každému v práci jeho,

Nhm 13 31 I nošení dříví k obětem časy uloženými, též i prvotin. Budiž pamětliv na mne, Bože můj, k mému dobrému.

Est 1 1 Stalo se pak za času krále Asvera, (to jest ten Asverus, jenž kraloval od Indie až k Mouřenínské zemi nad sto dvacíti a sedmi krajinami),

Est 1 2 že toho času, když seděl král Asverus na stolici království svého, jenž byla v Susan, městě královském,

Est 1 3 Léta třetího kralování svého, učinil u sebe hody všechněm knížatům svým a služebníkům svým, nejznamenitějším Perským a Médským, hejtmanům a vládařům nad krajinami,

Est 1 4 Ukazuje bohatství, slávu království svého a čest, i ozdobu důstojnosti své za mnoho dnů, totiž za sto a osmdesáte dnů.

Est 1 5 (A když se vyplnili dnové ti, učinil král všemu lidu, což ho koli bylo v Susan městě královském, od největšího až do nejmenšího, hody za sedm dní na paláci v zahradě při domě královském.)

Est 1 6 Též čalouny bílé, zelené a z postavce modrého, zavěšené na provázcích kmentových a šarlatových u kroužků stříbrných, na sloupích mramorových, lůžka zlatá a stříbrná na podlaze porfyretové a mramorové, pariové a socharetové.

Est 1 7 Nápoj pak dávali v nádobách zlatých, a to v nádobách jiných a jiných, i vína královského v hojnosti, jakž slušelo na krále.

Est 1 8 Ale ku pití, podle nařízení, žádný nenutil. Nebo tak poručil král všechněm správcům domu svého, aby činili podle vůle jednoho každého.

Est 1 9 Také i královna Vasti učinila hody ženám v domě královském krále Asvera.

Est 1 10 Dne pak sedmého, když se podveselil král vínem, rozkázal Mehumanovi, Biztovi, Charbonovi, Bigtovi a Abagtovi, Zetarovi a Karkasovi, sedmi komorníkům, kteříž sloužili před obličejem krále Asvera,

Est 1 11 Aby přivedli Vasti královnu před obličej krále v koruně královské, aby okázal národům i knížatům krásu její; nebo velmi krásná byla.

Est 1 12 Ale odepřela královna Vasti přijít k rozkazu královskému, skrze ty komorníky vzkázanému. Pročež král rozhněval se velmi a rozpálil se hněvem sám v sobě.

Est 1 13 I řekl král mudrcům znajícím časy, (nebo tak každé věci podával král na všecky zběhlé v právicích a soudech),

Est 1 14 A nejbližšímu sebe Charsenovi, Setarovi, Admatovi, Tarsisovi, Meresovi, Marsenovi, Memuchanovi, sedmi vývodám Perským a Médským, jenž vídali tvář královskou, a sedali první po králi:

Est 1 15 Co se má podle práva státi s královnou Vasti, proto že nevyplnila rozkazu krále Asvera, stalého skrze komorníky?

Est 1 16 Tedy řekl Memuchan před králem i knížaty: Ne proti samému králi zavínila královna Vasti, ale proti všechněm knížatům, a proti všechněm národům všech krajin Asvera krále.

Est 1 17 Nebo když se donese to, co učinila královna, všech žen, zlehčí sobě muže své a řeknou: An král Asverus rozkázal přivésti královnu Vasti před obličej svůj, a však nepřišla.

Est 1 18 Nýbrž ještě tohoto dne budou to mluvit kněžny Perské a Médské, (kteréž slyšely, co učinila královna), všechněm knížatům královským, i naplodí se hojně pýchy a zpoury.

Est 1 19 Jestliže se tedy králi za dobré vidí, nechť se stane výpověď královská od obličej jeho, a nechť jest vepsána mezi práva Perská a Médská, kteráž by nemohla změněna býti, že nechťela přijíti Vasti před obličej krále Asvera, pročez království její dá král jiné, lepší nežli ona.

Est 1 20 Tak když uslyší výpověď královskou, kterouž vyhlásiti dá po všem království svém, jakkoli veliké jest, všechny ženy v poctivosti míti budou manžely své, od největšího až do nejmenšího.

Est 1 21 I líbila se ta rada králi i knížatům, a učinil král podle rady Memuchanovy.

Est 1 22 A rozeslal listy do všech krajin královských, do jedné každé krajiny písmem jejím, a do každého národu jazykem jeho, aby každý muž byl pánem domu svého. Což oznámil každý hejtman lidu jazykem jeho.

Est 2 1 Ty věci když se zběhly, a když se upokojila prchlivost krále Asvera, zpomenul na Vasti a na to, což byla učinila, též i na to, jaká se výpověď stala proti ní.

Est 2 2 I řekli mladenci královští, služebníci jeho: Nechť hledají králi mladíc, panen krásných.

Est 2 3 A nechť zřídí král úředníky ve všech krajinách království svého, kteříž by shromáždili všechny mladice, panny krásné, do Susan města královského, do domu ženského, pod stráž Hegai komorníka královského, strážce žen, a ať jim vydává okrasy jejich.

Est 2 4 A mladice, kteráž by se zalíbila králi, aby kralovala místo Vasti. I líbila se ta věc králi, a učinil tak.

Est 2 5 Byl pak jeden Žid v Susan, městě královském, jménem Mardocheus syn Jairův, syna Simei, syna Čis, z pokolení Beniamin.

Est 2 6 A ten byl přestěhován z Jeruzaléma s přestěhovanými, kteříž přestěhování byli s Jekoniášem králem Judským, kteréhož přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský.

Est 2 7 Ten choval Hadassu, jinak Esteru, dceru strýce svého, proto že neměla otce ani matky. A děvče ta byla pěkné postavy a krásné tváří, kterouž po smrti otce a matky její vzal sobě Mardocheus za dceru.

Est 2 8 Stalo se tedy, když vyšlo slovo královské a rozkaz jeho, a když shromáždováno bylo panen mnoho do Susan, města královského, pod stráž Hegai, že i Ester vzata byla do domu královského pod stráž Hegai, strážného nad ženami.

Est 2 9 I líbila se jemu ta mladice, a našla milost u něho. Pročez i hned dal jí okrasu její a díl její, a sedm panen způsobných z domu královského; k tomu opatření její i jejich panen proměnil v lepší v domě ženském.

Est 2 10 Neoznámila pak Ester lidu svého, ani rodiny své; nebo přikázal jí byl Mardocheus, aby nepravila.

Est 2 11 Ale Mardocheus každého dne chodíval před síní domu ženského, aby zvěděl, jak se má Ester, a co se s ní děje.

Est 2 12 Když pak přišel jistý čas jedné každé panny, aby vešla před krále Asvera, když se vyplnilo při ní podle práva žen, za dvanácte měsíců, (nebo za tolik dnů ozdobovaly se, šest měsíců olejem mirrovým, a šest měsíců věcmi vonnými a ozdobami ženskými),

Est 2 13 A tak přicházela panna před krále. Cožkoli řekla, dávalo se jí, aby s tím šla z domu žen až k domu královskému.

Est 2 14 U večer vcházela k králi, a ráno zase odcházela do druhého domu ženského, pod stráž Saasgazy, komorníka královského, strážce ženin. Nepřicházela více k králi, ale jestliže se líbila králi, povolána bývala ze jména.

Est 2 15 Tedy když přišel čas jistý Estery, dcery Abichaille, strýce Mardocheova, kterouž byl vzal sobě za dceru, aby vešla k králi, nežádala ničeho, než což řekl Hegai komorník královský, strážce žen. I líbila se Ester všechněm, kteříž ji viděli.

Est 2 16 A tak vzata jest Ester k králi Asverovi do domu jeho královského, měsíce desátého, (jenž jest měsíc Tebet), léta sedmého králování jeho.

Est 2 17 I zamiloval král Ester nade všechny jiné ženy, a nalezla milost a lásku u něho nade všechny panny, tak že vstavil korunu královskou na hlavu její, a učinil ji královnou místo Vasti.

Est 2 18 K tomu také učinil král hody veliké všechněm knížatům svým a služebníkům svým, totiž hody Estery, a dal odpočinutí krajinám, a daroval je tak, jakž slušelo na krále.

Est 2 19 A když podruhé shromáždovány byly panny, a Mardocheus seděl u brány královské,

Est 2 20 Ester pak neoznámila byla rodiny své a národu svého, jakž jí byl přikázal Mardocheus; nebo rozkázání Mardocheovo Ester činila, jako i když chována byla u něho:

Est 2 21 V těch dnech, (když Mardocheus sedal u brány královské), rozhněval se Bigtan a Teres, dva komorníci královští z strážných prahu, a smýšleli o to, aby vztáhli ruce na krále Asvera.

Est 2 22 Čehož dověděl se Mardocheus, oznámil to Ester královně, Ester pak

oznámila králi jménem Mardocheovým.

Est 2 23 A když bylo toho vyhledáváno, našlo se tak. I oběšení jsou ti oba na šibenici, a zapsáno jest to do kronik před králem.

Est 3 1 Po těch věcech zvelebil král Asverus Amana syna Hammedatova Agagského, a vyvýšil ho, tak že vyzdvihl stolici jeho nade všechna jiná knížata, kteříž byli při něm.

Est 3 2 A všickni služebníci královští, kteříž vcházeli do brány královské, klaněli se a padali před Amanem; nebo tak přikázal o něm král. Ale Mardocheus se neklaněl, ani padal.

Est 3 3 Protož řekli služebníci královští, kteříž byli v bráně královské, Mardocheovi: Proč přestupuješ přikázání královské?

Est 3 4 I stalo se, když o to s ním mluvivali každého dne, a neposlechl jich, že to oznámili Amanovi, aby viděli, bude-li stálý v svých slovích Mardocheus; nebo oznámil jim, že jest Žid.

Est 3 5 Vida pak Aman, že se Mardocheus neklaní, ani padá před ním, naplněn jest Aman prchlivostí.

Est 3 6 Ale za malou věc sobě položil, vztáhnouti ruku na Mardochea samého, (nebo byli oznámili jemu, z kterého by lidu byl Mardocheus). Protož smýšlel Aman, aby zahubil národ Mardocheův, totiž všechny Židy, kteříž byli ve všem království Asverovu.

Est 3 7 Takž měsíce prvního, totiž měsíce Nisan, léta dvanáctého králování Asverova, rozkázal uvrcti pur, totiž los, před sebou ode dne ke dni, a od měsíce až do měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar.

Est 3 8 Nebo byl řekl Aman králi Asverovi: Jest lid jakýsi rozptýlený a roztroušený mezi lidem ve všech krajinách království tvého, jejichž práva rozdílná jsou ode všech národů, práv pak královských neostříhají. Protož králi není užitečné, nechati jich.

Est 3 9 Jestliže se králi za dobré vidí, nechť se napíše, aby je zahladili, a já deset tisíc centnéřů stříbra odvážím do rukou představeným té práci, aby je vnesli do komory královské.

Est 3 10 Tedy král sňav prsten svůj s ruky své, dal jej Amanovi synu Hammedatovu Agagskému, nepříteli Židovskému.

Est 3 11 A řekl král Amanovi: Stříbro to daruji tobě i lid ten, abys naložil s ním, jakť se koli líbí.

Est 3 12 Protož povolání jsou písaři královští téhož měsíce prvního třináctého dne, a psáno jest všechno tak, jakž přikázal Aman, k knížatům královským i vývodům, kteříž byli v jedné každé krajině, i hejtmanům jednoho každého národu, každé krajině vedlé písma jejího, a každému národu vedlé jazyku jeho; jménem krále Asvera psáno, a zapečetěno prstenem královským.

Est 3 13 I jsou posláni listové po poslích do všech krajin královských, aby hubili, mordovali a vyhladili všechny Židy, od mladého až do starce, děti i ženy, jednoho dne, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, (jenž jest měsíc Adar), a loupeže jejich aby rozbitovali.

Est 3 14 Summa toho psání byla: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině a oznámeno všechněm národům, aby hotovi byli ke dni tomu.

Est 3 15 Tedy vyjeli poslové stěží s poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském. Král pak a Aman seděli, kvasíce, ale měšťané Susan zkormoučení byli.

Est 4 1 : Mardocheus pak zvědév všechno to, což se bylo stalo, roztrhl roucho své, a vzal na sebe žíní a popel, a jda po městě, křičel křikem velikým a žalostným.

Est 4 2 A přišel až před bránu královskou; nebo žádný neměl vcházeti do brány královské v oděvu žíněném.

Est 4 3 v každé také krajině i místě, kamžkoli slovo královské a výpověď jeho došla, kvílení veliké bylo od Židů, a půst, pláč i úpění, a žíní s popelem podestřeli sobě mnozí.

Est 4 4 Pročež přišedše děvečky Estery a komorníci její, oznámili jí to. I zarmoutila se královna velmi, a poslala šaty, aby oblékli Mardochea, a aby vzali žíní jeho od něho. Ale on jich nepřijal.

Est 4 5 Tedy zavolavši Ester Hatacha, jednoho z komorníků královských, kteréhož jí byl dal za služebníka, poručila mu o Mardocheovi, aby přezvěděl, co a proč by to bylo.

Est 4 6 Takž vyšel Hatach k Mardocheovi na ulici města, kteráž jest před branou královskou.

Est 4 7 I oznámil jemu Mardocheus všechno, co se mu přihodilo, i o té summě peněz, kterouž připověděl Aman dáti do komory královské proti Židům, k vyhlazení jich.

Est 4 8 K tomu i připsal výpovědi, kteráž vyhlášena byla v Susan, aby zhubeni byli, dal jemu, aby ukázal Ester a oznámil jí, a aby jí rozkázal jíti k králi, a milosti hledati u něho, a prositi před tváří jeho za lid svůj.

Est 4 9 Tedy přišel Hatach, a oznámil Ester slova Mardocheova.

Est 4 10 I řekla Ester Hatachovi, a poručila mu oznámiti Mardocheovi:

Est 4 11 Všickni služebníci královští i lid krajin královských vědí, že kterýž by koli muž neb žena všel před krále do síně vnitřní, nejsa povolán, jedno právo o něm jest, aby hrdlo propadl, kromě toho, k komuž by král vztáhl berlu zlatou, že živ zůstane. Já pak nebyla jsem povolána, abych vešla k králi již třiceti dnů.

Est 4 12 Ale když oznámili Mardocheovi slova Estery,

Est 4 13 Řekl Mardocheus, aby zase oznámeno bylo Esteře: Nemysl sobě, abys zachována býti mohla v domě královském ze všech Židů.

Est 4 14 Nebo jestliže se umlčíš v tento čas, oddechnutí a vysvobození Židům přijde odjinud, ty pak a dům otce tvého zahynete. A kdo ví, ne pro tento-lis čas přišla k tomu království?

Est 4 15 I řekla Ester, aby zase oznámili Mardocheovi:

Est 4 16 Jdi a shromažď všechny Židy, což jest jich v Susan, a postť se za mne, a nejezte ani píte za tři dni, v noci ani ve dne. Já podobně, i panny mé postiti se budou, a teprv vejdu k králi, což však neobyčejné jest, a jestližeť zahynu, nechť zahynu.

Est 4 17 Tedy šel Mardocheus, a učinil všecko tak, jakž mu poručila Ester.

Est 5 1 Stalo se potom dne třetího, oblékši se Ester v roucho královské, postavila se v síni vnitřní domu královského, naproti pokoji královskému. Král pak seděl na stolici své královské, v pokoji královském naproti dveřím domu.

Est 5 2 Stalo se, pravím, když uzřel král Ester královnu, ana stojí v síni, že milostí jsa k ní nakloněn, vztáhl král k Ester berlu zlatou, kterouž držel v ruce své. Tedy přistoupivši Ester, dotkla se konce berly.

Est 5 3 I řekl jí král: Co jest tobě, královno Ester? A jaká jest prosba tvá? Až do polovice království dáno bude tobě.

Est 5 4 Odpověděla Ester: Jestliže se králi za dobré vidí, nechat přijde král s Amanem dnes na hody, kteréž jsem jemu připravila.

Est 5 5 I řekl král: Zavolejte rychle Amana, ať naplní žádost Estery. A tak přišel král s Amanem na hody, kteréž byla připravila Ester.

Est 5 6 Potom řekl král k Ester, napiv se vína. Jaká jest žádost tvá? A budeť dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Bys pak žádala až do polovice království, staněť se.

Est 5 7 I odpověděla Ester: Žádost má a prosba má jest:

Est 5 8 Nalezla-li jsem milost u krále, a jestliže se králi za dobré vidí povolití žádosti mé, a naplniti prosbu mou, aby ještě přišel král i Aman na hody, kteréž jim připravím, a zítra učiním podle slova královského.

Est 5 9 A tak vyšel Aman dne toho, vesel jsa a dobré mysli. Ale když viděl Aman Mardochea v bráně královské, že ani nepovstal, ani se nehnul před ním, naplněn jest Aman hněvem proti Mardocheovi.

Est 5 10 A však zdržel se Aman, až přišel do domu svého, a poslav, povolal přátel svých a Zeres ženy své.

Est 5 11 I vypravoval jim Aman o slávě bohatství svého, i o množství synů svých, i o všem, čímž ho zvelebil král, a jak ho vyvýšil nad knížata i služebníky královské.

Est 5 12 A doložil Aman: Nadto nepozvala Ester královna s králem na hody, kteréž byla připravila jen mne, a ještě i k zejtrí pozván jsem od ní s králem.

Est 5 13 Ale všecko to nic mi neprospívá, pokudžkoli vídám Mardochea, toho Žida, sedati u brány královské.

Est 5 14 Řekla jemu Zeres žena jeho, i všickni přátelé jeho: Nechť udělají šibenici zvýši padesáti loket, a ráno rci králi, aby na ní oběsili Mardochea, a vejdi s králem na hody vešle. I líbila se ta rada Amanovi, a rozkázal postaviti šibenici.

Est 6 1 Té noci král nemoha spáti, rozkázal přinésti knihy pamětné, kroniky, kteréž čteny byly před králem.

Est 6 2 I našli zapsáno, že pověděl Mardocheus na Bigtana a Teresa, dva komorníky královské z těch, jenž ostríhali prahu, že ukládali vztáhnouti ruku na krále Asvera.

Est 6 3 Tedy řekl král: Čím jest poctěn, neb jak zveleben Mardocheus za to? Odpověděli služebníci královští, dvořané jeho: Není jemu nic dáno.

Est 6 4 I řekl král: Kdo jest v síni? (Aman pak byl přišel do síně domu královského zevnitřní, mluvit s králem, aby oběšen byl Mardocheus na šibenici, kterouž jemu připravil.)

Est 6 5 odpověděli králi služebníci jeho: Aj, Aman stojí v síni. Řekl král: Nechť vejde sem.

Est 6 6 Takž všel Aman. Jemuž řekl král: Co sluší učiniti muži tomu, kteréhož by chtěl král ctíti? (Aman řekl sám v sobě: Kohož by jiného chtěl král více ctíti, nežli mne?)

Est 6 7 Odpověděl Aman králi: Muži tomu, jehož král ctíti chce,

Est 6 8 Ať přinesou roucho královské, do kteréhož se král obléčí, a přivedou koně, na kterémž jezdí král, a vstaví korunu královskou na hlavu jeho.

Est 6 9 A dadouce roucho to i koně toho v ruku některého z nejznamenitějších knížat královských, ať oblekou muže toho, jehož král chce ctíti, a ať jej vodi na koni po ulici města, a volají před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce.

Est 6 10 Tedy řekl král Amanovi: Pospěš, vezmi to roucho a koně, jakž jsi řekl, a učin to Mardocheovi Židu, kterýž sedí v bráně královské. Nepomíjejž ničeho ze všeho toho, což jsi mluvil.

Est 6 11 Protož vzav Aman roucho i koně, oblékl Mardochea, a vedl jej na koni po ulici města, volaje před ním: Tak se má státi muži tomu, jehož král ctíti chce.

Est 6 12 Potom navrátil se Mardocheus k bráně královské. Aman pak rychle pospíšil do domu svého, smuten jsa, s zakrytou hlavou.

Est 6 13 I vypravoval Aman Zeres ženě své a všechněm přátelům svým všecko, což se mu přihodilo. I řekli jemu mudrci jeho i Zeres žena jeho: Poněvadž z národu Židovského jest Mardocheus, před jehož obličejem počal jsi klesati, neodoláš jemu, ale jistě padneš před obličejem jeho.

Est 6 14 A když oni ještě mluvili s ním, komorníci královští přišli, a rychle vzali Amana na hody, kteréž připravila Ester.

Est 7 1 A tak přišel král i Aman, aby hodovali s Ester královnou.
 Est 7 2 I řekl král k Ester opět druhého dne, napiv se vína: Jaká jest žádost tvá, Ester královno? A budeť dáno. Aneb jaká jest prosba tvá? Až do polovice království stanet se.
 Est 7 3 Tedy odpověděla Ester královna a řekla: Jestliže jsem našla milost před očima tvýma, ó králi, a jestliže se králi za dobré vidí, necht' mi jest darován život můj k mé žádosti, a národu mému k prosbě mé.
 Est 7 4 Nebo prodání jsme, já i národ můj, abychom zbiti, pomordováni a vyhlazeni byli, ještě kdybychom za služebníky a děvky prodání byli, mlčela bych, ač by i tak ten nepřítel nijakž nemohl nahraditi králi té škody.
 Est 7 5 opět odpovídaje král Asverus, řekl Ester královně: I kdož jest to ten, a kde jest ten, jehož srdce tak jest naduté, aby to činil?
 Est 7 6 I řekla Ester: Muž protivník a nepřítel nejhorší jest Aman tento. Takž Aman zhrozil se před obličejem krále a královny.
 Est 7 7 Tedy král vstal v prchlivosti své od pití vína, a vyšel na zahradu při paláci. Aman pak pozůstal tu, aby prosil za život svůj Estery královny; nebo viděl, že jest o něm zle uloženo od krále.
 Est 7 8 Potom král navrátil se z zahrady palácu do domu, kdež pil víno, a Aman padl na lůžko, na kterémž seděla Ester. I řekl král: Což ještě násilí učiniti chce královně u mne v domě? A hned jakž slovo to vyšlo z úst krále, tvář Amanovu zakryli.
 Est 7 9 Mezi tím řekl Charbona, jeden z komorníků, před králem: Aj, ještě šibenice, kterouž připravil Aman Mardocheovi, kterýž mluvil králi k dobrému, stojí při domě Amanově, zvýší padesáti loket. I řekl král: Oběstež ho na ní.
 Est 7 10 Tedy oběsili Amana na té šibenici, kterouž byl připravil Mardocheovi. A tak prchlivost královská ukojila se.
 Est 8 1 Téhož dne dal král Asverus Ester královně dům Amanova nepřítele Židovského, a Mardocheus přišel před krále, (nebo oznámila Ester, co by jí on byl).
 Est 8 2 kdežto král snáiv prsten svůj, kterýž vzal od Amanova, dal jej Mardocheovi. Ester pak ustanovila Mardochea nad domem Amanovým.
 Est 8 3 Potom ještě Ester mluvila před králem, padši k nohám jeho, a s pláčem pokorně ho prosila, aby zrušil nešlechtnost Amanova Agagského a jeho úklady, kteréž smyslii proti Židům.
 Est 8 4 (Tedy vztáhl král k Esterě berlu zlatou, a Ester vstavši, postavila se před králem.)
 Est 8 5 A řekla: Jestliže se králi za dobré vidí, a našla-li jsem milost před tváří jeho, a jestliže se ta věc králi slušná býti vidí, a já jsem-li příjemná před očima jeho: necht' jest psáno, aby byli zrušeni listové ti, a tak úkladové Amanova syna Hammedatova Agagského, kteréž rozepsal, aby vyhladili Židy, což jest jich ve všech krajinách královských.
 Est 8 6 Nebo jak bych se mohla dívat na to zlé, kteréž by potkało lid můj? A jak bych mohla hleděti na zhoubu rodiny své?
 Est 8 7 I řekl král Asverus Ester královně a Mardocheovi Židu: Ej, dům Amanův dal jsem Esterě, jeho pak oběsili na šibenici, proto že vztáhnouti chtěl ruku svou na Židy.
 Est 8 8 Vy tedy pište Židům, jakž se vám za dobré zdá, jménem královským, a zapečeteť prstenem královským. (Nebo což se píše jménem krále, a zapečetí prstenem královským, nemůže zpátkem jíti.)
 Est 8 9 Takž svolali písaře královské v ten čas měsíce třetího, jenž jest měsíc Siban, dvacátého třetího dne téhož měsíce, a psáno jest všecko tak, jakž přikázal Mardocheus, k Židům a knížatům, i vývodům a hejtmanům krajin, kteréž jsou od Indie až do země Mouřeninské, sto dvacet sedm krajin, do každé krajiny písmem jejím, každému národu jazykem jeho, též i Židům písmem jejich a jazykem jejich.
 Est 8 10 A když napsal jménem krále Asvera a zapečetil prstenem královským, rozeslal listy po poslích, kteříž jezdívali na koních rychlých a mezcích mladých:
 Est 8 11 že jest povolil král Židům, kteřížby v kterémkoli městě byli, aby shromáždíce se, zastávali života svého, a aby hubili, mordovali a plénili všechna vojska národu i krajiny, útok činících na ně, na děti jejich i ženy jejich, a kořisti jejich aby rozbi tovali.
 Est 8 12 Jednoho a téhož dne ve všech krajinách krále Asvera, totiž třináctého, měsíce dvanáctého, jenž jest měsíc Adar.
 Est 8 13 Summa toho psání: Aby vyhlášeno bylo v jedné každé krajině, a oznámeno všechněm národům, aby Židé byli hotovi ke dni tomu ku pomstě nad nepřátely svými.
 Est 8 14 Tedy poslové, kteříž jezdívali na koních prudkých a na mezcích, vyjeli snažným a rychlým během s poručením královským, a vyhlášeno jest to v Susan, městě královském.
 Est 8 15 Mardocheus pak vycházel od obličejě královského v rouše královském z postavce modrého a bílého, v koruně zlaté veliké a v plášti kmentovém a šarlatovém, a město Susan plésalo a veselilo se.
 Est 8 16 Nebo Židům vzešlo světlo a radost, i veselí a sláva.
 Est 8 17 Ano i v každé krajině i v každém městě, na kteréžkoli místo poručení královské a výpověď jeho došla, veselí a radost měli Židé, hody a dobrou vůli, a mnozí z národů jiných přistupovali k Židům; nebo připadl na ně strach Židovský.
 Est 9 1 Potom dvanáctého měsíce, (jenž jest měsíc Adar), třináctého dne téhož měsíce, když přišel čas poručení královského a výpovědi jeho, aby se vyplnila, v ten den, v kterýž se nadáli nepřátelé Židovští, že budou panovati nad nimi, stalo se na odpor, že

panovali Židé nad těmi, kteříž je v nenávisti měli.
 Est 9 2 Nebo se byli shromáždili Židé v městech svých, po všech krajinách krále Asvera, aby vztáhli ruku na ty, kteříž hledali jejich zlého. A žádný před nimi neostál, nebo připadl strach jejich na všechny národy.
 Est 9 3 A všickni hejtnané krajin, i knížata a vývodové, i správcové díla královského v poctivosti měli Židy; nebo strach Mardocheův na ně připadl.
 Est 9 4 Byl zajisté Mardocheus veliký v domě královském, a rozcházela se pověst o něm po všech krajinách; nebo muž ten Mardocheus vždy více rostl.
 Est 9 5 A tak zbili Židé všechny nepřátele své, mečem hubíce, mordující a vyhlazující je, a nakládající s těmi, kteříž je v nenávisti měli, podle líbosti své.
 Est 9 6 Ano i v Susan městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět set mužů.
 Est 9 7 A Parsandata, Dalfona i Aspata,
 Est 9 8 A Porata, Adalia i Aridata,
 Est 9 9 I Parimasta, Arisai i Aridai a Vajezata,
 Est 9 10 Deset synů Amana syna Hammedatova, nepřitele Židovského, zmordovali.
 Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
 Est 9 11 Dne toho, když se donesl krále počet zmordovaných v Susan městě královském,
 Est 9 12 Řekl král Esteře královně: v Susan městě královském zmordovali Židé a vyhladili pět set mužů, a deset synů Amanových. Co pak učinili v jiných krajinách královských? Již tedy jaká jest žádost tvá? A dánot bude. Aneb která prosba tvá ještě? A stanet se.
 Est 9 13 Odpověděla Ester: jestliže se králi za dobré vidí, nechť jest dopuštěno ještě zítra Židům, kteříž jsou v Susan, učiniti podle výpovědi dnešní, a deset synů Amanových zvěšeti na šibenici.
 Est 9 14 I přikázal král, aby se tak stalo. Tedy vyhlášena jest výpověď v Susan, a tak deset synů Amanových zvěšeli.
 Est 9 15 A shromáždivše se Židé, kteříž byli v Susan, také i čtrnáctého dne měsíce Adar, zmordovali v Susan tři sta mužů. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
 Est 9 16 Jiní také Židé, kteříž byli v krajinách královských, shromáždivše se, a zastávající života svého, tak odpočinuli od nepřátel svých. Zmordovali pak těch, jenž je v nenávisti měli, sedmdesáte pět tisíc. Ale k loupeži nevztáhli ruky své.
 Est 9 17 Stalo se to dne třináctého měsíce Adar. I odpočinuli čtrnáctého dne téhož měsíce, a učinili sobě v ten den hody a veselí.
 Est 9 18 Ale Židé, kteříž byli v Susan, shromáždili se třináctého dne téhož měsíce a též čtrnáctého, a odpočinuli patnáctého, a učinili sobě na ten den hody a veselí.
 Est 9 19 Protož Židé, kteříž bydlí ve všech a v městečkách nehrazených, světí den čtrnáctý měsíce Adar, majíce veselí, hody a dobrou vůli, a posílajíce částky pokrmů jedni druhým.
 Est 9 20 Nebo rozepsal Mardocheus ty věci, a zoslal listy ke všem Židům, kteříž byli ve všech krajinách krále Asvera, blízkým i dalekým,
 Est 9 21 Ustavuje jim, aby slavili den čtrnáctý měsíce Adar, a den patnáctý téhož měsíce každého roku,
 Est 9 22 Podlé dnů těch, v nichž odpočinuli Židé od nepřátel svých, a měsíce toho, kterýž se jim obrátil z zámutku v radost, a z kvílení v dobrou vůli, aby ty dni slavili, hodujíce a veselíce se, a posílajíce částky pokrmů jeden druhému, i dary chudým.
 Est 9 23 I přijali to všickni Židé, že budou činiti to, což začali, a což jim psal Mardocheus:
 Est 9 24 Jak Aman syn Hammedatův Agagský, protivník všech Židů, ukládal o Židech, aby je vyhubil a uvrhl pur, totiž los, k setření a zahlázení jejich.
 Est 9 25 Ale jak ona vešla před obličej krále, poručil král v listech, aby obrácení byli úkladové jeho nešlechtní, kteréž vymyslíl proti Židům, na hlavu jeho, a aby ho oběsili i syny jeho na šibenici.
 Est 9 26 I nazvali ty dny Purim, totiž losů, od jména toho pur. A tak z příčiny všech slov listu toho, a což viděli při tom, i což přišlo k nim,
 Est 9 27 Ustavili a přijali Židé na sebe i na símě své, i na všechny připojené k sobě, aby to nepominulo, že budou slaviti ty dva dni podle vypsání jejich, a podle určitého času jejich každého roku.
 Est 9 28 A že ti dnové budou pamětní a slavní v každém věku, rodině, krajině a městě; k tomu, že ti dnové Purim nepominou z prostředku Židů, a památka jejich nepřestane u potomků jejich.
 Est 9 29 Psala také Ester královna, dcera Abichailova, i Mardocheus Žid pro větší upevnění psání z strany dnů Purim po druhé.
 Est 9 30 A on zoslal to psání ke všem Židům, do sta dvacíti sedmi krajin království Asverova, vzkazuje jim pozdravení,
 Est 9 31 Aby tuze drželi dny ty Purim v určité časy jich, jakž je nařídil jim Mardocheus Žid a Ester královna, a jakž to přijali na sebe a na símě své, na paměť postů a křiku jejich.
 Est 9 32 A tak výpověď Estery potvrdila ustanovení dnů Purim, což zapsáno jest v knize této.
 Est 10 1 Potom uložil král Asverus daň na zemi i na ostrovy mořské.
 Est 10 2 Všickni pak činové síly jeho a moci jeho, i vypsání důstojnosti

Mardocheovy, kterouž ho zvelebil král, to vše zapsáno jest v knize o králích Médských a Perských.

Est 10 3 Nebo Mardocheus Žid byl druhý po králi Asverovi, a veliký u Židů, i vzácný u všeho množství bratrů svých, pečuje o dobré lidu svého, a způsobuje pokoj všemu semeni svému.

Job 1 1 Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl sprostný a upřímný, boje se Boha, a vystříhaje se zlého.

Job 1 2 Kterémuž se narodilo sedm synů a tři dcery.

Job 1 3 A měl dobytka sedm tisíc ovec, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení volů, a pět set oslic, a čeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenější nade všechny lidi východní.

Job 1 4 I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvávali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi.

Job 1 5 A když vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvěcoval jich, a vstávaje ráno, obětoval zápaly podle počtu všech jich. Nebo říkával Job: Snad zhřešili synové moji, aneb zlořečili Bohu v srdci svém. Tak činival Job po všechny ty dny.

Job 1 6 Jednoho pak dne, když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně.

Job 1 7 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemí, a obcházel jsem ji.

Job 1 8 I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha a varující se zlého.

Job 1 9 A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdaliž se Job darmo bojí Boha?

Job 1 10 Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dílu rukou jeho požehnal jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi.

Job 1 11 Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se všeho, což má, nebude-liť zlořečiti v oči.

Job 1 12 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, cožkoli má, v moci tvé buď, toliko na něj nevztahuj ruky své. I vyšel Satan od tváři Hospodinovy.

Job 1 13 Jednoho pak dne synové a dcery jeho jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného.

Job 1 14 I přišel posel k Jobovi, a řekl: Když volové orali, a oslice se pásly podle nich,

Job 1 15 vpád učinivše Sabejští, zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.

Job 1 16 A když on ještě mluvil, přišed druhý, řekl: Oheň Boží spadl s nebe, a rozpáliv se na dobytek i na služebníky, sehltil je, já pak utekl jsem toliko sám, abych oznámil tobě.

Job 1 17 A když ten ještě mluvil, jiný přišed, řekl: Kaldejští sšikovavše tři houfy, připadli na velbloudy, a zajali je, a služebníky zbili ostrostí meče, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.

Job 1 18 A když ten ještě mluvil, jiný přišel a řekl: Synové tvoji a dcery tvé jedli, a pili víno v domě bratra svého prvorozeného.

Job 1 19 A aj, vítr veliký strhl se z té strany od pouště, a udeřil na čtyři úhly domu, tak že se obořil na děti, i zemřeli, a utekl jsem toliko já sám, abych oznámil tobě.

Job 1 20 Tedy Job vstav, roztrhl roucho své, a oholil hlavu svou, a padna na zem, poklonu učinil.

Job 1 21 A řekl: Nahý jsem vyšel z života matky své, nahý se také zase tam navrátím. Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo.

Job 1 22 V tom ve všem nezhřešil Job, a nepřivlastnil Bohu nic nemoudrého.

Job 2 1 I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně, aby se postavil před Hospodinem.

Job 2 2 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemí, a obcházel jsem ji.

Job 2 3 I řekl Hospodin Satanovi: Spatřil-lis služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostný a upřímný, bojící se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, abych jej hubil bez příčiny.

Job 2 4 A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Kůži za kůži, a všecko, což má člověk, dá za sebe samého.

Job 2 5 Ale vztáhni nyní ruku svou, a dotkni se kostí jeho, a masa jeho, nebude-liť v oči zlořečiti tobě.

Job 2 6 Tedy řekl Hospodin Satanovi: Aj, v moci tvé buď, a však zachovej ho při životu.

Job 2 7 Protož vyšed Satan od tváři Hospodinovy, ranil Joba neži tem nejhorším, od zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho,

Job 2 8 Tak že vzal střepinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele.

Job 2 9 I řekla jemu žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři.

Job 2 10 Jízto řekl: Mluvíš, jako jedna z bláznů vých mluví vá. Dobré-liž jen věci bráti budeme od Boha, zlých pak nebudeme přijímati? V tom ve všem nezhřešil Job rty

svými .
 Job 2 11 Když pak uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom zlém, kteréž přišlo na něj, přišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, na tom zůstavše spolu, aby přijdouce k němu, politovali ho a těšili jej.
 Job 2 12 Kteríž pozdvihše oči svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a roztrhše jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhůru.
 Job 2 13 A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k němu nepromluvil slova; nebo viděli, že se velmi rozmohla bolest jeho.
 Job 3 1 Potom otevřev Job ústa svá, zlořečil dni svému.
 Job 3 2 Nebo mluvě Job, řekl:
 Job 3 3 Ó by byl zahynul ten den, v němž jsem se naroditi měl, i noc, v níž bylo řečeno: Počat jest pacholík.
 Job 3 4 Ten den ó by byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bůh shůry, a nebyl osvětlen světlem.
 Job 3 5 Ó by jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila mračna, a předěsila horkost denní.
 Job 3 6 Ó by noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v počet měsíců nepřišla.
 Job 3 7 Ó by noc ta byla osaměla, a zpěvu aby nebylo v ní.
 Job 3 8 Ó by jí byli zlořečili ti, kteříž proklínají den, hotovi jsouce vzbudi ti vel ryba.
 Job 3 9 Ó by se byly hvězdy zatměly v soumraku jejím, a očekávajíc světla, aby ho nebyla dočkala, ani spatřila záře jitřní.
 Job 3 10 Nebo nezavřela dveří života mého, ani skryla trápení od očí mých.
 Job 3 11 Proč jsem neumřel v matce, aneb vyšed z života, proč jsem nezahynul?
 Job 3 12 Proč jsem vzat byl na klín, a proč jsem prsí požíval?
 Job 3 13 Nebo bych nyní ležel a odpočíval, spal bych a měl bych pokoj,
 Job 3 14 s králi a radami země, kteříž sobě vzdělávali místa pustá,
 Job 3 15 Aneb s knížaty, kteříž měli zlato, a domy své naplňovali stříbrem.
 Job 3 16 Aneb jako nedochůdce nezřetelné proč jsem nebyl, a jako nemluvnátka, kteráž světla neviděla?
 Job 3 17 Tamť bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpočívají ti, jenž v práci ustali.
 Job 3 18 Také i věžňové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka.
 Job 3 19 Malý i veliký tam jsou rovni sobě, a služebník jest prost pána svého.
 Job 3 20 Proč Bůh dává světlo zbědovanému a život těm, kteříž jsou ducha truchlivého?
 Job 3 21 Kteríž očekávají smrti, a není jí, ačkoli jí hledají pilněji než skrytých pokladů?
 Job 3 22 Kteríž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob?
 Job 3 23 Člověku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bůh přistřel?
 Job 3 24 Nebo před pokrmem svým vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda řvání mé.
 Job 3 25 To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož jsem se obával, přišlo na mne.
 Job 3 26 Neměl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpečil, ani odpočíval, až i přišlo pokušení toto.
 Job 4 1 Jemuž odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:
 Job 4 2 Počneme-li mluvit s tebou, neponeseš-liž toho těžce? Ale kdož by se zdržeti mohl, aby neměl mluvit?
 Job 4 3 Aj, učívals mnohé, a rukou opuštěných jsi posiloval.
 Job 4 4 Padajícího pozdvihovals řečmi svými, a kolena zemdlená jsi zmocňoval.
 Job 4 5 Nyní pak, jakž toto přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě dotklo, předěšen jsi.
 Job 4 6 Nebylo-liž náboženství tvé nadějí tvou, a upřímost cest tvých očekáváním tvým?
 Job 4 7 Rozpomeň se, prosím, kdo jest kdy nevinný zahynul? Aneb kde upřímní vyhlazení jsou?
 Job 4 8 Jakož jsem já vídal ty, kteříž orali nepravost, a rozsívali převrácenost, že ji i žali.
 Job 4 9 Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivosti jeho v nic obracíni bývají.
 Job 4 10 Řvání lva a hlas lvíce a zubové mladých lvícat setříní bývají.
 Job 4 11 Hyne lev, že nemá loupeže, a lvíčata mladá rozptýlena bývají.
 Job 4 12 Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé něco maličko toho.
 Job 4 13 V přemýšlováních z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi,
 Job 4 14 Strach připadl na mne a lekání, kteréž předěsilo všechny kosti mé.
 Job 4 15 Duch zajisté před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém.
 Job 4 16 Zastavil se, ale neznal jsem tváří jeho; tvárnost jen byla před očima máma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas:
 Job 4 17 Zdalíž může člověk spravedlivějším býti než Bůh, aneb muž čistším nad

toho, kterýž ho učinil?

Job	4	18	Ano mezi služebníky jeho není dokonalosti, a při andělich svých zanechal nedostatku.
Job	4	19	Čím více při těch, kteříž bydlejí v domích hliněných, jejichž základ jest na prachu, a setříní bývají snáze než moř.
Job	4	20	od jitra až do večera stírání bývají, a kdož toho nerozvažují, na věky zahynou.
Job	4	21	Zdaliž nepomíjí sláva jejich s nimi? Umírají, ale ne v moudrosti.
Job	5	1	Zavolejž tedy, dá-liť kdo odpověď? A k kterému se z svatých obrátíš?
Job	5	2	Pakli k bláznu, zahubí ho rozhněvání, a nesmyslného zabije prchlivost.
Job	5	3	Jáť jsem viděl blázna, an se vkořenil, ale hned jsem zle tušil
příbytku jeho, řka:			
Job	5	4	vzdálenit jsou synové jeho od spasení; nebo potříní budou v bráně, aniž bude, kdo by je vytrhl.
Job	5	5	Obilí jeho zžíře hladovitý, a i z prostřed trní je vychvátí; nadto sehlíť násilník statek takových.
Job	5	6	Neboť nepochází z prachu trápení, aniž se z země pučí bída.
Job	5	7	Ale člověk rodí se k bídě, tak jako jiskry z uhlí zhůru létají.
Job	5	8	Jistě žeť bych já hledal Boha silného, a jemu bych předložil při svou,
Job	5	9	kterýž činí věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu není,
Job	5	10	kterýž dává déšť na zemi, a spouští vody na pole,
Job	5	11	kterýž sází opovržené na místě vysokém, a žalostíci vyvyšuje spasením,
Job	5	12	kterýž v nic obrací myšlení chytráků, tak aby nemohli k skutku
přivéstí ruce jejich ničeho,			
Job	5	13	Kterýž lapá moudré v chytrosti jejich; nebo rada převrácených bláznová bývá.
Job	5	14	Ve dne motají se jako ve tmách, a jako v noci šamají o poledni.
Job	5	15	Kterýž zachovává od meče a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka.
Job	5	16	Máť zajisté nuzný naději, ale nepravost musí zacpatí ústa svá.
Job	5	17	Aj, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A protož kárání m Všemohoucí ho nepohrdej.
Job	5	18	Onť zajisté uráží, on i obvazuje; raní, ruka jeho také léčí.
Job	5	19	Z šesti úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé.
Job	5	20	v hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meče.
Job	5	21	Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla.
Job	5	22	Zhouba a hlad buď tobě za smích, a nestrachuj se ani lité zvěři zemské.
Job	5	23	Nebo s kamením polním příměří tvé, a zvěř lítá polní pokoj zachová k tobě.
Job	5	24	A shledáš, žeť stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k příbytku svému, a nezhřešíš.
Job	5	25	Shledáš také, žeť se rozmnoží símě tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská.
Job	5	26	Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášíno bývá zralé obilí časem svým.
Job	5	27	Aj, tot jsme vyhledali, a taktě jest; poslechniž toho, a schovej sobě to.
Job	6	1	Odpovídaje pak Job, řekl:
Job	6	2	Ó kdyby pilně zváženo bylo hořekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvi žena byla.
Job	6	3	Jistě že by se nad písek mořský těžší ukázala, pročez mi se i slov nedostává.
Job	6	4	Nebo střely všemohoucího vězí ve mně, jejichž jed vysušil ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mně.
Job	6	5	Zdaliž řve divoký osel nad mladistvou travou? Řve-liž vůl nad picí svou?
Job	6	6	Zdaliž jedí to, což neslaného jest, bez soli? Jest-liž chut v věci slzké?
Job	6	7	Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého.
Job	6	8	Ó by se naplnila žádost má, a aby to, čehož očekávám, dal Bůh,
Job	6	9	Totíž, aby se líbilo Bohu setřítí mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladi ti mne.
Job	6	10	Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval, (ačkoli hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že jsem netajil řečí Nejsvětějšího.
Job	6	11	Nebo jaká jest síla má, abych potrvati mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlél života svého?
Job	6	12	Zdali síla má jest síla kamenná? Zdali tělo mé ocelivé?
Job	6	13	Zdaliž pak obrany mé není při mně? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne,

Job 6	14	Proti tomu, jehož lítostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeň
Všemohoucí ho opustil?		
Job 6	15	Bratří moji zmýlili mne jako potok, pominuli jako prudcí potokové,
Job 6	16	kteríž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje sníh.
Job 6	17	V čas horka vysychají; když sucho bývá, mizí z místa svého.
Job 6	18	Sem i tam roztékají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a
hynou.		
Job 6	19	To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž naději
měli v nich,		
Job 6	20	zastyděli se, že v nich doufali; nebo přišedše až k nim, oklamáni
jsou.		
Job 6	21	Tak zajisté i vy byvše, nejste; vidouce potřetí mé, děsíte se.
Job 6	22	Zdali jsem řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého udělte darů pro mne?
Job 6	23	Aneb: Vysvobodte mne z ruky nepřítele, a z ruky násilníků vykupte mne?
Job 6	24	Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil, poslužte mi k
srozumění.		
Job 6	25	Ó jak jsou pronikavé řeči upřímné! Ale co vzdělá obviňování vaše?
Job 6	26	Zdali jen z slov mne viniti myslíte, a převívati řeči choulostivého?
Job 6	27	Také i na sirotka se obořujete, anobrž jámu kopáte příteli svému.
Job 6	28	A protože nyní chtějtež popatřiti na mne, a suďte, klamám-liť před
obličejem vašim.		
Job 6	29	Napravte se, prosím, necht' není nepravostí; napravte se, pravím, a tak
poznáte, žeť jest spravedlnost v té řeči mé.		
Job 6	30	A jest-li na jazyku mém nepravost, neměl-liž bych, čitedlen býti bíd?
Job 7	1	Zdaliž nemá vyměřeného času člověk na zemi? A dnové jeho jako dnové
nájemníka.		
Job 7	2	Jako služebník, kterýž touží po stínu, a jako nájemník, jenž očekává
skonání díla svého:		
Job 7	3	Tak jsou mi dědičně přivlastněni měsíkové marní, a noci plné trápení
jsou mi odečteny.		
Job 7	4	Jestliže ležím, říkám: Kdy vstanu? A pomine noc? Tak pln bývám
myšlení až do svítání.		
Job 7	5	Tělo mé odíno jest červy a strupem i prachem, kůže má puká se a
rozpuští.		
Job 7	6	Dnové moji rychlejší byli nežli člunek tkadlce, nebo stráveni jsou bez
prodlení.		
Job 7	7	Rozpomeň se, ó Pane, že jako vítr jest život můj, a oko mé že více
neuzří dobrých věcí,		
Job 7	8	Aniž mne spatří oko, jenž mne vídalo. Oči tvé budou ke mně, a mne již
nebude.		
Job 7	9	Jakož oblak hyne a mizí, tak ten, kterýž sstupuje do hrobu, nevystoupí
zase,		
Job 7	10	Aniž se opět navrátí do domu svého, aniž ho již více pozná místo jeho.
Job 7	11	Protož nemohuť já zdržeti úst svých, mluvím v ssouzení ducha svého,
naříkám v hořkosti duše své.		
Job 7	12	Zdali jsem já mořem čili velrybem, že jsi mne strážil osadil?
Job 7	13	Když myslím: Potěší mne lůžko mé, poodejme nařikání mého postel má:
Job 7	14	Tedy mne strašíš sny, a viděními děsíš mne,
Job 7	15	Tak že sobě zvoluje zaškrcení duše má, a smrt nad život.
Job 7	16	Mrzí mne, nebuduť déle živ. Poodstupiž ode mne, nebo marní jsou dnové
moji.		
Job 7	17	Co jest člověk, že ho sobě tak vážíš, a že tak o něj pečuješ?
Job 7	18	A že ho navštívuješ každého jitra, a každé chvíle jej zkušuješ?
Job 7	19	Dokudž se neodvrátíš ode mne, a nedáš mi aspoň polknouti mé sliny?
Job 7	20	Zhřešil jsem, což mám učiniti, ó strážce lidský? Proč jsi mne položil
za cíl sobě, tak abych sám sobě byl břemenem?		
Job 7	21	Nýbrž proč neodejmeš přestoupení mého, a neodpustíš nepravosti mé?
Nebo již v zemi lehnu.		Potom bys mne i pilně hledal, nebude mne.
Job 8	1	Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl:
Job 8	2	Dokudž mluvití budeš takové věci, a slova úst tvých budou jako vítr
násilný?		
Job 8	3	Což by Bůh silný neprávě soudil, a všemohoucí což by převracel
spravedlnost?		
Job 8	4	Synové zajisté tvoji že zhřešili proti němu, proto pustil je po
nepravosti jejich.		
Job 8	5	Kdybys ty opravdově hledal Boha silného, a Všemohoucímu se modlil,
Job 8	6	A byl čistý a upřímný: jistě žeť by se hned probudil k tobě, a napravil
by příbytek spravedlnosti tvé.		
Job 8	7	A byly by první věci tvé špatné, poslední pak rozmnožily by se
náramně.		
Job 8	8	Nebo vzeptej se, prosím, věku starého, a nastroj se k zpytování otců
jejich.		

Job	8	9	(Myť zajisté včerejší jsme, aniž jsme čeho povědomi; k tomu dnové naši jsou jako stín na zemi.)
Job	8	10	Zdaliž tě oni nenaučí, a nepovědí tobě, a z srdce svého nevynesou-liž slov?
Job	8	11	Zdali roste třtí bez bahna? Roste-liž rákosí bez vody?
Job	8	12	Nýbrž ještě za zelena, dříve než vytrháno bývá, ano prvé než jaká jiná tráva, usychá.
Job	8	13	Tak stezky všech zapomínajících se na Boha silného, tak, pravím, naděje pokrytce zahyne.
Job	8	14	Klesne naděje jeho, a doufání jeho jako dům pavouka.
Job	8	15	Spolehne-li na dům svůj, neostojí; chytí-li se ho, nezdrží.
Job	8	16	Vláhu má před sluncem, tak že z zahrady jeho výstřelkové jeho vynikají.
Job	8	17	Při vrchovišti kořenové jeho hustě rostou, i na místech skalnatých rozkládá se.
Job	8	18	A však bývá-li zachvácen z místa svého, až by se ho i odečtlo, řka: Nevidělo jsem tě:
Job	8	19	Tožť ta radost života jeho, a z země jiný vykvétá.
Job	8	20	Aj, Bůh silný nepohrdá upřímým, ale nešlechetným ruky nepodává:
Job	8	21	Až i naplní smíchem ústa tvá, a rty tvé plésáním,
Job	8	22	Když nenávidící tebe v hanbu oblečení budou, a stánku lidí bezbožných nikdež nebude.
Job	9	1	Odpověděv pak Job, řekl:
Job	9	2	I ovšem vím, žeť tak jest; nebo jak by mohl člověk spravedliv býti před Bohem silným?
Job	9	3	A chtěl-li by se hádati s ním, nemohl by jemu odpověditi ani na jedno z tisící slov.
Job	9	4	Moudrého jest srdce a silný v moci. Kdo zatvrdiv se proti němu, pokoje užil?
Job	9	5	On přenáší hory, než kdo shlédne, a podvrací je v prchlivosti své.
Job	9	6	On pohybuje zemí z místa jejího, tak že se třesou sloupové její.
Job	9	7	On když zapovídá slunci, nevychází, a hvězdy zapečetuje.
Job	9	8	On roztahuje nebe sám, a šlapá po vlnách mořských.
Job	9	9	On učinil Arktura, Oriona, Kuřátka a hvězdy skryté na poledne.
Job	9	10	On činí věci veliké, a to nevystižitelné a divné, jimž není počtu.
Job	9	11	Ano jde-li mimo mne, tedy nevidím; ovšem když pomíjí, neznamenam ho.
Job	9	12	Tolikéž jestliže co uchvátí, kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo dí jemu: Co činíš?
Job	9	13	Nezdržel-li by Bůh hněvu svého, klesli by před ním spolu spuntovaní, jakkoli mocní.
Job	9	14	Jakž bych já tedy jemu odpovídati, a jaká slova svá proti němu vyhledati mohl?
Job	9	15	Kterémuž, bych i spravedliv byl, nebudu odpovídati, ale před soudcím svým pokořiti se budu.
Job	9	16	Ač bych pak i volal, a on mi se ozval, neuvěřím, aby vyslyšel hlas můj,
Job	9	17	Poněvadž vichřicí setřel mne, rozmnožil rány mé bez příčiny.
Job	9	18	Aniž mi dá oddechnouti, ale sytí mne hořkostmi.
Job	9	19	Obrátil-li bych se k moci, aj, onť jest nejsilnější; pakli k soudu, kdo mi rok složí?
Job	9	20	Jestliže se za spravedlivého stavěti budu, ústa má potupí mne; pakli za upřímého, převráceného mne býti ukáží.
Job	9	21	Jsem-li upřímý, nebudu věděti toho; nenáviděti budu života svého.
Job	9	22	Jediná jest věc, pročez jsem to mluvil, že upřímého jako bezbožného on zahlazuje.
Job	9	23	Jestliže bičem náhle usmrcuje, zkušování nevinných se posmívá;
Job	9	24	Země dána bývá v ruku bezbožného, tvář soudců jejich zakrývá: jestliže ne on, kdož jiný jest?
Job	9	25	Dnové pak moji rychlejší byli nežli posel; utekli, aniž viděli dobrých věcí.
Job	9	26	Pominuli jako prudké lodí, jako orlice letící na pastvu.
Job	9	27	Dím-li: Zapomenu se na své naříkání, zanechám horlení svého, a posílím se:
Job	9	28	Lekám se všech bolestí svých, vida, že mne jich nezprostíš.
Job	9	29	Jestli jsem bezbožný, pročez bych nadarmo pracoval?
Job	9	30	Ano bych se i umyl vodou sněžnou, a očistil mýdlem ruce své,
Job	9	31	Tedy v jámě pohřbíš mne, tak že se ode mne zprzní i to roucho mé.
Job	9	32	Nebo Bůh není člověkem jako já, jemuž bych odpovídati mohl, a abychom vešli spolu v soud.
Job	9	33	Aniž máme prostředníka mezi sebou, kterýž by rozhodl nás oba.
Job	9	34	Kdyby odjal ode mne prut svůj, a strach jeho aby mne nekormoutil,
Job	9	35	Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při mně.

Job	10	1	Stýště se duši mě v životě mém, vypustím nad sebou nařikání své,
mluvití budu v hořkosti			duše své.
Job	10	2	Dím Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nesnadníš se mnou?
Job	10	3	Jaký máš na tom užitek, že mne ssuzuješ, že pohrdáš dílem rukou svých,
a radu bezbožných osvécuješ?			
Job	10	4	Zdali oči tělesné máš? Zdali tak, jako hledí člověk, ty hledíš?
Job	10	5	Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnům
lidským,			
Job	10	6	Že vyhledáváš nepravosti mé, a na hřích můj se vyptáváš?
Job	10	7	Ty víš, že nejsem bezbožný, ačkoli není žádného, kdo by mne vytrhl z
ruky tvé.			
Job	10	8	Ruce tvé sformovaly mne, a učinily mne, a teď pojednou všudy vůkol
hubíš mne.			
Job	10	9	Pamětliv buď, prosím, že jsi mne jako hlinu učinil, a že v prach zase
obrátiš mne.			
Job	10	10	Zdalis mne jako mléka neslil, a jako syření neshustil?
Job	10	11	Kůží a masem přioděl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne.
Job	10	12	Života z milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé
ostříhalo dýchání mého.			
Job	10	13	Ale toto skryl jsi v srdci svém; vím, žeť jest to při tobě.
Job	10	14	Jakž zhřeším, hned mne šetríš, a od nepravosti mé neočišťuješ mne.
Job	10	15	Jestliže jsem bezbožný, běda mně; pakliť jsem spravedlivý, ani tak
nepozdvihnu hlavy, nasycen jsa hanbou, a vida trápení své,			
Job	10	16	Kteréhož vždy více přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém
divně se mnou zacházíš.			
Job	10	17	Obnovuješ svědky své proti mně, a rozmnožuješ rozhněvání své na mne;
vojstva jedna po druhých			jsou proti mně.
Job	10	18	Proč jsi jen z života vyvedl mne? Ó bych byl zahynul, aby mne bylo ani
oko nevidělo,			
Job	10	19	A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl
vnesen.			
Job	10	20	Zdaliž jest mnoho dnů mých? Ponechejž tedy a popuť mne, abych maličko
pookřál,			
Job	10	21	Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátím, do krajiny tmavé,
anobrž stínu smrti,			
Job	10	22	Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stínu smrti, a kdež
není žádných proměn, ale sama pouhá mrákota.			
Job	11	1	A odpovídaje Zofar Naamatský, řekl:
Job	11	2	Zdaliž k mnohým slovům nemá odpovědino býti? Aneb zdali člověk
mnohomluvný práv zůstane?			
Job	11	3	Žváním svým lidi zaměstnáváš, a posmíváš se, aniž jest, kdo by tě
zahanbil.			
Job	11	4	Nebo jsi řekl: Čisté jest učení mé, a čist jsem, ó Bože, před očima
tvýma.			
Job	11	5	Ješto, ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel rty své proti tobě,
Job	11	6	Aťby oznámil tajemství moudrosti, že dvakrát většího trestání
zasloužil jsi. A věz, že se Bůh zapomněl na tebe pro nepravost tvou.			
Job	11	7	Zdaliž ty stížitelnosti Boží dosáhneš, aneb dokonalost Všemohoucího
vystihneš?			
Job	11	8	Vyšší jest nebes, což učiníš? Hlubší než peklo, jakž porozumíš?
Job	11	9	Delší jest míra její než země, a širší než moře.
Job	11	10	Bude-li plnění neb zavírati aneb ssuzovati, kdo se na něj bude
domlouvati?			
Job	11	11	Poněvadž zná lidskou marnost, a vidí nepravost, což by tomu rozuměti
neměl?			
Job	11	12	Tak aby muž nesmyslný nabyl rozumu, ačkoli člověk jest jako hřebec z
divokého osla zplazený.			
Job	11	13	Jestliže ty nastojíš srdce své, a ruce své k němu vztáhneš;
Job	11	14	Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniž dopouštěj
bydliti v staních svých			nešlechtnosti:
Job	11	15	Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poškrvny, a budeš nepohnutý, aniž se
báti budeš.			
Job	11	16	Nebo se na těžkost zapomeneš, na niž jako na vody, kteréž pomíny,
zpomínati budeš.			
Job	11	17	K tomu nad poledne jasný nastaneť čas; zatmíš-li se pak, jitru podobný
budeš.			
Job	11	18	Budeš i mysli doufanlivé, maje naději; stánek roztáhneš, i bezpečně
spáti budeš.			
Job	11	19	A tak v pokoji budeš, aniž tě kdo předěsí, a mnozí tváři tvé kořiti se
budou.			
Job	11	20	Oči pak bezbožných zkaženy budou, a utíkání jim zhyne; nadto naděje
jejich bude jako dchnutí člověka.			

Job	12	1	Odpověď pak Job, řekl:
Job	12	2	V pravdě, že jste vy lidé, a že s vámi umře moudrost.
Job	12	3	I jáť mám srdce jako vy, aniž jsem zpozdílejší než vy, anobrž při komž toho není?
Job	12	4	Za posměch příteli svému jsem, kteréhož, když volá, vyslýchá Bůh; v posměchuť jest spravedlivý a upřímy.
Job	12	5	Pochodně zavržená jest (podlé smýšlení člověka pokoje užívajícího) ten, kterýž jest blízký pádu.
Job	12	6	Pokojné a bezpečné příbytky mají loupežníci ti, kteříž popouzejí Boha silného, jimž on uvodí dobré věci v ruku jejich.
Job	12	7	Ano zeptej se třebaš hovad, a naučí tě, aneb ptactva nebeského, a oznámí tobě.
Job	12	8	Aneb rozmluv s zemí, a poučí tě, ano i ryby mořské vypravovati budou tobě.
Job	12	9	Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodinova to učinila?
Job	12	10	V jehož ruce jest duše všelikého živočicha, a duch každého těla lidského.
Job	12	11	Zdaliž ucho slov rozeznávati nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí?
Job	12	12	Při starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost.
Job	12	13	Nadto pak u Boha moudrost a síla, jehoť jest rada a rozumnost.
Job	12	14	Jestliže on boří, nemůže zase stavino býti; zavírá-li člověka, nemůže býti otevíráno.
Job	12	15	Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi.
Job	12	16	U něho jest síla a bytnost, jeho jest ten, kterýž bloudí, i kterýž v blud uvodí.
Job	12	17	On uvodí rádce v nemoudrost, a z soudců bláznů činí.
Job	12	18	Svazek králů rozvazuje, a pasem přepasuje bedra jejich.
Job	12	19	On uvodí knížata v nemoudrost, a mocné vyvrací.
Job	12	20	On odjímá řeč výmluvným, a soud starcům bere.
Job	12	21	On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemdlívá.
Job	12	22	On zjevuje hluboké věci z temností, a vyvodí na světlo stín smrti.
Job	12	23	On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i zavodí je.
Job	12	24	On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud je uvodí na poušti bezcestné,
Job	12	25	Aby šámali ve tmě bez světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.
Job	13	1	Aj, všechno to vidělo oko mé, slyšelo ucho mé, a srozumělo tomu.
Job	13	2	Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdílejší než vy.
Job	13	3	Jistě žeť já s všemohoucím mluvití, a s Bohem silným o svou při jednati budu.
Job	13	4	Nebo vy jste skladatelé lži, a lékaři marní všickni vy.
Job	13	5	Ó kdybyste aspoň mlčeli, a bylo by vám to za moudrost.
Job	13	6	Slyštež medle odpory mé, a důvodů rtů mých pozorujte.
Job	13	7	Zdali zastávající Boha silného, mluvití máte nepravost? Aneb za něho mluvití máte lest?
Job	13	8	Zdaliž osobu jeho přijímati budete, a o Boha silného se zasazovati?
Job	13	9	Zdaž vám to k dobrému bude, když na průbu vezme vás, že jakož člověk oklamán bývá, oklamati jej chcete?
Job	13	10	V pravdě žeť vám přísně domlouvati bude, budete-li povrchně osoby jeho šetřiti.
Job	13	11	Což ani důstojnost jeho vás nepředěšuje, ani strach jeho nepřikvačuje vás?
Job	13	12	Všecka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše.
Job	13	13	Postřptež mne, nechať já mluvím, přidej na mne cokolí.
Job	13	14	Pročež bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou?
Job	13	15	By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před obličej jeho předložím.
Job	13	16	Onť sám jest spasení mé; nebo před obličej jeho pokrytec nepřijde.
Job	13	17	Poslouchejte pilně řeči mé, a zprávu mou pusťte v uši své.
Job	13	18	Aj, jižť začínám pře své vésti, vím, že zůstanu spravedliv.
Job	13	19	Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umřítí musil?
Job	13	20	Toliko té dvojí věci, ó Bože, nečin mi, a tehdy před tváří tvou nebudu se skrývati:
Job	13	21	Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nechť mne neděsí.
Job	13	22	Zatím povolej mne, a buduť odpovídati; aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi.
Job	13	23	Jak mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení mé a hřích můj ukaž mi.
Job	13	24	Proč tvář svou skrýváš, a pokládáš mne sobě za nepřítele?

Job 13	25	Zdaliž list větrem se zmítající potříti chceš, a stéblo suché stihati budeš?
Job 13	26	Že zapisuješ proti mně hořkosti, a dáváš mi v dědictví nepravosti
Job 13	27	A dáváš do klady nohy mé, a šetříš všech stezek mých, na paty noh mých
Job 13	28	Ješto člověk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.
Job 14	1	Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.
Job 14	2	Jako květ vychází a podřtat bývá, a utíká jako stín, a netrvá.
Job 14	3	A však i na takového otvíráš oko své, a mne uvodíš k soudu s sebou.
Job 14	4	Kdo toho dokáže, aby čistý z nečistého posel? Ani jeden.
Job 14	5	Poněvadž vyměření jsou dnové jeho, počet měsíců jeho u tebe, a cíles
Job 14	6	jemu položil, kterýchž by nepřekračoval:
Job 14	7	Odvrát se od něho, ať oddechne sobě, a zatím aby přečkal jako nájemník den svůj.
Job 14	8	O stromu zajisté jest naděje, by i podřtat byl, že se zase zotaví, a výstřelek jeho nevyhyne,
Job 14	9	By se pak i sstaral v zemi kořen jeho, a v prachu již jako umřel peň jeho:
Job 14	10	Avšak jakž počije vláhy, zase se pučí, a zahustí jako keř.
Job 14	11	Ale člověk umírá, mdlobou přemožen jsa, a když vypustí duši člověk, kam se poděl?
Job 14	12	Jakož ucházejí vody z jezera, a řeka opadá a vysychá:
Job 14	13	Tak člověk, když lehne, nevstává zase dotud, dokudž nebes stává.
Job 14	14	Nebývajíť vzbuzení lidé, aniž se probuzují ze sna svého.
Job 14	15	Ó kdybys mne v hrobě schoval, a skryl mne, dokudž by nebyl odvrácen hněv tvůj, ulože mi cíl,
Job 14	16	abys se rozpomenul na mne.
Job 14	17	Když umře člověk, zdaliž zase ožive? Po všecky tedy dny vyměřeného času svého očekávati budu, až přijde proměna při mně.
Job 14	18	Zavoláš, a já se ohlásím tobě, díla rukou svých budeš žádostiv,
Job 14	19	Ačkoli nyní kroky mé počítáš, aniž shovíváš hříchům mým,
Job 14	20	Ale zapečetěné maje jako v pytlíku přestoupení mé, ještě přikládáš k nepravosti mé.
Job 14	21	Jistě že jako hora padnuc, rozdrobuje se, a skála odsedá z místa svého,
Job 14	22	Jako kamení stírá voda, a povodní zachvacuje, což z prachu zemského i ty naději člověka v nic obracíš.
Job 15	1	Přemáháš jej ustavičně, tak aby odjítí musil; proměňuješ tvář jeho, a propouštíš jej.
Job 15	2	Budou-li slavní synové jeho, nic neví; pakli v potupě, nic o ně nepečuje.
Job 15	3	Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolestí okouší, a duše jeho v něm kvílí.
Job 15	4	Tedy odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:
Job 15	5	Zdali moudrý vynášeti má umění povětrné, aneb naplňovati východním větrem břicho své,
Job 15	6	Hádaje se slovy neprospěšnými, aneb řečmi neužitečnými?
Job 15	7	Anobřz vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu činiti se zbraňuješ.
Job 15	8	Osvědčujít zajisté nepravost tvou ústa tvá, ač jsi koli sobě zvolil jazyk chytrých.
Job 15	9	Potupují tě ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svědčí proti tobě.
Job 15	10	Zdaliž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sformován?
Job 15	11	Zdaliž jsi tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrost?
Job 15	12	Co víš, čehož bychom nevěděli? Čemu rozumíš, aby toho při nás nebylo?
Job 15	13	I šedivýť i stařec mezi námi jest, ano i starší věkem než otec tvůj.
Job 15	14	Zdali malá jsou tobě potěšování Boha silného, čili něco je zastěňuje tobě?
Job 15	15	Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blíkají oči tvé,
Job 15	16	že smíš odpovídati Bohu silnému tak pyšně, a vypouštět z úst svých ty řeči?
Job 15	17	Nebo což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy?
Job 15	18	An při svatých jeho není dokonalosti, a nebesa nejsou čistá před očima jeho,
Job 15	19	Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž pije nepravost jako vodu.
Job 15	20	Já oznámím tobě, poslyš mne; to zajisté, což jsem viděl, vypravovati budu,
Job 15	21	Což moudří vynesli a nezatajili, slýchavše od předků svých.
Job 15	22	Jimž samým dána byla země, aniž přejíti mohl cizí prostředkem jejich.
Job 15	23	Po všecky své dny bezbožný sám se bolestí trápí, po všecka, pravím

léta, skrytá před ukrutníkem.

Job 15	21	Zvuk strachu jest v uších jeho, že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj.
Job 15	22	Nevěří, by se měl navrátiti z temností, ustavičně očekáváje na sebe meče.
Job 15	23	Bývá i tulákem, chleba hledaje, kde by byl, cítě, že pro něj nastrojen jest den temností.
Job 15	24	Děsí jej nátisk a ssoužení, kteréž se silí proti němu, jako král s vojiskem sšíkovaným.
Job 15	25	Nebo vztáhl proti Bohu silnému ruku svou, a proti Všemohoucímu postavil se.
Job 15	26	Útok učinil na něj, na šíji jeho s množstvím zdvižených štítů svých.
Job 15	27	Nebo přiodíl tvář svou tukem svým, tak že se mu nadělalo faldů na slabinách.
Job 15	28	A bydlil v městech zkažených, a v domích, v nichž žádný nebydlil, kteráž v hromady rumu obrácena byla.
Job 15	29	Avšak nezbohatneť, aniž stane moc jeho, aniž se rozšíří na zemi dokonalost takových.
Job 15	30	Nevyjde z temností, mladístvou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých.
Job 15	31	Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude směna jeho.
Job 15	32	Před časem svým vyťat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati.
Job 15	33	Zmaří, jako vinný kmen nezralý hrozen svůj, a svrže květ svůj jako oliva.
Job 15	34	Nebo shromáždění pokrytce spustne, a oheň spálí stany oslepených dary.
Job 15	35	Kterážto když počali ssuzování, a porodili nepravost, hned břicho jejich strojí jinou lest.
Job 16	1	A odpovídaje Job, řekl:
Job 16	2	Slyšel jsem již podobných věcí mnoho; všickni vy nepřijemní jste těšitelé.
Job 16	3	Bude-liž kdy konec slovům povětrným? Aneb co tě popouzí, že tak mluvíš?
Job 16	4	Zdaliž bych já tak mluvit mohl, jako vy, kdybyste byli na místě mém? Shromážděval-li bych proti vám slova, aneb potřásal na vás hlavou svou?
Job 16	5	Nýbrž posiloval bych vás ústy svými, a otvírání rtů mých krotilo by bolest.
Job 16	6	Buď že mluvím, neumenšuje se bolesti mé, buď že tak nechám, neodchází ode mne.
Job 16	7	Ale ustavičně zemdlívá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždění mého.
Job 16	8	A vrásky jsi mi z dělal; což mám za svědka, ano patrná na mně hubenost má na tváři mé to osvědčuje.
Job 16	9	Prchlivost jeho zachvátila mne, a vzal mne v nenávisť, škripě na mne zuby svými; jako nepřítel můj zaostril oči své na mne.
Job 16	10	Rozedřeli na mne ústa svá, potupně mne políčkujíce, proti mně se shromáždí vše.
Job 16	11	Vydal mne Bůh silný nešlechetníku, a v ruce bezbožných uvedl mne.
Job 16	12	Pokoje jsem užíval, však potřel mne, a uchopil mne za šíji mou, roztříštil mne, a vystavil mne sobě za cíl.
Job 16	13	Obklíčili mne střelci jeho, roztal ledví má beze vší lítosti, a vylil na zem žluč mou.
Job 16	14	Ranil mne ranou na ránu, outok učinil na mne jako silný.
Job 16	15	Žíni jsem ušil na zjízvenou kůži svou, a zohavil jsem v prachu sílu svou.
Job 16	16	Tvář má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín smrti jest.
Job 16	17	Ne pro nějaké bezpraví v rukou mých; nebo i modlitba má čistá jest.
Job 16	18	Ó země, nepřikrývej krve mé, a nechtě nemá místa volání mé.
Job 16	19	Aj, nyní jesti i v nebesích svědek můj, svědek můj, pravím, jest na výsostech.
Job 16	20	Ó mudráci moji, přátelé moji, k Bohuť slzí oko mé.
Job 16	21	Ó by lze bylo muži v hádku s ním se vydati, jako synu člověka s přítelem svým.
Job 16	22	Nebo léta mně odečtená přicházejí, a cestou, kterouž se zase nenavrátím, již se beru.
Job 17	1	Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu blízký jsem.
Job 17	2	Jistě posměvači jsou u mne, a pro jejich mne kormoucení nepřichází ani sen na oči mé.
Job 17	3	Postav mi, prosím, rukojmě za sebe; kdo jest ten, nechtě mi na to ruky podá.
Job 17	4	Nebo srdce jejich přikryl jsi, aby nerozuměli, a protož jich nepovýšíš.

Job	17	5	Kdož pochlebuje bližním, oči synů jeho zhynou.
Job	17	6	Jistě vystavil mne za přísloví lidem, a za divadlo všechněm,
Job	17	7	Tak že pro žalost pošly oči mé, a oudové moji všickni stínu jsou podobni.
Job	17	8	Užasnouti se nad tím upřímí, a však nevinný proti pokrytci vždy se zsilovati bude.
Job	17	9	Přidržeti se bude, pravím, spravedlivý cesty své, a ten, jenž jest čistých rukou, posilní se více.
Job	17	10	Tolikéž i vy všickni obraťte se, a počte, prosím; neboť nenacházím mezi vámi moudrého.
Job	17	11	Dnové moji pomíjejí, myšlení má mizejí, přemýšlování, pravím, srdce mého.
Job	17	12	Noc mi obracejí v den, a světla denního ukracují pro přítomnost temnoty.
Job	17	13	Abych pak čeho i očekával, hrob bude dům můj, ve tmě usteli ložce své.
Job	17	14	Jámu nazovu otcem svým, matkou pak a sestrou svou červy.
Job	17	15	Kdež jest tedy očekávání mé? A kdo to, čím bych se troštoval, spatří?
Job	17	16	Do skryší hrobu sstoupí, poněvadž jest všechněm v prachu země odpočívati.
Job	18	1	Odpovídaje pak Bildad Suchský, řekl:
Job	18	2	Dokudž neučiníte konce řečem? Pomyslte na to, a potom mluviti budeme.
Job	18	3	Proč jsme počtení za hovada? Oškliví jsme jemu, jakž sami vidíte.
Job	18	4	Ó ty, jenž hubíš život svůj zúřením svým, zdaliž pro tebe opuštěna bude země, a odsedne skála z místa svého?
Job	18	5	Anobrž světlo bezbožných uhašeno bude, aniž se blyštěti bude jiskra ohně jejich.
Job	18	6	Světlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne.
Job	18	7	Ssoužení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho.
Job	18	8	Nebo zapleten jest do sítě nohami svými, a v zamotání chodí.
Job	18	9	Chytí ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník.
Job	18	10	Skrytáť jest při zemi smečka jeho, a léčka jeho na stezce.
Job	18	11	Odevšad hrůzy jej děsiti budou a dotíratí na nohy jeho.
Job	18	12	Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotově při boku jeho.
Job	18	13	Zžírě žily kůže jeho, zžírě oudy jeho kníže smrti.
Job	18	14	Uchváčeno bude z stánku jeho doufání jeho, a to jej přivede k králi strachů.
Job	18	15	V stánku jeho hrůza bydleti bude, ač nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou.
Job	18	16	Od zpodku kořenové jeho uschnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho.
Job	18	17	Památka jeho zahyne z země, aniž jméno jeho slycháno bude na ulicích.
Job	18	18	Vyženu ho z světla do tmy, anobrž z okršlíku zemského vypudí jej.
Job	18	19	Nepozůstává ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v příbytcích svých.
Job	18	20	Nade dnem jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem podjati budou.
Job	18	21	Takovýť jest zajisté způsob nešlechetného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného.
Job	19	1	Tedy odpověděv Job, řekl:
Job	19	2	Dokudž trápití budete duši mou, a dotíratí na mne řečmi svými?
Job	19	3	Již na desetkrát zhanělí jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mně.
Job	19	4	Ale nechť jest tak, že jsem zbloudil, při mně zůstane blud můj.
Job	19	5	Jestliže se pak vždy proti mně siliti chcete, a obviňujíc mne, za pomoc sobě brátí proti mně potupu mou:
Job	19	6	Tedy vězte, že Bůh podvrátil mne, a sítí svou otáhl mne.
Job	19	7	Nebo aj, volám-li pro nátisk, nemám vyslyšení; křičím-li, není rozsouzení.
Job	19	8	Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projíti nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel.
Job	19	9	Slávu mou se mne strhl, a sňal korunu s hlavy mé.
Job	19	10	Zpodvracel mne všudy vůkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom naději mou.
Job	19	11	Nadto zažžl proti mně prchlivost svou, a přičtl mne mezi nepřátely své.
Job	19	12	Pročež přitáhše houfové jeho, učinili sobě ke mně cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého.
Job	19	13	Bratří mé ode mne vzdálil, a známí moji všelijak se mne cizí.
Job	19	14	Opustili mne příbuzní moji, a známí moji zapomenu si na mne.
Job	19	15	Podruhově domu mého a dívky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich.
Job	19	16	Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím.

Job	19	17	Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli pokorně jí prosím, pro dítky ži
vota mého.			
Job	19	18	Nadto i ti nejšpatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi.
Job	19	19	V ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji,
obrátili se proti mně.			
Job	19	20	K kůži mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých
toliko v cele zůstala.			
Job	19	21	Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo
ruka Boží se mne dotkla.			
Job	19	22	Proč mi se protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se
nasytití?			
Job	19	23	Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány byly,
Job	19	24	Anobřž rafijí železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.
Job	19	25	Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější
nad prachem se postaví.			
Job	19	26	A ač by kůži mou i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém uzřím
Boha.			
Job	19	27	Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli
zhynula ledví má u vnitřnosti mé.			
Job	19	28	Ješto byste říci měli: I pročez ho trápíme? poněvadž základ dobré pře
při mně se nalézá.			
Job	19	29	Bojte se meče, nebo pomsta za nepravosti jest meč, a vězte, žeť bude
soud.			
Job	20	1	Odpovídaje pak Zofar Naamatský, řekl:
Job	20	2	Z příčiny té myšlení má k odpovídání tobě nutí mne, a to abych rychle
učinil,			
Job	20	3	Že kárání k zahanbení svému slyším, pročez duch můj osvícený nutí mne,
aťbych odpovídal.			
Job	20	4	Zdaž nevíš o tom, že od věků, a jakž postavil Bůh člověka na zemi,
Job	20	5	Plésání bezbožných krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvílku?
Job	20	6	Byť pak vstoupila až k nebi pycha jeho, a hlava jeho oblaku by se
dotkla,			
Job	20	7	však jako lejno jeho na věky zahyne. Ti, kteříž jej vídali, řeknou:
Kam se poděl?			
Job	20	8	Jako sen pomine, aniž ho naleznou; nebo uteče jako vidění noční.
Job	20	9	Oko, kteréž ho vídalo, již ho nikdy neužří, aniž více patřiti bude na
něj místo jeho.			
Job	20	10	Synové jeho budou přízně u nuzných hledati, a ruce jeho musejí zase
vraceti loupež svou.			
Job	20	11	Kosti jeho naplněny jsou hříchy mladosti jeho, a s ním v prachu
lehnou.			
Job	20	12	A ačkoli zlost sladne v ústech jeho, a chová ji pod jazykem svým;
Job	20	13	Kochá se v ní, a nepouští jí, ale zdržuje ji u prostřed dásní svých:
Job	20	14	Však pokrm ten ve střevách jeho promění se; bude jako žluč hadů
nejlítějších u vnitřnostech jeho.			
Job	20	15	Zboží nahltané vyvrátí, z břicha jeho Bůh silný je vyžene.
Job	20	16	Jed hadů litych ssátí bude, zabije ho jazyk ještěřcí.
Job	20	17	Neužří pramenů potoků a řek medu a másla.
Job	20	18	Navrátí úsilí cizí, a nezažive ho, vedlé nátisku svého rozličného;
nebude na ně vesel.			
Job	20	19	Nebo utiskal a opouštěl nuzné, dům zloupil a nestavěl ho.
Job	20	20	Pročez nesezná nic pokojného v životě svém, aniž které nejrozkošnější
své věci bude moci zachovati.			
Job	20	21	Nic mu nepozůstane z pokrmu jeho, tak že nebude míti, čím by se
troštoval.			
Job	20	22	Byť pak i dovršena byla hojnost jeho, ssoužení míti bude; každá ruka
trapiče oboří se na něj.			
Job	20	23	By měl čím naplniti břicho své, dopustí na něj Bůh prchlivost hněvu
svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm jeho.			
Job	20	24	Když utíkati bude před zbrojí železnou, prostřelí ho lučiště ocelivé.
Job	20	25	Střela vyňata bude z toulu a vystřelena, nadto meč pronikne žluč jeho;
a když odcházeti bude, přikvačí jej hrůzy.			
Job	20	26	Všeliká neštěstí jsou polečena v skryších jeho, zžíře jej oheň
nerozdmychaný, zle se povede i pozůstalému v stanu jeho.			
Job	20	27	Odkryjí nebesa nepravost jeho, a země povstane proti němu.
Job	20	28	Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hněvu jeho.
Job	20	29	Tentž jest podíl člověka bezbožného od Boha, to, pravím, dědictví
vyrčené jemu od Boha silného.			
Job	21	1	A odpovídaje Job, řekl:
Job	21	2	Poslouchejte pilně řeči mé, a bude mi to za potěšení od vás.
Job	21	3	Postřpte mne, abych i já mluvil, a když odmluvím, posmí vejž se.
Job	21	4	Zdalíž já před člověkem naříkám? A poněvadž jest proč, jakž nemá býti

ssoužen duch můj?			Pohleďte na mne, a užasněte se, a položte prst na ústa.
Job 21	5		Ano já sám, když rozvažuji své bídý, tedy se děším, a spopadá tělo mé
Job 21	6		hrůza.
Job 21	7		Proč bezbožní živi jsou, k věku starému přicházejí, též i bohatnou?
Job 21	8		Símě jejich stále jest před obličejem jejich s nimi, a rodina jejich
před očima jejich.			
Job 21	9		Domové jejich bezpečni jsou před strachem, aniž metla Boží na nich.
Job 21	10		Býk jejich připouští bývá, ale ne na prázdno; kráva jejich rodí, a
nepotracuje plodu.			
Job 21	11		vypouštějí jako stádo maličké své, a synové jejich poskakují.
Job 21	12		Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k zvuku muziky.
Job 21	13		Tráví v štěstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují.
Job 21	14		Kteríž říkají Bohu silnému: Odejdi od nás, nebo známosti cest tvých
neoblíbujeme.			
Job 21	15		Kdo jest Všemohoucí, abychom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že
bychom se modlili jemu?			
Job 21	16		Ale pohleď, že není v moci jejich štěstí jejich, pročez rada
bezbožných vzdálena jest ode mne.			
Job 21	17		Často-liž svíce bezbožných hasne? Přichází-liž na ně bída jejich?
Poděluje-liž je bolestmi			Bůh v hněvě svém?
Job 21	18		Bývají-liž jako plevy před větrem, a jako drtiny, kteréž zachvacuje
vi cher?			
Job 21	19		Odkládá-liž Bůh synům bezbožníka nepravost jeho? Odplácuje-liž jemu
tak, aby to znáti mohl,			
Job 21	20		A aby viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by
pil?			
Job 21	21		O dům pak jeho po něm jaká jest péče jeho, když počet měsíců jeho bude
umenšen?			
Job 21	22		Zdali Boha silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vysokosti soudí?
Job 21	23		Tento umírá v síle dokonalosti své, všelijak bezpečný a pokojný.
Job 21	24		Prsy jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svlažován bývá.
Job 21	25		Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejdal s potěšením.
Job 21	26		Jednotejně v prachu lehnou, a červy se rozlezou.
Job 21	27		Aj, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mně neprávě
vymýšlíte.			
Job 21	28		Nebo pravíte: Kde jest dům urozeného? A kde stánek příbytků
bezbožných?			
Job 21	29		Což jste se netázali jdoucích cestou? Zkušením-liž aspoň jejich
nepovolíte,			
Job 21	30		Že v den neštěstí ochranu mívá bezbožný, v den, pravím, rozhněvání
přistřín bývá?			
Job 21	31		Kdo jemu oznámí zjevně cestu jeho? Aneb za to, co činil, kdo jemu
odplatí?			
Job 21	32		A však i on k hrobu vyprovozen bude, a tam zůstane.
Job 21	33		Sladnou jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, těch pak,
kteríž ho předešli, není počtu.			
Job 21	34		Hle, jak vy mne marně troštujete, nebo v odpovědech vašich nezůstává
než faleš.			
Job 22	1		A odpovídaje Elifaz Temanský, řekl:
Job 22	2		Zdaliž Bohu silnému co prospěšný býti může člověk, když sobě
nejmoudřejší počíná?			
Job 22	3		Zdaliž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? Aneb má-liž
zisk, když bys dokonalé			ukázal býti cesty své?
Job 22	4		Zdali, že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou?
Job 22	5		Zdali zlost tvá není mnohá? Anobrž není konce nepravostem tvým.
Job 22	6		Nebo jsi brával základ od bratří svých bez příčiny, a roucha z nahých
jsi svláčel.			
Job 22	7		Vody ustalému jsi nepodal, a hladovitému zbraňovals chleba.
Job 22	8		Ale muži boháči přál jsi země, tak aby ten, jehož osoba vzácná, v ní
seděl.			
Job 22	9		Vdovy pak pouštěl jsi prázdné, ačkoli ramena sirotků potřína byla.
Job 22	10		A protož obkličuji tě osídla, a děsí tě strach nenadálý,
Job 22	11		Aneb tma, abys neviděl, anobrž rozvodnění přikrývá tě.
Job 22	12		Říkáš: Zdaž Bůh není na výsosti nebeské? Ano shlédni vrch hvězd, jak
jsou vysoké.			
Job 22	13		Protož pravíš: Jak by věděl Bůh silný? Skrze mrákotu-liž by soudil?
Job 22	14		Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okršlek nebeský
obchází.			
Job 22	15		Šetříš-liž stezky věku předešlého, kterouž kráčeli lidé marní?
Job 22	16		Kteríž vyplnění jsou před časem, potok vylit jest na základ jejich.
Job 22	17		Kteríž říkali Bohu silnému: Odejdi od nás. Což by tedy jim učiniti měl

Všemohoucí?			
Job	22	18	On zajisté domy jejich naplnil dobrými věcmi, (ale rada bezbožných
vzdál ena jest ode mne).			
Job	22	19	Což vidouce spravedliví, veselí se, a nevinný posmívá se jim,
Job	22	20	zvláště když není vyplněno jmění naše, ostatky pak jejich sežral oheň.
Job	22	21	Přivykejž medle s ním choditi, a pokojněji se míti, skrze to přijde
tobě všecko dobré.			
Job	22	22	Přijmi, prosím, z úst jeho zákon, a slož řeči jeho v srdci svém.
Job	22	23	Navrátíš-li se k Všemohoucímu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li nepravost
od stanů svých,			
Job	22	24	Tedy nakladeš na zemi zlata, a místo kamení potočního zlata z Ofir.
Job	22	25	Nebo bude všemohoucí nejčistším zlatem tvým, a stříbrem i silou tvou.
Job	22	26	A tehdaž v Všemohoucím kochati se budeš, a pozdvihna k Bohu tváří své,
Job	22	27	Pokorně modlití se budeš jemu, a vyslyší tě; pročež sliby své plniti
budeš.			
Job	22	28	Nebo cožkoli začneš, budeť se dařiti, anobrž na cestách tvých svítiti
bude světlo.			
Job	22	29	Když jiní snížení budou, tedy díš: Ját jsem povýšen. Nebo toho, kdož
jest očí ponížených, Bůh			spasena učiní.
Job	22	30	Vysvobodí i toho, kterýž není bez viny, vysvobodí, pravím, čistotou
rukou tvých.			
Job	23	1	Tedy odpověděl Job a řekl:
Job	23	2	Což vždy předce naříkání mé za zpouru jmíno bude, ještě bída má těžší
jest nežli lkání mé?			
Job	23	3	Ó bych věděl, kde ho najíti, šel bych až k trůnu jeho.
Job	23	4	Pořádně bych před ním vedl při, a ústa svá naplnil bych důvody.
Job	23	5	Zvěděl bych, jakými slovy by mně odpověděl, a porozuměl bych, co by mi
řekl.			
Job	23	6	Zdaliž by podle veliké síly své rozepři vedl se mnou? Nikoli, nýbrž on
sám dal by mi sílu.			
Job	23	7	Tuť by upřímy hádati se mohl s ním, a byl bych osvobozen všelijak od
soudce svého.			
Job	23	8	Ale aj, půjdu-li upřímo dále, tam ho není; pakli nazpět, nepostihnu
ho.			
Job	23	9	By i čím zaměstknán byl na levo, předce ho nespatriím; zastře-li se na
pravo, ovšem ho neuzřím.			
Job	23	10	Nebo on zná cestu, kteráž jest při mně; bude-li mne zkušovati, jako
zlato se ukáží.			
Job	23	11	Šlepějí zajisté jeho přidržela se noha má, cesty jeho šetřil jsem,
abych se s ní neuchyloval.			
Job	23	12	Aniž od přikázání rtů jeho uchýlil jsem se, nýbrž ustaviv se na tom,
schované jsem měl řeči úst jeho.			
Job	23	13	On pak jestliže při čem stojí, kdo jej odvrátí? Ano duše jeho čehož
jen žádá, toho hned dovodí.			
Job	23	14	A vykoná uložení své o mně; nebo takových příkladů mnoho jest při něm.
Job	23	15	Pročež před tváří jeho děsím se; když to rozvažuji, lekám se ho.
Job	23	16	Bůh zajisté zemdlił srdce mé, a všemohoucí předěsil mne,
Job	23	17	Tak že sotva jsem nezahynul v těch temnostech; nebo před tváří mou
nezakryl mráкотy.			
Job	24	1	Proč by od všemohoucího neměli býti skryti časové, a ti, kteříž jej
znají, neměli neviděti dnů jeho?			
Job	24	2	Bezbožníci nyní mezníky přenášejí, a stádo, kteréž mocí zajali, pasou.
Job	24	3	Osła sirotků zajímají, v zástavě berou vola od vdovy.
Job	24	4	Strkají nuznými s cesty, musejí se vůbec skrývati chudí na světě.
Job	24	5	Aj, oni jako divocí oslové na poušti, vycházejí jako ku práci své,
ráno přivstávajíce k loupeži; poušť jest chléb jejich i dětí jejich.			
Job	24	6	Na cizím poli žnou, a z vinic bezbožníci sbírají.
Job	24	7	Nahé přivodí k tomu, aby nocovati musili bez roucha, nemajíce se čím
přiodít na zimě.			
Job	24	8	A přívalem v horách moknouce, nemajíce obydlí, k skále se přivinouti
musejí.			
Job	24	9	Loupí sirotky, kteříž jsou při prsích, a od chudého základ berou.
Job	24	10	Nahého opouštějí, že musí choditi bez oděvu, a ti, kteříž snášejí
snopy, v hladu zůstávají.			
Job	24	11	Ti, jenž mezi zdmi jejich olej vytlačují, a presy tlačí, žíznějí.
Job	24	12	Lidé v městech lkají, a duše zraněných volají, Bůh pak přítrže tomu
nečiní.			
Job	24	13	Oniť jsou ti, kteříž odporují světlu, a neznají cest jeho, aniž chodí
po stezkách jeho.			
Job	24	14	Na úsvitě povstává vrahedlník, morduje chudého a nuzného, a v noci
jest jako zloděj.			
Job	24	15	Tolikéž oko cizoložníka šetří soumraku, říkáje: Nespatriť mne žádný, a

tvář zakrývá.			
Job	24	16	Podkopávají potmě i domy, kteréž sobě ve dne znamenali; nebo nenávidí světla.
Job	24	17	Ale hned v jitře přichází na ně stín smrti; když jeden druhého poznati může, strachu stínu smrti okoušejí.
Job	24	18	Lehčí jsou na svrchku vody, zlořečené jest jmění jejich na zemi, aniž odcházejí cestou svobodnou.
Job	24	19	Jako sucho a horko uchvacuje vody sněžné, tak hrob ty, jenž hřešili.
Job	24	20	Zapomíná se na něj život matky, sladně červům, nebývá více připomínán, a tak polámána bývá nepravost jako strom.
Job	24	21	Připojuje mu neplodnou, kteráž nerodí, a vdově dobře nečiní.
Job	24	22	Zachvacuje silné mocí svou; ostojí-li kdo z nich, bojí se o život svůj.
Job	24	23	Dává jemu, na čemž by bezpečně spolehnouti mohl, však oči jeho šetří cest jejich.
Job	24	24	Bývají zvýšení poněkud, ale hned jich není; tak jako jiní všickni snížení, vyplnění, a jako vrškové klasů stínání bývají.
Job	24	25	Zdaliž není tak? Kdo na mne dokáže klamu, a v nic obrátí řeč mou?
Job	25	1	Tedy odpovídaje Bildad Suchský, řekl:
Job	25	2	Panování a hrůza Boží působí pokoj na výsostech jeho.
Job	25	3	Zdaliž jest počet vojskům jeho? A nad kým nevzchází světlo jeho?
Job	25	4	Jakž by tedy spravedliv byti mohl bídný člověk před Bohem silným, aneb jak čist byti narozený z ženy?
Job	25	5	Hle, ani měsíc nesvítil by, ani hvězdy nebyly by čisté před očima jeho,
Job	25	6	Nadto pak smrtelný člověk, jsa jako červ, a syn člověka, jako hmyz.
Job	26	1	A odpovídaje Job, řekl:
Job	26	2	Komu jsi napomohl? Tomu-li, kterýž nemá síly? Toho-lis retoval, kterýž jest bez moci?
Job	26	3	Komu jsi rady udělil? Nemoudrému-li? Hned jsi základu dostatečně poučil?
Job	26	4	Komužs ty řeči zvěstoval? A čím duch vyšel z tebe?
Job	26	5	Však i mrtvé věci pod vodami a obyvateli jejich sformovány bývají.
Job	26	6	Odkryta jest propast před ním, i zahynutí není zakryto.
Job	26	7	Ontě roztáhl půlnoční stranu nad prázdňem, zavěsil zemi na ničemž.
Job	26	8	Zavazuje vody v oblacích svých, aniž se trhá oblak pod nimi.
Job	26	9	On sám zdržuje stále trůn svůj, a roztahuje na něm oblaky své.
Job	26	10	Cíl vyměřil rozlévání se vodám, až do skonání světla a tmy.
Job	26	11	Sloupové nebeští třesou se a pohybují od zehraní jeho.
Job	26	12	Mocí svou rozdělil moře, a rozumností svou dutí jeho.
Job	26	13	Duchem svým nebesa ozdobil, a ruka jeho sformoval a hada dlouhého.
Job	26	14	Aj, tot jsou jen částky cest jeho, a jak nestižitelné jest i to maličko, což jsme slyšeli o něm. Hřímání pak moci jeho kdo srozumí?
Job	27	1	Potom dále Job vedl řeč svou a řekl:
Job	27	2	Žítť jest Bůh silný, kterýž zavrhl při mou, a Všemohoucí, kterýž hořkostí naplnil duši mou,
Job	27	3	Že nikoli, dokudž duše má ve mně bude a duch Boží v chrápečkách mých,
Job	27	4	Nebudou mluvit rtové moji nepravosti, a jazyk můj vynášeti lsti.
Job	27	5	Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvědčil; dokudž dýchati budu, neodložím upřímosti své od sebe.
Job	27	6	Spravedlnosti své držím se, aniž se jí pustím; nezahanbíte mne srdce mé nikdy.
Job	27	7	Bude jako bezbožník nepřítel můj, a povstávající proti mně jako nešlechtník.
Job	27	8	Nebo jaká jest naděje pokrytce, by pak lakoměl, když Bůh vytrhne duši jeho?
Job	27	9	Zdaliž volání jeho vyslyší Bůh silný, když na něj přijde ssoužení?
Job	27	10	Zdaliž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého času?
Job	27	11	Ale já učím vás, v kázni Boha silného jsa, a jak se mám k Všemohoucímu, netajím.
Job	27	12	Aj, vy všickni to vidíte, pročez vždy tedy takovou marnost vynášíte?
Job	27	13	Ten má podíl člověk bezbožný u Boha silného, a to dědictví ukrutníci od všemohoucího přijímají:
Job	27	14	Rozmnoží-li se synové jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí se chlebem.
Job	27	15	Pozůstalí po něm v smrti pohřbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakati.
Job	27	16	Nashromáždí-li jako prachu stříbra, a jako bláta najedná-li šatů:
Job	27	17	Co najedná, to spravedlivý obleče, a stříbro nevinný rozdělí.
Job	27	18	Vystaví-li jako Arktura dům svůj, bude však jako bouda, kterouž udělal strážný.

Job	27	19	Bohatý když umře, nebude pochován; pohledí někdo, ať ho není.
Job	27	20	Postihnou jej hrůzy jako vody, v noci kradmo zachvátí ho vícher.
Job	27	21	Pochytí jej východní vítr, a odejde, nebo vichřicí uchvátí jej z místa jeho.
Job	27	22	Takové věci na něj dopustí Bůh bez lítosti, ačkoli před rukou jeho prudce utíkatí bude.
Job	27	23	Tleskne nad ním každý rukama svýma, a ckáti bude z místa svého.
Job	28	1	Máť zajisté stříbro prameny své, a zlato místo k přehánění.
Job	28	2	Železo z země vzato bývá, a kámen rozpuštěný dává měď.
Job	28	3	Cíl ukládá temnostem, a všelikou dokonalost člověk vystihá, kámen mrákoty a stínu smrti.
Job	28	4	Protrhuje se řeka na obyvatele, tak že ji nemůže žádný přebřesti, a svozována bývá uměním smrtelného člověka, i odchází.
Job	28	5	Z země vychází chléb, ačkoli pod ní jest něco rozdílného, podobného k ohni.
Job	28	6	V některé zemi jest kamení zafirové a prach zlatý,
Job	28	7	K čemuž stezky nezná žádný pták, aniž ji spatřilo oko luňáka,
Job	28	8	Kteréz nešlapala mladá zvěř, aniž šel po ní lev.
Job	28	9	K škřemení vztahuje ruku svou, a z kořene převrací hory.
Job	28	10	Z skálí vyvodí potůčky, a všecko, což jest drahého, spatřuje oko jeho.
Job	28	11	Vylévati se řekám zbraňuje, a tak cožkoli skrytého jest, na světlo vynáší.
Job	28	12	Ale moudrost kde nalezena bývá? A kde jest místo rozumnosti?
Job	28	13	Neví smrtelný člověk ceny její, aniž bývá nalezena v zemi živých.
Job	28	14	Propast praví: Není ve mně, moře také dí: Není u mne.
Job	28	15	Nedává se zlata čistého za ni, aniž odváženo bývá stříbro za směnu její.
Job	28	16	Nemůže býti ceněna za zlato z Ofir, ani za onychin drahý a zafir.
Job	28	17	Nevrovná se jí zlato ani drahý kámen, aniž směněna býti může za nádobu z ryzího zlata.
Job	28	18	Korálů pak a perel se nepřipomíná; nebo nabytí moudrosti dražší jest nad klénoty.
Job	28	19	Není jí rovný v ceně smaragd z Mouřenínské země, aniž za čisté zlato může ceněna býti.
Job	28	20	Odkudž tedy moudrost přichází? A kde jest místo rozumnosti?
Job	28	21	Poněvadž skryta jest před očima všelikého živého, i před nebeským ptactvem ukryta jest.
Job	28	22	Zahynutí i smrt praví: Ušima svýma slyšely jsme pověst o ní.
Job	28	23	Sám Bůh rozumí cestě její, a on ví místo její.
Job	28	24	Nebo on končiny země spatřuje, a všecko, což jest pod nebem, vidí,
Job	28	25	Tak že větru váhu dává, a vody v míru odvažuje.
Job	28	26	On též vyměřuje dešti právo, i cestu blýskání hromů.
Job	28	27	Hned tehdaž viděl ji, a rozhlásil ji, připravil ji, a vystihl ji.
Job	28	28	Člověku pak řekl: Ať, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost.
Job	29	1	Ještě dále Job vedl řeč svou, a řekl:
Job	29	2	Ó bych byl jako za časů předešlých, za dnů, v nichž mne Bůh zachovával,
Job	29	3	Dokudž svítil svíci svou nad hlavou mou, při jehož světle chodíval
Job	29	4	jsem v temnostech,
Job	29	5	Tak jako jsem byl za dnů mladosti své, dokudž přívětivost Boží byla v stanu mém,
Job	29	6	Dokudž ještě všemohoucí byl se mnou, a všudy vůkol mne dítky mé,
Job	29	7	Když šlepeje mé máslem oplývaly, a skála vylévala mi prameny oleje,
Job	29	8	Když jsem vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojíval sobě stolici svou.
Job	29	9	Jakž mne spatřovali mládenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli.
Job	29	10	Knížata choulili se v řečech, anobrž ruku kladli na ústa svá.
Job	29	11	Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich.
Job	29	12	Nebo ucho slyše, blahoslaviť mne, a oko vída, posvědčovalo mi,
Job	29	13	Že vysvobozuji chudého volajícího, a sirotka, i toho, kterýž nemá spomocníka.
Job	29	14	Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval.
Job	29	15	V spravedlnost jsem se oblécel, a ona ozdobovala mne; jako plášť a koruna byl soud můj.
Job	29	16	Místo očí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému.
Job	29	17	Byl jsem otcem nuzných, a na při, již jsem nebyl povědom, vyptával jsem se.
Job	29	18	A tak vylamoval jsem třenovní zuby nešlechetrníka, a z zubů jeho vyražel jsem loupež.

Job	29	18	A protož jsem říkal: V hnízdě mém umru, a jako písek rozmnožím dny.
Job	29	19	Kořen můj rozloží se při vodách, a rosa nocovati bude na ratolestech
mých.			
Job	29	20	Sláva má mladnouti bude při mně, a lučiště mé v ruce mé obnovovati se.
Job	29	21	Poslouchajíce, čekali na mne, a přestávali na radě mé.
Job	29	22	Po slovu mém nic neměnili, tak na ně dštila řeč má.
Job	29	23	Nebo očekávali mne jako deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu
žádosti mému.			
Job	29	24	Žertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročez u vážnosti mne mítí
neoblevovali.			
Job	29	25	Přišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na předním místě, a tak bydlil
jsem jako král v vojště,			když smutných potěšuje.
Job	30	1	Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otců nechtěl byt
postaviti se psy stáda svého.			
Job	30	2	Ač síla rukou jejich k čemu by mi byla? Zmařena jest při nich starost
jejich.			
Job	30	3	Nebo chudobou a hladem znuzeni, utíkali na planá, tmavá, soukromná a
pustá místa.			
Job	30	4	Kteříž trhali zeliny po chrastinách, ano i koření, a jalovec za pokrm
byl jim.			
Job	30	5	Z prostřed lidí vyháněni byli; povolávali za nimi, jako za zlodějem,
Job	30	6	Tak že musili bydleti v výmolích potoků, v děrách země a skálí.
Job	30	7	V chrastinách řvali, pod trní se shromažďovali,
Job	30	8	Lidé nejnešlechternější, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta
země.			
Job	30	9	Nyní, pravím, jsem jejich písničkou, jsa jim učiněn za přísloví.
Job	30	10	V ošklivosti mne mají, vzdalují se mne, a na tvář mou nestydí se
plvati.			
Job	30	11	Nebo Bůh mou vážnost odjal, a ssoužil mne; pročez uzdu před
přítomností mou			svrhli.
Job	30	12	Po pravici mládež povstává, nohy mi podrážejí, tak že šlapáním
protřeli ke mně			stezky nešlechternosti své.
Job	30	13	Mou pak stezku zkazili, k bídě mé přidali, ač jim to nic nepomůže.
Job	30	14	Jako širokou mezerou vskakují, a k vyplnění mému valí se.
Job	30	15	Obrátily se na mne hrůzy, stihají jako vítr ochotnost mou, nebo jako
oblak pomíjí zdraví mé.			
Job	30	16	A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého,
Job	30	17	Kteréž v noci vrtá kosti mé ve mně; pročez ani nervové moji
neodpočívají.			
Job	30	18	Oděv můj mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek
sukně mé svírá.			
Job	30	19	Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu.
Job	30	20	Volám k tobě, ó Bože, a neslyšíš mne; postavuji se, ale nehledíš na
mne.			
Job	30	21	Obrátils mi se v ukrutného nepřítele, silou ruky své mi odporuješ.
Job	30	22	Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj, a k rozplynutí mi přivodíš
zdravý soud.			
Job	30	23	Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažďuje
všeliký ži vý.			
Job	30	24	Jistě žeť nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i
volali.			
Job	30	25	Zdaliž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má
kormoutila se nad nuzným.			
Job	30	26	Když jsem dobrého čekal, přišlo mi zlé; nadál jsem se světla, ale
přišla mrákota.			
Job	30	27	Vnitřností mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; předstihli mne
dnové trápení.			
Job	30	28	Chodím osmahlý, ne od slunce, povstávaje, i mezi mnohými křičím.
Job	30	29	Bratrem učiněn jsem draků, a tovaryšem mladých pstrosů.
Job	30	30	Kůže má zčernala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti.
Job	30	31	A protož v kvílení obrátila se harfa má, a píšťalka má v hlas
plačících.			
Job	31	1	Smlouvu jsem učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu?
Job	31	2	Nebo jaký jest díl od Boha s hůry, aneb dědictví od všemohoucího s
výsosti?			
Job	31	3	Zdaliž zahynutí nešlechternému a pomsta zázračná činitelům nepravosti
připravena není?			
Job	31	4	Zdaliž on nevidí cest svých, a všech kroků svých nepočítá?
Job	31	5	Obíral-li jsem se s neupřímostí, a chvála-li ke lsti noha má:
Job	31	6	Necht' mne zváží na váze spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou.
Job	31	7	Uchýlil-li se krok můj s cesty, a za očima máma odešlo-li srdce mé, a
rukou svých chytila-li se jaká poškrvna:			

Page 386

rozumné.			
Job	32	9	Slavní ne vždycky jsou moudří, aniž starci vždycky rozumějí soudu.
Job	32	10	A protož pravím: Poslouchejte mne, oznámím i já také zdání své.
Job	32	11	Aj, očekával jsem na slova vaše, poslouchal jsem důvodů vašich dotud,
dokudž jste vyhledávali řeči,			
Job	32	12	A bedlivě vás soudě, spatřil jsem, že žádného není, kdo by Joba
přemohl, není z vás žádného, ješto by odpovídal řečem jeho.			
Job	32	13	Ale díte snad: Nalezli jsme moudrost, Bůh silný stihá jej, ne člověk.
Job	32	14	Odpovím: Ač Job neobracel proti mně řeči, a však slovy vašimi nebudu
jemu odpovídati.			
Job	32	15	Bojí se, neodpovídají více, zavrhli od sebe slova.
Job	32	16	Čekal jsem zajisté, však poněvadž nemluví, ale mlčí, a neodpovídají
více,			
Job	32	17	Odpovím i já také za sebe, oznámím zdání své i já.
Job	32	18	Nebo pln jsem řečí, těсно ve mně duchu života mého.
Job	32	19	Aj, břicho mé jest jako mest nemající průduchu, jako sudové noví
rozpuklo by se.			
Job	32	20	Mluvit budu, a vydchnu sobě, otevru rty své, a odpovídati budu.
Job	32	21	Nebuduť pak šetřiti osoby žádného, a k člověku bez proměňování jména
mluviti budu.			
Job	32	22	Nebo neumím jmen proměňovati, nebo tudíž by mne zachvátil stvořitel
můj.			
Job	33	1	Slyšiž tedy, prosím, Jobe, řeči mé, a všech slov mých ušima svýma
pozoruj.			
Job	33	2	Aj, jižť otvíráám ústa svá, mluví jazyk můj v ústech mých.
Job	33	3	Upřímost srdce mého a umění vynesou rtové moji.
Job	33	4	Duch Boha silného učinil mne, a dchnutí Všemohoucího dalo mi život.
Job	33	5	Můžeš-li, odpovídej mi, připrav se proti mně, a postav se.
Job	33	6	Aj, já podle žádosti tvé buduť místo Boha silného; z bláta sformován
jsem i já.			
Job	33	7	Pročež strach ze mne nepředěsí tě, a ruka má nebudeť k obtížení.
Job	33	8	Řekl jsi pak přede mnou, a hlas ten řečí tvých slyšel jsem:
Job	33	9	Čist jsem, bez přestoupení, nevinný jsem, a nepravosti při mně není.
Job	33	10	Aj, příčiny ku potření mně shledal Bůh, klade mne sobě za nepřitele,
Job	33	11	Svírá poutami nohy mé, strřeže všech stezek mých.
Job	33	12	Aj, tím nejsi spravedliv, odpovídám tobě, nebo větší jest Bůh nežli
člověk.			
Job	33	13	Oč se s ním nesnadníš? Žeť všech svých věcí nezjevuje?
Job	33	14	Ano jednou mluví Bůh silný, i dvakrát, a nešetří toho člověk.
Job	33	15	Skrze sny u vidění nočním, když připadá hluboký sen na lidi ve spaní
na ložci,			
Job	33	16	Tehdáž odkrývá ucho lidem, a čemu je učí, to zpečetuje,
Job	33	17	Aby odtrhl člověka od skutku zlého, a pýchu od muže vzdálil,
Job	33	18	A zachoval duši jeho od jámy, a život jeho aby netrefil na meč.
Job	33	19	Tresce i bolesti na lůži jeho, a všecky kosti jeho násilnou nemocí,
Job	33	20	Tak že sobě život jeho oškliví pokrm, a duše jeho krmí nejlahodnější.
Job	33	21	Hyne tělo jeho patrně, a vyhledají kosti jeho, jichž prvé nebylo
vídati.			
Job	33	22	A tak bývá blízká hrobu duše jeho, a život jeho smrtelných ran.
Job	33	23	Však bude-li mítí anděla vykladače jednoho z tisíce, kterýž by za
člověka oznámil pokání jeho:			
Job	33	24	Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyprostěj jej, ať nesstoupí do porušení,
oblíbitť jsem mzdu vyplacení.			
Job	33	25	I odmladne tělo jeho nad dítěcí, a navrátí se ke dnům mladosti své.
Job	33	26	Kořiti se bude Bohu, a zamiluje jej, a patřiti bude na něj tváří
ochotnou; nadto navrátí člověku spravedlnost jeho.			
Job	33	27	Kterýž hledě na lidi, řekne: Zhřešiltť jsem byl, a to, což pravého
bylo, převrátil jsem, ať nebylo mi to prospěšné.			
Job	33	28	Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo
spatřoval.			
Job	33	29	Aj, všeckoť to dělá Bůh silný dvakrát i třikrát při člověku,
Job	33	30	Aby odvrátil duši jeho od jámy, a aby osvícen byl světlem živých.
Job	33	31	Pozoruj, Jobe, poslouchej mne, mlč, ať já mluvím.
Job	33	32	Jestliže máš slova, odpovídej mi, nebo bych chtěl ospravedlniti tebe.
Job	33	33	Pakli nic, ty mne poslouchej; mlč, a poučím tě moudrosti.
Job	34	1	Ještě mluvil Elihu, a řekl:
Job	34	2	Poslouchejte, moudří, řeči mých, a rozumní, ušima pozoruj te.
Job	34	3	Nebo ucho řečí zkušuje, tak jako dásně okoušejí pokrmu.
Job	34	4	Soud sobě zvolme, a vyhledejme mezi sebou, co by bylo dobrého.
Job	34	5	Nebo řekl Job: Spravedliv jsem, a Bůh silný zavrhl při mou.
Job	34	6	Své-liž bych pře ukrývati měl? Přeplněna jest bolestí rána má bez
provinění.			

Job	34	7	Který muž jest podobný Jobovi, ješto by pil posměch jako vodu?
Job	34	8	A že by všel v tovaryšství s činiteli nepravosti, a chodil by s lidmi nešlechetnými?
Job	34	9	Nebo řekl: Neprospívá to člověku líbiti se Bohu.
Job	34	10	A protož, muži rozumní, poslouchajte mne. Odstup od Boha silného nešlechetnost a od Všemohoucího nepravost.
Job	34	11	Nebo on podle skutků člověka odplací, a podle toho, jaká jest či cesta, působí, aby to našel.
Job	34	12	A naprosto Bůh silný nečiní nic nešlechetně, a všemohoucí nepřevrací soudu.
Job	34	13	Kdo svěřil jemu zemi? A kdo zpořádal všecken okršlek?
Job	34	14	Kdyby se na něj obrátil, a ducha jeho i duši jeho k sobě vzal,
Job	34	15	Umřelo by všeliké tělo pojednou, a tak by člověk do prachu se navrátil.
Job	34	16	Máš-li tedy rozum, poslyš toho, pušť v uši své hlas řečí mých.
Job	34	17	Ješto ten, kterýž by v nenávisti měl soud, zdaliž by panovati mohl? Čili toho, jenž jest svrchovaně spravedlivý, za nešlechetného vyhlásíš?
Job	34	18	Zdaliž sluší králi říci: Ó nešlechetný, a šlechticům: Ó bezbožní?
Job	34	19	Mnohem méně tomu, kterýž nepřijímá osob knížat, aniž u něho má přednost urozený před nuzným; nebo dílo rukou jeho jsou všickni.
Job	34	20	V okamžení umírají, třeba o půl noci postrčení bývají lidé, a pomíjejí, a zachvácen bývá silný ne rukou lidskou.
Job	34	21	Nebo oči jeho hledí na cesty člověka, a všechny kroky jeho on spatřuje.
Job	34	22	Není žádných temností, ani stínu smrti, kdež by se skryli činitelé nepravosti.
Job	34	23	Aniž zajisté vzkládá na koho více, tak aby se s Bohem silným souditi mohl.
Job	34	24	Pyšné stírá bez počtu, a postavuje jiné na místa jejich.
Job	34	25	Nebo zná skutky jejich; pročez na ně obrací noc, a potříni bývají.
Job	34	26	Jakožto bezbožné rozráží je na místě patrném,
Job	34	27	Proto že odstoupili od něho, a žádných cest jeho nešetřili,
Job	34	28	Aby dokázal, že připouští k sobě křik nuzného, a volání chudých že vyslychá.
Job	34	29	(Nebo když on spokojí, kdo znepokojí? A když skryje tvář svou, kdo jej spatří?) Tak celý národ,
Job	34	30	Aby nekraloval člověk pokrytý, aby nebylo lidem ourazu.
Job	34	31	Jistě žeť k Bohu silnému raději toto mluveno býti má: Ponesuť, nezruším.
Job	34	32	Mimo to, nevidím-li čeho, ty vyuč mne; jestliže jsem nepravost páchal, neučiním toho víc.
Job	34	33	Nebo zdali vedlé tvého zdání odplacovati má, že bys ty toho neliboval, že bys ono zvoloval, a ne on? Pakli co víš jiného, mluv.
Job	34	34	Muži rozumní se mnou řeknou, i každý moudrý poslouchaje mne,
Job	34	35	Že Job hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná.
Job	34	36	Ó by zkušěn byl Job dokonale, pro odmlouvání nám jako lidem nepravým,
Job	34	37	Poněvadž k hříchu svému přidává i nešlechetnost, mezi námi také jen chloubu svou vynáší, a rozmnožuje řeči své proti Bohu.
Job	35	1	Ještě mluvil Elihu, a řekl:
Job	35	2	Domníváš-liž se, že jsi to s soudem řekl: Spravedlnost má převyšuje Boží?
Job	35	3	Nebo jsi řekl: Co mi prospěje, jaký užitek budu míti, bych i nehřešil?
Job	35	4	Já odpovím tobě místně, i tovaryšům tvým s tebou.
Job	35	5	Pohled na nebe a viz, anobrž spatř oblaky, vyšší, než-lis ty.
Job	35	6	Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byť se i rozmnožily nešlechetnosti tvé, co mu uškodíš?
Job	35	7	Budeš-li spravedlivý, čeho mu udělíš? Aneb co z ruky tvé vezme?
Job	35	8	Každémuť člověku bezbožnost jeho uškodí, a synu člověka spravedlnost jeho prospěje.
Job	35	9	Z množství nátisk trpících, kteréž k tomu přivodí, abyúpěli a křičeli pro ukrutnost povýšených,
Job	35	10	Žádný neříká: Kde jest Bůh stvořitel můj? Ješto on dává zpěv i v noci.
Job	35	11	On vyučuje nás nad hovada zemská, a nad ptactvo nebeské moudřejší nás činí.
Job	35	12	Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni.
Job	35	13	A jistě žeť ošemetnosti nevyslychá Bůh silný, a všemohoucí nepatří na ni.
Job	35	14	Mnohem méně, jestliže díš: Nepatříš na to. Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej v něho.
Job	35	15	Ale nyní poněvadž nic není těch věcí, navštívil jej hněv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké.
Job	35	16	A protož marně Job otvírá ústa svá, hloupě rozmnožuje řeči své.
Job	36	1	Zatím přidal Elihu, a řekl:

Job 36	2	Postrp mne maličko, a oznámím šíře; neboť mám ještě, co bych za Boha mluvil.
Job 36	3	Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořiteli svému přivlastním
Job 36	4	v pravdě, žeť nebudou lživé řeči mé; zdravě smýšlejícího máš mne s sebou.
Job 36	5	Aj, Bůh silný mocný jest, aniž svých zamítá; silný jest, a srdce udatného.
Job 36	6	Neobživuje bezbožného, chudým pak k soudu dopomáhá.
Job 36	7	Neodvrací od spravedlivého očí svých, nýbrž s králi na stolicí sází je na věky, i bývají zvýšení.
Job 36	8	Pakli by poutami sevřeni byli, zapleteni jsouce provazy ssouzení:
Job 36	9	Tudy jim v známost uvodí hřích jejich, a že přestoupení jejich se ssílila.
Job 36	10	A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobrž mluví jim, aby se navrátili od nepravosti.
Job 36	11	Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v dobrém, a léta svá v potěšení.
Job 36	12	Pakli neposlechnou, od meče sejdou, a pozdychají bez umění.
Job 36	13	Nebo kteříž jsou nečistého srdce, přivětšují hněvu, aniž k němu volají, když by je ssoužil.
Job 36	14	Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilníky.
Job 36	15	Vytrhuje, pravím, ssouzeného z jeho ssouzení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápení.
Job 36	16	A tak by i tebe přenesl z prostředku úzkosti na širokost, kdež není stěsnění, a byl by pokojný stůl tvůj tukem oplývající.
Job 36	17	Ale ty zasloužilš, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází.
Job 36	18	Jistě strach, aby tě neuvrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli velká výplata mzda, tebe nevyprostila.
Job 36	19	Zdaliž by sobě co vážil bohatství tvého? Jistě ani nejvýbornějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé.
Job 36	20	Nechvátejtež tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své.
Job 36	21	Hleď, abys se neohlédal na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssouzení.
Job 36	22	Aj, Bůh silný nejvyšší jest mocí svou. Kdo jemu podobný učitel?
Job 36	23	Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Činíš nepravost?
Job 36	24	Pamětliv buď raději, abys vyvyšoval dílo jeho, kteréž spatřují lidé,
Job 36	25	Kteréž, pravím, všickni lidé vidí, na něž člověk patří zdaleka.
Job 36	26	Nebo Bůh silný tak jest veliký, že ho nemůžeme poznati, počet let jeho jest nevystižitelný.
Job 36	27	On zajisté vyvedí krůpěje vod, kteréž vylévají déšť z oblaků jeho,
Job 36	28	když se rozpouštějí oblakové, a kropí na mnohé lidi.
Job 36	29	(Anobrž vyrozumí-li kdo roztazení oblaků, a zvuku stánku jeho,
Job 36	30	Jak rozprostírá nad ním světlo své, aneb všecko moře příkrývá?
Job 36	31	Skrze ty věci zajisté tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost.
Job 36	32	Oblaky zakrývá světlo, a přikazuje mu ukrývati se za to, co je potkává.)
Job 36	33	Ohlašuje o něm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když pára zhůru vstupuje. [(Job 36: 34)
Job 37	1	Takéť se i nad tím děsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.]
Job 37		Poslouchejte pilně hřmotného hlasu jeho, a zvuku z úst jeho pocházejícího.
Job 37	2	Podě všecka nebesa jej rozprostírá, a světlo své k krajům země.
Job 37	3	Za nímž zvučí hlukem, a hřímá hlasem důstojnosti své, aniž mešká s jinými věcmi, když se slýchá hlas jeho.
Job 37	4	Bůh silný hřímá hlasem svým předivně, činí veliké věci, a však nemůžeme rozuměti, jak.
Job 37	5	Sněhu zajisté říká: Buď na zemi, tolikéž pršce dešťové, ano i přívalu násilnému.
Job 37	6	Zavírá ruku všelikého člověka, aby žádný z lidí nemohl konati díla svého.
Job 37	7	Tehdáž i zvěř vchází do skryše, a v peleších svých obývá.
Job 37	8	Z skryše vychází vichřice, a od půlnocní strany zima.
Job 37	9	Dchnutím Bůh silný dává mráz, až se široké vody zavírají.
Job 37	10	Také i při svlažování země pohybuje oblakem, a rozhání mračno světlem svým.
Job 37	11	A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby činil, což by mu koli přikázal na tváři okřštku zemského.
Job 37	12	Buď k trestání, neb pro zemi svou, buď k prokazování dobrotivosti, spraví to, že se postaví.
Job 37	13	Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divům Boha silného.
Job 37	14	Víš-li, kdy Bůh ukládá co o těch věcech, aneb kdy chce osvěcovati světlem oblaky své?

Job	37	15	Znáš-li, jak se vznášejí oblakové, a jiné divy dokonalého v uměních?
Job	37	16	A že tě roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemi pokojnou činí větry
poledními?			
Job	37	17	Roztáhoval-li jsi s ním nebesa trvanlivá, k zrcadlu slitému podobná?
Job	37	18	Poukaž nám, co bychom řekli jemu; nebo nemůžeme ani řeči zpořádati pro
temnost.			
Job	37	19	Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil,
jistě že by byl sehlcen.			
Job	37	20	Ano nyní nemohou patřiti lidé na světlo, když jest jasné na oblacích,
když je vítr prochází a vyčišťuje,			
Job	37	21	Od půlnocní strany s jasem jako zlato přicházejí, ale v Bohu
hroznější jest sláva.			
Job	37	22	Všemohoucí, jehož vystihnouti nemůžeme, ač jest veliký v moci, však
soudem a přísnou spravedlností netrápí.			
Job	37	23	Protož bojí se ho lidé; neohlédá se na žádného z těch, kdož jsou
moudrého srdce.			
Job	37	24	
Job	38	1	Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl:
Job	38	2	Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řečmi neumělými?
Job	38	3	Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi.
Job	38	4	Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum.
Job	38	5	Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni?
Job	38	6	Na čem podstavkové její upevnění jsou? Aneb kdo založil úhelný kámen
její,			
Job	38	7	Když prozpěvovaly spolu hvězdy jitřní, a plésali všickni synové Boží?
Job	38	8	Aneb kdo zavřel jako dveřmi moře, když vyšlo z života, a zjevilo se?
Job	38	9	Když jsem mu položil oblak za oděv, a mrákotu místo plének jeho,
Job	38	10	Když jsem jemu uložil úsudek svůj, přistaviv závory a dvěře,
Job	38	11	I řekl jsem: Až potud vycházeti budeš, a dále nic, tu, pravím,
skládati budeš dutí vlnobití svého.			
Job	38	12	Zdaž jsi kdy za dnů svých rozkázal jitru? Ukázal-lis záři jitřní místo
její,			
Job	38	13	Aby uchvacovala kraje země, a bezbožní aby z ní vymítání byli?
Job	38	14	Tak aby proměnu přijímala jako vosk pečetní, oni pak aby nedlouho
stáli jako roucho,			
Job	38	15	A aby bezbožným zbraňováno bylo světla jejich, a rámě vyvýšené zlámáno
bylo?			
Job	38	16	Přišel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis?
Job	38	17	Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis?
Job	38	18	Shlédl-lis širokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku.
Job	38	19	Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temností,
Job	38	20	Že bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozmíval stezkám domu
jeho?			
Job	38	21	Věděl-lis tehdyž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký
býti má?			
Job	38	22	Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití viděl-lis,
Job	38	23	Kteréž chovám k času ssoužení, ke dni bitvy a boje?
Job	38	24	Kterými se cestami rozděluje světlo, kteréž rozhání východní vítr po
zemi?			
Job	38	25	Kdo rozdělil povodní tok, a cestu blýskání hromovému,
Job	38	26	Tak aby pršel déšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť, kdež není
člověka,			
Job	38	27	Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou?
Job	38	28	Má-liž déšť otce? A kdo plodí krupěje rosy?
Job	38	29	Z čího života vychází mráz? A jiní nebeské kdo plodí?
Job	38	30	Až i vody jako v kámen se proměňují, a svrček propasti zamrzá.
Job	38	31	Zdali zavázati můžeš rozkoše Kuřátek, aneb stahování Orionovo
rozvázati?			
Job	38	32	Můžeš-li vyvoditi hvězdy polední v čas jistý, aneb Arktura s syny jeho
povedeš-li?			
Job	38	33	Znáš-li rád nebes? Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi?
Job	38	34	Můžeš-li pozdvihnouti k oblaku hlasu svého, aby hojnost vod přikryla
tebe?			
Job	38	35	Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdaliž řeknou tobě: Až teď
j sme?			
Job	38	36	kdo složil u vnitřnostech lidských moudrost? Aneb kdo dal rozumu
stižitel nost?			
Job	38	37	Kdo vypravovati bude o nebesích moudře? A láhvice nebeské kdo
nastroj uje,			
Job	38	38	Aby svlažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadě držely?
Job	38	39	Honíš-liž ty lvu loupež? A hltavost lvícat naplňuješ-liž,
Job	38	40	Když se stulují v pelesích svých, ustavičně z skryší číhajíce?

Job	38	41	Kdo připravuje krkavci pokrm jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulají se sem i tam pro nedostatek pokrmu?
Job	39	1	Víš-li, kterého času rodí kamsíkové, a laň ku porodu pracující spatřil-liš?
Job	39	2	Máš-li v počtu měsíce, kteréž vyplňují? Znáš-li, pravím, čas porodu jejich?
Job	39	3	Jak se kladou, plod svůj utiskají, a s bolestí ho pozbývají?
Job	39	4	Jak se zmocňují mladí jejich, i odchovávají píci polní, a vycházejíce, nenavracují se k nim?
Job	39	5	Kdo propustil zvěř, aby byla svobodná? A řemení divokého osla kdo rozvázal?
Job	39	6	Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo příbytku jeho zemi slatinnou.
Job	39	7	Posmívá se hluku městskému, a na křikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá.
Job	39	8	To, což nachází v horách, jest pastva jeho; nebo toliko zeliny hledá.
Job	39	9	Svolí-liž jednorozec, aby tobě sloužil, a u jeslí tvých aby nocoval?
Job	39	10	Připráhneš-liž provazem jednorozce k orání? Bude-liž vláčeti brázdy za tebou?
Job	39	11	Zdaž se na něj ubezpečíš, proto že jest veliká síla jeho, a poručíš jemu svou práci?
Job	39	12	Zdaž se jemu důvěříš, že svezé semeno tvé, a na humno tvé shromáždí?
Job	39	13	Ty-lis dal pávům křídlo pěkné, aneb péro čápu neb pstrosu?
Job	39	14	A že opouští na zemi vejce svá, ačkoli je v prachu osedí,
Job	39	15	Nic nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvěř polní pošlapati mohla?
Job	39	16	Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jich neměl; jako by neužitečná byla práce jeho, tak jest bez starosti.
Job	39	17	Nebo nedal jemu Bůh moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti.
Job	39	18	Časem svým zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcí jeho.
Job	39	19	Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobiš šíji jeho řehtáním?
Job	39	20	Zdali jej zastrašíš jako kobytku? Anobř frkání chřípí jeho strašlivé jest.
Job	39	21	Kopá důl, a pléše v síle své, vycházeje vstříc i zbroji.
Job	39	22	Směje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrostí meče,
Job	39	23	Ač i toul na něm chřestí, a blyští se dřevce a kopí.
Job	39	24	S hřmotem a s hněvem kopá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby.
Job	39	25	Anobř k zvuku trouby řehce, a zdaleka cítí boj, hluk knížat a prokřikování.
Job	39	26	Zdali podlé rozumu tvého létá jestřáb, roztahuje křídla svá na pol edne?
Job	39	27	Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznáší orlice, a vysoko se hnízdí?
Job	39	28	Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hradě,
Job	39	29	Odkudž hledá pokrmu, kterýž z daleka očima svýma spatřuje.
Job	39	30	Ano i mladí její střeží krev, a kde těla mrtvá, tu i ona jest. [(Job 39:31) A tak odpovídaje Hospodin Jobovi, řekl:] [(Job 39:32) Zdali hádající se s Všemohoucím obviní jej? Kdo chce viniti Boha, nechť odpoví na to.] [(Job 39:33) Tehdy odpověděl Job Hospodinu a řekl:] [(Job 39:34) Aj, chaternýť jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku svou kladu na ústa svá.] [(Job 39:35) Jednou jsem mluvil, ale nebudu již odmlouvati, nýbrž i podruhé, ale nebudu více přidávati.]
Job	40	1	Ještě odpovídaje Hospodin z vichru Jobovi, i řekl:
Job	40	2	Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tázati budu, oznam mi.
Job	40	3	Zdaliž pak i soud můj zrušiti chceš? Což mne odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil?
Job	40	4	Čili máš rámě jako Bůh silný, a hlasem jako on hřmáš?
Job	40	5	Ozdobiž se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu oblec se.
Job	40	6	Rozprostři prchlivost hněvu svého, a pohleď na všelikého pyšného, a sniž ho.
Job	40	7	Pohleď, pravím, na všelikého pyšného, a seňi jej, anobř setři bezbožné na místě jejich.
Job	40	8	Skrej je v prachu spolu, tvář jejich zavěz v skrytě.
Job	40	9	A tak i já budu tě oslavovati, že tě zachovává pravice tvá.
Job	40	10	Aj, hle slon, ježž jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako vůl.
Job	40	11	Aj, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku břicha jeho.
Job	40	12	Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli jest jako cedr; žily lůna jeho jako ratolesti jsou spletené.
Job	40	13	Kosti jeho jako trouby měděné, hnátové jeho jako sochor železný.
Job	40	14	Ont jest přední z účinků Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložiti může meč svůj.
Job	40	15	Hory zajisté přinášejí mu pastvu, a všecka zvěř polní hrá tam.
Job	40	16	V stínu lehá, v soukromí mezi trtím a bahnem.
Job	40	17	Dríví stín dávající stínem svým jej příkrývá, a vrbí potoční obkličuje

jej.			
Job	40	18	Aj, zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchat; tuší sobě, že požře
Jordán v ústa svá.			
Job	40	19	Zdaž kdo před očima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chřípě jeho?
Job	40	20	Vytáhneš-liž velryba udicí, aneb provazem pohříženým až k jazyku jeho?
Job	40	21	Zdali dáš kroužek na chřípě jeho, aneb hákem probodneš čelist jeho?
Job	40	22	Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluvití bude tobě lahodné?
Job	40	23	Učiní-liž smlouvu s tebou? Přijmeš-liž jej za služebníka věčného?
Job	40	24	Zdaž budeš s ním hrát jako s ptáčkem, aneb přivážeš jej dětem svým? [(Job 40: 25) Přistojí-liž sobě hody z něho společníci, a rozdělí-liž jej mezi kupce?] [(Job 40: 26) Zdaž naplníš háky kůži jeho, a vidlicemi rybářskými hlavu jeho?] [(Job 40: 27) Vztáhni jen na něj ruku svou, a neučiníš zmínky o boji.] [(Job 40: 28) Aj, naděje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření jeho člověk nebývá poražen?]
Job	41	1	Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se přede mnou?
Job	41	2	Kdo mne čím předšel, abych se jemu odplacel? Cožkoli jest pode vším nebem, mé jest.
Job	41	3	Nebudu mlčeti o údech jeho, a o síle výborného sformování jeho.
Job	41	4	Kdo odkryl svrček oděvu jeho? S dvojími udidly svými kdo k němu přistoupí?
Job	41	5	Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest hrůza.
Job	41	6	Šupiny jeho pevné jako štítové sevřené velmi tuze.
Job	41	7	Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr nevchází mezi ně.
Job	41	8	Jedna druhé se přidrží, a nedělí se.
Job	41	9	Od kýčání jeho zažžehá se světlo, a oči jeho jsou jako záře svitání.
Job	41	10	Z úst jeho jako pochodně vycházejí, a jiskry ohněvé vyskakují.
Job	41	11	Z chřípí jeho vychází dým, jako z kotla vroucího aneb hrnce.
Job	41	12	Dýchání jeho uhlí rozpáluje, a plamen z úst jeho vychází.
Job	41	13	V šíji jeho přebývá síla, a před ním utíká žalost.
Job	41	14	Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdrobje.
Job	41	15	Srdce jeho tuhé jest jako kámen, tak tuhé, jako úlomek zpodního žernovu.
Job	41	16	Vyskytání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyčišťují.
Job	41	17	Meč stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíř.
Job	41	18	Pokládá železo za plevy, ocel za dřevo shnilé.
Job	41	19	Nezahání ho střela, v stéblo obrací se jemu kamení prakové.
Job	41	20	Za stéblo počítá střelbu, a posmívá se šermování kopím.
Job	41	21	Pod ním ostré střepiny, stele sobě na věci špičaté jako na blátě.
Job	41	22	Působí, aby vřelo v hlubině jako v kotli, a kormoutilo se moře jako v moždíři.
Job	41	23	Za sebou patrnou činí stezku, až sezdá, že propast má šediny.
Job	41	24	Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak učiněn byl bez strachu.
Job	41	25	Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelmami.
Job	41	26	
Job	41	27	
Job	41	28	
Job	41	29	
Job	41	30	
Job	41	31	
Job	41	32	
Job	41	33	
Job	41	34	
Job	42	1	Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl:
Job	42	2	Vím, že všechno můžeš, a že nemůže překaženo býti tvému myšlení.
Job	42	3	Kdo jest to ten, ptáš se, ještě zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem tomu nerozuměl. Divnějšíť jsou ty věci nad mou stížitelnost, anižť jich mohu poznati.
Job	42	4	Vyslychejž, prosím, když bych koli mluvil; když bych se tebe tázal, oznamuj mi.
Job	42	5	Tolikot jsem slýchal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí.
Job	42	6	Pročez mrzí mne to, a želím toho v prachu a v popele.
Job	42	7	Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi Temanskému: Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti dvěma přátelům tvým, proto že jste nemluvili o mně toho, což pravého jest, tak jako služebník můj Job.
Job	42	8	Protož nyní vezmete sobě sedm volků, a sedm skopců, a jdete k služebníku mému Jobovi, abyste dali obětovati oběť za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistě obličej jeho přijmu, abych neučinil s vámi podle bláznovství vašeho; nebo nemluvili jste toho, což pravého jest, o mně, tak jako služebník můj Job.
Job	42	9	A tak odšedše Elifaz Temanský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, učinili, jakž jim byl přikázal Hospodin, a přijal Hospodin obličej Jobův.

Job 42 10 Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což měl Job, rozmnožil to Hospodin dvénásobně.

Job 42 11 A sšedše se k němu všickni příbuzní, a všechny příbuzné jeho, a všickni známi jeho prvnější, jedli s ním chléb v domě jeho, a lítost majíce nad ním, potěšovali ho nade vším tím zlým, kteráž byl uvedl Hospodin na něj. A dali jemu jeden každý peníz jeden, a jeden každý náušnici zlatou jednu.

Job 42 12 A tak požehnal Hospodin Jobovi k posledku více nežli v počátku jeho. Nebo měl čtrnácte tisíc ovcí, a šest tisíc velbloudů, a tisíc spřežení volů, a tisíc oslic.

Job 42 13 Měl také sedm synů a tři dcery,

Job 42 14 Z nichž první dal jméno Jemima, jméno pak druhé Keciha, a jméno třetí Kerenhappuch.

Job 42 15 Aniž se nacházely ženy tak krásné, jako dcery Jobovy, ve vsí té krajině; kterýmž dal otec jejich dědictví mezi bratřími jejich.

Job 42 16 Byl pak živ Job potom sto a čtyřicet let, a viděl syny své, a syny synů svých, až do čtvrtého pokolení.

Job 42 17 I umřel Job, stár jsa a pln dnů.

Psl 1 1 Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici posměvačů nesedá.

Psl 1 2 Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.

Psl 1 3 Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.

Psl 1 4 Ne takt budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr.

Psl 1 5 A protož neostojí bezbožní na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých.

Psl 1 6 Neboť zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.

Psl 2 1 Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují?

Psl 2 2 Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho,

Psl 2 3 Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe provazy jejich.

Psl 2 4 Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jím.

Psl 2 5 Tehdáž mluvití bude k nim v hněvě své, a v prchlivosti své předěsí je, řka:

Psl 2 6 Jáť jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou.

Psl 2 7 Vypravovati budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě.

Psl 2 8 Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.

Psl 2 9 Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrnčířskou roztříštíš je.

Psl 2 10 A protož, králové, nyní srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští.

Psl 2 11 Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením.

Psl 2 12 Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhynuli byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v něho.

Psl 3 1 Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem svým.

Psl 3 2 Hospodine, jakť jsou mnozí nepřatelé moji! Mnozí povstávají proti mně.

Psl 3 3 Mnozí mluví o duši mé: Nemát tento žádné pomoci v Bohu.

Psl 3 4 Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé.

Psl 3 5 Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. Sélah.

Psl 3 6 Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin.

Psl 3 7 Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí, kteříž se vůkol kladou proti mně.

Psl 3 8 Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil všech nepřatel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrážel. [(Psalms 3:9) Tvět, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.]

Psl 4 1 Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův.

Psl 4 2 Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství způsoboval, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou.

Psl 4 3 Synové lidští, dokudž sláva má v potupě bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah.

Psl 4 4 Vězte, žeť jest oddělil Hospodin sobě milého. Vyslyšíť mne Hospodin, když k němu volati budu.

Psl 4 5 Uleknětež se a nehřešte, přemýšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlkněte. Sélah.

Psl 4 6 Obětujte oběti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina.

Psl 4 7 Mnozí říkají: Ó bychom viděti mohli dobré věci. Hospodine, pozdvi hni nad námi jasného obličej svého,

Psl 4 8 I způsobíš radost v srdci mém větší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí. [(Psalms 4:9) Jáť u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.]

Psl 5 1 Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův.

Psl 5 2 Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému.

Psl	5	3	Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím.
Psl	5	4	Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a
šetřiti budu.			
Psl	5	5	Nebo ty, ó Bože silný, neoblíbujes bezbožnosti, nemá místa u tebe
nešlechtník.			
Psl	5	6	Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všechny činitele
nepravosti.			
Psl	5	7	Zatratíš mluvící lež. Člověka ukrutného a lstivého v ohavnosti má
Hospodin.			
Psl	5	8	Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klaněti se
budu k svatému chrámu tvému v bázni tvé.			
Psl	5	9	Hospodine, proveď mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střehou;
spravuj přede mnou cestu svou.			
Psl	5	10	Neboť není v ústech jejich žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné
nešlechtnosti, hrob otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně mluví.			
Psl	5	11	Zkaz je, ó Bože, nechat padnou od rad svých; pro množství
nešlechtností jejich rozptyl je, poněvadž odporní jsou tobě.			
Psl	5	12	A ať se všickni v tě doufající radují, na věky ať plésají, když je
zastíráti budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují jméno tvé. [(Psalms 5:13) Nebo ty,			
Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem přívětivosti svou vůkol zastřeš jej.]			
Psl	6	1	Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu, žalm Davidův.
Psl	6	2	Hospodine, netresci mne v hněvě svém, ani v prchlivosti své kárej mne.
Psl	6	3	Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť jsem zemdlený; uzdrav mne,
Hospodine, nebo ztrnulý kosti mé.			
Psl	6	4	Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak, Hospodine, až dokavad?
Psl	6	5	Navrať se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro
milosrdenství své.			
Psl	6	6	Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobě kdo tě bude oslavovati?
Psl	6	7	Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými
postel svou smáčím.			
Psl	6	8	Sškvrkla se zámutek tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel
mých.			
Psl	6	9	Odstuptež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť jest vyslyšel
Hospodin hlas pláče mého.			
Psl	6	10	Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal.
[(Psalms 6:11) Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě všickni nepřátelé moji, nechažť jsou zpět			
obrácení a rychle zahanbeni.]			
Psl	7	1	Osvědčení nevinny Davidovy, o čemž zpíval Hospodinu z příčiny slov
Chusi syna Jemínova.			
Psl	7	2	Hospodine Bože můj, v toběť doufám, vysvoboď mne ode všech protivníků
mých, a vytrhni mne,			
Psl	7	3	Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by
vysvobodil.			
Psl	7	4	Hospodine Bože můj, učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně,
Psl	7	5	Činil-li jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž spomáhal
jsem protivíci mu se mi bez příčiny),			
Psl	7	6	Nechť stihá nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život
můj, a slávu mou v prach uvede. Sélah.			
Psl	7	7	Povstaň, Hospodine, v hněvě svém, vyvyš se proti vzteklostem svých
nepřátel, a procit' ke mně, nebo jsi soud nařídil.			
Psl	7	8	I shrne se k tobě shromáždění lidí; pro ně tedy u výsost navrať se
zase.			
Psl	7	9	Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podlé spravedlnosti
mé, a podlé nevinnosti mé, kteráž při mně jest.			
Psl	7	10	Ó by již k skončení přišla nešlechtnost bezbožných, spravedlivého pak
abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý.			
Psl	7	11	Bůh jest štít můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem.
Psl	7	12	Bůh jest soudce spravedlivý, Bůh silný hněvá se na bezbožného každý
den.			
Psl	7	13	Neobrátil-li se, naostříť meč svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je.
Psl	7	14	Připravil sobě i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím přistrojil.
Psl	7	15	Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest, urodí lež.
Psl	7	16	Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu, kterýž přistrojil.
Psl	7	17	obrátit se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho
nepravost jeho sstoupí. [(Psalms 7:18) Slavi ti budu Hospodina podlé spravedlnosti jeho, a			
žalmy zpívati jménu Hospodinu na nejvyššího.]			
Psl	8	1	Přednímu zpěváků na gittejský nástroj, žalm Davidův.
Psl	8	2	Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vší zemi! Nebo jsi
vyvyšil slávu svou nad nebesa.			
Psl	8	3	Z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ síly z
příčiny svých nepřátel,			
Psl	8	4	když spatruji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi

tak upevnil, říkám:

Psl 8	5	Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej
navštěvuješ?		
Psl 8	6	Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.
Psl 8	7	Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho:
Psl 8	8	Ovce i voly všechny, také i zvěř poľní,
Psl 8	9	Ptactvo nebeské, i ryby mořské, a cožkoli chodí stezkami mořskými. [
(Psalms 8:10) Hospodine		Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi!]
Psl 9	1	Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův.
Psl 9	2	Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všechny divné skutky tvé.
Psl 9	3	Radovati a veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší,
Psl 9	4	Proto že nepřátelé moji jsou nazpět obráceni, že klesli, a zahynuli od tváři tvé.
Psl 9	5	Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stolicí soudce spravedlivý.
Psl 9	6	Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na věčné věky.
Psl 9	7	Ó nepříteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na věky? Již-li jsi města podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi.
Psl 9	8	Ale Hospodin na věky kraluje, připravil k soudu trůn svůj.
Psl 9	9	Onť soudí sám okráslek v spravedlnosti, a výpověď činí národům v pravosti.
Psl 9	10	Hospodin zajisté jest útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení.
Psl 9	11	I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine.
Psl 9	12	Žalmy zpívejte Hospodinu, přebývajícímu na Sionu, zvěstujte mezi národy skutky jeho.
Psl 9	13	Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na křik utištěných.
Psl 9	14	Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssoužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti,
Psl 9	15	Abych vypravoval všechny chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém.
Psl 9	16	Pohříženíť jsou národové v jámě, kterouž udělali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich.
Psl 9	17	Přišelť jest v známost Hospodin, pomstu učiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higai on Sélah.
Psl 9	18	Obrácení buďte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají nad Bohem.
Psl 9	19	Neboť nebude dán chudý u věčné zapomenutí; očekávání ssoužených nezahyneť na věky.
Psl 9	20	Povstaniž, Hospodine, ať se nesilí člověk; národové buďte souzeni před tebou. [(Psalms 9:21) Pust' na ně strach, ó Hospodine, ať tomu porozumějí národové, že smrtelní jsou. Sélah.]
Psl 10	1	Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v čas ssoužení?
Psl 10	2	Z pychu bezbožník protivenství činí chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí.
Psl 10	3	Neboť se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobě pochlebuj e, a Hospodina popouzí.
Psl 10	4	Bezbožník pro pychu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení jeho jsou, že není Boha.
Psl 10	5	Dobře mu se daří na cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdáleni jsou od něho, i na všechny nepřátele své fouká,
Psl 10	6	Říkaje v srdci svém: Nepohnuť se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého.
Psl 10	7	Ústa jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost.
Psl 10	8	Sedí v zálohách ve vseh a v skryších, aby zamordoval nevinného; očima svýma po chudém špehuje.
Psl 10	9	Číhá v skrytě jako lev v jeskyni své, číhá, aby pochytil chudého, uchvacujeť jej, a táhne pod sítku svou.
Psl 10	10	Připadá a stuľuje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždění chudých.
Psl 10	11	Říká v srdci svém: Zapomenuť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledíť na věky.
Psl 10	12	Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínej se nad chudými.
Psl 10	13	Proč má bezbožník Boha popouzeti, říkáje v srdci svém, že toho

vyhledávati nebudeš?		
Psl 10 14		Díváš se do času, nebo ty nátisk a bolest spatřuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebeť se
Psl 10 15		spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník.
neostál.		Potři rámě bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby
Psl 10 16		Hospodin jest králem věčných věků, národové z země své hynou.
Psl 10 17		Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha
svého k nim nakláníš,		
Psl 10 18		Abys soud činil sirotku a ssouženému, tak aby jich nessoužoval více
člověk bídny a zemský.		
Psl 11 1		Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodina doufám, kterakž tedy říkáte
duši mé: Ulet s hory své jako ptáče?		
Psl 11 2		Nebo aj, bezbožníci napínají lučiště, přikládají šípy své na tětivo,
aby stříleli skrytě na upřímé srdcem.		
Psl 11 3		Ale těmi usilováními zkažení budou; nebo spravedlivý co učinil?
Psl 11 4		Hospodin jest v chrámě svatém svém, trůn Hospodinův v nebi jest; oči
jeho hledí, víčka jeho zkušují synů lidských.		
Psl 11 5		Hospodin zkoušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost
nenávidí duše jeho.		
Psl 11 6		Dštítí bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch
vichřice bude částka kalicha jejich.		
Psl 11 7		Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímeho oči
jeho patří.		
Psl 12 1		Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm Davidův.
Psl 12 2		Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli
věrní z synů lidských.		
Psl 12 3		Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého
řeči vynášejí.		
Psl 12 4		Ó by vyplnil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný,
Psl 12 5		kteríž říkají: Jazykem svým přemůžeme, mámeť ústa svá s sebou, kdo
jest páнем naším?		
Psl 12 6		Pro zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu, praví Hospodin, v
bezpečnosti postavím toho, na nějž polečeno bylo.		
Psl 12 7		Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné
peci přehnané a sedmkrát zprubované.		
Psl 12 8		Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostříhati každého od národu
tohoto až na věky. [(Psalms 12:9) vůkol a vůkol bezbožní se protulují, když takoví ničemní		
vyvýšení bývají mezi syny lidskými.]		
Psl 13 1		Přednímu zpěváku, žalm Davidův.
Psl 13 2		Až dokud, Hospodine? Což se na věky zapomeneš na mne? Dokudž tvář svou
skrývati budeš přede mnou?		
Psl 13 3		Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíratí se v
srdci mém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade mnou?		
Psl 13 4		Vzhledni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osvět oči mé, abych neusnul
snem smrti,		
Psl 13 5		A aby neřekl nepřítel můj: Svítězil jsem nad ním, a nepřátelé moji aby
neplésali, jestliže bych se poklesl.		
Psl 13 6		Jáť zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v
spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.		
Psl 14 1		Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v srdci svém: Není Boha.
Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré.		
Psl 14 2		Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo
rozumný a hledající Boha.		
Psl 14 3		Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by
činil dobré, není ani jednoho.		
Psl 14 4		Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by
chléb jedli? Hospodina pak nevzývají.		
Psl 14 5		Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině
spravedlivého.		
Psl 14 6		Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje jeho.
Psl 14 7		Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase přivede
zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.		
Psl 15 1		Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydliti
bude na hoře svaté tvé?		
Psl 15 2		Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z
srdce svého.		
Psl 15 3		Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy
neuvodí na bližního svého.		
Psl 15 4		Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak
bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění.		
Psl 15 5		Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož
tyto věci činí, nepohneť se na věky.		

Psl	16	1	Zlatý zpěv Davidův. Ostríhej mne, Bože silný, neboť v tebe doufám.
Psl	16	2	Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje.
Psl	16	3	Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má.
Psl	16	4	Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své.
Psl	16	5	Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los můj.
Psl	16	6	Provazcové padli mi na místech veselých, a dědictví rozkošné dostalo se mi.
Psl	16	7	Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyučují mne ledví má.
Psl	16	8	Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.
Psl	16	9	Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývatí bude.
Psl	16	10	Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení.
Psl	16	11	Známou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.
Psl	17	1	Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uší k modlitbě mé, kteráž jest beze vsí rtů ošemetnosti.
Psl	17	2	Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oči tvé nechat patří na upřímnost.
Psl	17	3	Zkusils srdce mého, navštívil's je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.
Psl	17	4	Z strany pak skutků lidských, já podle slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce.
Psl	17	5	Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.
Psl	17	6	Já volám k tobě, nebo vyslycháš mne, ó Bože silný; nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč mou.
Psl	17	7	Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce před těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé.
Psl	17	8	Ostríhej mne jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej mne,
Psl	17	9	Od tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepřátel mých úhlavních obklíčujících mne,
Psl	17	10	kteríž tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými.
Psl	17	11	Jižť i kroky naše předstihají, oči své obrácené mají, aby nás porazili na zem.
Psl	17	12	Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v skrýši.
Psl	17	13	Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, seňi jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým,
Psl	17	14	Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest v tomto životě, a jejichž břicho ty z špižirny své naplňuješ. Čímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatků zanechávají malickým svým.
Psl	17	15	Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.
Psl	18	1	Přednímu zpěváku, služebníka Hospodina Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písně této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho i z ruky Saulovy, a řekl:
Psl	18	2	Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, sílo má.
Psl	18	3	Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útočiště.
Psl	18	4	Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých byl jsem vyproštěn.
Psl	18	5	Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechtných předěsili mne.
Psl	18	6	Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne.
Psl	18	7	V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé před obličejem jeho přišlo v uši jeho.
Psl	18	8	Tehdy pohnula se a zatřásla země, základové hor pohnuli se, a třásli se pro rozhněvání jeho.
Psl	18	9	Dým vystupoval z chřipí jeho, a oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí rozpálilo.
Psl	18	10	Nakloni v nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohama jeho.
Psl	18	11	A sedě na cherubínu, letěl na peří větrovém.
Psl	18	12	Udělal sobě z temností skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých oblaků.
Psl	18	13	Od blesku před ním oblakové jeho rozehnání jsou, krupobití i uhlí řeřavé.
Psl	18	14	I hřímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řeřavé.

Psl	18	15	vystřelil i střely své, a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je.
Psl	18	16	I ukázaly se hlubiny vod, a odkrytí jsou základové okrášlky pro zehrání
tvé, Hospodine,			pro dchnutí větru chrípí tvých.
Psl	18	17	Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod.
Psl	18	18	Vytrhl mne od nepřitele mého silného, a od těch, kteříž mne
nenáviděli, ačkoli			silnější mne byli.
Psl	18	19	Předstihliť jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi
podpora.			
Psl	18	20	Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobě oblíbil.
Psl	18	21	Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých
nahradil mi.			
Psl	18	22	Nebo jsem ostříhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl
Boha svého.			
Psl	18	23	Všickni zajisté soudové jeho jsou přede mnou, a ustanovení jeho
neodložil jsem od sebe.			
Psl	18	24	Nýbrž upřímě choval jsem se k němu, a vystříhal jsem se nepravosti
své.			
Psl	18	25	Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty
rukou mých, kteráž jest			před očima jeho.
Psl	18	26	Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k člověku upřímému upřímě
se máš.			
Psl	18	27	K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně
zacházíš.			
Psl	18	28	Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a oči vysoké snižuješ.
Psl	18	29	Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti
mé.			
Psl	18	30	Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu mém přeskočil jsem i zed.
Psl	18	31	Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodiny jsou
přečištěné, ont jest štít			všech, kteříž v něho doufají.
Psl	18	32	Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina, a kdo skalou kromě Boha našeho?
Psl	18	33	Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou cestu mou.
Psl	18	34	Činí nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje mne.
Psl	18	35	Učí ruce mé boji, tak že lámí i lučistě ocelivé rukama svýma.
Psl	18	36	Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a
dobrotivost tvá mne zvele			bila.
Psl	18	37	Rozšířil jsi krokům mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé.
Psl	18	38	Honil jsem nepřátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až
jsem je vyhubil.			
Psl	18	39	Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé.
Psl	18	40	Ty jsi zajisté mne přepásal udatností k boji, povstávající proti mně
sehnul jsi pode mne.			
Psl	18	41	Nýbrž dals mi šíji nepřatel mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli,
vyplnil.			
Psl	18	42	Volaliť jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.
Psl	18	43	I potřel jsem je jako prach u povětří, jako bláto na ulicích rozšlapal
jsem je.			
Psl	18	44	Ty jsi mne vyprostil z různic lidu, a postavils mne v hlavu národům;
lid, kteréhož jsem neznal,			sloužil mi.
Psl	18	45	Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhalí mi.
Psl	18	46	Cizozemci svedli a trásli se v ohradách svých.
Psl	18	47	Živť jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož buď vyvyšován Bůh
spasení mého,			
Psl	18	48	Bůh silný, kterýž mi pomsty poroučí, a podmaňuje mi lidi.
Psl	18	49	Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřatel mých, také i nad povstávající
proti mně vyvýšils mne,			a od člověka ukrutného vyprostils mne.
Psl	18	50	A protož chváliti tě budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému
žalmy prozpěvovati, [(Psalms 18:51)			Kterýž tak důstojně vysvobozuješ krále svého, a činíš
milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.]			
Psl	19	1	Přednímu z kantorů, žalm Davidův.
Psl	19	2	Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho oblouha
zvěstuje.			
Psl	19	3	Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění.
Psl	19	4	Neníť řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich.
Psl	19	5	Po vsí zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okrášlky slova
jich, slunci pak rozbil			stánek na nich.
Psl	19	6	Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek,
cestou běžeti máje.			
Psl	19	7	Od končin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do končin
jejich, a ničeho není, což by se ukrytí mohlo před horkostí jeho.			
Psl	19	8	Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo
svědectví pravé, moudrost			dávající neumělým.
Psl	19	9	Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, přikázání Hospodinovo

čisté, osvěčující oči.

Psl 19 10 Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodini
praví, a k tomu i spravedliví.

Psl 19 11 Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší
než med a stred z plástů.

Psl 19 12 Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostríhá,
užitek hojný má.

Psl 19 13 Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist mne.

Psl 19 14 I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a
tehdyť dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého. [(Psalms 19:15) Ó ať jsou slova úst
mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli
můj.]

Psl 20 1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

Psl 20 2 Vyslyšíš tě Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přiveď jméno Boha
Jákovova.

Psl 20 3 Sešliž tobě pomoc z svatyně, a z Siona utvrzuj tě.

Psl 20 4 Rozpomeniž se na všechny oběti tvé, a zápaly tvé v popel obrať. Sélah.

Psl 20 5 Dejž tobě vše podle srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplň.

Psl 20 6 I budeme prozpěvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve
vyzdvi heme; naplniž Hospodin všechny prosby tvé.

Psl 20 7 Nyníť jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej
vyslyšel s nebe svatého; nebo v jeho přesilné pravici jest spasení.

Psl 20 8 Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha
našeho sobě připomínáme.

Psl 20 9 A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile
stojíme. [(Psalms 20:10) Hospodine, zachovávejž nás, i král ať slyší nás, když k němu volati
budeme.]

Psl 21 1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

Psl 21 2 Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se

přenáramně.

Psl 21 3 Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů jeho neodepřel jsi.

Sélah.

Psl 21 4 Předšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho
korunu z ryzího zlata.

Psl 21 5 Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků.

Psl 21 6 Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností a krásou přioděl

jsi jej.

Psl 21 7 Nebo jsi jej vystavil za příklad hojného požehnání až na věky,
rozveselil jsi jej radostí obličejů svého.

Psl 21 8 A poněvadž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího,

nepohneť se.

Psl 21 9 Najdeť ruka tvá všechny nepřátele své, dosáhne pravice tvá těch, kteříž
tě nenávidí.

Psl 21 10 Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhněvání svého; Hospodin v
prchlivosti své sehlí je, a oheň šíře je.

Psl 21 11 Plémě jejich z země vyhladiš, a símě jejich z synů lidských,

Psl 21 12 Nebo jsou proti tobě ukládali zlost, myslili na nešlechetnost, ač ji
dovesti nemohli.

Psl 21 13 Protož je vystavíš za cíl, na tětíva svá příkládati budeš proti tváři
jejich. [(Psalms 21:14) Zjevíž se, ó Hospodine, v síle své, a budemeť zpívati a oslavovati
udatnost tvou.]

Psl 22 1 Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův.

Psl 22 2 Bože můj, Bože můj, pročez jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení
mého a od slov naříkání mého.

Psl 22 3 Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se
utajiti.

Psl 22 4 Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.

Psl 22 5 V toběť doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je.

Psl 22 6 K tobě volávali, a spomáhalš jim; v tobě doufali, a nebývali

zahanbeni.

Psl 22 7 Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec.

Psl 22 8 Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami
potrásají, říkajíce:

Psl 22 9 Spustiltě se na Hospodina, nechť ho vysvobodí; nechať jej vytrhne,
poněvadž se mu v něm zalíbilo.

Psl 22 10 Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání
při prsích matky mé.

Psl 22 11 Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bůh můj ty
jsi.

Psl 22 12 Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka.

Psl 22 13 Obkličujít mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne.

Psl 22 14 Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozsápávající a řvoucí.

Psl	22	15	Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všechny kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých.
Psl	22	16	Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k dásním mým, anobrž v prachu smrti položils mne.
Psl	22	17	Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé.
Psl	22	18	Mohl bych sčísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.
Psl	22	19	Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.
Psl	22	20	Ale ty, Hospodine, nevzdaluj se, sílo má, přispěj k spomožení mému.
Psl	22	21	Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou mou.
Psl	22	22	Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorožcových vyprost mne.
Psl	22	23	I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, u prostřed shromáždění chváliti tě budu, řka:
Psl	22	24	Kteříž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všecko símě Jákobovo ctěte jej, a boj se ho všechna rodino Izraelova.
Psl	22	25	Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváři své od něho, nýbrž když k němu volá, vyslýchá jej.
Psl	22	26	O tobě chvála má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí tebe.
Psl	22	27	Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo bude srdce vaše na věky.
Psl	22	28	Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny končiny země, a skláněti se budou před ním všechny čeledi národů.
Psl	22	29	Nebo Hospodinovo jest království, a onť panuje nad národy.
Psl	22	30	Jísti budou a skláněti se před ním všickni tuční země, jemu se klaněti budou všickni sstupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při životu zachovati.
Psl	22	31	Símě jejich sloužiti mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku. [(Psalms 22:32) Přijdouť, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.]
Psl	23	1	Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.
Psl	23	2	Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.
Psl	23	3	Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.
Psl	23	4	Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, tot mne potěšuje.
Psl	23	5	Stojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.
Psl	23	6	Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.
Psl	24	1	Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm.
Psl	24	2	Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji.
Psl	24	3	Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?
Psl	24	4	Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisáhá lstivě.
Psl	24	5	Ten přijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého.
Psl	24	6	Tot jest národ hledajících jeho, hledajících tváři tvé, ó Bože Jákobův. Sél ah.
Psl	24	7	Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.
Psl	24	8	Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.
Psl	24	9	Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.
Psl	24	10	Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy. Sél ah.
Psl	25	1	Žalm Davidův. K toběť, Hospodine, duše své pozdvihuji.
Psl	25	2	Bože můj, v toběť naději skládám, necht nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou.
Psl	25	3	A takt i všickni, kteříž na tě očekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou, kteříž se převráceně mají bez příčiny.
Psl	25	4	Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne.
Psl	25	5	Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne každého.
Psl	25	6	Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků.
Psl	25	7	Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine.
Psl	25	8	Dobrá a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své.
Psl	25	9	Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své.
Psl	25	10	Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda těm, kteříž

ostříhají smlouvy jeho a svědectví jeho.

- Psl 25 11 Pro jméno své, Hospodine, odpusť nepravost mou, neboť jest veliká.
Psl 25 12 Který jest člověk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?
Psl 25 13 Duše jeho v dobrém přebývati bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi.
Psl 25 14 Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou.
Psl 25 15 Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z leči vyvodí nohy mé.
Psl 25 16 Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a strápený.
Psl 25 17 Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyveď mne.
Psl 25 18 Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všechny hříchy mé.
Psl 25 19 Viz nepřátele mé, jak mnozí jsou, a nenávisť nešlechtnou nenávidí mne.
Psl 25 20 Ostříhej duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám.
Psl 25 21 Sprostnost a upřímnost nechat mne ostříhají, nebo na tě očekávám.
Psl 25 22 Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.
Psl 26 1 Žalm Davidův. Suď mne, Hospodine, nebo já v upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina doufám, nepohnut se.
Psl 26 2 Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.
Psl 26 3 Milosrdenství tvé zajisté před očima máma jest, a chodím stále v pravdě tvé.
Psl 26 4 S lidmi marnými neseďám, a s pokrytci v spolek nevcházím.
Psl 26 5 V nenávisti mám shromáždění zlostníků, a s bezbožnými se neusazují.
Psl 26 6 Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se při oltáři tvém, Hospodine,
Psl 26 7 Abych tě hlasitě chválil, a vypravoval všechny skutky tvé.
Psl 26 8 Hospodine, jáť miluji obydlí domu tvého, a místo příbytku slávy tvé.
Psl 26 9 Nezahrnujž s hříšnými duše mé, a s lidmi vražednými života mého,
Psl 26 10 V jejichž rukou jest nešlechtnost, a pravice jejich vzátek plná.
Psl 26 11 Já pak v upřímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou.
Psl 26 12 Noha má stojí na rovině, v shromážděních svatých dobrořečiti budu Hospodinu.
Psl 27 1 Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?
Psl 27 2 Útok učinivše na mne zlostníci, k sežrání těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a padli.
Psl 27 3 Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím.
Psl 27 4 Jedné věci žádal jsem od Hospodina, tět vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho.
Psl 27 5 Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skryši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.
Psl 27 6 A tak vyvýšena bude hlava má nad nepřátele mémi, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati v stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu.
Psl 27 7 Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.
Psl 27 8 O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hledejte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu.
Psl 27 9 Neskrývejž tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení mého.
Psl 27 10 Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.
Psl 27 11 Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po stezce přímé pro ty, jenž mne střehou.
Psl 27 12 Nevydávejž mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností.
Psl 27 13 Bycht' nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál.
Psl 27 14 Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protož očekávej na Hospodina.
Psl 28 1 Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má, neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu.
Psl 28 2 Vyslychej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé.
Psl 28 3 Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s těmi, kteříž páší nepravost, kteříž mluví vají pokoj s bližními svými, ale převrácenost jest v srdcích jejich.
Psl 28 4 Dejž jim podle skutků jejich, a podle zlosti nešlechtností jejich; podle práce rukou jejich dej jim, zaplať jim zaslouženou mzdu jejich.
Psl 28 5 Nebo nechť myslí přiložiti k skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protož podvrátí je, a nebude jich vzdělávati.

Psl	28	6	Požehnaný Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých.
Psl	28	7	Hospodin jest síla má a štít můj, v němž jest složilo naději srdce mé,
a dána mi pomoc;	protož		se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu.
Psl	28	8	Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on
jest.			
Psl	28	9	Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i vyvyš
je až na věky.			
Psl	29	1	Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu čest a
sílu.			
Psl	29	2	Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě
svatosti.			
Psl	29	3	Hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin
to činí nad vodami	mnohými.		
Psl	29	4	Hlas Hospodinův přichází s mocí, hlas Hospodinův s velebností.
Psl	29	5	Hlas Hospodinův láme cedry, rozrážíť Hospodin cedry Libánské.
Psl	29	6	A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý
jednorozec.			
Psl	29	7	Hlas Hospodinův rozkřesává plamen ohně.
Psl	29	8	Hlas Hospodinův k bolesti přivodí poušť, k bolesti přivodí Hospodin
poušť kádes.			
Psl	29	9	Hlas Hospodinův to činí, že laně plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale
v chrámě svém všecku svou	slávu vypravuje.		
Psl	29	10	Hospodin nad potopou seděl, a buďet seděti Hospodin, jsa králem i na
věky.			
Psl	29	11	Hospodin silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.
Psl	30	1	Žalm písňě, při posvěcení domu Davidova.
Psl	30	2	Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvýšil mne, aniž jsi
obradoval nepřatel	mých	nade mnou.	
Psl	30	3	Hospodine Bože můj, k toběť jsem volal, a uzdravil jsi mne.
Psl	30	4	Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s
jínými nesstoupil	do hrobu.		
Psl	30	5	Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti
jeho.			
Psl	30	6	Nebo na kratičko trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré
líbeznosti své; z večera	potrvá pláč, ale z jitra navrátí se	prozpěvování.	
Psl	30	7	I jáť jsem řekl, když mi se šťastně vedlo: Nepohnu se na věky.
Psl	30	8	Nebo ty, Hospodine, podle dobře líbezné vůle své silou upevnil jsi
horu mou, ale jakž jsi	skryl tvář svou, byl jsem	přestrašen.	
Psl	30	9	I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu pokorně jsem se modlil, řka:
Psl	30	10	Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach
oslavovati bude? Zdaliž	zvěstovati bude pravdu tvou?		
Psl	30	11	Vyslyšiž, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj
spomocník.			
Psl	30	12	I obrátil jsi mi pláč můj v plésání, odvázal jsi pytel můj, a
přepásals mne veselím. [(Psalms 30:13)	Protož tobě žalmy zpívati bude	jazyk můj, a nebude
mlčeti. Hospodine Bože můj,	na věky tě oslavovati budu.]		
Psl	31	1	Přednímu zpěváku, žalm Davidův.
Psl	31	2	V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahanbenu býti na věky, pro
spravedlnost svou vysvoboď	mne.		
Psl	31	3	Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a
domem ohrazeným, abys mne	zachoval.		
Psl	31	4	Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protož pro jméno své veď i doveď mne.
Psl	31	5	Vyveď mne z leči, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi.
Psl	31	6	V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine,
Bože silný a věrný.			
Psl	31	7	Nenávidím těch, kteříž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu
naději skládám.			
Psl	31	8	Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezřel na mé
trápení, a poznal jsi v	ssoužení duši mou.		
Psl	31	9	Aniž jsi mne zavřel v ruce nepřitele, ale postavil jsi na širokosti
nohy mé.			
Psl	31	10	Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla
zámutkem tvář má, duše má, i	život můj.		
Psl	31	11	Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpění, zemdlena bídou
mou síla má, a kosti mé	vyprahly.		
Psl	31	12	U všech nepřatel svých jsem v pohanění, a nejvíce u sousedů, známým
pak svým jsem strašidlem; kteříž	mne vídají vně, utíkají přede mnou.		
Psl	31	13	Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba
rozražená.			
Psl	31	14	Nebo slýchám utrhaní mnohých, strach odevšad, když se proti mně spolu
puntují, lstivě přemýšlejíce,	jak by odjali duši mou.		
Psl	31	15	Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl jsem: Bůh můj jsi ty.

Psl	31	16	V rukou tvých jsou časové moji, vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stihají.
Psl	31	17	Osvět tvář svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své.
Psl	31	18	Hospodine, ať nejsem zahanben, nebo jsem tě vzýval; nechať jsou zahanbeni bezbožníci, a skročení v pekle.
Psl	31	19	Oněmějte rtové lživí, kteříž mluví proti spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou.
Psl	31	20	Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.
Psl	31	21	Ty je skrýváš v skryší obličej svého před vysokomyslností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky svárlivými.
Psl	31	22	Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém.
Psl	31	23	Já zajisté když jsem pospíchal, řekl jsem: Zavržent jsem od očí tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když jsem k tobě volal.
Psl	31	24	Miluj tebe Hospodina všickni svatí jeho, neboť ostříhá věřících Hospodin, a též odplácí vrchovatě tomu, kdož pýchu provodí. [(Psalms 31:25) Zmužile sobě činite, (a posilní Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.]
Psl	32	1	Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest.
Psl	32	2	Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.
Psl	32	3	Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne.
Psl	32	4	Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah.
Psl	32	5	Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah.
Psl	32	6	Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročez vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou.
Psl	32	7	Ty jsi skryše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným obdaříš. Sélah.
Psl	32	8	Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dám ti radu, oči své na tě obrátě.
Psl	32	9	Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a uvidly sevřítí musíš, aby tobě neškodili.
Psl	32	10	Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.
Psl	32	11	Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni srdce upřímného.
Psl	33	1	Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímět přísluší chválení.
Psl	33	2	Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách, žal my zpívej te jemu.
Psl	33	3	Zpívejte jemu píseň novou, a huďte dobře a zvučně.
Psl	33	4	Nebo právě jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.
Psl	33	5	Milujeť spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest země.
Psl	33	6	Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich.
Psl	33	7	Onť shrnul jako na hromadu vody mořské, a složil na poklad propasti.
Psl	33	8	Boj se Hospodina všechna země, děstež se před ním všickni obyvatelé okráš ku zemského.
Psl	33	9	Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.
Psl	33	10	Hospodin ruší rady národů, a v nic obrací přemýšlování lidská.
Psl	33	11	Rada pak Hospodinova na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.
Psl	33	12	Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví.
Psl	33	13	Hospodin patře s nebe, vidí všechny syny lidské,
Psl	33	14	Z příbytku trůnu svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země.
Psl	33	15	Ten, kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatřuje všechny skutky jejich.
Psl	33	16	Nebývá král zachován skrze mnohý zástup, ani udatný rek vysvobozen skrze velikou moc svou.
Psl	33	17	Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhne.
Psl	33	18	Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho,
Psl	33	19	Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v čas hladu.
Psl	33	20	Duše naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza naše.
Psl	33	21	V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme.

Psl	33	22	Budi ž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě.
Psl	34	1	Davidův, když proměnil obličej svůj před Abimelechem; pročez jsa od
něho vyhnán, odšel.			
Psl	34	2	Dobrořečiti budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech
mých.			
Psl	34	3	V Hospodinu chlubi ti se bude duše má, což uslyšíš tiší, budou se
veseliti ti.			
Psl	34	4	Zvelebuj tež se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujme.
Psl	34	5	Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech přístrachů svých
vytrhl mne.			
Psl	34	6	Pročez k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváři
jejich, ale řkou:			
Psl	34	7	Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho
vysvobodil jej.			
Psl	34	8	Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a
zastává jich.			
Psl	34	9	Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž
doufá v něho.			
Psl	34	10	Boj tež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se
ho bojí.			
Psl	34	11	Lvíčátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž hledají Hospodina,
nemívají nedostatku ve všem dobrém.			
Psl	34	12	Poďtež, dítky, poslouchejte mne, bázni Hospodinově vyučovati vás budu.
Psl	34	13	Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých
věcí?			
Psl	34	14	Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti.
Psl	34	15	Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stíhej jej.
Psl	34	16	Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání
jejich:			
Psl	34	17	Ale zůřivý obličej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé věci, aby
vyplnil z země památku jejich.			
Psl	34	18	Volají-li spravedliví, Hospodin vyslychá, a ze všech jejich úzkostí je
vytrhuje.			
Psl	34	19	Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a
potřeným v duchu spomáhá.			
Psl	34	20	Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale Hospodin ze všech jej vytrhuje.
Psl	34	21	Onť ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.
Psl	34	22	Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž nenávidí spravedlivého, zkažení
budou. [(Psalms 34: 23)			
doufají v něho.]			
Psl	35	1	Žalm Davidův. Suď se, Hospodine, s těmi, kteříž se se mnou soudí;
bojuj proti těm, kteříž			
Psl	35	2	proti mně bojují.
Psl	35	3	Pochyť štít a pavézu, a povstaň mi ku pomoci.
mé: Spasení tvé jáť jsem.			
Psl	35	4	Vezmi i kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž táhnou proti mně. Rciž duši
obrácení a zahanbení ti,			
Psl	35	5	Nechať se zahanbí a zapýří ti, kteříž hledají duše mé; zpět ať jsou
obrácení a zahanbení ti,			
Psl	35	6	Atť jsou jako plevy před větrem, a anděl Hospodinův rozptylujž je.
Psl	35	7	Cesta jejich budiž temná a plzká, a anděl Hospodinův stíhej je.
Psl	35	7	Nebo jsou bez příčiny poléklí v jámě osídlo své, bez příčiny vykopali
jámu duši mé.			
Psl	35	8	Připadniž na ně setření, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž
ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou.			
Psl	35	9	Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje se v spasení jeho.
Psl	35	10	A tuť všechny kosti mé řeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobě, ješto
vytrhuješ ztrápeného z moci toho, kterýž nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného od			
toho, kterýž ho násilně loupí?			
Psl	35	11	Povstávají svědkové lživí, a na to, o čemž nevím, dotazují se mne.
Psl	35	12	Zlým za dobré mi se odpacují, duše mé zbaviti mne chtěje,
Psl	35	13	Ješto já v nemoci jejich pytle m jsem se přiodíval, duši svou postem
trápil, a sám u sebe za			
Psl	35	14	ně často se modlil.
Psl	35	14	Jako k příteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten,
kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval.			
Psl	35	15	Atť oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažďovali se proti
mně i ti nejnevážnější,			
Psl	35	16	o čemž jsem nevěděl; utrhalí mi, a nemlčeli.
Psl	35	17	S pokrytci, posměvači, fatkáři škripěli na mne zuby svými.
Psl	35	17	Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich,
od lvů jedinkou mou.			
Psl	35	18	I budu tě oslavovati v shromáždění velikém, ve množství lidu tebe
chváliti budu.			
Psl	35	19	Nechažť se nade mnou neradují ti, kteříž bezprávně ke mně se
neprátelecky mají; ti, kteříž mne nenávidí bez příčiny, ať nemhourají očima.			

Psl	35	20	Nebot nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí.
Psl	35	21	Anobrž rozdírají proti mně ústa svá, a říkají: Hahá, hahá, jižť vidí oko naše.
Psl	35	22	Vidíš ty to, Hospodine, neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne.
Psl	35	23	Probudiž se a procit' k soudu mému, Bože můj a Pane můj, k obhájení přemé.
Psl	35	24	Suď mne podle spravedlnosti své, Hospodine Bože můj, ať se neradují nade mnou.
Psl	35	25	Ať neříkají v srdci svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltili jsme jej.
Psl	35	26	Ale ať se zahanbí a zapýří všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu ať jsou oblečeni ti, kteříž se zpínají proti mně.
Psl	35	27	Ti pak, kteříž mi přejí mé spravedlnosti, ať plésají, a radují se, a ať říkají vždycky: Vele-slaven budiž Hospodin, kterýž přeje pokoje služebníku svému.
Psl	35	28	I můj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.
Psl	36	1	Přednímu z kantorů, služebníka Hospodina Davida.
Psl	36	2	Převrácenost bezbožníka pojišťuje u vnitřnosti srdce mého, že není žádné bázně Boží před očima jeho.
Psl	36	3	Nebo mu ona pochlebuje před očima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zosklivení.
Psl	36	4	Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, přestal srozumívati, aby dobře činil.
Psl	36	5	Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré, zlého se nevaruje.
Psl	36	6	Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblaků.
Psl	36	7	Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachovávaš, Hospodine.
Psl	36	8	Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křídel tvých doufají.
Psl	36	9	Tučností domu tvého rozvlažování bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je.
Psl	36	10	Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme.
Psl	36	11	Rozprostří milosrdenství své na ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost tvou na upřímé srdcem.
Psl	36	12	Nechažť nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje. [(Psalms 36:13) Tam, kdež padají činitelé nepravosti, poražení bývají, a nemohou povstati.]
Psl	37	1	Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků, nechtěj záviděti těm, kteříž páší nepravost.
Psl	37	2	Nebo jako tráva v náhle podťati budou, a jako zelená bylina uvadnou.
Psl	37	3	Doufej v Hospodina, a
Psl	37	4	Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého.
Psl	37	5	Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajisté všecko spraví.
Psl	37	6	A vyvedeť spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako poledne.
Psl	37	7	Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se
Psl	37	8	daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provodí, cožkoli umyslí. Pusť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle činiti chtěl.
Psl	37	9	Nebo zlostníci vypléněni budou, ale ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnouti budou.
Psl	37	10	Po malé chvíli zajisté, ať bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, ať ho již není.
Psl	37	11	Ale tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje.
Psl	37	12	Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škřipí na něj zuby svými.
Psl	37	13	Ale Hospodin směje se jemu; nebo vidí, že se přibližuje den jeho.
Psl	37	14	Vytrhujíť bezbožníci meč, a natahují lučiště své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou ctného obcování;
Psl	37	15	Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a lučiště jejich budou polámána.
Psl	37	16	Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků mnohých.
Psl	37	17	Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin.
Psl	37	18	Znáť Hospodin dny upřímých, protož dědictví jejich na věky zůstane.
Psl	37	19	Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou;
Psl	37	20	Ale bezbožníci zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s dymem miží, tak zmizejí.
Psl	37	21	vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost činí, a rozdává.

Psl 37	22	Nebo požehnání ode Pána zemí vládnouti budou, ale zlořečení od něho budou vyplnění.
Psl 37	23	Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje.
Psl 37	24	Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho.
Psl 37	25	Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba.
Psl 37	26	Každého dne milost činí, i půjčuje, a však símě jeho jest v požehnání.
Psl 37	27	Odstup od zlého, a čiň dobré, a bydliti budeš na věky.
Psl 37	28	Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků bude vyplněno.
Psl 37	29	Ale spravedliví ujmou zemi dědičně, a na věky v ní přebývati budou.
Psl 37	30	Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší soud.
Psl 37	31	Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročež nepodvrtnou se nohy jeho.
Psl 37	32	Špehujet bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti;
Psl 37	33	Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl.
Psl 37	34	Očekávejž tedy na Hospodina, a ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně obdržel zemi, z níž že vykořenění budou bezbožníci, uhlédáš.
Psl 37	35	viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom.
Psl 37	36	Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo hledal jsem ho, a není nalezen.
Psl 37	37	Pozor měj na pobožného, a viz upřímného, žeť takového člověka poslední věci jsou potěšené,
Psl 37	38	Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vyřadí.
Psl 37	39	Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, onť jest síla jejich v času ssouzení.
Psl 37	40	Spomáháť jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníků, a zachovává je; nebo doufají v něho.
Psl 38	1	Žalm Davidův k připomínání.
Psl 38	2	Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne.
Psl 38	3	Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce dolehla.
Psl 38	4	Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost, nemají pokoje kosti mé pro hřích můj.
Psl 38	5	Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení.
Psl 38	6	Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé.
Psl 38	7	Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v smutku chodím.
Psl 38	8	Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v těle mém.
Psl 38	9	Zemdlen jsem a potřín převelice, řvu pro úzkost srdce svého.
Psl 38	10	Pane, před tebou jest všecka žádost má, a vzdychání mé není před tebou skryto.
Psl 38	11	Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou.
Psl 38	12	Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí.
Psl 38	13	Ti pak, kteříž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž mého zlého hledají, mluví převráceně, a přes celý den lest a chytrost smýšlejí.
Psl 38	14	Ale já jako hluchý neslyším, a jako němý, kterýž neotvírá úst svých;
Psl 38	15	Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu.
Psl 38	16	Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj.
Psl 38	17	Nebo jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou,
Psl 38	18	Poněvadž k snášení bíd hotov jsem, anobř bolest má vždycky jest přede mnou.
Psl 38	19	A že nepravosti své vyznávám, a pro hřích svůj tesklím.
Psl 38	20	Pročež nepřatelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí.
Psl 38	21	A zlým za dobré mi se odplacujíce, činí mi protivenství, proto že dobrého následuji.
Psl 38	22	Neopouštějž mne, Hospodine Bože můj, nevzdalujž se ode mne. [(Psalms 38:23) Přispěj k spomožení mému, Pane spasení mého.]
Psl 39	1	Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm Davidův.
Psl 39	2	Řekl jsem: Ostříhati budu cest svých, abych nezhřešil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník přede mnou.
Psl 39	3	Mlčením byl jsem k němému podobný, umlčel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zbouřena jest.
Psl 39	4	Hořelo ve mně srdce mé, roznícen jest oheň v přemýšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, řka:

Psl 39 5 Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám.

Psl 39 6 Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žet není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně stojící. Sélah.

Psl 39 7 Jistě tak pomijí člověk jako stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromáždí, a neví, kdo to poběře.

Psl 39 8 Načež bych tedy nyní očekával, Pane? Očekávání mé jest na tebe.

Psl 39 9 A protože ode všech přestoupení mých vysvobodí mne, za posměch bláznů nevystavuj mne.

Psl 39 10 Oněměl jsem, a neotevřel úst svých, proto že jsi ty učinil to.

Psl 39 11 Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem.

Psl 39 12 Ty, když zehráním pro nepravost tresceš člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. Sélah.

Psl 39 13 Vyslyšiž modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své; neodmlčuj se kvílení mému, nebo jsem příchodí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji. [(Psalms 39:14) Ponechej mne, ať se posílím, prve než bych se odebral, a již zde více nebyl.]

Psl 40 1 Přednímu zpěváku, Davidův žalm.

Psl 40 2 Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání.

Psl 40 3 A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.

Psl 40 4 A tak vložil v ústa má píseň novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu.

Psl 40 5 Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá v Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteříž se ke lži uchylují.

Psl 40 6 Mnohé věci činíš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčistí mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může.

Psl 40 7 Oběti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi.

Psl 40 8 Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně.

Psl 40 9 Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.

Psl 40 10 Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždění velikém; aj, rtů svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine.

Psl 40 11 Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém.

Psl 40 12 Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky ať mne ostříhají.

Psl 40 13 Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet vlasů hlavy mé, a srdce mé opustilo mne.

Psl 40 14 Račiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšiž ku pomoci mé.

Psl 40 15 Zahanbeni buďte, a zapyřte se všickni, kteříž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpět obráťte se a v potupu dáni buďte, kteříž líbost mají v neštěstí mém.

Psl 40 16 Přijdiž na ně spuštění za to, že mne k hanbě přivésti usilují, říkájice: Hahá, hahá.

Psl 40 17 Ale ať radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe, a milující spasení tvé ať říkají vždycky: Vele-slaven budiž Hospodin. [(Psalms 40:18) Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.]

Psl 41 1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

Psl 41 2 Blahoslavený, kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin.

Psl 41 3 Hospodin ho ostřeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřatel jeho.

Psl 41 4 Hospodin ho na ložci ve mdlobě posílí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění.

Psl 41 5 Já řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobě zhřešil.

Psl 41 6 Nepřatelé moji mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne jméno jeho?

Psl 41 7 A jestliže kdo z nich přichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě nepravost, a vyjda ven, roznáší ji.

Psl 41 8 Sšeptávají se spolu proti mně všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají mi zlé věci, říkájice:

Psl 41 9 Pomsta pro nešlechtnost přichytila se ho, a kdyžtě se složil nepovstaneť zase.

Psl 41 10 Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a

kterýž jídal chléb můj,	pozdvihl paty proti mně.
Psl 41 11	Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim;
Psl 41 12	Abych odtud poznal, že mne sobě libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel můj.
Psl 41 13	Mne pak v upřímnosti mé zachováš, a postavíš před obličejem svým na věky. [(Psalms 41:14) Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, od věků až na věky, Amen i Amen.]
Psl 42 1	Přednímu zpěváku z synů chóry, žalm vyučující.
Psl 42 2	Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.
Psl 42 3	Žízni duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?
Psl 42 4	Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?
Psl 42 5	Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkyčiněním v zástupu plésajících.
Psl 42 6	Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváři jeho.
Psl 42 7	Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonské, na hoře Mitsar.
Psl 42 8	Propast propasti se ozývá k hlučení trub tvých, všecka vlnobití tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila.
Psl 42 9	Věřím však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého.
Psl 42 10	Dím k Bohu silnému, skále své: Pročež jsi zapomenul se nade mnou? Proč pro ssoužení od nepřítelů v smutku mám choditi?
Psl 42 11	Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhají nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj? [(Psalms 42:12) Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.]
Psl 43 1	Suď mne, ó Bože, a zasaď se o mou při; od národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne.
Psl 43 2	Nebo ty jsi Bůh mé síly. Proč jsi mne zapudil? Proč pro ssoužení od nepřítelů v smutku mám ustavičně choditi?
Psl 43 3	Sešliž světlo své a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovedí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých,
Psl 43 4	Abych přistoupil k oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj.
Psl 43 5	Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.
Psl 44 1	Přednímu zpěváku z synů chóry, vyučující.
Psl 44 2	Bože, ušima svýma slychali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi činíval za dnů jejich, za dnů starodávních.
Psl 44 3	Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potřel jsi lidi, a je jsi rozplodil.
Psl 44 4	Neboť jsou neopanovali země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámě tvé, a světlost obličejův tvého, proto že jsi je zamiloval.
Psl 44 5	Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejž hojného spasení Jakobova.
Psl 44 6	V toběť jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám.
Psl 44 7	Neboť jsem v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obrátil meč můj.
Psl 44 8	Ale ty jsi nás vysvobozoval od nepřátel našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval.
Psl 44 9	A protož chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně oslavujeme. Sél ah.
Psl 44 10	Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi.
Psl 44 11	Obrátil jsi nás nazpět, a ti, kteříž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmění naše.
Psl 44 12	Oddal jsi nás, jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás.
Psl 44 13	Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils mzdy jejich.
Psl 44 14	Vydal jsi nás k utržení sousedům našim, ku posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás.
Psl 44 15	Uvedl jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmítáno bylo.
Psl 44 16	Na každý den stydětí se musím, a hanba tváři mé přikrývá mne,
Psl 44 17	A to z příčiny řeči utrhačícího a hanějícího, z příčiny nepřítelů a vymstívajícího se.
Psl 44 18	Všecko to přišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na tě, aniž jsme zrušili smlouvy tvé.
Psl 44 19	Neobrátilo se nazpět srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky

tvé,			
Psl	44	20	Ačkoli jsi nás byl potřel na místě draků, a přikryl jsi nás stínem smrti.
Psl	44	21	Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu,
Psl	44	22	zdaliž by toho Bůh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce.
Psl	44	23	Anobřž pro tebe mordování býváme každého dne, jmini jsme jako ovce k zabiti oddané.
Psl	44	24	Proci tiž, proč spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezaháněj nás na věky.
Psl	44	25	I pročez tvář svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše?
Psl	44	26	Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k zemi život náš. [(Psalms 44: 27) Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.]
Psl	45	1	Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim, vyučující. Píseň o lásce.
Psl	45	2	Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písně své o králi, jazyk můj jako péro hbitého písaře.
Psl	45	3	Krásnější jsi nad všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě poženal Bůh až na věky.
Psl	45	4	Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž důstojnost a slávu svou.
Psl	45	5	A v té slávě své šťastně vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hrozný věci.
Psl	45	6	Střely tvé jsou ostré, padati budou od nich před tebou národové, proniknou až k srdci nepřátel královských.
Psl	45	7	Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiž berla nejupřímnější.
Psl	45	8	Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protož pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem vesel nad účastníky své.
Psl	45	9	Mirra, aloe a kassia, všechna roucha tvá voní z paláců, z kostí slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují.
Psl	45	10	Dcery králů jsou mezi vzácnými tvými, přistojíť i manželka tobě po pravici v ryzím zlatě.
Psl	45	11	Slyšiž, dcerko, a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého.
Psl	45	12	I zalíbí se králi tvá krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protož skláněj se před ním.
Psl	45	13	Tuť i Tyrští s dary, před obličejem tvým kořiti se budou bohatí národové.
Psl	45	14	Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané jest oděv její.
Psl	45	15	V rouše krumpovaném přivedena bude králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě.
Psl	45	16	Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.
Psl	45	17	Místo otců svých budeš míti syny své, kteréž postavíš za knížata po vší zemi. [(Psalms 45: 18) V pamět uvoditi budu jméno tvé po všechny věky, pročez oslavovati tě budou národové na věky věků.]
Psl	46	1	Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na alamoť.
Psl	46	2	Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová.
Psl	46	3	A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře.
Psl	46	4	Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah.
Psl	46	5	Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.
Psl	46	6	Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějet jemu Bůh na pomoc hned v jitře.
Psl	46	7	Když hlučeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země.
Psl	46	8	Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.
Psl	46	9	Poďte, vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal na zemi.
Psl	46	10	Přitrž činí bojům až do končin země, lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaľuje ohněm,
Psl	46	11	Mluvě: Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi. [(Psalms 46: 12) Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.]
Psl	47	1	Přednímu zpěváků z synů Chóre, žalm.
Psl	47	2	Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpěvováním.
Psl	47	3	Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vší zemi.
Psl	47	4	Uvozuje lidi v moc naší, a národy pod nohy naše.

Psl	47	5	Oddělil nám za dědictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah.
Psl	47	6	Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s zvukem trouby.
Psl	47	7	Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte.
Psl	47	8	Nebo král vsí země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně.
Psl	47	9	Kraľujete Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém. [(Psalms 47:10) knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavězy země Boží jsou, pročez on náramně vyvýšen jest.]
Psl	48	1	Píseň žalmu synů Chóre.
Psl	48	2	Veliký jest Hospodin, a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svatosti své.
Psl	48	3	Ozdoba krajiny, útěcha vsí země jestiž hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého.
Psl	48	4	Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem.
Psl	48	5	Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli,
Psl	48	6	Sami to uzřevše, velmi se divili, a předěšení byvše, náhle utíkali.
Psl	48	7	Tuť jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící.
Psl	48	8	Větrem východním rozrážíš lodí Tarské.
Psl	48	9	Jakž jsme slychali, tak jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů, v městě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky.
Psl	48	10	Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého.
Psl	48	11	Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti.
Psl	48	12	Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z příčiny soudů Božích.
Psl	48	13	Obejděte Sion, a obstupte jej, sečtete věže jeho.
Psl	48	14	Přiložte mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste uměli vypravovati věku potomnímu, [(Psalms 48:15) že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.]
Psl	49	1	Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm.
Psl	49	2	Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé zemští.
Psl	49	3	Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý.
Psl	49	4	Ústa má mluvití budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost.
Psl	49	5	Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati budu přípovídku svou.
Psl	49	6	I proč se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají, mne obklíčiti měla?
Psl	49	7	Kteríž doufají v svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí.
Psl	49	8	Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení,
Psl	49	9	(Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protož nedovedeť toho na věky),
Psl	49	10	Aby živ byl věčně, a neviděl porušení.
Psl	49	11	Nebo se vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný člověk zároveň hynou, zboží svého i cizím zanechávajíce.
Psl	49	12	Myšlení jejich jest, že domové jejich věční jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročez je po krajinách nazývají jmény svými.
Psl	49	13	Ale člověk v slávě netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou.
Psl	49	14	Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah.
Psl	49	15	Jako hovada v pekle skladeňi budou, smrt je žráti bude, ale upřímí panovati budou nad nimi v jitře; způsob pak oněchno aby zvetšel, z příbytku svého octnou se v hrobě.
Psl	49	16	Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne přijme. Sélah.
Psl	49	17	Neboj se, když by někdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho.
Psl	49	18	Při smrti zajisté ničeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho.
Psl	49	19	Ačťkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobě čistě povoluje:
Psl	49	20	A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky světla neuzří. [(Psalms 49:21) Summou: Člověk jsa ve cti, neusrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.]
Psl	50	1	Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil, a přivolal zemi od východu slunce i od západu jeho.
Psl	50	2	Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se.
Psl	50	3	Béřet se Bůh náš, a nebude mlčetí; oheň před ním vše zžíratí bude, a vůkol něho vichřice náramná.
Psl	50	4	Zavolať nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka:
Psl	50	5	Shromážďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech.
Psl	50	6	I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest. Sélah.
Psl	50	7	Slyš, lide můj, a buduť mluvití, Izraeli, a buduť tebou osvědčovati.
Psl	50	8	Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem.
Psl	50	8	Nechci tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých, že by

vždycky přede mnou nebyli.

- Psl 50 9 Nevezmuť z domu tvého volka, ani z chlívů tvých kozlů.
Psl 50 10 Nebo má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíci horách.
Psl 50 11 Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř polní před sebou mám.
Psl 50 12 Zlačným-li, nic tobě o to nedím; nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho.
Psl 50 13 Zdaliž jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou?
Psl 50 14 Obětuj Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby;
Psl 50 15 A vzyvej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slavit.
Psl 50 16 Sic jinak bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a béřeš smlouvu mou v ústa svá,
Psl 50 17 Poněvadž jsi vzal v nenávisť kázeň, a zavrhl jsi za sebe slova má.
Psl 50 18 Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky díl svůj máš.
Psl 50 19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvůj skládá lest.
Psl 50 20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš.
Psl 50 21 To jsi činil, a já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívat, že já tobě podobný budu? Nýbrž trestati tě budu, a představím to před oči tvé.
Psl 50 22 Srozumějtež tomu již aspoň vy, kteříž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl.
Psl 50 23 Kdož obětuje obět chvály, tentž mne uctí, a tomu, kdož napravuje cestu svou, ukáži spasení Boží.
Psl 51 1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův,
Psl 51 2 Když k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé.
Psl 51 3 Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlaď přestoupení má.
Psl 51 4 Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist mne.
Psl 51 5 Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně.
Psl 51 6 Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.
Psl 51 7 Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.
Psl 51 8 Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.
Psl 51 9 Vyčist mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sněh bělejší budu.
Psl 51 10 Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zpléší kosti mé, kteréž jsi potřel.
Psl 51 11 Odvrať tvář svou přísnou od hříšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé.
Psl 51 12 Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.
Psl 51 13 Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjíměj ode mne.
Psl 51 14 Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.
Psl 51 15 I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.
Psl 51 16 Vytrhni mne z pomsty pro vyliť krve, ó Bože, Bože spasiteli můj, a buď s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé.
Psl 51 17 Pane, rty mé otevři, i budou ústa má zvěstovati chválu tvou.
Psl 51 18 Nebo neoblíbil bys oběti, bycht' ji i dal, aniž bys zápalu přijal.
Psl 51 19 Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potřebným, Bože, nezhrzíš. [(Psalms 51:20) Dobrotivě nakládej z milosti své s Sionem, vzdělej zdi Jeruzalémské.] [(Psalms 51:21) A tehdaž sobě zalíbíš oběti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obětí, tehdažť voly na oltáři tvém obětovati budou.]
Psl 52 1 Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův.
Psl 52 2 Když přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval Saulovi, a pověděl mu, že David všel do domu Achimelechova.
Psl 52 3 Proč se chlubíš nešlechetností, ty mocný? Milosrdenství Boha silného trvá každého dne.
Psl 52 4 Těžkosti obmýšlí jazyk tvůj, tak jako břitva nabroušená lest provodí.
Psl 52 5 Miluješ zlé více než dobré, raději lež mluvíš než spravedlnost. Sélah.
Psl 52 6 Miluješ všelijaké řeči k sehlčení, a jazyk ošemetný.
Psl 52 7 I tebeť Bůh silný zkazí na věky, pochyť tě, a vytrhne tě z stánku, a vykoření z země živých. Sélah.
Psl 52 8 Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati:
Psl 52 9 Aj, toť jest ten člověk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocňoval se v zlosti své. [(Psalms 52:10) Já pak budu jako oliva zelenající se v domě Božím; neboť jsem naději složil v milosrdenství Božím na věky věků.] [(Psalms 52:11) oslavovati tě budu, Pane, na věky, že jsi to učinil, a poshováím na jméno tvé, neboť jest vzácné před obličejem svatých tvých.]
Psl 53 1 Přednímu z kantorů na machalat, vyučující žalm Davidův.
Psl 53 2 Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil dobré.
Psl 53 3 Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a

hledající Boha.

- Psl 53 4 Aj, každý z nich nazpět odšel, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.
- Psl 53 5 Zdalíž nevědí všickni činitelé nepravosti, lid můj šírajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevžívají.
- Psl 53 6 Tuť se náramně strašiti budou, kdež není strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bůh pohrdl jimi. [(Psalms 53:7) Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.]
- Psl 54 1 Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm Davidův,
- Psl 54 2 Když přišli zifejští, a řekli saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás?
- Psl 54 3 Bože, spasena mne učiň pro jméno své, a v moci své veď při mou.
- Psl 54 4 Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj řeči úst mých.
- Psl 54 5 Neboť jsou cizí povstali proti mně, a ukrutníci hledají duše mé, nepředstavující sobě Boha před obličej svůj. Sélah.
- Psl 54 6 Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého.
- Psl 54 7 Odplat' zlým nepřítelům mým, v pravdě své vypleň je, ó Pane. [(Psalms 54:8) I buduť dobrovolně obětí obětovati, slaviť budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré.] [(Psalms 54:9) Nebo z ssouzení všelikého vytrhl mne Bůh, nybř i pomstu nad nepřátely mými vidělo oko mé.]
- Psl 55 1 Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm Davidův.
- Psl 55 2 Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před prosbou mou.
- Psl 55 3 Pozoruj a vyslyš mne, neboť naříkám v upění svém, a kormoutím se,
- Psl 55 4 A to pro křik nepřítelů, pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují.
- Psl 55 5 Srdce mé bolesti ve mně, a strachové smrti připadli na mne.
- Psl 55 6 Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza přikvačila mne.
- Psl 55 7 I řekl jsem: Ó bych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočinul.
- Psl 55 8 Aj, daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. Sélah.
- Psl 55 9 Pospíšil bych ujiti větru prudkému a víchřici.
- Psl 55 10 Zkaz je, ó Pane, změt jazyk jejich, neboť jsem spatřil bezpráví a rozbroj v městě.
- Psl 55 11 Dnem i nocí ty věci je obkličují po zdech jeho, a v prostředku jeho jest nepravost a převrácenost.
- Psl 55 12 Těžkosti jsou u prostřed něho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho.
- Psl 55 13 Nebo ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sič jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mně, nebo skryl bych se před ním:
- Psl 55 14 Ale ty, člověče mně rovný, vůdce můj a domácí můj;
- Psl 55 15 Ješto jsme spolu mile tajné rady drživali, a do domu Božího společně chodívali.
- Psl 55 16 Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechtnost v příbytcích jejich a u prostřed nich.
- Psl 55 17 Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne.
- Psl 55 18 U večer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj.
- Psl 55 19 vykoupit' duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou proti mně; nebo veliké množství bylo jich při mně.
- Psl 55 20 vyslyšíť Bůh silný, a je ssouží, (neboť sedí od věčnosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha.
- Psl 55 21 Vztáhl ruce své na ty, kteříž s ním pokoj měli, a zrušil smlouvu svou.
- Psl 55 22 Libějši než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej řeči jeho, a však byly jako mečové.
- Psl 55 23 Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl spravedlivý. [(Psalms 55:24) Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražedlní a lstiví nedojdou polovice dnů svých, já pak v tebe doufati budu.]
- Psl 56 1 Přednímu z kantorů, o němž holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali Filistínští v Gát.
- Psl 56 2 Smiluj se nadě mnou, ó Bože, nebo mne sehliti chce člověk; každého dne boj veda, ssoužuje mne.
- Psl 56 3 Sehliti mne usilují na každý den moji nepřátelé; jistě žeť jest mnoho válcících proti mně, ó Nejvyšší.
- Psl 56 4 Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.
- Psl 56 5 Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo učiniti tělo.
- Psl 56 6 Na každý den slova má převracejí, proti mně jsou všecka myšlení jejich ke zlému.
- Psl 56 7 Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, cíhajíce na duši

mou.			
Psl	56	8	Za nešlechtnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty.
Psl	56	9	Ty má utíkání v počtu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v počtu neměl?
Psl	56	10	A tehdyť obrácení budou zpět nepřátelé moji v ten den, když volati budu; tot' vím, že Bůh při mně stojí.
Psl	56	11	Jáť budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho.
Psl	56	12	V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk.
Psl	56	13	Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě vzdám chvály. [(Psalms 56:14) Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil před Bohem v světle živých.]
Psl	57	1	Přednímu kantoru, jako: Nevyhlažuj, zlatý žalm Davidův, když utekl před Saulem do jeskyně.
Psl	57	2	Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde ssoužení.
Psl	57	3	Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne.
Psl	57	4	Onť pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehliti.
Sélah.			Pošle Bůh milosrdenství své a pravdu svou.
Psl	57	5	Duše má jest u prostřed lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč.
Psl	57	6	Vyvyšíž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.
Psl	57	7	Tenata roztáhli nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah.
Psl	57	8	Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu.
Psl	57	9	Probuď se, slávo má, probuď se, loutno a harfo, když v svitání povstávám.
Psl	57	10	Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě budu mezi národy.
Psl	57	11	Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá. [(Psalms 57:12) Vvyšíž se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.]
Psl	58	1	Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlažuj, Davidův žalm zlatý.
Psl	58	2	Právě-liž vy, ó shromáždění, spravedlnost vypovídáte? Upřímně-liž soudy činíte, vy synové lidští?
Psl	58	3	Anobřz raději nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete.
Psl	58	4	Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež.
Psl	58	5	Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý, kterýž zacpává ucho své,
Psl	58	6	Aby neslyšel hlasu zaklínačů, a čarodějnika v čářích vycvičeného.
Psl	58	7	Ó Bože, potři jim zuby v ústech jejich, střenovní zuby lvícat těch polámej, Hospodine.
Psl	58	8	Nechť se rozplynou jako voda, a zmizí; ať jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však střely se lámí,
Psl	58	9	Jako hlemejžd, kterýž tratí se a mizí, jako nedochůdce ženy, ješto nespátrilo slunce.
Psl	58	10	Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichřicí zachvácení budou.
Psl	58	11	I bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka. [(Psalms 58:12) Ano dí každý: V pravdě, žeť má užitek spravedlivý, jistě, žeť jest Bůh soudce na zemi.]
Psl	59	1	Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlažujž, Davidův žalm zlatý, když poslal Saul, aby střeouc domu, zabili ho.
Psl	59	2	Vytrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; před těmi, kteříž povstávají proti mně, bezpečna mne učiň.
Psl	59	3	Vytrhni mne od těch, kteříž páší nepravost, a od mužů vražedlných zachovej mne.
Psl	59	4	Neb aj, zálohy činí duši mé, sbírají se proti mně mocní, bez mého provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine.
Psl	59	5	Beze vši mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mně vstříc, a popatř.
Psl	59	6	Sám ty, Hospodine Bože zástupů, Bože Izraelský, prociť, abys navštívil všecky národy, aniž se smilovávej nad kterým z těch převrárenců nešlechtných. Sélah.
Psl	59	7	Navracejí se k večerou, štekají jako psi, a běhají okolo města.
Psl	59	8	Aj, coť vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve rtech jejich, nebo říkají: Zdaliž kdo slyší?
Psl	59	9	Ale ty, Hospodine, směješ se jim, posmíváš se všechněm národům.
Psl	59	10	Když on moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi hrad můj vysoký.

Psl	59	11	Bůh mně milosrdný předejdet mne, Bůh dá mi viděti pomstu nad nepřátely mými.
Psl	59	12	Nezbijej jich, aby nezapomněl lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane.
Psl	59	13	Hřích úst svých, slova rtů svých, (postižení jsouce v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), at' vypravují.
Psl	59	14	Zahlaď v prchlivosti, zahlaď je, at' jich není, at' poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země. Sélah.
Psl	59	15	I nechažt se pak zase navracejí k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města.
Psl	59	16	Nechať těkají, a potravu hledají, však hladoviti jsouce, uložiti se musejí.
Psl	59	17	Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého. [(Psalms 59:18) A posílen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.]
Psl	60	1	Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm Davidův, k vyučování,
Psl	60	2	Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátíl se Joáb, pobiv Idumejských v údolí sláném dvanácte tisíců.
Psl	60	3	Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhl nás a hněvals se, navratiž se zase k nám.
Psl	60	4	Zatřásl jsi byl zemí a roztrhl ji, uzdraviž rozsedliny její, neboť se chvěje.
Psl	60	5	Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás vínem zkormoucení.
Psl	60	6	Ale nyní dal jsi těm, kteříž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah.
Psl	60	7	At' jsou vysvobození milí tvoji, zachovávejž jich pravici svou, a vyslyš mne.
Psl	60	8	Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu děliti sichem, a údolí Sochet rozměřím.
Psl	60	9	Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj.
Psl	60	10	Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mně, Palestino, trub.
Psl	60	11	Kdo mne uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee?
Psl	60	12	Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, Bože, s vojsky našimi? [(Psalms 60:13) Uděliž nám pomoci před nepřítelem, nebo marná jest pomoc lidská.] [(Psalms 60:14) V Bohu udatně sobě počínati budeme, a onť pošlapá nepřátely naše.]
Psl	61	1	Přednímu z kantorů na neginot, Davidův.
Psl	61	2	Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé.
Psl	61	3	Od konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uvediž mne.
Psl	61	4	Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele.
Psl	61	5	Budut' bydliti v stánku tvém na věky, schráním se v skrýši křídel tvých. Sélah.
Psl	61	6	Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména tvého.
Psl	61	7	Ke dnům krále více dnů přidej, at' jsou léta jeho od národu do pronárodu,
Psl	61	8	At' bydlí na věky před tváří Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, at' ho ostříhají. [(Psalms 61:9) A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na věky, a sliby své plni ti budu den po dni.]
Psl	62	1	Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův.
Psl	62	2	Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest spasení mé.
Psl	62	3	Vždyť předce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnut se škodlivě.
Psl	62	4	Až dokud zlé obmysleti budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete, jako zeď navážená a stěna nachýlená jste.
Psl	62	5	Však nic méně radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl vyvýšen; lež oblubují, ústy svými dobrořečí, ale u vnitřnosti své proklínají. Sélah.
Psl	62	6	Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest očekávání mé.
Psl	62	7	Onť jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnut se jest.
Psl	62	8	V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest.
Psl	62	9	Naději v něm skládejte všelikého času, ó lidé, vylévejte před obličejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše. Sélah.
Psl	62	10	Jistě žeť jsou marnost synové lidští, a synové mocných lži ví. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost.
Psl	62	11	Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.
Psl	62	12	Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc, [(Psalms

62:13) A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatiš jednomu každému podle skutků jeho.
Psl 63 1 Žalm Davidův, když byl na poušti Judské.
Psl 63 2 Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní duše
má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody,
Psl 63 3 Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou,
Psl 63 4 (Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili
rtové moji,
Psl 63 5 A tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém
pozdvíhoval rukou svých.
Psl 63 6 Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtů
prozpěvováním chválila by tě ústa má.
Psl 63 7 Jistě žeť na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého bdění nočního
přemýšlím o tobě.
Psl 63 8 Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati
budu.
Psl 63 9 Přílnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne.
Psl 63 10 Pročež ti, kteříž hledají pádu duše mé, sami vejdou do největší
hlubokosti země.
Psl 63 11 Zabijí každého z nich ostrostí meče, i budou liškám za podíl. [
(Psalms 63:12) Král pak veselí se bude v Bohu, i každý, kdož skrze něho přísahá, chlubit se
bude; nebo ústa mluvících lež zacpána budou.]
Psl 64 1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův.
Psl 64 2 Slyš, ó Bože, hlas můj, když naříkám, před hrůzou nepřítelů ostríhej
života mého.
Psl 64 3 Skrej mne před úklady zlostníků, před zbouřením těch, kteříž páší
nepravost,
Psl 64 4 kteříž naostřili jako meč jazyk svůj, naměřili střelu svou, řeč
přehořkou.
Psl 64 5 Aby stříleli z skryší na upřímného; nenadále naň vystřelují, aniž se
koho bojí.
Psl 64 6 Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a
říkají: Kdo je spatří?
Psl 64 7 vyhledávají snažně nešlechetnosti, hyneme od ran přelstivých; takt
vnitřnost a srdce člověka hluboké jest.
Psl 64 8 Ale jakž Bůh vystřelí na ně prudkou střelu, poraženi budou.
Psl 64 9 A ku pádu je přivede vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož
by je viděl.
Psl 64 10 I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k
srozumění dílu jeho příčinu dadí. [(Psalms 64:11) Spravedlivý pak veselí se bude v
Hospodinu, a v něm doufat, anobrž chlubit se budou všickni, kteříž jsou upřímného srdce.]
Psl 65 1 Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň.
Psl 65 2 Na tobě přestávají sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobě
slib vyplňovati.
Psl 65 3 Tu k tobě modlitbu vyslychajícímu všeliké tělo přicházeti bude.
Psl 65 4 Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a přestoupení naše ty
očistíš.
Psl 65 5 Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a přivedíš, aby obýval v síňcích tvých.
Tuť nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého.
Psl 65 6 Předivné věci podle spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho,
naděje všech končin země i moře dalekého,
Psl 65 7 kterýž upevňuješ hory mocí svou, silou jsa přepásán,
Psl 65 8 kterýž skrocuješ zvuk moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se národů,
Psl 65 9 Tak že se báti musejí obyvatelé končin zázraků tvých, kteréž
nastávají jitra a večera k plésání přivodíš.
Psl 65 10 Navštěvuješ zemi a svažuješ ji, hojně ji obohacuješ. Potok Boží
naplňován bývá vodami, i nastrojuješ obilí jejich, když ji tak spravuješ.
Psl 65 11 Záhony její svažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obměkčuješ, a
zrostlinám jejím požehnání dáváš.
Psl 65 12 Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepěje tvé kropí tučností;
Psl 65 13 skropují pastviště po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním
přepasování bývají. [(Psalms 65:14) Přiodiny bývají roviny dobyt看, a údolí přistřína
obilím, tak že radostí prokřikují, a prozpěvují.]
Psl 66 1 Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Plésej Bohu všecka země.
Psl 66 2 Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.
Psl 66 3 Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé
lhatí budou tobě nepřátelé tvoji.
Psl 66 4 Všecka země skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy zpívati bude
jménu tvému. Sélah.
Psl 66 5 Poďte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správě při synech
lidských.
Psl 66 6 Obrátil moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť jsme se

veselili v něm.

Psl	66	7	Panuje v síle své nade vším světem, oči jeho spatřují národy, zpuří
nebudou mít i zni ku.	Sél ah.		
Psl	66	8	Dobrořečte národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho.
Psl	66	9	Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha
naše.			
Psl	66	10	Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přečistil jsi nás, tak jako přečištěno
bývá stříbro.			
Psl	66	11	Uvedl jsi nás byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil,
Psl	66	12	Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, a
však jsi nás vyvedl do rozvážení.			
Psl	66	13	A protož vejdu do domu tvého s zápalnými oběti, a plniti tobě budu
sliby své,			
Psl	66	14	Kterěž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení.
Psl	66	15	Zápaly tučných beranů obětovati budu tobě s kaděním, volů i kozlů
nastrojím tobě.	Sél ah.		
Psl	66	16	Poďte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest
učinil duši mé.			
Psl	66	17	Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým.
Psl	66	18	Bycht byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.
Psl	66	19	Ale vyslyšelt Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé.
Psl	66	20	Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého
ode mne neodjal.			
Psl	67	1	Přednějšímu z kantorů na neginot, žalm k zpívání.
Psl	67	2	Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvěť obličej svůj nad
námi, Sél ah,			
Psl	67	3	Tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.
Psl	67	4	I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni
lidé.			
Psl	67	5	Veseliti se a prozpěvovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi
v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi. Sél ah.			
Psl	67	6	I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni
lidé.			
Psl	67	7	Země také vydá úrodu svou. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš; [
(Psalms 67:8) Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všecky končiny země.]			
Psl	68	1	Přednímu z kantorů, Davidův žalm k zpívání.
Psl	68	2	Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od tváři jeho
ti, kteříž ho mají v nenávisti.			
Psl	68	3	Jakož rozehnán bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk před
ohněm, tak bezbožní zahynou před tváří Boží.			
Psl	68	4	Spravedliví pak veselíce se, poskakovati budou před Bohem, a plésati
budou radostí.			
Psl	68	5	Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnejte cestu tomu,
kterýž se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež před ním.			
Psl	68	6	Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém.
Psl	68	7	Bůh samotné rozmnožuje v domy, vyvedí vězně z okovů, zpuří pak
bydliti musejí v zemi vyprahlé.			
Psl	68	8	Bože, když jsi předcházel lid svůj, když jsi kráčel po poušti, Sél ah,
Psl	68	9	Země se trásla, též i nebesa rozplývala se před tváří Boží, i ta hora
Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského.			
Psl	68	10	Deštěm štědrosti hojné skropoval jsi, Bože, dědictví své, a když
zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval.			
Psl	68	11	Zástupové tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí
svou pro chudého, ó Bože.			
Psl	68	12	Pán dal slovo své, i těch, kteréž potěšeně zvěstovaly, zástup veliký,
řkoucích:			
Psl	68	13	Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dělily kořisti.
Psl	68	14	Ačkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající
křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata.			
Psl	68	15	Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh na hoře
Salmon.			
Psl	68	16	Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře pahrbkovaté, hoře v Bázan.
Psl	68	17	Pročež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na tétoť hoře zalíbilo se Bohu
prebývati, jistě žeť na ní Hospodin na věky přebývati bude.			
Psl	68	18	Vozů Božích jest dvadeceti tisíců, mnoho tisíců andělů, Pán pak mezi
nimi jako na Sinai v svatyni přebývá.			
Psl	68	19	Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi. I
nejzpuřínější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozuješ.			
Psl	68	20	Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení
našeho. Sél ah.			
Psl	68	21	Onť jest Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z
smrti vyvedí.			

Psl	68	22	Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých.
Psl	68	23	Řeklť Pán: Zaset vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti mořské.
Psl	68	24	A protože noha tvá zbrocena bude ve krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou.
Psl	68	25	Spatřili slavné jiti tvé, Bože, jiti silného Boha mého a krále mého v svatyni.
Psl	68	26	Napřed šli zpěváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostřed pak děvečky bubnující.
Psl	68	27	I Izraelského. v shromážděních dobrořečte Bohu Pánu, kteříž jste z národu
Psl	68	28	Tu ať jest Benjamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma.
Psl	68	29	Obdařil tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal,
Psl	68	30	Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do něhož tobě přináseti budou králové dary.
Psl	68	31	Zahub zástup kopidlníků, sebrání mocných vůdců i lidu bujného, pyšně vykračující s kusy stříbra; rozptyl lidi žádostivé válek.
Psl	68	32	Přijdouť nejvzácnější z Egypta, Mouřenínská země rychle vztáhne ruku svou k Bohu.
Psl	68	33	Království země zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah,
Psl	68	34	Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj, hlas přemocný.
Psl	68	35	Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost nad Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích. [(Psalms 68:36) Přehrozný jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh silný Izraelský, onť dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný.]
Psl	69	1	Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův.
Psl	69	2	Vysvoboď mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé.
Psl	69	3	Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.
Psl	69	4	Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči mé od ohlídání se na tě Boha svého.
Psl	69	5	Více jest těch, kteříž mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřatelé moji bez mého provinění; to, čehož jsem nevydřel, nahrazovati jsem musil.
Psl	69	6	Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti před tebou.
Psl	69	7	Nechť nebývají zahanbeni příčinou mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine zástupů; nechť nepřicházejí skrze mne k hanbě ti, kteříž tě hledají, ó Bože Izraelský.
Psl	69	8	Neboť pro tebe snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou.
Psl	69	9	Cizí učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky své,
Psl	69	10	Proto že horlivost domu tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla.
Psl	69	11	Když jsem plakal, postem trápi v duši svou, bylo mi to ku potupě obráceno.
Psl	69	12	Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví.
Psl	69	13	Pomlouvali mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž pili víno.
Psl	69	14	Já pak modlitbu svou k tobě odsílám, Hospodine, častť jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasi tel nou.
Psl	69	15	Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od těch, kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod,
Psl	69	16	Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltila hlubina, ani se nade mnou zavřela prohlubně.
Psl	69	17	Vyslyši ž mne, Hospodine, neboť jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhledni ž na mne.
Psl	69	18	A neskryvej tváři své od služebníka svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne.
Psl	69	19	Přibliž se k duši mé, a vyprost ji; pro nepřatelé mé vykup mne.
Psl	69	20	Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou, před tebouť jsou všickni nepřatelé moji.
Psl	69	21	Pohanění potřeło srdce mé, pročez jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem.
Psl	69	22	Nýbrž místo pokrmu poskytni mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem.
Psl	69	23	Budiž jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti.
Psl	69	24	Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k stálému

přiveď zemdlení.

Psl 69 25

vylí na ně rozhněvání své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachvátí.

Psl 69 26

Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať není

žádného.

Psl 69 27

Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zraněných tvých

rozmlouvají.

Psl 69 28

Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k

spravedlnosti tvé.

Psl 69 29

Necht jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými ať nejsou

zapsáni.

Psl 69 30

Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený, ale spasení tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne.

Psl 69 31

I buduť chváliti jméno Boží s prozpěvováním, a velebiti je s

děkováním.

Psl 69 32

A bude to příjemnější Hospodinu nežli vůl, neb volek rohatý s

rozdělenými kopyty.

Psl 69 33

To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive

srdce jejich.

Psl 69 34

Neboť vyslychá chudé Hospodin, a vězni svými nezhrzí.

Psl 69 35

Chvaltež ho nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich.

Psl 69 36

Bůhť zajisté zachová Sion, a vzdělá města Judská, i budou tu bydleti, a zemi tu dědičně obdrží. [(Psalms 69:37) Tolikéž i símě služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní přebývati.]

Psl 70 1

Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k připomínání.

Psl 70 2

Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, pospěš.

Psl 70 3

Zahanbeni buďte, a zapyřte se, kteříž hledají duše mé; zpět obrácení a v potupu dání buďte, kteříž se kochají v neštěstí mém.

Psl 70 4

Zpět obrácení buďte za to, že mne k hanbě přivesti usilují ti, kteříž

na mne povolávají: Hahá, hahá.

Psl 70 5

Ale ať se radují a veselí v tobě všickni ti, kteříž tě hledají, a ti, kteříž milují spasení tvé, ať říkají vždycky: Velezlaven budiž Bůh náš. [(Psalms 70:6) Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospěš ke mně; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejž, Hospodine.]

Psl 71 1

V tebeť, Hospodine, doufám, necht nejsem zahanben na věky.

Psl 71 2

Vedle spravedlnosti své vytrhni mne, a vyprost mne; nakloň ke mně ucha

svého, a spas mne.

Psl 71 3

Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal jsi

ostříhati mne, nebo skál

Psl 71 4

Bože můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky převráceného a

násilníka.

Psl 71 5

Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své

mladosti.

Psl 71 6

Na tebe jsem zpolehl hned od života, z břicha matky mé ty jsi mne

vyvedl, v tobě jest chvála má vždycky.

Psl 71 7

Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání.

Psl 71 8

Ó ať jsou naplněna ústa má chválením tebe, přes celý den slavením

tebe.

Psl 71 9

Nezamítejž mne v věku starosti; když zhyne síla má, neopouštějž mne.

Psl 71 10

Nebo mluvili nepřatelé moji proti mně, a ti, jenž střehou duše mé,

radili se spolu,

Psl 71 11

Pravíce: Bůh jej opustil, hoňte a popadněte jej, nebo kdo by ho

vytrhl, není žádného.

Psl 71 12

Bože, nevzdalujž se ode mne, Bože můj, přispějž mi na pomoc.

Psl 71 13

Necht jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti buďte

lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého.

Psl 71 14

Já pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu.

Psl 71 15

Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé,

ačkoli mu počtu nevím.

Psl 71 16

Přistoupě k všelijaké moci Panovníka Hospodina, připomínati budu tvou

vlastní spravedlnost.

Psl 71 17

Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných

činech tvých.

Psl 71 18

Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost

uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou.

Psl 71 19

Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodíš zajisté věci

veliké. Bože, kdo jest podobný tobě?

Psl 71 20

Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k

životu navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš.

Psl 71 21

Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne.

Psl 71 22

I jáť také budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože

můj; žalmy tobě zpívati

Psl 71 23

Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobě, i duše má,

kte rouž j si vykoupil.

Psl	71	24	Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo
se zastyděti a zahanbiti			musili ti, jenž mého pádu hledali.
Psl	72	1	Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu
královu,			
Psl	72	2	Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti.
Psl	72	3	Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti.
Psl	72	4	Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak
potře.			
Psl	72	5	Báti se budou tebe, dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do
pronárodu.			
Psl	72	6	Jako když sstupuje déšť na přisečenou travu, a jako tiší déšťové
skrápějící zemi:			
Psl	72	7	Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud
měsíce stává.			
Psl	72	8	Panovati bude od moře až k moři, a od řeky až do končin země.
Psl	72	9	Před ním skláněti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepřátelé
jeho prach lízati budou.			
Psl	72	10	Králové při moři a z ostrovů počty mu přinesou, králové Šebejští a
Sabejští dary obětovati			budou.
Psl	72	11	Nadto klaněti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu
sloužiti budou.			
Psl	72	12	Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž nemá
spomocníka.			
Psl	72	13	Smiluje se nad bídým a potřebným, a duše nuzných spasí.
Psl	72	14	Od lsti a násilí vysvobodí duši jejich; neboť jest drahá krev jejich
před očima jeho.			
Psl	72	15	Budeť dlouhověký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavně za něj se
modliti, na každý den jemu dobrořečiti budou.			
Psl	72	16	Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti se budou jako
Libán klasové jeho, a kvěsti budou měšťané jako byliny země.			
Psl	72	17	Jméno jeho bude na věky; dokudž slunce trvá, děditi bude jméno jeho. A
požehnaní sobě dávající			v něm všickni národové, budou ho blahoslavi ti.
Psl	72	18	Požehnaný Hospodin Bůh, Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci,
Psl	72	19	A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna slávou jeho
všecka země, Amen i Amen.			
Psl	72	20	Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.
Psl	73	1	Zalm Azafovi. Jistě žeť jest Bůh dobrý Izraelovi, těm, kteříž jsou
čistého srdce.			
Psl	73	2	Ale nohy mé téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové
moji,			
Psl	73	3	Když jsem horlil proti bláznivým, vida štěstí nešlechetných.
Psl	73	4	Nebo nebývají vázání až k smrti, ale zůstává v cele síla jejich.
Psl	73	5	V práci lidské nejsou, a s lidmi trestání nebývají.
Psl	73	6	Protož otočení jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem
ozdobným přiodíní.			
Psl	73	7	Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomyšlení srdce,
Psl	73	8	Rozpustili jsou, a mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví.
Psl	73	9	Stavějí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí.
Psl	73	10	A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá,
Psl	73	11	že říkají: Jakt' má o tom věděti Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé
Nejvyššímu?			
Psl	73	12	Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a dosahují zboží.
Psl	73	13	Nadarmo tedy v čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své
umývám.			
Psl	73	14	Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého
jitra.			
Psl	73	15	Řeknu-li: Vypravovati budu věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že
jsem jim křiv.			
Psl	73	16	Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno.
Psl	73	17	Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci
jejich.			
Psl	73	18	Jistě že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny.
Psl	73	19	Aj, jakt' přicházejí na spuštění jako v okamžení! Mi zejí a hynou
hrůzami,			
Psl	73	20	Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten
jejich za nic položíš.			
Psl	73	21	Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena byla,
Psl	73	22	Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádko byl jsem před
tebou.			
Psl	73	23	A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.
Psl	73	24	Podlé rady své veď mne, a potom v slávu přijmeš mne.

Psl	73	25	Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi.
Psl	73	26	Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky.
Psl	73	27	Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteříž
ci zol oží odcházením od tebe.			
Psl	73	28	Ale mně nejlépe jest přídržeti se Boha; pročž skládám v Panovníku
Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.			
Psl	74	1	Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč
roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé?			
Psl	74	2	Rozpomeň se na shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a
vykoupil, na proutek dědictví svého, na Sion horu tuto, na níž přebýváš.			
Psl	74	3	Přispějž k hrozným pustinám. Jak všecko pohubil nepřítel v svatyni!
Psl	74	4	Řvali nepřátelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho
zanechali množství korouhví svých.			
Psl	74	5	Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu
dříví jeho.			
Psl	74	6	A nyní již řezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají.
Psl	74	7	Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zřítivše, poškvrnili příbytku jména
tvého.			
Psl	74	8	Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili všechny stánky
Boha silného v zemi.			
Psl	74	9	Znamení svých nevidíme, jižť není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by
věděl, dokud to stane.			
Psl	74	10	I dokudž, ó Bože, útržky činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž
rouhati se bude jménu tvému?			
Psl	74	11	Proč zdržuješ ruku svou, a pravice své z lůna svého nevzneseš?
Psl	74	12	Však jsi ty, Bože, král můj od starodávna, působíš hojné spasení u
prostřed země.			
Psl	74	13	Ty silou svou rozdělil jsi moře, a potřels hlavy draků u vodách.
Psl	74	14	Ty jsi potřel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti.
Psl	74	15	Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi osušil i řeky prudké.
Psl	74	16	Tvůjť jest den, tvá jest také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil.
Psl	74	17	Ty jsi založil všechny končiny země, léto i zimy ty jsi sformoval.
Psl	74	18	Rozpomeniž se na to, že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid
bláznivý jak se jménu tvému rouhal.			
Psl	74	19	Nevydávejž té zběři duše hrdličky své, na stádce chudých svých
nezapomínej se na věky.			
Psl	74	20	Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmařejší koutové země
peleší ukrutnosti.			
Psl	74	21	Nechažť bídní neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný ať chválí jméno tvé.
Psl	74	22	Povstaniž, ó Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění, kteréžť se
děje od nesmyslných na každý den.			
Psl	74	23	Nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel, a na hluk proti tobě
povstávajících, kterýž se silí ustavičně.			
Psl	75	1	Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm Azafův, a píseň.
Psl	75	2	Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé,
vypravují to předivní skutkové tvoji.			
Psl	75	3	Když přijde čas uloženy, já právě souditi budu.
Psl	75	4	Rozplynula se země i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její.
Sélah.			
Psl	75	5	Dím bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohů.
Psl	75	6	Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých, aniž mluve tvrdošijně.
Psl	75	7	Nebo ne od východu, ani západu, ani od pouště přichází zvýšení;
Psl	75	8	Ale Bůh soudce jednoho ponízuje, a druhého povyšuje.
Psl	75	9	Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína kalného plný
nalitý, z něhož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci			
země.			
Psl	75	10	Já pak zvěstovati budu skutky Páně na věčnost, žalmy zpívati budu Bohu
Jákovu. [(Psalms 75:11) A všechny rohy bezbožníků srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšení			
budou.]			
Psl	76	1	Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův a píseň.
Psl	76	2	Znám jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho.
Psl	76	3	V Sále m jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu.
Psl	76	4	Tamtě jest polámal ohnivé šípy lučiště, pavézu a meč, i válku. Sélah.
Psl	76	5	Slavný jsi učiněn a důstojný horami loupeže.
Psl	76	6	V loupež dání jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž našli
zmužilé hrdiny síly v rukou svých.			
Psl	76	7	Od žehráni tvého, ó Bože Jákovův, i vůz i kůň tvrdě zesnuli.
Psl	76	8	Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v
rozhněvání tvém?			
Psl	76	9	Když s nebe dáváš slyšeti výpověď svou, země se bojí a tichne,
Psl	76	10	Když povstává k soudu Bůh, aby zachoval všechny pokorné na zemi. Sélah.
Psl	76	11	Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zúrivosti skrotíš.

Psl	76	12	Sliby čiňte a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému. [(Psalms 76:13) Onť odjímá ducha knížatům, a k hrůze jest králům zemským.]
Psl	77	1	Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s Azafem, žalm.
Psl	77	2	Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně.
Psl	77	3	V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti duše má.
Psl	77	4	Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, přemýšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj. Sélah.
Psl	77	5	Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem byl, aniž jsem mluvi ti mohl.
Psl	77	6	I přicházeli mi na pamět dnové předešlí, a léta dávná.
Psl	77	7	Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy své, v srdci svém přemýšloval jsem, a zpytoval to duch můj, pravě:
Psl	77	8	Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže?
Psl	77	9	Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení?
Psl	77	10	Zdali se zapomněl smilovávatí Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě milosrdenství svá? Sélah.
Psl	77	11	I řekl jsem: Totť jest má smrt. Ale učinit proměnu pravice Nejvyššího.
Psl	77	12	Rozpomínati se budu na skutky Hospodinovy, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna.
Psl	77	13	A přemýšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluvi ti.
Psl	77	14	Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bůh?
Psl	77	15	Ty jsi ten Bůh silný, jenž činíš divné věci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu svou.
Psl	77	16	Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah.
Psl	77	17	Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny.
Psl	77	18	Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákal o.
Psl	77	19	Vznělo hřmání tvé po obloze, blýskání osvěcovalo okřšlek zemský, pohybovala se a trásla země.
Psl	77	20	Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepečí tvých nebylo znáti. [(Psalms 77:21) Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.]
Psl	78	1	Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého, nakloňte uší svých k slovům úst mých.
Psl	78	2	Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu přípovědky starobylé.
Psl	78	3	Co jsme slychali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali,
Psl	78	4	Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil.
Psl	78	5	Neboť jest vyzdvíhl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvodili synům svým,
Psl	78	6	Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým,
Psl	78	7	Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostríhali přikázání jeho,
Psl	78	8	Aby nebyvali jako otcové jejich, pokolení zpuřné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho.
Psl	78	9	Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle z lučiště stříleli, však v čas boje zpět se obrátili,
Psl	78	10	Nebo neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěchovali se choditi.
Psl	78	11	Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal.
Psl	78	12	Před otcí jejich činil divy v zemi Egyptské, na poli Soan.
Psl	78	13	Rozdělil moře, a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada.
Psl	78	14	Vedl je ve dne v oblace, a každé noci v jasném ohni.
Psl	78	15	Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých.
Psl	78	16	Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody tekly jako řeky.
Psl	78	17	A však vždy přičiněli hříchů proti němu, a popouzeli Nejvyššího na poušti.
Psl	78	18	A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádajíce pokrmu podle líbosti své.
Psl	78	19	A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připraviti stůl na této poušti?
Psl	78	20	Aj, udeřiltť jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému?
Psl	78	21	A protož uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele,
Psl	78	22	Proto že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení jeho,
Psl	78	23	Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy nebeské otevřel,

Psl	78	24	A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim.
Psl	78	25	Chléb mocných jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti.
Psl	78	26	obrátil vítr východní u povětří, a přivedl mocí svou vítr polední.
Psl	78	27	I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem
mořským.			
Psl	78	28	Spustil je do prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich.
Psl	78	29	I jedli, a nasycení jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali.
Psl	78	30	Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech jejich,
Psl	78	31	A v tom prchlivost Boží připadla na ně, a zbil tučné jejich, a přední
Izraelské porazil.			
Psl	78	32	s tím se vším vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným skutkům jeho.
Psl	78	33	A protože dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s
chvátáním.			
Psl	78	34	Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na
úsvitě se navraceli,			
Psl	78	35	Rozpomínajíce se na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší
vykupi tel jejich:			
Psl	78	36	(Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali
jemu.			
Psl	78	37	A srdce jejich nebylo upřímé před ním, aniž se věrně měli v smlouvě
jeho),			
Psl	78	38	On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich;
častokrát odvracel hněv			
Psl	78	39	svůj, a nevzbuzoval vši zúrivosti své.
zase.			
Psl	78	40	Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se
pustinách.			
Psl	78	41	Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti přivodili na
Izraelskému cíle vyměřovali.			
Psl	78	42	Týž i týž navracujíce se, pokoušeli Boha silného, a svatému
ssoužení,			
Psl	78	43	Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z
Psl	78	44	Když činil v Egyptě znamení svá, a zázraky své na poli Soan,
Psl	78	45	Když obrátil v krev řeky a potoky jejich, tak že jich pít nemohli.
Psl	78	46	Dopustil na ně směsici žízal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily.
Psl	78	47	A dal chroustům úrody jejich, a úsilí jejich kobyilkám.
Psl	78	48	Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem.
Psl	78	49	Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé.
dopustiv na ně anděly zlé.			
Psl	78	50	Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zúrivot i ssoužení,
ano i na hovada jejich mor dopustil.			
Psl	78	51	Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich,
Psl	78	52	A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových.
poušti.			
Psl	78	53	Ale lid svůj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po
přikrylo moře,			
Psl	78	54	Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely pak jejich
pravice jeho.			
Psl	78	55	Až je přivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla
dědictví jejich přišli,			
Psl	78	56	vyhnal před tváří jejich národy, způsobil to, aby jim na provazec
jeho neostříhali.			
Psl	78	57	a aby přebývala v staních jejich pokolení Izraelská.
se jako mylné lučistě.			
Psl	78	58	Však vždy předce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svědectví
jej.			
Psl	78	59	Ale zpět odšedše, převráceně činili, jako i předkové jejich; uchýlili
Psl	78	60	Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení přivedli
Psl	78	61	slyšel Bůh, a rozhněval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele,
Psl	78	62	Tak že opustiv příbytek v sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi,
Psl	78	63	Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce nepřitele.
Psl	78	64	Dal pod meč lid svůj, a na dědictví své se rozhněval.
Psl	78	65	Mládce jeho sežral oheň, a panny jeho nebyly chváleny.
sobě vykřikuje.			
Psl	78	66	Kněží jejich od meče padli, a vdovy jejich neplakaly.
Psl	78	67	Potom pak procítil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po víně
Psl	78	68	A ranil nepřátely své po zadu, a u věčné pohanění je vydal.
Psl	78	69	Ačkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil,
utvrdil na věky.			
Psl	78	70	Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.
Psl	78	71	A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž
a Izraele, dědictví jeho.			

Psl	78	72	kterýž pásł je v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.
Psl	79	1	Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví tvého, poškrvnili chrám svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady.
Psl	79	2	Dalí těla mrtvá služebníků tvých za pokrm ptákům nebeským, těla svatých tvých šelmám zemským.
Psl	79	3	Vylili krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával.
Psl	79	4	Vydáni jsme v pohanění sousedům našim, v posměch a žert těm, kteříž jsou vůkol nás.
Psl	79	5	Až dokud, ó Hospodine? Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude jako oheň horlení tvé?
Psl	79	6	vylí hněv svůj na národy, kteříž tě neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají.
Psl	79	7	Nebot jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.
Psl	79	8	Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá, neboť jsme velmi znuzeni.
Psl	79	9	Pomoz nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buď milostiv hříchům našim pro jméno své.
Psl	79	10	Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich? Budiž znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu krve služebníků svých, kteráž jest vylita.
Psl	79	11	Vstupiž před obličej tvůj lkání věžňů, a podle velikosti síly své zanechej ostatků k smrti oddaných.
Psl	79	12	A odplat' sousedům našim sedmernásobně do lůna jejich za pohanění, kteréž jsou tobě činili, ó Pane.
Psl	79	13	My pak, lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti tě budeme na věky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.
Psl	80	1	Přednímu z kantorů na šošannim, žalm svědectví, Azafovi.
Psl	80	2	Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvějž se.
Psl	80	3	Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbud' moc svou, a přispěj k spasení našemu.
Psl	80	4	Ó Bože, navrať nás, a dejž, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.
Psl	80	5	Hospodine Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš k modlitbám lidu svého?
Psl	80	6	Nakrmil jsi je chlebem pláče, a dals jim vypiti slz míru velikou.
Psl	80	7	Postavils nás k sváru sousedům našim, a nepřátelé naši aby sobě posměch z nás činili.
Psl	80	8	Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.
Psl	80	9	Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.
Psl	80	10	Upřázdnil jsi mu, a učinils, aby se vkořenil, i zemi naplnil.
Psl	80	11	Přikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové.
Psl	80	12	Vypustil ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvody své.
Psl	80	13	I pročež jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl?
Psl	80	14	vepř divoký zryl ji, a zvěř polní spásla ji.
Psl	80	15	Ó Bože zástupů, obrať se již, popatr' s nebe, viz a navštěv kmen vinný tento,
Psl	80	16	Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě.
Psl	80	17	Popálenat' jest ohněm a poroubána, od žehrání obličejě tvého hyne.
Psl	80	18	Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka, kteréhož jsi zmocnil sobě,
Psl	80	19	A neodstoupímeť od tebe; zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme. [(Psalms 80:20) Hospodine Bože zástupů, navraťž nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.]
Psl	81	1	Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi.
Psl	81	2	Plésejte Bohu, síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu.
Psl	81	3	Vezměte žaltář, přidejte buben, harfu libou a loutnu.
Psl	81	4	Trubte trubou na novměsíce, v uložený čas, v den slavnosti naší.
Psl	81	5	Nebo tot' jest ustavení v Izraeli, rád Boha Jákobova.
Psl	81	6	Na svědectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slyšati musili.
Psl	81	7	Osvobodil jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštěny byly.
Psl	81	8	V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skryše hromu, zkušoval jsem tě při vodách sváru. Sélah.
Psl	81	9	Řeklť jsem: Slyš, lide můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati,
Psl	81	10	A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti bohu

ci zím u.			
Psl	81	11	Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské,
otevři jen ústa svá, a naplní tě je.			
Psl	81	12	Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepřestal na mně,
Psl	81	13	A protož pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých.
Psl	81	14	Ó byt' mne byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil,
Psl	81	15	Tudíž bych já byl nepřátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou.
Psl	81	16	A ti, kteříž v nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati musili, i byl by čas jejich až na věky. [(Psalms 81:17) A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.]
Psl	82	1	Žalm Azafův. Bůh stojí v shromáždění Božím, u prostřed bohů soud čině, a dí:
Psl	82	2	Dokudž souditi budete nespravedlivě, a osoby nešlechetných přijímati? Sélah.
Psl	82	3	Zastávej te bídného a sirotka, utištěného a chudého spravedliva vyhlášuj te.
Psl	82	4	vytrhněte bídného a nuzného, z ruky nešlechetných vytrhněte ho.
Psl	82	5	Ale nevědí nic, nerozumějí nic; ve tmách ustavně chodí, až se proto všickni základové země pohybují.
Psl	82	6	Reklť jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni;
Psl	82	7	A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete.
Psl	82	8	Povstaniž, ó Bože, suď zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.
Psl	83	1	Píseň a žalm Azafův.
Psl	83	2	Bože, neodmlčujž se, nečiň se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný.
Psl	83	3	Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž tě v nenávisti mají, pozdvíhují hlavy.
Psl	83	4	Chytře tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti těm, kteréž ty skrýváš,
Psl	83	5	Říkajíce: Poďte, a vyhláďme je, ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova.
Psl	83	6	Jednomyslněť se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali,
Psl	83	7	Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští,
Psl	83	8	Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistínští s obyvateli Tyrskými.
Psl	83	9	Ano i Assyřtí spojili se s nimi, jsouce na ruku synům Lotovým. Sélah.
Psl	83	10	Učiniž jim jako Madianským, jako Zízarovi, a jako Jabínovi při potoku Císon,
Psl	83	11	kteríž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a učiněni hnůj země.
Psl	83	12	Nalož s nimi a s vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich.
Psl	83	13	Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky Boží.
Psl	83	14	Můj Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a jako stéblo před větrem.
Psl	83	15	Jakož oheň spaluje les, a jako plamen zapaluje hory,
Psl	83	16	Tak ty je vichřicí svou stihej, a bouří svou ohrom je.
Psl	83	17	Napln tváře jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine.
Psl	83	18	Nechat' se hanbí a děsí na věčné časy, a ať potupu nesou a zahynou. [(Psalms 83:19) A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vši zemí.]
Psl	84	1	Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm.
Psl	84	2	Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů!
Psl	84	3	Žádostiva jest a velice touží duše má po síňcích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé plěše k Bohu živému.
Psl	84	4	Ano i ten vrabec nalezl sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj.
Psl	84	5	Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť tebe na věky chváliti budou. Sélah.
Psl	84	6	Blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky kroků jejich,
Psl	84	7	Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází.
Psl	84	8	Berou se houf za houfem, a ukazují se před Bohem na Sionu.
Psl	84	9	Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobův. Sélah.
Psl	84	10	Pavézo naše, popatř, ó Bože, a viz tvář pomazaného svého.
Psl	84	11	Nebo lepší jest den v síňcích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.
Psl	84	12	Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti. [(Psalms 84:13) Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v tobě.]

Psl	85	1	Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm.
Psl	85	2	Laskavěs se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své, přivedls zase z vězení Jákoba.
Psl	85	3	Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryls všeliký hřích jejich. Sél ah.
Psl	85	4	Zdržels všecken hněv svůj, odvrátils od zůřivosti prchlivost svou.
Psl	85	5	Navratiž se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a učin přítrž hněvu svému proti nám.
Psl	85	6	Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu?
Psl	85	7	Zdaliž ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě?
Psl	85	8	Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám.
Psl	85	9	Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žeť mluví pokoj k lidu svému, a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství.
Psl	85	10	Zajisté žeť jest blízké těm, kteříž se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v zemi naší.
Psl	85	11	Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení.
Psl	85	12	Víra z země pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati.
Psl	85	13	Dát také Hospodin i časné dobré, tak že země naše vydá úrody své. [(Psalms 85:14) způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k cestě nohy své.]
Psl	86	1	Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný.
Psl	86	2	Ostříhejž duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího.
Psl	86	3	Smiluj se nade mnou, Hospodine, k toběť zajisté každého dne volám.
Psl	86	4	Potěš duše služebníka svého, neboť k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji.
Psl	86	5	Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všem, kteříž tě vzývají.
Psl	86	6	Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých.
Psl	86	7	V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne vyslycháš.
Psl	86	8	Neníť žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji.
Psl	86	9	Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.
Psl	86	10	Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám.
Psl	86	11	Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.
Psl	86	12	I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky,
Psl	86	13	Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší.
Psl	86	14	Ó Bože, povstalit jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují.
Psl	86	15	Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný,
Psl	86	16	Vzhlédniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého, a zachovávej syna děvky své.
Psl	86	17	Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne potěšil.
Psl	87	1	Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na horách svatých.
Psl	87	2	Milujet Hospodin, totiž brány Sionské, nade všechny příbytky Jákobovy.
Psl	87	3	Přeslavněť jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó město Boží. Sél ah.
Psl	87	4	Připomínati budu Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouřeniny, že se tu každý z nich narodil.
Psl	87	5	An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej.
Psl	87	6	Sečteť Hospodin při popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sél ah.
Psl	87	7	Tou příčinou zpívají s plésáním o tobě všechny moci života mého.
Psl	88	1	Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku na machalat k zpívání, vyučující, složený od Hémána Ezrachiťského.
Psl	88	2	Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobě volám.
Psl	88	3	Vstupiž před obličej tvůj modlitba má, nakloň ucha svého k volání mému.
Psl	88	4	Neboť jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil.
Psl	88	5	Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy; připodobněn jsem člověku beze vsí síly.

Psl	88	6	Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž
nezpomínáš více, kteříž			od ruky tvé vyhlazení jsou.
Psl	88	7	Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího
místa.			
Psl	88	8	Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým přikvačil jsi
mne. Sél ah.			
Psl	88	9	Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a
tak jsem sevřín, že mi nelze nijakž vyjítí.			
Psl	88	10	Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám tě, Hospodine, ruce své
před tebou rozprostíraje.			
Psl	88	11	Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tě
oslavovali? Sél ah.			
Psl	88	12	I zdali bude ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v
zahynutí?			
Psl	88	13	Zdaliž v známost přichází ve tmách div tvůj, a spravedlnost tvá v zemi
zapomenutí?			
Psl	88	14	Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra předchází tě modlitba
má.			
Psl	88	15	Pročež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou?
Psl	88	16	Ztrápený jsem, jako hned máje umřítí od násilí; snáším hrůzy tvé, a
děsím se.			
Psl	88	17	Hněv tvůj přísný na mne se obořil, a hrůzy tvé krutě sevřely mne.
Psl	88	18	Obkličují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadně. [
(Psalms 88:19) vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmě.]			
Psl	89	1	Vyučující, složený od Etana Ezrachitského.
Psl	89	2	O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu, od národu do
pronárodu zvěstovati budu pravdu tvou ústy svými.			
Psl	89	3	Nebo jsem řekl: Na věky milosrdenství vzdělávati se bude, na nebi
utvrdíš pravdu svou, o nížs řekl:			
Psl	89	4	Učinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, přísáhl jsem Davidovi služebníku
svému,			
Psl	89	5	že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám od národu do národu trůn
tvůj. Sél ah.			
Psl	89	6	Protož oslavují nebesa div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v
shromáždění svatých.			
Psl	89	7	Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný
Hospodinu mezi syny silných?			
Psl	89	8	Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade
všecky vůkol něho.			
Psl	89	9	Hospodine Bože zástupů, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda
tvá tobě přistojí všudy			vůkol.
Psl	89	10	Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají vlny jeho, ty je
skrocuješ.			
Psl	89	11	Ty jsi jako raněného potřel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi
nepřátele své.			
Psl	89	12	Tvát jsou nebesa, tvá také i země, okršlek i plnost jeho ty jsi
založil.			
Psl	89	13	Půlnoční i polední strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a Hermon o
tvém jménu zpívají.			
Psl	89	14	Tvé rámě jest přemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá.
Psl	89	15	Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda
předcházejí tvář tvou.			
Psl	89	16	Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; tiť, Hospodine, v světle
obličjeje tvého choditi budou.			
Psl	89	17	Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší
se.			
Psl	89	18	Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh
náš.			
Psl	89	19	Nebo štít náš jest Hospodinův, a svatého Izraelského král náš.
Psl	89	20	Tehdy mluvě u vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem pomoc v
reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu.			
Psl	89	21	Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem
ho.			
Psl	89	22	A protož budeť s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho
budu.			
Psl	89	23	Nebudeť ho moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechetný trápití.
Psl	89	24	Nebo potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí,
porazím.			
Psl	89	25	Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen
bude roh jeho.			
Psl	89	26	A vložím na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho.
Psl	89	27	On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení

mého.			
Psl	89	28	Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.
Psl	89	29	Na věky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude.
Psl	89	30	Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové
nebes.			
Psl	89	31	Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých
nechodili,			
Psl	89	32	Jestliže by ustanovení mých poškrvnili, a přikázání mých neostříhali:
Psl	89	33	Tedy navštívím metlou přestoupení jejich, a trestáním nepravost
jejich,			
Psl	89	34	Ale milosrdenství svého neodejmu od něho, aniž klamati budu proti
pravdě své.			
Psl	89	35	Nepoškrvnímť smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezměním.
Psl	89	36	Jednou jsem přísáhl skrze svatost svou, nesklamámť Davidovi,
Psl	89	37	Že símě jeho na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou,
Psl	89	38	Jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědkové na obloze
hodnověrní.			
Psl	89	39	Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhněvals se na pomazaného svého.
Psl	89	40	Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhl s korunu jeho na zem.
Psl	89	41	Roztrhal jsi všechny ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel.
Psl	89	42	Derou jej všickni, kteříž tudy jdou; jest ku posměchu i sousedům svým.
Psl	89	43	Vyvyšil jsi pravici protivníků jeho, obveselils všechny nepřátele jeho.
Psl	89	44	Ztupils i ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji.
Psl	89	45	Učinils přítrž okrase jeho, a trůn jeho svrhl jsi na zem.
Psl	89	46	Ukrátil jsi dnů mládosti jeho, a hanbou jej přiodíl. Sélah.
Psl	89	47	Až dokud, Hospodine? Na věky-liž se skrýváti budeš? Tak-liž hořeti
bude jako oheň prchlivost tvá?			
Psl	89	48	Rozpomeniž se na mne, jak kratičký jest věk můj. Zdaliž jsi pak
nadarmo stvořil všechny syny lidské?			
Psl	89	49	Kdo z lidí může tak živ býti, aby neokusil smrti? Kdo vytrhne život
svůj z hrobu? Sélah.			
Psl	89	50	Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Přísahutť jsi učinil
Davidovi, v pravdě své.			
Psl	89	51	Pamatuj, Pane, na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil
v lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů,			
Psl	89	52	Jak jsou utrhalí nepřátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhalí šlepečím
pomazaného tvého. [(Psalms 89:53) Budiž pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen.]			
Psl	90	1	Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval příbytek náš od
národu do pronárodu.			
Psl	90	2	Prvé, než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa,
ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný.			
Psl	90	3	Ty přivodíš člověka na to, aby setrín byl, říkáje: Navrattež se zase,
synové lidští.			
Psl	90	4	Nebo by tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako den
včerejší, a bdění noční.			
Psl	90	5	Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitře
pomíjející.			
Psl	90	6	Toho jitra, kteréhož vykvetne, mění se, u večer pak jsuc podřata,
usychá.			
Psl	90	7	Ale my hyneme od hněvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zděšení.
Psl	90	8	Nebo jsi položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše na světlo
obličejů svého.			
Psl	90	9	Pročež všickni dnové naši v náhle přebíhají pro tvé rozhněvání; k
skončení let svých docházíme jako řeč.			
Psl	90	10	Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího
přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdrárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to			
pomine, tožť ihned rychle zaletíme.			
Psl	90	11	Ale kdo jest, ješto by znal přísnost hněvu tvého, a ostýchal se
zůřivosti tvé?			
Psl	90	12	Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.
Psl	90	13	Navrať se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mějž lítost nad
služebníky svými.			
Psl	90	14	Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati,
a veselili se mohli po všechny dny naše.			
Psl	90	15	Obveseliž nás podle dnů, v nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme
okoušeli zlého.			
Psl	90	16	Budiž zřejmé při služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá při synech
jejich.			
Psl	90	17	Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou
našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.			
Psl	91	1	Ten, kdož v skryší Nejvyššího přebývá, v stínu všemohoucího odpočívati
bude.			

Psl	91	2	Dím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu.
Psl	91	3	Onť zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od nejjedovatějšího
nakažení morního.	Psl	4	Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu
a pavězy budeš mítí pravdu jeho.	Psl	5	Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne.
Psl	91	6	Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětří morního, v
polední čas hubícího.	Psl	7	Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k
tobě se to nepřiblíží.	Psl	8	Očima toliko svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš.
Psl	91	9	Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj
příbytek položil,	Psl	10	Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku
tvému.	Psl	11	Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách
tvých.	Psl	12	Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své.
Psl	91	13	Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lvíče i draka.
Psl	91	14	Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo
poznal jméno mé.	Psl	15	Vzývati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a
oslavím jej.	Psl	16	Dlouhostí dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.
Psl	92	1	Žalm a píseň, ke dni sobotnímu.
Psl	92	2	Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó
Nejvyšší,	Psl	3	Zvěstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci,
Psl	92	4	Při nástroji o desíti strunách, při loutně, a při harfě s písničkou.
Psl	92	5	Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou
tvých zpívati budu.	Psl	6	Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení
tvá.	Psl	7	Člověk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu,
Psl	92	8	Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou všickni činitelé
nepravosti, aby vyhlazení byli na věky.	Psl	9	Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky jsi Hospodin.
Psl	92	10	Nebo aj, nepřátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou;
rozptýlení budou všickni činitelé nepravosti.	Psl	11	Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.
Psl	92	12	I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch nešlechetnících,
jenž proti mně povstávají, ušima svýma uslyším.	Psl	13	Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.
Psl	92	14	Štípení v domě Hospodinově v síňcích Boha našeho kvěsti budou.
Psl	92	15	Ještě i v šedinách ovoce ponesou, spanilí a zelení budou, [(Psalms
92:16) Aby to zvěstováno bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při něm			není.]
Psl	93	1	Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a
přepásal se; také okršlek země upevnil, aby se nepohnul.	Psl	2	Utvrzení jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi.
Psl	93	3	Pozdvihují se řeky, ó Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého,
pozdvihují řeky vlnobití svých.	Psl	4	Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na
výsostech Hospodin.	Psl	5	Svědectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost,
Hospodine, až na věky.	Psl	1	Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkvěj se.
Psl	94	2	Zdvihni se, ó soudce vši země, a dej odplatu pyšným.
Psl	94	3	Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati,
Psl	94	4	Žvátí a hrdě mluvíti, honosíce se, všickni činitelé nepravosti?
Psl	94	5	Lid tvůj, Hospodine, potíráti a dědictví tvé bédovati?
Psl	94	6	Vdovy a příchozí mordovati, a sirotky hubiti,
Psl	94	7	Říkajíce: Nehledit na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bůh Jákobův?
Psl	94	8	Rozumějte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte?
Psl	94	9	Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali
nespatří?	Psl	10	Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění?
Psl	94	11	Hospodintě zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost.
Psl	94	12	Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona
svého jej vyučuješ.	Psl	13	Abys mu způsobil pokoj před časy zlými, až by za tím vykopána byla

bezbožní ku jáma.			
Psl	94	14	Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví svého nezanechá,
Psl	94	15	Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upřímného
srdce.			
Psl	94	16	Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkům? Kdo by se byl za mne
postavil proti těm, jenž páší nepravost?			
Psl	94	17	Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v
mlčení.			
Psl	94	18	Již jsem byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine,
zdržel o mne.			
Psl	94	19	ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování
obveselovala duši mou.			
Psl	94	20	zda-liž se k tobě přitovaryší stolice převráceností těch, jenž vynášejí
náti sk mi mo spravedlnost,			
Psl	94	21	Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují?
Psl	94	22	Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého.
Psl	94	23	Onť obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí
je Hospodin Bůh náš.			
Psl	95	1	Poďte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho.
Psl	95	2	Předejděme obličej jeho s díkčiněním, žalmy prozpěvujme jemu.
Psl	95	3	Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy,
Psl	95	4	v jehož rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou.
Psl	95	5	Jehož jest i moře, nebo on je učinil, i země, kterouž ruce jeho
sformovaly.			
Psl	95	6	Poďte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem
stvořitelem naším.			
Psl	95	7	Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou
jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho,			
Psl	95	8	Nezatvrzujte srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na
poušti,			
Psl	95	9	Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky
mé.			
Psl	95	10	Za čtyřicet let měl jsem nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid
tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých.			
Psl	95	11	Jimž jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.
Psl	96	1	Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu všecka země.
Psl	96	2	Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni
spasení jeho.			
Psl	96	3	Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho.
Psl	96	4	Nebo veliký Hospodin, a vši chvály hodný, i hrozný jest nade všechny
bohy.			
Psl	96	5	všickni zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin nebesa učinil.
Psl	96	6	Sláva a důstojnost před ním, síla i okrasa v svatyni jeho.
Psl	96	7	Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte Hospodinu čest i moc.
Psl	96	8	Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary, a vejděte do síncí
jeho.			
Psl	96	9	sklánějte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se obličej je jeho všecka
země.			
Psl	96	10	Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevněn
bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidí spravedlivě.			
Psl	96	11	Rozveseltež se nebesa, a plésej země, zvuč moře, i což v něm jest.
Psl	96	12	Plésej pole a vše, což na něm, tehdáž ať prozpěvuje všecko dříví
lesní,			
Psl	96	13	Před tváří Hospodina; neboť se běře, běře se zajisté, aby soudil zemi.
Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravdě své.			
Psl	97	1	Hospodin kraluje, plésej země, a vesel se ostrovů všecko množství.
Psl	97	2	Oblak a mrákota jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu
jeho.			
Psl	97	3	oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho.
Psl	97	4	Zasvěcujíť se po okršlku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se.
Psl	97	5	Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem
Panovníka vši země.			
Psl	97	6	Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatřují všickni
národové.			
Psl	97	7	Zastyďte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte
modlami; sklánějte se před ním všickni bohové.			
Psl	97	8	To uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů
tvých, Hospodine.			
Psl	97	9	Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vši zemi, a velice jsi vyvýšený
nade všechny bohy.			
Psl	97	10	Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest;
onť ostříhá duši svatých svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje.			

Psl	97	11	Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímého srdce.
Psl	97	12	Vesel te se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.
Psl	98	1	Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť jest divné věci učinil; spomohl a mu pravice jeho, a rámě svatosti jeho.
Psl	98	2	V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou.
Psl	98	3	Rozpomenul se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všechny končiny země vidí spasení Boha našeho.
Psl	98	4	Prokřikuj Hospodinu všechna země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a žalmy zpívejte.
Psl	98	5	Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře, k citaře i hlasem přizpěvujte.
Psl	98	6	Trubami a zvučnými pozouny hlas vydejte před králem Hospodinem.
Psl	98	7	Zvuč moře i to, což v něm jest, okršlek světa i ti, kteříž na něm bydlí.
Psl	98	8	Řeky rukama plésejte, spolu i hory prozpěvujte,
Psl	98	9	Před Hospodinem; neboť se bere, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravosti.
Psl	99	1	Hospodin kraluje, užasněte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se země.
Psl	99	2	Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všechny lidi.
Psl	99	3	Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest.
Psl	99	4	Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jakobovi ty konáš.
Psl	99	5	Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se u podnoží noh jeho, svatýť jest.
Psl	99	6	Mojžíš a Aron mezi kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslychal.
Psl	99	7	V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostříhali svědectví jeho, i ustanovení jim vydal.
Psl	99	8	Hospodine Bože náš, tys je vyslychal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupky jejich.
Psl	99	9	Vyšvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se na hoře svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin Bůh náš.
Psl	100	1	Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu všechna země.
Psl	100	2	Služte Hospodinu s veselím, předstupte před obličej jeho s prozpěvováním.
Psl	100	3	Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.
Psl	100	4	Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho.
Psl	100	5	Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.
Psl	101	1	Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati.
Psl	101	2	Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém.
Psl	101	3	Nepředstavímť sobě před oči věci nešlechtné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepřichytím se mne.
Psl	101	4	Srdce převrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati.
Psl	101	5	Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; očí vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpěti.
Psl	101	6	Oči mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestě upřímé, tentž mi sloužiti bude.
Psl	101	7	Nebude bydleti v domě mém činící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne.
Psl	101	8	Každého jitra pléniti budu všechny nešlechtné z země, abych tak vyplnil z města Hospodinova všechny, kdož páší nepravost.
Psl	102	1	Modlitba chudého, když sevřín jsa, před Hospodinem vylévá žádosti své.
Psl	102	2	Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k tobě.
Psl	102	3	Neskrývej tváři své přede mnou, v den ssoužení mého nakloň ke mně ucha svého; když k tobě volám, rychle vyslyš mne.
Psl	102	4	Nebo mi zejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohniště vypáleny jsou.
Psl	102	5	Poraženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého jísti zapomenul.
Psl	102	6	Od hlasu lkání mého přilnuly kosti mé k kůži mé.
Psl	102	7	Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách.
Psl	102	8	Bdím, a jsem jako vrabec osamělý na střeše.
Psl	102	9	Každý den utrhaží mi nepřatelé moji, a posměvači moji proklínají mnou.
Psl	102	10	Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz přiměšuji,

Psl	102	11	Pro rozhněvání tvé a zažžený hněv tvůj; nebo zdvihna mne, hodils mnou.
Psl	102	12	Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem.
Psl	102	13	Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu.
Psl	102	14	Ty povstana, smiluješ se nad Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a čas uloženy přišel.
Psl	102	15	Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slítují se,
Psl	102	16	Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové země slávy tvé,
Psl	102	17	Když by Hospodin vzdělal sion, a ukázal se v slávě své,
Psl	102	18	Když by popatřil k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich.
Psl	102	19	Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina,
Psl	102	20	Že shlédl s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatřil,
Psl	102	21	Aby vyslyšel vzdychání vězňů, a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddáni byli,
Psl	102	22	Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémě,
Psl	102	23	Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu.
Psl	102	24	Ztrápillť jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých,
Psl	102	25	Až jsem řekl: Můj Bože, neboř mne u prostřed dnů mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá,
Psl	102	26	I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa.
Psl	102	27	Onať pominou, ty pak zůstáváš; všecky ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv změníš je, a změněny budou.
Psl	102	28	Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou. [(Psalms 102: 29) Synové služebníků tvých bydliti budou, a símě jejich zmocní se před tebou.]
Psl	103	1	Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všecky vnitřnosti mé jménu svatému jeho.
Psl	103	2	Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho,
Psl	103	3	Kterýž odpouští tobě všecky nepravosti, kterýž uzdravuje všecky nemoci tvé,
Psl	103	4	Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním,
Psl	103	5	Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.
Psl	103	6	Činí, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechněm utištěným.
Psl	103	7	Znamé učinil Mojžíšovi cesty své, synům Izraelským skutky své.
Psl	103	8	Lítosti vý a milosti vý jest Hospodin, dlouhoshoví vající a mnohého milosrdenství.
Psl	103	9	Nebudeť ustavičně žehrati, ani na věky hněvu držeti.
Psl	103	10	Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplácuje nám.
Psl	103	11	Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí.
Psl	103	12	A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše.
Psl	103	13	Jakož se slitovává otec nad dítkami, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se hobojí.
Psl	103	14	Onť zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme.
Psl	103	15	Dnové člověka jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete.
Psl	103	16	Jakž vítr na něj povane, anť ho není, aniž ho již více pozná místo jeho.
Psl	103	17	Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synů,
Psl	103	18	Kteríž ostříhají smlouvy jeho, a pamatují na přikázání jeho, aby je činili.
Psl	103	19	Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.
Psl	103	20	Dobrořečte Hospodinu andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a činíte slovo jeho, poslušní jsou hlasu slova jeho.
Psl	103	21	Dobrořečte Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho.
Psl	103	22	Dobrořečte Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu.
Psl	104	1	Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.
Psl	104	2	Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu.
Psl	104	3	Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peří větrovém.

Psl	104	4	kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající.
Psl	104	5	Založil zemi na sloupích jejích, tak že se nepohne na věky věků.
Psl	104	6	Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami stály vody.
Psl	104	7	K zehráni tvému rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily,
Psl	104	8	(Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil.
Psl	104	9	Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani se navracovaly k
přikrývání země.			
Psl	104	10	kterýž vypouštíš potoky přes údolá, aby tekli mezi horami,
Psl	104	11	A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť uhašují oslové divocí
žízeň svou.			
Psl	104	12	Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj
vydává.			
Psl	104	13	Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytila se
země.			
Psl	104	14	Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak
vyvodil chléb z země,			
Psl	104	15	A víno, jenž obveseluje srdce člověka. Činí, aby se stkvěla tvář od
oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský.			
Psl	104	16	Nasyceno bývá i dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil.
Psl	104	17	Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedlí.
Psl	104	18	Hory vysoké jsou kamsíků, skály útočiště králíků.
Psl	104	19	Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj.
Psl	104	20	Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všickni živočichové lesní:
Psl	104	21	Lvíčata řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého.
Psl	104	22	Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech svých se
ukládají.			
Psl	104	23	Člověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera.
Psl	104	24	Jak mnozí a velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře
učinil, plná jest země bohatství tvého.			
Psl	104	25	V moři pak velikém a přeširokém, tamť jsou hmyzové nesčíslní, a
živočichové malí i velicí.			
Psl	104	26	Tuť bárky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál.
Psl	104	27	Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým.
Psl	104	28	Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasycení bývají
dobrymi věcmi.			
Psl	104	29	Když skrýváš tvář svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejích, hynou, a
v prach svůj se navracejí.			
Psl	104	30	Vysíláš ducha svého, a zase stvoření bývají, a obnovuješ tvář země.
Psl	104	31	Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveseluj se Hospodin v skutcích
svých.			
Psl	104	32	On když pohledí na zemi, anáž se třese; když se dotkne hor, anť se
kouří.			
Psl	104	33	Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati
budu, pokudž mne stává.			
Psl	104	34	Libé bude přemýšlování mé o něm, jáť rozveselím se v Hospodinu.
Psl	104	35	Ó by hříšníci vyhynuli z země, a bezbožných aby již nebylo. Dobrořeč
duše má Hospodinu. Hal el			
Psl	105	1	ujah. Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy
skutky jeho.			
Psl	105	2	Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných
skutcích jeho.			
Psl	105	3	Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají
Hospodina.			
Psl	105	4	Hledejte Hospodina a síly jeho, hledejte tváři jeho ustavičně.
Psl	105	5	Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a
na soudy úst jeho,			
Psl	105	6	símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho.
Psl	105	7	Onť jest Hospodin Bůh náš, na vši zemi soudové jeho.
Psl	105	8	Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce
pokolení,			
Psl	105	9	Kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi.
Psl	105	10	Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou,
Psl	105	11	Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dědictví vašeho,
Psl	105	12	Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ješto v ní byli pohostinu.
Psl	105	13	Přecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu.
Psl	105	14	Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka:
Psl	105	15	Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.
Psl	105	16	Když přivolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámal,
Psl	105	17	Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl,
totiž Jozefa.			
Psl	105	18	Jehož nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil,
Psl	105	19	Až do toho času, když se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila

ho.			Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil.
Psl	105	20	Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vládařství svého,
Psl	105	21	Aby vládl i knížaty jeho podlé své líbosti, a starce jeho vyučoval
moudrosti.			
Psl	105	23	Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově.
Psl	105	24	Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl nad
nepřátele své.			
Psl	105	25	Změnil mysl těchto, aby v nenávisti měli lid jeho, a aby ukládali lest
o služebnících jeho.			
Psl	105	26	I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil.
Psl	105	27	Kteříž předložili jim slova znamení jeho a zázraků v zemi Chamově.
Psl	105	28	Poslal tmu, a zatmělo se, aniž odporná byla slovu jeho.
Psl	105	29	Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich.
Psl	105	30	Vydala země jejich množství žab, i v pokoleních králů jejich.
Psl	105	31	Řekl, i přišla směsice žízal, a stěnice na všechny končiny jejich.
Psl	105	32	Dal místo deště krupobití, oheň hořící na zemi jejich,
Psl	105	33	Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpřerázel dříví v
krajině jejich.			
Psl	105	34	Řekl, i přišly kobylky a chroustů nesčíslné množství.
Psl	105	35	I sežrali všelikou bylinu v krajině jejich, a pojedli úrody země
jejich.			
Psl	105	36	Nadto pobil všecko prvorozené v zemi jejich, počátek všelické síly
jejich.			
Psl	105	37	Tedy vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich,
ješto by se poklesl.			
Psl	105	38	Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl připadl na ně
strach Izraelových.			
Psl	105	39	Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci.
Psl	105	40	K žádosti přivedl křepelky, a chlebem nebeským sytil je.
Psl	105	41	Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako
řeka.			
Psl	105	42	Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému
mluvené.			
Psl	105	43	Protož vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své.
Psl	105	44	A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi,
Psl	105	45	Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostříhali. Halelujah.
Psl	106	1	Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na věky
milosrdenství jeho.			
Psl	106	2	Kdo může vmluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypravi ti všecku
chválu jeho?			
Psl	106	3	Blahoslavení, kteříž ostříhají soudu, a činí spravedlnost každého
času.			
Psl	106	4	Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv mne
spasením svým,			
Psl	106	5	Abych užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se veselím
národu tvého, a chlubil			
Psl	106	6	se spolu s dědictvím tvým.
páchali.			
Psl	106	7	Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme činili, a bezbožnost
pamatovali na množství			
Psl	106	8	otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž
Psl	106	9	milosrdenství tvých, ale odporní byli při moři, při moři Rudém.
Psl	106	9	A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou.
jako po poušti.			
Psl	106	10	Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny,
ruky nepřitele.			
Psl	106	11	A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z
nich.			
Psl	106	12	v tom přikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezůstalo ani jednoho z
Psl	106	13	A ačkoli věřili slovům jeho, a zpívali chválu jeho,
Psl	106	14	Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho;
pustinách.			
Psl	106	15	Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na
jejich.			
Psl	106	16	I dal jim, čehož se jim chtělo, a však dopustil hubenost na život
Hospodinu,			
Psl	106	17	Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému
Psl	106	18	otevřevši se země, požřela Dátana, a přikryla zběh Abironovu.
Psl	106	19	A roznícen byl oheň na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky.
Psl	106	20	Udělal i tele na Orébě, a skláněli se slitině.
Psl	106	21	A změnivše slávu svou v podobiznu voľa, jenž jí trávu,
Psl	106	21	Zapomněli na Boha silného, spasitele svého, kterýž činil veliké věci v
Egyptě.			

Psl	106	22	A předivné v zemi Chamově, přehrozné při moři Rudém.
Psl	106	23	Pročez řekl, že je vyplnění, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho,
nepostavil v té mezeře			před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil.
Psl	106	24	Za tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěrice slovu jeho.
Psl	106	25	A repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova.
Psl	106	26	A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti,
Psl	106	27	A aby rozptýlil símě jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí.
Psl	106	28	Spráhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli oběti mrch.
Psl	106	29	A tak dráždili Boha skutky svými, až se na ně obořila rána,
Psl	106	30	Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i přetržena jest rána ta.
Psl	106	31	Což jest mu počteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na věky.
Psl	106	32	Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně.
Psl	106	33	Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými.
Psl	106	34	K tomu nevyplénili ani národů těch, o kterýchž jim byl Hospodin poručil,
Psl	106	35	Ale směšující se s těmi národy, naučili se skutkům jejich,
Psl	106	36	A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem.
Psl	106	37	Obětovali zajisté syny své a dcery své ďáblům.
Psl	106	38	A vylili krev nevinnou, krev synů svých a dcer svých, kteréž obětovali
trapidlům Kananejským,			tak že poškrvněna jest země těmi vraždami.
Psl	106	39	I zmazali se skutky svými, a smilnili činy svými.
Psl	106	40	Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost
vzal dědictví své.			
Psl	106	41	A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti měli,
Psl	106	42	A utiskali je nepřátelé jejich, tak že sníženi jsou pod ruku jejich.
Psl	106	43	Mnohokrát je vysvobozoval, oni však popouzeli ho radou svou, pročez
potlačení jsou pro nepravost svou.			
Psl	106	44	A však patřil na úzkost jejich, a slyšel křik jejich.
Psl	106	45	Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podle množství
milosrdenství svých,			
Psl	106	46	Tak že naklonil k nim lítostí všecky, kteříž je u vězení drželi.
Psl	106	47	Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromážď nás z těch pohanů,
abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubil se v chvále tvé.			
Psl	106	48	Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků až na věky. Na to rciž
všecken lid: Amen, Halel ujah.			
Psl	107	1	Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.
Psl	107	2	Nechť o tom vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak
je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssužovali,			
Psl	107	3	A shromáždil je z zemí, od východu a od západu, od půlnoci i od moře.
Psl	107	4	Bloudili po poušti, po cestách pustých, města k přebývání
nenacházejíce.			
Psl	107	5	Hladovití a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich.
Psl	107	6	Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je,
Psl	107	7	A vedl je po cestě přímé, aby přišli do města k bydlení.
Psl	107	8	Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky
jeho před syny lidskými,			
Psl	107	9	Poněvadž napájí duši žíznivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými
věcmi.			
Psl	107	10	Kteříž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevříní jsouce bídou i železy,
Psl	107	11	Protože odporní byli řečem Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli.
Psl	107	12	Pročez ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka.
Psl	107	13	Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.
Psl	107	14	Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá.
Psl	107	15	Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky
jeho před syny lidskými,			
Psl	107	16	Poněvadž láme brány měděné, a závory železné posekává.
Psl	107	17	Blázni pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení
bývají.			
Psl	107	18	Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují.
Psl	107	19	Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je
vysvobozuje.			
Psl	107	20	Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu.
Psl	107	21	Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky
jeho před syny lidskými,			
Psl	107	22	A obětující oběti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním.
Psl	107	23	Kteří se plaví po moři na lodech, pracující na velikých vodách,
Psl	107	24	Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti.
Psl	107	25	Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské.
Psl	107	26	Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti, duše jejich v nebezpečství

rozplývá se.			
Psl 107	27		Motají se a nakloňují jako opilý, a všechno umění jejich mizí.
Psl 107	28		Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je
vysvobozuje.			
Psl 107	29		Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich.
Psl 107	30		I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k břehu žádostivému.
Psl 107	31		Nechť oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky
jeho před syny lidskými.			
Psl 107	32		Nechť ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců chválí jej.
Psl 107	33		Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost,
Psl 107	34		Zemí úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelů jejich.
Psl 107	35		Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod.
Psl 107	36		I osazuje na ní hladovité, aby stavěli města k bydlení.
Psl 107	37		Kteríž osívají pole, a dělají vinice, a shromažďují sobě užitek úrody.
Psl 107	38		Takť on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich
neumenšuje.			
Psl 107	39		A někdy pak umenšení a snížení bývají ukrutenstvím, bídou a
truchlostí,			
Psl 107	40		Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštěje, aby bloudili po poušti
bezcestné.			
Psl 107	41		Onť vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo.
Psl 107	42		Nechť to spatřují upřími, a rozveselí se, ale všeliká nepravost ať
zacpá ústa svá.			
Psl 107	43		Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohemu
milosrdenství Hospodinu?			
Psl 108	1		Píseň a žalm Davidův.
Psl 108	2		Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati tě budu, také i sláva
má.			
Psl 108	3		Probuď se loutno a harfo, když v svitání povstávám.
Psl 108	4		Slaviti tě budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpěvovati mezi
národy.			
Psl 108	5		Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům
pravda tvá.			
Psl 108	6		Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všechnu zemi sláva tvá.
Psl 108	7		Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž je pravici svou, a vyslyš
mne.			
Psl 108	8		Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že budu dělití
Síchem, a údolí Sochot			že rozměřím.
Psl 108	9		Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel
můj.			
Psl 108	10		Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti
Palestině troubiti budu.			
Psl 108	11		Kdo mne uvede do města hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské
země?			
Psl 108	12		Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházels, ó Bože,
s vojsky našimi?			
Psl 108	13		Uděliž nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská. [
(Psalms 108:14) v Bohu			udatně sobě počínati budeme, a on pošlapá nepřátele naše.]
Psl 109	1		Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály mé, nečin se neslyše.
Psl 109	2		Nebo ústa nešlechtného a ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili
proti mně jazykem lživým.			
Psl 109	3		A slovy jizlivými osočili mne, válčí proti mně beze vší příčiny.
Psl 109	4		Protivili mi se za mé milování, ještě jsem se za ně modlíval.
Psl 109	5		Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.
Psl 109	6		Postav nad ním bezbožníka, a protivník ať mu stojí po pravici.
Psl 109	7		Když před soudem stane, ať zůstane za nešlechtného, a prosba jeho
budiž jemu k hříchu.			
Psl 109	8		Budiž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný.
Psl 109	9		Buďtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou.
Psl 109	10		Buďtež běhouni a tuláci synové jeho, žebrete, vyhnáni jsouce z poustek
svých.			
Psl 109	11		Přitáhni k sobě lichevník všechno, cožkoli má, a úsilé jeho
rozchvátejte cizí.			
Psl 109	12		Nebudiž, kdo by mu chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se
smíloval nad sirotky jeho.			
Psl 109	13		Potomci jeho z kořen vyťati buďte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno
jejich.			
Psl 109	14		Přijdiž na pamět nepravost předků jeho před Hospodinem, a hřích matky
jeho nebuď shlazen.			
Psl 109	15		Buďtež před Hospodinem ustavičně, až by vyhladil z země památku
jejich,			
Psl 109	16		Proto že nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivenství činil

člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby jej zamordoval.
Psl 109 17 Poněvadž miloval zlořečení, nechat přijde na něj; neměl líbosti v
požehnání, nechat se vzdálí od něho.
Psl 109 18 A tak budiž oblečen v zlořečenství jako v svůj oděv, a ať vejde do
vnitřnosti jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho.
Psl 109 19 Budiž jemu to jako plášť k přiodívání, a jako pás k ustavičnému
opasování.
Psl 109 20 Taková mzda přijdiž mým protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci
proti duši mé.
Psl 109 21 Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě pro jméno své, nebo
dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne.
Psl 109 22 Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech
mých.
Psl 109 23 Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za
kobylkou.
Psl 109 24 Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti.
Psl 109 25 Nadto jsem jim za posměch; když mne uhlédají, potřásají hlavami svými.
Psl 109 26 Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne podle milosrdenství
svého,
Psl 109 27 Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a že jsi ty, Hospodine,
učinil to.
Psl 109 28 Nechtě oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali, nechtě se
zastydí, aby se veselil služebník tvůj.
Psl 109 29 Buďtež oblečení protivníci moji v zahanbení, a nechtě se odějí jako
pláštěm hanbou svou.
Psl 109 30 Slavi ti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostřed mnohých
chváliti jej budu,
Psl 109 31 Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od těch, kteříž
odsuzují život jeho.
Psl 110 1 Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému: Seď na pravici mé, dokudž
nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých.
Psl 110 2 Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona, řka: Panuj u prostřed nepřátele
svých.
Psl 110 3 Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v ozdobě svatosti, z života hned
v svitání jako rosa plod tvůj bude.
Psl 110 4 Přisáhl Hospodin, a nebude želeťi toho, řka: Ty jsi kněz na věky podle
řádu Melchisedechova.
Psl 110 5 Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále.
Psl 110 6 Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní, potře i hlavu
panující nad mnohými krajinami.
Psl 110 7 Z potoka na cestě píti bude, a protož povýší hlavy.
Psl 111 1 Halelujah. Slavi ti budu Hospodina z celého srdce, v radě přímých i v
shromáždění;
Psl 111 2 Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všechněm, kteříž v nich líbost
mají;
Psl 111 3 Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky.
Psl 111 4 Památku způsobil předivnými skutky svými milostivý a milosrdný
Hospodin.
Psl 111 5 Pokrm dal těm, kteříž se ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou.
Psl 111 6 Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví pohanů.
Psl 111 7 Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všickni rozkazové
jeho.
Psl 111 8 Upevnění na věčnou věčnost; učinění jsou v pravdě a v pravosti.
Psl 111 9 Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky smlouvu svou; svaté a
hrozné jest jméno jeho.
Psl 111 10 Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu výborného nabývají
všickni, kteříž činí ty věci; chvála jeho zůstává na věky.
Psl 112 1 Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v přikázáních
jeho má velikou líbost.
Psl 112 2 Mocné na zemi bude símě jeho, rodina upřímých požehnání dojde.
Psl 112 3 Zboží a bohatství v domě jeho, a spravedlnost jeho zůstává na věky.
Psl 112 4 Vzchází ve tmách světlo upřímým, milostivý jest, milosrdný a
spravedlivý.
Psl 112 5 Dobrý člověk slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem.
Psl 112 6 Nebo nepohne se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý.
Psl 112 7 Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v
Hospodina.
Psl 112 8 Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří pomstu na svých nepřítelích.
Psl 112 9 Rozděluje štědře, a dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky,
roh jeho bude vyvýšen v slávě.
Psl 112 10 Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škřipěti a schnouti bude;
žádost bezbožníků zahyne.

The Holy Bible in Czech (BKR)

Psl	113	1	Hal el ujah. Chval te služebníci Hospodini, chval te jméno Hospodino.
Psl	113	2	Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky.
Psl	113	3	Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo.
Psl	113	4	Vyvyšet jest nade všechny národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho.
Psl	113	5	Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí?
Psl	113	6	Kterýž snižuje se, aby všecko spatřoval, což jest na nebi i na zemi.
Psl	113	7	Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého,
Psl	113	8	Aby jej posadil s knížaty, s knížaty lidu svého.
Psl	113	9	Kterýž vzdělává neplodnou v čeled, a matku veselící se z dítek.
Hal el ujah.			
Psl	114	1	Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka
ci zího,			
Psl	114	2	Byl Juda posvěcením jeho, Izrael panováním jeho.
Psl	114	3	To když vidělo moře, uteklo, Jordán nazpět se obrátil.
Psl	114	4	Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata.
Psl	114	5	Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpět se obrátil?
Psl	114	6	Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata?
Psl	114	7	Pro přítomnost Panovníka trásla jsem se já země, pro přítomnost Boha
Jákobova,			
Psl	114	8	Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škřemen v studnici vod.
Psl	115	1	Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství
své a pro pravdu svou.			
Psl	115	2	Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich?
Psl	115	3	Ješto Bůh náš jest na nebi, čině všecko, což se mu líbí.
Psl	115	4	Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských.
Psl	115	5	Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí.
Psl	115	6	Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí.
Psl	115	7	Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem
svým.			
Psl	115	8	Nechť jsou jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají.
Psl	115	9	Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on
jest.			
Psl	115	10	Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on
jest.			
Psl	115	11	Kteříž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem
takových on jest.			
Psl	115	12	Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná
i domu Aronovu.			
Psl	115	13	Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velkým.
Psl	115	14	Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše.
Psl	115	15	Požehnaní vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi.
Psl	115	16	Nebesa jsou nebesa Hospodino, zemi pak dal synům lidským.
Psl	115	17	Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž
vstupují do místa mlčení,			
Psl	115	18	Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto času až na věky.
Hal el ujah.			
Psl	116	1	Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé.
Psl	116	2	Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých.
Psl	116	3	Obklíčily mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne;
sevržení a truchlost přišla na mne.			
Psl	116	4	I vzýval jsem jméno Hospodino, řka: Prosím, ó Hospodine, vysvoboď
duši mou.			
Psl	116	5	Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý.
Psl	116	6	Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi.
Psl	116	7	Navrať se, duše má, do odpočinutí svého, poněvadž Hospodin jest
dobrodince tvůj.			
Psl	116	8	Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu mou od
poklesnutí.			
Psl	116	9	Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.
Psl	116	10	Uvěřil jsem, protože i mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený.
Psl	116	11	Já jsem byl řekl v pospíchání: všeliký člověk jest lhář.
Psl	116	12	Čím se odplatím Hospodinu za všechna dobrodiní jeho mně učiněná?
Psl	116	13	Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodino vzývati budu.
Psl	116	14	Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho.
Psl	116	15	Drahá jest před očima Hospodinovými smrt svatých jeho.
Psl	116	16	Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj, služebník, pravím, tvůj, syn
děvky tvé, rozvázal jsi svazky mé.			
Psl	116	17	Tobě obětovati budu obět díky činění, a jméno Hospodino vzývati
budu.			
Psl	116	18	Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho,
Psl	116	19	V síncích domu Hospodino, u prostřed tebe, Jeruzaléme. Hal el ujah.
Psl	117	1	Chval te Hospodina všickni národové, velejtež ho všickni lidé.

Psl	117	2	Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodi nova
na věky. Hal el ujah.			
Psl	118	1	Oslavujte Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na věky trvá milosrdenství jeho.
Psl	118	2	Rciž nyní, Izraeli, že na věky milosrdenství jeho.
Psl	118	3	Rciž nyní, dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho.
Psl	118	4	Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství jeho.
Psl	118	5	V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mī Hospodin.
Psl	118	6	Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mī může učiniti člověk?
Psl	118	7	Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročez já podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisť.
Psl	118	8	Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku.
Psl	118	9	Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech.
Psl	118	10	Všickni národové obklíčili mne, ale ve jměnu Hospodinovu vyplěnil jsem je.
Psl	118	11	Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jměnu Hospodinovu vyplěnil jsem je.
Psl	118	12	Ssuli se na mne jako včely, však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jměnu Hospodinovu vyplěnil jsem je.
Psl	118	13	Velmi jsi ztuhla na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mī.
Psl	118	14	Síla má a písnička má jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel.
Psl	118	15	Hlas prokřikování a spasení v staních spravedlivých. Pravice Hospodi nova dokázala síly,
Psl	118	16	Pravice Hospodi nova vyvýšila se, pravice Hospodi nova dokázala síly.
Psl	118	17	Neumruť, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodiny.
Psl	118	18	Trestalť mne přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal.
Psl	118	19	Otevřetež mī brány spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina.
Psl	118	20	Tať jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí.
Psl	118	21	Tuť já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls můj vysvoboditel.
Psl	118	22	Kámen, kterýž zavrhlí stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.
Psl	118	23	Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.
Psl	118	24	Tentotť jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm.
Psl	118	25	Prosím, Hospodine, zachovávejž již; prosím, Hospodine, dávej již šťastný prospěch.
Psl	118	26	Požehnaný, jenž se béře ve jměnu Hospodinovu; dobrořečíme vám z domu Hospodi nova.
Psl	118	27	Bůh silný Hospodin, onť se zasnivil nám, važte beránky až k rohům oltáře.
Psl	118	28	Bůh silný můj ty jsi, protož slaviti tě budu, Bože můj, vyvyšovati tě budu.
Psl	118	29	Oslavujtež Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.
Psl	119	1	Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově.
Psl	119	2	Blahoslavení, kteříž ostříhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem hledají.
Psl	119	3	Nečiní zajisté nepravosti, ale krácejí po cestách jeho.
Psl	119	4	Ty jsi přikázal, aby pilně bylo ostříháno rozkazů tvých.
Psl	119	5	Ó by spraveny byly cesty mé k ostříhání ustanovení tvých.
Psl	119	6	Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všecka přikázání tvá.
Psl	119	7	Oslavovati tě budu v upřímnosti srdce, když se vyučovati budu právům spravedlnosti tvé.
Psl	119	8	Ustanovení tvých budu ostříhati s pilností, toliko neopouštěj mne.
Psl	119	9	Beth. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.
Psl	119	10	Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštějž mī blouditi od přikázání tvých.
Psl	119	11	V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.
Psl	119	12	Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým.
Psl	119	13	Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých.
Psl	119	14	Z cesty svědectví tvých raduji se více, než z největšího zboží.
Psl	119	15	O přikázáních tvých přemýšluji, a patřím na stezky tvé.
Psl	119	16	V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé.
Psl	119	17	Gimel Tu milost učín s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého.
Psl	119	18	Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.
Psl	119	19	Příchozí jsem na tom světě, neukrývejž přede mnou přikázání svých.
Psl	119	20	Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času.
Psl	119	21	Vyhlazuješ pyšné, zlořečené, kteříž bloudí od přikázání tvých.
Psl	119	22	Odej mī ode mne útržku a potupu, neboť ostříhám svědectví tvých.

Psl	119	23	Také i knížata se zasazují, a mluví proti mně, služebník pak tvůj
přemýšlí o ustanoveních			tvých.
Psl	119	24	Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové.
Psl	119	25	Daleth Přílnula k prachu duše má; obživí ž mne podle slova svého.
Psl	119	26	Cesty své předložil jsem, a vyslychal s mne; vyuč mne ustanovením
svým.			
Psl	119	27	Cestě rozkazů tvých dej ať vyrozumívám, a ať přemýšlím o divných
skutcích tvých.			
Psl	119	28	Rozplývá se zámutek duše má, očerstviž mne podle slova svého.
Psl	119	29	Cestu lživou odvrát ode mne, a zákon svůj z milosti dej mi.
Psl	119	30	Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám.
Psl	119	31	Svědectví tvých se přidržím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti.
Psl	119	32	Cestou rozkazů tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé.
Psl	119	33	He Vyuč mne, Hospodine, cestě ustanovení svých, kteréž bych ostříhal
do konce.			
Psl	119	34	Dej mi ten rozum, ať šetřím zákona tvého, a ať ho ostříhám celým
srdcem.			
Psl	119	35	Dej, ať chodím cestou přikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám.
Psl	119	36	Nakloň srdce mého k svědectvím svým, a ne k lakomství.
Psl	119	37	Odvrat oči mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne.
Psl	119	38	Potvrď služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k službě tvé.
Psl	119	39	Odvrat ode mne pohanění, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobří
jsou.			
Psl	119	40	Aj, toužím po rozkázáních tvých; dej, ať jsem živ v spravedlnosti tvé.
Psl	119	41	Vav ó ať se přiblíží ke mně milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení
tvé vedlé řeči tvé,			
Psl	119	42	Tak abych odpověditi uměl utrhači svému skutkem, že doufání skládám v
slovu tvém.			
Psl	119	43	A nevynímej z úst mých slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé
očekávám.			
Psl	119	44	I budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků až na věky,
Psl	119	45	A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů
tvých.			
Psl	119	46	Nýbrž mluvití budu o svědectvích tvých i před králi, a nebudu se
hanbiti.			
Psl	119	47	Nebo rozkoš svou skládám v přikázáních tvých, kteráž jsem zamiloval.
Psl	119	48	Přičiním i ruce své k přikázáním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti
budu o ustanoveních tvých.			
Psl	119	49	Zajin Rozpomeň se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne
ubezpečil.			
Psl	119	50	Tot jest má útěcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje.
Psl	119	51	Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchylují.
Psl	119	52	Neboť se rozpomínám na soudy tvé věčné, Hospodine, kterýmiž se
potěšuji.			
Psl	119	53	Děsím se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj.
Psl	119	54	Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě mého putování.
Psl	119	55	Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostříhám zákona
tvého.			
Psl	119	56	Tot mám odtud, abych ostříhal rozkazů tvých.
Psl	119	57	Cheth Díl můj, řekl jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti tvé.
Psl	119	58	Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podle slova
svého.			
Psl	119	59	Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým
svědectvím.			
Psl	119	60	Pospíchám a neodkládám ostříhati rozkazů tvých.
Psl	119	61	Rota bezbožníků zloupila mne, na zákon tvůj se nezapomínám.
Psl	119	62	O půlnoci vstávám, abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé.
Psl	119	63	Účastník jsem všech, kteříž se bojí tebe, a těch, kteříž ostříhají
přikázání tvých.			
Psl	119	64	Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest země, ustanovením svým vyuč
mne.			
Psl	119	65	Teth Dobrotivě jsi nakládal s služebníkem svým, Hospodine, podle slova
svého.			
Psl	119	66	Pravému soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázáním tvým uvěřil.
Psl	119	67	Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé
ostříhám.			
Psl	119	68	Dobry jsi ty a dobrotivy, vyuč mne ustanovením svým.
Psl	119	69	Složil jsem lež proti mně pyšní, ale já celým srdcem ostříhám
přikázání tvých.			
Psl	119	70	Zbřidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potěšuji.
Psl	119	71	K dobrému jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil
ustanovením tvým.			

Psl 119	72	Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra.
Psl 119	73	Jod Ruce tvé učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým,
Psl 119	74	Tak aby bojíci se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé očekávám.
Psl 119	75	Seznávámtě, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne hodně potrestal.
Psl 119	76	Nechat jest již zřejmé milosrdenství tvé ku potěšení mému, podle řeči tvé mluvené služebníku tvému.
Psl 119	77	Přidtež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvůj rozkoš má jest.
Psl 119	78	Zahanbeni buďte pyšní, proto že lstivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemýšlují o přikázáních tvých.
Psl 119	79	Obratítež se ke mně, kteříž se bojí tebe, a kteříž znají svědectví tvá.
Psl 119	80	Budiž srdce mé upřímé při ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben.
Psl 119	81	Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé očekávám.
Psl 119	82	Hynou i oči mé žádostí výmluvností tvých, když říkám: Skoro-liž mne potěšíš?
Psl 119	83	Ačkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenu.
Psl 119	84	Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad těmi, kteříž mi protivenství činí?
Psl 119	85	Vykopali mi pyšní jámy, kterážto věc není podle zákona tvého.
Psl 119	86	Všecka přikázání tvá jsou pravda; bez příčiny mi se protíví, spomoziž mi.
Psl 119	87	Téměřť jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil přikázání tvých.
Psl 119	88	Podle milosrdenství svého obživ mne, abych ostříhal svědectví úst tvých.
Psl 119	89	Lamed Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvanlivé jest v nebesích.
Psl 119	90	Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí.
Psl 119	91	Vedle úsudků tvých stojí to vše do dnešního dne, všechno to zajisté jsou služebníci tvoji.
Psl 119	92	Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v mém trápení.
Psl 119	93	Na věky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne.
Psl 119	94	Tvůjť jsem já, zachovávejž mne; nebo přikázání tvá zpytuji.
Psl 119	95	Očekávajíť na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svědectví tvá rozvažuji.
Psl 119	96	Každé věci dokonalé vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.
Psl 119	97	Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemýšlování.
Psl 119	98	Nad nepřátely mé moudřejšího mne činíš přikázáními svými; nebo mám je ustavičně před sebou.
Psl 119	99	Nade všechny své učitele rozumnější jsem učiněn; nebo svědectví tvá jsou má přemýšlování.
Psl 119	100	I nad starce opatrnější jsem, nebo přikázání tvých ostříhám.
Psl 119	101	Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova tvého.
Psl 119	102	Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyučuješ.
Psl 119	103	Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým.
Psl 119	104	Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabyt, a protož všeliké cesty bludné nenávidím.
Psl 119	105	Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.
Psl 119	106	Přisáhl jsem, což i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.
Psl 119	107	Ztrápenýť jsem přenáramně, Hospodine, obživiž mne vedle slova svého.
Psl 119	108	Dobrovolně oběti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právům svým vyuč mne.
Psl 119	109	Duše má jest v ustavičném nebezpečení, a však na zákon tvůj se nezapomím.
Psl 119	110	Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazů tvých se neodvracím.
Psl 119	111	Za dědictví věčné ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého.
Psl 119	112	Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavičně, až i do konce.
Psl 119	113	Samech výmyslků nenávidím, zákon pak tvůj miluji.
Psl 119	114	Skrýše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé očekávám.
Psl 119	115	Odstuptež ode mne nešlechtníci, abych ostříhal přikázání Boha svého.
Psl 119	116	Zdržujž mne podle slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v

mém očekávání.			
Psl 119	117	Posiluj mne, abych zachován byl, a patřil k ustanovením tvým	
ustavičně.			
Psl 119	118	Potlačuješ všechny ty, kteříž odstupují od ustanovení tvých; neboť jest	
lži vá opatrnost jejich.			
Psl 119	119	Jako trůsku odmítáš všechny bezbožníky země, a protože miluji svědectví	
tvá.			
Psl 119	120	Děsí se strachem před tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se.	
Psl 119	121	Ajin Činím soud a spravedlnost, nevydávěj mne mým násilníkům.	
Psl 119	122	Zastup sám služebníka svého k dobrému, tak aby mne pyšní nepotlačili.	
Psl 119	123	Oči mé hynou čekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti	
tvé.			
Psl 119	124	Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým	
vyuč mne.			
Psl 119	125	Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl svědectví tvá.	
Psl 119	126	Častě jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.	
Psl 119	127	Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest	
nejlepší.			
Psl 119	128	A proto, že všechny rozkazy tvé o všech věcech pravé byti poznávám,	
všeliké stezky bludné		nenávídím.	
Psl 119	129	Peředivnáť jsou svědectví tvá, a protože jich ostříhá duše má.	
Psl 119	130	Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.	
Psl 119	131	Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo přikázání tvých jsem žádostiv.	
Psl 119	132	Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou podle práva těch, kteříž milují	
jméno tvé.			
Psl 119	133	Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a nedej, aby nade mnou panovati měla	
jaká nepravost.			
Psl 119	134	Vysvoboď mne z nátisků lidských, abych ostříhal rozkazů tvých.	
Psl 119	135	Zasvěť tvář svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuč mne.	
Psl 119	136	Potůčkové vod vyplývají z očí mých příčinou těch, kteříž neostříhají	
zákona tvého.			
Psl 119	137	Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímý v soudech svých.	
Psl 119	138	Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vši víry hodná.	
Psl 119	139	Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepřátelé moji.	
Psl 119	140	Zprubovanáť jest řeč tvá dokonale, tou příčinou ji miluje služebník	
tvůj.			
Psl 119	141	Maličký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.	
Psl 119	142	Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj pravda.	
Psl 119	143	Ssoužení a nátisk mne stíhají, přikázání tvá jsou mé rozkoše.	
Psl 119	144	Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky; dej mi z ní rozumnosti	
nabyti, tak abych živ byti mohl.			
Psl 119	145	Koph Z celého srdce volám, vyslyšiš mne, ó Hospodine, abych ostříhal	
ustanovení tvých.			
Psl 119	146	K tobě volám, vysvoboď mne, abych šetřil svědectví tvých.	
Psl 119	147	Předstihám svitání a volám, na tvét slovo očekávám.	
Psl 119	148	Předstihají oči mé bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých.	
Psl 119	149	Hlas můj slyš podle svého milosrdenství, Hospodine, podle soudů svých	
obživ mne.			
Psl 119	150	Přibližují se následovníci nešlechtnosti, ti, kteříž se od zákona	
tvého vzdálili.			
Psl 119	151	Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všechna přikázání tvá jsou pravda.	
Psl 119	152	Jižť to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky.	
Psl 119	153	Reš Popatřiž na mé trápení, a vysvoboď mne; neboť se na zákon tvůj	
nezapomínám.			
Psl 119	154	Zasaď se o mou při, a ochraň mne; pro řeč svou obživ mne.	
Psl 119	155	Dalekoť jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení	
tvá.			
Psl 119	156	Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podle soudů svých obživ mne.	
Psl 119	157	Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepřátelé moji, však od	
svědectví tvých se neuchyluji.			
Psl 119	158	Viděl jsem ty, kteříž se převráceně měli, velmi to těžce nesa, že řeči	
tvé neostříhali.			
Psl 119	159	Popatřiž, žeť rozkazy tvé miluji, Hospodine; podle milosrdenství svého	
obživ mne.			
Psl 119	160	Nejpřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký	
úsudek spravedlnosti tvé.			
Psl 119	161	Šin knížata mi se protíví bez příčiny, však slova tvého děsí se srdce	
mé.			
Psl 119	162	Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné kořisti.	
Psl 119	163	Falše pak nenávídím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvůj miluji.	
Psl 119	164	Sedmkrát za den chválím tě z soudů tvých spravedlivých.	
Psl 119	165	Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky.	

Psl	119	166	Očekávám na spasení tvé, Hospodine, a přikázání tvá vykonávám.
Psl	119	167	Ostříhá duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji.
Psl	119	168	Ostříhám rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou před tebou.
Psl	119	169	Thav Předstupiž úpění mé před obličej tvůj, Hospodine, a podle slova svého uděl mi rozumnosti.
Psl	119	170	Vejdiž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedlé řeči své vytrhni mne.
Psl	119	171	I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyučíš ustanovením svým.
Psl	119	172	Zpívati bude i jazyk můj slovo tvé, a že všechna přikázání tvá jsou spravedlnost.
Psl	119	173	Budiž mi ku pomoci ruka tvá; neboť jsem sobě zvolil přikázání tvá.
Psl	119	174	Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš má.
Psl	119	175	Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a soudové tvoji budou mi na pomoc.
Psl	119	176	Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se na přikázání tvá nezapomínám.
Psl	120	1	Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení mém volal jsem, a vyslyšel mne.
Psl	120	2	Hospodine, vysvoboď duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého.
Psl	120	3	Coť prospěje, aneb coť přidá jazyk lstivý,
Psl	120	4	Podobný k střelám přeostrým silného, a k uhlí jalovcovému?
Psl	120	5	Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývati v saláších Cedarských.
Psl	120	6	Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje.
Psl	120	7	Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.
Psl	121	1	Píseň stupňů. Pozdvihuji oči svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc.
Psl	121	2	Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi.
Psl	121	3	Nedopustíť, aby se pohnouti měla noha tvá, nedřímeť strážný tvůj.
Psl	121	4	Aj, nedřímeť, ovšem nespí ten, kterýž ostříhá Izraele.
Psl	121	5	Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.
Psl	121	6	Nebudeť bití na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.
Psl	121	7	Hospodin tě ostříhati bude ode všeho zlého, ostříhati bude duše tvé.
Psl	121	8	Hospodin ostříhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.
Psl	122	1	Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Poďme do domu Hospodina,
Psl	122	2	A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.
Psl	122	3	Jižť Jeruzalém ušlechtilé vystaven, a jako v město k sobě vespolek připojen.
Psl	122	4	Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodina, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo.
Psl	122	5	Nebo tamť jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova.
Psl	122	6	Žádejťž pokoje Jeruzalému, řkouce: Dějž se pokojně těm, kteříž tě milují.
Psl	122	7	Budiž pokoj v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých.
Psl	122	8	Pro bratří své a přátely své žádati budu pokoje tobě.
Psl	122	9	Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.
Psl	123	1	Píseň stupňů. K toběť pozdvihuji oči svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš.
Psl	123	2	Aj hle, jakož oči služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči děvky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smíloval nad námi.
Psl	123	3	Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasycení.
Psl	123	4	Jižť jest příliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a potupou pyšných.
Psl	124	1	Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Izraeli,
Psl	124	2	Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám:
Psl	124	3	Tehdáž by nás byli za živa sehltili v rozpálení hněvu svého proti nám;
Psl	124	4	Tehdáž by nás byly přikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši;
Psl	124	5	Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté.
Psl	124	6	Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům jejich.
Psl	124	7	Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme.
Psl	124	8	Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.
Psl	125	1	Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává.
Psl	125	2	Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.
Psl	125	3	Neboť nebude státi sceptrum bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.
Psl	125	4	Dobře učíň, Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímého srdce.
Psl	125	5	Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým křivým, zapuďž Hospodin s

činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.

- Psl 126 1 Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách.
- Psl 126 2 Tehdážť byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin.
- Psl 126 3 Učinilt jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili jsme se.
- Psl 126 4 Uvediž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.
- Psl 126 5 Ti, kteříž se slzami rozsivali, s prozpěvováním žítí budou.
- Psl 126 6 Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijda, s plésáním snášeti bude snopy své.
- Psl 127 1 Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostříhati města, nadarmo bdí strážný.
- Psl 127 2 Daremněť jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen.
- Psl 127 3 Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.
- Psl 127 4 Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné.
- Psl 127 5 Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudout zahanbeni, když v rozepří budou s nepřátely v branách.
- Psl 128 1 Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho.
- Psl 128 2 Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastněť se povede.
- Psl 128 3 Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivoví vůkol stolu tvého.
- Psl 128 4 Aj, takovéť bude míti požehnání muž bojící se Hospodina.
- Psl 128 5 Požehnání tobě udělíž Hospodin z Siona, a ty spatruj dobré věci Jeruzaléma po všechny dny života svého;
- Psl 128 6 A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.
- Psl 129 1 Píseň stupňů. Velicet jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli,
- Psl 129 2 Velicet jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli.
- Psl 129 3 Po hřbetě mém orali oráci, a dlouhé proháněli brázdy své.
- Psl 129 4 Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných.
- Psl 129 5 Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni, kteříž nenávidí Siona.
- Psl 129 6 Budou jako tráva na střechách, kteráž prvé než odroste, usychá.
- Psl 129 7 Z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy.
- Psl 129 8 Aniž řeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodino budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.
- Psl 130 1 Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.
- Psl 130 2 Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu pokorných proseb mých.
- Psl 130 3 Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?
- Psl 130 4 Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla.
- Psl 130 5 Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho.
- Psl 130 6 Duše má čeká Pána, víc než ponocní svitání, kteříž ponocují až do jitra.
- Psl 130 7 Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení.
- Psl 130 8 Ontž zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.
- Psl 131 1 Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotě se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.
- Psl 131 2 Zdalí jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má.
- Psl 131 3 Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.
- Psl 132 1 Píseň stupňů. Pamětliv buď, Hospodine, na Davida i na všechna trápení jeho,
- Psl 132 2 Jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka:
- Psl 132 3 Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého,
- Psl 132 4 Aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati,
- Psl 132 5 Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu.
- Psl 132 6 Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.
- Psl 132 7 Vejdemeť již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh jeho.
- Psl 132 8 Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinutí svého, ty i truhla velikomocnosti tvé.
- Psl 132 9 Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele prozpěvují.
- Psl 132 10 Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváři pomazaného svého.

Psl	132	11	Učinilt jest Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: z plodu života tvého posadím na trůn tvůj.
Psl	132	12	Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stolici tvé.
Psl	132	13	Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek, řka:
Psl	132	14	Totž bude obydlí mé až na věky, tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil.
Psl	132	15	Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím,
Psl	132	16	A kněží jeho v spasení zoblácím, a svatí jeho vesele propěvovati budou.
Psl	132	17	Tuť způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíci pomazanému svému.
Psl	132	18	Nepřátely jeho v hanbu zoblácím, nad ním pak kvěsti bude koruna jeho.
Psl	133	1	Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratři v jednomyslnosti přebývají!
Psl	133	2	Jako masť výborná na hlavě, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho.
Psl	133	3	A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.
Psl	134	1	Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu všickni služebníci Hospodini, kteříž stávejte v domě Hospodinově každé noci.
Psl	134	2	Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkajíce:
Psl	134	3	Požehnejž tobě Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe i zemi.
Psl	135	1	Hal el ujah. Chval te jméno Hospodino, chval te služebníci Hospodini, kteříž stávejte v domě Hospodinově, v síňcích domu Boha našeho.
Psl	135	2	Chval te Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívej te jménu jeho, nebo rozkošné jest.
Psl	135	4	Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní.
Psl	135	5	Jáť jsem jistě poznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všechny bohy.
Psl	135	6	Cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři i ve všech propastech.
Psl	135	7	Kterýž způsobuje to, že páry vystupují od krajů země; blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.
Psl	135	8	Kterýž zbil prvorozené v Egyptě, od člověka až do hovada.
Psl	135	9	Poslal znamení a zázraky u prostřed tebe, Egypte, na Faraona i na všechny služebníky jeho.
Psl	135	10	Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,
Psl	135	11	Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všechna království Kananej ská.
Psl	135	12	A dal zemi jejich v dědictví, v dědictví Izraelovi lidu svému.
Psl	135	13	Hospodine, jméno tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.
Psl	135	14	Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníků svým bude milostiv.
Psl	135	15	Ale modly pohanické stříbro a zlato, dílo rukou lidských,
Psl	135	16	Ústa mají a nemluví, oči mají a nevidí.
Psl	135	17	Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich.
Psl	135	18	Buďtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli naději svou v nich skládají.
Psl	135	19	Dome Izraelský, dobrořečte Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu.
Psl	135	20	Dome Lévi, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte Hospodina,
Psl	135	21	Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž přebývá v Jeruzalémě. Hal el ujah.
Psl	136	1	Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné jest milosrdenství jeho.
Psl	136	2	Oslavujte Boha bohů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	3	Oslavujte Pána pánů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	4	Toho, kterýž sám činí divy veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	5	Kterýž učinil nebesa moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	6	Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	7	Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	8	Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	9	Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	10	Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	11	A vyvedl Izraele z prostředku jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	12	V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

Psl	136	13	Kterýž rozdělil moře Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	14	A převedl Izraele prostředkem jeho, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	15	A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moře Rudého, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	16	Kterýž vedl lid svůj přes poušť, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	17	Kterýž pobil krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	18	A zbíl krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	19	Seona krále Amorejského, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	20	Též Oga krále Bázan, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	21	A dal zemi jejich v dědictví, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	22	V dědictví Izraelovi, služebníku svému, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	23	Kterýž v snížení našem pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	24	A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	25	Kterýž dává pokrm všelikému tělu, nebo jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	136	26	Oslavujte Boha silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství jeho.
Psl	137	1	Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.
Psl	137	2	Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své.
Psl	137	3	A když se tam dotazovali nás ti, kteříž nás zajali, na slova písničky, (ješto jsme zavěsili byli veselí), říkajíce: Zpívejte nám některou píseň Sionskou:
Psl	137	4	Kterakž bychom měli zpívatí píseň Hospodinovu v zemi cizozemců?
Psl	137	5	Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeníž i pravice má.
Psl	137	6	Přilníž i jazyk můj k dásním svým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzaléme nebudu mítí svého největšího potěšení.
Psl	137	7	Rozpomeň se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříž pravili: Rozbořte, rozbořte až do základů v něm.
Psl	137	8	Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého učinila.
Psl	137	9	Blahoslavený, kdož pochyť dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.
Psl	138	1	Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým srdcem svým, a před mocnými žalmy tobě zpívati.
Psl	138	2	Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všecko jméno své a slovo své.
Psl	138	3	Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.
Psl	138	4	Oslavovati tě budou, Hospodine, i všickni králové země, když uslyší řeč úst tvých.
Psl	138	5	A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodi nova,
Psl	138	6	A ač vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patří, a vysokomyslného zdaleka zná.
Psl	138	7	Bych pak chodil u prostřed ssoužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá.
Psl	138	8	Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.
Psl	139	1	Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal.
Psl	139	2	Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.
Psl	139	3	Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi.
Psl	139	4	Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všecko víš.
Psl	139	5	Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou.
Psl	139	6	Divnější jest umění tvé nad můj vtíp; vysoké jest, nemohu k němu.
Psl	139	7	Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl?
Psl	139	8	Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.
Psl	139	9	Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil při nejdalším moři:
Psl	139	10	I tamť by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla.
Psl	139	11	Dím-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne.
Psl	139	12	Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobrž noc jako den tobě svítí, rovně tma jako světlo.
Psl	139	13	Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé.
Psl	139	14	Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.
Psl	139	15	Nenít ukryta žádná kost má před tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v nehlubších místech země.
Psl	139	16	Trupeť můj viděly oči tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo.
Psl	139	17	Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nescíslná summa!

Psl	139	18	chtěl-li bych je sčísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já
jsem vždy s tebou.			
Psl	139	19	Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdážť by muži vražedlní odstoupili
ode mne,			
Psl	139	20	kteríž mluví proti tobě nešlechtně; marně vyvyšují nepřátele tvé.
Psl	139	21	Zdaliž těch, kteríž tě v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti
nemám? A ti, kteríž proti tobě povstávají, zdaž mne nemrzejí?			
Psl	139	22	Uhlavní nenávistí jich nenávidím, a mám je za nepřátele.
Psl	139	23	Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej
myslení má.			
Psl	139	24	A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.
Psl	140	1	Přednímu z kantorů, žalm Davidův.
Psl	140	2	Vysvoboď mne, Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného
ostříhej mne,			
Psl	140	3	kteríž myslí zlé věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce.
Psl	140	4	Naostrují jazyk svůj jako had, jed litého hada jest ve rtech jejich.
Sélah.			
Psl	140	5	Ostříhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného
zachovej mne, kteríž myslí podraziti nohy mé.			
Psl	140	6	Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a
léčky své mi položili. Sélah.			
Psl	140	7	Řekl jsem Hospodinu: Bůh silný můj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu
pokorných modliteb mých.			
Psl	140	8	Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas
boje,			
Psl	140	9	Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv jest, ani předsevzetí
zlého vykonati jemu dopouštěj, aby se nepovyšil. Sélah.			
Psl	140	10	vůdce těch, jenž obkličují mne, nepravost rtů jejich ať přikryje.
Psl	140	11	Padej na ně uhlé řeřavé, a na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby
nemohli povstati.			
Psl	140	12	Člověk utrhač nebude upevněn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen
jsa, padne.			
Psl	140	13	Vím, žeť se Hospodin zasadí o při chudého, a pomstí nuzných. [(Psalms
140: 14) A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upřími přebývati před obličejem tvým.]			
Psl	141	1	Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám, pospěš ke mně; pozoruj hlasu
mého, když tebe vzývám.			
Psl	141	2	Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před obličejem tvým,
pozdvížení rukou mých, jako obět večerní.			
Psl	141	3	Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostříhej dveří rtů mých.
Psl	141	4	Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků
bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen líbostmi jejich.			
Psl	141	5	Nechť mne bije spravedlivý, přijmu to za dobrodiní, a nechť tresce
mne, bude mi to olej nejčistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještěť modlitba má platná bude			
proti zlosti jejich.			
Psl	141	6	Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má,
nebo jsou libá.			
Psl	141	7	Jako když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se rozletují kosti
naše až k ústům hrobovým.			
Psl	141	8	Ale k toběť, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé.
Psl	141	9	Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítěk činících
nepravost.			
Psl	141	10	Nechť padnou hromadně do sítěk svých bezbožní, a já zatím přejdu.
Psl	142	1	Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho.
Psl	142	2	Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokorně se
modlím.			
Psl	142	3	vylévám před obličejem jeho žádost svou, a ssoužení své před ním
oznamuji.			
Psl	142	4	Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestě,
po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli.			
Psl	142	5	Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl;
zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.			
Psl	142	6	K toběť volám, Hospodine, říkáje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi
živých.			
Psl	142	7	Pozorujž volání mého, neboť jsem zemdlen přenáramně; vysvoboď mne od
těch, jenž stihají mne, nebo jsou silnější nežli já. [(Psalms 142: 8) Vyveď z žaláře duši mou,			
abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.]			
Psl	143	1	Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé;
pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou.			
Psl	143	2	A nevcházej v soud s služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před
tebou ni žádný živý.			
Psl	143	3	Nebo stihá nepřítel duši mou, potírá až k zemi život můj; na to mne
přivodí, abych bydlil v mrákotě, jako ti, kteríž již dávno zemřeli,			

Psl	143	4	Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u vnitřnosti mé hyne srdce mé.
Psl	143	5	Rozpomínaje se na dny předešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje,
Psl	143	6	Vztahuji ruce své k tobě, duše má jako země vyprahlá žádá tebe. Sélah.
Psl	143	7	Pospěšiz a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj; neukrývejž tváři své přede mnou, neboť jsem podobný těm, kteříž sstupují do hrobu.
Psl	143	8	Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k tobě pozdvihuji duše své.
Psl	143	9	Vytrhni mne z nepřátel mých, Hospodine, u tebeť se skrývám.
Psl	143	10	Nauč mne činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi.
Psl	143	11	Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyveď z úzkosti duši mou.
Psl	143	12	A pro milosrdenství své vypleň nepřátely mé, a vyhlad všechny, kteříž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvůj.
Psl	144	1	Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.
Psl	144	2	Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož v něhoť já doufám; onť mi podmaňuje lidi.
Psl	144	3	Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš?
Psl	144	4	Člověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející.
Psl	144	5	Hospodine, naklón svých nebes a sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou.
Psl	144	6	Sešli hromobití a rozptyl je, vypuště střely své a poraz je.
Psl	144	7	Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvoboď mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemců.
Psl	144	8	Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá.
Psl	144	9	Bože, píseň novou zpívati budu tobě na loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati,
Psl	144	10	Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meče vražedného.
Psl	144	11	Vysvoboď mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá.
Psl	144	12	Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.
Psl	144	13	Špižirny naše plné ať vydávají všelijaké potravu; dobytek náš ať rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich.
Psl	144	14	Volové naši ať jsou vytylí; ať není vpádu ani zajetí, ani naříkání na ulicích našich.
Psl	144	15	Blahoslavený lid, jemuž se tak děje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.
Psl	145	1	Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu tvému na věky věků.
Psl	145	2	Na každý den dobrořečiti budu tobě, a chváliti jméno tvé na věky věků.
Psl	145	3	Hospodin veliký jest, a vši chvály hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti.
Psl	145	4	Rodina rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati.
Psl	145	5	O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých předivných mluviti budu.
Psl	145	6	A moc přehrozných skutků tvých rozhlašovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati.
Psl	145	7	Pamět mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, řkouce:
Psl	145	8	Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshoví vající a velikého milosrdenství.
Psl	145	9	Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všechny skutky jeho.
Psl	145	10	Oslavuj tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobě dobrořečte.
Psl	145	11	Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví,
Psl	145	12	Aby v známost uvedli synům lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho.
Psl	145	13	Království tvé jest království všech věků, a panování tvé nad jedním každým pokolením.
Psl	145	14	Zdržujet Hospodin všechny padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených.
Psl	145	15	Oči všechněch v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v čas příhodný.
Psl	145	16	Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živočich podlé dobře líbezné vůle své.
Psl	145	17	Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech

skutků svých.			
Psl	145	18	Blízký jest Hospodin všem, kteříž ho vzývají, všem, kteříž ho
vzývají v pravdě.			
Psl	145	19	vůli těch, kteříž se ho bojí, činí, a křik jejich slyší, a pomáhá
jim.			
Psl	145	20	ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale všechny bezbožné zatratí.
Psl	145	21	Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobrořečiti bude
všelík tělo jménu svatému jeho od věků až na věky.			
Psl	146	1	Hal el ujah. Chval, duše má, Hospodina.
Psl	146	2	Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému,
dokud mne stává.			
Psl	146	3	Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.
Psl	146	4	Vychází duch jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizí i
myšlení jejich.			
Psl	146	5	Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje
jest v Hospodinu Bohu jeho,			
Psl	146	6	Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostříhá
pravdy až na věky,			
Psl	146	7	kterýž činí soud utištěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje
vězně.			
Psl	146	8	Hospodin otvírá oči slepých, Hospodin pozdvihuje snižených, Hospodin
miluje spravedlivé.			
Psl	146	9	Hospodin ostříhá příchozích, sirotku a vdově pomáhá, ale cestu
bezbožných podvrací.			
Psl	146	10	Kralovati bude Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až do
pronárodu. Hal el ujah.			
Psl	147	1	Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo
rozkošné jest, a ozdobná jest chvála.			
Psl	147	2	Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažďuje,
Psl	147	3	Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich,
Psl	147	4	Kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména povolává.
Psl	147	5	Velikýť jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není počtu.
Psl	147	6	Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi.
Psl	147	7	Zpívejte Hospodinu s díkůčiněním, zpívejte žalmy Bohu našemu na citaře,
Psl	147	8	Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi dešť, a vyvodí
trávu na horách.			
Psl	147	9	kterýž dává hovědům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž volají k
němu.			
Psl	147	10	Nemáť v síle koně zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného.
Psl	147	11	Líbst má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž doufají v
milosrdenství jeho.			
Psl	147	12	Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione.
Psl	147	13	Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům tvým u
prostřed tebe.			
Psl	147	14	On působí v končinách tvých pokoj, a bělí pšeničnou nasycuje tě.
Psl	147	15	On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo
jeho.			
Psl	147	16	Onť dává sníh jako vlnu, jíním jako popelem posypá.
Psl	147	17	Hází ledem svým jako skyvami; před zimou jeho kdo ostojí?
Psl	147	18	Vysílá je slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, anť
tekou vody.			
Psl	147	19	Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi.
Psl	147	20	Neučinilt tak žádnému národu, a protož soudů jeho nepoznali.
Hal el ujah.			
Psl	148	1	Hal el ujah. Chvalte hospodina stvoření nebeská, chvaltež ho na
výsostech.			
Psl	148	2	Chvalte jej všickni andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho.
Psl	148	3	Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej všechny jasné hvězdy.
Psl	148	4	Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto.
Psl	148	5	Chvalte jméno Hospodinovo všechny věci, kteréž, jakž on řekl, pojednou
stvořeny jsou.			
Psl	148	6	A utvrdil je na věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly.
Psl	148	7	Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všechny propasti,
Psl	148	8	oheň a krupobití, sníh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz
jeho,			
Psl	148	9	I hory a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové,
Psl	148	10	Zvěř divoká i všelíká hověda, zeměplazové i ptactvo létavé,
Psl	148	11	Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové země,
Psl	148	12	Mládenci, též i panny, starci s dětmi,
Psl	148	13	Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a
sláva jeho nade všechnu zemi i nebe.			
Psl	148	14	A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synů

Izrael ských, l i d u s n í m s p o j e n é h o .	Hal el u j a h .	
Psl 149 1	Hal el u j a h .	Zpívejte Hospodinu píseň novou, chválu jeho v shromáždění svatých.
Psl 149 2		Vesel se Izrael v tom, kterýž ho učinil, synové Sionští plésejte v králi svém.
Psl 149 3		Chvalte jméno jeho na píšťalu, na buben a na citaru prozpěvujte jemu.
Psl 149 4		Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; onť ozdobuje pokorné spasením.
Psl 149 5		Plésati budou svatí v Boží slávě, a zpívati v pokojích svých.
Psl 149 6		Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně ostrý v rukou jejich,
Psl 149 7		K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národů,
Psl 149 8		K svazování králů jejich řetězy, a šlechticů jejich pouty železnými,
Psl 149 9		K nakládání s nimi podle práva zapsaného, k slávě všechněm svatým jeho. Hal el u j a h .
Psl 150 1		Hal el u j a h . Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho.
Psl 150 2		Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho.
Psl 150 3		Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru.
Psl 150 4		Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany.
Psl 150 5		Chvalte jej na cymbály hlasitě, chvalte jej na cymbály zvučné.
Psl 150 6		Všeliký duch chval Hospodina. Hal el u j a h .
Prv 1 1		Příslaví Šalomouna syna Davidova, krále Izraelského,
Prv 1 2		Ku poznání moudrosti a cvičení, k vyrozumívání řečem rozumnosti,
Prv 1 3		K dosažení vycvičení v opatrnosti, spravedlnosti, soudu a toho, což pravého jest,
Prv 1 4		Aby dána byla hloupým důmyslnost, mládenečku umění a prozřetelnost.
Prv 1 5		Když poslouchati bude moudrý, přibude mu umění, a rozumný bude vtipnější,
Prv 1 6		K srozumění podobenství, a výmluvnosti řeči moudrých a pohádkám jejich.
Prv 1 7		Bázeň Hospodinova jest počátek umění, moudrosti a cvičením pohrdají blázni.
Prv 1 8		Poslouchej, synu můj, cvičení otce svého, a neopouštěj naučení matky své.
Prv 1 9		Neboť to přidá příjemnosti hlavě tvé, a bude zlatým řetězem hrdlu tvému.
Prv 1 10		Synu můj, jestliže by tě namlouvali hříšníci, nepřivoluuj.
Prv 1 11		Jestliže by řekli: Poď s námi, úklady číňme krvi, skryjeme se proti nevinnému bez ostýchání se;
Prv 1 12		Sehlíme je jako hrob za živa, a v cele jako ty, jenž sstupují do jámy;
Prv 1 13		Všelijakého drahého zboží dosáhneme, naplníme domy své loupeží;
Prv 1 14		Vrz los svůj mezi nás, měsíc jeden budeme mít všickni:
Prv 1 15		Synu můj, nevycházej na cestu s nimi, zdrž nohu svou od stezky jejich;
Prv 1 16		Nebo nohy jejich ke zlému běží, a pospíchají k vylévání krve.
Prv 1 17		Jistě, že jakož nadarmo roztažena bývá síť před očima jakéhokoli ptactva,
Prv 1 18		Tak ti to proti krvi své ukládají, skrývají se proti dušem svým.
Prv 1 19		Takověť jsou cesty každého dychtícího po zisku, duši pána svého uchvacuje.
Prv 1 20		Moudrost vně volá, na ulicích vydává hlas svůj.
Prv 1 21		V největším hluku volá, u vrat brány, v městě, a výmluvnosti své vypravuje, řka:
Prv 1 22		Až dokud hloupí milovati budete hloupost, a posměvači posměch sobě libovati, a blázni nenáviděti umění?
Prv 1 23		Obratítež se k domlouvání mému. Hle, vynáším vám ducha svého, a v známost vám uvodím slova svá.
Prv 1 24		Poněvadž jsem volala, a odpírali jste; vztahovala jsem ruku svou, a nebyl, kdo by pozoroval,
Prv 1 25		Anobrž strhli jste se všeliké rady mé, a trestání mého jste neoblíbili:
Prv 1 26		Pročež i já v bídě vaší smáti se budu, posmívati se budu, když přijde to, čehož se bojíte,
Prv 1 27		Když přijde jako hrozné zpuštění to, čehož se bojíte, a bída vaše jako bouře nastane, když přijde na vás trápení a ssoužení.
Prv 1 28		Tehdy volati budou ke mně, a nevyslyším; ráno hledati mne budou, a nenaleznou mne.
Prv 1 29		Proto že nenáviděli umění, a bázně Hospodinovy nevyvolili,
Prv 1 30		Aniž povolili radě mé, ale pohrdali všelikým domlouváním svým.
Prv 1 31		Protož jísti budou ovoce skutků svých, a radami svými nasyceni budou.
Prv 1 32		Nebo pokoj hloupých zmorduje je, a štěstí bláznů zahubí je.

Prv	1	33	Ale kdož mne poslouchá, bydlení bude bezpečně, pokoj máje před
strachem zlých věcí.			
Prv	2	1	Synu můj, přijmeš-li slova má, a přikázání má schováš-li u sebe;
Prv	2	2	Nastavíš-li moudrosti ucha svého, a nakloníš-li srdce svého k
opatrnosti;			
Prv	2	3	Ovšem, jestliže na rozumnost zavoláš, a na opatrnost zvoláš-li;
Prv	2	4	Budeš-li jí hledati jako stříbra, a jako pokladů pilně vyhledávati jí:
Prv	2	5	Tehdy porozumíš bázni Hospodinově, a známosti Boží nabudeš;
Prv	2	6	Nebo Hospodin dává moudrost, z úst jeho umění a opatrnost.
Prv	2	7	Chová upřímným dlouhověkosti, pavézou jest chodícím v sprostnosti,
Prv	2	8	Ostříhaje stezek soudu; on cesty svatých svých ostříhá.
Prv	2	9	Tehdy porozumíš spravedlnosti a soudu, a upřímosti i všeliké cestě
dobré,			
Prv	2	10	Když vejde moudrost v srdce tvé, a umění duši tvé se zalíbí.
Prv	2	11	Prozřetelnost ostříhati bude tebe, a opatrnost zachová tě,
Prv	2	12	Vysvobozujíc tě od cesty zlé, a od lidí mluvících věci převrácené,
Prv	2	13	Kteríž opouštějí stezky přímé, aby chodili po cestách tmavých,
Prv	2	14	Kteríž se veselí ze zlého činění, plésají v převrácenostech
nej horší ch,			
Prv	2	15	Jejichž stezky křivolaké jsou, anobrž zmotaní jsou na cestách svých;
Prv	2	16	Vysvobozujíc tě i od ženy postranní, od cizí, kteráž řečmi svými
lahodí,			
Prv	2	17	Kteráž opouští vůdce mladosti své, a na smlouvu Boha svého se
zapomíná;			
Prv	2	18	K smrti se zajisté nachyluje dům její, a k mrtvým stezky její;
Prv	2	19	Kterížkoli vcházejí k ní, nenavracují se zase, aniž trefují na cestu
života;			
Prv	2	20	Abys chodil po cestě dobrých, a stezek spravedlivých abys ostříhal.
Prv	2	21	Nebo upřímní bydlení budou v zemi, a pobožní zůstanou v ní;
Prv	2	22	Bezbožní pak z země vyťati budou, a přestupníci vykořenění budou z ní.
Prv	3	1	Synu můj, na učení mé nezapomínej, ale přikázání mých nechat ostříhá
srdce tvé.			
Prv	3	2	Dlouhosti zajisté dnů, i let života i pokoje přidadí tobě.
Prv	3	3	Milosrdenství a pravda nechtě neopouštějí tě, přivaž je k hrdlu svému,
napiš je na tabuli srdce svého,			
Prv	3	4	A nalezněš milost a prospěch výborný před Bohem i lidmi.
Prv	3	5	Doufej v Hospodina celým srdcem svým, na rozumnost pak svou
nezpoléhěj.			
Prv	3	6	Na všech cestách svých snažuj se jej poznávati, a onť spravovati bude
stezky tvé.			
Prv	3	7	Nebývej moudrý sám u sebe; boj se Hospodina, a odstup od zlého.
Prv	3	8	Tot bude zdraví životu tvému, a rozvážení kostem tvým.
Prv	3	9	Cti Hospodina z statku svého, a z nejpřednějších věcí všech úrod
svých,			
Prv	3	10	A naplněny budou stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati
budou.			
Prv	3	11	Kázně Hospodinovy, synu můj, nezamítej, aniž sobě oškliv domlouvání
jeho.			
Prv	3	12	Nebo kohož miluje Hospodin, tresce, a to jako otec syna, ježž libuje.
Prv	3	13	Blažoslavený člověk nalézající moudrost, a člověk vynášející
opatrnost.			
Prv	3	14	Lépeť jest zajisté těžeti jí, nežli těžeti stříbrem, anobrž nad
výborné zlato užitek její.			
Prv	3	15	Dražší jest než drahé kamení, a všecky nejžádostivější věci tvé
nevrovnají se jí.			
Prv	3	16	Dlouhost dnů v pravici její, a v levici její bohatství a sláva.
Prv	3	17	Cesty její cesty utěšené, a všecky stezky její pokojné.
Prv	3	18	Stromem života jest těm, kteříž ji dosahují, a kteříž ji mají,
blahoslavení jsou.			
Prv	3	19	Hospodin moudrostí založil zemi, utvrdil nebesa opatrností.
Prv	3	20	Uměním jeho propasti protřhují se, a oblakové vydávají rosu.
Prv	3	21	Synu můj, nechtě neodcházejí ty věci od očí tvých, ostříhej zdravého
naučení a prozřetelnosti.			
Prv	3	22	I budeť to životem duši tvé, a ozdobou hrdlu tvému.
Prv	3	23	Tehdy choditi budeš bezpečně cestou svou, a v nohu svou neurazíš se.
Prv	3	24	Když lehneš, nebudeš se strašiti, ale odpočívati budeš, a bude libý
sen tvůj.			
Prv	3	25	Nelekneš se strachu náhlého, ani zpuštění bezbožníků, když přijde.
Prv	3	26	Nebo Hospodin bude doufání tvé, a ostříhati bude nohy tvé, abys nebyl
lappen.			
Prv	3	27	Nezadržuj dobrodiní potřebujícím, když s to býti můžeš, abys je činil.
Prv	3	28	Neříkej bližnímu svému: Odejdi, potom navrať se, a zítrať dám, máje to

u sebe.			
Prv	3	29	Neukládej proti bližnímu svému zlého, kterýž s tebou důvěrně bydlí.
Prv	3	30	Nevad se s člověkem bez příčiny, jestliže neučinil zlého.
Prv	3	31	Nechtěj záviděti muži dráci, aniž zvoluj které cesty jeho.
Prv	3	32	Nebo ohavností jest Hospodinu převrácenec, ale s upřímymi tajemství jeho.
Prv	3	33	Zlořečení Hospodinovo jest v domě bezbožníka, ale příbytku
spravedlivých žehná:			
Prv	3	34	Poněvadž posměvačům on se posmívá, pokorným pak dává milost.
Prv	3	35	Slávu moudří dědičně obdrží, ale blázny hubí pohanění.
Prv	4	1	Poslouchejte, synové, učení otcova, a pozorujte, abyste poznali
rozumnost.			
Prv	4	2	Nebo naučení dobré dávám vám, neopouštějtež zákona mého.
Prv	4	3	Když jsem byl syn u otce svého mladičky, a jediný při matce své,
Prv	4	4	On vyučoval mne a říkal mi: Ať se chopí výmluvností mých srdce tvé,
ostříhej přikázání mých,			
Prv	4	5	a živ budeš. Nabuď moudrosti, nabuď rozumnosti; nezapomínej, ani se uchyluj od řeči
úst mých.			
Prv	4	6	Neopouštějž jí, a bude tě ostříhati; miluj ji, a zachová tě.
Prv	4	7	Předně moudrosti, moudrosti nabývej, a za všechno jmění své zjednej
rozumnost.			
Prv	4	8	Vyvyšuj ji, a zvýšit tě; poctí tě, když ji přijmeš.
Prv	4	9	Přidá hlavě tvé příjemnosti, korunou krásnou obdaří tě.
Prv	4	10	Slyš, synu můj, a přijmi řeči mé, a tak rozmnoží se léta života tvého.
Prv	4	11	Cestě moudrosti učím tě, vedu tě stezkami přímými.
Prv	4	12	Když choditi budeš, nebude ssoužen krok tvůj, a poběhneš-li, neustrčíš
se.			
Prv	4	13	Chopiž se učení, nepouštěj, ostříhej ho, nebo ono jest život tvůj.
Prv	4	14	Na stezku bezbožných nevcházej, a nekrácej cestou zlostníků.
Prv	4	15	Opust ji, neboť po ní, uchyl se od ní, a pomíň ji.
Prv	4	16	Neboť nespí, leč zlost provedou; anobrž zahánín bývá sen jejich,
dokudž ku pádu nepřivedí,			
Prv	4	17	Proto že jedí chléb bezbožnosti, a víno loupeží pijí.
Prv	4	18	Ale stezka spravedlivých jako světlo jasné, kteréž rozmáhá se, a svítí
až do pravého dne.			
Prv	4	19	Cesta pak bezbožných jako mrákota; nevědí, na čem se ustrčiti mohou.
Prv	4	20	Synu můj, slov mých pozoruj, k řečem mým nakloň ucha svého.
Prv	4	21	Nechť neodcházejí od očí tvých, ostříhej jich u prostřed srdce svého.
Prv	4	22	Nebo životem jsou těm, kteříž je nalézají, i všemu tělu jejich
lékařstvím.			
Prv	4	23	Přede vším, čehož se stříci sluší, ostříhej srdce svého, nebo z něho
pochází život.			
Prv	4	24	Odlož od sebe převrácenost úst, a zlost rtů vzdal od sebe.
Prv	4	25	Oči tvé ať k dobrým věcem patří, a víčka tvá ať přímě hledí před
tebou.			
Prv	4	26	Zvaž stezku noh svých, a všechny cesty tvé ať jsou spraveny.
Prv	4	27	Neuchyluj se na pravo ani na levo, odvrát nohu svou od zlého.
Prv	5	1	Synu můj, pozoruj moudrosti mé, k opatrnosti mé nakloň ucha svého,
Prv	5	2	Abys ostříhal prozřetelnosti, a rtové tvoji šetrili umění.
Prv	5	3	Nebo rtové cizí ženy strdí tekou, a měkčejší nad olej ústa její.
Prv	5	4	Poslední pak věci její hořké jsou jako pelyněk, ostré jako meč na obě
straně ostrý.			
Prv	5	5	Nohy její sstupují k smrti, krokové její hrob uchvacují.
Prv	5	6	Stezku života snad bys zvážiti chtěl? Vrtkét jsou cesty její,
neseznáš.			
Prv	5	7	Protož, synové, poslechněte mne, a neodstupujte od řeči úst mých.
Prv	5	8	Vzdal od ní cestu svou, a nepřibližuj se ke dveřím domu jejího,
Prv	5	9	Abys snad nedal jiným slávy své, a let svých ukrutnému,
Prv	5	10	Aby se nenasytili cizí úsilím tvým, a práce tvá nezůstala v domě
cizím.			
Prv	5	11	I řval bys naposledy, když bys zhubil tělo své a čerstvost svou,
Prv	5	12	A řekl bys: Jak jsem nenáviděl cvičení, a domlouváním pohrdalo srdce
mé,			
Prv	5	13	A neposlouchal jsem hlasu vyučujících mne, a k učitelům svým
nenaklonil jsem ucha svého!			
Prv	5	14	O málo, že jsem nevlezl ve všechno zlé u prostřed shromáždění a
zástupu.			
Prv	5	15	Pí vodu z čisterny své, a prameny z prostředku vrchoviště svého.
Prv	5	16	Necht se rozlévají studnice tvé ven, a potůčkové vod na ulice.
Prv	5	17	Měj je sám sobě, a ne cizí s tebou.
Prv	5	18	Budiž požehnaný pramen tvůj, a vesel se z manželky mladosti své.
Prv	5	19	Lané milostné a srny utěšené; prsy její ať tě opojují všelikého času,

v milování jejím kochej se ustavičně.		
Prv 5	20	Nebo proč bys se kochał, synu můj, v cizí, a objímal život postranní,
Prv 5	21	Poněvadž před očima Hospodinovými jsou cesty člověka, a on všecky
stezky jeho váží?		
Prv 5	22	Nepravosti vlastní jímají bezbožníka takového, a v provazích hříchu
svého uváže.		
Prv 5	23	Takovýť umře, proto že nepřijímal cvičení, a ve množství bláznovství
svého blouditi bude.		
Prv 6	1	Synu můj, slíbil-lis za přítele svého, podal-lis cizímu ruky své,
Prv 6	2	Zapleten jsi slovy úst svých, jat jsi řečmi úst svých.
Prv 6	3	Učiniž tedy toto, synu můj, a vyprost se, poněvadžs se dostal v ruku
přítele svého. Jdi, pokoř se, a probuď přítele svého.		
Prv 6	4	Nedej usnouti očím svým, a zdrímati víčkám svým.
Prv 6	5	Vydrť se jako srna z ruky, a jako pták z ruky čižebníka.
Prv 6	6	Jdi k mravenci, lenochu, shlédni cesty jeho, a nabuď moudrosti.
Prv 6	7	Kterýž nemaje vůdce, ani správce, ani pána,
Prv 6	8	Připravuje v létě pokrm svůj, shromažďuje ve žni potravu svou.
Prv 6	9	Dokudž lenochu ležeti budeš? Skoro-liž vstaneš ze sna svého?
Prv 6	10	Maličko pospíš, maličko zdrímeš, maličko složíš ruce, abys poležel,
Prv 6	11	V tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.
Prv 6	12	Člověk nešlechetný, muž nepravý chodí v převrácenosti úst.
Prv 6	13	Mhourá očima svýma, mluví nohama svýma, ukazuje prsty svými.
Prv 6	14	Převrácenost všeliká jest v srdci jeho, smýšlí zlé všelikého času,
sváry rozšívá.		
Prv 6	15	A protož v náhle přijde bída jeho, rychle setřín bude, a nebudeť
uléčení.		
Prv 6	16	Těchto šesti věcí nenávidí Hospodin, a sedmá ohavností jest duši jeho:
Prv 6	17	Očí vysokých, jazyka lživého, a rukou vylévající ch krev nevinnou,
Prv 6	18	Srdce, kteréž ukládá myšlení nepravá, noh kvapných běžeti ke zlému,
Prv 6	19	Svědka lživého, mluvícího lež, a toho, jenž rozšívá různice mezi
bratřími.		
Prv 6	20	Ostříhejž, synu můj, přikázání otce svého, a neopouštěj naučení matky
své.		
Prv 6	21	Přivazuj je k srdci svému ustavičně, a k hrdlu svému je připínej.
Prv 6	22	Kamžkoli půjdeš, ono tě zprovodí, když spáti budeš, bude tě ostříhati,
a když procítíš, bude s		tebou rozmlouvatí,
Prv 6	23	(Nebo přikázání jest svíce, a naučení světlo, a cesta života jsou
domlouvání vyučující),		
Prv 6	24	Aby tě ostříhalo od ženy zlé, od úlisnosti jazyka ženy cizí.
Prv 6	25	Nežádejž krásy její v srdci svém, a nechatť tě nejímá víčky svými.
Prv 6	26	Nebo příčinou ženy cizoložné zchudl bys až do kusu chleba, anobrž žena
cizoložná drahou duši ul		ovuje.
Prv 6	27	Může-liž kdo skrytí oheň v klíně svém, aby roucho jeho se nepropálilo?
Prv 6	28	Může-liž kdo choditi po uhlí řeřavém, aby nohy jeho se neopálily?
Prv 6	29	Tak kdož vchází k ženě bližního svého, nebudeť bez viny, kdož by se jí
koli dotkl.		
Prv 6	30	Neuvozují potupy na zloděje, jestliže by ukradl, aby nasýtil život
svůj, když lační,		
Prv 6	31	Ač postižen jsa, navracuje to sedmernásobně, vším statkem domu svého
nahražuje:		
Prv 6	32	Ale cizoložící s ženou blázen jest; kdož hubí duši svou, tentť to činí;
Prv 6	33	Trápení a lehkosti dochází, a útržka jeho nebývá shlazena.
Prv 6	34	Nebo zůřivý jest hněv muže, a neodpouštít v den pomsty.
Prv 6	35	Neohlídá se na žádnou záplatu, aniž přijímá, by i množství darů dával.
Prv 7	1	Synu můj, ostříhej řečí svých, a přikázání má schovej u sebe.
Prv 7	2	Ostříhej přikázání svých, a živ budeš, a naučení mého jako zřítelnice
očí svých.		
Prv 7	3	Přivaž je na prsty své, napiš je na tabuli srdce svého.
Prv 7	4	Rci moudrosti: Sestra má jsi ty, a rozumnost přítelkyně jmenuj.
Prv 7	5	Aby tě ostříhala od ženy cizí, od postranní, jenž řečmi svými lahodí.
Prv 7	6	Nebo z okna domu svého okénkem vyhlédaje,
Prv 7	7	viděl jsem mezi hloupými, spatřil jsem mezi mládeží mládence
bláznivého.		
Prv 7	8	Kterýž šel po ulici vedlé úhlu jejího, a cestou k domu jejímu kráčel,
Prv 7	9	V soumrak, u večer dne, ve tmách nočních a v mrákotě.
Prv 7	10	A aj, žena potkala ho v ozdobe nevěstčí a chytrého srdce,
Prv 7	11	Štěbetná a opovážlivá, v domě jejím nezůstávají nohy její,
Prv 7	12	Jednak vně, jednak na ulici u každého úhlu úklady činící.
Prv 7	13	I chopila jej, a políbila ho, a opovrhši stud, řekla jemu:
Prv 7	14	Obětí pokojné jsou u mne, dnes splnila jsem slib svůj.
Prv 7	15	Protož vyšla jsem vstříc tobě, abych pilně hledala tváři tvé, i
našla jsem tě.		

Prv	7	16	Koberci jsem obestřela lůže své, s řezbami a prostěradly Egyptskými,
Prv	7	17	Vykadila jsem pokojík svůj mirrou a aloe a skořicí.
Prv	7	18	Pod, opojujme se milostí až do jitra, obveselíme se v milosti.
Prv	7	19	Nebo není muže doma, odšel na cestu dalekou.
Prv	7	20	Pytlík peněz vzal s sebou, v jistý den vrátí se do domu svého.
Prv	7	21	I naklonila ho mnohými řečmi svými, a lahodností rtů svých přinutila jej.
Prv	7	22	Šel za ní hned, jako vůl k zabití chodívá, a jako blázen v pouta,
jimiž by trestán byl.			
Prv	7	23	Dokudž nepronikla střela jater jeho, pospíchal jako pták k osídlu,
nevěda, že ono bezžiivotí			jeho jest.
Prv	7	24	Protož nyní, synové, slyšte mne, a pozorujte řeči úst mých.
Prv	7	25	Neuchyluj se k cestám jejím srdce tvé, aniž se toulej po stezkách jejích.
Prv	7	26	Nebo mnohé zranivši, porazila, a silní všickni zmordováni jsou od ní.
Prv	7	27	Cesty pekešné dům její, vedoucí do skryší smrti.
Prv	8	1	Zdaliž moudrost nevolá, a rozumnost nevydává hlasu svého?
Prv	8	2	Na vrchu vysokých míst, u cesty, na rozcestí stojí,
Prv	8	3	U bran, kudy se chodí do města, a kudy se chodí dveřmi, volá, řkuci:
Prv	8	4	Na vásť, ó muži, volám, a hlas můj jest k synům lidským.
Prv	8	5	Poučte se hloupí opatrností, a blázni srozumějte srdcem.
Prv	8	6	Poslouchejtež, nebo znamenité věci mluvití budu, a otevření rtů mých
pouhou pravdu.			
Prv	8	7	Jistě žeť pravdu zvěstují ústa má, a ohavností jest rtům mým
bezbožnost.			
Prv	8	8	Spravedlivé jsou všechny řeči úst mých, není v nich nic křivého ani
převráceného.			
Prv	8	9	Všecky pravé jsou rozumějícímu, a přímé těm, kteříž nalézají umění.
Prv	8	10	Přijmětež cvičení mé raději než stříbro, a umění raději než zlato
nejvýbornější.			
Prv	8	11	Nebo lepší jest moudrost než drahé kamení, tak že jakékoli věci
žádostivé vrovnatí se jí			nemohou.
Prv	8	12	Já moudrost bydlím s opatrností, a umění pravé prozřetelností přítomné
mám.			
Prv	8	13	Bázeň Hospodinova jest v nenávisti míti zlé, pýchy a vysokomyslnosti,
i cesty zlé a úst převrácených			nenávídím.
Prv	8	14	Má jest rada i šťastný prospěch, jáť jsem rozumnost, a má jest síla.
Prv	8	15	Skrze mne králové kralují, a knížata ustanovují věci spravedlivé.
Prv	8	16	Skrze mne knížata panují, páni i všickni soudcové zemští.
Prv	8	17	Já milující mne milují, a kteříž mne pilně hledají, nalézají mne.
Prv	8	18	Bohatství a sláva při mně jest, zboží trvanlivé i spravedlnost.
Prv	8	19	Lepší jest ovoce mé než nejlepší zlato, i než ryzí, a užitek můj než
stříbro výborné.			
Prv	8	20	Stežkou spravedlnosti vodím, prostředkem stezek soudu,
Prv	8	21	Abych těm, kteříž mne milují, přidělila zboží věčné, a poklady jejich
naplnila.			
Prv	8	22	Hospodin měl mne při počátku cesty své, před skutky svými, přede všemi
časy.			
Prv	8	23	Před věky ustanovena jsem, před počátkem, prvé než byla země.
Prv	8	24	Když ještě nebylo propasti, zplozena jsem, když ještě nebylo studnic
oplývající vodami.			
Prv	8	25	Prvé než hory založeny byly, než byli pahrbkové, zplozena jsem;
Prv	8	26	Ještě byl neučinil země a rovin, ani začátku prachu okrášlku zemského.
Prv	8	27	Když připravoval nebesa, byla jsem tu, když vyměřoval okrouhlost nad
propastí;			
Prv	8	28	Když upevňoval oblaky u výsosti, když utvrzoval studnice propasti;
Prv	8	29	Když ukládal moři cíl jeho, a vodám, aby nepřestupovaly rozkázání
jeho, když vyměřoval základy země:			
Prv	8	30	Tehdáž byla jsem od něho pěstována, a byla jsem jeho potěšení na každý
den, anobrž hrám před ním každého času;			
Prv	8	31	Hrám i na okrášlku země jeho, a rozkoše mé s syny lidskými.
Prv	8	32	A tak tedy, synové, poslechněte mne, nebo blahoslavení jsou
ostříhající cest mých.			
Prv	8	33	Poslouchejte cvičení, a nabuďte rozumu, a nerozpakujte se.
Prv	8	34	Blahoslavený člověk, kterýž mne slýchá, bdě u dveří mých na každý den,
šetře veřejí dveří mých.			
Prv	8	35	Nebo kdož mne nalézá, nalézá život, a dosahuje lásky od Hospodina.
Prv	8	36	Ale kdož hřeší proti mně, ukrutenství provodí nad duší svou; všickni,
kteríž mne nenávidí, milují smrt.			
Prv	9	1	Moudrost vystavěla dům svůj, vytesavši sloupů svých sedm.
Prv	9	2	Zbila dobytek svůj, smísila víno své, stůl také svůj připravila.
Prv	9	3	A poslavši děvečky své, volá na vrchu nejvyšších míst v městě:

Prv	9	4	Kdožkoli jest hloupý, uchyl se sem. Až i bláznivým říká:
Prv	9	5	Poďte, jezte chléb můj, a píte víno, kteréž jsem smísila.
Prv	9	6	Opusťte hloupost a živí budete, a choďte cestou rozumnosti.
Prv	9	7	Kdo tresce posměvače, dochází hanby, a kdo přimlouvá bezbožnému,
pohanění.			
Prv	9	8	Nedomlouvej posměvači, aby tě nevzal v nenávisť; přimlouvej moudrému,
a bude tě milovati.			
Prv	9	9	Učiň to moudrému, a bude moudřejší; pouč spravedlivého, a bude
umělejší.			
Prv	9	10	Počátek moudrosti jest bázeň Hospodinova, a umění svatých rozumnost.
Prv	9	11	Nebo skrze mne rozmnoží se dnové tvoji, a přidánoť bude let života.
Prv	9	12	Budeš-li moudrý, sobě moudrý budeš; pakli posměvač, sám vytrpíš.
Prv	9	13	Žena bláznivá stěbetná, nesmyslná, a nic neumí.
Prv	9	14	A sedí u dveří domu svého na stolici, na místech vysokých v městě,
Prv	9	15	Aby volala jdoucích cestou, kteříž přímo jdou stezkami svými, řkuci:
Prv	9	16	Kdo jest hloupý, uchyl se sem. A bláznivému říká:
Prv	9	17	Voda kradená sladší jest, a chléb pokoutní chutnější.
Prv	9	18	Ale neví hlupec, že mrtví jsou tam, a v hlubokém hrobě ti, kterýchž
pozvala.			
Prv	10	1	Syn moudrý obveseluje otce, ale syn bláznivý zámutkem jest matce své.
Prv	10	2	Neprospívají pokladové bezbožně nabytí, ale spravedlnost vytrhuje od
smrti.			
Prv	10	3	Nedopustí lačněti Hospodin duši spravedlivého, statek pak bezbožných
rozptýlí.			
Prv	10	4	K nouzi přivodí ruka lstivá, ruka pak pracovitých zbohacuje.
Prv	10	5	Kdo shromažďuje v létě, jest syn rozumný; kdož vyspává ve žni, jest
syn, kterýž hanbu činí.			
Prv	10	6	Požehnání jest nad hlavou spravedlivého, ale ústa bezbožných
přikrývají ukrutnost.			
Prv	10	7	Památka spravedlivého požehnaná, ale jméno bezbožných smrdí.
Prv	10	8	Moudré srdce přijímá příkázání, ale blázen od rtů svých padne.
Prv	10	9	Kdo chodí upřímě, chodí doufanlivě; kdož pak převrací cesty své,
vyjeven bude.			
Prv	10	10	Kdo mhourá okem, uvodí nesnáz; a kdož jest bláznivých rtů, padne.
Prv	10	11	Pramen života jsou ústa spravedlivého, ale ústa bezbožných přikrývají
ukrutnost.			
Prv	10	12	Nenávisť vzbuzuje sváry, ale láska přikrývá všecka přestoupení.
Prv	10	13	Ve rtech rozumného nalézá se moudrost, ale kyj na hrbetě blázna.
Prv	10	14	Moudří skrývají umění, úst pak blázna blízké jest setření.
Prv	10	15	Zboží bohatého jest město pevné jeho, ale nouze jest chudých setření.
Prv	10	16	Práce spravedlivého jest k životu, nábytek pak bezbožných jest k
hříchu.			
Prv	10	17	Stežkou života jde, kdož přijímá trestání; ale kdož pohrdá
domlouváním, bloudí.			
Prv	10	18	Kdož přikrývá nenávisť rty lživými, i kdož uvodí v lehkost, ten blázen
jest.			
Prv	10	19	Mnohé mluvení nebývá bez hříchu, kdož pak zdržuje rty své, opatrný
jest.			
Prv	10	20	Stříbro výborné jest jazyk spravedlivého, ale srdce bezbožných za nic
nestojí.			
Prv	10	21	Rtové spravedlivého pasou mnohé, blázni pak pro bláznovství umírají.
Prv	10	22	Požehnání Hospodinovo zbohacuje, a to beze všeho trápení.
Prv	10	23	Za žert jest bláznů činiti nešlechetnost, ale muž rozumný moudrosti se
drží.			
Prv	10	24	Čeho se bojí bezbožný, to přichází na něj; ale čehož žádají
spravedliví, dává Bůh.			
Prv	10	25	Jakož pomíjí vichřice, tak nestane bezbožníka, spravedlivý pak jest
základ stálý.			
Prv	10	26	Jako ocet zubům, a jako dým očima, tak jest lenivý těm, kteříž jej
posílají.			
Prv	10	27	Bázeň Hospodinova přidává dnů, léta pak bezbožných ukrácena bývají.
Prv	10	28	Očekávání spravedlivých jest potěšení, naděje pak bezbožných zahyne.
Prv	10	29	Silou jest upřímemu cesta Hospodinova, a strachem těm, kteříž činí
nepravost.			
Prv	10	30	Spravedlivý na věky se nepohne, bezbožní pak nebudou bydleti v zemi.
Prv	10	31	Ústa spravedlivého vynášejí moudrost, ale jazyk převrácený vyťat bude.
Prv	10	32	Rtové spravedlivého znají, což jest Bohu libého, ústa pak bezbožných
převrácené věci.			
Prv	11	1	Váha falešná ohavností jest Hospodinu, ale závaží pravé líbí se jemu.
Prv	11	2	Za pýchou přichází zahanbení, ale při pokorných jest moudrost.
Prv	11	3	Sprostnost upřímych vodí je, převrácenost pak přestupníků zatracuje
je.			

Prv	11	4	Neprospíváť bohatství v den hněvu, ale spravedlnost vytrhuje z smrti.
Prv	11	5	Spravedlnost upříměho spravuje cestu jeho, ale pro bezbožnost svou
padá bezbožný.			
Prv	11	6	Spravedlnost upřímych vytrhuje je, ale přestupníci v zlosti zjímání
bývají.			
Prv	11	7	Když umírá člověk bezbožný, hyne naděje, i očekávání rekovských činů
mi zí.			
Prv	11	8	Spravedlivý z úzkosti bývá vysvobozen, bezbožný pak přichází na místo
jeho.			
Prv	11	9	Pokrytec ústy kazí bližního svého, ale spravedliví uměním vytržení
bývají.			
Prv	11	10	Z štěstí spravedlivých veselí se město, když pak hynou bezbožní, bývá
prozpěvování.			
Prv	11	11	Požehnáním spravedlivých zvýšeno bývá město, ústy pak bezbožných
vyvráceno.			
Prv	11	12	Pohrdá bližním svým blázen, ale muž rozumný mlčí.
Prv	11	13	Utrhač toulaje se, pronáší tajnost, věrný pak člověk tají věc.
Prv	11	14	Kdež není dostatečné rady, padá lid, ale spomožení jest ve množství
rádců.			
Prv	11	15	Velmi sobě škodí, kdož slibuje za cizího, ješto ten, kdož nenávidí
rukojemství, bezpečen jest.			
Prv	11	16	Žena šlechetná má čest, a ukrutní mají zboží.
Prv	11	17	Člověk účinný dobře činí životu svému, ale ukrutný kormoutí tělo své.
Prv	11	18	Bezbožný dělá dílo falešné, ale kdož rozsívá spravedlnost, má mzdu
jistou.			
Prv	11	19	Tak spravedlivý rozsívá k životu, a kdož následuje zlého, k smrti své.
Prv	11	20	Ohavností jsou Hospodinu převrácení srdcem, ale ctného obcování líbí
se jemu.			
Prv	11	21	Zlý, by sobě i na pomoc přivzal, neujde pomsty, símě pak spravedlivých
uchází toho.			
Prv	11	22	Zápona zlatá na pysku svině jest žena pěkná bez rozumu.
Prv	11	23	Žádost spravedlivých jest toliko dobrých věcí, ale očekávání
bezbožných hněv.			
Prv	11	24	Mnohý rozdává štědře, a však přibývá mu více; jiný skoupě drží nad
slušnost, ale k chudobě.			
Prv	11	25	Člověk štědrý bývá bohatší, a kdož svlažuje, také sám bude zavlažen.
Prv	11	26	Kdo zadržuje obilí, zlořečí mu lid; ale požehnání na hlavě toho, kdož
je prodává.			
Prv	11	27	Kdo pilně hledá dobrého, nalézá přízeň; kdož pak hledá zlého, potká
jej.			
Prv	11	28	Kdo doufá v bohatství své, ten spadne, ale spravedliví jako ratolest
zkvetnou.			
Prv	11	29	Kdo kormoutí dům svůj, za dědictví bude míti vítr, a blázen slouží ti
musí moudrému.			
Prv	11	30	Ovoce spravedlivého jest strom života, a kdož vyučuje duše, jest
moudrý.			
Prv	11	31	Aj, spravedlivému na zemi odplacováno bývá, čím více bezbožnému a
hříšníku?			
Prv	12	1	Kdo miluje cvičení, miluje umění; kdož pak nenávidí domlouvání,
nemoudrý jest.			
Prv	12	2	Dobrý nalézá lásku u Hospodina, ale muže nešlechetného potupí Bůh.
Prv	12	3	Nebývá trvanlivý člověk v bezbožnosti, kořen pak spravedlivých nepohne
se.			
Prv	12	4	Žena statečná jest koruna muže svého, ale jako hnis v kostech jeho ta,
kteráž k hanbě přivodí.			
Prv	12	5	Myšlení spravedlivých jsou pravá, rady pak bezbožných lstivé.
Prv	12	6	Slova bezbožných úklady činí krvi, ústa pak spravedlivých vytrhují je.
Prv	12	7	Vyvrácení bývají bezbožní tak, aby jich nebylo, ale dům spravedlivých
ostojí.			
Prv	12	8	Podlé toho, jakž rozumný jest, chválen bývá muž, převráceného pak
srdce bude v pohrdání.			
Prv	12	9	Lepší jest nevzácný, kterýž má služebníka, nežli ten, kterýž sobě
slavně počíná, a nemá chleba.			
Prv	12	10	Pečuje spravedlivý o život hovádka svého, srdce pak bezbožných ukrutné
jest.			
Prv	12	11	Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahalečů,
blázen jest.			
Prv	12	12	Žádostiv jest bezbožný obrany proti zlému, ale kořen spravedlivých
způsobuje ji.			
Prv	12	13	Do přestoupení rtů zapletá se zlostník, ale spravedlivý vychází z
ssoužení.			
Prv	12	14	Z ovoce úst každý nasycen bude dobrým, a odplatu za skutky člověka dá

jemu Bůh.			
Prv	12	15	Cesta blázna přímá se zdá jemu, ale kdo poslouchá rady, moudrý jest.
Prv	12	16	Hněv blázna v tentýž den poznán bývá, ale opatrný hanbu skrývá.
Prv	12	17	Kdož mluví pravdu, ohlašuje spravedlnost, svědek pak falešný lest.
Prv	12	18	Někdo vynáší řeči podobné meči probodujícímu, ale jazyk moudrých jest
lékařství.			
Prv	12	19	Rtové pravdomluvní utvrzení budou na věky, ale na kratičko jazyk
lži vy.			
Prv	12	20	v srdci těch, kteříž zlé obmyšlejí, bývá lest, v těch pak, kteříž radí
ku pokoji, veselí.			
Prv	12	21	Nepotká spravedlivého žádná těžkost, bezbožní pak naplnění budou zlým.
Prv	12	22	Ohavností jsou Hospodinu rtové lživí, ale ti, jenž činí pravdu, líbí
se jemu.			
Prv	12	23	Člověk opatrný tají umění, ale srdce bláznů vyvolává bláznovství.
Prv	12	24	Ruka pracovitých panovati bude, lstivá pak musí dávatí plat.
Prv	12	25	Starost v srdci člověka snižuje ji, ale věc dobrá obveseluje ji.
Prv	12	26	Vzácnější jest nad bližního svého spravedlivý, cesta pak bezbožných
svodí je.			
Prv	12	27	Nebude péci fortelný, což ulovil, ale člověk bedlivý statku drahého
nabude.			
Prv	12	28	Na stezce spravedlnosti jest život, a cesta stezky její nesmrtelná
jest.			
Prv	13	1	Syn moudrý přijímá cvičení otcovo, ale posměvač neposlouchá
domlouvání.			
Prv	13	2	Z ovoce úst každý jísti bude dobré, ale duše převrácených nátisky.
Prv	13	3	Kdo ostříhá úst svých, ostříhá duše své; kdo rozdírá rty své, setření
na něj přijde.			
Prv	13	4	Žádá, a nic nemá duše lenivého, duše pak pracovitých zbohatne.
Prv	13	5	Slova lživého nenávidí spravedlivý, bezbožníka pak v ošklivost uvedí a
zahanbuje.			
Prv	13	6	Spravedlnost ostříhá přímě chodícího po cestě, bezbožnost pak vyvrací
hříšníka.			
Prv	13	7	Někdo bohatým se děláje, nemá nic: zase někdo děláje se chudým, má
však statku mnoho.			
Prv	13	8	výplata života člověku jest bohatství jeho, ale chudý neslyší
domlouvání.			
Prv	13	9	Světlo spravedlivých rozsvětluje se, svíce pak bezbožných zhasne.
Prv	13	10	Samou toliko pýchou působí člověk svár, ale při těch, jenž užívají
rady, jest moudrost.			
Prv	13	11	Statek zle dobytý umenšovati se bude, kdož pak shromažďuje rukou,
přivětší ho.			
Prv	13	12	očekávání dlouhé zemdlívá srdce, ale žádost splněná jest strom života.
Prv	13	13	Kdož pohrdá slovem Božím, sám sobě škodí; ale kdož se bojí přikázání,
odplaceno mu bude.			
Prv	13	14	Naučení moudrého jest pramen života, k vyhýbání se osídlům smrti.
Prv	13	15	Rozum dobrý dává milost, cesta pak převrácených jest tvrdá.
Prv	13	16	Každý důmyslný dělá uměle, ale blázen rozprostírá bláznovství.
Prv	13	17	Posel bezbožný upadá v neštěstí, jednatel pak věrný jest lékařství.
Prv	13	18	Chudoba a lehkost potká toho, jenž se vytahuje z kázně; ale kdož
ostříhá naučení, zveleбен bude.			
Prv	13	19	Žádost naplněná sladká jest duši, ale ohavnost jest bláznům odstoupiti
od zlého.			
Prv	13	20	Kdo chodí s moudrými, bude moudrý; ale kdo tovaryší s blázný, setrín
bude.			
Prv	13	21	Hříšníky stihá neštěstí, ale spravedlivým odplatí Bůh dobrým.
Prv	13	22	Dobrý zanechává dědictví vnukům, ale zboží hříšného zachováno bývá
spravedlivému.			
Prv	13	23	Hojnost jest pokrmů na rolí chudých, někdo pak hyne skrze
nerozšafnost.			
Prv	13	24	Kdo zdržuje metlu svou, nenávidí syna svého; ale kdož ho miluje, za
času jej tresce.			
Prv	13	25	Spravedlivý jí až do nasycení duše své, břicho pak bezbožných
nedostatek trpí.			
Prv	14	1	Moudrá žena vzdělává dům svůj, bláznice pak rukama svýma boří jej.
Prv	14	2	Kdo chodí v upřímnosti své, bojí se Hospodina, ale převrácený v
cestách svých pohrdá jím.			
Prv	14	3	v ústech blázna jest hůl pýchy, rtové pak moudrých ostříhají jich.
Prv	14	4	Když není volů, prázdné jsou jesle, ale hojná úroda jest v síle volů.
Prv	14	5	Svědek věrný neklamá, ale svědek falešný mluví lež.
Prv	14	6	Hledá posměvač moudrosti, a nenalézá, rozumnému pak umění snadné jest.
Prv	14	7	Odejdi od muže bláznivého, když neseznáš při něm rtů umění.
Prv	14	8	Moudrost opatrného jest, aby rozuměl cestě své, bláznovství pak bláznů

ke lsti.			
Prv	14	9	Blázen přikrývá hřích, ale mezi upřímymi dobrá vůle.
Prv	14	10	Srdce ví o hořkosti duše své, a k veselí jeho nepřimísí se cizí.
Prv	14	11	Dům bezbožných vyhlazen bude, ale stánek upřímych zkvete.
Prv	14	12	Cesta zdá se přímá člověku, a však dokonání její jest cesta k smrti.
Prv	14	13	Také i v smíchu bolí srdce, a cíl veselí jest zámutek.
Prv	14	14	Cestami svými nasytí se převrácený srdcem, ale muž dobrý štítí se
jeho.			
Prv	14	15	Hloupý věří každému slovu, ale opatrný šetří kroku svého.
Prv	14	16	Moudrý bojí se a odstupuje od zlého, ale blázen dotře a smělý jest.
Prv	14	17	Náhly se dopouští bláznovství, a muž myšlení zlých v nenávisti bývá.
Prv	14	18	Dědičně vládnou hlupci bláznovstvím, ale opatrní bývají korunováni
uměním.			
Prv	14	19	sklánějí se zlí před dobrými, a bezbožní u bran spravedlivého.
Prv	14	20	Také i přáteli svému v nenávisti bývá chudý, ale milovníci bohatého
mnozí jsou.			
Prv	14	21	Pohrdá bližním svým hříšník, ale kdož se slitovává nad chudými,
blahoslavený jest.			
Prv	14	22	zajisté žeť bloudí, kteříž ukládají zlé; ale milosrdenství a pravda
těm, kteříž smýšlejí dobře.			
Prv	14	23	Všeliké práce bývá zisk, ale slovo rtů jest jen k nouzi.
Prv	14	24	Koruna moudrých jest bohatství jejich, bláznovství pak bláznivých
bláznovství m.			
Prv	14	25	vysvobozuje duše svědek pravdomluvný, ale lstivý mluví lež.
Prv	14	26	V bázni Hospodinově jestiť doufání silné, kterýž synům svým útočištěm
bude.			
Prv	14	27	Bázeň Hospodinova jest pramen života, k vyhýbání se osídům smrti.
Prv	14	28	Ve množství lidu jest sláva krále, ale v nedostatku lidu zahnutí
vůdce.			
Prv	14	29	zpozdilý k hněvu hojně má rozumu, ale náhlý pronáší bláznovství.
Prv	14	30	Život těla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist.
Prv	14	31	Kdo utiská chudého, útržku činí učiniteli jeho; ale ctí jej, kdož se
slitovává nad chudým.			
Prv	14	32	Pro zlost svou odstrčen bývá bezbožný, ale naději má i při smrti své
spravedlivý.			
Prv	14	33	v srdci rozumného odpočívá moudrost, co pak jest u vnitřnosti bláznů,
nezatají se.			
Prv	14	34	Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům.
Prv	14	35	Laskav bývá král na služebníka rozumného, ale hněviv na toho, kterýž
hanbu činí.			
Prv	15	1	Odpověď měkká odvrací hněv, ale řeč zporná vzbuzuje prchlivost.
Prv	15	2	Jazyk moudrých ozdobuje umění, ale ústa bláznů vylévají bláznovství.
Prv	15	3	Na všelikém místě oči Hospodinovy spatřují zlé i dobré.
Prv	15	4	Zdravý jazyk jest strom života, převrácenost pak z něho ztroskotání od
větru.			
Prv	15	5	Blázen pohrdá cvičením otce svého, ale kdož ostříhá naučení,
opatrnosti nabude.			
Prv	15	6	v domě spravedlivého jest hojnost veliká, ale v úrodě bezbožného
zmatek.			
Prv	15	7	Rtové moudrých rozsívají umění, srdce pak bláznů ne tak.
Prv	15	8	Obět bezbožných ohavností jest Hospodinu, ale modlitba upřímych líbí
se jemu.			
Prv	15	9	Ohavností jest Hospodinu cesta bezbožného, toho pak, kdož následuje
spravedlnosti, miluje.			
Prv	15	10	Trestání přísné opouštějícímu cestu, a kdož nenávidí domlouvání, umře.
Prv	15	11	Peklo i zatracení jest před Hospodinem, čím více srdce synů lidských?
Prv	15	12	Nemiluje posměvač toho, kterýž ho tresce, aniž k moudrým přistoupí.
Prv	15	13	Srdce veselé obveseluje tvář, ale pro žalost srdce duch zkormoucen
bývá.			
Prv	15	14	Srdce rozumného hledá umění, ale ústa bláznů pasou se bláznovstvím.
Prv	15	15	Všickni dnové chudého zlí jsou, ale dobromyslného hody ustavičné.
Prv	15	16	Lepší jest maličko s bázní Hospodinovou než poklad veliký s nepokojem.
Prv	15	17	Lepší jest krmě z zelí, kdež jest láska, nežli z krmného vola, kdež
jest nenávist.			
Prv	15	18	Muž hněvivý vzbuzuje sváry, ale zpozdilý k hněvu upokojuje svadu.
Prv	15	19	Cesta lenivého jest jako plot z trní, ale stezka upřímych jest
vydlážená.			
Prv	15	20	Syn moudrý obveseluje otce, bláznivý pak člověk pohrdá matkou svou.
Prv	15	21	Bláznovství jest veselím bláznů, ale člověk rozumný upřímo kráčetí
směřuje.			
Prv	15	22	Kdež není rady, zmařena bývají usilování, ale množství rádců ostojí.
Prv	15	23	Vesel bývá člověk z odpovědi úst svých; nebo slovo v čas příhodný o

jak jest dobré!			
Prv 15	24	Cesta života vysoko jest rozumnému proto, aby se uchýlil od pekla	
dole.			
Prv 15	25	Dům pyšných vyvrací Hospodin, meze pak vdovy upevňuje.	
Prv 15	26	Ohavností jsou Hospodinu myšlení zlého, ale čistých řečí vzácné.	
Prv 15	27	Kdož dychtí po lakomství, kormoutí dům svůj; ale kdož nenávidí darů,	
živ bude.			
Prv 15	28	Srdce spravedlivého přemýšluje, co má mluvit, ale ústa bezbožných	
vylévají všelijakou zlost.			
Prv 15	29	Vzdálen jest Hospodin od bezbožných, ale modlitbu spravedlivých	
vyslýchá.			
Prv 15	30	To, což se zraku naskýtá, obveseluje srdce; pověst dobrá tukem	
naplňuje kosti.			
Prv 15	31	Ucho, kteréž poslouchá trestání života, u prostřed moudrých bydlení	
bude.			
Prv 15	32	Kdo se vyhýbá cvičení, zanedbává duše své; ale kdož přijímá	
domlouvání, má rozum.			
Prv 15	33	Bázeň Hospodinova jest cvičení se moudrosti, a slávu předchází	
ponížení.			
Prv 16	1	Při člověku bývá spořádání myšlení, ale od Hospodina jest řeč jazyka.	
Prv 16	2	Všecky cesty člověka čisté se jemu zdají, ale kterýž zpytuje duchy,	
Hospodin jest.			
Prv 16	3	Uval na Hospodina činy své, a budou upevněna předsevzetí tvá.	
Prv 16	4	Hospodin všecko učinil pro sebe samého, také i bezbožného ke dni	
zlému.			
Prv 16	5	Ohavností jest Hospodinu každý pyšného srdce; by sobě na pomoc i jiné	
přivzal, neujde pomsty.			
Prv 16	6	Milosrdenstvím a pravdou očištěna bývá nepravost, a v bázni	
Hospodinově uchází se zlého.			
Prv 16	7	Když se líbí Hospodinu cesty člověka, také i nepřátely jeho spokojuje	
k němu.			
Prv 16	8	Lepší jest maličko s spravedlností, než množství duchodů	
nespravedlivých.			
Prv 16	9	Srdce člověka přemýšlí o cestě své, ale Hospodin spravuje kroky jeho.	
Prv 16	10	Rozhodnutí jest ve rtech královských, v soudu neuchylují se ústa jeho.	
Prv 16	11	Váha a závaží jsou úsudek Hospodinův, a všecka závaží v pytlíku jeho	
nařízení.			
Prv 16	12	Ohavností jest králům činiti bezbožně; nebo spravedlností upevňován	
bývá trůn.			
Prv 16	13	Rtové spravedliví líbezní jsou králům, a ty, kteříž upřímě mluví,	
milují.			
Prv 16	14	Rozhněvání královo jistý posel smrti, ale muž moudrý ukrotí je.	
Prv 16	15	V jasné tváři královské jest život, a přívětivost jeho jako oblak s	
deštěm jarním.			
Prv 16	16	Mnohem lépe jest nabyti moudrosti než zlata nejčistšího, a nabyti	
rozumnosti lépe než stříbra.			
Prv 16	17	Cesta upřímych jest odstoupiti od zlého; ostříhá duše své ten, kdož	
ostříhá cesty své.			
Prv 16	18	Před setřením bývá pýcha, a před pádem pozdvižení ducha.	
Prv 16	19	Lépe jest poníženého duchu býti s pokornými, než dělití kořist s	
pyšnými.			
Prv 16	20	Ten, kdož pozoruje slova, nalézá dobré; a kdož doufá v Hospodina,	
blahoslavený jest.			
Prv 16	21	Ten, kdož jest moudrého srdce, slove rozumný, a sladkost rtů přidává	
naučení.			
Prv 16	22	Rozumnost těm, kdož ji mají, jest pramen života, ale umění bláznů jest	
bláznovství.			
Prv 16	23	Srdce moudrého rozumně spravuje ústa svá, tak že rty svými přidává	
naučení.			
Prv 16	24	Plást medu jsou řeči utěšené, sladkost duši, a lékařství kostem.	
Prv 16	25	Cesta zdá se přímá člověku, ale dokonání její jistá cesta smrti.	
Prv 16	26	Člověk pracovitý pracuje sobě, nebo ponoukají ho ústa jeho.	
Prv 16	27	Muž nešlechetný vykopává zlé, v jehožto rtech jako oheň spalující.	
Prv 16	28	Muž převrácený rozsívá sváry, a klevetník rozlučuje přátely.	
Prv 16	29	Muž ukrutný přeluzuje bližního svého, a uvodí jej na cestu nedobrou.	
Prv 16	30	Zamhuřuje oči své, smýšleje věci převrácené, a zmítaje pysky svými,	
vykonává zlé.			
Prv 16	31	Koruna ozdobná jsou šediny na cestě spravedlnosti se nalézající.	
Prv 16	32	Lepší jest zpozditý k hněvu než silný rek, a kdož panuje nad myslí	
svou nežli ten, kterýž dobyl města.			
Prv 16	33	Do klínu umítán bývá los, ale od Hospodina všecko řízení jeho.	
Prv 17	1	Lepší jest kus chleba suchého s pokojem, nežli dům plný nabitých hověd	

s svárem.			
Prv	17	2	Služebník rozumný panovati bude nad synem, kterýž jest k hanbě, a mezi bratřími dělití bude dědictví.
Prv	17	3	Teglík stříbra a pec zlata zkušuje, ale srdcí Hospodin.
Prv	17	4	Zlý člověk pozoruje řeči nepravých, a lhář poslouchá jazyka převráceného.
Prv	17	5	Kdo se posmívá chudému, útržku činí učiniteli jeho; a kdo se z bídy raduje, nebude bez pomsty.
Prv	17	6	Koruna starců jsou vnukové, a ozdoba synů otcové jejich.
Prv	17	7	Nesluší na blázna řeči znamenité, ovšem na kníže řeč lživá.
Prv	17	8	Jako kámen drahý, tak bývá vzácný dar před očima toho, kdož jej bere; k čemukoli směřuje, daří se jemu.
Prv	17	9	Kdo přikrývá přestoupení, hledá lásky; ale kdo obnovuje věc, rozlučuje přátele.
Prv	17	10	Více se chápá rozumného jedno domluvení, nežli by blázna stokrát ubil.
Prv	17	11	Zpurný toliko zlého hledá, pročť přísný posel na něj poslán bývá.
Prv	17	12	Lépe člověku potkati se s nedvědicí osiřalou, nežli s bláznem v bláznovství jeho.
Prv	17	13	Kdo odpacuje zlým za dobré, neodejdeť zlé z domu jeho.
Prv	17	14	Začátek svady jest, jako když kdo protrhuje vodu; protož prvé než by se zesílil svár, přestaň.
Prv	17	15	Kdož ospravedlňuje nepravého, i kdož odsuzuje spravedlivého, ohavností jsou Hospodinu oba jednostejně.
Prv	17	16	K čemu jest zboží v ruce blázna, když k nabytí moudrosti rozumu nemá?
Prv	17	17	Všelikého času miluje, kdož jest přítelem, a bratr v ssoužení ukáže se.
Prv	17	18	Člověk bláznivý ruku dáváje, činí slib před přítelem svým.
Prv	17	19	Kdož miluje svadu, miluje hřích; a kdo vyvyšuje ústa svá, hledá potření.
Prv	17	20	Převrácené srdce nenalézá toho, což jest dobrého; a kdož má vrtký jazyk, upadá v těžkost.
Prv	17	21	Kdo zplodil blázna, k zámutku svému zplodil jej, aniž se bude radovati otec nemoudrého.
Prv	17	22	Srdce veselé očerstvuje jako lékařství, ale duch zkormoucený vysušuje kosti.
Prv	17	23	Bezbožný tajně bere dar, aby převrátil stezky soudu.
Prv	17	24	Na obličejí rozumného vidí se moudrost, ale oči blázna těkají až na konec země.
Prv	17	25	K žalosti jest otci svému syn blázen, a k hořkosti rodičce své.
Prv	17	26	Jistě že pokutovati spravedlivého není dobré, tolikéž, aby knížata bítí měli pro upřímost.
Prv	17	27	Zdržuje řeči své muž umělý; drahého ducha jest muž rozumný.
Prv	17	28	Také i blázen, mlče, za moudrého jmín bývá, a zacpáváje rty své, za rozumného.
Prv	18	1	Svémyslný hledá toho, což se jemu líbí, a ve všelijakou věc plete se.
Prv	18	2	Nezalibuje sobě blázen v rozumnosti, ale v tom, což zjevuje srdce jeho.
Prv	18	3	Když přijde bezbožný, přichází také pohrdání, a s lehkomyšlným útržka.
Prv	18	4	Slova úst muže vody hluboké, potok rozvodnilý pramen moudrosti.
Prv	18	5	Přijímati osobu bezbožného není dobré, abys převrátil spravedlivého v soudu.
Prv	18	6	Rtové blázna směřují k svadě, a ústa jeho bítí se domluví.
Prv	18	7	Ústa blázna k setření jemu, a rtové jeho osídlem duši jeho.
Prv	18	8	Slova utrhače jsou jako ubitých, ale však sstupují do vnitřností života.
Prv	18	9	Také ten, kdož jest nedbalý v práci své, bratr jest mrhače.
Prv	18	10	Věže pevná jest jméno Hospodinovo; k němu se uteče spravedlivý, a bude povýšen.
Prv	18	11	Zboží bohatého jest město pevné jeho, a jako zed vysoká v mysli jeho.
Prv	18	12	Před setřením vyvyšuje se srdce člověka, ale před povýšením bývá ponížení.
Prv	18	13	Kdož odpovídá něco, prvé než vyslyší, počítá se to za bláznovství jemu a za lehkost.
Prv	18	14	Duch muže snáší nemoc svou, ducha pak zkormouceného kdo snese?
Prv	18	15	Srdce rozumného dosahuje umění, a ucho moudrých hledá umění.
Prv	18	16	Dar člověka uprostranňuje jemu, a před obličej mocných přivodí jej.
Prv	18	17	Spravedlivý zdá se ten, kdož jest první v své při, ale když přichází bližní jeho, tedy stihá jej.
Prv	18	18	Los pokojí svady, a mezi silnými rozeznává.
Prv	18	19	Bratr křivdou uražený tvrdší jest než město nedobyté, a svárové jsou jako závora u hradu.
Prv	18	20	Ovocem úst jednoho každého nasyceno bývá břicho jeho, úrodou rtů svých

nasycen bude.			
Prv	18	21	Smrt i život jest v moci jazyka, a ten, kdož jej miluje, bude jísti ovoce jeho.
Prv	18	22	Kdo nalezl manželku, nalezl věc dobrou, a navázil lásky od Hospodina.
Prv	18	23	Poníženě mluví chudý, ale bohatý odpovídá tvrdě.
Prv	18	24	Ten, kdož má přátele, má se mítí přátelsky, poněvadž přítel bývá vlastnější než bratr.
Prv	19	1	Lepší jest chudý, jenž chodí v upřímnosti své, nežli převrácený ve rtech svých, kterýž jest blázen.
Prv	19	2	Jistě že bez umění duši není dobře, a kdož jest kvapných noh, hřeší.
Prv	19	3	Bláznovství člověka převrací cestu jeho, ačkoli proti Hospodinu zpouzí se srdce jeho.
Prv	19	4	Statek přidává přátel množství, ale chudý od přítele svého odloučen bývá.
Prv	19	5	Svědék falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, neuteče.
Prv	19	6	Mnozí pokoří se před knížetem, a každý jest přítel muži štědrému.
Prv	19	7	Všickni bratří chudého v nenávisti jej mají; čím více přátel jeho vzdalují se od něho!
Prv	19	8	Když volá za nimi, není jich. Ten, kdož miluje duši svou, nabývá moudrosti, a ostříhá opatrnosti, aby nalezl dobré.
Prv	19	9	Svědék falešný nebude bez pomsty, a kdož mluví lež, zahyne.
Prv	19	10	Nesluší na blázna rozkoš, a ovšem, aby služebník nad knížaty panoval.
Prv	19	11	Rozum člověka zdržuje hněv jeho, a čest jeho jest prominouti provinění.
Prv	19	12	Prchlivost královská jako řvání mladého lva jest, a ochotnost jeho jako rosa na bylinu.
Prv	19	13	Trápení otci svému jest syn bláznivý, a ustavičné kapání žena svárli vá.
Prv	19	14	Dům a statek jest po rodičích, ale od Hospodina manželka rozumná.
Prv	19	15	Lenost přivodí tvrdý sen, a duše váhavá lačnětí bude.
Prv	19	16	Ten, kdož ostříhá přikázání, ostříhá duše své; ale kdož pohrdá cestami svými, zahyne.
Prv	19	17	Kdo uděluje chudému, půjčuje Hospodinu, a onť za dobrodiní jeho odplatí jemu.
Prv	19	18	Tresci syna svého, dokudž jest o něm naděje, a k zahynutí jeho neodpouštěj jemu duše tvá.
Prv	19	19	Veliký hněv ukazuj, odpouštěje trestání, proto že poněvadž odpouštíš, potom více trestati budeš.
Prv	19	20	Poslouchej rady, a přijímej kázeň, abys vždy někdy moudrý byl.
Prv	19	21	Mnozí úmyslové jsou v srdci člověka, ale uložení Hospodinovo toť ostojí.
Prv	19	22	Žádaná věc člověku jest dobře činiti jiným, ale počestnější jest chudý než muž lživý.
Prv	19	23	Bázeň Hospodinova k životu. Takový jsa nasycen, bydlí, aniž neštětím navštíven bývá.
Prv	19	24	Lenivý schovává ruku svou za nádra, ani k ústům svým jí nevztáhne.
Prv	19	25	Ubí posměvače, ať se hlupec dovtipí; a potresci rozumného, ať porozumí umění.
Prv	19	26	Syn, kterýž hanbu a lehkost činí, hubí otce, a zahání matku.
Prv	19	27	Přestaň, synu můj, poslouchati učení, kteréž od řečí rozumných odvozuje.
Prv	19	28	Svědék nešlechtný posmívá se soudu, a ústa bezbožných přikrývají nepravost.
Prv	19	29	Nebo na posměvače hotoví jsou nálezové, a rány na hřbet bláznů.
Prv	20	1	Víno činí posměvače, a nápoj opojný nepokojného; pročez každý, kdož se kochá v něm, nebývá moudrý.
Prv	20	2	Hrůza královská jako řvání mladého lva; kdož ho rozhněvá, hřeší proti životu svému.
Prv	20	3	Přestati od sváru jest to každému ku poctivosti, ale kdožkoli se do nich zapletá, blázen jest.
Prv	20	4	Lenoch neoře pro zimu, pročez žebrati bude ve žni, ale nadarmo.
Prv	20	5	Rada v srdci muže voda hluboká, muž však rozumný dosáhne jí.
Prv	20	6	Větší díl lidí honosí se účinností svou, ale v pravdě takového kdo nalezne?
Prv	20	7	Spravedlivý ustavičně chodí v upřímnosti své; blažení synové jeho po něm.
Prv	20	8	Král sedě na soudné stoličce, rozhání očima svými všecko zlé.
Prv	20	9	Kdo může říci: Očistil jsem srdce své? Čist jsem od hříchu svého?
Prv	20	10	Závaží rozdílná a míra rozdílná, obě to ohavností jest Hospodinu.
Prv	20	11	Po skutcích svých poznáno bývá také i pachole, jest-li upřímné a pravé dílo jeho.
Prv	20	12	Ucho, kteréž slyší, a oko, kteréž vidí, obě to učinil Hospodin.

Prv	20	13	Nemiluj snu, abys nezchudl, otevři oči své, a nasytíš se chlebem.
Prv	20	14	Zlé, zlé, říká ten, kdož kupuje, a odejda, tedy se chlubí.
Prv	20	15	Zlato a množství perel, a nejdražší klínůt jsou rtové umění.
Prv	20	16	Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a kdo za cizozemku, základ
jeho.			
Prv	20	17	Chutný jest někomu chléb falše, ale potom ústa jeho pískem naplněna
bývají.			
Prv	20	18	Myšlení radou upevňuj, a s opatrnou radou veď boj.
Prv	20	19	Kdo vynáší tajnost, chodí neupřímě, pročez k lahodícímu rty svými
nepřiměšuj se.			
Prv	20	20	kdo zlořečí otci svému neb matce své, zhasne svíce jeho v temných
mrákotách.			
Prv	20	21	Dědictví rychle z počátku nabytému naposledy nebývá dobrořečeno,
Prv	20	22	Neříkej: Odplatím se zlým; očekávej na Hospodina, a vysvobodí tě.
Prv	20	23	Ohavností jsou Hospodinu závaží rozdílná, a váhy falešné neoblíbí je.
Prv	20	24	Od Hospodina jsou krokové muže, ale člověk jak vyrozumívá cestě jeho?
Prv	20	25	Osídlo jest člověku pohliti věc posvěcenou, a po slibu zase toho
vyhledávati.			
Prv	20	26	Král moudrý rozptyluje bezbožné, a uvodí na ně pomstu.
Prv	20	27	Duše člověka jest svíce Hospodinova, kteráž zpytuje všechny vnitřnosti
srdečné.			
Prv	20	28	Milosrdenství a pravda ostříhají krále, a milosrdenstvím podpírá se
trůn jeho.			
Prv	20	29	Ozdoba mládenců jest síla jejich, a okrasa starců šediny.
Prv	20	30	Modřiny ran jsou lékařství při zlém, a bití vnitřností života.
Prv	21	1	Jako potůčkové vod jest srdce královo v ruce Hospodinově; kamžkoli
chce, nakloňuje ho.			
Prv	21	2	všeliká cesta člověka přímá se zdá jemu, ale kterýž zpytuje srdce,
Hospodin jest.			
Prv	21	3	vykonávati spravedlnost a soud více se líbí Hospodinu nežli obět.
Prv	21	4	Vysokost očí, širokost srdce, a orání bezbožných jest hříchem.
Prv	21	5	Myšlení bedlivého všelijak ku prospěchu přicházejí, ale každého toho,
kdož kvapný jest, toliko k nouzi.			
Prv	21	6	Pokladové jazykem lživým shromáždění jsou marnost pomíjející
hledajících smrti.			
Prv	21	7	Zhouba, kterouž činí bezbožníci, bydlení bude u nich; nebo se zpěčují
činiti soudu.			
Prv	21	8	Muž, jehož cesta převrácená jest, cizí jest, čistého pak dílo přímé
jest.			
Prv	21	9	Lépe jest bydlení v koutě na střeše, nežli s ženou svárlivou v domě
společném.			
Prv	21	10	Duše bezbožného žádá zlého, ani přítel jeho jemu příjemný nebývá.
Prv	21	11	Posměvač když bývá trestán, hloupý bývá moudřejší; a když se uměle
nakládá s moudrým, přijímá umění.			
Prv	21	12	Vyučuje Bůh spravedlivého na domě bezbožného, kterýž vyvrací bezbožné
pro zlost.			
Prv	21	13	Kdo zacpává ucho své k volání chudého, i on sám volati bude, a nebude
vyslyšán.			
Prv	21	14	Dar skrytý ukrocuje prchlivost, a pocta v klíně hněv prudký.
Prv	21	15	Radost jest spravedlivému činiti soud, ale hrůzou činitelům
nepravosti.			
Prv	21	16	Člověk bloudící z cesty rozumnosti v shromáždění mrtvých odpočívati
bude.			
Prv	21	17	Muž milující veselost nuzníkem bývá, a kdož miluje víno a masti,
nezbohatne.			
Prv	21	18	Výplatou za spravedlivého bude bezbožný, a za upřímé ošemetný.
Prv	21	19	Lépe jest bydlení v zemi pusté než s ženou svárlivou a zlostnou.
Prv	21	20	Poklad žádostivý a olej jest v příbytku moudrého, bláznivý pak člověk
zžírá jej.			
Prv	21	21	kdo snažně následuje spravedlnosti a milosrdenství, nalézá život,
spravedlnost i slávu.			
Prv	21	22	Do města silných vchází moudrý, a boří pevnost doufání jeho.
Prv	21	23	Kdo ostříhá úst svých a jazyka svého, ostříhá od úzkosti duše své.
Prv	21	24	Hrdého a pyšného jméno jest posměvač, kterýž vše s neochotností a
pýchou dělá.			
Prv	21	25	Žádost lenivého zabijí jej, nebo nechť ruce jeho dělají.
Prv	21	26	Každého dne žádostí hoří, spravedlivý pak dává a neskoupí se.
Prv	21	27	Obět bezbožných ohavností jest, ovšem pak jestliže by ji s
nešlechetností obětovali.			
Prv	21	28	svědek lživý zahyne, ale muž, kterýž co slyší, stále mluvití bude.
Prv	21	29	Muž bezbožný zatvrzuje tvář svou, upřímý pak měří cestu svou.
Prv	21	30	Není žádné moudrosti, ani opatrnosti, ani rady proti Hospodinu.

Prv	21	31	Kůň strojen bývá ke dni boje, ale Hospodinovo jest vysvobození.
Prv	22	1	Vzácnější jest jméno dobré než bohatství veliké, a přízeň lepší než
stříbro a zlato.			
Prv	22	2	Bohatý a chudý potkávají se, učinitel obou jest Hospodin.
Prv	22	3	Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce, těžkosti
docházejí.			
Prv	22	4	Pokory a bázně Hospodinovy odplata jest bohatství a sláva i život.
Prv	22	5	Trní a osídla jsou na cestě převráceného; kdož ostříhá duše své,
vzdálí se od nich.			
Prv	22	6	Vyučuj mladého podle způsobu cesty jeho; nebo když se i zstará,
neuchýlí se od ní.			
Prv	22	7	Bohatý nad chudými panuje, a vypůjčující bývá služebníkem toho, jenž
půjčuje.			
Prv	22	8	Kdo rozsívá nepravost, žítí bude trápení; prut zajisté prchlivosti
jeho přestane.			
Prv	22	9	Okno dobrotivé, onot požehnáno bude; nebo udílí z chleba svého chudému.
Prv	22	10	Vyvrz posměvače, a odejdet svaď, anobrž přestane svár a lehkost.
Prv	22	11	Kdo miluje čistotu srdce, a v čích rtech jest příjemnost, takového
král přítelem bývá.			
Prv	22	12	Oči Hospodinovy ostříhají umění, ale snažnosti ošemetného převrací.
Prv	22	13	Říká lenoch: Lev jest vně, naprostřed ulic byl bych zabít.
Prv	22	14	Jáma hluboká ústa postranních; ten, na kohož se hněvá Hospodin, vpadne
tam.			
Prv	22	15	Bláznovství přivázáno jest k srdci mladého, ale metla kázně vzdálí je
od něho.			
Prv	22	16	Kdo utiská nuzného, aby rozmnožil své, a dává bohatému, jistotně bude
v nouzi.			
Prv	22	17	Nakloň ucha svého, a slyš slova moudrých, a mysl svou přilož k učení
mému.			
Prv	22	18	Nebo to bude utěšenou věcí, jestliže je složíš v srdci svém, budou-li
spolu nastrojena ve rtech tvých.			
Prv	22	19	Aby bylo v Hospodinu doufání tvé, oznamujit to dnes. I ty také
ostříhej toho.			
Prv	22	20	Zdaližť jsem nenapsal znamenitých věcí z strany rad a umění,
Prv	22	21	Aťbych v známost uvedl jistotu řečí pravých, tak abys vynášeti mohl
slova pravdy těm, kteříž by k tobě poslali?			
Prv	22	22	Nelup nuzného, proto že nuzný jest, aniž potírej chudého v bráně.
Prv	22	23	Nebo Hospodin povede při jejich, a vydře duši těm, kteříž vydírají
jím.			
Prv	22	24	Nebývej přítelem hněvivého, a s mužem prchlivým neobcuj,
Prv	22	25	Abys se nenaučil stezkám jeho, a nevložil osídla na duši svou.
Prv	22	26	Nebývej mezi rukojměmi, mezi slibujícími za dluhy.
Prv	22	27	Nemáš-li, čím bys zaplatil, proč má kdo bráti lůže tvé pod tebou?
Prv	22	28	Nepřenášej mezníku starodávního, kterýž učinili otcové tvoji.
Prv	22	29	Vídáš-li, že muž snažný v díle svém před králi stává? Nestává před
nepatrnými.			
Prv	23	1	Když sedneš k jídlu se pánem, pilně šetř, co jest před tebou.
Prv	23	2	Jinak vrazil bys nůž do hrdla svého, byl-li bys lakotný.
Prv	23	3	Nežádej lahůdek jeho, nebo jsou pokrm oklamavatelny.
Prv	23	4	Neusiluj, abys zbohatl; od opatrnosti své přestaň.
Prv	23	5	K bohatství-liž bys obrátil oči své? Poněvadž v náhle mizí; nebo sobě
zdělalo křídla podobná orličím, a zaletuje k nebi.			
Prv	23	6	Nejez chleba člověka závistivého, a nežádej lahůdek jeho.
Prv	23	7	Nebo jak on sobě tebe váží v myslí své, tak ty pokrmu toho. Díť: Jez a
pí, ale srdce jeho není s tebou.			
Prv	23	8	Skyvu svou, kterouž jsi snědl, vyvrátíš, a zmaříš slova svá utěšená.
Prv	23	9	Před bláznem nemluv, nebo pohrdne opatrností řečí tvých.
Prv	23	10	Nepřenášej mezníku starodávního, a na pole siroteků nevcházej.
Prv	23	11	Silnýť jest zajisté ochránce jejich; onť povede při jejich proti tobě.
Prv	23	12	Zaveď k učení mysl svou, a uši své k řečem umění.
Prv	23	13	Neodjímej od mladého kázně; nebo umrskáš-li jej metlou, neumřeť.
Prv	23	14	Ty metlou jej mrskávej, a tak duši jeho z pekla vytrhneš.
Prv	23	15	Synu můj, bude-li moudré srdce tvé, veseliti se bude srdce mé všelijak
ve mně;			
Prv	23	16	A plésati budou ledví má, když mluvití budou rtové tvoji pravé věci.
Prv	23	17	Nechť nezávidí srdce tvé hříšníku, ale raději choď v bázni Hospodinově
celý den.			
Prv	23	18	Nebo poněvadž jest odplata, naděje tvá nebude podřata.
Prv	23	19	Slyš ty, synu můj, a buď moudrý, a naprav na cestu srdce své.
Prv	23	20	Nebývej mezi pijány vína, ani mezi žráci masa.
Prv	23	21	Nebo opilec a žrác zchudne, a ospálnivost v hadry obléčí.
Prv	23	22	Poslouchej otce svého, kterýž tě zplodil, aniž pohrdej matkou svou,

když se zstará.			Pravdy nabuď, a neprodávej jí, též moudrosti, umění a rozumnosti.
Prv 23	23		Náramně bývá potěšen otec spravedlivého, a ten, kdož zplodil moudrého,
Prv 23	24		
veselí se z něho.			Nechat se tedy veselí otec tvůj a matka tvá, a ať plěše rodička tvá.
Prv 23	25		Dej mi, synu můj, srdce své, a oči tvé cest mých ať ostríhají.
Prv 23	26		Nebo nevěstka jest jáma hluboká, a studnice těsná žena cizí.
Prv 23	27		Onať také jako loupežník úklady činí, a zoufalce na světě rozmnožuje.
Prv 23	28		Komu běda? komu ouvech? komu svady? komu křik? komu rány darmo? komu
Prv 23	29		
červenost očí?			Těm, kteříž se zdržují na víně; těm, kteříž chodí, aby vyhledali
Prv 23	30		
strojené víno.			Nehleď na víno rdící se, že vydává v koflíku záři svou, a přímo
Prv 23	31		
vyskakuj e.			Naposledy jako had uštípně, a jako štír uštkne.
Prv 23	32		Oči tvé hleděti budou na cizí, a srdce tvé mluvití bude převrácené
Prv 23	33		
věci,			A budeš jako ten, kterýž spí u prostřed moře, a jako ten, kterýž spí
Prv 23	34		
na vrchu sloupu bárky.			Díš: Zbili mne, a nestonal jsem, tloukli mne, a nečil jsem; když
Prv 23	35		to.
procítím, dám se zase v			Nenásleduj lidí zlých, aniž žádej bývati s nimi.
Prv 24	1		Nebo o zhoubě přemýšlí srdce jejich, a rtové jejich o trápení mluví.
Prv 24	2		Moudrostí vzdělán bývá dům, a rozumností upevněn.
Prv 24	3		Skrze umění zajisté pokojové naplnění bývají všelijakým zbožím drahým
Prv 24	4		
a utěšeným.			Muž moudrý jest silný, a muž umělý přidává síly.
Prv 24	5		Nebo skrze rady opatrné svedeš bitvu, a vysvobození skrze množství
Prv 24	6		
rádců.			Vysoké jsou blázu moudrosti; v bráně neotevře úst svých.
Prv 24	7		Kdo myslí zle činiti, toho nešlechtným nazovou.
Prv 24	8		Zlé myšlení blázna jest hřích, a ohavnost lidská posměvač.
Prv 24	9		Budeš-li se lenovati ve dni ssoužení, špatná bude síla tvá.
Prv 24	10		Vytrhuj jaté k smrti; nebo od těch, ješto se chýlí k zabiti, což bys
Prv 24	11		
se zdržel?			Díš-li: Aj, nevěděli jsme o tom: zdaliž ten, jenž zpytuje srdce,
Prv 24	12		jest strážce duše tvé, nezná, a neodplatí každému podle skutků jeho?
nerozumí, a ten, kterýž			Synu můj, jez med, nebo dobrý jest, a plást sladký dásním tvým.
Prv 24	13		Tak umění moudrosti duši tvé. Jestliže ji najdeš, onať bude mzda, a
Prv 24	14		
naděje tvá nebude vytata.			Nečiniž úkladů, ó bezbožníče, příbytku spravedlivého, a nekaz
Prv 24	15		
odpočinutí jeho.			Nebo ač sedmkrát padá spravedlivý, však zase povstává, bezbožníci pak
Prv 24	16		
padají ve zlém.			když by padl nepřítel tvůj, neraduj se, a když by klesl, nechat
Prv 24	17		
neplěše srdce tvé,			Aby snad nepopatřil Hospodin, a nelíbilo by se to jemu, a odvrátil by
Prv 24	18		
od něho hněv svůj.			Nehněvej se příčinou zlostníků, aniž následuj bezbožných.
Prv 24	19		Nebo zlý nebude mítí odplaty; svíce bezbožných zhasne.
Prv 24	20		Boj se Hospodina, synu můj, i krále, a k neustavičným se nepřiměšuj.
Prv 24	21		Nebo v náhle nastane bída jejich, a pomstu obou těch kdo zná?
Prv 24	22		Také i toto moudrým náleží: Přijímati osobu v soudu není dobré.
Prv 24	23		Toho, kdož říká bezbožnému: Spravedlivý jsi, klnouti budou lidé, a v
Prv 24	24		ošklivost jej vezmou národové.
Prv 24	25		Ale kteříž kárají, budou potěšeni, a přijde na ně požehnání dobrého.
Prv 24	26		Bude líbatí rty toho, kdož mluví slova pravá.
Prv 24	27		Nastroj vně dílo své, a sprav je sobě na poli; potom také vystavíš dům
svůj.			
Prv 24	28		Nebývej svědkem všetečným proti bližnímu svému, aniž lahodně namlouvej
Prv 24	29		Neříkej: Jakž mi učinil, tak mu učiním; odplatím muži tomu podle
Prv 24	30		
skutku jeho.			Přes pole muže lenivého šel jsem, a přes vinici člověka nemoudrého,
Prv 24	31		A aj, porostlo všudy trnám, přikryly všecko kopřivy, a ohrada kamenná
Prv 24	32		
její byla zbořená.			A vida to, posoudil jsem toho; vida, vzal jsem to k výstraze.
Prv 24	33		Maličko pospíš, maličko zdrímeš, maličko složíš ruce, abys poležel,
Prv 24	34		v tom přijde jako pocestný chudoba tvá, a nouze tvá jako muž zbrojný.
Prv 25	1		Jaké i tato jsou přísloví šalomounova, kteráž shromáždili muži
Ezechi áše, krále Judského:			
Prv 25	2		Sláva Boží jest skrývati věc, ale sláva králů zpytovat věc.

Prv	25	3	Vysokosti nebes, a hlubokosti země, a srdce králů není žádného vystižení.
Prv	25	4	Jako když bys odjal trůsku od stříbra, ukáže se slevači nádoba čistá:
Prv	25	5	Tak když odejmeš bezbožného od obličejů krále, tedy utvrzen bude v spravedlnosti trůn jeho.
Prv	25	6	Nestavěj se za znamenitého před králem, a na místě velikých nestůj.
Prv	25	7	Nebo lépe jest, aťby řečeno bylo: Vstup sem, nežli abys snížen byl před knížetem; což vídávají oči tvé.
Prv	25	8	Nevcházej v svár kvapně, tak abys naposledy něčeho se nedopustil, kdyby tě zahanbil bližní tvůj.
Prv	25	9	Srovnej při svou s bližním svým, a tajné věci jiného nevyjevuj.
Prv	25	10	Aťby lehkosti neučinil ten, kdož by to slyšel, až by i zlá pověst tvá nemohla jíti nazpět.
Prv	25	11	Jablka zlatá s řezbami stříbrnými jest slovo propověděné případně.
Prv	25	12	Náušnice zlatá a ozdoba z ryzího zlata jest trestatel moudrý u toho, jenž poslouchá.
Prv	25	13	Jako studenost sněžná v čas žně, tak jest posel věrný těm, kteříž jej posílají; nebo duši pánů svých očerstvuje.
Prv	25	14	Jako oblakové a vítr bez deště, tak člověk, kterýž se chlubí darem lži svým.
Prv	25	15	Snášelivostí nakloněn bývá vývoda, a jazyk měkký láme kosti.
Prv	25	16	Nalezneš-li med, jez, pokudž by dosti bylo tobě, abys snad nasycen jsa jím, nevyvrátil ho.
Prv	25	17	Zdržuj nohu svou od domu bližního svého, aby syt jsa tebe, neměl tě v nenávisti.
Prv	25	18	Kladivo a meč a střela ostrá jest každý, kdož mluví falešné svědectví proti bližnímu svému.
Prv	25	19	Zub vylomený a noha vytknutá jest doufání v převráceném v den úzkosti.
Prv	25	20	Jako ten, kdož svlácí oděv v čas zimy, a ocet lije k sanitru, tak kdož zpívá písničky srdci smutnému.
Prv	25	21	Jestliže by lačněl ten, jenž tě nenávidí, nakrm jej chlebem, a žíznil-li by, napoj jej vodou.
Prv	25	22	Nebo uhlí řeřavé shromáždíš na hlavu jeho, a Hospodin odplatí tobě.
Prv	25	23	Vítr púlnocní zplozuje déšť, a tvář hněvivá jazyk tajně utrhačící.
Prv	25	24	Lépe jest bydleti v koutě na střeše, nežli s ženou svárlivou v domě společném.
Prv	25	25	Voda studená duši ustalé jest novina dobrá z země daleké.
Prv	25	26	Studnice nohami zakalená a pramen zkažený jest spravedlivý z místa svého před bezbožným vystřčený.
Prv	25	27	Jísti mnoho medu není dobře; tak zpytování slávy jejich není slavné.
Prv	25	28	Město rozbořené beze zdi jest muž, kterýž nemá moci nad duchem svým.
Prv	26	1	Jako sníh v létě, a jako déšť ve žni, tak nepřipadá na blázna čest.
Prv	26	2	Jako vrabec přenáší se, a vlaštovice létá, tak zlořečení bez příčiny nedojde.
Prv	26	3	Bič na koně, uzda na osla, a kyj na hřbet blázna.
Prv	26	4	Neodpovídej bláznů podlé bláznovství jeho, abys i ty jemu nebyl podobný.
Prv	26	5	Odpověz bláznů podlé bláznovství jeho, aby sám u sebe nebyl moudrý.
Prv	26	6	Jako by nohy osekal, bezpráví se dopouští ten, kdož svěruje poselství bláznů.
Prv	26	7	Jakož nejednostejní jsou hnátové kulhavého, tak řeč v ústech bláznů.
Prv	26	8	Jako vložití kámen do praku, tak jest, když kdo ctí blázna.
Prv	26	9	Trn, kterýž se dostává do rukou opilého, jest přísloví v ústech bláznů.
Prv	26	10	Veliký pán stvořil všecko, a dává odplatu bláznů, i odměnu přestupníkům.
Prv	26	11	Jakož pes navracuje se k vývratku svému, tak blázen opětuje bláznovství své.
Prv	26	12	Spatřil-li bys člověka, an jest moudrý sám u sebe, naděje o bláznů lepší jest než o takovém.
Prv	26	13	Říká lenoch: Lev lýtý jest na cestě, lev jest v ulici.
Prv	26	14	Dvěře se obracejí na stežejích svých, a lenoch na lůži svém.
Prv	26	15	Schovává lenivý ruku svou za řádra; těžko mu vztáhnouti ji k ústům svým.
Prv	26	16	Moudřejší jest lenivý u sebe sám, nežli sedm odpovídajících s soudem.
Prv	26	17	Psa za uši lapá, kdož odcházejí, hněvá se ne v své při.
Prv	26	18	Jako nesmyslný vypouští jiskry a šípy smrtelné,
Prv	26	19	Tak jest každý, kdož oklamává bližního, a říká: Zdaž jsem nežertoval?
Prv	26	20	Když není drev, hasne oheň; tak když nebude klevetníka, utichne svár.
Prv	26	21	Uhel mrtvý k roznícení, a drva k ohni, tak člověk svárlivý k roznícení svady.
Prv	26	22	Slova utrhače jako ubitých, ale však sstupují do vnitřností života.

Prv	26	23	Stříbrná trůska roztažená po střepe jsou rtové protivní a srdce zlé.
Prv	26	24	Rty svými za jiného se staví ten, jenž nenávidí, ale u vnitřnosti své
skládá lest.			
Prv	26	25	Když se ochotný ukáže řečí svou, nevěř mu; nebo sedmera ohavnost jest
v srdci jeho.			
Prv	26	26	Přikrývána bývá nenávist chytře, ale zlost její zjevena bývá v
shromáždění.			
Prv	26	27	Kdo jámu kopá, do ní upadá, a kdo valí kámen, na něj se obrací.
Prv	26	28	Člověk jazyka ošemetného v nenávisti má ponížené, a ústy úlisnými
způsobuje pád.			
Prv	27	1	Nechlub se dnem zítřejším, nebo nevíš, coť ten den přinese.
Prv	27	2	Nechat tě chválí jiní, a ne ústa tvá, cizí, a ne rtové tvoji.
Prv	27	3	Tíž má kamen, a váhu písek, ale hněv blázna těžší jest nad to obé.
Prv	27	4	Ukrutnatě věc hněv a prudká prchlivost, ale kdo ostojí před závistí?
Prv	27	5	Lepší jest domlouvání zjevné, než milování tajné.
Prv	27	6	Bezpečnější rány od přítele, než lahodná líbání nenávidícího.
Prv	27	7	Duše sytá pohrdá i medem, ale duši lačné každá hořkost sladká.
Prv	27	8	Jako pták zaletuje od hnízda svého, tak muž odchází od místa svého.
Prv	27	9	Mast a kadění obveseluje srdce; tak sladkost přítele víc než rada
vlastní.			
Prv	27	10	Přítele svého a přítele otce svého neopouštěj, a do domu bratra svého
nechoď v čas bídy své;			
Prv	27	11	lepšíť jest soused blízký, než bratr daleký.
kdož mi utrhá.			
Prv	27	12	Buď moudrý, synu můj, a obvesel srdce mé, ať mám co odpověditi tomu,
docházejí.			
Prv	27	13	Opatrný vida zlé, vyhne se, ale hloupí předce jdouce, těžkosti
ci zozemku slíbil, základ jeho.			
Prv	27	14	Vezmi roucho toho, kterýž slíbil za cizího, a od toho, kdo za
zlořečení počteno bude.			
Prv	27	15	Tomu, kdož dobrořečí příteli svému hlasem velikým, ráno vstáváje, za
Prv	27	16	Kapání ustavičné v čas přívalu, a žena svárlivá rovní jsou sobě;
Prv	27	17	Kdož ji schovává, schovává vítr, a jako mast v pravici voněti bude.
Prv	27	18	Železo železem se ostří; tak muž zotrhuje tvář přítele svého.
bude.			
Prv	27	19	Kdo ostříhá fíku, jídá ovoce jeho; tak kdo ostříhá pána svého, poctěn
Prv	27	20	bude.
nemohou.			
Prv	27	21	Jakož u vodě tvář proti tváři se ukazuje, tak srdce člověka člověku.
Prv	27	22	Propast a zahynutí nebyvají nasycení, tak oči člověka nasytiti se
bláznovství jeho.			
Prv	27	23	Teglík stříbra a pec zlata zkušuje, tak člověka pověst chvály jeho.
Prv	27	24	Bys blázna i v stupě mezi krupami píchem zopíchal, neodejde od něho
Prv	27	25	Pilně přihlídej k dobytku svému, pečuj o stáda svá.
s hor.			
Prv	27	26	Nebo ne na věky trvá bohatství, ani koruna do pronárodu.
Prv	27	27	Když zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehdaž ať se shromažďuje seno
živnosti děvek tvých.			
Prv	28	1	Kdož zroste tráva, a ukazuje se bylina, tehdaž ať se shromažďuje seno
smělí jsou.			
Prv	28	2	Utíkají bezbožní, ač jich žádný nehoní, ale spravedliví jako mladý lev
umělého trvánlivé bývá			
Prv	28	3	Pro přestoupení země mnoho knížat jejích, ale pro člověka rozumného a
za čímž nebývá chleba.			
Prv	28	4	panování.
velmi jsou jim na odpor.			
Prv	28	5	Muž chudý, kterýž utiská nuzné, podoben jest přívalu zachvacujícímu,
rozumějí všemu.			
Prv	28	6	Kteří opouštějí zákon, chválí bezbožného, ale kteříž ostříhají zákona,
kterékoli cestě, ačkoli			
Prv	28	7	jest bohatý.
činí otci svému.			
Prv	28	8	Kdo ostříhá zákona, jest syn rozumný; kdož pak s žráci tovaryší, hanbu
jej z milosti chudým rozděloval.			
Prv	28	9	Kdo rozmnožuje statek svůj lichvou a úrokem, shromažďuje tomu, kdož by
ohavností.			
Prv	28	10	Kdo odvrací ucho své, aby neslyšel zákona, i modlitba jeho jest
dědičně obdrží dobré.			
Prv	28	11	Kdo zavodí upřímé na cestu zlou, do jámy své sám vpadne, ale upřímí
Prv	28	12	Moudrý jest u sebe sám muž bohatý, ale chudý rozumný vystihá jej.
bezbožní, vyhledáván bývá člověk.			
Prv	28	13	Když plésají spravedliví, velmi to pěkně sluší; ale když povstávají
			Kdo přikrývá přestoupení svá, nepovede se jemu šťastně; ale kdož je

vyznává a opouští, milosrdenství důjde.

Prv	28	14	Blahoslavený člověk, kterýž se strachuje vždycky; ale kdož zatvrzuje srdce své, upadne ve zlé.
Prv	28	15	Lev řvoucí a nedvěd hladovitý jest panovník bezbožný nad lidem nuzným.
Prv	28	16	Kníže bez rozumu bývá veliký dráč, ale kdož v nenávisti má mrzký zisk, prodlí dnů.
Prv	28	17	Člověka, kterýž násilí činí krvi lidské, ani nad jamou, když utíká, žádný ho nezadrží.
Prv	28	18	Kdo chodí upřímě, zachován bude, převrácený pak na kterékoli cestě padne jednou.
Prv	28	19	Kdo dělá zemi svou, nasycen bývá chlebem; ale kdož následuje zahalečů, nasycen bývá chudobou.
Prv	28	20	Muž věrný přispoří požehnání, ale kdož chvátá zbohatnouti, nebývá bez viny.
Prv	28	21	Přijímati osobu není dobré; nebo mnohý pro kus chleba neprávě činí.
Prv	28	22	Člověk závistivý chvátá k statku, nic nevěda, že nouze na něj přijde.
Prv	28	23	Kdo domlouvá člověku, potom spíše milost nalézá nežli ten, kterýž lahodí jazykem.
Prv	28	24	Kdo loupí otce svého a matku svou, a říká, že to není žádný hřích, tovaryš jest vražedník.
Prv	28	25	Vysokomyslný vzbuzuje svár, ale kdo doufá v Hospodina, hojnost míti bude.
Prv	28	26	Kdo doufá v srdce své, blázen jest; ale kdož chodí moudře, pomůže sobě.
Prv	28	27	Kdo dává chudému, nebude míti žádného nedostatku; kdož pak zakrývá oči své, bude míti množství zlořečení.
Prv	28	28	Když povstávají bezbožní, skrývá se člověk; ale když hynou, rozmnožují se spravedliví.
Prv	29	1	Člověk, kterýž často kárán bývá, zatvrzuje šíji, rychle potřín bude, tak že neprospěje žádné lékařství.
Prv	29	2	Když se množí spravedliví, veselí se lid; ale když panuje bezbožník, vzdychá lid.
Prv	29	3	Muž, kterýž miluje moudrost, obveseluje otce svého; ale kdož se přitovaryšuje k nevěstkám, mrhá statek.
Prv	29	4	Král soudem upevňuje zemi, muž pak, kterýž bere dary, boří ji.
Prv	29	5	Člověk, kterýž pochlebuje příteli svému, rozprostírá síť před nohama jeho.
Prv	29	6	Výstupek bezbožného jest jemu osídlem, spravedlivý pak prozpěvuje a veselí se.
Prv	29	7	Spravedlivý vyrozumívá při nuzných, ale bezbožník nemá s to rozumnosti ani umění.
Prv	29	8	Muži posměvači zavozují město, ale moudří odvracují hněv.
Prv	29	9	Muž moudrý, kterýž se nesnadní s mužem bláznivým, buď že se pohne, buď že se směje, nemá pokoj.
Prv	29	10	Vražedníci v nenávisti mají upříměho, ale upřími pečují o duši jeho.
Prv	29	11	Všecken duch svůj vypouští blázen, ale moudrý na potom zdržuje jej.
Prv	29	12	Pána toho, kterýž rád poslouchá slov lživých, všickni služebníci jsou bezbožní.
Prv	29	13	Chudý a dráč potkávají se, obou dvou však oči osvětluje Hospodin.
Prv	29	14	Krále toho, kterýž soudí právě nuzné, trůn na věky bývá utvrzen.
Prv	29	15	Metla a kárání dává moudrost, ale dítě sobě volné k hanbě přivodí matku svou.
Prv	29	16	Když se rozmnožují bezbožní, rozmnožuje se převrácenost, a však spravedliví spatřují pád jejich.
Prv	29	17	Tresci syna svého, a přineset odpočinutí, a způsobí rozkoš duši tvé.
Prv	29	18	Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid; kdož pak ostříhá zákona, blahoslavený jest.
Prv	29	19	Slovy nebývá napraven služebník; nebo rozuměje, však neodpoví.
Prv	29	20	Spatřil-li bys člověka, an jest kvapný v věcech svých, lepší jest naděje o bláznu, než o takovém.
Prv	29	21	Kdo rozkošně chová z dětinství služebníka svého, naposledy bude syn.
Prv	29	22	Člověk hněvivý vzbuzuje svár, a prchlivý mnoho hřeší.
Prv	29	23	Pýcha člověka snižuje jej, ale chudý duchem dosahuje slávy.
Prv	29	24	Kdo má spolek s zlodějem, v nenávisti má duši svou; zlořečení slyší, však neoznámí.
Prv	29	25	Strašlivý člověk klade sobě osídlo, ale kdo doufá v Hospodina, bývá povýšen.
Prv	29	26	Mnozí hledají tváři pánů, ješto od Hospodina jest soud jednoho každého.
Prv	29	27	Ohavností spravedlivým jest muž nepravý, ohavností pak bezbožnému, kdož upřímě kráčí.
Prv	30	1	Slova Agura, syna Jáke. Sepsání řečí muže toho k Itielovi, k Itielovi

a Uchalovi.			
Prv 30	2	Jistě žeť jsem hloupější nad jiné, tak že rozumnosti člověka obecného nemám,	
Prv 30	3	Aniž jsem se naučil moudrosti, a umění svatých neumím.	
Prv 30	4	Kdo vstoupil v nebe, i sstoupil? Kdo sebral vítr do hrstí svých? Kdo shrnul vody v roucho své? Kdo upevnil všechny končiny země? Které jméno jeho, a jaké jméno syna jeho, víš-li?	
Prv 30	5	Všeliká výmluvnost Boží přechištěná jest; onť jest štít doufajících v něho.	
Prv 30	6	Nepřidávej k slovům jeho, aby tě nekáral, a byl bys ve lži postižen.	
Prv 30	7	Dvou věcí žádám od tebe, neoslýchejž mne, prvé než umru:	
Prv 30	8	Marnost a slovo lživé vzdal ode mne, chudoby neb bohatství nedávej mi, živ mne pokrmem vedlé potřeby mé,	
Prv 30	9	Abych snad nasycen jsa, tě nezapřel, a neřekl: Kdo jest Hospodin? a abych zchudna, nekradl, a nebral naprázdno jména Hospodina Boha svého.	
Prv 30	10	Nesoč na služebníka před pánem jeho, aťby nezlořečil, a ty abys nehřešil.	
Prv 30	11	Jest pokolení, kteréž otci svému zlořečí, a matce své nedobrořečí.	
Prv 30	12	Jest pokolení čisté samo u sebe, ačkoli od nečistot svých není obmyto.	
Prv 30	13	Jest pokolení, jehož vysoké jsou oči, a víčka jeho jsou vyzdvižená.	
Prv 30	14	Jest pokolení, jehož zubové jsou mečové, a třenovní zubové jeho nožové, k zžírání chudých na zemi a nuzných na světě.	
Prv 30	15	Pijavice má dvě dcery říkající: Dej, dej. Tři věci nebývají nasyceny, anobř čtyry, kteréž nikdy neřeknou: Dosti:	
Prv 30	16	Peklo a život neplodné, země též nebývá nasycena vodou, a oheň neříká: Dosti.	
Prv 30	17	Oko, kteréž se posmívá otci, a pohrdá poslušenstvím matky, vyklubí krkavci potoční, aneb snědí je orličata.	
Prv 30	18	Tři tyto věci skryty jsou přede mnou, nýbrž čtyry, kterýchž neznám:	
Prv 30	19	Cesty orlice v povětří, cesty hada na skále, cesty lodí u prostřed moře, a cesty muže při panně.	
Prv 30	20	Takováž jest cesta ženy cizoložné: Jí, a utře ústa svá, a dí: Nepáchal a jsem nepravosti.	
Prv 30	21	Podě třmi věcmi pohybuje se země, anobř pod čtyřmi, jichž nemůž sněsti:	
Prv 30	22	Pod služebníkem, když kraluje, a bláznem, když se nasytí chleba;	
Prv 30	23	Pod omrzalou, když se vdá, a děvkou, když dědičkou bývá paní své.	
Prv 30	24	Čtyry tyto věci jsou malé na zemi, a však jsou moudřejší nad mudrce:	
Prv 30	25	Mravenci, lid nesilný, kteříž však připravují v létě pokrm svůj;	
Prv 30	26	Králíkové, lid nesilný, kteříž však stavějí v skále dům svůj;	
Prv 30	27	Krále nemají kobyly, a však vycházejí po houfích všecky;	
Prv 30	28	Pavouk rukama dělá, a bývá na palácích královských.	
Prv 30	29	Tři tyto věci udatně vykračují, anobř čtyry, kteréž zmužile chodí:	
Prv 30	30	Lev nejsilnější mezi zvířaty, kterýž neustupuje před žádným;	
Prv 30	31	Přepásaný na bedrách kůň neb kozel, a král, proti němuž žádný nepovstává.	
Prv 30	32	Jestliže jsi bláznil, vynášeje se, a myslil-lis zle, ruku na ústa polož.	
Prv 30	33	Kdo tluče smetanu, stlouká máslo, a stiskání nosu vyvodí krev, tak popouzení k hněvu vyvodí svár.	
Prv 31	1	Slova proroctví Lemuele krále, kterýmž vyučovala jej matka jeho.	
Prv 31	2	Co díím, synu můj, co, synu života mého? Co, řku, díím, synu slibů mých?	
Prv 31	3	Nedávej ženám síly své, ani cest svých těm, kteréž k zahynutí přivodí krále.	
Prv 31	4	Ne králům, ó Lemueli, ne králům náleží píti víno, a ne pánům žádost nápoje opojného,	
Prv 31	5	Aby pije, nezapomněl na ustanovení, a nezměnil pře všech lidí ssouzených.	
Prv 31	6	Dejte nápoj opojný hynoucimu, a víno těm, kteříž jsou truchlivého ducha,	
Prv 31	7	Ať se napije, a zapomene na chudobu svou, a na trápení své nezpomíná více.	
Prv 31	8	Otevři ústa svá za němého, v při všech oddaných k smrti,	
Prv 31	9	Otevři, řku, ústa svá, sud spravedlivě, a veď při chudého a nuzného.	
Prv 31	10	Ženu statečnou kdo nalezne? Nebo daleko nad perly cena její.	
Prv 31	11	Dověruje se jí srdce muže jejího; nebo tu kořisti nebude nedostatku.	
Prv 31	12	Dobře činí jemu a ne zle, po všechny dny života svého.	
Prv 31	13	Hledá pilně vlny a lnu, a dělá šťastně rukama svýma.	
Prv 31	14	Jest podobná lodi kupecké, zdaleka přiváží pokrm svůj.	
Prv 31	15	Kterážto velmi ráno vstávajíc, dává pokrm čeledi své, a podíl náleží ty děvkám svým.	
Prv 31	16	Rozsuzuje pole, a ujímá je; z výdělku rukou svých štěpuje i vinici.	

Prv	31	17	Přepasuje silou bedra svá, a zsiluje ramena svá.
Prv	31	18	Zakouší, jak jest užitečné zaměstknání její; ani v noci nehasne svíce její.
Prv	31	19	Rukama svýma sahá k kuželi, a prsty svými drží vřeten.
Prv	31	20	Ruku svou otvírá chudému, a ruce své vztahuje k nužnému.
Prv	31	21	Nebojí se za čeled svou v čas sněhu; nebo všecka čeled její oblačí se v roucho dvoj násobní.
Prv	31	22	Koberce dělá sobě z kmentu, a z zlatohlavu jest oděv její.
Prv	31	23	Patrný jest v branách manžel její, když sedá s staršími země.
Prv	31	24	Plátno drahé dělá, a prodává; též i pasy prodává kupci.
Prv	31	25	Síla a krása oděv její, nestará se o časy potomní.
Prv	31	26	Ústa svá otvírá k moudrosti, a naučení dobrotivosti v jazyku jejím.
Prv	31	27	Spatřuje obcování čeledi své, a chleba zahálky její.
Prv	31	28	Povstanouce synové její, blahoslaví ji; manžel její také chválí ji,
Prv	31	29	Říkaje: Mnohé ženy statečně sobě počínaly, ty pak převyšuješ je všecky.
Prv	31	30	Oklamavatelná jest příjemnost a marná krása; žena, kteráž se bojí Hospodina, tať chválena bude.
Prv	31	31	Dejtež takové z ovoce rukou jejích, a nechať ji chválí v branách skutkové její.
Ecl	1	1	Slova kazatele syna Davidova, krále v Jeruzalémě.
Ecl	1	2	Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, marnost nad marnostmi, a všecko marnost.
Ecl	1	3	Jaký užitek má člověk ze všelijaké práce své, kterouž vede pod sluncem?
Ecl	1	4	Věk pomíjí, a jiný věk nastává, ačkoli země na věky trvá.
Ecl	1	5	Vychází slunce, i zapadá slunce, a k místu svému chvátá, kdež vychází.
Ecl	1	6	Jde ku poledni, a obrací se na půlnoci, sem i tam se toče, chodí vítr, a okolky svými navracuje se vítr.
Ecl	1	7	Všecky řeky jdou do moře, a však se moře nepřepĺňuje; do místa, do něhož tekou řeky, navracují se, aby zase odtud vycházely.
Ecl	1	8	Všecky věci jsou plné zaneprázdnění, aniž může člověk vymluviti; nenasytí se oko hleděním, aniž se naplní ucho slyšením.
Ecl	1	9	Což bylo, jest to, což býti má; a což se nyní děje, jest to, což se dítí bude; aniž jest co nového pod sluncem.
Ecl	1	10	Jest-liž jaká věc, o níž by říci mohl: Pohleď, toť jest cosi nového? Ano již to bylo před věky, kteříž byli před námi.
Ecl	1	11	Není paměti prvních věcí, aniž také potomních, kteréž budou, památka zůstane u těch, jenž potom nastanou.
Ecl	1	12	Já kazatel byl jsem králem nad Izraelem v Jeruzalémě,
Ecl	1	13	A přiložil jsem mysl svou k tomu, jak bych vyhledati a vystihnouti mohl rozumností svou všecko to, což se děje pod nebem. (Takové bídné zaměstknání dal Bůh synům lidským, aby se jím bědovali.)
Ecl	1	14	Viděl jsem všecky skutky, dějící se pod sluncem, a aj, všecko jest marnost a trápení ducha.
Ecl	1	15	Což křivého jest, nemůže se zpřímiti, a nedostatkové nemohou sečtení býti.
Ecl	1	16	Protož tak jsem myslil v srdci svém, řka: Aj, já zvelebil jsem a rozšířil moudrost nade všecky, kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě, a srdce mé dosáhlo množství moudrosti a umění.
Ecl	1	17	I přiložil jsem mysl svou, abych poznal moudrost a umění, nemoudrost i bláznovství, ale shledal jsem, že i to jest trápení ducha.
Ecl	1	18	Nebo kde jest mnoho moudrosti, tu mnoho hněvu; a kdož rozmnožuje umění, rozmnožuje bolest.
Ecl	2	1	Řekl jsem opět srdci svému: Nuže nyní zkusím tě v veselí, užívejž tedy dobrých věcí. A hle, i to marnost.
Ecl	2	2	Smíchu jsem řekl: Blázníš, a veselí: Co to děláš?
Ecl	2	3	Přemýšloval jsem v srdci svém, abych povoloval u víně tělu svému, srdce však své spravuje moudrostí, a přídržel se bláznovství dotud, až bych zkusil, co by lepšího bylo synům lidským, aby činili pod nebem v počtu dnů života svého.
Ecl	2	4	Veliké jsem skutky činil, vystavěl jsem sobě domy, štípil jsem sobě vinice.
Ecl	2	5	Vzdělal jsem sobě zahrady a štěpnice, a štípil jsem v nich stromy všelijakého ovoce.
Ecl	2	6	Nadělal jsem sobě rybníků, abych svlažoval jimi les plodící dříví.
Ecl	2	7	Najednal jsem sobě služebníků a děvek, a měl jsem čeled v domě svém; k tomu i stáda skotů a bravů veliká měl jsem nade všecky, kteříž byli přede mnou v Jeruzalémě.
Ecl	2	8	Nahromáždil jsem sobě také stříbra a zlata a klínůtů od králů a krajin; způsobil jsem sobě zpěváky a zpěvakyně i jiné rozkoše synů lidských a nástroje muzické rozličné.
Ecl	2	9	A tak velikým jsem učiněn, a zrostl jsem nade všecky, kteříž přede mnou byli v Jeruzalémě; nadto moudrost má zůstávala při mně.

Ecl 2 10 A čehožkoli žádaly oči mé, nezbránil jsem jim, aniž jsem zbraňoval srdci svému jakého veselí; srdce mé zajisté veselilo se ze vši práce mé, a to byl podíl můj ze vši práce mé.

Ecl 2 11 Ale jakž jsem se ohlédl na všechny skutky své, kteréž činily ruce mé, a na práci úsilně vedenou, a aj, všecko marnost a trápení ducha, a že nic není užitečného pod sluncem.

Ecl 2 12 Pročež obrátil jsem se, abych spatřoval moudrost a nemoudrost, i bláznovství. (Nebo co by člověk spravil, chtěje následovati krále? To, což již jiní spravili.)

Ecl 2 13 I viděl jsem, že jest užitečnější moudrost než bláznovství, tak jako jest užitečnější světlo nežli temnost.

Ecl 2 14 Moudrý má oči v hlavě své, blázen pak ve tmách chodí; a však poznal jsem, že jednostejné příhody všechněm se přiházejí.

Ecl 2 15 Protož jsem řekl v srdci mém: Máliť mi se tak dítí, jako se děje bláznů, pročež jsem tedy moudrostí předčil? A tak řekl jsem v srdci mém: I to jest marnost.

Ecl 2 16 Nebo není památka moudrého jako i blázna na věky, proto že to, což nyní jest, ve dnech budoucích všecko v zapomenutí přichází, a že jakož umírá moudrý, tak i blázen.

Ecl 2 17 Pročež mrzí mne tento život; nebo semi nelíbí nic, což se děje pod sluncem, poněvadž všechny věci jsou marnost a trápení ducha.

Ecl 2 18 Ano mrzí mne i všechna práce má, kterouž jsem vedl pod sluncem proto že jí zanechati musím člověku, kterýž bude po mně.

Ecl 2 19 A kdo ví, bude-li moudrý, či blázen? A však panovati bude nade vši prací mou, kterouž jsem vedl, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem. A i to marnost.

Ecl 2 20 I přišel jsem na to, abych pochybil v srdci mém o vši práci, kterouž jsem konal, a v níž jsem moudrý byl pod sluncem.

Ecl 2 21 Mnohý zajisté člověk pracuje moudře, uměle a spravedlivě, a však jinému, kterýž nepracoval o tom, nechává toho za podíl jemu, ješto i to jest marnost a bídná věc.

Ecl 2 22 Nebo co má člověk ze vši práce své a z kvaltování srdce svého, kteréž snáší pod sluncem,

Ecl 2 23 Poněvadž všickni dnové jeho bolestní, a zaměstknání jeho hněv, tak že ani v noci neodpočívá srdce jeho? A i to marnost.

Ecl 2 24 Zdalíž není to chvalitebné při člověku, jísti a pítí, a učiniti životu svému pohodlí z práce své? Ač i to také viděl jsem, že z ruky Boží pochází.

Ecl 2 25 Nebo kdož by jísti a užívatí měl toho nežli já?

Ecl 2 26 Člověku zajisté, kterýž se líbí jemu, dává moudrost, umění a veselí; hříšníku pak dává trápení, aby shromažďoval a hrnul, čehož by zanechal tomu, kterýž se líbí Bohu. I to také jest marnost a trápení ducha.

Ecl 3 1 všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli.

Ecl 3 2 Jest čas rození i čas umírání, čas sázení a čas vykopání, což vsazeno bývá;

Ecl 3 3 Čas mordování a čas hojení, čas boření a čas stavení;

Ecl 3 4 Čas pláče a čas smíchu, čas smutku a čas proskakování;

Ecl 3 5 Čas rozmítání kamení a čas shromažďování kamení, čas objímání a čas vzdálení se od objímání;

Ecl 3 6 Čas hledání a čas ztracení, čas chování a čas zavržení;

Ecl 3 7 Čas roztřívání a čas sšívání, čas mlčení a čas mluvení;

Ecl 3 8 Čas milování a čas nenávidění, čas boje a čas pokoje.

Ecl 3 9 Co tedy má ten, kdo práci vede, z toho, o čemž pracuje?

Ecl 3 10 Viděl jsem zaměstknání, kteréž dal Bůh synům lidským, aby se jím trápili.

Ecl 3 11 Sám všecko činí ušlechtilé časem svým, nýbrž i žádost světa dal v srdce jejich, aby nestíhal člověk díla toho, kteréž dělá Bůh, ani počátku ani konce.

Ecl 3 12 Odtud seznávám, že nic lepšího nemají, než aby se veselili, a činili dobře v životě svém,

Ecl 3 13 Ač i to, když všeliký člověk jí a pije, a užívá dobrých věcí ze všelijaké práce své, jest dar Boží.

Ecl 3 14 Zním, že cožkoli činí Bůh, to trvá na věky; nemůže se k tomu nic přidati, ani od toho co odjítí. A činí to Bůh, aby se báli obličejů jeho.

Ecl 3 15 To, což bylo, i nyní jest, a což bude, již bylo; nebo Bůh obnovuje to, což pomínulo.

Ecl 3 16 Přesto viděl jsem ještě pod sluncem na místě soudu bezbožnost, a na místě spravedlnosti nespravedlnost.

Ecl 3 17 I řekl jsem v srdci mém: Budeť Bůh spravedlivého i bezbožného souditi; nebo tam bude čas každému předsevzetí i každému skutku.

Ecl 3 18 Řekl jsem v srdci mém o způsobu synů lidských, že jim ukázať Bůh, aby viděli, že jsou podobni hovadům.

Ecl 3 19 Případnost synů lidských a případnost hovad jest případnost jednostejná. Jakož umírá ono, tak umírá i on, a dýchání jednostejné všickni mají, aniž co napřed má člověk před hovadem; nebo všecko jest marnost.

Ecl 3 20 Obě to jde k místu jednomu; obě jest z prachu, obě také zase navracuje se do prachu.

Ecl 3 21 Kdo to zná, že duch synů lidských vstupuje zhůru, a duch hováří že sstupuje pod zemi?

Ecl 3 22 Protož spatřil jsem, že nic není lepšího, než veseliti se člověku v skutcích svých, poněvadž to jest podíl jeho. Nebo kdo jej k tomu přivede, aby poznati mohl to, což jest budoucího po něm?

Ecl 4 1 Opět obrátiv se, i viděl jsem všeliká ssoužení, kteráž se dějí pod sluncem, a aj, slzy křivdu trpících, ješto nemají potěšitele, ani moci k vyjití z ruky těch, kteříž je ssoužují, a nemají potěšitele.

Ecl 4 2 Protož já chválil jsem mrtvé, kteříž již zemřeli, více nežli živé, kteříž jsou živi až po dnes.

Ecl 4 3 Nýbrž nad oba tyto šťastnější jest ten, kterýž ještě nebyl, a neviděl skutku zlého, dějícího se pod sluncem.

Ecl 4 4 Nebo spatřil jsem všelikou práci a každé dobré dílo, že jest k závisi jedněch druhým. I to také jest marnost a trápení ducha.

Ecl 4 5 Blázen skládá ruce své, a jí maso své, říkáje:

Ecl 4 6 Lepší jest plná hrst s odpočinutím, nežli přehřší plné s prací a trápením ducha.

Ecl 4 7 Opět obrátiv se, viděl jsem jinou marnost pod sluncem:

Ecl 4 8 Jest samotný někdo, nemaje žádného, ani syna, ani bratra, a však není konce všeliké práci jeho, ani oči jeho nemohou se nasytiti bohatství. Nepomyslí: Komu já pracuji, tak že i životu svému ujímám pohodlí? I to také jest marnost a bídné zaneprázdnění.

Ecl 4 9 Lépeť jest dvěma než jednomu; mají zajisté dobrý užitek z práce své.

Ecl 4 10 Nebo padne-li který z nich, druhý pozdvihne tovaryše svého. Běda tedy samotnému, když by padl; nebo nemá druhého, aby ho pozdvíhl.

Ecl 4 11 Také budou-li dva spolu ležeti, zahřejí se, ale jeden jak se zahřeje?

Ecl 4 12 Ovšem, jestliže by se kdo jednoho zmocniti chtěl, dva postaví se proti němu; ano trojnásobní provázek nesnadně se přetrhne.

Ecl 4 13 Lepší jest dítě chudé a moudré, než král starý a blázen, kterýž neumí již ani napomenutí přijímati,

Ecl 4 14 Ačkoli z žaláře vychází, aby kraloval, nýbrž i v království svém může na chudobu přijíti.

Ecl 4 15 Viděl jsem všecky živé, kteříž chodí pod sluncem, ani se přídrželi pacholete, potomka onoho, kterýž měl kralovati místo něho.

Ecl 4 16 Nebývalo konce té vrtkosti všeho lidu, jakž toho, kterýž byl před nimi, takž ani potomci nebudou se těšiti z něho. Protož i to jest marnost a trápení ducha.

Ecl 5 1 Ostříhej nohy své, když jdeš do domu Božího, a buď hotovější k slyšení nežli k dávání obětí bláznů; nebo oni neznají toho, že zle činí.

Ecl 5 2 Nebývej rychlý k mluvení, ani srdce tvé kvapné k vynášení slova před obličejem Božím, poněvadž Bůh jest na nebi, a ty na zemi; protož nechť jsou slova tvá nemohá.

Ecl 5 3 Nebo jakož přichází sen z velikého pracování, tak hlas blázna z množství slov.

Ecl 5 4 Když bys učinil slib Bohu, neprodlévej ho splniti, nebo nemá líbosti v blázních. Cožkoli slíbíš, splň.

Ecl 5 5 Lépe jest, abys nesliboval, než abys slibě, neplnil.

Ecl 5 6 Nedopouštěj ústům svým, aby k hříchu přivodila tělo tvé, aniž říkej před andělem, že to jest poblouzení. Proč máš hněvati Boha řečí svou, kterýž by na zkázu přivedl dílo rukou tvých?

Ecl 5 7 Nebo kdež jest mnoho snů, tu i marnosti a slova mnohá, ale ty Boha se boj.

Ecl 5 8 Jestliže bys nátisk chudého a zadržení soudu a spravedlnosti spatřil v krajině, nediv se té věci; nebo vyšší vysokého šetří, a ještě vyšší nad nimi.

Ecl 5 9 Zemský pak obchod u všech přední místo má; i král rolí slouží.

Ecl 5 10 Kdo miluje peníze, nenasytí se penězi; a kdo miluje hojnost, nebude míti užitku. I to jest marnost.

Ecl 5 11 Kde jest mnoho statku, mnoho bývá i těch, kteříž jedí jej. Jakýž tedy má užitek pán jeho? Jediné, že očima svýma hledí na něj.

Ecl 5 12 Sladký jest sen pracovitému, jez on málo neb mnoho, ale sytost bohatého nedopouští mu spáti.

Ecl 5 13 Jest přebídná věc, kterouž jsem viděl pod sluncem: Bohatství nachované tomu, kdož je má, k jeho zlému.

Ecl 5 14 Nebo hyne bohatství takové pro zlou správu; syn, kteréhož zplodí, nebude míti v ruce své ničeho.

Ecl 5 15 Jakž vyšel z života matky své nahý, tak zase odchází, jakž přišel, aniž čeho odnáší z práce své, což by vzal v ruku svou.

Ecl 5 16 A toť jest také přebídná věc, že rovně, jakž přišel, tak odjítí musí. Protož jaký užitek míti bude toho, že pracoval u vítr?

Ecl 5 17 K tomu, že po všecky dny své v temnostech jídal, s mnohým zůřením, nemocí a hněvem?

Ecl 5 18 Aj, toť jsem já spatřil, že dobrá a čistá jest věc jísti a píti a užívati pohodlí ze vsí práce své, kterouž kdo vede pod sluncem v počtu dnů života svého, kteréž dal jemu Bůh, nebo to jest podíl jeho;

Ecl 5 19 A že kterémukoli člověku dal Bůh bohatství a zboží, a dopustil, aby

užíval jich, a bral díl svůj, a veselil se z práce své, to jest dar Boží.
 Ecl 5 20 Nebo nebude mnoho pamatovati na dny života svého, proto že Bůh jemu přeje veselí srdce jeho.
 Ecl 6 1 Jest bídna věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, a lidem obyčejná:
 Ecl 6 2 kterému člověku dal Bůh bohatství a zboží i slávu, tak že nemá nedostatku duše jeho v ničemž, čehokoli žádá, a však nedopouští mu Bůh užívati těch věcí, ale jiný leckdos šíře to, a tot jest marnost a bídna věc.
 Ecl 6 3 Zplodil-li by kdo sto synů, a byl by živ mnoho let, jakkoli rozmnožení jsou dnové let jeho, nebyl-li život jeho nasycen dobrými věcmi, a neměl by ani pohřbu, pravím, že šťastnější jest nedochůdce nežli on.
 Ecl 6 4 Nebo ono v zmaření přicházejí, do temností odchází, a jméno jeho temnostmi přikryto bývá.
 Ecl 6 5 Nýbrž ani slunce nevidá, aniž čeho poznává, a tak odpočinutí má lepší nežli onen.
 Ecl 6 6 A byť pak byl živ dva tisíce let, a pohodlí by neužil, zdaliž k jednomu místu všickni neodcházejí?
 Ecl 6 7 všecka práce člověka jest pro ústa jeho, a však duše jeho nemůže se nasýtití.
 Ecl 6 8 Nebo co má více moudrý nežli blázen? A co chudý, kterýž se umí chovati mezi lidmi?
 Ecl 6 9 Lépe jest viděti nežli žádati, ale i to jest marnost a trápení ducha.
 Ecl 6 10 Čímžkoli jest, dávno jest tím nazván, a známé bylo, že člověk býti měl, a že se nebude moci souditi s silnějším, nežli jest sám.
 Ecl 6 11 A poněvadž předsevzetí mnohá rozmnožují marnost, co na tom má člověk?
 Ecl 6 12 Nebo kdo ví, co by bylo dobrého člověku v tomto životě, v počtu dnů marného života jeho, kteříž pomíjejí jako stín? Aneb kdo oznámí člověku, co se dítí bude po něm pod sluncem?
 Ecl 7 1 Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození člověka.
 Ecl 7 2 Lépe jest jíti do domu zámutku, nežli jíti do domu hodování, pro dokonání každého člověka, a kdož jest živ, složí to v srdci svém.
 Ecl 7 3 Lepší jest horlení nežli smích; nebo zuřivá tvář polepšuje srdce.
 Ecl 7 4 Srdce moudrých v domě zámutku, ale srdce bláznů v domě veselí.
 Ecl 7 5 Lépe jest slyšeti zehrání moudrého, nežli aby někdo poslouchal písň bláznů.
 Ecl 7 6 Nebo jako praštění trní pod hrncem, tak smích blázna. A i to jest marnost.
 Ecl 7 7 Ssuzování zajisté k bláznovství přivodí moudrého, a dar oslepuje srdce.
 Ecl 7 8 Lepší jest skončení věci nežli počátek její; lepší jest dlouho čekající nežli vysokomyslný.
 Ecl 7 9 Nebuď kvapný v duchu svém k hněvu; nebo hněv v lůnu bláznů odpočívá.
 Ecl 7 10 Neříkej: Čím jest to, že dnové první lepší byli nežli tito? Nebo bys se nemoudře na to vytazoval.
 Ecl 7 11 Dobrá jest moudrost s statkem, a velmi užitečná těm, kteříž vidí slunce;
 Ecl 7 12 Nebo v stínu moudrosti a v stínu stříbra odpočívají. A však přednější jest umění moudrosti, přináší život těm, kdož ji mají.
 Ecl 7 13 Hleď na skutky Boží. Nebo kdo může zpřímíti to, což on zkřivil?
 Ecl 7 14 V den dobrý užívěj dobrých věcí, a v den zlý buď bedliv; nebo i to naproti onomu učinil Bůh z té příčiny, aby nenalezl člověk po něm ničeho.
 Ecl 7 15 Všecko to viděl jsem za dnů marnosti své: Bývá spravedlivý, kterýž hyne s spravedlností svou; tolikéž bývá bezbožný, kterýž dlouho živ jest v zlosti své.
 Ecl 7 16 Nebývej příliš spravedlivý, aniž buď příliš moudrý. Proč máš na zkázu přicházeti?
 Ecl 7 17 Nebuď příliš starostlivý, aniž bývej bláznem. Proč máš umíratí dříve času svého?
 Ecl 7 18 Dobrét jest, abys se onoho přidržel, a tohoto se nespouštěl; nebo kdo se bojí Boha, ujde všeho toho.
 Ecl 7 19 Moudrost posiluje moudrého nad desatero knížat, kteříž jsou v městě.
 Ecl 7 20 Není zajisté člověka spravedlivého na zemi, kterýž by činil dobře a nehřešil.
 Ecl 7 21 Také ne ke všechněm slovům, kteráž mluví lidé, přikládej myslí své, poněvadž nemáš dbáti, by i služebník tvůj zlořečil tobě.
 Ecl 7 22 Neboť ví srdce tvé, že jsi i ty častokrát zlořečil jiným.
 Ecl 7 23 Všeho toho zkusil jsem moudrostí, a řekl jsem: Budu moudrým, ale moudrost vzdálila se ode mne.
 Ecl 7 24 Což pak vzdálené a velmi hluboké jest, kdož to najíti může?
 Ecl 7 25 Všecko jsem přeběhl myslí svou, abych poznal a vyhledal, i vynalezl moudrost a rozumnost, a abych poznal bezbožnost, bláznovství a nemoudrost i nesmyslnost.
 Ecl 7 26 I našel jsem věc horčejší nad smrt, ženu, jejíž srdce tenata, a ruce její okovy. Kdož se líbí Bohu, zachován bývá od ní, ale hříšník bývá od ní jat.

Ecl 7 27 Pohleď, to jsem shledal, (praví kazatel), jedno proti druhému stavěje, abych našel umění,
Ecl 7 28 Čeho pak přesto hledala duše má, však jsem nenalezl: Muže jednoho z tisíce našel jsem, ale ženy mezi tolika jsem nenalezl.
Ecl 7 29 Obzvláštně pohleď i na to, což jsem našel: Že učinil Bůh člověka dobrého, ale oni následovali smyšlínek rozličných. [(Ecclesiastes 7:30) Kdo se může vrovnoti moudrému, a kdo může vykládati všelikou věc?]
Ecl 8 1 Moudrost člověka osvětluje obličej jeho, a nestydatost tváří jeho proměňuje.
Ecl 8 2 Jáť radím: výpovědi královské ostříhej, a však podle přísahy Boží.
Ecl 8 3 Nepospíchej odjítí od tváří jeho, aniž trvej v zpouře; nebo cožť by koli chtěl, učinil by.
Ecl 8 4 Nebo kde slovo královské, tu i moc jeho, a kdo dí jemu: Co děláš?
Ecl 8 5 Kdo ostříhá přikázání, nezví o ničem zlém. I čas i příčiny zná srdce moudrého.
Ecl 8 6 Nebo všelike předsevzetí má čas a příčiny. Ale i to neštěstí veliké člověka se přidrží,
Ecl 8 7 Že neví, co budoucího jest. Nebo jak se stane, kdo mu oznámí?
Ecl 8 8 Není člověka, kterýž by moci měl nad životem, aby zadržel duši, aniž má moc nade dnem smrti; nemá ani braně v tom boji, aniž vysvobodí bezbožnost bezbožného.
Ecl 8 9 Ve všem tom viděl jsem, přiloživ mysl svou ke všemu tomu, co se děje pod sluncem, že časem panuje člověk nad člověkem k jeho zlému.
Ecl 8 10 A tehdaž viděl jsem bezbožné pohřbené, že se zase navrátili, ale kteříž z místa svatého odešli, v zapomenutí dání jsou v městě tom, v kterémž dobře činili. I to také jest marnost.
Ecl 8 11 Nebo že ne i hned ortel dochází pro skutek zlý, protož vroucí jest k tomu srdce synů lidských, aby činili zlé věci.
Ecl 8 12 A ačkoli hříšník činí zle na stokrát, a vždy se mu odkládá, já však vím, že dobře bude bojícím se Boha, kteříž se bojí obličejem jeho.
Ecl 8 13 S bezbožným pak nedobře se dítí bude, aniž se prodlí dnové jeho; minou jako stín, proto že jest bez bázně před obličejem Božím.
Ecl 8 14 Jest marnost, kteráž se děje na zemi: Že bývají spravedliví, jimž se však vede, jako by činili skutky bezbožných; zase bývají bezbožní, kterýmž se však vede, jako by činili skutky spravedlivých. Protož jsem řekl: I to také jest marnost.
Ecl 8 15 A tak chválil jsem veselí, proto že nic nemá lepšího člověk pod sluncem, jediné aby jedl a pil, a veselil se, a že to pozůstává jemu z práce jeho ve dnech života jeho, kteréž dal jemu Bůh pod sluncem.
Ecl 8 16 A ač jsem se vydal srdcem svým na to, abych moudrost vystihnouti mohl, a vyrozuměti bídě, kteráž bývá na zemi, pro kterouž ani ve dne ani v noci nespí,
Ecl 8 17 A však viděl jsem při každém skutku Božím, že nemůže člověk vystihnouti skutku dějícího se pod sluncem. O čež pracuje člověk, vyhledatí chtěje, ale nenalézá; nybrž byť i myslil moudrý, že se doví, nebude moci nic najíti.
Ecl 9 1 Všecko to zajisté rozvažoval jsem v srdci svém, abych vysvětlil všecko to, že spravedliví a moudří, i skutkové jejich jsou v rukou Božích. Jakož milosti, tak ani nenávisti nezná člověk ze všech věcí, kteréž jsou před obličejem jeho.
Ecl 9 2 Všecko se děje jednostejně při všech; jedna a táž případnost jest spravedlivého jako bezbožného, dobrého a čistého jako nečistého, obětujícího jako toho, kterýž neobětuje, tak dobrého jako hříšníka, přísahajícího jako toho, kterýž se přísahy bojí.
Ecl 9 3 A toť jest přebídná věc mezi vším tím, což se děje pod sluncem, že případnost jednostejná jest všechněch, ovšem pak že srdce synů lidských plné jest zlého, a že bláznovství přidrží se srdce jejich, pokudž živi jsou, potom pak umírají,
Ecl 9 4 Ačkoli ten, kterýž tovaryší se všechněmi živými, má naději, an psu živému lépe jest nežli lvu mrtvému.
Ecl 9 5 Nebo živí vědí, že umřítí mají, mrtví pak nevědí nic, aniž více mají odplaty, proto že v zapomenutí přišla památka jejich.
Ecl 9 6 Anobrž i milování jejich, i nenávist jejich, i závist jejich zahynula, a již více nemají dílu na věky v žádné věci, kteráž se děje pod sluncem.
Ecl 9 7 Nuže tedy jez s radostí chléb svůj, a píj s veselou myslí víno své, nebo již oblibuje Bůh skutky tvé.
Ecl 9 8 Každého času ať jest roucho tvé bílé, a oleje na hlavě tvé nechť není nedostatku.
Ecl 9 9 Živ buď s manželkou, kterouž jsi zamiloval, po všecky dny života marnosti své, kterýžť dán pod sluncem po všecky dny marnosti tvé; nebo to jest podíl tvůj v životě tomto a při práci tvé, kterouž vedeš pod sluncem.
Ecl 9 10 Všecko, což by před se vzala ruka tvá k činění, podle možnosti své konej; nebo není práce ani důmyslu ani umění ani moudrosti v hrobě, do něhož se béřeš.
Ecl 9 11 A obrátiv se, spatřil jsem pod sluncem, že nezáleží běh na rychlých, ani boj na udatných, nybrž ani živnost na moudrých, ani bohatství na opatrných, ani přízeň na umělých, ale podle času a příhody přihází se všechněm.
Ecl 9 12 Nebo tak nezná člověk času svého jako ryby, kteréž loveny bývají sítí škodlivou, a jako ptáci polapeni bývají osídlem; tak zlapání bývají synové lidští v čas zlý, když na ně připadá v náhle.

Ecl	9	13	Také i tuto moudrost viděl jsem pod sluncem, kteráž za velikou byla u mne:
Ecl	9	14	Bylo město malé, a v něm lidí málo, k němuž přitáhl král mocný, a obehnav je, zdělal proti němu náspy veliké.
Ecl	9	15	I nalezen jest v něm muž chudý moudrý, kterýž vysvobodil to město moudrostí svou, ačkoli žádný nevzpomenul na muže toho chudého.
Ecl	9	16	Protož řekl jsem já: Lepší jest moudrost než síla, ačkoli moudrost chudého toho byla v pohrdání, a slov jeho neposlouchali.
Ecl	9	17	Slov moudrých pokojně poslouchati sluší, raději než křiku panujícího mezi blázny.
Ecl	9	18	Lepší jest moudrost než nástrojové váleční, ale nemoudrý jeden kazí mnoho dobrého.
Ecl	10	1	Muchy mrtvé nasmrazují a nakažují mast apatekářskou; tak pro moudrost a slávu vzácného maličko bláznovství zohyžďuje.
Ecl	10	2	Srdce moudrého jest po pravici jeho, ale srdce blázna po levici jeho.
Ecl	10	3	I tehdaž, když blázen cestou jde, srdce jeho nedostatek trpí; nebo všechněm znáti dává, že blázen jest.
Ecl	10	4	Jestliže by duch toho, jenž panuje, povstal proti tobě, neopouštěj místa svého; nebo krotkost přítrž činí hříchům velikým.
Ecl	10	5	Jest zlá věc, kterouž jsem viděl pod sluncem, totiž neprozřetelnost, kteráž pochází od vrchnosti,
Ecl	10	6	že blázen postaven bývá v důstojnosti veliké, a bohatí že v nízkosti sedávají.
Ecl	10	7	viděl jsem služebníky na koních, knížata pak, ana chodí pěšky jako služebníci.
Ecl	10	8	Kdo kopá jámu, upadá do ní; a kdo boří plot, uštkne jej had.
Ecl	10	9	Kdo přenáší kamení, urazí se jím; a kdo štípá dříví, nebezpečenství bude mítí od něho.
Ecl	10	10	Jestliže se ztupí železo, a nenabrousí-li ostří jeho, tedy síly přičiniti musí; ale mnohem lépe může to spraviti moudrost.
Ecl	10	11	Uštkne-li had, než by zaklet byl, nic neprospějí slova zaklinače.
Ecl	10	12	Slova úst moudrého jsou příjemná, ale rtové blázna sehlcují jej.
Ecl	10	13	Počátek slov úst jeho jest nemoudrost, a ostatek mluvení jeho pouhé bláznovství.
Ecl	10	14	Nebo blázen mnoho mluví, ješto neví člověk ten, co budoucího jest. To zajisté, co bude po něm, kdo mu oznámí?
Ecl	10	15	Práce bláznů k ustání je přivodí, nebo neumí ani do města trefiti.
Ecl	10	16	Běda tobě, země, když král tvůj dítě jest, a knížata tvá ráno hodují.
Ecl	10	17	Blahoslavená jsi ty země, když král tvůj jest syn šlechtných, a knížata tvá, když čas jest, jídají pro posilnění, a ne pro opilství.
Ecl	10	18	Ano pro lenost schází krov, a pro opuštění rukou kapává do domu.
Ecl	10	19	Pro obveselení strojívají hody, a víno obveseluje život, peníze pak ke všemu dopomáhají.
Ecl	10	20	Ani sám u sebe králi nezlořeč, ani v skryších pokoje svého nezlořeč mocnějšímu; nebo pták nebeský donesl by hlas ten, a to, což křídla má, vyjevilo by řeč tvou.
Ecl	11	1	Pouštěj chléb svůj po vodě, nebo po mnohých dnech najdeš jej.
Ecl	11	2	Dej částku sedmi aneb i osmi, nebo nevíš, co zlého bude na zemi.
Ecl	11	3	Když se naplňují oblakové, déšť na zem vydávají; a když padá dřevo na poledne aneb na půlnoci, na kteréž místo padá to dřevo, tu zůstává.
Ecl	11	4	Kdo šetří větru, nebude síti; a kdo hledí na husté oblaky, nebude žíti.
Ecl	11	5	Jakož ty nevíš, která jest cesta větru, a jak rostou kosti v životě těhotné, tak neznáš díla Božího, kterýž činí všecko.
Ecl	11	6	Hned z jitra rozsívej símě své, a u večer nedávej odpočinutí ruce své; nebo ty nevíš, co jest lepšího, to-li či ono, čili obě jednostejně dobré jest.
Ecl	11	7	Příjemnéť jest zajisté světlo, a milá věc očima viděti slunce;
Ecl	11	8	A však, by mnoho let živ jsa člověk, ve všech těch veselil by se, tedy rozpomenul-li by se na dny temnosti, jak jich mnoho bude, cožkoli přeběhlo, počte za marnost.
Ecl	11	9	Raduj se tedy, mládenče, v mladosti své, a necht' tě obveseluje srdce tvé ve dnech mladosti tvé, a choď po cestách srdce svého, a podle žádosti očí svých, než věz, že tě s tím se vším přivede Bůh na soud.
Ecl	11	10	Anobrž odejmi hněv od srdce svého, a odvrát' zlost od těla svého; nebo dětinství a mladost jest marnost.
Ecl	12	1	A pamatuj na stvořitele svého ve dnech mladosti své, prvé než nastanou dnové zlí, a přiblíží se léta, o nichž díš: Nemám v nich zalíbení;
Ecl	12	2	Prvé než se zatmí slunce a světlo, a měsíc i hvězdy, a navrátí se hustí oblakové po dešti;
Ecl	12	3	V ten den, v kterémž se tříští budou strážní domu, a nakřiví se muži silní, a ustanou melící, proto že jich málo bude, a zatmí se ti, kteříž vyhlédají z oken,
Ecl	12	4	A zavříny budou dvěře od ulice s slabým zvukem mlení, a povstanou k hlasu ptačímu, a přestanou všechny slibnosti zpěvu;
Ecl	12	5	Ano i vysokosti báti se budou, a úrazu na cestě, a kvěsti bude

mandlový strom, tak že i kobyłka těžká bude, a poruší se žádost; nebo běře se člověk do domu věčného, a choditi budou po ulici kvílící;

Ecl 12 6 Prvé než se přetrhne provaz stříbrný, a než se rozrazí číše zlatá, a roztrhne se věderce nad vrchovištěm, a roztrhne se kolo nad studnicí,

Ecl 12 7 A navrátí se prach do země, jakž prvé byl, duch pak navrátí se k Bohu, kterýž jej dal.

Ecl 12 8 Marnost nad marnostmi, řekl kazatel, a všecko marnost.

Ecl 12 9 Čím pak byl kazatel moudřejší, tím více vyučoval lid umění, a rozvažoval, zpytoval, i složil množství přísloví.

Ecl 12 10 Snažovaltě se kazatel vyhledati věci nejžádostivější, a napsal, což pravého jest, a slova věrná.

Ecl 12 11 Slova moudrých podobná ostnům a hřebíkům vbitým, slova skladatelů, kteráž jsou vydána od pastýře jednoho.

Ecl 12 12 A tak tedy jimi, synu můj, hojně dosti osvícen býti můžeš. Děláním knih mnohých žádného konce není, a čistí mnoho jest zemdlení těla.

Ecl 12 13 Summa všeho, což jsi slyšel: Boha se boj, a přikázání jeho ostříhej, nebo na tom všecko člověku záleží.

Ecl 12 14 Poněvadž všeliký skutek Bůh přivede na soud, i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou.

Sos 1 1 Píseň nejpřednější z písní šalomounových.

Sos 1 2 Ó by mne políbil políbením úst svých; nebo lepší jsou milosti tvé nežli víno.

Sos 1 3 Pro vůni masti tvé jsou výborné, mast rozlitá jméno tvé; protož tě mladice milují.

Sos 1 4 Táhnij mne, a poběhnem za tebou. Uvedltě mne král do pokojů svých, plésati a veseliti se v tobě budeme, a vychvalovati milosti tvé více než víno; upřímí milují tě.

Sos 1 5 Jsemť černá, ale milostná, ó dcery Jeruzalémské, tak jako stanové Cedarští, jako opony šalomounovy.

Sos 1 6 Nehleďte na mne, žeť jsem snědá, nebo jsem obhořela od slunce. Synové matky mé rozpálivše se proti mně, postavili mne, abych ostříhala vinic, a vinice své nehlídala jsem.

Sos 1 7 Oznam mi ty, kteréhož miluje duše má, kde paseš? Kde dáváš odpočínutí o poledni? Nebo proč mám býti tak jako poběhlá při stádích tovaryšů tvých?

Sos 1 8 Jestliže nevíš, ó nejkrásší mezi ženami, vyjdi po šlepějích ovcí, a pas kozlátka svá podlé obydlí pastýřů.

Sos 1 9 Jízď v vozích Faraonových připodobňuji tě, ó milostnice má.

Sos 1 10 Líce tvá okrášlena jsou ozdobami, a hrdlo tvé halžemi.

Sos 1 11 Ozdob zlatých naděláme tobě s proměnami stříbrnými.

Sos 1 12 Dotud, dokudž král stolí, nardus můj vydává vůni svou.

Sos 1 13 Svazček mirry jest mi milý můj, na prsech mých odpočívaje.

Sos 1 14 Milý můj jest mi hrozen cyprový na vinicích v Engadi.

Sos 1 15 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí.

Sos 1 16 Aj, jak jsi ty krásný, milý můj, jak utěšený! I to lůže naše zelená se.

Sos 1 17 Trámové domů našich jsou z cedrů, a pavlače naše z boroví.

Sos 2 1 Já jsem růže sáronská, a lilium při dolinách.

Sos 2 2 Jako lilium mezi trním, tak přítelkyně má mezi pannami.

Sos 2 3 Jako jablonoň mezi dřívím lesním, tak milý můj mezi mladenci. V stínu jeho žádostiva jsem byla seděti, a sedímť; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým.

Sos 2 4 Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně.

Sos 2 5 Očerstvětež mne těmi flašemi, posilňte mne těmi jablky, nebo umdlévám milostí,

Sos 2 6 Levice jeho pod hlavou mou, a pravici svou objímá mne.

Sos 2 7 Zavazujitě vás přísahou, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by nechtěl.

Sos 2 8 Hlas milého mého, aj, onť se běře, skáče po těch horách, poskakuje na těch pahrbcích.

Sos 2 9 Podobný jest milý můj srně aneb mladému jelenu; aj, on stojí za stěnou naší, vyhlédá z oken, patří skrze mříži.

Sos 2 10 Ozval se milý můj, a řekl mi: Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a poď.

Sos 2 11 Nebo aj, zima pomínula, prška přestala a odešla.

Sos 2 12 Kvítko se ukazuje po zemi, čas prozpěvování přišel, a hlas hrdličky slyší se v krajině naší.

Sos 2 13 Fík vypustil holičky své, a réví rozkvetlé vydalo vůni. Vstaniž, přítelkyně má, krásná má, a poď.

Sos 2 14 Holubičko má, v rozsedlinách skalních, v skrýši příkré, ukaž mi obličej svůj, nechať slyším hlas tvůj; nebo hlas tvůj libý jest, a obličej tvůj žádostivý.

Sos 2 15 Zlapejte nám lišky, lišky maličké, ješto škodu dělají na vinicích, poněvadž vinice naše kvete.

Sos 2 16 Milý můj jest můj, a já jeho, jenž pase mezi lilium.

Sos 2 17 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové ti, navrátiž se, připodobni se, milý můj, srně neb mladému jelenu na horách Beter.

Sos 3 1 Na ložci svém v noci hledala jsem toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

Sos 3 2 Již tedy vstanu, a zchodím město; po ryncích i po ulicích hledati budu toho, kteréhož miluje duše má. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho.

Sos 3 3 Našli mne ponocní, kteříž chodí po městě. Viděli-liž jste toho, kteréhož miluje duše má?

Sos 3 4 A jakž jsem jich jen pominula, takž jsem našla toho, kteréhož miluje duše má. Chopila jsem ho, aniž ho pustím, až ho uvedu do domu matky své, a do pokojíka rodičky své.

Sos 3 5 Přísahou vás zavazuji, dcery Jeruzalémské, skrze srny a laně polní, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.

Sos 3 6 Která jest to, jenž vstupuje z pouště jako sloupové dymu, okouřena jsuc mirrou a kadidlem, dražším nad všelijaký prach apatekářský?

Sos 3 7 Aj, lože Šalomounovo, okolo něhož šedesáte udatných z nejsilnějších Izraelských,

Sos 3 8 vše vládnoucích mečem, vycvičených v boji, z nichž jeden každý má svůj meč při boku svém z příčiny strachu nočního.

Sos 3 9 Schranu vystavěl sobě král Šalomoun z dříví Libánského,

Sos 3 10 Při níž udělal sloupy stříbrné, dno zlaté a ponebí šarlatové, vnitřek pak jeho postlaný milostí dcer Jeruzalémských.

Sos 3 11 vyjděte a pohleďte, dcery Sionské, na krále Šalomouna v koruně, kterouž ho korunovala matka jeho v den oddávání jeho a v den veselí srdce jeho.

Sos 4 1 Aj, jak jsi ty krásná, přítelkyně má, aj, jak jsi krásná! Oči tvé jako holubičí mezi kadeři tvými, vlasy tvé jako stáda koz, kteréž vidati na hoře Galád.

Sos 4 2 Zubové tvoji podobní stádu ovcí jednotejných, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvěm, a mezi nimiž není žádné neplodné.

Sos 4 3 Jako provázek z hedbáví červeného dvakrát barveného rtové tvoji, a řeč tvá ozdobná; jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.

Sos 4 4 Hrdlo tvé jest jako věže Davidova, vystavená k chování zbroje, v níž na tisíce pavéz visí, vše štítů mužů udatných.

Sos 4 5 oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních, jenž se pasou v kvítí.

Sos 4 6 Ažby zavítal ten den, a utekli by stínové, poodejdu k hoře mirrové a pahrbku kadidlovému.

Sos 4 7 Všecka jsi krásná, přítelkyně má, a není na tobě poškvrný.

Sos 4 8 Se mnou z Libánu, ó choti má, se mnou z Libánu půjdeš, a pohledíš s vrchu hory Amana, s vrchu Senir a Hermon, z peleší lvových a s hor pardových.

Sos 4 9 Jala jsi srdce mé, sestro má choti, jala jsi srdce mé jedním okem svým, a jedinou točenicí hrdla svého.

Sos 4 10 Jak utěšené jsou milosti tvé, sestro má choti! Jak vzácnější jsou milosti tvé než víno, a vůně mastí tvých nade všecky vonné věci.

Sos 4 11 Strdí tekou rtové tvoji, ó choti, med a mléko pod jazykem tvým, a vůně roucha tvého jako vůně Libánu.

Sos 4 12 Zahrada zamčená jsi, sestro má choti, vrchoviště zamčené, studnice zapečetěná.

Sos 4 13 výstřelkové tvoji jsou zahrada stromů jablek zrnatých s ovocem rozkošným cypru a nardu,

Sos 4 14 Nardu s šafránem, prustvorce s skořicí, a s každým stromovým kadidlo vydávajícím, mirry a aloes, i s všelijakými zvláštními věcmi vonnými.

Sos 4 15 Ó ty sám vrchoviště zahradní, studnice vod živých, a tekoucích z Libánu.

Sos 4 16 Věj, větříčku půlnoční, a přidej, větříčku polední, prověj zahradu mou, ať tekou vonné věci její, a ať přijde milý můj do zahrady své, a jí rozkošné ovoce své.

Sos 5 1 Přišel jsem do zahrady své, sestro má choti, sbírám mirru svou i vonné věci své, jím plást svůj i med svůj, pijí víno své a mléko své. Jezte, přátelé, píte a hojně se napíte, moji milí.

Sos 5 2 Spávámť, a však srdce mé bdí. Hlas milého mého, tlukoucího: Otevři mi, sestro má, přítelkyně má, holubičko má, upřímá má; nebo hlava má plná jest rosy, a kadeře mé krupějí nočních.

Sos 5 3 Svlékla jsem sukni svou, kterakž ji obleku? Umyla jsem nohy své, což je mám káletí?

Sos 5 4 Milý můj sáhl rukou svou skrze dvěře, a vnitřnosti mé pohnuly se ve mně.

Sos 5 5 I vstala jsem, abych otevřela milému svému, a aj, z rukou mých kapala mirra, i z prstů mých, mirra tekutá na rukovětech závory.

Sos 5 6 Otevřelať jsem byla milému svému, ale milý můj již byl ušel, a pominul. Duše má byla vyšla, když on promluvil. Hledala jsem ho, ale nenašla jsem ho; volala jsem ho, ale neozval se mi.

Sos 5 7 Nalezše mne strážní, kteříž chodí po městě, zbili mne, ranili mne, vzali i rouchu mou se mne strážní zdí městských.

Sos 5 8 Zavazuji vás přísahou dcery Jeruzalémské, jestliže byste našly milého

mého, co jemu povíte? Že jsem nemocná milostí.
 Sos 5 9 Což má milý tvůj mimo jiné milé, ó nejkrásnější z žen? Co má milý tvůj nad jiné milé, že nás tak přísahou zavazuješ?
 Sos 5 10 Milý můj jest bílý a červený, znamenitější nežli deset tisíců jiných.
 Sos 5 11 Hlava jeho jako ryzí zlato, vlasy jeho kadeřavé, černé jako havran.
 Sos 5 12 Oči jeho jako holubic nad stoky vod, jako v mléce umyté, stojící v slušnosti.
 Sos 5 13 Líce jeho jako záhonkové vonných věcí, jako květové vonných věcí; rtové jeho jako lilium prýstící mirru tekutou.
 Sos 5 14 Ruce jeho prstenové zlatí, vysazení kamením drahým jako postavcem modrým; břicho jeho stkvělost slonové kosti zafíry obložené.
 Sos 5 15 Hnatové jeho sloupové mramorové, na podstavcích zlata nejčistšího založení; obličej jeho jako Libán, vyborný jako cedrové.
 Sos 5 16 Ústa jeho přesladká, a všecken jest přežádostivý. Takovýť jest milý můj, takový jest přítel můj, ó dcery Jeruzalémské. [(Song of Solomon 5:17) Kamže odšel milý tvůj, ó nejkrásnější z žen? Kam se obrátil milý tvůj? A hledati ho budeme s tebou.]
 Sos 6 1 Milý můj sstoupil do zahrady své, k záhonkům věcí vonných, aby pásal v zahradách, a aby zbíral lilium.
 Sos 6 2 Já jsem milého mého, a milý můj jest můj, kterýž pase mezi lilium.
 Sos 6 3 Krásná jsi, přítelkyně má, jako Tersa, pěkná jako Jeruzalém, hrozná jako vojsko s praporci.
 Sos 6 4 Odvrát oči své od patření na mne, nebo ony mne posilují. Vlasy tvé jsou jako stáda koz, kteréž vídati v Galád.
 Sos 6 5 Zubové tvoji jsou podobní stádu ovcí, když vycházejí z kupadla, z nichž každá mívá po dvě, a mezi nimiž není žádné neplodné.
 Sos 6 6 Jako kus jablka zrnatého židoviny tvé mezi kadeři tvými.
 Sos 6 7 Sedesáte jest královen, a osmdesáte ženin, a mladíc bez počtu;
 Sos 6 8 Jediná jest však má holubice, má upřímá, jedinká při matce své, nepoškrvněná při své rodiče. Spatřivše ji dcery, blahoslavyly ji, královny a ženiny chválily ji, řkouce:
 Sos 6 9 Která jest to, kterouž viděti jako dennici, krásná jako měsíc, čistá jako slunce, hrozná jako vojsko s praporci?
 Sos 6 10 Do zahrady vypravené sstoupila jsem, abych spatřila ovoce údolí, abych viděla, kvete-li vinný kmen, a pučí-li se jabloně zrnaté.
 Sos 6 11 Nezvěděla jsem, a žádost má ponukla mne na vůz přednějších z lidu mého.
 Sos 6 12 Navrať se, navrať, ó Sulamitská, navrať se, navrať, ať na tě patříme. Co uzříte na Sulamitské? Jako zástup vojenský.
 Sos 6 13
 Sos 7 1 Jak jsou krásné nohy tvé v střevících, dcero knížecí! Okolek bedr tvých jako zápony, dílo ruku výborného řemeslníka.
 Sos 7 2 Pupek tvůj koflík okrouhlý, ne bez nápoje; břicho tvé jako stoh pšenice obrostlý kvítím.
 Sos 7 3 Oba tvé prsy jako dvě telátek bliženců srních.
 Sos 7 4 Hrdlo tvé jako věže z kostí slonových, oči tvé rybníci v Ezebon podle brány Batrabbim, nos tvůj věže Libánská patřící k Damašku.
 Sos 7 5 Hlava tvá na tobě jako karmel, a vlasy hlavy tvé jako šarlat; i král přivázán by byl na pavlačích.
 Sos 7 6 Jak jsi ty krásná, a jak utěšená, ó milosti přerozkošná!
 Sos 7 7 Ta postava tvá podobná jest palmě, a prsy tvé hroznům.
 Sos 7 8 Řekl jsem: Vstoupím na palmu, dosáhnu vrchů jejích. Nechažť tedy jsou prsy tvé jako hroznové vinného kmene, a vůně chrípí tvých jako jablek vonných.
 Sos 7 9 Ústa tvá jako víno výborné, milá pro upřímnost, působící, aby i těch, jenž spí, rtové mluvili.
 Sos 7 10 Já jsem milého svého, a ke mně jest žádost jeho.
 Sos 7 11 Poď, milý můj, vyjděme na pole, přenocujme ve vseh.
 Sos 7 12 Ráno přivstaneme, na vinice pohledíme, kvete-li vinný kmen, již-li se ukázal začátek hroznů, kvetou-li jablka zrnatá, a tuť dám tobě milosti své.
 Sos 7 13 Pěkná jablečka vydala vůni, a na dveřech našich všecky rozkoše nové i staré, milý můj, zachovala jsem tobě.
 Sos 8 1 Ó bys byl jako bratr můj požívající prsí matky mé, abych tě naleznuc vně, políbila, a nebyla zahanbena.
 Sos 8 2 Vedla bych tě, a uvedla do domu matky své, a tu bys mne vyučoval; a jáť bych dala pítí vína strojeného, a mstu z jablek zrnatých.
 Sos 8 3 Levíce jeho pod hlavou mou, a pravici svou objímá mne.
 Sos 8 4 Přísahou vás zavazují, dcery Jeruzalémské, abyste nebudily a nevyrážely ze sna milého mého, dokudž by sám nechtěl.
 Sos 8 5 Která jest to, jenž vstupuje z pouště, zpolehší na milého svého? Pod jabloní vzbudila jsem tě; tuť tebe počala matka tvá, tuť tě počala rodička tvá.
 Sos 8 6 Položž mne jako pečet na srdce své, jako pečetní prsten na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší.

Sos 8 7 Vody mnohé nemohly by uhasiti tohoto milování, aniž ho řeky zatopí. Kdyby někdo dátil chtěl všecken statek domu svého za takovou milost, se vším tím pohrdnut by byl.

Sos 8 8 Sestru máme maličkou, kteráž ještě nemá prsí. Co učiníme s sestrou svou v den, v kterýž bude řeč o ní?

Sos 8 9 Jestliže jest zed, vzděláme na ní palác stříbrný; pakli jest dveřmi, obložíme je dskami cedrovými.

Sos 8 10 Já jsem zed, a prsy mé jako věže; takž jsem byla před očima jeho, jako nacházející pokoj.

Sos 8 11 Vinici měl Šalomoun v Balhamon, kteroužto pronajal strážným, aby jeden každý přinášel za ovoce její tisíc stříbrných.

Sos 8 12 Ale vinice má, kterouž mám, přede mnou jest. Mějž sobě ten tisíc, ó Šalomoune, a dvě stě ti, kteříž ostříhají ovoce jejího.

Sos 8 13 Ó ty, kteráž bydlíš v zahradách, přátelét pozorují hlasu tvého, ohlašuj ž mi se.

Sos 8 14 Pospěš, milý můj, a připodobni se k srně nebo mladému jelenu, na horách vonných věcí.

Ish 1 1 Vidění Izaiáše syna Amosova, kteréž viděl o Judovi a Jeruzalému, za dnů Uziáše, Jotama, Achasa a Ezechiáše, králů Judských.

Ish 1 2 Slyšte nebesa, a ušima pozoruj země, nebo Hospodin mluví: Syny jsem vychoval a vyvýšil, oni pak strhli se mne.

Ish 1 3 Vůl zná hospodáře svého, a osel jesle pánů svých; Izrael nezná, lid můj nesrozumívá.

Ish 1 4 Ach, národe hříšný, lide obtížený nepravostí, símě zlostníků, synové nešlechtní, opustili Hospodina, pohrdli svatým Izraelským, odvrátili se zpět.

Ish 1 5 Proč, čím více biti býváte, tím více se odvracujete? Všecka hlava jest neduživá, a všecko srdce zemdlené.

Ish 1 6 Od zpodku nohy až do vrchu hlavy není na něm místa celého, jen rána a zsinálost, a zbití zahojené, aniž se vytlačuje, ani uvazuje, ani olejem změkčuje.

Ish 1 7 Země vaše spustla, města vaše vypálena ohněm; zemi vaši před vámi cizozemci zžírají, a v poušt obracejí, tak jakž vše kazí cizozemci.

Ish 1 8 I zůstala dcera Sionská jako boudka na vinici, jako chaloupka v zahradě tykevné, a jako město zkažené.

Ish 1 9 Byť nám byl Hospodin zástupů jakkoli malička ostatků nezanechal, byli bychom jako Sodoma, byli bychom Gomoře podobní.

Ish 1 10 Slyšte slovo Hospodínovo, knížata Sodomská, ušima pozorujte zákona Boha našeho, lide Gomorský.

Ish 1 11 K čemu jest mi množství obětí vašich? dí Hospodin. Syt jsem zápalných obětí skopců a tuků krmmých hověd, a krve volků a beráneků a kozlů nejsem žádostiv.

Ish 1 12 Že přicházíte, abyste se ukazovali přede mnou, kdož toho z ruky vaší hledal, abyste šlapali síně mé?

Ish 1 13 Nepřinášejte více oběti oklamání. Kadění v ohavnosti mám, novměsíců a sobot a svolávání nemohu trpěti, (nepravost jest), ani shromáždění.

Ish 1 14 Novměsíců vašich a slavností vašich nenávidí duše má; jsou mi břemenem, ustal jsem, nesa je.

Ish 1 15 Protož, když rozprostíráte ruce vaše, skrývám oči své před vámi, a když množíte modlitbu, neslyším; ruce vaše krve plné jsou.

Ish 1 16 Umejte se, očistte se, odvrzte zlost skutků vašich od očí mých, přestaňte zle činiti.

Ish 1 17 Učte se dobře činiti, hledejte soudu, pozdvihněte potlačeného, dopomozte k spravedlnosti sirotku, zastaňte vdovy.

Ish 1 18 Poďtež nu, a poukažme sobě, praví Hospodin: Budou-li hříchové vaši jako červec dvakrát barvený, jako sníh zbělejší; budou-li červení jako šarlat, jako vína budou.

Ish 1 19 Budete-li povolní a poslušní, dobré věci země jísti budete.

Ish 1 20 Pakli nebudete povolní, ale zpurní, od meče sežráni budete; nebo ústa Hospodínova mluvila.

Ish 1 21 Jak tě nevěstkou učiněno to město věrné, plné soudu! Spravedlnost přebývala v něm, nyní pak vražedlníci.

Ish 1 22 Stříbro tvé obrátilo se v trůsky, víno tvé smíšeno s vodou.

Ish 1 23 Knížata tvá zpurná a tovaryši zlodějí, jeden každý z nich miluje dary, a dychtí po úplatcích; sirotku k spravedlnosti nedopomáhají, a pře vdovy před nē nepřichází.

Ish 1 24 Protož dí Pán, Hospodin zástupů, silný Izraelský: Aj, jáť se potěším nad protivníky svými, a vymstím se nad nepřátely svými,

Ish 1 25 Když zase obrátím ruku svou na tě, až přepálím dočista trůsky tvé, a odejmu všecken cín tvůj.

Ish 1 26 A obnovím soudce tvé tak jako na počátku, a rádce tvé jako s prvu. A tu potom slouti budeš městem spravedlnosti, městem věrným.

Ish 1 27 Sion v soudu vykoupen bude, a kteříž zase uvedeni budou do něho, v spravedlnosti.

Ish 1 28 Setření pak přestupníků a nešlechtných v náhle přijde, a kteříž opouštějí Hospodina, docela zahynou.

Ish 1 29 Nebo zahanbeni budete pro háje, po nichž jste toužili, a zastydíte se

pro zahrady, kteréž jste sobě zvolili.

Ish 1 30 Budete zajisté jako dub, s něhož lístí prší, a jako zahrada, v níž vody není.

Ish 1 31 I bude nejsilnější jako koudel, a učinitel jeho jako jiskra; i bude to obě hořeti spolu, a nebude žádného, ještě by uhasiti mohl.

Ish 2 1 Slovo, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův o Judovi a Jeruzalému.

Ish 2 2 I stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní všickni národové.

Ish 2 3 A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodino z Jeruzaléma.

Ish 2 4 Onť bude souditi mezi národy, a trestati bude lidi mnohé. I zkují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu meče, a nebudou se více učiti boji.

Ish 2 5 Dome Jákobův, počtež, a choďte v světle Hospodinově.

Ish 2 6 Ale ty jsi opustil lid svůj, dům Jákobův, proto že jsou naplněni ohavnostmi národů východních, a jsou pověrní jako Filistinstí, a smyšlínky cizozemců že sobě libují.

Ish 2 7 K tomu naplněna jest země jejich stříbrem a zlatem, tak že není konce pokladům jejich; naplněna jest země jejich i koňmi, vozům pak jejich počtu není.

Ish 2 8 Naplněna jest také země jejich modlami; klanějí se dílu rukou svých, kteréž učinili prstové jejich.

Ish 2 9 Klaní se obecný člověk, a poníží se i přední muž; protože neodpouštěj jim.

Ish 2 10 Vejdi do skály, a skrej se v prachu před hrůzou Hospodinovou, před slávou důstojnosti jeho.

Ish 2 11 Tuť oči vysoké člověka sníženy budou, a skloněna bude vysokost lidská, ale Hospodin sám vyvýšen bude v ten den.

Ish 2 12 Nebo den Hospodina zástupů se blíží na každého pyšného a zpínajícího se, i na každého vyvýšeného, i bude ponížen,

Ish 2 13 I na všechny cedry Libánské vysoké a vyvýšené, i na všechny duby Bázanské,

Ish 2 14 I na všechny hory vysoké, i na všechny pahrbky vyvýšené,

Ish 2 15 I na všelikou věž vysokou, i na všelikou zed pevnou,

Ish 2 16 I na všechny lodí mořské, i na všechna malování slibná.

Ish 2 17 A sehnuta bude pýcha člověka, a snížena bude vysokost lidská, ale vyvýšen bude Hospodin sám v ten den,

Ish 2 18 Modly pak docela vymizí.

Ish 2 19 Tehdy půjdou do jeskyní skal a do roklí země, před hrůzou Hospodinovou a slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi.

Ish 2 20 V ten den zavrže člověk modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž mu nadělali, aby se klaněl, totiž krtům a netopýřům.

Ish 2 21 I vejde do slují skal a do vysedlin jejich před hrůzou Hospodinovou, a před slávou důstojnosti jeho, když povstane, aby potřel zemi.

Ish 2 22 Přestaňtež doufati v člověku, jehož dýchání v chřípích jeho jest. Nebo zač má jmín býti?

Ish 3 1 Nebo aj, Pán, Hospodin zástupů, odejme od Jeruzaléma a Judy hůl a podporu, všelijakou hůl

Ish 3 2 chleba a všelikou podporu vody, silného i muže válečného, soudce i proroka, mudrce i starce,

Ish 3 3 Padesátníka i počestného, i rádci, i vtipného řemeslníka, i

výmluvného,

Ish 3 4 A dám jim děti za knížata; děti, pravím, panovati budou nad nimi.

Ish 3 5 I bude ssuzovati v lidu jeden druhého, a bližní bližního svého; zpuřně se postaví dítě proti starci, a chaterný proti vzácnému.

Ish 3 6 Pročež se chopí jeden každý bratra svého z domu otce svého, a dí: Máš oděv, knížetem naším budeš, a pád tento zdrž rukou svou.

Ish 3 7 Ale on přísáhne v ten den, řka: Nebuduť vázati těch ran, nebo v domě mém není chleba ani oděvu; neustanovuj teč mne knížetem lidu.

Ish 3 8 Nebo se obořil Jeruzalém, a Juda padl, proto že jazyk jejich a skutkové jejich jsou proti Hospodinu, k dráždění očí slávy jeho.

Ish 3 9 Nestydatost tváří jejich svědčí proti nim; hřích zajisté svůj jako Sodomští ohlašují, a netají. Běda duši jejich, nebo sami na sebe uvodí zlé.

Ish 3 10 Rcete spravedlivému: Dobře bude; nebo ovoce skutků svých jísti bude.

Ish 3 11 Ale běda bezbožnému, zle bude; nebo odplata rukou jeho dána jemu bude.

Ish 3 12 Lidu mého knížata jsou děti, a ženy panují nad ním. Lide můj, kteříž tě vodí, svodí tě, a cestu stezek tvých ukrývají.

Ish 3 13 Stojtť Hospodin k rozsudku, stojí, pravím, k rozsudku s lidmi.

Ish 3 14 Hospodin k soudu přijde proti starším lidu svého a knížatům jejich, a dí: Vy jste pohubili vinici mou, loupež chudého jest v domích vašich.

Ish 3 15 Proč vy nuzíte lid můj, a tváře chudých zahanbujete? praví Pán, Hospodin zástupů.

Ish 3 16 I dí Hospodin: Proto že se pozdvihují dcery Sionské, a chodí s

vytaženým krkem, a pasou očima, protulují se, a zdobna krácejí, i nohama svýma lákají,
 Ish 3 17 Protož okydne Pán prašivinou vrch hlavy dcer Sionských, a Hospodin
 hanbu jejich obnaží.
 Ish 3 18 V ten den odejme Pán okrasu těch nástrah, totiž paučníky a halže,
 Ish 3 19 Jablka zlatá a spinadla a čepce,
 Ish 3 20 Biréty a zápony, tkanice, puntý a náušnice,
 Ish 3 21 Prsteny a náčelníky,
 Ish 3 22 Proměnná roucha, i pláštky, i roušky, i vačky,
 Ish 3 23 I zrcadla, i čechlíky, i věnce, i šlojíře.
 Ish 3 24 A budeť místo vonných věcí hnis, a místo pasů roztržení, a místo
 strojení kadeří lysina, a místo širokého podolku bude přepásání pytlém, obhoření pak místo
 krásy.
 Ish 3 25 Muži tvoji od meče padnou, a silní tvoji v boji.
 Ish 3 26 I budou plakati a kvílití brány jeho, a spustlý na zemi seděti bude.
 Ish 4 1 I chopí se sedm žen muže jednoho v ten den, a řeknou: Chléb svůj jísti
 budeme, a rouchem svým se odívati, toliko ať po tobě se jmenujeme; odejmi pohanění naše.
 Ish 4 2 V ten den bude výstřelek Hospodinův uslechtilý a slavný, a plod země
 výtečný a krásný, totiž ti, kteříž zachováni budou z Izraele.
 Ish 4 3 I stane se, že kdož bude zanechán na Sionu, a pozůstaven bude v
 Jeruzalémě, svatý slouti bude, každý, kdož jest zapsán k životu v Jeruzalémě,
 Ish 4 4 Když Pán smyje nečistotu dcer Sionských, a krev Jeruzaléma vyplákne z
 něho v duchu soudu a v duchu horlivosti.
 Ish 4 5 A stvoří Hospodin nad každým obydlím hory Sion, a nad každým
 shromážděním jejím oblak ve dne, a dým a blesk plápolajícího ohně v noci; nebo nad všecku
 slávu bude zastření.
 Ish 4 6 A bude stánkem k zastěňování ve dne před horkem, a za útočiště a
 skryší před přívalem a deštěm.
 Ish 5 1 Zpívati již budu milému svému píseň milého svého o vinici jeho: Vinici
 má milý můj na vrchu úrodném.
 Ish 5 2 Kterouž ohradil, a kamení z ní vybral, a vysadil ji vinným kmenem
 výborným, a ustavěl věži u prostřed ní, také i přes udělal v ní, a očekával, aby nesla hrozny,
 ale vydala plané víno.
 Ish 5 3 Nyní tedy, obyvatelé Jeruzalémští a muži Judští, suďte medle mezi mnou
 a vinicí mou.
 Ish 5 4 Což ještě činěno býti mělo vinici mé, ješto bych jí neučinil? Proč,
 když jsem očekával, aby nesla hrozny, plodila plané víno?
 Ish 5 5 A protož oznámím vám, co já učiním vinici své: Odejmu plot její, a
 přijde na spuštění; rozborím hradbu její, i přijde na pošlapání.
 Ish 5 6 Zapustím ji, nebude řezána, ani kopána, i vzroste na ní bodláčí a
 trní; oblakům také zapovím, aby nevydávali více na ni deště.
 Ish 5 7 Vinice zajisté Hospodina zástupů dům Izraelský jest, a muži Judští
 révové milí jemu. očekával pak soudu, a aj, nátisk; spravedlnosti, a aj, křik.
 Ish 5 8 Běda vám, kteříž připojujete dům k domu, a pole s polem spojujete, tak
 že místa jiným není, jako byste sami rozsazení byli k přebývání u prostřed země.
 Ish 5 9 V uši mé řekl Hospodin zástupů: Jistě žet domové mnozí zpustnou,
 velicí a krásní bez obyvatele budou.
 Ish 5 10 Nadto deset dílců viničných vydá láhvi jednu, a semena chomer vydá
 efi.
 Ish 5 11 Běda těm, kteříž ráno vstávajíce, chodí po opilství, a trvají při tom
 do večera, až je víno i rozpaluje.
 Ish 5 12 A harfa, loutna a buben, a píšťalka, a víno bývá na hodech jejich; na
 skutky pak Hospodinovy nehledí, a díla rukou jeho nespátřují.
 Ish 5 13 Protož v zajetí půjde lid můj, nebo jest bez umění; a slavní jeho
 budou hladoví, a množství jeho žízni usadne.
 Ish 5 14 Pročež rozšířilo i peklo hrdlo své, a rozedřelo nad míru ústa svá, i
 sstoupí do něho slavní její a množství její, i hluk její, i ti, kteříž se veselí v ní.
 Ish 5 15 A tak sehnut bude člověk, a ponížen muž, a oči pyšných sníženy budou,
 Ish 5 16 Hospodin pak zástupů vyvýšen bude v soudu, a Bůh silný a svatý ukáže
 se svatý v spravedlnosti.
 Ish 5 17 I pásti se budou beránkové podlé obyčeje svého, a ostatky těch
 tučných, navrátí se, jísti budou.
 Ish 5 18 Běda těm, kteříž táhnou nepravost za provazy marnosti, a jako provazem
 u vozu hřích;
 Ish 5 19 kteříž říkají: Nechať pospíší, a nemešká dílem svým, abychom viděli, a
 nechať se přiblíží, a přijde rada toho Svatého Izraelského, abychom zvěděli.
 Ish 5 20 Běda těm, kteříž říkají zlému dobré, a dobrému zlé, kladouce tmou za
 světlo, a světlo za tmou, pokládajíce hořké za sladké, a sladké za hořké.
 Ish 5 21 Běda těm, kteříž jsou moudří sami u sebe, a vedlé zdání svého opatrní.
 Ish 5 22 Běda těm, kteříž jsou silní ku pití vína, a muži udatní k smíšení
 nápoje opojného;
 Ish 5 23 kteříž ospravedlňují bezbožného pro dary, spravedlnost pak
 spravedlivých odjímají od nich.

Ish 5 24 Z té příčiny, jakož plamen ohně zžírá strniště, a plevy plamen v nic obrací, tak kořen jejich bude jako šnílina, a květ jejich jako prach vzejde; nebo zavrhlí zákon Hospodina zástupů, a řečí svatého Izraelského pohrdli.

Ish 5 25 Pročež rozpáliv se prchlivostí Hospodin na lid svůj, a vztáh ruku svou na něj, porazil jej, tak že se hory zatřásl, a těla mrtvů jejich jako hnůj u prostřed ulic. V tom však ve všem neodvrátila se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho jest vztažena.

Ish 5 26 Nebo vyzdvihne korouhev národu dalekému, a zahvízdne naň od končin země, a aj, rychle a prudce přijde.

Ish 5 27 Žádného ustalého ani klesajícího nebude mezi nimi; nebude držimati ani spáti, aniž se rozepne pás bedr jeho, aniž se strhá řemen obuví jeho.

Ish 5 28 Střely jeho ostré, a všechna lučiště jeho natažena; kopyta koňů jeho jako škřemen souzena budou, a kola jeho jako vichřice.

Ish 5 29 Řvání jeho jako řvání lva, a řvati bude jako lvíčata; a mumlati bude, a pochyťtí loupež a uteče, aniž bude, kdo by vydřel.

Ish 5 30 A zvučeti bude nad ním v ten den, jako zvučí moře. Tehdy pohledíme na zemi, a aj, mrákota a úzkost; nebo se i světlo zatmí při pohubení jejím.

Ish 6 1 Léta, kteréhož umřel král Uziáš, viděl jsem Pána sedícího na trůnu vysokém a vyzdviženém, a podolek jeho naplňoval chrám.

Ish 6 2 Serafinové stáli nad ním. Šest křídel měl každý z nich: dvěma zakrýval tvář svou, a dvěma přikrýval nohy své, a dvěma létal.

Ish 6 3 A volal jeden k druhému, říkáje: Svatý, svatý, svatý Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho.

Ish 6 4 A pohnuly se podvoje veřeji od hlasu volajícího, a dům plný byl dymu.

Ish 6 5 I řekl jsem: Běda mně, jižť zahynu, proto že jsem člověk poškrvněný rty máje, k tomu u prostřed lidu rty poškrvněné majícího bydlím, a že krále Hospodina zástupů viděly oči mé.

Ish 6 6 I přiletěl ke mně jeden z serafínů, máje v ruce své uhel řeřavý, kleštěmi vzatý z oltáře,

Ish 6 7 A dotekl se úst mých, a řekl: Aj hle, dotekl se uhel tento úst tvých; nebo odešla nepravost tvá, a hřích tvůj shlazen jest.

Ish 6 8 Potom slyšel jsem hlas Pána řkoucího: Koho pošli? A kdo nám půjde? I řekl jsem: Aj já, pošli mne.

Ish 6 9 On pak řekl: Jdi, a rci lidu tomu: Slyšte slyšíce, a nerozumějte, a hleďte hledíce, a nepoznávejte.

Ish 6 10 Zatvrdí srdce lidu toho, a uši jeho zacpej, a oči jeho zavři, aby neviděl očima svýma, a ušima svýma neslyšel, a srdcem svým nerozuměl, a neobrátil se, a nebyl uzdraven.

Ish 6 11 A když jsem řekl: Až dokud, Pane? i odpověděl: Dokudž nezpustnou města, tak aby nebylo žádného obyvatele, a domové, aby nebylo v nich žádného člověka, a země docela nezpustne,

Ish 6 12 A nevzdálí Hospodin všelikého člověka, a nebude dokonalého zpuštění u prostřed země;

Ish 6 13 Dokudž ještě v ní nebude desateré zhouby, a teprv zkažena bude. Ale jakož ono jilmoví, a jako doubí onoho náspu podporou jest, tak símě svaté jest podpora její.

Ish 7 1 I stalo se za dnů Achasa syna Jotamova, syna Uziáše, krále Judského, že přitáhl Rezin král Syrský, a Pekach syn Romeliáše, krále Izraelského, k Jeruzalému, aby bojoval proti němu, ale nemohl ho dobyti.

Ish 7 2 I oznámeno jest domu Davidovu v tato slova: Spikla se země Syrská s Efraimem. Pročež pohnulo se srdce jeho, i srdce lidu jeho, tak jako se pohybuje dříví v lese od větru.

Ish 7 3 Tedy řekl Hospodin Izaiášovi: Vyjdi nyní vstříc Achasovi, ty a Sear Jašub syn tvůj, až na konec struhy rybníka hořejšího, k silnici pole valchářova,

Ish 7 4 A díš jemu: Šetř se, abys se nekormoutil. Neboj se, a srdce tvé nechat se neděsí dvou ostatků hlavní těch kouřících se, před rozpáleným hněvem Rezinovým s Syrskými, a syna Romeliášova,

Ish 7 5 Proto že zlou radu složili proti tobě Syrský, Efraim a syn Romeliášův, řkouce:

Ish 7 6 Táhněme proti zemi Judské, a vyležme ji, a odtrhněme ji k sobě, a ustavme krále u prostřed ní syna Tabealova.

Ish 7 7 Toto praví Panovník Hospodin: Nestaneť se a nebude toho.

Ish 7 8 Nebo hlava Syrské země jest Damašek, a hlava Damašku Rezin, a po šedesáti pěti letech potřín bude Efraim, tak že nebude lidem.

Ish 7 9 Mezi tím hlava Efraimova Samaří, a hlava Samaří syn Romeliášův.

Ish 7 10 Jestliže nevěříte, jistě že neostojíte.

Ish 7 11 I mluvil ještě Hospodin k Achasovi, řka:

Ish 7 12 Požádej sobě znamení od Hospodina Boha svého, buď dole hluboko, aneb na hoře vysoko.

Ish 7 13 I řekl Achas: Nebudu prositi, aniž budu pokoušeti Hospodina.

Ish 7 14 Tedy řekl prorok: Slyšte nyní, dome Davidův, ještě-liž jest vám málo, lidem býti k obtížení, že i Bohu mému k obtížení jste?

Ish 7 15 Protož sám Pán dá vám znamení: Aj, panna počne, a porodí syna, a nazůve jméno jeho Immanuel.

Ish 7 15 Máslo a med jísti bude, až by uměl zavrci zlé, a vyvoliti dobré.
 Ish 7 16 Nýbrž prvé než bude uměti dítě to zavrci zlé a vyvoliti dobré,
 opuštěna bude země, kteréž nenávidíš pro dva krále její.
 Ish 7 17 Na tebe pak přivede Hospodin, a na lid tvůj, i na dům otce tvého dny,
 jakýchž nebylo ode dne, v němž odstoupil Efraim od Judy, a to skrze krále Assyrského.
 Ish 7 18 Nebo stane se v ten den, že pošepce Hospodin muchám, kteréž jsou při
 nejdalších řekách Egyptských, a včelám, kteréž jsou v zemi Assyrské.
 Ish 7 19 I přijdou, a usadí se všickni ti v údolích pustých a v děrách
 skalních, i na všech chrastinách i na všech stromích užitečných.
 Ish 7 20 V ten den oholí Pán tou břitvou najatou, (skrze ty, kteříž za řekou
 jsou, skrze krále Assyrského), hlavu a vlasy noh, ano také i bradu do čista sholí.
 Ish 7 21 I bude tehdáž, že sotva člověk zachová kravičku neb dvě ovce,
 Ish 7 22 Avšak pro množství mléka, kteréhož nadojí, jísti bude maslo. Maslo
 zajisté a med jísti bude, kdožkoli v zemi bude zanechán.
 Ish 7 23 Bude také v ten čas, že každé místo, na němž jest tisíc kmenů vinných
 za tisíc stříbrných, trním a hložími poroste.
 Ish 7 24 S střelami a lučištěm tudy jíti musí; hložími zajisté a trním zaroste
 všechna země.
 Ish 7 25 Všecky pak hory, kteréž motykou kopány býti mohou, nebudou se báti
 hloží a trní; nebo budou za pastviště volům, a bravům ku pošlapání.
 Ish 8 1 I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě knihu velikou, a napiš na ní písmem
 lidským: K rychlé kořisti pospíchá loupežník.
 Ish 8 2 I vzal jsem sobě za svědky věrné Uriáše kněze, a Zachariáše syna
 Jeberechiášova.
 Ish 8 3 V tom přistoupil jsem k prorokyni, kteráž počala, a porodila syna. I
 řekl mi Hospodin: Dej mu jméno: K rychlé kořisti pospíchá loupežník.
 Ish 8 4 Nebo prvé než bude uměti dítě to volati: Otče můj, matko má, odejme
 zboží Damašské a loupeže Samařské lid krále Assyrského.
 Ish 8 5 I to ještě mluvil Hospodin ke mně, řka:
 Ish 8 6 Poněvadž pohrdl lid ten vodami Siloe tiše tekoucími, raduje se z
 Rezi na a syna Romeliášova,
 Ish 8 7 Protož aj, Pán uvede na ně vody, řeky násilné a mnohé, totiž krále
 Assyrského, a všechnu slávu jeho, tak že vystoupí ze všech toků svých, a půjde nad všecky břehy
 své.
 Ish 8 8 Půjde i přes Judu, rozleje se a rozejde, až k hrdlu dosáhne, a
 roztažená křídla jeho naplní šířkou země tvé, ó Immanueli.
 Ish 8 9 Puntujtež se lidé, však potříni budete, (nýbrž pozorujte všickni v
 daleké zemi), přepašte se, však potříni budete, přepašte se, však potříni budete.
 Ish 8 10 Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvejte slovo, a neostojíte; nebo s námi
 jest Bůh silný.
 Ish 8 11 Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi
 výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka:
 Ish 8 12 Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako
 oni strachujte, nerci-li, abyste se děsiti měli.
 Ish 8 13 Hospodina zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach váš.
 Ish 8 14 A buďte vám i svatyní, kamenem pak urážky a skalou pádu oběma domům
 Izraelským, osídlem a léčkou i obyvatelům Jeruzalémským.
 Ish 8 15 I urazí se o to mnozí, a padnou, a potříni budou, aneb zapletou se,
 popadeni budou.
 Ish 8 16 Zavaž osvědčení, zapečeť zákon mezi učedníky mími.
 Ish 8 17 Pročež očekávatí budu na Hospodina, kterýž skryl tvář svou od domu
 Jákobova; na něj, pravím, čekati budu.
 Ish 8 18 Aj, já a dítky, kteréž mi dal Hospodin, na znamení a zázraky v Izraeli
 od Hospodina zástupů, kterýž přebývá na hoře Sion.
 Ish 8 19 Jestliže by vám pak řekli: Dotazujte se na hadačích a věštcích, kteříž
 šepčí a šveholí, rcete: Nemá-liž se lid na Bohu svém dotazovati? K mrtvým-liž místo živých má
 se utíkati?
 Ish 8 20 K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechať mluví vedlé slova toho, v
 němž není žádné záře,
 Ish 8 21 Až by každý toulal se musil, zbědovaný jsa a hladovitý. I stane se,
 že se bude, hladovitý jsa, sám v sobě zlobiti, a zlořečiti králi svému a Bohu svému, buď že
 zhůru pohledí,
 Ish 8 22 Buď že na zemi popatří, a aj, všudy ssoužení a tma, mrákota, bída i
 nátisk v temnostech.
 Ish 9 1 A však ne tak obklíčí mrákota té země, kteráž ssoužena bude, jako když
 se ponejprv nepřítel dotkl země Zabulon a země Neftalím, ani jako potom, když více obtíží,
 naproti moři, při Jordánu Galilei lidnou.
 Ish 9 2 Nebo lid tento chodě v temnostech, uvidí světlo veliké, a bydlícím v
 zemi stínu smrti světlo zaskví se.
 Ish 9 3 Rozmnožil jsi tento národ, ale nezveličils veselé. A však veseliti se
 budou před tebou, tak jako se veselí ve žni, jako se radují, když dělí kořisti,
 Ish 9 4 Když jeho břemene jeho a prut ramene jeho, hůl násilníka jeho polámeš,

jako za dnů Madianských,
 Ish 9 5 Kdyžto všickni bojovníci předěšení, a roucha ve krvi zbrocena, ano což
 hořeti mohlo, i ohněm spáleno.
 Ish 9 6 Nebo dítě narodilo se nám, syn dán jest nám, i bude knížetství na
 rameni jeho, a nazváno bude jméno jeho: Předivný, Rádce, Bůh silný, Rek udatný, Otec věčnosti,
 Kníže pokoje.
 Ish 9 7 K rozmnožování pak toho knížetství a pokoje, jemuž nebude konce, sedne
 na stolici Davidově, a na království jeho, až je i v řád uvede, a utvrdí v soudu a v
 spravedlnosti, od tohoto času až na věky. Horlivost Hospodina zástupů to učiní.
 Ish 9 8 Slovo poslal Pán Jakobovi, a padlo v Izraeli.
 Ish 9 9 A zviť všecken lid, Efraim, i obyvatelé Samařští, kteříž v pýše a
 vysokomyslnosti srdce říkají:
 Ish 9 10 Padly cihly, ale my tesaným kamenem stavěti budeme; planí fíkové
 podťati jsou, a my to v cedry směníme.
 Ish 9 11 Ale zvýší Hospodin protivníky Rezinovy nad něj, a nepřátely jeho
 svolá,
 Ish 9 12 Syrské po předu, a Filistinské po zadu. I budou žráti Izraele celými
 ústy, aniž ve všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale ruka jeho předce bude vztažená.
 Ish 9 13 Protože se lid ten nenavrací k tomu, kterýž jej bije, a Hospodina
 zástupů nehledají,
 Ish 9 14 Protož odetne Hospodin od Izraele hlavu i ocas, ratolest i síť
 jednoho dne.
 Ish 9 15 (Stařec a vzácný člověk, onť jest hlava, prorok pak, kterýž učí lži,
 onť jest ocas.)
 Ish 9 16 Nebo vůdcové lidu tohoto jsou svůdcové, a kteříž se jim vésti dají,
 zhynuli.
 Ish 9 17 Protož z mládenců jeho nepotěší se Pán, a nad sirotky a vdovami jeho
 neslituje se; nebo všickni jsou pokrytci a zločinci, a každá ústa mluví nešlechtnost. Aniž ve
 všem tom odvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená.
 Ish 9 18 Nebo roznícena jsouc jako oheň bezbožnost, bodláčí a trní pálí, potom
 zapálí i houště lesu; pročez rozptýlení budou jako dým u povětří.
 Ish 9 19 Pro hněv Hospodina zástupů zatmí se země, a ten lid bude jako pokrm
 ohně. Žádný ani bratra svého šanovati nebude,
 Ish 9 20 Ale krájeje sobě po pravé straně, však lačněti bude, a zžíraje po
 levé, však nenasytí se. Jeden každý maso ramene svého žráti bude,
 Ish 9 21 Manasses Efraima a Efraim Manesses, oba pak spolu proti Judovi budou.
 Ve všem tom však neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená.
 Ish 10 1 Běda těm, kteříž ustanovují práva nepravá, a spisovatelům, kteříž
 těžkosti spisují,
 Ish 10 2 Aby odstrkovali nuzné od soudu, a vydírali spravedlnost chudých lidu
 mého, vdovy aby byly kořist jejich, a sirotky aby loupili.
 Ish 10 3 I což učiníte v den navštívení a zpuštění, kteréž zdaleka přijde? K
 komu se o pomoc utečete? A kde zanecháte slávy své,
 Ish 10 4 By nemusila skloniti se mezi vězni, a mezi zbitými klesnouti? Ve všem
 tom neodvrátí se prchlivost jeho, ale předce ruka jeho bude vztažená.
 Ish 10 5 Běda Assurovi, metle hněvu mého, ačkoli hůl rozhněvání mého jest v
 rukou jeho,
 Ish 10 6 A na národ ošemetný pošli jej, a o lidu hněvu mého přikáží jemu, aby
 směle bral kořisti, a loupil bez milosti, a položil jej v pošlapání jako bláto na ulicích.
 Ish 10 7 Ale on ne tak se bude domnívati, ani srdce jeho tak mysliti bude; nebo
 srdce jeho jest hubiti a pléniti národy mnohé.
 Ish 10 8 Nebo řekne: Zdaliž knížata má nejsou také i králové?
 Ish 10 9 Zdaliž jako Charkemis není Chalno? Zdaliž není jako Arfad Emat? Zdali
 není jako Damašek Samaří?
 Ish 10 10 Jakož nalezla ruka má království bohů, ješto rytiny jejich byly nad
 Jeruzalémských a Samařských,
 Ish 10 11 Zdaliž jako jsem učinil Samaří a modlám jeho, tak neučiním Jeruzalému
 a obrazům jeho?
 Ish 10 12 I stanet se, když dokoná Pán všecko dílo své na hoře Sion a v
 Jeruzalémě, že navštívím ovoce pyšného srdce krále Assyrského, a nádhernost vysokých očí jeho.
 Ish 10 13 Nebo řekne: V síle ruky své to jsem vykonal, a v moudrosti své; nebo
 jsem rozumný byl, a odjal jsem meze národů, a poklady jejich jsem vzebral, a strhl jsem dolů,
 jako mocný, obyvatelé.
 Ish 10 14 Anobřž jako hnízdo nalezla ruka má zboží národů, a jako zbírána bývají
 vejce opuštěná, tak všecku zemi já jsem sebral, aniž byl, kdo by křídlem hnul, aneb otevřel
 ústa a siptěl.
 Ish 10 15 Zdaliž se bude sekera velebiti nad toho, kdož ní seká? Zdaliž se
 honositi bude pila nad toho, kdož ní tře? Jako by se zpínala metla proti tomu, kdož by ji
 zdvihl; jako by se chlubila hůl, že není dřevem.
 Ish 10 16 Protož pošle Pán, Hospodin zástupů, na vytylé jeho vyzáblost, a po
 zpodku slávu jeho prudce zapálí, jako silný oheň.
 Ish 10 17 Nebo světlo Izraellovo bude ohněm, a Svatý jeho plamenem, i spálí a

sžíře trní i bodláčí jeho jednoho dne.

Ish 10 18 Též spanilost Iesu jeho, i úrodných polí jeho, od duše až do těla, všecko vyhubí. I stane se, že předěšený jsa, bude utíkatí.

Ish 10 19 A pozůstalého dříví Iesu jeho malý počet bude, tak že by je mohlo dítě popsatí.

Ish 10 20 I stane se v ten den, nebudou více ostatkové Izraelští a pozůstalí z domu Jákobova zpoléhati na toho, kdož je tepe, ale zpoléhati budou na Hospodina, Svatého Izraelského v pravdě.

Ish 10 21 Ostatkové obrátí se, ostatkové Jákobovi k Bohu silnému, reku udatnému. Ish 10 22 Nebo byt bylo lidu tvého, Izraeli, jako písku mořského, ostatkové jeho obrátí se. Pohubení uložené rozhojní spravedlnost.

Ish 10 23 Pohubení, pravím, a to jisté, Pán, Hospodin zástupů, učiní u prostřed vsí této země.

Ish 10 24 Protož takto praví Pán, Hospodin zástupů: Neboj se Assyrského, lide můj, kterýž přebýváš na Sionu. Prutem umrská tě, a holí svou opráhne na tebe na cestě Egyptské.

Ish 10 25 Po maličkém zajisté času dokoná se hněv a prchlivost má k vyhlazení jich.

Ish 10 26 Nebo vzbudí na něj Hospodin zástupů bič, jako porážku Madianských na skále Goréb, a jakož pozdvihl holí své na moře, tak jí pozdvihne na něj, na cestě Egyptské.

Ish 10 27 I stane se v ten den, že složeno bude brímě jeho s ramene tvého, a jeho s šíje tvé, nýbrž zkaženo bude jeho od přítomnosti pomazaného.

Ish 10 28 Přitáhne do Aiat, přejde přes Migron, v Michmas složí nádoby svá.

Ish 10 29 Projdou průchod, v Gabaa budou míti hospodu k přenocování; ulekne se Ráma, Gabaa Saulovo uteče.

Ish 10 30 Naříkej hlasem svým, město Gallim, ať se slyší v Lais: Ach, ubohá Anatot.

Ish 10 31 Pohne se Madmena, obyvatelé Gábim schopí se.

Ish 10 32 Ještě téhož dne zastavě se v Nobe, pohrozí rukou svou hoře dcery Sionské, pahrbku Jeruzalémskému.

Ish 10 33 Aj, Panovník Hospodin zástupů oklestí vsí silou ratolesti, ty pak, kteříž jsou vysokého zrostu, podetne; i budou vysocí sníženi.

Ish 10 34 vyseká též houšť lesů sekerou, i Libán od velikomocného padne.

Ish 11 1 Ale vyjdeť prutek z pařezu Izai, a výstřelek z kořenů jeho vyrostě, a ovoce ponese.

Ish 11 2 Na němž odpočine Duch Hospodinův, Duch moudrosti a rozumnosti, Duch rady a síly. Duch umění a bázně Hospodinovy.

Ish 11 3 A bude stížitelný v bázni Hospodinově, a nebudeť podlé vidění očí svých souditi, ani podlé slyšení uší svých trestati.

Ish 11 4 Ale souditi bude chudé podlé spravedlnosti, a v pravosti trestati tiché v zemi. Bíti zajisté bude zemi holí úst svých, a duchem rtů svých zabije bezbožného.

Ish 11 5 Nebo spravedlnost bude pasem bedr jeho, a pravda přepásáním ledví jeho.

Ish 11 6 I bude bydleti vlk s beránkem a pardus s kozlátkem ležeti; tolikéž tele a lvíče i krmný dobytek spolu budou, a malé pacholátko je povede.

Ish 11 7 Také i kráva a nedvědice spolu pástí se budou, a plod jejich spolu ležeti, lev pak jako vůl plevy jísti bude.

Ish 11 8 A lýtý had nad děrou pohrávati bude s dítětem prsí požívajícím, a to, kteréž ostaveno jest, směle sáhne rukou svou do díry bazališkovy.

Ish 11 9 Neškodí, aniž zahubí na vsí mé hoře svaté; nebo země naplněna bude známostí Hospodina, tak jako vodami moře naplněno jest.

Ish 11 10 A budeť v ten den, že na kořen Izai, kterýž stane za korouhev národům, pohané pilně ptáti se budou; nebo odpočívání jeho bude slavné.

Ish 11 11 I bude v ten den, že přičiní Pán po druhé ruky své, aby shledal ostatky lidu svého, což jich zanecháno bude od Assura, a od Egypta, a od Patros, a od Chus, a od Elam, a od Sinear, a od Emat, a od ostrovů mořských.

Ish 11 12 A vyzdvihne korouhev mezi pohany, a sběře zahnané Izraelské, a rozptýlené Judovy shromáždí ode čtyř stran země.

Ish 11 13 I přestane nenávisť Efraimova, a nepřátelé Judovi vyhlazení budou. Efraim nebude nenáviděti Judy, a Juda nebude ssužovati Efraima.

Ish 11 14 Ale vletí na rameno Filistinských k západu, a spolu loupiti budou národy východní. Na Idumejské a Moábské sáhnou rukou svou, a synové Ammon poslouchati jich budou.

Ish 11 15 Zkazí též Hospodin zátoku moře Egyptského, a vztáhne ruku svou na řeku v prudkosti větru svého, a rozrazí ji na sedm potůčků, a učiní, aby je v obuvi přejíti mohli.

Ish 11 16 I bude silnice ostatkům lidu toho, kterýž zanechán bude od Assyrských, jako byla Izraelovi v ten den, když vycházel z země Egyptské.

Ish 12 1 I díš v ten den: Oslavovati tě budu, Hospodine, proto že byv hněviv na mne, odvrátil jsi prchlivost svou, a utěšil jsi mne.

Ish 12 2 Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti; nebo síla má a píseň a spasení mé jest Bůh Hospodin.

Ish 12 3 I budete vážiti vody s radostí z studnic toho spasení,

Ish 12 4 A řeknete v ten den: Oslavujte Hospodina, vzývejte jméno jeho, známé
 čiňte mezi lidmi skutky jeho, připomínejte, že vyvýšené jest jméno jeho.

Ish 12 5 Žalmy zpívejte Hospodinu, nebo veliké věci učinil; a to známé buď po
 vší zemi.

Ish 12 6 Prokřikni a zpívej, obyvatelkyně Sionská, nebo veliký jest u prostřed
 tebe Svatý Izraelský.

Ish 13 1 Břímě Babylona, kteréž viděl Izaiáš syn Amosův.

Ish 13 2 Na hoře vysoké vyzdvihněte korouhev, povýšte hlasu k nim, dejte
 návěští rukou, ať vejdou do bran knížecích.

Ish 13 3 Já jsem přikázal posvěceným svým, povolal jsem také i udatných reků
 svých k vykonání hněvu svého, veselících se z vyvýšení mého.

Ish 13 4 Hlas množství na horách, jakožto lidu mnohého, hlas a zvuk království
 a národů shromážděných: Hospodin zástupů sbírá vojsko k válce.

Ish 13 5 Táhnou z země daleké od končin nebes. Hospodin a osudí prchlivosti
 jeho, aby poplénil všecku zemi.

Ish 13 6 Kvělte, nebo blízko jest den Hospodinův, jako zpuštění od všemohoucího
 přijde.

Ish 13 7 A protož všeliké ruce oslábnu, a všeliké srdce člověka rozplyne se.

Ish 13 8 I budou předěšení, svírání a bolesti je zachvátí, jako rodička stonati
 budou; každý nad bližním svým užasne se, tváře jejich k plameni podobné budou.

Ish 13 9 Aj, den Hospodinův přichází prýsný, a zuřivost a rozpálení hněvu, aby
 obrátil tu zemi v poušť, a hříšníky její z ní vyhladil.

Ish 13 10 Nebo hvězdy nebeské a planěty jejich nedopustí svítiti světlu svému;
 zatmí se slunce při vycházení svém, a měsíc nevydá světla svého.

Ish 13 11 A navštívím na okrášku země zlost, a na bezbožných nepravost jejich; a
 káži přestati pyše pyšných, a vysokomyslnost tyranů snížím.

Ish 13 12 Způsobím to, že dražší bude člověk nad zlato čisté, člověk, pravím,
 nad zlato z Ofir.

Ish 13 13 Z té příčiny zatřesu nebesy, a pohne se země z místa svého, v
 prchlivosti Hospodina zástupů, a ve dni rozpálení hněvu jeho.

Ish 13 14 I bude jako srna zplašená, a jako stádo, když není, kdo by je
 shromáždil; jeden každý k lidu svému se obrátí, a každý do země své uteče.

Ish 13 15 Kdožkoli nalezen bude, bude proboden, a kteříž by se koli shlukli, od
 meče padnou.

Ish 13 16 Nadto i dítky jejich rozrážiny budou před očima jejich, domové jejich
 zloupeni, a ženy jejich poškvrněny.

Ish 13 17 Aj, já vzbudím proti nim Médské, kteříž sobě stříbra nebudou vážit, a
 v zlatě nebudou se kochati,

Ish 13 18 Ale z luků dítky rozrážeti, aniž se nad plodem života slitují, aniž
 synům odpustí oko jejich.

Ish 13 19 I budeť Babylon, někdy ozdoba království a okrasa důstojnosti
 Kaldejské, podobný podvrácené Sodomě a Gomoře.

Ish 13 20 Nebudou se v něm osazovati na věky, ani bydliti od pokolení až do
 pokolení; aniž rozbije tam stanu svého Arab, ani pastýři tam odpočívati budou.

Ish 13 21 Ale lita zvěř tam odpočívati bude, a domové jejich šelmami naplněni
 budou; bydliti budou tam i sovy, a příšery tam skákati budou.

Ish 13 22 Ozývati se také budou sobě hrozné potvory na palácích jejich, a draci
 na hradích rozkošných. A blízkoť jest, že přijde čas jeho, a dnové jeho prodlévati nebudou.

Ish 14 1 Nebo slituje se Hospodin nad Jákobem, a vyvolí zase Izraele, a dá jim
 odpočinutí v zemi jejich; a připojí se k nim cizozemec, a přidržeti se budou domu Jákobova.

Ish 14 2 Nebo pojmu ty národy, a přivedou je k místu svému, i uvedou je v
 dědictví dům Izraelský v zemi Hospodinově, za služebníky a za děvky; a jímati budou ty, kteříž
 je zjímali, a panovati budou nad násilníky svými.

Ish 14 3 I stanet se v ten den, v němž tobě odpočinutí dá Hospodin od těžkosti
 tvé a strachu tvého, a od poroby těžké, v kterouž jsi byl podroben,

Ish 14 4 Že uživeš přísloví tohoto o králi Babylonském, a řekneš: Aj, jak
 přestal násilník! Přestalo dychtění po zlatě.

Ish 14 5 Potřískal Hospodin hůl bezbožných, prut panujících,

Ish 14 6 Mrskajícího lidi v prchlivosti mrskáním ustavičným, panujícího v hněvě
 nad národy, kteříž ssuzování bývali bez lítosti.

Ish 14 7 Odpočívá, jest v pokoji všecka země, zvučně prozpěvují.

Ish 14 8 I jedloví veselí se nad tebou, i cedroví Libánské, řkouce: Jakž jsi
 klesl, nepovstal, kdo by nás podtínal.

Ish 14 9 I peklo zespod zbouřilo se pro tebe, k vyjití vstříc přicházejícímu
 tobě vzbudilo pro tě mrtvé, všecka knížata země; kázalo vyvstati z stolic jejich i všechněm
 králům národů.

Ish 14 10 Všickni tito odpovídajíce, mluví tobě: Což ty také jsi zemdlen jako i
 my, a nám podobný učiněn?

Ish 14 11 Svrženat jest do pekla pýcha tvá, i zvuk hudebních nástrojů tvých;
 moli tobě podestláno, a červi tě prikrývají.

Ish 14 12 Jakž to, že jsi spadl s nebe, ó lucifeře v jitře vycházející? Poražen
 jsi až na zem, ještos zemdlíval národy.

Ish 14 13 Však jsi ty říkával v srdci svém: Vstoupím do nebe, nad hvězdy Boha silného vyvýším stolici svou, a posadím se na hoře shromáždění k straně půlnocní.

Ish 14 14 Vstoupím nad výsosti oblaku, budu rovný Nejvyššímu.

Ish 14 15 A ty pak stržen jsi až do pekla, pryč na stranu do jámy.

Ish 14 16 Ti, kdož tě užíří, za tebou se ohlédati, a tebe spatřovati budou, říkajíce: To-liž jest ten muž, kterýž nepokojil zemi, a pohyboval královstvími, obracel jako v pustinu okrášlek země, a města jeho bořil, vězňů svých nepropouštěl domů?

Ish 14 17

Ish 14 18 všickni králové národů, což jich koli bylo, pochováni slavně doma jeden každý z nich;

Ish 14 19 Ty pak zavržen jsi od hrobu svého jako ratolest ohyzdná, a roucho zbitých, ukrutně zraněných, kteříž se dostávají do jámy mezi kamení, a jako mrcha pošlapaná.

Ish 14 20 Nebudeš k oněmno v pohřbu příúcastněn, nebo jsi poplénil zemi svou, lid svůj jsi pomordoval; nebudeť připomínáno na věky símě zlostiníků.

Ish 14 21 Připravte se k z mordování synů jeho pro nepravosti otců jejich, aby nepovstali, a dědičně neužali země, a nenaplnili svrchku okrášku zemského města.

Ish 14 22 Nebo povstanu proti nim, praví Hospodin zástupů, a zahladím jméno Babylona i ostatky syna i vnuka, praví Hospodin.

Ish 14 23 A obrátím jej v dědictví bukačů, a v jezera vod, a vymetu jej pometlem zahynutí, praví Hospodin zástupů.

Ish 14 24 Přisáhl Hospodin zástupů, řka: Jistě že jakž jsem myslel, tak bude, a jakž jsem uložil, stane se.

Ish 14 25 Že potru Assyrského v zemi své, a na horách svých pošlapám jej, a odejde z nich jeho, brimě také jeho s ramene jejich snato bude.

Ish 14 26 Tot jest ta rada, kteráž završina jest o vsí té zemi, a to jest ta ruka vztažená proti všechněm těm národům.

Ish 14 27 Poněvadž pak Hospodin zástupů usoudil, kdo to tedy zruší? A ruku jeho vztaženou kdo odvrátí?

Ish 14 28 Léta kteréhož umřel král Achas, stalo se proroctví toto:

Ish 14 29 Neraduj se všecka ty země Filistinská, že zlámán jest prut toho, kterýž tě mrskal; nebo z plemene hadího vyjde bazališkus, jehož plod bude drak ohnivý létající.

Ish 14 30 I budou se pásti prvorození chudých, a nuzní bezpečně odpočívati budou; kořen pak tvůj umořím hladem, a ostatky tvé zmorduje.

Ish 14 31 Kvěť, ó bráno, křič město, již jsi rozplynula se všecka ty země Filistinská; nebo od půlnoci oheň přijde aniž bude, kdo by stranil z obcí jeho.

Ish 14 32 Co pak odpovědi poslové národů? To, že Hospodin upevnil Sion, v němž útočiště mají chudí z lidu jeho.

Ish 15 1 Brimě Moábských. Když v noci Ar Moábské popléněno a zkaženo bude, když i Kir Moábské v noci popléněno a zkaženo bude,

Ish 15 2 Vstoupí do Baít, a do Dibon a do Bamot s pláčem, nad Nébo a nad Medaba Moáb kvíliti bude, na všech hlavách jeho bude lysina, a každá brada oholena bude.

Ish 15 3 Na ulicích jeho přepáší se žíní, na střeších jeho i na ryncích jeho každý kvíliti bude, s pláčem se vrací.

Ish 15 4 A křičeti bude Ezebon a Eleale, až v Jasa slyšán bude hlas jejich, nýbrž i zbrojní Moábští křičeti budou. Duše každého z nich žalostiti bude, a řekne:

Ish 15 5 Srdce mé řve nad Moábem a pevnostmi jeho, až slyšeti v Ségor, jako jalovice tříletá; nebo cestou Luchitskou s pláčem půjde, a kudyž se chodí k Choronaim, křik hrozný vydávati budou,

Ish 15 6 Proto že vody Nimrim vymizejí, že uschne bylina, usvadne tráva, aniž co zeleného bude.

Ish 15 7 A protož zboží nachované a statky jejich odnesou ku potoku Arabim.

Ish 15 8 Nebo křik obejde vůkol meze Moábské, až do Eglaim kvílení jeho, a až do Beer Elim kvílení jeho,

Ish 15 9 Poněvadž i vody Dimon naplněny budou krví. Přidám zajisté Dimonu přídavek, a pošli na ty, kteříž ujdou z Moábských, lvy, i na pozůstalé v té zemi.

Ish 16 1 Pošlete beránky panovníku země, počnouc od Sela až do pouště, k hoře dcery Sionské.

Ish 16 2 Sic jinak bude Moáb jako pták místa nemající, a s hnízda sehnany; budou dcery Moábské při brodech Arnon.

Ish 16 3 Svolej radu, učin soud, připrav stín svůj u prostřed poledne jako noc; skrej vyhnané, místa nemajícího nevyzrazuj.

Ish 16 4 Nechať u tebe pobudou vyhnaní moji, ó Moábe, buď skryší jejich před zhoubcím; nebo přestane násilník, přestane zhoubce, pošlapávající vyhlazen bude z země.

Ish 16 5 A upevněn bude milosrdenstvím trůn, a seděti bude na něm stále v stánku Davidovu ten, kterýž by soudil a vyhledával soudy a pospíchal k spravedlnosti.

Ish 16 6 Ale slyšaliti jsme o pyše Moábově, že velmi pyšný jest, o pyše jeho, a chloubě jeho i spouzení se jeho, ale nepřijdouť k vykonání myšlenky jeho.

Ish 16 7 Protož kvíliti bude Moáb před Moábem, jeden každý kvíliti bude; nad grunty Kirchareset úpěti budete, a říkati: Jižť jsou zkaženi.

Ish 16 8 Nýbrž i reví Ezebon usvadlo, i vinní kmenové Sibma. Páni národů potřeli výborné reví jeho, kteréž až do Jazer dosahalo, a bylo se rozšířilo při poušti;

rozvodové jeho rozložili se, a dosahali až za moře.

Ish 16 9 Protož pláče pro pláč Jazerských a pro vinici Sibma; svlažuji tě slzami svými, ó Ezebon a Eleale, nebo provyskování nad ovocem tvým letním a nad žní tvou kleslo.

Ish 16 10 A přestalo veselé a plésání nad polem úrodným, na vinicích se nezpívá, ani prokřikuje, vína v presích netlačí ten, kterýž tlačívá. Takž i já provyskování přestávám.

Ish 16 11 Protože střeva má nad Moábem jako harfa znějí, a vnitřnosti mé pro Kircheres.

Ish 16 12 I stane se, když zřejmé bude, an ustává Moáb nad výsostmi, že vejde do svatyně své, aby se modlil, však nic nespraví.

Ish 16 13 Toť jest to slovo, kteréž mluvil Hospodin o Moábovi již dávno.

Ish 16 14 Nyní pak praví Hospodin, řka: Po třech letech, jakáž jsou léta nájemníka, v potupu uvedena bude sláva Moábova se vším množstvím velikým, tak že ostatkové jeho budou skrovní, přemaličcí a mdlí.

Ish 17 1 Brímě Damašku. Aj, Damašek přestane býti městem, a bude hromadou rumu.

Ish 17 2 Zpuštěná města Aroer pro stáda budou, a odpočívati tam budou, a nebude žádného, kdo by je strašil.

Ish 17 3 I bude odjata pevnost od Efraima, a království od Damašku i ostatků Syrských; jako i sláva synů Izraelských na nic přijdou, praví Hospodin zástupů.

Ish 17 4 I bude v ten den, že opadne sláva Jákobova, a tuk těla jeho vymizí.

Ish 17 5 Nebo bude Assur jako ten, jenž shromažďuje ve žni obilé, a rámě jeho žne klasy, anobrž bude jako ten, jenž sbírá klasy v údolí Refaim.

Ish 17 6 Paběrkové však zanechání v něm budou, jako po očesání olivy dvě neb tři olivky na vrchu větve, a čtyry neb pět na ratolestech jejích plodistvých, praví Hospodin Bůh Izraelský.

Ish 17 7 V ten den patřiti bude člověk k učiniteli svému, a oči jeho k Svatému Izraelskému hleděti budou.

Ish 17 8 A nebude patřiti k oltářům, dílu rukou svých; ani k tomu, což učinili prstové jeho, hleděti bude, ani k hájům, ani k obrazům slunečným.

Ish 17 9 V ten den budou města síly jeho opuštěna jako chrastinka a růžka, kteráž opuštěna budou od synů Izraelských, i spustneš, ó země.

Ish 17 10 Neboš se zapomněla na Boha spasení svého, a na skálu síly své nezpomenul as. Protož ačkoli štěpy rozkošné štěpuješ, a kmen vinný přespólní sázíš,

Ish 17 11 V čas štěpování tvého štípí, aby rostlo, opatruješ, nýbrž téhož jitra o to, což seješ, aby se pučilo, pečuješ: v den však užitku odejde žeň, na žalost tvou přetěžkou.

Ish 17 12 Běda množství lidí mnohých, kteříž jako zvuk mořský ječí, a hlučícím národům, kteříž jako zvuk vod násilných hlučí,

Ish 17 13 Národům jako zvuk vod mnohých zvučícím; nebo je Bůh okřikne. Pročež daleko utíkati budou, a honěni budou jako plevy po vrších od větru, a jako chumel od vichřice.

Ish 17 14 Nebo u večer aj, předěšení, a než jitro přijde, anť ho není. Tentž jest podíl těch, kteříž nás potlačují, a loš těch, kteříž nás loupí.

Ish 18 1 Běda zemi zastěňující se křídly, kteráž jest při řekách země Mouřenínské,

Ish 18 2 Posílající po moři posly, v nástrojích z sítí po vodách, řka: Jděte, poslové rychlí, k národu rozptýlenému a zloupenému, k lidu hroznému zdávna i posavad, k národu všelijak potlačenému, jehož zemi řeky roztrhaly.

Ish 18 3 Všickni obyvatelé světa, a přebývající na zemi, když bude korouhev vyzdvižena na horách, uzříte, a když troubiti se bude trubou, uslyšíte.

Ish 18 4 Nebo takto praví Hospodin ke mně: Spokojím se, a podívám z příbytku svého, a budu jako teplo vysušující po dešti, a jako oblak dešťový v čas horké žně.

Ish 18 5 Před vinobraním zajisté, když se vypučí pupenec, a květ vydá hrozen trpký, ještě rostoucí, tedy podřeže révíčko noží, a rozvody odejme a zpodtíná.

Ish 18 6 I budou zanechání všickni spolu ptactvu z hor, a šelmám zemským, a bude na nich přes léto ptactvo, a všeliké šelmy zimu zůstanou.

Ish 18 7 V ten čas přinesen bude dar Hospodinu zástupů (od lidu rozptýleného a zloupeného, od lidu hrozného zdávna i posavad, národu všelijak potlačeného, jehožto zemi řeky rozchvátaly), k místu jména Hospodina zástupů, hoře Sion.

Ish 19 1 Brímě Egyptských. Aj, Hospodin běře se na oblaku lehkém, a přitáhne na Egypt. I pohnou se modly Egyptské před tváří jeho, a srdce Egyptských rozplyne se u prostřed něho.

Ish 19 2 Nebo spustím Egyptské s Egyptskými, tak že bojovati budou jeden každý proti bratru svému, a přítel proti příteli svému, město proti městu, království proti království.

Ish 19 3 A na nic přijde duch Egyptských u prostřed něho, a radu jeho sehl tím. I raditi se budou modl a kouzelníků a zaklínačů a hadačů.

Ish 19 4 Dám zajisté Egypt v ruku pánů ukrutných, a král přísný panovati bude nad nimi, praví Pán, Hospodin zástupů.

Ish 19 5 A vymizejí vody z moře, i řeka osákne a vyschne.

Ish 19 6 I vzdálí se řeky, opadnou a vyschnou potokové Egyptští, třtí i rákosí usvadne.

Ish 19 7 Tráva okolo potoka a při pramenu potoka, i vše, což se seje při

potoku, uschne, zmiž a ztratí se.
 Ish 19 8 I budou žalostiti rybáři, a kvíliti všickni, kteříž mecí do potoka
 udici; a kteříž rozstírají síti na vody, na nouzi přijdou.
 Ish 19 9 Zahanbeni budou i ti, kteříž dělají věci lněné a hedbávné, a kteříž
 tkají kment.
 Ish 19 10 Nebo síti jeho budou zkaženy, i všickni dělající rybníky pro ryby.
 Ish 19 11 Jistě žeť jsou blázni knížata Soan, moudrých rádců Faraonových rada
 zhlupěla. Jakž říkati můžete Faraonovi: Syn moudrých já jsem, syn králů starožitných?
 Ish 19 12 Kdež jsou, kde ti moudří tvoji? Nechať oznámí nyní tobě, vědí-li, co
 uložil Hospodin zástupů o Egyptu.
 Ish 19 13 Zbláznila se knížata Soan, podvedena jsou knížata Nof, svedli Egypt
 přednější v pokolení jeho.
 Ish 19 14 Hospodin pustil mezi ně ducha závrativého, i spraví to, že zbloudí
 Egypt při všelikém předsevzetí svém, tak jako bloudí ožralec při vývratku svém.
 Ish 19 15 Aniž bude dílo v Egyptě, kteréž by učinila hlava neb ocas, ratolest
 aneb síť.
 Ish 19 16 V ten den bude Egypt podobný ženám; nebo strašiti se a děsiti bude
 před zdvižením ruky Hospodina zástupů, kterouž on zdvihne proti němu.
 Ish 19 17 A budeť země Judská Egyptu k hrůzi; každý, kdož zpomene na ni,
 strašiti se bude, pro radu Hospodina zástupů, kterouž zavřel o něm.
 Ish 19 18 V ten den bude pět měst v zemi Egyptské, mluvících jazykem
 Kananejským, a přísahajících skrze Hospodina zástupů, jedno pak nazváno bude město zpuštění.
 Ish 19 19 V ten den bude oltář Hospodinův u prostřed země Egyptské, a sloup při
 pomezí jejím Hospodinu;
 Ish 19 20 Bude, pravím, na znamení a na svědectví Hospodinu zástupů v zemi
 Egyptské. A když volati budou k Hospodinu příčinou těch, kteříž by je ssuzovali, tedy pošle
 jim spasitele a kníže, i vysvobodí je.
 Ish 19 21 I bude známý Hospodin Egyptským; nebo poznají Egyptští Hospodina v ten
 den, a ctíti jej budou oběťmi a dary, a činiti budou sliby Hospodinu, i plniti.
 Ish 19 22 A tak bítí bude Hospodin Egypt, aby zbije, uzdravil jej; nebo obrátí
 se k Hospodinu, a on je vyslyší a uzdraví.
 Ish 19 23 V ten den bude silnice z Egypta do Assyrie, i budou choditi Assyřtí
 do Egypta, a Egyptští do Assyrie, a sloužíti budou Egyptští s Assyřskými Hospodinu.
 Ish 19 24 V ten den bude Izrael Egyptským a Assyřským jako třetí z nich, i budou
 požehnání u prostřed země.
 Ish 19 25 Nebo požehná jim Hospodin zástupů, řka: Požehnaný lid můj Egyptský, a
 dílo rukou mých Assur, i dědictví mé Izrael.
 Ish 20 1 Léta, kteréhož přitáhl Tartan do Azotu, poslán jsa od Sargona, krále
 Assyřského, a když bojoval proti Azotu, a vzal jej,
 Ish 20 2 Času toho mluvil Hospodin skrze Izaiáše syna Amosova, řka: Jdi a slož
 zíní z bedr svých, a obuv svou zruj s noh svých. I učinil tak, a chodil nahý a bosý.
 Ish 20 3 I řekl Hospodin: Jakož chodí služebník můj Izaiáš nahý a bosý, na
 znamení a zázrak, třetího roku Egypta a Mouřenínské země,
 Ish 20 4 Tak povede král Assyřský jaté Egyptské a jaté Mouřenínské, mladé i
 staré, nahé a bosé, s obnaženými zadky, k hanbě Egyptských.
 Ish 20 5 I užasnou se a zahanbí nad Mouřenínou, útočištěm svým, a nad
 Egyptskými, chloubou svou.
 Ish 20 6 Tedy řekne obyvatel ostrovu tohoto v ten den: Aj hle, tot naše
 útočiště, k němuž jsme se utíkali o pomoc, abychom vysvobozeni byli z moci krále Assyřského.
 Jakž bychom my tedy ušli?
 Ish 21 1 Brímě pustého moře. Jako vichřice na poledne se žene, tak přijde z
 pouště, z země hrozná.
 Ish 21 2 Vidění tvrdé jest mi ukázáno. Nešlechtník nešlechtnost páše, a
 zhoubce hubí. Přitáhniž Elame, Médský oblehni. Všelíkému úpění jeho přestati rozkáži.
 Ish 21 3 Z té příčiny naplněna jsou bedra má bolestí, úzkosti postihly mne jako
 úzkosti rodičky; sklíčen jsem, slyše to, strnul jsem, vida to.
 Ish 21 4 Zkormoutilo se srdce mé, hrůza předěsila mne, noc mých rozkoší
 obrátila se mi v strach.
 Ish 21 5 Přistroj na stůl, necht stráž drží strážný, jez, pí. Vstaňte knížata,
 mažte pavězy.
 Ish 21 6 Nebo tak řekl ke mně Pán: Jdi, postav strážného, kterýž by to, což
 uhlédá, oznámí.
 Ish 21 7 I viděl vozy, a dvěma řady jízdu, vozy, kteréž oslové, a vozy, kteréž
 velbloudové táhli; šetřil zajisté pilně s velikou bedlivostí.
 Ish 21 8 A volal jako lev: Ját, Pane můj, stojím na stráži ustavičně ve dne,
 nýbrž na stráži své já stávám v každickou noc.
 Ish 21 9 (A aj, v tom přijeli na vozích muži a dvěma řady jízda.) Zvolal tedy a
 řekl: Padl, padl Babylon, a všechny rytiny bohů jeho o zem roztrískány.
 Ish 21 10 Méť jest humno, a obilé humna mého. Což jsem slyšel od Hospodina
 zástupů, Boha Izraelského, oznámil jsem vám.
 Ish 21 11 Brímě Dumy. Slyším hlas z Seir: Strážný, co bylo v noci? Strážný, co
 se stalo v noci?

Ish 21 12 Řekl strážný: Přišlo jitro, a tolikéž noc; chcete-li hledati, hledejte. Navratte se, přidejte.

Ish 21 13 Břímě na Arabii. Po lesích v Arabii nocleh mívati budete, ó pocestní Dedanských.

Ish 21 14 Obyvatelé země Tema nechať vynesou vody vstříc žíznivému; s chlebem jeho nechať vyjdou proti utíkajícímu.

Ish 21 15 Nebo před mečem utíkati budou, před mečem vytaženým, před lučištěm nataženým, před těžkostí boje.

Ish 21 16 Tak zajisté řekl Pán ke mně: Že po roce, jakýž jest rok nájemníka, přestane všecka sláva Cedar,

Ish 21 17 A pozůstalý počet střelců udatných synů Cedar zmenšen bude; nebo Hospodin Bůh Izraelský to mluvil.

Ish 22 1 Břímě údolí vidění. Cožť se stalo, že jsi vystoupilo všecko na střechy,

Ish 22 2 Město plné hrmotu a hluku, město veselící se? Zbití tvoji nejsou zbiti mečem, ani zhynuli v boji.

Ish 22 3 Všecka knížata tvá rozprchla se napořád, od střelců svázána jsou. Což jich koli nalezeno jest v tobě, napořád svázáni jsou, zdaleka utíkají.

Ish 22 4 Protož jsem řekl: Ponechejte mne, ať hořekují s pláčem, a neusilujte mne těšiti nad popléněním dcerky lidu mého.

Ish 22 5 Nebo jest den ssouzení, a pošlapání, a v mysli sevření ode Pána, Hospodina zástupů, v údolí vidění, den boření zdi, a křiku k horám.

Ish 22 6 Byltě zajisté Elam pochytil toul s vozy lidu vojenského, a Kir ukázal pavězu.

Ish 22 7 I stalo se, že nejvýbornější údolí tvá naplněna byla vozy, a vojáci silně položili se u brány,

Ish 22 8 A odkryto bylo zastření Judovo; však obrátilo jsi zřetel v ten den k zbrojné komoře.

Ish 22 9 I k zbořeninám města Davidova dohlédli jste, nebo mnohé byly, a shromáždili jste vody rybníka dolního.

Ish 22 10 Domy též Jeruzalémské sečtli jste, i pobořili, abyste utvrdili zed.

Ish 22 11 Udělalí jste také stav mezi dvěma zdmi pro vody rybníka starého, aniž jste popatřili k učiniteli jeho, a toho, kdo jej vzdělal od starodávna, neviděli jste.

Ish 22 12 Nadto když volal Pán, Hospodin zástupů, v ten den k pláči a k kvílení, a k lysině a k přepásání se žíní.

Ish 22 13 A aj, radost a veselí vaše zabijeti voly, a bítí ovce, jísti maso, a pítí víno, a říkati: Jezme, píme, nebo zítra zemřeme.

Ish 22 14 Ale známet jest to v uších mých, praví Hospodin zástupů. Protož nikoli vám nebude odpuštěna ta nepravost, až i zemřete, praví Pán, Hospodin zástupů.

Ish 22 15 Takto praví Pán, Hospodin zástupů: Jdi, vejdi k Sochitskému tomu, k Sobnovi správci domu, a řekni:

Ish 22 16 Co ty zde máš? A koho zde máš, že jsi vytesal sobě zde hrob? Vytesals sobě na vysokém místě hrob svůj, a vystavěls na skále příbytek svůj.

Ish 22 17 Aj, Hospodin, kterýž tě přistřel, jakž na muže znamení tého náleží, a kterýž tě výborně přioděl,

Ish 22 18 Prudce tě zakulí jako kuli do země všelijak prostranné. Tam umřeš, tam i vozové slávy tvé, ó ohyzdo domu Pána svého.

Ish 22 19 A tak seženu tě s místa tvého, a s úřadu tvého svrhu tě.

Ish 22 20 I stane se v ten den, že povolám služebníka svého Eliakima syna Helki ášova,

Ish 22 21 A obleku jej v sukni tvou, a pasem tvým potvrdím ho, panování tvé také dám v ruku jeho. I bude za otce obyvatelům Jeruzalémským a domu Judovu,

Ish 22 22 A vložím klíč domu Davidova na rameno jeho. Když otevře, žádný nezavře, a když zavře, žádný neotevře.

Ish 22 23 A vbiji jej jako hřebík v místě pevném, a bude stolicí slávy domu otce svého.

Ish 22 24 I zavěsí na něm synové a dcery všecku slávu domu otce jeho, všecko nádobí, i to nejmenší, od nádobí, z něhož se pije, až do všech nádob vinných.

Ish 22 25 V ten den, praví Hospodin zástupů, pohne se hřebík, kterýž vbit byl v místě pevném, a vyťat bude, a spadne, odtato bude i břímě, kteréž jest na něm; nebo Hospodin mluvil.

Ish 23 1 Břímě Týru. Kvělte lodí mořské; nebo popléněn jest, tak že není ani domu. Aniž kdo přichází z země Citim; známé učiněno jest jím.

Ish 23 2 Umlknetež obyvatelé ostrovu, kterýž kupci Sidonští, plavíce se přes moře, naplňovali,

Ish 23 3 A jehož úrody na velikých vodách, símě Sichor, žeň jeho, užitek potoka, a kterýž byl skladem národů.

Ish 23 4 Zastyď se, Sidone, nebo praví moře, pevnost mořská, řkuc: Nepracuji ku porodu, a nerodím, a nevychovávám mládenců, aniž odchovávám panen.

Ish 23 5 Jakož nad pověstí o Egyptu, tak žalostiti budou nad pověstí o Týru.

Ish 23 6 Přepравte se do Tarsu, kvělte obyvatelé ostrovu.

Ish 23 7 To-liž by se vždycky veselilo? Jestliť starožitnost jeho ode dnů

starodávních, ale zavedout' je daleko nohy jeho.
 Ish 23 8 Kdo že to usoudil proti Týru, korunujícímú jiné, jehož kupci jsou jako knířata, a kramáři jeho znamenití v zemi?
 Ish 23 9 Hospodin zástupů usoudil to, aby zohavil pýchu všelikého slavného, a za nic položil všechny znamenité země.
 Ish 23 10 Navrať se do země své jako řeka, ó dcero Tarská, neníť tam více ani pasu.
 Ish 23 11 Vztáhl ruku svou na moře, pohnul královstvími; Hospodin přikázal o tržišti, aby zkaženy byly pevnosti jeho.
 Ish 23 12 A řekl: Nebudeš se více veseliti, trpěc nátisk, panno, dcero Sidonská. Povstaň, beř se do citim, ale i tam nebudeš mít odpčinutí.
 Ish 23 13 Aj, země Kaldejská, ten lid nebyl lidem. Assur vzdělal ji pro obyvatele pustin, vystavěli věže jejich, vzdělali paláce její, tak že i Assyrii vyvrátil.
 Ish 23 14 Kvělte lodí mořské, nebo zpuštěna jest pevnost vaše.
 Ish 23 15 I stane se v ten den, že v zapomenutí bude Týrus za sedmdesáte let, jako za věk krále jednoho. Do skonání sedmdesáti let bude mít Týrus jako písničku nevěstky.
 Ish 23 16 Vezmi harfu, obcházej město, ó nevěstko v zapomenutí daná, hrej dobře, zpívej dlouho, abys v paměť uvedena byla.
 Ish 23 17 I bude po dokonání sedmdesáti let, že navštíví Hospodin Týr, ale on navrátí se zase k nevěstčí mzdě své, a smilniti bude se všemi královstvími země na okršlku světa.
 Ish 23 18 Však kupectví jeho a mzda jeho svatá bude Hospodinu. Nebude na poklad skládána, ani schovávána, ale pro ty, kteříž přebývají před Hospodinem, bude kupectví jeho, aby jedli do sytosti, a měli roucho dobré.
 Ish 24 1 Aj, Hospodin vyprázdní zemi, a pustou učiní; promění zajisté způsob její, a rozptýlí obyvatele její.
 Ish 24 2 I budeť jakož lid tak kníže, jakož služebník tak pán jeho, jakož děvka tak paní její, jakož kupující tak prodávající, jakož půjčující tak vypůjčující, jakož lichevník tak ten, jenž lichvu dává.
 Ish 24 3 Náramně vyprázděna bude země, a velice zloupěna; nebo Hospodin mluvil slovo toto.
 Ish 24 4 Kvíliti bude a padne země, zemdlí a padne okršlek země, zemdlejí vysocí národové zemští,
 Ish 24 5 Proto že i ta země poškrvněna jest pod obyvatelem svými; nebo přestoupili zákony, změnili ustanovení, zrušili smlouvu věčnou.
 Ish 24 6 Protož prokletí zžije zemi, a vyplnění budou obyvatele její; protož hořeti budou obyvatele země, a pozůstane lidí maličko.
 Ish 24 7 Žalostiti bude město, usvadne vinný kmen, úpěti budou všickni veselého srdce.
 Ish 24 8 Odpočine radost bubnů, přestane hluk veselících se, utichne veselí harfy.
 Ish 24 9 Nebudou pítí vína s prozpěvováním, zhořkne opojný nápoj pitelům jeho.
 Ish 24 10 Potřínno bude město marnosti; zavřín bude každý dům, aby do něho nechodili.
 Ish 24 11 Naříkání bude na ulicích pro víno, zatemněno bude všeliké veselí, odstěhuje se radost země.
 Ish 24 12 Zůstane v městě poušť, i brány zbořeny budou.
 Ish 24 13 Nebo tak bude u prostřed země, u prostřed národů, jako očesání olivy, jako paběrkování, když se dokoná vinobraní.
 Ish 24 14 Tiť pozdvihnou hlasu svého, prozpěvovati budou v důstojnosti Hospodinově, prokřikovati budou i při moři.
 Ish 24 15 Protož v údolích oslavujte Hospodina, na ostrovích mořských jméno Hospodina Boha Izraelského.
 Ish 24 16 Od končin země slyšíme písničky o slávě spravedlivého. Ale já řekl jsem: Zchuravěl jsem, zchuravěl jsem. Ach, na mé hoře, že nešlechtní nešlechtnost provodí, nešlechtnost, pravím, že tak nestydatě páší.
 Ish 24 17 Hrůza a jáma a osídlo tě očekává, ó obyvateli země.
 Ish 24 18 I stane se, že kdož uteče před pověstí strachu, upadne do jámy, a kdož vyleze z jámy, v osídle uvázne; nebo průduchové s výsosti otevříni budou, a zatřesou se základové země.
 Ish 24 19 Velmi se rozstoupí země, velice se rozpadne země, náramně pohybovati se bude země.
 Ish 24 20 Motaje, motati se bude země jako opilý, a přenešena bude jako chaloupka; nebo těžce na ni dolehne nepravost její, i padne tak, že nepovstane více.
 Ish 24 21 I stane se v ten den, navštíví Hospodin vojsko vysoké na výsosti, též i krále zemské na zemi.
 Ish 24 22 Kteřížto shromáždění budou, tak jako shromažďování bývají věžňové do žaláře, a zavříní budou u vězení; po mnohých, pravím, dnech navštívení budou.
 Ish 24 23 I zahanbí se měsíc, a zastydí slunce, když kralovati bude Hospodin zástupů na hoře Sion, a v Jeruzalémě, a před starci svými slavně.
 Ish 25 1 Hospodine, ty jsi Bůh můj, vyvyšovati tě budu, a oslavovati budu jméno tvé; nebo jsi učinil předivné věci. Rady tvé zdávna uložené jsou věrná pravda.

Ish 25 2 Nebo jsi obrátil město v hromadu, město hrazené v zřícenině, paláce cizozemců, aby nebyli městem, a na věky aby nebyli zase staveni.

Ish 25 3 Protož ctíti tě budou lid silný, města národů hrozných báti se tebe budou.

Ish 25 4 Nebo jsi byl hradem chudému, hradem nuznému v úzkosti jeho, útočištěm před povodní, zastíněním před horkem; (nebo vzteklost ukrutníků podvrátila by zed).

Ish 25 5 Hlučení cizozemců jsi přetrhl jako horkost v sucho, horkost stínem oblaku; zhouba ukrutných přetržena.

Ish 25 6 I učiní Hospodin zástupů všechněm národům na hoře této hody z věcí tučných, hody z vína vystálého, z věcí tučných, mozk v sobě majících, z vína vystálého a učištěného.

Ish 25 7 A zkazí na hoře této zastření, kteréž zastírá všecky lidi, a přikrytí, jímž přikrytí jsou všickni národové.

Ish 25 8 Sehlť i smrt u vítězství, a setře Panovník Hospodin slzu s všeliké tváří, a pohanění lidu svého odejme ze vsí země; (nebo Hospodin mluvil).

Ish 25 9 Pročež řekne v ten den: Aj, Bůh náš tento jest, očekávali jsme na něj, a vysvobodil nás. Onť jest Hospodin, jehož jsme očekávali; plésati a veseliti se budeme v spasení jeho.

Ish 25 10 Nebo odpočine ruka Hospodinova na hoře této, a mlácen bude Moáb na místě svém, jako vymlacována bývá pleva do hnoje.

Ish 25 11 A roztáhneť ruce své u prostřed něho, jako roztahuje ten, kterýž plyne k plování, a poníží pýchy jeho rameny rukou svých.

Ish 25 12 A tak pevnost i výsost zdí tvých sehne, poníží a srazí na zem až do prachu.

Ish 26 1 V ten den zpívána bude píseň tato v zemi Judské: Město máme pevné, sám Bůh spasením obdařil zdi a valy jeho.

Ish 26 2 Otevřete brány, ať vejde národ spravedlivý, ostríhající všeliké pravdy.

Ish 26 3 Člověka spoléhajícího na tě ostríháš v pokoji; v pokoji, nebo v tebe doufá.

Ish 26 4 Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná.

Ish 26 5 Ale obyvatele vysokých míst snižuje, města vyvýšeného poníží, poníží ho až k zemi, srazí je až do prachu.

Ish 26 6 Pošlapává je noha, nohy chudého, krokové nuzných.

Ish 26 7 Cesta spravedlivého jest upřímá; stezku spravedlivého vyrovnáváš.

Ish 26 8 Také na cestě soudů tvých, Hospodine, očekáváme na tě; ke jménu tvému a k rozpomínání se na tě patří žádost duše.

Ish 26 9 Duše má touží po tobě v noci, nýbrž i duchem svým ve mně ráno tě hledám. Nebo když soudové tvoji dějí se na zemi, obyvatele okršlku zemského učí se spravedlnosti.

Ish 26 10 Když se milost činí bezbožnému, neučí se spravedlnosti; v zemi pravosti nepravě činí, a nehledí na důstojnost Hospodinovu.

Ish 26 11 Hospodine, ačkoli vyvýšena jest ruka tvá, však toho nevidí. Uzříť a zahanbení budou, závidíce lidu tvému; nadto i ohněm ty nepřátely své sehlťíš.

Ish 26 12 Nám, Hospodine, způsobíš pokoj; nebo i všecko, cožkoli se dalo při nás, dělal jsi pro dobré naše.

Ish 26 13 Hospodine, Bože náš, panovaliť jsou nad námi páni jiní než ty, (my však toliko v tebe doufáme, rozpomínali jsme se na jméno tvé).

Ish 26 14 Ale již zemřevše, neoživout, mrtví jsouc, nevstanout, proto že jsi je navštívil, a vyplnil, i zahladil všecku památku jejich.

Ish 26 15 Rozmnožil jsi národ, ó Hospodine, rozmnožil jsi národ, a oslaven jsi, ač jsi jej byl vzdálil do všech končin země.

Ish 26 16 Hospodine, v úzkosti hledali tebe, vylévali prosby, když jsi je trestával.

Ish 26 17 Jako těhotná, blížíc se ku porodu, svírá se, křičí v bolestech svých, tak jsme byli před tváří tvou, Hospodine.

Ish 26 18 Počali jsme, svírali jsme se, jako bychom rodili vítr: však jsme žádného vysvobození nezpůsobili zemi, aniž padli obyvatele okršlku zemského.

Ish 26 19 Oživit mrtví tvoji, těla mrtvá má vstanou. Prociťte a prozpěvujte, obyvatele prachu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožné k zemi zporážíš.

Ish 26 20 Ej lide můj, vejdi do pokojů svých, a zavři dvěře své za sebou; schovej se na maličkou chvíli, dokudž nepřejde hněv.

Ish 26 21 Nebo aj, Hospodin bere se z místa svého, aby navštívil nepravost na obyvatelích země, a odkryje země zbité své, a nebude přikrývati více zmordovaných svých.

Ish 27 1 V ten den navštíví Hospodin mečem svým přísným, velikým a mocným Leviatana, hada dlouhého, a Leviatana, hada stočilého, a zabije draka, kterýž jest v moři.

Ish 27 2 V ten den o vinici výborné víno vydávající zpívejte.

Ish 27 3 Já Hospodin, kterýž ji ostríhám, každé chvíli budu ji svlažovati, a aby jí někdo neuškodil, v noci i ve dne ji ostríhati.

Ish 27 4 Prchlivosti při mně žádné není. Kdož mi dá bodlák a trn, abych proti ní válčil, a spálil ji docela?

Ish 27 5 Zdali sváže sílu mou, aby učinil se mnou pokoj, aby pravím, učinil se mnou pokoj?

Ish 27 6 Vždyť na to přijde, že se vkoření Jákob, zkvetne a zroste Izrael, a naplní okršlek zemský ovocem.

Ish 27 7 Nebo zdaliž jej tak ubil, jako ubil nepřítel jeho? Zdali jej zamordoval, jako jsou jiní zmordováni od něho?

Ish 27 8 Vedlé míry trestal jej i tehdáž, když jej zavesti dal, ješto nepřítel zachvátil větrem svým tuhým východním.

Ish 27 9 A protož tím způsobem očištěna bude nepravost Jákobova, a toť bude veliký užitek, že odejme hřích jeho, když rozmece všecko kamení oltáře jako kamení vápenné rozsypané, neostojí hájové, ani sluneční obrazové;

Ish 27 10 Když město hrazené zpustne, a bude příbytkem zavrženým a opuštěným jako poušť, tam pásti se bude tele, a tam léhati, a pokazí docela výstřelky jeho.

Ish 27 11 Když počne zrát žně jeho, potřína bude; ženy přijdouce, zapálí ji. Nebo ten lid nemá žádného rozumu; protož neslituje se nad ním učinitel jeho, a stvořitel jeho neučiní jemu milosti.

Ish 27 12 I stane se v ten den, když pomstu uvoditi bude Hospodin od toku řeky až do potoka Egyptského, že vy, synové Izraelští, po jednom sebrání budete.

Ish 27 13 Stane se také v ten den, že troubeno bude trubou velikou, i přijdou, kteříž byli zahynuli v zemi Assyrské, a zahnání byli do země Egyptské, a klaněti se budou Hospodinu na hoře svaté v Jeruzalémě.

Ish 28 1 Běda koruně pýchy, ožralcům Efraimským, květu nestálému v kráse a slávě své, těm, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, a ztupeným od vína.

Ish 28 2 Aj, silný a mocný Páně jako příval s krupobitím, jako povětrí vyvracející, jako povodeň vod prudkých a rozvodnilých prudce až k zemi porazí.

Ish 28 3 Nohami pošlapána bude koruna pýchy, ožralci Efraimští.

Ish 28 4 Tehdáž stane se, že květ ten nestálý v kráse a slávě své těch, kteříž jsou při vrchu údolí velmi úrodného, bude jako ranní ovoce, prvé než léto bývá; kteréž vida někdo, nepustil by ho z ruky, až by je snědl.

Ish 28 5 V ten den bude Hospodin zástupů korunou ozdoby, a korunou okrasy ostatkům lidu svého,

Ish 28 6 A duchem soudu sedícímu na soudu, a silou těm, kteříž zapuzují válku až k bráně.

Ish 28 7 Ale i ti od vína bloudí, a od opojného nápoje se potácejí. Kníže i prorok bloudí, přepřlňující se nápojem opojným, pohlčení jsou od vína, potácejí se od nápoje opojného, bloudí u vidění, chybují v soudu.

Ish 28 8 Nebo všickni stolové plní jsou vývratků a lejn, tak že žádného místa čistého není.

Ish 28 9 Kohož by vyučoval umění? A komu by posloužil, aby vyrozuměl naučení? Zdali ostaveným od mléka, odtrženým od prsí?

Ish 28 10 Poněvadž měli naučení za naučením, naučení za naučením, správu za správou, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud.

Ish 28 11 A však jako by neznámou řečí a cizím jazykem mluvil lidu tomuto,

Ish 28 12 Kdyžto jim řekl: Totož jest odpočinutí, způsobte odpočinutí ustalému, toť jest, pravím, odpočinutí. Ale nechtěli slyšeti.

Ish 28 13 I bude jim slovo Hospodinovo naučení za naučením, naučení za naučením, správa za správou, správa za správou, troška odtud, troška od onud; k tomu aby šli a padajíce nazpět, setříní byli, a zapleteni jsouce, aby polapeni byli.

Ish 28 14 Protož slyšte slovo Hospodinovo, muži posměvači, panující nad lidem tímto, kterýž jest v Jeruzalémě:

Ish 28 15 Proto že říkáte: Učinili jsme smlouvu s smrtí, a s peklem máme srozumění, pomsta rozvodnilá, ač přecházeti bude, nepřijde na nás, jakžkoli jsme položili svod za útočiště své, a pod falší jsme se ukryli:

Ish 28 16 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zakládám na Sionu kámen, kámen zkušný, úhelný drahý, základ pevný; kdo věří, nebudeť kvapiti.

Ish 28 17 A vykonám soud podlé pravidla, a spravedlnost podlé závaží, i zamete to omylné útočiště krupobití, a skryší povodeň zatopí.

Ish 28 18 A tak zrušena bude smlouva vašes smrtí, a srozumění vaše s peklem neostojí; a když přecházeti bude pomsta rozvodnilá, budete od ní pošlapáni.

Ish 28 19 Jakž jen počne přecházeti, zachváti vás; každého zajisté jitra přecházeti bude, ve dne i v noci. I stane se, že sám strach tomu, což jste slychali, k srozumění poslouží,

Ish 28 20 zvláště když bude tak krátké lůže, že se nebude lze stáhnouti, a příkrýti úzké, by se i skrčil.

Ish 28 21 Nebo jako na hoře Perazim povstane Hospodin, jako v údolí Gabaon hněvati se bude, aby dělal dílo své, neobyčejné dílo své, aby vykonal skutek svůj, neobyčejný skutek svůj.

Ish 28 22 A protož nebudtež již posměvači, aby se nezadrhla osídla vaše; nebo o zkažení, a to jistém, vši země slyšel jsem ode Pána, Hospodina zástupů.

Ish 28 23 Nastavte uši, a slyšte hlas můj; pozorujte, a poslechněte řeči mé.

Ish 28 24 Zdaliž každého dne oře oráč, aby sel, prohání brázdy, a vláčí rolí svou?

Ish 28 25 Zdali když srovná svrček její, nerozsívá viky, a nerozmítá kmínu a neseje pšenice přední a ječmene výborného, i špaldy v místě příhodném?

Ish 28 26 Nebo učí jej rozšafností, Bůh jeho vyučuje jej.

Ish 28 27 Nebývat pak okovaným smykem mlácena vika, aniž kolem vozním po kmínu se vůkol jezdí; nebo holí vytlouká se vika, a kmín prutem.

Ish 28 28 Pšenice mlácena bývá; však i té ne vždycky mlátiti bude, aniž ji potřé kolem vozu svého, ani o zuby jeho rozdrobí.

Ish 28 29 I to od Hospodina zástupu vyšlo, kterýž jest divný v radě, a veleslavný v skutku.

Ish 29 1 Běda Arieli, Arieli městu, v kterémž bydlil David. Přidejte rok po roku, nechať zařezují beránky.

Ish 29 2 Však předce ssoužím Ariele. I nastane žalost a zámutek, nebo mi bude jako Ariel.

Ish 29 3 Položím se zajisté vůkol proti tobě vojensky, a ssoužím tě bez lítosti, a vzdělám proti tobě šance.

Ish 29 4 Tehdy sníženo jsuc, z země mluvití budeš, a z prachu šeptati bude řeč tvá; bude, pravím, jako hadače z země hlas tvůj, a z prachu řeč tvá siptěti.

Ish 29 5 Nebo jako prášku drobného bude množství nepřátel tvých, a jako plev létajících množství ukrutníků, a stane se to hned v okamžení.

Ish 29 6 Od Hospodina zástupů navštíveno bude hromem a země třesením, a zvukem velikým, vichřicí a bouří a plamenem ohně šířajícího.

Ish 29 7 I budež jako zdání vidění nočního množství všech národů bojujících proti Arieli, a všech válčících proti němu a pevnostem jeho, a ssoužujících jej.

Ish 29 8 Bude, pravím, jako když se lačnému ve snách zdá, an jí, ale když procítí, prázdný jest život jeho; a jako když se žízňivému ve snách zdá, an pije, a když procítí, žízňivým zůstává, a duše jeho vždy žádá: tak bude množství všech národů, bojujících proti hoře Sion.

Ish 29 9 Jak zpozdilí jste, ješto byste se měli užasnouti; rozkoš provádíte, ješto byste měli na pomoc volati. Zpili se, ale ne vínem; potácejí se, ale ne od nápoje opojného.

Ish 29 10 Nebo naplnil vás Hospodin duchem chropotu, a zavřel oči vaše; proroků i knížat vašich nejopatrnějších oči zastřel.

Ish 29 11 Protož jest vám všeliké vidění podobné slovům knihy zapečetěné, kterouž dadí-li tomu, kterýž zná písmo, řkouce: Čti ji medle, i řekne: Nemohu, nebo zapečetěná jest.

Ish 29 12 Pakli dadí knihu tomu, kterýž nezná písma, řkouce: Čti ji medle, tedy dí: Neznám písma.

Ish 29 13 Nebo praví Pán: Proto že lid tento přibližuje se ústy svými, a rty svými ctí mne, srdce pak své vzdaluje a bázeň jejich, již se mne bojí, jest z příkázání lidských poslá:

Ish 29 14 Z té příčiny, aj, já také divně zajdu s lidem tímto, divně, pravím, a zázračně. I zahyne moudrost moudrých jeho, a opatrnost opatrných jeho vymizí.

Ish 29 15 Běda těm, kteříž hluboko před Hospodinem skrývají radu, jejichž každý skutek děje se v temnostech, a říkají: Kdo nás vidí? A kdo nás šetří?

Ish 29 16 Převrácená myšlení vaše zdali nejsou podobná hlině hrncířově? Zdali říká dílo o dělníku svém: Neučinil mne? A účinek říká-liž o učiniteli svém: Nerozuměl?

Ish 29 17 Zdaliž po maličkém a kratičkém času neobráť se Libán v pole, a pole za les nebude počteno?

Ish 29 18 I uslyší v ten den hluší slova knihy, a z mrákoty a tmy oči slepých prohlédnou.

Ish 29 19 Ale tiší rozveselí se náramně v Hospodinu, a chudí lidé v Svatém Izraelském plésati budou,

Ish 29 20 Kdyžto přestane ukrutník, a zahyne posměvač, a všickni, kteříž jsou pilni marnosti, vyplnění budou,

Ish 29 21 Kteříž obviňují z hříchu člověka pro slovo, a na toho, kterýž je tresce, v bráně lécejí, a pro nic utiskují spravedlivého.

Ish 29 22 Protož takto dí o domu Jákobovu Hospodin, kterýž vykoupil Abrahama: Nebudeť již zahanben Jákob, aniž více tvář jeho zbledne.

Ish 29 23 Nebo když uzzí syny své, dílo rukou mých u prostřed sebe, an posvěcují jména mého, tedy posvěcovati budou Svatého Jákobova, a k bázni Boha Izraelského sloužiti,

Ish 29 24 Aby bloudící duchem nabyli rozumnosti, a reptáci naučili se umění.

Ish 30 1 Běda synům zpuřným, dí Hospodin, skládajícím radu, kteráž není ze mne, a přikrývajícím ji přikrytím, ale ne z ducha mého, aby hřích k hříchu přidávali;

Ish 30 2 Kteříž chodí a sstupují do Egypta, nedotazující se úst mých, aby se zmocňovali v síle Faraonově, a doufali v stínu Egyptském.

Ish 30 3 Nebo síla Faraonova bude vám k hanbě, a to odpočívání v stínu Egyptském k lehkosti,

Ish 30 4 Proto že knížata jeho byli v Soan, a poslové jeho do Chanes chodili.

Ish 30 5 Všeckyť k zahanbení přivede skrze lid, kterýž jim nic neprospěje, aniž bude ku pomoci, ani k užítku, ale k hanbě toliko a k útržce.

Ish 30 6 Brímě hovad poledních v zemi nátisku a ssoužení, odkudž lev a lvíče, ještěrka a drak ohnivý létající, odnesou na hřbetě hovádek bohatství svá, a na hrbu velbloudů

poklady své k lidu, kterýž jim nic neprospěje.

Ish 30 7 Nebo Egyptští nadarmo a na prázdno pomáhati budou. Pročež ohlašuji to, že by síla jejich byla s pokojem seděti.

Ish 30 8 Nyní jdi, napiš to na tabuli před očima jejich, a na knize vyrej to, aby to zůstávalo do nejposlednějšího dne, a až na věky věků,

Ish 30 9 Že lid tento zpuřný jest, synové lháři, synové, kteříž nechť poslouchati zákona Hospodinova;

Ish 30 10 Kteríž říkají vidoucím: Nemívejte vidění, a prorokům: Neprorokujte nám toho, což pravého jest; mluvte nám pochlebenství, prorokujte oklamání.

Ish 30 11 Sejděte s cesty, svozujte od stezky, nechať se vzdálí od tváří naší Svatý Izraelský.

Ish 30 12 Protož takto praví Svatý Izraelský: Proto že pohrdáte slovem tím, a doufáte ve lsti a v převrácenosti, a spoléháte na ni:

Ish 30 13 Z té příčiny bude vám tato nepravost jako zed tržená padající, a vydutí na zdi vysoké, jejíž brzky a náhlé bývá oboření.

Ish 30 14 A rozrazí ji, jako rozrážejí nádobu hrnčířskou rozbitou; neodpustíť, tak že nebude nalezena po rozražení jejím ani střepina k nabrání ohně z ohniště, anebo k nabrání vody z louže.

Ish 30 15 Nebo tak řekl Panovník Hospodin, Svatý Izraelský: Obrátíte-li se, a spokojíte-li se, zachováni budete. V utišení se a v doufání bude síla vaše. Ale nechcete.

Ish 30 16 Nýbrž říkáte: Nikoli, ale na koních utečeme. Protož utíkati budete. Na rychlých ujedeme. Ale rychlejší budou stihající vás.

Ish 30 17 Jeden tisíc před okřiknutím jednoho, a před okřiknutím pěti utíkati budete, až (jestliže však vás co pozůstane), budete zanecháni jako okleštěné dřevo na vrchu hory, a jako korouhev na pahrbku.

Ish 30 18 Protoť pak shovívá Hospodin, milost vám čině, a protoť se vyvýší, aby se smíloval nad vámi; nebo Hospodin jest Bůh spravedlivý. Blahoslavení všickni, kteříž očekávají na něj.

Ish 30 19 Lid zajisté na Sionu a v Jeruzalémě bydliti bude. Nikoli plakati nebudeš; k hlasu volání tvého bude všelijak milost činiti s tebou. Hned jakž uslyší, ohlásíť se.

Ish 30 20 A ačkoli Pán dá vám chleba úzkosti a vody ssoužení, však nebudou více odjati tobě učitelé tvoji, ale očima svýma vidati budeš učitele své.

Ish 30 21 A ušima svýma slýchati slovo tobě po zadu řkoucíh: Totť jest ta cesta, choďte po ní, buď že byste se na pravo neb na levo uchýlili.

Ish 30 22 Tedy zavržete obestření rytín svých stříbrných, a oděv slitin svých zlatých; odloučíš je jako nemoc svou trpící, řka jim: Táhněte tam.

Ish 30 23 Dáť i déšť na rozsívání tvé, kterýmž bys osíval zemi, a chléb z úrody země, kterýž bude jadrný a zdárny; v ten den pástí se bude i dobytek tvůj na pastvišti širokém.

Ish 30 24 Volové také i oslové, dělající zemi, píci čistou jísti budou, kteráž opálkou a věječkou vyčištěna bývá.

Ish 30 25 Budou také na všelike hoře vysoké, a na všelikém pahrbku vyvýšeném pramenové a potokové vod, v den porážky veliké, když padnou věže.

Ish 30 26 Bude i světlo měsíce jako světlo slunce, světlo pak slunce bude sedmelnásobní, jako světlo sedmi dnů, v den, v kterýž uváže Hospodin zlámání lidu svého, a ránu zbití jeho uzdraví.

Ish 30 27 Aj, jméno Hospodinovo přichází z daleka, jehožto hněv hořící a těžká pomsta; rtové jeho naplnění jsou prchlivostí, a jazyk jeho jako oheň šířající.

Ish 30 28 Duch pak jeho jako potok rozvodnilý, kterýž až do hrdla dosáhne, aby tříbil národy, až by v nic obrácení byli, a uzdou svíral čelisti národů.

Ish 30 29 I budete zpívati, jako když se v noci zasvěcuje slavnost, a veseliti se srdečně, jako ten, kterýž jde s píšťalkou, bera se na horu Hospodinovu, k skále Izraelově,

Ish 30 30 Když dá slyšeti Hospodin hlas důstojnosti své, a ukáže vztaženou ruku svou s hněvem prchlivosti a plamenem ohně šířajícího, an vše rozráží i přívalem i kamenným krupobitím.

Ish 30 31 Hlasem zajisté Hospodinovým potřín bude Assur, kterýž jiné kyjem bijíval.

Ish 30 32 Ale stane se, že každé udeření holí, kterouž doloží na něj Hospodin, silně dolehne; s bubny a harfami a bitvou veselou bojovati bude proti němu.

Ish 30 33 Nebo připraveno jest již dávno peklo, také i samému králi připraveno jest. Hluboké a široké je učinil, hranic jeho, ohně a dříví mnoho; dmýchání Hospodinovo jako potoksiry je zapaluje.

Ish 31 1 Běda těm, kteříž se utíkají do Egypta o pomoc, a v koních zpoléhají, a doufají v vozích, že jich mnoho, a v jezdcích, že jich množství veliké, a nepatří k Svatému Izraelskému, aniž Hospodina hledají,

Ish 31 2 Ještoť i on jest moudrý. Protož uvede pomstu, a nezměnit slov svých, ale povstane proti domu zlostníků a proti pomoci těch, kteříž páší nepravost.

Ish 31 3 Egyptští pak jsou lidé, a ne Bůh silný, a koni jejich tělo, a ne duch. A protož jakž jen Hospodin vztáhne ruku svou, padne i pomocník, padne i ten, jemuž byl ku pomoci; a tak jednostejně všickni ti na nic přijdou.

Ish 31 4 Nebo tak řekl Hospodin ke mně: Jako když lev řve aneb lvíče nad

loupeží svou, proti němuž byl-li by svolán houf pastýřů, křiku jejich se neděsí, aniž se pro hluk jejich koří: tak sstoupí Hospodin zástupů, aby bojoval o horu Sion, a o pahrbek její.

Ish 31 5 Jako ptáci létajíce, tak hájiti bude Hospodin zástupů Jeruzaléma, anobrž obhajuje vysvobodí, pomíjeje zachová.

Ish 31 6 Navraťtež se k tomu, od něhož hluboko zabředli synové Izraelští.

Ish 31 7 Nebo v ten den zavržete jeden každý modly své stříbrné a modly své zlaté, kterýchž vám nadělaly ruce vaše, abyste hřešili.

Ish 31 8 I padne Assur od meče ne muže, a meč ne člověka zžítve jej; a utíkati bude před mečem, a nejudatnější jeho pod plat uvedeni budou.

Ish 31 9 A tak skála jeho pro strach zmizí, a knížata jeho korouhve děsiti se budou, praví Hospodin, jehož jest oheň na Sionu a pec v Jeruzalémě.

Ish 32 1 Aj, v spravedlnosti kralovati bude král, a knížata v soudu panovati budou.

Ish 32 2 Nebo bude muž ten jako skryše před větrem, a schrana před přívalem, jako potokové vod na místě suchém, jako stín skály veliké v zemi vyprahlé.

Ish 32 3 A oči vidoucích nebudou blíkatí, a uši slyšících pozorovati budou.

Ish 32 4 Pročež srdce bláznů nabude umění, a jazyk zajikavých prostranně a světle mluvití bude.

Ish 32 5 Nebudeť více nazýván nešlechtný šlechtným, a skrbný nebude slouti štědrým.

Ish 32 6 Proto že nešlechtný o nešlechtnosti mluví, a srdce jeho skládá nepravost, jak by provodil ošemetnost, a mluvil proti Hospodinu scestné věci, jak by znuzil duši lačného, a nápoj žíznivému odjal.

Ish 32 7 Také i usilování skrbného jsou škodlivá; nebo nešlechtnosti obmyšlí, jak by k záhubě přivedl ponížené slovy lživými, a mluvil proti nuznému před soudem.

Ish 32 8 Ješto šlechtný obmyšlí šlechtné věci, a takovýť při tom, což šlechtného jest, státi bude.

Ish 32 9 Ženy lhostejné, vstaňte, slyšte hlas můj; dcery bezpečně sobě počínající, ušima pozorujte řeči mé.

Ish 32 10 Za mnohé dny a léta vichrovány budete, ó vy v bezpečnosti bydlící; nebo přestane vinobraní, a klizení úrod nepřijde.

Ish 32 11 Třestež se strachem, ó lhostejné, pohnětež se, bezpečně sobě počínající; svlechte se, a obnažte se, a přepažte se po bedrách.

Ish 32 12 Kvílíce nad prsy, nad poli výbornými a nad kmeny úrodnými.

Ish 32 13 Na zemi lidu mého trní a hloží vzejde, anobrž na všech domích veselých a městě plésajícím.

Ish 32 14 Nebo rozkošný palác opuštěn bude, hluk města přestane, hrad vysoký a věže obráceny budou v jeskyně na věčnost, k radosti divokým oslům, a ku pastvišti stádům.

Ish 32 15 Dokudž nebude vyhlit na nás duch s výsosti, a nebude obrácena poušť v pole úrodné, a pole úrodné za les počítáno.

Ish 32 16 I bude na poušti soud bydleti, a spravedlnost na poli úrodném přebývatí.

Ish 32 17 A zjeví se skutek spravedlnosti, pokoj, ovoce, pravím, spravedlnosti, pokoj a bezpečnost až na věky.

Ish 32 18 Nebo bydleti bude lid můj v obydlí pokojném, totiž v příbytcích nejbezpečnějších a v odpočívání nejpokojnějším,

Ish 32 19 Byť pak i krupobití spadlo na les, a velmi sníženo bylo město.

Ish 32 20 Blaze vám, kteříž sejete na všelikých místech úrodných, vypouštějíc tam vola i osla.

Ish 33 1 Běda tobě, zhoubce, ješto sám nebýváš huben, a kterýž nevěrně děláš, ješto tobě nečinili nevěrně. Když přestaneš býti zhoubcím, pohuben budeš; když přestaneš nevěrně činiti, nevěrně činiti budou.

Ish 33 2 Hospodine, učň nám milost, na tebeť očekáváme; budiž ramenem svých každého jitra, a vysvobozením naším v čas ssouzení.

Ish 33 3 Před zvukem hřmotu rozprchnou se národové, před vyvýšením tvým budou rozptýleni pohané.

Ish 33 4 A sebrána bude loupež vaše, tak jako sbírání bývají chroustové; jako připadají kobylinky, tak připadnou na ni.

Ish 33 5 Vyvýšit se Hospodin, nebo na výsosti přebývá, a naplní Sion soudem a spravedlností.

Ish 33 6 I bude upevněním časů tvých, silou i hojným spasením; moudrost a umění, a bázeň Hospodinova poklad tvůj.

Ish 33 7 Aj, rekové jejich naříkali vně, jednatelé pokoje hořce plakali.

Ish 33 8 Zpusťly silnice, přestali choditi cestou; zrušil příměří, nevážil sobě měst, za nic položil sobě člověka.

Ish 33 9 Kvílila a zemděla země, styděti se musil Libán a usvadl; Saron učiněn jako poušť, Bázan pak a Karmel oklácen.

Ish 33 10 Jižť povstanu, praví Hospodin, již vyvýšen, již vyzdvižen budu.

Ish 33 11 Počnouce slámu, porodíte strniště; oheň dýchání vašeho šíře vás.

Ish 33 12 I budou národové vypálené vápno, trní podťaté, ohněm spáleni budou.

Ish 33 13 Slyšte dalecí, co jsem učinil, a poznejte blízcí sílu mou.

Ish 33 14 Zděsili se na Sionu hříšníci, podjala hrůza pokrytce, řkoucí: Kdož by

z nás mohl ostátí před ohněm šířajícím? Kdož by z nás mohl ostátí před plamenem věčným?
 Ish 33 15 Ten, kterýž chodí v spravedlnosti, a mluví pravé věci, kterýž pohrdá
 ziskem z útisku, kterýž otrásá ruce své, aby darů nepřijímal, kterýž zacpává uši své, aby
 neslyšel rady o vraždě, a zavírá oči své, aby se na zlé nedíval:
 Ish 33 16 Ten na vysokých místech přebýváti bude, hradové na skalách útočiště
 jeho, tomu chléb dán bude, vody jeho stálé budou.
 Ish 33 17 Krále v okrase jeho uzří oči tvé, spatří i zemi dalekou.
 Ish 33 18 Srdce tvé přemýšlovati bude o strachu, řka: Kdež jest písař, kde
 výběrčí, kde spisovatel velikých domů?
 Ish 33 19 Lidu ukrutného neuhledáš, lidu hluboké řeči, jíž bys neslychal, a
 jazyku cizího, jemuž bys nerozuměl.
 Ish 33 20 Patř na Sion, město slavností našich, oči tvé nechat' hledí na
 Jeruzalém, obydlí pokojné, stánek, kterýž nebude přenesen, kolíkové jeho na věky se nepohnou,
 a žádný provaz jeho se neztrhá;
 Ish 33 21 Proto že velikomocný Hospodin jest nám na místě tom řekami toků
 širokých, po němž nepůjde lodí s vesly, aniž bárka veliká po něm přecházeti bude.
 Ish 33 22 Nebo Hospodin jest soudce náš, Hospodin ustanoví práva našich,
 Hospodin král náš, onť spasí nás.
 Ish 33 23 Osláblit' jsou provazové tvoji, aniž budou moci utvrditi sloupu bárky
 své, ani roztáhnouti plachty, anť již rozdělena bude kořist loupeže mnohé; i chromí
 rozchvátají kořist.
 Ish 33 24 Aniž dí kdo z obyvatelů: Nemocen jsem. Lid osedlý v něm zproštěn bude
 nepravosti.
 Ish 34 1 Přistuptež národové, abyste slyšeli, a lidé pozorujte. Nechat' slyší
 země i plnost její, okršlek zemský i všeliký plod jeho.
 Ish 34 2 Proto že hněv Hospodinův jest proti všechněm národům, a prchlivost
 proti všemu vojsku jejich: vyhubí je jako proklaté, a vydá je k zabítí.
 Ish 34 3 I budou povrženi zbití jejich, a z těl mrtvých jejich vzejde smrad, a
 rozplynou se hory od krve jejich.
 Ish 34 4 Chřádnouti bude i všecko vojsko nebeské, a svinuta budou nebesa jako
 kniha, a všecko vojsko jejich sprchne, jako prší list s vinného kmene, a jako nezralé ovoce s
 fíku.
 Ish 34 5 Nebo opojen jest na nebi meč můj; na Idumejské sstoupí, a na lid, na
 nějž jsem klatbu vydal, aby trestán byl.
 Ish 34 6 Meč Hospodinův bude plný krve, umastí se tukem a krví beranů a kozlů,
 tukem ledvin skopových; obět zajisté bude mítí Hospodin v Bozra, a zabíjení veliké v zemi
 Idumejské.
 Ish 34 7 Sstoupí s nimi i jednorožcové a volčata s voly, i opije se země jejich
 krví, a prach jejich tukem se omastí.
 Ish 34 8 Nebo den pomsty Hospodinovy, léto odplacování se, aby mštěno bylo
 Siona.
 Ish 34 9 A obrácení budou potokové její v smolu, a prach její v siru, a země
 její obrátí se v smolu hořící.
 Ish 34 10 V noci ani ve dne neuhasne, na věky vystupovati bude dým její, od
 národu až do pronárodu pustá zůstane, na věky věků nebude, kdo by šel přes ni.
 Ish 34 11 Ale osednou ji pelikán a výr, kalous také a krkavec budou bydleti v
 ní, a roztáhne po ní šňůru zahanbení a závaží marnosti.
 Ish 34 12 Šlechticů jejích volati budou k království, ale nebude tam žádného,
 nebo všecka knížata její zhynou.
 Ish 34 13 A vzroste na palácích jejích trní, kopřivy a bodláčí na hradích
 jejích, a bude příbytkem draků a obydlím sov.
 Ish 34 14 Tam se budou potkávati spolu zvěř s ptactvem, a příšera jedna druhé se
 ozývati; tam toliko noční přeluda se usadí, a odpočinutí sobě nalezne.
 Ish 34 15 Tam se zhnízdí sup, a škřečeti bude, a když vysedí, shromáždí je pod
 stín svůj; tam také shledají se luňáci jeden s druhým.
 Ish 34 16 Hledejte v knize Hospodinově, a čtěte. Ani jedno z těch nechybí, a
 jeden každý bez své družky nebude; nebo to ústa Páně přikázala, a duch jeho shromáždí je.
 Ish 34 17 Onť zajisté vrže jim losy, a ruka jeho jim rozdělí ji provazcem; až na
 věky dědičně ji osednou, od národu až do pronárodu v ní přebývati budou.
 Ish 35 1 Veseliti se budou z toho poušť a pustina, plésati, pravím, bude poušť,
 a zketve jako růže.
 Ish 35 2 Ušlechtilé zketve, ano i radostně plésati bude s prozpěvováním. Sláva
 Libánská dána jí bude, okrasa Karmelská a Sáronská. Tyť věci uzří slávu Hospodinovu,
 důstojnost Boha našeho.
 Ish 35 3 Posilňtež rukou opuštěných, a kolena klesající utvrďte.
 Ish 35 4 Rcete těm, kteříž jsou bázlivého srdce: Posilňte se, nebojte se. Aj,
 Bůh váš s pomstou přijde, s odplátou Bůh sám přijde, a spasí vás.
 Ish 35 5 Tehdáž otevrou se oči slepých, otevrou se též i uši hluchých.
 Ish 35 6 Tehdáž poskočí kulhavý jako jelen, a jazyk němého prozpěvovati bude;
 nebo se vyprýští vody na poušti, a potokové na pustinách.
 Ish 35 7 A obrátí se místo vyprahlé v jezero, a žíznivé v prameny vod; v
 doupatech draků, v pelešech jejích tráva, trtí a sítí.

Ish 35 8 Bude také tam silnice a cesta, kteráž cestou svatou slouiti bude.
 Nepůjde po ní nečistý, ale bude samých těchto; tou cestou jdoucí i nejhoupější nezboudí.
 Ish 35 9 Nebude tam lva, a lita zvěř nebude choditi po ní, aniž tam nalezena
 bude, ale půjdou po ní ti, jenž budou vysvobozeni.
 Ish 35 10 Vykoupení, pravím, Hospodini navrátí se, a přijdou na Sion s
 prozpěvováním, a veselí věčné bude na hlavě jejich; radosti a veselí dojdou, zámutek pak a
 úpění uteče od nich.
 Ish 36 1 Stalo se pak čtrnáctého léta králování Ezechiášova, přitáhl Senacherib
 král Assyrský proti všem městům Judským hrazeným, a zdobýval jich.
 Ish 36 2 I poslal král Assyrský Rabsaka z Lachis do Jeruzaléma k králi
 Ezechiášovi s vojskem velikým. Kterýž se postavil u struhy rybníka hořejšího, při silnici pole
 valchárova.
 Ish 36 3 Tedy vyšel k němu Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správce domu, a
 Sobna písař, a Joach syn Azafův, kancléř.
 Ish 36 4 I mluvil k nim Rabsaces: Povězte medle Ezechiášovi: Toto praví král
 veliký, král Assyrský: Jakž jest to doufání, na kterémž se zakládáš?
 Ish 36 5 Řekl jsem: Jistě žet jest věc daremní; radyť jest a síly k válce
 potřebí. A protož v koho doufáš, že mi se protivíš?
 Ish 36 6 Aj, spolehl jsi na hůl třtiny té nalomené, na Egypt, na niž
 zpodepřel-li by se kdo, pronikne ruku jeho, a probodne ji. Takovýť jest Farao král Egyptský
 všem, kterých v něm doufají.
 Ish 36 7 Pakli mi díš: V Hospodinu Bohu svém doufáme: zdaliž on není ten, jehož
 pobořil Ezechiáš výsosti i oltáře, a přikázal Judovi a Jeruzalému, řka: Před tímto oltářem
 klaněti se budete?
 Ish 36 8 Ale nu, potkej se medle se pánem mým králem Assyrským. Přidámť ještě
 dva tisíce koní, můžeš-li jen míti, kdo by na nich jeli.
 Ish 36 9 Jakž tedy odoláš jednomu knížeti z nejmenších služebníků pána mého,
 ačkoli máš doufání v Egyptu pro vozy a jezdce?
 Ish 36 10 Přesto, zdali jsem bez Hospodina přitáhl do země této, abych ji
 zkazil? Hospodin řekl mi: Táhní na tu zemi, a zkaz ji.
 Ish 36 11 I řekl Eliakim a Sobna a Joach Rabsakovi: Mluv medle k služebníkům
 svým Syrsky, však rozumíme, a nemluv k nám Židovsky před lidem tímto, kterýž jest na zdech.
 Ish 36 12 I odpověděl Rabsaces: Zdaliž ku pánu tvému a k tobě poslal mne pán
 můj, abych mluvil slova tato? však k mužům těm, kteříž jsou na zdech, aby lejna svá jedli, a
 moc svůj spolu s vámi pili.
 Ish 36 13 A tak stojí Rabsaces, volal hlasem velikým Židovsky, a řekl: Slyšte
 slova krále velikého, krále Assyrského:
 Ish 36 14 Toto praví král: Nechtě vás nesvodí Ezechiáš, neboť nebude moci
 vyprostiti vás.
 Ish 36 15 A nechtě vám nevelí Ezechiáš doufati v Hospodina, řka: Zajisté
 vysvobodí nás Hospodin, a nebudet' dáno město toto v ruku krále Assyrského.
 Ish 36 16 Neposlouchejte Ezechiáše. Nebo takto praví král Assyrský: Učiňte mi to
 k líbosti, a vyjděte ke mně, i bude moci jísti jeden každý z vinice své, a jeden každý z fíku
 svého, a píti jeden každý vodu z čisterny své,
 Ish 36 17 Dokudž nepřijdu, a nepoberu vás do země podobné zemi vaší, do země
 úrodné, země chleba a vinic.
 Ish 36 18 Nechtě vás nesvodí Ezechiáš, řka: Hospodin vysvobodí nás. Zdaliž mohli
 vysvoboditi bohové národů jeden každý zemi svou z ruky krále Assyrského?
 Ish 36 19 Kde jsou bohové Emat a Arfad? Kde jsou bohové Sefarvaim? Zdaliž jsou
 vysvobodili i Samaří z ruky mé?
 Ish 36 20 Kterí jsou mezi všemi bohy těch zemí, ješto by vysvobodili zemi svou z
 ruky mé? Aby pak Hospodin měl vysvoboditi Jeruzalém z ruky mé?
 Ish 36 21 Oni pak mlčeli, a neodpověděli jemu slova. Nebo takové bylo rozkázání
 královo, řkoucí: Neodpovídejte jemu.
 Ish 36 22 I přišel Eliakim syn Helkiášův, kterýž byl správcím domu, a Sobna
 písař, a Joach syn Azafův, kancléř, k Ezechiášovi, majíce roucha roztržená, a oznámili jemu
 slova Rabsakova.
 Ish 37 1 I stalo se, když to uslyšel král Ezechiáš, že roztrhl roucho své, a
 oděš se žíní, a všel do domu Hospodinova.
 Ish 37 2 I poslal Eliakima správce domu, a Sobnu písaře, a starší z kněží,
 oblečené v žíně k Izaiášovi proroku, synu Amosovu.
 Ish 37 3 Kteríž řekli jemu: Toto praví Ezechiáš: Den úzkosti a útržky i rouhání
 jest den tento, proto že se přiblížil plod k vyjití, ale není síly ku porodu.
 Ish 37 4 Ó by slyšel Hospodin Bůh tvůj slova Rabsakova, jehož poslal král
 Assyrský pán jeho, aby utrhal Bohu živému, a pomstil Hospodin Bůh tvůj těch slov, kteráž
 slyšel. Protož pozdvihni modlitby za tento ostatek lidu, kterýž se nalézá.
 Ish 37 5 I přišli služebníci krále Ezechiáše k Izaiášovi.
 Ish 37 6 Jimž odpověděl Izaiáš: Toto povíte pánu svému: Takto praví Hospodin:
 Nestrachuj se slov těch, kteráž jsi slyšel, jimiž se mně rouhali služebníci krále Assyrského.
 Ish 37 7 Aj, já pustím naň vítr, aby uslyše pověst, navrátil se do země své, a
 učiním to, že padne od meče v zemi své.
 Ish 37 8 Navrátiv se pak Rabsaces, našel krále Assyrského, an dobývá Lebna.

Nebo uslyšel, (pročež odtrhl od Lachis),

Ish 37 9 Uslyšel, pravím, o Tirhákovi králi Mouřeninském, ano pravili: Táhne, aby bojoval s tebou. A však uslyšev to, vždy poslal posly své k Ezechiášovi s těmito slovy:

Ish 37 10 Takto povíte Ezechiášovi králi Judskému, řkouce: Nechtě tebe nesvodí Bůh tvůj, v němž ty doufáš, říkáje: Nebude dán Jeruzalém v ruku krále Assyrského.

Ish 37 11 Aj, slyšels, co jsou učinili králové Assyřští všechněm zemím, pohubi vše je, a ty bys měl býti vysvobozen?

Ish 37 12 Zdaliž jsou je vysvobodili bohové těch národů, kteréž zahladili předkové moji, Gozana, Charana, Resefa a syny z Eden, kteříž byli v Telasar?

Ish 37 13 Kde jest král Emat, a král Arfad, a král města Sefarvaim, Ana i Ava?

Ish 37 14 Protož vzav Ezechiáš list z ruky poslů, přečtl jej a vstoupiv do domu Hospodina, rozvinul jej Ezechiáš před Hospodinem.

Ish 37 15 A modlil se Ezechiáš Hospodinu, řka:

Ish 37 16 Hospodine zástupů, Bože Izraelský, kterýž sedíš nad cherubíny, ty jsi sám Bůh všech království země, ty jsi učinil nebe i zemi.

Ish 37 17 Nakloniž, Hospodine, ucha svého a uslyš; otevři, Hospodine, oči své a pohleď; slyš, pravím, všechna slova Senacheribova, kterýž poslal k činění útržek Bohu živému.

Ish 37 18 Taktě jest, Hospodine, žeť jsou pohubili králové Assyřští všecky ty krajiny i zemi jejich,

Ish 37 19 A uvrhli bohy jejich do ohně; nebo nebyli bohové, ale dílo ruku lidských, dřevo a kámen, protož zahladili je.

Ish 37 20 A nyní, Hospodine Bože náš, vysvoboď nás z ruky jeho, aťby poznala všechna království země, že jsi ty Hospodin sám.

Ish 37 21 Tedy poslal Izaiáš syn Amosův k Ezechiášovi, řka: Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zač jsi mi se modlil strany Senacheriba krále Assyrského,

Ish 37 22 Tototě jest slovo, kteréž mluvil Hospodin o něm: Pohrdá tebou, a posmívá se tobě panna, dcera Sionská, potřásá hlavou za tebou dcera Jeruzalémská.

Ish 37 23 Kohož jsi zhaněl? A komus se rouhal? A proti komus povýšil hlasu, a pozdvihl zhůru očí svých? Proti Svatému Izraelskému.

Ish 37 24 Skrze služebníky své utrhal jsi Pánu, a řekl jsi: Ve množství vozů svých já jsem vytáhl na hory vysoké, na stráně Libánské, a zpodtínám vysoké cedry jeho, i spanilé jedle jeho, a vejdu na nejvyšší kraj jeho do lesů a výborných rolí jeho.

Ish 37 25 Já jsem vykopal a pil vody; nebo jsem vysušil nohama svýma všecky potoky míst obležených.

Ish 37 26 Zdalis neslyšel, že jsem již to dávno učinil, a ode dnů starých to sformoval? Nyní pak k tomu přivozuji, aby v poušť a v hromady rumu města hrazená obrácena byla,

Ish 37 27 A jejich obyvatelé ruce oslablé majíc, předěšení a zahanbeni jsouc, byli jako bylina polní, a zelina vzcházející, jako tráva na střechách, a osení rzí zkažené, prvé než by dorostlo.

Ish 37 28 Sedání pak tvé, a vycházení tvé i vcházení tvé znám, i vzteklost tvou proti sobě.

Ish 37 29 Poněvadž ty se vztěkáš proti mně, a tvé zpouzení přišlo v uši mé, protož vpustím udici svou v chrápě tvé, a udidla svá v ústa tvá, a odvedu tě zase tou cestou, kterouž jsi přišel.

Ish 37 30 A toto měj za znamení: Budete jísti roku prvního, co samo od sebe zroste, též druhého roku, což se samo od sebe zrodí, třetího pak roku budete sítí a žítí a štěpovati vinice, a jísti ovoce jejich.

Ish 37 31 Ostatek zajisté domu Judova, kterýž pozůstal, vpustí zase kořeny své hluboce, a vydá užitek zhůru.

Ish 37 32 Nebo z Jeruzaléma vyjdou ostatkové, a zachování z hory Siona. Horlivost Hospodina zástupů učiní to.

Ish 37 33 A protož toto praví Hospodin o králi Assyrském: Nevejdeť do města tohoto, aniž sem střely vstřelí, aniž na ně dotrou pavězníci, aniž udělají u něho náspu.

Ish 37 34 Cestou, kterouž přitáhl, zase navrátí se, a do města tohoto nevejde, praví Hospodin.

Ish 37 35 Nebo chrániti budu města tohoto, abych je zachoval pro sebe a pro Davida služebníka svého.

Ish 37 36 Tedy vyšel anděl Hospodinův, a zbil v vojště Assyrském sto osmdesáte a pět tisíců. I vstali velmi ráno, a aj, všickni mrtví.

Ish 37 37 A tak odjel, anobrž utekl, a navrátil se Senacherib král Assyrský, a bydlil v Ninive.

Ish 37 38 I stalo se, když se klaněl v chrámě Nizrocha boha svého, že Adramelech a Sarasar, synové jeho, zabili jej mečem, a utekli do země Ararat. I kraloval Esarchaddon syn jeho místo něho.

Ish 38 1 V těch dnech roznemohl se Ezechiáš až k smrti. I přišel k němu Izaiáš syn Amosův, prorok, a řekl jemu: Toto praví Hospodin: Zřeď dům svůj, nebo umřeš, a nebudeš živ.

Ish 38 2 I obrátil Ezechiáš tvář svou k stěně, a modlil se Hospodinu.

Ish 38 3 A řekl: Prosím, ó Hospodine, rozpomeň se nyní, že jsem stále chodil před tebou v pravdě a v srdci upřímem, a že jsem to činil, což dobrého jest před očima tvýma. I plakal Ezechiáš pláčem velikým.

Ish 38 4 Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Izaiášovi, řkoucí:
 Ish 38 5 Jdi a rci Ezechiášovi: Toto praví Hospodin Bůh Davida otce tvého:
 Slyšelt jsem modlitbu tvou, viděl jsem slzy tvé; aj, já přidám ke dnům tvým patnácté let.
 Ish 38 6 A z ruky krále Assyrského vysvobodím tě i město toto, a chráníti budu města tohoto.
 Ish 38 7 A toto budeš míti znamení od Hospodina, že Hospodin učiní věc tuto, kterouž mluvil:
 Ish 38 8 Aj, já navrátím zpátkem stín po stupních, po nichž sešel na hodinách slunečných Ahasových, o deset stupňů. I navrátilo se slunce o deset stupňů, po týchž stupních, po nichž bylo sešlo.
 Ish 38 9 Zapsání Ezechiáše krále Judského, když nemocen byl, a ozdravěl po nemoci své:
 Ish 38 10 Jáť jsem byl řekl v přestřižení dnů svých, že vejdu do bran hrobu, zbaven budu ostatku let svých.
 Ish 38 11 Řekl jsem byl, že neužřím Hospodina, Hospodina v zemi živých, nebudu vidati člověka více mezi přebývajícími na světě.
 Ish 38 12 Přebývání mé pomíjí, a stěhuje se ode mne jako stánek pastýřský; přestřihl jsem jako tkadlec život svůj, od trísni odřeže mne. Dnes dříve než noc přijde, učiníš mi konec.
 Ish 38 13 Předkládal jsem sobě v jitře, že jako lev tak potře všechny kosti mé, dnes dříve než noc přijde, že mi učiníš konec.
 Ish 38 14 Jako řeřáb a vlašťovice pištěl jsem, lkal jsem jako holubice, oči mé zhůru pozdvížené byly. Pane, násilí trpím, ó prodliž mi života.
 Ish 38 15 Ale coť mám více mluvit? I předpověděl mi, i učinil, že živ pobudu mimo všechna léta svá po hořkosti duše své.
 Ish 38 16 Pane, kdo po nich i v nich živi budou, všechněm znám bude život dýchání mého, zes mi zdraví navrátil, a mne při životu zachoval.
 Ish 38 17 Aj, v čas pokoje potkala mne byla hořkost nejhořčejší, ale tobě zalíbilo se vytrhnouti duši mou z propasti zkažení, proto že jsi zavrhl za hřbet svůj všechny hříchy mé.
 Ish 38 18 Nebo ne hrob oslavuje tebe, ani smrt tě chválí, aniž očekávají ti, jenž do jámy sstupují, pravdy tvé.
 Ish 38 19 Ale živý, živý, tentž oslavovati bude tebe, jako já dnes, a otec synům v známost uvodí pravdu tvou.
 Ish 38 20 Hospodin vysvobodil mne, a protož písně mé zpívati budeme po všechny dny života našeho v domě Hospodinově.
 Ish 38 21 Řekl pak byl Izaiáš: Nechat vezmou hrudu suchých fíků, a přiloží na vřed, a zdrav bude.
 Ish 38 22 I řekl byl Ezechiáš: Jaké jest znamení, že vstoupím do domu Hospodina?
 Ish 39 1 Toho času poslal Merodach Baladan syn Baladanův, král Babylonský, list a dary Ezechiášovi, když uslyšel, že nemocen byv, zase ozdravěl.
 Ish 39 2 I zradoval se z toho Ezechiáš, a ukázal jim dům klénotů svých, stříbra a zlata a vonných věcí, a olej nejvýbornější, tolikéž dům zbroje své, a cožkoli mohlo nalezeno býti v pokladích jeho. Ničeho nebylo, čehož by jim neukázal Ezechiáš v domě svém i ve všem panství svém.
 Ish 39 3 V tom přišel prorok Izaiáš k králi Ezechiášovi, a řekl jemu: Co pravili ti muži? A odkud přišli k tobě? I odpověděl Ezechiáš: Z země daleké přišli ke mně, z Babylona.
 Ish 39 4 Řekl ještě: Co jsou viděli v domě tvém? Odpověděl Ezechiáš: Všecko, což jest v domě mém, viděli. Ničeho není v pokladích mých, čehož bych jim neukázal.
 Ish 39 5 Tedy řekl Izaiáš Ezechiášovi: Slyšíš slovo Hospodina zástupů:
 Ish 39 6 Aj, dnové přijdou, že odneseno bude do Babylona, cožkoli jest v domě tvém, a cožkoli nachovali otcové tvoji, až do tohoto dne; nezůstanet ničeho, (praví Hospodin).
 Ish 39 7 I syny tvé také, kteříž pojdou z tebe, kteréž zplodíš, poberou, a budou komorníci při dvoře krále Babylonského.
 Ish 39 8 Tedy řekl Ezechiáš Izaiášovi: Dobrét jest slovo Hospodinovo, kteréž jsi mluvil. (A doložil): Proto že pokoj a pravda bude za dnů mých.
 Ish 40 1 Potěšujte, potěšujte lidu mého, dí Bůh váš.
 Ish 40 2 Mluvte k srdci Jeruzaléma, a ohlašujte jemu, že se již doplnil čas uloženy jeho, že jest odpuštěna nepravost jeho, a že vzal z ruky Hospodinovy dvojnásobně za všechny hříchy své.
 Ish 40 3 Hlas volajícího: Připravtež na poušti cestu Hospodinovu, přímou učíňte na pustině stezku Boha našeho.
 Ish 40 4 Každé údolí atť jest vyvýšeno, a všeliká hora i pahrbek atť jest snížen; což jest křivého, atť jest přímé, a místa nerovná atť jsou rovinou.
 Ish 40 5 Nebo se zjeví sláva Hospodina, a uzří všeliké tělo spolu, že ústa Hospodina mluvíla.
 Ish 40 6 Hlas řkoucího: Volej. I řekl: Co mám volati? To, že všeliké tělo jest tráva, a všeliká vzácnost jeho jako květ polní.
 Ish 40 7 Usychá tráva, květ prší, jakž vítr Hospodinův povane na něj. V pravdět jsou lidé ta tráva.

Ish 40 8 Usychá tráva, květ prší, ale slovo Boha našeho zůstává na věky.
 Ish 40 9 Na horu vysokou vystup sobě, Sione, zvěstovateli věcí potěšených,
 povyš mocně hlasu svého, Jeruzaléme, zvěstovateli věcí potěšených, povyš, aniž se boj. Rci
 městům Judským: Aj, Bůh váš.
 Ish 40 10 Aj, Panovník Hospodin proti silnému přijde, a rámě jeho panovati bude
 nad ním; aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním.
 Ish 40 11 Jako pastýř stádo své pásti bude, do náručí svého shromáždí jehňátka,
 a v klíně svém je ponese, březí pak poznenáhlu povede.
 Ish 40 12 Kdo změřil hrstí svou vody, a nebesa pídí rozměřil? A kdo změřil měrou
 prach země, a zvážil na váze hory, a pahrbky na závaží?
 Ish 40 13 Kdo vystihl ducha Hospodínova, a rádcím jeho byl, že by mu oznámil?
 Ish 40 14 S kým se radil, že by mu přidal srozumění, a naučil jej stezce soudu,
 a vyučil jej umění, a cestu všelijaké rozumnosti jemu v známost uvedl?
 Ish 40 15 Aj, národové jako krupě od okova, a jako prášek na vážkách se
 počítají, ostrovy jako nejmenší věc zachvacuje.
 Ish 40 16 Ani Libán nepostačil by k zanícení ohně, a živočichové jeho
 nepostačili by k zápalné oběti.
 Ish 40 17 Všickni národové jsou jako nic před ním, za nic a za marnost pokládají
 se u něho.
 Ish 40 18 K komu tedy připodobníte Boha silného? A jaké podobenství přirovnáte
 jemu?
 Ish 40 19 Jakžkoli rytinu líčí řemeslník, a zlatník zlatem ji potahuje, a
 řetízky stříbrné k ní slévá;
 Ish 40 20 A ten, kterýž pro chudobu nemá co obětovati, dřevo, kteréž by
 nepráchnivělo, vybírá, a řemeslníka umělého sobě hledá k přistrojení rytiny, aby se nepohnul a.
 Ish 40 21 Zdaliž nevíte? Zdaliž neslyšíte? Zdaliž se vám nezvěstuje od počátku?
 Zdaliž nesrozumíváte z základů země?
 Ish 40 22 Ten, kterýž sedí nad okřšlkem země, jejížto obyvatelé jako kobyly,
 kterýž rozprostřel jako kortýnu nebesa, a roztáhl je jako stánek k přebývání,
 Ish 40 23 Onť přivodí knížata na nic, soudce zemské jako nic rozptýluje,
 Ish 40 24 Tak že nebyvají štípeni ani sáti, aniž kořene pouští do země pařez
 jejích. Nebo jakž jen zavane na ně, hned usychají, a vícher jako plevu zanáší je.
 Ish 40 25 K komu tedy připodobníte mne, abych podobný byl jemu, praví Svatý?
 Ish 40 26 Pozdvihněte zhůru očí svých, a vízte, kdo to stvořil? Kdo vyvodí v
 počtu vojsko jejích, a všeho toho zejména povolává? Vedlé množství síly a veliké moci ani
 jedno z nich nehyne.
 Ish 40 27 Pročež tedy říkáš, Jákože, a mluvíš, Izraeli: Skrytat jest cesta má
 před Hospodinem, a pře má před Boha mého nepřichází?
 Ish 40 28 Zdaliž nevíš, zdaž jsi neslychal, že Bůh věčný Hospodin, kterýž
 stvořil končiny země, neustává ani zemdlívá, a že vystižena býti nemůže moudrost jeho?
 Ish 40 29 On dává ustalému sílu, a tomu, ješto žádné síly nemá, moci hojně
 udílí.
 Ish 40 30 Ustává a umdlévá mládež, a mládenci těžce klesají,
 Ish 40 31 Ale ti, jenž očekávají na Hospodína, nabývají nové síly. Vznášejí se
 peřím jako orlice; běží, a však neumdlévají, chodí, a neustávají.
 Ish 41 1 Umlknětež přede mnou ostrovové, a národové nechat se ssilí, nechat
 přistoupí, a tu ať mluví. Přístupmež spolu k soudu.
 Ish 41 2 Kdo vzbudil od východu spravedlivého, aby ho následoval? Kdo jemu
 podmanil národy, a způsobil, aby nad králi panoval, vydav je jako prach mečí jeho, a jako
 plevy rozptýlené lučisti jeho?
 Ish 41 3 Sháněje se s nimi, prošel pokojně cestou, po níž nohama svýma
 nechodí val.
 Ish 41 4 Kdo to spravil a učinil, povoláváje rodin od počátku? Já Hospodin,
 první i poslední, já sám.
 Ish 41 5 Viděli ostrovové, a ulekli se, končiny země předěsily se, shromáždili
 se a sešli.
 Ish 41 6 Jeden druhému pomáhal, a bratru svému říkal: Posilň se.
 Ish 41 7 A tak posilňoval tesař zlatníka, vyhlazujícího kladivo tlučením na
 nákovadlí, říkáje: K sletování toto dobré jest. I utvrdil to hřebíky, aby se nepohnulo.
 Ish 41 8 Ale ty, Izraeli služebníče můj, ty Jákože, kteréhož jsem vyvolil, símě
 Abrahama, přítele mého,
 Ish 41 9 Ty, kteréhož jsem vychvátil od končin země, nýbrž pomínuv přednějších
 jejích, povolal jsem tě, rka tobě: Služebník můj jsi, vyvolil jsem tě, aniž jsem zavrhl tebe.
 Ish 41 10 Nebojž se, nebo jsem já s tebou; nestrachujž se, nebo já jsem Bůh
 tvůj. Posilním tě, a pomáhati budu tobě, a podpírati tě budu pravici spravedlnosti své.
 Ish 41 11 Aj, zastydí se, a zahanbeni budou všickni, kteříž se zlobí proti tobě;
 v nic obrácení budou, a zahynou ti, kteříž tobě odporují.
 Ish 41 12 Hledal-li bys jich, nenalezneš jich. Ti, kteříž se s tebou nesnadní, v
 nic obrácení budou, a na nic přijdou ti, jenž s tebou válčí.
 Ish 41 13 Nebo já, Hospodin Bůh tvůj, ujal jsem tě za tvou pravici, a pravímť:
 Neboj se, já tobě pomáhati budu.
 Ish 41 14 Neboj se, červíčku Jákože, hrstko Izraelova, já spomáhati budu tobě,

praví Hospodin, a vykupitel tvůj, Svatý Izraelský.
 Ish 41 15 Aj, učinil jsem tě jako smyk i s zuby novými po obou stranách;
 pomlátíš hory, a zetřeš je, a s pahrbky jako s plevami naložíš.
 Ish 41 16 Převěješ je, v tom je vítr zachvátí, a vícher rozptýlí, ty pak plésati
 budeš v Hospodinů, v Svatém Izraelském chlubiti se budeš.
 Ish 41 17 Chudé a nužné, kteříž hledají vody, an jí není, jejichž jazyk žízní
 prahne, já Hospodin vyslyším, já Bůh Izraelský neopustím jich.
 Ish 41 18 Vyvedu na vysokých místech řeky, a u prostřed rovin studnice; obrátím
 poušť v jezero vod, a zemi vyprahlou v prameny vod.
 Ish 41 19 Nasadím na poušti cedrů, výborných cedrů, myrtoví, a olivoví; vysadím
 poušť jedlovím, jilmem, též i pušpanem,
 Ish 41 20 Aby viděli, a poznali, a rozvažujícíce, srozuměli, že to ruka
 Hospodinova učinila, a Svatý Izraelský že to stvořil.
 Ish 41 21 Veďte při svou, praví Hospodin, ukažte mocné důvody své, dí král
 Jákobův.
 Ish 41 22 Nechať přistoupí, a nechať nám oznámí to, což se státi má. Věci prvé
 stále oznamte, abychom povážili v srdci svém, a poznali cíl jejich, aneb aspoň co jest
 budoucího, povězte nám.
 Ish 41 23 Oznamte, co se budoucně státi má, a poznáme, že bohové jste. Pakli,
 učíte něco dobrého neb zlého, abychom se děsili, když bychom to viděli spolu.
 Ish 41 24 Aj, vy naprosto nic nejste, a dílo vaše tolikéž nic není; protože
 ohavnýť jest, kdo vás zvoluje.
 Ish 41 25 Vzbudím od půlnoci, ten přitáhne, od východu slunce, ten svolá ve
 jménu mém, a oboří se na knížata jako na bláto, a pošlapá je jako hrncíř hlinu.
 Ish 41 26 Kdo oznámí od počátku, abychom věděli, aneb od starodávna, abychom
 řekli: Práv jest? Naprosto žádného není, kdo by oznámil, aniž jest kdo, ještě by se dal
 slyšeti, aneb ještě by slyšel řeči vaše.
 Ish 41 27 Já jsem první, kterýž Sionu předpovídám: Aj, aj, teď jsou; a
 Jeruzalému: Zvěstovatele potěšených věcí dám.
 Ish 41 28 Nebo vidím, že není žádného, není žádného mezi nimi rozumného; ač se
 jich otazují, však neodpovídají slova.
 Ish 41 29 Aj, všickni ti jsou marnost, za nic nestojí dílo jejich, vítr a
 daremní věc jsou slitiny jejich.
 Ish 42 1 Aj, služebník můj, na kteréhož se zpodepru, vyvolený můj, jehož libuje
 duše má. Ducha svého dám jemu, onť soud národům vynášeti bude.
 Ish 42 2 Nebude křičeti, ani se vyvyšovati, ani slyšán bude vně hlas jeho.
 Ish 42 3 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, ale soud podlé
 pravdy vynášeti bude.
 Ish 42 4 Nebude neochotný, ani přísný, dokudž soudu na zemi nevykoná, a učení
 jeho ostrovové očekávají budou.
 Ish 42 5 Tak praví Bůh silný Hospodin, kterýž stvořil nebesa, a roztáhl je,
 kterýž rozšířil zemi, i to, což z ní pochází, kterýž dává dýchání lidu na ní, a ducha těm,
 jenž chodí po ní.
 Ish 42 6 Já Hospodin povolal jsem tě v spravedlnosti, a ujal jsem tě za ruku
 tvou; protože ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, a za světlo národům,
 Ish 42 7 Abys otvíral oči slepé, a vyvodil z žaláře vězně, a z vězení ty,
 kteříž sedí ve tmách.
 Ish 42 8 Já jsem Hospodin, totť jest jméno mé, a slávy své jinému nedám, ani
 chvály své rytinám.
 Ish 42 9 Aj, prvnější věci přišly, a i nové předpovídaje, dříve než se začnou,
 dám o nich slyšeti vám.
 Ish 42 10 Zpívejte Hospodinu píseň novou, chvála jeho jest od končin země,
 kteříž se plavíte po moři, i všecko, což v něm jest, ostrovové i obyvatelé jejich.
 Ish 42 11 Pozdvihněte hlasu pustiny i města její, i vsi, v nichž bydlí Cedar,
 prokřikujte obyvatelé skal, s vrchu hor volejte.
 Ish 42 12 Vzdejte slávu Hospodinu, a chválu jeho na ostrovích zvěstujte.
 Ish 42 13 Hospodin jako silný rek vyjde, jako muž válečný rozhorlí se, troubiti,
 anobř i prokřikovati bude, a proti nepřatelům svým zmužile sobě počínati, řka:
 Ish 42 14 Mlčel jsem dosti dlouho, činil jsem se neslyše, zdržoval jsem se, ale
 již jako pracující ku porodu křičeti budu, pohubím a sehlím vše pojednou.
 Ish 42 15 V pustinu obrátím hory i pahrbky, a všelikou bylinu jejich usuším, a
 obrátím řeky v ostrovy, a jezera vysuším.
 Ish 42 16 I povedu slepé po cestě, kteréž neznali, a po stezkách, kterýchž
 neuměli, provedu je; obrátím před nimi tmu v světlo, a co nerovného, v rovinu. Totť jest, což
 jim učiním, a neopustím jich.
 Ish 42 17 Obrátí se zpět, zahanbení budou ti, kteříž doufají v rytinu, kteříž
 říkají slitinám: Vy jste bohové naši.
 Ish 42 18 Ó hluší, slyštež, a vy slepí, prohlédněte, abyste viděli.
 Ish 42 19 Kdo jest to slepý, jedině služebník můj? A hluchý, než posel můj,
 kteréhož posílám? Kdo slepý tak jako dokonalý? Slepý, pravím, jako služebník Hospodinův?
 Ish 42 20 Hledě na mnohé věci, však nesrozumí vá; otevřené maje uši, však
 neslyší.

Ish 42 21 Mělt jest Hospodin líbost v něm pro spravedlnost svou, zvelebil jej zákonem, a slavného učinil.

Ish 42 22 Že pak lid tento obloupený jest a potlačený, jehožto mládence, což jich koli, jímají a do žalářů skrývají, že jsou dáni v loupež, aniž jest, kdo by je vytrhl, v rozchvátání, aniž jest, kdo by řekl: Navrať zase,

Ish 42 23 Kdo z vás ušima pozoruje toho, srozumívá tomu, aby se bedlivěji chtěl míti napotom?

Ish 42 24 Kdo vydal v potlačení Jáкова, a Izraele loupežníkům? Zdali ne Hospodin, proti němuž jsme zhřešili? Nebo nechtěli po cestách jeho choditi, aniž poslouchali zákona jeho.

Ish 42 25 A protož vylil na něj s prchlivostí hněv svůj, a násilí boje, a zapálil jej vůkol, a však nepoznal toho. Zapálil jej, pravím, a však nepřipustil toho k srdci.

Ish 43 1 Ale nyní takto praví Hospodin stvořitel tvůj, ó Jákože, a učinitel tvůj, ó Izraeli: Neboj se, nebo vykoupil jsem tě, a povolal jsem tě jménem tvým. Můj jsi ty.

Ish 43 2 Když půjdeš přes vody, s tebou budu, pakli přes řeky, nepřikvačí tě; půjdeš-li přes oheň, nespálíš se, aniž plamen chytí se tebe.

Ish 43 3 Nebo já Hospodin Bůh tvůj, Svatý Izraelský, jsem spasitel tvůj. Dal jsem na výplatu za tebe Egypt, zemi Mouřenínskou a Sábu místo tebe.

Ish 43 4 Hned jakž jsi drahým učiněn před očima máma, zveleben jsi, a já jsem tě miloval; protož dal jsem lidi za tebe, a národy za život tvůj.

Ish 43 5 Nebojž se, nebo já s tebou jsem. Od východu zase přivedu símě tvé, a od západu shromáždím tě.

Ish 43 6 Díím půlnoční straně: Navrať, a polední: Nezbraňuj. Přiveď zase syny mé zdaleka, a dcery mé od končin země,

Ish 43 7 Každého toho, jenž se nazývá jménem mým, a kteréhož jsem k slávě své stvořil, ježž jsem sformoval, a kteréhož jsem učinil.

Ish 43 8 Vyveď lid slepý, kterýž již má oči, a hluché, kteříž již mají uši.

Ish 43 9 Všickni národové nechať se spolu shromáždí, a sberou se lidé. Kdo jest mezi nimi, ješto by to zvěstoval, a to, což se předně státi má, aby oznámil nám? Necht' vystaví svědky své, a spravedliví budou, aneb ať slyší, a řeknou: Pravdať jest.

Ish 43 10 Vy svědkové moji jste, praví Hospodin, a služebníci můj, kteréhož jsem vyvolil, tak že můžete věděti, a mně věřiti, i rozuměti, že já jsem, a že přede mnou nebyl sformován Bůh silný, aniž po mně bude.

Ish 43 11 Já, já jsem Hospodin, a žádného není kromě mne spasitele.

Ish 43 12 Já oznamuji, i vysvobozuji, jakž předpovídám, a ne někdo mezi vámi z cizích bohů, a vy mi toho svědkové jste, praví Hospodin, že já Bůh silný jsem.

Ish 43 13 Ještě prvé nežli den byl, já jsem, a není žádného, kdož by vytrhl z ruky mé. Když co dělám, kdo ji odvrátí?

Ish 43 14 Takto praví Hospodin vykupitel váš, Svatý Izraelský: Pro vás pošli do Babylona, a sházím závory všecky, i Kaldejské s lodimi veselými jejích.

Ish 43 15 Já jsem Hospodin svatý váš, stvořitel Izraele, král váš.

Ish 43 16 Takto praví Hospodin, kterýž způsobuje na moři cestu, a na prudkých vodách stezku,

Ish 43 17 kterýž vyvedl vozy a koně, vojsko i sílu, činí, že v náhle padají, až i povstati nemohou, hasnou, jako knot hasne:

Ish 43 18 Nezpomínejte na první věci, a na starodávni se neohlédejte.

Ish 43 19 Aj, já učiním věc novou, a tudíž se zjeví. Zdaliž o tom nezvíte? Nadto způsobím na poušti cestu, a na pustinách řeky.

Ish 43 20 I slaviti mne bude zvěř polní, drakové i sovy, že jsem vyvedl na poušti vody a řeky na pustinách, abych dal nápoj lidu svému, vyvolenému svému.

Ish 43 21 Lid, kterýž nastrojím sobě, chválu mou vypravovati bude,

Ish 43 22 Poněvadž jsi mne nevzýval, ó Jákože, nýbrž stesklot se se mnou, ó Izraeli.

Ish 43 23 Nepřivedl jsi mi hovádka k zápalům svým, a oběťmi svými neuctils mne; nenutil jsem tě, abys mi sloužil oběťmi suchými, aniž jsem tě tím obtěžoval, abys mi kadil.

Ish 43 24 Nekoupil jsi mi za peníze vonných věcí, ani tukem obětí svých zavlažil jsi mne, ale zaměstknal jsi mne hříchy svými, a obtížils mne nepravostmi svými.

Ish 43 25 Já, já sám shlazuji přestoupení tvá pro sebe, a na hříchy tvé nezpomím nám.

Ish 43 26 Přiveď mi ku paměti, suďme se spolu; oznam ty, podlé čeho bys mohl spravedliv býti.

Ish 43 27 Otec tvůj první zhřešil, a učitelé tvoji přestoupili proti mně.

Ish 43 28 A protož smeci knížata z míst svatých, a vydám v prokletí Jáкова, a Izraele v pohanění.

Ish 44 1 A však nyní slyš, Jákože, služebníče můj, a Izraeli, kteréhož jsem vyvolil.

Ish 44 2 Toto dí Hospodin, kterýž tě učinil, a sformoval hned od života matky, a spomáhá tobě: Neboj se, služebníče můj, Jákože, a uprímý, kteréhož jsem vyvolil.

Ish 44 3 Nebo vyleji vody na žíznivého, a potoky na vyprahlost; vyleji Ducha svého na símě tvé, a požehnání své na potomky tvé.

Ish 44 4 I porostou jako mezi bylinami, jako vrbí vedlé tekutých vod.

Ish 44 5 Tento dí: Hospodinův já jsem, a onen nazývá se jménem Jakobovým, a

jiný zapíše se rukou svou Hospodinu, a jménem Izraelským jmenovati se bude.

Ish 44 6 Takto praví Hospodin, král Izraelův a vykupitel jeho, Hospodin zástupů: Já jsem první, a já poslední, a kromě mne není žádného Boha.

Ish 44 7 Nebo kdo tak jako já ohlašuje a oznamuje to, aneb spořádá mi to hned od toho času, jakž jsem rozsádl lidi na světě? A kdo to, což přijítí má, oznámí ti jim mohou?

Ish 44 8 Nebojtež se, ani lekejte. Zdali hned zdávna nepověděl jsem tobě a neoznámil, čehož vy sami mně svědkové jste? Zdaliž jest Bůh kromě mne? Neníť jistě žádné skály, jáť o žádné nevím.

Ish 44 9 Ti, kteříž formují rytiny, všickni nic nejsou; tolikéž ty milostné jejich nic neprospívají. Čehož ony sobě samy svědectvím jsou; nic nevidí, aniž čeho znají, aby se styděti mohly.

Ish 44 10 Kdo formuje Boha silného a rytinu slévá, k ničemu se to nehodí.

Ish 44 11 Aj, všickni, i ti, kteříž se k němu přiúčastňují, zahanbeni budou, ovšem řemeslníci ti nad jiné lidi; byť se pak všickni shromáždili a postavili, strašiti se musejí, a spolu zahanbeni budou.

Ish 44 12 Kovář pochyť železo, dělá při uhlí, a kladi vy formuje modlu. Když ji dělá vši silou svou, ještě k tomu lační až do zemdlení, aniž se vody napije, až i ustává.

Ish 44 13 Tesař roztáhne šňůru, znamená ji hrudkou, spravuje ji uhelníci, a kružidlem rozměruje ji, až ji udělá tvárnost muže mající a podobnost krásy člověka, aby seděla doma.

Ish 44 14 Nasekaje sobě cedrů, vezme také cypřiš a dub aneb to, kteréž jest nejcelistvější mezi dřívím lesním; i javor štěpuje, a dešť jej k zrostu přivozuje.

Ish 44 15 I bývá člověku k topení; nebo vezma z něho, zhřívá se. Rozněcuje také oheň, aby napekl chleba. Mimo to udělá sobě boha, a klaní se jemu; udělá z něho rytinu, a kleká před ní.

Ish 44 16 Částku jeho pálí ohněm, při druhé částce jeho maso jí, peče pečení, a nasycen bývá. Zhřívá se také, a říká: Aha, zhřel jsem se, viděl jsem oheň.

Ish 44 17 Z ostatku pak jeho udělá boha, rytinu svou, před níž kleká, a klaní se, a modlí se jí, řka: Vysvoboď mne, nebo Bůh silný můj jsi.

Ish 44 18 Neznají ani soudí, proto že zaslepil oči jejich, aby neviděli, a srdce jejich, aby nerozuměli.

Ish 44 19 Aniž považují toho v srdci svém. Není umění, není rozumu, aby kdo řekl: Díl z něho spálil jsem ohněm, a při uhlí jeho napekl jsem chleba, pekl jsem maso, a jedl jsem, a mám z ostatku jeho ohavnost udělati, a před špalkem dřevěným klekati?

Ish 44 20 Popel em se pase takový, srdce svedené skloňuje jej, aby nemohl osvoboditi duše své, ani říci: Není-liž omylu v předsevzetí mém?

Ish 44 21 Pamatujž na to, Jákobe a Izraeli, proto že jsi ty služebník můj. Já jsem tě sformoval, služebník můj jsi, Izraeli, nebudeš u mne v zapomenutí.

Ish 44 22 Zahladím jako hustý oblak přestoupení tvá, a jako mrákotu hříchy tvé; navratiž se ke mně, nebo jsem tě vykoupil.

Ish 44 23 Prozpěvujte nebesa, nebo Hospodin to učinil; zvučte nížiny země, zvučně prozpěvujte hory, les i všeliké dříví v něm, nebo vykoupil Hospodin Jákoba, a v Izraeli sebe oslavil.

Ish 44 24 Takto praví Hospodin vykupitel tvůj, a ten, kterýž tě sformoval hned od života matky: Já Hospodin činím všecko, roztahuji nebesa sám, rozprostírám zemi mocí svou.

Ish 44 25 Rozptyluji znamení lhářů, a z hadačů bláznů dělám; obracím moudré nazpět, a umění jejich v bláznovství.

Ish 44 26 Potvrzují slova služebníka svého, a radu poslů svých vykonávám. Kterýž díím o Jeruzalému: Bydleno bude v něm, a o městech Judských: Vystavena budou, nebo pustiny jejich vzdělám.

Ish 44 27 Kterýž díím hlubině: Vyschni, nebo potoky tvé vysuším.

Ish 44 28 Kterýž díím o Cýrovi: Pastýř můj, nebo všelikou vůli mou vykoná, a řekne Jeruzalému: Zase vystaven buď, a chrámu: Založen buď.

Ish 45 1 Takto praví Hospodin pomazanému svému Cýrovi, jehož pravici zmocním, a národy před ním porazím, a bedra králů rozpáší, a zotvírám před ním vrata, a brány nebudou zavírány:

Ish 45 2 Já před tebou půjdu, a cesty křivé zpřímím, vrata měděná potru, a závory železné posekám.

Ish 45 3 A dám tobě poklady skryté, a klénoty schované, abys poznal, že já jsem Hospodin Bůh Izraelský, kterýž tě ze jména volám.

Ish 45 4 Pro služebníka svého Jákoba a Izraele vyvoleného svého jmenoval jsem tě jménem tvým, i přijmím tvým, ačkoli mne neznáš.

Ish 45 5 Já jsem Hospodin, a není žádného více, kromě mne není žádného Boha. Přepásal jsem tě, ačkoli mne neznáš,

Ish 45 6 Aby poznali od východu slunce i od západu, že není žádného kromě mne. Jáť jsem Hospodin, a není, žádného více.

Ish 45 7 Kterýž formuji světlo, a tvořím tmu, působím pokoj, a tvořím zlé, já Hospodin činím to všecko.

Ish 45 8 Rosu dejte nebesa s hůry, a nejvyšší oblakové dštěte spravedlnost; otevři se země, a ať vzejde spasení, a spravedlnost ať spolu vykvete. Já Hospodin způsobím to.

Ish 45 9 Běda tomu, kdož se v odpory dává s tím, jenž jej sformoval, jsa střep jako jiné střepiny hliněné. Zdaliž dí hlina hrncíři svému: Což děláš? Dílo tvé zajisté ničemné

jest.

Ish 45 10 Běda tomu, kterýž říká otci: Co zplodíš? A ženě: Co porodíš?

Ish 45 11 Takto praví Hospodin, Svätý Izraelský, a kterýž jej sformoval:

Budoucí - liž věci na mně vyzvídati chcete, o synech mých a díle rukou mých mně vyměřovati?

Ish 45 12 Já jsem učinil zemi, a člověka na ní stvořil; já jsem, jehož ruce roztáhly nebesa, a všemu vojsku jejich rozkazují.

Ish 45 13 Já vzbudím jej v spravedlnosti, a všechny cesty jeho zpřímím. Onť vzdělá město mé, a zajaté mé propustí, ne ze mzdy, ani pro dar, praví Hospodin zástupů.

Ish 45 14 Takto praví Hospodin: Práce Egyptská, a kupectví Mouřeninská, a Sabejští, muži veliké postavy, k tobě přijdou, a tvoji budou. Za tebou se poberou, v poutech půjdou, tobě se klaněti, a tobě se kořiti budou, říkajíce: Toliko u tebe jest Bůh silný, a není žádného více kromě toho Boha.

Ish 45 15 (Jistě ty jsi Bůh silný, skrývající se, Bůh Izraelský, spasitel.)

Ish 45 16 Všickni onino se zastydí, a zahanbeni budou, spolu odejdou s hanbou činitelé obrazů;

Ish 45 17 Ale Izrael spasen bude skrze Hospodina spasením věčným. Nebudete zahanbeni, ani v lehkost uvedeni na věky věků.

Ish 45 18 Nebo tak praví Hospodin stvořitel nebes, (ten Bůh, kterýž sformoval zemi a učinil ji, kterýž utvrdil ji, ne na prázdno stvořil ji, k bydlení sformoval ji): Já jsem Hospodin, a není žádného více.

Ish 45 19 Nemluvím tajně v místě zemském tmavém, neříkám semení Jákobovu nadarmo: Hleďte mne. Já Hospodin mluvím spravedlnost, a zvěstuji věci pravé.

Ish 45 20 Shromážďte se a přidejte, přiblížte se spolu vy, kteříž jste pozůstali mezi pohany. Nic neznají ti, kteříž se s dřevem rytiny své nosí; nebo se modlí bohu, kterýž nemůže vysvoboditi.

Ish 45 21 Oznamte a přiveďte i jiné, a nechat spolu v radu vejdou, a ukáží, kdo to od starodávna předpověděl, a hned zdávna oznámil? Zdali ne já Hospodin? Neboť není žádného jiného Boha kromě mne, není Boha silného, spravedlivého, a spasitele žádného kromě mne.

Ish 45 22 Obratítež zřetel ke mně, abyste spaseny byly všechny končiny země; nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více.

Ish 45 23 Skrze sebe přísáhl jsem, vyšlo z úst mých slovo spravedlnosti, kteréž nepůjde na zpět: Že se mně skláněti bude všeliké koleno, a přísahati každý jazyk,

Ish 45 24 Říkaje: Toliko v Hospodinu mám všelijakou spravedlnost a sílu, a až k samému přijde; ale zahanbeni budou všickni, kteříž se koli zlobí proti němu.

Ish 45 25 V Hospodinu ospravedlnění budou, a chlubití se všecko símě Izraelovo.

Ish 46 1 Klesl Běl, padl Nébo, modly jejich octnou se na hovadech a na dobytku. Tím zajisté, což vy nosíte, budou náramně obtížena až do ustání.

Ish 46 2 Klesly, padly spolu, aniž budou moci retovati břemene, nýbrž i oni sami v zajetí odejdou.

Ish 46 3 Slyšte mne, dome Jákobův, a všickni ostatkové domu Izraelova, kteréž pěstují hned od života, kteréž nosím hned od narození:

Ish 46 4 Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu; já jsem vás učinil, a já nositi budu, já, pravím, ponesu a vysvobodím.

Ish 46 5 K komu mne připodobníte a přirovnáte, aneb podobna učiníte, abychom sobě podobní byli?

Ish 46 6 Ti, kteříž marně vynakládají zlato z měšce, a stříbro na vážkách váží, najímají ze mzdy zlatníka, aby udělal z něho boha, před nímž padají a sklánějí se.

Ish 46 7 Nosí jej na rameni, pěstují se s ním, a stavějí ho na místě jeho, i stojí, z místa svého se nehýbaje. Volá-li kdo k němu, neozývá se, aniž jej z úzkosti jeho vysvobozuje.

Ish 46 8 Pamatujtež na to, a zastyďte se; připusťte to, ó zpronevěřilí, k srdci.

Ish 46 9 Rozpomeňte se na první věci od věků stálé, nebo já jsem Bůh silný, a není žádného více Boha, aniž jest mně podobného.

Ish 46 10 Kterýž oznamuji při počátku dokonání, a hned zdaleka to, což se ještě nestalo; řeknu-li co, rada má se koná, a vše, což mi se líbí, činím.

Ish 46 11 Kterýž zavolám od východu ptáka, z země daleké toho, kterýž by vykonal uložení mé. Řekl jsem, a dovedu toho, umínil jsem, a vykonám to.

Ish 46 12 Slyšte mne, vy urputného srdce, kteříž jste dalecí od spravedlnosti.

Ish 46 13 Jáť způsobím, aby se přiblížila spravedlnost má. Nebudeť prodlévati, aniž spasení mé bude meškati; nebo složím v Sionu spasení, a v Izraeli slávu svou.

Ish 47 1 Sstup a seď v prachu, panno dcero Babylonská, seď na zemi, a ne na trůnu, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati milostnou a rozkošnou.

Ish 47 2 Chyť se žernovu, a mel mouku; odkrej kadeře své, obnaž nohy, odkrej hnáty, břed přes řeky.

Ish 47 3 Odkryta bude hanba tvá, a ukáže se mrzkost tvá. Mstíti budu, a nedám sobě žádnému překaziti,

Ish 47 4 Praví vykupitel náš, jehož jméno jest Hospodin zástupů, Svätý Izraelský.

Ish 47 5 Sediž mlče, a vejdi do tmy, dcero Kaldejská; nebo nebudou tě více nazývati paní království.

Ish 47 6 Rozhněval jsem se na lid svůj, v lehkost jsem uvedl dědictví své, a

vydal jsem je v ruku tvou, a neprokázalas k nim milosrdenství. Starce jsi obtížila velmi jhem svým,
 Ish 47 7 A říkalas: Na věky budu paní, a nikdy jsi nesložila těch věcí v srdci svém, aniž jsi pamatovala na cíl jeho.
 Ish 47 8 Protož nyní slyšiš toto, ó rozkošná, (kteráž sedíš bezpečně, a říkáš v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádné; nebuduť vdovou, aniž zvím o sirobě),
 Ish 47 9 že obě to přijde na tě pojednou dne jednoho, i siroba i vdovství. Všecko zúplna přijde na tě, i na množství kouzlů tvých, a na velikou moc čarů tvých.
 Ish 47 10 Nebo doufáš v zlost svou, a říkáš: Žádný mne nevidí. Moudrost tvá a umění tvé, to tě převrátilo, abys říkala v srdci svém: Já jsem, a není kromě mne žádné.
 Ish 47 11 A protož přijde na tě zlé, jehož východu neznáš, a připadne na tě bída, kteréž nebudeš moci se odžehnat, a přijde na tě pojednou hrozné zpuštění, než zviš.
 Ish 47 12 Postav se nyní s čarý svými, a s množstvím kouzlů svých, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své, budeš-li moci co prospěti, aneb snad zmocnit se.
 Ish 47 13 Ustáváš s množstvím rad svých. Nechat se nyní postaví hvězdáři, kteříž spatřují hvězdy, a oznamují na každý měsíc, a vysvobodí tě z toho, což přijíti má na tě.
 Ish 47 14 Aj, jako pleva jsou, oheň popálí je, nevychvátí ani sami sebe z prudkosti plamene; žádného uhlí nezůstane k zhrívání se, ani ohně, aby se mohlo poseděti u něho.
 Ish 47 15 Takt se stane i kupcům tvým, jimiž jsi se zaměstnávala od mladosti své. Jeden každý svou stranou půjde, aniž bude, kdo by tě vysvobodil.
 Ish 48 1 Slyštež to, dome Jákobův, kteříž se nazýváte jménem Izraelovým, a z vod Judových jste posli, kteříž přísaháte ve jménu Hospodinovu, a Boha Izraelského připomínáte, však ne v pravdě, ani v spravedlnosti,
 Ish 48 2 Ačkoli od města svatého se jmenujete, a na Boha Izraelského, jehož jméno jest Hospodin zástupů, zpoléháte.
 Ish 48 3 Předěšlé věci zdávna jsem oznamoval, a což vyšlo z úst mých, i což jsem ohlašoval, brzce jsem činíval, a stávalo se.
 Ish 48 4 Věděl jsem, že jsi zatvrdilý, a houžev železná šíje tvá, a čelo tvé ocelivé.
 Ish 48 5 A protožt jsem oznamoval z dávna, prvé než přicházelo, ohlašovalt jsem, abys neříkal: Modla má učinila ty věci, a rytina má neb slitina má přikázala to.
 Ish 48 6 Slychals o tom, pohlediž na to na všecko, vy pak, nebudete-liž toho oznamovati? Již nyní ohlašujit nové a tajné věci, o nichž jsi ty nic nevěděl.
 Ish 48 7 Nyní stvořeny jsou, a ne předěšlého času, o nichž jsi před tímto dnem nic neslyšel, abys neřekl: Aj, věděl jsem o tom.
 Ish 48 8 Anobrž aniž jsi slyšel, ani věděl, aniž se to tehdaž doneslo ucha tvého; nebo jsem věděl, že sobě velmi nevázně počínati budeš, a že jsi převrácenec hned od života matky.
 Ish 48 9 Pro jméno své poshovím s prchlivostí svou, a pro chválu svou poukrotím hněvu proti tobě, abych tě nevyplnil.
 Ish 48 10 Aj, přepálím tě, ačkoli ne jako stříbro, přeberu tě v peci ssoužení.
 Ish 48 11 Pro sebe, pro sebe učiním to. Nebo jakž by mohlo v lehkost vydáno býti? Slávy své zajisté jinému nedám.
 Ish 48 12 Slyš mne, Jákože a Izraeli, povoláný můj: Já jsem, já první, já jsem i poslední.
 Ish 48 13 Má zajisté ruka založila zemi, a pravice má dlaní rozměřila nebesa; povolal jsem jich, a hned se postavily.
 Ish 48 14 Shromážďte se vy všickni, a slyšte. Kdo z nich oznámil tyto věci: Hospodin miluje jej, onť vykoná vůli jeho proti Babylonu, a rámě jeho proti Kaldejským?
 Ish 48 15 Já, já mluvilysem, protož povolám ho; přivedu jej, a šťastnou bude míti cestu svou.
 Ish 48 16 Přistupte ke mně, slyšte to: Nemluvíval jsem z počátku v skrytě; od toho času, v kterémž se to dalo, přítomen jsem byl. A nyní Panovník Hospodin poslal mne a duch jeho.
 Ish 48 17 Toto praví Hospodin vykupitel tvůj, Svatý Izraelský: Já Hospodin Bůh tvůj učím tě, abys prospěch bral, a vodím tě po cestě, po kteréž bys chodil.
 Ish 48 18 Ó kdybys byl šetřil přikázání mých, bylť by jako potok pokoj tvůj, a spravedlnost tvá jako vlny mořské.
 Ish 48 19 A bylo by jako písku semene tvého, a plodu života tvého jako štěrku jeho, aniž by vyřato, ani vyhlazeno bylo jméno jeho před obličejem svým.
 Ish 48 20 Vyjděte z Babylona, utecte od Kaldejských, hlasem zvučným zvěstujte, ohlašujte to, rozneste to až do končin země. Rcete: Vykoupil Hospodin služebníka svého Jákože.
 Ish 48 21 Nebudouť žízniti, když je po pustinách povede, vody z skály vyvede jim; nebo rozetne skálu, aby tekly vody.
 Ish 48 22 Nemajit žádného pokoje, praví Hospodin, bezbožní.
 Ish 49 1 Poslouchejte mne ostrovové, a pozorujte národové dalecí: Hospodin hned z života povolal mne, od života matky mé v pamět uvedl jméno mé,
 Ish 49 2 A učinil ústa má podobná meči ostrému. V stínu ruky své skryl mne, a učiniv ze mne střelu vypulEROVANOU, v toule svém schoval mne.
 Ish 49 3 A řekl mi: Služebníku můj jsi, v Izraeli skrze tebe oslaven budu.
 Ish 49 4 Já pak řekl jsem: Nadarmo jsem pracoval, daremně a marně sílu svou

jsem strávil. Ale však soud můj jestit' u Hospodina, a práce má u Boha mého.

Ish 49 5 A nyní dí Hospodin, kterýž mne sformoval hned od života za služebníka svého, abych zase přivedl k němu Jáкова; (byť pak i nebyl sebrán Izrael, slávu však mám před očima Hospodinovými; nebo Bůh můj jest síla má);

Ish 49 6 I to řekl Hospodin: Máloť by to bylo, abys mi byl služebníkem ku pozdvižení pokolení Jákobových, a k navrácení ostatků Izraelských; protož dal jsem tě za světlo pohanům, abys byl spasení mé až do končin země.

Ish 49 7 Toto praví Hospodin vykupitel Izraelův, Svatý jeho, tomu, jímž pohrdá každý, a jehož sobě oškliví národové, služebníku panujících: Králové, vidouce tě, povstanou, a knížata klaněti se budou pro Hospodina, kterýž věrný jest, Svatého Izraelského, jenž tě vyvolil.

Ish 49 8 Toto praví Hospodin: V čas milosti vyslyším tě, a ve dni spasení spomohu tobě. Nadto ostříhati tě budu, a dám tě v smlouvu lidu, abys utvrdil zemi, a v dědictví uvedl dědictví zpuštěná;

Ish 49 9 Abys řekl vězňům: Vyjděte, těm, kteříž jsou ve tmách: Zjevte se. I budou se pásti podlé cest, a na všech místech vysokých bude pastva jejich.

Ish 49 10 Nebudou lačněti ani žízňiti, nebude na ně bítí horko ani slunce; nebo slitovník jejich zprovodí je, a podlé pramenů vod povede je.

Ish 49 11 Přes to způsobím na všech horách svých cesty, a silnice mé vyvýšeny budou.

Ish 49 12 Aj, tito zdaleka přijdou, aj, onino od půlnoci a od moře, a jiní z země Sinim.

Ish 49 13 Prozpěvujte nebesa, a plésej země, a zvučně prokřikujte hory; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, a nad chudými svými slitoval se.

Ish 49 14 Ale řekl Sion: Opustilť mne Hospodin, a Pán zapomenu se na mne.

Ish 49 15 I zdaliž se může zapomenouti žena nad nemluvnátkem svým, aby se neslitovala nad plodem života svého? A byť se pak ony zapomněly, já však nezapomenu se na tě.

Ish 49 16 Aj, na dlaních vyryl jsem tě, zdi tvé jsou vždycky přede mnou.

Ish 49 17 Pospíšit' k tobě synové tvoji, ti pak, kteříž tě bořili a kazili, odejdou od tebe.

Ish 49 18 Pozdvihni vůkol očí svých, a pohleď, všickni ti shromáždíce se, přijdou k tobě. Živť jsem já, praví Hospodin, že se jimi všemi jako okrasou přioděješ, a otočíš se jimi jako halží nevěsta,

Ish 49 19 Proto že pustiny tvé, a pouště tvé, a zbořeniny země tvé že tehdáž těsné budou, příčinou obyvatelů, když vzdálení budou ti, kteříž tě zžírali;

Ish 49 20 Tak že řeknou před tebou synové síroby tvé: Těsné mi jest toto místo, ustup mi, abych bydliti mohl.

Ish 49 21 I díš v srdci svém: Kdo mi naplodil těchto? Nebo jsem já byla osiřelá a osamělá, sem i tam přecházející a odcházející. Tyto, pravím, kdo vychoval? Aj, pozůstala jsem byla sama jediná. Kdež tito byli?

Ish 49 22 Toto praví Panovník Hospodin: Aj, já pozdvihnu k národům ruky své, a k lidem vyzdvihnu korouhev svou, aby přinesli syny tvé na rukou, a dcery tvé aby na plecech nesený byly.

Ish 49 23 I budou králové pěstounové tvoji, a královny jejich chovačky tvé. Tváří k zemi skláněti se budou před tebou, a prach noh tvých lízati budou, a poznáš, že jsem já Hospodin, a že nebývají zahanbeni, kteříž na mne očekávají.

Ish 49 24 Ale díš: Zdaliž odjato bude reku udatnému to, což uchvátil? A zdaž zajatý lid spravedlivého vyproštěn bude?

Ish 49 25 Anobrž tak praví Hospodin: I zajatý lid reku udatnému odjat bude, a to, což uchvátil násilník, vyproštěno bude; nebo s tím, kterýž se s tebou nesnadní, já se nesnadni ti budu, a syny tvé já vysvobodím.

Ish 49 26 A nakrmím ty, kteříž tě utiskují, vlastním masem jejich, a jako mstem krví svou se zpijí. I poznát' všeliké tělo, že já Hospodin jsem spasitel tvůj, a vykupitel tvůj Bůh silný Jákobův.

Ish 50 1 Takto praví Hospodin: Kdež jest lístek zapuzení matky vaší, kterýmž jsem ji propustil? Aneb kdo jest z věřitelů mých, jemuž jsem vás prodal? Aj, nepravostmi svými prodali jste sebe, a pro převrácenosti vaše propuštěna jest matka vaše.

Ish 50 2 Proč, když přicházím, není žádného, když volám, žádný se neozývá? Zdaliž jest naprosto ukrácena ruka má, aby nemohla vykoupiti? A žádné-liž není ve mně moci k vysvobození? Aj, zehraním svým vysušuji moře, obracím řeky v poušť, až se smrazují ryby jejich, proto že nebyvá vody, a mrou žízní.

Ish 50 3 Obláčím nebesa v smutek, a žíni dávám jim za oděv.

Ish 50 4 Panovník Hospodin dal mi jazyk umělý, abych uměl příhodně ustalému mluvit slova. Probuzuje každého jitra, probuzuje mi uši, abych slyšel, tak jako pilně se učící.

Ish 50 5 Panovník Hospodin otvírá mi uši, a já se nepostavuji zpuřně, aniž se nazpět odvracím.

Ish 50 6 Těla svého nastavuji bijícím, a líce svého rvoucí mne, tváři své neskrývám od pohanění a plvání.

Ish 50 7 Nebo Panovník Hospodin spomáhá mi, pročez nebývám zahanben. Pro touž příčinu nastavuji tváři své jako škřemene; nebo vím, že nebudu zahanben.

Ish 50 8 Blízkoť jest ten, kterýž mne ospravedlňuje. Kdož se nesnadni ti bude se

mnou? Postavme se spolu; kdo jest odpůrce můj, nechť přistoupí ke mně.

Ish 50 9 Aj, Panovník Hospodin spomáhá mi bude. Kdož jest, ješto by mne potupil? Aj, všickni takoví jako roucho zvetšejí, mol' sžíre je.

Ish 50 10 Kdo jest mezi vámi, ješto se bojí Hospodina, poslouchej hlasu služebníka jeho. Kdo jest, ješto chodí v temnostech, a nemá žádného světla, doufej ve jméno Hospodinovo, a zpolehni na Boha svého.

Ish 50 11 Aj, vy všickni, kteříž zaněcujete oheň, a jiskrami se přepasujete, choďtež v blesku ohně svého, a v jiskrách, kteréž jste roznítili. Od ruky mé toto se vám stane, že v bolesti ležeti budete.

Ish 51 1 Poslouchejte mne, následovníci spravedlnosti, kteříž hledáte Hospodina, pohleďte na skálu, odkudž vyťati jste, a na hlubokost jámy, z níž vykopáni jste.

Ish 51 2 Pohleďte na Abrahama otce vašeho, a na Sárú, kteráž vás porodila, že jsem jej jediného povolal, a požehnal jsem jemu, i rozmnožil jej.

Ish 51 3 Nebo potěší Hospodin Siona, potěší všech pustin jeho, a učiní poušť jeho přerokozkošnou, a pustinu jeho podobnou zahradě Hospodinově. Radost a veselí bude nalezeno v něm, díkyňení, a hlas žalmu zpívání.

Ish 51 4 Pozoruj te mne, lide můj, a rodino má, nastavte mi uší; nebo zákon ode mne vyjde, a soud svůj za světlo národům vystavím.

Ish 51 5 Blízko jest spravedlnost má, vyjdet' spasení mé, a ramena má národy souditi budou. Na mneť ostrovové čekají, a po mém rameni touží.

Ish 51 6 Pozdvihněte k nebi oči svých, a popatřte na zem dolů. Nebesa zajisté jako dým zmizejí, a země jako roucho zvetší, a obyvatelé její též podobně zemrou: ale spasení mé na věky zůstane, a spravedlnost má nezahyne.

Ish 51 7 Poslouchejte mne, kteříž znáte spravedlnost, lide, v jehož srdci jest zákon můj; nebojte se útržky lidí bídných, a hanění jejich neděste se.

Ish 51 8 Nebo jako roucho zžíre je mol', a jako vlnu zžíre je červ, ale spravedlnost má na věky zůstane, a spasení mé od národu do pronárodu.

Ish 51 9 Probuď se, probuď se, oblec se v sílu, ó rámě Hospodinovo, probuď se, jako za dnů starodávních a národů předešlých. Zdaliž ty nejsi to, kteréžs poplénilo Egypt, a ranilo draka?

Ish 51 10 Zdaliž ty nejsi to, kteréžs vysušilo moře, vody propasti veliké, kteréžs obrátilo hlubiny mořské v cestu, aby přešli ti, jenž byli vysvobozeni?

Ish 51 11 A tak ti, kteréž vykoupil Hospodin, ať se navrátí, a přijdou na Sion s prozpěvováním, a veselé věčné ať jest na hlavě jejich; radosti a veselé ať dojdou, zámutek pak a úpění ať utekou.

Ish 51 12 Já, já jsem utěšitel váš. Jakáž jsi ty, že se bojíš člověka smrtelného, a syna člověka trávě podobného?

Ish 51 13 Že se zapomínáš na Hospodina učitele svého, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a že se děšíš ustavičně každého dne prchlivosti ssužujícího, jakž se jen postrojí, aby hubil? Ale kdež jest pak ta prchlivost toho, kterýž ssužuje?

Ish 51 14 Pospíšit', aby zajatý propuštěn byl; neboť neumře v jámě, aniž bude míti jaký nedostatek chleba svého.

Ish 51 15 Jáť jsem zajisté Hospodin Bůh tvůj, kterýž rozděljuje moře, jehož vlny zvuk vydávají. Hospodin zástupů jest jméno mé,

Ish 51 16 Kterýž jsem vložil slova svá v ústa tvá, a stínem ruky své přikryl jsem tě, abys štípil nebesa, a založil zemi, a řekl Sionu: Lid můj jsi ty.

Ish 51 17 Probuď se, probuď, povstaň, Jeruzaléme, kterýž jsi pil z ruky Hospodinovy kalich prchlivosti jeho, kvasnice z kalicha hrůzy vypil jsi, i vyvážil.

Ish 51 18 Žádný jí nevedl ze všech synů, kterýchž naplodila, a žádný jí neujal za ruku její ze všech synů, kteréž vychovala.

Ish 51 19 Toto dvě tě potkalo, (kdo tě politoval?) zpuštění a setření, hlad a meč. Kdo tě potěšoval?

Ish 51 20 Synové tvoji omráčení jsouc, leží na rozcestí všech ulic, jako býval v leči, plni jsouc prchlivosti Hospodinovy, zehráni Boha tvého.

Ish 51 21 A protož slyš nyní toto, ztrápená a opilá, ale ne vínem:

Ish 51 22 Takto praví Pán tvůj, Hospodin a Bůh tvůj, vedoucí při lidu svého: Aj, беру z ruky tvé kalich hrůzy, i kvasnice kalicha prchlivosti mé, nebudeš ho pít více.

Ish 51 23 Ale dám jej do ruky těch, jenž tě ssužují, kteříž říkali duši tvé: Sehni se, ať přes tě přejdeme, jimž jsi podkládala jako zemi hřbet svůj, a jako ulici přecházejícím.

Ish 52 1 Probuď se, probuď se, oblec se v sílu svou, Sione, oblec se v roucho okrasy své, ó Jeruzaléme, město svaté; neboť nebude již více na tě dotíratí neobřezaný a nečistý.

Ish 52 2 Otřes se z prachu, povstaň, posaď se, Jeruzaléme; dobuď se z okovů hrdla svého, ó jáť dcérko Sionská.

Ish 52 3 Takto zajisté dí Hospodin: Darma jste sebe prodali, protož bez peněz budete vykoupeni.

Ish 52 4 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Do Egypta sstoupil lid můj předešle, aby tam byl pohostinu, ale Assur bez příčiny jej ssužuje.

Ish 52 5 Nyní tedy což mám činiti? praví Hospodin. Poněvadž jest lid můj zajat darmo, a panovníci jeho k úpění jej přivodí, praví Hospodin. Nad to ustavičně každého dne jménu mému útržka se činí.

Ish 52 6 Protož poznát lid můj jméno mé, protož poznát, pravím, v ten den, že já tentýž, kterýž mluvím, aj, přítomen budu.

Ish 52 7 Ó jak krásné na horách nohy toho, ještě potěšené věci zvěstuje, a ohlašuje pokoj, toho, ještě zvěstuje dobré, ještě káže spasení, a mluví k Sionu: Kralujte Bůh tvůj.

Ish 52 8 Strážní tvoji hlasu, hlasu pozdvihnou, a spolu prokřikovati budou; neboť okem v oko udrží, že Hospodin zase přivede Sion.

Ish 52 9 Zvučte, prozpěvujte spolu pustiny Jeruzalémské; neboť jest potěšil Hospodin lidu svého, vykoupil Jeruzalém.

Ish 52 10 Ohrnul Hospodin rámě svatosti své před očima všech národů, aby viděly všechny končiny země spasení Boha našeho.

Ish 52 11 Odejděte, odejděte, vyjděte z Babylona, nečistého se nedotýkejte; vyjděte z prostředku jeho, očistěte se vy, kteříž nosíte nádoby Hospodinovy.

Ish 52 12 Nebo ne s chvátáním vyjdete, aniž s utíkaním půjdete; předcházeti zajisté bude vás Hospodin, a zběře vás Bůh Izraelský.

Ish 52 13 Aj, služebníku mému šťastně se povede, vyvýšen, vznešen a zveleben bude velmi.

Ish 52 14 A jakož mnozí se nad ním užasnou, že tak zohavena jest nad jiné lidi osoba jeho, způsob jeho nad syny lidské:

Ish 52 15 Tak zase skropí národy mnohé, i králové před ním zacpají ústa svá, proto že což jim nebylo vypravováno, to udrží, a tomu, o čemž neslýchali, porozumějí.

Ish 53 1 Kdo uvěřil kázání našemu? A rámě Hospodinovo komu jest zjeveno?

Ish 53 2 Nebo před ním vyrostl jako proutek, a jako kořen z země vyprahlé, nemaje podoby ani krásy. Vidělit jsme jej, ale nic nebylo viděti toho, proč bychom ho žádostivi byli.

Ish 53 3 Nejpohrdanější zajisté a nejopovrženější byl z lidí, muž bolestí, a kterýž zkusil nemoci, a jako ukryvající tvář svou; nepohrdanější, pročž jsme ho za nic nevážili.

Ish 53 4 Ještote on nemoci naše vzal, a bolesti naše vlastní on nesl, my však domnívali jsme se, že jest raněn, a ubit od Boha, i strápen.

Ish 53 5 On pak raněn jest pro přestoupení naše, potřín pro nepravosti naše; kázeň pokoje našeho na něj vzložena, a zsalostí jeho lékařství nám způsobeno.

Ish 53 6 Všichni my jako ovce zbloudili jsme, jeden každý na cestu svou obrátili jsme se, a Hospodin uvalil na něj nepravosti všech nás.

Ish 53 7 Pokutován jest i strápen, však neotevřel úst svých. Jako beránek k zabiti veden byl, a jako ovce před těmi, kdož ji stříhou, oněměl, aniž otevřel úst svých.

Ish 53 8 Z úzkosti a z soudu vyňat jest, a protož rod jeho kdo vypraví, ačkoli vyňat jest z země živých, a zraněn pro přestoupení lidu mého?

Ish 53 9 Kterýžto vydal bezbožným hrob jeho, a bohatému, aby byl usmrcen, ještě však nepravosti neučinil, aniž jest nalezena lest v ústech jeho.

Ish 53 10 Taktě se líbilo Hospodinu jej stíratí, a nemocí trápití, aby položil duši svou v oběť za hříchy, viděl símě své, byl dlouhověký, a to, což se líbí Hospodinu, skrze něho šťastně konáno bylo.

Ish 53 11 Z práce duše své udrží užitek, jímž nasycen bude. Známostí svou ospravedlní spravedlivý služebník můj mnohé; nebo nepravosti jejich on sám ponese.

Ish 53 12 A protož dám jemu díl pro mnohé, aby s nescíslnými dělil se o kořist, proto že vylil na smrt duši svou, a s přestupníky počten jest. Onť sám nesl hříchy mnohých, a přestupníků zástupcím byl.

Ish 54 1 Prozpěvuj, neplodná, kteráž nerodíš, zvučně prozpěvuj a prokřikni, kteráž ku porodu nepracuješ, nebo více bude synů opuštěné, nežli synů tě, kteráž má muže, praví Hospodin.

Ish 54 2 Rozšiř místo stanu svého, a čalounů příbytků svých roztáhnouti nezbraňuj; natáhni i provazů svých, a kolíky své utvrď.

Ish 54 3 Nebo na pravo i na levo se rozmůžeš, a símě tvé národy dědičně vládnouti bude, a města pustá osadí.

Ish 54 4 Nebojž se, nebo nebudeš zahanbena, aniž se zapyřuj, nebo nebudeš v potupu uvedena; nybrž na potupu mladosti své zapomeneš, a na pohanění vdovství svého nezpomeneš více.

Ish 54 5 Nebo manželem tvým jest Učinitel tvůj, jehož jméno Hospodin zástupů, a vykupitel tvůj Svatý Izraelský Bohem vsí země slouti bude.

Ish 54 6 Nebo jako ženy propuštěné a v duchu sevřené povolá tě Hospodin, a jako ženy mladice, když v pohrnutí budeš, praví Bůh tvůj.

Ish 54 7 Na maličkou chvíli poopustil jsem tě, ale v slitování převelikém shromáždím tě.

Ish 54 8 V maličkém hněvě skryl jsem tvář svou na maličko před tebou, ale v milosrdenství věčném slituji se nad tebou, praví vykupitel tvůj Hospodin.

Ish 54 9 Neboť jest to u mne, co při potopě Noé. Jakož jsem přísáhl, že se nebudou více rozlévati vody Noé po zemi, tak jsem přísáhl, že se nerozhněvám na tě, aniž tobě přísně domlouvati budu.

Ish 54 10 A byť se i hory pohybovaly, a pahrbkové ustupovali, milosrdenství mé však od tebe neodstoupí, a smlouva pokoje mého se nepohne, praví slitovník tvůj Hospodin.

Ish 54 11 Ó ssouzená, vichřicí zmitaná, potěšení zbavená, aj, já položím na

karbunkulích kamení tvé, a založím tě na zafiřích.

Ish 54 12 A vzdělám z křišťálu skla tvá, a brány tvé z kamení třpytícího se, i všecka pomezí tvá z kamení drahého.

Ish 54 13 Synové pak tvoji všickni vyučení budou od Hospodina, a hojnost pokoje budou mít synové tvoji.

Ish 54 14 Na spravedlnosti upevněna budeš. Vzdálíš se od ssoužení, protože se ho nebudeš báti, a od setření, nebo nepřiblíží se k tobě.

Ish 54 15 Aj, budouť nejedni bydliti s tebou, kteříž nejsou moji, ale kdož by bydleje s tebou, byl proti tobě, padne.

Ish 54 16 Aj, já stvořil jsem kováře dýmajícího při ohni na uhlí, a vynášejícího nádoby k dílu svému, já také stvořil jsem zhoubce, aby hubil.

Ish 54 17 Žádný nástroj proti tobě udělaný nepodaří se, a každý jazyk, povstávající proti tobě na soudu, potupíš. Tot jest dědictví služebníků Hospodinových, a spravedlnost jejich ode mne, praví Hospodin.

Ish 55 1 Ej, všickni žízníví, počte k vodám, i vy, kteříž nemáte žádných peněz. Počte, kupujte a jezte, počte, pravím, kupujte bez peněz a bez záplaty víno a mléko.

Ish 55 2 Proč vynakládáte peníze ne za chléb, a práci svou za to, což nenasycuje? Poslechněte mne raději, a jezte to, což jest dobrého, a necht se kochá v tuku duše vaše.

Ish 55 3 Nakloňte ucha svého, a počte ke mně, poslechněte, a buďte živa duše vaše; učiním zajisté s vámi smlouvu věčnou, milosrdenství Davidova přepevná.

Ish 55 4 Aj, za svědka národům dal jsem jej, za vůdce a učitele národům.

Ish 55 5 Aj, národu, k němužs se neznal, povoláš, a národové, kteříž tě neznali, k tobě se sběhnou, pro Hospodina Boha tvého, a Svatého Izraelského, nebo tě oslaví.

Ish 55 6 Hleďte Hospodina, pokudž může nalezen býti; vzývejte ho, pokudž blízko jest.

Ish 55 7 Opust bezbožný cestu svou, a člověk nepravý myšlení svá, a necht se navrátí k Hospodinu, i slitujet se nad ním, a k Bohu našemu, nebt jest hojný k odpuštění.

Ish 55 8 Nejsout zajisté myšlení má jako myšlení vaše, ani cesty vaše jako cesty mé, praví Hospodin.

Ish 55 9 Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.

Ish 55 10 Nebo jakož prší déšť neb sníh s nebe, a zase se tam nenavracuje, ale napájí zemi, a činí ji plodivou a úrodnou, tak že vydává símě rozsívajícímu, a chléb jedoucímu,

Ish 55 11 Tak bude slovo mé, kteréž vyjde z úst mých. Nenavrátí se ke mně prázdno, ale učiní to, což mi se líbí, a prospěšně to vykoná, k čemuž je posílám.

Ish 55 12 A protože s veselím vyjdete, a v pokoji sprovazeni budete. Hory i pahrbkové zvučně naproti vám prozpěvovati budou, a všecko dříví polní rukama plésati bude.

Ish 55 13 Místo chrastiny vzejde jedlé, a místo hloží vyroste myrtus, a bude to Hospodinu k slávě, na znamení věčné, kteréž nebude vyhlazeno.

Ish 56 1 Toto praví Hospodin: Ostríhejte soudu, a čiňte spravedlnost; nebo brzo spasení mé přijde, a spravedlnost má zjevena bude.

Ish 56 2 Blahoslavený člověk, kterýž činí to, a syn člověka, kterýž se přidrží toho, ostríhaje soboty, aby jí nepoškrňoval, a ostríhaje ruky své, aby nic zlého neučinila.

Ish 56 3 Necht tedy nemluví cizozemec, kterýž se připojuje k Hospodinu, říkáje: Jistě odloučil mne Hospodin od lidu svého. Tež at neříká kleštěnec: Aj, já jsem dřevu suché.

Ish 56 4 Nebo toto praví Hospodin o kleštěncích, kteříž by ostríhali sobotu mých, a zvolili to, což mi se líbí, a drželi smlouvu mou:

Ish 56 5 Že dám jim v domě svém a mezi zdmi svými místo, a jméno lepší nežli synů a dcer. Jméno věčné dám jim, kteréž nebude vyhlazeno.

Ish 56 6 Cizozemce pak, kteříž by se připojili k Hospodinu, aby sloužili jemu, a milovali jméno Hospodino, jsouce u něho za služebníky, všecky ostríhající soboty, aby jí nepoškrňovali, a držící smlouvu mou,

Ish 56 7 Ty přivedu k hoře svatosti své, a obveselím je v domě svém modlitebném. Zápalové jejich a oběti jejich příjemné mi budou na oltáři mém; nebo dům můj dům modlitby slouti bude u všech národů.

Ish 56 8 Pravitě Panovník Hospodin, kterýž shromažďuje rozežnané Izraelovy: Ještět shromáždím k němu a k shromážděným jeho.

Ish 56 9 Všecka zvířata polní počte žráti, i všecka zvířata lesní.

Ish 56 10 Strážní jeho jsou slepi, všickni napořád nic neznají, všickni jsou psi němí, aniž mohou štěkati; jsou ospalci, leží, milujíce dřímotu.

Ish 56 11 Nadto jsou psi obžerní, nevědí, kdy jsou syti; pročez sami se pasou. Neumějí učiti, všickni k cestám svým patří, jeden každý k zisku svému po své straně.

Ish 56 12 Počte, nabere vína, a opojíme se nápojem opojným, a bude rovně zítřejší jako dnešní den, nýbrž větší a mnohem hojnější.

Ish 57 1 Spravedlivý hyne, a žádný nepřipouští toho k srdci, a muži pobožní odcházejí, a žádný nerozvažuje toho, že před příchodem zlého vychvácen bývá spravedlivý,

Ish 57 2 Že dochází pokoje, a odpočívá na ložci svém, kdožkoli chodí v upřímosti své.

Ish 57 3 Ale vy přistupte sem, synové kouzelnice, símě cizoložníka a smilnice. Ish 57 4 Komu se to s takovou chutí posmíváte? Proti komu rozdíráte ústa,

vyplazujete jazyk? Zdaliž nejste synové neřádní, sítě postranní?

Ish 57 5 Kteríž smilnité v hájích pod každým dřevem zeleným, zabíjejíce syny své při potocích, pod vysokými skalami.

Ish 57 6 Mezi hladkými kameny potočními jest díl tvůj. Tiť jsou, ti los tvůj, na něž také vyléváš mokrou obět, obětuješ suchou obět. V těch-liž bych věcech se kochal?

Ish 57 7 Na hoře vysoké a vyvýšené stavíš lože své, a tam vstupuješ k obětování oběti.

Ish 57 8 Pamětné pak znamení své za dvěře a za veřeje stavíš, když ode mne, odkryvši se, vstupuješ, a rozšiřuješ lože své, činíc je prostrannější víc než pohané; miluješ lože jejich, kdež místo oblíbíš.

Ish 57 9 Chodíš i k králi s olejem, a s mnohými vonnými mastmi svými; posíláš zajisté posly své daleko, a ponižuješ se až do hrobu.

Ish 57 10 Pro množství cest svých ustáváš, aniž říkáš: Daremnět jest to. Nalezla jsi sobě zběr ku pomoci, protož neželíš práce.

Ish 57 11 A kohož jsi se dělila a bála, že jsi klamala, a na mne se nerozpomínala, ani připustila k srdci svému? Zdali proto, že jsem já mlčel, a to zdávna, nebojíš se mne?

Ish 57 12 Já tvou spravedlnost oznámím, a skutky tvé, kteřížť nic neprospějí.

Ish 57 13 Když křičeti budeš, nechať tě vysvobodí zběr tvá. Ano pak všecky je zanese vítr, a zachvátí marnost, ale kdož doufá ve mne, vládnouti bude zemí, a dědičně obdrží horu svatou mou.

Ish 57 14 Nebo řečeno bude: Vyrovnajte, vyrovnajte, spravte cestu, odkliďte překážky z cesty lidu mého.

Ish 57 15 Nebo takto dí ten důstojný a vyvýšený, kterýž u věčnosti přebývá, jehož jméno jest Svatý: Na výsosti a v místě svatém bydlím, ano i s tím, kterýž jest skroušeného a poníženého ducha přebývám, obživuje ducha ponížených, obživuje také srdce skroušených.

Ish 57 16 Nebuduť se zajisté na věky nesnadniti, aniž se budu věčně hněvati, neboť by duch před obličejem mým zmizel, i dchnutí, kteréž jsem já učinil.

Ish 57 17 Pro nepravost lakomství jeho rozhněval jsem se, a ubil jsem jej; skryl jsem se a rozhněval proto, že odvrátiv se, odšel cestou srdce svého.

Ish 57 18 Vidím cesty jeho, a však uzdravím jej; zprovodím jej, a jemu potěšení navrátím, i těm, kteříž kvílí s ním.

Ish 57 19 Stvořím ovoce rtů, hojný pokoj, dalekému jako blízkému, praví Hospodin, a tak uzdravím jej.

Ish 57 20 Bezbožní pak budou jako moře zbouřené, když se spokojiti nemůže, a jehož vody vymítají nečistotu a bláto.

Ish 57 21 Nemajít žádného pokoje, praví Bůh můj, bezbožní.

Ish 58 1 Volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povýš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich.

Ish 58 2 Jakkoli každého dne mne hledají, a znáti cesty mé jsou chtiví, jako by byli národ, kterýž spravedlnost činí, a soudu Boha svého neopouští. Dotazují se mne na soudy spravedlnosti, blízcí Boha býti chtějí,

Ish 58 3 A říkají: Proč se postíváme, poněvadž nepatříš? Trápíváme duše své, a nechceš věděti o tom? Aj, v den postu vašeho líbost provodíte, a ke všem robotám svým přísně doháníte.

Ish 58 4 Aj, k sváru a různici se postíváte, a abyste bili pěstí nemilostivě; nepostíte se tak dnů těch, aby slyšan byl na výsosti hlas váš.

Ish 58 5 Zdaliž to jest takový půst, jakýž oblubuji, a den, v němž by trápil člověk duši svou? Zdali, aby svěsil jako třtina hlavu svou, a podstíral žíní a popel? To-liž nazúveš postem a dnem vzácným Hospodinu?

Ish 58 6 Není-liž toto půst, kterýž oblubuji: Rozvázati svazky bezbožnosti; roztrhnouti snopy obtěžující, a potřené propustiti svobodné, a tak všelijaké jho abyste roztrhli?

Ish 58 7 Není-liž: Abys lámal lačnému chléb svůj, a chudé vypověděné abys uvedl do domu? Viděl-li bys nahého, abys jej přioděl, a před tělem svým abys se neskrýval.

Ish 58 8 Tehdáž se vyrazí jako jitřní záře světlo tvé, a zdraví tvé rychle zkvete; předcházeť tě zajisté bude spravedlnost tvá, a sláva Hospodinova zběře tě.

Ish 58 9 Tehdy volati budeš, a Hospodin vyslyší tě; zavolaš, a řekneť: Teď jsem. Jestliže vyvržeš z prostřed sebe jho, a vztahování prstů, a mluvení nepravostí,

Ish 58 10 A vyleješ-li lačnému duši svou, a strápenou duši nasytíš-li: vzejde v temnostech světlo tvé, a mrákota tvá bude jako poledne.

Ish 58 11 Nebo povede tě Hospodin ustavičně, a nasytí i v náramné sucho duši tvou, a kosti tvé tukem naplní. I budeš jako zahrada svažaná, a jako pramen vod, jehož vody nevysychají.

Ish 58 12 A vzdělají od tebe zplození pustiny starodávní; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš. I slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení.

Ish 58 13 Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou, abys nevykonával líbosti své v den svatý můj, anobř nazúveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti tak, abys nečinil cest svých, ani vykonával, co by se líbilo, ani nemluvil slova:

Ish 58 14 Tehdy rozkoš míti budeš v Hospodinu, a uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jákoba otce svého; nebo ústa Hospodínova mluvila.

Ish 59 1 Aj, neníť ukrácena ruka Hospodinova, aby nemohla zachovati, aniž jest obtíženo ucho jeho, aby nemohlo slyšeti.

Ish 59 2 Ale nepravosti vaše rozloučily vás s Bohem vaším, a hříchové vaši to způsobili, že skryl tvář před vámi, aby neslyšel.

Ish 59 3 Nebo ruce vaše jsou poškrvněné krví, a prstové vaši nepravostí; rtové vaši mluví lež, jazyk váš vynáší převrácenost.

Ish 59 4 Není žádného, ješto by se zasadil o spravedlnost, aniž jest kdo, ješto by zastával pravdy. Doufají v marnost, a mluví daremné věci; počínají nátisk, a rodí nepravost.

Ish 59 5 Vejce bazališková vyseděli, a plátna pavoukového natkali. Kdož by jedl vejce jejich, umře; pakli je roztlačí, vynikne ještěrka.

Ish 59 6 Plátna jejich nehodí se na roucho, aniž se odějí dílem svým; skutkové jejich skutkové nepravosti, a dílo ukrutnosti jest v rukou jejich.

Ish 59 7 Nohy jejich k zlému běží, a pospíchají k vylévání krve nevinné. Myšlení jejich jsou myšlení nepravá, zpuštění a setření jest na cestách jejich.

Ish 59 8 Cesty pokoje neznají, a není žádné spravedlnosti v šlepějích jejich. Stezky své převracejí tajně; kdožkoli po nich chodí, nemívá pokoje.

Ish 59 9 Protož vzdálil se od nás soud, a nedochází nás spravedlnost. Čekáme-li na světlo, aj, tma, pakli na blesk, v mrákotách chodíme.

Ish 59 10 Makáme jako slepí stěnu, a jako bychom žádných očí neměli, šámáme. Urážíme se o poledni jako v soumrak, u veliké hojnosti podobní jsme mrtvým.

Ish 59 11 Mumleme všickni my jako nedvědi, a jako holubice ustavičně lkáme. Očekáváme na soud, ale není ho, na vysvobození, ale daleké jest od nás.

Ish 59 12 Nebo rozmnožena jsou přestoupení naše před tebou, a hříchové naši svědčí proti nám, poněvadž přestoupení naše jsou při nás, i nepravosti naše. Známeť to,

Ish 59 13 že jsme se zpronevěřili, a lhali Hospodinu, a odvrátili se od následování Boha svého, že jsme mluvili o nátisku a odvrácení, že jsme ukládali a vynášeli z srdce slova lži vá,

Ish 59 14 Tak že odvrácen jest nazpět soud, a spravedlnost zdaleka stojí; nebo klesla na ulici pravda, a pravost nemá průchodu.

Ish 59 15 Nýbrž zhynula pravda, a ten, kdož se uchyluje od zlého, loupeži bývá vydán; což vidí Hospodin, a nelíbí se to jemu, že není žádného soudu.

Ish 59 16 Když tedy viděl, že není žádného muže, až se užasl, že není žádného prostředníka. A protož vysvobození jemu způsobilo rámě jeho, a spravedlnost jeho sama jej zpodepřela.

Ish 59 17 Nebo oblékl spravedlnost jako pancíř, a lebka spasení na hlavě jeho. Oblékl se v roucho pomsty jako v sukni, a oděl se horlivostí jako pláštěm,

Ish 59 18 Aby podle skutků, aby podle nich odplacel prchlivostí protivníkům svým, odměnu nepřátelům svým, i ostrovům odplatu aby dával.

Ish 59 19 I budou se báti na západ jména Hospodinova, a na východu slunce slávy jeho, když se přivalí jako řeka nepřítel, ježž duch Hospodinův přeč zažene.

Ish 59 20 Neboť přijde k Sionu vykupitel, a k těm, kteříž se odvracují od přestoupení v Jákobovi, praví Hospodin.

Ish 59 21 Tatoť pak bude smlouva má s nimi, praví Hospodin: Duch můj, kterýž jest v tobě, a slova má, kteráž jsem vložil v ústa tvá, neodejdouť od úst tvých, ani od úst semene tvého, ani od úst potomků semene tvého, praví Hospodin, od tohoto času až na věky.

Ish 60 1 Povstaniž, zastkvěj se, poněvadž přišlo světlo tvé, a sláva Hospodinova vzešla nad tebou.

Ish 60 2 Nebo aj, tmy přikryjí zemi, a mrákota národy, ale nad tebou vzejde Hospodin, a sláva jeho nad tebou vidína bude.

Ish 60 3 I budou choditi národové v světle tvém, a králové v blesku, jenž vzejde nad tebou.

Ish 60 4 Pozdvihni vůkol očí svých, a popatř. Všickni ti to shromáždíce se, k tobě se poberou, synové tvoji zdaleka přijdou, a dcery tvé při boku tvém chovány budou.

Ish 60 5 Tehdáž uzříš to, a rozveselíš se, tehdáž podiví se, a rozšíří se srdce tvé; nebo se obrátí k tobě množství mořské, síla pohanů přijde k tobě.

Ish 60 6 Stádo velbloudů přikryje tě, a dromedáři Madianští a Efejšťí, všickni ti z Sáby přijdou, zlato a kadidlo přinesou, a chvály Hospodinovy zvěstovati budou.

Ish 60 7 Všecka stáda Cedarská shromáždí se k tobě, skopcové Nabajotští přisluhovati budou tobě, a obětování jsouce na mém oltáři, příjemní budou. A taktž dům okrasy své ozdóbím.

Ish 60 8 I díš: Kdo jsou ti, kteříž se jako hustý oblak sletují, a jako holubice k děrám svým?

Ish 60 9 Na mneť zajisté ostrovové očekávají, a lodí mořské hned zdávna, aby přivedli syny tvé zdaleka, též stříbro své a zlato své s sebou, k slávě Hospodina, Boha tvého a Svatého Izraelského; nebo tě oslaví.

Ish 60 10 I vystavějí cizozemci zdi tvé, a králové jejich přisluhovati budou tobě, když v prchlivosti své ubijí tě, a v dobré líbeznosti své slitují se nad tebou.

Ish 60 11 A otevírny budou brány tvé ustavičně, ve dne ani v noci nebudou zavírány, aby přivedli k tobě sílu pohanů, i králové jejich aby přivedeni byli.

Ish 60 12 Národ zajisté ten a království, kteréž by nesloužilo tobě, zahyne; národové, pravím, ti docela pohubení budou.

Ish 60 13 Sláva Libánská přijde k tobě, jedle, jilm, též i pušpan k ozdobě místa svatyně mé, abych místo noh svých oslavil.

Ish 60 14 Také přijdou k tobě s ponížením synové těch, kteříž tě trápili, a klaněti se budou k zpodku noh tvých, kteřížkoli pohrdali tebou, a nazývati tě budou městem Hospodinovým, Sionem Svatého Izraelského.

Ish 60 15 Místo toho, že jsi byla opuštěná a v nenávisti, tak že žádný skrze tě nechodil, způsobím důstojnost věčnou, a veselí od národu do pronárodu.

Ish 60 16 Nebo ssátí budeš mléko národů, a prsy králů ssátí budeš; i poznáš, že jsem já Hospodin vysvoboditel tvůj, a vykupitel tvůj silný Jákobův.

Ish 60 17 Místo mědi dodávati budu zlata, a místo železa dodávati budu stříbra, a místo dříví mědi, a místo kamení železa, a představím správce pokojné a úředníky spravedlivé.

Ish 60 18 Nebude více slyšáno o bezpráví v zemi tvé, o zpuštění a zhoubě na hranicích tvých, ale hlásati budeš spasení na zdech svých, a v branách svých chválu.

Ish 60 19 Nebudeš mítí více slunce za světlo denní, a blesk měsíce nebude tě osvětlovati, ale budeť Hospodin světlem tvým věčným, a Bůh tvůj okrasou tvou.

Ish 60 20 Nezaždeť více slunce tvé, a měsíc tvůj neschová se, nebo Hospodin bude světlem tvým věčným, a tak dokonání budou dnové smutku tvého.

Ish 60 21 Lid také tvůj, kteříž by koli byli spravedliví, na věky dědičně obdrží zemi, výstřelek štípení mého, dílo rukou mých, abych v něm oslavován byl.

Ish 60 22 Samotný rozmnoží se v tisíce, a nejšpatnější v národ nesčíslný, já Hospodin časem svým brzo způsobím to.

Ish 61 1 Duch Panovníka Hospodina jest nade mnou, proto že pomazal mne Hospodin, abych kázal evangelium tichým. Poslal mne, abych uvázal rány skroušených srdcem, abych vyhlásil jatým svobodu, a vězňům otevření žaláře,

Ish 61 2 Abych vyhlásil léto milostivé Hospodinovo, a den pomsty Boha našeho, abych těšil všechny kvílící,

Ish 61 3 Abych způsobil radost kvílícím Sionským, a dal jim okrasu místo popela, olej veselí místo smutku, oděv chvály místo ducha sevřeného. I nazváni budou stromové spravedlnosti, štípení Hospodinovo, abych oslavován byl.

Ish 61 4 Tedy vzdělají pustiny starodávni, pouště staré spraví, a obnoví města zpuštěná, pustá po mnohé národy.

Ish 61 5 Nebo postaví se cizozemci, a pásťi budou stáda vaše, a synové cizozemců oráči vaši a vinaři vaši budou.

Ish 61 6 Vy pak kněží Hospodinovi nazváni budete, služebníci Boha našeho slouti budete, zboží pohanů užívatí budete, a v slávě jejich zvýšení budete.

Ish 61 7 Za dvojnásobní zahanbení vaše a pohanění prozpěvovati budete, z podílu jejich a v zemi jejich dvojnásobní dědictví obdržíte, a tak veselí věčně mítí budete.

Ish 61 8 Já zajisté Hospodin miluji soud, a nenávidím loupeže při oběti, a protož způsobím, aby skutkové jejich dáli se v pravdě, a smlouvu věčnou s nimi učiním.

Ish 61 9 I vejdeť v známost mezi pohany símě jejich, a potomci jejich u prostřed národů. Všickni, kteříž je uží, poznají je, že jsou símě, jemuž požehnal Hospodin.

Ish 61 10 Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblél v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými.

Ish 61 11 Nebo jakož země vydává zrostlinu svou, a jakož zahrada símě své vyvodí, tak Panovník Hospodin vyvede spravedlnost a chválu přede všemi národy.

Ish 62 1 Pro Sion nebudu mlčet, a pro Jeruzalém neupokojím se, dokudž nevyjde jako blesk spravedlnost jeho, a spasení jeho jako pochodně hořeti nebude.

Ish 62 2 I uží národové spravedlnost tvou, a všickni králové slávu tvou, a nazovou tě jménem novým, kteréž ústa Hospodinova vyřknou.

Ish 62 3 Nadto budeš korunou ozdobnou v ruce Hospodinově, a korunou královskou v ruce Boha svého.

Ish 62 4 Nebudeš více slouti opuštěná, a země tvá nebude více slouti pustinou, ale ty nazývána budeš rozkoší, a země tvá vdanou; nebo rozkoš mítí bude Hospodin v tobě, a země tvá bude vdaná.

Ish 62 5 Nebo jakož pojímá mládenec pannu, tak tě sobě pojmu synové tvoji, a jakou má radost ženich z nevěsty, tak radovati se bude z tebe Bůh tvůj.

Ish 62 6 Na zdech tvých, Jeruzaléme, postavím strážné, kteříž přes celý den i přes celou noc nikdy nebudou mlčeti. Kteríž tedy připomínáte Hospodina, nemlčtež,

Ish 62 7 A nedávejte jemu pokoje, dokudž neutvrdí, a dokudž nezpůsobí, aby Jeruzalém byl slavný na zemi.

Ish 62 8 Přísáhlť Hospodin skrze pravici svou, a skrze rámě síly své, řka: Nikoli nedám obilí tvého více za pokrm nepřátelům tvým, aniž píti budou cizozemci vína tvého, o němž jsi pracoval.

Ish 62 9 Ale ti, kteříž je shromažďují, budou je jísti, a chváliti Hospodina, a kteříž je zbírají, budou je píti v síňcích svatosti mé.

Ish 62 10 Vejdětež, vejdětež branami, spravte cestu lidu, vyrovnejte, vyrovnejte silnici, vyberte kamení, vyzdvihněte korouhev k národům.

Ish 62 11 Aj, Hospodin rozkáže provolati až do končin země: Rcetež dceři Sionské: Aj, spasitel tvůj bere se, aj, mzda jeho s ním, a dílo jeho před ním.

Ish 62 12 I nazovou syny tvé lidem svatým, vykoupenými Hospodinovými, ty pak

slouti budeš městem vzácným a neopuštěným.

Ish 63 1 Kdož jest to, ještě se běře z Edom, v ubročeném rouše z Bozra, ten ozdobený rouchem svým, kráčeje u velikosti síly své? Jáť jsem, kterýž mluvím spravedlivě, dostatečný k vysvobození.

Ish 63 2 Proč jest červené roucho tvé, a oděv tvůj jako toho, kterýž tlačí v presu?

Ish 63 3 Pres jsem tlačil sám, aniž kdo z lidí byl se mnou. Tlačil jsem nepřátele v hněvě svém, a pošlapal jsem je v prchlivosti své, až stříkala krev i nejsilnějších jejich na roucho mé, a tak všecken oděv svůj zkálel jsem.

Ish 63 4 Den zajisté pomsty v srdci mém, a léto, v němž mají vykoupení býti moji, přišlo.

Ish 63 5 Když jsem pak viděl, že není žádného spomocníka, až jsem se užasl, že žádného nebylo, kdo by podpíral. A protož mi vysvobození způsobilo rámě mé, a prchlivost má, ta mne podepřela.

Ish 63 6 I pošlapal jsem národy v hněvě svém, a opojil jsem je prchlivostí svou, a porazil jsem na zem nejsilnější reky jejich.

Ish 63 7 Milosrdenství Hospodinova připomínati budu, a chvály Hospodiny ze všeho, což učinil nám Hospodin, i množství dobroty, kteréž dokazoval k domu Izraelskému z veliké lítosti své, a z velikého milosrdenství svého.

Ish 63 8 Nebo řekl: Vždyť jsou lidem mým, jsou synové, neučinít mi nevěrně. A protož byl jejich spasitelem.

Ish 63 9 Ve všelikém ssoužení jejich i on měl ssoužení, a anděl přistojící jemu vysvobozval je. Z milování svého a z lítosti své on sám vykoupil je, a pěstoval je, i nosil je po všecky dny věků.

Ish 63 10 Ale oni zpuční byli, a zarmucovali Ducha svatého jeho; pročť obrátil se jim v nepřítele, a sám bojoval proti nim.

Ish 63 11 I rozpomínal se lid jeho na dny starodávni, i na Mojžíše: Kdež jest ten, kterýž je vyvedl z moře s pastýřem stáda svého? Kde jest ten, kterýž položil u prostřed něho Ducha svatého svého?

Ish 63 12 Kterýž je vedl ramenem velebnosti své po pravici Mojžíšově, kterýž rozdělil vody před nimi, aby sobě způsobil jméno věčné,

Ish 63 13 kterýž je provedl skrze hlubiny jako koně po poušti, ani se nepoklesli.

Ish 63 14 Jako když hovádko do údolí sstupuje, tak Duch Hospodinův poznenáhlu vedl z nich každého. Tak jsi vedl lid svůj, abys sobě způsobil jméno slavné.

Ish 63 15 Popatříž s nebe, a pohleď z příbytku svatosti své a okrasy své. Kdež jest horlivost tvá a veliká síla tvá? Kde množství milosrdenství tvých a slitování tvých? Mně-liž se zadržovati budou?

Ish 63 16 Ty jsi zajisté otec náš; nebo Abraham nic neví o nás, a Izrael nezná nás. Ty jsi, Hospodine, otec náš, vykupitel náš, totž jest od věčnosti jméno tvé.

Ish 63 17 Pročť jsi nám dal zblouditi, Hospodine, od cest svých, zatvrdil jsi srdce naše, abychom se nebáli tebe? Navrať se zase pro služebníky své, pokolení dědictví svého.

Ish 63 18 Nejšpatnější vládne lidem svatosti tvé, nepřátelé naši pošlapali svatyni tvou.

Ish 63 19 My tvoji jsme od věků; nad nimi jsi nikdy nepanoval, aniž nad nimi jméno tvé vzýváno jest.

Ish 64 1 Ó bys protřhl nebesa a sstoupil, aby se od přítomnosti tvé hory rozplynouti musily,

Ish 64 2 (jako od rozníceného ohně rozpouštějícího voda vře), abys v známost uvedl jméno své nepřítelům svým, a aby se před tváří tvou národové třásli;

Ish 64 3 jako když jsi činil hrozné věci, jichž jsme se nenadáli, sstoupil jsi, před obličejem tvým hory se rozplývaly;

Ish 64 4 čehož se od věků neslýchalo, a ušima nepochopilo, oko nevidalo Boha kromě tebe, aby tak činil tomu, kterýž naň očekává.

Ish 64 5 Vyšel jsi vstříc tomu, kdož ochotně činí spravedlnost, a na cestách tvých na tě se rozpomínali. Aj, ty rozhněvals se, proto že jsme hřešili na nich ustavičně, a však zachování budeme,

Ish 64 6 Ačkoli jsme jako nečistý my všickni, a jako roucho ohyzdné všechny spravedlnosti naše. Pročť pršíme jako list my všickni, a nepravosti naše jako vítr zachvacují nás.

Ish 64 7 Nadto není žádného, ještě by vzýval jméno tvé, a probudil se k tomu, aby se chopil tebe, aspoň když jsi skryl tvář svou před námi, a způsobil to, abychom mi zeli pro nepravosti naše.

Ish 64 8 Ale již, ó Hospodine, ty jsi otec náš, my hlina, ty pak učinitel náš, a tak jsme všickni dílo ruky tvé.

Ish 64 9 Nehněvej se tak velmi, Hospodine, aniž se na věky rozpomínej na nepravost. Ó vzhleďniž, prosíme, všickni my lid tvůj jsme.

Ish 64 10 Města svatosti tvé obrácena jsou v poušť, Sion v poušť, i Jeruzalém v pustinu obrácen.

Ish 64 11 Dům svatosti naší a okrasy naší, v kterémž tě chválívali otcové naši, ohněm zkažen, a cožkoli jsme měli nejvzácnějšího, jest popléněno.

Ish 64 12 I zdaliž pro ty věci, Hospodine, se zdržíš? Mlčeti a nás tak velmi trápití budeš?

Ish 65 1 Dal jsem se najítí těm, kteříž se na mne neptávali, nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali, a národu, kterýž se nenazýval jménem mým, řekl jsem: Teď jsem, teď jsem.

Ish 65 2 Rozprostíral jsem ruce své na každý den k lidu zpuřnému, kteříž chodí cestou nedobrou za myšlenkami svými,

Ish 65 3 K lidu, kteříž zjevně popouzejí mne ustavičně, obětující v zahradách, a kadíce na cihlách,

Ish 65 4 kteříž sedají při hrobích, a při svých modlách nocují, kteříž jedí maso svinšské, a polívku nečistého z nádob svých,

Ish 65 5 Říkajíce: Táhní přeč, nepřistupuj ke mně, nebo světější jsem nežli ty. Tiť jsou dymem v chřípích mých a ohněm hořícím přes celý den.

Ish 65 6 Aj, zapsáno jest to přede mnou: Nebuduť mlčeti, nýbrž nahradím a odplatím do lůna jejich,

Ish 65 7 Za nepravosti vaše, a spolu za nepravosti otců vašich, praví Hospodin, kteříž kadívali na horách, a na pahrbcích v lehkost uvodili mne; pročez odměřím za dílo jejich předešlé do lůna jejich.

Ish 65 8 Takto praví Hospodin: Jako někdo nalezna víno v hrozu, i řekl by: Nekaz ho, proto že požehnání jest v něm, tak i já učiním pro služebníky své, že nevyhladím všech těchto.

Ish 65 9 Nebo vyvedu z Jákoba símě, a z Judy toho, kterýž by dědičně obdržel hory mé, i budou ji dědičně držeti vyvolení moji, a služebníci moji bydliti budou tam.

Ish 65 10 Lid pak můj, kteříž by mne hledali, budou mítí Sáron za pastviště ovčím, a údolí Achor za odpočívadlo skotům.

Ish 65 11 Ale vás, kteříž opouštíte Hospodina, kteříž se zapomínáte na horu svatosti mé, kteříž strojíte vojsku tomu stůl, a kteříž vykonáváte tomu počtu obětí,

Ish 65 12 Vás, pravím, sečtu pod meč, tak že všickni vy k zabiti na kolena padati budete, proto že, když jsem volal, neohlásili jste se, mluvil jsem, a neslyšeli jste, ale činili jste to, což zlého jest před očima máma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili jste.

Ish 65 13 A protož takto dí Panovník Hospodin: Aj, služebníci moji jísti budou, vy pak hlad trpěti budete: aj, služebníci moji píti budou, vy pak žízni budete; aj, služebníci moji veseliti se budou, vy pak zahanbeni budete.

Ish 65 14 Aj, služebníci moji prozpěvovati budou pro radost srdce, vy pak křičeti budete pro bolest srdce, a pro setření ducha kvíliti budete,

Ish 65 15 A zanecháte jména svého k proklínání vyvoleným mým, když vás pomorduje Panovník Hospodin, služebníky pak své nazve jménem jiným.

Ish 65 16 Ten, kterýž bude sobě požehnání dávati na zemi, požehnání dávati sobě bude v Bohu pravém, a kdož přísahati bude na zemi, přísahati bude skrze Boha pravého; v zapomenutí zajisté dána budou ta ssoužení první, a budou skryta od očí mých.

Ish 65 17 Nebo aj, já stvořím nebesa nová a zemi novou, a nebudou připomínány první věci, aniž vstoupí na srdce.

Ish 65 18 Anobřz radujte se a veselte se na věky věků z toho, což já stvořím; nebo aj, já stvořím Jeruzalém k plésání, a lid jeho k radosti.

Ish 65 19 I já plésati budu v Jeruzalémě, a radovati se v lidu svém, aniž se více bude slýchati v něm hlasu pláče, aneb hlasu křiku.

Ish 65 20 Nebude tam více žádného v věku dětinském, ani starce, kterýž by dnů svých nevyplnil; nebo dítě ve stu letech umře, hříšníku pak, by došel i sta let, zlořečeno bude.

Ish 65 21 Nastavějí též domů, a bydliti budou v nich, i vinice štěpovati budou, a jísti budou ovoce jejich.

Ish 65 22 Nebudou stavěti tak, aby jiný bydlil, nebudou štěpovati, aby jiný jedl; nebo jako dnové dřeva budou dnové lidu mého, a díla rukou svých do zvetšení užívati budou vyvolení moji.

Ish 65 23 Nebudouť pracovati nadarmo, aniž ploditi budou k strachu; nebo budou símě požehnaných od Hospodina, i potomkové jejich s nimi.

Ish 65 24 Nadto stane se, že prvé než volati budou, já se ohlásím; ještě mluvití budou, a já vyslyším.

Ish 65 25 Vlk s beránkem budou se pásti spolu, a lev jako vůl bude jísti plevy, hadu pak za pokrm bude prach. Neuškodíť, aniž zahubí na vší mé hoře svaté, praví Hospodin.

Ish 66 1 Takto praví Hospodin: Nebe jest mi stolice, a země podnože noh mých. Kdež ten dům bude, kterýž mi vzděláte? Aneb kde bude místo odpočívání mého?

Ish 66 2 Nebo všecko to ruka má učinila, a jí stojí všecko, praví Hospodin. I však na toho patřím, kdož jest chudý a skroušeného ducha, a třese se před slovem mým.

Ish 66 3 Sic jinak ten, kdož zabijí vola, zabil člověka; kdo zabijí hovádko, psa stál; kdo obětuje obět suchou, krev svinšskou obětoval; kdo kadí kadidlem, dary dával modle. To oni vyvolili na cestách svých, proto že, v ohavnostech svých duše jejich se kochá.

Ish 66 4 I jáť také vyvolím za nešlechtnosti jejich, a to, čehož se strachují, na ně uvedu, proto že, když jsem volal, žádný se neohlásil, když jsem mluvil, neslyšeli, ale činili to, což zlého jest před očima máma, a to, čehož neoblibuji, vyvolili.

Ish 66 5 Slyšte slovo Hospodinovo, kteříž se třesete před slovem jeho: Říkávají bratří vaši, v nenávisti majíce vás, a vypovídajíce vás pro jméno mé: Nechtě se zjeví sláva

Hospodinova. Ukážete se zajisté ku potěšení vašemu, ale oni zahanbeni budou.
 Ish 66 6 Hlas hrmotu z města, hlas z chrámu, hlas Hospodinův, an odplatu dává nepřátelům svým.
 Ish 66 7 Prvé než pracovala ku porodu, porodila; první než přišla na ni bolest, porodila pacholátko.
 Ish 66 8 Kdo slýchal co takového? Kdo vídal co podobného? Zda-liž může způsobeno býti, aby země zplodila lid dne jednoho? Zda-liž zplozen bývá národ pojednou? Ale Sion jen počal pracovati ku porodu, a porodil syny své.
 Ish 66 9 Což bych já, kterýž otvírá život matky, neplodil? praví Hospodin. Což bych já, kterýž činím to, aby rodily, zavřím byl? praví Bůh tvůj.
 Ish 66 10 Veselte se s Jeruzalémem, a plěsejte v něm všickni, kteříž jej milujete. Radujte se s ním velice, kteříž jste koli kvílili nad ním,
 Ish 66 11 Proto že ssáti budete, a sytiti se z prs potěšení jeho, ssáti budete, a rozkoš míti v blesku slávy jeho.
 Ish 66 12 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já obrátím na něj jako řeku pokoj, a jako potok rozvodnilý slávu národů. I budete ssáti, na rukou pěstování a na klíně rozkošné chování budete.
 Ish 66 13 Jako ten, kteréhož matka jeho těší, tak já vás těšiti budu, a tak v Jeruzalémě potěšování budete.
 Ish 66 14 Uzříte zajisté, a radovati se bude srdce vaše, a kosti vaše jako bylínka zkvetnou. I seznána bude ruka Hospodinova při služebnících jeho, a prchlivost proti nepřátelům jeho.
 Ish 66 15 Nebo aj, Hospodin v ohni přijde, a jako vichřice budou vozové jeho, aby vypustil v prchlivosti hněv svůj, a zehráni své v plameni ohně.
 Ish 66 16 Hospodin, pravím, ohněm mstíti bude, a mečem svým nad všelikým tělem, tak že mnoho bude zbitých od Hospodina.
 Ish 66 17 I ti, kteříž se posvěcují a očišťují v zahradách, jeden po druhém zjevně, kteříž jedí maso svinšské, a věc ohavnou i myši, též konec vezmou, praví Hospodin.
 Ish 66 18 Nebo já, když skutkové a myšlení jejich přijdou, shromáždím všecky národy a jazyky. I přijdou, a uzří slávu mou.
 Ish 66 19 A položím na ně znamení, a pošli z nich, kteříž zachování budou, k národům do Tarsu, Pul a Lud, jenž natahují lučistě, do Tubal a Javan, na ostrovy daleké, kteříž neslychali pověsti o mně, aniž vídali slávy mé. I budou zvěstovati slávu mou mezi národy.
 Ish 66 20 A přivedou všecky bratří vaše ze všech národů za dar Hospodinu, na koních a na vozích, a na nůších a na mezcích, a na dromedářích, na horu svatosti mé do Jeruzaléma, praví Hospodin, tak jako přinášejí synové Izraelští dar v nádobě čisté do domu Hospodinova.
 Ish 66 21 A z těchto také vezmu za kněží a za Levíty, praví Hospodin.
 Ish 66 22 Nebo jakož ta nebesa nová, a země ta nová, kterouž já učiním, stane přede mnou, praví Hospodin, tak stane símě vaše a jméno vaše.
 Ish 66 23 I stane se, že od novměsíce do novměsíce, od soboty do soboty přicházení bude všeliké tělo, aby se klanělo přede mnou, praví Hospodin.
 Ish 66 24 A vyjdouce, uzří těla mrtvých lidí těch, kteříž se mi zpronevěřili; nebo červ jejich neumře, a oheň jejich neuhasne. I budouť v ošklivosti všelikému tělu.
 Jrm 1 1 Slova Jeremiáše syna Helkiášova, z kněží, kteříž byli v Anatot, v zemi Beniamin,
 Jrm 1 2 K němuž se stalo slovo Hospodinovo za dnů Joziáša syna Amonova, krále Judského, třináctého léta králování jeho.
 Jrm 1 3 Byl i za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, až do vyplnění jedenáctého léta Sedechiáše syna Joziášova, krále Judského, až do zajetí Jeruzaléma měsíce pátého.
 Jrm 1 4 Stalo se, pravím, slovo Hospodinovo ke mně, řkouce:
 Jrm 1 5 Dříve než jsem tě sformoval v životě, znal jsem tebe, a dříve nežlis vyšel z života, posvětil jsem tě, za proroka národům dal jsem tebe.
 Jrm 1 6 I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, neumím mluvit, nebo dítě jsem.
 Jrm 1 7 Ale Hospodin řekl mi: Neříkej, dítě jsem, nýbrž k čemuž tě koli pošli, jdi, a vše, cožť přikáží, mluv.
 Jrm 1 8 Neboj se jich, neboť jsem s tebou, abych tě vysvobozoval, dí Hospodin.
 Jrm 1 9 A vztáhna ruku svou Hospodin, dotekl se úst mých, a řekl mi Hospodin: Aj, vložil jsem slova svá v ústa tvá.
 Jrm 1 10 Hle, ustanovuji tě dnešního dne nad národy a nad královstvími, abys plnil a kazil, a hubil a bořil, abys stavěl a štěpoval.
 Jrm 1 11 Potom se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkouce: Co vidíš, Jeremiáši?
 I řekl jsem: Prut mandlový vidím.
 Jrm 1 12 Tedy řekl mi Hospodin: Dobře vidíš; nebo pospíchám já s slovem svým, abych je vykonal.
 Jrm 1 13 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně po druhé, řkouce: Co vidíš? I řekl jsem: Vidím hrnec, an vře, a přední strana jeho k straně půlnocní.
 Jrm 1 14 Tedy řekl mi Hospodin: Od půlnoci přivalí se to zlé na všecky obyvatele této země.

Jrm 1 15 Nebo aj, já svolám všechny rodiny království púlnocních, dí Hospodin, aby přitáhnouce, postavili jeden každý stolici svou v branách Jeruzalémských, a při všech zdech jeho vůkol, a při všech městech Judských.

Jrm 1 16 A tak vypovím úsudky své proti nim, pro všelikou nešlechtnost těch, kteříž opustili mne, a kadili bohům cizím, a skláněli se dílu rukou svých.

Jrm 1 17 Protož ty přepaš bedra svá, a vstana, mluv k nim, cožkoli já prikazuji tobě. Nelekej se jich, abych tě nepotřel před obličejem jejich.

Jrm 1 18 Nebo aj, já postavuji tě dnes jako město hrazené, a jako sloup železný, a jako zdi měděné proti vši této zemi, proti králům Judským, proti knížatům jejím, proti kněžím jejím, a lidu země této.

Jrm 1 19 Kteríž bojovati budou proti tobě, ale neodolají proti tobě. Nebo já jsem s tebou, praví Hospodin, abych tě vysvobozoval.

Jrm 2 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Jrm 2 2 Jdi a volej, tak aby slyšel Jeruzalém, řka: Takto praví Hospodin: Rozpomínám se na tě pro milosrdenství mladosti tvé, a pro lásku snětí tvého, když jsi za mnou chodila po poušti v zemi, kteráž nebyvá osívána.

Jrm 2 3 Tehdáž svatost Hospodinova byl Izrael, prvotiny úrod jeho. Všickni, kteříž jej zžírali, obvinění byli; zlé věci na ně přišly, praví Hospodin.

Jrm 2 4 Slyšte slovo Hospodinovo, dome Jákobův, a všechny čeledi domu Izraelského.

Jrm 2 5 Takto praví Hospodin: Jakou shledali otcové vaši při mně nepravost, že se vzdálili ode mne, a chodíce za marností, marní učinění jsou,

Jrm 2 6 Tak že ani neřekli: Kde jest Hospodin, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, kterýž nás vodil po poušti, po zemi pusté a strašlivé, po zemi vyprahlé a stínu smrti, po zemi, skrze niž nechodil žádný, a kdež žádný člověk nebydlil?

Jrm 2 7 Nýbrž, když jsem vás uvedl do země úrodné, abyste jedli ovoce její i dobré věci její, všedše tam, poškvrnili jste země mé, a dědictví mé zohavili jste.

Jrm 2 8 Kněží neřekli: Kde jest Hospodin? A ti, kteříž se obírají s zákonem, nepoznali mne, pastýři pak odstoupili ode mne, a proroci prorokovali skrze Bále, a za věcmi neúčinnými chodili.

Jrm 2 9 Pročež vždy nesnáz mám s vámi, praví Hospodin, i s syny synů vašich nesnáz míti musím.

Jrm 2 10 Projděte ale ostrovy Citim, a pohleďte, i do Cedar pošlete, a pošetřte pilně, a pohleďte, stalo-li se co takového.

Jrm 2 11 Zdali změnil který národ bohy, ačkoli nejsou bohové? Lid pak můj změnil slávu svou v věc neúčinnou.

Jrm 2 12 Užasněte se nebesa nad tím, a děste se, chřadněte velmi, praví Hospodin.

Jrm 2 13 Nebo dvojí zlost spáchal lid můj: Mne opustili pramen vod živých, aby sobě vykopali čisterny, čisterny děravé, kteréž nedrží vody.

Jrm 2 14 Zdali otrok jest Izrael? Zdali man doma zplozený? Pročež vydán jest v loupež?

Jrm 2 15 Lvíčata řvou na něj, a vydávají hlas svůj, a obracejí zemi jeho v pustinu; města jeho vypálena jsou, tak že není žádného obyvatele.

Jrm 2 16 Obyvatelé také Nof a Tachpanes pasou na vrchu hlavy tvé.

Jrm 2 17 Zdaliž toho sobě nepůsobíš, opouštějíc Hospodina Boha svého v ten čas, když tě vodí po cestě své?

Jrm 2 18 A nyní co tobě do cesty Egyptské, že piješ vodu z Níle? Aneb co tobě do cesty Assyrské, že piješ vodu z řeky?

Jrm 2 19 Trestatí tě bude zlost tvá, a odvrácení tvá domlouvati budou tobě. Poznejž tedy a viz, že zlá a hořká věc jest, že opouštíš Hospodina Boha svého, a není bázně mé při tobě, dí Panovník Hospodin zástupů.

Jrm 2 20 Ačkoli dávno polámal jsem jho tvé, potřel jsem to, čím jsi svázána byla, a řeklas: Nebuduť sloužiti modlům, však po každém pahrbku vysokém, a pod každým dřevem zeleným touláš se, ó nevěstko.

Jrm 2 21 Ješto jsem já tě vysadil vinným kmenem výborným, všecku napořád semenem čistotným, i kterakž jsi mi proměnila se v plané réví cizího kmene?

Jrm 2 22 Nebo bys ty se pak umyla sanitrem, a mnoho na sebe mýdla vypotřebovala, předcet patrná jest nepravost tvá před obličejem mým, praví Panovník Hospodin.

Jrm 2 23 Kterakž můžeš říci: Nepoškvřňovala jsem se, za Báli jsem nechodila? Pohleď na cestu svou v tomto údolí, poznej, cos činila, dromedářko rychlá, kteráž znamená necháváš na cestách svých.

Jrm 2 24 Jsi divoká oslice, zvyklá na poušti, kteráž podle líbosti duše své hltá vítr, když se jí příčina dá. Kdo jí překážku učiní? Všickni ti, kteříž jí hledají, nepotřebí se jim kvalitovati, naleznout ji v měsíci jejím.

Jrm 2 25 Dí-liť kdo: Zdržuj nohu svou, aby bosá nebyla, a hrdlo své od žízně, tedy říkáš: To nic, nikoli; nebo jsem zamilovala cizí, a za nimi choditi budu.

Jrm 2 26 Jakož k hanbě přichází zloděj, když postižen bývá, tak zahanben bude dům Izraelský, oni, králové jejich, knížata jejich, a kněží jejich, i proroci jejich,

Jrm 2 27 Kteríž říkají dřevu: Otec můj jsi, a kameni: Ty jsi mne zplodil. Nebo se hřbetem ke mně obracejí a ne tváří, ale v čas trápení svého říkají: Vstaň a vysvobod nás.

Jrm 2 28 I kdež jsou bohové tvoji, kterýchž jsi nadělal sobě? Nechtě vstanou,

budou-li tě moci vysvoboditi v čas trápení tvého, poněvadž podle počtu měst svých máš bohy své, ó Judo.

Jrm 2 29 Co se vaditi budete se mnou? Vy všickni odstoupili jste ode mne, dí Hospodin.

Jrm 2 30 Nadarmo jsem bil syny vaše, kázně nepřijali; sežral meč váš proroky vaše jako lev, kterýž dává.

Jrm 2 31 Ó národe, vy posuďte slova Hospodinova, zdali jsem byl pouští Izraelovi, zdali země tmavou? Proč říká lid můj: Panujeme, nepřijdeme více k tobě?

Jrm 2 32 Zdali se zapomíná panna na ozdoby své, a nevěsta na tkanice své? Lid pak můj zapomněl se na mne za dny nescíslné.

Jrm 2 33 Proč zastáváš cesty své, hledajíc toho, což miluješ? Pročež i jiné nešlechtnice učíš cestám svým.

Jrm 2 34 Nad to, na podolcích tvých nalézá se krev duší chudých nevinných. Nenesnadně nalézám to, nebo viděti to na těch všech podolcích.

Jrm 2 35 A vždy říkáš: Poněvadž nevinná jsem, jistě odvrácena jest prchlivost jeho ode mne. Aj, já v soud vejdu s tebou, proto že pravíš: Nehřešila jsem.

Jrm 2 36 Proč tak běháš, proměňujíc cestu svou? Jakož jsi zahanbena od Assyřských, tak i od Egyptských zahanbena budeš.

Jrm 2 37 Také odtud vyjdeš, a ruce tvé budou nad hlavou tvou; nebo zamítá Hospodin troštování tvá, a nepovedeť se šťastně v nich.

Jrm 3 1 Dí dále: Propustil-li by muž ženu svou, a ona odejduc od něho, vdala by se za jiného muže, zdaliž se navrátí k ní více? Zdaliž by hrozně nebyla poškrvněna země ta? Ale ty, ač jsi smilnila s milovníky mnohými, a však navratíš se ke mně, dí Hospodin.

Jrm 3 2 Pozdvihni oči svých k vysokým místům, a pohleď, kdes neci zoložila? Na cestách usazovalas se jím jako Arab na poušti, a poškrvnila jsi země smilstvím svým a nešlechtností svou.

Jrm 3 3 A ačkoli zadržáni jsou podzimní dešťové, a deště jarního nebyvalo, však čelo ženy nevěstky majíc, nechtěla se stydět.

Jrm 3 4 Zdali od nynějšího času volati budeš ke mně: Otče můj, ty jsi vůdce mladosti mé?

Jrm 3 5 Zdaliž Bůh držeti bude hněv na věčnost? Zdali chovati jej bude na věky? Aj, mluvíš i pášeš zlé věci, jakž jen můžeš.

Jrm 3 6 Tedy řekl mi Hospodin za dnů Joziáše krále: viděl-lis, co činila zpuřná dcera Izraelská? Chodívala na každou horu vysokou, i pod každé dřevo zelené, a tam smilnila.

Jrm 3 7 A ačkoli jsem řekl, když ty všechny věci ona činila: Necht se navrátí ke mně, však se nenavrátila. Načež hleděla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská.

Jrm 3 8 Pročež vidělo mi se pro ty všechny příčiny, poněvadž cizoložila zpuřná dcera Izraelská, propustiti ji, a dáti jí lístek zapuzení jejího. Však se vždy neulekla zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, ale šedši, smilnila také sama.

Jrm 3 9 I stalo se, že hanebným smilstvím svým poškrvnila země; nebo cizoložila s kamenem i s dřevem.

Jrm 3 10 A však s tím se vším neobrátila se ke mně zpronevěřilá sestra její, dcera Judská, celým srdcem svým, ale pokrytě, praví Hospodin.

Jrm 3 11 Protož řekl Hospodin ke mně: Ospravedlnila duši svou zpuřná dcera Izraelská, více nežli zpronevěřilá Judská.

Jrm 3 12 Jdi a volej slovy těmito ku půlnoci, a rci: Navrať se, zpuřná dcero Izraelská, dí Hospodin, a neboří se tvář má zůřivá na vás; nebo já dobrotivý jsem, dí Hospodin, aniž držím hněvu na věčnost.

Jrm 3 13 Jen toliko poznej nepravost svou, že jsi od Hospodina Boha svého odstoupila, a sem i tam běhala cestami svými k cizím pod každé dřevo zelené, a hlasu mého neposlouchali jste, dí Hospodin.

Jrm 3 14 Navraťte se synové zpuřní, dí Hospodin; nebo já jsem manžel váš, a přijmu vás, jednoho z města, a dva z čeledi, abych vás uvedl na Sion.

Jrm 3 15 Kdežto dám vám pastýře podle srdce svého, kteříž pásti vás budou uměle a rozumně.

Jrm 3 16 I stane se, když se rozmnožíte a rozplodíte v této zemi za dnů těch, dí Hospodin, že nebudou říkati více: Truhla smlouvy Hospodinovy, aniž jím vstoupí na srdce, aniž zpomenou na ni, ani k ní choditi, aniž bude více u vážnosti.

Jrm 3 17 V ten čas nazývati budou Jeruzalém stolicí Hospodinovou, a shromáždí se tam všickni národové ke jménu Hospodinovu do Jeruzaléma, a nebudou choditi více podle zdání srdce svého zlého.

Jrm 3 18 V těch dnech přijdou dům Judský s domem Izraelským, a přiberou se spolu z země půlnoční do země, kterouž jsem v dědictví uvedl otcům vašim;

Jrm 3 19 Ač já pravím: Kterakž bych tě počísti mohl mezi syny, a dáti tobě zemi žádostivou, dědictví slavné zástupů pohanských, leč abys mne vzýval, říkáje: Otče můj, a od následování mne abys se neodvracel?

Jrm 3 20 Poněvadž jakož žena zpronevěřuje se manželů svému, tak jste se zpronevěřili mně, dome Izraelský, dí Hospodin.

Jrm 3 21 Hlas po místech vysokých buď slyšán, pláč pokorné modlitby synů Izraelských. Nebo převrátivše cesty své, zapomněli se na Hospodina Boha svého, řkoucího:

Jrm 3 22 Navraťte se, synové zpuřní, a uzdravím odvrácení vaše. Rcete: Aj, my

jdeme k tobě, nebo ty, Hospodine, jsi Bůh náš.

Jrm 3 23 Právě marné jest v pahrbcích a v množství hor doufání; zajisté v

Hospodinu Bohu našem jest spasení Izraelovo.

Jrm 3 24 Nebo ohavnost ta zžírala práci otců našich od dětinství našeho, bravy jejich i skoty jejich, syny jejich i dcery jejich.

Jrm 3 25 Ležíme v hanbě své, a přikrývá nás pohanění naše, že jsme proti Hospodinu Bohu svému hřešili, my i otcové naši, od dětinství svého až do dne tohoto, a neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha svého.

Jrm 4 1 Budeš-li se míti navrátiti, Izraeli, dí Hospodin, ke mně se navrať.

Nebo odejmeš-li ohavnosti své od tváři mé a nebudeš-li se toulati,

Jrm 4 2 A budeš-li přisahati právě, nálezitě a spravedlivě, říkáje: Živť jest Hospodin, tedy požehnání dávati sobě v něm budou národové, a v něm se chlubití.

Jrm 4 3 Nebo takto praví Hospodin mužům Judským a Jeruzalémským: Zořte sobě ouhor, a nerozsívejte do trní.

Jrm 4 4 Obřežte se Hospodinu, a odejměte neobřízky srdce vašeho, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak že by nebyl kdo uhasiti, pro nešlechtnost předsevzetí vašich.

Jrm 4 5 Oznamte v Judstvu, a v Jeruzalémě ohlaste, a rcete: Trubte trubou v zemi, svolajte a sbeřte lid, a rcete: Shromážďte se, a vejděme do měst hrozených.

Jrm 4 6 vyzdvihněte korouhev na Sionu, zmužile se mějte, nepostávejte; nebo já zlé věci uvedu od půlnoci, a potření veliké.

Jrm 4 7 Vychází lev z houští své, a ten, kterýž hubí národy, vyšed z místa svého, táhne, aby obrátil zemi tvou v pustinu, a města tvá aby zbořena byla, tak aby nebylo žádného obyvatele.

Jrm 4 8 Protož přepašte se žíněmi, kvělte a naříkejte; nebo není odvrácen hněv prchlivosti Hospodinovy od nás.

Jrm 4 9 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin, že zhyne srdce královo a srdce knížat, užasnou se i kněží, a proroci diviti se budou.

Jrm 4 10 I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, jistě že jsi velice podvedl lid tento, i Jeruzalém, říkáje: Pokoj míti budete, a však pronikl meč až k duši.

Jrm 4 11 V ten čas řečeno bude lidu tomuto i Jeruzalému: Vítr tuhý z míst vysokých na poušti jde upřímo na lid můj, ne aby převíval, ani přečišťoval.

Jrm 4 12 Vítr silnější než oni přijde m, nyní já také vypovím jim úsudky.

Jrm 4 13 Aj, jako oblakové vystupuje, a jako vícher vozové jeho, rychlejší jsou nežli orlice koni jeho. Běda nám, nebo poplénění jsme.

Jrm 4 14 Obmej od nešlechtnosti srdce své, Jeruzaléme, abys vysvobozen byl. Dokudž zůstávati budou u prostřed tebe myšlení marnosti tvé?

Jrm 4 15 Nebo hlas oznamujícího přichází od Dan, a toho, kterýž ohlašuje nepravost, s hory Efraim.

Jrm 4 16 Připomínejte těmto národům, aj, ohlašujte Jeruzalémským, že strážní táhnou z země daleké, a vydávají proti městům Judským hlas svůj.

Jrm 4 17 Jako ti, kteříž hlídají polí, položí se proti němu vůkol; nebo jest mi odporný, dí Hospodin.

Jrm 4 18 Cesta tvá a skutkové tvoji to způsobili tobě; toť nešlechtnost tvá, žeť to hořké jest, a že dosahá až do srdce tvého.

Jrm 4 19 Ó, střeva má, střeva má, bolest trpím, ó osrdí mé, kormoutí se ve mně srdce mé, nemohuť mlčet. Nebo hlas trouby slyšíš, duše má, a prokřikování vojenské.

Jrm 4 20 Potření za potřením provolává se, popléněna zajisté bude všecka země, náhle poplénění budou stanové moji, v okamžení kortýny mé.

Jrm 4 21 Až dokud vídati budu korouhev, slýchati hlas trouby?

Jrm 4 22 Nebo bláznivý lid můj nezná mne, synové nemoudří a nerozumní jsou. Moudří jsou k činění zlého, ale činiti dobře neumějí.

Jrm 4 23 Hledím-li na zemi, a aj, nesličná jest a prázdná; pakli na nebe, není na něm žádného světla.

Jrm 4 24 Hledím-li na hory, a aj, třesou se, a všickni pahrbkové pohybují se.

Jrm 4 25 Hledím-li, a aj, není žádného člověka, a všeliké ptactvo nebeské zaletělo.

Jrm 4 26 Hledím-li, a aj, pole úrodné jest pouští, a všecka města jeho zbořena jsou od Hospodina a od hněvu prchlivosti jeho.

Jrm 4 27 Nebo takto praví Hospodin: Spustne všecka země, a však konce ještě neučiním.

Jrm 4 28 Kvíliti bude nad tím země, a zasmuší se na hoře nebe, proto že jsem mluvil, co jsem myslil, a nelituji, aniž se odvrátím od toho.

Jrm 4 29 Před hřmotem jezdců a těch, kteříž střílejí z lučiště, uteče všecko město. Vejdou do hustých oblaků, a na skáli vylezou; všecka města opuštěna budou, a žádný nebude bydleti v nich.

Jrm 4 30 Ty pak pohubena jsuc, což činiti budeš? Ačkoli obláčíš se v šarlat, ačkoli se ozdobuješ ozdobou zlatou, ačkoli líčíš tvář svou líčidlem, darmo se okrašluješ.

Pohrdají tebou frejíři, bezživotí tvého hledají.

Jrm 4 31 Nebo slyším hlas jako rodičky, svírání jako té, kteráž po nejprvé ku porodu pracuje, hlas dcery Sionské, ustavičně vzdychající, a lomící rukama svýma, říkající: Běda mně nyní, nebo ustala duše má pro vrahy.

Jrm 5 1 Zběhejte ulice Jeruzalémské, pohleďte nyní, a zvězte, a hledejte v ulicích jeho, naleznete-li muže, jest-li kdo, ještě by činil soud, a vyhledával toho, což pravého jest, a odpustím jemu.

Jrm 5 2 Ale i když říkají: Živť jest Hospodin, takovým způsobem křivě přísahají.

Jrm 5 3 Ó Hospodine, zdaliž oči tvé nepatří na pravdu? Biješ je, ale necítí bolesti; hubíš je, ale nechťi přijímati kázně. Tvrdší jsou tváře jejich než skála, nechťi se navrátiti.

Jrm 5 4 I řekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou povědomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého.

Jrm 5 5 Půjdu aspoň k přednějším, a mluvit budu k nim; nebo oni povědomi jsou cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Ale i ti spolu polámali jeho, roztrhali svazky.

Jrm 5 6 Protož je podává lev z lesa, vlk večerní pohubí je, pardus číhati bude u měst jejich. Kdožkoli vyjde z nich, roztrhán bude; nebo mnohá jsou přestoupení jejich, rozmohly se převrácenosti jejich.

Jrm 5 7 Kdež jest to, proč bych měl odpustiti tobě? Synové tvoji opouštějí mne, a přísahají skrze ty, kteříž nejsou bohové. Jakž jsem jen nasýtil je, hned cizoloží, a do domu nevěstky houfem se valí.

Jrm 5 8 Ráno vstávajíce, jsou jako koni vytylí; každý k ženě bližního svého řehce.

Jrm 5 9 Zdaliž pro takové věci nemám navštívití? dí Hospodin. A zdali nad národem takovým nemá mstítí duše má?

Jrm 5 10 Vstupte na zdi jeho, a zkazte je, a nepřestávejte; svrzte štítky zdi jeho, nebo nejsou Hospodinovy.

Jrm 5 11 Velice zajisté zpronevěřili se mi dům Izraelský a dům Judský, dí Hospodin.

Jrm 5 12 Sčítali klam na Hospodina, a říkali: Není tak, nikoli nepřijde na nás zlé, a meče ani hladu nepocítíme.

Jrm 5 13 Ti pak proroci pomínou s větrem, a žádného slova není v nich. Taktě se stane jim.

Jrm 5 14 Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů: Proto že tak mluvíte, aj, já způsobím, aby slova tvá v ústech tvých byla jako oheň, a lid tento dřívím, kteréž on zžije.

Jrm 5 15 Aj, já přivedu na vás národ zdaleka, ó dome Izraelský, dí Hospodin, národ silný, národ starodávňi, národ, jehož jazyka nebudeš uměti, ani rozuměti, co mluví.

Jrm 5 16 Jehož toul jako hrob otevřený, všickni jsou silní.

Jrm 5 17 A vytráví obilí tvé a chléb tvůj, požerou syny tvé a dcery tvé, pojí bravy tvé i skot tvůj, pojí vinné kmeny tvé i fíkoví tvé, města tvá hrazená, v nichž ty doufáš, znuzí mečem.

Jrm 5 18 A však ani těch časů, dí Hospodin, neučiním s vámi konce.

Jrm 5 19 Nebo stane se, když řeknete: Proč nám činí Hospodin Bůh náš všecko toto? že řekneš jim: Jakož jste opustili mne, a sloužili bohům cizozemců v zemi své, tak sloužiti budete cizozemcům v zemi ne své.

Jrm 5 20 Oznamtež to v domě Jakobově, a rozhlase v Judstvu, řkouce:

Jrm 5 21 Slyštež nyní toto, lidé bláznivý a nesmyslný, kteříž oči mají a nevidí, kteříž uši mají a neslyší:

Jrm 5 22 Což se mne nebudete báti? dí Hospodin. Což před obličejem mým nebudete se trásti? Kterýž jsem položil písek za cíl moři ustanovením věčným, jehož nepřekračuje. Ačkoli zmítají se, však neodolají, ačkoli zvučí vlnobití jeho, však ho nepřecházejí.

Jrm 5 23 Ale lid tento má srdce zarputilé a zpuřné, odstoupili a odešli.

Jrm 5 24 Ani neřekli v srdci svém: Bojme se již Hospodina Boha našeho, kterýž dává déšť jarní i podzimní časem svým, téhodnu nařízených ke žni ostříhá nám.

Jrm 5 25 Nepravostiť vaše překážku činí těm věcem, a hříchové vaši připravují vás o to dobré.

Jrm 5 26 Nebo nalézají se v lidu mém bezbožníci; strřeže jako čižebníci, kteříž lécejí, stavějí osídla, lidi lapají.

Jrm 5 27 Jako klece plná ptáků, tak domové jejich plní jsou lsti. Protož zrostli a zbohatli,

Jrm 5 28 Vytylí jsou, lsknou se, nadto umějí se vyhýbati bídám. Pře nesoudí, ani pře sirotka, a však šťastně se jim vede, ačkoli k spravedlnosti chudým nedopomáhají.

Jrm 5 29 Zdaliž pro takové věci nemám navštívití jich? dí Hospodin. Zdali nad národem takovým nemá mstítí duše má?

Jrm 5 30 Věc užasnutí hodná a hrozná děje se v zemi této.

Jrm 5 31 Proroci prorokují lživě, a kněží panují skrze ně, a lid můj miluje to. Čeho byste pak neučinili naposledy?

Jrm 6 1 Shromažďte se, synové Beni ami novi, z prostředku Jeruzaléma, a v Tekoa trubte trubou, a nad Betkarem vyzdvihněte korouhev; nebo viděti zlé od půlnoci, a potření veliké.

Jrm 6 2 Panně krásné a rozkošné připodobnil jsem byl dceru Sionskou.

Jrm 6 3 Ale přitáhnou k ní pastýři s stády svými, rozbijí proti ní stany vůkol, spase každý místo své.

Jrm 6 4 Vyzdvihněte proti ní válku, vstaňte a přitrhňme o poledni. Běda nám, že pomíjí den, že se roztáhli stínové večerní.

Jrm 6 5 Vstaňte a přitrháme v noci, a zkažme paláce její.
 Jrm 6 6 Takto zajisté praví Hospodin zástupů: Nasekejte dříví, a zdělejte
 proti Jeruzalému náspy. Toť jest to město, kteréž navštíveno býti musí; což ho kolí, jen
 nátisk jest u prostřed něho.
 Jrm 6 7 Jakož studnice vyprýštuje vodu svou, tak ono vyprýštuje zlost svou.
 Nátisk a zhoubu slyšeti v něm před obličejem svým ustavičně, bolest i bítí.
 Jrm 6 8 Usmysl sobě, ó Jeruzaléme, aby se neodloučila duše má od tebe, abych
 tě neobrátil v pustinu, v zemi nebydlitelnou.
 Jrm 6 9 Takto praví Hospodin zástupů: Jistě paběrovati budou jako vinný kmen
 ostatek Izraele, říkajíce: Sahej rukou svou jako ten, kterýž víno zbírá do putny.
 Jrm 6 10 Komuž mluvíti budu, a kým osvědčovati, aby slyšeli? Aj, neobřezané
 jsou uši jejich, tak že nemohou pozorovati; aj, slovo Hospodinovo mají v posměchu, a nemají
 líbosti v něm.
 Jrm 6 11 Protož plný jsem prchlivosti Hospodinovy, ustal jsem, drže ji v sobě.
 Vylita bude i na maličké vně, spolu i na shromáždění mládenců, ovšem pak muž s ženou jat bude,
 stařec s kmetem.
 Jrm 6 12 A dostanou se domové jejich jiným, též pole i ženy, když vztáhnou ruku
 svou na obyvatele této země, dí Hospodin.
 Jrm 6 13 Od nejmenšího zajisté z nich, až do největšího z nich, všickni napořád
 vydali se v lakomství, anobř od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš.
 Jrm 6 14 A hojí potření dcery lidu mého povrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto
 není žádného pokoje.
 Jrm 6 15 Styděli-liž se pak co proto, že ohavnost páchali? Aníž se lid co
 styděl, aniž jich proroci k zahanbení přivesti uměli. Protož padnou mezi padajícími; v čas, v
 němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin.
 Jrm 6 16 Když takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleďte, a
 vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i choďte po ní, a naleznete odpočinutí
 duši své, tedy říkávali: Nebudeme choditi.
 Jrm 6 17 Když jsem pak ustanovil nad vámi strážné, řka: Mějtež pozor na zvuk
 trouby, tedy říkávali: Nebudeme pozorovati.
 Jrm 6 18 Protož slyšte, ó národové, a poznej, ó shromáždění, co se děje mezi
 nimi.
 Jrm 6 19 Slyš, ó země: Aj, já uvedu zlé na lid tento, ovoce myšlení jejich,
 proto že nepozorují slov mých, ani zákona mého, ale jím pohrdají.
 Jrm 6 20 K čemuž mi kadidlo z Sáby přichází, a vonná třtina výborná z země
 daleké? Zápalů vašich neľibují sobě, aniž oběti vaše jsou mi příjemné.
 Jrm 6 21 Protož takto praví Hospodin: Aj, já nakladu lidu tomuto úrazů, a
 zurázejí se o ně otcové, tolikéž i synové, soused i bližní jeho, a zahynou.
 Jrm 6 22 Takto praví Hospodin: Aj, lid přitáhne z země půlnoční, a národ veliký
 povstane od končin země.
 Jrm 6 23 Lučiště i kopí pochyťtí, každý ukrutný bude, a neslitují se. Hlas
 jejich jako moře zvučeti bude, a na koních jezditi budou, zšíkovaní jako muž k boji, proti
 tobě, ó dcero Sionská.
 Jrm 6 24 Jakž uslyšíme pověst o něm, opadnou ruce naše; ssoužení zachvátí nás,
 a bolest jako rodičku.
 Jrm 6 25 Nevycházejte na pole, a na cestu nechoďte; nebo meč nepřítelů a strach
 jest vůkol.
 Jrm 6 26 Ó dcero lidu mého, přepaš se žíní, a válej se v popel. Vydej se v
 kvílení, jako po synu jednorozeném, v kvílení přehořké; nebo náhle přitáhne zhoube na nás.
 Jrm 6 27 Dal jsem tě za věži v lidu tvém, a za baštu, abys spatřoval a zkušoval
 cesty jejich.
 Jrm 6 28 Všickni jsou z zarputilých nejzarputilejší, chodí jako utrhač, jsou
 ocel a železo, všickni napořád zhoubcové jsou.
 Jrm 6 29 Prahnu mechy, od ohně mizí olovo, nadarmo ustavičně přepaluje
 zlatník; nebo zlé věci nemohou býti odděleny.
 Jrm 6 30 Stříbrem falešným nazovou je, nebo Hospodin zavrhl je.
 Jrm 7 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:
 Jrm 7 2 Postav se v braně domu Hospodinova, a ohlašuj tam slovo toto, a rci:
 Slyšte slovo Hospodinovo všickni Judští, kteříž vcházíte do bran těchto, abyste se klaněli
 Hospodinu.
 Jrm 7 3 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Polepšte cest svých i
 předsevzetí svých, a způsobím to, abyste bydlili na místě tomto.
 Jrm 7 4 Neskládejte naděje své v slovích lživých, říkajíce: Chrám Hospodinův,
 chrám Hospodinův, chrám Hospodinův jest.
 Jrm 7 5 Ale jestliže všelijak polepšíte cest svých, a předsevzetí svých,
 jestliže spravedlivě soud konati budete mezi mužem a mezi bližním jeho;
 Jrm 7 6 Přichozího, sirotka a vdovy neutisknete, a krve nevinné nevylejete na
 místě tomto, a za bohy cizími nebudete-li choditi k svému zlému:
 Jrm 7 7 Tedy způsobím, abyste bydlili na místě tomto, v zemi, kterouž jsem dal
 otcům vašim, od věků až na věky.
 Jrm 7 8 Aj, vy skládáte naději svou v slovích lživých, kteráž neprospívají.
 Jrm 7 9 Zdalíž kradouce, mordující a cizoložice i krivě přísahající a kadíce

Bálovi; též chodíce za bohy cizími, jichž neznáte,
 Jrm 7 10 Předce choditi a postavovati se budete před obličejem mým v domě
 tomto, kterýž nazván jest od jména mého, a říkati: Vyproštění jsme, abyste páchali ty všecky
 ohavnosti?
 Jrm 7 11 Což peleší lotrovskou jest dům tento před očima vašima, kterýž nazván
 jest od jména mého? Aj, takéť já vidím, dí Hospodin.
 Jrm 7 12 Ale jděte aspoň na místo mé, kteréž bylo v Sílo, kdež jsem byl
 způsobil příbytek jménu svému z počátku, a vizte, co jsem učinil jemu pro nešlechtnost lidu
 svého Izraelského.
 Jrm 7 13 Protož nyní, že činíte všecky skutky tyto, dí Hospodin, a když mluvím
 k vám, ráno vstávaje, a to ustavičně, tedy neposloucháte, a když volám na vás, tedy neozýváte
 se:
 Jrm 7 14 Protož učiním domu tomuto, kterýž nazván jest od jména mého, v němž vy
 doufáte, i místu tomuto, kteréž jsem dal vám a otcům vašim, jako jsem učinil sílo;
 Jrm 7 15 A zavrhu vás od tváři své, jako jsem zavrhl bratří vaše, všecko símě
 Efraimovo.
 Jrm 7 16 Ty tedy nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby,
 aniž se přimlouvej ke mně; nebo tě nikoli nevyslyším.
 Jrm 7 17 Zdaliž sám nevidíš, co oni činí v městech Judských a po ulicích
 Jeruzalémských?
 Jrm 7 18 Synové zbírají dříví, a otcové zaněcují oheň, ženy pak zadělávají
 těsto, aby pekly koláče tvorů nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne
 popouzeli.
 Jrm 7 19 Zdaliž to proti mně jest, že mne oni popouzejí? dí Hospodin. Zdali
 není proti nim k zahanbení tváři jejich?
 Jrm 7 20 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Aj, hněv můj a prchlivost má
 vyлита bude na místo toto, na lidi i na hovada, i na dříví polní, i na úrody země, a hořeti
 bude, tak že neuhasne.
 Jrm 7 21 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Zápaly své přidejte k
 obětem svým, a jezte maso.
 Jrm 7 22 Nebo jsem nemluvil s otcí vašimi, aniž jsem přikázal jim v ten den, v
 kterýž jsem je vyvedl z země Egyptské, o zápalích a obětech.
 Jrm 7 23 Ale toto přikázal jsem jim, řka: Poslouvejte hlasu mého, a budu vaším
 Bohem, a vy budete mým lidem, a chodte po vši cestě, kterouž jsem vám přikázal, aby vám dobře
 bylo.
 Jrm 7 24 Však neposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale chodili po radách, a
 podle zdání srdce svého zlého. Obrátili se ke mně hřbetem a ne tváří svou.
 Jrm 7 25 Od toho času, jakž vyšli otcové vaši z země Egyptské, až do tohoto dne
 posílal jsem k vám všecky služebníky své proroky, každý den ráno vstávaje, a to ustavičně.
 Jrm 7 26 Však neposlechli mne, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdi vše šíjí
 svou, huře činili nežli otcové jejich.
 Jrm 7 27 Když jim mluvíš všechna slova tato, ani tebe neposlouchají, a když
 voláš na ně, neohlašují se tobě.
 Jrm 7 28 Protož rciž jim: Tento jest národ, kteříž neposlouchají hlasu
 Hospodina Boha svého, aniž přijímají naučení. Zhynula pravda, a vymizela z úst jejich.
 Jrm 7 29 Ohol vlasy své a zavrz, a naříkej hlasem na místech vysokých; nebo
 zavrhl Hospodin a opustil rodinu, na kterouž se velmi hněvá.
 Jrm 7 30 Činili zajisté synové Judovi, což zlého jest před očima máma, dí
 Hospodin. Nastavili ohavnosti svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby
 poškvrnili jej.
 Jrm 7 31 Nadto vzdělali výsosti Tofet, kteréž jest v údolí syna Hinnom, aby
 pálili syny své i dcery své ohněm, čehož jsem nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé.
 Jrm 7 32 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, kdyžto nebude slouti více Tofet,
 ani údolí syna Hinnom, ale údolí mordu, a pochovávati budou v Tofet, nebo nebude dostávati
 místa.
 Jrm 7 33 I budou mrtvá těla lidu tohoto za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám
 zemským, a nebude žádného, kdo by odstrašil.
 Jrm 7 34 Způsobím také, aby přestal v městech Judských a v ulicích
 Jeruzalémských hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty; nebo pustinou učiněna
 bude země.
 Jrm 8 1 V ten čas, dí Hospodin, vyberou kosti králů Judských, i kosti knížat
 jejich, i kosti kněží, i kosti proroků, ano i kosti obyvatelů Jeruzalémských z hrobů jejich,
 Jrm 8 2 A rozmecí je proti slunci a měsíci, i proti všemu vojsku nebeskému,
 kteréž milují, a kterýmž slouží, a za kterýmiž chodí, a kterýchž hledají, a kterýmž se
 klanějí. Nebudou sebrány, ani pochovány, budou místo hnoje na svrchku země.
 Jrm 8 3 I bude žádostivější smrt nežli život všechněm ostatkům těm, kteříž
 pozůstanou z rodiny této nešlechtné na všech místech, kdež by koli pozůstali, tam kamž je
 zaženu, dí Hospodin zástupů.
 Jrm 8 4 Protož díš jim: Takto praví Hospodin: Tak-liž padli, aby nemohli
 povstati? Tak-liž se odvrátil, aby se nemohl zase navrátiti?
 Jrm 8 5 Proč se odvrátil lid tento Jeruzalémský odvrácením věčným? Chytají se
 lsti, a nechtí se navrátiti.

Jrm 8 6 Pozoroval jsem a poslouchal. Nemluví, což pravého jest; není, kdo by želel zlosti své, říkáje: Což jsem učinil? Každý obrácen jest k běhu svému jako kuň, kterýž prudce běží k boji.

Jrm 8 7 Ješto čáp u povětří zná nařízené časy své, a hrdlička i řeřáb i vlašovice šetří času přiletu svého, lid pak můj nezná soudu Hospodinova.

Jrm 8 8 Jakž můžete říci: Moudří jsme a zákon Hospodinův máme? Aj, jistě nadarmo dělá písař péro, nadarmo jsou v zákoně zběhlí.

Jrm 8 9 Kohož zahanbili ti moudří? Kdo jsou předěšeni a jati? Aj, slovem Hospodinovým pohrdají, jakáž tedy jest moudrost jejich?

Jrm 8 10 A protož dám ženy jejich jiným, pole jejich těm, kteříž by je opanovali; nebo od nejmenšího až do největšího všickni napořád vydali se v lakomství, od proroka až do kněze všickni napořád provodí faleš.

Jrm 8 11 Nebo hojí potřetí dcery lidu mého po vrchu, říkajíce: Pokoj, pokoj, ješto není žádného pokoje.

Jrm 8 12 Jsou-liž zahanbování, proto že ohavnost páchali? Ba ani se co ustydlí, ani zahanbiti uměli. Protož padnou, když oni padati budou; v čas, v němž je navštívím, klesnou, praví Hospodin.

Jrm 8 13 Do konce vykořením je, dí Hospodin. Nebude žádného hroznu na vinném kmenu, ani žádných fíků na fíku, ano i list sprchne, a což dám jim, odjato bude.

Jrm 8 14 Proč my tu sedíme? Shromážďte se, a vejděme do měst hrazených, a odpočineme tam. Ale Hospodin Bůh náš káže odpočívati nám, když vodou jedovatou napojí nás, proto že jsme hřešili proti Hospodinu.

Jrm 8 15 Čekej pokoje, ale nic dobrého, času uzdravení, ale aj, hrůza.

Jrm 8 16 Od Dan slyšeti frkání koní jeho, od hlasu prokřikování silných jeho všecka země se třese, kteříž táhnou, aby zžírali zemi i všecko, což jest na ní, město i ty, kteříž bydlejí v něm.

Jrm 8 17 Nebo aj, já pošli na vás hady nejedovatější, proti nimž nic neprospívá zaklínání, a štípatí vás budou, dí Hospodin.

Jrm 8 18 Srdce mé ve mně, kteréž by mne mělo občerstvovati v zármutku, mdlé jest.

Jrm 8 19 Aj, hlas křiku dcery lidu mého z země velmi daleké: Zdali Hospodina není na Sionu? Zdali krále jeho není na něm? Proč mne popouzeli rytinami svými, marnostmi cizozemců?

Jrm 8 20 Pominula žeň, dokonalo se léto, a my nejsme vyproštěni.

Jrm 8 21 Pro potřebu dcery lidu mého potřín jsem, smutek nesu, užasnutí podjalo mne.

Jrm 8 22 Což není žádného lékařství v Galád? Což není žádného lékaře tam? Proč tedy není zhojena dcera lidu mého?

Jrm 9 1 Ó kdo mi to dá, aby hlava má byla vodou, a oči mé pramenem slzí, abych dnem i nocí oplakati mohl zmordovaných dcery lidu svého.

Jrm 9 2 Ó kdo mne postaví na poušti v hospodě pocestných, abych opustil lid svůj, a odešel od nich; nebo všickni jsou cizoložníci, zběr zpronevěřilých,

Jrm 9 3 A natahují jazyka svého ke lži jako lučiště své. Zmocnili se na zemi, ale ne k pravdě; nebo ze zlého ve zlé jdou, a mne neznají, praví Hospodin.

Jrm 9 4 Každý stráž se bližního svého, a ne každému bratru se dověřuj; nebo každý bratr hledí všelijak podtrhnouti, a každý bližní jako utrhač chodí.

Jrm 9 5 A jeden každý bližního svého oklamává, a pravdy nemluví; učí jazyk svůj mluvití lež, nepravě činíce, ustávají.

Jrm 9 6 Tvůj byt jest u prostřed lidu přelstivého; pro lest nechtějí mne poznati, dí Hospodin.

Jrm 9 7 Z té příčiny takto praví Hospodin zástupů: Aj, já přeháněje, pruboval jsem je. Jakž tedy již naložiti mám s dcerou lidu svého?

Jrm 9 8 Střela zabíjející jest jazyk jejich, lest mluví. Ústy svými pokojně s bližním svým mluví, ale v srdci svém skládá úklady své.

Jrm 9 9 Zdali pro takové věci nemám jich navštíviti? dí Hospodin. Zdaliž nad národem takovým nemá mstítí duše má?

Jrm 9 10 Pro tyto hory dám se v pláč a v naříkání, a pro pastviště, kteráž jsou na poušti, v kvílení; nebo popálena budou, tak že nebude žádného, kdo by skrze ně šel, aniž bude slyšán hlas dobytka. Od ptactva nebeského až do hovada všecko se odběře a odejde.

Jrm 9 11 A obrátím Jeruzalém v hromady, příbytek draků, a města Judská obrátím v pustinu, tak že nebude obyvatele.

Jrm 9 12 Kdo jest ten muž moudrý, ješto by rozuměl tomu? A k komu mluvila ústa Hospodinova, ješto by oznamoval to, proč zahynouti má tato země, a vypálena býti jako poušť, tak aby nebylo, kdo by skrze ni šel?

Jrm 9 13 Nebo praví Hospodin: Proto že opustili zákon můj, kterýž jsem jim předložil, a neposlouchali hlasu mého, aniž chodili za ním,

Jrm 9 14 Ale chodili za myšlénkami srdce svého a za Báli, čemuž je naučili otcové jejich:

Jrm 9 15 Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já nakrmím je, totiž lid tento, pelynkem, a napojím je vodou jedovatou.

Jrm 9 16 Nebo rozptýlím je mezi národy, kterýchž neznali oni, ani otcové jejich, a posílati budu za nimi meč, až je do konce vyhladím.

Jrm 9 17 Takto praví Hospodin zástupů: Pilně považte, a svolajte ty, kteréž
naříkávají, ať přijdou, a k těm, kteréž jsou vycvičené, pošlete, aby přišly.
Jrm 9 18 Necht' pospíší, a dadí se nad námi v naříkání, aby slzy tekly z očí
našich, a víčka naše oplývala vodou.
Jrm 9 19 Hlas zajisté naříkání slyšeti z Siona: Jak jsme pohubeni! Stydíme se
náramně, že jsme ztratili zemi, že boří příbytky naše.
Jrm 9 20 Anobřž slyšte, ženy, slovo Hospodinovo, a necht' přijme ucho vaše slovo
úst jeho, abyste učily dcerky své naříkání, a jedna každá tovaryšku svou kvílení.
Jrm 9 21 Nebo vlezla smrt okny našimi, vešla na paláce naše, aby vyhubila děti
z ryneků a mládence z ulic.
Jrm 9 22 (Mluv i to: Takto dí Hospodin:) A padla mrtvá těla lidská jako hnůj po
poli, a jako snopové za žencem, a není žádného, kdo by pochoval.
Jrm 9 23 Takto praví Hospodin: Nechť se moudrý v moudrosti své, ani se chlub
silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém.
Jrm 9 24 Ale v tom necht' se chlubit, kdo se chlubit, že rozumí a zná mne, že já
jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech
líbost mám, dí Hospodin.
Jrm 9 25 Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obřezaného
i neobřezaného,
Jrm 9 26 Egyptské i Judské, a Idumejské i Ammonitské, a Moábské, i všecky,
kteříž v nejzadnějším koutě bydlí na poušti. Nebo ti všickni národové jsou neobřezaní, tolikéž
všecken dům Izraelský jest neobřezaného srdce.
Jrm 10 1 Slyšte slovo toto, kteréž mluví k vám Hospodin, ó dome Izraelský.
Jrm 10 2 Takto praví Hospodin: Cestě pohanů neučte se, aniž se znamení
nebeských děste, neboť se jich děsí pohané.
Jrm 10 3 Ustanovení zajisté těch národů jsou pouhá marnost. Nebo setna dřevo
sekerou v lese, dílo rukou řemeslníka,
Jrm 10 4 Stříbrem a zlatem ozdobí je, hřebíky a kladivy utvrzují je, aby se
neviklalo.
Jrm 10 5 Jsou jako palmový špalek tvrdý, ani nemluví; nošení býti musejí, nebo
choditi nemohou. Neboj teč se jich, nebo zle učiniti nemohou, aniž také dobře učiniti mohou.
Jrm 10 6 Z nichž není žádného tobě podobného, ó Hospodine; veliký jsi, i jméno
tvé veliké jest v moci.
Jrm 10 7 Kdož by se nebál tebe, králi národů? Na tebeť zajisté to sluší,
poněvadž mezi všemi mudrci národů, i ve všem království jejich nikdá nebylo podobného tobě.
Jrm 10 8 A však ze spolka zhlupěli, a blázni jsou; z dřeva učiti se jest pouhá
marnost.
Jrm 10 9 Stříbro tažené z zámoří přivážino bývá, a zlato z Ufaz, dílo
řemeslníka a rukou zlatníka; z postavce modrého a šarlatový jest oděv jejich, všecko to jest
dílo umělých.
Jrm 10 10 Ale Hospodin jest Bůh pravý, jest Bůh živý a král věčný, před jehož
prchlivostí země se třese, aniž mohou snést národové rozhněvání jeho.
Jrm 10 11 (Takto říkejte jim: Bohové ti, kteříž nebe ani země neučinili, necht'
zahynou z země, a necht' jich není pod nebem.)
Jrm 10 12 Kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa moudrostí
svou, a opatrností svou roztáhl nebesa.
Jrm 10 13 Kterýžto když vydává hlas, ječení vod bývá na nebi, a kterýž působí
to, aby vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvedí vítr z pokladů
svých.
Jrm 10 14 Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý
zlatník pro rytinu; nebo slitina jeho jest faleš, a není ducha v nich.
Jrm 10 15 Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž je navštívím, zahynou.
Jrm 10 16 Nenít podobný těmto díl Jákobův, nebo on jest stvořitel všeho; Izrael
tolikéž jest pokolení dědictví toho, jehož jméno jest Hospodin zástupů.
Jrm 10 17 Sběř z země koupí svou, ty kteráž bydlíš v pevnosti této.
Jrm 10 18 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já vyhodím z praku obyvatele země této
pojednou, a ssoužím je, aby shledali toto:
Jrm 10 19 Běda mně pro setření mé, přebolestná jest rána má, ješto jsem já byl
řekl: Jistě tuto nemoc budu mocí snést.
Jrm 10 20 Stan můj popléněn jest, a všickni provazové moji potrháni jsou. Synové
moji odebrali se ode mne, a není žádného; není žádného, kdo by více rozbíjel stan můj, a
roztáhl kortýny mé.
Jrm 10 21 Nebo zhlupěli pastýři, a Hospodina se nedotazovali; protož nevede se
jim šťastně, a všecko stádo pastvy jejich rozptýleno jest.
Jrm 10 22 Aj, pověst jistá přichází, a pohnutí veliké z země půlnoční, aby
obrácena byla města Judská v pustinu a v příbytek draků.
Jrm 10 23 Víím, Hospodine, že není v moci člověka cesta jeho, aniž jest v moci
muže toho, kterýž chodí, aby spravoval krok svůj.
Jrm 10 24 Kárej mne, Hospodine, však milostivě, ne v hněvě svém, abys nesetřel
mne.
Jrm 10 25 Vylí hněv svůj na ty národy, kteříž tebe neznají, a na rodiny, kteréž
jména tvého nevzývají; nebo zžírají Jákoba, a tak zžírají jej, aby jej všeho sežrali, a obydlí

jeho v poustku obrátili.

Jrm 11 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:

Jrm 11 2 Slyšte slova smlouvy této, kteráž byste mluvili mužům Judským, a obyvatelům Jeruzalémským,

Jrm 11 3 A rci jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Zlořečený ten člověk, kterýž by neposlechl slov smlouvy této,

Jrm 11 4 Kterouž jsem vydal otcům vašim tehdáž, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z peci železné, řka: Poslouchejte hlasu mého, a čiňte to všecko, tak jakž přikazuji vám, i budete lidem mým, a já budu Bohem vašim,

Jrm 11 5 Abych splnil přísahu, kterouž jsem učinil otcům vašim, že jim dám zemi oplývající mlékem a strdí, jakž dnešní den jest. Jemuž odpovědév, řekl jsem: Amen, Hospodine.

Jrm 11 6 Potom řekl mi Hospodin: Ohlašuj všecka slova tato po městech Judských, a po ulicích Jeruzalémských, řka: Slyšte slova smlouvy této, a čiňte je.

Jrm 11 7 Nebo častokrát osvědčoval jsem se otcům vašim, od toho dne, jakž jsem je vyvedl z země Egyptské, až do dne tohoto; ráno přivstává a osvědčuje se, říkával jsem: Poslouchejte hlasu mého.

Jrm 11 8 Ale neposlouchali, aniž naklonili ucha svého, nýbrž chodil jeden každý po zdání srdce svého zlého. Pročež uvedl jsem na ně všecka slova smlouvy této, kterouž jsem přikázal plniti, ale neplnili.

Jrm 11 9 Tehdy řekl mi Hospodin: Nalézá se spiknutí mezi muži Judskými, a mezi obyvateli Jeruzalémskými.

Jrm 11 10 Obrátili se k nepravostem otců svých starých, kteříž nechtěli poslouchati slov mých. Tolikéž tito chodí za bohy cizími, sloužíce jim; dům Izraelský a dům Judský zrušili smlouvu mou, kterouž jsem učinil s otcí jejich.

Jrm 11 11 Protož takto praví Hospodin: Aj, já uvedu na ně zlé, z něhož nebudou moci vyjít. By pak volali ke mně, nevyslyším jich.

Jrm 11 12 I půjdou města Judská i obyvatelé Jeruzalémští, a budou volati k bohům těm, kterýmž kadí, ale nikoli nevysvobodí jich v čas bídy jejich,

Jrm 11 13 Ačkoli podle počtu měst máš bohy své, ó Judo, a podle počtu ulic Jeruzalémských nastavěli jste oltářů ohavnosti té, oltářů, na nichž byste kadili Bálovi.

Jrm 11 14 Protož ty nemodl se za lid tento, aniž pozdvihuj za ně hlasu a modlitby; neboť nikoli nevyslyším jich v ten čas, když by volali ke mně příčinou svého zlého.

Jrm 11 15 Co jest milému mému do mého domu, poněvadž nestydatě páše nešlechtnosti s mnohými, a oběti svaté odešly od tebe, a že v zlosti své pléšeš?

Jrm 11 16 Byltě Hospodin nazval jméno tvé olivou zelenající se, pěknou pro ovoce ušlechtilé, ale s zvukem bouře veliké zapálí ji s hůry, když polámí ratolesti její.

Jrm 11 17 Nebo Hospodin zástupů, kterýž tě byl štípil, vyřkl zlé proti tobě, pro nešlechtnost domu Izraelského a domu Judského, kterouž mezi sebou páchali, aby mne popouzeli, kadíce Bálovi.

Jrm 11 18 Hospodin zajisté oznámil mi, i dověděl jsem se. Tehdáž jsi mi ukázal předsevzetí jejich,

Jrm 11 19 Když jsem já byl jako beránek a volček, kterýž veden bývá k zabití. Nebo nevěděl jsem, by proti mně rady skládali: Zkazme strom s ovocem jeho, a vyhladíme jej z země živých, aby jméno jeho nebylo připomínáno více.

Jrm 11 20 Ale ó Hospodine zástupů, soudce spravedlivý, kterýž zkušuješ ledví i srdce, nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi; nebo jsem tobě zjevil při svou.

Jrm 11 21 Protož takto praví Hospodin o Anatotských, kteříž hledají bezživotí tvého, říkajíce: Neprorokuj ve jménu Hospodinovu, abys neumřel v ruce naší:

Jrm 11 22 Protož takto praví Hospodin zástupů: Aj, já navštívím je. Mladenci zbiti budou mečem, synové jejich i dcery jejich zemrou hladem,

Jrm 11 23 A nebudou míti potomků, když uvedu zlé na Anatotské, času toho, v němž je navštívím.

Jrm 12 1 Spravedlivý zůstaneš, Hospodine, povedu-li odpor proti tobě, a však o soudech tvých mluviti budu s tebou. Proč se cestě bezbožníků šťastně vede? Mají pokoj všickni, kteříž se pyšně zpronevěřili.

Jrm 12 2 Štěpuješ je, ano i vkořeňují se; rostou, ano i ovoce nesou ti, jejichžto úst blízko jsi, ale daleko od ledví jejich.

Jrm 12 3 Ale ty, Hospodine, znáš mne, prohlédáš mne, a zkusils srdce mého, že s tebou jest, onyno pak táhneš jako ovce k zabíjení, a připravuješ je ke dni zabití.

Jrm 12 4 Dokudž by žalostila země, a byla všeho pole svadla pro zlost přebývajících v ní, a hynulo každé hovado i ptactvo? Nebo říkají: Nevidít Bůh skončení našeho.

Jrm 12 5 Poněvadž tebe s pěšimi běžícího k ustání přivodí, kterakž bys tedy stačil při koních? A poněvadž v zemi pokojné, již jsi se důvěřil, ustáváš, což pak spraviš při tom zdutém Jordánu?

Jrm 12 6 Nebo i bratří tvoji i dům otce tvého zpronevěřili se tobě, a ti také povolávají za tebou plnými ústy. Nevěř jim, byť pak mluvili s tebou přátelsky.

Jrm 12 7 Opustil jsem dům svůj, zavrhl jsem dědictví své, dal jsem to, což velice milovala duše má, v ruce nepřatel jeho.

Jrm 12 8 Učiněno jest mi dědictví mé podobné lvu v lese, vydává proti mně hlas svůj, pročez ho nenávidím.

Jrm 12 9 A což ptákem dravým jest mi dědictví mé? Což ptactvo vůkol bude proti němu? Jdětež nu, shromazďte se všecka zvířata polní, sejděte se k jídlu.

Jrm 12 10 Mnozí pastýři zkazí vinici mou, pošlapají podíl můj, podíl mně velmi milý obrátí v poušť nejhroznější,
 Jrm 12 11 Obrátí jej v pustinu. Kvůli ti bude, spustošen jsa ode mne; spustne všecka tato země, nebo není žádného, kdo by to v srdci skládal.
 Jrm 12 12 Na všechna místa vysoká po poušti potáhnou zhoubové, meč zajisté Hospodinův zžít od jednoho kraje země až do druhého, nebude mít pokoje žádné tělo.
 Jrm 12 13 Nasejí pšenice, ale trní žiti budou; bolestně to ponесou, že užitku nevezmou, a stydět se budou za úrody své pro prchlivost hněvu Hospodinova.
 Jrm 12 14 Takto praví Hospodin o všech mých sousedech zlých, jenž se dotýkají dědictví, kteréž jsem uvedl v dědictví lidu svému Izraelskému: Aj, já vyplním je z země jejich, když dům Judský vyplním z prostředku jejich.
 Jrm 12 15 Stane se však, když je vyplním, že se navrátím a smiluji se nad nimi, a přivedu zase jednoho každého z nich k dědictví jeho, a jednoho každého do země jeho.
 Jrm 12 16 Stane se také, jestliže by se pilně učili cestám lidu mého, a přísahali by ve jménu mém, říkajíce: Žítť jest Hospodin, jakž oni učivali lid můj přísahati skrze Bále, že vzdělání budou u prostřed lidu mého.
 Jrm 12 17 Jestliže by pak neposlouchali, tedy pléniti budu národ ten ustavičně a hubiti, dí Hospodin.
 Jrm 13 1 Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a zjednej sobě pás lněný, a opáš jím bedra svá, do vody pak nedávej ho.
 Jrm 13 2 Tedy zjednal jsem ten pás podle slova Hospodinova, a opásal jsem bedra svá.
 Jrm 13 3 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně podruhé, řkoucí:
 Jrm 13 4 Vezmi ten pás, kterýž jsi zjednal, kterýž jest na bedrách tvých, a vstana, jdi k Eufrates, a skrej jej tam do díry skalní.
 Jrm 13 5 I šel jsem, a skryl jsem jej u Eufrates, jakž mi byl přikázal Hospodin.
 Jrm 13 6 Stalo se pak po přeběhnutí dnů mnohých, že řekl Hospodin ke mně: Vstana, jdi k Eufrates, a vezmi odtud ten pás, kterýžt jsem přikázal skryti tam.
 Jrm 13 7 I šel jsem k Eufrates, a vykopav, vzal jsem ten pás z místa toho, kdež jsem jej byl skryl. A aj, zkažený byl ten pás, aniž se k čemu hodil.
 Jrm 13 8 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Jrm 13 9 Takto praví Hospodin: Taktž zkazím pýchu Judských i pýchu Jeruzalémských velikou.
 Jrm 13 10 Lidu toho přenešlechetného, kteříž nechť poslouchati slov mých, kteříž chodí podle zdání srdce svého, a chodí za bohy cizími, sloužíce jim, a klanějice se jim. I bude podoben pasu tomu, kterýž se nehodí k ničemu.
 Jrm 13 11 Nebo jakož se drží pás na bedrách muže, tak jsem byl připojil k sobě všechnen dům Izraelský i všechnen dům Judský, dí Hospodin, aby byli lidem mým, a to k slávě, a k chvále, i k ozdobě, ale nebyli poslušni.
 Jrm 13 12 Protož rci jim slovo toto: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem. Kdyžť pak řeknou: Zdaliž nevíme dobře, že všeliká nádoba vinná naplňována bývá vínem?
 Jrm 13 13 I díš jim: Takto praví Hospodin: Aj, já naplním všechny obyvatele země této i krále, kteříž sedí místo Davida na stolici jeho, i kněží i proroky, a tolikéž všechny obyvatele Jeruzalémské opilství,
 Jrm 13 14 A rozrazím jednoho o druhého, jakož otce, tak také syny, dí Hospodin. Nebudu šanovati, aniž odpustím, aniž se smiluji, abych zkaziti jich neměl.
 Jrm 13 15 Poslouchejte a ušima pozorujte, nepovyšujte se, neboť Hospodin mluví.
 Jrm 13 16 Dejte Hospodinu Bohu svému čest, dřív než by tmu uvedl, a dříve nežli by se zurázely nohy vaše o hory tmavé. I čekali byste světla, ale obrátil by je v stín smrti, proměnil by je v mrákotu.
 Jrm 13 17 Jestliže pak toho neuposlechnete, v skryších plakati bude duše má pro pýchu vaši, a náramně kvůli ti bude. Potekou, pravím, z očí mých slzy, nebo zajato bude stáde Hospodinovo.
 Jrm 13 18 Rci králi i královně: Seďte na zemi; nebo odjata bude přednost vaše, koruna ozdoby vaší.
 Jrm 13 19 Města polední uzavírána budou, tak že nebude žádného, kdo by otevřítí mohl. Zastěhováno bude všechno Judstvo, zastěhováno bude docela.
 Jrm 13 20 Pozdvihněte oči svých, a vizte ty, kteříž táhnou od půlnoci. Kdež jest to stádo, kteréžť dáno bylo, stáde ozdoby tvé?
 Jrm 13 21 Co díš, když tě navštíví, ještos ty naučila je, aby byli nad tebou vůdcové přední? Zdaliž bolesti tebe nezachvátí jako ženu rodící?
 Jrm 13 22 Díš-li v srdci svém: Proč by mne to potkati mělo? Pro množství nepravosti tvé odkryti budou podolkové tvoji, násilně odjata bude obuv tvá.
 Jrm 13 23 Může-li změniti Mouřenín kůži svou, aneb pardus přestost svou, také vy budete moci dobře činiti, naučivše se zle činiti.
 Jrm 13 24 Protož rozptýlím je, jako vítr pouště rozptyluje plevy.
 Jrm 13 25 Ten bude los tvůj a díl odměřený tobě ode mne, praví Hospodin, proto žeš se zapomněla nade mnou, a úfals v lež.
 Jrm 13 26 A tak i já také odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, aby spatřína byla hanba tvá,

Jrm 13 27 Cizoložství tvá, a řehtání tvá, nešlechetná smilství tvá, na pahrbcích i na poli. Viděl jsem ty ohavnosti tvé; běda tobě, Jeruzaléme. A což se ještě neočistíš? I až dokud pak?

Jrm 14 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi o suchu.

Jrm 14 2 Kvůli ti bude země Judská, a brány její zemdlejí, smutek ponесou na zemi, a naříkání Jeruzaléma vzejde.

Jrm 14 3 Také nejznamenitější z nich rozsílají budou i nejšpatnější své pro vodu. Přijdouce k čisternám, a nenaleznouce vody, navrátí se s nádobami svými prázdnými, hanbíce a stydíce se; protože přikryjí hlavu svou.

Jrm 14 4 I orači stydíce se, přikryjí hlavu svou příčinou země vyprahlé, proto že deště nebude na zemi.

Jrm 14 5 Anobrž i laň na poli, což porodí, opustí; nebo mladistvé trávy nebude.

Jrm 14 6 A divocí oslové stojící na vysokých místech, hlátají budou vítr jako draci; přehledí se oči jejich, nebo nebude žádné trávy.

Jrm 14 7 O Hospodine, poněvadž nepravosti naše svědčí proti nám, slituj se pro jméno své. Nebo mnohá jsou odvrazení naše, toběť jsme zhřešili.

Jrm 14 8 Ó naděje Izraelova, vysvoboditeli jeho v čas ssoužení, proč býti máš jako příchozí v této zemi, a jako pocestný stavující se na noclehu?

Jrm 14 9 Proč se ukazuješ jako muž ustálý, jako silný, kterýž nemůže vysvoboditi? Všaks ty u prostřed nás, Hospodine, a jméno tvé nad námi vzýváno jest; neopouštěj nás.

Jrm 14 10 Takto praví Hospodin o lidu tomto: Tak milují toulky, noh svých nezdržují, až Hospodin nemá v nich líbosti, a nyní zpomíná nepravost jejich, a navštěvuje hříchy jejich.

Jrm 14 11 Potom řekl ke mně Hospodin: Nemodl se za lid tento k dobrému.

Jrm 14 12 Když se postiti budou, já nikoli nevyslyším volání jejich, a když obětovati budou obět zápalnou a suchou, já nikoli neoblíbím sobě těch věcí, ale mečem a hladem a morem já do konce zhubím je.

Jrm 14 13 Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, tito proroci říkají jim: Neužříte meče, a hlad nepříjde na vás, ale pokoj pravý dám vám na místě tomto.

Jrm 14 14 I řekl Hospodin ke mně: Lež prorokují ti proroci ve jménu mém. Neposlal jsem jich, aniž jsem přikázal jim, anobrž aniž jsem mluvil k nim. Vidění lživé a hádání, a marné věci i lest srdce svého oni prorokují vám.

Jrm 14 15 Protož takto praví Hospodin o prorocích, kteříž prorokují ve jménu mém, ješto jsem já jich neposlal, a kteříž říkají: Meče ani hladu nebude v zemi této: Mečem a hladem i ti sami proroci zhynou.

Jrm 14 16 Lid pak ten, jemuž oni prorokují, rozmetán bude po ulicích Jeruzalémských hladem a mečem, aniž bude, kdo by je pochovával, je, manželky jejich, a syny jejich, a dcery jejich. Tak vylejí na ně nešlechetnost jejich.

Jrm 14 17 Protož rciž jim slovo toto: Z očí mých tekou slzy dnem i nocí bez přestání; nebo potřína bude velmi velice panna dcera lidu mého ranou náramně bolestnou.

Jrm 14 18 Vyjdu-li na pole, aj, tam zbití mečem; pakli vejdu do města, aj, tam nemocní hladem. Nebo jakož prorok tak kněz obcházejíce, kupčí zemí, a lidé toho neznají.

Jrm 14 19 Zdaliž do konce zamítáš Judu? Zdaliž sion oškliví sobě duše tvá? Proč nás biješ, tak abychom již nebyli uzdraveni? Čekáme-li pokoje, a aj, nic dobrého pakli času uzdravení, a aj, hrůza.

Jrm 14 20 Poznávámeť, Hospodine, bezbožnost svou i nepravost otců svých, že jsme hřešili proti tobě.

Jrm 14 21 Nezamítejž pro jméno své, nezlehčuj stolice slávy své; rozpomeň se, neruš smlouvy své s námi.

Jrm 14 22 Zdaliž jsou mezi marnostmi pohanskými ti, kteříž by déšť dávali? A zdaliž nebesa dávají přivaly? Zdaliž ty nejsi sám, Hospodine, Bůh náš? Protož na tebeť očekáváme, nebo ty působíš všecko to.

Jrm 15 1 Tedy řekl Hospodin ke mně: Byť se postavil Mojžíš i Samuel před obličejem mým, nikoli srdce nemohu míti k lidu tomuto. Puť je ode mne, a nechť jdou pryč.

Jrm 15 2 A řeknou-liť: Kam bychom šli? tedy díš jim: Takto praví Hospodin: Kdo k smrti, na smrt, a kdo k meči, pod meč, a kdo k hladu, k hladu, a kdo k zajetí, do zajetí.

Jrm 15 3 Představím zajisté jim to čtvero, dí Hospodin: Meč k zmordování, a psy, aby je rozsmýkali, a ptactvo nebeské i zvěř zemskou, aby je sežrala a zkazila.

Jrm 15 4 A musejí se smýkati po všech královstvích země příčinou Manassesa syna Ezechiášova, krále Judského, pro ty věci, kteréž páchal v Jeruzalémě.

Jrm 15 5 Nebo kdo by se slitoval nad tebou, Jeruzaléme? A kdo by tě politoval? Aneb kdo by přišel, aby se zeptal, jakť se vede?

Jrm 15 6 Tys opustil mne, dí Hospodin, odšels nazpět; protož vztáhnu ruku svou na tebe, abych tě zkazil. Ustal jsem, želeje.

Jrm 15 7 Protož přetřím brány země této, na sírobu přivedu a zkazím lid svůj, nebo se od cest svých nenavracují.

Jrm 15 8 Větší bude počet vdov jeho než písku mořského. Přivedu na ně, na matky, na mládence zhoubce i v poledne; způsobím to, aby náhle připadli na to město, i budou zdešení.

Jrm 15 9 Zemdlí i ta, kteráž rodívala po sedmerém; vypustí duši svou, zapadne jí slunce ještě ve dne, hanbiti a styděti se bude. Ostatek pak jich vydám pod meč před

oblíčejem nepřátel jejich, dí Hospodin.

Jrm 15 10 Běda mně, matko má, že jsi mne porodila, muže sváru a muže různice vsí zemi. Nepůjčoval jsem jim, aniž mi oni půjčovali, a každý mi zlořečí.

Jrm 15 11 I řekl Hospodin: Zdaliž tobě, kterýž pozůstaneš, nebude dobře? Zdaliž nebudu tvým zástupcím u nepřítelů v čas trápení a v čas ssoužení?

Jrm 15 12 Zdaliž železo poláme půlnoční železo a ocel?

Jrm 15 13 Jmění tvé, ó Judo, i poklady tvé vydám v rozchvátání darmo, po všech končinách tvých, a to pro všelijaké hříchy tvé.

Jrm 15 14 A způsobím to, že musíš jíti s nepřátely svými do země cizí, když oheň zanícený v prchlivosti mé na vás pálati bude.

Jrm 15 15 Ty znáš mne, Hospodine, rozpomeň se na mne, a navštěv mne, a pomsti mne nad těmi, kteříž dotírají na mne. Shovívaje jim, nezachvacuj mne; věz, že snáším pro tebe pohanění.

Jrm 15 16 Když se naskytly řeči tvé, snědl jsem je, a měl jsem slovo tvé za radost a potěšení srdce svého, poněvadž jsi ty mne povolal sám, ó Hospodine Bože zástupů.

Jrm 15 17 Nesedám v radě posměvačů, aniž plěši; pro přísnost tvou samotný sedám, nebo prchlivostí naplnil s mne.

Jrm 15 18 Proč má býti bolest má věčná, a rána má smrtelná, kteráž se nechce zhojiti? Proč mi býti máš naprosto jako oklamavatelný, jako vody nestálé?

Jrm 15 19 Protož takto praví Hospodin: Jestliže se obrátíš, také tě zase obrátím, abys stál před oblíčejem mým; oddělíš-li věc drahou od ničemné, jako ústa má budeš.

Nechtě se oni obrátí k tobě, ty pak neobracej se k nim.

Jrm 15 20 Nebo jsem tě postavil proti lidu tomuto jako zed měděnou pevnou.

Kteríž bojovati budou proti tobě, ale neodolají tobě; nebo já jsem s tebou, abych tě vysvobozoval a vytrhoval, dí Hospodin.

Jrm 15 21 Vytrhnu tě zajisté z rukou nešlechtníků, a vykoupím tě z ruky násilníků.

Jrm 16 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Jrm 16 2 Nepojímej sobě ženy, aniž měj synů neb dcer na místě tomto.

Jrm 16 3 Nebo takto praví Hospodin o synech i dcerách zplozených v místě tomto, a o matkách jejich, kteréž zrodily je, i o jejich otcích, kteříž zplodili je v zemi této:

Jrm 16 4 Smrtmi přebolestnými pomrou, nebudou oplakáni, ani pochováni; místo hnoje na svrchku země budou, a mečem i hladem do konce zhubení budou. I budou mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským.

Jrm 16 5 Nebo takto praví Hospodin: Nevcházej do domu smutku, aniž choď kvílit, aniž jich lituj; odjal jsem zajisté pokoj svůj od lidu tohoto, dobrotivost i slitování, dí Hospodin.

Jrm 16 6 Když pomrou velicí i malí v zemi této, nebudou pochováni, aniž kvílit budou nad nimi, aniž se zřeží, aniž sobě lysiny zdělají pro ně.

Jrm 16 7 Aniž jim dadí jísti, aby v truchlosti potěšovali jich nad mrtvým, aniž jich napojí z číše potěšení po otci jejich neb matce jejich.

Jrm 16 8 Tolikéž do domu hodování nechoď, abys sedati měl s nimi při jídle a pití.

Jrm 16 9 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já způsobím, aby nebyvalo na místě tomto před očima vašimi a za dnů vašich hlasu radosti, ani hlasu veselé, hlasu ženicha, ani hlasu nevěsty.

Jrm 16 10 Když pak oznámíš lidu tomuto všecka slova tato, a řeknou-liť: Proč vyřkl Hospodin proti nám všechno zlé veliké toto, a jaká jest nepravost naše, aneb jaký hřích náš, jímž jsme hřešili proti Hospodinu Bohu svému?

Jrm 16 11 Tedy rci jim: Proto že opustili mne otcové vaši, dí Hospodin, a chodíce za bohy cizími, sloužili jim, a klaněli se jim, mne pak opustili, a zákona mého neostříhali.

Jrm 16 12 Vy pak mnohem jste hůře činili nežli otcové vaši; nebo aj, vy chodíte jeden každý podle zdání srdce svého zlého, neposlouchajíc mne.

Jrm 16 13 Pročež hodím vámi z země této do země, o níž nevíte vy, ani otcové vaši, a sloužití budete tam bohům cizím dnem i nocí, dokudž neučiním vám milosti.

Jrm 16 14 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské,

Jrm 16 15 Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země půlnoční a ze všech zemí, do nichž je byl rozehnal, když je zase přivedu do země jejich, kterouž jsem dal otcům jejich.

Jrm 16 16 Aj, já pošli k rybářům mnohým, dí Hospodin, aby je vylovili; potom pošli i k mnohým lovcům, aby je zlapali na všeliké hoře, a na všelikém pahrbku, i v děrách skalních.

Jrm 16 17 Hledím na všechny cesty jejich, nejsouť tajné přede mnou, aniž jest skryta nepravost jejich před očima mými.

Jrm 16 18 I odplatím jim prvé dvojnásobně za nepravost jejich a hřích jejich, proto že zemi mnou poškrvnili těly mrtvými ohyzdnými, a ohavnostmi svými naplnili dědictví mé.

Jrm 16 19 Hospodine, sílo má a hradě můj, i útočiště mé v den ssoužení, k toběť přijdou národové od končin země, a řeknou: Jistě žet se falše drželi otcové naši, marnosti a právě neužitečných věcí.

Jrm 16 20 Zdaliž udělá sobě člověk bohy, poněvadž sami nejsou bohové?

Jrm 16 21 Protož aj, já způsobím to, aby poznali té chvíle, způsobím, aby poznali ruku mou i moc mou, a zvědět, že jméno mé jest Hospodin.

Jrm 17 1 Hřích Judův napsán jest přem železným, rafijí kamene přetvrdého, vyryt jest na tabuli srdce jejich, a na rozích oltářů vašich,

Jrm 17 2 Tak když zpominají synové jejich na oltáře jejich i háje jejich, pod dřívím zeleným, na pahrbcích vysokých.

Jrm 17 3 Ó horo, s tím polem jmění tvé i všechny poklady tvé vydám v rozchvátání, pro hřích výsostí tvých, ve všech končinách tvých.

Jrm 17 4 A ty musíš lhuťu dáti z strany sebe dědictví svému, kteréž jsem byl dal tobě, a podrobím tě v službu nepřítelům tvým v zemi, o níž nevíš; nebo jste oheň zanítili v prchlivosti mé, kterýž až na věky hořeti bude.

Jrm 17 5 Takto praví Hospodin: Zlořečený ten muž, kterýž doufá v člověka, a kterýž klade tělo za rámě své, od Hospodina pak odstupuje srdce jeho.

Jrm 17 6 Nebo bude podobný vřesu na pustině, kterýž necítí, když co přichází dobrého, ale bývá na vyprahlých místech na poušti v zemi slatinné, a v níž se nebydlí.

Jrm 17 7 Požehnaný ten muž, kterýž doufá v Hospodina, a jehož naděje jest Hospodin.

Jrm 17 8 Nebo podobný bude stromu štípenému při vodách, a při potoku pouštějícímu kořeny své, kterýž necítí, když přichází vedro, ale list jeho bývá zelený, a v rok suchý nestará se, aniž přestává nésti ovoce.

Jrm 17 9 Nejlistivější jest srdce nade všecko, a nejprevrácenější. Kdo vyrozumí jemu?

Jrm 17 10 Já Hospodin, kterýž zpytuji srdce, a zkušuji ledví, tak abych odplatil jednomu každému podle cesty jeho, podle ovoce skutků jeho.

Jrm 17 11 Koroptva škřečí, ale nevyседí. Tak kdož dobývá statku však s křivdou, v polovici dnů svých musí opustiti jej, a naposledy bude blázнем.

Jrm 17 12 Místo svatyně naší, stolice slavná Nejvyššího, věčně trvá.

Jrm 17 13 Ó naděje Izraelova, Hospodine, všickni, kteříž tě opouštějí, nechť jsou zahanbeni. Kárání má v zemi této nechť jsou zapsána; nebo opustili pramen vod živých, Hospodina.

Jrm 17 14 Uzdrav mne, Hospodine, a zdráv budu; vysvoboď mne, a vysvobozen budu, ty jsi zajisté chvála má.

Jrm 17 15 Aj, oni říkají mi: Kdež jest to, což předpovídal Hospodin? Nechť již přijde.

Jrm 17 16 Ješto jsem já se nevetřel, abych pastýřem byl tvým, a dne bolesti nebylt jsem žádostiv, ty víš. Cožkoli vyšlo z rtů mých, před obličejem tvým jest.

Jrm 17 17 Nebudiž mi k strachu, útočiště mé jsi v čas trápení.

Jrm 17 18 Nechť jsou zahanbeni, kteříž mne stihají, já pak ať nejsem zahanben; nechť se oni děsí, já pak ať se neděším. Uvedl na ně den trápení, a dvojím setřením setří je.

Jrm 17 19 Takto řekl Hospodin ke mně: Jdi a postav se v bráně lidu tohoto, skrze kterouž chodí vají králové Judští, a skrze kterouž vychází vají, anobř ve všech branách Jeruzalémských,

Jrm 17 20 A rci jim: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští, i všecken Judo, a všickni obyvatelé Jeruzaléma, kteříž chodíváte skrze brány tyto:

Jrm 17 21 Takto praví Hospodin: Vystříhejte se s pilností, abyste nenosili břemen v den sobotní, ani vnášeli skrze brány Jeruzalémské.

Jrm 17 22 Ani nevynášejte břemen z domů svých v den sobotní, a žádného díla nedělejte, ale svěťte den sobotní, jakž jsem přikázal otcům vašim.

Jrm 17 23 (Však neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, ale zatvrdili šíji svou, neposlouchajíce a nepřijímající naučení.)

Jrm 17 24 Stane se zajisté, jestliže s ochotností mne uposlechnete, dí Hospodin, abyste nenosili břemen skrze brány města tohoto v den sobotní, ale světili den sobotní, nedělajíce v něm žádného díla,

Jrm 17 25 Že poberou se skrze brány města tohoto králové i knížata sedící na stolici Davidově, jezdíce na vozích i na koních, oni i knížata jejich, muži Judští a obyvatelé Jeruzalémští, a státi bude toto město až na věčnost.

Jrm 17 26 I budou přicházeti z měst Judských a z okolí Jeruzaléma, jakož z země Beniaminovy, tak z roviny, i z té hory, i od poledne, nesouce zápal, a obět i dar s kadídlем, také i díky činění nesouce do domu Hospodinova.

Jrm 17 27 Jestliže pak neuposlechnete mne, abyste světili den sobotní, a nenosili břemen, chodíce skrze brány Jeruzalémské v den sobotní, tedy zanítím oheň v branách jeho, kterýžto zžře paláce Jeruzalémské, a neuhasne.

Jrm 18 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:

Jrm 18 2 Vstaň a sejdí do domu hrnčířova, a tam způsobím to, abys slyšel slova má.

Jrm 18 3 I sešel jsem do domu hrnčířova, a aj, on dělal dílo na kružích.

Jrm 18 4 Když se pak zkazila nádoba v ruce hrnčířově, kterouž on dělal z hlíny, tehdy zase udělal z ní nádobu jinou, jakouž se dobře líbilo hrnčíři udělati.

Jrm 18 5 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Jrm 18 6 Zdaliž jako hrnčíř tento nemohl bych nakládati s vámi, ó dome Izraelský? dí Hospodin. Aj, jakož hlina v ruce hrnčíře, tak jste vy v ruce mé, ó dome Izraelský.

Jrm 18 7 Mluvil-li bych proti národu a proti království, že je v okamžení vyplněním a zkazím, i vyhubím,
 Jrm 18 8 Však odvrátil-li by se národ ten od nešlechtnosti své, proti němuž bych mluvil: i já litoval bych toho zlého, kteréž jsem myslel učiniti jemu.
 Jrm 18 9 Zase mluvil-li bych o národu a o království, že je v okamžení vzdělám a vštípím,
 Jrm 18 10 však činil-li by, což zlého jest před očima máma, neposlouchaje hlasu mého: i já litoval bych dobrodiní toho, kteréž bych řekl učiniti jemu.
 Jrm 18 11 Protož nyní rci mužům Judským i obyvatelům Jeruzalémským, řka: Takto praví Hospodin: Ať, já strojím na vás zlou věc, a obrátím na vás pohromu; navrattež se již jeden každý od cesty své zlé, a polepšte cest svých i předsevzetí svých.
 Jrm 18 12 Kterážto řekli: To nic, nebo za myšlénkami svými půjdeme, a jeden každý zdání srdce svého nešlechtného vykonávati budeme.
 Jrm 18 13 Protož takto praví Hospodin: Vypjte se nyní mezi pohany, slýchal-li kdo takové věci? Mrzkosti veliké dopustila se panna Izraelská.
 Jrm 18 14 Zdalíž kdo pohrdá čerstvou vodou Libánskou z skály? Zdaž pohrdají vodami studenými odjinud běžícími?
 Jrm 18 15 Lid pak můj zapomenuvše se na mne, kadí marnosti. Nebo k úrazu je přivodí na cestách jejich, na stezkách starobylych, chodíce stezkami cesty neprotřené,
 Jrm 18 16 Tak abych musil obrátiti zemi jejich v poušť na odivu věčnou; každý, kdož by šel skrze ni, aby se užasl, a pokynul hlavou svou.
 Jrm 18 17 Větrech východním rozptýlím je před nepřítelem; hřbetem a ne tváří pohledím na ně v čas bídy jejich.
 Jrm 18 18 I řekli: Poďte a vymysleme proti Jeremiášovi nějakou chytrost; neboť nezhyne zákon od kněze, ani rada od moudrého, ani slovo od proroka. Poďte a zarazme jej jazykem, a nemějme pozor na žádná slova jeho.
 Jrm 18 19 Pozoruj mne, Hospodine, a slyš hlas těch, kteříž se vadí se mnou.
 Jrm 18 20 Zdalíž má odplacováno býti za dobré zlým, že mi jámu kopají? Rozpomeň se, že jsem se postavoval před obličejem tvým, abych se přimlouval k jejich dobrému, a odvrátil prchlivost tvou od nich.
 Jrm 18 21 Protož dopušť na syny jejich hlad, a způsob to, ať jsou násilně zmordováni mečem, a nechť jsou ženy jejich osiřelé a ovdovělé, a muži jejich ať jsou ukrutně zmordováni, a mládenci jejich zbiti mečem v boji.
 Jrm 18 22 Nechť jest slýchati křik z domů jejich, když přivedeš na ně vojsko náhle. Nebo vykopali jámu, aby popadli mne, a osídla polékli nohám mým;
 Jrm 18 23 Ješto ty, Hospodine, povědom jsi vši rady jejich o mém usmrcení. Nebuď milostiv nepravosti jejich, a hříchu jejich před tváří svou neshlazujej, ale nechť jsou k úrazu dostrčeni před obličejem tvým, a v čas prchlivosti své s nimi zacházej.
 Jrm 19 1 Takto řekl Hospodin: Jdi a zjednej bání záhrdlitou od hrnčíře, hliněnou, a pojma některé z starších lidu a z starších kněží,
 Jrm 19 2 Vejdí do údolí Benhinom, kteréž jest u vrat brány východní, a ohlašuj tam slova ta, kteráž mluvíti budu tobě.
 Jrm 19 3 A rci: Slyšte slovo Hospodinovo, králové Judští i obyvatelé Jeruzalémští: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ať, já uvedu bídu na místo toto, o kteréž kdokoli uslyší, zníti mu bude v uších jeho,
 Jrm 19 4 Proto že mne opustili, a poškrvnili místa tohoto, kadíce na něm bohům cizím, jichž neznali oni, ani otcové jejich, ani králové Judští, a naplnili toto místo krví nevinných.
 Jrm 19 5 Vzdělali také výsosti Bálovi, aby pálili syny své ohněm v zápaly Bálovi, čehož jsem nepřikázal, aniž jsem o tom mluvil, nýbrž ani nevstoupilo na mé srdce.
 Jrm 19 6 Protož ať, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude slouti více toto místo Tofet, ani údolí Benhinom, ale údolí mordu.
 Jrm 19 7 Nebo v nic obrátím radu Judovu i Jeruzalémských v místě tomto, způsobě to, aby padli od meče před nepřátely svými, a od ruky těch, kteříž hledají bezživotí jejich, i dám mrtvá těla jejich za pokrm ptactvu nebeskému a šelmám zemským.
 Jrm 19 8 Obrátím také město toto v poušť na odivu. Každý, kdožkoli půjde mimo ně, užasne se, a ckáti bude pro všelijaké rány jeho.
 Jrm 19 9 A způsobím to, že žráti budou maso synů svých a maso dcer svých, tolikéž jeden každý maso bližního svého žráti bude, v obležení a v ssoužení, kterýmž ssouží je nepřátelé jejich, a ti, kteříž hledají bezživotí jejich.
 Jrm 19 10 Potom roztluc tu záhrdlitou bání před očima těch lidí, kteříž půjdou s tebou,
 Jrm 19 11 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů: Tak potluče lid tento i město toto, jako ten, kdož rozráží nádobu hrnčířskou, kteráž nemůže opravena býti více, a v Tofet pochovávají budou, proto že nebude žádného místa ku pohřbu.
 Jrm 19 12 Tak učiním místu tomuto, dí Hospodin, i obyvatelům jeho, a naložím s městem tímto tak jako s Tofet.
 Jrm 19 13 Nebo budou domové Jeruzalémských i domové králů Judských tak jako toto místo Tofet zanečištěni se všechnými domy těmi, na jejichž střeších kadili všemu vojsku nebeskému, a obětovali oběti mokré bohům cizím.
 Jrm 19 14 Tedy navrátiv se Jeremiáš z Tofet, kamž jej byl poslal Hospodin, aby prorokoval tam, postavil se v síňci domu Hospodinova, a řekl ke všemu lidu:

Jrm 19 15 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na město toto i na všechna města jeho všechno to zlé, kteréž jsem vyřkl proti němu; nebo zatvrdili šíjí svou, aby neposlouchali slov mých.

Jrm 20 1 Tedy slyšev Paschur syn Immerův, kněz, kterýž byl přední správce v domě Hospodinově, Jeremiáše prorokujícího o těch věcech,

Jrm 20 2 Ubil Paschur Jeremiáše proroka, a dal jej do vězení v bráně Beniaminově hořejší, kteráž byla při domě Hospodinově.

Jrm 20 3 Stalo se pak nazejtří, když vyvedl Paschur Jeremiáše z vězení, že řekl jemu Jeremiáš: Nenazval Hospodin jména tvého Paschur, ale Magor missabib.

Jrm 20 4 Nebo takto praví Hospodin: Aj, já pustím na tebe strach, na tebe i na všechny přátele tvé, kteříž padnou od meče nepřátel svých, načež oči tvé hleděti budou, když všechnen lid Judský vydám v ruku krále Babylonského, kterýž zavede je do Babylona, a mečem je pobije.

Jrm 20 5 Vydám i všelijaké bohatství města tohoto, a všechno úsilé jeho, i všelijakou věc drahou jeho, i všechny poklady králů Judských vydám v ruku nepřátel jejich, a rozcházejí je, i poberou je, a dovezou je do Babylona.

Jrm 20 6 Ty pak Paschur i všickni, kteříž bydlí v domě tvém, půjdete do zajetí, a do Babylona se dostaneš, a tam umřeš, i tam pochován budeš ty i všickni milující tebe, jimž jsí prorokoval lživě.

Jrm 20 7 Namlouval s mne, Hospodine, a dalt jsem se přemluvití; silnějšís byl nežli já, protož zmocnils se mne. Jsem v posměchu každý den, každý se mi posmívá.

Jrm 20 8 Nebo jakž jsem začal mluvití, upím, pro ukrutenství a zhoubu křičím; slovo zajisté Hospodinovo jest mi ku potupě a ku posměchu každého dne.

Jrm 20 9 I řekl jsem: Nebuduť ho připomínati, ani mluvití více ve jménu jeho. Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu,

Jrm 20 10 Ačkoli slychám utrhaní mnohých, i Magor missabiba, říkajících: Povězte něco na něj, a oznámíme to králi. Všickni, kteříž by měli býti přátelé moji, číhají na poklesnutí mé, říkajíce: Snad někde podveden bude, a zmocníme se ho, a pomstíme se nad ním.

Jrm 20 11 Ale Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný, protož ti, kteříž mne stíhají, zurázejí se, a neodolají; styděti se budou náramně, nebo se jim šťastně nezvede, aniž potupa věčná v zapomenutí dána bude.

Jrm 20 12 Protož ó Hospodine zástupů, kterýž zkušuješ spravedlivého, kterýž spatřuješ ledví a srdce, nechť se podívám na pomstu tvou nad nimi, tobě zajisté zjevil jsem při svou.

Jrm 20 13 Zpívej te Hospodinu, chval te Hospodina, že vytrhl duši nuzného z ruky nešlechtných.

Jrm 20 14 Zlořečený ten den, v němžto zplozen jsem, den, v němž porodila mne matka má, ať není požehnaný.

Jrm 20 15 Zlořečený ten muž, kterýž zvěstoval otci mému, chtěje zvláště obradovati jej, řka: Narodiloť se dítě pohlaví mužského.

Jrm 20 16 A nechť jest ten muž podobný městům, kteráž podvrátil Hospodin, a nezelel; nebo slyšel křik v jitře, a provyskování v čas polední.

Jrm 20 17 Ó že mne neusmrtil od života, ješto by mi matka má byla hrobem mým, a život její věčně těhotný.

Jrm 20 18 Proč jsem jen z života vyšel, abych okoušel těžkosti a zámutku, a aby strávení byli v pohanění dnové moji?

Jrm 21 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když poslal k němu král Sedechiáš Paschura syna Malkiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, aby řekli:

Jrm 21 2 Poraď se medle o nás s Hospodinem, nebo Nabuchodonozor král Babylonský bojuje proti nám, zdali by snad naložil Hospodin s námi podlé všech divných skutků svých, aby on odtáhl od nás.

Jrm 21 3 Tedy řekl Jeremiáš k nim: Tak rcete Sedechiášovi:

Jrm 21 4 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Aj, já odvrátím nástroje válečné, kteréž jsou v rukou vašich, jimiž vy bojujete proti králi Babylonskému a Kaldejským, kteříž oblehli vás vně za zdí, a shromáždím je do prostřed města tohoto.

Jrm 21 5 Bojovati zajisté budu já proti vám rukou vztaženou a ramenem silným, a to v hněvě a v rozpálení i v prchlivosti veliké.

Jrm 21 6 A raním obyvatele města tohoto, tak že lidé i hovada morem velikým pomrou.

Jrm 21 7 Potom pak (dí Hospodin), dám Sedechiáše krále Judského a služebníky jeho i lid, totiž ty, kteříž pozůstanou v městě tomto po moru, po meči a po hladu, v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku nepřátel jejich, a tak v ruku hledajících bezživotí jejich. Kterýžto je zbiže ostrostí meče, neodpustí jim, aniž jich šanovati bude, aniž se smílue.

Jrm 21 8 Protož rci lidu tomuto: Takto praví Hospodin: Aj, já kladu před vás cestu života i cestu smrti.

Jrm 21 9 Kdokoli zůstane v městě tomto, zahyne od meče, neb hladem, neb morem, ale kdož vyjde a poddá se Kaldejským, kteříž oblehli vás, jistotně živ zůstane, a bude míti život svůj místo kořisti.

Jrm 21 10 Nebo postavil jsem zůřivou tvář svou proti městu tomuto k zlému, a ne k dobrému, dí Hospodin. V ruku krále Babylonského vydáno bude, i vypálí je ohněm.

Jrm 21 11 Domu pak krále Judského rci: Slyšte slovo Hospodinovo,
 Jrm 21 12 Ó dome Davidův, takto praví Hospodin: Drživej te každého jitra soud, a
 vychvacuj te obloupeného z ruky násilníka, aby nevyšla jako oheň prchlivost má, a nehořela, tak
 že by nebylo žádného, kdo by uhasiti mohl, pro nešlechtnost předsevzetí vašich.
 Jrm 21 13 Aj já, dí Hospodin, na tebe, kteráž přebýváš v údolí tomto, skálo
 roviny této, kteříž říkáte: Kdo by přitáhl na nás, aneb kdo by všel do příbytků našich?
 Jrm 21 14 Nebo trestati vás budu podle skutků vašich, dí Hospodin, a zanítím
 oheň v lese tvém, kterýž zžije všecko vůkol něho.
 Jrm 22 1 Takto řekl Hospodin: Sejdí do domu krále Judského, a mluv tam slovo
 toto,
 Jrm 22 2 A rci: Slyš slovo Hospodinovo, králi Judský, kterýž sedíš na stolici
 Davidově, ty i služebníci tvoji i lid tvůj, kteříž chodíte skrze brány tyto.
 Jrm 22 3 Takto praví Hospodin: Konejte soud a spravedlnost, a vychvacujte
 obloupeného z ruky násilníka; přichozímu tolikéž, sirotku, ani vdově nečinite křivdy, aniž jich
 utiskujte, a krve nevinné nevylévejte na místě tomto.
 Jrm 22 4 Nebo budete-li to pilně vykonávati, jistě že poberou se skrze brány
 domu tohoto králové, sedící místo Davida na stolici jeho, jezdíce na vozích, neb na koních,
 král s služebníky svými i s lidem svým.
 Jrm 22 5 Jestliže pak neuposlechnete slov těchto, skrze sebe přísahám, dí
 Hospodin, že poušť bude dům tento.
 Jrm 22 6 Nebo takto praví Hospodin o domu krále Judského: Byl jsi mi jako Galád
 a vrch Libánský, ale obrátím tě jistotně v poušť jako města, v nichž se bydleti nemůže.
 Jrm 22 7 A přistrojím na tebe zhoubce, jednoho každého se zbrojí jeho, kteřížto
 zpodtínají nejvýbornější cedry tvé, a vmecí na oheň.
 Jrm 22 8 A když půjdou národové mnozí mimo město toto, a řekne jeden druhému:
 Proč tak učinil Hospodin městu tomuto velikému?
 Jrm 22 9 Tedy řeknou: Proto že opustili smlouvu Hospodina Boha svého, a klaněli
 se bohům cizím a sloužili jim.
 Jrm 22 10 Neplačtež mrtvého, aniž ho litujte, ale ustavičně plačte příčinou
 toho, kterýž odchází; neboť se nenavrátil více, aby pohleděl na zemi, v níž se narodil.
 Jrm 22 11 Nebo takto praví Hospodin o Sallumovi synu Joziáše, krále Judského,
 kterýž kraluje místo Joziáše otce svého: Když vyjde z místa tohoto, nenavrátil se sem více.
 Jrm 22 12 Ale tam v tom místě, kamž jej zastěhují, umře, a tak země této neužrjí
 více.
 Jrm 22 13 Běda tomu, kdož staví dům svůj s útliskem, a paláce své s křivdou,
 kterýž bližního svého v službu podrobuj e darmo, mzdy pak jeho nedává jemu;
 Jrm 22 14 kterýž říká: Vystavím sobě dům veliký a paláce prostranné, kterýž
 prolamuje sobě okna, a tafluje cedrovím, a maluje barvou.
 Jrm 22 15 Zdaliž kralovati budeš, že se pleteš v to cedrové stavení? Otec tvůj
 zdaliž nejídal a nepíjel? Když konal soud a spravedlnost, tedy dobře bylo jemu.
 Jrm 22 16 Když soudíval při chudého a nuzného, tedy dobře bylo. Zdaliž mně to
 není známé? dí Hospodin.
 Jrm 22 17 Ale oči tvé i srdce tvé nehledí než lakomství tvého, a abys krev
 nevinnou proléval, a nátisk a křivdu činil.
 Jrm 22 18 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi synu Joziáše, krále Judského:
 Nebudouť ho kvíliti: Ach, bratře můj, aneb ach, sestro. Nebudou ho kvíliti: Ach, pane, aneb
 ach, kdež důstojnost jeho?
 Jrm 22 19 Pohřbem osličím pohřben bude, vyvržen a vyvržen jsa za brány
 Jeruzalémské.
 Jrm 22 20 Vstup na Libán a křič, i na hoře Bázan vydej hlas svůj; křič také přes
 brody, když potříní budou všickni milovníci tvoji.
 Jrm 22 21 Mluvíval jsem s tebou v největším štěstí tvém, říkávalas: Nebudouť
 poslouchati. Tať jest cesta tvá od dětinství tvého; neuposlechl as zajisté hlasu mého.
 Jrm 22 22 Všecky pastýře tvé zpase vítr, a milovníci tvoji v zajetí půjdou.
 Tehdáž jistě hanbiti a stydětí se budeš za velikou nešlechtnost svou.
 Jrm 22 23 Ó ty, kteráž jsi usadila se na Libánu, jenž se hnízdíš na cedroví, jak
 milostná budeš, když na tě přijdou svírání a bolest jako rodičky!
 Jrm 22 24 Živť jsem já, dí Hospodin, že byť pak byl Koniáš syn Joakima, krále
 Judského, prstenem pečetním na mé ruce pravé, však tě i odtud strhnu.
 Jrm 22 25 A vydám tě v ruku těch, kteříž hledají bezživotí tvého, a v ruku těch,
 jejichž ty se obličeje lékař, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku
 Kaldejských.
 Jrm 22 26 A hodím těbou i matkou tvou, kteráž tě porodila, do země cizí, tam,
 kdež jste se nezrodili, a tam zemřete.
 Jrm 22 27 Do země pak, po níž toužiti budete, abyste se navrátili tam, tam se
 nenavrátilte.
 Jrm 22 28 Zdaliž modlou ničemnou, kteráž roztřískána bývá, bude muž tento
 Koniáš? Zdali nádobou, v níž není žádné líbosti? Proč by vyházíni byli on i símě jeho, a
 uvržení do země, o níž nevědí?
 Jrm 22 29 Ó země, země, země, slyš slovo Hospodinovo.
 Jrm 22 30 Takto praví Hospodin: Zapište to, že muž tento bez dětí bude, a že se
 jemu nepovede šťastně za dnů jeho. Anobrž nepovede se šťastně i tomu muži, kterýž by z semene

jeho seděl na stolici Davidově, a panoval ještě nad Judou.

Jrm 23 1 Běda pastýřům hubícím a rozptylujícím stáde pastvy mé, dí Hospodin.

Jrm 23 2 Protož takto praví Hospodin Bůh Izraelský o pastýřích, kteříž pasou lid můj: Vy rozptylujete ovce mé, anobř rozháníte je, a nenavštěvujete jich; aj, já navštívím vás pro nešlechtnost předsevzetí vašich, dí Hospodin.

Jrm 23 3 Ostatek pak ovcí svých já shromáždím ze všech zemí, do nichž jsem je rozehnal, a přivedu je zase do ovčinců jejich, kdežto ploditi a množiti se budou.

Jrm 23 4 Nadto ustanovím nad nimi pastýře, kteříž by je pásli, aby se nebály více, ani strachovaly, ani hynuly, dí Hospodin.

Jrm 23 5 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vzbudím Davidovi výstřelek spravedlivý, i kralovati bude král, a šťastně se jemu povede; soud zajisté a spravedlnost na zemi konati bude.

Jrm 23 6 Za dnů jeho spasen bude Juda, a Izrael bydliti bude bezpečně, a toť jest jméno jeho, kterýmž ho nazývati bude: Hospodin spravedlnost naše.

Jrm 23 7 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž nebude říkáno více: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl syny Izraelské z země Egyptské,

Jrm 23 8 Ale: Živť jest Hospodin, kterýž vyvedl a kterýž zprovodil símě domu Izraelského z země půlnoční i ze všech zemí, do nichž jsem byl je rozehnal, když se osadí v zemi své.

Jrm 23 9 Příčinou proroků potřáno jest srdce mé ve mně, pohnuly se všechny kosti mé; jsem jako člověk opilý, a jako muž, kteréhož rozešlo víno, pro Hospodina a pro slova svatosti jeho.

Jrm 23 10 Nebo cizoložníků plná jest tato země, a příčinou křivých přísah kvílí země, usvadla pastviska na poušti; jest zajisté utiskování těchto nešlechtné, a moc jejich nepravá.

Jrm 23 11 Nebo jakož prorok, tak kněz pokrytství páchají. Také v domě svém nacházím nešlechtnost jejich, dí Hospodin.

Jrm 23 12 Pročež budou míti cestu svou podobnou plzkosti v mráкотě, na níž postrčení budou a padnou, když uvedu na ně bídu v čas navštívení jejich, dí Hospodin.

Jrm 23 13 Při prorocích zajisté Samařských viděl jsem nesmyslnost; prorokovali skrze Bále, a svodili lid můj Izraelský.

Jrm 23 14 Ale při prorocích Jeruzalémských vidím hroznou věc, že cizoložice a se lži se obcházejíce, posilňují také rukou nešlechtníků, aby se neobrátí žádný od nešlechtnosti své. Mám všechny za podobné Sodomě, a obyvatele jeho za podobné Gomoře.

Jrm 23 15 Protož takto praví Hospodin zástupů o prorocích těchto: Aj, já nakrmím je pelynkem, a napojím je vodami jedovatými; nebo od proroků Jeruzalémských vyšla poškrvna na všecku tuto zemi.

Jrm 23 16 Takto praví Hospodin zástupů: Neposlouchejtež slov těch proroků, jenž prorokují vám, prázdných vás zanechávající. Vidění srdce svého mluví, ne z úst Hospodi nových.

Jrm 23 17 Ustavičně říkají těm, kteříž mnou pohrdají: Praviť Hospodin: Pokoj míti budete, a každému chodícímu podle zdání srdce svého říkají: Nepřijdeť na vás nic zlého.

Jrm 23 18 Nebo kdož jest stál v radě Hospodinově, a viděl neb slyšel slovo jeho? Kdo pozoroval slova jeho, neb vyslechl je?

Jrm 23 19 Aj, vichřice Hospodinova s prchlivostí vyjde, a to vichřice trvající; nad hlavou nešlechtných trvati bude.

Jrm 23 20 Neodvrátíť se hněv Hospodinův, dokudž neučiní a nevykoná úmyslu srdce svého. A tehďáž porozumíte tomu cele,

Jrm 23 21 Žeť jsem neposílal těch proroků, ale sami běželi, že jsem nemluvil k nim, a však oni prorokovali.

Jrm 23 22 Nebo byť byli stáli v radě mé, jistě že by byli ohlašovali slova má lidu mému, a bylit by je odvraceli od cesty jejich zlé, a od nešlechtnosti předsevzetí jejich.

Jrm 23 23 Zdaliž jsem já Bůh jen z blízka? dí Hospodin. A nejsem Bůh i z daleka?

Jrm 23 24 Zdaž se ukryje kdo v skryších, abych já ho neshlédl? dí Hospodin.

Jrm 23 25 Zdaliž nebe i země já nenaplníji? dí Hospodin.

Jrm 23 26 Slychávámť, co říkají ti proroci, kteříž prorokují lež ve jménu mém, říkajíce: Měl jsem sen, měl jsem sen.

Jrm 23 27 I dokudž to bude? Zdaliž v srdci těch proroků, kteříž prorokují, není lež? Anobř jsou proroci lsti srdce svého,

Jrm 23 28 kteříž obmýšlejí to, jak by vyrazili z paměti lidu mému jméno mé sny svými, kteréž vypravují jeden každý bližnímu svému, jako se zapomněli otcové jejich na jméno mé za příčinou Bále.

Jrm 23 29 Prorok, kterýž má sen, nechť vypravuje sen, ale kterýž má slovo mé, nechť mluví slovo mé právě. Co jest té plevě do pšenice? dí Hospodin.

Jrm 23 30 Zdaliž není slovo mé takové jako oheň, dí Hospodin, a jako kladi vo rozrážející skálu?

Jrm 23 31 Protož aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž ukrádají slova má jeden každý před bližním svým.

Jrm 23 32 Aj já, dí Hospodin, proti těm prorokům, kteříž chlubně mluví, říkajíce: Praviť Hospodin.

Jrm 23 33 Aj já, dí Hospodin, proti těm, kteříž prorokují sny lživé, a vypravují je, svodí lid můj lžmi svými a žvavostí svou, ješto jsem já jich neposlal, aniž

jsem jim přikázal. Pročež naprosto nic neprospívají lidu tomuto, dí Hospodin.
 Jrm 23 33 Protož, když by se tázal tebe lid tento, neb některý prorok neb kněz,
 řka: Jaké jest břímě Hospodinovo? tedy rci jim: Jaké břímě? I to: Opustím vás, dí Hospodin.
 Jrm 23 34 Nebo proroka a kněze toho i lid ten, kterýž by řekl: Břímě
 Hospodinovo, jistě trestati budu muže toho i dům jeho.
 Jrm 23 35 Ale takto říkejte jeden každý bližnímu svému a jeden každý bratru
 svému: Co odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil Hospodin?
 Jrm 23 36 Břemene pak Hospodinova nepřipomínejte více, sic by břemenem bylo
 jednomu každému slovo jeho, když byste převraceli slova Boha živého, Hospodina zástupů, Boha
 našeho.
 Jrm 23 37 Takto říkati budeš proroku: Coť odpověděl Hospodin? aneb: Co mluvil
 Hospodin?
 Jrm 23 38 Ale poněvadž říkáte: Břímě Hospodinovo, tedy takto praví Hospodin:
 Poněvadž říkáte slovo to: Břímě Hospodinovo, ještě jsem posílal k vám, říkáje: Neříkejte:
 Břímě Hospodinovo,
 Jrm 23 39 Protož aj, já jistě zapomenu se na vás do konce, a zavrhu vás i to
 město, kteréž jsem byl dal vám i otcům vašim, od tváři své,
 Jrm 23 40 A uvedu na vás pohanění věčné i potupu věčnou, kteráž nepřijde v
 zapomenutí.
 Jrm 24 1 Ukázal mi Hospodin, a aj, dva košové fíků postaveni byli před chrámem
 Hospodinovým, když byl přestěhoval Nabuchodonozor král Babylonský Jekoniáše syna Joakimova,
 krále Judského, a knížata Judská, i tesaře a kováře z Jeruzaléma, a přivedl je do Babylona.
 Jrm 24 2 Jeden koš byl fíků velmi dobrých, jacíž bývají fíkové ranní, druhý pak
 koš fíků velmi zlých, jakýchž nelze jísti pro trpkost.
 Jrm 24 3 Tedy řekl mi Hospodin: Co vidíš, Jeremiáši? I řekl jsem: Fíky, dobré
 fíky, a to velmi dobré, zlé pak, a to velmi zlé, jichž nelze jísti pro trpkost.
 Jrm 24 4 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Jrm 24 5 Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský: Jako fíkové tito dobří, tak mně
 příjemní budou zajatí Judští, kteréž jsem zaslal z místa tohoto do země Kaldejské k dobrému.
 Jrm 24 6 Obrátím zajisté oči své k nim k dobrému, a přivedu je zase do země
 této, kdežto vzdělám je, a nezkazím, štípím je, a nevyplním.
 Jrm 24 7 Nebo dám jim srdce, aby znali mne, že já jsem Hospodin. I budou mým
 lidem, a já budu jejich Bohem, když se obrátí ke mně celým srdcem svým.
 Jrm 24 8 Naodpor, jako fíky zlé, kterýchž nelze jísti pro trpkost, tak zavrhu
 (totž zajisté praví Hospodin), Sedechiáše krále Judského s knížaty jeho, a ostatek
 Jeruzalémských pozůstalých v zemi této, i ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské.
 Jrm 24 9 Vydám je, pravím, v posmýkání k zlému po všech královstvích země, v
 pohanění a v přísloví, v rozprávku a v proklínání po všech těch místech, kamž je rozženu.
 Jrm 24 10 A budu posílati na ně meč, hlad a mor, dokudž by do konce vyhlazení
 nebyli z země, kterouž jsem byl dal jim i otcům jejich.
 Jrm 25 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všemu lidu Judskému, léta
 čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, (jenž jest první rok Nabuchodonozora krále
 Babylonského),
 Jrm 25 2 Kteréž mluvil Jeremiáš prorok ke všemu lidu Judskému, i ke všechněm
 obyvatelům Jeruzalémským, řka:
 Jrm 25 3 Od třináctého léta Joziáše syna Amonova, krále Judského, až do tohoto
 dne, po těchto třímecítma let, bývalo slovo Hospodinovo ke mně, kteréž jsem vám mluvíval, ráno
 přivstáváje, a to ustavičně, ale neposlouchali jste.
 Jrm 25 4 Posílal také Hospodin k vám všecky slouhy své proroky, ráno
 přivstáváje, a to ustavičně, (jichžto neposlouchali jste, aniž jste naklonili ucha svého,
 abyste slyšeli).
 Jrm 25 5 Kteríž říkali: Navrattež se již jeden každý z cesty své zlé a od
 nešlechtnosti předsevzetí svých, a tak osazujte se v té zemi, kterouž dal Hospodin vám i
 otcům vašim od věků až na věky.
 Jrm 25 6 A nechoďte za bohy cizími, abyste sloužiti měli jim, aniž se jim
 klanějte, aniž hněvejte mne dílem rukou svých, a neučiníte vám zle.
 Jrm 25 7 Ale neposlouchali jste mne, dí Hospodin, abyste jen hněvali mne dílem
 rukou svých k svému zlému.
 Jrm 25 8 Protož takto praví Hospodin zástupů: Proto že jste neuposlechli slov
 mých,
 Jrm 25 9 Aj, já pošli, a pojmu všecky národy půlnoční, dí Hospodin, i k
 Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, služebníku svému, a přivedu je na zemi tuto i na
 obyvatele její, i na všecky národy tyto okolní, kteréž jako proklaté vyhladím, a způsobím to,
 aby byli k užasnutí, na odivu, a poustkou věčnou.
 Jrm 25 10 Také způsobím to, aby zahynul jim hlas radosti i hlas veselý, hlas
 ženicha i hlas nevěsty, hluk žernovu i světlo svíce.
 Jrm 25 11 I bude všechna země tato pustinou a pouští, a sloužiti budou národové
 tito králi Babylonskému sedmdesáte let.
 Jrm 25 12 Potom pak po vyplnění sedmdesáti let trestati budu na králi
 Babylonském a na tom národu, dí Hospodin, nepravost jejich, totiž na zemi Kaldejské, tak že
 obrátím ji v pustiny věčné.
 Jrm 25 13 A uvedu na zemi tu všechna slova svá, kteráž jsem mluvil o ní, všechno,

což psáno jest v knize této, cožkoli prorokoval Jeremiáš o všech národech.

Jrm 25 14 Když je v službu podrobí, i jiné národy mnohé a krále veliké, tehdáž
odplatím jim podle skutků jejich a podle činů rukou jejich.

Jrm 25 15 Nebo takto mi řekl Hospodin, Bůh Izraelský: Vezmi kalich vína
prchlivosti této z ruky mé, a napájej jím všechny ty národy, k kterýmž já pošli tebe,
Jrm 25 16 Aby pili a potáceli se, anobřž bláznili příčinou meče, kterýž já pošli
mezi ně.

Jrm 25 17 I vzal jsem kalich z ruky Hospodinovy, a napájel jsem všechny ty
národy, k nimž mne poslal Hospodin,

Jrm 25 18 Jeruzalémské i města země Judské, a krále její i knížata její, abych
je oddal v pustinu a v zpuštění, na odivu, i k proklínání tohoto dnešního dne,
Jrm 25 19 Faraona krále Egyptského i služebníky jeho, i knížata jeho, i všecken
lid jeho,

Jrm 25 20 I všecku tu směsici, totiž všechny krále země Uz, všechny také krále
země Filistinské, i Aškalon, i Gázy, i Akaron, i ostatek Azotu,

Jrm 25 21 Idumejské, i Moábské, i syny Ammon,

Jrm 25 22 I všechny krále Tyrské, i všechny krále Sidonské, i krále krajiny té,
kteráž jest při moři,

Jrm 25 23 Dedana a Temu, a Buzu i všechny přebývající v koutech nejzadnějších,
Jrm 25 24 I všechny krále Arabské, i všechny krále té směsice, kteříž bydlí na
poušti,

Jrm 25 25 Všecky také krále Zamritské, i všechny krále Elamitské, též všechny
krále Médské,

Jrm 25 26 Anobřž všechny krále půlnocní, blízké i daleké, jednoho jako druhého,
všecka také království země, kterážkoli jsou na svrchku země. Král pak Sesák píti bude po
nich.

Jrm 25 27 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Pítež a opojte
se, anobřž vyvracejte z sebe, a padejte, tak abyste nepovstali pro meč, kterýž já pošli mezi
vás.

Jrm 25 28 Jestliže by pak nechtěli vzíti kalichu z ruky tvé, aby pili, tedy díš
jim: Takto praví Hospodin zástupů: Konečně že píti musíte.

Jrm 25 29 Nebo poněvadž na to město, kteréž nazváno jest od jména mého, já
začínám uvozovati zlé věci, a vy abyste bez hodné pomsty byli? Nebudete bez pomsty, nebo já
zavolám meče na všechny obyvatele té země, dí Hospodin zástupů.

Jrm 25 30 Protož ty prorokuj proti nim všecka slova tato, a rci jim: Hospodin s
výsosti řvátí bude, a z přibytku svatosti své vydá hlas svůj, mocně řvátí bude z obydlí svého.
Křik ponoukajících se, jako přesovníků, rozléhati se bude proti všechněm obyvatelům té země,

Jrm 25 31 I průjde hrmot až do konce země. Nebo rozepři má Hospodin s těmi
národy, v soud vchází sám se všelikým tělem; bezbožníky vydá pod meč, dí Hospodin.

Jrm 25 32 Takto praví Hospodin zástupů: Aj, bída půjde z národu na národ, a
vichřice veliká strhne se od končin země.

Jrm 25 33 I budou zbiti od Hospodina v ten čas od konce země až do konce země;
nebudou oplakáni, ani sklizeni, ani pochováni, místo hnoje na svrchku země budou.

Jrm 25 34 Kvělte pastýři a křičte, anobřž válejte se v popelé, vy
nejznamenitější toho stáda; nebo naplnili se dnové vaši, abyste zbiti byli, a abyste
rozptýleni byli, i budete padati jako nádoba drahá.

Jrm 25 35 I zahyne útočiště pastýřů a utíkání nejznamenitějším toho stáda.

Jrm 25 36 Hlas žalostný pastýřů a kvílení nejznamenitějších toho stáda; nebo
zkazí Hospodin pastvu jejich.

Jrm 25 37 Zkažena budou i pastviska pokoj mající, pro prchlivost hněvu
Hospodinova,

Jrm 25 38 Jako lev opustí jeskyni svou; nebo přijde země jejich na spuštění, pro
prchlivost zhoubce a pro prchlivost hněvu jeho.

Jrm 26 1 Na počátku kralování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se
slovo toto od Hospodina, řkoucí:

Jrm 26 2 Takto praví Hospodin: Postav se v síňci domu Hospodinova, a mluv ke
všechněm městům Judským, přicházejícím klaněti se v domě Hospodinově, všecka slova, kteráž
tobě přikazují mluvit k nim, neujímejž slova,

Jrm 26 3 Zdali by aspoň uposlechlí, a odvrátili se jeden každý od cesty své
zlé, abych litoval zlého kteréž myslím učiniti jim pro nešlechtnost předsevzetí jejich.

Jrm 26 4 Rciž tedy jim: Takto praví Hospodin: Neuposlechnete-li mne, abyste
chodili v zákoně mém, kterýž jsem předložil vám,

Jrm 26 5 Poslouchající slov služebníků mých proroků, kteréž já posílám k vám,
jakož jste, když jsem je, ráno přivstávaje posílal, neposlouchali:

Jrm 26 6 Jistě žeť naložím s domem tímto jako s sílo, a město toto vydám v
proklínání všechněm národům země.

Jrm 26 7 Slyšeli pak kněží a proroci, i všecken lid Jeremiáše mluvícího slova
ta v domu Hospodinovu.

Jrm 26 8 I stalo se, že hned, jakž přestal Jeremiáš mluvit všeho, cožkoli
přikázal Hospodin mluvit ke všemu lidu, jali jej ti kněží a proroci i všecken lid ten,
řkouce: Smrti umřeš.

Jrm 26 9 Proč jsi prorokoval ve jménu Hospodinovu, řka: Stane se jako sílo domu

tomuto, a město toto tak spustne, že nebude v něm žádného obyvatele? Shromažďoval se pak všecken lid k Jeremiášovi do domu Hospodínova.

Jrm 26 10 Tedy uslyšavše knížata Judská ty věci, přišli z domu královského do domu Hospodínova, a posadili se u dveří brány Hospodínovy nové.

Jrm 26 11 I řekl kněží a proroci těm knížatům a všemu lidu, řkouce: Hoden jest smrti muž tento; nebo prorokoval proti městu tomuto, jakž jste slyšeli v své uši.

Jrm 26 12 Tedy promluvil Jeremiáš ke všechněm knížatům těm i ke všemu lidu, řka: Hospodin poslal mne, abych prorokoval o domu tomto i o městě tomto všechny ty věci, kteréž jste slyšeli.

Jrm 26 13 Protož nyní polepšte cest svých a předsevzetí svých, a poslouchejte hlasu Hospodína Boha svého, i bude litovati Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti vám.

Jrm 26 14 Já pak aj, v rukou vašich jsem, učňte mi, což se vám za dobré a spravedlivé vidí.

Jrm 26 15 Ale však jistotně vězte, usmrtíte-li mne, že krev nevinnou na sebe uvedete, i na město toto, i na obyvatele jeho; nebo v pravdě poslal mne Hospodin k vám, abych mluvil v uši vaše všechna slova tato.

Jrm 26 16 I řekli knížata i všecken lid kněžím a těm prorokům: Nemát nikoli muž tento odsuzován býti na smrt, poněvadž ve jménu Hospodína Boha našeho mluvil nám.

Jrm 26 17 Tedy povstali někteří z starších té země, a promluvili ke všemu shromáždění lidu, řkouce:

Jrm 26 18 Micheáš Moraštický prorokoval za času Ezechiáše krále Judského, a pravil všemu lidu Judskému, řka: Takto praví Hospodin zástupů: Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém jako hromady, hora pak domu tohoto jako lesové vysocí.

Jrm 26 19 Zdaliž hned proto usmrtil jej Ezechiáš král Judský a všecken Juda? Zdaliž neulekl se Hospodína, a nemodlil se Hospodinu? I litoval Hospodin toho zlého, kteréž vyřkl proti nim. Protož my činíme velmi zlou věc proti dušem svým.

Jrm 26 20 A byl také muž prorokující ve jménu Hospodínovu, Uriáš syn Semaiášův z Kariatjeharim, kterýž prorokoval o městě tomto i o zemi této v táž všechna slova jako Jeremiáš.

Jrm 26 21 A když uslyšel král Joakim a všickni udatní jeho, i všechna knížata slova jeho, hned usiloval král usmrtiti jej. O čemž uslyšev Uriáš, bál se, a utíkáje, přišel do Egypta.

Jrm 26 22 Ale poslal král Joakim některé do Egypta, Elnatana syna Achborova i jiné s ním do Egypta.

Jrm 26 23 Kteříž vyvedše Uriáše z Egypta, přivedli jej k králi Joakimovi. I zabil jej mečem, a vhodil tělo jeho do hrobů lidu obecného.

Jrm 26 24 A však ruka Achikamova syna Safanova byla při Jeremiášovi, aby ho nevydával v ruku lidu k usmrcení jeho.

Jrm 27 1 Na počátku králování Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodína, řkoucí:

Jrm 27 2 Takto řekl Hospodin ke mně: Zdělej sobě oboječky a jha, a dej je na šíji svou.

Jrm 27 3 Potom je posli k králi Idumejskému, a k králi Moábskému, a k králi synů Ammonových, a k králi Tyrskému, a k králi Sidonskému po těch poslích, kteříž přijedou do Jeruzaléma k Sedechiášovi králi Judskému.

Jrm 27 4 A přikaz jim, ať pánům svým řeknou: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Tak rcete pánům svým:

Jrm 27 5 Já jsem učinil zemi, člověka i hovada, kterážkoli jsou na svrchku země, mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým. Protož dávám ji, komuž se mi dobře líbí.

Jrm 27 6 Jako nyní já dal jsem všechny země tyto v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, ano i živočichy polní dal jsem jemu, aby sloužili jemu.

Jrm 27 7 Protož budouť sloužiti jemu všickni ti národové, i synu jeho, i synu syna jeho, dokudž by nepřišel čas země jeho i jeho samého, když v službu podrobí jej sobě národové znamenití a králové velicí.

Jrm 27 8 Stane se pak, že národ ten i království to, kteréž by nesloužilo jemu, Nabuchodonozorovi králi Babylonskému, a kterýž by nepoddal šíje své pod jeho krále Babylonského, mečem a hladem i morem navštívím národ ten, dí Hospodin, dokudž bych do konce nevyplnil jich rukou jeho.

Jrm 27 9 Protož vy neposlouchejte proroků svých, ani hadačů svých, ani snů svých, ani planetářů svých, ani kouzelníků svých, kteříž mluvívají k vám, říkajíce: Nebudete sloužiti králi Babylonskému.

Jrm 27 10 Nebo oni vám lež prorokují, abych vzdálil vás od země vaší, a vyhnal vás, abyste zahynuli.

Jrm 27 11 Národu pak, kterýž skloní šíji svou pod jeho krále Babylonského a sloužiti bude jemu, toho zajisté nechám v zemi jeho, dí Hospodin, aby dělal ji, a bydlil v ní.

Jrm 27 12 Sedechiášovi také, králi Judskému, mluvil jsem naskrze ta všechna slova, řka: Skloňte šíje své pod jeho krále Babylonského, a služte jemu i lidu jeho, a buďte živi.

Jrm 27 13 Proč máte zahynouti, ty i lid tvůj, mečem, hladem a morem, jakž mluvil Hospodin o národu, kterýž by nesloužil králi Babylonskému?

Jrm 27 14 Neposlouchejtež tedy slov proroků těch, kteříž mluvíce k vám, říkají: Nebudete sloužiti králi Babylonskému. Nebo oni vám lež prorokují.

Jrm 27 15 Neposlalť jsem jich zajisté, dí Hospodin, a však oni prorokují ve

Jménu mém lživě, abych zahnal vás, kdež byste zahynuli vy i ti proroci, kteříž prorokují vám.
 Jrm 27 16 Kněžím také i všemu lidu tomu mluvil jsem, řka: Takto praví Hospodin: Neposlouchejte slov proroků svých, kteříž prorokují vám, říkajíce: Aj, nádobí domu Hospodínova navracena budou z Babylona již brzo. Neboť lež oni prorokují vám.
 Jrm 27 17 Neposlouchej teč jich, služte králi Babylonskému a živi buďte. Proč má býti toto město pouští?
 Jrm 27 18 Jestliže pak oni jsou proroci, a jestliže slovo Hospodínovo jest v nich, nechť se medle přimluví k Hospodínu zástupů, ať nádobí to, pozůstávající v domě Hospodínově a v domě krále Judského a v Jeruzalémě, nedostává se do Babylona.
 Jrm 27 19 Nebo takto praví Hospodin zástupů o těch sloupích, a o tom moři, a o těch podstavcích, i o ostatku nádobí pozůstávajícím v městě tomto,
 Jrm 27 20 Kteréhož nepobral Nabuchodozor král Babylonský, když přestěhoval Jekoniáše syna Joakimova, krále Judského, z Jeruzaléma do Babylona, a všechny nej přednější Judské i Jeruzalémské,
 Jrm 27 21 Takto zajisté dí Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o těch nádobách, pozůstávajících v domě Hospodínově a v domě krále Judského i v Jeruzalémě:
 Jrm 27 22 Do Babylona zavezeny budou, a tam budou až do dne toho, v němž je navštívím, dí Hospodin, a rozkáži je přivezti, a zase navrátím je na místo toto.
 Jrm 28 1 Stalo se pak léta toho, na počátku králování Sedechiáše krále Judského, léta totiž čtvrtého, měsíce pátého, mluvil ke mně Chananiáš syn Azurův, prorok, kterýž byl z Gabaon, v domě Hospodínově, před očima kněží i všeho lidu, řka:
 Jrm 28 2 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Polámal jsem jho krále Babylonského.
 Jrm 28 3 Po dvou letech já navrátím zase na místo toto všecka nádobí domu Hospodínova, kteráž pobral Nabuchodozor král Babylonský z místa tohoto, a zavezl je do Babylona.
 Jrm 28 4 Jekoniáš také syna Joakimova, krále Judského, i všechny zajaté Judské, kteříž se dostali do Babylona, já zase přivedu na místo toto, dí Hospodin; nebo polámi jho krále Babylonského.
 Jrm 28 5 Tedy řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku tomu před očima kněží a před očima všeho lidu, kteříž stáli v domě Hospodínově,
 Jrm 28 6 Řekl, pravím, Jeremiáš prorok: Amen, učiniž tak Hospodin. Potvrdiž Hospodin slov tvých, kteráž jsi prorokoval o navrácení nádobí domu Hospodínova, a všech zajatých z Babylona na místo toto.
 Jrm 28 7 Ale však poslechni medle slova tohoto, kteréž já mluvím při tvé přítomnosti a při přítomnosti všeho tohoto lidu.
 Jrm 28 8 Proroci, kteříž bývali přede mnou i před tebou od věků, ti prorokovali proti zemím znamenitým a proti královstvím velikým o válce a o ssouzení a o moru.
 Jrm 28 9 Prorok ten, kterýž prorokuje o pokoji, když dojde slovo toho proroka, ten prorok znám bývá, že jej poslal Hospodin v pravdě.
 Jrm 28 10 Tedy sňal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, a polámal je.
 Jrm 28 11 A mluvil Chananiáš před očima všeho lidu, řka: Takto praví Hospodin: Tak polámi jho Nabuchodonozora krále Babylonského po dvou letech z šíje všech národů. I počal jíti Jeremiáš prorok cestou svou.
 Jrm 28 12 Ale stalo se slovo Hospodínovo k Jeremiášovi, když polámal Chananiáš prorok to jho z šíje Jeremiáše proroka, řkouce:
 Jrm 28 13 Jdi a mluv k Chananiášovi, řka: Takto praví Hospodin: Jha dřevěná jsi polámal, protož zdělej místo nich jha železná.
 Jrm 28 14 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jho železné vložím na šíji všech národů těchto, aby sloužili Naduchodonozorovi králi Babylonskému, a budouť sloužit i jemu. Také i živočichy polní dám jemu.
 Jrm 28 15 Zatím řekl Jeremiáš prorok Chananiášovi proroku: Slyšíš nyní, Chananiáši: Neposlal tebe Hospodin, ale ty jsi k tomu přivedl, aby lid tento ve lži skládal doufání.
 Jrm 28 16 Protož takto praví Hospodin: Aj, já sklidím tě se svrchku země, tento rok ty umřeš; nebo jsi mluvil to, čímž bys odvrátil lid od Hospodína.
 Jrm 28 17 I umřel Chananiáš prorok roku toho měsíce sedmého.
 Jrm 29 1 Tato jsou slova listu, kterýž poslal Jeremiáš prorok z Jeruzaléma k ostatku starších zajatých a k kněžím i k prorokům i ke všemu lidu, kterýž přestěhoval Nabuchodonozor z Jeruzaléma do Babylona,
 Jrm 29 2 Když vyšel Jekoniáš král a královna, i komorníci, knížata Judská i Jeruzalémská, tolikéž tesáři i kováři z Jeruzaléma,
 Jrm 29 3 Po Elasovi synu Safanovu, a Gemariášovi synu Helkiášovu, (kteréž byl poslal Sedechiáš král Judský k králi Babylonskému do Babylona), řka:
 Jrm 29 4 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, všechněm zajatým, kteréž jsem přestěhoval z Jeruzaléma do Babylona:
 Jrm 29 5 Stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejích.
 Jrm 29 6 Pojímejte ženy, a ploďte syny i dcery, dávejte také synům svým ženy, dcery též své dávejte za muže, ať rodí syny a dcery; množte se tam, a neberte umenšení.
 Jrm 29 7 A hledejte pokoje města toho, do kteréhož jsem zastěhoval vás, a

modlívejte se za ně Hospodinu; nebo v pokoji jeho budete míti pokoj.
 Jrm 29 8 Takto zajisté praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Necht' vás nesvodí proroci vaši, kteříž jsou mezi vámi, ani hadači vaši, a nespravujte se sny svými, jichž vy příčinou jste, aby je mívali.
 Jrm 29 9 Nebo vám oni lživě prorokují ve jménu mém; neposlalť jsem jich, dí Hospodin.
 Jrm 29 10 Takto zajisté praví Hospodin: Že jakž se jen vyplní Babylonu sedmdesáte let, navštívím vás, a potvrdím vám slova svého výborného o navrácení vás na místo toto.
 Jrm 29 11 Nebo já nejlépe znám myšlení, kteráž myslím o vás, dí Hospodin, myšlení o pokoji, a ne o trápení, abych učinil vašemu očekávání konec přežádostivý.
 Jrm 29 12 Když mne vyzývati budete, a půjdete, a modliti se mně budete, tedy vyslyším vás.
 Jrm 29 13 A hledajíce mne, naleznete, když mne hledati budete celým srdcem svým.
 Jrm 29 14 Dám se zajisté naleztí vám, dí Hospodin, a přivedu zase zajaté vaše, a shromáždím vás ze všech národů i ze všech míst, kamžkoli jsem zahnal vás, dí Hospodin, a uvedu vás zase na místo toto, odkudž jsem vás zastěhoval.
 Jrm 29 15 Když řeknete: Vzbuzovalť nám Hospodin proroky v Babyloně.
 Jrm 29 16 Nebo takto praví Hospodin o králi sedícím na stolici Davidově, a o všem lidu obývajícím v městě tomto, bratrích vašich, kteříž nevyšli s vámi v tom zajetí,
 Jrm 29 17 Takto dí Hospodin zástupů: Aj, já posílí na ně meč, hlad a mor, a naložím s nimi jako s říky trpkými, kterýchž nelze jísti pro trpkost.
 Jrm 29 18 Nebo stíhati je budu mečem, hladem i morem, a vydám je ku posmýkání po všech královstvích země, k proklínání, a k užasnutí, anobrž na odivu, a k utržení mezi všemi národy, tam kdež je vypudím,
 Jrm 29 19 Proto že neposlouchají slov mých, dí Hospodin, když posílám k nim služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, a neposlouchali jste, dí Hospodin.
 Jrm 29 20 Protož slyštež vy slovo Hospodino, všickni zajatí, kteréž jsem vyslal z Jeruzaléma do Babylonu.
 Jrm 29 21 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, o Achabovi synu Kolaiášovu, a o Sedechiášovi synu Maaseiášovu, kteříž prorokují vám ve jménu mém lež: Aj, já vydám je v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je zbil před očima vašima.
 Jrm 29 22 I bude vzato na nich klnutí mezi všecky zajaté Judské, kteříž jsou v Babyloně, aby říkali: Necht' nakládá Hospodin s tebou, jako s Sedechiášem a jako s Achabem, kteréž upekł král Babylonský na ohni,
 Jrm 29 23 Proto že páchali nešlechtnost v Izraeli, cizoložíce s ženami bližních svých, a mluvíce slovo ve jménu mém lživě, čehož jsem nepřikázal jim. Já pak o tom vím, a jsem toho i svědkem, dí Hospodin.
 Jrm 29 24 Semaiášovi Nechemiátskému mluv, řka:
 Jrm 29 25 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Proto že jsi poslal jménem svým listy ke všemu lidu, kterýž jest v Jeruzalémě, a Sofoniášovi synu Maaseiášovu knězi i ke všechněm kněžím, řka:
 Jrm 29 26 Hospodin dal tě za kněze na místo Joiady kněze, abyste pozor měli v domě Hospodinově na každého muže pošetilého a vystavujícího se za proroka, a abys dal takového do žaláře a do klady.
 Jrm 29 27 Pročež jsi pak nyní neokřikl Jeremiáše Anatotského, kterýž se vám vystavuje za proroka?
 Jrm 29 28 Nebo posílal k nám do Babylonu, řka: Protáhneť se to dlouho, stavějte domy, a osazujte se, štěpujte také štěpnice, a jezte ovoce jejich.
 Jrm 29 29 Nebo Sofoniáš kněz četl ten list před Jeremiášem prorokem.
 Jrm 29 30 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí:
 Jrm 29 31 Pošli ke všechněm zajatým, řka: Takto praví Hospodin o Semaiášovi Nechemiátském: Proto že prorokuje vám Semaiáš, ješto jsem já ho neposlal, a přivodí vás k tomu, abyste doufání skládali ve lži,
 Jrm 29 32 Protož takto praví Hospodin: Aj, já trestati budu Semaiáše Nechemiátského i símě jeho. Nebude míti žádného, kdo by bydlil u prostřed lidu tohoto, aniž uží toho dobrého, kteréž já učiním lidu svému, dí Hospodin; nebo mluvil to, čímž by odvrátil lid od Hospodina.
 Jrm 30 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:
 Jrm 30 2 Takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, řka: Spiš sobě do knihy všecka slova, kterážť jsem mluvil.
 Jrm 30 3 Aj, dnové zajisté jdou, dí Hospodin, přivedu zase zajaté lidu svého Izraelského i Judského, praví Hospodin, a uvedu je do země, kterouž jsem byl dal otcům jejich, a dědičně ji obdrží,
 Jrm 30 4 Tatot' pak jsou slova, kteráž mluvil Hospodin o Izraelovi a Judovi:
 Jrm 30 5 Takto zajisté praví Hospodin: Hlas předěšení a hrůzy slyšíme, a že není žádného pokoje.
 Jrm 30 6 Ptejte se nyní, a vizte rodívá-li samec. Pročež tedy vidím, an každý muž rukama svýma drží se za bedra svá jako rodička, a obrácené všechněch obličejů v zsínalost?
 Jrm 30 7 Ach, nebo veliký jest den tento, tak že nebylo žádného jemu podobného. Ale jakť koli čas jest ssoužení Jákobova, předceť z něho vysvobozen bude.
 Jrm 30 8 Stane se zajisté v ten den, dí Hospodin zástupů, že polámi jeho jeho z

šíje tvé, a svazky tvé potrhám, i nebudou ho více v službu podrobovati ci zozemci.
 Jrm 30 9 Ale slouží ti budou Hospodinu Bohu svému, a Davidovi králi svému, kteréhož jím vzbudím.
 Jrm 30 10 Protož ty neboj se, služebníče můj Jákobe, dí Hospodin, aniž se strachuj, ó Izraeli, nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i simě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval, a pokoj měl, a nebude žádného, kdo by jej předěšil.
 Jrm 30 11 Neboť já s tebou jsem, dí Hospodin, abych tě vysvobodil, když učiním konec všechněm národům, mezi kteréž tě rozptýlím. Tobě však neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě bez trestání naprosto nenechám.
 Jrm 30 12 Takto zajisté praví Hospodin: Přetěžké bude potření tvé, přebolestná rána tvá.
 Jrm 30 13 Nebude, kdo by přisoudil při tvou k uléčení; lékařství platného žádného míti nebudeš.
 Jrm 30 14 Všickni, kteříž tě milují, zapomenou se nad tebou, aniž tě navštíví, když tě raním ranou nepřitele, a trestáním přísným pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé.
 Jrm 30 15 Proč křičíš nad svým potřením a těžkou bolestí svou? Pro mnohou nepravost tvou a nesčíslné hříchy tvé to činím tobě.
 Jrm 30 16 A však všickni, kteříž zžírají tebe, sežráni budou, a všickni, kteříž utiskají tebe, všickni, pravím, do zajetí půjdou, a kteříž tě pošlapávají, pošlapání budou, a všecky, kteříž tě loupí, v loupež vydám.
 Jrm 30 17 Tehdáž když tobě navrátím zdraví, a na rány tvé zhojím tě, dí Hospodin, proto že zahnanou nazývali tebe, říkajíce: Tato jest Sion, není žádného, kdo by ji navštívil.
 Jrm 30 18 Takto praví Hospodin: Aj, já zase přivedu zajaté stánků Jákobových, a nad příbytky jeho slituji se, i budeť zase vzděláno město na prvním místě svém, a palác podle způsobu svého vystaven.
 Jrm 30 19 A bude pocházeti od nich díky činění a hlas veselících se; nebo je rozmnožím, a nebudou umenšení bráti, zvelebím je, a nebudou sníženi.
 Jrm 30 20 A budou synové jeho tak jako i prvě, a shromáždění jeho přede mnou utvrzeno bude, trestati pak budu všecky, kteříž jej ssuzují.
 Jrm 30 21 A povstane z něho nejdůstojnější jeho, a panovník jeho z prostředku jeho vyjde, kterémuž rozkáži přiblížiti se, aby předstoupil přede mne. Nebo kdo jest ten, ješto by slíbil za sebe, že předstoupí přede mne? dí Hospodin.
 Jrm 30 22 I budete mým lidem, a já budu vaším Bohem.
 Jrm 30 23 Aj, vícher Hospodinův s prchlivostí vyjde, vícher trvající nad hlavou nešlechtných trvati bude.
 Jrm 30 24 Neodvrátíť se prchlivost hněvu Hospodinova, dokudž neučiní toho, a dokudž nevykoná úmyslu srdce svého. Tehdáž porozumí te tomu.
 Jrm 31 1 Toho času, dí Hospodin, budu Bohem všech čeledí Izraelových, a oni budou mým lidem.
 Jrm 31 2 Takto praví Hospodin: Lid z těch pozůstalých po meči našel milost na poušti, když jsem chodil před ním, abych odpočinutí způsobil Izraelovi.
 Jrm 31 3 Za starodávnať se mi ukazoval Hospodin. I však milováním věčným miluji tě, pročez ustavičně činím tobě milosrdenství.
 Jrm 31 4 Ještě vždy vzdělávati tě budu, a vzdělána budeš, panno Izraelská; ještě se obveselovati budeš bubny svými, a vycházeti s houfem plésající ch.
 Jrm 31 5 Ještě štěpovati budeš vinice v horách Samařských, štěpovati budou štěpaři i jísti.
 Jrm 31 6 Nebo nastane den, v němž volati budou strážní na hoře Efraimově: Vstaňte a vstupme na Sion k Hospodinu Bohu svému.
 Jrm 31 7 Takto zajisté praví Hospodin: Prozpěvujte Jákobovi o věcech veselých, prokřikujte zjevně před těmi národy; dejte se slyšeti, chválu vzdávej te, a rcete: Vysvobod, Hospodine, ostatek lidu svého Izraelského.
 Jrm 31 8 Aj, já přivedu je z země půlnoční, a shromáždím je ze všech stran země, s nimi spolu slepého i kulhavého, těhotnou i rodící; shromáždění veliké sem se navrátí.
 Jrm 31 9 Kteréžto s pláčem jdoucí a s pokornými modlitbami zase přivedu, a povedu je podle tekutých vod cestou přímou, na níž by se nepoklesli; neboť jsem Izraelův otec, a Efraim jest prvorozený můj.
 Jrm 31 10 Slyšte slovo Hospodinovo, ó národové, a zvěstujte na ostrovích dalekých, a rcete: Ten, kterýž rozptýlil Izraele, shromáždí jej, a ostříhati ho bude jako pastýř stáda svého.
 Jrm 31 11 Neboť vykoupil Hospodin Jákoba, protož vysvobodí jej z ruky toho, kterýž silnější jest nad něj.
 Jrm 31 12 I přijdou, a prozpěvovati budou na výsosti Siona, a pohnou se k dobrotě Hospodinově s obilím, a s vínem, a s olejem, a s plodem skotů a bravů, duše pak jejich bude podobná zahradě svlažené, a nebudout se rmoutiti více.
 Jrm 31 13 Tehdáž veseliti se bude panna s plésáním, a mládenci i starci spolu; obrátím zajisté kvílení jejich v radost, a potěším jich, a obveselím je po zámutku jejich.
 Jrm 31 14 Rozvlažím i duši kněží tukem, a lid můj dobroty mé nasytí se, dí Hospodin.
 Jrm 31 15 Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč

přehořký. Ráchel plačeci synů svých, nedala se potěšiti po synech svých, proto že žádného není.

Jrm 31 16 Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš mít mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země nepřátelské.
Jrm 31 17 Jest, pravím, čaka, žet se potom, dí Hospodin, navrátí synové do svého kraje.

Jrm 31 18 V pravdě slyším Efraima, an sobě stýště, pravě: Trestals mne, abych strestán byl jako telátko neupřáhané; obrať mne, abych obrácen byl, ty jsi zajisté, Hospodine, Bůh můj.

Jrm 31 19 Nebo po obrácení svém pokání činiti budu, a když mi k známosti sebe poslouženo bude, udeřím se v bedra. Stydímť se, anobř i pyřím, že snáším útržku dětinství svého.

Jrm 31 20 Zdali Efraim jest mým synem milým, aneb dítě velmi milostné? A však jakž jsem mluvil proti němu, ustavičně se vždy na něj rozpomínám. Pročež pohybují se vnitřnosti mé příčinou jeho; jistě žet se slituji nad ním, dí Hospodin.

Jrm 31 21 Nastavěj sobě pamětných znamení, naklaď sobě hromad kamení, pamatuj na tu silnici a cestu, kterouž jsi šla; navrať se, panno Izraelská, navrať se k městům svým těmto.

Jrm 31 22 Dokudž se toulati budeš, ó dcero zpuřná? Neboť učiní Hospodin novou věc na zemi: Žena bude vůkol obcházeti muže.

Jrm 31 23 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť říkati budou slovo toto v zemi Judově a v městech jeho, když zase přivedu zajaté jejich: Požehnejž tobě Hospodin, ó příbytku spravedlnosti, horo svatosti.

Jrm 31 24 Nebo osazovati se budou v zemi Judské, ve všech městech jeho spolu oráči, a kteříž zacházejí s stádem.

Jrm 31 25 Rozvlažím zajisté duši ustalou, a všelikou duši truchlou nasytím.

Jrm 31 26 V tom jsem procítil, a ohlédl se, a ten můj sen byl mi vděčný.

Jrm 31 27 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichžto oseji dům Izraelský a dům Judský semenem lidským a semenem hověd.

Jrm 31 28 I stane se, že jakož jsem se snažoval, abych je plénil, a bořil, a kazil a hubil, a trápil, tak se snažím, abych je vzdělal a rozsazoval, dí Hospodin.

Jrm 31 29 Těch časů nebudou říkati více: Otcové jedli hrozen trpký, pročež zubové synů laskominy mají.

Jrm 31 30 Nýbrž raději: Jeden každý pro nepravost svou umře. Každého člověka, kterýž by jedl hrozen trpký, laskominy mítí budou zubové jeho.

Jrm 31 31 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž učiním s domem Izraelským a s domem Judským smlouvu novou.

Jrm 31 32 Ne takovou smlouvu, jakouž jsem učinil s otci jejich v ten den, v kterýž jsem je ujal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Kteroužto smlouvu mou oni zrušili, a já abych zůstatí měl manželem jejich? dí Hospodin.

Jrm 31 33 Ale tatoť jest smlouva, kterouž učiním s domem Izraelským po těchto dnech, dí Hospodin: Dám zákon svůj do vnitřnosti jejich, a na srdci jejich napíši jej; i budu Bohem jejich, a oni budou mým lidem.

Jrm 31 34 A nebudou učiti více jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznejte Hospodina. Všickni zajisté napořád znáti mne budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich, dí Hospodin; milostiv zajisté budu nepravosti jejich, a na hřích jejich nezpomenu více.

Jrm 31 35 Takto praví Hospodin, kterýž dává slunce za světlo ve dne, zřízení měsíce a hvězd za světlo v noci, kterýž rozděluje moře, a zvučí vlnobití jeho, jehož jméno jest Hospodin zástupů:

Jrm 31 36 Jestliže se pohnou ta nařízení před obličejem mým, dí Hospodin, takéť símě Izraelovo přestane býti národem před obličejem mým po všecky dny.

Jrm 31 37 Takto praví Hospodin: Budou-li moci býti změřena nebesa zhůru, a vyhledání základové země dolů, takéť já zavrhu docela símě Izraelovo pro všecko to, což činili, dí Hospodin.

Jrm 31 38 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vystaveno bude město toto Hospodinu, od věže Chananeeľ až k bráně úhlu.

Jrm 31 39 A půjde ještě šňůra měřící naproti ní, ku pahrbku Gareb, a přitočí se k Gou.

Jrm 31 40 A všecko údolí těl mrtvých a popela, i všecko to pole až ku potoku Cedron, až k úhlu brány východní koňské posvěcené bude Hospodinu; nebudet pléněno, ani každéno více na věky.

Jrm 32 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina léta desátého Sedechiáše krále Judského, kterýžto rok jest osmnáctý Nabuchodonozorův.

Jrm 32 2 (Bylo pak tehdaž vojsko krále Babylonského oblehlo Jeruzalém, a Jeremiáš prorok byl zavřin v síni stráže, kteráž byla v domě krále Judského.

Jrm 32 3 Nebo dal jej byl vsaditi Sedechiáš král Judský, řka: Proč ty prorokuješ, právě: Takto praví Hospodin: Aj, já dám město toto v ruku krále Babylonského, aby je vzal.

Jrm 32 4 Sedechiáš také král Judský nezni kne ruky Kaldejských, ale jistotně vydán bude v ruku krále Babylonského, a budou mluvi ti ústa jeho s ústy jeho, a oči jeho uzří oči jeho.

Jrm 32 5 Nýbrž do Babylona zavede Sedechiáše, aby tam byl, až ho navštívím, dí Hospodin. Poněvadž bojujete s Kaldejskými, nepovede se vám šťastně.)

Jrm 32 6 Tehdy řekl Jeremiáš: Stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Jrm 32 7 Aj, Chanameel syn Salluma, strýce tvého, jde k tobě, aťby řekl: Kup sobě dvůr můj, kterýž jest v Anatot; nebo tobě právem příbuznosti náleží koupiti jej.

Jrm 32 8 Když pak přišel ke mně Chanameel syn strýce mého, podle slova Hospodinova, do síně stráže, a řekl ke mně: Kup medle dvůr můj, kterýž jest v Anatot, jenž jest v zemi Beniaminové; nebo tvůj jest právem dědičným, a právem příbuznosti, kupiž jej sobě: tedy porozuměv, že jest to slovo Hospodinovo,

Jrm 32 9 I koupil jsem od Chanameele syna strýce svého ten dvůr, kterýž jest v Anatot, a odvážil jsem jemu peněz sedmnácte lotů stříbra.

Jrm 32 10 A zapsav to do cedule, zapečetil jsem, a osvědčil jsem svědky, odváživ peníze na váze.

Jrm 32 11 Potom vzal jsem, podle přikázání a ustanovení, cedule té koupě zapečetěnou i otevřenou,

Jrm 32 12 A dal jsem ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, synu Maaseiášovu, před očima Chanameele strýce svého, a před očima svědků, kteříž se podepsali v ceduli té koupě, před očima všech Judských, kteříž se byli posadili v síni stráže.

Jrm 32 13 A přikázal jsem Báruchovi před očima jejich, řka:

Jrm 32 14 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vezmi cedule tyto, tuto ceduli té koupě, jakož zapečetěnou, tak ceduli otevřenou tuto, a vlož je do nádoby hlíněné, aby trvaly za mnohá léta.

Jrm 32 15 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Ještěť kupování budou domové, a rolí, i vinice v zemi této.

Jrm 32 16 Potom modlil jsem se Hospodinu, když jsem dal ceduli té koupě Báruchovi synu Neriášovu, řka:

Jrm 32 17 Ach, Panovníče Hospodine, aj, ty jsi učinil nebe i zemi mocí svou velikou a ramenem svým vztaženým, nemůžeš skryta býti před tebou žádná věc.

Jrm 32 18 Činíš milosrdenství nad tisíci, a odplácíš za nepravost otců do lůna synů jejich po nich, Bůh veliký, silný, mocný, jehož jméno Hospodin zástupů,

Jrm 32 19 veliký v radě a znamenitý v správě, poněvadž oči tvé otevřené jsou na všechny cesty synů lidských, abys odplatil jednomu každému podle cest jeho, a podle ovoce předsevzetí jeho.

Jrm 32 20 kterýž jsi činil divy a zázraky v zemi Egyptské až do tohoto dne, jakož v Izraelovi tak mezi jinými lidmi, a dobyls sobě jména, jakéž jest po dnešní den.

Jrm 32 21 Nebo vyvedl jsi lid svůj Izraelský z země Egyptské v divích a v zázracích, a rukou silnou, a ramenem vztaženým, a v strachu velikém,

Jrm 32 22 A dals jim zemi tuto, kterouž jsi přísáhl dáti otcům jejich, zemi oplývající mlékem a strdím.

Jrm 32 23 Ale že všedše do ní, a dědičně ujavše ji, neposlouchali hlasu tvého, a v zákoně tvém nechodili, všeho, což jsi koli přikázal jim činiti, nečinili, protož způsobili to, aby je potkalo všecko toto zlé.

Jrm 32 24 Aj, střelci přitáhli na město, aby je vzali, a město skrze meč a hlad a mor dáno jest v ruku Kaldejských, bojujících proti němu; a tak, což jsi koli promluvil, děje se, jakž to sám vidíš.

Jrm 32 25 Ty pak pravíš mi, Panovníče Hospodine: Zjednej sobě dvůr tento za peníze, a osvědč to svědky, ano již město toto dáno jest v ruku Kaldejských.

Jrm 32 26 I stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí:

Jrm 32 27 Aj, já jsem Hospodin Bůh všelikeho těla, zdaliž přede mnou může býti skryta která věc?

Jrm 32 28 Protož takto praví Hospodin: Aj, já dávám toto město v ruku Kaldejských a v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, aby je vzal.

Jrm 32 29 A vejdouce Kaldejští, kteříž bojují proti městu tomuto, zapálí ohněm toto město, a vypálí je, i domy ty, na jejichž střeších kadívali Bálovi, a obětovali oběti mokré bohům cizím, aby mne hněvali.

Jrm 32 30 Nebo synové Izraelští a synové Judští od dětinství svého jen toliko činí to, což jest zlého před očima máma; synové, pravím, Izraelští jen toliko hněvají mne dílem rukou svých, dí Hospodin.

Jrm 32 31 Toto zajisté město od toho dne, jakž je vystavěli, až do tohoto dne k hněvu mému a prchlivosti mé popouzí mne, tak že je sklídím od tváři své,

Jrm 32 32 Pro všelikou nešlechetnost synů Izraelských a synů Judských, kterouž páchali, aby mne k hněvu popouzeli, oni, králové jejich, knížata jejich, kněží jejich i proroci jejich, jakož muži Judští, tak obyvatelé Jeruzalémští,

Jrm 32 33 obracejíce se ke mně hřbetem, a ne tváří. A když je učím, ráno přivstáváje, a to ustavičně, však nikoli neposlouchají, aby přijímali naučení.

Jrm 32 34 Nadto nastavěli ohavností svých v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého, aby jej zanečistili.

Jrm 32 35 Nastavěli, pravím, výsostí Bálovi, kteréž jsou v údolí Benhinom, aby vodili syny své a dcery své Molochovi, ještě jsem jim toho nepřikázal, aniž vstoupilo na srdce mé, aby páchatí měli tu ohavnost, a Judu k hřešení přivodili.

Jrm 32 36 A nyní z příčiny té takto dí Hospodin. Bůh Izraelský, o městě tomto, o kterémž vy říkáte: Dánoť jest v ruku krále Babylonského skrze meč a hlad a mor:

Jrm 32 37 Aj, já shromáždím je ze všech zemí, do nichž jsem je rozebral v hněvě svém, a v rozpálení svém, i v prchlivosti veliké, a přivedu je zase na toto místo, a způsobím to, aby bydlili bezpečně.

Jrm 32 38 I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.

Jrm 32 39 Dám zajisté jim srdce jedno a cestu jednu, aby se mne báli po všechny dny, tak aby jim dobře bylo i synům jejich po nich.

Jrm 32 40 A učiním s nimi smlouvu věčnou, že se neodvrátím od nich, abych jim neměl dobře činiti; nadto bázeň svou dám v srdce jejich, aby neodstupovali ode mne.

Jrm 32 41 I veseliti se budu z nich, dobře jim čině, když je štípím v zemi této pevně, celým srdcem svým a vši duší svou.

Jrm 32 42 Nebo takto praví Hospodin: Jakož jsem uvedl všecko toto zlé veliké na lid tento, tak uvedu na ně všecko to dobré, o němž jim mluvím.

Jrm 32 43 Tehdáž kupováno bude pole v zemi této, o níž vy říkáte: Pustá jest, tak že není v ní žádného člověka ani hovada, dánat jest v ruku Kaldejských.

Jrm 32 44 Pole za peníze kupovati budou, a zapisovati do cedulí, a zpečetíce, svědky osvědčovati v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma v městech Judských, jakož v městech, kteráž jsou při horách, tak v městech na rovinách, a v městech poledních, když zase přivedu zajaté jejich, dí Hospodin.

Jrm 33 1 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi po druhé, když ještě zavřín byl v síni stráže, řkoucí:

Jrm 33 2 Takto praví Hospodin, kterýž učiní to, Hospodin, kterýž sformuje to, potvrdí toho, Hospodin jméno jeho:

Jrm 33 3 volej ke mně, a ohlásím se, a oznámím věci veliké a tajné, o nichž nevíš.

Jrm 33 4 Nebo takto praví Hospodin, Bůh Izraelský, o domích města tohoto, a o domích králů Judských, kteříž zkažení býti mají berany válečnými a mečem:

Jrm 33 5 Potáhnout k boji proti Kaldejským, ale aby naplnili tyto domy mrtvými těly lidskými, kteréž zbiji v hněvě svém a v prchlivosti své, pro jejichž všelikou nešlechtnost skryl jsem tvář svou od města tohoto.

Jrm 33 6 Aj, já zopravuji je a vzdělám, a uzdravím obyvatele, a zjevím jim hojnost pokoje, a to stálého.

Jrm 33 7 Nebo přivedu zase zajaté Judské a zajaté Izraelské, a vzdělám je jako prvé,

Jrm 33 8 A očistím je od všeliké nepravosti jejich, kterouž hřešili proti mně, a odpustím všechny nepravosti jejich, kterýmiž hřešili proti mně, a jimiž zpronevěřovali se mně.

Jrm 33 9 A tot' mi bude k jménu, k radosti, k chvále, a k zvelebení mezi všemi národy země, kteříž uslyší o všem tom dobrém, kteréž já jim učiním, a děsíce se, trástí se budou nade vším tím dobrým a nade vším pokojem tím, kterýž já jim způsobím.

Jrm 33 10 Takto praví Hospodin: Na tomto místě, o kterémž vy říkáte: Popléněno jest, tak že není ani člověka ani žádného hovada v městech Judských a na ulicích Jeruzalémských zpustlých, tak že není žádného člověka, ani žádného obyvatele, ani žádného hovada,

Jrm 33 11 Ještěť bude slýchán hlas radosti a hlas veselé, hlas ženicha a hlas nevěsty, hlas řkoucích: Oslavujte Hospodina zástupů, nebo dobrý jest Hospodin, nebo na věky milosrdenství jeho, a obětujících díkůčinění v domě Hospodinově, když zase přivedu zajaté země této jako na počátku, praví Hospodin.

Jrm 33 12 Takto praví Hospodin zástupů: Na místě tomto popléněném, tak že není žádného člověka ani hovada, i ve všech městech jeho bude ještě obydlé pastýřů, kdež by chovali stáda.

Jrm 33 13 V městech při horách, v městech na rovinách a v městech v straně polední, tolikéž v zemi Beniaminově a vůkol Jeruzaléma, i v městech Judských, ještě procházívati budou stáda skrze ruce počítajícího, praví Hospodin.

Jrm 33 14 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, v nichž vykonám slovo to výborné, kteréž jsem mluvil o domu Izraelovu a o domu Judovu.

Jrm 33 15 V těch dnech a za času toho způsobím to, aby zrostl Davidovi výstřelek spravedlivý, kterýž konati bude soud a spravedlnost na zemi.

Jrm 33 16 V těch dnech spasen bude Juda, a Jeruzalém bydliti bude bezpečně, a tot' jest, což jemu přivolá Hospodin, spravedlnost naše.

Jrm 33 17 Nebo takto praví Hospodin: Nebudeť vypléněn muž z rodu Davidova, ješto by nesesedl na stolici domu Judského.

Jrm 33 18 Z kněží také Levítských nebude vypléněn muž od tváři mé, ješto by neobětoval zápalu, a zapaloval suchou obět, a obětoval obět po všechny dny.

Jrm 33 19 Potom stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí:

Jrm 33 20 Takto praví Hospodin: Jestliže budete moci zrušiti smlouvu mou se dnem, a smlouvu mou s nocí, aby nebyvalo dne ani noci časem svým:

Jrm 33 21 Takéť smlouva má zrušena bude s Davidem služebníkem mým, aby neměl syna, kterýž by kraloval na stolici jeho, a s Levítskými kněžími, aby nebyli služebníky mími.

Jrm 33 22 A jakož nemůže sečteno býti vojsko nebeské, ani změřen býti písek mořský, tak rozmnožím símě Davida služebníka svého, a Levítů mně přísluhujících.

Jrm 33 23 Opět stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí:

Jrm 33 24 Což nesoudíš, co lid tento mluví, říkáje: Že dvojí čeled, kterouž byl

vyvolil Hospodin, již ji zavrhl, a lidem svým že pohrdají, jako by nebyl více národem před obličejem jejich.

Jrm 33 25 Takto praví Hospodin: Nebude-liť smlouva má se dnem a nocí, a ustanovení nebes i země zdržáno,

Jrm 33 26 Také símě Jákobovo a Davida služebníka svého zavrhu, abych nebral z semene jeho těch, kteříž by panovati měli nad semenem Abrahamovým, Izákovým a Jákobovým, když zase přivedu zajaté jejich, a smiluji se nad nimi.

Jrm 34 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, (když Nabuchodonozor král Babylonský, a všecko vojsko jeho, i všechna království země pod moc jeho přináležející, všickni také národové bojovali proti Jeruzalému a proti všechněm městům jeho), řkoucí:

Jrm 34 2 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Jdi a rci Sedechiášovi králi Judskému, rci, pravím, jemu: Takto dí Hospodin: Aj, já dám toto město v ruku krále Babylonského, aby je vypálil ohněm.

Jrm 34 3 I ty neznikneš ruky jeho, ale jistotně jat a v ruku jeho vydán budeš, a oči tvé uzří oči krále Babylonského, i ústa jeho s ústy tvými mluvití budou, a do Babylona se dostaneš.

Jrm 34 4 A však slyš slovo Hospodino, Sedechiáš králi Judský: Takto praví Hospodin o tobě: Neumřeš od meče,

Jrm 34 5 V pokoji umřeš. A jakož pálivali otcům tvým, králům předešlým, kteříž byli před tebou, tak pálití budou tobě, a říkajíce: Ach, pane, kvíliti budou nad tebou; nebo slovo toto já mluvil jsem, dí Hospodin.

Jrm 34 6 I mluvil Jeremiáš prorok Sedechiášovi, králi Judskému, všechna slova ta v Jeruzalémě,

Jrm 34 7 Když vojsko krále Babylonského bojovalo proti Jeruzalému a proti všechněm městům Judským ostatním, proti Lachis a proti Azeku; nebo ta byla pozůstala z měst Judských města hrazená.

Jrm 34 8 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když učinil král Sedechiáš smlouvu se vším lidem, kterýž byl v Jeruzalémě, o vyhlášení jim svobody,

Jrm 34 9 Aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, Hebrejského neb Hebrejskou, svobodné, aby nepodroboval sobě v službu žida, bratra svého, ni žádný.

Jrm 34 10 Tedy uposlechla všechna knížata a všecken lid, kterýž byl v smlouvu všel, aby propustil jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou svobodné, aby nepodroboval jich v službu více; uposlechli, pravím, a propustili.

Jrm 34 11 Potom pak rozmyslivše se, zase pobrali služebníky své a dívky své, kteréž byli propustili svobodné, a podrobili je sobě za služebníky a dívky.

Jrm 34 12 I stalo se slovo Hospodino k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:

Jrm 34 13 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský: Já jsem učinil smlouvu s otci vašimi toho dne, když jsem je vyvedl z země Egyptské, z domu služebníků, řka:

Jrm 34 14 Po vyplnění sedmi let propouštějte jeden každý bratra svého žida, kterýž by prodán byl tobě, a sloužilť by šest let, propušt, pravím, jej svobodného od sebe. Ale neuposlechli otcové vaši mne, aniž naklonili ucha svého.

Jrm 34 15 Vy zajisté usmyslivše sobě dnes, učinili jste to, což jest spravedlivého před očima máma, že jste vyhlásili svobodu jeden každý bližnímu svému, učinivše smlouvu před obličejem svým v domě tom, kterýž nazván jest od jména mého.

Jrm 34 16 Ale zase zpácivše se, zlehčili jste jméno mé, že jste vzali zase jeden každý služebníka svého a jeden každý děvku svou, kteréž jste byli propustili svobodné podle žádosti jejich, a podrobili jste je, aby byli vaši služebníci a dívky.

Jrm 34 17 Protož takto praví Hospodin: Vy neuposlechli jste mne, abyste vyhlásili svobodu jeden každý bratra svému, a jeden každý bližnímu svému, aj, já vyhláším proti vám svobodu, dí Hospodin, meči, moru a hladu, a vydám vás ku posmýkání po všech královstvích země.

Jrm 34 18 Vydám zajisté ty lidi, jenž přestoupili smlouvu mou, kteříž nevykonali slov smlouvy té, kterouž učinili před obličejem svým, když tele roztali na dvě, a prošli mezi díly jeho,

Jrm 34 19 Totiž knížata Judská a knížata Jeruzalémská, komorníci, a kněží, i všecken lid té země, kteříž prošli mezi díly toho tele.

Jrm 34 20 Vydám je, pravím, v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, i budou těla mrtvá jejich za pokrm ptactvu nebeskému, a šelmám zemským.

Jrm 34 21 Sedechiáše také krále Judského, i knížata jeho vydám v ruku nepřátel jejich, a v ruku hledajících bezživotí jejich, v ruku, pravím, vojska krále Babylonského, kteříž odtáhli od vás.

Jrm 34 22 Aj, já přikáži, dí Hospodin, a přivedu je zase na město toto, aby bojovali proti němu, a vezmouce je, vypálili je ohněm; města také Judská obrátím v poušť, tak že nebude žádného obyvatele.

Jrm 35 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina za dnů Joakima syna Joziášova, krále Judského, řkoucí:

Jrm 35 2 Jdi mezi Rechabitské, a promluvě s nimi, doveď je k domu Hospodinovu do jednoho z pokojů, a dej jim píti vína.

Jrm 35 3 Tedy pojav Jazaniáše syna Jeremiášova, syna Chabaciniášova, a bratří jeho i všechny syny jeho se vši rodinou Rechabitských,

Jrm 35 4 Dovedl jsem je k domu Hospodinovu do pokoje synů Chanana syna

Igdaliášova, muže Božího, kterýž byl při pokoji knížat, jenž byl nad pokojem Maaseiáše syna Sallumova, ostříhajícího prahu.

Jrm 35 5 Potom postavě před syny domu Rechabitských koflíky plné vína a číše, i řekl jsem jim: Píte víno.

Jrm 35 6 Kteríž řekli: Nepijíme vína. Nebo Jonadab syn Rechabův, otec náš, zapověděl nám, řka: Nepíjejte vína, vy, ani synové vaši na věky.

Jrm 35 7 A domu nestavějte, ani semene nerozsívejte, vinice také neštěpujte, ani mívejte, ale v staních přebývejte po všechny dny vaše, abyste živí byli mnoho dnů na tváři země, v níž pohostinu jste.

Jrm 35 8 Protož uposlechli jsme hlasu Jonadaba syna Rechabova, otce našeho, ve všem, což přikázal nám, abychom nepili vína po všechny dny své, my, manželky naše, synové naši, i dcery naše,

Jrm 35 9 Abychom nestavěli domů k bydlení svému, a vinice, ani rolí, ani nic osátého nemívali.

Jrm 35 10 Ale abychom bydlili v staních. Uposlechli jsme, pravím, a děláme všecko, jakž přikázal nám Jonadab otec náš.

Jrm 35 11 Stalo se pak, když vtrhl Nabuchodonozor král Babylonský do země, že jsme řekli: Poďte, a ujděme do Jeruzaléma před vojskem Kaldejským, a před vojskem Syrským. Takž bydlíme v Jeruzalémě.

Jrm 35 12 Tedy stalo se slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, řkoucí:

Jrm 35 13 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jdi a rci mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským: Což nepřijmete naučení, abyste poslouchali slov mých? dí Hospodin.

Jrm 35 14 K vykonání přichází všeliké slovo Jonadaba syna Rechabova, kterýž přikázal synům svým, aby nepili vína. Nepili zajisté až do tohoto dne, nebo poslouchají přikázání otce svého. Já pak mluvím k vám, ráno přivstává, a to ustavičně, a však neposloucháte mne.

Jrm 35 15 Nadto posílám k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstává, a to ustavičně, říká: Navratte se již jeden každý z cesty své zlé, a polepšte předsevzetí svých, a nechoďte za bohy cizími, sloužíce jim, a tak přebývejte v zemi této, kterouž jsem dal vám i otcům vašim: však nenakloňujete uší svých, aniž mne posloucháte.

Jrm 35 16 Ješto synové Jonadabovi syna Rechabova plní přikázání otce svého, kteréž přikázal jim, lid pak tento neposlouchají mne.

Jrm 35 17 Protož takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já uvedu na Judu a na všechny obyvatele Jeruzalémské všecko to zlé, kteréž jsem vyřkl proti nim, proto že jsem mluvil k nim, a neposlouchali, a volával jsem na ně, ale neohlásili se.

Jrm 35 18 Rodině pak Rechabitských řekl Jeremiáš: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Protože posloucháte přikázání Jonadaba otce vašeho, a ostříháte všech přikázání jeho, anobř děláte všecko, jakž přikázal vám,

Jrm 35 19 Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Nebudeť vyplněn muž z rodu Jonadabova syna Rechabova, ješto by nestál před obličejem mým po všechny dny.

Jrm 36 1 Stalo se pak léta čtvrtého Joakima syna Joziášova, krále Judského, stalo se slovo toto k Jeremiášovi od Hospodina, řkoucí:

Jrm 36 2 Vezmi sobě knihu, a zapiš do ní všecka slova, kteráž jsem mluvil tobě proti Izraelovi, a proti Judovi, i všechněm národům od toho dne, jakž jsem mluvil s tebou, ode dnů Joziášových, až do dne tohoto,

Jrm 36 3 Zdali aspoň uslyšíce dům Judský o všem tom zlém, kteréž já myslím učiniti jim, navrátí se jeden každý z cesty své zlé, abych odpustil nepravost jejich a hřích jejich.

Jrm 36 4 Protož zavolal Jeremiáš Bárucha syna Neriášova, i sepsal Báruch do knihy z úst Jeremiášových všecka slova Hospodinova, kteráž mluvil jemu.

Jrm 36 5 Potom přikázal Jeremiáš Báruchovi, řka: Já záповěd maje, nemohu jíti do domu Hospodinova.

Jrm 36 6 Protož jdi ty, a čti v knize této, což jsi napsal z úst mých, slova Hospodinova, při přítomnosti lidu v domě Hospodinově, v den postu, též také při přítomnosti všech Judských, kteříž by se z měst svých sešli, čti je,

Jrm 36 7 Zda by snad ponížene a pokorně modléce se před Hospodinem, i navrátili by se jeden každý z cesty své zlé; neboť jest veliký hněv a prchlivost, v níž mluvil Hospodin proti lidu tomuto.

Jrm 36 8 I učinil Báruch syn Neriášův všecko, jakž přikázal jemu Jeremiáš prorok, čta v knize té slova Hospodinova v domě Hospodinově.

Jrm 36 9 Stalo se pak léta pátého za Joakima syna Joziášova, krále Judského, měsíce devátého, že vyhlásili půst před Hospodinem všemu lidu v Jeruzalémě, a všemu lidu, kteříž se byli sešli z měst Judských do Jeruzaléma.

Jrm 36 10 I četl Báruch z knihy slova Jeremiášova v domě Hospodinově, v pokoji Gemariáše syna Safanova, písaře, na síni hořejší, u dveří brány domu Hospodinova nové, při přítomnosti všeho lidu.

Jrm 36 11 Když pak vyslyšel Micheáš syn Gemariášův, syna Safanova, všecka slova Hospodinova z té knihy,

Jrm 36 12 Hned šel do domu královského, do pokoje kancléřova, a aj, tam všecka knížata seděla: Elisama ten kancléř, a Delaiáš syn Semaiášův, a Elnatan syn Achborův, a Gemariáš syn Safanův, a Sedechiáš syn Chananiášův, i všecka knížata.

Jrm 36 13 A oznámil jim Micheáš všecka slova, kteráž slyšel, když četl Báruch v

knize při přítomnosti lidu.

Jrm 36 14 Protož poslala všecka knížata k Báruchovi Judu syna Netaniášova, syna Semeiášova, syna Chuzova, aby řekl: Tu knihu, v níž jsi četl při přítomnosti lidu, vezmi do ruky své a pod. I vzal Báruch syn Neriášův tu knihu do ruky své, a přišel k nim.

Jrm 36 15 Kteríž řekli jemu: Seď medle a čti ji před námi. I četl Báruch před nimi.

Jrm 36 16 Stalo se pak, když uslyšeli všecka slova ta, že předěšení byli všickni, a řekli Báruchovi: Jistotně oznámíme králi všecka slova tato.

Jrm 36 17 Potom otázali se Bárucha, řkouce: Oznam již nám, jak jsi všecka slova ta sepsal z úst jeho?

Jrm 36 18 Jimž řekl Báruch: Z úst svých pravil mi všecka slova tato, a já psal jsem na knihách černidlem.

Jrm 36 19 Tedy řekla ta knížata Báruchovi: Jdi schovej se ty i Jeremiáš, ať žádný neví, kde jste.

Jrm 36 20 Potom vešli k králi na síň, když tu knihu schovati dali v pokoji Elisama kancléře, a oznámili králi všecka slova ta.

Jrm 36 21 I poslal král Judu, aby vzal tu knihu. Kterýžto vzal ji z pokoje Elisama kancléře, a četl ji Juda při přítomnosti krále, a při přítomnosti všech knížat stojících před králem.

Jrm 36 22 Král pak seděl v domě, v němž v zimě býval, měsíce devátého, a na ohništi před ním hořelo.

Jrm 36 23 Tedy stalo se, jakž jen přečetl Juda tři listy neb čtyři, že pořezal ji škrptorálem, a házel na oheň, kterýž byl na ohništi, až shořela všecka kniha ta ohněm tím, kterýž byl na ohništi.

Jrm 36 24 Ale neulekli se, aniž roztrhl roucha svá král a všickni služebníci jeho, kteříž slyšeli všecka slova ta.

Jrm 36 25 Nýbrž ještě když Elnatan a Delaiáš a Gemariáš přimlouvali se k králi, aby nepálil té knihy, tedy neuposlechl jich.

Jrm 36 26 Ale přikázal král Jerachmeelovi synu královu, a Saraiášovi synu Azrielovu, a Semeiášovi synu Abdeelovu, aby jali Bárucha písaře a Jeremiáše proroka. Ale skryl je Hospodin.

Jrm 36 27 Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi, když spálil král tu knihu a slova, kteráž byl sepsal Báruch z úst Jeremiášových, řkouce:

Jrm 36 28 Vezmi sobě zase knihu jinou, a napiš na ní všecka slova první, kteráž byla v té knize prvnější, kterouž spálil Joakim král Judský.

Jrm 36 29 O Joakimovi pak králi Judském rci: Takto praví Hospodin: Ty jsi spálil knihu tuto, pravě: Proč jsi psal v ní, řka: Jistotně přitáhne král Babylonský, a zkaží zemi tuto, a vyhladí z ní lidi i hovada?

Jrm 36 30 Protož takto praví Hospodin o Joakimovi králi Judském: Nebude mít, kdo by seděl na stolici Davidově, a tělo jeho mrtvé bude vyvrženo na horko ve dne a na mráz v noci.

Jrm 36 31 Nebo trestati budu na něm, a na semeni jeho, i na služebnících jeho nepravost jejich, a uvedu na ně, a na obyvatele Jeruzalémské, i na muže Judské všecko to zlé, o kterémž jsem mluvil jim, a neposlouhali.

Jrm 36 32 I vzal Jeremiáš knihu jinou, a dal ji Báruchovi synu Neriášovu, písaři, kterýž sepsal do ní z úst Jeremiášových všecka slova té knihy, kterouž byl spálil Joakim král Judský ohněm. A ještě přidáno jest k těm slovům mnoho těm podobných.

Jrm 37 1 Potom kraloval král Sedechiáš syn Joziášův místo Koniáše syna Joakimova, kteréhož ustanovil králem Nabuchodonozor král Babylonský v zemi Judské.

Jrm 37 2 Ale neposlouchal on, ani služebníci jeho, ani lid té země slov Hospodinových, kteráž mluvil skrze Jeremiáše proroka.

Jrm 37 3 Ač byl poslal Sedechiáš Jehuchale syna Semeiášova a Sofoniáše syna Maaseiášova, kněze, k Jeremiášovi proroku, aby řekli: Modl se medle za nás Hospodinu Bohu našemu.

Jrm 37 4 Nebo Jeremiáš ještě bydlil svobodně u prostřed lidu, aniž ho ještě byli dali do žaláře.

Jrm 37 5 A vojsko Faraonovo bylo vytáhlo z Egypta; (nebo uslyšavše Kaldejští, kteříž oblehli byli Jeruzalém, pověst o nich, odtrhli od Jeruzaléma).

Jrm 37 6 Stalo se pak slovo Hospodinovo k Jeremiášovi proroku, řkouce:

Jrm 37 7 Toto praví Hospodin Bůh Izraelský: Takto rcete králi Judskému, kterýž vás poslal ke mně, abyste se radili se mnou: Aj, vojsko Faraonovo, kteréž potáhne vám na pomoc, navrátí se zase do země své Egyptské.

Jrm 37 8 Kaldejští pak navrátí se zase, a bojovati budou proti městu tomuto, a vezmouce je, vypálí je ohněm.

Jrm 37 9 Takto praví Hospodin: Nesvoďte sami sebe, říkajíce: Konečně odtrhnou od nás Kaldejští, neboť neodtrhnou.

Jrm 37 10 Nýbrž byste pobili všecko vojsko Kaldejských bojujících s vámi, tak že by pozůstali z nich toliko ranění, tiž z stanů svých povstanou, a toto město ohněm vypálí.

Jrm 37 11 Stalo se pak, když odtrhlo vojsko Kaldejské od Jeruzaléma před vojskem Faraonovým,

Jrm 37 12 Že vycházel Jeremiáš z Jeruzaléma, jíti chtěje do země Beniaminovy, aby tak vynikl z prostředku lidu.

Jrm 37 13 Když pak byl v bráně Beniamínské, byl tu hejtman nad stráží, jménem Jiriáš syn Selemiáše, syna Chananiášova, kterýž jal Jeremiáše proroka, řka: K Kaldejským ty ustupujes.

Jrm 37 14 Jemuž řekl Jeremiáš: Není pravda, neustupujiť já k Kaldejským. Ale nechtěl ho slyšet, nýbrž jal Jiriáš Jeremiáše, a dovedl jej k knížatům.

Jrm 37 15 Tedy rozhněvavše se knížata na Jeremiáše, ubili jej, a dali jej do vězení, do domu Jonatana písaře; nebo z něho byli udělali žalář.

Jrm 37 16 Když pak vešel Jeremiáš do té jámy a do sklípků jejích, a seděl tam Jeremiáš mnoho dní.

Jrm 37 17 Teprv poslav král Sedechiáš, vzal jej, a tázal se ho král v domě svém tajně, řka: Stalo-li se slovo od Hospodina? Jemuž řekl Jeremiáš: Stalo. Potom řekl: V ruku krále Babylonského vydán budeš.

Jrm 37 18 Při tom řekl Jeremiáš králi Sedechiášovi: Coť jsem zavinil aneb služebníkům tvým, aneb lidu tomuto, že jste mne dali do žaláře tohoto?

Jrm 37 19 A kdež jsou proroci vaši, kteříž prorokují vám, říkajíce: Nepřitáhneť král Babylonský na vás, ani na zemi tuto?

Jrm 37 20 Nyní tedy slyš, žádám, pane můj králi, nechť, prosím, místo má před tebou pokorná prosba má; nedopouštěj mne zase voditi do domu Jonatana písaře, abych tam neumřel.

Jrm 37 21 I přikázal král Sedechiáš, aby vsadili Jeremiáše do síně stráže, a dávali jemu pecník chleba na den z ulice pekařů, dokudž by nebyl vytráven všecken chléb v městě. A tak seděl Jeremiáš v síni stráže.

Jrm 38 1 Slyšel pak Sefatiáš syn Matanův, a Gedaliáš syn Paschurův, a Juchal syn Selemiášův, a Paschur syn Malkiášův slova, kteráž Jeremiáš mluvil ke všemu lidu, řka:

Jrm 38 2 Takto praví Hospodin: Kdo by zůstal v městě tomto, zahyne mečem, hladem aneb morem, ale kdož by vyšel k Kaldejským, že bude živ, a že bude míti život svůj místo kořisti, a živ zůstane.

Jrm 38 3 Takto praví Hospodin: Jistotně vydáno bude město toto v ruku vojska krále Babylonského, a vezme je.

Jrm 38 4 Protož řekla ta knížata králi: Nechť jest usmrcen muž ten, poněvadž zemdlivá ruce mužů bojovných, pozůstalých v městě tomto, i ruce všeho lidu, mluvě jim slova taková; nebo muž ten nikoli neobmyslí pokoje lidu tomuto, ale zlé.

Jrm 38 5 Tedy řekl král Sedechiáš: Aj, v ruce vaší jest, neboť král zhoľa nic nemůže proti vám.

Jrm 38 6 I vzali Jeremiáše, kterýž byl v síni stráže, a uvrhli jej do jámy Malkiášovy, syna králova, a spustili Jeremiáše po provazích. V té pak jámě nebylo nic vody, ale bláto, tak že Jeremiáš tonul v tom blátě.

Jrm 38 7 Ale jakž uslyšel Ebedmelech Mouřenín, dvořan, kterýž byl v domě královském, že dali Jeremiáše do té jámy, (král pak seděl v bráně Beniamínské),

Jrm 38 8 Hned vyšel Ebedmelech z domu královského, a mluvil s králem, řka:

Jrm 38 9 Pane můj, králi, zle učinili muži tito všecko, což učinili Jeremiášovi proroku, že jej uvrhli do té jámy; neboť by byl umřel i na prvním místě hladem, poněvadž již není žádného chleba v městě.

Jrm 38 10 Protož poručil král Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Vezmi s sebou odsud třidceti mužů, a vytáhni Jeremiáše proroka z té jámy, prvé než by umřel.

Jrm 38 11 Tedy vzal Ebedmelech ty muže s sebou, a všel do domu královského pod pokladnici, a nabral starých hadrů strhaných, hadrů, pravím, zkažených, kteréž spustil k Jeremiášovi do té jámy po provazích.

Jrm 38 12 A řekl Ebedmelech Mouřenín Jeremiášovi: Nu, podlož ty staré, strhané hadry a zkažené pod paže rukou svých s provazy. I učinil tak Jeremiáš.

Jrm 38 13 Takž vytáhli Jeremiáše po provazích, a dobyli jej z té jámy. I seděl Jeremiáš v síni stráže.

Jrm 38 14 Potom poslav král Sedechiáš, vzal Jeremiáše proroka k sobě do třetího průchodu, kterýž byl při domu Hospodinovu, a řekl král Jeremiášovi: Zeptám se tebe na něco, netaj přede mnou ničehož.

Jrm 38 15 I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Oznamím-liť, zdaliž mne konečně neusmrtíš? A poradím-liť, neuposlechneš mne.

Jrm 38 16 Tedy přísáhl král Sedechiáš Jeremiášovi tajně, řka: Živť jest Hospodin, kterýž učinil nám život tento, že tě neusmrtím, aniž tě vydám v ruku mužů těch, kteříž hledají bezživotí tvého.

Jrm 38 17 I řekl Jeremiáš Sedechiášovi: Takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže dobrovolně vyjdeš k knížatům krále Babylonského, i duše tvá živa bude, i město toto nebude vypáleno ohněm, a tak živ zůstaneš ty i dům tvůj.

Jrm 38 18 Jestliže pak nevyjdeš k knížatům krále Babylonského, jistě že vydáno bude město toto v ruku Kaldejských, a vypálí je ohněm, ano i ty nezničneš ruky jejích.

Jrm 38 19 Tedy řekl král Sedechiáš Jeremiášovi: Velmi se bojím židů, kteříž ustoupili k Kaldejským, aby mne snad nevydali v ruku jejích, i učinili by sobě ze mne posměch.

Jrm 38 20 Ale Jeremiáš řekl: Nevydadí. Uposlechni, prosím, hlasu Hospodinova, o kterémž já mluvím tobě, a bude dobře tobě, i duše tvá živa bude.

Jrm 38 21 Jestliže pak nebudeš chtíti vyjíti, toto jest slovo to, kteréž mi ukázal Hospodin,

Jrm 38 22 Že aj, všechny ženy, kteréž pozůstaly v domě krále Judského, přivedeny

budou knížatům krále Babylonského, a samyť říkati budou: Nabádalit' jsou tě, a obdrželi na tobě ti, kteříž tě troštovali pokojem; uvázlyť v bahně nohy tvé, a nazpět obráceny.

Jrm 38 23 Všecky také manželky tvé i syny tvé dovedou k Kaldejským, i ty sám
neznikneš ruky jejich, ale rukou krále Babylonského jat budeš, a město toto vypálíš ohněm,
Jrm 38 24 Tedy řekl Sedechiáš Jeremiášovi: Žádný ať neví o věcech těchto, abys
neumřel.

Jrm 38 25 Pakli uslyšíce knížata, že jsem mluvil s tebou, přišli by k tobě, a
řeklit' by: Oznam medle nám, cos mluvil s králem, netaj před námi, a neusmrtíme tě, a co mluvil
s tebou král?

Jrm 38 26 Tedy rci jim: Předkládal jsem poníženou a pokornou prosbu svou před
krále, aby mne nedal zase voditi do domu Jonatanova, abych tam neumřel.

Jrm 38 27 I sešla se všecka knížata k Jeremiášovi, aby se ho tázali. Kterýžto
oznámil jim podle toho všeho, jakž přikázal král. Takž mlčkem odešli od něho, když nebylo
slyšeti o té věci.

Jrm 38 28 Jeremiáš pak seděl v síni stráže až do toho dne, v němž dobyt jest
Jeruzalém, kdežto byl, když dobýván byl Jeruzalém.

Jrm 39 1 Léta devátého Sedechiáše krále Judského, měsíce desátého, přitáhl
Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a oblehli jej.

Jrm 39 2 Jedenáctého pak léta Sedechiášova, měsíce čtvrtého, devátého dne
měsíce, prolomeno jest město.

Jrm 39 3 I vešla tam všecka knížata krále Babylonského, a posadila se v bráně
prostřední: Nergal šaretser, Samgarnebu, Sarsechim, Rabsaris, Nergal šaretser, Rabmag, a všecka
jiná knížata krále Babylonského.

Jrm 39 4 Stalo se pak, když je uzřel Sedechiáš král Judský, a že všickni muži
bojovní utekli, a vyšli v noci z města cestou zahrady královské skrze bránu mezi dvěma zdmi,
ušel také cestou pouště.

Jrm 39 5 I honilo je vojsko Kaldejské, a postihli Sedechiáše na rovinách
Jerišských, a jali jej a přivedli ho k Nabuchodonozorovi králi Babylonskému do Ribla, do země
Emat. Kdežto učinil soud.

Jrm 39 6 Nebo zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy v Ribla před očima
jeho, i všecky nejpodlejší Judské zmordoval král Babylonský.

Jrm 39 7 Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými, dovedl jej
do Babylona.

Jrm 39 8 Dům také královský i domy toho lidu vypálili Kaldejští ohněm, a zdi
Jeruzalémské pobořili.

Jrm 39 9 Ostatek pak lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli
ustoupili k němu, a jiný lid pozůstalý zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, do Babylona.

Jrm 39 10 Toliko nejchaternějších z lidu, kteříž nikdež neměli nic, zanechal
Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, v zemi Judské, jimž rozdal vinice a rolí v ten den.

Jrm 39 11 Přikázal pak Nabuchodonozor král Babylonský o Jeremiášovi
Nebuzardanovi, hejtmanu nad žoldněři, řka:

Jrm 39 12 Vezmi jej, a pilně ho opatruj, aniž jemu čiň co zlého, ale jakž tobě
řekne, tak nalož s ním.

Jrm 39 13 Protož poslav Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, a Nebušazban,
Rabsaris, a Nergal šaretser, Rabmag, a všickni hejtmané krále Babylonského,

Jrm 39 14 Poslavše, pravím, vzali Jeremiáše z síně stráže, a dali jej
Godoliášovi synu Achikamovu, syna Safanova, aby jej domů dovedl. Takž bydlil u prostřed lidu.

Jrm 39 15 Stalo se pak k Jeremiášovi slovo Hospodinovo, když ještě byl zavřín v
síni stráže, řkoucí:

Jrm 39 16 Jdi a rci Ebedmelechovi Mouřenínu, řka: Takto praví Hospodin zástupů,
Bůh Izraelský: Aj, já způsobím to, aby došla slova má na město toto ke zlému a ne k dobrému, a
splní se před obličejem tvým v ten den.

Jrm 39 17 Ale vysvobodím tě v ten den, dí Hospodin, aniž budeš vydán v ruku mužů
těch, jejichž obličej se lekáš.

Jrm 39 18 Nebo jistotně vychvátím tě, abys od meče nepadl, a budeš míti život
svůj místo kořisti, proto že jsi naději složil ve mně, dí Hospodin.

Jrm 40 1 Slovo to, kteréž se stalo k Jeremiášovi od Hospodina, když jej
propustil Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, z Ráma, vzav jej, když byl svázaný řetězy u
prostřed všech zajatých Jeruzalémských a Judských, zajatých do Babylona.

Jrm 40 2 Tedy vzal hejtman nad žoldněři Jeremiáše, a řekl jemu: Hospodin Bůh
tvůj byl vyřkl zlé toto proti místu tomuto.

Jrm 40 3 Protož je uvedl a učinil Hospodin, jakž mluvil; nebo jste hřešili
proti Hospodinu, a neposlouchali jste hlasu jeho, pročez stala se vám věc tato.

Jrm 40 4 Již tedy, aj, rozvazuji tě dnes z řetězů těch, kteříž jsou na rukou
tvých. Vidí-liť se za dobré jíti se mnou do Babylona, poď, a budu tě pilně opatrovati;
jestližeť se pak nevidí za dobré jíti se mnou do Babylona, nech tak. Aj, všecka tato země jest
před tebou; kamžť se za dobré a slušné vidí jíti, tam jdi.

Jrm 40 5 Pakli, (poněvadž se nenavracuje), obrať se k Godoliášovi synu
Achikamovu, syna Safanova, kteréhož ustanovil král Babylonský nad městy Judskými, a zůstaň s
ním u prostřed lidu, aneb kamžť se koli dobře líbí jíti, jdi. I dal jemu hejtman nad žoldněři
na cestu, a dar, a propustil jej.

Jrm 40 6 Takž přišel Jeremiáš k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a bydlil

s ním u prostřed lidu pozůstalého v zemi.

Jrm 40 7 Uslyšeli pak všickni hejtmané vojsk, kteříž byli na poli, oni i všecken lid jejich, že ustanovil král Babylonský Godoliáše syna Achikamova nad tou zemí, a že jemu poručil muže a ženy i děti, a to z nejchatečnějších té země, z těch kteříž nebyli zajati do Babylona.

Jrm 40 8 Protož přišli k Godoliášovi do Masfa, totiž Izmael syn Netaniášův, též Jochanan a Jonatan, synové Kareachovi, a Saraiáš syn Tanchumetův, a synové Efai Netofatského, a Jazaniáš syn Machatův, oni i lid jejich.

Jrm 40 9 Tedy přísáhl jim Godoliáš syn Achikamův, syna Safanova, i lidu jejich, řka: Nebojte se služby Kaldejských, zůstaňte v zemi, a služte králi Babylonskému, a dobře vám bude.

Jrm 40 10 Nebo aj, já bydlím v Masfa, abych sloužil Kaldejským, kteříž přicházejí k nám, vy pak slízejte víno a letní ovoce i olej, a skládejte do nádob svých, a zůstaňte v městech svých, kteráž držíte.

Jrm 40 11 Tak i všickni Judští, kteříž byli u Moábských a mezi Ammonitskými, a mezi Idumejskými, a kteříž byli ve všech zemích, uslyšavše, že by pozůstavil král Babylonský ostatek Judských, a že by ustanovil nad nimi Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova,

Jrm 40 12 Navrátili se všickni Judští ze všech míst, kamž rozehnaní byli, a přišli do země Judské k Godoliášovi do Masfa. I nazbírali vína a letního ovoce velmi mnoho.

Jrm 40 13 Jochanan pak syn Kareachův, a všechna knížata vojsk, kteráž byla v poli, přišli k Godoliášovi do Masfa,

Jrm 40 14 A řekli jemu: Víš-li co o tom, že Baalis král Ammonitský poslal Izmaele syna Netaniášova, aby tě zabil? Ale nevěřil jim Godoliáš syn Achikamův.

Jrm 40 15 Nadto Jochanan syn Kareachův řekl Godoliášovi tajně v Masfa, řka: Necht' jdu medle, a zabiji Izmaele syna Netaniášova, však žádný nezví. Proč má zabiti tebe, a mají rozptýlení býti všickni Judští, kteříž shromáždění jsou k tobě, a zahynouti ostatek Judských?

Jrm 40 16 Ale řekl Godoliáš syn Achikamův Jochananovi synu Kareachovu: Nečin' toho, nebo lež ty mluvíš o Izmaelovi.

Jrm 41 1 Stalo se pak měsíce sedmého, že přišel Izmael syn Netaniášův, syna Elisamova z semene královského, a hejtmané královští, totiž deset mužů s ním, k Godoliášovi synu Achikamovu do Masfa, a jedli tam chléb spolu v Masfa.

Jrm 41 2 Potom vstav Izmael syn Netaniášův, a deset mužů, kteříž byli s ním, zabili Godoliáše syna Achikamova, syna Safanova, mečem; zamordoval, pravím, toho, kteréhož ustanovil král Babylonský nad tou zemí.

Jrm 41 3 Všecky také Židy, kteříž byli s ním, s Godoliášem, v Masfa, i ty Kaldejské, kteříž postiženi byli tam, muže bojovné, pobil Izmael.

Jrm 41 4 Stalo se pak druhého dne, jakž zamordoval Godoliáše, (o čemž žádný nezvěděl),

Jrm 41 5 Že přišli někteří z Sichem, z Sílo a z Samaří, mužů osmdesáte, oholivše bradu, a roztrhše roucha, a řežíce se, kteřížto suchou obět a kadidlo v rukou svých měli, aby je nesli do domu Hospodínova.

Jrm 41 6 Tedy Izmael syn Netaniášův vyšel jim vstříc z Masfa, ustavičně jda a plače. Stalo se pak, když je potkal, že řekl jim: Poďte k Godoliášovi synu Achikamovu.

Jrm 41 7 Ale stalo se, když přišli do prostřed města, že pobiv je Izmael syn Netaniášův, vmetal je do prostřed jámy, on i muži, kteříž s ním byli.

Jrm 41 8 Deset pak mužů nalezlo se mezi nimi, kteříž řekli Izmaelovi: Nemorduj nás; nebo máme sklady skryté v poli, pšenice a ječmene, též oleje a medu. I nechal tak, a nemordoval jich u prostřed bratří jejich.

Jrm 41 9 Jáma pak, do níž Izmael vmetal k Godoliášovi všechna těla mužů těch, kteréž pobil, ta jest, kterouž udělal král Aza, boje se Bázy krále Izraelského. Kterouž naplnil Izmael syn Netaniášův zbitými.

Jrm 41 10 A zajal Izmael všecken ostatek lidu, kteříž byli v Masfa, dcery královské a všecken lid, kteříž byli pozůstali v Masfa, nad nimiž byl ustanovil Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Godoliáše syna Achikamova. Kteréžto zajav Izmael syn Netaniášův, šel, aby se dopravil k Ammonitským.

Jrm 41 11 V tom uslyšel Jochanan syn Kareachův, i všickni hejtmané těch vojsk, kteříž s ním byli, o všem tom zlém, kteréž učinil Izmael syn Netaniášův.

Jrm 41 12 I vzali všecken svůj lid, a táhli k boji proti Izmaelovi synu Netaniášovu, jehož našli při vodách velikých, kteréž jsou v Gabaon.

Jrm 41 13 Stalo se pak, že když uzel všecken lid, kterýž byl s Izmaelem, Jochanana syna Kareachova a všechna knížata vojsk, kteříž s ním byli, zradovali se.

Jrm 41 14 A obrátiv se všecken ten lid, kterýž byl zajal Izmael z Masfa, navrátil se zase, a přišel k Jochananovi synu Kareachovu.

Jrm 41 15 Izmael pak syn Netaniášův ušel před Jochananem s osmi muži, a přišel k Ammonitským.

Jrm 41 16 Protož vzal Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk, kteříž s ním byli, všecken ostatek lidu, kterýž zase přivedl od Izmaele syna Netaniášova z Masfa, když zabil Godoliáše syna Achikamova, muže bojovné, též ženy a děti i komorníky, kteréž zase přivedl z Gabaon,

Jrm 41 17 A odšedše, pobyli v hospodě Chimhamově, kteráž jest u Betléma, aby jdouce, vešli do Egypta,

Jrm 41 18 Před Kaldejskými. Nebo báli se jich, proto že zabil Izmael syn
Netaniášův Godoláše syna Achikamova, kteréhož byl ustanovil král Babylonský nad tou zemí.
Jrm 42 1 Potom přistoupili všechna knížata vojsk, i Jochanan syn Kareachův i
Jazaniáš syn Hosaiášův, i všechn lid, od nejmenšího až do největšího,
Jrm 42 2 A řekli Jeremiášovi proroku: Uslyš medle nás v ponížené prosbě naší, a
modl se za nás Hospodinu Bohu svému, za všechn ostatek tento, nebo nás maličko zůstalo z
mnohých, jakž oči tvé nás vidí,
Jrm 42 3 Ať nám oznámí Hospodin Bůh tvůj cestu, po níž bychom jíti, a co činiti
měli.
Jrm 42 4 Jimž řekl Jeremiáš prorok: Uslyšel jsem. Aj, já modliti se budu
Hospodinu Bohu vašemu podle slov vašich, a cožkoli vám odpoví Hospodin, oznámím vám; nezatajím
před vámi slova.
Jrm 42 5 Oni zase řekli Jeremiášovi: Necht' jest Hospodin mezi námi svědkem
pravým a věrným, jestliže podle každého slova, pro něž poslal tě Hospodin Bůh tvůj k nám, tak
se chovati nebudeme.
Jrm 42 6 Buď dobré aneb zlé, hlasu Hospodina Boha našeho, pro nějž tě vysíláme
k němu, uposlechneme, aby nám dobře bylo, když uposlechneme hlasu Hospodina Boha našeho.
Jrm 42 7 Stalo se pak po přeběhnutí desíti dnů, když se stalo slovo Hospodino
k Jeremiášovi,
Jrm 42 8 Že povolal Jochanana syna Kareachova, a všech knížat vojsk, kteříž s
ním byli, i všeho lidu, od nejmenšího až do největšího,
Jrm 42 9 A řekl jim: Takto praví Hospodin Bůh Izraelský, k němuž jste mne
poslali, abych rozprostíral poníženou prosbu vaši před obličejem jeho:
Jrm 42 10 Jestliže navrátíte se, zůstanete v zemi této, zajisté že vzdělám vás,
a nezkazím, anobřž vstípím vás, a nevyplním; neboť lituji toho zlého, kteréž jsem učinil vám.
Jrm 42 11 Nebojtež se krále Babylonského, jehož se bojíte, nebojte se ho, dí
Hospodin; neboť s vámi jsem, abych vás vysvobozoval, a vytrhoval vás z ruky jeho.
Jrm 42 12 Nadto způsobím vám milost, aby se slitoval nad vámi, a dal se vám
navrátiti do země vaší.
Jrm 42 13 Ale řeknete-li: Nezustaneme v zemi této, neposlouchajíce hlasu
Hospodina Boha svého,
Jrm 42 14 A říkajíce: Nikoli, ale do země Egyptské vejdemo, kdež neužříme boje,
ani zvuku trouby neuslyšíme, a chleba lačnětí nebudeme, pročez tam se osadíme:
Jrm 42 15 Protož nyní slyštež slovo Hospodino, ostatkové Judští: Takto praví
Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jestliže vy zarputile na tom zůstanete, abyste vešli do
Egypta, a vejdete-li, abyste tam pobýli,
Jrm 42 16 Jistě stane se to, že meč, kteréhož se bojíte, tam v Egyptské vás
postihne, a hlad, jehož se obáváte, přijde na vás v Egyptě, a tam pomřete.
Jrm 42 17 Tak se stane všechněm těm mužům, kteříž uložili předce jíti do Egypta,
aby tam byli pohostinu, že zhynou mečem, hladem a morem, a nezůstane z nich žádného, aniž kdo
znikne toho zlého, kteréž já uvedu na ně.
Jrm 42 18 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Jakož vylit jest
hněv můj a prchlivost má na obyvatele Jeruzalémské, tak vylita bude prchlivost má na vás, když
vejdete do Egypta, a budete k proklínání, a k užasnutí, a k zlořečení, a za útržku; nadto
neužříte více místa tohoto.
Jrm 42 19 K vámť mluví Hospodin, ó ostatkové Judští: Nevcházejte do Egypta.
Jistotně vězte, (neboť se vám dnes osvědčuji),
Jrm 42 20 Poněvadž jste se neupřímě ke mně měli v myšleních svých, poslavše mne
k Hospodinu Bohu vašemu, řkouce: Modl se za nás Hospodinu Bohu našemu, a všechno, jakžť koli dí
Hospodin Bůh náš, tak nám oznam, a učiníme,
Jrm 42 21 Když pak oznamuji vám dnes, však neposloucháte hlasu Hospodina Boha
vašeho hned v ničemž, pročez mne k vám poslal:
Jrm 42 22 Protož pravím, vězte jistotně, že mečem, hladem a morem pomřete v tom
místě, kamž se vám zachtělo jíti, abyste tam byli pohostinu.
Jrm 43 1 Stalo se pak, když přestal Jeremiáš mluvit ke všemu lidu všech slov
Hospodina Boha jejich, s nimiž poslal jej Hospodin Bůh jejich k nim, všech, pravím, slov těch,
Jrm 43 2 Že řekl Azariáš syn Hosaiášův, a Jochanan syn Kareachův, i všickni
muži ti pyšní, řkouce Jeremiášovi: Lež ty mluvíš, neposlalt' tebe Hospodin Bůh náš, abys řekl:
Nevcházejte do Egypta, abyste tam byli pohostinu.
Jrm 43 3 Ale Báruch syn Neriášův ponouká tě proti nám, aby vydal nás v ruku
Kaldejských k usmrcení nás, aneb zajetí nás do Babylona.
Jrm 43 4 I neuposlechl Jochanan syn Kareachův, i všechna knížata vojsk, též i
všecken lid hlasu Hospodina, aby zůstal v zemi Judské.
Jrm 43 5 Ale Jochanan syn Kareachův, a všechna knížata vojsk vzali všechn
ostatek Judských, kteříž se byli navrátili ze všech národů, kamž byli rozehnáni, k obývání v
zemi Judské,
Jrm 43 6 Muže i ženy, též dítky a dcery královské, i všelikou duši, kterýchž
Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, s Godolášem synem Achikamovým, syna Safanova, zanechal, i s
Jeremiášem prorokem a Báruchem synem Neriášovým,
Jrm 43 7 A šli do země Egyptské, (nebo neuposlechl i hlasu Hospodina), a
přišli až do Tachpanches.
Jrm 43 8 Stalo se pak slovo Hospodino k Jeremiášovi v Tachpanches, řkoucí:

Jrm 43 9 Nabeř do ruky své kamení velikého, a schovej je v hlině v cihelni, kteráž jest u brány domu Faraonova v Tachpanches, před očima mužů Judských.

Jrm 43 10 A rci jim: Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já pošli, a vezmu Nabuchodonozora krále Babylonského, služebníka svého, a postavím stolicí jeho na tomto kamení, kteréž jsem schoval, i rozbije majestát svůj na něm.

Jrm 43 11 Nebo přitáhne a poplání zemi Egyptskou: kteříž k smrti, k smrti, a kteříž k zajetí, do zajetí, a kteříž pod meč,

Jrm 43 12 A zanitím oheň v domích bohů Egyptských, aby je popálil, a zajal je. A přioděje se zemí Egyptskou, tak jako se odívá pastýř rouchem svým, a vyjde odtud s pokojem,

Jrm 43 13 Když poláme sochy Betsemes, kteréž jest v zemi Egyptské, a domy bohů Egyptských popálí ohněm.

Jrm 44 1 Slovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proti všechněm Judským bydlícím v zemi Egyptské, kteříž bydlili v Magdol a v Tachpanches, a v Nof, a v zemi Patros, řkoucí:

Jrm 44 2 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Vy jste viděli všecko to zlé, kteréž jsem uvedl na Jeruzalém a na všechna města Judská, že aj, pustá jsou podnes, tak že v nich není žádného obyvatele,

Jrm 44 3 Pro nešlechtnost jejich, kterouž páchali, aby jen popouzeli mne, chodíce kaditi a sloužití bohům cizím, jichž neznali sami, vy, ani otcové vaši,

Jrm 44 4 Ješto posílal jsem k vám všechny služebníky své proroky, ráno přivstáváje, a to ustavičně, říkáje: Nečinite medle této věci ohavné, kteréž nenávídím.

Jrm 44 5 Ale neuposlechli, aniž naklonili ucha svého, aby se navrátili od nešlechtnosti své, a aby nekadili bohům cizím.

Jrm 44 6 Protož vylita jest prchlivost má i hněv můj, a rozpálil se v městech Judských i po ulicích Jeruzalémských, tak že obrácena jsou v poušť a v pustinu, jakž viděti v dnešní den.

Jrm 44 7 Nyní pak takto praví Hospodin Bůh zástupů, Bůh Izraelský: Proč vy činíte zlé převeliké proti dušem svým, abyste vyplénili z sebe muže i ženu, dítě i prsí požívajícího z prostředku Judy, abyste nepozůstavili sobě ostatků,

Jrm 44 8 Popouzejíce mne dílem ruku svých, kadíce bohům cizím v zemi Egyptské, do níž jste vešli, abyste tam byli pohostinu, abyste vyplénili sebe, a byli k zlořečení a za útržku u všech národů země?

Jrm 44 9 Zdali jste zapomenuli na nešlechtnosti otců svých, a na nešlechtnosti králů Judských, a na nešlechtnosti manželek jejich, a na nešlechtnosti své, i na nešlechtnosti manželek svých, kteréž páchali v zemi Judské a po ulicích Jeruzalémských?

Jrm 44 10 Nekořili se až do tohoto dne, aniž se báli, aniž chodili v zákoně mém a v ustanoveních mých, kteráž předkládám vám jako i otcům vašim.

Jrm 44 11 Protož takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já obracím tvář svou proti vám k zlému, totiž abych vyplénil všechny Judské.

Jrm 44 12 Zhubím zajisté zbytek Judských, kteříž svévolně vešli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, tak že zhynou docela všickni v zemi Egyptské. Padnou od meče, hladem docela zhynou, od nejmenšího až do největšího, mečem a hladem pomrou; nadto budou k proklínání a k užasnutí, a k zlořečení a za útržku.

Jrm 44 13 Nebo navštívím ty, kteříž bydlí v zemi Egyptské, jako jsem navštívil Jeruzalém mečem, hladem a morem,

Jrm 44 14 Tak že nebude, kdo by ušel, neb pozůstal z ostatků Judských, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli pohostinu, aby se zase navrátili mohli do země Judské. Čímž se však troštují, že se zase navrátí, aby přebývali tam, ale nenavrátit se, než ti, kteříž sami ujdou.

Jrm 44 15 Tedy odpověděli Jeremiášovi všickni ti muži, věděvše, že kadívaly manželky jejich bohům cizím, ty všechny ženy, jichž stál veliký zástup, i všecken lid přebývající v zemi Egyptské v Patros, řkouce:

Jrm 44 16 V té věci, o kteréž jsi nám mluvil ve jménu Hospodínovu, neuposlechneme tebe.

Jrm 44 17 Ale dosti činiti chceme každému slovu, kteréž by pošlo z úst našich, kadíce tvorů nebeskému, a obětujeme jemu oběti mokré, jakž jsme činívali my i otcové naši, králové naši i knížata naše po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských; nebo nasycení jsme bývali chlebem, a bývali jsme veselí, zlého pak neokoušeli jsme.

Jrm 44 18 Ale jakž jsme přestali kaditi tvorů nebeskému, a obětovati jemu oběti mokré, nedostatek trpíme ve všem, a mečem i hladem hyneme.

Jrm 44 19 Že pak kadíme tvorů nebeskému, a obětujeme jemu oběti mokré, zdaliž bez znamenitých mužů našich pečeme jemu koláče, službu jemu konajíce, a obětujeme jemu oběti mokré?

Jrm 44 20 Tedy řekl Jeremiáš všemu lidu, mužům i ženám a všemu lidu, kteříž jemu to odpověděli, řka:

Jrm 44 21 Zdaliž na kadidlo, jímž jste kadívali po městech Judských a po ulicích Jeruzalémských vy i otcové vaši, králové vaši i knížata vaše i lid země, nerozpomenul se Hospodin, a zdaž jím to nepohnulo,

Jrm 44 22 Tak že nemohl Hospodin více snášeti nešlechtnosti předsevzetí vašich a ohavností, kteréž jste činili? Pročež obrácena jest země vaše v poušť a v pustinu a v zlořečenství, tak že není v ní žádného obyvatele, jakž dnešní den jest.

Jrm 44 23 Proto že jste kadívali, a že jste hřešili proti Hospodínu, a neposlouchali jste hlasu Hospodínova, a tak v zákoně jeho a v ustanoveních jeho ani v

svědectvích jeho nechodili jste, protože potkalo vás zlé toto, jakž viděti dnešní den.
 Jrm 44 24 Nadto řekl Jeremiáš všemu tomu lidu i všechněm těm ženám: Slyšte slovo
 Hospodino všickni Judští, kteříž jste v zemi Egyptské:
 Jrm 44 25 Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, řka: Vy i ženy vaše ústy
 svými jste mluvili, a rukami doplnili, říkajíc: konečněť budeme plniti sliby své, kteréž jsme
 slíbili, kadíce tvorů nebeskému, a obětující jemu oběti mokré, a tak vši snažností vyplňujete
 sliby vaše, a všelijak slibům vašim dosti činíte.
 Jrm 44 26 Protož slyšte slovo Hospodino všickni Judští, kteříž bydlíte v zemi
 Egyptské: Aj, já přísahám skrze jméno své veliké, praví Hospodin, že nebude více vzýváno jméno
 mé ústy žádného muže Judského po vsi zemi Egyptské, kterýž by řekl: Živť jest Panovník
 Hospodin.
 Jrm 44 27 Aj, já bdíti budu nad nimi k zlému a ne k dobrému, i budou pléněni
 všickni muži Judští, kteříž jsou v zemi Egyptské, mečem a hladem, dokudž by docela nezhyňuli.
 Jrm 44 28 Kteríž pak ujdou meče, navrátí se z země Egyptské do země Judské, lidu
 malý počet. I zvedít všickni ostatkové Judští, kteříž přišli do země Egyptské, aby tam byli
 pohostinu, či slovo ostojí, mě-li čili jejich.
 Jrm 44 29 A toto mějte za znamení, dí Hospodin, že já trestati budu vás v místě
 tomto, abyste věděli, že jistotně ostojí slova má proti vám k zlému.
 Jrm 44 30 Takto praví Hospodin: Aj, já vydám Faraona Chofra krále Egyptského v
 ruku nepřatel jeho a v ruku hledajících bezživotí jeho, jako jsem vydal Sedechiáše krále
 Judského v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, nepřítele jeho, a hledajícího bezživotí
 jeho.
 Jrm 45 1 Slovo, kteréž promluvil Jeremiáš prorok k Báruchovi synu Neriášovu,
 když spisoval slova tato do knihy z úst Jeremiášových, léta čtvrtého Joakima syna Joziášova,
 krále Judského, řka:
 Jrm 45 2 Takto praví Hospodin Bůh Izraelský o tobě, ó Báruchu.
 Jrm 45 3 Řekls: Jižť mi běda, nebo přičiní Hospodin zámurku k bolesti mé.
 Ustávám v úpění svém, a odpočinutí nenalézám.
 Jrm 45 4 Takto rci jemu: Takto praví Hospodin: Aj, což jsem vystavěl, já bořím,
 a což jsem vstípil, já pléním, totiž všecku zemi tuto.
 Jrm 45 5 A ty bys hledal sobě velikých věcí? Nehledej. Nebo aj, já uvedu bídu
 na všeliké tělo, dí Hospodin, ale dám tobě život tvůj místo kořisti na všech místech, kamž
 půjdeš.
 Jrm 46 1 Slovo Hospodino, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti národům
 těmto:
 Jrm 46 2 O Egyptských. Proti vojsku Faraona Néchy krále Egyptského, (jenž bylo
 při řece Eufrates u Charkemís, kteréž zbil Nabuchodonozor král Babylonský), léta čtvrtého
 Joakima syna Joziášova, krále Judského:
 Jrm 46 3 Připravtež štít a pavézu, a jděte k boji.
 Jrm 46 4 Zapráhejte koně, a vsedejte jezdci, postavte se s lebkami, vytírejte
 kopí, zblácejte se v pancíře.
 Jrm 46 5 Proč vidím tyto zděšené, zpět obrácené, a nejsilnější jejich potřené,
 anobř prudce utíkající, tak že se ani neohlédnou? Strach jest vůkol, dí Hospodin,
 Jrm 46 6 Aby neutekl čerstvý, a nešel silný, aby na půlnoci o břeh řeky
 Eufrates zavadili a padli.
 Jrm 46 7 Kdo se to valí jako potok, jako řeky, jejichž vody sebou zmítají?
 Jrm 46 8 Egypt jako potok se valí a jako řeky, když se vody hýbají, tak pravě:
 Potáhnou, přikryjí zemi, zkazím město i přebývající v něm.
 Jrm 46 9 Křepčtež, ó koni, a běžte s hrmotem, ó vozové; nechť vytáhnou i silní,
 Mouřenínové a Putští, kteříž užívají pavézy, i Ludimští, kteříž užívají a natahují lučiště.
 Jrm 46 10 A však ten den Panovníka Hospodina zástupů bude den pomsty, aby uvedl
 pomstu na nepřátele své, kteréžto zžíře meč a nasytí se, anobř opojí se krví jejich; nebo
 obět Panovníka Hospodina zástupů bude v zemi půlnoční u řeky Eufrates.
 Jrm 46 11 Vyprav se do Galád, a nabeř masti, panno dcero Egyptská, nadarmo však
 užíváš mnohého lékařství, nebo ty zhojena býti nemůžeš.
 Jrm 46 12 Slyšit národové o zlehčení tvém, a nařikání tvého plná jest země,
 proto že silný na silném se ustrkuje, tak že spolu zároveň padají.
 Jrm 46 13 Slovo, kteréž mluvil Hospodin k Jeremiášovi proroku o přitažení
 Nabuchodonozora krále Babylonského, aby zkazil zemi Egyptskou.
 Jrm 46 14 Oznamte v Egyptě, a ohlaste v Magdol, rozhlaste také v Nof, i v
 Tachpanches rcete: Postůj a připrav se, ale však zžíře meč všecko, což vůkol tebe jest.
 Jrm 46 15 Proč poražen jest každý z nejsilnějších tvých? Nemůže ostáti, proto že
 Hospodin pudí jej.
 Jrm 46 16 Mnohoť bude těch, kteříž klesnou a padnou jeden na druhého, a řeknou:
 Vstaň, a navratme se k lidu svému, a do země, v níž jsme se zrodili, před mečem toho zhoubce.
 Jrm 46 17 Budou křičeti tam: Faraona krále Egyptského není než sám chřest, jižť
 pominul volný jeho čas.
 Jrm 46 18 Živť jsem já, (dí král ten, jehož jméno Hospodin zástupů), že jakž
 jest Tábor mezi horami, a jako Karmel při moři, tak toto přijde.
 Jrm 46 19 Připraviž sobě to, co bys s sebou vystěhovati měla, ó ty, kteráž jsi
 usadila se, dcero Egyptská; neboť Nof v poušti obrácen a vypálen bude, tak že nebude tam
 žádného obyvatele.

Jrm 46 20 Velmi pěkná jalovice jest Egypt, ale zabití její od půlnoci jistotně přijde.

Jrm 46 21 Ano i nájemníci jeho u prostřed něho jsou jako telata vytylá, ale také i ti obrátíte se, utekOU. Neostojí, když den bídy jejich přijde na ně, v čas navštívení jejich.

Jrm 46 22 Hlas jeho jako hadí sptěti bude, když s vojskem přitáhnou, a s sekerami přijdou na něj jako ti, kteříž sekají dříví.

Jrm 46 23 Posekají les jeho, dí Hospodin, ačkoli mu konce není; více jest jich než kobylek, aniž mají počtu.

Jrm 46 24 Zahanbenat bude dcera Egyptská, vydána bude v ruku lidu půlnocního.

Jrm 46 25 Praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím lidné město No, též Faraona i Egypt s bohy jeho a králíky jeho, Faraona, pravím, a ty, kteříž v něm doufají.

Jrm 46 26 A vydám je v ruku těch, kteříž hledají bezživotí jejich, totiž v ruku Nabuchodonozora krále Babylonského, a v ruku služebníků jeho; potom však bydleno bude v něm, jako za dnů starodávních, dí Hospodin.

Jrm 46 27 Ale ty neboj se, služebníče můj Jákobe, aniž se strachuj, ó Izraeli; nebo aj, já vysvobodím tě zdaleka, i símě tvé z země zajetí jejich. I navrátí se Jákob, aby odpočíval a pokoj měl, a aby nebylo žádného, kdo by předěsil.

Jrm 46 28 Ty, pravím, neboj se, služebníče můj Jákobe, dí Hospodin; neboť jsem s tebou. Učiním zajisté konec všechněm národům, mezi kteréž tě zaženu, tobě pak neučiním konce, ale budu tě trestati v soudu, ačkoli tě naprosto bez trestání nenechám.

Jrm 47 1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Filistinským, prvé než dobyl Farao Gázy.

Jrm 47 2 Takto praví Hospodin: Aj, vody vystupují od půlnoci, a obrátí se v potok rozvodnilý, tak že zatopí zemi, i cožkoli jest na ní, město i ty, kteříž bydlí v něm; pročež křičeti budou lidé, a kvíliti všeliký obyvatel té země;

Jrm 47 3 Pro zvuk dusání kopyt silných jeho, pro hřmot vozů jeho, a hrčení kol jeho, neohlédnou se otcové na syny, majíce opuštěné ruce;

Jrm 47 4 Pro ten den, kterýž přijíti má, aby pohubil všecky Filistinské, aby zahladil Týr a Sidon, i všelikou pozůstávající pomoc, když hubiti bude Hospodin Filistinské, ostatek krajiny Kaftor.

Jrm 47 5 Přijde lysina na Gázu, vypléněn bude Aškalon i ostatek údolí jejich. Dokudž se řezati budeš?

Jrm 47 6 Ach, meči Hospodinův, dokudž se nespokojíš? Navrať se do pošvy své, utiš se, a zastav se.

Jrm 47 7 I jakž by se spokojil? Však Hospodin přikázal jemu. Proti Aškalon a proti břehu mořskému, tam postavil jej.

Jrm 48 1 Proti Moábovi. Takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Běda městu Nébo, neboť popléněno bude; zahanbeno a vzato bude Kariataim, zahanbeno bude Misgab a děsiti se bude.

Jrm 48 2 Nebudeť míti více žádné pochvaly Moáb z Ezebon, obmýšlejí proti němu zlé: Poďte, a vyhlaďme je z národu. I ty, ó Madmen, vypléněno budeš, půjde za tebou meč.

Jrm 48 3 Hlas žalostný z Choronaim: Ó poplénění a potření veliké.

Jrm 48 4 Potřín bude Moáb, slyšán bude křik maličkých jeho.

Jrm 48 5 Proto že na cestě Luchitské ustavičný bude pláč, a že kudyž se chodí k Choronaim, nepřátelé křik hrozný slyšeti budou:

Jrm 48 6 Utecte, vysvobďte život svůj, a buďte jako vřes na poušti.

Jrm 48 7 Nebo proto, že doufáš v statku svém a v pokladích svých, také ty jat budeš; i půjde Chámos do zajetí, kněží jeho, též i knížata jeho.

Jrm 48 8 Přitáhne zajisté zhoubce na každé město, aniž ho které město znikne; zahyne i údolí, a zahlazena bude rovina, jakž praví Hospodin.

Jrm 48 9 Dej te brky Moábovi, ať rychle uletí; nebo města jeho v poušt obrácena budou, tak že nebude žádného obyvatele v nich.

Jrm 48 10 Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstivě, a zlořečený ten, kdož zdržuje meč svůj od krve.

Jrm 48 11 Měť jest pokoj Moáb od dětinství svého, a usadil se na kvasnicích svých, aniž býval přelíván z nádoby do nádoby, totiž do zajetí nechodíval; pročež zůstala v něm chuť jeho, a vůně jeho není proměněna.

Jrm 48 12 Proto aj, dnové jdou, dí Hospodin, že pošli na něj ty, kteříž vpády činí, a zajmou jej, sudy pak jeho vyprázdní, a nádoby jeho roztříští.

Jrm 48 13 I zahanben bude Moáb od Chámos, jako zahanbeni jsou dům Izraelský od Bethel naděje své.

Jrm 48 14 Kterakž říkáte: Silní jsme a muži stateční k boji?

Jrm 48 15 Pohuben bude Moáb a z měst svých vyjde, a nejvýbornější mládenci jeho půjdou k zabití, dí král, jehož jméno Hospodin zástupů.

Jrm 48 16 Blízkoť jest bída Moábova, aby přišla, a trápení jeho pospíchá velice.

Jrm 48 17 Litujte ho všickni okolní jeho, a všickni, kteříž víte o jménu jeho, rcete: Jak polámána jest hůl nejpevnější, prut nejozdobnější?

Jrm 48 18 Sejdi z slávy své, a seď v žíni, ó ty, kterážs se usadila, dcero Dibonská; neboť zhoubce Moábův přitáhne proti tobě, zkazí ohrady tvé.

Jrm 48 19 Postav se na cestě, a ohlédni se pilně, obyvatelkyně Aroer; vyptej se

toho, kdož utíká, a té, kteráž uchází, rci: Co se děje?
 Jrm 48 20 Stydí se Moáb, že jest potrín. Kvělte a křičte, oznamte u Arnon, že hubí Moába.
 Jrm 48 21 Nebo soud přišel na zemi té roviny, na Holon a na Jasa a na Mefat,
 Jrm 48 22 I na Dibon a Nébo, a na Betdiblataim,
 Jrm 48 23 I na Kariataim a na Betgamul, a na Betmeon,
 Jrm 48 24 A na Kariot, a na Bozru i na všechna města země Moábské, daleká i blízká.
 Jrm 48 25 Odtat bude roh Moábův, a rámě jeho zlámáno bude, dí Hospodin.
 Jrm 48 26 Opojte jej, poněvadž se proti Hospodinu zpínal, až by se válel Moáb v vývratku svém, a byl za smích i on také.
 Jrm 48 27 Nebo zdali v posměchu nebyl u tebe Izrael? Zdali mezi zloději zastižen jest, že jakž jen promluvíš o něm, poskakujes?
 Jrm 48 28 Zanechte měst, a přebývejte v skále, ó obyvatelé Moábští, a buďte podobni holubici hnízdící se daleko v rozsedlinách.
 Jrm 48 29 Slychalit jsme o pýše Moábově, že velmi pyšný jest, o vysokomyslnosti jeho a pýše jeho, i o nadutosti jeho, a povyšování se srdce jeho.
 Jrm 48 30 Známt já, dí Hospodin, vzteklost jeho, ale špatnát jest ona k tomu; lži jeho nedovedouť toho.
 Jrm 48 31 Protož nad Moábskými kvílím, a nade vším Moábem křičím, pro obyvatele Kircheres úpí srdce.
 Jrm 48 32 Více než plakáno bylo Jazerských, plači tebe, ó vinný kmene Sibma. Rozvodové tvoji dostanouť se za moře, až k moři Jazerskému dosáhnou; na letní ovoce tvé a na vinobraní tvé zhoubce případne.
 Jrm 48 33 I přestane veselé a plésání nad polem úrodným v zemi Moábské, a vínu z presu přítrž učiním; nebudou ho tlačívati s prokřikováním. Prokřikování nebudet prokřikováním.
 Jrm 48 34 Více křičeti budou než Ezebonští, až do Eleale, až do Jasa vydávati budou hlas svůj, od ségor až do Choronaím jako jaľovice tříletá; nebo také i vody Nimrim vymízejí.
 Jrm 48 35 A tak učiním, dí Hospodin, přítrž Moábovi, obětujícímu na výsosti a kadícímu bohům jeho.
 Jrm 48 36 Protož srdce mé nad Moábem jako píšťalky zníti bude, srdce mé i nad obyvateli Kircheres jako píšťalky zníti bude, proto že i zboží nashromážděná se v nic obrátí.
 Jrm 48 37 Nebo na každé hlavě bude lysina, a každá brada oholena, na všech rukou řezání, a na bedrách žíně.
 Jrm 48 38 Na všech střechách Moábových i po ulicích jeho všudy jen kvílení; nebo rozrazím Moába jako nádobu neužitečnou, dí Hospodin.
 Jrm 48 39 Kvíliti budou: Jaktž jest potrín, jak se obrátil zpět Moáb s hanbou! A jest Moáb v posměchu a k předěšení všechněm, kteříž jsou vůkol něho.
 Jrm 48 40 Nebo takto praví Hospodin: Aj, jako orlice přiletí a roztáhne křídla svá na Moába.
 Jrm 48 41 Vzato bude Kariot, i pevnosti pobrány budou, a bude srdce silných Moábských v ten den podobné srdci ženy svírající se.
 Jrm 48 42 I vyhlazen bude Moáb z lidu, proto že se proti Hospodinu zpínal.
 Jrm 48 43 Strach a jáma a osídlo nad tebou, ó obyvateli Moábský, praví Hospodin.
 Jrm 48 44 Kdo uteče před strachem, vpadne do jámy, a kdo vyleze z jámy, osídlem lapen bude; nebo uvedu na něj, totiž na Moába, rok navštívení jejich, dí Hospodin.
 Jrm 48 45 Stávalit jsou v stínu Ezebon ti, kteříž utíkávali před násilím, ale oheň vyjde z Ezebon, a plamen z prostřed Seon, a zžíře kout Moábův a vrch hlavy těch, kteříž jen bouří.
 Jrm 48 46 Běda tobě, Moábe, zahyneť lid Chámosův; nebo pobráni budou synové tvoji do zajetí, i dcery tvé do zajetí.
 Jrm 48 47 A však zase přivedu zajaté Moábské v posledních dnech, dí Hospodin. Až potud soud o Moábovi.
 Jrm 49 1 Proti Ammonitským. Takto praví Hospodin: Což nemá žádných synů Izrael? Což dědice žádného nemá? Proč dědičně opanoval král jejich Gádu, a lid jeho v městech tohoto bydlí?
 Jrm 49 2 Protož aj, dnové jdou, dí Hospodin, že způsobím, aby slyšáno bylo proti Rabba Ammonitských troubení válečné, a aby bylo obráceno v hromadu rumu, a jiná města jeho ohněm vypálena. I opanuje Izrael ty, kteříž jej byli opanovali, praví Hospodin.
 Jrm 49 3 Kvěľ Ezebon, když poplěněno bude Hai, křičte, ó dcery Rabba, přepašte se žíněmi, plačte, a běžte přes ploty; nebo král váš do zajetí půjde, kněží jeho i knížata jeho spolu.
 Jrm 49 4 Což se chlubilš údolími, když oplývá údolí tvé, ó dcero zpuřná, kteráž doufáš v pokladech svých, říkajíc: Kdo by táhl na mne?
 Jrm 49 5 Aj, já uvedu na tebe strach, praví Panovník Hospodin zástupů, ze všeho vůkolí tvého, jímž rozeznání budete všickni, a nebude žádného, kdo by shromáždil toulající se.
 Jrm 49 6 A však potom zase přivedu zajaté Ammonitské, dí Hospodin.
 Jrm 49 7 Proti Idumejským. Takto praví Hospodin zástupů: Což není více moudrosti v Teman? Zahynula rada od rozumných? Zmařena moudrost jejich?
 Jrm 49 8 Utíkejte, obraťte se, a hluboko se schovejte, obyvatelé Dedan; nebo bídu uvedu na Ezau v čas navštívení jeho.

Jrm 49 9 Kdyby ti, kteříž sbírají víno, přišli na tebe, zdaž by nepozůstavili paběrku? Pakli zloději v noci, zdaž by škodili více nad potřebu svou?

Jrm 49 10 Ale já obnažím Ezau, zdkrývám skryše jeho, tak že se nebude moci ukryti. Pohubenot bude símě jeho i bratří jeho i sousedé jeho, tak že nebude naprosto, kdo by řekl:

Jrm 49 11 Zanech sirotků svých, já živiti je budu, a vdov svých mně se dověřte.

Jrm 49 12 Takto zajisté praví Hospodin: Aj, ti, kteříž nemají žádného práva píti kalichu tohoto, předce pijí, ty pak sám abys toho naprosto prázen byl? Nebudeš prázen, ale jistotně píti budeš.

Jrm 49 13 Nebo skrze sebe přísahám, dí Hospodin, že pustinou, útržkou, pouští a prokletím bude Bozra, a všechna města jeho budou pouští věčnou.

Jrm 49 14 Pověst slyšel jsem od Hospodina, že posel k národům poslán jest: Shromážďte se, a táhněte proti němu; nuže, vstaňte k boji.

Jrm 49 15 Nebo aj, způsobím to, abys byl za nejšpatnějšího mezi národy, v neváznosti mezi lidmi.

Jrm 49 16 To, že jsi hrozný, zklamá tě, i pýcha srdce tvého, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, kterýž se držíš vysokých pahrbků. Bys pak vysoko udělal hnízdo své jako orlice, i odtud tě strhnu, dí Hospodin.

Jrm 49 17 I bude země Idumejská pustinou. Každý, kdož půjde skrze ni, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jejími;

Jrm 49 18 Jako podvrácení Sodomy a Gomory a sousedů jejich, praví Hospodin. Neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka.

Jrm 49 19 Aj, jako lev vystupuje i více než zdutí Jordána proti příbytku Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený, ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž by se postavil proti mně?

Jrm 49 20 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Idumejských, a to, což myslil proti obyvatelům Temanským: Zajisté žet je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je popléní i příbytky jejich.

Jrm 49 21 Od hřmotu pádu jejich trásti se bude ta země, hlas a křik jejich slyšán bude u moře Rudého.

Jrm 49 22 Aj, jako orlice přitáhne a přiletí, a roztáhne křídla svá na Bozru, i bude srdce silných Idumejských v ten den podobné srdci ženy svírající se.

Jrm 49 23 Proti Damašku. Zastydí se Emat i Arfad, nebo novinu zlou uslyší, a užasnou se, tak že se i moře zkormoutí, aniž se bude moci upokojiti.

Jrm 49 24 Oslábně Damašek, obrátí se k utíkání, a hrůza podejme jej, svírání a bolesti zachvátí jej jako rodičku.

Jrm 49 25 Ale řkou: Jakž by nemělo ostáti město slovoutné, město radosti mé?

Jrm 49 26 Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní vyplnění budou v ten den, dí Hospodin zástupů.

Jrm 49 27 A zanítím oheň ve zdi Damašské, kterýž do konce zkazí paláce Benadadovy.

Jrm 49 28 Proti Cedar a království Azor, kteráž pohubiti má Nabuchodonozor král Babylonský. Takto praví Hospodin: Vstaňte, táhněte proti Cedar, a vypleňte národy východní.

Jrm 49 29 Stany jejich i stáda jejich vezmou, kortýny jejich se vším nádobím jejich, i velbloudy jejich poberou sobě, a volati budou na ně: Strach jest vůkol.

Jrm 49 30 Utečte, rozprchněte se rychle, skrejte se hluboce, obyvatelé Azor, dí Hospodin, neboť Nabuchodonozor král Babylonský složil proti vám radu, a vymyslíl proti vám chytrost.

Jrm 49 31 Vstaňte, táhněte proti národu upokojenému, kterýž sedí bezpečně, praví Hospodin. Nemá ani vrat ani závory, a samotní bydlí.

Jrm 49 32 Budou zajisté velbloudi jejich v loupež, a množství dobytků jejich v kořist, a rozptýlím na všeliký vítr ty, kteříž i v nejzadnějších koutech bydlí, a ze všech stran uvedu bídu na ně, dí Hospodin.

Jrm 49 33 I bude Azor příbytkem draků, pustinou až na věky; neosadí se tam žádný, aniž bude bydliti v něm syn člověka.

Jrm 49 34 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Jeremiášovi proroku proti Elamitským, na počátku králování Sedechiáše krále Judského, řkoucí:

Jrm 49 35 Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já polámi lučiště Elamitských, největší sílu jejich.

Jrm 49 36 Uvedu zajisté na Elamitské čtyři větry ode čtyř stran světa, a rozptýlím je na všechny ty větry, tak že nebude národu, do něhož by se nedostal někdo z vyhnaných Elamitských.

Jrm 49 37 A předěsím Elamitské před nepřátely jejich a před těmi, kteříž hledají bezživotí jejich. Uvedu, pravím, na ně zlé, prchlivost hněvu svého, dí Hospodin, a budu posílati za nimi meč, dokudž jim konce neučiním.

Jrm 49 38 I postavím stolici svou mezi Elamitskými, a vyplním odtud krále i knížata, praví Hospodin.

Jrm 49 39 A však stane se v posledních dnech, že zase přivedu zajaté Elamitské, dí Hospodin.

Jrm 50 1 Slovo, kteréž mluvil Hospodin proti Babylonu a proti zemi Kaldejské skrze Jeremiáše proroka:

Jrm 50 2 Oznamujte mezi národy a rozhlašujte, zdvihněte korouhev, rozhlašujte, netajte, rcete: Vzat bude Babylon, zahanben bude Běl, potřín bude Merodach, zahanbeny budou modly jeho, potříní budou ukýdaní bohové jeho.

Jrm 50 3 Nebo přitáhne na něj národ od půlnoci, kterýž obrátí zemi jeho v pustinu, tak že nebude obyvatele v ní. Od člověka až do hovada vystěhují se, odejdou.

Jrm 50 4 V těch dnech a toho času, dí Hospodin, přijdou synové Izraelští, oni i synové Judští spolu; plačíc, ochotně půjdou, a Hospodina Boha svého hledati budou.

Jrm 50 5 Na cestu k Sionu ptáti se budou, a obrátíce se tam, řeknou: Poďte a připojte se k Hospodinu smlouvou věčnou, nepřicházející v zapomenutí.

Jrm 50 6 Ovce hynoucí jsou lid můj, pastýři jejich působí to, aby bloudily, a po horách se toulaly, s hůry na pahrbek chodily, zapomenuvše na příbytky své.

Jrm 50 7 Všickni, kteříž je nalézají, zžirají je, a nepřátelé jejich říkají: Nebudeme nic vinni, proto že hřeší proti Hospodinu. Příbytek spravedlnosti a otců jejich naděje jest Hospodin.

Jrm 50 8 Vystěhujte se z prostředku Babylona, a z země Kaldejské vyjděte, a buďte jako kozlové před stádem.

Jrm 50 9 Nebo aj, já vzbudím a přivedu na Babylon shromáždění národů velikých z země půlnoční, kteřížto sšíkují se proti němu, i bude dobyt odtud. Kterýchžto střely jsou jako silného, jenž si robu uvodí; žádnát se nenavrátní na prázdno.

Jrm 50 10 I bude země Kaldejských v loupež; všickni, kteříž ji loupiti budou, nasytí se, dí Hospodin.

Jrm 50 11 Proto že se veselíte, proto že plésete, ó dráči dědictví mého, proto že jste zbujněli jako jalovice vytylá, a provyskujete jako rekové,

Jrm 50 12 Zahanbena bude matka vaše velice, a zapýří se rodička vaše: Aj, nejzadnější z národů, poušť, země vyprahlá a pustina.

Jrm 50 13 Pro prchlivost Hospodinovu nebude v ní bydleno, ale velmi spustne všecko. Každý, kdož půjde mimo Babylon, užasne se, a diviti se bude nade všemi ranami jeho.

Jrm 50 14 Sšíkujte se proti Babylonu vůkol všickni, kteříž natahujete lučiště, střílejte proti němu, nelitujte střely; nebo hřešil proti Hospodinu.

Jrm 50 15 Křičte proti němu vůkol: Poddal se, padli základové jeho, pobořeny jsou zdi jeho. Nebo pomsta Hospodínova jest, uveďte pomstu na něj; jakž činíval, učíte jemu.

Jrm 50 16 Vypleňte rozsevače z Babylona, i držícího srp v čas žně; před mečem hubícím každý nechť se k lidu svému obrátí, a každý do země své nechť uteče.

Jrm 50 17 Hovádka zahanané jest Izrael, kteréž lvové splášili. Nejprve zžíral je král Assyrský, tento pak poslední, Nabuchodonozor král Babylonský, kosti jeho potřel.

Jrm 50 18 Protož toto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Aj, já navštívím krále Babylonského i zemi jeho, jako jsem navštívil krále Assyrského.

Jrm 50 19 A přivedu zase Izraele do příbytku jeho, aby se pásal na Karmeli a Bázan, a na hoře Efraim, a v Galád aby se sytila duše jeho.

Jrm 50 20 V těch dnech a toho času, dí Hospodin, byla-li by vyhledávána nepravost Izraelova, nebude žádné, a hříchové Judovi, však nebudou nalezení; nebo odpustím těm, kteréž pozůstavím.

Jrm 50 21 Proti té zemi zporných táhni, a proti obyvatelům pomsty; zhub je a zahlaď jako proklaté i utíkající, dí Hospodin. Učiniž, pravím, všecko, jakž příkazuji tobě,

Jrm 50 22 Ať jest hluk boje v té zemi a potření veliké.

Jrm 50 23 Jakž by posekáno a polámáno býti mohlo kladivo vši země? Jak by k užasnutí Babylon býti mohl mezi národy?

Jrm 50 24 Polékl jsem na tě, ó Babylone, pročez vzat budeš, než zvíš. Nalezen, ano i polapen budeš, proto že jsi směl potýkati se s Hospodinem.

Jrm 50 25 Otevřel Hospodin poklad svůj, a vynešl nástroje hněvu svého; nebo dílo toto jest Panovníka Hospodina zástupů v zemi Kaldejské.

Jrm 50 26 Přitáhněte na ni od konce země, zotvírejte obilnice její, slapejte po ní jako po stozích, a zahlaďte ji jako proklatou, tak aby z ní ničeho nepozůstalo.

Jrm 50 27 Zbite mečem všechny volky její, nechť sstoupí k zabití; běda jim, když přijde den jejich, čas navštívení jejich.

Jrm 50 28 Hlas utíkajících a ucházejících z země Babylonské, aby oznámili na Sionu pomstu Hospodina Boha našeho, pomstění chrámu jeho.

Jrm 50 29 Shromážděte proti Babylonu nejjudatnější, všickni natahující lučiště, položte se proti němu vůkol, ať nelze jemu ujíti. Odplatte jemu podle skutků jeho, všecko, jakž dělával, učíte jemu; nebo proti Hospodinu pýchal, proti Svatému Izraelskému.

Jrm 50 30 Protož padnou mládenci jeho na ulicích jeho, a všickni muži bojovní jeho vyplnění budou v ten den, dí Hospodin.

Jrm 50 31 Aj, já jsem proti tobě, ó pýcho, praví Panovník Hospodin zástupů; neboť přišel den tvůj, čas, abych tě navštívil.

Jrm 50 32 Poklesne se zajisté ten pyšný a padne, a nebude žádného, kdo by jej zdvihl; a zanítím oheň v městech jeho, kterýžto zžíre všecka vůkolí jeho.

Jrm 50 33 Takto praví Hospodin zástupů: Utištění jsou synové Izraelští, i s syny Judskými, a všickni, kteříž je zjímali, drží je, nechť propustíti jich.

Jrm 50 34 Ale vykupitel jejich silný, jehož jméno jest Hospodin zástupů, jistotně povede při jejich, aby pokoj způsobil této zemi, a pohnul obyvateli Babylonskými.

Jrm 50 35 Meč na Kaldejské, dí Hospodin, a na obyvatele Babylonské, i na knížata jeho i na mudrce jeho.

Jrm 50 36 Meč na lháře, aby se zbláznili, meč na silné jeho, aby potřínili byli.
 Jrm 50 37 Meč na koně jeho a na vozy jeho, i na všecku tu směsici, kteráž jest u
 prostřed něho, aby byli jako ženy; meč na poklady jeho, aby rozchvátáni byli.
 Jrm 50 38 Sucho na vody jeho, aby vyschly; nebo země plná jest rytin, a při
 modlách bláznivají.
 Jrm 50 39 Protož bydliti budou tam šelmy s hroznými potvorami, bydliti budou v
 ní i mladé sovy; a nebude tam bydleno na věky, ani přebýváno od národu až do pronárodu.
 Jrm 50 40 Podobná bude k podvrácení hroznému Sodomy a Gomory i sousedů jejich,
 dí Hospodin; neosadí se tam žádný, aniž bydliti bude v ní syn člověka.
 Jrm 50 41 Aj, lid přitáhne od púlnoci, a národ veliký, i králové znamenití,
 vzbuzení jsouce od stran země.
 Jrm 50 42 Lučiště a kopí pochyť, ukrutní budou, a neslitují se; hlas jejich
 jako moře zvučeti bude, a na koních pojedou, ssikovaní jako muž udatný k boji proti tobě, ó
 dcero Babylonská.
 Jrm 50 43 Král Babylonský jakž uslyší pověst o nich, opadnou ruce jeho, úzkost
 zachvátí jej, bolest jako rodičku.
 Jrm 50 44 Aj, jako lev vystupuje, více než zdutí Jordána proti příbytku
 Nejsilnějšího, a však v okamžení zaženu jej z této země, a toho, kterýž jest vyvolený,
 ustanovím nad ní. Nebo kdo jest mně rovný? A kdo mi složí rok? A kdo jest ten pastýř, kterýž
 by se postavil proti mně?
 Jrm 50 45 Protož slyšte radu Hospodinovu, kterouž zavřel o Babylonu, a to, což
 myslil proti zemi Kaldejské: Zajisté žeť je vyvlekou nejmenší tohoto stáda, zajisté že je
 poplění i příbytek jejich.
 Jrm 50 46 Od zvuku při dobývání Babylona trásti se bude ta země, a křik mezi
 národy slyšán bude.
 Jrm 51 1 Takto praví Hospodin: Aj, já vzbudím proti Babylonu a proti těm,
 kteříž bydlejí u prostřed povstávajících proti mně, vítr hubící.
 Jrm 51 2 A pošli na Babylon ty, jenž vějí, kteřížto převívati budou jej, a
 vyprázdni zemi jeho, když budou proti němu vukol v den bídy.
 Jrm 51 3 Natahujícím, kterýž silně natahuje lučiště své, a kráčí v pancíři
 svém, dí: Neslitovávěj tebe nad mládenci jeho, zahlaďte jako proklaté všecko vojsko jeho.
 Jrm 51 4 Ať padnou zbití v zemi Kaldejské, a probodnutí na ulicích jeho.
 Jrm 51 5 Nebo není opuštěn Izrael a Juda od Boha svého, od Hospodina zástupů,
 ačkoli země jejich plná jest provinění proti Svatému Izraelskému.
 Jrm 51 6 Utečte z prostředku Babylona, a zachovejte jeden každý život svůj,
 abyste nebyli vyplněni v nepravosti jeho. Nebo čas bude pomsty Hospodinovy, sám odplatu dá
 jemu.
 Jrm 51 7 Byltě koflíkem zlatým Babylon v ruce Hospodinově, opojujícím všecku
 zemi; víno jeho pili národové, protož se zbláznili národové.
 Jrm 51 8 Ale v náhle padne Babylon, a potřín bude. Kvělte nad ním, nabeřte
 masti pro bolesti jeho, snad bude moci zhojen býti.
 Jrm 51 9 Hojili jsme Babylon, ale není zhojen, opustme jej, a poďme jeden každý
 do země své; nebo až k nebi dosahá soud jeho, a vznesen jest až k nejvyšším oblakům.
 Jrm 51 10 Vyvedl Hospodin při naši; poďte, a vypravujme na Sionu dílo Hospodina
 Boha našeho.
 Jrm 51 11 Vytrčete střely, shledejte, což nejvíc můžete, pavéz, Hospodin vzbudil
 ducha králů Mědských, proto že proti Babylonu usouzení jeho jest, aby jej zkazil; pomsta
 zajisté jest Hospodinova, pomstění chrámu jeho.
 Jrm 51 12 Na zdech Babylonských zdvihněte korouhev, osadte stráž, postavte
 strážné, připravte zálohy; nebo i myslil Hospodin, i učiní, což řekl proti obyvatelům
 Babylonským.
 Jrm 51 13 Ó ty, kterýž bydlíš při vodách velikých, ó kterýž máš množství
 pokladů, přišloť skončení tvé, cíl lakomství tvého.
 Jrm 51 14 Přisáhlť jest Hospodin zástupů skrze samého sebe: Jistotně naplním tě
 lidmi jako brouky, kteříž by prokřikovali nad tebou radostně.
 Jrm 51 15 Ten, kterýž učinil zemi mocí svou, kterýž utvrdil okršlek světa
 moudrostí svou, a opatrností svou roztáhl nebesa,
 Jrm 51 16 Kterýžto, když vydává hlas, ječí vody na nebi, a kterýž působí to, aby
 vystupovaly páry od kraje země, blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.
 Jrm 51 17 Tak zhlupěl každý člověk, že nezná toho, že zahanben bývá každý
 zlatník od rytiny; nebo faleš jest slitina jeho, a není ducha v nich.
 Jrm 51 18 Marnost jsou a dílo podvodů; v čas, v němž navštívení budou, zahynou.
 Jrm 51 19 Neníť jim podobný díl Jákobův; nebo on jest stvořitelem všeho, a
 částka dědictví jeho, Hospodin zástupů jest jméno jeho.
 Jrm 51 20 Ty jsi mým kladivem rozrážejícím, nástroji válečnými, abych rozrážel
 skrze tebe národy, a kazil skrze tebe království,
 Jrm 51 21 Abych rozrážel skrze tebe koně s jezdce jeho, abych rozrážel skrze
 tebe vůz s tím, kdož jezdí na něm.
 Jrm 51 22 Abych rozrážel skrze tebe muže i ženu, abych rozrážel skrze tebe
 starého i dítě, abych rozrážel skrze tebe mládence i pannu,
 Jrm 51 23 Abych rozrážel skrze tebe pastýře s stádem jeho, abych rozrážel skrze
 tebe oráče s spřežením jeho, abych rozrážel skrze tebe vývody a knížata.

Jrm 51 24 Ale jižť odplatím Babylonu i všechněm obyvatelům Kaldejským za všecko bezpráví jejich, kteréž činili Sionu před očima vašima, dí Hospodin.

Jrm 51 25 Aj, já jsem proti tobě, ó horo, kteráž hubíš, dí Hospodin, kteráž hubíš všecku zemi; a vztáhna ruku svou na tebe, svalím tě z těch skal, a obrátím tě v horu spálenou.

Jrm 51 26 A nevezmou z tebe kamene k úhlu, ani kamene k základům; nebo pustinou věčnou budeš, praví Hospodin.

Jrm 51 27 Vyzdvihněte korouhev v zemi, trubte trubou mezi národy, připravte proti němu národy, svolajte proti němu království Ararat, Minni, Ascenez, ustanovte hejtmana proti němu, přiveďte koně jako brouků počet nescíslný.

Jrm 51 28 Připravte proti Babylonu národy, krále země Médské, vývody její a všecka knížata její, i všecku zemi panování jejich.

Jrm 51 29 I bude se trásti země a bolestiti, když vykonáváno bude usouzení Hospodino proti Babylonu, aby obrátil zemi Babylonskou v pustinu, v níž by se žádný neosazoval.

Jrm 51 30 Přestanou silní Babylonští bojovati, seděti budou v ohradách, zhyne síla jejich, budou jako ženy, zapálí příbytky jejich, polámány budou závory jejich.

Jrm 51 31 Pošta jedna druhou potká, a posel posla, aby oznámeno bylo králi Babylonskému, že vzato jest město jeho na kraji,

Jrm 51 32 A že brodové vzati, i jezera vypálena ohněm, a muži bojovní předěšeni.

Jrm 51 33 Nebo takto praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský: Dcera Babylonská jest jako humno, jehož nabití čas; ještě malíčko, a přijde čas žně její.

Jrm 51 34 Vyjídá mne, potírá mne Nabuchodonozor král Babylonský, vystavuje mne nádobu prázdnou, požírá mne jako drak, naplňuje břich svůj rozkošemi mými, vyhání mne.

Jrm 51 35 Násilí, kteréž se mně a mému tělu děje, přijdiž na Babylon, praví obyvatelkyně Sionská, a krev má na obyvatele země Kaldejské, praví Jeruzalém.

Jrm 51 36 Protož takto praví Hospodin: Aj, já vyvedu při tvou, a pomstím tě; nebo vysuším moře jeho, vysuším i vrchoviště jeho.

Jrm 51 37 I bude Babylon v hromady, v příbytek draků, v užasnutí a ckání, tak že nebude v něm žádného obyvatele.

Jrm 51 38 Jako lvové spolu řvají budou, skučeti budou jako lvíčata.

Jrm 51 39 Když se rozpálí, učiním jim hody, a tak je opojím, že zkríknouti a snem věčným zesnouti musejí, tak aby neprocítili, dí Hospodin.

Jrm 51 40 Povedu je jako berany k zabití, jako skopce s kozly.

Jrm 51 41 Jakž by dobyt býti mohl Sesák? Jakž by vzata býti mohla chvála vši země? Jakž by přijíti mohl na spuštění Babylon mezi národy?

Jrm 51 42 Vystoupí proti Babylonu moře, množstvím vlnobití jeho přikryt bude.

Jrm 51 43 Města jeho budou pustinou, země vyprahlou a pustou, zemí, v jejíchž městech neosadí se žádný, aniž projde skrze ně syn člověka.

Jrm 51 44 Navštívím také Béle v Babyloně, a vytrhnu, což sehltil, z úst jeho, i nepohrnu se k němu více národové; také i zdi Babylonské padnou.

Jrm 51 45 Vyjděte z prostředku jeho, lidé můj, a vysvobodte jeden každý duši svou od prchlivosti hněvu Hospodinova.

Jrm 51 46 A nebudtež choulostivého srdce, aniž se bojte pověsti, kteráž slyšána bude v té zemi, když přijde tohoto roku pověst, a potom druhého roku pověst, i ukrutenství v zemi, a pán na pána.

Jrm 51 47 Protož aj, dnové přijdou, že navštívím rytiny Babylonské, a všecka země jeho zahanbena bude, i všickni zbití jeho padnou u prostřed něho.

Jrm 51 48 I budou prozpěvovati nad Babylonem nebesa i země, a cožkoli v nich jest, když na něj od půlnoci přitáhnou ti zhoubcové, dí Hospodin.

Jrm 51 49 Ano i Babylon padnouti musí, ó zbití Izraelovi, i s Babylonem padnou zbití vši země jeho.

Jrm 51 50 Ó kdož jste znikli meče, jděte, nezastavujte se; zpomínejte, daleko jsouce, na Hospodina, a Jeruzalém necht' vstupuje na srdce vaše.

Jrm 51 51 Rcete: Stydímeť se, že slyšíme útržku, hanbí se tváře naše, že cizozemci chodí do svatyní domu Hospodinova.

Jrm 51 52 Protož aj, dnové přijdou, dí Hospodin, že navštívím rytiny jeho, a po vši zemi jeho stonati bude zraněný.

Jrm 51 53 Byť pak vstoupil Babylon na nebe, a byť pak ohradil velmi vysokou pevnost svou, přitáhnou ode mne na něj zhoubcové, praví Hospodin.

Jrm 51 54 Zvuk křiku z Babylona, a potření veliké z země Kaldejské.

Jrm 51 55 Nebo Hospodin poplání Babylon, a vyhladí z něho hřmot veliký, byť pak zvučela vlnobití jejich jako vody mnohé, vydáván byl hluk hlasu jejich,

Jrm 51 56 Když přitáhne na něj, na Babylon zhoubce. I budou jati silní jeho, potřino bude lučiště jejich; nebo Bůh silný odplatí, Hospodin vrchovatě odplatí.

Jrm 51 57 Opojím knížata jeho i moudré jeho, vývody jeho i znamenitější jeho i silné jeho, aby zesnuli snem věčným, a neprocítili, dí král, jehož jméno jest Hospodin zástupů.

Jrm 51 58 Takto praví Hospodin zástupů: Oboje zed Babylonská velmi široká do gruntu zbořena bude, a brány jeho vysoké ohněm spáleny budou, a tak nadarmo pracovati budou lidé a národové při ohni, až ustanou.

Jrm 51 59 Slovo, kteréž přikázal Jeremiáš prorok Saraiášovi synu Neriášovu, synu

Maaseiášovu, když se vypravil od Sedechiáše krále Judského do Babylona, léta čtvrtého kralování jeho, (byl pak Saraiáš kníže Menuchské),
 Jrm 51 60 Když sepsal Jeremiáš všecko zlé, kteréž přijíti mělo na Babylon, do knihy jedné, všecka ta slova, kteráž jsou psána proti Babylonu.
 Jrm 51 61 I řekl Jeremiáš Saraiášovi: Když přijdeš do Babylona, a uzříš jej, tedy čti všecka ta slova.
 Jrm 51 62 A rci: Ó Hospodine, ty jsi mluvil o místě tomto, že je zkazíš, tak že nebude v něm obyvatele, od člověka až do hověda, ale že hrozně zpuštěno na věky bude.
 Jrm 51 63 Když pak do konce přečteš knihu tuto, přivaž k ní kámen, a hoď ji do prostřed Eufrates,
 Jrm 51 64 A rci: Tak potopen bude Babylon, a nepovstane z toho zlého, kteréž já uvedu na něj, ačkoli ustávati budou. Až potud slova Jeremiášova.
 Jrm 52 1 V jedenmecitma letech byl Sedechiáš, když počal kralovati, a jedenácte let kraloval v Jeruzalémě. Jméno matky jeho bylo Chamutal, dcera Jeremiášova z Lebna.
 Jrm 52 2 I činil to, což jest zlého před očima Hospodinovými, všecko tak, jakž byl dělal Joakim.
 Jrm 52 3 Nebo se to dalo pro rozhněvání Hospodinovo proti Jeruzalému a Judovi, až je i zavrhl od tváři své. V tom zprotivil se Sedechiáš králi Babylonskému.
 Jrm 52 4 Stalo se pak léta devátého kralování jeho, měsíce desátého, v desátý den téhož měsíce, že přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský se vším vojskem svým k Jeruzalému, a položili se u něho, a vzdělali proti němu hradbu vůkol.
 Jrm 52 5 A bylo město obleženo až do jedenáctého léta krále Sedechiáše.
 Jrm 52 6 V kterémžto, měsíce čtvrtého, devátého dne téhož měsíce, rozmohl se hlad v městě, a neměl chleba lid země.
 Jrm 52 7 I prolomeny jsou zdi městské, a všickni muži bojovní utekli, a vyšli z města v noci skrze bránu mezi dvěma zdmi, u zahrady královské, (Kaldejští pak leželi okolo města), a ušli cestou pouště.
 Jrm 52 8 I honilo vojsko Kaldejské krále, a postihli Sedechiáše na rovinách Jeriškých, a všecko vojsko jeho rozprchlo se od něho.
 Jrm 52 9 A tak javše krále, přivedli ho k králi Babylonskému do Ribla v zemi Emat, kdežto učinil o něm soud.
 Jrm 52 10 I zmordoval král Babylonský syny Sedechiášovy před očima jeho, ano i všecka knížata Judská zmordoval v Ribla.
 Jrm 52 11 Oči pak Sedechiášovy oslepil, a svázav ho řetězy ocelivými král Babylonský, dal jej dovésti do Babylona, a dal jej do vězení až do dne smrti jeho.
 Jrm 52 12 Potom měsíce pátého, desátého dne téhož měsíce, léta devatenáctého kralování Nabuchodonozora krále Babylonského, přitáhl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, kterýž sloužil králi Babylonskému, do Jeruzaléma.
 Jrm 52 13 A zapálil dům Hospodinův, i dům královský, i všechny domy v Jeruzalémě, a tak všechny domy veliké vypálil ohněm.
 Jrm 52 14 Všecky také zdi Jeruzalémské vůkol pobořilo všecko vojsko Kaldejské, kteréž bylo s tím hejtmanem nad žoldněři.
 Jrm 52 15 Přitom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldněři.
 Jrm 52 16 Toliko něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, aby byli vinaři a oráči.
 Jrm 52 17 Nadto sloupy měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky i moře měděné, kteréž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku měď z nich do Babylona.
 Jrm 52 18 Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kotlíky a kadihlnice, i všechny nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali.
 Jrm 52 19 I medenice a nádoby k oharkům, s kotlíky a hrnci, a svícny, a kadihlnice a koflíky, a cožkoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldněři;
 Jrm 52 20 Sloupy dva, moře jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod podstavky, jichž byl nadělal král Šalomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mědi všech těch nádob.
 Jrm 52 21 Nebo sloupů těch, osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů, ztlouští pak čtyř prstů byl dutý.
 Jrm 52 22 A makovice na něm měděná, a makovice jedné výška pěti loket, a mřežování i jablka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky.
 Jrm 52 23 A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně; všudy jablek zrnatých bylo po stu na mřežování vůkol.
 Jrm 52 24 Vzal také hejtman nad žoldněři Saraiáše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné prahu.
 Jrm 52 25 A z města vzal komorníka jednoho, kterýž byl hejtmanem nad muži bojovnými, a sedm mužů, jenž bývali při králi, kteříž nalezení byli v městě, a předního spisovatele vojska, kterýž popisoval vojsko z lidu země, a šedesáte mužů z lidu země, kteříž nalezení byli v městě.
 Jrm 52 26 Zjímav tedy je Nebuzardan, hejtman nad žoldněři, přivedl je k králi Babylonskému do Ribla.

Jrm 52 27 I pobil je král Babylonský, a zmrdoval je v Ribla v zemi Emat, a tak zaveden jest Juda z země své.

Jrm 52 28 Tentž jest lid, kterýž zavedl Nabuchodonozor léta sedmého, Judských tři tisíce a třímecítma.

Jrm 52 29 Léta osmnáctého Nabuchodonozora zavedl z Jeruzaléma duší osm set třidceti a dvě.

Jrm 52 30 Léta třímecítmého Nabuchodonozora zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, Judské, duší sedm set čtyřidceti a pět, všech duší čtyry tisíce a šest set.

Jrm 52 31 Stalo se také třidcátého sedmého léta po zajetí Joachina krále Judského, dvanáctého měsíce, dvadcatého pátého dne téhož měsíce, povýšil Evilmerodach král Babylonský toho léta, když počal kralovati, Joachina krále Judského, pustiv ho z žaláře.

Jrm 52 32 A mluvil s ním dobrotivě, i stolici jeho postavil nad stolice králů, kteříž s ním byli v Babyloně.

Jrm 52 33 Změnil též roucho jeho, kteréž měl v žaláři, a jídal chléb před ním vždycky, po vsecky dny života svého.

Jrm 52 34 Nebo vyměřený pokrm ustavičně dáván byl jemu od krále Babylonského, a to na každý den, až do dne smrti jeho, po vsecky dny života jeho.

Lmn 1 1 Ach, město tak lidné, jakž jest samotné zůstalo, a učiněno jako vdova! Nejznamenitější mezi národy, přední mezi krajinami pod plat uvedeno.

Lmn 1 2 Ustavičně pláče v noci, a slzy jeho na lících jeho, ze všech milovníků svých nemá žádného potěšitele; všickni přátelé jeho nevěrně se k němu mají, obrátili se mu v nepřátely.

Lmn 1 3 Zastěhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany, nenalézá odpočinutí; všickni, kteříž jej honí, postihají jej v těsně.

Lmn 1 4 Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpusily, kněží jeho vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti.

Lmn 1 5 Nepřátelé jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastně se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro množství přestoupení jeho. Maličci jeho odešli do zajetí před obličejem nepřítele.

Lmn 1 6 A tak odňata od dcery Sionské všecka okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci před tím, kdož je honí.

Lmn 1 7 Rozpomínáť se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílení svého na všecka svá utěšení, kteráž mívala ode dnů starodávních, když padá lid její od ruky nepřítele, nemajíc žádného, kdo by ji retoval. Protivníciť se jí dívajíce, posmívají se klesnutí jejímu.

Lmn 1 8 Těžce hřešila dcera Jeruzalémská, protože jako nečistá odloučena jest. Všickni, kteříž ji v poctivosti mívali, neváží jí sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá, obrácena jsuci zpět.

Lmn 1 9 Nečistota její na podolcích jejích; nepamatovala na skončení své, protože patrně klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatříž, Hospodine, na trápení mé, neboť se vyvýšil nepřítel.

Lmn 1 10 Sáhl rukou svou nepřítel na všecky drahé věci její; nebo musí se dívatí pohanům, an chodí do svatyně její, o čemž jsi byl přikázal, aby tobě nevcházeli do shromáždění.

Lmn 1 11 Všecken lid její vzdychajíce, hledají chleba, vynakládají nejdražší věci své za pokrm k očerstvení života. Vzezříž, Hospodine, a popatříž, neboť jsem v nevážnosti.

Lmn 1 12 Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteříž tudyto jdete? Pohleďte a vizte, jest-li bolest podobná bolesti mé, kteráž jest mi učiněna, jak mne zámátkem naplnil Hospodin v den prchlivosti hněvu svého.

Lmn 1 13 Seslal s výsosti oheň do kostí mých, kterýž opanoval je; roztáhl síť nohám mým, obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den nedužívá jsem.

Lmn 1 14 Tuze svázáno jest rukou jeho jho přestoupení mých, tuze spletené houžve připadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepřátel, nemohut povstati.

Lmn 1 15 Pošlapal Pán všecky mé silné u prostřed mne, svolal proti mně zástupy, aby potřel mládence mé, tlačil Pán presem pannu dceru Judskou.

Lmn 1 16 Pro tyť věci já pláči, z očí mých, z očí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by očerstvil duši mou; synové moji jsou pohubeni, nebo ssilil se nepřítel.

Lmn 1 17 Rozprostírá dcera Sionská ruce své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbudiltě Hospodin proti Jákobovi všudy vůkol něho nepřátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená.

Lmn 1 18 Spravedlivý jest Hospodin, neboť jsem na odpor činila ústům jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vizte bolest mou; panny mé i mládenci moji odebrali se do zajetí.

Lmn 1 19 Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; kněží moji a starci moji v městě pomřeli, hledajíce pokrmu, aby posílili života svého.

Lmn 1 20 Popatříž, ó Hospodine, neboť mi úzko; vnitřnosti mé zkormoučeny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto že jsem na odpor velice činila. Vně meč na sírobu přivodí, v domě pouhá smrt.

Lmn 1 21 slýchajít, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšíce o mých bídách, radují se, že jsi to učinil, a přivedl den

předohlášený, ale budout' mně podobní.

Lmn 1 22 Necht' přijde všecka nešlechtnost jejich před obličej tvůj, a učiň jim, jakož jsi učinil mně pro všecka přestoupení má; neboť jsou mnohá úpění má, a srdce mé neduží v'ě.

Lmn 2 1 Jak hustým oblakem prchlivosti své přikryl Pán dceru Sionskou! Shodil s nebe na zem slávu Izraelovu, aniž se rozpomenul na podnože noh svých v den prchlivosti své.
Lmn 2 2 Sehltil Pán beze vší lítosti všecky příbytky Jákobovy, zbořil v prchlivosti své ohrady dcery Judské, udeřil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její.

Lmn 2 3 Odřal v rozpálení hněvu všecken roh Izraelův, odvrátil zpět pravici svou od nepřítele, a rozpáliv se proti Jákobovi jako oheň plápolající, pálí do cela vůkol.

Lmn 2 4 Natáhl lučiště své jako nepřítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všecky nejzdařilejší z lidu, a vyhlil do stánku dcery Sionské jako oheň prchlivost svou.

Lmn 2 5 Učiněn jest Pán podobný nepříteli, sehltil Izraele, sehltil všecky paláce jeho, zkazil ohrady jeho, a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost.

Lmn 2 6 Mocí zajisté odtrhl jako od zahrady plot svůj, zkazil stánek svůj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i kněze.

Lmn 2 7 Zavrhl Pán oltář svůj, v ošklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku nepřítele zdi a paláce Sionské; křičeli v domě Hospodinově jako v den slavnosti.

Lmn 2 8 Uložilť Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl šňůru, a neodvrátil ruky své od zhouby; pročez val i zed kvílí, a spolu mdlejí.

Lmn 2 9 Poráženy jsou na zem brány její, zkazil a polámal závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidění od Hospodina.

Lmn 2 10 Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlčí, posypají prachem hlavy své, a přepasují se žíněmi panny Jeruzalémské, svěšují k zemi hlavy své.

Lmn 2 11 Zhynuly od slz očí mé, zkormoutily se vnitřností mé, a vykydla se na zem játra má, pro potření dcery lidu mého, když i nemluvnátka a prsí požívající na ulicích města se svírají.

Lmn 2 12 A říkají matkám svým: Kdež jest obilé a víno? když se jako zraněný svírají po ulicích města, a vypouštějí duše své na klíně matek svých.

Lmn 2 13 Kohot' za svědka přivedu? Koho připodobním k tobě, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobě přirovnám, abych tě potěšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest jako moře potření tvé. Kdož by tě zhojiti mohl?

Lmn 2 14 Proroci tvoji předpovídali tobě lživé a ničemné věci, a neodkrývali nepravosti tvé, aby odvrátili zajetí tvé, ale předpovídali tobě těžkosti, oklamání a vyhnání.

Lmn 2 15 Všickni, kteříž jdou cestou, tleskají nad tebou rukama, diví se a potřásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, říkajíce: To-li jest to město, o němž říkávali, že jest nejkrásnější a utěšením vší země?

Lmn 2 16 Všickni nepřatelé tvoji rozdírají na tebe ústa svá, hvízdají a škřipí zuby, říkajíce: Sehlťme ji. Totot' jest jistě ten den, jehož jsme očekávali; jižť nastal, ví díme.

Lmn 2 17 Učinil Hospodin to, což byl uložil, splnil řeč svou, kterouž přikazoval ode dnů starodávních, bořil bez lítosti, a obveselil nad tebou nepřítele, povýšil rohu protivníků tvých.

Lmn 2 18 vykřikovalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, vylévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávej sobě odpočinutí, aniž se spokojuj zřitelnice oka tvého.

Lmn 2 19 vstaň, křič v noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své před obličejem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a rci:

Lmn 2 20 Pohleď, Hospodine, a popatř, komu jsi tak kdy učinil? Zdaliž jídají ženy plod svůj, nemluvnátka rozkošná? Zdaliž mordován býti má v svatyni Páně kněz a prorok?

Lmn 2 21 Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meče, zmordoval jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti.

Lmn 2 22 Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí ty, jichž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb pozůstal. Kteréž jsem na rukou pěstovala a vychovala, ty nepřítel můj do konce zhubil.

Lmn 3 1 Já jsem muž okoušeující trápení od metly rozhněvání Božího.

Lmn 3 2 Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu.

Lmn 3 3 Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den.

Lmn 3 4 Uvedl sešlost na tělo mé a kuži mou, a polámal kosti mé.

Lmn 3 5 Zastavěl mne a obklíčil předopornou hořkostí.

Lmn 3 6 Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteříž již dávno zemřeli.

Lmn 3 7 Ohradil mne, abych nevyšel; obtížil ocelivý řetěz můj.

Lmn 3 8 A jakžkoli volám a křičím, zacpává uši před mou modlitbou.

Lmn 3 9 Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátl.

Lmn 3 10 Jest nedvěd číhající na mne, lev v skrejších.

Lmn 3 11 Cesty mé stočil, anobřz roztrhal mne, a na to mne přivedl, abych byl pustý.

Lmn 3 12 Natáhl lučiště své, a vystavil mne za cíl střelám.

Lmn	3	13	Postřelil ledví má střelami toulu svého.
Lmn	3	14	Jsem v posměchu se vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý den.
Lmn	3	15	Sytí mne hořkostmi, opojuje mne pelynkem.
Lmn	3	16	Nadto potřel o kameníčko zuby mé, vrazil mne do popela.
Lmn	3	17	Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodlí,
Lmn	3	18	A říkám: Zahynulátě síla má i naděje má, kterouž jsem měl v Hospodinu.
Lmn	3	19	A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláč svůj, pelynek a žluč,
Lmn	3	20	Rozvažujíc to ustavičně, ponizuje se ve mně.
Lmn	3	21	A přivodě sobě to ku paměti, (naději mám),
Lmn	3	22	Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsme do konce
nevyhynuli i.	Nepřestávají	23	žijet zajisté slitování jeho.
Lmn	3	23	Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda tvá.
Lmn	3	24	Díl můj jest Hospodin, říká duše má; protož naději mám v něm.
Lmn	3	25	Dobry jest Hospodin těm, jenž očekávají na něj, duši té, kteráž ho
hledá.			
Lmn	3	26	Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo.
Lmn	3	27	Dobré jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého,
Lmn	3	28	Kterýž by pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo,
Lmn	3	29	Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala naděje,
Lmn	3	30	Nastavuje líce tomu, kdož jej bije, a sytě se potupou.
Lmn	3	31	Neboť nezamítá Pán na věčnost;
Lmn	3	32	Nýbrž ačkoli zarmucuje, však slitovává se podle množství milosrdenství
svého.			
Lmn	3	33	Netrápíť zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synů lidských.
Lmn	3	34	Aby kdo potíral nohama svýma všechny vězně v zemi,
Lmn	3	35	Aby nespravedlivě soudil muže před obličejem Nejvyššího,
Lmn	3	36	Aby převracel člověka v při jeho, Pán nelíbje.
Lmn	3	37	Kdo jest, ještě když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal?
Lmn	3	38	Z úst Nejvyššího zdali nepochází zlé i dobré?
Lmn	3	39	Proč by tedy sobě stýskal člověk živý, muž nad kázní za hříchy své?
Lmn	3	40	Zpytujeme raději a ohledujeme cest našich, a navratme se až k Hospodinu.
Lmn	3	41	Pozdvíhujme srdci i rukou svých k Bohu silnému v nebe.
Lmn	3	42	Myť jsme se zpronevěřili, a zpuřní jsme byli, protož ty neodpouštíš.
Lmn	3	43	Obestřels se hněvem a stiháš nás, morduješ a nešanuješ.
Lmn	3	44	Obestřels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobě modlitba.
Lmn	3	45	Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostřed národů těchto.
Lmn	3	46	Rozdírají na nás ústa svá všickni nepřátelé naši.
Lmn	3	47	Strach a jáma potkala nás, zpuštění a setření.
Lmn	3	48	Potokové vod tekou z očí mých pro potření dcery lidu mého.
Lmn	3	49	Oči mé slzí bez přestání, proto že není žádného odtušení,
Lmn	3	50	Ažby popatřil a shlédl Hospodin s nebe.
Lmn	3	51	Oči mé rmoutí duši mou pro všechny dcery města mého.
Lmn	3	52	Loviliť jsou mne ustavičně, jako ptáče, nepřátelé moji bez příčiny.
Lmn	3	53	Uvrhli do jámy život můj, a přimetalí mne kamením.
Lmn	3	54	Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem: Jižtě po mně.
Lmn	3	55	Vzývám jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejhlubší.
Lmn	3	56	Hlas můj vyslychával jsi; nezacpávejž ucha svého před vzdycháním mým a
volání mým.			
Lmn	3	57	V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházej, říkávals: Neboj se.
Lmn	3	58	Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj.
Lmn	3	59	Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje, dopomoziž mi k
spravedlnosti.			
Lmn	3	60	Vidíš všechno vymstívání se jejich, všechny úklady jejich proti mně.
Lmn	3	61	Slycháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti
mně,			
Lmn	3	62	Řeči povstávajících proti mně, a přemýšlování jejich proti mně přes
celý den.			
Lmn	3	63	Pohleď, jak při sedání jejich i povstání jejich jsem písničkou jejich.
Lmn	3	64	Dej jim odplatu, Hospodine, podle díla rukou jejich.
Lmn	3	65	Dej jim zatvrdilé srdce a prokletí své na ně.
Lmn	3	66	Stihěj v prchlivosti, a vyhláď je, ať nejsou pod nebem tvým.
Lmn	4	1	Jak tě zašlo zlato, změnilo se ryzí zlato nejvýbornější, rozmetáno
jest kamení svaté sem i			tam po všech ulicích.
Lmn	4	2	Synové Sionští nejdražší, kteříž cenění býti měli za zlato nejčistší,
jakt' jsou počtení za nádoby			hliněné, dílo rukou hrnčíře!
Lmn	4	3	An draci vynímajíce prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu mého příčinou
ukrutníka podobná jest			sovám na poušti.
Lmn	4	4	Jazyk prsí požívajícího přilnul žízni k dásním jeho; děti prosí za
chléb, ale není žádného,			kdo by lámal jim.
Lmn	4	5	Ti, kteříž jídali rozkošné krmě, hynou na ulicích; kteříž chování byli
v šarlatě, octli se v hnoji.			
Lmn	4	6	Větší jest trestání dcery lidu mého, než pomsta Sodomy, kteráž

podvrácena jest jako v okamžení, aniž trvaly při ní rány.
 Lmn 4 7 Čistší byli Nazareové její než sníh, bělejší než mléko, rděla se těla jejich více než drahé kamení, jako by z zafiru vytesáni byli.
 Lmn 4 8 Ale již vzezření jejich temnější jest než černost, nemohou poznání býti na ulicích; přischla kůže jejich k kostem jejich, prahne, jest jako dřevo.
 Lmn 4 9 Lépe se stalo těm, jenž zbiti jsou mečem, nežli kteříž mrou hladem, (oni zajisté zhynuli, probodeni byvše), pro nedostatek úrod polních.
 Lmn 4 10 Ruce žen litostivých vařily syny své, aby jim byli za pokrm v potření dcery lidu mého.
 Lmn 4 11 Všelijak vypustil Hospodin prchlivost svou, vylévá zůřivost hněvu svého, a zapálil oheň na Sionu, kterýž sežral základy jeho.
 Lmn 4 12 Králové země i všickni obyvatelé okrášlku světa nikoli by neuvěřili, by měl byl vjíti protivník a nepřítel do bran Jeruzalémských,
 Lmn 4 13 Pro hříchy proroků jeho a nepravosti kněží jeho, vylévajících u prostřed něho krev spravedlivých.
 Lmn 4 14 Toulali se jako slepí po ulicích, kálejíce se ve krvi, kteréž nemohli se než dotýkati oděvy svými.
 Lmn 4 15 Volali na ně: Ustupujte nečistí, ustupujte, ustupujte, nedotýkejte se. Právěť jsou ustoupili, anobrž sem i tam se rozlezli, až mezi národy říkají: Nebudouť více míti vlastního bydlení.
 Lmn 4 16 Tvář hněvivá Hospodinova rozptýlila je, aniž na ně více popatří; nepřátelé kněží nešanují, starcům milosti nečiní.
 Lmn 4 17 A vždy ještě až do ustání očí svých hledíme o pomoc sobě neprospěšnou, zření majíce k národu, nemohoucímu vysvoboditi.
 Lmn 4 18 Šlakuji kroky naše, tak že ani po ulicích našich choditi nemůžeme; přiblížilo se skončení naše, doplnili se dnové naši, přišlo zajisté skončení naše.
 Lmn 4 19 Rychlejší jsou ti, kteříž nás stihají, než orlice nebeské; po horách stihají nás, na poušti zálohy nám zdělalí.
 Lmn 4 20 Dýchání chrípí našich, totiž pomazaný Hospodinův, lapen jest v jamách jejich, o němž jsme říkali: V stínu jeho živi budeme mezi národy.
 Lmn 4 21 Raduj se a vesel se, dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Takéť k tobě přijde kalich, opiješ se a obnažíš se.
 Lmn 4 22 Ó dcero Sionská, když vykonána bude kázeň nepravosti tvé, nenechá tě déle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje hříchy tvé.
 Lmn 5 1 Rozpomeň se, Hospodine, co se nám děje; popatř a viz pohanění naše.
 Lmn 5 2 Dědictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcům.
 Lmn 5 3 Sirotci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy.
 Lmn 5 4 Vody své za peníze pijeme, dříví naše za záplatu přichází.
 Lmn 5 5 Na hrdle svém protivenství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpočinouti.
 Lmn 5 6 Egyptským podáváme ruky i Assyřským, abychom nasyceni byli chlebem.
 Lmn 5 7 Otcové naši hřešili, není jich, my pak trestáni po nich neseme.
 Lmn 5 8 Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich.
 Lmn 5 9 S opovážením se života svého hledáme chleba svého, pro strach meče i na poušti.
 Lmn 5 10 Kůže naše jako pec zčernaly od náramného hladu.
 Lmn 5 11 Ženám na Sionu i pannám v městech Judských násilí činí.
 Lmn 5 12 Knížata rukou jejich zvěšena jsou, osoby starých nemají v poctivosti.
 Lmn 5 13 Mládence k žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají.
 Lmn 5 14 Starci sedatí v branách přestali a mládenci od zpěvů svých.
 Lmn 5 15 Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v kvílení plésání naše.
 Lmn 5 16 Spadla koruna s hlavy naší; běda nám již, že jsme hřešili.
 Lmn 5 17 Protoť jest mdlé srdce naše, pro tyť věci zatměly se oči naše,
 Lmn 5 18 Pro horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí po ní.
 Lmn 5 19 Ty Hospodine, na věky zůstáváš, a stoliče tvá od národu do pronárodu.
 Lmn 5 20 Proč se zapomínáš na věky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé časy?
 Lmn 5 21 Obrát nás, ó Hospodine, k sobě, a obrácení budeme; obnov dny naše, jakž byly za starodávna.
 Lmn 5 22 Nebo zdali všelijak zavržeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?
 Ezk 1 1 Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky Chebar, že otevřina byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží.
 Ezk 1 2 Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina,
 Ezk 1 3 V pravdě stalo se slovo Hospodinovo k Ezechiele knězi, synu Buzi, v zemi kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodinova.
 Ezk 1 4 I viděl jsem, a aj, vítr tuhý přicházel od půlnoci, a oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně.
 Ezk 1 5 Z prostředku jeho také ukázalo se podobenství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobenství člověka měli.
 Ezk 1 6 A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo.
 Ezk 1 7 Jejichž nohy nohy přímé, ale zpodek noh jejich jako zpodek nohy

telecí, a blyštěly se podobně jako ocel pulerovaná.
 Ezk 1 8 Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváří jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách.
 Ezk 1 9 Spojena byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobracela se, když šla; jedno každé přímo na svou stranu šlo.
 Ezk 1 10 Podobenství pak tváří jejich s předu tvář lidská, a tvář lvová po pravé straně každého z nich; tvář pak volovou po levé straně všech čtvero, též tvář orličí s zadu mělo všech čtvero z nich.
 Ezk 1 11 A tváří jejich i křídla jejich pozdvižena byla zhůru. Každé zvíře dvě křídla pojilo s křídly dvěma druhého, dvěma pak přikrývala těla svá.
 Ezk 1 12 A každé přímo na svou stranu šlo. Kamkoli ukazoval duch, aby šla, tam šla, neuchylovala se, když chodila.
 Ezk 1 13 Podobnost také těch zvířat na pohledění byla jako uhlí řeřavého, na pohledění jako pochodně. Kterýžto oheň ustavičně chodil mezi zvířaty, a ten oheň měl blesk, a z téhož ohně vycházelo blýskání.
 Ezk 1 14 Také ta zvířata běhala, a navracovala se jako prudké blýskání.
 Ezk 1 15 A když jsem hleděl na ta zvířata, a aj, kolo jedno bylo na zemi při zvířatech u čtyř tváří jednoho každého z nich.
 Ezk 1 16 Na pohledění byla kola, a udělání jich jako barva tarsis, a podobnost jednotejnou měla všechna ta kola, a byla na pohledění i udělání jejich, jako by bylo kolo u prostřed kola.
 Ezk 1 17 Na čtyři strany své jíti majíce, chodila, a neuchylovala se, když šla.
 Ezk 1 18 A loukoti své, i vysokost měla, že hrůza z nich šla, a ší nové jejich vůkol všech čtyř kol plní byli oči.
 Ezk 1 19 Když pak chodila zvířata, chodila kola podlé nich, a když se vznášela zvířata vzhůru od země, vznášela se i kola.
 Ezk 1 20 Kdekoli chtěl Duch, aby šla, tam šla; kde Duch chtěl jíti, i kola vznášela se naproti nim, nebo duch zvířat byl v kolách.
 Ezk 1 21 Když ona šla, šla, a když ona stála, stála, a když se vznášela od země, vznášela se také kola s nimi, nebo duch zvířat byl v kolách.
 Ezk 1 22 Podobenství pak oblohy bylo nad hlavami zvířat jako podobenství křišťálu roztaženého nad hlavami jejich svrchu.
 Ezk 1 23 A pod oblohou křídla jejich pozdvižená byla, jedno připojené k druhému. Každé mělo dvě, jimiž se přikrývalo, každé, pravím, mělo dvě, jimiž přikrývalo tělo své.
 Ezk 1 24 I slyšel jsem zvuk křídel jejich jako zvuk vod mnohých, jako zvuk Všemohoucího, když chodila, zvuk hluku jako zvuk vojska. Když pak stála, spustila křídla svá.
 Ezk 1 25 Byl také zvuk svrchu nad oblohou, kteráž byla nad hlavou jejich, když stála a spustila křídla svá.
 Ezk 1 26 Svrchu pak na obloze, kteráž byla nad hlavou jejich, bylo podobenství trůnu, na pohledění jako kámen zafirový, a nad podobenstvím trůnu na něm svrchu, na pohledění jako tvárnost člověka.
 Ezk 1 27 I viděl jsem na pohledění jako velmi prudkou světlost, a u vnitřku jejím vůkol na pohledění jako oheň, od bedr jeho vzhůru; od bedr pak jeho dolů viděl jsem na pohledění jako oheň, a blesk vůkol něho.
 Ezk 1 28 Na pohledění jako duha, kteráž bývá na oblaci v čas deště, takový na pohledění byl blesk vůkol. To bylo vidění podobenství slávy Hospodinovy. Kteréžto viděv, padl jsem na tvář svou, a slyšel jsem hlas mluvícího.
 Ezk 2 1 Kterýž řekl ke mně: Synu člověčí, postav se na nohy své, ať mluvím s tebou.
 Ezk 2 2 I vstoupil do mne duch, když promluvil ke mně, a postavil mne na nohy mé, a slyšel jsem, an mluvím ke mně.
 Ezk 2 3 Kterýž řekl mi: Synu člověčí, já tě posílám k synům Izraelským, k národům zpuřným, kteříž zpuřně se postavovali proti mně; oni i otcové jejich zpronevěřovali se mi, až právě do tohoto dne.
 Ezk 2 4 K těch, pravím, synům nestydaté tváři a zatvrdilého srdce já posílám tě, a díš k nim: Takto praví Panovník Hospodin,
 Ezk 2 5 Již oni slyšte neb nechte: Že dům zpuřný jsou. Ať vědí, že prorok byl u prostřed nich.
 Ezk 2 6 Ty pak synu člověčí, neboj se jich, aniž se boj slov jejich, že zpuřní a jako trní jsou proti tobě, a že mezi štíry bydlíš. Slova jejich neboj se, a tváří jejich se nestrachuj, proto že dům zpuřný jsou.
 Ezk 2 7 Ale mluv slova má k nim, již oni slyšte neb nechte: Že zpuřní jsou.
 Ezk 2 8 Ty pak synu člověčí, slyš, co já pravím tobě: Nebud zpuřný jako ten dům zpuřný. Otevři ústa svá, a sněz, co já tobě dám.
 Ezk 2 9 I viděl jsem, a aj, ruka vztažena byla ke mně, a aj, v ní svinutá kniha.
 Ezk 2 10 Kteroužto rozvinul přede mnou, a byla popsána s předu i z zadu, a bylo v ní psáno naříkání, kvílení a běda.
 Ezk 3 1 Tedy řekl mi: Synu člověčí, což před tebou jest, sněz, sněz knihu tuto, a jdi, mluv k domu Izraelskému.
 Ezk 3 2 I otevřel jsem ústa svá, a dal mi snísti knihu tu,

Ezk 3 3 Řka ke mně: Synu člověčí, nakrm břicho své, a střeva svá naplň knihou
touto, kterouž dávám. I snědl jsem, a byla v ústech mých jako med sladká.
Ezk 3 4 Za tím řekl mi: Synu člověčí, jdiž k domu Izraelskému, a mluv k nim
slovy můmi.
Ezk 3 5 Nebo nebudeš poslán k lidu hluboké řeči a nesnadného jazyka, ale k
domu Izraelskému.
Ezk 3 6 Ne k národům mnohým hluboké řeči a nesnadného jazyka, jejichž bys
slovům nerozuměl, ješto, kdybich tě k nim poslal, uposlechli by tebe.
Ezk 3 7 Ale dům Izraelský nebudou tě chtít poslouchati, poněvadž nechť
poslouchati mne; nebo všecken dům Izraelský jest tvrdočelný a zatvrdilého srdce.
Ezk 3 8 Ale učinil jsem tvář tvou tvrdou proti tváři jejich, a čelo tvé tvrdé
proti čelu jejich.
Ezk 3 9 Jako kámen přetvrdý, pevnější než skálu učinil jsem čelo tvé; nebojž
se jich, aniž se strachuj tváři jejich, proto že dům zpurň jsou.
Ezk 3 10 I řekl ke mně: Synu člověčí, všecka slova má, kterážť mluviti budu,
přijmi v srdce své, a ušima svýma slyš.
Ezk 3 11 A jdi k zajatým, k synům lidu svého, a mluv k nim, a rci jim: Takto
praví Panovník Hospodin, již oni slyšte neb nechte.
Ezk 3 12 Tehdy odnesl mne Duch, a slyšel jsem za sebou hlas hřmotu velikého:
Požehnaná sláva Hospodina z místa svého.
Ezk 3 13 A hlas křidel těch zvířat, kteráž se vespolek dotýkala, a hlas kol
naproti nim, a hlas hřmotu velikého.
Ezk 3 14 Duch pak odnesl mne, a vzal mne, a odšel jsem truchliv, v hněvě ducha
svého, ale ruka Hospodina nade mnou silnější byla.
Ezk 3 15 I přišel jsem k zajatým do Telabib, bydlícím při řece Chebar, a seděl
jsem, kdež oni bydlili. Seděl jsem, pravím, sedm dní u prostřed nich s úžasnutím.
Ezk 3 16 I stalo se po dokonání sedmi dnů, že se stalo slovo Hospodino ke
mně, řkoucí:
Ezk 3 17 Synu člověčí, strážným jsem tě postavil nad domem Izraelským, abys
slyše slovo z úst mých, napomínal jich ode mne.
Ezk 3 18 Když bych já řekl bezbožnému: Smrti umřeš, a nenapomenul bys ho, ani
nemluvil, abys ho odvedl od cesty jeho bezbožné, proto abys ho při životu zachoval: ten
bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledám.
Ezk 3 19 Paklibys ty napomenul bezbožného, a neodvrátil by se od bezbožnosti
své, a od cesty své bezbožné, onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš.
Ezk 3 20 Odvrátil-li by se pak spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by
nepravost, a já bych položil urážku před něj, a tak by umřel, ty pak bys ho nenapomenul: pro
hřícht svůj umře, aniž na pamět přijde která spravedlnost jeho, kterouž činil, ale krve jeho z
ruky tvé vyhledám.
Ezk 3 21 Pakli bys ty napomenul spravedlivého, aby nehřešil spravedlivý, a on
by nehřešil, jistě že bude živ; nebo napomenut byl. Ty také duši svou vysvobodíš.
Ezk 3 22 I byla tam nade mnou ruka Hospodina, kterýžto řekl mi: Vstaň, jdi do
tohoto údolí, a tam mluviti budu s tebou.
Ezk 3 23 A tak vstav, šel jsem do toho údolí, a aj, sláva Hospodina stála
tam, jako sláva, kterouž jsem viděl u řeky Chebar. I padl jsem na tvář svou.
Ezk 3 24 Tehdy vstoupil do mne Duch, a postaviv mne na nohy, mluvil ke mně, a
řekl mi: Jdiž, zavři se v domě svém.
Ezk 3 25 Nebo na tě, synu člověčí, aj, dadí na tě provazy, a sváží tě jimi, a
nebudeš moci vyjítí mezi ně.
Ezk 3 26 A já učiním, aby jazyk tvůj přilnul k dásním tvým, a abys oněměl, a
nebyl jim mužem domlouvajícím, protože dům zpurň jsou.
Ezk 3 27 Ale když mluviti budu s tebou, otevru ústa tvá, a díš jim: Takto praví
Panovník Hospodin: Kdo slyšeti chce, nechť slyší, a kdo nechce, nechť nechá, že dům zpurň
jsou.
Ezk 4 1 Ty pak synu člověčí, vezmi sobě cihlu, a polože ji před sebe, vyrej na
ní město Jeruzalém.
Ezk 4 2 A postav na ní obležení, a vzdělaje na ní šance, vysyp na ní násyp, a
polož na ní vojska, a postav na ní berany válečné vůkol.
Ezk 4 3 Potom vezmi sobě pánev železnou, a polož ji místo zdi železné, mezi
tebou a mezi městem, a zatvř tvář svou proti němu, ať jest obleženo, a oblehneš je. Toť bude
znamením domu Izraelského.
Ezk 4 4 Ty pak lehni na levý bok svůj, a vlož na něj nepravost domu
Izraelského. Podlé počtu dnů, v němž ležeti budeš na něm, poneseš nepravost jejich.
Ezk 4 5 A já dávám tobě léta nepravosti jejich v počtu dnů, tři sta a
devadesát dnů, v nichž poneseš nepravost domu Izraelského.
Ezk 4 6 Když je pak vyplníš, budeš ležeti na pravém boku podruhé, a poneseš
nepravost domu Judova čtyřiceti dnů. Den za rok, den za rok dávám tobě.
Ezk 4 7 K obležení, pravím, Jeruzaléma zatvř tvář svou, ohřna ruku svou, a
prorokuje proti němu.
Ezk 4 8 A aj, dávám na tě provazy, abys se neobracel z boku jednoho na druhý,
dokudž nevyplníš dnů obležení svého.
Ezk 4 9 Protož ty vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šočovice, i prosa, a

špaldy, a dej to do jedné nádoby, abys sobě nastrojil z toho pokrmu podle počtu dnů, v nichž ležeti budeš na boku svém. Za tři sta a devadesáte dnů jísti jej budeš.

Ezk 4 10 Pokrmu pak tvého, kterýž jísti budeš, váha bude dvadceť lotů na den.

Od času až do času jísti jej budeš.

Ezk 4 11 Vodu také na míru píti budeš, šestý díl hin; od času do času píti budeš.

Ezk 4 12 Podpopelný pak chléb ječný, kterýž jísti budeš, ten lejny nečistoty lidské pec před očima jejich.

Ezk 4 13 I řekl Hospodin: Tak budou jísti synové Izraelští chléb svůj nečistý pro pohany, kteréž tam shromáždím.

Ezk 4 14 Tedy řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, aj, duše má není poškvrněna mrchami, a udáveného nejedl jsem od dětinství svého až podnes, aniž vešlo v ústa má maso ohavné.

Ezk 4 15 kterýž řekl mi: Aj, dávámť kravince místo lejn lidských, abys sobě jimi napekl chleba.

Ezk 4 16 Za tím řekl mi: Synu člověčí, aj, já zlámí hůl chleba v Jeruzalémě, tak že jísti budou chléb na váhu, a to s zámutkem, a vodu na míru píti, a to s předěšením,

Ezk 4 17 Aby nedostatek majíce v chlebě a v vodě, děsili se jeden každý z nich, a svadli pro nepravost svou.

Ezk 5 1 Potom ty synu člověčí, vezmi sobě nůž ostrý, totiž břitvu holičů, vezmi jej sobě, a ohol ním hlavu i bradu svou. Potom vezma sobě váhu, rozděl to.

Ezk 5 2 Třetinu ohněm spal u prostřed města, když se vyplní dnové obležení; zatím vezma druhou třetinu, posekej mečem okolo něho; ostatní pak třetinu rozptýl u vítr. Nebo mečem dobytým budu je stíhati.

Ezk 5 3 A však odejmi odtud něco málo, a zavaž do křídel svých.

Ezk 5 4 A i z těch ještě vezma, uvrz je do prostřed ohně, a spal je ohněm, odkudž vyjde oheň na všechny dům Izraelský.

Ezk 5 5 Takto praví Panovník Hospodin: Tento Jeruzalém, kterýž jsem postavil u prostřed pohanů, a vůkol otočil krajinami,

Ezk 5 6 změnil soudy mé v bezbožnost více než pohané, a ustanovení má více než jiné země, kteréž jsou vůkol něho; nebo soudy mými pohrdli, a v ustanoveních svých nechodili.

Ezk 5 7 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že mnohem více než pohané, kteříž jsou vůkol vás, v ustanoveních svých nechodili jste, a soudů svých nečinili jste, nybrž ani tak jako pohané, kteříž jsou vůkol vás, soudů nekonali jste;

Ezk 5 8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já na tebe, aj já, a vykonám u prostřed tebe soudy před očima pohanů.

Ezk 5 9 Nebo učiním při tobě to, čehož jsem prv neučinil, a čehož podobně neučiním více pro všechny ohavnosti tvé,

Ezk 5 10 Tak že otcové jísti budou syny u prostřed tebe, a synové jísti budou otce své, a vykonám proti tobě soudy, a rozptýlím všechny ostatky tvé na všechny strany.

Ezk 5 11 Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že poněvadž jsi ty svatyně mé poškvřnil všelikými mrzkostmi svými, a všelikými ohavnostmi svými, i já také zlehčím tebe, a neodpustí oko mé, a nikoli se neslituji.

Ezk 5 12 Třetina tebe morem zemře a hladem zhyne u prostřed tebe, a třetina druhá mečem padne vůkol tebe, ostatní pak třetinu na všechny stany rozptýlím, a mečem dobytým stíhati je budu.

Ezk 5 13 A tak do konce vylit bude hněv můj, a dotru prchlivostí svou na ně, i potěším se. I zvědít, že já Hospodin mluvil jsem v horlivosti své, když vykonám prchlivost svou na nich,

Ezk 5 14 A obrátím tě v poušť, a dám tě v útržku mezi národy, kteříž jsou vůkol tebe, před očima každého tudy jdoucího.

Ezk 5 15 A tak budeš k útržce, posměchu, k hroznému příkladu a k užasnutí národům, kteříž jsou vůkol tebe, tehdaž když vykonám proti tobě soudy v hněvě a v prchlivosti a v zehraní zůřivém. Já Hospodin mluvil jsem.

Ezk 5 16 Tehdaž když vystřelím jízlivé střely hladu k záhubě vaší, kteréž vystřelím, abych vás vyhubil, a hlad shromáždě proti vám, zlámí vám hůl chleba.

Ezk 5 17 Pošli zajisté na vás hlad a zvěř lítou, kteráž tě na sirobu přivede; i mor a krev přijde na tebe, když uvedu na tě meč. Já Hospodin mluvil jsem.

Ezk 6 1 I stalo se ke mně slovo Hospodinovo, řkoucí:

Ezk 6 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti horám Izraelským, a prorokuj proti nim,

Ezk 6 3 A rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám a pahrbkům, prudkým potokům a údolím: Aj, já, já uvedu na vás meč, a zkazím výsosti vaše.

Ezk 6 4 A tak zpusťnou oltářové vaši, a ztroskotáni budou sluneční obrazové vaši, a rozmezi zbité vaše před ukydanými bohy vašimi.

Ezk 6 5 Povrhu také mrtvá těla synů Izraelských před ukydanými bohy jejich, a rozptýlím kosti vaše okolo oltářů vašich.

Ezk 6 6 Kdekoli bydliti budete, města zpusťněna budou, a výsosti zpusťnou. Pročež popléněni budou a zpusťnou i oltářové vaši, potroskotáni budou a přestanou ukydaní bohové vaši, a sluneční obrazové vaši zpodtínáni, a tak vyhlazena budou díla vaše.

Ezk 6 7 I padnou zbití u prostřed vás, a zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 6 8 A pozůstavím některé z vás, kteříž by ušli meče, mezi pohany, když rozptýlení budete do zemí.

Ezk 6 9 I budou se rozpomínati na mne, kteříž z vás zachováni budou mezi národy, mezi něž budou zajati, že jsem kormoucen byl srdcem jejich smilným, kteréž odstoupilo ode mne, a očima jejich, kteréž smilnice, chodily za ukýdanými bohy svými, a tak sami se býti hodné ošklivosti seznají pro nešlechetnosti, kteréž páchali ve všech ohavnostech svých.

Ezk 6 10 A zvědí, že já jsem Hospodin, a že jsem ne nadarmo mluvil, že na ně uvedu zlé toto.

Ezk 6 11 Takto praví Panovník Hospodin: Tleskni rukou svou, a dupni nohou svou, a rci: Nastojte na dům Izraelský, že pro všecky ohavnosti nejhorší mečem, hladem a morem padnouti mají.

Ezk 6 12 Ten, kdož daleko bude, morem umře, a kdo blízko, mečem padne, ostatní pak a obležený hladem umře, a tak docela vyleji prchlivost svou na ně.

Ezk 6 13 A zvíte, že já jsem Hospodin, když budou zbití jejich u prostřed ukýdaných bohů jejich vůkol oltářů jejich, na všelikém pahrbku vysokém, na všech vrších hor, a pod všelikým dřevem zeleným, i pod všelikým dubem hustým, na kterémkoli místě obětovali vůni libou všelikým ukýdaným bohům svým.

Ezk 6 14 Nebo vztáhnou ruku svou na ně, a učiním zemi tuto zpustlou, zpustlejší než poušť Diblat, po všech obydlích jejich. I zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 7 1 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 7 2 Slyš, synu člověčí: Takto praví Panovník Hospodin o zemi Izraelské: Ach, skončení, přišlo skončení její na čtyři strany země.

Ezk 7 3 Jižťe skončení nastalo tobě; nebo vypustím hněv svůj na tě, a budu tě souditi podle cest tvých, a uvrhu na tě všecky ohavnosti tvé.

Ezk 7 4 Neodpustí zajisté oko mé tobě, aniž se slituji, ale cesty tvé na tebe uvrhu, a ohavnosti tvé u prostřed tebe budou. I zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 7 5 Takto praví Panovník Hospodin: Bída jedna, aj hle, přichází bída.

Ezk 7 6 Skončení přichází, přichází skončení, procítil na tě, aj, přicházít.

Ezk 7 7 Přicházít to jitro na tebe, obyvateli země, přicházít ten čas, přibližuje se ten den hřmotu, a ne hlas rozléhající se po horách.

Ezk 7 8 Již tudíž vylíji prchlivost svou na tě, a docela vypustím hněv svůj na tebe, a budu tě souditi podle cest tvých, a uvrhu na tě všecky ohavnosti tvé.

Ezk 7 9 Neodpustíť zajisté oko mé, aniž se slituji, ale podle cest tvých zaplatím tobě, a budou ohavnosti tvé u prostřed tebe. A tak zvíte, že já jsem Hospodin, ten, kterýž biji.

Ezk 7 10 Aj, teď jest ten den, aj, přicházejí, přišlo to jitro, zkvetl prut, vypučila se z něho pýcha,

Ezk 7 11 Ukřutnost vzrostla v prut bezbožnosti. Nezůstanet z nich nic, ani z množství jejich, ani z hluku jejich, aniž bude naříkáno nad nimi.

Ezk 7 12 Přicházít ten čas, blízko jest ten den. Kdo koupí, nebude se veseliti, a kdo prodá, nic toho nebude litovati; nebo prchlivost přijde na všecko množství její.

Ezk 7 13 Ten zajisté, kdož prodal, k věci prodané nepůjde nazpět, by pak ještě byl mezi živými život jejich, poněvadž vidění na všecko množství její nenavráti se, a žádný v nepravosti života svého nezmocní se.

Ezk 7 14 Troubiti budou v troubu, a připraví všecko, ale nebude žádného, kdo by šel k boji; nebo prchlivost má oboří se na všecko množství její.

Ezk 7 15 Meč bude vně, mor pak a hlad doma; kdo bude na poli, mečem zabit bude, toho pak, kdož bude v městě, hlad a mor zahubí.

Ezk 7 16 Kteríž pak z nich utekou, ti na horách, jako holubi ce v údolí, všickni lkáti budou, jeden každý pro nepravost svou.

Ezk 7 17 Všeliké ruce klesnou, a všeliká kolena rozplynou se jako voda.

Ezk 7 18 I přepásí se žíněmi, a hrůza je přikryje, a na všeliké tváři bude stud, a na všech hlavách jejich lysina.

Ezk 7 19 Stříbro své po ulicích rozházejí, a zlato jejich bude jako nečistota; stříbro jejich a zlato jejich nebude jich moci vysvoboditi v den prchlivosti Hospodinovy. Nenasytí se, a střev svých nenaplní, proto že nepravost jejich jest jim k urážce,

Ezk 7 20 A že v slávě okrasy své, v té, kterouž k důstojnosti postavil Bůh, obrazu ohavností svých a mrzkostí svých nadělali. Protož obrátil jsem jim ji v nečistotu.

Ezk 7 21 Nebo vydám ji v ruku cizozemců k rozchvátání, a bezbožným na zemi za loupež, kteříž poškrvní ji.

Ezk 7 22 Odvrátím též tvář svou od nich, i poškrvní svatyně mé, a vejdou do ní, boříce a poškrvňující ji.

Ezk 7 23 Udělej řetěz, nebo země plná jest soudů ukrutných, a město plné jest náti sku.

Ezk 7 24 Protož přivedu nejhorší z pohanů, aby dědičně vládli domy jejich; i učiním přítrž pyše silných, a poškrvněny budou, kteříž jich posvěcují.

Ezk 7 25 Zkažení přišlo, protož hledati budou pokoje, ale žádného nebude.

Ezk 7 26 Bída za bídou přijde, a novina bude za novinou, i budou hledati vidění od proroka, ale zákon zahyne od kněze, a rada od starců.

Ezk 7 27 Král ustavičně kvíliti bude, a kníže obleče se v smutek, a ruce lidu v zemi předěšeny budou. Podle cesty jejich učiním jim, a podle soudů jejich souditi je budu. I zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 8 1 I stalo se léta šestého, v pátý den šestého měsíce, že jsem seděl v domě svém, a starší Judští seděli přede mnou. I připadla na mne tu ruka Panovníka Hospodina.

Ezk 8 2 A viděl jsem, a aj, podobenství na pohledění jako oheň. Od bedr jeho dolů oheň, od bedr pak jeho vzhůru na pohledění jako blesk, na pohledění jako nějaká velmi prudká světlost.

Ezk 8 3 Tedy vztáh podobenství ruky, vzal mne za kštici hlavy mé, a vyzdvihl mne Duch mezi nebe a mezi zemi, a uvedl mne do Jeruzaléma u viděních Božích, k vratům brány vnitřní, kteráž patří na půlnoci, kdež byla stolice modly k horlivosti a k zůřivosti popouzející.

Ezk 8 4 A aj, sláva Boha Izraelského byla tam na pohledění jako ta, kterouž jsem viděl v údolí.

Ezk 8 5 I řekl mi: Synu člověčí, pozdvihni nyní oči svých k cestě na půlnoci. Tedy pozdvihl jsem oči svých k cestě na půlnoci, a aj, na půlnoci u brány oltářové ta modla horlení, právě kudyž se vchází.

Ezk 8 6 V tom řekl mi: Synu člověčí, vidíš-liž ty, co tito činí, ohavnosti tak veliké, kteréž činí dům Izraelský tuto, tak že se vzdáliti musím od svatyně své? Ale obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti.

Ezk 8 7 I přivedl mne ke dveřům síně, kdež jsem uzřel, a aj, díra jedna byla v stěně.

Ezk 8 8 A řekl mi: Synu člověčí, kopej medle tu stěnu. I kopal jsem stěnu, a aj, dvěře jedny.

Ezk 8 9 Tedy řekl mi: Vejdi, a viz ohavnosti tyto nejhorší, kteréž oni činí zde.

Ezk 8 10 Protož všed, uzřel jsem, a aj, všeliké podobenství zeměplazů a hovad ohybných, i všech ukydanych bohů domu Izraelského vyryto bylo na stěně vůkol a vůkol.

Ezk 8 11 A sedmdesáte mužů z starších domu Izraelského, s Jazaniášem synem Safanovým, stojícím u prostřed nich, stáli před nimi, maje každý kadi dlnici svou v ruce své, tak že hustý oblak kadění vzhůru vstupoval.

Ezk 8 12 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí, co starší domu Izraelského činí ve tmě, jeden každý v pokojích svých malovaných? Nebo říkají: Nikoli na nás nepatří Hospodin, opustil Hospodin zemi.

Ezk 8 13 Dále mi řekl: Obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti, kteréž oni činí.

Ezk 8 14 I přivedl mne k vratům brány domu Hospodinova, kteráž jest na půlnoci, a aj, ženy seděly tam, plačícce Tammuze.

Ezk 8 15 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Obrátě se, uzříš ještě větší ohavnosti nad tyto.

Ezk 8 16 Tedy uvedl mne do síně domu Hospodinova vnitřní, a aj, u vrat chrámu Hospodinova, mezi síní a oltářem bylo okolo pětmecíma mužů, jejichž záda byla k chrámu Hospodinovu, tváři pak jejich k východu, kteříž klaněli se proti východu slunce.

Ezk 8 17 I řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? Zdali lehká věc jest domu Judovu, aby činili ohavnosti tyto, kteréž činí zde? Nebo naplni vše zemi nátiskem, obrátili se, aby mne popouzel, a aj, přičinějí ratolest vinnou k nosům svým.

Ezk 8 18 Protož i já také učiním podle prchlivosti; neslitujet se oko mé, aniž se smiluji. I budou volati v uši mé hlasem velikým, a nevyslyším jich.

Ezk 9 1 Potom zavolal hlasem velikým, tak že jsem slyšel, řka: Přistupte hejtmané k tomuto městu, a jeden každý s zbrojí svou hubicí v ruce své.

Ezk 9 2 A aj, šest mužů přišlo cestou k bráně hořejší, kteráž patří na půlnoci, maje každý zbroj svou rozrážející v ruce své. Muž pak jeden byl u prostřed nich, oděný rouchem lněným, a kalamář písarský při bedrách jeho; a přisedše, stáli u oltáře měděného.

Ezk 9 3 Sláva pak Boha Izraelského sstoupila byla s cherubína, na kterémž byla, k prahu domu, a zvolala na muže toho oděného rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář písarský.

Ezk 9 4 I řekl jemu Hospodin: Přejdi prostředkem města, prostředkem Jeruzaléma, a znamenej znamením na čelích muže ty, kteříž vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi dějícími se u prostřed něho.

Ezk 9 5 Oněmno pak řekl tak, že jsem slyšel: Projděte skrze město za ním, a bíte; neodpouštějž oko vaše, aniž se slitovávejte.

Ezk 9 6 Starce, mládence i pannu, maličké i ženy mordujte do vyhubení, ale ke všelikému muži, na němž by bylo znamení, nepřistupujte, a od svatyně mě počnete. Takž začali od mužů těch starších, kteříž byli před chrámem.

Ezk 9 7 (Nebo jim byl řekl: Poškvvrňte domu, a naplňte síň zbitými. Jdětež.) A vyšedše, bili v městě.

Ezk 9 8 I stalo se, když je bili, a já pozůstal, že jsem padl na tvář svou, a zvolal jsem, řka: Ach, Panovníče Hospodine, zdaliž zahubíš všecken ostatek Izraelský, vylévaje prchlivost svou na Jeruzalém?

Ezk 9 9 I řekl mi: Nepravost domu Izraelského a Judského velika jest velmi velice, a naplněna jest země mordy, a město plné jest převrácenců. Nebo říkali: Opustil Hospodin zemi tuto, a Hospodin nikoli nevidí nás.

Ezk 9 10 Protož já také cestu jejich na hlavu jejich obrátím; neodpustí oko mé, aniž se slituji.

Ezk 9 11 A aj, muž oděný rouchem lněným, při jehož bedrách byl kalamář, oznámil

to, řka: Učinil jsem, jakž jsi mi rozkázal.

Ezk 10 1 I viděl jsem, a aj, na obloze, kteráž byla nad hlavou cherubínů, jako kámen zafirový na pohledění, jako podobenství trůnu se ukázalo nad nimi.

Ezk 10 2 Tedy promluviv k muži tomu oděnému rouchem lněným, řekl: Vejdi do prostřed kol pod cherubíny, a naplň hrsti své uhlím řeřavým z prostředku cherubínů, a roztrus po městě. Kterýžto všel před očima máma.

Ezk 10 3 (Cherubínové pak stáli po pravé straně domu, když vcházel muž ten, a oblak hustý naplnil síň vnitřní.

Ezk 10 4 Nebo když se byla zdvihla sláva Hospodinova s cherubínů k prahu domu, tedy naplněn byl dům tím hustým oblakem, a síň naplněna byla bleskem slávy Hospodinovy.

Ezk 10 5 Zvuk také křídel cherubínů slyšán byl až k té síni zevnitřní jako hlas Boha silného, všemohoucího, když mluví.)

Ezk 10 6 I stalo se, když přikázal muži tomu oděnému rouchem lněným, řka: Vezmi ohně z prostředku kol, z prostředku cherubínů, že všel a postavil se podle kol.

Ezk 10 7 Tedy vztáhl cherubín jeden ruku svou z prostředku cherubínů k ohni tomu, kterýž byl u prostřed cherubínů, a vzav, dal do hrsti toho oděného rouchem lněným.

Kterýžto vzal a vyšel.

Ezk 10 8 Nebo ukazovalo se na cherubíních podobenství ruky lidské pod křídly jejich.

Ezk 10 9 I viděl jsem, a aj, čtyři kola podle cherubínů, jedno kolo podle jednoho každého cherubína, podobenství pak kol jako barva kamene tarsis.

Ezk 10 10 A na pohledění měla podobnost jednotejnou ta kola, jako by bylo kolo u prostřed kola.

Ezk 10 11 Když chodili, na čtyři strany jejich chodili. Neuchylovali se, když šli, ale k tomu místu, kamž se obracel vůdce, za ním šli. Neuchylovali se, když šli.

Ezk 10 12 Všecko také tělo jejich i hřbetové jejich, i ruce jejich, i křídla jejich, též i kola plná byla očí vůkol jich samých čtyř i kol jejich.

Ezk 10 13 Kola pak ta nazval okršlím, jakž slyšely uši mé.

Ezk 10 14 Čtyři tváři mělo každé. Tvář první tvář cherubínová, tvář pak druhá tvář člověčí, a třetí tvář lvová, čtvrtá pak tvář orličí.

Ezk 10 15 I zdvihli se cherubínové. To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl u řeky Chebar.

Ezk 10 16 Když pak šli cherubínové, šla i kola podle nich, a když vznášeli cherubínové křídla svá, aby se pozdvihli od země, neuchylovala se také kola od nich.

Ezk 10 17 Když stáli oni, stála, a když se vyzdvihovali, vyzdvihovala se s nimi; nebo duch zvířat byl v nich.

Ezk 10 18 I odešla sláva Hospodinova od prahu domu, a stála nad cherubíny, Ezk 10 19 Hned jakž pozdvihli cherubínové křídel svých a vznesli se od země, před očima máma odcházejíce, a kola naproti nim, a stála u vrat brány domu Hospodinova východní, a sláva Boha Izraelského svrchu nad nimi.

Ezk 10 20 To jsou ta zvířata, kteráž jsem viděl pod Bohem Izraelským u řeky Chebar, a poznal jsem, že cherubínové byli.

Ezk 10 21 Po čtyřech tvářích měl jeden každý, a po čtyřech křídlech jeden každý; podobenství také rukou lidských pod křídly jejich.

Ezk 10 22 Podobenství pak tváří jejich bylo jako tváří, kteréž jsem byl viděl u řeky Chebar, obličej jejich i oni sami. Jeden každý přímo k své straně chodil.

Ezk 11 1 I vznesl mne Duch, a přivedl mne k bráně východní domu Hospodinova, kteráž patří na východ, a aj, ve vratech brány té pětmcítma mužů, mezi kterýmiž jsem viděl Jazaniáše syna Azurova, a Pelatiáše syna Banaiášova, knížata lidu.

Ezk 11 2 Tedy řekl mi: Synu člověčí, to jsou ti muži, kteříž smýšlejí nepravost, a skládají radu zlou v městě tomto,

Ezk 11 3 Říkajíce: Nestavějme domů blízko, sic město bude hrnec a my maso.

Ezk 11 4 Protož prorokuj proti nim, prorokuj, synu člověčí.

Ezk 11 5 I sstoupil na mne Duch Hospodinův, a řekl mi: Rci: Takto dí Hospodin: Tak říkáte, dome Izraelský. Nebo což vám koli vstupuje na mysl, o tom já vím.

Ezk 11 6 Veliké množství zmrdovali jste v městě tomto, a naplnili jste ulice jeho zbitými.

Ezk 11 7 Protož takto praví Panovník Hospodin: Ti, kteříž jsou zbiti od vás, kteréž jste skladli u prostřed něho, oniť jsou maso, město pak hrnec, ale vás vyvedu z prostředku jeho.

Ezk 11 8 Báli jste se meče, ale meč uvedu na vás, praví Panovník Hospodin.

Ezk 11 9 A vyvedu vás z prostředku jeho, a dám vás v ruku cizích, a vykonám nad vámi soudy.

Ezk 11 10 Mečem padnete, na pomezí Izraelském souditi vás budu, a zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 11 11 Město nebude vám hrnec, aniž vy budete u prostřed něho maso, na pomezí Izraelském souditi vás budu.

Ezk 11 12 I zvíte, že já jsem Hospodin, poněvadž jste v ustanoveních mých nechodili, a soudů mých nečinili, a podle soudů těch národů, kteříž jsou vůkol vás, činili jste.

Ezk 11 13 Stalo se pak, když jsem prorokoval, že Pelatiáš syn Banaiášův umřel. Pročež padl jsem na tvář svou, a zvolal jsem hlasem velikým, řka: Ach, Panovníče Hospodine,

skonání, činíš ostatkům Izraelským.

Ezk 11 14 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 11 15 Synu člověčí, bratři tvoji, bratři tvoji, příbuzní tvoji, a všecken dům Izraelský, všecken dům, kterýmž říkali obyvatelé Jeruzalémští: Daleko zajdete od Hospodina, nám jest dána země tato v dědictví.

Ezk 11 16 Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Ačkoli daleko zahnal jsem je mezi národy, a ačkoli rozptýlil jsem je do zemí, však budu jim svatyní i za ten malý čas v zemích těch, do kterýchž přijdou.

Ezk 11 17 Protož rci: Takto praví Panovník Hospodin: Shromáždím vás z národů a zberu vás z zemí, do kterýchž rozptýlení jste, a dám vám zemi Izraelskou.

Ezk 11 18 I vejdou tam, a vyvrhou všecky mrzkosti její, i všecky ohavnosti její z ní.

Ezk 11 19 Nebo dám jim srdce jedno, a Ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejmu srdce kamenné z těla jejich, a dám jim srdce masité,

Ezk 11 20 Aby v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostríhali, a činili je. I budou lidem mým, a já budu jejich Bohem.

Ezk 11 21 Kterýchž pak srdce chodilo by po žádostech mrzkostí svých a ohavností svých, těch cestu na hlavu jejich obrátím, praví Panovník Hospodin.

Ezk 11 22 Tedy vznesli cherubínové křídla svá i kola s nimi, sláva pak Boha Izraelského nad nimi svrchu.

Ezk 11 23 I odešla sláva Hospodinova z prostředku města, a stála na hoře, kteráž jest na východ městu.

Ezk 11 24 Duch pak vznesl mne, a zase mne přivedl do země Kaldejské k zajatým, u vidění skrze Ducha Božího. I odešlo ode mne vidění, kteréž jsem viděl.

Ezk 11 25 A mluvil jsem k zajatým všecky ty věci Hospodinovy, kteréž mi ukázal.

Ezk 12 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 12 2 Synu člověčí, u prostřed domu zpuřného ty bydlíš, kteříž mají oči, aby viděli, však nevidí; uši mají, aby slyšeli, však neslyší, proto že dům zpuřný jsou.

Ezk 12 3 Protož ty, synu člověčí, připrav sobě to, s čím bys se stěhoval, a stěhuj se ve dne před očima jejich. Přestěhuješ se pak z místa svého na místo jiné před očima jejich, zdaby aspoň viděli; nebo dům zpuřný jsou.

Ezk 12 4 Vynes a pak své věci, jakožto ty, s nimiž se stěhovati máš ve dne před očima jejich, vyjdi u večer před očima jejich, jako ti, kteříž se stěhují.

Ezk 12 5 Před očima jejich prokopej sobě zed, a vynes skrze ni.

Ezk 12 6 Před očima jejich na rameni nes, po tmě vynes, tvář svou přikrej, a nehleď na zemi; nebo za zázrak dal jsem tě domu Izraelskému.

Ezk 12 7 I učinil jsem tak, jakž rozkázáno bylo. Věci své vynesl jsem, jakožto ty, s nimiž bych se stěhoval ve dne, u večer pak prokopal jsem sobě zed rukou; po tmě jsem je vynesl, na rameni nesa před očima jejich.

Ezk 12 8 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně ráno, řkoucí:

Ezk 12 9 Synu člověčí, zdaližť řekli dům Izraelský, dům ten zpuřný: Co ty děláš?

Ezk 12 10 Rciž jim: Takto praví Panovník Hospodin: Na kníže v Jeruzalémě vztahuje se bříme toto a na všecken dům Izraelský, kteříž jsou u prostřed něho.

Ezk 12 11 Rciž jim: Já jsem zázrakem vaším. Jakož jsem činil, tak se stane jim, postěhují se a v zajetí půjdou.

Ezk 12 12 A kníže, kteréž jest u prostřed nich, na rameni ponese po tmě a vyjde. Zed prokopají, aby jej vyvedli skrze ni; tvář svou zakryje, tak že nebude viděti okem svým země.

Ezk 12 13 Nebo roztáhnou síť svou na něj, a polapen bude do vrše mé, a zavedu jej do Babylonu, země Kaldejské, kteréž neužijí, a tam umře.

Ezk 12 14 Všecky také, kteříž jsou vůkol něho na pomoc jemu, i všecky houfy jeho rozptýlím na všecky strany, a mečem dobytým budu je stíhati.

Ezk 12 15 I zvědí, že já jsem Hospodin, když je rozptýlím mezi národy, a rozženu je po krajinách.

Ezk 12 16 Pozůstavím pak z nich muže nemnohé po meči, po hladu a po moru, aby vypravovali všecky ohavnosti své mezi národy, kamž se dostanou, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 12 17 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 12 18 Synu člověčí, chléb svůj s strachem jez, a vodu svou s třesením a s zámutkem pí,

Ezk 12 19 A rci lidu země této: Takto praví Panovník Hospodin o obyvatelích Jeruzalémských, o zemi Izraelské: Chléb svůj s zámutkem jísti budou, a vodu svou s předěšením pít, aby obloupěna byla země jeho z hojnosti své, pro nátisk všech přebývajících v ní.

Ezk 12 20 Města také, v nichž bydlejí, zpusťnou, a země pustá bude, a tak zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 12 21 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 12 22 Synu člověčí, jaké to máte přísloví o zemi Izraelské, říkající: Prodlí se dnové, aneb zahyne všeliké vidění?

Ezk 12 23 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Učiním, aby přestalo přísloví toto, aniž užívati budou přísloví toho více v Izraeli. Rci jim: Nýbrž přiblížili se dnové ti a splnění všelikého vidění.

Ezk 12 24 Nebo nebude více žádného vidění marného, a hádání pochlebníka u

prostřed domu Izraelského,
Ezk 12 25 Proto že já Hospodin mluviti budu, a kterékoli slovo promluví, stane se. Neprodlít se dlouho, ale za dnů vašich, dome zpuřný, mluviti budu slovo, a naplním je, praví Panovník Hospodin.
Ezk 12 26 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
Ezk 12 27 Synu člověčí, aj, dům Izraelský říkájí: Vidění to, kteréž vidí tento, ke dnům mnohým patří, a na dlouhé časy tento prorokuje.
Ezk 12 28 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Neprodlít se dlouho všeliké slovo mé, ale slovo, kteréž mluviti budu, stane se, praví Panovník Hospodin.
Ezk 13 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
Ezk 13 2 Synu člověčí, prorokuj proti prorokům Izraelským, kteříž prorokují, a rci prorokujícím z srdce svého: Slyšte slovo Hospodinovo:
Ezk 13 3 Takto praví Panovník Hospodin: Běda prorokům bláznivým, kteříž následují ducha svého, ješto však nic neviděli.
Ezk 13 4 Podobní jsou liškám na pustinách proroci tvoji, Izraeli.
Ezk 13 5 Nevstupujete k mezerám, aniž děláte hradby okolo domu Izraelského, aby ostáti mohl v boji v den Hospodinův.
Ezk 13 6 Vidají marnost a hádání lživé. Říkají: Praví Hospodin, ješto jich neposlal Hospodin, a troštují lidi, aby jen utvrdili slovo své.
Ezk 13 7 Zdaliž vidění marného nevidáte, a hádání lživého nevypravujete? A říkáte: Praví Hospodin, ješto jsem já nemluvil.
Ezk 13 8 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že mluvíte marnost, a vídáte lež, protož aj, já jsem proti vám, praví Panovník Hospodin.
Ezk 13 9 Nebo bude ruka má proti prorokům, kteříž vídají marnost a hádají lež. V losu lidu mého nebudou, a v popisu domu Izraelského nebudou zapsáni, aniž do země Izraelské vejdou. I zvíte, že já jsem Panovník Hospodin,
Ezk 13 10 Proto, proto že v blud uvedli lid můj, říkájíce: Pokoj, ješto nebylo žádného pokoje. Jeden zajisté ustavěl stěnu hliněnou, a jiní obmítali ji vápnem ničemným.
Ezk 13 11 Rciž těm, kteříž obmítají vápnem ničemným: I však to padne. Přejde přívál rozvodnilý, a vy, kamenové krupobití velikého, spadnete, a vítr bouřlivý roztrhne ji.
Ezk 13 12 A aj, když padne ta stěna, zdaliž vám nebude řečeno: Kdež jest to obmítání, jímž jste obmítali?
Ezk 13 13 Protož takto praví Panovník Hospodin: Roztrhnu ji, pravím, větrem bouřlivým v prchlivosti své, a přívál rozvodnilý v hněvě mém přijde, a kamení krupobití velikého v prchlivosti mé k vyhlazení jí.
Ezk 13 14 Nebo rozbořím stěnu tu, kterouž jste obmetali vápnem ničemným, a porazím ji na zem, tak že odkryt bude grunt její. I padne, a zkažení budete u prostřed ní, a zvíte, že já jsem Hospodin.
Ezk 13 15 A tak vykonaje prchlivost svou na té stěně, a na těch, kteříž ji obmítají vápnem ničemným, dím vám: Není více té stěny, není ani těch, kteříž ji obmítali,
Ezk 13 16 Totiž proroků Izraelských, kteříž prorokují Jeruzalému, a ohlašují jemu vidění pokoje, ješto není žádného pokoje, praví Panovník Hospodin.
Ezk 13 17 Ty pak, synu člověčí, obrať tvář svou k dcerám lidu svého, kteréž prorokují z srdce svého, a prorokuj i proti nim.
Ezk 13 18 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Běda těm, kteréž šijí polštáříky pod všeliké lokty rukou lidu mého, a dělají kukly na hlavu všeliké postavy, aby lovily duše. Zdaliž loviti máte duše lidu mého, abyste se živiti mohly?
Ezk 13 19 Nebo zlehčujete mne u lidu mého pro hrst ječmene a pro kus chleba, umrtvujete duše, kteréž neumrou, a obživujete duše, kteréž živy nebudou, Ihouce lidu mému, kteříž poslouchají lži.
Ezk 13 20 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám se v polštáříky vaše, jimiž vy lovíte tam duše, abyste je oklamaly. Nebo strhnu je s ramenou vašich, a propustím duše, duše, kteréž vy lovíte, abyste je oklamaly.
Ezk 13 21 I strhnu kukly vaše, a vytrhnu lid svůj z ruky vaší, tak abyste jich nemohly více loviti, i zvíte, že já jsem Hospodin;
Ezk 13 22 Proto že kormoutíte srdce spravedlivého lžmi, ješto jsem já ho nekormoutil, a posilujete rukou bezbožného, aby se neodvrátil od zlé cesty své, obživujete jej.
Ezk 13 23 Protož nebudete vídati marnosti, a s hádáním nebudete se obíratí více; nebo vytrhnu lid svůj z ruky vaší, i zvíte, že já jsem Hospodin.
Ezk 14 1 Potom přišedše ke mně muži z starších Izraelských, seděli přede mnou.
Ezk 14 2 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
Ezk 14 3 Synu člověčí, muži tito složili ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž jim k urážce jest, položili před tváří své. Zdaliž se upřímně radí se mnou?
Ezk 14 4 Protož mluv jim a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Kdo by koli z domu Izraelského složil ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil před tvář svou, a přišel by k proroku: já Hospodin odpovídati budu tomu, kterýž přišel, o množství ukydaných bohů jeho,
Ezk 14 5 Abych polapil dům Izraelský v srdci jejich, že se odvrátili ode mne k ukydaným bohům svým všickni napořád.
Ezk 14 6 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Obráťte se a odvráťte od ukydaných bohů vašich, a ode všech ohavností vašich odvráťte tvář svou.

Ezk 14 7 Nebo kdož by kolí z domu Izraelského i z pohostinných, kteříž jsou pohostinu v Izraeli, odvrátil se od následování mne, a složil by ukydané bohy své v srdci svém, a nepravost, kteráž mu k urážce jest, položil by před tvář svou a přišel by k proroku, aby se mne tázal skrze něho: já Hospodin odpovím jemu o sobě.

Ezk 14 8 A obrátím tvář svou hněvivou proti muži tomu, a dám jej za znamení a za přísloví, a vytnu jej z prostřed lidu svého, i zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 14 9 Prorok pak, dal-li by se přivábiti, aby mluvil slovo, já Hospodin přivábil jsem proroka toho. Než vztáhnout ruku svou na něj, a vyhladím jej z prostřed lidu svého Izraelského.

Ezk 14 10 A tak ponesou nepravost svou. Jakáž pokuta na toho, kdož by se tázal, takováž pokuta na proroka bude.

Ezk 14 11 Aby nebloudili více dům Izraelský ode mne, a nepoškvřňovali se více žádnými převrácenostmi svými, aby byli lidem mým, a já abych byl jejich Bohem, praví Panovník Hospodin.

Ezk 14 12 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 14 13 Synu člověčí, když by země zhřešila proti mně, dopouštějíc se přestoupení, tehdy vztáhl-li bych ruku svou na ni, a zlámal jí hůl chleba, a poslal bych na ni hlad, a vyhubil z ní lidi i hovada:

Ezk 14 14 By pak byli u prostřed ní tito tři muži, Noé, Daniel a Job, oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe, praví Panovník Hospodin.

Ezk 14 15 Pakli bych zvěř lítou uvedl na zemi, tak že by ji na sirobu přivedla, a byla by pustá, aniž by kdo přes ni jíti mohl pro zvěř:

Ezk 14 16 Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt tři muži tito u prostřed ní byli, nikoli by nevysvobodili synů ani dcer. Oni by sami vysvobozeni byli, země pak byla by pustá.

Ezk 14 17 Aneb meč uvedl-li bych na zemi tu, a řekl bych meči: Projdi skrz zemi tu, abych vyhubil z ní lidi i hovada:

Ezk 14 18 Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt pak tři muži tito byli u prostřed ní, nikoli by nevysvobodili synů ani dcer, ale oni sami by vysvobozeni byli.

Ezk 14 19 Aneb mor poslal-li bych na zemi tu, a vylil prchlivost svou na ni k zhoubě, aby vyhlazeni byli z ní lidé i hovada:

Ezk 14 20 Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že byt pak Noé, Daniel a Job u prostřed ní byli, nikoli by ani syna ani dcery nevysvobodili. Oni v spravedlnosti své vysvobodili by sami sebe.

Ezk 14 21 Nýbrž takto praví Panovník Hospodin: Bych pak čtyři pokuty své zlé, meč a hlad, zvěř lítou a mor poslal na Jeruzalém, abych vyhubil z něho lidi i hovada,

Ezk 14 22 A aj, pozůstali-li by v něm, kteříž by toho ušli, a vyvedeni byli, synové neb dcery: aj, i oni musejí jíti k vám, a uzříte cestu jejich a skutky jejich, i potěšíte se nad tím zlým, kteréž uvedu na Jeruzalém, nade vším, což uvedu na něj.

Ezk 14 23 A tak potěší vás, když uzříte cestu jejich a skutky jejich. I zvíte, že jsem ne nadarmo učinil všecko to, což jsem učinil při něm, praví Panovník Hospodin.

Ezk 15 1 Tedy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 15 2 Synu člověčí, co jest dřevo révové proti všelijakému dřevu, aneb proti ratolestem dříví lesního?

Ezk 15 3 Zdaliž vzato bude z něho dřevo k udělání něčeho? Zdaliž udělají z něho hřebík k zavěšování na něm všelijaké nádoby?

Ezk 15 4 Aj, na oheň dává se k sežrání. Když oba konce jeho sežere oheň, a prostředek jeho obhoří, zdaž se k čemu hoditi může?

Ezk 15 5 Aj, když byl celý, nic nemohlo býti z něho uděláno, ovšem když jej oheň sežral, a shořel, k ničemu se více hoditi nebude.

Ezk 15 6 Protož takto praví Panovník Hospodin: Jakož jest dřevo révové mezi dřívím lesním, kteréž jsem oddal ohni k sežrání, tak jsem oddal obyvatele Jeruzalémské.

Ezk 15 7 Nebo postavím tvář svou hněvivou proti nim. Z ohně jednoho vyjdou, a oheň druhý zžije je. I zvíte, že já jsem Hospodin, když obrátím tvář svou hněvivou proti nim.

Ezk 15 8 A obrátím zemi tuto v poušť, proto že se přestoupení dopouštěli, praví Panovník Hospodin.

Ezk 16 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 16 2 Synu člověčí, oznam Jeruzalému ohavnosti jeho,

Ezk 16 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin dceři Jeruzalémské: Obcování tvé a rod tvůj jest z země Kananejské, otec tvůj jest Amorejský, a matka tvá Hetejská.

Ezk 16 4 Narození pak tvé: V den, v němž jsi se narodila, nebyl přičezán pupek tvůj, a vodou nebylas obmyta, abys ošetřena byla, aniž jsi byla solí posolena, ani plénkami obvinuta.

Ezk 16 5 Neslitovalo se nad tebou oko, aťby v jednom z těch věcí posloužilo, maje lítost nad tebou, ale bylas povržena na svrchku pole, proto že jsi ošklivá byla v den, v kterémž jsi narodila se.

Ezk 16 6 A jda mimo tebe, a vida tě ku potlačení vydanou ve krvi tvé, řekl jsem tobě: Ve krvi své živa buď. Řekl jsem, pravím, tobě: Ve krvi své živa buď.

Ezk 16 7 Rozmnožil jsem tě jako z rostliny polní, i rozmnožena jsi a zveličena, a přišlas k největší ozdobě. Prsy tvé oduly se, a vlasy tvé zrostly, ač jsi byla nahá a odkrytá.

Ezk 16 8 Protož jda mimo tě, a vida tě, an aj, čas tvůj čas milování, vztáhl

jsem křídlo své na tě, a přikryl jsem nahotu tvou, a přísahou zavázav se tobě, všel jsem v smlouvu s tebou, praví Panovník Hospodin, a tak jsi má učiněna.

Ezk 16 9 I umyl jsem tě vodou, a splákl jsem krev tvou s tebe, a pomazal jsem tě olejem.

Ezk 16 10 Nadto přioděl jsem tě rouchem krumpovaným, a obul jsem tě v drahé střevíce, a opásal jsem tě kmentem, a přioděl jsem tě rouchem hedbávným.

Ezk 16 11 Ozdobil jsem tě také ozdobou, a dal jsem náramky na ruce tvé, a točenici na hrdlo tvé.

Ezk 16 12 Dalt jsem ozdobu i na čelo tvé, a náušnice na uši tvé, a korunu krásnou na hlavu tvou.

Ezk 16 13 A tak bylas ozdobena zlatem a stříbrem, a oděv tvůj byl kment a roucho hedbávné, a proměnných barev roucho. Běl a med a olej jídala jsi, a krásná jsi učiněna velmi velice, a šťastnět se vedlo v království,

Ezk 16 14 Tak že se rozešla pověst o tobě mezi národy pro krásu tvou; nebo dokonala byla, pro slávu mou, kterouž jsem byl vložil na tebe, praví Panovník Hospodin.

Ezk 16 15 Ale úfalas v krásu svou, a smilnilas příčinou pověstí své; nebo jsi páchala smilství s každým mimo tebe jdoucím. Každý snadně užil krásy tvé.

Ezk 16 16 A vzavši z roucha svého, nadělalas sobě výsostí rozličných barev, a páchalas smilství při nich, jemuž podobné nikdy nepříjde, aniž kdy potom bude.

Ezk 16 17 Nad to, vzavši přípravy ozdoby své z zlata mého a stříbra mého, kteréžt jsem byl dal, nadělalas sobě obrazů pohlaví mužského, a smilnilas s nimi.

Ezk 16 18 Vzalas také roucha svá krumpovaná, a přiodílas je, olej můj i kadidlo mé kladlas před nimi.

Ezk 16 19 Ano i chléb můj, kterýžt jsem byl dal, běl a olej i med, jímž jsem tě krmil, kladlas před nimi u vůni příjemnou, a bylo tak, praví Panovník Hospodin.

Ezk 16 20 Bralas i syny své a dcery své, kteréž jsi mně zplodila, a obětovalas jim k spálení. Cožt se ještě zdálo málo, taková smilství tvá,

Ezk 16 21 Žes i syny mé zabíjela a dávalas je, aby je provodili jim?

Ezk 16 22 K tomu ve všech ohavnostech svých a smilstvích svých nerozpomenulas se na dny mladosti své, když jsi byla nahá a odkrytá, ku potlačení vydaná ve krvi své.

Ezk 16 23 Ale stalo se přes všecku tuto nešlechtnost tvou, (běda, běda tobě), praví Panovník Hospodin,

Ezk 16 24 že jsi vystavěla sobě i vysoké místo, a vzdělalas sobě výsost v každé ulici.

Ezk 16 25 Při všelikém rozcestí udělalas výsost svou, a zohavilas krásu svou, roztahujíc nohy své každému tudy jdoucímu, a příliš jsi smilnila.

Ezk 16 26 Nebo smilnila jsi s syny Egyptskými, sousedy svými velikého těla, a příliš jsi smilnila, abys mne k hněvu popouzela.

Ezk 16 27 Protož aj, vztáhl jsem ruku svou na tebe, a ujal jsem vyměřeného pokrmu tvého, a vydal jsem tě k líbosti nenávidících tě dcer Filistinských, kteréžto styděly se za cestu tvou nešlechtnou.

Ezk 16 28 Smilnilas též s syny Assyrskými, proto že jsi nemohla nasytiti se, a smilni vši s nimi, aniž jsi tak se nasýtila.

Ezk 16 29 A tak příliš jsi smilnila v zemi Kananejské s Kaldejskými, a aniž jsi tak se nasýtila.

Ezk 16 30 Jakt jest zmámeno srdce tvé, praví Panovník Hospodin, poněvadž se dopouštíš všech těchto skutků ženy nevěstky přenestydaté,

Ezk 16 31 Stavěje sobě vysoké místo na rozcestí všeliké silnice, a výsost sobě stroje i v každé ulici. Nýbrž pohrdaje darem, nejsi ani jako nevěstka,

Ezk 16 32 A žena cizoložná, kteráž místo muže svého povoluje cizím.

Ezk 16 33 Všechněm nevěstkám dávají mzdu, ale ty dávalas mzdu svou všechněm frejírům svým, a darovalas je, aby vcházelí k tobě odevšad pro smilství tvá.

Ezk 16 34 A tak jest při tobě naproti obyčejí těch žen při smilstvích tvých, poněvadž tě k smilství nehledají, nýbrž ty dáváš dary, a ne tobě dar dáván bývá. A tot jest naopak.

Ezk 16 35 Protož ó nevěstko, slyš slovo Hospodino:

Ezk 16 36 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že vylita jest mrzkost tvá, a odkrývána byla nahota tvá při smilstvích tvých s frejíři tvými, a se všemi ukydanými bohy ohavností tvých, též pro krev synů tvých, kteréž jsi dala jim:

Ezk 16 37 Proto aj, já shromáždím všecky frejíře tvé, s nimiž jsi obcovala, a všecky, kteréž jsi milovala, se všechněmi, jichž jsi nenáviděla, a shromáždě je proti tobě odevšad, odkryjí nahotu tvou před nimi, aby viděli všecku nahotu tvou.

Ezk 16 38 A budu tě souditi soudem cizoložnic, a těch, kteříž krev vylévají, a oddám tě k smrti, kteráž přijde na tě z prchlivosti a horlení.

Ezk 16 39 Nebo vydám tě v ruku jejich. I rozboří vysoké místo tvé, a rozválejí výsosti tvé, a svlekouce tě z roucha tvého, poberou přípravy ozdoby tvé, a nechají tě nahé a odkryté.

Ezk 16 40 I přivedou proti tobě shromáždění, a uházejí tě kamením, a probodnou tě meči svými.

Ezk 16 41 Popálí také domy tvé ohněm, a vykonají na tobě pomstu před očima žen mnohých, a tak přítrž učiním tvému smilství, a aniž budeš dávati daru více.

Ezk 16 42 A tak odpočineš sobě hněv můj na tobě, a horlení mé odejde od tebe,

abych upokojil se a nehněval se více,
 Ezk 16 43 Proto žes se nerozpomenula na dny mladosti své, ale postavovala se proti mně ve všem tom. Aj hle, já také cestu tvou na hlavu tvou obrátil jsem, praví Panovník Hospodin, tak že nebudeš páchatí nešlechtnosti, ani kterých ohavností svých.
 Ezk 16 44 Aj, kdožkoli užívá přísloví, o tobě užive přísloví, řka: Jakáž matka, takáž dcera její.
 Ezk 16 45 Dcera matky své jsi, té, kteráž sobě zošklivila muže svého a dítky své, a sestra obou sestr svých jsi, kteréž zošklivily sobě muže své a dítky své. Matka vaše jest Hetejská, a otec váš Amorejský.
 Ezk 16 46 Sestra pak tvá starší, kteráž sedí po levici tvé, jest Samaří a dcery její, a sestra tvá mladší, kteráž sedí po pravici tvé, jest Sodoma a dcery její.
 Ezk 16 47 Nýbrž aniž jsi po cestách jejich chodila, ani podle ohavností jejich činila, zošklivivši sobě jako věc špatnou, pročez pokazilas se více než ony na všech cestách svých.
 Ezk 16 48 Živt jsem já, praví Panovník Hospodin, že Sodoma sestra tvá i dcery její nečinily, jako jsi ty činila s dcerami svými.
 Ezk 16 49 Aj, tatoť byla nepravost Sodomy sestry tvé: Pýcha, sytost chleba a hojnost pokoje. To ona majíc i dcery její, ruky však chudého a nuzného neposilňovala.
 Ezk 16 50 Ale pozdvihše se, páchaly ohavnost přede mnou; protož sklídl jsem je, jakž mi se vidělo.
 Ezk 16 51 Samaří také ani polovice hříchů tvých nenahřešila. Nebo jsi rozhojnila ohavnosti své nad ně, a tak jsi spravedlivější byti ukázala sestry své všemi ohavnostmi svými, kteréž jsi páchala.
 Ezk 16 52 Nesiž i ty také potupu svou, kterouž jsi přisoudila sestrám svým, pro hříchy své, kteréž jsi ohavně páchala více než ony. Spravedlivější byti byly než ty. I ty, pravím, styď se, a nes potupu svou, poněvadž spravedlivější byti ukazuješ sestry své.
 Ezk 16 53 Přivedu-li zase zajaté jejich, totiž zajaté Sodomy a dcer jejich, též zajaté Samaří a dcer jejich, takéť zajetí zajatých tvých u prostřed nich,
 Ezk 16 54 Proto, abys musila nésti potupu svou a hanbiti se za všecko, což jsi páchala, jsuc jejich potěšením.
 Ezk 16 55 Jestližeť sestry tvé, Sodoma a dcery její, navrátí se k prvnímu způsobu svému, též Samaří a dcery její navrátí-li se k prvnímu způsobu svému: i ty také s dcerami svými navrátíte se k prvnímu způsobu svému.
 Ezk 16 56 Poněvadž nebyla Sodoma sestra tvá pověstí v ústech tvých v den zvýšení tvého,
 Ezk 16 57 Prvé než zjevena byla zlost tvá, jako za času útržky od dcer Syrských a všech, kteříž jsou vůkol nich, dcer Filistinských, kteréž tě hubily se všech stran:
 Ezk 16 58 Nešlechtnost svou a ohavnosti své poneseš, praví Hospodin.
 Ezk 16 59 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Tak učiním tobě, jakž jsi učinila, když jsi pohrdla přísahou, a zrušila smlouvu.
 Ezk 16 60 A však rozpomenu se na smlouvu svou s tebou ve dnech mladosti tvé, potvrdím, pravím, tobě smlouvy věčné.
 Ezk 16 61 I rozpomeneš se na cesty své, a hanbiti se budeš, když přijmeš sestry své starší, nežli jsi ty, i mladší, nežli jsi ty, a dám je tobě za dcery, ale ne podle smlouvy tvé.
 Ezk 16 62 A tak utvrdím smlouvu svou s tebou, i zviš, že já jsem Hospodin,
 Ezk 16 63 Abys se rozpomenula a styděla, a nemohla více úst otevřítí pro hanbu svou, když tě očistím ode všeho, což jsi činila, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 17 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 17 2 Synu člověčí, vydej pohádku, a předlož podobenství o domu Izraelském,
 Ezk 17 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Orlice veliká, velikých křídel a dlouhých brků, plná peří, strakatá, přiletěvši na Libán, vzala vrch cedru.
 Ezk 17 4 Vrch mladistvých ratolestí jeho ulomila, a přenesla jej do země kupecké; v městě kupeckém položila jej.
 Ezk 17 5 Potom vzavši z semene té země, vsadila je v poli úrodném, a vsadila je velmi opatrně při vodách mnohých.
 Ezk 17 6 Kteréžto bylo by vzešlo, a bylo by révem bujným, jakžkoli nízké postavy, a byly by patřily ratolesti jeho k ní, a kořenové jeho poddání byli by jí, a tak bylo by kmenem vinným, kterýž by vydal byl ratolesti, a vypustil rozvody.
 Ezk 17 7 Ale byla orlice jedna veliká velikých křídel a vypeřená, a aj, ten kmen vinný připjal kořeny své k ní, a ratolesti své vztáhl k ní, aby svlažovala jej z brázd štípení svého,
 Ezk 17 8 Ješto v poli dobrém, při vodách mnohých štípen byl, aby vypustil ratolesti, a nesl ovoce, a byl kmenem slavným.
 Ezk 17 9 Rci: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž se podaří? Zdaliž kořenů jeho nevytrhá, a ovoce jeho neotrhá a neusuší? Zdaž všech ratolestí vyrostlých z něho neusuší? Zdaliž s velikou silou a s mnohým lidem nevyhladí ho z kořenů jeho?
 Ezk 17 10 Aj, jakžkoli štípen, zdaliž se podaří? Zdaliž, jakž se ho dotkne vítr východní, do konce neuschne? Při brázdách, při nichž se ujal, zdaž neuschne?
 Ezk 17 11 Za tím stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 17 12 Rci nyní domu zpuřnému: Nevíte-liž, co je toto? Rci: Aj, přitáhl král Babylonský do Jeruzaléma, a vzal krále jeho i knížata jeho, a zavedl je s sebou do Babylona.

Ezk 17 13 Vzal také z semene královského, a učiniv s ním smlouvu, přísahou jej zavázal, a silné země té pobral,
 Ezk 17 14 Aby bylo království snižené, proto aby se nepozdvihovalo, aby ostríhaje smlouvy jeho, tak stálo.
 Ezk 17 15 Ale zprotivil se jemu, poslav posly své do Egypta, aby jemu podal koně a lidu mnohého. Zdaž se mu to podaří? Zdaž pomsty ujde ten, kdož tak činí? Ten kdož ruší smlouvu, zdaliž pomsty ujde?
 Ezk 17 16 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že v místě krále toho, kterýž jej králem učinil, jehož přísahou pohrdl, a jehož smlouvu zrušil, u něho v Babyloně umře.
 Ezk 17 17 Aniž mu Farao s vojskem velikým a s zástupem mnohým co napomůže v boji, když vysype násyp, a vzdělá šance, aby zahubil množství lidí,
 Ezk 17 18 Poněvadž pohrdl přísahou, zrušiv smlouvu. Neb aj, podal ruky své, a však všecko toto činí. Neuďte pomsty.
 Ezk 17 19 Protož takto praví Panovník Hospodin: Živť jsem já, že přísahu svou, kterouž pohrdl, a smlouvu svou, kterouž zrušil, jistotně obrátím na hlavu jeho.
 Ezk 17 20 Nebo roztáhnu na něj síť svou, a polapen bude do vrše mé, i zavedu jej do Babylona, a souditi se s ním budu tam pro přestoupení jeho, kteréhož se dopustil proti mně.
 Ezk 17 21 Všickni též, kteříž utekli od něho se všemi houfy jeho, od meče padnou, ostatní pak na všechny strany rozprostříni budou. I zvíte, že já Hospodin mluvím jsem.
 Ezk 17 22 Takto praví Panovník Hospodin: A však vezmu z vrchu cedru toho vysokého a vsadím, z vrchu mladistvých ratolestí jeho mladou větvíčku ulomím, a štípím na hoře vysoké a vyvysené.
 Ezk 17 23 Na hoře vysoké Izraelské štípím ji, i vypustím ratolesti, a ponese ovoce, a tak učiněna bude cedrem slavným, a bude bydleti pod ním všeliké ptactvo; všecko, což křídla má, v stínu ratolestí jeho bydleti bude.
 Ezk 17 24 A tak zvědí všechna dříví polní, že já Hospodin snížil jsem dřevo vysoké, a povýšil jsem dřevo nízkého; usušil jsem strom zelený, a způsobil to, aby zkvetl strom suchý. Já Hospodin mluvím jsem to i učiním.
 Ezk 18 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 18 2 Což jest vám, že užíváte přísloví tohoto o zemi Izraelské, říkajíce: Otcové jedli hrozen trpký, a zubové synů laskominy mají?
 Ezk 18 3 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že nebudete moci více užívati přísloví tohoto v Izraeli.
 Ezk 18 4 Aj, všechny duše mé jsou, jakož duše otcova, tak i duše synova mé jsou. Duše, kteráž hřeší, ta umře.
 Ezk 18 5 Nebo byl-li by někdo spravedlivý, a činil by soud a spravedlnost;
 Ezk 18 6 Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského, a manželky bližního svého by nepoškrvnil, a k ženě pro nečistotu oddělené nepřistoupil;
 Ezk 18 7 Kterýž by žádného neutiskal, základ dlužníku svému by navracoval, cizího mocí nebral, chleba svého by lačnému udílel, a nahého přiodíval rouchem;
 Ezk 18 8 Na lichvu by nedával, a úroku nebral, od nepravosti ruku svou by odvracoval, soud pravý mezi jedním i druhým by činil;
 Ezk 18 9 V ustanoveních mých by chodil, a soudů mých ostríhal, čině, což pravého jest: spravedlivý ten jistě žet živ bude, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 18 10 Zplodil-li by pak syna lotra, prolevače krve, kterýž by čímkoli z těch věcí škodil bratru,
 Ezk 18 11 Onoho pak všeho nečinil by, anobrž i na horách by jídal, a ženy bližního svého by poškrvnil;
 Ezk 18 12 Chudého a nuzného by utiskl, cizí věci mocí vzal, základu by nenavrátil, a k ukydaným bohům očí svých by pozdvihoval, ohavnost provodil,
 Ezk 18 13 Na lichvu by dával, a úrok bral: zdaž bude živ? Nebude živ. Poněvadž všechny ohavnosti tyto činil, jistotně umře, krev jeho přijde na něj.
 Ezk 18 14 A aj, zplodil-li by syna, kterýž by spatřil všechny hříchy otce svého, kteréž činil, a vida, nečinil by tak;
 Ezk 18 15 Na horách by nejídal, a očí svých nepozdvihoval k ukydaným bohům domu Izraelského, manželky bližního svého by nepoškrvnil,
 Ezk 18 16 A aniž by koho utiskal, základu by nezadržoval, cizího mocí nebral, chleba svého lačnému by udílel, a nahého rouchem by přiodil;
 Ezk 18 17 Od chudého by zdržel ruku svou, lichvy a úroku by nebral, soudy mé činil, v ustanoveních mých by chodil: tent neumře pro nepravost otce svého, jistě živ bude.
 Ezk 18 18 Otec pak jeho, proto že se bezprávi dopouštěl, cizí věci bratru mocí bral, a to, což není dobré, činil u prostřed lidu svého: protož aj, umře pro nepravost svou.
 Ezk 18 19 Ale říkáte: Jak by to bylo? Zdaž nenese syn nepravosti otcovy? Když syn činí soud a spravedlnost, všech ustanovení mých ostríhá a činí je, jistě žet živ bude.
 Ezk 18 20 Duše, kteráž hřeší, ta umře. Syn neponese nepravosti otcovy, aniž otec ponese nepravosti synovy; spravedlnost spravedlivého při něm zůstane, též bezbožnost bezbožného na něj připadne.
 Ezk 18 21 Pakli byse bezbožný odvrátil ode všech hříchů svých, kteréž činil, a ostríhal by všech ustanovení mých, a činil by soud a spravedlnost, jistě živ bude a neumře.
 Ezk 18 22 Žádná přestoupení jeho, jichž se dopustil, nebudou jemu připomínána; v spravedlnosti své, kterouž by činil, živ bude.

Ezk 18 23 Zdaliž jakou líbost mám, když umírá bezbožný? dí Panovník Hospodin.
 Zdali ne raději když se odvrací od cest svých, aby živ byl?
 Ezk 18 24 Pakli by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by
 nepravost, čině podle všech ohavností, kteréž činí bezbožný, takový-liž by živ byl? Na žádné
 spravedlnosti jeho, kteréž činil, nebude pamatováno. Pro přestoupení své, jehož se dopouštěl,
 a pro hřích svůj, kterýž páchal, pro tyť věci umře.
 Ezk 18 25 Že pak říkáte: Není pravá cesta Páně, poslyštež nyní, ó dome
 Izraelský: Zdali má cesta není pravá? Zdali nejsou cesty vaše nepravé?
 Ezk 18 26 Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a čině
 nepravost, v tom by umřel, pro nepravost svou, kterouž činil, umře.
 Ezk 18 27 A když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, kterouž činil, a
 činil by soud a spravedlnost, tentě duši svou zachová při životu.
 Ezk 18 28 Nebo prohlédl, a odvrátil, se ode všech přestoupení svých, jichž se
 dopouštěl; jistě žet živ bude a neumře.
 Ezk 18 29 A však vždy říká dům Izraelský: Není pravá cesta Páně. Zdali mé cesty
 nepravé jsou, ó dome Izraelský? Zdaliž nejsou cesty vaše nepravé?
 Ezk 18 30 A protož každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský,
 dí Panovník Hospodin. Navrattež se a odvrátte ode všech přestoupení svých, aby vám nebyla k
 úrazu nepravost.
 Ezk 18 31 Odvrzte od sebe všechna přestoupení vaše, jichž jste se dopouštěli, a
 učíte sobě srdce nové a ducha nového. I pročez mřete, ó dome Izraelský?
 Ezk 18 32 Však nemám líbosti v smrti toho, jenž umírá, dí Panovník Hospodin.
 Obrátte se tedy, a živi buďte.
 Ezk 19 1 Ty pak vydej se v naříkání nad knížaty Izraelskými.
 Ezk 19 2 A rci: Co byla matka tvá? Lvíce mezi lvy odpočívající, a u prostřed
 dravých lvů vychovávala lvíčátka svá.
 Ezk 19 3 A když odchovala jedno z lvícat svých, udělal se z něho dravý lev, tak
 že naučiv se bráti loupeže, žrával lidi.
 Ezk 19 4 To když uslyšeli národové, v jámě jejich polapen jest, a doveden v
 řetězích do země Egyptské.
 Ezk 19 5 To viduc lvíce, že očekávaná zhynula jí naděje její, vzavši jedno z
 lvícat svých, učinila z něho silného lva;
 Ezk 19 6 kterýž ustavičně chodě mezi lvy, udělal se dravým lvem, a naučiv se
 bráti loupeže, žrával lidi.
 Ezk 19 7 Pobořil i pusté paláce jejich, a města jejich v poušť uvedl, tak že
 spustla země, i což v ní bylo, od hlasu rvání jeho.
 Ezk 19 8 I polékli na něj národové z okolních krajin, a rozestřeli na něj
 tenata svá, a do jámy jejich lapen jest.
 Ezk 19 9 I dalí jej do klece v řetězích, a dopravili ho k králi Babylonskému, a
 uvedli jej do vězení nejtěžšího, aby nebyl slýchán hlas jeho více po horách Izraelských.
 Ezk 19 10 Matka tvá v čas pokoje tvého jako vinný kmen při vodách štípený;
 plodistvý a rozkladitý byl pro hojnost vod.
 Ezk 19 11 A měl pruty mocné k berlám panovníků, zrůst pak jeho vyvýšil se nad
 prostředek hustého větvení, tak že patrný byl pro svou vysokost a pro množství ratolestí
 svých.
 Ezk 19 12 Ale vytržen jsa v prchlivosti, na zemi povržen jest, a vítr východní
 usušil ovoce jeho; vylomily se a uschly ratolesti silné jeho, oheň sežral je.
 Ezk 19 13 A nyní štípen jest na poušti, v zemi vyprahlé a žíznivé.
 Ezk 19 14 Nadto vyšed oheň z prutu ratolestí jeho, sežral ovoce jeho, tak že
 není na něm prutu mocného k berle panovníka. Toť jest naříkání, a budeť v naříkání.
 Ezk 20 1 Tedy stalo se léta sedmého, a dne desátého, pátého měsíce, přišli
 někteří z starších Izraelských raditi se s Hospodinem, a posadili se přede mnou.
 Ezk 20 2 Tehdy stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 20 3 Synu člověčí, mluv k starším Izraelským a rci jim: Takto praví
 Panovník Hospodin: Zdali, abyste se se mnou radili, vy přicházíte? Živ jsem já, že vy se
 neradíte se mnou, dí Panovník Hospodin.
 Ezk 20 4 Zdali jich zastávati budeš? Zdali zastávati budeš, synu člověčí? Oznam
 jim ohavnosti otců jejich,
 Ezk 20 5 A rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterýž jsem
 zvolil Izraele, zdvihl jsem ruku svou semeni domu Jakobova, a v známost jsem se uvedl jim v
 zemi Egyptské; zdvihl jsem jim ruku svou, řka: Já jsem Hospodin Bůh váš.
 Ezk 20 6 V ten den zdvihl jsem jim ruku svou, že je vyvedu z země Egyptské do
 země, kterouž jsem jim obhlédl, tekoucí mlékem a stří, jenž jest okrasa všech jiných zemí.
 Ezk 20 7 A řekl jsem jim: Jeden každý ohavnosti očí svých zavrzte, a ukydanými
 bohy Egyptskými se nepoškrvňujte, nebo já jsem Hospodin Bůh váš.
 Ezk 20 8 Ale zpurně se postavovali proti mně, aniž mne chtěli slyšeti, aniž kdo
 ohavnosti očí svých zavrhl, a ukydaných bohů Egyptských nezanechali. Protož jsem řekl: Vyleji
 prchlivost svou na ně, a vyplním hněv svůj na nich u prostřed země Egyptské.
 Ezk 20 9 A však učinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch
 národů, mezi nimiž byli, před jejichž očima jsem se jim v známost uvedl, že je chci vyvesti z
 země Egyptské.
 Ezk 20 10 Takž jsem je vyvedl z země Egyptské, a přivedl jsem je na poušť,

Ezk 20 11 A dal jsem jim ustanovení svá, a soudy své v známost jsem jim uvedl, ještě činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně.

Ezk 20 12 Nadto i soboty své vydal jsem jim, aby byly na znamení mezi mnou a mezi nimi, aby znali, že já Hospodin jsem posvětitel jejich.

Ezk 20 13 Ale dům Izraelský zpurně se postavovali proti mně na poušti, v ustanoveních mých nechodili, a soudy mými pohrdli, ještě činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně; též soboty mé poškrvnili náramně. Pročež jsem řekl: Že vyleji prchlivost svou na ně na poušti, abych je docela vyhladil.

Ezk 20 14 Ale učinil jsem pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů, před jejichž očima jsem je vyvedl.

Ezk 20 15 A však i já také přísáhl jsem jim na té poušti, že jich neuvedu do země, kterouž jsem byl dal, tekoucí mlékem a strdí, jenž jest okrasa všech jiných zemí,

Ezk 20 16 Proto že soudy mými pohrdli, a v ustanoveních mých nechodili, a soboty mé poškrvnili, a že za ukydánými bohy jejich srdce jejich chodí.

Ezk 20 17 Však odpustilo jim oko mé, tak že jsem jich nezahladil, a neučinil jim konce na poušti.

Ezk 20 18 A řekl jsem synům jejich na též poušti: V ustanoveních otců svých nechoďte, a soudů jejich neostříhejte, a ukydánými bohy jejich se nepoškrvňujte.

Ezk 20 19 Já jsem Hospodin Bůh váš, v ustanoveních mých choďte, a soudů mých ostříhejte, a čiňte je.

Ezk 20 20 Též soboty mé svěťte, i budou na znamení mezi mnou a vámi, aby známé bylo, že já jsem Hospodin Bůh váš.

Ezk 20 21 Ale zpurně se měli ke mně ti synové, v ustanoveních mých nechodili, a soudů mých nešetřili, aby je činili, (ještě činil-li by je kdo, jistě že by živ byl skrze ně), i soboty mé poškrvnili. I řekl jsem: Že vyleji prchlivost svou na ně, abych vyplnil hněv svůj na nich na té poušti.

Ezk 20 22 Ale odvrátil jsem zase ruku svou; což jsem učinil pro jméno své, aby nebylo zlehčeno před očima těch národů, před jejichž očima jsem je vyvedl.

Ezk 20 23 Také i těm přísáhl jsem na poušti, že je rozptýlím mezi pohany, a že je rozženu po krajinách,

Ezk 20 24 Proto že soudů mých nečinili, a ustanoveními mými pohrdli, a soboty mé poškrvnili, a že k ukydáným bohům otců svých zření měli.

Ezk 20 25 Pročež já také dal jsem jim ustanovení nedobrá, a soudy, skrze něž nebudou živi.

Ezk 20 26 A poškrvnil jsem jich s jejich dary, (proto že provodili všecko, což otvírá život), abych je zkazil, aby poznali, že já jsem Hospodin.

Ezk 20 27 Protož mluv k domu Izraelskému, synu člověčí, a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Ještě i tímto rouhali se mi otcové vaši, dopouštějíce se proti mně přestoupení,

Ezk 20 28 Že, když jsem je uvedl do země, o kteréž jsem přísáhl, že jim ji dám, kdež spatřili který pahrbek vysoký, aneb které dřevo husté, hned tu obětovali oběti své, a tu dávali popouzející dary své, tu kladli i vůni svou příjemnou, a tu obětovali mokré oběti své.

Ezk 20 29 A ačkoli jsem říkal jim: Což jest ta výsost, kamž vy chodíváte? ale ona slove výsosti až do tohoto dne.

Ezk 20 30 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Cestou-liž otců vašich vy se máte poškrvňovati, a s ohavnostmi jejich máte smilniti?

Ezk 20 31 Též přinášejíce dary své, vodíce syny své skrze oheň, máte-liž se poškrvňovati při všech ukydáných bozích vašich až do tohoto dne, a ode mne vždy rady hledati, ó dome Izraelský? Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, že vy se nebudete mne více raditi.

Ezk 20 32 To pak, což jste sobě v mysli uložili, nikoli se nestane, že říkáte: Budeme jako jiní národové, jako čeledi jiných zemí, sloužíce dřevu a kameni.

Ezk 20 33 Živ jsem já, praví Panovník Hospodin, že rukou silnou a ramenem vztaženým, a prchlivostí vylitou kralovati budu nad vámi.

Ezk 20 34 Vyvedu vás zajisté z národů, a shromáždím vás z zemí, do nichž jste rozptýleni, rukou silnou a ramenem vztaženým, i prchlivostí vylitou.

Ezk 20 35 A vodě vás po poušti těch národů, souditi se budu s vámi tam tváří v tvář.

Ezk 20 36 Tak jako jsem se soudil s otcí vašimi na poušti země Egyptské, tak se budu souditi s vámi, praví Panovník Hospodin.

Ezk 20 37 A proženu vás pod hůl, abych vás uvedl do závazku smlouvy.

Ezk 20 38 Ale ty, jenž se mi zprotivili a zpronevěřili, vymísím z vás; z země, v níž pohostinu jsou, vyvedu je, do země však Izraelské nevejdou. I zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 20 39 Vy tedy, ó dome Izraelský, takto praví Panovník Hospodin: Jdětež, služte každý ukydáným bohům svým i napotom, poněvadž neposloucháte mne, a jména mého svatého nepoškrvňujte více dary svými, a ukydánými bohy svými.

Ezk 20 40 Nebo na hoře mé svaté, na hoře vysoké Izraelské, dí Panovník Hospodin, tam mi sloužití budou všecken dům Izraelský, což jich koli bude v té zemi. Tam je laskavě přijmu, a tam vyhledávati budu od vás obětí vzhůru pozdvižení i prvotin darů vašich, se všemi svatými věcmi vašimi.

Ezk 20 41 S vůní libou laskavě vás přijmu, když vás vyvedu z národů, a shromáždím vás z těch zemí, do nichž jste rozptýleni byli, a tak posvěcen budu v vás před očima těch národů.

Ezk 20 42 I poznáte, že já jsem Hospodin, když vás uvedu do země Izraelské, do země té, o kteréž jsem přísáhl, že ji dám otcům vašim.

Ezk 20 43 A tu se rozpomenete na cesty své a na všechny činy své, jimiž jste se poškrvrňovali, tak že sami se býti hodné ošklivosti uznáte, pro všechny nešlechtnosti vaše, kteréž jste činili.

Ezk 20 44 Tu poznáte, že já jsem Hospodin, když vám to učiním pro jméno své, ne podle cest vašich zlých, ani podle činů vašich porušených, dome Izraelský, praví Panovník Hospodin.

Ezk 20 45 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 20 46 Synu člověčí, obrať tvář svou k straně polední, a vypusť jako rosu na poledne, a prorokuj proti lesu toho pole, kteréž jest na poledne.

Ezk 20 47 A rci lesu polednímu: Slyš slovo Hospodinovo: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já zanítím v tobě oheň, kterýž sežere v tobě každé dřevo zelené i každé dřevo suché; nezhasneť plamen přerudky, a budou jím opáleny všechny tváře od poledne až na půlnoci.

Ezk 20 48 I uží všeliké tělo, že jsem já Hospodin zapálil jej; nezhasneť.

Ezk 20 49 I řekl jsem: Ach, Panovníče Hospodine, oni mi říkají: Však tento v přísloví nám toliko mluví.

Ezk 21 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 21 2 Synu člověčí, obrať tvář svou k Jeruzalému, a vypusť jako rosu proti místům svatým, a prorokuj proti zemi Izraelské.

Ezk 21 3 A rci zemi Izraelské: Takto praví Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, a vytáhnu meč svůj z pošvy jeho, a vyplněním z tebe spravedlivého i bezbožného.

Ezk 21 4 Proto, abych vyplnil z tebe spravedlivého i bezbožného, proto vyjde meč můj z pošvy své proti všelikému tělu, od poledne až na půlnoci.

Ezk 21 5 I zvíť všeliké tělo, že jsem já Hospodin vytáhl meč svůj z pošvy jeho; nenavrátit se zase více.

Ezk 21 6 Ty pak synu člověčí, vzdychej, jako bys zlámaná měl bedra, a to s hořekováním vzdychej před očima jejich.

Ezk 21 7 I stane se, žeť řeknou: Nad čím ty vzdycháš? Tedy řekneš: Nad pověstí, kteráž přichází, k níž rozplyne se každé srdce, a každé ruce klesnou, a všeliký duch skormoutí se, a každá kolena rozplynou se jako voda. Aj, přicházit a děje se, praví Panovník Hospodin.

Ezk 21 8 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 21 9 Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Hospodin: Rci: Meč, meč nabroušen, také i vyčištěn jest.

Ezk 21 10 Aby zabíjel k zabiti oddané, nabroušen jest; aby se blyštěl, vyčištěn jest. Radovati-liž se budeme, když prut syna mého pohrdá každým dřevem?

Ezk 21 11 Dáť jej vyčistiti, aby v ruku vzat byl; jestiť nabroušený meč, jest i vyčištěný, aby dán byl do ruky mordujícího.

Ezk 21 12 Křič a kvěť, synu člověčí, proto že ten bude proti lidu mému, tentýž proti všechněm knížatům Izraelským; uvržení budou na meč s lidem mým, protože bí se v bedra.

Ezk 21 13 Když jsem je trestával, co bylo? Nemám-liž metly hubící již přičiníti? dí Hospodin zástupů.

Ezk 21 14 Ty tedy synu člověčí, prorokuj a tleskej rukama; nebo po druhé i po třetí přijde meč, meč mordujících, ten meč mordujících bez lítosti, pronikajících i do pokojů jejich.

Ezk 21 15 Tak aby se rozplynulo srdce, a rozmnožení byli úrazové, v každé bráně jejich postavím ostří meče. Ach, vyčištěnť jest, aby se blyštěl, zaostřen, aby zabíjel.

Ezk 21 16 Shlukni se a pusť se na pravo i na levo, kamžkoli a načkoli se tobě nahodí.

Ezk 21 17 I jáť také tleskati budu rukama svýma, a doložím prchlivost svou. Já Hospodin mluvil jsem.

Ezk 21 18 V tom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 21 19 Ty pak synu člověčí, předlož sobě dvě cesty, kudy by jíti měl meč krále Babylonského. Z země jedné ať vycházejí obě dvě, a na rozcestí vybeř tu k městu, tu vybeř.

Ezk 21 20 Ukaž cestu, kudy by jíti měl meč, k Rabbat-li synů Ammon, čili k Judstvu, na Jeruzalémské pevnosti,

Ezk 21 21 Proto že stane král Babylonský na rozcestí, na počátku dvou cest, obíraje se s hádáním, vyčistí střely, doptávati se bude modl, hleděti bude do jater.

Ezk 21 22 Po pravé ruce jeho hádání ukáže Jeruzalém, aby sšíkoval hejtmany, kteříž by ponoukali k mordování, a pozdvihovali hlasu s prokřikováním, aby přistavili berany válečné proti branám, aby vysypán byl násyp, a vzdělání byli šancové.

Ezk 21 23 I budou to míti za hádání marné před očima svýma ti, jenž se zavázali přísahami; a tot přivede na paměť nepravost, kterouž by popadeni byli.

Ezk 21 24 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že ku paměti přivodíte nepravost svou, a odkrývá se nevěra vaše, tak že jsou patrni hříchové vaši ve všech činech vašich, proto že na paměť přicházíte, rukou tou popadeni budete.

Ezk 21 25 Ty pak nečistý bezbožníče, kníže Izraelské, jehož den přichází, a čas skonání nepravosti,

Ezk 21 26 Takto praví Panovník Hospodin: Sejmi tu čepici, a svrz tu korunu, kteráž nikdy již taková nebude; toho, kterýž na snížení přišel, povyš, a vyvýšeného poniž.

Ezk 21 27 Zmotanou, zmotanou, zmotanou učiním ji, (čehož prve nebývalo), až

přijde ten, jenž má právo, kterého jsem jemu dal.

Ezk 21 28 Ty pak synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin o synech Ammon, i o pohanění jejich, rci, pravím: Meč, meč dobyt jest, k zabíjení vyčištěn jest, aby hubil všecko, a aby se blyštěl.

Ezk 21 29 A ačkoli předpovídají tobě marné věci, a hádají tobě lež, aby tě přiložili k hrdlům zbitých bezbožníků, jejichž den přichází a čas skonání nepravosti:

Ezk 21 30 Schovej meč do pošvy jeho. Na místě, na kterémž jsi zplozena, v zemi přebývání tvého, budu tě souditi.

Ezk 21 31 A vyleji na tě rozhněvání své, ohněm prchlivosti své na tě dmýchati budu, a dám tě v ruku lidí vzteklych, řemeslníků všecko kazících.

Ezk 21 32 Budeš ohni k sežrání, krev tvá bude u prostřed země, nebudeš připomínána; neboť jsem já Hospodin mluvil.

Ezk 22 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 22 2 Ty pak synu člověčí, zastával-li bys, zastával-liž bys toho města vražedného? Raději mu oznam všechny ohavnosti jeho,

Ezk 22 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Přicházíť čas města toho, jenž prolévá krev u prostřed sebe, a dělá ukydané bohy proti sobě, aby se poškvřňovalo.

Ezk 22 4 Ty krví svou, kterouž jsi prolilo, zavini vši, a ukydanými bohy svými, jichž jsi nadělalo, sebe poškvřni vši, to jsi způsobilo, že se přiblížili dnové tvoji, a přišlo jsi k letům svým. Protož vydám tě v pohanění národům, a ku posměchu všechněm zemím.

Ezk 22 5 Blízké i daleké od tebe budou se tobě posmívati, ó zlopověstné a různic plné.

Ezk 22 6 Aj, knížata Izraelská jeden každý vši silou na to se vydali, aby krev v tobě prolévati.

Ezk 22 7 Otce i matku zlehčují v tobě, pohostinnému činí nátisk u prostřed tebe, sirotka a vdovu utiskují v tobě.

Ezk 22 8 Svatými věcmi mými zhrdáš, a sobot mých poškvřňuješ.

Ezk 22 9 Utrhači jsou v tobě, aby prolévati krev, a na horách jídají v tobě; nešlechtnost páší u prostřed tebe.

Ezk 22 10 Nahotu otce syn odkrývá v tobě, a nečisté v oddělení ponížují v tobě.

Ezk 22 11 Jiný pak s ženou bližního svého páše ohavnost, a jiný s nevěstou svou poškvřňuje se nešlechtností, a jiný sestry své, dcery otce svého, poníží v tobě.

Ezk 22 12 Dar berou v tobě, aby krev prolili; lichvu a úrok bereš, a zisku hledáš s útliskem bližního svého, na mne se pak zapomínáš, dí Panovník Hospodin.

Ezk 22 13 Protož aj, já tleskl jsem rukama svýma nad ziskem tvým, jehož dobýváš, i nad tou krví, kteráž byla u prostřed tebe.

Ezk 22 14 Zdali ostojí srdce tvé? Zdaž odolají ruce tvé dnům, v nichž já budu zacházeti s tebou? Já Hospodin mluvil jsem i učiním.

Ezk 22 15 Nebo rozptýlím tě mezi pohany, a rozženu tě po krajinách, a do konce vyprázdním nečistotu tvou z tebe.

Ezk 22 16 A zavrženo jsuc před očima pohanů, poznáš, že já jsem Hospodin.

Ezk 22 17 Potom stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 22 18 Synu člověčí, obrátili se mi dům Izraelský v trůsku, všickni napořád jsou měď, cín, železo a olovo u prostřed peci, trůsky stříbra jsou.

Ezk 22 19 Pročež takto praví Panovník Hospodin: Proto že jste vy všickni obrátili se v trůsky, protož aj, já shromáždím vás do Jeruzaléma.

Ezk 22 20 Jakž se shromáždí stříbro a měď, železo, olovo i cín do prostřed peci, k rozdmýchání ohně vůkol něho a k rozpouštění: tak shromáždím v hněvě a v prchlivosti své, a slože, rozpouští vás budu.

Ezk 22 21 Sberu vás, pravím, a rozdmýchám okolo vás oheň prchlivosti své, i rozpustíte se u prostřed města.

Ezk 22 22 Jakž se stříbro rozpouští v peci, tak se rozpustíte u prostřed něho, i zvíte, že já Hospodin vylil jsem prchlivost svou na vás.

Ezk 22 23 Ještě stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 22 24 Synu člověčí, rci: Ty země jsi nečistá, nebudeš deštěm svlažena v den rozhněvání.

Ezk 22 25 Spiknutí proroků jejich u prostřed ní, jsou podobni lvu řvoucímu, uchvacujícímu loupež, duše žerou, bohatství a věci drahé berou, a činí mnoho vdov u prostřed ní.

Ezk 22 26 Kněží její natahují zákona mého, a svaté věci mé poškvřňují, mezi svatým a poškvřněným rozdílu nečiní, a mezi nečistým a čistým nerozeznávají. Nadto od sobot mých skryvají oči své, tak že zlehčován bývám mezi nimi.

Ezk 22 27 Knížata její u prostřed ní jsou jako vlci uchvacující loupež, vylévajíce krev, hubíce duše, aby sháněli mrzký zisk.

Ezk 22 28 Proroci pak jejich obmítají jim vápnem ničemným, předpovídají marné věci, a hádají jim lež, říkajíce: Takto praví Panovník Hospodin, ješto Hospodin nemluvil.

Ezk 22 29 Lid této země činí nátisk, a cizí věci mocí bere, chudému a nuznému ubližují, a pohostinného utiskují nespravedlivě.

Ezk 22 30 Hledaje pak někoho z nich, kterýž by udělal hradbu, a postavil se v mezeře před tváří mou za tuto zemi, abych jí nezkazil, žádného nenacházím.

Ezk 22 31 Protož vyleji na ně rozhněvání své, ohněm prchlivosti své konec jim učiním, cestu jejich jim na hlavu obrátím, praví Panovník Hospodin.

Ezk 23 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 23 2 Synu člověčí, dvě ženy, dcery jedné matere byly.
 Ezk 23 3 Ty smilnila v Egyptě, v mladosti své smilnila. Tam jsou mačkány prsy
 jejich, tam opíplány prsy panenství jejich.
 Ezk 23 4 Jména pak jejich: větší Aholá, sestry pak její Aholiba. Tyť jsou byly
 mé, a rozplodily syny a dcery. Jména, pravím, jejich jsou: Samarí Aholá, Jeruzaléma pak
 Aholiba.
 Ezk 23 5 Ale Aholá máje mne, smilnila a frejů hleděla s milovníky svými, s
 Assyryskými blízkými,
 Ezk 23 6 Oděnými postavcem modrým, s vývodami a knížaty, i všemi napořád
 mládenci krásnými, a s j jezci jezdícími na koních.
 Ezk 23 7 Vydala se, pravím, v smilství svá s nimi, se všemi nejpřednějšími syny
 Assyryskými, a se všemi, jímž frejovala, a poškrvnila se všemi ukydanými bohy jejich.
 Ezk 23 8 A tak smilství svých Egyptských nenechala; nebo ji zléhali v mladosti
 její, a oni mačkali prsy panenství jejího, a vylili smilství svá na ni.
 Ezk 23 9 Protož dal jsem ji v ruku frejírů jejich, v ruku Assyryských, jímž
 frejovala.
 Ezk 23 10 Oniť jsou odkryli nahotu její, syny i dcery její pobrali, ji pak samu
 mečem zamordovali. Takž vzata jest na slovo od jiných žen, když soudy vykonali při ní.
 Ezk 23 11 To viděla sestra její Aholiba, však mnohem více než onano frejovala, a
 smilství její větší byla než smilství sestry její.
 Ezk 23 12 S Assyryskými frejů hleděla, s vývodami a knížaty blízkými, oděnými
 nádherně, s jezci jezdícími na koních, a všemi mládenci krásnými.
 Ezk 23 13 I viděl jsem, že se poškrvnila, a že cesta jednotejná jest obou dvou.
 Ezk 23 14 Ale tato ještě to přičinila k smilstvím svým, že viduc muže vyryté na
 stěně, obrazy Kaldejských vymalované barvou,
 Ezk 23 15 Přepásané pasem po bedrách jejich, a klobouky barevné na hlavách
 jejich, a že jsou všickni na pohledění jako hejtmané, podobní synům Babylonským v Kaldejské
 zemi, jejichž ona vlast jest,
 Ezk 23 16 I zahořela k nim z pohledění očima svýma, a vyslala posly k nim do
 země Kaldejské.
 Ezk 23 17 Tedy vešli k ní Babylonští na lůže nepoctivé, a poškrvnili ji
 smilstvím svým. A když se poškrvnila s nimi, odloučila se duše její od nich.
 Ezk 23 18 A odkryla smilství svá, odkryla též nahotu svou, i odloučila se duše
 má od ní, tak jako se odloučila duše má od sestry její.
 Ezk 23 19 Nebo rozmnožila smilství svá, rozpomínajíc se na dny mladosti své, v
 nichž smilnila v zemi Egyptské,
 Ezk 23 20 A frejovala s kuběnáři jejich, jejichž tělo jest jako tělo oslů, a tok
 jejich jako tok koňský.
 Ezk 23 21 A tak jsi zase navrátila se k nešlechetnosti mladosti své, když
 mačkali Egyptští prsy tvé z příčiny prsů mladosti tvé.
 Ezk 23 22 Protož ó Aholiba, takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vzbudím
 frejře tvé proti tobě, ty, od nichž se odloučila duše tvá, a přivedu je na tě odevšad,
 Ezk 23 23 Babylonské a všecky Kaldejské, Pekodské, a Šohejské, i Kohejské,
 všecky syny Assyryské s nimi, mládence krásné, vývody a knížata všechna, hejtmany a slovoutné,
 všecky jezdící na koních.
 Ezk 23 24 A přitáhnou na tě na vozích železných a přikrytých, i kárách, a to s
 zběří národů, s pavézami a štíty i lebkami, položí se proti tobě vůkol, i předložím jim právo,
 aby tě soudili soudy svými.
 Ezk 23 25 Vyleji zajisté horlení své na tebe, tak že naloží s tebou prchlivě,
 nos tvůj i uši tvé odejmou, a ostatek tebe mečem padne. Ti syny tvé i dcery tvé poberou, a
 ostatek tebe spáleno bude ohněm.
 Ezk 23 26 A vyvlekou tě z roucha tvého, a rozberou šperky okrasy tvé.
 Ezk 23 27 A tak přítrž učiním při tobě nešlechetnosti tvé, i smilství tvému z
 země Egyptské vzatému, a nepozdvihneš očí svých k nim, a na Egypt nezpomeneš více.
 Ezk 23 28 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dám tebe v ruku těch,
 kterýchž nenávidíš, v ruku těch, od nichž se odloučila duše tvá,
 Ezk 23 29 I budou nakládati s tebou podle nenávisi, a poberou všechno úsilí tvé,
 a nechají tě nahé a obnažené. A tak bude zřejmá nahota smilství tvého a nešlechetnosti tvé,
 smilství, pravím, tvého.
 Ezk 23 30 Což vše učiní tobě proto, že jsi smilnila, následujíc pohanů, proto že
 jsi poškrvnila se ukydanými bohy jejich.
 Ezk 23 31 Cestou sestry své chodila jsi, protož dám kalich její v ruku tvou.
 Ezk 23 32 Takto praví Panovník Hospodin: Kalich sestry své píti budeš hluboký a
 široký; budeš sporý, tak že smích a žert budou míti z tebe.
 Ezk 23 33 Opilstvím a zámutek naplněna budeš, kalichem pustiny a zpuštění,
 kalichem sestry své Samarí.
 Ezk 23 34 I vypiješ jej a vyvážíš, a než jej polámeš, snáže prsy své roztrháš;
 neboť jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 23 35 Protož takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny, že jsi zapomenula
 na mne, a zavrhlas mne za hřbet svůj, i ty také vezmi za svou nešlechetnost, a za smilství
 svá.

Ezk 23 36 I řekl Hospodin ke mně: Synu člověčí, budeš-liž zastávati Ahole neb Aholiby? Nybrž oznam jim ohavnosti jejich,

Ezk 23 37 že cizoložily, a krev jest na rukou jejich, a s ukydanými bohy svými cizoložily. Také i syny své, kteréž mně zplodily, vodily jim, aby sežráni byli.

Ezk 23 38 Ještě i toto činily mi, že zanečišťovaly svatyni mou v tentýž den, a sobot mých poškrňovaly.

Ezk 23 39 Nebo obětovavše syny své ukydaným bohům svým, vcházely do svatyně mé v tentýž den, aby ji poškrňovaly. Aj hle, takť jsou činily u prostřed mého domu.

Ezk 23 40 Nadto, že vysílaly k mužům, jenž by přišli zdaleka, kteříž, jakž posel vyslán k nim, aj, hned přicházivali. Jimž jsi se umývala, a tvář svou líčila, a okrašlovalas se okrasou.

Ezk 23 41 A usazovalas se na loži slavném, před nímž stůl připravený byl, na něž jsi i kadidlo mé i masti mé vynakládala.

Ezk 23 42 Když pak hlas toho množství poutichl, tedy i k mužům z obecného lidu vysílaly, jenž bývali přivozováni ožralí z pouště. I dávali náramky na ruce jejich, i koruny ozdobné na hlavy jejich.

Ezk 23 43 A ačkoli jsem se domlouval na cizoložství té lotryně, a že oni jednak s jednou, jednak s druhou smilství provodí,

Ezk 23 44 A že každý z nich vchází k ní, tak jako někdo vchází k ženě nevěstce: však vždy vcházeli k Ahole a Aholibě, ženám přenešlechetským.

Ezk 23 45 Protož muži spravedliví, tiť je souditi budou soudem cizoložných a soudem těch, jenž vylévaly krev, proto že cizoložily, a krev jest na rukou jejich.

Ezk 23 46 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Přivedu na ně vojsko, a dám je v posmýkání i v loupež.

Ezk 23 47 I uhází je to shromáždění kamením, a poseká je meči svými; syny jejich i dcery jejich pomordují, a domy jejich ohněm popálí.

Ezk 23 48 A tak přítrž učiním nešlechetnosti v zemi této, i budou se tím káti všechny ženy, a nedopustí se nešlechetnosti podobné vaší.

Ezk 23 49 Nebo vzložena bude na vás nešlechetnost vaše, a ponese te hříchy ukydaných bohů svých. I zvíťe, že já jsem Panovník Hospodin.

Ezk 24 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně léta devátého, měsíce desátého, desátého dne téhož měsíce, řkoucí:

Ezk 24 2 Synu člověčí, napiš sobě jméno tohoto dne, vlastně dnešního dne tohoto: nebo oblehl král Babylonský Jeruzalém právě tohoto dnešního dne.

Ezk 24 3 A předlož tomu domu zpuštěnému podobenství, řka k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Přistav tento hrnec, přistav a nalej také do něho vody.

Ezk 24 4 A sebera kusy náležité do něho, každý kus dobrý, stehno i plece, a nejlepšími kostmi napln jej.

Ezk 24 5 Přivezmi i nejlepších bravů, a udělej oheň z kostí pod ním, způsob, at to vře, ažby kypělo, at se i kosti jeho rozvaří v něm.

Ezk 24 6 Protož takto praví Panovník Hospodin: Běda městu tomu vražedlnému, hrnci, v němž zůstává připálenina jeho, z něhož, pravím, připálenina jeho nevychází. Po kusích, po kusích vytahuj z něho, nepadneť na něj los.

Ezk 24 7 Nebo krev jest u prostřed něho. Na vysedlou skálu vystavilo ji; nevyhlilo jí na zemi, aby ji prach přikryl.

Ezk 24 8 I já zanítě prchlivost k vykonání pomsty, vystavím krev na vysedlou skálu, aby nebyla přikryta.

Ezk 24 9 Protož takto praví Panovník Hospodin: Běda městu vražedlnému, i já udělám veliký oheň,

Ezk 24 10 přikládaje dříví, rozněcuje oheň, v nic obrací se maso, a kořeně kořením, tak že i kosti spáleny budou.

Ezk 24 11 A postavím ten hrnec na uhlí jeho prázdny, aby se zhřela i rozpálila měď jeho, ažby se vyvařila u prostřed něho nečistota jeho, a vyprázdnila připálenina jeho.

Ezk 24 12 Klamy svými bylo mi těžké, protož nevyjde z něho množství šumu jeho; do ohně musí šum jeho.

Ezk 24 13 v tvé nečistotě jest nešlechetnost, proto že jsem tě očišťoval, však nejsi očištěn. Nebudeš více očišťováno od nečistoty své, až i doložím prchlivost svou na tebe.

Ezk 24 14 Já Hospodin mluvil jsem, dojdeť, a učiním to; neustoupímť, aniž se slituji, ani želeťi budu. Podlé cest tvých a činů tvých budou tě souditi, praví Panovník Hospodin.

Ezk 24 15 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 24 16 Synu člověčí, aj, já odejmu od tebe žádost očí tvých v náhle, však nekvěť ani plač, a necht nevycházejí slzy tvé.

Ezk 24 17 Stonati přestaň, smutku, jakž bývá nad mrtvým, neneš, klobouk svůj vstav na sebe, a střevíce své obuj na nohy své, a nezastírej brady své, aniž pokrmu čiho jez.

Ezk 24 18 Což když jsem pověděl lidu ráno, tedy umřela žena má u večer. I učinil jsem na ráno, jakž mi rozkázáno bylo.

Ezk 24 19 I řekl ke mně lid: Což nám neoznámíš, co tyto věci nám znamenají, kteréž činíš?

Ezk 24 20 Tedy řekl jsem jim: Slovo Hospodinovo stalo se ke mně, řkoucí:

Ezk 24 21 Rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já poškrňm

svatyně své, vyvýšenosti síly vaší, žádosti očí vašich a toho, čehož šanuje duše vaše. Též synové vaši i dcery vaše, kterýchž jste zanechali, mečem padnou.

Ezk 24 22 I budete tak činiti, jakž já činím. Brady nezastřete, aniž čího pokrmu jísti budete.

Ezk 24 23 A majíce klobouky své na hlavách svých a střevíce na nohách svých, nebudete kvílit ani plakati, ale svadnouce pro nepravosti své, úpěti budete jeden s druhým.

Ezk 24 24 Nebo jest vám Ezechiel zázrakem. Všecko, což on činí, budete činiti, a když to přijde, tedy zvíte, že já jsem Panovník Hospodin.

Ezk 24 25 Ty pak synu člověčí, zdali v ten den, když já odejmu od nich sílu jejich, veselí okrasy jejich, žádost očí jejich, a to, po čemž touží duše jejich, syny jejich i dcery jejich,

Ezk 24 26 Zdali v ten den přijde k tobě ten, kdož uteče, vypravuje tu novinu?

Ezk 24 27 V ten den otevrou se ústa tvá při přítomnosti toho, kterýž ušel, i budeš mluvit, a nebudeš více němým. Takž jím budeš zázrakem, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 25 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 25 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti synům Ammon, a prorokuj proti nim.

Ezk 25 3 A rci synům Ammon: Slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi nad svatyní mou, když poškrvněna byla, říkal: To dobře to, a nad zemí Izraelskou, když zpuštěna byla, a nad domem Judským, když šel v zajetí,

Ezk 25 4 Protož aj, já dám tě národům východním za dědictví, i vzdělají sobě hrady v tobě, a vystavějí v tobě příbytky své. Tiť budou jísti ovoce tvé, a ti budou pít mléko tvé.

Ezk 25 5 A dám Rabbu za obydlí velbloudům, a města synů Ammon za odpočívadlo stádům, i zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 25 6 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Proto že jsi tleskal rukou, a dupal nohou, a veselil se srdečně, že jsi všelijak loupil zemi Izraelskou,

Ezk 25 7 Protož aj, já vztáhnou ruku svou na tebe, a vydám tě v loupež národům, a vyplním tě z lidí, a vyhubím tě z země, i zahladím tě. Tu zviš, že já jsem Hospodin.

Ezk 25 8 Takto praví Panovník Hospodin: Z té příčiny, že říkal Moáb a Seir: Hle, podobný jest všechněm jiným národům dům Judský,

Ezk 25 9 Protož aj, já otevru bok Moábských, (hned od Arim, od měst jejich na pomezí jejich, rozkošnou zemi Betjesimotských, Balmeonských i Kariataimských),

Ezk 25 10 Národům východním s zemí synů Ammon; nebo jsem ji dal v dědictví, tak aby nebylo zpomínáno na syny Ammon mezi národy.

Ezk 25 11 A tak i nad Moábem soudy vykonám, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 25 12 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že Idumejští nenáležitě se vymstívajíce, ukrutně se měli k domu Judskému, a tak uvodili na se vinu velikou, vymstívajíce se na nich,

Ezk 25 13 Protož takto dí Panovník Hospodin: I na Idumea vztáhnou ruku svou, a vypléním z něho lidi i hovada, a obrátím jej v pustinu. Hned od Teman až do Dedan mečem padati budou.

Ezk 25 14 A tak uvedu pomstu svou na Idumejské skrze ruku lidu mého Izraelského, a naloží s Idumejskými podle hněvu mého a podle prchlivosti mé, i poznají pomstu mou, praví Panovník Hospodin.

Ezk 25 15 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se Filistinští ukrutně měli z příčiny pomsty, nenáležitě se vymstívajíce, loupíce zlostně, a zhoubu uvodíce z nenávisti starodávni,

Ezk 25 16 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vztáhnou ruku svou na Filistinské, a vypléním Ceretejské, a zkazím ostatek přístavu mořského.

Ezk 25 17 A tak vykonám při nich pomsty veliké káraními zuřivými, a zvědí, že já jsem Hospodin, když uvedu pomstu svou na ně.

Ezk 26 1 Bylo pak jedenáctého léta, prvního dne měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 26 2 Synu člověčí, proto že Týrus o Jeruzalému říká: Dobře se stalo, že jest potřeno město bran velmi lidných, obrací se ke mně, naplněn budu, kdyžtě zpuštěno,

Ezk 26 3 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě, ó Týre, a přivedu na tě národy mnohé, tak jako bych přivedl moře s vlnami jeho.

Ezk 26 4 I zkazí zdi Týru, a zboří věže jeho; vymetu také z něho prach jeho, a obrátím jej v skálu vysedlou,

Ezk 26 5 Tak že budou vysušovati síti u prostřed moře. Nebo jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin, protož bude v loupež národům.

Ezk 26 6 Dcery pak jeho, kteréž na poli budou, mečem zmordovány budou, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 26 7 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na Týr Nabuchodonozora krále Babylonského od půlnoci, krále nad králi, s koňmi a s vozy, i s jezdci i s vojskem a s lidem mnohým.

Ezk 26 8 Dcery tvé na poli mečem zmorduje, a vzdělá proti tobě šance, a vysype proti tobě násyp, a postaví proti tobě pavězníky.

Ezk 26 9 I střelbu zasadí proti zdem tvým, a věže tvé poboří nosatci svými.

Ezk 26 10 Od množství koní jeho přikryje tě prach jejich; od hřmotu jezdců a kár i vozů zatřesou se zdi tvé, když on vcházeti bude do bran tvých, jako do průchodů města probořeného.

Ezk 26 11 Kopyty koní svých pošlapá všechny ulice tvé, lid tvůj mečem pomorduje, a sloupové pamětní síly tvé na zem padnou.

Ezk 26 12 I rozberou zboží tvá, a rozchvátají kupectví tvá, a rozválejí zdi tvé, i domy tvé rozkošné poboří, a kamení tvé i dříví tvé, i prach tvůj do vody vmecí.

Ezk 26 13 A tak přítrž učiním hluku zpěvů tvých, a zvuku cítar tvých aby nebylo slyšáno více.

Ezk 26 14 A obrátím tě v skálu vysedlou, budeš k vysušování sítí, nebudeš vystaven více; nebo já Hospodin mluvil jsem, praví Panovník Hospodin.

Ezk 26 15 Takto praví Panovník Hospodin Týru: Zdaliž od hřmotu padání tvého, když stonati budou zranění, když ukrutný mord bude u prostřed tebe, nepohnou se ostrovové?

Ezk 26 16 A vyvstanou z stolic svých všechna knížata pomořská, a složí z sebe pláště své, i roucha svá krumpovaná svlekou; v hrůzu se oblekou, na zemi seděti budou, a třesouce se každé chvíle, trnouti budou nad tebou.

Ezk 26 17 I vydadí se nad tebou v naříkání, a řeknou tobě: Jak jsi zahynulo, ó město, v němž bydleno bylo pro moře, město slovoutné, ješto bylo pevné na moři, ono i s obyvateli svými, kteříž pouštěli strach svůj na všechny obyvatele jeho!

Ezk 26 18 Tehdáž tráští se budou ostrovové v den pádu tvého; předěšení, pravím, budou ostrovové, kteříž jsou na moři, nad zahynutím tvým.

Ezk 26 19 Nebo tak praví Panovník Hospodin: Když tě učiním městem zpuštěným jako města, v nichž se nebydlí, když uvedu na tě hlubinu, tak že tě přikryjí vody mnohé,

Ezk 26 20 Když učiním, že sstoupíš s sstupujícími do jámy k lidu dávnému, a posadím tě v nejnižších stranách země, na pustinách starodávních s těmi, jenž sstupují do jámy, aby nebylo bydleno v tobě; prokáží slávu v zemi živých.

Ezk 26 21 Nebo učiním to, že budeš k náramné hrůze, když tě nestane, a bys pak bylo hledáno, abys nebylo na věky nalezeno, praví Panovník Hospodin.

Ezk 27 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 27 2 Ty pak synu člověčí, vydej se nad Týrem v naříkání,

Ezk 27 3 A rci Týru, jenž sedě tu, kdež se na moře pouštějí, kupectví provodí s národy na ostrovích mnohých: Takto praví Panovník Hospodin: Ó Týre, ty jsi říkal: Já jsem nejkrásnější.

Ezk 27 4 u prostřed moře byly hranice tvé, stavitelé tvoji dokonale tě ozdobovali.

Ezk 27 5 Z jedloví z Sanir dělávali všechna taflování tvá, cedry z Libánu brávali k děláni sloupů tvých.

Ezk 27 6 Z dubů Bázanských dělávali vesla tvá, a lavičky tvé dělávali z kostí slonových, a z pušpanu z ostrovů Cítejských.

Ezk 27 7 Kment s krumpováním Egyptským býval plátno tvé, z něhož jsi plachty míval; modrý postavec a šarlat z ostrovů Elisa přikrýval tě.

Ezk 27 8 Obyvatelé Sidonští i Arvadští bývali plavci tvoji, moudří tvoji v tobě, ó Týre, ti bývali správcové tvoji.

Ezk 27 9 Starší Gebalští a moudří jejich opravovali v tobě zbořeniny tvé; všechny lodí mořské i plavci jejich bývali v tobě, směňující s tebou kupectví.

Ezk 27 10 Perští a Ludští i Putští bývali v vojště tvém bojovníci tvoji, pavězu a lebku zavěšovali v tobě. Tiť jsou přidávali tobě ozdoby.

Ezk 27 11 Arvadští s vojskem tvým na zdech tvých vůkol, též Gamadští na věžech tvých bývali, štíty své zavěšovali na zdech tvých vůkol. Tiť jsou tě zvláště ozdobovali.

Ezk 27 12 Zamořští kupci tvoji v množství všelijakého zboží, v stříbře, železe, cínu i olově kupčili na jarmarcích tvých.

Ezk 27 13 Javan, Tubal a Mešech, kupci tvoji, lidi a nádobí měděné dávali za směnu tobě.

Ezk 27 14 Z domu Togarma v koních a jezdcích i mezcích kupčili na jarmarcích tvých.

Ezk 27 15 Synové Dedanovi kupci tvoji, a ostrovové mnozí překupníci byli koupí tvých, tobě k ruce; rohy, kosti slonové i dříví hebenové směňovali za mzdu tvou.

Ezk 27 16 Syrští kupci tvoji pro množství věcí tvých řemeslně udělaných, v karbunkulích, šarlatu, krumpování i kmentu, a korálích a křišťálích kupčovali na jarmarcích tvých.

Ezk 27 17 Judští i země Izraelská kupci tvoji, pšenici Mennitskou i Fenickou, a med, olej i kadidlo dávali za směnu tobě.

Ezk 27 18 Damašští kupci tvoji, pro množství věcí tvých řemeslně udělaných, kupčili ve množství všelijakého zboží, ve víně chelbonském a vně bělostkvoucí.

Ezk 27 19 Též Dan i Javan chodíce na jarmarky tvé, kupčili, a železo pulerované, kassii i třtinu vonnou tobě směňovali.

Ezk 27 20 Dedan kupčoval v tobě v suknech drahých k vozům.

Ezk 27 21 Arabští i všechna knížata Cedarská kupčovali tobě k ruce v beranech a skopcích i kozlích, tím kupčovali v tobě.

Ezk 27 22 Kupci Sabejští i Ragmejští bývali kupci tvoji ve všelijakých nejprřednějších vonných věcech, i ve všelijakém kamení drahém i zlatě, kupčovali na jarmarcích tvých.

Ezk 27 23 Cháran a Kanne i Eden, kupci Sabejští, Assur i Kilmad kupčoval v tobě.

Ezk 27 24 Ti bývali kupci tvoji na jarmarcích tvých s nejvýbornějšími věcmi, s štoučkami postavce modrého, a s krumpováním i s klénoty drahých věcí, kteréž se provazy

svazují a zavírají do cedru.

Ezk 27 25 Lodí mořské předešly měly v kupectví tvém. Summou, naplněno jsi i zveleběno náramně u prostřed moře.

Ezk 27 26 Na vodu velikou zavezli tě ti, kteříž tě vesly táhli; vítr východní potříská tě u prostřed moře.

Ezk 27 27 Zboží tvá i jarmarkové tvoji, kupectví tvá, plavci tvoji a správcové tvoji, i ti, kteříž opravovali zboženiny tvé, a směňovali s tebou kupectví, a všickni muži váleční tvoji, kteříž byli v tobě, i všecko shromáždění tvé, kteréž bylo u prostřed tebe, padnou do hlubokosti mořské v den pádu tvého.

Ezk 27 28 Od hrmotu křiku správců tvých zbouří se i vlnobití.

Ezk 27 29 I vystoupí z lodí svých všickni ti, kteříž táhnou veslem, plavci i všickni správcové lodí mořských na zemi stanou,

Ezk 27 30 A hlasem velikým nad tebou naříkati a žalostně křičeti budou, a sypouce prach na hlavy své, v popel se válejí.

Ezk 27 31 Nadto zdělajíce příčinou tvou lysiny, přepáší se žíněmi, a kvílením hořkým nad tebou s žalostí srdečnou plakati budou.

Ezk 27 32 Vydají se, pravím, nad tebou s hořekováním svým v naříkání, a budou naříkati nad tebou: Které město podobné Týru, zahlazenému u prostřed moře?

Ezk 27 33 Když vycházely koupě tvé z moře, nasycovalo jsi národy mnohé; množstvím zboží svého i kupectví svých zbohacovalo s krále zemské.

Ezk 27 34 Ale když ztroskotáno budeš od moře v hlubokých vodách, kupectví tvé i všecko shromáždění tvé u prostřed tebe klesne.

Ezk 27 35 Všickni obyvatelé ostrovů ztrnou nad tebou, a králové jejich ohromeni jsouce, zhrozí se náramně.

Ezk 27 36 Kupci mezi národy ckáti budou nad tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky.

Ezk 28 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 28 2 Synu člověčí, rci vyvodovi Tyrskému: Takto praví Panovník Hospodin: Proto že se vyvyšuje srdce tvé, a říkáš: Bůh silný jsem, na stolici Boží sedím u prostřed moře, ještě jsi člověk a ne Bůh silný, ačkoli sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu,

Ezk 28 3 Aj hle, moudřejší jsi nad Daniele, žádná věc tajná není před tebou ukrytá;

Ezk 28 4 Moudrosti svou a rozumnosti svou nashromáždils sobě zboží, a nahnuls zlata a stříbra do pokladů svých;

Ezk 28 5 Velikou moudrostí svou v kupectví svém rozmnožil jsi zboží svá, a tak pozdvihlo se srdce tvé zbožím tvým;

Ezk 28 6 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Proto že sobě přivlastňuješ srdce podobné srdci Božímu,

Ezk 28 7 Protož aj, já přivedu na tě cizozemce, nejukrutnější národy, kteříž vytrhnouce meče své na krásu moudrosti tvé, zabijí jasnost tvou.

Ezk 28 8 Do jámy spustí tě, a umřeš smrtí hroznou u prostřed moře.

Ezk 28 9 Budeš-liž tu ještě říkati před obličejem morděře svého: Bohem jsem, poněvadž jsi člověk a ne Bůh silný, jsa v ruce toho, jenž tě mordovati bude?

Ezk 28 10 Smrtí neobřezanců umřeš od ruky cizozemců; nebo já mluvil jsem, praví Panovník Hospodin.

Ezk 28 11 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 28 12 Synu člověčí, vydej se v naříkání nad králem Tyrským, a rci jemu:

Ezk 28 13 Ty, jenž zapečetuješ summy, plný moudrosti a nejkrásnější, sardius, topazius, jaspis, tarsis, onychin, beryl, zafir, karbunkulus a smaragd i zlato;

nástrojové bubny tvých a píšťal tvých v tobě, hned jakžs se narodil, připraveni jsou.

Ezk 28 14 Ty jsi cherubem od pomazání. Jakž jsem tě za ochránce představil, na hoře svaté Boží jsi byl, u prostřed kamení ohnivého ustavičně jsi chodil.

Ezk 28 15 Byl jsi dokonalý na cestách svých, hned jakžs se narodil, až se našla nepravost při tobě.

Ezk 28 16 Pro množství kupectví tvého u prostřed tebe plno jest bezpráví, a velmi jsi prohřešil. Pročež zahubím tě, a vyhladím z hory Boží, ó cherube ochránce, z prostřed kamení ohnivých.

Ezk 28 17 Pozdvihlo se srdce tvé slávou tvou, k zlému jsi užíval moudrosti své příčinou jasnosti své. Porazím tě na zemi, před obličej králů povrhu tě, aby se dívali na tebe.

Ezk 28 18 Pro množství nepravostí tvých, a pro nespravedlnosti kupectví tvého poškrvnil jsi svatyně své. Protož vyvedu oheň z prostřed tebe, kterýž tě sžije, a obrátí tě v popel na zemi před očima všech na tě hledících.

Ezk 28 19 Všickni, kdož tě znali mezi národy, ztrnou nad tebou; k hrůze veliké budeš, a nebude tě na věky.

Ezk 28 20 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 28 21 Synu člověčí, obrať tvář svou proti Sidonu, a prorokuj proti němu,

Ezk 28 22 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě jsem, ó Sidone, a budu oslaven u prostřed tebe. I zvědí, že já jsem Hospodin, když vykonám při něm soudy, a posvěcen budu v něm.

Ezk 28 23 Pošli zajisté na něj mor, a krev na ulice jeho, a padati budou zranění

u prostřed něho od meče na všechny strany, i zvědí, že já jsem Hospodin.
 Ezk 28 24 A tak nebude více mítí dům Izraelský trnu urážejícího a bodláku
 bodoucího ze všech okolních pohrdajících jimi, a zvědí, že já jsem Panovník Hospodin.
 Ezk 28 25 Takto praví Panovník Hospodin: Když shromáždím dům Izraelský z národů,
 mezi něž rozptýlení jsou, a posvěcen budu v nich před očima pohanů, a bydlení budou v zemi
 své, kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi:
 Ezk 28 26 Tehdy bydlení budou v ní bezpečně, a nastavějí domů, a štípí vinice.
 Bydlení, pravím, budou bezpečně, když vykonám soudy, při všech zhoubcích jejich vůkol nich, i
 zvědí, že já jsem Hospodin Bůh jejich.
 Ezk 29 1 Léta desátého, desátého měsíce, dvanáctého dne téhož měsíce, stalo se
 slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 29 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti Faraonovi králi Egyptskému, a
 prorokuj proti němu i proti všemu Egyptu.
 Ezk 29 3 Mluv a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já proti tobě jsem, ó
 Faraone králi Egyptský, draku veliký, kterýž ležíš u prostřed řek svých, ještě říkáš: Já mám
 řeku svou, já zajisté jsem ji přivedl sobě.
 Ezk 29 4 Protož dám udici do čelistí tvých, a učiním, že zvážnou ryby řek tvých
 na tvých šupinách; i vyvleku tě z prostředku řek tvých, i všechny ryby řek tvých na šupinách
 tvých zvážlé.
 Ezk 29 5 A nechám tě na poušti, tebe i všech ryb řek tvých. Na svrchku pole
 padneš, nebudeš sebrán ani shromážděn; šelmám zemským i ptactvu nebeskému dám tě k sežrání.
 Ezk 29 6 I zvědí všickni obyvatelé Egyptští, že já jsem Hospodin, proto že jste
 holí třtinovou domu Izraelskému.
 Ezk 29 7 Když se chytají tebe rukou, lámeš se, a roztínáš jim všecko rameno; a
 když se na tě zpodpírají, ztroskotána býváš, ačkoli nastavuješ jim všech bedr.
 Ezk 29 8 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, já přivedu na tě meč, a
 vyplním z tebe lidi i hováda.
 Ezk 29 9 I bude země Egyptská pustinou a pouští, i zvědí, že já jsem Hospodin,
 proto že říkal: Řeka má jest, já zajisté jsem ji přivedl.
 Ezk 29 10 Protož aj, já budu proti tobě i proti řece tvé, a obrátím zemi
 Egyptskou v pustiny, v poušť přehroznou od věže Sevéné až do pomezí Mouřenínského.
 Ezk 29 11 Nepůjdet přes ni noha člověka, ani noha dobytčete půjde přes ni, a
 nebude v ní bydleno za čtyřiceti let.
 Ezk 29 12 A tak uvedu zemi Egyptskou v pustinu nad jiné země pusté, a města její
 nad jiná města zpuštěná pustá budou za čtyřiceti let, když rozptýlím Egyptské mezi národy, a
 rozženu je do rozličných zemí.
 Ezk 29 13 A však takto praví Panovník Hospodin: Po skonání čtyřiceti let
 shromáždím Egyptské z národů, kamž rozptýleni budou.
 Ezk 29 14 A přivedu zase zajaté Egyptské, a uvedu je zase do země Patros, do
 země přebývání jejich, i budou tam královstvím sníženým.
 Ezk 29 15 Mimo jiná království bude sníženější, aniž se bude vynášeti více nad
 jiné národy; zmenším je zajisté, aby nepanovali nad národy.
 Ezk 29 16 I nebude více domu Izraelskému doufáním, kteréž by na pamět přivodilo
 nepravost, když by se obraceli za nimi; nebo zvědí, že já jsem Panovník Hospodin.
 Ezk 29 17 Potom bylo dvacátého sedmého léta, prvního měsíce, prvního dne, že se
 stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 29 18 Synu člověčí, Nabuchodonozor král Babylonský podrobil vojsko své v
 službu velikou proti Týru. Každá hlava oblezla, a každé rameno odríno jest, mzdy pak nemá, on
 ani vojsko jeho, z Týru za tu službu, kterouž sloužili proti němu.
 Ezk 29 19 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Aj, já dávám
 Nabuchodonozorovi králi Babylonskému zemi Egyptskou, aby pobral zboží její, a rozebral loupeže
 její, i rozchvátal kořisti její, aby mělo mzdu vojsko jeho.
 Ezk 29 20 Za práci jejich, kterouž mi sloužili, dám jim zemi Egyptskou, proto že
 mně pracovali, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 29 21 V ten den rozkáži vypučiti se rohu domu Izraelského. Tobě též
 způsobím, že otevřeš ústa u prostřed nich, i zvědí, že já jsem Hospodin.
 Ezk 30 1 Opět se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 30 2 Synu člověčí, prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Kvělte:
 Ach, nastojte na tento den.
 Ezk 30 3 Nebo blízko jest den, blízko jest, pravím, den Hospodinův, den
 mrákoty, čas národů bude.
 Ezk 30 4 A přijde meč do Egypta, a bude přetěžká bolest v Mouřenínské zemi,
 když padati budou zbití v Egyptě, a poberou zboží jeho, a zboření budou základové jeho.
 Ezk 30 5 Mouřenínové a Putští i Ludští i všelijaká směsice, též Kubští i
 obyvatelé země smlouvy s nimi mečem padnou.
 Ezk 30 6 Takť praví Hospodin, že padnou podpůrcové Egypta, a snížena bude
 vyvýšenost síly jeho; od věže Sevéné mečem padati budou v ní, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 30 7 I budou v pustinu obrázení nad jiné země pusté, a města jejich nad
 jiná města pustá budou.
 Ezk 30 8 I zvědí, že já jsem Hospodin, když zapálím oheň v Egyptě, a potříní
 budou všickni pomocníci jeho.
 Ezk 30 9 V ten den vyjdou poslové od tváři mé na lodech, aby přestrašili

Mouřenínskou zemi ubezpečenou, i budou mít bolest přetěžkou, jakáž byla ve dni Egypta; nebo aj, přicházíť.

Ezk 30 10 Takto praví panovník Hospodin: Učiním zajisté konec množství Egyptskému skrze ruku Nabuchodonozora krále Babylonského.

Ezk 30 11 On i lid jeho s ním, nejukrutnější národové přivedeni budou, aby zkazili tu zemi; nebo vytrhnou meče své na Egypt, a naplní tu zemi zbitými.

Ezk 30 12 A obrátě řeky v sucho, prodám tu zemi v ruku nešlechetných, a tak v pustinu uvedu zemi, i což v ní jest, skrze ruku cizozemců. Já Hospodin mluvím jsem.

Ezk 30 13 Takto praví Panovník Hospodin: Zkazím i ukýdané bohy, a konec učiním modlám v Nof, a knížete z země Egyptské nebude více, když pustím strach na zemi Egyptskou.

Ezk 30 14 Nebo pohubím Patros, a zapálím oheň v Soan, a vykonám soudy v No.

Ezk 30 15 Vyleji prchlivost svou i na Sin, pevnost Egyptskou, a vyplním množství No.

Ezk 30 16 Když zapálím oheň v Egyptě, velikou bolest bude mít Sin, a No bude roztrháno, Nof pak nepřátely bude mít ve dne.

Ezk 30 17 Mládenci On a Bubastští mečem padnou, panny pak v zajetí půjdou.

Ezk 30 18 A v Tachpanches zatmí se den, když tam polámi závory Egypta, a přítrž se stane v něm vyvýšenosti síly jeho. Mrákota jej přikryje, dcery pak jeho v zajetí půjdou.

Ezk 30 19 A tak vykonám soudy při Egyptu, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 30 20 Opět bylo jedenáctého léta, prvního měsíce, sedmého dne, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkouc:

Ezk 30 21 Synu člověčí, rámě Faraona krále Egyptského zlámá jsem, a aj, nebudet uvázáno, ani přičiněno lékařství, aniž přiložen bude šat pro obvázáni jeho a posilnění jeho k držení meče.

Ezk 30 22 Protož takto praví panovník Hospodin: Aj, já jsem proti Faraonovi králi Egyptskému, a polámi ramena jeho, i sílu jeho, i budeť zlámané, a vyrazím meč z ruky jeho.

Ezk 30 23 A rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí.

Ezk 30 24 Posilním zajisté ramen krále Babylonského, a dám meč svůj v ruku jeho, i polámi ramena Faraonova, tak že stonati bude před ním, jakž stonává smrtelně raněný.

Ezk 30 25 Posilním, pravím, ramen krále Babylonského, ramena pak Faraonova klesnou. I zvědí, že já jsem Hospodin, když dám meč svůj v ruku krále Babylonského, aby jej vztláhl na zemi Egyptskou.

Ezk 30 26 A tak rozptýlím Egyptské mezi národy, a rozženu je do zemí, i zvědí, že já jsem Hospodin.

Ezk 31 1 Bylo pak jedenáctého léta, třetího měsíce, prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkouc:

Ezk 31 2 Synu člověčí, rci Faraonovi králi Egyptskému i množství jeho: K komu jsi podoben v své velikosti?

Ezk 31 3 Aj, Assur byl jako cedr na Libánu, pěkných ratolestí, a větvořím zastěňující, a vysokého zrůstu, jehož vrchové byli mezi hustými větvemi.

Ezk 31 4 Vody k zrůstu přivedly jej, propast jej vyvýšila, potoky jejími opuštěn byl vůkol kmen jeho, ješto jen pramenky své vypouštěla na všecka dříví polní.

Ezk 31 5 Takž se vyvýšil zrůst jeho nade všecka dříví polní, a rozmnožili se výstřelkové jeho, a pro hojnost vod roztáhly se ratolesti jeho, kteréž vypustil.

Ezk 31 6 Na ratolestech jeho hnízdilo se všelijaké ptactvo nebeské, a pod větvemi jeho rodili se všelijací živočichové polní, a v stínu jeho sedali všickni národové velicí.

Ezk 31 7 I byl ušlechtilý pro svou velikost, a pro dlouhost větví svých; nebo kořen jeho byl při vodách mnohých.

Ezk 31 8 Cedrové v zahradě Boží nepřikryli ho, jedle nevrovnaly se ratolestem jeho, a stromové kaštanovní nebyli podobni větvi jeho. Žádné dřevo v zahradě Boží nebylo rovné jemu v kráse své.

Ezk 31 9 Ozdobil jsem jej množstvím větvořím jeho, tak že mu záviděla všecka dříví Eden, kteráž byla v zahradě Boží.

Ezk 31 10 Protož takto praví Panovník Hospodin: Proto že vysoce vyrostl, a vypustil vrch svůj mezi husté větvořím, a pozdvihlo se srdce jeho příčinou vysokosti jeho:

Ezk 31 11 Protož vydal jsem jej v ruku nejsilnějšího z národů, aby s ním přísně nakládal; pro bezbožnost jeho vyhnal jsem jej.

Ezk 31 12 A tak vytlali jej cizozemci, nejukrutnější národové, a nechali ho tu. Po horách i po všech údolích opadly větve jeho, a slomeny jsou ratolesti jeho na všecky prudké potoky té země. Pročež vystoupili z stínu jeho všickni národové země, a opustili jej.

Ezk 31 13 Na němž padlém bydlí všelijaké ptactvo nebeské, a na ratolestech jeho jsou všelijací živočichové polní.

Ezk 31 14 Proto aby se nevyvýšovalo v zrostu svém žádné dříví při vodách, a aby nevypouštělo vrchů svých mezi hustými větvemi, a nevypínalo se nad jiné vysokostí svou žádné dřevo zapojené vodami, proto že všickni ti oddáni jsou k smrti, dolů do země mezi syny lidské s těmi, kteříž sstupují do jámy.

Ezk 31 15 Takto praví Panovník Hospodin: Toho dne, v kterýž on sstoupil do hrobu, přivedl jsem k kvílení, a přikryl jsem příčinou jeho propast, a zadržel jsem potoky její, aby se zastavily vody mnohé, a učinil jsem, aby smutek nesl příčinou jeho Libán, a všecko dříví polní příčinou jeho aby umdlelo.

Ezk 31 16 Od hřmotu pádu jeho učinil jsem, že se trásali národové, když jsem jej svedl do hrobu s těmi, kteříž sstupují do jámy. Nad čímž se potěšila na zemi dole všecka dříví Eden, což výborného a dobrého jest na Libánu, vše což zapojeného jest vodou.

Ezk 31 17 I ti s ním sstoupili do hrobu k těm, kteříž jsou zbiti mečem, i rámě jeho, i kteříž sedali v stínu jeho u prostřed národů.

Ezk 31 18 Kterému z stromů Eden podoben jsi tak v slávě a velikosti? Však svržen budeš s dřívím Eden dolů na zem, mezi neobřezanci s zbitými mečem lehneš. Totť jest Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

Ezk 32 1 Opět bylo dvanáctého léta, dvanáctého měsíce, prvního dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 32 2 Synu člověčí, vydej se v naříkání nad Faraonem králem Egyptským, a rci jemu: Lvu mladému mezi národy podoben jsi, a jsi jako velryb v moři, když procházejí se v potocích svých, kalíš vodu nohama svýma, a kormoutíš potoky její.

Ezk 32 3 Takto praví Panovník Hospodin: Rozestruť na tě síť svou skrze shromáždění národů mnohých, kteříž tě vytáhnou nevedem mým.

Ezk 32 4 I nechám tě na zemi, povrhu tě na svrchku pole, a učiním, že na tobě přebývati bude všelijaké ptactvo nebeské, a nasytím tebou živočichy vší země.

Ezk 32 5 A rozmeci maso tvé po horách, a naplním údolí vysokostí tvou.

Ezk 32 6 A napojím zemi, v níž ploveš, krví tvou až do hor, tak že i potokové naplnění budou tebou.

Ezk 32 7 V tom, když tě zhasím, zakryji nebesa, a zasmušilé učiním hvězdy jejich; slunce mráкотou zastru, a měsíc nebude svítiti světlem svým.

Ezk 32 8 Všecka světla jasná na nebesích zasmušilá učiním příčinou tvou, a uvedu tmou na zemi tvou, praví Panovník Hospodin.

Ezk 32 9 Nadto zkormoutím srdce národů mnohých, když způsobím, aby došla pověst o potření tvém mezi národy, do země, jichž jsi neznal.

Ezk 32 10 Učiním, pravím, že trnouti budou nad tebou národové mnozí, a králové jejich hroziti se příčinou tvou velice, když šermovati budu mečem svým před tváří jejich. Budou se zajisté lekati každé chvilky, každý sám za sebe v den pádu tvého.

Ezk 32 11 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Meč krále Babylonského přijde na tě.

Ezk 32 12 Meči udatných porazím množství tvé, nejukrutnějších ze všech národů; tiť zkazí pýchu Egypta, a zahlazeno bude všecko množství jeho.

Ezk 32 13 Zahladím i všecka hovada jeho, kteráž jsou při vodách mnohých, tak že jich nezakalí noha člověčí více, aniž jich kaliti budou kopyta hověd.

Ezk 32 14 Tuť učiním, že se usadí vody jejich, a potokové jejich že jako olej půjdou, praví Panovník Hospodin.

Ezk 32 15 Když obrátím zemi Egyptskou v poušť přehroznou, v zemi prázdnou toho, což prvé v ní bylo, a když zbijí v ní všechny obyvatele. I zvedí, že já jsem Hospodin.

Ezk 32 16 Totť jest naříkání, jímž naříkati budou. Tak dcery národů naříkati budou, tak nad Egyptem i nade vším jeho množstvím naříkati budou, dí Panovník Hospodin.

Ezk 32 17 Potom bylo dvanáctého léta, patnáctého dne téhož měsíce, že se stalo slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 32 18 Synu člověčí, naříkej nad množstvím Egypta, a snes jej i dcery národů těch slavných do zpodních míst země k těm, kteříž sstupují do jámy.

Ezk 32 19 A rci: Nad kohož bys utěšenější byl? Sstupiž a lež s neobřezanci.

Ezk 32 20 Mezi zbitými mečem padnou, meči vydán jest, vlectez jej i všecko množství jeho.

Ezk 32 21 Budoutť k němu mluvití hrdiny s jeho pomocníky z prostřed hrobu, kdež neobřezanci mečem zbití sstoupivše, leží.

Ezk 32 22 Tam jest Assur i všecka zběř jeho, jehož hrobové jsou vůkol tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče.

Ezk 32 23 Jehož hrobové jsou po stranách jámy, aby byla zběř jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti byvše zbiti, padli od meče, kteříž pouštivali strach v zemi živých.

Ezk 32 24 Tam Elam i všecko množství jeho vůkol hrobu tohoto. Všickni ti neobřezanci byvše zbiti, padli od meče, a sstoupili do zpodních míst země, kteříž pouštivali strach svůj v zemi živých. Jižť nesou potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy.

Ezk 32 25 Mezi zbitými postavili jemu lože, i všemu množství jeho, vůkol něhož jsou hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo pouštín býval strach jejich v zemi živých. Jižť nesou potupu svou s těmi, jenž sstupují do jámy, mezi zbitými položení jsou.

Ezk 32 26 Tam Mešech, Tubal i všecko množství jeho, a vůkol něho hrobové tohoto. Všickni ti neobřezanci zbiti mečem, nebo pouštivali strach svůj v zemi živých.

Ezk 32 27 Ačťkoli ti ještě nelehlí s hrdinami, kteříž padli z neobřezanců, kteříž sstoupili do hrobu s zbrojí svou vojenskou, a podložili meče své pod hlavy své, a však důjdet nepravost jejich na kosti jejich; nebo strach hrdin byl v zemi živých.

Ezk 32 28 I ty mezi neobřezanci potřín budeš, a lehneš s zbitými mečem.

Ezk 32 29 Tam Edom, králové jeho, i všecka knížata jeho, kteříž položení jsou i s svou mocí s zbitými mečem. I ti s neobřezanci lehnou a s těmi, kteříž sstupují do jámy.

Ezk 32 30 Tam knížata půlnoční strany všickni napořád, i všickni Sidonští, kteříž sstoupí k zbitým, s strachem svým, za svou moc stydíce se, a ležeti budou ti neobřezanci s zbitými mečem, a ponosou potupu svou s těmi, kteříž sstupují do jámy.

Ezk 32 31 Ty uhlédáje Farao, potěší se nade vším množstvím svým, Farao i všecko vojsko jeho, zbiti jsoucme mečem, dí Panovník Hospodin.

Ezk 32 32 Nebo pustím strach svůj v zemi živých, a položen bude mezi neobřezanci s zbitými mečem Farao i všecko množství jeho, praví Panovník Hospodin.

Ezk 33 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 33 2 Synu člověčí, mluv k synům lidu svého a rci jim: Když uvedu na zemi některou meč, jestliže vezme lid té země muže jednoho od končin svých, a ustanoví jej sobě za strážného,

Ezk 33 3 A ten vida meč přicházející na tu zemi, troubil-li by na troubu a napomínal lidu,

Ezk 33 4 A slyše někdo zvuk trouby, však by se nedal napomenouti, a v tom přijda meč, shladil by jej: krev jeho na hlavu jeho bude.

Ezk 33 5 Nebo slyšel hlas trouby, však nedal se napomenouti; krev jeho na něm zůstane. Byť se byl napomenouti dal, duši svou byl by vysvobodil.

Ezk 33 6 Pakli strážný vida, an meč přichází, však by nezatroubil na troubu, a lid by nebyl napomenut, a přijda meč, zachvátil by někoho z nich: ten pro nepravost svou zachvácen bude, ale krve jeho z ruky strážného toho vyhledávati budu.

Ezk 33 7 Tebe pak synu člověčí, tebe jsem strážným ustanovil nad domem Izraelským, abys slyše z úst mých slovo, napomínal jich ode mne.

Ezk 33 8 Když bych já řekl bezbožnému: Bezbožníče, smrti umřeš, a nemluvil bys, vystříhaje bezbožného od cesty jeho: ten bezbožný pro nepravost svou umře, ale krve jeho z ruky tvé vyhledávati budu.

Ezk 33 9 Pakli bys ty vystříhal bezbožného od cesty jeho, tak aby se od ní odvrátil, a však neodvrátil by se od cesty své: onť pro nepravost svou umře, ale ty duši svou vysvobodíš.

Ezk 33 10 Protož ty synu člověčí, rci domu Izraelskému: Takto mluvíte, říkájice: Proto že přestoupení naše a hříchové naši jsou na nás, a my v nich svadneme, i jakž bychom živi byli?

Ezk 33 11 Rci jim: Živt' jsem já, dí Panovník Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvráttež se, odvrátte od cest svých zlých. I proč mřítí máte, ó dome Izraelský?

Ezk 33 12 Ty tedy synu člověčí, rci synům lidu svého: Spravedlnost spravedlivého nevytrhne ho v den přestoupení jeho, aniž bezbožný v své bezbožnosti padne, v kterýž by se den odvrátil od bezbožnosti své; tolikéž spravedlivý nebude moci živ býti v ní, v kterýž by den zhřešil.

Ezk 33 13 Jestliže díím spravedlivému: Jistě živ budeš, a on doufaje v spravedlnost svou, činil by nepravost: žádná spravedlnost jeho nepřijde na pamět, ale pro tu nepravost svou, kterouž činil, umře.

Ezk 33 14 Zase řeknu-li bezbožnému: Smrti umřeš, však odvrátí-li se od hříchu svého, a činiti bude soud a spravedlnost,

Ezk 33 15 Což v zástavě jest, navrátí-li bezbožný, což vydřel, nahradí-li, v ustanoveních života bude-li choditi, nečině nepravosti: jistě že bude živ, neumře.

Ezk 33 16 Žádní hříchové jeho, jimiž hřešil, nebudou mu zpomínáni; soud a spravedlnost činil, jistě že bude živ.

Ezk 33 17 A vždy říkájí synové lidu tvého: Nemí pravá cesta Páně, ješto jejich cesta není pravá.

Ezk 33 18 Když by se odvrátil spravedlivý od spravedlnosti své, a činil by nepravost, umřet' pro ty věci.

Ezk 33 19 Ale když by se odvrátil bezbožný od bezbožnosti své, a činil by soud a spravedlnost, podle těch věcí živ bude.

Ezk 33 20 A předce říkáte: Nemí pravá cesta Páně. Každého z vás podle cest jeho souditi budu, ó dome Izraelský.

Ezk 33 21 Stalo se pak dvanáctého léta, desátého měsíce, pátého dne téhož měsíce od zajetí našeho, že přišel ke mně jeden, kterýž ušel z Jeruzaléma, řka: Dobyto jest město.

Ezk 33 22 Ruka pak Hospodinova byla při mně u večer před tím, než přišel ten, kterýž utekl, a otevřela ústa má, až i ke mně přišel ráno; otevřela, pravím, ústa má, abych nebyl němým děle.

Ezk 33 23 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 33 24 Synu člověčí, obyvatelé pustin těchto v zemi Izraelské mluví, řkouce: Jedinký byl Abraham, a dědičně držel zemi tuto, nás pak mnoho jest; námť dána jest země tato v dědictví.

Ezk 33 25 Protož rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Se krví jídáte, a očí svých pozdvihujete k ukydaným modlám svým, i krev vyléváte, a chtěli byste zemi touto dědičně vládnouti?

Ezk 33 26 Stojíte na meči svým, pásete ohavnost, a každý ženy bližního svého poškvřňujete, a chtěli byste zemi touto dědičně vládnouti?

Ezk 33 27 Takto mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Živt' jsem já, že ti, kteříž jsou na pustinách, mečem padnou, a kdo na poli, toho zvěři dám k sežrání, kdo pak na hradích neb v jeskyních, morem zemrou.

Ezk 33 28 I obrátím zemi tu v hroznou poušť a přestane vyvýšenost moci její, a zpustnou hory Izraelské, tak že nebude žádného, kdo by šel přes ně.

Ezk 33 29 I zvědí, že já jsem Hospodin, když obrátím zemi tu v hroznou poušť pro

všecky ohavnosti jejich, kteréž páchali.
 Ezk 33 30 Ty pak synu člověčí, slyš, synové lidu tvého často mluvívají o tobě, za stěnami i ve dveřích domů, a říkají jeden druhému a každý bratru svému, řka: Podte medle a poslechněte, jaké slovo vyšlo od Hospodina.
 Ezk 33 31 I scházejí se k tobě, tak jako se schází lid, a sedají před tebou lid můj, a poslouchají slov tvých, ale nečiní jich. A ačkoli je sobě ústy svými libují, však za mrzkým ziskem svým srdce jejich odchází.
 Ezk 33 32 A aj, ty jsi jim jako zpěv libý pěkného zvuku a dobře vznějící. Slyšít zajisté slova tvá, ale žádný jich nečiní.
 Ezk 33 33 Než když to přijde, (aj, přicházíť), tedy zvědí, že prorok byl u prostřed nich.
 Ezk 34 1 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 34 2 Synu člověčí, prorokuj proti pastýřům Izraelským. Prorokuj a rci jim, těm pastýřům: Takto praví Panovník Hospodin: Běda pastýřům Izraelským, kteříž pasou sami sebe. Zdaliž pastýři nemají stáda pásiti?
 Ezk 34 3 Tuk jídáte, a vlnou se odíváte, což tučného, zabijíte, stáda však nepasete.
 Ezk 34 4 Neduživých neposilujete, a nemocné nehojíte, a zlámané neuvazujete, a zaplašené zase nepřivodíte, a zahynulé nehledáte, ale přísně a tvrdě panujete nad nimi,
 Ezk 34 5 Tak že rozptýleny jsou, nemajíce pastýře, a rozptýleny jsouce, jsou za pokrm všelijaké zvěři polní.
 Ezk 34 6 Bloudí stádo mé po všech horách, a na každém pahrbku vysokém, nýbrž po vší země širokosti rozptýleny jsou ovce stáda mého, a není žádného, kdo by se po nich ptal, ani žádného, kdo by jich hledal.
 Ezk 34 7 Protož ó pastýři, slyšte slovo Hospodinovo:
 Ezk 34 8 Živť jsem já, praví Panovník Hospodin, zajisté proto že stádo mé bývá v loupež, a ovce stáda mého byvají k sežrání všelijaké zvěři polní, nemajíce žádného pastýře, aniž se ptají pastýři moji po stádu mém, ale pasou pastýři sami sebe, stáda pak mého nepasou:
 Ezk 34 9 Protož vy pastýři, slyšte slovo Hospodinovo:
 Ezk 34 10 Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti pastýřům těm, a budu vyhledávati stáda mého z ruky jejich, a zastavím jim pasení stáda, aby nepásli více ti pastýři samých sebe. Vytrhnu zajisté ovce své z úst jejich, aby jim nebyly za pokrm.
 Ezk 34 11 Nebo takto praví Panovník Hospodin: Aj já, já ptáti se budu po ovcích svých a shledávati je.
 Ezk 34 12 Jakož shledává pastýř stádo své tehdáž, když bývá u prostřed ovec svých rozptýlených: tak shledávati budu stádo své, a vytrhnu je ze všech míst, kamž v den oblaku a mráky rozptýleny byly.
 Ezk 34 13 A vyvedu je z národů, a shromáždím je z zemí, a uvedu je do země jejich, a pásiti je budu na horách Izraelských, při potocích i na všech místech k bydlení příhodných v zemi té.
 Ezk 34 14 Na pastvě dobré pásiti je budu, a na horách vysokých Izraelských bude ovčinec jejich. Tamť léhati budou v ovčinci veselém, a pastvou tučnou pásiti se budou na horách Izraelských.
 Ezk 34 15 Já pásiti budu stádo své, a já způsobím to, že odpočívati budou, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 34 16 Zahynulé hledati budu, a zaplašenou zase přivedu, a polámanou uvíži, a nemocné posílím, tučnou pak a silnou zahladím; nebo je pásiti budu v soudu.
 Ezk 34 17 Vy pak, stádo mé, slyšte: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já soudím mezi dobytčetem a dobytčetem, mezi skopci a kozly.
 Ezk 34 18 Což jest vám málo pastvou dobrou se pásiti, že ještě ostatek pastvy vaší pošlapáváte nohama svýma? a učištěnou vodu píti, že ostatek nohama svýma kalíte,
 Ezk 34 19 Tak aby ovce mé tím, což vy nohama pošlapáte, se pásiti, a kal noh vaších píti musily?
 Ezk 34 20 Protož takto praví Panovník Hospodin k nim: Aj já, já souditi budu mezi dobytčetem tučným a mezi dobytčetem hubeným,
 Ezk 34 21 Proto že boky i plecemi strkáte, a rohy svými trkáte všecky neduživé, tak že je vyháníte i ven.
 Ezk 34 22 Protož vysvobodím stádo své, aby nebylo více v loupež, a souditi budu mezi dobytčetem a dobytčetem.
 Ezk 34 23 A vzbudím nad nimi pastýře jednoho, kterýž je pásiti bude, služebníka svého Davida. Tentž je pásiti bude, a ten bude jejich pastýřem.
 Ezk 34 24 Já pak Hospodin budu jejich Bohem, a služebník můj David knížetem u prostřed nich. Já Hospodin mluvil jsem.
 Ezk 34 25 A učině s nimi smlouvu pokoje, způsobím, že přestane zvěř zlá na zemi; i budou bydleti na poušti bezpečně, a spáti i po lesích.
 Ezk 34 26 K tomu obdarím je i okolí pahrbku svého požehnáním, a ssílati budu déšť časem svým; dešťové požehnání budou bývati;
 Ezk 34 27 Tak že vydá dřevo polní ovoce své a země vydá úrodu svou; i budou v zemi své bezpeční, a zvědí, že já jsem Hospodin, když polámi závory jha jejich, a vytrhnu je z ruky těch, jenž je v službu podrobují.
 Ezk 34 28 I nebudou více loupeží národům, a zvěř zemská nebude jich žráti, ale bydleti budou bezpečně, aniž jich kdo přestraší.

Ezk 34 29 Nadto vzbudím jim výstřelek k slávě, a nebudou více mřít hladem v té zemi, aniž ponesou více potupy od pohanů.

Ezk 34 30 I zvědí, že já Hospodin Bůh jejich jsem s nimi, a oni lid můj, dům Izraelský, praví Panovník Hospodin.

Ezk 34 31 Vy pak ovce mé, ovce pastvy mé, jste vy lidé, a já Bůh váš, praví Panovník Hospodin.

Ezk 35 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 35 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti hoře Seir, a prorokuj proti ní.

Ezk 35 3 A rci jí: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já jsem proti tobě, horo Seir, a vztáhnu ruku svou na tebe, a obrátím tě v hroznou poušť.

Ezk 35 4 Města tvá v poušti obrátím, a ty budeš pustinou, i zvíš, že já jsem Hospodin.

Ezk 35 5 Proto že máš nepřátelství věčné, a rozptyluješ syny Izraelské mečem v čas bídy jejich, v čas dokonání nepravosti.

Ezk 35 6 Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, že k zabití připravím tě, a krev tě stihati bude. Poněvadž krve vylévání v nenávisti nemáš, také tě krev stihati bude.

Ezk 35 7 Obrátím, pravím, horu Seir v hroznou poušť, a vyplním z ní jdoucího přes ni i vracujícího se.

Ezk 35 8 A naplním hory její zbitými jejími; na pahrbcích tvých i v údolích tvých, i při všech potocích tvých zbití mečem padati budou.

Ezk 35 9 V pustiny věčné obrátím tě, tak že města tvá nebudou zase vzdělána, i zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 35 10 Proto že říkáš: Tito dva národové a tyto dvě země mé budou, a budeme dědičně vládnouti tou, v níž Hospodin přebýval,

Ezk 35 11 Protož živť jsem já, praví Panovník Hospodin, žeť učiním podle hněvu tvého a podle závesti tvé, kterouž jsi prokázala z nenávisti své proti nim. I budu poznán od nich, když tě budu souditi.

Ezk 35 12 A zvíš, že já Hospodin slyšel jsem všecka hanění tvá, kteráž jsi mluvila o horách Izraelských, řkuci: Zpuštěnyť jsou, námť jsou dány k sežrání.

Ezk 35 13 Nebo jste se honosili proti mně ústy svými, a množili proti mně slova svá, což jsem sám slyšel.

Ezk 35 14 Takto praví Panovník Hospodin: Jakž se veselí všecka ta země, tak pustinu učiním z tebe.

Ezk 35 15 Jakž se veselíš nad dědictvím domu Izraelského, proto že zpustl, tak učiním i tobě. Pustinou budeš, ó horo Seir, i všecka země Idumejská naskrze, i zvědit, že já jsem Hospodin.

Ezk 36 1 Ty synu člověčí, prorokuj i o horách Izraelských a rci: Hory Izraelské, slyšte slovo Hospodinovo.

Ezk 36 2 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říká ten nepřítel o vás: Aj, to dobře, takéť i výsosti věčné v dědictví se nám dostanou,

Ezk 36 3 Protož prorokuj a rci: Takto praví Panovník Hospodin: Proto, proto že poplénili a sehltili vás vůkol, abyste byli za dědictví ostatku národů, a vydání jste v pomluvu a v zlou pověst lidem,

Ezk 36 4 Protož hory Izraelské, slyšte slovo Panovníka Hospodina: Takto praví Panovník Hospodin horám i pahrbkům, potokům i údolím, pustinám hrozným i městům opuštěným, jenž jsou za loupež a posměch ostatku národů okolních,

Ezk 36 5 Protož takto dí Panovník Hospodin: jistě že v ohni horlivosti své mluviti budu proti ostatku těch národů, i proti vši zemi Idumejské, kteříž sobě osobili zemi mou za dědictví, veselíce se z celého srdce, a pléníce s chutí, aby sídlo vyhnaných z něho bylo v loupež.

Ezk 36 6 Protož prorokuj o zemi Izraelské, a mluv k horám a pahrbkům, potokům i k údolím: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já v horlivosti své a v prchlivosti své mluvím, proto že pohanění od národů snášíte.

Ezk 36 7 Protož takto praví Panovník Hospodin: já zdvihna ruku svou, přísahám, že ti národové, kteříž jsou vůkol vás, pohanění své nésti musejí.

Ezk 36 8 Vy pak hory Izraelské, ratolesti své vypouštěti, a ovoce své přinášeti budete lidu mému Izraelskému, když se přiblíží a přijdou.

Ezk 36 9 Nebo aj, já jsem s vámi, a patřím na vás, abyste dělány a osívány byly.

Ezk 36 10 A rozmnožím v vás lidi, všecken dům Izraelský, jakýžkoli jest, i budou se osazovati města, a pustiny vzdělávati.

Ezk 36 11 Rozmnožím, pravím, v vás lidi i hovada, a budou se množiti a ploditi, i učiním, že bydliti budete jako za předešlých let vašich, čině vám dobře, více než v prvotinách vašich. A zvíte, že já jsem Hospodin.

Ezk 36 12 Nebo uvedu do vás lidi, lid svůj Izraelský, a budou tebou dědičně vládnouti; a budeš jim za dědictví, aniž kdy více sirobý na ně uvedeš.

Ezk 36 13 Takto praví Panovník Hospodin: Proto že říkají vám, že jsi ty ta země, kteráž zžíráš lidi, a sirotky činíš z národů svých,

Ezk 36 14 Protož nebudeš více zžírati lidi, a národů svých více k sirobě přivoditi, praví panovník Hospodin.

Ezk 36 15 Aniž dopustím, aby více slýcháno bylo v tobě potupy národů, aniž

útržky lidské snášeti budeš více, ani ku pádu přivoditi více národů svých, praví Panovník Hospodin.

Ezk 36 16 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
 Ezk 36 17 Synu člověčí, dům Izraelský, bydlíce v zemi své, poškvrnili jí cestou svou a skutky svými; podobná nečistotě ženy pro nečistotu oddělené byla cesta jejich před očima máma.
 Ezk 36 18 Pročež vylil jsem prchlivost svou na ně, proto že krev vylévali na zemi, a ukydanými bohy svými poškvrnili jí.
 Ezk 36 19 I rozptýlil jsem je po národech, tak že rozplašeni jsou po zemích; podle cesty jejich a podle skutků jejich soudil jsem je.
 Ezk 36 20 Nýbrž odšedše mezi národy, kamž přišli, poškvrnili jména svatosti mé, když říkáno o nich: že jsou lid Hospodinův, a že z jeho země vyšli.
 Ezk 36 21 Ale slitoval jsem se pro jméno svatosti své, kteréhož poškvrnili dům Izraelský mezi národy, kamž přišli.
 Ezk 36 22 Protož rci domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Ne pro vás já to učiním, ó dome Izraelský, ale pro jméno svatosti své, kteréhož jste poškvrnili mezi národy, kamž jste přišli.
 Ezk 36 23 Abych posvětil jména svého velikého, kteréž bylo poškvrněno mezi národy, kteréhož jste poškvrnili u prostřed nich, aby poznali národové, že já jsem Hospodin, praví Panovník Hospodin, když posvěcen budu v vás před očima jejich.
 Ezk 36 24 Nebo poberu vás z národů, a shromáždím vás ze všech zemí, a uvedu vás do země vaší.
 Ezk 36 25 A pokropím vás vodou čistou, a čisti budete; ode všech poškvrn vašich, i ode všech ukydaných bohů vašich očistím vás.
 Ezk 36 26 A dám vám srdce nové, a ducha nového dám do vnitřností vašich, a odejma srdce kamenné z těla vašeho, dám vám srdce masité.
 Ezk 36 27 Ducha svého, pravím, dám do vnitřností vašich, a učiním, abyste v ustanoveních mých chodili, a soudů mých ostříhali a činili je.
 Ezk 36 28 I budete bydleti v zemi, kterouž jsem byl dal otcům vašim, a budete lidem mým, a já budu vaším Bohem.
 Ezk 36 29 Nebo vysvobodím vás ze všelijakých poškvrn vašich, a přivolám obilé, a rozmnožím je, a nedopustím na vás hladu.
 Ezk 36 30 Rozmnožím i ovoce stromů a úrody polní, tak že neponesete více potupy hladu mezi národy.
 Ezk 36 31 I rozpomenete se na zlé cesty vaše a na skutky vaše nedobré, tak že sami se byti hodné oškli vosti uznáte pro nepravosti vaše a pro ohavnosti vaše.
 Ezk 36 32 Ne pro vás já to učiním, praví Panovník Hospodin, známo vám buď. Zahanbetež se a zastyďte za cesty své, dome Izraelský.
 Ezk 36 33 Takto praví Panovník Hospodin: V ten den, v kterémž vás očistím ode všech nepravostí vašich, osadím města, a vzdělány budou pustiny.
 Ezk 36 34 A tak země pustá bude dělána, kteráž prvé byla pouští před očima každého tudy jdoucího.
 Ezk 36 35 I řeknou: Země tato zpuštěná jest jako zahrada Eden, ano i města pustá, zkažená a zbořená jsou ohrazena a osazena.
 Ezk 36 36 I zvědí národové, kteříž pozůstanou vůkol vás, že já Hospodin vystavěl jsem zbořeniny, a vysadil pustiny. Já Hospodin mluvil jsem i učiním.
 Ezk 36 37 Takto praví Panovník Hospodin: Ještě toho hledati bude při mně dům Izraelský, abych je rozmnožil. Rozmnožím je lidmi jako stády.
 Ezk 36 38 Jako stádo k obětem, jako stádo Jeruzalémské při slavnostech jeho, tak města pustá budou plná stád lidí, i zvědí, že já jsem Hospodin.
 Ezk 37 1 Byla nade mnou ruka Hospodinova, a vyvedl mne Hospodin v duchu, a postavil mne u prostřed údolí, kteréž bylo plné kostí.
 Ezk 37 2 I provedl mne skrze ně vůkol a vůkol, a aj, bylo jich velmi mnoho v tom údolí, a aj, byly velmi suché.
 Ezk 37 3 I řekl mi: Synu člověčí, mohly-li by ožiti kosti tyto? I řekl jsem: Panovníče Hospodine, ty víš.
 Ezk 37 4 V tom řekl mi: Prorokuj o těch kostech a rci jim: Kostí suché, slyšte slovo Hospodinovo.
 Ezk 37 5 Toto praví Panovník Hospodin kostem těmto: Aj, já uvedu do vás ducha, abyste ožily.
 Ezk 37 6 A dám na vás žily, a učiním, že zroste na vás maso, a otáhnou vás koží; dám, pravím, do vás ducha, abyste ožily, i zvíte, že já jsem Hospodin.
 Ezk 37 7 Tedy prorokoval jsem tak, jakž mi rozkázáno bylo. I stal se zvuk, když jsem já prorokoval, a aj, hřmot, když se přibližovaly kosti jedna k druhé.
 Ezk 37 8 I viděl jsem, a aj, žily a maso na nich se ukázalo, i koží potaženy byly po vrchu, ale ducha žádného nebylo v nich.
 Ezk 37 9 I řekl mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu člověčí, a rci duchu: Takto praví Panovník Hospodin: Ode čtyř větrů přidej, duchu, a věj na tyto zmordované, ať ožijou.
 Ezk 37 10 Tedy prorokoval jsem, jakž mi rozkázal. I všel do nich duch, a ožili, a postavili se na nohách svých, zástup velmi veliký.
 Ezk 37 11 I řekl mi: Synu člověčí, kosti tyto jsou všecken dům Izraelský. Aj,

řikají: Ušchly kosti naše, a zhynula čaka naše, jižť jest po nás.

Ezk 37 12 Protož prorokuj a rci jim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj, a uvedu vás do země Izraelské.

Ezk 37 13 I zvíte, že já jsem Hospodin, když otevru hroby vaše, a vyvedu vás z hrobů vašich, lide můj.

Ezk 37 14 A dám Ducha svého do vás, abyste ožili, a osadím vás v zemi vaší, i zvíte, že já Hospodin mluvím i činím, dí Hospodin.

Ezk 37 15 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 37 16 Ty pak synu člověčí, vezmi sobě dřevo jedno, a napiš na něm: Judovi, a synům Izraelským, tovaryšům jeho. Zatím vezma dřevo druhé, napiš na něm: Jozefovi dřevo Efraimovo, a všechněm synům Izraelským, tovaryšům jeho.

Ezk 37 17 I spojž je sobě jedno k druhému v jedno dřevo, aby byla jako jedno v ruce tvé.

Ezk 37 18 A když mluviti budou k tobě synové lidu tvého, řkouce: Což nám neoznámíš, co ty věci znamenají:

Ezk 37 19 Mluv k nim: Takto praví panovník Hospodin: Aj, já vezmu dřevo Jozefovo, kteréž jest v ruce Efraimově, a pokolení Izraelských, tovaryšů jeho, a přiložím je s ním k dřevu Judovu, a učiním je dřevem jedním, i budou jedno v ruce mé.

Ezk 37 20 A když budou ta dřeva, na kterýchž jsi psal, v ruce tvé před očima jejich,

Ezk 37 21 Tedy mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já vezmu syny Izraelské z prostřed národů těch, kamž odešli, a shromáždě je odevšad, uvedu je do země jejich.

Ezk 37 22 A učiním je, aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských, a král jeden bude nad nimi nade všemi králem. A nebudou více dva národové, aniž se již více dělití budou na dvoje království.

Ezk 37 23 Aniž se budou poškvřňovati více ukydanými bohy svými, a ohavnostmi svými, ani jakými přestoupeními svými, i vysvobodím je ze všech obydlí jejich, v nichž hřešili, a očistím je. I budou mým lidem, a já budu jejich Bohem.

Ezk 37 24 A služebník můj David bude králem nad nimi, a pastýře jednoho všickni míti budou, aby v soudech mých chodili, a ustanovení mých ostržíhali, i činili je.

Ezk 37 25 I budou bydliti v té zemi, kterouž jsem byl dal služebníku svému Jákobovi, v níž bydlili otcové vaši. Budou, pravím, v ní bydliti oni i synové jejich, i synové synů jejich až na věky, a David služebník můj knížetem jejich bude na věky.

Ezk 37 26 Nadto učiním s nimi smlouvu pokoje; smlouva věčná bude s nimi. A rozsadím je, i rozmnožím je, a postavím svatyni svou u prostřed nich na věky.

Ezk 37 27 Bude i příbytek můj mezi nimi, a budu jejich Bohem, a oni budou lidem mým.

Ezk 37 28 I zvědí národové, že jsem já Hospodin, jenž posvěcuji Izraele, když bude svatyně má u prostřed nich na věky.

Ezk 38 1 Opět stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Ezk 38 2 Synu člověčí, obrať tvář svou proti Gogovi, země Magog, knížeti a hlavě v Mešech a Tubal, a prorokuj proti němu,

Ezk 38 3 A rci: Takto praví Panovník Hospodin: Aj, já budu proti tobě, Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal.

Ezk 38 4 A odvedu tě zpět, dada udice do čelistí tvých, když tě vyvedu i všecko vojsko tvé, koně i jezdce, všecky oblečené v celou zbroj, zástup veliký s pavézami a štíty, všecky ty, kteříž užívají meče:

Ezk 38 5 Perské, Mouřeníny i Putské s nimi, všecky ty s štíty a lebkami,

Ezk 38 6 Gomera i všecky houfy jeho, dům Togarmy od stran půlnočních, i všecky houfy jeho, národy mnohé s tebou.

Ezk 38 7 Budiž hotov, a připrav se, ty i všecko shromáždění tvé, těch, kteříž se k tobě sebrali, a buď strážcím jejich.

Ezk 38 8 Po mnohých dnech navštíven budeš, v potomních letech přitáhneš na lid vysvobozený od meče, a shromážděný z národů mnohých na hory Izraelské, kteréž byly pustinou ustavičně, když oni z národů jsouce vyvedeni, budou bydliti bezpečně všickni.

Ezk 38 9 V tom přitáhneš a přijdeš jako bouře, budeš jako oblak příkrývající zemi, ty i všickni houfové tvoji, i národové mnozí s tebou.

Ezk 38 10 Takto praví Panovník Hospodin: I stane se v ten den, že vstoupí mnohé věci na srdce tvé, a budeš mysliti myšlení zlé.

Ezk 38 11 A díš: Potáhnu na zemi, v níž jsou vsi, přitáhnu na ty, jenž pokoje užívají, bydlíce bezpečně, na všecky, kteříž bydlejí beze všech zdí, a nemají žádné závory ani bran,

Ezk 38 12 Abych vzebral kořisti, a rozchvátal loupeže, obračejí ruku svou proti pouštěm již osazeným, a proti lidu zase shromážděnému z národů, zacházejícímu s dobyt看em a jméním, bydlejícím u prostřed země.

Ezk 38 13 Sába a Dedan, a kupci mořští, i všecka lvíčata jeho řeknou tobě: K rozebrání-liž kořisti ty se bereš? K rozchvátání-li loupeže shromáždil jsi množství své, abys bral stříbro a zlato, abys nabral dobytka i zboží, a nashromáždil loupeže veliké?

Ezk 38 14 Protož synu člověčí, prorokuj a rci Gogovi: Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž toho dne, když bude lid můj Izraelský bydliti bezpečně, nezvíš,

Ezk 38 15 Kdyžto přitáhneš z místa svého od stran půlnočních, ty i národové

mnozí s tebou, sedíce na koních všickni, shromáždění veliké a vojsko znamenité,
 Ezk 38 16 Potáhneš na lid můj Izraelský jako oblak, abys přikryl tu zemi? V
 potomních dnech stane se, že tě přivedu na zemi svou, aby mne poznali národové, když posvěcen
 budu v tobě před očima jejich, ó Gogu.
 Ezk 38 17 Takto praví Panovník Hospodin: Zdaliž ty nejsi ten, o kterémž jsem
 mluvil za dnů starodávních skrze služebníky své, proroky Izraelské, kteříž prorokovali za těch
 dnů a let, že tě přivedu na ně?
 Ezk 38 18 A však stane se v ten den, v den, v kterýž přitáhne Gog na zemi
 Izraelskou, praví Panovník Hospodin, že povstane prchlivost má s hněvem mým,
 Ezk 38 19 A v rozhorlení svém, v ohni prchlivosti své mluvi ti budu. Jistě že v
 ten den bude pohnutí veliké v zemi Izraelské,
 Ezk 38 20 Tak že se pohnou před tváří mou ryby mořské i ptactvo nebeské, a zvěř
 polní i všeliký zeměplaz plazící se po zemi, i všickni lidé, kteříž jsou na svrchku země. I
 rozválejí se hory, a padnou výsosti, i každá zed na zem upadne.
 Ezk 38 21 Nebo zavolám proti němu po všech horách mých meče, praví Panovník
 Hospodin; meč každého proti bratru jeho bude.
 Ezk 38 22 A vykonám při něm soud morem a krve prolitím a přívalem rozvodnilým, a
 kamením krupobití velikého, ohněm a sirou dštíti budu na něj i na houfy jeho, a na národy
 mnohé, kteříž jsou s ním.
 Ezk 38 23 A tak zveleben, a posvěcen, a v známost uveden budu před očima národů
 mnohých, a zvědí, že já jsem Hospodin.
 Ezk 39 1 Ty synu člověčí, prorokuj ještě proti Gogovi a rci: Takto praví
 Panovník Hospodin: Aj, já povstanu proti tobě, ó Gogu, kníže a hlavo v Mešech a Tubal.
 Ezk 39 2 A odvedu tě zpět, navštívě tě šesti ranami, když tě vzbudím, abys
 přitáhl od stran půlnocních, a přivedu tě na hory Izraelské.
 Ezk 39 3 Nebo vyrazím lučiště tvé z ruky tvé levé, a střely z ruky tvé pravé
 vyvrhu.
 Ezk 39 4 Na horách Izraelských padneš ty i všickni houfové tvoji i národové,
 kteříž budou s tebou; ptákům a všemu ptactvu křídla majícímu i zvěři polní dám tě k sežrání.
 Ezk 39 5 Na svrchku pole padneš; neboť jsem já mluvil, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 39 6 Vypustím také oheň na Magoga i na ty, kteříž přebývají na ostrovech
 bezpečně, i zvědit, že já jsem Hospodin.
 Ezk 39 7 A jméno svatosti své uvedu v známost u prostřed lidu svého
 Izraelského. Nedopustím, pravím, více poškrvňovati jména svatosti své, i zvědit národové, že
 já jsem Hospodin Svatý v Izraeli.
 Ezk 39 8 Aj, přijdeť a stane se to, praví Panovník Hospodin, téhož dne, o
 kterémž jsem mluvil.
 Ezk 39 9 Tehdy vyjdou obyvatelé měst Izraelských, a zapálíce, popálí zbroj a
 štíty i pavézy, lučiště i střely, dřevce i kopí, a budou je páliť ohněm sedm let.
 Ezk 39 10 Aniž nositi budou dříví s pole, ani sekati v lesích, proto že zbrojí
 zaněcovati budou oheň, když zloupí ty, kteříž je loupívali, a mocí poberou těm, kteříž jim
 mocí brávali, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 39 11 I stane se v ten den, že dám Gogovi místo ku pohřbu tam v Izraeli,
 údolí, kudyž se jde k východní straně k moři, kteréžto zacpá ústa tudy jdoucích. I pohřbí tam
 Goga i všecko množství jeho, a nazovou je údolí množství Gogova.
 Ezk 39 12 Nebo pochovávati je budou dům Izraelský za sem měsíců proto, aby
 vyčistili zemi.
 Ezk 39 13 A tak pohřbí je všecken lid té země, a bude jim to ku poctivosti v
 den, v kterýž oslaven budu, praví Panovník Hospodin.
 Ezk 39 14 Odděliti pak muže statečné, kteříž by procházeli tu zemi, proto aby
 pochovávali ty, kteříž by pozůstali na svrchku země, aby ji vyčistili. Po vyjití sedmi měsíců
 přehledávati začnou.
 Ezk 39 15 A ti procházejíce, choditi budou po zemi, a když uzří kosti člověčí,
 vzdělají při nich znamení pamětné, aby je pohřbili hrobaři v údolí množství Gogova.
 Ezk 39 16 Nýbrž to množství jeho bude k slávě i městu, když vyčistí tu zemi.
 Ezk 39 17 Ty pak synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Rci ke všelijakým
 ptákům křídla majícím i ke všelijaké zvěři polní: Shromážďte se a přideť, zberte se odevšad k
 obětem mým, kterýchž já nabiji vám, obětí velikých na horách Izraelských, a budete jísti maso a
 píti krev.
 Ezk 39 18 Maso silných reků jísti budete, a krev knížat zemských píti, skopců,
 beranů a kozlů, volků, všecko tučných Bázanských.
 Ezk 39 19 A budete jísti tuk do sytosti, a píti krev do opití z obětí mých,
 kterýchž vám nabiji.
 Ezk 39 20 A nasytíte se z stolu mého koňmi i jezdci, silnými reky i všemi muži
 válečnými, dí Panovník Hospodin.
 Ezk 39 21 A tak zjevím slávu svou mezi národy, aby viděli všickni národové soud
 můj, kterýž jsem vykonal, i ruku mou, kterouž jsem doložil na ně.
 Ezk 39 22 I zvíť dům Izraelský, že já jsem Hospodin Bůh jejich, od tohoto dne i
 potom.
 Ezk 39 23 Zvědí také i národové, že pro svou nepravost zajat jest dům Izraelský,
 proto že se dopouštěli přestoupení proti mně; pročez jsem skryl tvář svou před nimi, a vydal
 jsem je v ruku protivníků jejich, aby padli mečem všickni napořád.

Ezk 39 24 Podlé nečistoty jejich a podle zpronevěření se jejich učinil jsem jim, a skryl jsem tvář svou před nimi.

Ezk 39 25 Z té příčiny takto praví Panovník Hospodin: Jižť zase přivedu zajaté Jákobovy, a smiluji se nade vším domem Izraelským a horliti budu příčinou jména svatosti své.

Ezk 39 26 Ač ponesou potupu svou a všecko přestoupení své, kteréhož se dopustili proti mně, když bydlili v zemi své bezpečně, aniž byl, kdo by je přestrašil.

Ezk 39 27 A však je zase přivedu z národů, a shromáždím je z zemí nepřátel jejich, a posvěcen budu v nich před očima národů mnohých.

Ezk 39 28 A tak poznají, že já jsem Hospodin Bůh jejich, když zaveda je do národů, shromáždím je do země jejich, a nepozustavím tam žádného z nich.

Ezk 39 29 Aniž skryji více tváři své před nimi, když vyleji Ducha svého na dům Izraelský, praví Panovník Hospodin.

Ezk 40 1 Dvacátého pátého léta od zajetí našeho, na počátku roku, desátého dne měsíce, čtrnáctého léta po dobytí města, právě v tentýž den byla nade mnou ruka Hospodinova, a uvedl mne tam.

Ezk 40 2 U viděních Božích přivedl mne do země Izraelské, a postavil mne na hoře velmi vysoké, při níž bylo jako stavení města, ku poledni.

Ezk 40 3 I uvedl mne tam, a aj, muž, kterýž na pohledění byl jako měď, maje šňůru lněnou v ruce své, a prut k rozměrování, a ten stál v bráně.

Ezk 40 4 I mluvil ke mně ten muž: Synu člověčí, viz očima svýma, a ušima svýma slyš, a přilož srdce své ke všemu, což já ukáži tobě; nebo proto atbych ukazoval, přiveden jsi sem. Ty pak oznámíš všecko domu Izraelskému, což vidíš.

Ezk 40 5 A aj, zed zevnitř při domu vůkol a vůkol, a v ruce muže toho prut míry, šesti loket, (loket o dlaň delší než obecni). Změřil šířku toho stavení jednoho prutu, a výšku jednoho prutu.

Ezk 40 6 A všed do brány, kteráž byla naproti východu, šel na horu po stupních jejich, i změřil prah brány jednoho prutu zšíří, a prah druhý jednoho prutu zšíří.

Ezk 40 7 A pokojíky jednoho prutu zdělí, a jednoho prutu zšíří, mezi pokojíky pak pět loket, a prah brány podle síňce brány vnitř prutu jednoho.

Ezk 40 8 I změřil síňci brány vnitř na jeden prut.

Ezk 40 9 Změřil také síňci brány osmi loket, a veřeje její dvou loket, totiž síňce brány vnitř.

Ezk 40 10 I pokojíky brány východní, tři s jedné a tři s druhé strany. Jedné míry byly všechny tři, a míra jednotejná veřejí po obou stranách.

Ezk 40 11 Změřil též i širokost dveří té brány desíti loket, a dlouhost též brány třinácti loket,

Ezk 40 12 A přístřeší před pokojíky jednoho lokte, a na jeden loket přístřeší s této strany, pokojíky pak šesti loket s jedné, a šesti loket s druhé strany.

Ezk 40 13 A tak změřil bránu od střechy pokojíka do střechy druhého, širokost pětmecíťma loket, dvěře naproti dveřím.

Ezk 40 14 A udělal veřeje šedesáti loket, a každé veřeje síně i brány vůkol a vůkol jedna míra.

Ezk 40 15 Od předku pak brány, kudyž se vchází do předku síňce brány vnitřní, bylo padesáť loket.

Ezk 40 16 A byla okna posouzená v pokojících i nad veřejemi jejich, do vnitřku brány vůkol a vůkol, takž i při klenutí, a na okních vůkol a vůkol do vnitřku, a na veřejích byly palmy.

Ezk 40 17 Potom mne uvedl do síně zevnitřní, a aj, komůrky a půda udělaná při síni vůkol a vůkol. Třidceti komůrek na té půdě bylo.

Ezk 40 18 Ta pak půda po straně těch bran, naproti dlouhosti bran, půda nižší byla.

Ezk 40 19 Změřil také šířku od předku brány dolejší až k předku síně vnitřní, zevnitř na sto loket k východu a půlnoci.

Ezk 40 20 Též bránu, kteráž byla na půlnoci při síni zevnitřní, změřil na dél i na šíř.

Ezk 40 21 (Jejíž pokojíkové tři s jedné a tři s druhé strany, i veřeje její i síňce její byly podle míry brány prvnější.) Padesáti loket dlouhost její, širokost pak pětmecíťma loket.

Ezk 40 22 Okna také její i síňce její i palmy její byly podle míry brány té, kteráž byla k východu, a vstupovalo se k ní po sedmi stupních, před nimiž síňce její byly.

Ezk 40 23 A byla ta brána u síně vnitřní naproti bráně půlnocní a východní; i odměřil od brány k bráně sto loket.

Ezk 40 24 Potom mne vedl ku poledni, a aj, brána ku poledni; i změřil veřeje její, i síňce její podle těch měř,

Ezk 40 25 (A okna v ní i síňce její vůkol a vůkol podobná oknům oněm), padesáti loket zdělí a pětmecíťma loket zšíří.

Ezk 40 26 A k vstupování k ní stupňů sedm, a síňce její před nimi; též palmy při ní, jedna s jedné a druhá s druhé strany při veřejích jejich.

Ezk 40 27 Též bránu síně vnitřní ku poledni změřil od brány k bráně, na poledne, sto loket.

Ezk 40 28 I uvedl mne do síně vnitřní branou polední, a změřil tu bránu polední podle týchž měř,

Ezk	40	29	I pokojíky její i veřeje její, i síňce její podle týchž měr, i okna její i síňce její vůkol a vůkol, padesáti loket na dél, a na šíř pětmetrák loket.
Ezk	40	30	A síňce vůkol a vůkol zšíří pětmetrák loket, a zdělí padesáti loket.
Ezk	40	31	A síňce její jako síň zevnitřní, i palmy při veřejích jejích, též stupňů osm k vstupování k ní.
Ezk	40	32	Uvedl mne také do síně vnitřní k východu, i změřil bránu tu podle týchž měr,
Ezk	40	33	Též pokojíky její i veřeje její, i síňce její, podle týchž měr, i okna její i síňce její vůkol a vůkol, zdělí padesáti loket, zšíří pak pětmetrák loket.
Ezk	40	34	Též síňce její při síni zevnitřní, a palmy při veřejích s obou stran, a osm stupňů k vstupování k ní.
Ezk	40	35	Přivedl mne též k bráně půlnocní, a změřil ji podle týchž měr,
Ezk	40	36	Pokojíky její, veřeje její i síňce její i okna její vůkol a vůkol, zdělí padesáti loket, a zšíří pětmetrák loket.
Ezk	40	37	I veřeje její při síni zevnitřní a palmy při veřejích s obou stran, též osm stupňů k vstupování k ní,
Ezk	40	38	I komůrky a dvěře její při veřejích bran, kdež obmývali oběti zápalné.
Ezk	40	39	A v síňci brány byli dva štokové s jedné strany, a dva štokové s druhé strany, aby na nich zabíjeli oběti zápalné, a za hřích i vinu.
Ezk	40	40	A po boku, kudyž se tam vstupuje při dveřích brány půlnocní, dva štokové; tolikéž po boku druhém síňce též brány dva štokové.
Ezk	40	41	Čtyři štokové s jedné, a čtyři štokové s druhé strany po boku brány, osm štoků, na nichž zabíjeli.
Ezk	40	42	Čtyři pak štokové k zápalu byli z kamení tesaného, zdělí půldruhého lokte, a zšíří půldruhého lokte, a zvýší lokte jednoho, na nichž nechávali nádobí, kterýmž zabíjeli k zápalům a obětem.
Ezk	40	43	A kotliska ztlouští na jednu dlaň připravená v domě vůkol a vůkol, na štocích pak maso věcí obětovaných.
Ezk	40	44	Potom zevnitř, při bráně vnitřní, komůrky zpěváků v síni vnitřní, kteráž byla po boku brány půlnocní, a ty byly na poledne; jedna při boku brány východní byla na půlnoci.
Ezk	40	45	I mluvil ke mně: Tyto komůrky na poledne jsou kněží stráž držících nad domem;
Ezk	40	46	Ty pak komůrky na půlnoci jsou kněží stráž držících nad oltářem, totiž synů Sadochových, kteříž přistupují z synů Lévi k Hospodinu, aby sloužili jemu.
Ezk	40	47	I změřil tu síň čtverhranou zdělí sto loket, a zšíří sto loket, i oltář před domem.
Ezk	40	48	I přivedl mne k síňci domu, a změřil veřeje té síňce, pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany, šíř pak brány byla tři loket s jedné a tři loket s druhé strany.
Ezk	40	49	Dlouhost síňce dvacíti loket, šíř pak jedenácti loket i s stupni, po nichž se vstupovalo k ní; sloupové pak byli při veřejích, jeden s jedné, a druhý s druhé strany.
Ezk	41	1	Opět přivedl mne k chrámu, a změřil veřeje, šesti loket zšíří s jedné strany, a šesti loket zšíří s druhé strany, podle šířky stánku.
Ezk	41	2	A šíř dveří desíti loket, boky pak dveří pěti loket s jedné a pěti loket s druhé strany. Změřil také i dlouhost jejich čtyřiceti loket, šíř pak dvacíti loket.
Ezk	41	3	Přišel také do vnitřku, a změřil veřeje dveří dvou loket, a dvěře šesti loket, šíř pak dveří sedmi loket.
Ezk	41	4	Změřil také dlouhost svatyně dvacíti loket, a šíř dvacíti loket v chrámě, a řekl mi: Tato jest svatyně svatých.
Ezk	41	5	Změřil též zed domu šesti loket, a šíř pavlače čtyř loket, vůkol a vůkol okolo domu.
Ezk	41	6	Ty pak pavlače, pavlač nad pavlačí, byly tři, a třiceti noh zdělí, a scházely se při zdi domu vespolek, tak že se pavlače vůkol a vůkol držely, a nedržely se na zdi domu.
Ezk	41	7	Nebo se rozšiřovala vůkol více a více, svrchu pro pavlače, kteréž byly okolo domu, od vrchu až dolů, vůkol a vůkol domu, poněvadž nejširší dům byl na hoře, a tak nejnižší porozšiřovala se k vrchu pro prostřední.
Ezk	41	8	Tak podobně spatřil jsem při domu pavlače, i nejvyšší vůkol a vůkol, jejichž půdy zouplna odměřeny byly šesti loket k výstupkům.
Ezk	41	9	Šíř zdi, kteráž byla při pavlačích zevnitř, pěti loket byla, i plác pavlačí, kteréž byly při domu.
Ezk	41	10	Mezi nimiž a komůrkami byla šíř dvacíti loket okolo domu vůkol a vůkol.
Ezk	41	11	A dvěře pavlačí byly k placu, dvěře jedny na půlnoci, a druhé dvěře na poledne, a šíř placu byla pěti loket vůkol a vůkol.
Ezk	41	12	Stavení pak, kteréž bylo před příhradkou v úhlu k západu, šíř byla sedmdesáti loket, a zed téhož stavení pěti loket zšíří vůkol a vůkol, a zdělí devadesáti loket.
Ezk	41	13	Potom změřil dům, zdělí sto loket, totiž příhradek i stavení, a zdi

jeho zdělí sto loket.

Ezk 41 14 Též šířkost předku domu i příhradku k východu sto loket.
 Ezk 41 15 Změřil i dlouhost stavení před příhradkem, kteréž bylo za ním, též i
 paláce jeho s jedné i s druhé strany, a bylo sto loket; též chrám vnitř i síňce s síní,
 Ezk 41 16 Prahy i okna possoužená, i paláce vůkol po třech stranách jejích,
 naproti prahu tařlování dřevěné vůkol a vůkol, i od země až do oken, též i okna otařlovaná,
 Ezk 41 17 Od svrchku dveří až do vnitřní i zevnitřní strany domu, i všecku zed
 vůkol a vůkol vnitř i zevnitř změřené.
 Ezk 41 18 Kteréž tařlování bylo uděláno s cherubíny a palmami, a to vše palma
 mezi cherubínem a cherubínem. A cherubín měl dvě tváře.
 Ezk 41 19 Totiž tvář lidskou naproti palmě s jedné strany, a tvář lvíčete
 naproti palmě s druhé strany. Tak uděláno bylo ve všem domu vůkol a vůkol.
 Ezk 41 20 Od země až do vrchu dveří cherubínové a palmy zdělány byly i na zdi
 chrámu.
 Ezk 41 21 Chrámů veřeje byly čtverhrané, a předek svatyně podobný jemu.
 Ezk 41 22 Oltář dřevěný tři loket zvýší, zdělí pak dvou loket s úhly svými,
 jehož dlouhost i pobočnice jeho dřevěné byly. I mluvil ke mně: Tento jest stůl, kterýž stojí
 před Hospodinem.
 Ezk 41 23 A dvojnásobní dvěře byly u chrámu i u svatyně,
 Ezk 41 24 A dvojnásobní dvěře ve vratech, totiž dvojnásobní dvěře obracející se,
 dvojnásobní ve vratech jednéh, a dvojnásobní dvěře v druhých.
 Ezk 41 25 Byli pak uděláni na nich, na těch dveřích chrámu, cherubínové a palmy,
 tak jakž udělání byli na stěnách, trámové také dřevění byli před síňcí vně.
 Ezk 41 26 Též na oknech possoužených byly palmy s obou stran po bocích síňce, i
 na pavlačích domu toho i trámích.
 Ezk 42 1 Potom mne vyvedl k síni zevnitřní, kteráž byla na půlnoci, a přivedl
 mne k těm komůrkám, kteréž byly před příhradkem, a kteréž byly naproti stavení na půlnoci,
 Ezk 42 2 Jehož délka při dveřích půlnočních na pohledění byla sto loket, a
 šířka padesát loket.
 Ezk 42 3 Naproti síni vnitřní, kteráž měla dvacetí loket, a naproti dlázení,
 kteréž bylo v síni zevnitřní, byl palác naproti paláci třmi řady.
 Ezk 42 4 Před komůrkami pak byli pláckové desíti loket zšíří vnitř, cesta k nim
 lokte jednoho, a dvěře jejich na půlnoci.
 Ezk 42 5 Komůrky pak nejvyšší byly užší, proto že palácové byli širší než ony,
 nežli nejzpodnější a prostřední stavení.
 Ezk 42 6 Nebo o trojím ponebí bylo, ale nemělo žádných sloupů, jacíž byli
 sloupové síni; protož užší bylo nežli dolejší i než prostřední od země.
 Ezk 42 7 Ohrady pak, kteráž byla vně naproti komůrkám k síni zevnitřní, před
 komůrkami, dlouhost byla padesáti loket.
 Ezk 42 8 Nebo dlouhost komůrek, kteréž byly v síni zevnitřní, byla padesáti
 loket, před chrámem pak sto loket.
 Ezk 42 9 Pod těmi pak komůrkami bylo vcházení od východu, skrze kteréž by se
 vcházelo do nich z síně té zevnitřní.
 Ezk 42 10 Na šíř ohrady té síně k východu před příhradkem i před stavením byly
 komůrky.
 Ezk 42 11 Cesta pak před nimi byla podobná cestě komůrek, kteréž byly na
 půlnoci. Jakáž byla dlouhost jejích, tak širokost jejích, a všecka vycházení jejích i dvěře
 jejích podobná oněmno.
 Ezk 42 12 A dvěře těch komůrek, kteréž byly na poledne, podobné byly dveřím při
 začátku cesty, cesty před ohradou přímou k východu, kudyž se vchází do nich.
 Ezk 42 13 I řekl mi: Komůrky na půlnoci a komůrky na poledne, kteréž jsou před
 příhradkem, jsou komůrky svaté, kdežto jídají kněží, kteříž přistupují k Hospodinu, věci
 nejsvětější. Tam nechávati budou věcí nejsvětějších a obětí suchých, též za hřích a za vinu;
 nebo to místo svaté jest.
 Ezk 42 14 Když tam vejdou kněží, tedy nevyjdou z svatyně do síně zevnitřní, leč
 tam nechají roucha svého, v němž přisluhovali; nebo svaté jest. A oblekou roucha jiná, když
 budou míti přistupovati k tomu, což se dotýče lidu.
 Ezk 42 15 A dokonav rozměrování domu vnitřního, i vedl mne k bráně, kteráž byla
 na východ, a změřil jej vůkol a vůkol.
 Ezk 42 16 Změřil stranu východní prutem, pět set loket prutových tím prutem
 vůkol.
 Ezk 42 17 Změřil stranu půlnoční tím prutem, pět set prutů vůkol.
 Ezk 42 18 Změřil stranu polední tím prutem, pět set prutů.
 Ezk 42 19 A obrátiv se k straně západní, naměřil tím prutem pět set prutů.
 Ezk 42 20 Na čtyři strany změřil to, totiž zed vůkol a vůkol, zdělí pěti set, a
 zšíří pěti set, aby dělila svaté místo od obecného.
 Ezk 43 1 Potom vedl mne k bráně, kterážto brána patřila k východu.
 Ezk 43 2 A aj, sláva Boha Izraelského přicházela od východu, jejíž zvuk byl
 jako zvuk vod mnohých, a země svítila se od slávy jeho.
 Ezk 43 3 A podobné bylo to vidění, kteréž jsem viděl, právě tomu vidění, kteréž
 jsem byl viděl, když jsem šel, abych kazil město, vidění, pravím, podobná vidění onomu, kteréž
 jsem viděl při řece chebar. I padl jsem na tvář svou.

Ezk 43 4 A když sláva Boží vcházela do domu, cestou brány patřící k východu,
Ezk 43 5 Tedy pojal mne Duch, a uvedl mne do síně vnitřní, a aj, dům plný byl
slávy Hospodi novy.
Ezk 43 6 I slyšel jsem, an mluví ke mně z domu, a muž stál podlé mne.
Ezk 43 7 I řekl mi: Synu člověčí, místo stolice mé a místo šlepečí noh mých,
kdežto bydliti budu u prostřed synů Izraelských na věky, a nebudou poškrňovati více dům
Izraelský jména svatosti mé, oni ani králové jejich smilstvím svým a mrtvými těly králů svých,
ani výsostmi svými,
Ezk 43 8 když kladli prah svůj podlé prahu mého, a veřeji svou podlé veřeje mé,
a stěnu mezi mnou a mezi sebou, a tak poškrňovali jména svatosti mé ohavnostmi svými, kteréž
páchali, pročez jsem je sehltil v hněvě svém.
Ezk 43 9 Ale nyní vzdálí smilství svá i mrtvá těla králů svých, ode mne, a budu
bydliti u prostřed nich na věky.
Ezk 43 10 Ty synu člověčí, oznam domu Izraelskému o tomto domu, a necht se
zahanbí pro nepravosti své, a ať změří všecko naskrze.
Ezk 43 11 A když se hanbiti budou za všecko, což páchali, způsob domu i formu
jeho, i vycházení jeho, též vcházení jeho, i všechny způsoby jeho, všechna ustanovení jeho,
všecky, pravím, způsoby jeho i všechny zákony jeho v známost jim uveď, a napiš před očima
jejich, ať ostříhají všeho způsobu jeho i všech ustanovení jeho a činí je.
Ezk 43 12 Tento jest zákon toho domu: Na vrchu hory všecko obmezení jeho vůkol a
vůkol, nejsvětější jest. Aj, ten jest zákon toho domu.
Ezk 43 13 Tyto pak jsou míry oltáře na též lokty, o dlaň delší: Předně zpodek
lokte zvýší a lokte zšíří, obruba pak jeho při kraji jeho vůkol pídí jedné. Takový jest
výstupek oltáře,
Ezk 43 14 Totiž od spodku při zemi až do přepásání dolejšího dva lokty, šířkost
pak lokte jednoho, a od přepásání menšího až do přepásání většího čtyři lokty, šířkost též na
loket.
Ezk 43 15 Ale sám oltář ať jest čtyř loket, a z oltáře zhůru čtyři rohové.
Ezk 43 16 Oltář pak dvanácti loket zdělí a dvanácti zšíří, čtyřhranatý po
čtyřech stranách svých.
Ezk 43 17 Přepásání pak čtrnácti loket zdělí a čtrnácti zšíří po čtyřech
stranách jeho, a obruba vůkol něho na půl lokte, a zpodek při něm na loket vůkol, a stupňové
jeho naproti východu.
Ezk 43 18 I řekl ke mně: Synu člověčí, takto praví Panovník Hospodin: Ta jsou
ustanovení oltáře v den, v kterýž bude udělán, k obětování na něm zápalů a kropení na něj
krví.
Ezk 43 19 Nebo dáš kněžím Levíským, kteříž jsou z semene Sádochova, kteříž
přístupují ke mně, dí Panovník Hospodin, aby mi sloužili, volka mladého za hřích.
Ezk 43 20 A nabera krve jeho, dáš na čtyři rohy jeho, i na čtyři úhly toho
přepásání, i na obrubu vůkol, a tak jej očistíš i vyčistíš.
Ezk 43 21 A vezmeš toho volka za hřích, i spálí jej na místě uloženém v tom
domě, vně před svatyní.
Ezk 43 22 V den pak druhý obětovati budeš kozla bez poškrvny za hřích, a očistí
oltář, tak jakž vyčistili volkem.
Ezk 43 23 A když dokonáš očišťování, obětuj volka mladého bez vady, a skopce z
stáda bez poškrvny.
Ezk 43 24 Kteréž když obětovati budeš před Hospodinem, uvrhou kněží na ně soli,
a budou je obětovati v zápal Hospodinu.
Ezk 43 25 Po sedm dní obětuj kozla za hřích, na každý den; též i volka mladého a
skopce z stáda bez poškrvny obětovati budou.
Ezk 43 26 Sedm dní očišťovati budou oltář, a vyčistí jej, a posvětit ruky své.
Ezk 43 27 A když vyplní ty dny, osmého dne i potom obětovati budou kněží na
oltáři zápalů vaše, a pokojné oběti vaše, i přijmu vás laskavě, praví Panovník Hospodin.
Ezk 44 1 Tedy přivedl mne zase cestou k bráně svatyně zevnitřní, kteráž patří k
východu, a ta byla zavřená.
Ezk 44 2 I řekl ke mně Hospodin: Brána tato zavřená bude, nebudet otvírána,
aniž kdo bude vcházetí skrze ni. Nebo Hospodin Bůh Izraelský všel skrze ni; protož budeť
zavřená.
Ezk 44 3 Knížecí jest, kníže samo v ní sedati bude, aby jídalo chléb před
Hospodinem. Cestou síně této brány vejde, a cestou její vyjde.
Ezk 44 4 I vedl mne cestou k bráně půlnocní, k přední straně domu, i viděl
jsem, a aj, naplnila sláva Hospodinova dům Hospodinův. I padl jsem na tvář svou.
Ezk 44 5 I řekl ke mně Hospodin: Synu člověčí, přilož srdce své, a viz očima
svými, i ušima svými slyš, cožkoli já mluvím tobě o všech ustanoveních domu Hospodinova, i o
všech zákonech jeho. Přilož, pravím, srdce své k vcházení do domu, i ke všemu vycházení z
svatyně,
Ezk 44 6 A rci zpurnému domu Izraelskému: Takto praví Panovník Hospodin: Dosti
mějte na všech ohavnostech svých, ó dome Izraelský,
Ezk 44 7 že jste uvodili cizozemce neobřezaného srdce a neobřezaného těla, aby
bývali v svatyni mé, a poškrňovali i domu mého, když jste obětovali chléb můj, tuk i krev,
ješto oni sic rušili smlouvu mou, mimo všechny ohavnosti vaše,
Ezk 44 8 A nedrželi jste stráž nad svatými věcmi mími, ale postavili jste

strážné na stráži mé, v svatyni mé místo sebe.

Ezk 44 9 Takto praví Panovník Hospodin: Žádný cizozemec neobřezaného srdce a neobřezaného těla nevejde do svatyně mé, ze všech cizozemců, kteříž mezi syny Izraelskými jsou.

Ezk 44 10 Nýbrž i Levítové, kteříž se vzdalovali ode mne, když bloudil Izrael, kteříž zbloudili ode mne za ukydanými bohy svými, ponесou nepravost svou.

Ezk 44 11 Nebo budou v svatyni mé za služebníky, v povinnostech při branách domu, a za slouhy při domu. Oni budou zabíjeti oběti zápalné i oběti lidu, a oni stávají budou před nimi k sloužení jim,

Ezk 44 12 Proto že přisluhovali jim před ukydanými bohy jejich, a byli domu Izraelskému příčinou pádu v nepravost. Pročež přísáhl jsem jim, praví Panovník Hospodin, že ponесou nepravost svou.

Ezk 44 13 Aniž přistoupí ke mně, aby mi kněžský úřad konali, ovšem aby přistupovati měli k kterým svatým věcem mým, neb k nejsvětějším, ale ponесou pohanění své i ohavnosti své, kteréž páchali.

Ezk 44 14 Protož postavím je za strážné u domu, ke vši službě jeho i ke všemu, což činěno býti má v něm.

Ezk 44 15 Kněží pak Levítští, synové Sádochovi, kteříž drželi stráž nad svatyní mou, když zbloudili synové Izraelští ode mne, ti budou přistupovati ke mně, aby mi přisluhovali, a státi před tváří mou, obětující mi tuk i krev, praví Panovník Hospodin.

Ezk 44 16 Ti přicházeti budou k svatyni mé, a ti přistupovati k stolu mému, aby mi sloužili a drželi stráž mou.

Ezk 44 17 I stane se, když budou míti vcházeti do bran síně vnitřní, že roucha lněná oblekou, aniž na se vezmou vlněného, když by služby konati měli v branách síně vnitřní i u vnitřku.

Ezk 44 18 Klobouky lněné míti budou na hlavě své, a košilky lněné at' mají na bedrách svých, a nepřepasují se ničímž, což by pot vyvodilo.

Ezk 44 19 A majíce vyjítí do síně zevnitřní, do síně zevnitřní k lidu, svlekou roucha svá, v kterýchž služby konali, a nechají jich v komůrkách svatyně, a oblekou roucha jiná, a nebudou posvěcovati lidu rouchem svým.

Ezk 44 20 Aniž hlavy své holiti budou, ani vlasů nositi, ale slušně ostříhají vlasy své.

Ezk 44 21 Vína též nebude píti žádný z kněží, když budou míti vcházeti do síně vnitřní.

Ezk 44 22 Vdovy také aneb zahnané nebudou sobě pojímati za manželky, ale panny z semene domu Izraelského, aneb vdovu, kteráž by ovdověla po knězi, pojíti mohou.

Ezk 44 23 A lid můj budou rozdílu učiti mezi svatým a nesvatým, též mezi nečistým a čistým at' je učí rozeznávati.

Ezk 44 24 V rozeprí pak at' se postavují k souzení, a podle soudu mého soudí ji. Zákonů mých i ustanovení mých při všech slavnostech mých at' ostříhají, a soboty mé světí.

Ezk 44 25 K mrtvému pak člověku nepůjde, aby se poškrvniť měl, leč při otci neb při matce, též při synu a při dceři, při bratru a sestře, kteráž nebyla za mužem, může se poškrvniť.

Ezk 44 26 Po očištění pak jeho (sedm dní odečtou jemu),

Ezk 44 27 V ten den, v kterýž vejde do svatyně, do síně vnitřní, aby služby konal v svatyni, obětovati bude za hřích svůj, praví Panovník Hospodin.

Ezk 44 28 Dědictví pak jejich toto: Já jsem dědictví jejich, protož vládařství nedávejte jim v Izraeli; já jsem vládařství jejich.

Ezk 44 29 Oběti suché a za hřích i vinu, to oni jísti budou, i všelijaká věc, oddána Bohu v Izraeli, jejich bude.

Ezk 44 30 I přední věci všech prvotín ze všeho, i každá oběť zhůru pozdvižení všeliké věci, ze všech obětí zhůru pozdvižení vašich, kněžské bude. I prvotiny těsta vašeho dávatí budete knězi, aby odpočinulo požehnání v domě tvém.

Ezk 44 31 Žádné mrchy a udáveného, ani z ptactva ani z hověd nebudou jídati kněží.

Ezk 45 1 Když pak ujmete zemi v dědictví, obětovati budete oběť Hospodinu, díl svatý té země, zdělí pětmecíťma tisíc loket, zšíří pak deset tisíc, a budeť svatý po všem pomezí svým vůkol.

Ezk 45 2 Z něhož bude místo svaté pět set zdělí, a pět set zšíří, čtyřhraně vůkol, a at' má padesáte loket prostranství vůkol.

Ezk 45 3 Z toho pak odměření odměříš dýlku pětmecíťma tisíc loket, a šířku deset tisíc, aby na něm byla svatyně, i svatyně svatých.

Ezk 45 4 Díl ten země svatý jest. Kněží služebníků při svatyni býti má, těch, kteříž přistupují, aby přisluhovali Hospodinu, aby měli místo pro domy i místo svaté pro svatyni.

Ezk 45 5 Těch pak pětmecíťma tisíc loket dýlka a deset tisíc šířka at' jest také Levítům, služebníkům domu, jim k držení dvadceť komůrek.

Ezk 45 6 Místo pak k vystavení na něm města oddělíte pět tisíc loket na šíř, a na dýl pětmecíťma tisíc, naproti oběti místa svatého; bude pro všecken dům Izraelský.

Ezk 45 7 Knížeti pak s obou stran té oběti místa svatého, i položení města před oběti místa svatého, a před položením města od strany západní díl k západu, a po straně východní díl k východu, dlouhost pak naproti každému z těch dílů od pomezí západního ku pomezí

východnímu.

- Ezk 45 8 To bude míti za vládařství v Izraeli, a nebudou více utiskati knížata má lidu mého, ale rozdadí zemi domu Izraelskému po pokoleních jejích.
- Ezk 45 9 Takto praví Panovník Hospodin: Dostitě již, ó knížata Izraelská, nátlask a zhoubu odložte, a soud a spravedlnost konejte, sejmete těžké roboty vaše s lidu mého, praví Panovník Hospodin.
- Ezk 45 10 Váhu spravedlivou a efi spravedlivou i bát spravedlivý míti budete.
- Ezk 45 11 Efi i bát v jednu míru ať jest, aby chomer brał v se deset bátů, efi pak desátý díl chomeru; podlé chomeru ať jest míra.
- Ezk 45 12 Lot dvadceť peněz; dvadceť lotů, pětmečítma lotů, a patnácte lotů libra bude vám.
- Ezk 45 13 Tato pak obět pozdvižení bude, kterouž obětovati budete: Šestý díl efi z chomeru pšenice, též šestý díl efi dáte z chomeru ječmene.
- Ezk 45 14 Nařízení pak o oleji (bát jest míra oleje): Desátý díl bátu z míry chomeru, desíti bátů; nebo deset bátů jest chomer.
- Ezk 45 15 A dobytče jedno ze dvou set bravů z dobrých pastvišť Izraelských, k oběti suché a zápalné a k obětem pokojným, k očistění vás, praví Panovník Hospodin.
- Ezk 45 16 Všecken lid té země, i s knížetem Izraelským zavázán bude k té oběti zhůru pozdvižení.
- Ezk 45 17 Nebo kníže povinen bude zápalý, a suché i mokré oběti, v svátky a na novměsíce, i v soboty, na všechny slavnosti domu Izraelského; on obětovati bude za hřích, i obět suchou i zápalnou, i oběti pokojné, aby se očistění dalo za dům Izraelský.
- Ezk 45 18 Takto praví Panovník Hospodin: Prvního měsíce, prvního dne vezmeš volka mladého bez poškrvny, kterýmž očistíš svatyni.
- Ezk 45 19 I nabere kněz krve té oběti za hřích, a pomaže veřejí domu, a čtyř rohů toho přepásání na oltáři, i veřeji brány síně vnitřní.
- Ezk 45 20 Takž také učiní sedmého dne téhož měsíce, za každého pobloudilého i za hloupého. Tak očistíte dům.
- Ezk 45 21 Prvního měsíce, čtrnáctého dne, budete míti Fáze, svátek sedmi dnů, chlebové přesní jísti se budou.
- Ezk 45 22 A bude obětovati kníže v ten den za sebe i za všecken lid té země volka za hřích.
- Ezk 45 23 A po sedm dní svátku obětovati bude zápal Hospodinu, sedm volků a sedm skopců bez poškrvny na den, po těch sedm dní, a za hřích kozla na den.
- Ezk 45 24 A obět suchou, efi na volka a efi na skopce, připraví též oleje hin na efi.
- Ezk 45 25 Sedmého měsíce, patnáctého dne, v svátek tolikéž obětovati bude po sedm dní, jakož za hřích, tak zápal, tak obět suchou i olej.
- Ezk 46 1 Takto praví Panovník Hospodin: Brána síně vnitřní, kteráž patří k východu, bude zavřená po šest dní všedních, v den pak sobotní otevírána bude; též v den novměsíce otvírána bude.
- Ezk 46 2 I přijde kníže cestou síně brány zevnitř, a postaví se u veřeji té brány, a budou obětovati kněží obět zápalnou jeho, i oběti pokojné jeho, a pokloně se na prahu brány, potom vyjde. Brána pak nebude zavírána do večera.
- Ezk 46 3 Aby se klaněl lid země té u dveří brány té ve dny sobotní, i na novměsíce před Hospodinem.
- Ezk 46 4 Obět pak zápalná, kterouž obětovati má kníže Hospodinu v den sobotní, šest beránek bez vady a skopce bez poškrvny,
- Ezk 46 5 A obět suchá, efi na skopce, i na beránky obět suchá, podlé toho, jakž naděleno, a oleje hin na efi.
- Ezk 46 6 Ke dni pak novměsíce ať jest volek mladý bez poškrvny, a šest beránek i skopce bez poškrvny.
- Ezk 46 7 Též ať obětuje efi oběti suché při volku, a efi při skopci i při beráncích, seč bude moci býti, a oleje hin na efi.
- Ezk 46 8 Kníže pak vcházaje, cestou síně též brány půjde, a cestou její odejde.
- Ezk 46 9 Ale když vcházeti bude lid země té před Hospodina na slavnosti, ten kdož vejde cestou brány půlnocní, aby se klaněl, vyjde cestou brány polední; a ten kdož vejde cestou brány polední, vyjde cestou brány půlnocní. Nenavráť se cestou té brány, kterouž všel, ale naproti ní vyjde.
- Ezk 46 10 A když oni vcházeti budou, kníže mezi nimi vcházeti bude, a když odcházeti budou, odejde.
- Ezk 46 11 Též na svátky i na slavnosti ať jest suchá obět, efi na volka a efi na skopce, a na beránky, což naděleno, a oleje hin na efi.
- Ezk 46 12 Bude-li pak obětovati kníže obět dobrovolnou, zápal aneb oběti pokojné dobrovolně Hospodinu, tedy ať jest mu otevírána brána, kteráž k východu patří, a ať obětuje zápal svůj aneb pokojné oběti své, tak jakž obětuje v den sobotní. Potom odejde, a brána bude zavírána po odchodu jeho.
- Ezk 46 13 K tomu beránka ročního bez poškrvny obětovati bude v zápal každý den Hospodinu; každého jitra beránka obětovati bude.
- Ezk 46 14 Též suchou obět přičiní k němu, každého jitra šestý díl efi, též oleje třetinu hin k skropení mouky bělné, suchou obět Hospodinu, nařízením věčným ustavičně.

Ezk 46 15 A tak budou obětovati beránka i oběť suchou, i olej každého jitra, zápal ustavičný.

Ezk 46 16 Taktoť praví Panovník Hospodin: Dá-li kníže dar někomu z synů svých, dědictví jeho jest, synů jeho buď, k vládařství jejich dědičnému.

Ezk 46 17 Jestliže pak dá dar z dědictví svého některému z služebníků svých, také bude jeho až do léta svobodného, kdyžto navrátí se knížeti tomu; však dědictví jeho budou míti synové jeho.

Ezk 46 18 Aniž bude bráti kníže z dědictví lidu, z vládařství jejich je vytiskuje; z svého vládařství dědictví dá synům svým, aby nebyl rozptylován lid můj žádný z vládařství svého.

Ezk 46 19 Potom vedl mne průchodem, kterýž jest po straně brány, k kněžím do komůrek svatých, kteréž patřily na půlnoci, a aj, tu bylo místo po dvou bocích k západu.

Ezk 46 20 I řekl mi: Toto jest místo, kdež varí kněží oběti za vinu a za hřích, kdež smaží oběti suché, aby nevynášeli do síně zevnitřní ku posvěcování lidu.

Ezk 46 21 Vyvedl mne též do síně zevnitřní, a vodil mne po čtyřech koutech síně, a aj, sín byla v každém rohu té síně.

Ezk 46 22 Ve čtyřech úhlech té síně byly síně s komíny, čtyřicítí loket zdělí a třicítí zšíří; míra jednotejná těch čtyř síní nárožních.

Ezk 46 23 A v těch čtyřech byly kuchyňky vůkol, též ohniště zdělána v těch kuchyňkách vůkol.

Ezk 46 24 I řekl mi: Ta jsou místa těch, kteříž varí, kdežto varí služebníci domu oběti lidu.

Ezk 47 1 Potom přivedl mne zase ke dveřím domu, a aj, vody vycházely od spodku prahu domu na východ; nebo přední strana domu k východu byla, a vody scházely pozpodu po pravé straně domu, po straně polední oltáře.

Ezk 47 2 Odtud mne vyvedl cestou brány půlnocní, a obvedl mne cestou zevnitřní k bráně zevnitřní, cestou, kteráž patří k východu, a aj, vody vyplývaly po pravé straně.

Ezk 47 3 Když pak vycházel ten muž k východu, v jehož ruku míra, i naměřil tisíc loket, a provedl mne skrze vodu, vodu do kůtků.

Ezk 47 4 Potom naměřiv tisíc, provedl mne skrze vodu, vodu do kolenou; ještě naměřiv tisíc, provedl mne vodou do pasu.

Ezk 47 5 Opět když naměřil tisíc, byl potok, kteréhož jsem nemohl přebřísti; nebo vyzdvihly se vody, vody, přes něž by se musilo plynouti, potok, kterýž by nemohl přebředen býti.

Ezk 47 6 Tedy řekl mi: Viděl-lis, synu člověčí? I vedl mne, a posadil mne na břeh toho potoka.

Ezk 47 7 Když jsem se pak obrátil, aj, na břehu toho potoka bylo dříví velmi veliké po obou stranách.

Ezk 47 8 I řekl mi: Vody tyto vycházejí od Galilee první, a sstupujíce po rovině, vejdou do moře, a když do moře vpadnou, opraví se vody.

Ezk 47 9 I stane se, že každý živočich, kterýž se plazí, všudy, kamžkoli přijdou potokové, ožive, a bude ryb velmi mnoho, proto že když přijdou tam tyto vody, očerstvějí, a živý budou všudy, kdežkoli dojde tento potok.

Ezk 47 10 Stane se i to, že se postaví podlé něho rybáři od Engadi až do studnice Eglaim; budou tu rozstírány síti. Podlé rozličnosti své bude ryb jejich, jako ryb moře velikého, velmi mnoho.

Ezk 47 11 Bahna a louže jeho, kteréž se neopraví, soli oddány budou.

Ezk 47 12 Při potoku pak poroste na břehu jeho po obou stranách všelijaké dříví ovoce nesoucí, jehož list neprší, aniž ovoce jeho přestává, v měsících svých nese prvotiny; nebo vody jeho z svatyně vycházejí, protož ovoce jeho jest ku pokrmu, a lístí jeho k lékařství.

Ezk 47 13 Takto praví Panovník Hospodin: Totoť jest obmezení, v němž sobě dědičně přivlastníte zemi po pokoleních Izraelských dvanácti; Jozefovi dva provazcové.

Ezk 47 14 Dědičně, pravím, jí vládnouti budete, jeden rovně jako druhý, o níž přísáhl jsem, že ji dám otcům vašim. I připadne vám země tato v dědictví.

Ezk 47 15 Toto jest tedy pomezí té země: K straně půlnocní od moře velikého cestou Chetlonu, kudyž se vchází do Sedad,

Ezk 47 16 Emat, Berota, Sibraim, kteříž jsou mezi pomezím Damašským, a mezi pomezím Emat, vsi prostřední, kteréž jsou při pomezí Chavrón.

Ezk 47 17 A tak bude pomezí od moře Azar Enon, pomezí Damašek, a půlnocní strana na půlnoci, a pomezí Emat. A to jest strana půlnocní.

Ezk 47 18 Strana pak východní mezi Chavrón a mezi Damaškem, a mezi Galád, a mezi zemí Izraelskou při Jordánu; od toho pomezí při moři východním měřiti budete. A toť jest strana východní.

Ezk 47 19 Strana pak polední na poledne, od Támar až k vodám sváru v Kádes, od potoka až k moři velikému. A to jest strana polední na poledne.

Ezk 47 20 Strana pak západní moře veliké, od pomezí až naproti, kudyž se vchází do Emat. Ta jest strana západní.

Ezk 47 21 A tak rozdělíte zemi tuto sobě po pokoleních Izraelských.

Ezk 47 22 I stane se, že když ji rozměříte, bude vám v dědictví i příchozím, kteříž by pohostinu byli mezi vámi, kteříž by zplodili syny mezi vámi; nebo budou vám jako tu zrodilí mezi syny Izraelskými, s vámiť ujmou dědictví mezi pokoleními Izraelskými.

Ezk 47 23 Protož nechť jest v tom pokolení příchozí, u něhož pohostinu jest. Tu dědictví dáte jemu, praví Panovník Hospodin.

Ezk 48 1 Tato jsou pak jména pokolení: v končinách na půlnocní stranu podle cesty Chetlon, kudyž se vchází do Emat, Azar Enan, ku pomezí Damašskému na půlnocní stranu, podle Emat, od východní strany až do západní, osadí se pokolení jedno, totiž Dan,

Ezk 48 2 A při pomezí Dan, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Asser,

Ezk 48 3 A při pomezí Asser, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Neftalím,

Ezk 48 4 A při pomezí Neftalím, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Manasses,

Ezk 48 5 A při pomezí Manasses, od strany východní až do strany západní jedno, totiž Efraim,

Ezk 48 6 A při pomezí Efraim, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Ruben,

Ezk 48 7 A při pomezí Ruben, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Juda.

Ezk 48 8 A při pomezí Juda, od strany východní až k straně západní bude obět, kterouž obětovati budete, pětmecíťma tisíc loket zšíří, zdělí pak zároveň s jedním z jiných dílů, od strany východní až k straně západní, a bude svatyně u prostřed něho.

Ezk 48 9 Ta obět, kterouž obětovati máte Hospodinu, bude zdělí pětmecíťma tisíc loket, zšíří pak deset tisíc.

Ezk 48 10 Těmto pak se dostane ta obět svatá, totiž kněží, na půlnoci pětmecíťma tisíc loket, k západu pak zšíří desíti tisíc, a na východ zšíří desíti tisíc, na poledne též zdělí pětmecíťma tisíc, a bude svatyně Hospodinova u prostřed něho,

Ezk 48 11 Kněží, posvěcenému každému z synů Sadochových, kteříž drží stráž mou, kteříž nebloudili, když bloudili synové Izraelští, jako bloudili Levítové.

Ezk 48 12 I bude díl jejich obětovaný z oběti té země, věc nejsvětější při pomezí Levítů.

Ezk 48 13 Levítů pak díl bude naproti pomezí kněžskému, pětmecíťma tisíc loket zdělí, a zšíří deset tisíc; každá dlouhost pětmecíťma tisíc, a šíř deset tisíc.

Ezk 48 14 A nebudou ho uprodávati, ani směňovati, ani přenášeti prvotin země, proto že jest posvěcená Hospodinu.

Ezk 48 15 Pět pak tisíc loket pozůstalých na šíř, proti těm pětmecíťma tisícům, bude místo obecné, pro město k bydlení a k předměstí, i bude město u prostřed něho.

Ezk 48 16 Tyto pak jsou míry jeho: Strana půlnocní na čtyři tisíce a pět set loket, též strana polední na čtyři tisíce a pět set, od strany též východní čtyři tisíce a pět set, takž strana západní na čtyři tisíce a pět set.

Ezk 48 17 Bude i předměstí při městě k půlnoci na dvě stě a padesáte loket, a ku poledni na dvě stě a padesáte, takž na východ na dvě stě a padesáte, též k západu na dvě stě a padesáte.

Ezk 48 18 Ostatek pak na dél, naproti oběti svaté, deset tisíc loket k východu, a deset tisíc k západu; a z toho, což bude naproti té oběti svaté, budou míti důchody ku pokrmu služebníci města.

Ezk 48 19 A ti služebníci města sloužiti budou Izraelovi ze všech pokolení Izraelských.

Ezk 48 20 Všecku tuto obět, pětmecíťma tisíc loket, podle těch pětmecíťma tisíc, čtverhranou obětovati budete v obět svatou k vládařství městu.

Ezk 48 21 Což pak pozůstane, knížeti, s obou stran oběti svaté a vládařství města, před těmi pětmecíťma tisíci loket oběti, až ku pomezí východnímu, a od západu proti týmž pětmecíťma tisíc loket, podle pomezí západního naproti těm dílům, knížeti bude. A to bude obět svatá, a svatyně domu u prostřed něho.

Ezk 48 22 Od vládařství pak Levítů a od vládařství města, u prostřed toho, což jest knížecího, mezi pomezím Judovým a mezi pomezím Beniaminovým, knížecí bude.

Ezk 48 23 Ostatní pak pokolení, od strany východní až k straně západní, osadí se pokolení jedno, totiž Beniamin.

Ezk 48 24 A při pomezí Beniamin, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Simeon,

Ezk 48 25 A při pomezí Simeon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Izachar,

Ezk 48 26 A při pomezí Izachar, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Zabulon,

Ezk 48 27 A při pomezí Zabulon, od strany východní až k straně západní jedno, totiž Gád.

Ezk 48 28 A při pomezí Gád, k straně polední na poledne, tu bude pomezí od Támar až k vodám sváru v Kádes, ku potoku při moři velikém.

Ezk 48 29 Toť jest ta země, kterouž ujmete hned od potoka, po pokoleních Izraelských, a ti dílové jejích, praví Panovník Hospodin.

Ezk 48 30 Tato pak jsou vymezení města: Od strany půlnocní čtyř tisíc a pět set loket míra.

Ezk 48 31 Brány pak města podle jmen pokolení Izraelských, brány tři na půlnoci, brána Rubenova jedna, brána Judova jedna, brána Lévi jedna.

Ezk 48 32 A od strany východní čtyř tisíc a pět set, a brány tři, totiž brána Jozefova jedna, brána Beniaminova jedna, brána Danova jedna.

Ezk 48 33 Též od strany polední čtyř tisíc a pět set loket míra, a brány tři, brána Simeonova jedna, brána Izacharova jedna, brána Zabulonova jedna.

Ezk 48 34 Od strany západní čtyř tisíc a pět set, brány jejich tři, brána Gádova jedna, brána Asserova jedna, brána Neftalimova jedna.

Ezk 48 35 Okolek osmnácti tisíc loket, jméno pak města od dnešního dne bude: Hospodin tam přebývá.

Dnl 1 1 Léta třetího kralování Joakima krále Judského, přitáhl Nabuchodonozor král Babylonský k Jeruzalému, a oblehl jej.

Dnl 1 2 I vydal Pán v ruku jeho Joakima krále Judského, a něco nádobí domu Božího. Kterýž zavezl je do země Sinear, do domu boha svého, a nádobí to dal vnést do domu pokladu boha svého.

Dnl 1 3 Rozkázal také král Ašpenazovi, správci dvořanů svých, aby přivedl z synů Izraelských, z semene královského a z knížat,

Dnl 1 4 Mládence, na nichž by nebylo žádné poškrvny, a krásného obličej, a vtipné ke vši moudrosti, a schopné k umění i k nabývání jeho, a v kterýchž by byla síla, aby stávali na paláci královském, a učili se literárnímu umění a jazyku Kaldejskému.

Dnl 1 5 I nařídil jim král odměřený pokrm na každý den z stolu královského, i vína, kteréž on sám pil, a aby je tak choval za tři léta, a po dokonání jich aby stávali před králem.

Dnl 1 6 Byli pak mezi nimi z synů Juda: Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš.

Dnl 1 7 I dal jim správce dvořanů jména. Nazval Daniele Baltazarem, Chananiáše pak Sidrachem, a Mizaela Mizachem, a Azariáše Abdenágem.

Dnl 1 8 Ale Daniel uložil v srdci svém, aby se nepoškrvňoval pokrmem z stolu královského, a vínem, kteréž král pil. Pročež hledal toho u správce nad dvořany, aby se nemusil poškrvňovati.

Dnl 1 9 I způsobil Bůh Danielovi milost a lásku u správce nad dvořany.

Dnl 1 10 A řekl správce nad dvořany Danielovi: Já se bojím pána svého krále, kterýž vyměřil pokrm váš a nápoj váš, tak že uzřel-li by, že tváře vaše opadlejší jsou, nežli mláďenců těch, kteříž podobně jako i vy chování byti mají, způsobíte mi to u krále, že přijdu o hrdlo.

Dnl 1 11 I řekl Daniel služebníku, kteréhož ustanovil správce dvořanů nad Danielem, Chananiášem, Mizaelem a Azariášem:

Dnl 1 12 Zkus, prosím, služebníků svých za deset dní, a nechť se nám vaření dává, kteréž bychom jedli, a voda, kterouž bychom pili.

Dnl 1 13 A potom nechť se spatří před tebou tváře naše a tváře mláďenců, kteříž jídají pokrm z stolu královského, a jakž uhlédáš, učin s služebníky svými.

Dnl 1 14 I uposlechl jich v té věci, a zkusil jich za deset dní.

Dnl 1 15 Po skonání pak desíti dnů spatřino jest, že tváře jejich byly krásnější, a byli tlustší na těle než všickni mládenci, kteříž jídali pokrm z stolu královského.

Dnl 1 16 Protož služebník brával ten vyměřený pokrm jejich, a víno nápoje jejich, a dával jim vaření.

Dnl 1 17 Mládence pak ty čtyři obdařil Bůh povědomostí a rozumností ve všelikém literním umění a moudrosti; nadto Danielovi dal, aby rozuměl všelikému vidění a snům.

Dnl 1 18 A když se dokonali dnové, po kterýchž rozkázal král, aby je přivedli, přivedl je správce dvořanů před Nabuchodonozora.

Dnl 1 19 I mluvil s nimi král. Ale není nalezen mezi všemi těmi, jako Daniel, Chananiáš, Mizael a Azariáš. I stávali před králem.

Dnl 1 20 A ve všelikém slovu moudrosti a rozumnosti, na kteréž se jich doptával král, nalezl je desetkrát zběhlejší nade všecky mudrce a hvězdáře, kteříž byli ve všem království jeho.

Dnl 1 21 I zůstával tu Daniel až do léta prvního Cýra krále.

Dnl 2 1 Léta pak druhého kralování Nabuchodonozora měl Nabuchodonozor sen, a děsil se duch jeho, až se tudy i ze sna protrhl.

Dnl 2 2 I rozkázal král svolati mudrce, a hvězdáře i kouzelníky a Kaldejské, aby oznámili králi sen jeho. Kterížto přišli, a postavili se před králem.

Dnl 2 3 Tedy řekl jim král: Měl jsem sen, a předěsil se duch můj, tak že nevím, jaký to byl sen.

Dnl 2 4 I mluvili Kaldejští králi Syrsky: Králi, na věky buď živ. Pověz sen služebníků svým, a oznámímeť výklad.

Dnl 2 5 Odpověděl král a řekl Kaldejským: Ten sen mi již z paměti vyšel. Neoznámíte-li mi snu i výkladu jeho, na kusy rozsekáni budete, a domové vaši v záchody obráceni budou.

Dnl 2 6 Pakli mi sen i výklad jeho oznámíte, daru, odplaty a slávy veliké důjdete ode mne. A protož sen i výklad jeho mi oznamte.

Dnl 2 7 Odpověděli po druhé a řekli: Nechat král sen poví služebníků svým, a výklad jeho oznámíme.

Dnl 2 8 Odpověděl král a řekl: Jistotně rozumím tomu, že naschvál odtahujete, vidouce, že mi vyšel z paměti ten sen.

Dnl 2 9 Neoznámíte-li mi toho snu, jistý jest ten úsudek o vás. Nebo řeč

lživou a chytrou smyslili jste sobě, abyste mluvili přede mnou, ažby se čas proměnil. A protože sen mi povězte, a zvím, budete-li mi moci i výklad jeho oznámiti.

Dnl 2 10 Odpověděli kaldejští králi a řekli: Není člověka na zemi, kterýž by tu věc králi oznámiti mohl. Nadto žádný král, kníže neb potentát takové věci se nedoptával na žádném mudrci a hvězdáři aneb kaldeovi.

Dnl 2 11 Nebo ta věc, na niž se král ptá, nesnadná jest, a není jiného, kdo by ji oznámiti mohl králi, kromě bohů, kteříž bydlení s lidmi nemají.

Dnl 2 12 Z té příčiny rozlil se král a rozhněval velmi, a přikázal, aby zhubili všecky mudrce Babylonské.

Dnl 2 13 A když vyšel ortel, a mudrci mordováni byli, hledali i Daniele a tovaryšů jeho, aby zmordováni byli.

Dnl 2 14 Tedy Daniel odpověděl moudře a opatrně Ariochovi, hejtmanu nad žoldnéři královskými, kterýž vyšel, aby mordoval mudrce Babylonské.

Dnl 2 15 A odpovídaje, řekl Ariochovi, hejtmanu královskému: Proč ta výpověď náhle vyšla od krále? I oznámil tu věc Arioch Danielovi.

Dnl 2 16 Pročež Daniel všed, prosil krále, aby jemu prodlel času k oznámení výkladu toho králi.

Dnl 2 17 A odšed Daniel do domu svého, oznámil tu věc Chananiášovi, Mizaelovi a Azariášovi, tovaryšům svým,

Dnl 2 18 Aby se za milosrdenství modlili Bohu nebeskému příčinou té věci tajné, a nebyli zahubeni Daniel a tovaryši jeho s pozůstalými mudrci Babylonskými.

Dnl 2 19 I zjevena jest Danielovi u vidění nočním ta věc tajná. Pročež Daniel dobrořečil Bohu nebeskému.

Dnl 2 20 Mluvil pak Daniel a řekl: Buď jméno Boží požehnáno od věků až na věky, nebo moudrost a síla jeho jest.

Dnl 2 21 A on proměňuje časy i chvíle; ssazuje krále, i ustanovuje krále; dává moudrost moudrým a umění majícím rozum.

Dnl 2 22 On zjevuje věci hluboké a skryté; zná to, což jest v temnostech, a světlo s ním přebývá.

Dnl 2 23 Ó Bože otců mých, těť oslavuji a chválím, že jsi mne moudrostí a silou obdařil, ovšem nyní, že jsi mi oznámil to, čehož jsme žádali od tebe; nebo věc královu oznámil jsi nám.

Dnl 2 24 A protože Daniel všel k Ariochovi, kteréhož ustanovil král, aby zhubil mudrce Babylonské. A přišed, takto řekl jemu: Mudrců Babylonských nezahlazuj; uveď mne před krále a výklad ten oznámím.

Dnl 2 25 Tedy Arioch s chvátáním uvedl Daniele před krále, a takto řekl jemu: Našel jsem muže z zajatých synů Judských, kterýž výklad ten králi oznámí.

Dnl 2 26 Odpověděl král a řekl Danielovi, jehož jméno bylo Baltazar: Budeš-liž ty mi moci oznámiti sen, kterýž jsem viděl, i výklad jeho?

Dnl 2 27 Odpověděl Daniel králi a řekl: Té věci tajné, na niž se král doptává, nikoli nemohou mudrci, hvězdáři, věštcí a hadači králi oznámiti.

Dnl 2 28 Ale však jest Bůh na nebi, kterýž zjevuje tajné věci, a on ukázal králi Nabuchodonozorovi, co se díti bude v potomních dnech. Sen tvůj, a což jsi ty viděl na ložci svém, toto jest:

Dnl 2 29 Tobě, ó králi, na mysl přicházelo na ložci tvém, co bude potom, a ten, kterýž zjevuje tajné věci, ukázalť to, což budoucího jest.

Dnl 2 30 Strany pak mne, ne skrze moudrost, kteráž by při mně byla nade všecky lidi, ta věc tajná mně zjevena jest, ale skrze modlitbu, aby ten výklad králi oznámen byl, a ty myšlení srdce svého abys zvěděl.

Dnl 2 31 Ty králi, viděl jsi, a aj, obraz nějaký veliký, (obraz ten byl znamení ty a blesk jeho náramný), stál naproti tobě, kterýž na pohledění byl hrozný.

Dnl 2 32 Toho obrazu hlava byla z zlata výborného, prsy jeho a ramena jeho z stříbra, a břicho jeho i bedra jeho z mědi,

Dnl 2 33 Hnatové jeho z železa, nohy jeho z částky z železa a z částky z hlíny.

Dnl 2 34 Hleděls na to, až se utrl kámen, kterýž nebýval v rukou, a udeřil obraz ten v nohy jeho železné a hliněné, a potřel je.

Dnl 2 35 A tak potříno jest spolu železo, hlina, měď, stříbro i zlato, a bylo to všecko jako plevy z placu letního, a zanesl to vítr, tak že místa jejich není nalezeno.

Kámen pak ten, kterýž udeřil v obraz, učiněn jest horou velikou, a naplnil všecku zemi.

Dnl 2 36 Totť jest ten sen. Výklad jeho také povíme králi:

Dnl 2 37 Ty králi, jsi král králů; nebo Bůh nebeský dal tobě království, moc a sílu i slávu.

Dnl 2 38 A všeliké místo, na němž přebývají synové lidští, zvěř polní i ptactvo nebeské dal v ruku tvou, a pánem tě ustavil nade všemi těmi věcmi. Ty jsi ta hlava zlatá.

Dnl 2 39 Ale po tobě povstane království jiné, nižší než tvé, a jiné království třetí měděné, kteréž panovati bude po vši zemi.

Dnl 2 40 Království pak čtvrté bude tvrdé jako železo. Nebo jakož železo drobí a zemdlévá všecko, tak, pravím, jako železo, kteréž potírá všecko, i ono potře a potříská všecko.

Dnl 2 41 Že jsi pak viděl nohy a prsty z částky z hlíny hrnčířské a z částky z železa, království rozdílné znamená, v němž bude něco mocnosti železa, tak jakž jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou.

Dnl 2 42 Ale prstové noh z částky z železa a z částky z hlíny znamenají království z částky mocné a z částky ku potření snadné.

Dnl 2 43 A že jsi viděl železo smíšené s hlinou ničemnou, ukazuje, že se přízniti budou vespolek lidé, a však nebude se přidržeti jeden druhého, tak jako železo nedrží se z hlinou.

Dnl 2 44 Za dnů pak těch králů vzbudí Bůh nebeský království, kteréž na věky nebude zkaženo, a království to na žádného jiného nespadne, ale ono potře a konec učiní všechněm těm královstvím, samo pak státi bude na věky,

Dnl 2 45 Tak jakž jsi viděl, že se s hory utrhl kámen, kterýž nebýval v rukou, a potřel železo, měď, hlinu, stříbro a zlato. Bůh veliký oznámil králi, co býti má potom, a pravý jest sen ten i věrný výklad jeho.

Dnl 2 46 Tedy král Nabuchodonozor padl na tvář svou, a poklonil se Danielovi, a rozkázal, aby oběti a vůně libé obětovali jemu.

Dnl 2 47 A odpovídaje král Danielovi, řekl: v pravdě že Bůh váš jest Bůh bohů a Pán králů, kterýž zjevuje skryté věci, poněvadž jsi mohl vyjevití tajnou věc tuto.

Dnl 2 48 Tedy král zvelebil Daniele, a dary veliké a mnohé dal jemu, a pánem ho učinil nade vši krajinou Babylonskou, a knížetem nad vývody, a nade všemi mudrci Babylonskými.

Dnl 2 49 Daniel pak vyžádal na králi, aby představil krajině Babylonské Sidracha, Mizacha a Abdenágo. Ale Daniel býval v bráně královské.

Dnl 3 1 Potom Nabuchodonozor král udělav obraz zlatý, jehož výška byla šedesáti loket, šířka pak šesti loket, postavil jej na poli Dura v krajině Babylonské.

Dnl 3 2 I poslal Nabuchodonozor král, aby shromáždili knížata, vývody a vůdce, starší, správce nad poklady, v právích zběhlé, úředníky a všecky, kteříž panovali nad krajinami, aby přišli ku posvěcování obrazu, kterýž postavil Nabuchodonozor král.

Dnl 3 3 Tedy shromáždili se knížata, vývodové a vůdcové, starší, správcové nad poklady, v právích zběhlí, úředníci a všickni, kteříž panovali nad krajinami ku posvěcování obrazu toho, kterýž postavil Nabuchodonozor král, a stáli před obrazem, kterýž postavil Nabuchodonozor.

Dnl 3 4 Biřic pak volal ze vši síly: Vám se to praví lidem, národům a jazykům,

Dnl 3 5 Jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padněte a klanějte se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král.

Dnl 3 6 Kdož by pak nepadl a neklaněl se, té hodiny uvržen bude do prostřed peci ohnivé rozpálené.

Dnl 3 7 A protož hned, jakž uslyšeli všickni lidé zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny a všelijaké muziky, padli všickni lidé, národové a jazykové, klanějíce se obrazu zlatému, kterýž postavil Nabuchodonozor král.

Dnl 3 8 A hned téhož času přistoupili muži kaldejští, a s křikem žalovali na Židy,

Dnl 3 9 A mluvíce, řekli Nabuchodonozorovi králi: Králi, na věky buď živ.

Dnl 3 10 Ty králi, vynesls výpověď, aby každý člověk, kterýž by slyšel zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padl a klaněl se obrazu zlatému,

Dnl 3 11 A kdož by nepadl a neklaněl se, aby uvržen byl do prostřed peci ohnivé rozpálené.

Dnl 3 12 Našli se pak někteří Židé, kteréž jsi představil krajině Babylonské, totiž Sidrach, Mizach a Abdenágo, kteřížto muži nedbali na tvé, ó králi, nařízení. Bohů tvých nectí, a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, se neklanějí.

Dnl 3 13 Tedy Nabuchodonozor v hněvě a v prchlivosti rozkázal přivésti Sidracha, Mizacha a Abdenágo. I přivedení jsou muži ti před krále.

Dnl 3 14 I mluvil Nabuchodonozor a řekl jim: Zoumyslně-li, Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, bohů mých nectíte, a obrazu zlatému, kterýž jsem postavil, se neklaníte?

Dnl 3 15 Protož nyní, jste-liž hotovi, abyste hned, jakž uslyšíte zvuk trouby, píšťalky, citary, huslí, loutny, zpívání a všelijaké muziky, padli a klaněli se obrazu tomu, kterýž jsem učinil? Pakli se klaněti nebudete, té hodiny uvržení budete do prostřed peci ohnivé rozpálené, a který jest ten Bůh, ješto by vás vytrhl z ruky mé?

Dnl 3 16 Odpověděli Sidrach, Mizach a Abdenágo, a řekli králi: My se nestaráme o to, ó Nabuchodonozoře, co bychom měli odpověditi tobě.

Dnl 3 17 Nebo aj, buďto že Bůh, jehož my ctíme, (kterýž mocen jest vytrhnouti nás z peci ohnivé rozpálené, a tak z ruky tvé, ó králi), vytrhne nás.

Dnl 3 18 Buď že nevytrhne, známo buď tobě, ó králi, žeť bohů tvých ctíti a obrazu zlatému, kterýž jsi postavil, klaněti se nebudeme.

Dnl 3 19 Tedy Nabuchodonozor naplněn jsa prchlivostí, tak že obličej tváři jeho se proměnil proti Sidrachovi, Mizachovi a Abdenágovi, a odpovídaje, rozkázal rozpáliti pec sedmkrát více, než obyčej měli ji rozpalovati.

Dnl 3 20 A mužům silným, kteříž byli mezi rytíři jeho, rozkázal, aby svížíce Sidracha, Mizacha a Abdenágo, uvrhli do peci ohnivé rozpálené.

Dnl 3 21 Tedy svázali muže ty v pláštích jejich, v košílkách jejich, i v kloboucích jejich a v oděvu jejich, a uvrhli je do prostřed peci ohnivé rozpálené.

Dnl 3 22 Že pak rozkaz královský náhlý byl, a pec velmi rozpálená, z té příčiny muže ty, kteříž uvrhli Sidracha, Mizacha a Abdenágo, zadusil plamen ohně.

Dnl 3 23 Ale ti tři muži, Sidrach, Mizach a Abdenágo, padli do prostřed peci

ohni vé rozpálené svázání.

Dnl 3 24 Tedy Nabuchodonozor král zděsil se, a vstal s chvátáním, a promluvil, řekl hejtmanům svým: Zdaliž jsme neuvrhli tři mužů do prostřed peci svázaných? Odpověděli a řekli králi: Pravda jest, králi.

Dnl 3 25 On pak odpovídaje, řekl: Aj, vidím čtyři muže rozvázané, procházející se u prostřed ohně, a není žádného porušení při nich, a čtvrtý na pohledění podobný jest synu Božímu.

Dnl 3 26 A přistoupiv Nabuchodonozor k čelisti peci ohnivé rozpálené, mluvil a řekl: Sidrachu, Mizachu a Abdenágo, služebníci Boha nejvyššího, vyjděte a počte sem. I vyšli Sidrach, Mizach a Abdenágo z prostředku ohně.

Dnl 3 27 Shromáždivše se pak knížata, vývodové a vůdcové a hejtmané královští, hleděli na ty muže, an žádné moci neměl oheň při tělích jejich, ani vlas hlavy jejich nepřiškvrl, ani pláštěvé jejich se nezměnili, aniž co ohněm páchli.

Dnl 3 28 I mluvil Nabuchodonozor a řekl: Požehnaný Bůh jejich, totiž Sidrachův, Mizachův a Abdenágův, kterýž poslal anděla svého, a vytrhl služebníky své, kteříž doufali v něho, až i rozkazu královského neuposlechli, ale těla svá vydali, aby nesloužili a neklaněli se žádnému bohu, kromě Bohu svému.

Dnl 3 29 A protože toto já prikazuji, aby každý ze všelikého lidu, národu a jazyku, kdož by koli co rouhavého řekl proti Bohu Sidrachovu, Mizachovu a Abdenágovu, na kusy rozsekán byl, a dům jeho v záchod obrácen, proto že není Boha jiného, kterýž by mohl vytrhovati, jako tento.

Dnl 3 30 Tedy zvelebil zase král Sidracha, Mizacha a Abdenága v krajině Babylonské. [(Daniel 3:31) Nabuchodonozor král všechněm lidem, národům i jazykům, kteříž bydlí na vsí zemi: Pokoj váš rozmnožen buď.] [(Daniel 3:32) Znamení a divy, kteréž učinil při mně Bůh nejvyšší, vidělo mi se za slušné, abych vypravoval.] [(Daniel 3:33) Znamení jeho jak veliká jsou, a divové jeho jak mocní jsou, království jeho království věčné, a panování jeho od národu do pronárodu.]

Dnl 4 1 Já Nabuchodonozor, užívaje pokoje v domě svém, a kveta na paláci svém,

Dnl 4 2 Měl jsem sen, kterýž mne zhrozil, a myšlení na ložci svém, a to, což jsem viděl, znepokojilo mne.

Dnl 4 3 A protože vyšla ode mne ta výpověď, aby uvedeni byli přede mne mudrci Babylonské, kteříž by mi výklad toho snu oznámili.

Dnl 4 4 Tedy přestoupili mudrci, hvězdáři, kaldejští a hadači. I pověděl jsem jim sen, a však výkladu jeho nemohli mi oznámiti.

Dnl 4 5 Až naposledy přestoupil přede mne Daniel, jehož jméno Baltazar, podle jména boha mého, a v němž jest duch bohů svatých. Jemuž jsem oznámil sen:

Dnl 4 6 Baltazaře, kníže mudrců, já vím, že duch bohů svatých jest v tobě, a nic tajného není tobě nesnadného. Vidění snu mého, kterýž jsem měl, i výklad jeho oznam.

Dnl 4 7 U vidění pak, kteréž jsem viděl na ložci svém, viděl jsem, a aj, strom u prostřed země, jehož vysokost byla veliká.

Dnl 4 8 Veliký byl strom ten a mocný, a výsost jeho dosahovala až k nebi, a patrný byl až do končin vsí země.

Dnl 4 9 Lístí jeho bylo pěkné, a ovoce jeho hojné, všechněm za pokrm, pod stínem pak jeho byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští, a z něho potravu měl všeliký živočich.

Dnl 4 10 Viděl jsem také u viděních svých na ložci svém, a aj, hlásný a svatý s nebe sstoupiv,

Dnl 4 11 Volal ze vsí síly, a tak pravil: Podetněte strom ten, a osekejte ratolesti jeho, a otlucte lístí jeho, a rozmetce ovoce jeho; nechat se vzdálí zvěř od něho, a ptáci z ratolestí jeho.

Dnl 4 12 A však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v poutech železných a ocelivých na trávě polní, aby rosou nebeskou smáčin byl, a díl jeho s zvěří v bylině zemské.

Dnl 4 13 Srdce jeho od lidského ať jest rozdílné, a srdce zvířecí nechtě jest dáno jemu, ažby sedm let vyplnilo se při něm.

Dnl 4 14 Usouzení hlásných a řeč žádosti svatých stane se, ažby k tomu přišlo, aby poznali lidé, že Nejvyšší panuje nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je, a toho, kterýž jest poníženy mezi lidmi, ustanovuje nad ním.

Dnl 4 15 Tento sen viděl jsem já Nabuchodonozor král, ty pak, Baltazaře, oznam výklad jeho. Nebo všickni mudrci v království mém nemohli mi výkladu oznámiti, ale ty můžeš, proto že duch bohů svatých jest v tobě.

Dnl 4 16 Tedy Daniel, jemuž jméno Baltazar, předěšený stál za jednu hodinu, a myšlení jeho strašila ho. A odpověděv král, řekl: Baltazaře, sen ani výklad jeho nechtě nestraší tebe. Odpověděl Baltazar a řekl: Pane můj, sen tento přišel na ty, kteříž tě v nenávisti mají, a výklad jeho na tvé nepřátele.

Dnl 4 17 Strom ten, kterýž jsi viděl, veliký a mocný, jehož výsost dosahovala až k nebi, a kterýž patrný byl po vsí zemi.

Dnl 4 18 A lístí jeho pěkné, a ovoce jeho hojné, a z něhož všickni pokrm měli, pod nímž byla zvěř polní, a na ratolestech jeho bydlili ptáci nebeští,

Dnl 4 19 Ty jsi ten, ó králi, kterýž jsi rozšířil se a zmocnil, a velikost tvá vzrostla a vznesla se až k nebi, a panování tvé až do konce země.

Dnl 4 20 Že pak viděl král hlásného a svatého sstupujícího s nebe, kterýž řekl: Podetněte strom ten a zkazte jej, a však kmene kořenů jeho v zemi zanechejte, a v okovách

železných a ocelivých atť jest na travě polní, aby rosou nebeskou smáčin byl, a s zvěří polní díl jeho, ažby sedm let vyplnilo se při něm:

Dnl 4 21 Tentž jest výklad, ó králi, a ortel Nejvyššího, kterýž vyšel na pána mého krále.

Dnl 4 22 Nebo zaženou tě lidé od sebe, a s zvěří polní bude bydlení tvé, a bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, a rosou nebeskou smáčin budeš, až se vyplní sedm let při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.

Dnl 4 23 Že pak řekli, aby zanechán byl kmen kořenů toho stromu, království tvé tobě zůstane, jakž jen poznáš, že nebesa panují.

Dnl 4 24 Protož ó králi, přijmi radu mou, a hříchy své spravedlností přetrhuj, a nepravosti své milostivostí k ssouzeným, zdaby prodloužen byl pokoj tvůj.

Dnl 4 25 Všecko to přišlo na krále Nabuchodonozora.

Dnl 4 26 Nebo po dokonání dvanácti měsíců, procházej se po palácu královském v Babyloně,

Dnl 4 27 Mluvil král a řekl: Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavěl mocí síly své, aby byl stolicí království k ozdobě slávy mé?

Dnl 4 28 Ještě ta řeč byla v ústech krále, a aj, hlas s nebe přišel: Toběť se praví, Nabuchodonozoře králi, že království odešlo od tebe,

Dnl 4 29 Nýbrž tě lidé i z sebe vyvrhou, a s zvěří polní bydleti budeš. Bylinu jako volům tobě jísti dávati budou, ažby sedm let vyplnilo se při tobě, dokudž bys nepoznal, že panuje Nejvyšší nad královstvím lidským, a že komuž chce, dává je.

Dnl 4 30 V touž hodinu řeč ta naplnila se při Nabuchodonozorovi. Nebo z spolu lidí vyvržen byl, a bylinu jako vůl jedl, a rosou nebeskou tělo jeho smáčino bylo, až na něm vlasy zrostly jako perí orlicí, a nehty jeho jako pazoury ptačí.

Dnl 4 31 Při skonání pak těch dnů já Nabuchodonozor pozdvihl jsem očí svých k nebi, a rozum můj ke mně se zase navrátil. I dobrořečil jsem Nejvyššímu, a živého na věky chválil jsem a oslavoval; nebo panování jeho jest panování věčné, a království jeho od národu do pronárodu.

Dnl 4 32 A všickni obyvatelé země jako za nic počtení jsou, a podle vůle své činí mezi vojskem nebeským i obyvateli země, aniž jest kdo, ještě by mu přes ruku dáti mohl, a říci jemu: Co to děláš?

Dnl 4 33 Téhož času rozum můj navrátil se ke mně, a k slávě království mého ozdoba má, i důstojnost má navrátila se ke mně; nadto i hejtmané moji a knížata má hledali mne, a zmocněn jsem v království svém, a velebnost větší jest mi přidána.

Dnl 4 34 Nyní tedy já Nabuchodonozor chválím, vyvyšuji a oslavuji krále nebeského, jehož všickni skutkové jsou pravda, a stezky jeho soud, a kterýž chodící v pýše může snižovati.

Dnl 4 35

Dnl 4 36

Dnl 4 37

Dnl 5 1 Balsazar král učinil hody veliké tisíci knížatům svým, a před nimi víno pil.

Dnl 5 2 A když pil víno Balsazar, rozkázal přinéstí nádoby zlaté a stříbrné, kteréž vynesl Nabuchodonozor otec jeho z chrámu Jeruzalémského, aby z něho pili král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho.

Dnl 5 3 I přineseno jest nádoby zlaté, kteréž vynesli z chrámu domu Božího, kterýž byl v Jeruzalémě, a pili z něho král i knížata jeho, ženy jeho i ženiny jeho.

Dnl 5 4 Pili víno, a chválili bohy zlaté a stříbrné, měděné, železné, dřevěné a kamenné.

Dnl 5 5 V touž hodinu vyšli prstové ruky lidské, a psali naproti svícnu na stěně paláce královského, a král hleděl na částky ruky, kteráž psala.

Dnl 5 6 Tedy jasnost královská změnila se, a myšlení jeho zkormoutila ho, a pasové bedr jeho rozpásali se, i kolena jeho jedno o druhé se tlouklo.

Dnl 5 7 A zkríkl král ze vší síly, aby přivedení byli hvězdáři, Kaldejští a hadači. I mluvil král a řekl mudrcům Babylonským: Kdokoli přečte psání toto, a výklad jeho mi oznámí, šarlatem odín bude, a řetěz zlatý na hrdlo jeho, a třetím v království po mně bude.

Dnl 5 8 I předstoupili všickni mudrci královští, ale nemohli písma toho čísti, ani výkladu oznámiti králi.

Dnl 5 9 Pročež král Balsazar velmi předěšen byl, a jasnost jeho změnila se na něm, ano i knížata jeho zkormoucení byli.

Dnl 5 10 Královna pak, příčinou té věci královské a knížat jeho, do domu těch hodů vešla, a promluvi vši královna, řekla: Králi, na věky živ buď. Nechť tě neděsí myšlení tvá, a jasnost tvá nechť se nemění.

Dnl 5 11 Jest muž v království tvém, v němž jest duch bohů svatých, v kterémž za dnů otce tvého osvícení, rozumnost a moudrost, jako moudrost bohů, nalezena, jehož král Nabuchodonozor otec tvůj knížetem mudrců, hvězdářů, Kaldejských a hadačů ustanovil, otec tvůj, ó králi,

Dnl 5 12 Proto že duch znamenitý, i umění a rozumnost vykládání snů a oznámení pohádek, i rozvázání věcí nesnadných nalezeno při Danielovi, jemuž král jméno dal Baltazar. Nechat nyní zavolán jest Daniel, a oznámit výklad ten.

Dnl 5 13 Tedy přiveden jest Daniel před krále. I mluvil král a řekl Danielovi:

Ty-li jsi ten Daniel, jeden z synů zajatých Judských, kteréhož přivedl král otec můj z Judstva?

Dnl 5 14 Slyšel jsem zajisté o tobě, že duch bohů svatých jest v tobě, a osvětlení i rozumnost a moudrost znamenitá nalezena jest v tobě.

Dnl 5 15 A nyní přivedení jsou přede mne mudrci a hvězdáři, aby mi písmo toto přečetli, a výklad jeho oznámili, a však nemohli výkladu věci té oznámiti.

Dnl 5 16 Já pak slyšel jsem o tobě, že můžeš to, což jest nesrozumitelného, vykládati, a což nesnadného, rozvázati. Protož nyní, budeš-li moci písmo to přečísti, a výklad jeho mně oznámiti, v šarlat oblečen budeš, a řetěz zlatý na hrdlo tvé, a třetím v království po mně budeš.

Dnl 5 17 Tedy odpověděl Daniel a řekl před králem: Darové tvoji nechť zůstávají tobě, a odplatu svou dej jinému, a však písmo přečtu králi, a výklad oznámím jemu.

Dnl 5 18 Ty králi, slyš: Bůh nejvyšší královstvím a důstojností i slávou a okrasou obdařil Nabuchodonozora otce tvého,

Dnl 5 19 A pro důstojnost, kterouž ho obdařil, všickni lidé, národové a jazykové tráslí a báli se před ním. Kohokoli chtěl, zabil, a kterékoli chtěl, bil, kteréz chtěl, povyšoval, a kteréz chtěl, ponižoval.

Dnl 5 20 Když se pak bylo pozdvihlo srdce jeho, a duch jeho zmocnil se v pyše, ssazen byl z stolice království svého, a slávu odjali od něho.

Dnl 5 21 Ano i z spolku synů lidských vyvržen byl, a srdce jeho zvířecímu podobné učiněno bylo, a s divokými osly bylo bydlení jeho. Bylinu jako volům dávali jemu jísti, a rosou nebeskou tělo jeho smáčino bylo, dokudž nepoznal, že panuje Bůh nejvyšší nad královstvím lidským, a že kohož chce, ustanovuje nad ním.

Dnl 5 22 Ty také, synu jeho Balsazare, neponížil jsi srdce svého, ačkolis o tom o všem věděl.

Dnl 5 23 Ale pozdvihl se proti Pánu nebes; nebo nádoby domu jeho přinesli před tebe, a ty i knížata tvá, ženy tvé i ženiny tvé pili jste víno z něho. Nadto bohy stříbrné a zlaté, měděné, železné, dřevěné a kamenné, kteříž nevidí, ani slyší, aniž co vědí, chválil jsi, Boha pak, v jehož ruce jest dýchání tvé i všechny cesty tvé, neoslavoval jsi.

Dnl 5 24 Protož nyní od něho poslána jest částka ruky této, a písmo to napsáno jest.

Dnl 5 25 A tototť jest písmo napsané: Mene, mene, tekel, ufarsin, totiž: Zčetl jsem, zčetl, zvážil a rozdělují.

Dnl 5 26 Tento pak jest výklad slov: Mene, zčetl Bůh království tvé, a k konci je přivedl.

Dnl 5 27 Tekel, zvážen jsi na váze, a nalezen jsi lehký.

Dnl 5 28 Peres, rozděleno jest království tvé, a dáno jest Médkým a Perským.

Dnl 5 29 Tedy z rozkazu Balsazara oblékli Daniele v šarlat, a řetěz zlatý dali na hrdlo jeho, a rozhlašovali o něm, že má býti pánem třetím v království.

Dnl 5 30 V touž noc zabít jest Balsazar král Kaldejský.

Dnl 5 31 Darius pak Médký ujal království v letech okolo šedesáti a dvou.

Dnl 6 1 Líbilo se pak Dariovi, aby ustanovil nad královstvím úředníků sto a dvadcet, kteříž by byli po všem království.

Dnl 6 2 Nad těmi pak hejtmany tři, z nichžto Daniel přední byl, kterýmž by úředníci onino vydávali počet, aby se králi škoda nedála.

Dnl 6 3 Tedy Daniel převyšoval ty hejtmany a úředníky, proto že duch znamenitější v něm byl. Pročež král myslel ustanoviti jej nade vším královstvím.

Dnl 6 4 Tedy hejtmáné a úředníci hledali příčiny proti Danielovi s strany království, a však žádné příčiny ani vady nemohli najíti; nebo věrný byl, aniž jaký omyl neb vada náležala se při něm.

Dnl 6 5 Protož muži ti řekli: Nenajdeme proti Danielovi tomuto žádné příčiny, jediné leč bychom našli něco proti němu s strany zákona Boha jeho.

Dnl 6 6 Tedy hejtmáné a úředníci ti shromáždivše se k králi, takto mluvili k němu: Daries králi, na věky buď živ.

Dnl 6 7 Uradili se všickni hejtmáné království, vývodové, úředníci, správcové a vůdcové, abys ustanovil nařízení královské, a utvrdil záповěd: Kdož by koli vložil žádost na kteréhokoli boha neb člověka do třidcíti dnů, kromě na tebe, králi, aby uvržen byl do jámy lvové.

Dnl 6 8 Nyní tedy, ó králi, potvrď záповědi této, a vydej mandát, kterýž by nemohl změněn býti podlé práva Médkého a Perského, kteréz jest neproměnitelné.

Dnl 6 9 Pročež král Darius vydal mandát a záповěd.

Dnl 6 10 Daniel pak, když se dověděl, že jest vydán mandát, všel do domu svého, kdež otevřená byla okna v pokoji jeho proti Jeruzalému, a tříkrát za den klekal na kolena svá, a modlíval se a vyznával se Bohu svému, tak jakož prvé to činíval.

Dnl 6 11 Tedy muži ti shromáždivše se a nalezše Daniele, an se modlí a pokorně prosí Boha svého,

Dnl 6 12 Tedy přistoupili a mluvili k králi o záповědi královské: Zdaliž jsi nevydal mandátu, aby každý člověk, kdož by koli něčeho žádal od kterého boha neb člověka až do třidcíti dnů, kromě od tebe, králi, uvržen byl do jámy lvové? Odpovědv král, řekl: Pravěť jest slovo to, podlé práva Médkého a Perského, kteréz jest neproměnitelné.

Dnl 6 13 Tedy odpovídajíce, řekli králi: Daniel ten, kterýž jest z zajatých synů Judských, nechť dbáti na tvé, ó králi, nařízení, ani na mandát tvůj, kterýž jsi vydal,

ale třikrát za den modlívá se modlitbou svou.

Dnl 6 14 Tedy král, jakž uslyšel tu řeč, velmi se zarmoutil nad tím, a uložil král v mysli své vysvobodití Daniele, a až do západu slunce usiloval ho vytrhnouti.

Dnl 6 15 Ale muži ti shromáždí vše se k králi, mluvíli jemu: Věz, králi, že jest takové právo u Médských a Perských, aby každá výpověď a nařízení, kteréž by král ustanovil, neproměnitelné bylo.

Dnl 6 16 I řekl král, aby přivedli Daniele, a uvrhli jej do jámy lvové. Mluvil pak král a řekl Danielovi: Bůh tvůj, kterémuž sloužíš ustavičně, on vysvobodí tebe.

Dnl 6 17 A přinesen jest kámen jeden, a položen na díru té jámy, a zapečetil ji král prstenem svým a prsteny knížat svých, aby nebyl změněn ortel při Danielovi.

Dnl 6 18 I odšel král na palác svůj, a šel ležeti, nic nejeda, a ničímž se obveseliti nedal, tak že i sen jeho vzdálen byl od něho.

Dnl 6 19 Tedy král hned ráno vstav na úsvitě, s chvátáním šel k jámě lvové.

Dnl 6 20 A jakž se přiblížil k jámě, hlasem žalostným zavolal na Daniele, a promluvív král, řekl Danielovi: Danieli, služebníče Boha živého, Bůh tvůj, kterémuž ty sloužíš ustavičně, mohl-liž tě vysvoboditi od lvů?

Dnl 6 21 Tedy Daniel mluvil s králem, řka: Králi, na věky buď živ.

Dnl 6 22 Bůh můj poslal anděla svého, kterýž zavřel ústa lvů, aby mi neuškodili; nebo před ním nevina nalezena jest při mně, nybřž ani proti tobě, králi, nic zlého jsem neučinil.

Dnl 6 23 Tedy král velmi se z toho zradoval, a rozkázal Daniele vytáhnouti z jámy. I vytažen byl Daniel z jámy, a žádného úrazu není nalezeno na něm; nebo věřil v Boha svého.

Dnl 6 24 I rozkázal král, aby přivedeni byli muži ti, kteříž osočili Daniele, a uvržení jsou do jámy lvové, oni i synové jejich i ženy jejich, a prvé než dopadli dna té jámy, zmocnili se jich lvové, a všechny kosti jejich zetřeli.

Dnl 6 25 Tedy Darius král napsal všechněm lidem, národům a jazykům, kteříž bydlili po vší zemi: Pokoj váš rozmnožen buď.

Dnl 6 26 Ode mne vyšlo nařízení toto, aby na všem panství království mého tráslí a báli se před Bohem Danielovým; nebo on jest Bůh živý a zůstávající na věky, a království jeho nebude zrušeno, ani panování jeho až do konce.

Dnl 6 27 Vysvobozuje a vytrhuje, a činí znamení a divy na nebi i na zemi, kterýž vysvobodil Daniele z moci lvů.

Dnl 6 28 Danielovi pak šťastně se vedlo v království Dariovu, a v království Cýra Perského.

Dnl 7 1 Léta prvního Balsazara krále Babylonského Daniel měl sen a vidění svá na ložci svém, i napsal ten sen krátkými slovy.

Dnl 7 2 Mluvil Daniel a řekl? Viděl jsem u vidění svém v noci, a aj, čtyři větrové nebeští bojovali na moři velikém.

Dnl 7 3 A čtyři šelmy veliké vystupovaly z moře, jedna od druhé rozdílná.

Dnl 7 4 První podobná lvu, a křídla orličí měla. Hleděl jsem, až vytrhána byla křídla její, jimiž se vznášela od země, tak že na nohách jako člověk státi musila, a srdce lidské dáno jest jí.

Dnl 7 5 A aj, jiná šelma druhá podobná nedvědu, kteráž panství jedno vyzdvihla, a tři žebra v ústech jejích, mezi zuby jejími, a tak mluveno bylo k ní: Vstaň, nažer se hojně masa.

Dnl 7 6 Potom jsem viděl, a aj, jiná podobná pardovi, kteráž měla čtyři křídla ptačí na hřbetě svém, a čtyřhlavá byla šelma ta, jíž moc dána byla.

Dnl 7 7 Potom viděl jsem u viděních nočních, a aj, šelma čtvrtá strašlivá a hrozná a velmi silná, mající zuby železné veliké, kteráž zžírala a potírala, zbytek pak nohama svýma pošlapávala; a ta byla rozdílná ode všech šelm, kteréž byly před ní, a měla rohů deset.

Dnl 7 8 Pilně jsem šetřil těch rohů, a hle, roh poslední malý vyrostal mezi nimi, a tři z těch rohů prvních vyvráceni jsou před ním; a aj, oči podobné očím lidským v rohu tom, a ústa mluvící pyšně.

Dnl 7 9 Hleděl jsem, až trůnové ti svrženi byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trůn jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící.

Dnl 7 10 Potok ohnivý tekł a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly.

Dnl 7 11 Patřil jsem tehdaž, hned jakž se začal zvuk té řeči pyšné, kterouž roh mluvil; patřil jsem, dokudž ta šelma nebyla zabita, a vyhlazeno tělo její, a dáno k spalení ohni.

Dnl 7 12 A i ostatkům šelm odjali panství; nebo dlouhost života jim odměřena byla až do času, a to uloženého času.

Dnl 7 13 Viděl jsem u vidění nočním, a aj, s oblaky nebeskými podobný Synu člověka přicházel; potom až k Starému dnů přišel, a před něj postaven byl.

Dnl 7 14 I dáno jest jemu panství a sláva i království, aby všickni lidé, národové a jazykové sloužili jemu; jehož panství jest panství věčné, kteréž nepomíjí, a království jeho, kteréž se neruší.

Dnl 7 15 I zhrozil se duch můj ve mně Danielovi u prostřed těla, a vidění má předěsila mne.

Dnl 7 16 Tedy přistoupil jsem k jednomu z přistojících, a ptal jsem se ho na jistotu vši té věci. I pověděl mi, a výklad řeči mi oznámil:

Dnl 7 17 Ty šelmy veliké, kteréž jsou čtyry, jsou čtyři králové, kteříž povstanou z země,

Dnl 7 18 A ujmou království svatých výsostí, kteříž obdržeti mají království až na věky, a až na věky věků.

Dnl 7 19 Tedy žádostiv jsem byl zprávy o šelmě čtvrté, kteráž rozdílná byla ode všech jiných, hrozná velmi; zubové její železní, a pazoury její ocelivé, kteráž zžírala, potírala, ostatek pak nohama svýma pošlapávala.

Dnl 7 20 Tolikéž o rozích desíti, kteříž byli na hlavě její, a o posledním, kterýž vyrostl, a před ním spadli tři; o tom rohu, pravím, kterýž měl oči a ústa mluvící pyšně, a byl na pohledění větší než jiní.

Dnl 7 21 Viděl jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a přemáhal je,

Dnl 7 22 Až přišel starý dnů, a oddán jest soud svatým výsostí, a čas přišel, aby to království svatí obdrželi.

Dnl 7 23 Řekl takto: Šelma čtvrtá znamená království čtvrté na zemi, kteréž rozdílné bude ode všech království, a zžítve všecku zemi, a zmlátí ji a potře ji.

Dnl 7 24 Rohů pak deset znamená, že z království toho deset králů povstane, a poslední povstane po nich, kterýž bude rozdílný od prvních, a poníží tři králů.

Dnl 7 25 A slova proti Nejvyššímu mluvi ti bude, a svaté výsostí potře; nadto pomýšleti bude, aby proměnil časy i práva, když vydání budou v ruku jeho, až do času a časů, i do částky časů.

Dnl 7 26 V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplnění a vyhladí je docela.

Dnl 7 27 Království pak i panství, a důstojnost královská pode vším nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všickni páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou.

Dnl 7 28 Až potud konec té řeči. Mne pak Daniele myšlení má velice zkormoutila, a krása má proměnila se při mně, slovo však toto v srdci mém zachoval jsem.

Dnl 8 1 Léta třetího králování Balsazara krále ukázalo mi se vidění, mně Danielovi po onom, kteréž se mi ukázalo na počátku.

Dnl 8 2 I viděl jsem u vidění, (tehdaž pak, když jsem viděl, byl jsem v Susan, na hradě, kterýž jest v krajině Elam), viděl jsem, pravím, byv u potoka Ulai.

Dnl 8 3 A pozdvih očí svých, viděl jsem, a aj, u toho potoka stál skopce jeden, kterýž měl dva rohy. A ti dva rohové byli vysocí, a však jeden vyšší než druhý, ale ten vyšší zrostl posléze.

Dnl 8 4 Viděl jsem skopce toho, an trkal k západu, půlnoci a poledni, jemuž žádná šelma odolati nemohla, aniž kdo co mohl vytrhnouti z moci jeho; pročez činil podle vůle své, a to věci veliké.

Dnl 8 5 A když jsem to rozvažoval, aj, kozel přicházel od západu na svrček vši země, a žádný se ho nedotýkal na zemi, a ten kozel měl roh znamenitý mezi očima svýma.

Dnl 8 6 A přišel až k tomu skopci majícímu dva rohy, kteréhož jsem byl viděl stojícího u potoka, a přiběhl k němu v prchlivosti síly své.

Dnl 8 7 Viděl jsem také, an dotřel na toho skopce, a rozlítiv se proti němu, udeřil jej, tak že zlámal oba rohy jeho, a nebylo síly v skopci k odpírání jemu. A poraziv ho na zemi, pošlapal jej, aniž byl, kdo by vytrhl skopce z moci jeho.

Dnl 8 8 Kozel pak velikým učiněn jest velmi. A když se ssilil, zlámal se roh ten veliký, i zrostli znamenití čtyři místo něho, na čtyři strany světa.

Dnl 8 9 Z těch pak jednoho vyšel roh jeden maličký, a zrostl velmi ku poledni a východu, a k zemi Judské.

Dnl 8 10 A zpjal se až k vojsku nebeskému, a svrhl na zemi některé z vojska toho i z hvězd, a pošlapal je.

Dnl 8 11 Anobrž až k vojska toho knížeti zpjal se, nebo od něho zastavena byla ustavičná oběť, a zavržen příbytek svatyně Boží,

Dnl 8 12 Tak že vojsko to vydáno v převrácenost proti ustavičné oběti, a povrhlo pravdu na zemi, a což činilo, šťastně mu se dařilo.

Dnl 8 13 Tedy slyšel jsem jednoho svatého mluvícího, a řekl ten svatý tomu, kterýž tajné věci v počtu máje, mluví: Dokudž toto vidění o oběti ustavičné, a převrácenost na zpuštění přivodící trvati bude, a svaté služby vydávány budou i vojsko v pošlapání?

Dnl 8 14 A řekli mi: Až do dvou tisíc a tří set večerů a jiter, a přijdou k obnovení svému svaté služby.

Dnl 8 15 Stalo se pak, že když jsem já Daniel hleděl na to vidění, a ptal jsem se na rozum jeho, aj, postavil se podle mne na pohledění jako muž.

Dnl 8 16 Slyšel jsem také hlas lidský mezi Ulaiem, kterýžto zavolav, řekl: Gabrieli, vylož tomuto vidění to.

Dnl 8 17 I přišel ke mně, kdež jsem stál, a když přišel, zhrozil jsem se, a padl jsem na tvář svou. I řekl ke mně: Pozoruj, synu člověčí; nebo v času uloženém vidění toto se naplní.

Dnl 8 18 Když pak on mluvil se mnou, usnul jsem tvrdě, leže tváří svou na zemi. I dotekl se mne, a postavil mne tu, kdež jsem byl stál,

Dnl 8 19 A řekl: Aj, já oznámím tobě to, což se dítí bude až do vykonání hněvu toho; nebo v uloženém času konec bude.

Dnl 8 20 Skopec ten, kteréhož jsi viděl, an měl dva rohy, jsou králové Médský a Perský.

Dnl 8 21 Kozel pak ten chlupatý jest král Řecký, a roh ten veliký, kterýž jest mezi očima jeho, jest král první.

Dnl 8 22 Že pak zlámán jest, a povstali čtyři místo něho, čtvero království z svého národu povstane, ale ne s takovou silou.

Dnl 8 23 Při dokonání pak království jejich, když na vrch vzejdou nešlechetníci, povstane král nestydatý a chytrý.

Dnl 8 24 Jehož síla zmocní se, ačkoli ne jeho silou, tak že ku podivení hubiti bude, a šťastně se mu povede, až i vše vykoná; nebo hubiti bude silné i lid svatý.

Dnl 8 25 A obmyslností svou šťastně svede lest v předsevzetí svém, a v srdci svém zvelebí sebe, a v čas pokoje zhubí mnohé; nadto i proti knížeti knížat se postaví, a však bez rukou potřín bude.

Dnl 8 26 Vidění pak to večerní a jitřní, o němž povědíno, jest jistá pravda; pročez ty zavři to vidění, nebo jest mnohých dnů.

Dnl 8 27 Tedy já Daniel zchuravěl jsem, a nemocen jsem byl několik dnů. Potom povstav, konal jsem povinnost od krále poručenou, byv předěšen nad tím viděním, čehož však žádný na mně neseznal.

Dnl 9 1 Léta prvního Daria syna Asverova z semene Médského, kteréhož učiněn jest králem v království Kaldejském,

Dnl 9 2 Léta prvního kralování jeho já Daniel porozuměl jsem z knih počtu let, o nichž se stalo slovo Hospodínovo k Jeremiášovi proroku, že se vyplní zpuštění Jeruzaléma sedmdesátého léta.

Dnl 9 3 A obrátil jsem tvář svou ku Pánu Bohu, hledaje ho modlitbou a pokornými prosbami, v postu, v zíní a popele.

Dnl 9 4 I modlil jsem se Hospodinu Bohu svému, a vyznávaje se, řekl jsem: Prosím, Pane Bože silný, veliký a všelike cti hodný, ostříhající smlouvy a dobrotivosti k těm, kteříž tě milují, a ostříhají příkázání tvých.

Dnl 9 5 Zhřešiliť jsme a převráceně jsme činili, bezbožnost jsme páchali, a protivili jsme se, a odvrátili od příkázání tvých a soudů tvých.

Dnl 9 6 Aniž jsme poslouchali služebníků tvých proroků, kteříž mluvivali ve jménu tvém králům našim, knížatům našim a otcům našim, i všemu lidu země.

Dnl 9 7 Toběť, ó Pane, přisluší spravedlnost, nám pak zahanbení tváři, jakž se to děje nyní mužům Judským a obyvatelům Jeruzalémským, a všechněm Izraelským, blízkým i dalekým, ve všech zemích, kamž jsi je zahnal pro přestoupení jejich, jímž přestupovali proti tobě.

Dnl 9 8 Námť, ó Hospodine, sluší zahanbení tváři, králům našim, knížatům našim a otcům našim, neboť jsme zhřešili proti tobě,

Dnl 9 9 Pánu Bohu pak našemu milosrdenství a slitování, poněvadž jsme se protivili jemu,

Dnl 9 10 A neposlouchali jsme hlasu Hospodina Boha našeho, abychom chodili v naučeních jeho, kteréž předkládal před oči naše skrze služebníky své proroky.

Dnl 9 11 Nýbrž všickni Izraelští přestoupili zákon tvůj a odvrátili se, aby neposlouchali hlasu tvého; protož vyli to jest na nás to prokletí a klatba, kteráž jest zapsána v zákoně Mojžíše služebníka Božího, nebo jsme zhřešili proti němu.

Dnl 9 12 Pročez splnil slovo své, kteréž mluvil proti nám a proti soudcům našim, kteříž nás soudili, a uvedl na nás toto zlé veliké, jehož se nestalo pode vším nebem, jakéž se stalo v Jeruzalémě.

Dnl 9 13 Tak jakž zapsáno jest v zákoně Mojžíšově, všecko to zlé přišlo na nás, a však ani tak jsme se nekořili před tváří hněvivou Hospodina Boha našeho, abychom se odvrátili od nepravostí svých, a šetrili pravdy jeho.

Dnl 9 14 Protož neobmeškal Hospodin s tím zlým, ale uvedl je na nás; nebo spravedlivý jest Hospodin Bůh náš ve všech skutcích svých, kteréž činí, jehož hlasu poslušní jsme nebyli.

Dnl 9 15 Nyní však, ó Pane Bože náš, kterýž jsi vyvedl lid svůj z země Egyptské rukou silnou, a způsobil sobě jméno, jakéž jest dnešního dne, zhřešili jsme, bezbožně jsme činili.

Dnl 9 16 Ó Pane, podle vši tvé dobrotivosti nechť se, prosím, odvrátí hněv tvůj a prchlivost tvá od města tvého Jeruzaléma, hory svatosti tvé; nebo pro hříchy naše a pro nepravosti otců našich Jeruzalém a lid tvůj v pohanění jest u všech, kteříž jsou vůkol nás.

Dnl 9 17 Nyní tedy, ó Bože náš, vyslyš modlitbu služebníka svého, a pokorné prosby jeho, a zasvěť tvář svou nad svatyní svou spuštěnou, pro Pána.

Dnl 9 18 Nakloň, Bože můj, ucha svého a slyš, otevři oči své a viz zpuštění naše i města, kteréž jest nazváno od jména tvého; nebo ne pro nějaké naše spravedlnosti padajíce, pokorně prosíme tebe, ale pro milosrdenství tvá mnohá.

Dnl 9 19 Vyslyš, ó Pane, Pane, odpusť, Pane, pozoruj a učiň; neprodlévejž pro sebe samého, můj Bože, nebo od jména tvého nazváno jest město toto i lid tvůj.

Dnl 9 20 Ještě jsem mluvil a modlil se, a vyznával hřích svůj i hřích lidu svého Izraelského, a padna, pokorně jsem se modlil před tváří Hospodina Boha svého, za horu svatosti Boha svého,

Dnl 9 21 Ještě, pravím, mluvil jsem při modlitbě, a muž ten Gabriel, kteréhož jsem viděl v tom vidění na počátku, rychle přiletěl, dotekl se mne v čas oběti večerní.

Dnl 9 22 A slouže mi k srozumění, mluvil se mnou a řekl: Danieli, nyní jsem vyšel, abych tě naučil vyrozumívati tajemství.

Dnl 9 23 Při počátku pokorných proseb tvých vyšlo slovo, a já jsem přišel, aťbych je oznámil, nebo jsi velmi milý; pročez pozoruj slova toho, a rozuměj vidění tomu.

Dnl 9 24 Sedmdesáte téhodnů odečteno jest lidu tvému a městu svatému tvému k zabránění převrácenosti a k zapečetění hříchů, i vyčištění nepravosti a k přivedení spravedlnosti věčné, a k zapečetění vidění i prorocství, a ku pomazání Svatého svatých.

Dnl 9 25 Věziž tedy a rozuměj, že od vyjití výpovědi o navrácení a o vystavení Jeruzaléma až do Mesiáše vývody bude téhodnů sedm, potom téhodnů šedesáte dva, když již zase vzdělána bude ulice a příkopa, a ti časové budou přenesnadní.

Dnl 9 26 Po téhodnech pak těch šedesáti a dvou zabít bude Mesiáš, však jemu to nic neuškodí; nýbrž to město i tu svatyni zkazí, i lid ten svůj budoucí, tak že skončení jeho bude hrozné, ano i do vykonání boje bude boj stálý všelijak do vyplnění.

Dnl 9 27 Utvrdí však smlouvu mnohým v téhodni poslední, u prostřed pak toho téhodne učiní konec oběti zápalné i oběti suché; a skrze vojsko ohavné, až do poslední ho a uloženého poplénění hubicí, na poplénění vyhlito bude zpuštění.

Dnl 10 1 Léta třetího Cýra krále Perského, zjeveno bylo slovo Danielovi, kterýž sloul jménem Baltazar, a právě bylo slovo to, i uložený čas dlouhý, a rozum toho slova i smysl zjeven jemu u vidění.

Dnl 10 2 V těch dnech já Daniel kvílil jsem za tři téhodny dnů.

Dnl 10 3 Pokrmu pochoťného jsem nejedl, ani maso ani víno nevešlo do úst mých, aniž jsem se masti mazal, až se vyplnili dnové tři téhodnů.

Dnl 10 4 Dne pak dvadcatého čtvrtého měsíce prvního, když jsem byl na břehu řeky veliké, to jest Hiddekel.

Dnl 10 5 Pozdvih očí svých, viděl jsem, a aj, muž jeden oděný v roucho lněné, a bedra jeho přepásaná byla zlatem ryzím z Ufaz.

Dnl 10 6 Tělo pak jeho jako tarsis, a obličej jeho na pohledění jako blesk, a oči jeho podobné pochodním hořícím, a ramena jeho i nohy jeho na pohledění jako měď vypulEROVANÁ, a zvuk slov jeho podobný zvuku množství.

Dnl 10 7 Viděl jsem pak já Daniel sám vidění to, ale muži ti, kteříž se mnou byli, neviděli toho vidění, než hrůza veliká připadla na ně, až i utekli, aby se skryli.

Dnl 10 8 Pročez já zůstal jsem sám, a viděl jsem vidění to veliké, ale nezůstalo i ve mně síly, a krása má změnila se, a porušila na mně, aniž jsem mohl zadržeti síly.

Dnl 10 9 Tedy slyšel jsem zvuk slov jeho, a uslyšav zvuk slov jeho, usnul jsem tvrdě na tváři své, na tváři své na zemi.

Dnl 10 10 V tom aj, ruka dotkla se mne, a pozdvihla mne na kolena má a na dlaně rukou mých.

Dnl 10 11 I řekl mi: Danieli, muži velmi milý, pozoruj slov, kteráž já mluviti budu tobě, a stůj na místě svém, nebo nyní poslán jsem k tobě. A když promluvil ke mně slovo to, stál jsem, třesa se.

Dnl 10 12 Pročez řekl mi: Nebojž se, Danieli; nebo od prvního dne, jakž jsi přiložil srdce své, abys rozuměl, a trápil se před Bohem svým, vyslyšána jsou slova tvá, a já přišel jsem příčinou slov tvých.

Dnl 10 13 Ale kníže království Perského postavovalo se proti mně za jedenmécitma dnů, až aj, Michal, jeden přední z knížat, přišel mi na pomoc; protož jsem já zůstával tam při králích Perských.

Dnl 10 14 Již pak přišel jsem, aťbych oznámil, co potkati má lid tvůj v potomních dnech; nebo ještě vidění bude o těch dnech.

Dnl 10 15 A když mluvil ke mně ta slova, sklopiv tvář svou k zemi, oněměl jsem.

Dnl 10 16 A aj, jako podobnost člověka dotkla se rtů mých, a otevřev ústa svá, mluvil jsem a řekl tomu, kterýž stál naproti mně: Pane můj, příčinou toho vidění obrátili se bolesti mé na mne, a aniž jsem síly zadržeti mohl.

Dnl 10 17 Jakž tedy bude moci služebník Pána mého takový mluviti se Pánem svým takovým, poněvadž ve mně od toho času, ve mně, pravím, nezůstalo síly, ani dchnutí nepozůstalo ve mně?

Dnl 10 18 Pročez opět dotkl se mne na pohledění jako člověk, a posilnil mne.

Dnl 10 19 A řekl: Neboj se, muži velmi milý, pokoj tobě, posilň se, posilň se, pravím. Když pak on mluvil se mnou, posilněn jsa, řekl jsem: Nechtě mluví Pán můj, nebo jsi mne posilnil.

Dnl 10 20 I řekl: Víš-liž, proč jsem přišel k tobě? Nebo již navrátím se, abych bojoval s knížetem Perským. A já odcházím, a aj, kníže Řecké přitáhne.

Dnl 10 21 Ale oznámím to, což jest zapsáno v psání pravdomluvném; nebo ani jednoho není, ještě by sobě zmužile počínal se mnou v těch věcech, kromě Michala knížete vašeho.

Dnl 11 1 A tak já léta prvního Daria Médského postavil jsem se, abych ho zmocňoval a posiloval.

Dnl 11 2 Již pak oznámím pravdu: Aj, ještě tři králové kralovati budou v Perské zemi; potom čtvrtý zbohatne bohatstvím velikým nade všecky, a když se zmocní v bohatství svém, vzbudí všecky proti království Řeckému.

Dnl 11 3 I povstane král mocný, kterýž bude míti panství široké, a bude činiti podlé vůle své.

Dnl 11 4 Když se pak zmocní, potřino bude království jeho, a rozděleno bude na čtyři strany světa, však ne mezi potomky jeho, aniž bude panství jeho takové, jakéž bylo; nebo vykořeněno bude království jeho, a jiným mimo ně se dostane.

Dnl 11 5 Pročež posilní se král polední, ano i jedno z knížat jeho, a mocnější bude nad něho, a panovati bude; panství široké bude panství jeho.

Dnl 11 6 Po některých pak letech spřízní se; nebo dcera krále poledního dostane se za krále půlnočního, aby učinila příměří. Ale neobdrží síly ramene, aniž on ostojí s ramenem svým, ale vydána bude ona i ti, kteříž ji přivedou, i syn její, i ten, kterýž ji posilňoval v ty časy.

Dnl 11 7 Potom povstane z výstřelku kořenů jejích na místo jeho, kterýž přitáhne s vojskem svým, a uderí na pevnost krále půlnočního, a přičiní se, aby se jich zmocnil.

Dnl 11 8 Nadto i bohy jejích s knížaty jejích, s nádobami drahými jejích, stříbrem a zlatem v zajetí zavede do Egypta, a bude bezpečen za mnoho let před králem půlnočním.

Dnl 11 9 A tak přijde do království král polední, a navrátí se do země své.

Dnl 11 10 Ale synové onoho válčiti budou, a seberou množství vojsk velikých. A nenadále přijda, jako povodeň procházeti bude, a navracuje se, válkou dotíratí bude až k jeho pevnostem.

Dnl 11 11 Pročež rozdrážděn jsa král polední, vytáhne, a bojovati bude s ním, s králem půlnočním, a sšíkuje množství veliké, i bude vydáno množství to v ruku jeho.

Dnl 11 12 I pozdvihne se množství to, a povýší se srdce jeho, a ačkoli porazí na tisíce, a však se nezmocní.

Dnl 11 13 Potom navrátě se král půlnoční, sšíkuje množství větší než prvé, a po dokonání času některých let, nenadále přijde s vojskem velikým a s dostatkem hojným.

Dnl 11 14 V těch časích mnozí se postaví proti králi polednímu, ale synové nešlechtní z lidu tvého zhubeni budou, a pro stvrzení vidění tohoto padnou.

Dnl 11 15 Nebo přitáhne král půlnoční, a vzdělaje náspy, dobude měst hrazených, tak že ramena poledního neostojí, ani lid vybraný jeho, aniž budou míti síly k odpírání.

Dnl 11 16 A přitáhne proti němu, bude činiti podle vůle své, a nebude žádného, ješto by se postavil proti němu. Postaví se také v zemi Judské, kterouž docela zkaží rukou svou.

Dnl 11 17 Potom obrátí tvář svou, aby přitáhne s mocí všeho království svého, a ukazuje se jako by vše upřímě jednal, dovede něčeho. Nebo dá jemu krásnou pannu, aby ho zahubil skrze ni, ale ona nedostojí aniž bude držeti s ním.

Dnl 11 18 Zatím obrátí tvář svou k ostrovům, a dobude mnohých, ale vůdce přítrž učiní pohanění jeho, anobrž to hanění jeho na něj obrátí.

Dnl 11 19 Pročež obrátí tvář svou k pevnostem země své, ale klesne a padne, i zahyne.

Dnl 11 20 I povstane na místo jeho v slávě královské ten, kterýž rozešle výběrčí, ale ten po nemnohých dnech potřín bude, a to ne v hněvě, ani v boji.

Dnl 11 21 Na místě tohoto postaví se nevzácný, ačkoli nevloží na něj ozdoby královské, a však přijda pokojně, ujme království skrze úlisnost.

Dnl 11 22 A rameny jako povodní zachvácení budou před obličejem jeho mnozí, a potříní budou jako i ten vůdce, kterýž s ním smlouvu učinil.

Dnl 11 23 Nebo v tovaryšství s ním vejda, prokáže nad ním lest, a přijeda, zmocní se království s malým počtem lidu.

Dnl 11 24 Bezpečně také i do nejúrodnějších míst té krajiny vpadne, a činiti bude to, čehož nečinili otcové jeho, ani otcové otců jeho; loupež a kořisti a zboží jim rozdělí, ano i proti pevnostem chytrosti své vymyšletí bude, a to do času.

Dnl 11 25 Potom vzbudí sílu svou a srdce své proti králi polednímu s vojskem velikým, s nímž král polední vojensky se potýkati bude, s vojskem velikým a velmi silným, ale neostojí, proto že vymyslí proti němu chytrost.

Dnl 11 26 Nebo kteříž jídají pokrm, potrou jej, když vojsko onoho se rozvodní; i padnou, zbiti jsou mnozí.

Dnl 11 27 Tehdáž obou těch králů srdce bude činiti zlé, a za jedním a týmž stolem lež mluviti budou, ale nepodaří se, proto že cíl uložený na jiný ještě čas odložen.

Dnl 11 28 A protož navrátí se do země své s zbožím velikým, a srdce jeho bude proti smlouvě svaté. Což učině, navrátí se do země své.

Dnl 11 29 V uložený čas navrátě se, potáhne na poledne, ale to nebude podobné prvnímu ani poslednímu.

Dnl 11 30 Nebo přijdou proti němu lodí Citejské, pročež bude jej to boleti, tak že opět zlobiti se bude proti smlouvě svaté. Což učině, navrátí se, a srozumění míti bude s těmi, kteříž opustili smlouvu svatou.

Dnl 11 31 A vojska veliká podle něho státi budou, a poškrvni svatyně a pevnosti; odejmou také obět ustavičnou, a postaví ohavnost zpuštění,

Dnl 11 32 Tak aby ty, kteříž se bezbožně proti smlouvě chovati budou, v pokrytství posiloval úlisnostmi, lid pak, kterýž zná Boha svého, aby jímali. Což i učiní.

Dnl 11 33 Pročež vyučující lid, vyučující mnohé, padati budou od meče a ohně, zajetí a loupeže za mnohé dny.

Dnl 11 34 A když padati budou, malou pomoc míti budou; nebo připojí se k nim mnozí pochlebně.

Dnl 11 35 Z těch pak, kteříž jiné vyučují, padati budou, aby prubování a čištění a bílení byli až do času jistého; neboť to ještě potrvá až do času uloženého.

Dnl 11 36 Král zajisté ten bude činiti podle vůle své, a pozdvihne se a zvelebí nad každého boha, i proti Bohu nade všemi bohy nejsilnějšímu mluvíti bude divné věci; a šťastně se mu povede až do vykonání prchlivosti, ažby se to, což uloženo jest, vykonal o.

Dnl 11 37 Ani k bohům otců svých se nenakloní, ani k milování žen, aniž k komu z bohů se nakloní, proto že se nade všecko velebiti bude.

Dnl 11 38 A na místě Boha nejsilnějšího ctíti bude boha, kteréhož neznali otcové jeho; ctíti bude zlatem a stříbrem, a kamením drahým a klénoty.

Dnl 11 39 A tak dovede toho, že pevnosti Nejsilnějšího budou boha cizího, a kteréž se mu viděti bude, počtí slávou, a způsobí, aby panovali nad mnohými, a zemi rozdělí místo mzdy.

Dnl 11 40 Při dokonání pak toho času trkati se s ním bude král polední, ale král půlnocní oboří se na něj s vozy a s jezdci a lodími mnohými, a přitáhne do země, jako povodeň projde.

Dnl 11 41 Potom přitáhne do země Judské, a mnohé země padnou. Tito pak ujdou ruky jeho, Idumejští a Moábští, a prvotiny synů Ammon.

Dnl 11 42 A když ruku svou vztáhne na země, ani země Egyptská nebude moci jeho zníknouti.

Dnl 11 43 Nebo opanuje poklady zlata a stříbra, a všechny klénoty Egyptské; Lubimští také a Mouřenínové za ním půjdou.

Dnl 11 44 V tom noviny od východu a od půlnoci přestraší jej; pročez vytáhne s prchlivostí velikou, aby hubil a mordoval mnohé.

Dnl 11 45 I rozbije stany paláce svého mezi mořemi, na hoře okrasy svatosti; a když přijde k skonání svému, nebude míti žádného spomocníka.

Dnl 12 1 Toho času postaví se Michal, kníže veliké, kterýž zastává synů lidu tvého, a bude čas ssoužení, jakéhož nebylo, jakž jest národ, až do toho času; toho, pravím, času vysvobozen bude lid tvůj, kdožkoli nalezen bude zapsaný v knize.

Dnl 12 2 Tuť mnozí z těch, kteříž spí v prachu země, procítí, jedni k životu věčnému, druzí pak ku pohanění a ku potupě věčné.

Dnl 12 3 Ale ti, kteříž jiné vyučují, stkvíti se budou jako blesk oblohy, a kteříž k spravedlnosti přivozují mnohé, jako hvězdy na věčné věky.

Dnl 12 4 Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečet knihu tuto až do času jistého. Mnozíť budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude umění.

Dnl 12 5 Zatím viděl jsem já Daniel, a aj, jiní dva stáli, jeden z této strany břehu řeky, a druhý z druhé strany břehu též řeky.

Dnl 12 6 A řekl muži tomu oblečenému v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky: Když bude konec těm divným věcem?

Dnl 12 7 I slyšel jsem muže toho oblečeného v roucho lněné, kterýž stál nad vodou té řeky, an zdvihl pravici svou i levici svou k nebi, a přísáhl skrze Živého na věky, že po uložení času, a uloženíh časích, i půl času, a když do cela rozptýlí násilí lidu svatého, dokonají se všechny tyto věci.

Dnl 12 8 A když jsem já slyše, nerozuměl, řekl jsem: Pane můj, jaký konec bude těch věcí?

Dnl 12 9 Tedy řekl: Odejdi, Danieli, nebo zavřína jsou a zapečetěna slova ta až do času jistého.

Dnl 12 10 Přечиšťování a bílení a prubování budou mnozí; bezbožní zajisté bezbožnost páchatí budou, aniž co porozumějí kteří z nich, ale moudří porozumějí.

Dnl 12 11 Od toho pak času, v němž odjata bude obět ustavičná, a postavena ohavnost hubící, bude dnů tisíc, dvě stě a devadesát.

Dnl 12 12 Blahoslavený, kdož dočeka a přijde ke dnům tisíci, třem stům, třidcíti a pěti.

Dnl 12 13 Ty pak odejdi k místu svému, a odpočívati budeš, a zůstaneš v losu svém na skonání dnů.

Hsa 1 1 Slovo Hospodino, kteréž se stalo k Ozeášovi synu Bérovu za dnů Uziáše, Jotama, Achasa, Ezechiáše, králů Judských, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského.

Hsa 1 2 Když Hospodin začal mluvíti k Ozeášovi, řekl Hospodin Ozeášovi: Jdi, pojmi sobě ženu smilnou, a děti z smilstva; nebo nestydatě smilněci tato země, odvrátila se od Hospodina.

Hsa 1 3 A tak šel a pojal Gomeru, dceru Diblaimskou, kterážto počala a porodila jemu syna.

Hsa 1 4 Tedy řekl jemu Hospodin: Nazoviž jméno jeho Jezreel; nebo po malém času já vyhledávati budu krve Jezreel na domu Jéhu, a přestati káži království domu toho.

Hsa 1 5 I stane se v ten den, že polámi lučístě Izraelovo v údolí Jezreel.

Hsa 1 6 Opět počala znovu a porodila dceru. I řekl jemu: Nazov jméno její Lorucháma; nebo již více neslitují se nad domem Izraelským, abych jim co prominouti měl.

Hsa 1 7 Ale nad domem Judským se slitují, a vysvobodím je skrze Hospodina Boha jejich; nebo nevysvobodím jich lučístem a mečem, ani bojem, koňmi neb jezdci.

Hsa 1 8 Potom ostavivši Loruchámu, opět počala a porodila syna.

Hsa 1 9 I řekl: Nazov jméno jeho Loammí; nebo vy nejste lid můj, a já také nebudu váš.

Hsa 1 10 A však bude počet synů Izraelských jako písku mořského, kterýž ani změřen, ani sečten býti nemůže. A stane se, že místo toho, kdež řečeno jim bylo: Nejste vy lid můj, řečeno jim bude: Synové Boha silného a živého jste.

Hsa 1 11 I budou shromážděni synové Judští a synové Izraelští spolu, a ustanovíce nad sebou hlavu jednu, vyjdou z této země, ačkoli veliký bude den Jezreele.

Hsa 2 1 Rcete bratřím vašim: Ó lide můj, a sestrám vašim: Ó milosrdenství došlo.

Hsa 2 2 Odpor veďte proti matce vaší, dokažte, že ona není manželka má, a že já nejsem muž její, leč odvaruje smilství svých od tváři své, a cizoložství svých z prostřed prsí svých,

Hsa 2 3 Abych jí nesvlékl do naha, a nepostavil jí tak, jakž byla v den narození svého, a učině ji podobnou poušti, a obrátě ji jako v zemi vyprahlou, umořil bych ji žízní.

Hsa 2 4 Neslitoval bych se ani nad syny jejími, proto že jsou synové z smilstva.

Hsa 2 5 Nebo smilní matka jejich, hanebnost páse rodička jejich; říká zajisté: Půjdu za frejírů svými, kteříž mi dodávají chleba mého, vody mé, vlny mé, lnu mého, oleje mého i nápojů mých.

Hsa 2 6 A protož aj, já opletu cestu její trním, a ohradím hradbou, aby stezek svých naleztí nemohla.

Hsa 2 7 Tehdy běhati bude za frejírů svými, a však nedostihne jich, hledati jich bude, ale nenalezne. I dí: Ej nu, již se navrátím k manželu svému prvnímu, proto že mi lépe tehdaž bylo než nyní.

Hsa 2 8 Nebo ona nezná toho, že jsem já dával jí obilé, a mest a olej, anobrž rozmnožoval stříbro i zlato, kteréž vynakládají na Bále.

Hsa 2 9 Protož poberu zase obilé své v čas jeho, i mest svůj v jistý čas jeho, a odejmu jí vlnu svou i len svůj k přiodívání nahoty její,

Hsa 2 10 A tak v brzce odkryji mrzkost její před očima frejírů jejích, a žádný jí nevytrhne z ruky mé.

Hsa 2 11 A učiním přítrž vši radosti její, svátkům jejím, novoměsícům jejím i sobotám jejím, a všechněm slavnostem jejím.

Hsa 2 12 Pohubím také révové její a fíkoví její, proto že říká: Ty věci jsou mzda má, kterouž mi dali frejírů moji; a obrátím je v les, a sžerou je živočichové polní.

Hsa 2 13 A budu na ni vyhledávati dnů Bálů, v nichž jim kadí, a ozdoběci se náušnicemi svými a záponami svými, chodí za frejírů svými, na mne se pak zapomíná, praví Hospodin.

Hsa 2 14 Protož aj, já namluvím ji, když ji uvedu na poušť; nebo mluvi ti budu k srdci jejímu.

Hsa 2 15 A dám jí vinice její od téhož místa, i údolí Achor místo dveří naděje, i bude tam zpívati jako za dnů mladosti své, totiž jako tehdaž, když vycházela z země Egyptské.

Hsa 2 16 I stane se v ten den, dí Hospodin, že volati budeš: Muži můj, a nebudeš mne volati více: Báli můj.

Hsa 2 17 Nebo vyprázdním jména Bálů z úst tvých, aniž připomínání budou více v jménu svém.

Hsa 2 18 A učiním pro tebe smlouvu v ten den s živočichy polními, a s ptactvem nebeským i s zeměplazy, lučiště pak a meč polámi, i válku odejmu z země, a způsobím to, aby bydleli bezpečně.

Hsa 2 19 I zasnoubím tě sobě na věčnost, zasnoubím tě sobě, pravím, v spravedlnosti a v soudu a v dobrotivosti a v hojném milosrdenství.

Hsa 2 20 Zasnoubím tě sobě také u víře, abys poznala Hospodina.

Hsa 2 21 I stane se v ten den, že vyslyšíti budu, dí Hospodin, vyslyšíti budu nebesa, a ona vyslyší zemi.

Hsa 2 22 Země pak vyslyší obilé, i mest, i olej, a ty věci vyslyší Jezreele.

Hsa 2 23 Nebo ji rozseji sobě na zemi, a smiluji se nad Loruchámou, Loammí pak řeknu: Lid můj jsi ty, a on dí: Bože můj.

Hsa 3 1 Opět řekl mi Hospodin: Ještě jdi, a zamiluj ženu, milou frejírů a cizoložnou, tak jako miluje Hospodin syny Izraelské, ačkoli oni hledí k bohům cizím, a milují kádě vína.

Hsa 3 2 Tedy zjednal jsem ji sobě z patnácti stříbrných a z půldruhého chomeru ječmene.

Hsa 3 3 A řekl jsem jí: Za mnoho dnů seď mi, nesmilni, aniž se vdávej za muže, a já také příčinou tvou.

Hsa 3 4 Nebo za mnohé dny budou synové Izraelští bez krále, bez knížete, bez oběti, bez modly, bez efodu a terafim.

Hsa 3 5 Potom pak obrátí se synové Izraelští, a hledati budou Hospodina Boha svého i Davida krále svého; a předěšení jsouce, poběhnou k Hospodinu a k dobrotě jeho v posledních časích.

Hsa 4 1 Slyšte slovo Hospodino, ó synové Izraelští, neboť má rozeprti Hospodin s obyvateli země této, proto že není žádné věrnosti, ani žádného milosrdenství, ani žádné známosti Boží v této zemi.

Hsa 4 2 Proklínání a lži a vraždy, a zlodějství i cizoložství na vrch zrostlo,

a vražda vraždu postihá.

Hsa 4 3 Protož kvílení bude tato země, a umdlí všecko, což v ní přebývá, živočichové polní i ptactvo nebeské, ano i ryby mořské zhynou.

Hsa 4 4 A však žádný jim nedomlouvej, aniž jich kdo tresci; nebo lid tvůj podobní jsou těm, kteříž se vadí s knězem.

Hsa 4 5 Protož ve dne padneš, padne také i prorok s tebou v noci, zahladím i matku tvou.

Hsa 4 6 vyhlazen bude lid můj pro neumění. Poněvadž jsi ty pohrdl uměním, i tebou pohrdnu, abys mi kněžství nekonal; a že jsi zapomněl na zákon Boha svého, já také zapomenu se na syny tvé.

Hsa 4 7 Čím se více rozmohli, tím více hřešili proti mně; slávu jejich v pohanění směním.

Hsa 4 8 Oběti za hřích lidu mého jedí, protož k nepravosti jejich duše své pozdvihují.

Hsa 4 9 Pročež stane se jakž lidu tak knězi. Nebo vyhledávati budu na něm cest jeho, a skutky jeho jemu vrátím.

Hsa 4 10 I budou jísti, a však se nenasytí, smilníci budou, ale nerozmnoží se; nebo nechtějí pozoru míti na Hospodina.

Hsa 4 11 Smilství a víno a mest odjímá srdce.

Hsa 4 12 Lid můj dřeva svého se dotazuje, a hůl jeho oznamuje jemu; nebo je duch smilství v blud uvodí, aby smilnili, odcházejíce od Boha svého.

Hsa 4 13 Na vrších hor obětují, a na pahrbcích kadí, pod doubím a topolím a jilmovím, nebo jest příhodný stín jejich; protož smilní dcery vaše, a nevěsty vaše cizoloží.

Hsa 4 14 Nevyhledával-liž bych na dcerách vašich, že smilní, a na nevěstách vašich, že cizoloží, že tito s nevěstkami se oddělují, a s ženkami obětují? Anobrž lid, kterýž sobě nesrozumívá, padne.

Hsa 4 15 Jestliže smilníš ty Izraeli, nechažť nehřeší Juda. Protož nechoďtež do Galgala, aniž vstupujte do Betaven, aniž přísahajte: Živť jest Hospodin.

Hsa 4 16 Nebo jako jalovice tvrdošijná tvrdošijný jest Izrael, jižť je pásti bude Hospodin jako beránka na prostranně.

Hsa 4 17 Efraim stovaryšil se s modlami, nechej ho.

Hsa 4 18 Zpurné je činí nápoj jejich, velice smilní, milují: Dejte. Ochráncové jeho jsou ohyzda.

Hsa 4 19 zachvátí je vítr křídly svými, i budou zahanbeni pro své oběti.

Hsa 5 1 Slyštež to, ó kněží, a pozorujte, dome Izraelský, i dome královský, poslouchejte, nebo proti vám soud tento jest, proto že jste osídlo v Masfa, a sítká rozestřená na vrchu Tábor.

Hsa 5 2 Nýbrž k zabíjení uchylující se, připadají k zemi, ale já ztresci každého z nich.

Hsa 5 3 Známt' já Efraima, a Izrael není ukryt přede mnou; nebo nyní smilníš, Efraime, poškvřňuje se Izrael.

Hsa 5 4 Nemají se k tomu, aby se obrátili k Bohu svému, proto že duch smilství mezi nimi jest, Hospodina pak znáti nechtějí,

Hsa 5 5 Tak že hrdost Izraelova svědčí vůči proti němu; protož Izrael i Efraim padnou pro nepravost svou, padne také i Juda s nimi.

Hsa 5 6 S stády bravů a skotů svých půjdou hledati Hospodina, však nenaleznou; vzdálíltě se od nich.

Hsa 5 7 Hospodinu se zpronevěřili, nebo syny cizí zplodili; jižť je zžíře měsíc i s jméním jejich.

Hsa 5 8 Trubte trubou v Gabaa, a na pozoun v Ráma; křičte v Betaven: Po tobě, ó Beni amine.

Hsa 5 9 Efraim zpuštěn bude v den kázně, v němž po pokoleních Izraelských uvedu v známost pravdu.

Hsa 5 10 Knížata Judská jsou podobná těm, kteříž přenášejí mezník; vyleji na ně jako vodu prchlivost svou.

Hsa 5 11 Utištěn jest Efraim, potřín soudem, však sobě libuje choditi za rozkazem.

Hsa 5 12 Protož i já byl jsem jako mol Efraimovi, a jako hnís domu Judovu.

Hsa 5 13 Pročež vída Efraim neduh svůj, a Juda nežit svůj, utekl se Efraim k Assurovi, a poslal k králi, kterýž by se o něj zasadil. Ale on nebude moci zhojiti vás, ani uzdraviti vás od nežitů.

Hsa 5 14 Nebo já jsem jako lítý lev Efraimovi, a jako lvíče domu Judovu; já, já uchvátím a ujdu, vezmu, a žádný nevytrhne.

Hsa 5 15 Odejda, navrátím se na místo své, až se vinni dadí, a hledati budou tváři mé.

Hsa 6 1 V úzkosti své ráno hledati mne budou: Poďte, a navraťme se k Hospodinu; nebo on uchvátí a zhojí nás, ubil a uvíže rány naše.

Hsa 6 2 Obživí nás po dvou dnech, dne třetího vzkřísí nás, a budeme živi před obličejem jeho,

Hsa 6 3 Tak abychom znájíce Hospodina, více poznávati se snažovali; nebo jako jitřní svitání jest vycházení jeho, a přijde nám jako dešť jarní a podzimní na zemi.

Hsa 6 4 Což mám činiti s tebou, ó Efraime? Což mám činiti s tebou, ó Judo, ano

vaše dobrota jest jako oblak ranní, a jako rosa jitřní pomíjející?
Hsa 6 5 Protož otesával jsem skrze proroky, zbil jsem je řečmi úst svých, aby soudů tvých světlo vzešlo.
Hsa 6 6 Nebo milosrdenství oblibuji a ne obět, a známost Boha více než zápaly.
Hsa 6 7 Ale oni smlouvu mou jako lidskou přestoupili, a tu se mi zpronevěřili.
Hsa 6 8 Galád město činitelů nepravosti, plné šlepejí krvavých.
Hsa 6 9 Rota pak kněžstva jsou jako lotři, kteříž na někoho čekají na cestě, kudyž se jde do Sichem; nebo zúmyslnou nešlechtnost páší.
Hsa 6 10 V domě Izraelském vidím hroznou věc: Tam smilstvím Efraimovým poškrvňuje se Izrael.
Hsa 6 11 Ano i u tebe, ó Judo, vsadil rouby, když jsem já zase vedl zajatý lid svůj.
Hsa 7 1 Když léčím Izraele, tedy zjevuje se nepravost Efraimova a zlosti Samařské; nebo provodí faleš. Vnitř zlodějství, a vně provozují loupežnictví.
Hsa 7 2 Aniž na to pomýšlejí v srdci svém, že na všecku nešlechtnost jejich pamatují; již je obkličují skutkové jejich, a před mým obličejem jsou.
Hsa 7 3 Nešlechtností svou obveselují krále, a klamy svými knížata.
Hsa 7 4 Všickni napořád cizoloží, podobni jsouce peci zanícené od pekaře, kterýž přestává bdíti, jen ažby zadělané těsto zkynulo.
Hsa 7 5 V den krále našeho k nemoci jej přivodí knížata láhvicí vína; vztahuje ruku svou s posměvači.
Hsa 7 6 Nebo přiložili k úkladům svým srdce své podobné peci; celou noc spí pekař jejich, v jitře hoří jako plamen ohně.
Hsa 7 7 Všickni napořád rozpálení jsou jako pec, a zžírají soudce své; všickni králové jejich padají, aniž kdo z nich volá ke mně.
Hsa 7 8 Efraim s národy smísil se, Efraim bude chléb podpopelný neobrácený.
Hsa 7 9 Cizozemci zžírají sílu jeho, ačkoli on toho nezná; i šedinami prokvítaje, však vždy toho nezná.
Hsa 7 10 A ačkoli pýcha Izraelova svědčí vůči proti němu, však se nenavracují k Hospodinu Bohu svému, aniž ho hledají s tím se vším.
Hsa 7 11 A Efraim jest jako holubice hloupá bez srdce; k Egyptskému králi volají, k Assyrskému se utíkají.
Hsa 7 12 Když odejdou, roztáhnou na ně sítku svou, a jako ptactvo nebeské přitrhnu je; káráti je budu tak, jakž slýcháno bylo o tom v shromáždění jejich.
Hsa 7 13 Běda jim, že jsou poběhli mne. Zpuštění na ně, proto že se mi zpronevěřili, ješto jsem já je vykoupil, ale oni mluvili proti mně lži.
Hsa 7 14 Aniž volají ke mně z srdce svého, když kvílí na ložcích svých, a když pro obilé a mest shromazďující se, obracejí se ke mně.
Hsa 7 15 Ješto já potrestav, posiloval jsem ramen jejich, ale oni proti mně zlé vymýšlejí.
Hsa 7 16 Navracujíť se, ale ne k Nejvyššímu, jsou jako lučiště omylné, padají od meče knížata jejich, od rozhněvání jazyka jejich, což jim ku posměchu jest v zemi Egyptské.
Hsa 8 1 Příčině k ústům svým troubu, rci: Aj, letí jako orlice na dům Hospodinův, proto že přestoupili smlouvu mou, a proti zákonu mému převrácené činili.
Hsa 8 2 Budout sic volati: Bože můj, znát tebe Izrael,
Hsa 8 3 Ale opustitť jest Izrael dobré, nepřítel jej stihati bude.
Hsa 8 4 Onitť ustanovují krále, ale beze mne; knížata vyzdvihují, k nimž já se neznám; z stříbra i z zlata svého činí sobě modly k svému zkažení.
Hsa 8 5 Opustitť je tele tvé, ó Samaří, když se zažhne prchlivost má na ně. Až dokudž nebudou moci ostríhati nevinnosti?
Hsa 8 6 Však i ono jest od Izraele, řemeslník je udělal, a neníť Bohem; nebo drtiny budou z toho telete Samařského.
Hsa 8 7 Poněvadž větru rozsívají, taket vichřici žíti budou; ani stébla žádného míti nebudou; úroda nevydá mouky, a by pak i vydala, cizozemci to sehlť.
Hsa 8 8 Sehlcen bude Izrael, tudíž budou mezi pohany jako nádoba, v níž není žádné líbosti.
Hsa 8 9 Proto že se oni utíkají k Assurovi, oslu divokému, kterýž jest toliko sám svůj, a že Efraim sobě najímá milovníky,
Hsa 8 10 A že posílali dary mezi pohany: protož tudíž je zberu i já, anobrž jižť jsou okusili něčeho pro brímě krále knížat.
Hsa 8 11 Nebo vzdělal Efraim mnoho oltářů k hřešení, máť oltáře k hřešení.
Hsa 8 12 Vypsal jsem jemu znamenité věci v zákoně svém, ale neváží sobě rovně jako cizí věci.
Hsa 8 13 Z obětí darů mých obětují maso a jedí, Hospodin neoblibuje jich. Jižť zpomene na nepravost jejich, a vyhledávati bude hříchy jejich, že se oni do Egypta navracují,
Hsa 8 14 A že se zapomenuť Izrael na učitele svého, a postavěť chrámů, a Juda vzdělal mnoho měst hrazených. Protož pošli oheň na města jeho, a zžítě paláce jeho.
Hsa 9 1 Neraduj se, Izraeli, s plésáním jako jiní národové, že smilníš, odcházaje od Boha svého, a miluješ mzdu po všech obilnicích.
Hsa 9 2 Obilnice ani přes nebude jich pásti, a mest pochybí jim.
Hsa 9 3 Aniž budou bydliti v zemi Hospodinově, ale navrátí se Efraim do Egypta, a v Assyrii věci nečisté jísti budou.

Hsa 9 4 Nebudou obětovati Hospodinu vína, aniž příjemné jemu bude. Oběti jejich budou jako chléb kvílících, z něhož kdož by koli jedli, poškrbnili by se, protože chléb jejich pro mrtvé jejich nemá přicházeti do domu Hospodinova.

Hsa 9 5 Co pak činiti budete v den slavnosti, a v den svátku Hospodinova?

Hsa 9 6 Nebo aj, zahynou skrze poplénění, Egypt zběře je, a pohřbí je Memphis; nejrozkošnějšími schranami stříbra jejich kopřiva dědičně vládnouti bude, a bodláčí v domích jejich.

Hsa 9 7 Přijdou dnové navštívení, přijdou dnové odplacení, poznají Izraelští, že ten prorok jest blázen šílený a člověk ničemný, pro množství nepravosti tvé a velikou nenávisť tvou.

Hsa 9 8 Prorok, kterýž stráž drží nad Efraimem spolu s Bohem mým, jest osídlem čihařským na všech cestách svých, nenávisť jest v domě Boha jeho.

Hsa 9 9 Hlubokot jsou zabředli a porušili se, tak jako za dnů Gabaa; zpomenet na nepravost jejich, a vyhledávat bude hříchy jejich.

Hsa 9 10 Jako hrozny na poušti nalezl jsem byl Izraele, jako ranní říky v prvotinách jejich popatřil jsem na otce vaše; oni odešli za Belfegor, a oddali se té ohavnosti, protože budouť ohavní, tak jakž se jim líbilo.

Hsa 9 11 Efraim jako pták zaletí, i sláva jejich od narození a od života, nýbrž od početí.

Hsa 9 12 A byť pak i odchovali syny své, však je zbavím věku zmužilého; nýbrž i jim běda, když já se od nich odvrátím.

Hsa 9 13 Efraim, jakýž vidím Týr, vštípen jest v obydlí, a však Efraim vyvede k morděři syny své.

Hsa 9 14 Dej jim, Hospodine; co bys dal? Dej jim život neplodný a prsy vyschlé.

Hsa 9 15 Vrch zlosti jejich jest v Galgala, protože i tam jich nenávidím. Pro zlost skutků jejich vyženu je z domu svého, aniž jich více budu milovati; všecka knížata jejich jsou zpuřná.

Hsa 9 16 Bit bude Efraim, kořen jejich uschne, ovoce nepřinesou, a byť pak zplodili, tedy zmořím nejmilejší života jejich.

Hsa 9 17 Pohrdne jimi Bůh můj, nebo nechť ho poslouchati, i budou tuláci mezi pohany.

Hsa 10 1 Izrael jest vinný kmen prázdný, ovoce skládá sobě. Čím více mívá ovoce svého, tím více rozmnožuje oltáře, a čím lepší jest země jeho, tím více vzdělává obrazy.

Hsa 10 2 Klade díly srdce jejich, pročez vinni jsou. Ont poboří oltáře jejich, popléní obrazy jejich,

Hsa 10 3 Poněvadž i říkají: Nemáme žádného krále, nýbrž aniž se bojíme Hospodina, a král co by nám učinil?

Hsa 10 4 Mluví slova, klnouce se lživě, když činí smlouvu, a soud podobný jedu roste na záhonech polí mých.

Hsa 10 5 Z příčiny jalovic Betavenských děsiti se budou obyvatelé Samařští, když kvíliti bude nad nimi lid jejich i kněží jejich, (kteříž příčinou jejich nyní plěší), proto že sláva jejich zastěhuje se od nich.

Hsa 10 6 Ano i sám lid do Assyrie zaveden bude v dar králi, kterýž obhájce býti měl; Efraim hanbu ponese, a Izrael stydětí se bude za své předsevzetí.

Hsa 10 7 vyhlazen bude král Samařský jako pěna na svrchku vody.

Hsa 10 8 Vypléněny budou také výsosti Avenu, hřích Izraelských, trní a hloží zroste na oltářích jejich. I dějí horám: Přikrejte nás, a pahrbkům: Padněte na nás.

Hsa 10 9 Ode dnů Gabaa hřešil jsi, Izraeli. Tamť jsou ostáli, nepostihla jich v Gabaa válka proti nešlechetným.

Hsa 10 10 A protože podle líbosti své svíží je; nebo sberou se na ně národové k svázání jich, pro dvojí nepravost jejich.

Hsa 10 11 Nebo Efraim jest jalovička, kteráž byla vyučována; mlatbu miluje, ačkoli jsem já nastupoval na tučný krk její, abych k jízdě užíval Efraima, Juda aby oral, a Jákob vláčil. A říkal jsem:

Hsa 10 12 Rozsívajte sobě k spravedlnosti, žněte k milosrdenství, ořte sobě ouhor, poněvadž čas jest k hledání Hospodina, ažby přišel a dštil vám spravedlností.

Hsa 10 13 Ale orali jste bezbožnost, žali jste nepravost, jedli jste ovoce lži; nebo doufáš v cestu svou a ve množství reků svých.

Hsa 10 14 Protož povstane rozbroj mezi lidem tvým, i každá pevnost tvá zpuštěna bude, tak jako zpusťil Salman Bet Arbel v den boje; matky s syny rozrážiny budou.

Hsa 10 15 Aj, toť vám způsobí Bethel pro přílišnou nešlechetnost vaši; na svi tání docela vyhlazen bude král Izraelský.

Hsa 11 1 Když dítětem byl Izrael, miloval jsem jej, a z Egypta povolal jsem syna svého.

Hsa 11 2 Volali jich, oni tím více ucházeli před nimi, Bálům obětovali, a rytinám kadili,

Hsa 11 3 Ješto jsem já na nohy stavěl Efraima, on pak bral je na lokty své; aniž znáti chtěli, že jsem já je uzdravoval.

Hsa 11 4 Potahoval jsem jich provázky lidskými, provazy milování, a činil jsem jim tak jako ti, kteříž pozdvihují jha na čelistech hovádka, podáváje potravu jemu.

Hsa 11 5 Nenavrátil se do země Egyptské, ale Assur bude králem jeho, proto že se nechťeli obrátiti.

Hsa 11 6 Nadto bude trvatí meč v městech jeho, a zkazí závory jeho, a šíře je pro rady jejich.

Hsa 11 7 Nebo lid můj ustrnul na odvrácení se ode mne, a ač ho k Nejvyššímu volají, však žádný ho neoslavuje.

Hsa 11 8 Jakž bych tě vydal, ó Efraime? Jakž bych tě vydal, ó Izraeli? Kterak bych tě položil jako Adamu, podvrátil jako Seboim? Zkormoucené jest ve mně srdce mé, ano i střeva slitování mých pohnula se.

Hsa 11 9 Nevykonnámť prchlivosti hněvu svého, nezkazím více Efraima; nebo jsem já Bůh silný, a ne člověk, u prostřed tebe svatý, aniž přitáhnou na město.

Hsa 11 10 I půjdou za Hospodinem řvoucím jako lev; on zajisté řvati bude, tak že s strachem přiběhnou synové od moře.

Hsa 11 11 S strachem poběhnou jako ptactvo z Egypta, a jako holubice z země Assyrské, i osadím je v domích jejich, dí Hospodin.

Hsa 11 12 obklíčili mne Efraimští lži, a dům Izraelský lští, když ještě Juda panoval s Bohem silným, a s svatými věrný byl.

Hsa 12 1 Efraim se větrem pase, a vítr východní honí, každého dne lež a zhoubu množí; nebo smlouvu s Assurem činí, a masti do Egypta donášejí se.

Hsa 12 2 I s Judou má soud Hospodin; pročez navštívě Jákoba podlé cest jeho, podlé snažností jeho odplatí jemu.

Hsa 12 3 v životě za patu držel bratra svého, a silou svou knížetsky se potýkal s Bohem.

Hsa 12 4 Knížetsky, pravím, potýkal se s andělem, a přemohl; plakal a pokorně ho prosil; v Bethel jej našel, a tam s námi mluvil.

Hsa 12 5 Totť jest Hospodin Bůh zástupů, pamětné jeho jest Hospodin.

Hsa 12 6 Protož ty k Bohu svému se obrať, milosrdenství a soudu ostříhej, a očekávej na Boha svého ustavičně.

Hsa 12 7 Kramářem jest, v jehož ruce jsou vážky falešné, rád utiskuje,

Hsa 12 8 A říká Efraim: Však jsem zbohatl, dobyl jsem sobě zboží; ve všech mých pracech nenajdou mi nepravosti, jenž by hříchem byla.

Hsa 12 9 Já pak Hospodin jsa Bohem tvým od vyjití z země Egyptské, ještě-liž bych tě seděti nechal v stáncích jako ve dnech svátečních?

Hsa 12 10 A mluvě skrze proroky, já abych vidění mnoho ukazoval, a skrze proroky podobenství předkládal?

Hsa 12 11 Zdali toliko v Gálád byla nepravost a marnost? I v Galgala voly obětují, přes to i oltářů jejich jest jako kopců na záhonech polí mých.

Hsa 12 12 Tamto utekl byl Jákob z krajiny Syrské, kdež sloužil Izrael pro ženu, a pro ženu byl pastýřem;

Hsa 12 13 Sem pak skrze proroka přivedl Hospodin Izraele z Egypta, též skrze proroka ostříhán jest.

Hsa 12 14 vzbuditť Efraim hněv přehořký, a protož krev jeho na něj se vztáhne, a potupu svou vrátí jemu Pán jeho.

Hsa 13 1 Když mluvíval Efraim, býval strach; vznešený byl v Izraeli, ale prohřešiv při Bálovi, tožť umřel.

Hsa 13 2 A i nyní ještě předce hřeší. Nebo dělají sobě a slévají z stříbra svého podlé rozumu svého strašidla, ještě všecko to není než dílo řemeslníků, o čemž říkají: Lidé, kteříž obětují, telata atť líbají.

Hsa 13 3 Protož budou jako oblak ranní a jako rosa jitřní, kteráž odchází, jako plevy vichřicí zachvácené z humna, a jako dým z komínu,

Hsa 13 4 Ješto já jsem Hospodin Bůh tvůj od vyjití z země Egyptské, a Boha kromě mne nepoznal jsi, aniž jest jiný vysvoboditel kromě mne.

Hsa 13 5 Jáť jsem tě poznal na poušti v zemi velmi vyprahlé.

Hsa 13 6 Dobré pastvy měvše, nasycení jsou, ale když se nasýtí, pozdvihlo se srdce jejich, protož zapomenuť na mne.

Hsa 13 7 Pročez budu jim jako lýtý lev, jako pardus vedlé cesty číhati budu.

Hsa 13 8 Potkám se s nimi jako nedvěd osířelý, a roztrhám všecko srdce jejich, a sežeru je tam jako lev, jako zvěř divoká roztrhující je.

Hsa 13 9 Z tebeť jest zhouba tvá, ó Izraeli, ješto ve mně všecka pomoc tvá.

Hsa 13 10 Kdež jest král tvůj? Kdež jest? Nechtť tě zachová ve všech městech tvých. Aneb soudcové tvoji, o nichž jsi řekl: Dej mi krále a knížata?

Hsa 13 11 Dal jsem tobě krále v hněvě svém, a odjal jsem v prchlivosti své.

Hsa 13 12 Svázánatť jest nepravost Efraimova, schován jest hřích jeho.

Hsa 13 13 Bolesti rodičky přijdou na něj; jest syn nemoudrý, sic jinak nezůstával by tak dlouho v životě matky.

Hsa 13 14 Z ruky hrobu vyplatím je, od smrti vykoupím je; budu zhoubcím tvým, ó smrti, budu zkažením tvým, ó hrobe, želení skryto bude od očí mých.

Hsa 13 15 Nebo on mezi bratřími ovoce ponese, ač prv přijde vítr východní, vítr Hospodinův od pouště vstupující, a vysuší studnice jeho, osuší i vrchoviště jeho; onenno rozchvátá poklad všech nejdrazších klénotů.

Hsa 13 16 Zpuštěna bude Samará, proto že se protivila Bohu svému; od meče padnou, dítky jejich zrozrážiny budou, a těhotné ženy jejich zroztínány.

Hsa 14 1 Obratiť se, ó Izraeli, cele k Hospodinu Bohu svému, nebo jsi padl příčinou nepravosti své.

Hsa	14	2	Vezměte s sebou slova, a obraťte se k Hospodinu, a řcete jemu: Sejmi všelikou nepravost, a dej to, což dobrého jest, a budemeť se odplacetí volky rtů našich.
Hsa	14	3	Assurt nemůže zachovati nás, na koních nepojedeme, aniž díme více dílu rukou našich: Bůh náš; nebo v tobě smilování nalézá sirotek.
Hsa	14	4	Uzdravím odvrácení jejich, budu je milovati dobrovolně; nebo odvrácen bude hněv můj od nich.
Hsa	14	5	Budu jako rosa Izraelovi, zkvetne jako lilium, a hluboce vpustí kořeny své jako Libán.
Hsa	14	6	Rozloží se ratolestky jeho, a bude jako oliva okrasa jeho, a vůně jeho jako Libánská.
Hsa	14	7	Ti, kteříž by seděli pod stínem jeho, navrátí se, oživou jako obilé, a pučiti se budou jako kmen vinný, jehož památka bude jako vína Libánského.
Hsa	14	8	Efraime, což jest mi již do modl? Já vyslyšati, a patřiti budu na tě; já jsem jako jedle zelenající se, ze mneť ovoce tvé jest.
Hsa	14	9	Kdo jest moudrý, porozuměj těmto věcem, a rozumný poznej je; nebo přímé jsou cesty Hospodinovy, a spravedliví choditi budou po nich, přestupníci pak na nich padnou.
Jel	1	1	Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Joelovi synu Petuelovu:
Jel	1	2	Slyšte to starší, a pozorujte všickni obyvatelé této země, stalo-li se to za dnů vašich, aneb za dnů otců vašich?
Jel	1	3	Vypravujte o tom synům svým, a synové vaši synům svým, synové pak jejich rodině potomní.
Jel	1	4	Co pozůstalo po housenkách, snědly kobylinky, a co pozůstalo po kobylnkách, snědli brouci, co pak pozůstalo po broucích, dojedli chroustové.
Jel	1	5	Prociťte opilci, a plačte a kvělte všickni, kteříž pijíte víno, proto že odtržen jest mest od úst vašich.
Jel	1	6	Nebo přitáhl do země mé národ silný a nescíslný, jehož zubové zubové lva, a střenovní zubové jeho lvoví.
Jel	1	7	Přivedl vinné kmeny mé v pustinu, a fíkoví mé na zkázu; docela obnažil je a zporázel, zbělely ratolesti jejich.
Jel	1	8	Kvěl jako mladice přepásaná žíní pro muže mladosti své.
Jel	1	9	Odjata jest suchá i mokrá obět z domu Hospodinova, kvílí kněží, služebníci Hospodinovi.
Jel	1	10	Zpustlo pole, kvílí země, proto že pohubeno obilé, vyschl mest, olej zhynul.
Jel	1	11	Stydí se oráči, kvílí vinaři z příčiny pšenice a ječmene; nebo zahynula žeň polní.
Jel	1	12	Vinný kmen usechl, a fík usvadl, strom zrnatých jablek, též i palma i jabloň, všecko dříví polní poschlo, a že odňato potěšení od synů lidských.
Jel	1	13	Přepašte se a kvělte, ó kněží, úpějte přisluhující oltáři, vejděte a léhejte i v noci v žíních, služebníci Boha mého. Nebo nevnaší se do domu Boha vašeho suché ani mokré oběti.
Jel	1	14	Uložte půst, svolajte shromáždění, shromažďte starší i vsecky obyvatelé země do domu Hospodina Boha vašeho, a volejte k Hospodinu:
Jel	1	15	Ach, nastojte na tento den; nebo blízký jest den Hospodinův, a jako poplénění od všemohoucího přichází.
Jel	1	16	Ano před očima našima pokrm odjat jest, z domu Boha našeho veselí a plésání.
Jel	1	17	Vyhynulo símě pod hrudami svými, zpustly stodoly, zbořeny jsou obilnice; nebo vyschlo obilé.
Jel	1	18	Aj, jak vzdychá dobytek, svírají se stáda skotů, proto že nemají žádné pastvy, ano i stáda bravů hynou.
Jel	1	19	K toběť, ó Hospodine, volám; nebo oheň sežral pastviska pouště; a plamen popálil všecka dříví polní.
Jel	1	20	Také i zvěř polní všecka lká k tobě, proto že vyschli potokové vod, a oheň sežral pastviska na poušti.
Jel	2	1	Trubte trubou na Sionu, a křičte na hoře svaté mé, nechť se třesou všickni obyvatelé této země, nebo přichází den Hospodinův, nebo blízký jest,
Jel	2	2	Den temnosti a mračna, den oblaku a mrákoty, jako záře jitřní rozprostřená po horách: Lid mnohý a silný, jemuž rovného nebylo od věků, aniž po něm kdy bude až do let národů i pronárodů.
Jel	2	3	Před tváří jeho oheň zžíratí bude, a za ním plamen plápolati; před ním země tato jako zahrada Eden, ale po něm bude poušť přehrozná, a aniž bude, což by ušlo před ním.
Jel	2	4	Způsob jeho bude jako způsob koní, a jako jízdní, tak poběhnou.
Jel	2	5	Jako s hřmotem vozů po vrších hor skákati budou, jako huk plamene ohně zžírajícího strniště, jako lid silný zšíkovaný k bitvě.
Jel	2	6	Tváří jeho děsiti se budou lidé, vsecky tváře zčernají jako hrnec.
Jel	2	7	Jako rekové poběhnou, jako muži váleční vstoupí na zed, a jeden každý cestou svou půjde, aniž se uchýlí z stezek svých.
Jel	2	8	Jeden druhého nebude tlačiti, každý silnicí svou půjde, a byť i na meč upadli, nebudou raněni.

Jel 2 9 Po městě těkati budou, po zdech běhati, na domy vstupovati, a okny polezou jako zloděj.

Jel 2 10 Před tváří jeho třásti se bude země, pohnou se nebesa, slunce i měsíc se zatmí, a hvězdy potratí blesk svůj.

Jel 2 11 Hospodin pak sám vydá hlas svůj před vojskem svým, proto že velmi veliký bude tábor jeho, proto že silný ten, kdož vykoná slovo jeho. (Nebo veliký bude den Hospodinův a hrozný náramně), i kdož jej bude moci snést?

Jel 2 12 A protože ještě nyní dí Hospodin: Obrátte se ke mně samému celým srdcem svým, a to s postem a s pláčem i s kvílením.

Jel 2 13 A roztrhněte srdce vaše, a ne roucha vaše, a navraťte se k Hospodinu Bohu vašemu; neboť jest on milostivý a litoštivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituje zlého.

Jel 2 14 Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeti, a nezůstaví-li po něm požehnání, oběti suché a mokré Hospodinu Bohu vašemu.

Jel 2 15 Trubte trubou na Sionu, uložte púst, svolajte shromáždění.

Jel 2 16 Shromážděte lid, posvěťte shromáždění, shromážděte starce, shromážděte maličké i ty, jenž prsí požívají; nechť vyjde ženich z pokojíka svého a nevěsta z schrány své.

Jel 2 17 Kněží, služebníci Hospodinovi, ať plačí mezi síncí a oltářem, a řeknou: Odpust, ó Hospodine, lidu svému, a nevydávej dědictví svého v pohanění, tak aby nad nimi panovati měli pohané. Proč mají říkati mezi národy: Kde jest Bůh jejich?

Jel 2 18 I bude horlivou milostí zažžen Hospodin k zemi své, a slituje se nad lidem svým.

Jel 2 19 A ohlásí se Hospodin, a řekne lidu svému: Aj, já posli vám obilé, mest a olej, i budete jím nasyceni, aniž vás vydám více v pohanění mezi pohany.

Jel 2 20 Nebo půlnoční vojsko vzdálím od vás, a zaženu je do země vyprahlé a pusté, přední houf jeho k moři východnímu, konec pak jeho k moři nejdalšímu; i vzejde z něho smrad a puch, jakžkoli sobě mocně počíná.

Jel 2 21 Neboj se země, plésej a vesel se; neboť mocně dělati bude Hospodin dílo své.

Jel 2 22 Nebojtež se zvířátka polí mých; neboť se zotaví pastviska na poušti, a stromoví přinese ovoce své, fík i vinný kmen vydá moc svou.

Jel 2 23 I vy, synové Sionští, plésejte a veselte se v Hospodinu Bohu vašem; nebo vám dá déšť příhodný, a sešle vám déšť hojný, podzimní i jarní, v čas.

Jel 2 24 I budou naplněny stodoly obilím, a oplývati budou presové mstem a olejem.

Jel 2 25 A tak nahradím vám léta, kteráž sežraly kobylinky, brouci, chroustové a housenky, vojsko mé velké, kteréž jsem posílal na vás.

Jel 2 26 Budete zajisté míti co jísti, a nasyceni jsouce, chváliti budete jméno Hospodina Boha svého, kterýž učinil s vámi divné věci, aniž zahanben bude lid můj na věky.

Jel 2 27 A poznáte, že já jsem u prostřed Izraele, a že já Hospodin jsem Bohem vaším, a že není žádného jiného; neboť nebude zahanben lid můj na věky.

Jel 2 28 I stane se potom, že vyleji Ducha svého na všeliké tělo, a budou prorokovati synové vaši i dcery vaše; starci vaši sny mívati budou, mládenci vaši vidění vídati budou.

Jel 2 29 Nýbrž i na služebníky a na služebnice v těch dnech vyleji Ducha svého,

Jel 2 30 A ukáží zázraky na nebi i na zemi, krev a oheň a sloupy dymové.

Jel 2 31 Slunce obrátí se v tmu a měsíc v krev, prvé než přijde den Hospodinův veliký a hrozný,

Jel 2 32 A však stane se, že kdož by koli vzýval jméno Hospodinovo, vysvobozen bude; nebo na hoře Sion a v Jeruzalémě bude vysvobození, jakož pověděl Hospodin, totiž v ostatcích, kterýchž povolá Hospodin.

Jel 3 1 Nebo aj, v těch dnech a v ten čas, když zase přivedu zajatý lid Judský a Jeruzalémský,

Jel 3 2 Shromáždím také všechny národy, a svedu je do údolí Jozafat, abych se tam soudil s nimi o lid svůj a dědictví své, Izraele, jež rozptýlili mezi pohany a zemi mou rozdělili.

Jel 3 3 Také o lid můj metali los, a dávali mládence za nevěstku, mladice pak prodávali za víno, aby pili.

Jel 3 4 Anobrž, co vy máte proti mně, ó Tyrští a Sidonští, i všechny končiny Filistinské? Zdalíž se mi odpacujete? Jestliže mi se odpacujete, snadněť a vnáhleť i já obrátím odplatu vaši na hlavu vaši,

Jel 3 5 Kteríž stříbro mé i zlato mé běřete, a klénoty mé výborné vnášíte do chrámů svých,

Jel 3 6 A syny Judské i syny Jeruzalémské prodáváte synům Javanovým, aby je pryč zavodili od pomezí jejich.

Jel 3 7 Aj, já vzbudím je z toho místa, kamž jste je prodali, a obrátím odplatu vaši na hlavu vaši.

Jel 3 8 Prodám zajisté syny i dcery vaše v moc synů Judských, i prodá je Sabejským, do národu dalekého; neboť jest Hospodin mluvil.

Jel 3 9 Provolejte to mezi národy, vyhlasejte boj, probuďte reků, nechť přitáhnou, a dadí se najíti všickni muži váleční.

Jel 3 10 Skujte motyky své v meče, a srpy své v oštípy; ten, kterýž jest mdlý,

necht řekne: Udatný jsem.

Jel 3 11 Shromážďte se a přitáhněte všickni národové okolní, a shlukněte se; způsobí to, ať tam sstoupí, ó Hospodine, rekové tvoji.

Jel 3 12 Probudíť se a přitáhnou národové ti do údolě Jozafat; nebo tam se posadím, abych soudil všechny ty národy okolní.

Jel 3 13 Přičiňte srp, nebo uzralo obilí; počte, sstupte, nebo plný jest pres, oplývají kádě; mnohá zajisté jest zlost jejich.

Jel 3 14 Ale více hromad, hromad v údolí posekání; nebo blízký jest den Hospodinův, v údolí posekání.

Jel 3 15 Slunce a měsíc zatmí se, a hvězdy potratí blesk svůj.

Jel 3 16 A Hospodin řvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, tak že se trásti budou nebesa i země; nebo Hospodin jest útočiště lidu svého, a síla synů Izraelských.

Jel 3 17 I zvíte, že já Hospodin jsem Bohem vašim, kterýž bydlím na Sionu, hoře svatosti své, a tak Jeruzalém bude svatý, a cizí nepůjdou přes něj více.

Jel 3 18 I stane se v ten čas, že hory dštítí budou mstem, a pahrbkové oplývati mlékem, a všickni potokové Judští budou plní vody, a studnice z domu Hospodini nova vyjde, kteráž zapojí údolě Setim.

Jel 3 19 Egypt na zpuštění přijde, a země Idumejská hrozně zpuštěna bude pro násilí synům Judským činěné; nebo vylévali krev nevinnou v zemi jejich.

Jel 3 20 Juda pak na věky trvati bude, a Jeruzalém od národu do pronárodu.

Jel 3 21 A očistím ty, jejichž jsem krve neočistil; nebo Hospodin přebývá na Sionu.

Ams 1 1 Slova Amosova, (kterýž byl mezi pastýři) z Tekoa, kteráž viděl o Izraelovi za dnů Uziáša krále Judského, a za dnů Jeroboáma syna Joasova, krále Izraelského, dvě léte před země třesením.

Ams 1 2 I řekl: Hospodin řvátí bude z Siona, a z Jeruzaléma vydá hlas svůj, i budou kvíliti salášové pastýřů, a vyschnou pole nejvýbornější.

Ams 1 3 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Damašku, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že mlátili Galáda cepami okovanými.

Ams 1 4 Ale pošli oheň na dům Hazaelův, kterýžto zžíře paláce Benadadovy.

Ams 1 5 I polámi závoru Damašku, a vypléním obyvatele z údolí Aven, a toho, kterýž drží berlu, z domu Eden, i půjde v zajetí lid Syrský do Kíru, dí Hospodin.

Ams 1 6 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Gázy, ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že je zajímající, v zajetí věčné podrobovali Idumejským.

Ams 1 7 Ale pošli oheň na zed Gázy, kterýžto zžíře paláce její,

Ams 1 8 A vypléním obyvatele z Azotu, i toho, kterýž drží berlu, z Aškalonu, a obrátím ruku svou proti Akaron, i zahyne ostatek Filistinských, praví Panovník Hospodin.

Ams 1 9 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Týru, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že je v zajetí věčné podrobili Idumejským, a nepamatovali na smlouvu bratrskou.

Ams 1 10 Ale pošli oheň na zed Tyrskou, kterýžto zžíře paláce jeho.

Ams 1 11 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Edoma, ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že udusiv v sobě všecku lítostivost, stihá mečem bratra svého, a hněv jeho ustavičně rozsapává, anobř vzteklost jeho špehuje bez přestání.

Ams 1 12 Ale pošli oheň na Teman, kterýžto zžíře paláce v Bozra.

Ams 1 13 Toto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost synů Ammon, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že roztínali těhotné Galádské, jen aby rozšiřovali pomezí své.

Ams 1 14 Ale zanitím oheň na zdi Rabba, kterýžto zžíře paláce její, s troubením v den boje a s bouří v den vichřice.

Ams 1 15 I půjde král jejich v zajetí, on i knížata jeho s ním, praví Hospodin.

Ams 2 1 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Moábovu, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že spálil kosti krále Idumejského na vápno.

Ams 2 2 Ale pošli oheň na Moába, kterýžto zžíře paláce Kariot, i umře s hlukem Moáb, s křikem a s hlasem trouby.

Ams 2 3 A vypléním soudce jeho, i všechna knížata jeho zmorduji s ním, praví Hospodin.

Ams 2 4 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Judovu, ovšem pro čtveru neslituji se nad ním, proto že oni pohrdají zákonem Hospodinovým, a ustanovení jeho neostříhají, a svodí se lžmi svými, jichž následovali otcové jejich.

Ams 2 5 Ale pošli oheň na Judu, kterýžto zžíře paláce Jeruzalémské.

Ams 2 6 Takto praví Hospodin: Pro troji nešlechetnost Izraelovu, ovšem pro čtveru neodpustím jemu, proto že prodávají spravedlivého za peníze, a nuzného za pár střevíců.

Ams 2 7 Kteríž dychtí, aby chudé s prstí smísili, a cestu tichých převracejí; nadto syn i otec vcházejí k jedné a též mladici, aby poškvrnili jména svatosti mé.

Ams 2 8 A na oděvu zastaveném klanějí se při každém oltáři, a víno pokutovaných pijí v domě bohů svých,

Ams 2 9 Ješto jsem já vyhladil Amorejského od tváři jejich, jehož vysokost byla jako vysokost cedrů. Ačkoli pevně stál jako dub, však jsem zkazil svrchu ovoce jeho, pospodu pak kořeny jeho.

Ams 2 10 A vás já jsem vyvedl z země Egyptské, a vyvedl jsem vás po poušti čtyřiceti let, abyste dědičně vládli zemí Amorejského.

Ams 2 11 A vzbuzoval jsem z synů vašich proroky, a z mládenců vašich
Nazarejské. Zdaliž není tak, ó synové Izraelští? praví Hospodin.
Ams 2 12 Ale vy jste napájeli Nazarejské vínem, a prorokům jste zapovídali,
řkouce: Neprorokujte.
Ams 2 13 Aj, já tlačiti budu zemi vaši tak, jako vůz těžký tlačí snopy.
Ams 2 14 I zahyne utíkání od rychlého, silný též neužije síly své, a udatný
nevysvobodí života svého.
Ams 2 15 A ten, kterýž se chápá lučiště, neostojí, a čerstvý na nohy své
neuteče, a ten, kterýž jezdí na koni, nevysvobodí života svého.
Ams 2 16 Ale i zmužilého srdce mezi nejjudatnějšími nahý utíkati bude v ten den,
praví Hospodin.
Ams 3 1 Slyšte slovo to, kteréž mluví Hospodin proti vám, synové Izraelští,
proti vši té rodině, kterouž jsem vyvedl z země Egyptské, řka:
Ams 3 2 Toliko vás samy poznal jsem ze všeliké rodiny země, protože trestati
vás budu ze všech nepravostí vašich.
Ams 3 3 Zdaliž půjdou dva spolu, leč by se snesli?
Ams 3 4 Zdaliž zařve lev v lese, když by nebylo žádné loupeže? Vydá-liž lvíček
hlas svůj z peleše své, kdyby lapiti neměl?
Ams 3 5 Padne-liž ptáče do osídla na zem, když by žádné léčky nebylo? Bude-liž
zdviženo osídlo z země, když by nic neuvázlo?
Ams 3 6 Zdaliž když se troubí trubou v městě, lid s strachem se nezbíhá? Zdaž
když se má státi v městě co zlého, Hospodin toho známa nečiní?
Ams 3 7 Nečiníť zajisté Panovník Hospodin ničeho, leč by zjevil tajemství své
služebníkům svým prorokům.
Ams 3 8 Lev řve, kdož by se nebál? Panovník Hospodin velí, kdož by
neprorokoval?
Ams 3 9 Rozhlaste po palácích v Azotu, a po palácích v zemi Egyptské, a rcete:
Sběrte se na hory Samaří, a vizte znepokojení veliká u prostřed něho a nátisk trpící v něm,
Ams 3 10 A že neumějí dělati upřímně, dí Hospodin. Poklady skládají z nátisku a
loupeže na palácích svých.
Ams 3 11 Protož takto praví Panovník Hospodin: Aj, nepřítel, a to na zemi tuto
vůkol, a tent' odejme od tebe sílu tvou, i budou rozchvátáni palácové tvoji.
Ams 3 12 Takto praví Hospodin: Jako když vytrhne pastýř z úst lva dva hnáty
aneb kus ucha, tak vytržení budou synové Izraelští, sedící v Samaří lhostejně na postelích, a
na ložcích rozkošných.
Ams 3 13 Slyšte a osvědčte v domě Jákobově, dí Panovník Hospodin, Bůh zástupů,
Ams 3 14 Že v ten den, když Izraele trestati budu pro přestoupení jeho,
navštívím také oltáře v Bethel, a odtati budou rohové oltáře, tak že spadnou na zem.
Ams 3 15 A uderím domem zimním o dům letní, i zahynou domové z kostí slonových,
a konec vezmou domové velicí, praví Hospodin.
Ams 4 1 Slyšte slovo toto, ó krávy Bázanské, kteréž jste na horách Samařských,
kteréž nátisk činíte chudým, a potíráte nuzné, kteréž říkáte pánům jejich: Přineste, ať
pijeme.
Ams 4 2 Přisáhl Panovník Hospodin skrze svatost svou, že aj, dnové jdou na
vás, v nichž vezme vás na háky, a potomky vaše na udice rybářské.
Ams 4 3 I vyjdete mezerami, každá tak, jakž stojí, a budete rozhazovati, což
na palácích, dí Hospodin.
Ams 4 4 Jdětež do Bethel, a buďtež poběhlci Galgala, rozmnožujte převrácenost,
a přinášejte každého jitra oběti své, třetího roku desátky své.
Ams 4 5 A pálice obět chvály z kvašených věcí, provolejte i oběti dobrovolné,
a rozhlaste, poněvadž se vám tak líbí, ó synové Izraelští, dí Panovník Hospodin.
Ams 4 6 A ačkoli já dal jsem vám čistotu zubů po všech městech vašich, totiž
nedostatek chleba na všech místech vašich, a však jste se ke mně neobrátili, dí Hospodin.
Ams 4 7 Já také zadržel jsem vám dešť, když ještě tři měsíkové byli do žně, a
dšťil jsem na jedno město, a na druhé město jsem nedšťil; jeden díl deštěm svlažen byl, a ten
díl, na kterýž nepršelo, uschl.
Ams 4 8 A toulali se dvě i tři města k jednomu městu, aby se napili vody, aniž
se napiti mohli, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin.
Ams 4 9 Bil jsem vás suchem a rzí; hojnost, kterouž přinášely zahrady vaše a
vinice vaše, i fíkoví vaše, i olivoví vaše, pojedly housenky, a však jste se neobrátili ke
mně, dí Hospodin.
Ams 4 10 Poslal jsem na vás mor tak jako na Egypt, zbil jsem mečem mládence
vaše, v zajetí jsem vydal koně vaše, a učinil jsem, že vstupoval smrad vojsk vašich i v chrápe
vaše, a však jste se neobrátili ke mně, dí Hospodin.
Ams 4 11 Podvrátil jsem vás, jako podvrátil Bůh Sodomu a Gomoru, tak že jste
byli jako hlavně vychvácená z ohně, vždy však neobrátili jste se ke mně, dí Hospodin.
Ams 4 12 A protož takť učiním, ó Izraeli, a poněvadž takť učiniti míním,
připraví se vstříč Bohu svému, ó Izraeli.
Ams 4 13 Nebo aj, on jest sformovatel hor a stvořitel větrů, a oznamuje
člověku, jaké by bylo jeho myšlení; činí z záře jitřní tmu, a šlapá po vysokostech země.
Hospodin Bůh zástupů jest jméno jeho.
Ams 5 1 Slyšte slovo toto, kteréž já vynáším proti vám, totiž nařikání nad

domem Izraelským.
 Ams 5 2 Padneť, aniž více povstane panna Izraelská; opuštěna bude v zemi své, nebude žádného, kdo by jí pozdvihl.
 Ams 5 3 Nebo takto praví Panovník Hospodin: V městě, z kteréhož vycházelo tisíc, zůstane sto, v tom pak, z kteréhož vycházelo sto, zůstane deset domu Izraelskému.
 Ams 5 4 Nebo takto praví Hospodin domu Izraelskému: Hleďte mne a živi buďte.
 Ams 5 5 A nehleďte Bethel, aniž choďte do Galgala, a do Bersabé se nesmýkejte; nebo Galgal jistotně se přestěhuje, a Bethel přijde na nic.
 Ams 5 6 Hleďte Hospodina, (a živi buďte, aby nepronikl jako oheň domu Jozefova, a nesehltil, a nebylo by žádného, kdo by uhasil Bethelské,
 Ams 5 7 Kteríž proměňují v pelynek soud, a spravedlnosti na zemi zanechávají),
 Ams 5 8 Toho, kterýž učinil Kuřátka i Oriona, kterýž proměňuje stín smrti v jitro, a den v temnosti noční, kterýž přivolává vody mořské, a vylévá je na svrcek země, jehož jméno jest Hospodin,
 Ams 5 9 Kteríž očerstvuje zemdleného proti silnému, tak že zemdlený do pevnosti vchází.
 Ams 5 10 Nenávidí trescího v bráně, a toho, kdož mluví věci pravé, v ohavnosti mají.
 Ams 5 11 A protož, proto že loupíte chudého, a břímě obilé berete od něho, domů z tesaného kamení nastavěli jste, ale nebudete bydleti v nich; vinic výborných naštěpovali jste, ale nebudete pítí vína z nich.
 Ams 5 12 Nebo já vím o mnohých nešlechetnostech vašich a velikých hříších vašich, že trápíte spravedlivého, berouce poctu, a nuzných při v bráně převracíte.
 Ams 5 13 Protož rozumný v ten čas mlčeti musí, nebo čas ten zlý jest.
 Ams 5 14 Hleďte dobrého a ne zlého, abyste živi byli, a budeť tak Hospodin Bůh zástupů s vámi, jakž pravíte.
 Ams 5 15 Mějte v nenávisti zlé, a milujte dobré, a ustanovte v bráně soud; snad Hospodin Bůh zástupů milost učiní ostatkům Jozefovým.
 Ams 5 16 Protož takto praví Panovník Hospodin, Bůh zástupů: Po všech ulicích bude kvílení, a na všechny strany zkríknu: Ouvech, ouvech, a povolají orače k pláči a kvílení s těmi, kteříž umějí naříkati.
 Ams 5 17 Nybrž i po všech vinicích bude kvílení, když projdu prostředkem tebe, dí Hospodin.
 Ams 5 18 Běda těm, kteříž žádají dne Hospodinova. K čemuž jest vám ten den Hospodinův, poněvadž jest tmy a ne světla?
 Ams 5 19 Jako když by někdo utíkal před lvem, potkal by se s ním nedvěď; aneb když by všel do domu, a zpolehna rukou svou na stěnu, uštkl by ho had.
 Ams 5 20 Zdali není tmy a ne světla den Hospodinův, v němž není blesku, ale mrákota?
 Ams 5 21 Nenávidím, zavrhl jsem svátky vaše, aniž sobě chutnám slavností vašich.
 Ams 5 22 Nebo budete-li mi obětovati zápaly a suché oběti vaše, neoblíbím jich, a na pokojné oběti krmného dobytka vašeho nepopatrím.
 Ams 5 23 Odejmi ode mne hluk písní svých, ani hudby louten vašich nechci poslouchati.
 Ams 5 24 Ale povalí se jako voda soud, a spravedlnost jako potok silný.
 Ams 5 25 Zdali jste mně oběti a dary obětovali na poušti za čtyřicet let, dome Izraelský?
 Ams 5 26 Nybrž nosili jste stánek Melecha vašeho a Kijuna, obrazy vaše, hvězdu boha vašeho, kteréžto věci sami jste sobě zdělali.
 Ams 5 27 Protož přestěhuji vás dále než Damašské, praví Hospodin, jehož jméno jest Bůh zástupů.
 Ams 6 1 Běda pokoj majícím na Sionu, a doufajícím v horu Samařskou, kteréžto hory jsou slovoutné mimo jiné u těch národů, k nimž se scházejí dům Izraelský.
 Ams 6 2 Projděte až do Chalne, a odtud jděte do Emat veliké, a sstupte do Gát Filistinských, a shlédněte, jsou-li která království lepší nežli tato? Jest-li větší jejich kraj nežli kraj váš?
 Ams 6 3 Kteríž smyslíte, že jest daleko den bídy, a přistavujete stolici náti sku.
 Ams 6 4 Kteríž léhají na ložcích slonových, a rozkošně sobě počínají na postelích svých, kteříž jídají berany z stáda a telata nejtučnější,
 Ams 6 5 Přizpěvující k loutně jako David, vymýšlející sobě nástroje muzické.
 Ams 6 6 Kteríž pijí z bání vinných, a drahými mastmi se maží, aniž jsou čitelní bolesti pro potření Jozefovo.
 Ams 6 7 Pročež jižť půjdou v zajetí v prvním houfu stěhujících se, a tak nastane žalost těm, kteříž sobě rozkošně počínají.
 Ams 6 8 Přisáhl Panovník Hospodin skrze sebe samého, dí Hospodin Bůh zástupů: V ohavnosti mám pýchu Jákobovu, i paláců jeho nenávidím, pročež vydám město i vše, což v něm jest.
 Ams 6 9 I stane se, že pozůstane-li deset osob v domě jednom, i ti zemrou.
 Ams 6 10 A vezme někoho strýc jeho, aneb ten, kterýž mu strojí pohřeb, aby vynesl kosti z domu, a dí tomu, kdož jest v pokoji domu: Jest-liž ještě s tebou kdo? I dí:

Není žádného. I řekne: Mlč, proto že nepřipomínali jména Hospodinova.
 Ams 6 11 Nebo aj, Hospodin přikáže, a bítí bude na dům veliký přívaly, a na dům menší rozsedinami.
 Ams 6 12 Zdaliž koni běžeti mohou po skále? Zdaliž ji kdo orati může voly? Nebo jste proměnili soud v jed, a ovoce spravedlnosti v pelynek,
 Ams 6 13 Vy, kteříž se veselíte, ano není z čeho, říkájíte: Zdaliž jsme svou silou nevzali sobě rohů?
 Ams 6 14 Ale aj, já vzbudím proti vám, ó dome Izraelský, praví Hospodin Bůh zástupů, národ, kterýž vás ssouží, odtud, kudy se jde do Emat, až do potoka roviny.
 Ams 7 1 Toto mi ukázal Panovník Hospodin, že aj, formoval kobyly, když nejprve počala růsti otava, když aj, otava byla po královském posečení.
 Ams 7 2 I stalo se, když snědly byliny zemské, že jsem řekl: Panovníče Hospodine, odpustiž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Neboť ho maličko jest.
 Ams 7 3 I želel Hospodin toho. Nestanet se, řekl Hospodin.
 Ams 7 4 Tedy ukázal mi Panovník Hospodin, a aj, Panovník Hospodin volal, že při svou povede ohněm. A spáliv propast velikou, spálil i díl.
 Ams 7 5 Já pak řekl jsem: Panovníče Hospodine, přestaniž, prosím. Kdož zůstane Jákobovi? Neboť ho maličko jest.
 Ams 7 6 I želel Hospodin toho. A ani toho se nestane, řekl Panovník Hospodin.
 Ams 7 7 Potom ukázal mi, a aj, Pán stál na zdi podle pravidla vzdělané, v jehož ruce bylo pravidlo.
 Ams 7 8 I řekl mi Hospodin: Co vidíš, Amose? Řekl jsem: Pravidlo. I řekl Pán: Aj, já položím pravidlo u prostřed lidu svého Izraelského, nebudut již více promíjeti jemu.
 Ams 7 9 Nebo zpuštěny budou výsosti Izákovy, a svatyně Izraelovy zpustnou, tehdaž, když povstanu proti domu Jeroboámovu s mečem.
 Ams 7 10 Tedy poslal Amaziáš kněz Bethelský k Jeroboámovi králi Izraelskému, řka: Spuntoval se proti tobě Amos u prostřed domu Izraelského, ta země nemohla by snést všech slov jeho.
 Ams 7 11 Nebo takto praví Amos: Od meče umře Jeroboám, a Izrael jistotně přestěhován bude z země své.
 Ams 7 12 Potom řekl Amaziáš Amosovi: Ó vidoucí, ujdí, radímť, utec do země Judské, a jez tam chléb, a tam prorokuj.
 Ams 7 13 Ale v Bethel již více neprorokuj, nebo ono svatyně králova i dům královský jest.
 Ams 7 14 Tedy odpovídaje Amos, řekl Amaziášovi: Nebylt jsem já prorokem, ano ani synem prorockým, ale byl jsem skotákem, a česával jsem plané fíky.
 Ams 7 15 Ale Hospodin mne vzal, když jsem chodil za stádem, a řekl mi Hospodin: Jdi, prorokuj lidu mému Izraelskému.
 Ams 7 16 Nyní tedy slyšiš slovo Hospodinovo. Ty pravíš: Neprorokuj v Izraeli, a nekaž v domě Izákově.
 Ams 7 17 Protož takto praví Hospodin: Žena tvá cizoložiti bude v městě, synové pak tvoji i dcery tvé od meče padnou; a země tvá provazcem dělena bude, a ty v zemi nečisté umřeš, Izrael pak jistotně přestěhován bude z země své.
 Ams 8 1 Také mi ukázal Panovník Hospodin, a aj, byl koš ovoce letního.
 Ams 8 2 A řekl: Co ty vidíš, Amose? I řekl jsem: Koš ovoce letního. Opět mi řekl Hospodin: Přišeltě konec lidu mému Izraelskému, nebudut již více promíjeti jemu.
 Ams 8 3 Pročež kvílití budou zpěvové chrámoví v ten den, praví Panovník Hospodin. Množství mrtvých, mlče, namece na všelijaké místo.
 Ams 8 4 Slyštež to vy, kteříž sehlcujete chudého, abyste vyhladili nuzné z země,
 Ams 8 5 říkájíte: Skoro-liž pomine novměsíce, abychom prodávali obilé, a sobota, abychom otevřeli obilnice, abychom ujímali efi, a přivětšovali váhy, a faleš provodili vázkami falešnými,
 Ams 8 6 Kupujíte za peníze nuzné, a chudého za pár střevíců, nadto abychom plevy obilné prodávali?
 Ams 8 7 Přisáhl Hospodin skrze důstojnost Jákobovu: Žeť se nezapomenu na věky na všechny skutky jejich.
 Ams 8 8 Nad tím-liž by se netřásla i země, a nekvílil by každý, kdož přebývá na ní? Proto-liž by neměla vystoupiti všechna jako potok, a zachváćena i zatopena býti jako potokem Egyptským?
 Ams 8 9 Anobrž stane se v ten den, praví Panovník Hospodin, učiním, že slunce zajde o poledni, a uvedu tmy na zemi v jasný den.
 Ams 8 10 A proměním svátky vaše v kvílení, a všechny zpěvy vaše v naříkání, a způsobím to, že bude na každých bedrách žíně, a na každé hlavě lysina, a bude v zemi této kvílení jako nad jednorozeným, a poslední věci její jako den hořkosti.
 Ams 8 11 Aj, dnové jdou, dí Panovník Hospodin, že pošli hlad na zemi, ne hlad chleba, ani žízeň vody, ale slyšení slov Hospodinových,
 Ams 8 12 Tak že toulati se budou od moře až k moři, a od půlnoci až na východ běhati, hledajíce slova Hospodinova, však nenajdou.
 Ams 8 13 V ten čas umdlévati budou panny krásné, ano i mládenci tou žízní,
 Ams 8 14 kteříž přísahají skrze ohavnost Samařskou, a říkají: Živť jest Bůh tvůj, ó Dan, a živa jest cesta Bersabé. I padnou, a nepovstanou více.

Ams 9 1 Viděl jsem Pána, an se postavil na oltáři a řekl: Udeř v makovici, až se zatřesou ty veřeje, a rozetní je všechny od vrchu jejich, ostatek pak mečem zmordují. Neutečeť žádný z nich, aniž kdo z nich bude, ješto by toho znikl.

Ams 9 2 Byť se pak do země zakopali, i odtud by je ruka má vzala; pakli by vstoupili do nebe, i odtud bych je strhl.

Ams 9 3 A jestliže by se schovali na vrchu Karmele, vyhledám a vezmu je odtud; pakli by se skryli před očima máma na dně moře, přikáži hadu, aby je i odtud vyhrzl.

Ams 9 4 Pakliť by šli v zajetí před nepřátely svými, i tam přikáži meči, aby je zmordoval; obrátím zajisté oko své proti nim k zlému, a ne k dobrému.

Ams 9 5 Nebo Panovník Hospodin zástupů když se jen dotkne země, rozplývá se, a kvílí všickni přebývající na ní, a vystupuje všecka jako potok, a zatopena bývá jako potokem Egyptským,

Ams 9 6 kterýž vzdělal na nebesích paláce své, a zástup svůj na zemi sšíkoval, kterýž může zavolati vody mořské, a vyhliti ji na svrhek země, jehož jméno jest Hospodin.

Ams 9 7 Zdaliž nejste podobni synům Mouřenínu přede mnou, ó synové Izraelovi? dí Hospodin. Zdaliž jsem Izraele nevyvedl z země Egyptské, tak jako Filistinské z Kaftor, a Syrské z Kir?

Ams 9 8 Aj, oči Panovníka Hospodina proti království tomuto hřešícímu, abych je vyhladil se svrchku země, a však nevyhladím docela domu Jákobova, dí Hospodin.

Ams 9 9 Nebo aj, já přikázal jsem, a budu zmítati domem Izraelským mezi všemi národy, tak jako zmítáno bývá na řícíci, tak že ani kameníčko nepropadne na zem.

Ams 9 10 Mečem zbíti budou všickni hříšníci z lidu mého, kteříž říkají: Nepřiblížit se, aniž potká nás to zlé.

Ams 9 11 V ten den zdvihnu stánek Davidův, kterýž klesá, a zahradím mezery jeho, a zbořeniny jeho opravím, a vzdělám jej jako za dnů starodávních,

Ams 9 12 Aby dědili s ostatky Idumejských a se všechněmi národy, nad kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Hospodin, kterýž to učiní.

Ams 9 13 Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude oráč žence, a ten, kdož tlačí hrozny, rozsevače, hory pak dštíti budou mstem, a všickni pahrbkové oplývati.

Ams 9 14 Přivedu také zase zajatý lid svůj Izraelský, a vystavějí města zpuštěná, aby v nich bydlili; a budou štěpovati vinice, a píti víno jejich, nadělají i zahrad, a jísti budou ovoce jejich.

Ams 9 15 A tak je štípím v zemi jejich, že nebudou vykořeněni více z země své, kterouž jsem dal jim, praví Hospodin Bůh tvůj.

Obd 1 1 Vidění Abdiášovo. Takto praví Panovník Hospodin o zemi Idumejské: Pověst jsme slyšeli od Hospodina, a legáta k národům vyslaného: Nuže, povstaňmež k boji proti ní.

Obd 1 2 Aj, způsobím to, abys byl nejšpatnější mezi národy, a abys byl v náramném pohrdání.

Obd 1 3 Pýcha srdce tvého zklamá tě, ó ty, kterýž bydlíš v rozsedlinách skalních, v převysokém obydlí svém, říkáje v srdci svém: Kdož by mne strhl na zem?

Obd 1 4 Bys pak vysoko udělal jako orlice, nýbrž bys mezi hvězdami položil hnízdo své, i odtud strhnu tě, praví Hospodin.

Obd 1 5 Kterak jsi popléněn? Zdali zloději přišli na tebe? Zdali loupežníci noční? Zdaliž by kradli přes spotřebu svou? Kdyby ti, kteříž sbírají víno, přišli na tebe, zdaž by nepozůstavili aspoň paběrků?

Obd 1 6 Jakt jsou vystiženy věci Ezau, vyhledání pokladové jeho!

Obd 1 7 Až ku pomezí vystrčí tě všickni, s kterýmiž smlouvu máš; podvedou tě, zmocní se tebe ti, s nimiž pokoj máš; náhlebníci tvoji udělajíť ránu zrádně, již nebude lze vyrozuměti.

Obd 1 8 Zdaliž v ten den, praví Hospodin, nevyhladím moudrých z země Idumejské, a rozumných s hory Ezau?

Obd 1 9 I budou se děsiti udatní tvoji, ó Temane, proto, že poraženi jsouce, vyplnění budou všickni s hory Ezau.

Obd 1 10 Pro nátisk bratru tvému Jákobovi činěný přikryje tě hanba, a vyplnění budeš na věčnost.

Obd 1 11 Stál jsi v ten den naproti, a když zajímali cizí vojsko jeho, a když cizozemci vcházeli do bran jeho, a o Jeruzalém metali losy, ty jsi také byl jako jeden z nich.

Obd 1 12 Nedívej se tedy na den bratra svého, na den zajetí jeho, aniž se vesel nad syny Judskými v den zahynutí jejich, aniž pyšně mluv ústy svými v den úzkosti.

Obd 1 13 Nevcházej do brány lidu mého v den bídy jejich, aniž se dívej trápení jeho v den bídy jeho, a nechtěj sahati na statek jeho v den bídy jeho.

Obd 1 14 Aniž stůj při mezeře, abys hubil ty, kteříž z nich ucházejí, aniž vydávej nepříteli v moc těch, kteříž z nich pozůstali v den úzkosti.

Obd 1 15 Nebo blízko jest den Hospodinův proti všechněm těm národům. Jakž jsi činil, tak se stane tobě, odplata tvá navrátí se na hlavu tvou.

Obd 1 16 Nebo poněvadž vy na mé hoře svaté píti bedete, nadtoť píti budou všickni národové ustavičně. Píti, pravím, a požíratí budou, až budou, jako by jich nebylo.

Obd 1 17 Na hoře pak Sion bude vysvobození, a bude svatá, a tak dědičně držeti bude dům Jákobův dědictví svá.

Obd 1 18 I bude dům Jákobův oheň, a dům Jozefův plamen, dům pak Ezau plevy, i rozpálí se na ně a sehlť je, aniž kdo pozůstane z domu Ezau; nebo Hospodin mluvil.

Obd 1 19 A tak děditi budou v krajině polední s horou Ezau, i v rovině s Filistinskými; vládnouti také budou krajinou Efraimovou i krajinou Samařskou, a Beniamínovou i Galádskou.

Obd 1 20 I zajaté vojsko toto synů Izraelských v tom, což bylo Kananejských až do Sarepty, zajatí pak Jeruzalémští v tom, což jest na konci panství, děditi budou s městy na poledne.

Obd 1 21 I vstoupí vysvoboditelé na horu Sion, aby soudili horu Ezau, a tak bude Hospodinovo království.

Jnh 1 1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi synu Amaty, řkoucí:

Jnh 1 2 Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a volej proti němu; neboť jest vstoupila nešlechtnost jejich před obličej můj.

Jnh 1 3 Ale Jonáš vstal, aby utekl do Tarsu od tváři Hospodinovy. A přišed do Joppe, našel lodí, ana jde do Tarsu, a zaplativ od ní, vstoupil na ni, aby se plavil s nimi do Tarsu od tváři Hospodinovy.

Jnh 1 4 Ale Hospodin vzbudil vítr veliký na moři. I stala se bouře veliká na moři, až se domnívali, že se lodí ztroskoce.

Jnh 1 5 A bojíce se plavci, volali jeden každý k bohu svému, a vyhazovali to, což měli na lodí, do moře, aby sobě tím polehčili. Jonáš pak byl sešel k bokům lodí, a položiv se, spal tvrdě.

Jnh 1 6 Tedy přišed k němu správce lodí, řekl jemu: Což ty děláš, ospalče? Vstaň, volej k Bohu svému. Snad ten Bůh rozpomene se na nás, abychom nezahynuli.

Jnh 1 7 I řekli jeden druhému: Poďte, vrzme losy, abychom zvěděli, pro koho to zlé přišlo na nás. Tedy metali losy, a padl los na Jonáše.

Jnh 1 8 I řekli jemu: Pověz nám medle, pro koho toto zlé na nás? Jaký jest obchod tvůj, a odkud jdeš? Z které jsi země a z kterého národu?

Jnh 1 9 I řekl jim: Hebrejský jsem, a Hospodina Boha nebes, kterýž učinil moře i zemi, já ctím.

Jnh 1 10 Pročež báli se ti muži bázní velikou, a dověděvše se muži ti, že od tváři Hospodinovy utíká, (nebo jim byl oznámil), řekli jemu: Což jsi to učinil?

Jnh 1 11 Řekli ještě k němu: Což máme učiniti s tebou, aby se moře spokojilo? (Nebo moře vždy více a více bouřilo se.)

Jnh 1 12 Jimžto řekl: Vezměte mne, a uvrzte mne do moře, a utichne moře před vámi; nebo já vím, že příčinou mou bouře tato veliká jest proti vám.

Jnh 1 13 Ale muži ti statečně táhli, chtěje k břehu přistati, však nemohli; nebo moře vždy více a více se bouřilo proti nim.

Jnh 1 14 I zvolali k Hospodinu, řkouce: Prosímeť, ó Hospodine, abychom nezahynuli pro smrt člověka tohoto, aniž na nás vyhledávej krve nevinné; nebo ty, ó Hospodine, jakž chceš, tak činíš.

Jnh 1 15 Tedy vzavše Jonáše, uvrhli ho do moře. I přestalo moře bouřiti se.

Jnh 1 16 Pročež báli se muži ti bázní velikou Hospodina, a obětovali obět Hospodinu, a sliby činili.

Jnh 1 17

Jnh 2 1 Nastrojil pak byl Hospodin rybu velikou, aby požřela Jonáše. I byl Jonáš v střevách té ryby tři dni a tři noci.

Jnh 2 2 I modlil se Jonáš Hospodinu Bohu svému v střevách té ryby,

Jnh 2 3 A řekl: Z ssoužení svého volal jsem k Hospodinu, a ozval se mi; z břicha hrobu křičel jsem, a vyslyšel jsi hlas můj.

Jnh 2 4 Nebo jsi mne uvrhl do hlubiny, do prostřed moře, a řeka obklíčila mne; všecka vlnobití tvá i rozvodnění tvá na mne se svalila.

Jnh 2 5 Bylť jsem již řekl: Vyhnán jsem od očí tvých, ale ještěť pohledím na tvůj svatý chrám.

Jnh 2 6 Obklíčily mne vody až k duši, propast obklíčila mne, lekno otočilo se okolo hlavy mé.

Jnh 2 7 Až k spodkům hor dostal jsem se, země závorami svými zalehla mi na věčnost, ty jsi však vysvobodil od porušení život můj, ó Hospodine Bože můj.

Jnh 2 8 Když se svírala ve mně duše má, na Hospodina jsem se rozpomínal, i přišla k tobě modlitba má do chrámu svatého tvého.

Jnh 2 9 Kteríž ostríhají marností pouhých, dobroty Boží se zbavují.

Jnh 2 10 Já pak s hlasem díkčinění obětovati budu tobě; což jsem slíbil, splním. Hojné vysvobození jest u Hospodina. [(Jonah 2:11) Rozkázal pak byl Hospodin rybě té, i vyvrátila Jonáše na břeh.]

Jnh 3 1 I stalo se slovo Hospodinovo k Jonášovi podruhé, řkoucí:

Jnh 3 2 Vstaň, jdi do Ninive města toho velikého, a kaž proti němu to, což já poroučím tobě.

Jnh 3 3 Tedy vstav Jonáš, šel do Ninive podlé slova Hospodinova. (Bylo pak Ninive město velmi veliké, cesty tří dnů.)

Jnh 3 4 A jakž počal byl Jonáš jíti po městě cestou dne jednoho a volati, pravě: Po čtyřiceti dnech Ninive vyvráceno bude,

Jnh 3 5 Tedy uvěřili Ninivitští Bohu, a vyhlásivše půst, oblékli se v žíně, od největšího z nich až do nejmenšího z nich.

Jnh 3 6 Nebo jakž došla ta řeč krále Ninivitského, vstav s trůnu svého, složil s sebe oděv svůj, a přioděv se žíní, seděl v popele.

Jnh 3 7 A dal provolati a oznámiti v Ninive z usouzení královského i knížat svých, takto řka: Lidé i hovada, volové i ovce, nekoušejte ničeho, nepaste se, ani vody nepíte.

Jnh 3 8 Ale přiodějte se žíněmi lidé i hovada, a volejte k Bohu horlivě, a odvrát se jeden každý od cesty své zlé, i loupeže, kteráž jest v rukou jeho.

Jnh 3 9 Kdo ví, neobráti-li se a nebude-li želeťi toho Bůh; neodvrátí-li se, pravím, od prchlivosti hněvu svého, abychom nezahynuli.

Jnh 3 10 I viděl Bůh skutky jejich, že se odvrátili od cesty své zlé, a lítost měl Bůh nad tím zlým, kteréž řekl učiniti jim. A neučinil.

Jnh 4 1 I mrzelo to Jonáše velmi, a rozpálen byl hněv jeho.

Jnh 4 2 Pročež modlil se Hospodinu a řekl: Prosím, Hospodine, zdaliž jsem toho neřekl, když jsem ještě byl v zemi své? Protož jsem pospíšil uteci do Tarsu; nebo jsem věděl, že jsi ty Bůh milostivý a lítostivý, dlouhočekající a hojný v milosrdenství, a kterýž lituješ zlého.

Jnh 4 3 Nyní tedy, ó Hospodine, vezmi, prosím, duši mou ode mne; nebo lépe jest mi umřítí nežli živu býti.

Jnh 4 4 I řekl Hospodin: Jest-liž to dobře, že tak horlíš?

Jnh 4 5 Nebo vyšel byl Jonáš z města, a seděl na východ proti městu, a udělav sobě tu boudu, seděl pod ní v stínu, ažby viděl, co se bude dít s tím městem.

Jnh 4 6 Přistrojil pak byl Hospodin Bůh břectan, kterýž vyrostl nad Jonáše, aby zastěňoval hlavu jeho, a chránil ho před horkem. I radoval se Jonáš z toho břectanu radostí velikou.

Jnh 4 7 V tom nazejtří v svitání nastrojil Bůh červa, kterýž ranil ten břectan, tak že uschl.

Jnh 4 8 I stalo se, že když vzešlo slunce, nastrojil Bůh vítr východní žhoucí, a bilo slunce na hlavu Jonášovu, tak že umdlával, a žádal sobě, aby umřel, řka: Lépet mi jest umřítí nežli živu býti.

Jnh 4 9 I řekl Bůh Jonášovi: Jest-liž to dobře, že se tak hněváš pro ten břectan? Kterýžto řekl: An dobře jest, že se hněvám až na smrt.

Jnh 4 10 Jemuž řekl Hospodin: Ty lituješ toho břectanu, o němž jsi nepracoval, aniž jsi ho k zrostu přivedl, kterýž za jednu noc zrostl, a jedné noci zahynul,

Jnh 4 11 A já abych nelitoval Ninive města tak velikého, v němž jest více nežli sto a dvaceti tisíc lidí, kteříž neznají rozdílu mezi pravicí svou a levicí svou, a dobytka mnoho?

Mch 1 1 Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Micheášovi Moraštickému za dnů Jotama, Achasa a Ezechiáše králů Judských, kteréž u vidění slyšel o Samaří a Jeruzalému.

Mch 1 2 Slyšte všickni lidé napořád, pozoruj země, i což na ní jest, a nechtě jest Panovník Hospodin proti vám svědkem, Panovník z chrámu svatosti své.

Mch 1 3 Nebo aj, Hospodin vyjde z místa svého, a sstoupě, šlapati bude po vysokostech země.

Mch 1 4 I budou se rozplývati hory pod ním, a údolé se roztrhovati, tak jako vosk od ohně, a jako vody mající spád dolů,

Mch 1 5 A to všecko pro Jákobovo zpronevěření, a pro hříchy domu Izraelského. Kdo jest příčina zpronevěření Jákobova? Zdali ne Samaří? A kdo výsostí Judských: Zdali ne Jeruzalém?

Mch 1 6 Protož obrátím Samaří v hromadu rumu, k štípení vinic, a svalím do údolí kamení její, i základy její odkryji.

Mch 1 7 A všechny rytiny její ztlučeny budou, i všickni darové její ohněm spálení, a všechny modly její obrátím v pustinu. Nebo ze mzdy nevěstčí toho nashromáždila, protož se zase ke mzdě nevěstčí to navrátí.

Mch 1 8 Nad čímž kvíliti a naříkati budu, chodě svlečený a nahý, vydám se v naříkání jako drakové, a v kvílení jako mladé sovy,

Mch 1 9 Proto že zneduživěla od ran svých, a že přišlo to až k Judovi, dosáhlo až k bráně lidu mého, až do Jeruzaléma.

Mch 1 10 Neoznamuj teč v Gát, aniž hned plačte; v domě Ofra v prachu se válej.

Mch 1 11 Ty, kteráž bydlíš v Safir, zajdi, obnaženou majíc hanbu. Nevyjdeš ta, kteráž bydlí v Zaanan pro kvílení v Betezel, od vás maje živnost svou.

Mch 1 12 Bude, pravím, bolestiti pro dobré věci obyvatelkyně Marót, proto že sstoupí zlé od Hospodina až do brány Jeruzalémské.

Mch 1 13 Zapráhni do vozu rychlé koně, obyvatelkyně Lachis, kteráž jsi původ hřícha dceři Sionské; nebo v tobě nalezena jsou přestoupení Izraelova.

Mch 1 14 Protož pošleš dary své s Morešet v Gát; domové Achzib zklamají krále Izraelské.

Mch 1 15 Ó obyvatelkyně Maresa, i toběť tudíž přivedu dědice; až do Adulam přijde, k slávě Izraelské.

Mch 1 16 Učiniž sobě lysinu, a ohol se pro syny rozkoší svých; rozšiř lysinu svou jako orlice, nebo stěhují se od tebe.

Mch 2 1 Běda těm, kteříž vymýšlejí nepravost a ukládají zlé na ložcích svých, a na úsvitě ráno vykonávají je, když jest v moci rukou jejich.

Mch 2 2 Požádají polí, i vydírají, takž i domů, a odjímají; a tak provozují moc nad mužem i domem jeho, nad jedním každým i dědictvím jeho.

Mch 2 3 Protož takto praví Hospodin: Aj, já myslím proti čeledi té věc zlou,

odkudž nevyňmete hrdeľ vašich, aniž budete choditi vysokomyslně; nebo čas zlý bude.
Mch 2 4 V ten den užívati budou o vás přísloví, a nařikati budou nařikáním
žalostným, řkouce: Do cela zpuštění jsme, podíl lidu mého proměnil. Jaktě mi jej odjal, a vzav
pole naše, rozdělil!
Mch 2 5 Protož nebudeš míti, kdož by vztáhl provazec na los v shromáždění
Hospodi novu.
Mch 2 6 Neprorokujte. Budou prorokovati, ale nebudou těmto prorokovati, a
neponesou pohanění.
Mch 2 7 Ó kteráž sloveš domem Jákobovým, zdali do těsna vehnán býti má duch
Hospodinův? To-liž by skutkové jeho byli? Zdaliž slova má nejsou dobrá tomu, kdož upřímě
chodí?
Mch 2 8 Včera byl lidem mým, již jako nepřítel povstává. Majíce oděv, plášť
strhujete s těch, kteříž chodí bezpečně, vyhýbajíce se bitvě.
Mch 2 9 Manželky lidu mého vyháníte z domu rozkoší jejich, od dítek jejich
odjímáte slávu mou na věky.
Mch 2 10 Vstaňte a odejděte, neboť tato není sídlem pro nečistotu. Ztratí vás,
a to ztracením jistým.
Mch 2 11 Jestliže za proroka se vydáváje a lež mluvě, říká: Budu tobě
prorokovati o víně aneb o nápoji opojujícím, takový bývá prorokem lidu tohoto.
Mch 2 12 Jistotně zberu tě, Jákože, docela, jistotně shromáždím ostatky
Izraele, a seženu je v hromadu jako ovce v Bozra, jako stádo do prostřed ovčince jeho, i
vzejde hluk od lidu.
Mch 2 13 Vstoupí ten, kterýž prolamovati bude před nimi. Prolomí, a projdou
bránu, a vyjdou skrze ni; ano i král jejich půjde před nimi, a Hospodin na špičce jejich.
Mch 3 1 Protož pravím: Slyštež již přední v Jákobovi, a vůdcové domu
Izraelského: Zdaliž vy nemáte povědomí býti soudu?
Mch 3 2 Nenávidí dobrého a milují zlé, sdírají s lidu kůži jejich, a maso
jejich s kostí jejich.
Mch 3 3 A jedí maso lidu mého, a kůži jejich s nich svlácejí, i kosti jejich
rozlamují, a rozdělují jako do hrnce, a jako maso do kotlíku.
Mch 3 4 Tehdy volati budou k Hospodinu, a nevyslyší jich, ale skryje tvář svou
před nimi v ten čas, tak jakž oni vykonávali zlá předsevzetí svá.
Mch 3 5 Takto praví Hospodin o těch prorocích, kteříž v blud uvodí lid můj, a
hryzouce zuby svými, vyhlášují pokoj, a proti tomu, kdož by jim nic do úst nedal, válku
vyzdvíhují.
Mch 3 6 A protož obrátí se vám vidění v noc, a předpovídání vaše v tmu; nebo
zajde slunce těm prorokům, a zatmí se jim den.
Mch 3 7 I budou se hanbiti ti vidoucí, a stydětí ti věstci, a zastrou bradu
svou všickni napořád, proto že nebude žádné odpovědi Boží.
Mch 3 8 Ale já naplněn jsem silou Ducha Hospodinova, a soudem i udatností,
abych oznámil Jákobovi zpronevěření jeho, a Izraelovi hřích jeho.
Mch 3 9 Slyštež již toto přední v domě Jákobově, a vůdcové domu Izraelského,
kteříž v ošklivosti mají soud, a cožkoli jest pravého, převracejí:
Mch 3 10 Každý vzdělává Sion vraždami, a Jeruzalém nepravostí.
Mch 3 11 Jehož přední podlé darů soudí, a kněží jeho ze mzdy učí, a proroci
jeho z peněz hádají, a však na Hospodina zpoléhají, říkajíce: Zdaliž Hospodina není u prostřed
nás? Nepřijdeť na nás nic zlého.
Mch 3 12 A protož vaší příčinou Sion jako pole orán bude, a Jeruzalém v hromady
obrácen bude, a hora domu toho v vysoké lesy.
Mch 4 1 Ale stane se v posledních dnech, že utvrzena bude hora domu
Hospodinova na vrchu hor, a vyvýšena nad pahrbky, i pohnou se k ní národové.
Mch 4 2 A půjdou lidé mnozí, říkajíce: Poďte, a vstupme na horu Hospodinovu,
totiž do domu Boha Jákobova, a bude nás vyučovati cestám svým, i budeme choditi po stezkách
jeho. Nebo z Siona vyjde zákon, a slovo Hospodinovo z Jeruzaléma.
Mch 4 3 Onť bude souditi mezi národy mnohými, a trestati bude národy silné za
dlouhé časy. I skují meče své v motyky, a oštípy své v srpy. Nepozdvihne národ proti národu
meče, a nebudou se více učiti boji.
Mch 4 4 Ale sedětí bude každý pod vinným kmenem svým, a pod fíkovím svým, a
nebude žádného, kdo by přestrašil; nebo ústa Hospodina zástupů mluvila.
Mch 4 5 Všickni zajisté národové choditi budou jeden každý ve jménu boha
svého, ale my choditi budeme ve jménu Hospodina Boha našeho na věky věků.
Mch 4 6 V ten den, dí Hospodin, zberu zase kulhavou, a zahnanou shromáždím, i
tu, kteréž jsem zle činil.
Mch 4 7 I dám té kulhavé potomky, a pryč zahnané národ silný, a bude kralovati
Hospodin nad nimi na hoře Sion od tohoto času až na věky.
Mch 4 8 A tak ty věže bravná, bašto dcery Sionské, až k tobě přijde, přijde,
pravím, panování první, a království k dceři Jeruzalémské.
Mch 4 9 Pročež nyní tak velice křičíš? Zdaliž není žádného krále v tobě? Zdali
rádce tvůj zahynul, že tě zachvátila bolest jako rodičku?
Mch 4 10 Pracujž ku porodu a upěj, dcero Sionská, jako rodička; nebo již vyjdeš
z města, a budeš bydliti na poli, a přijdeš až do Babylona. Tam vytržena budeš, tam tě vykoupí
Hospodin z ruky nepřatel tvých.

Mch 4 11 Sbírajíť se nyní sic proti tobě národové mnozí, říkající: Necht' jest poškrvněn Sion, a necht' se podívají na to oči naše.

Mch 4 12 Však oni neznají myšlení Hospodi nových, aniž rozumějí radě jeho, že je shromažďuje jako snopy na humno.

Mch 4 13 Vstaníť a mlať, dcero Sionská; nebo rok tvůj učiním železný, a kopyta tvá učiním ocelivá. I zetřeš národy mnohé, a posvětím Hospodinu jmění jejich, a zboží jejich Pánu vsí země.

Mch 5 1 Sbeřiž se nyní po houfích, ó záškodnice, oblehni nás, nechať bijí holí v líce soudce Izraelského.

Mch 5 2 A ty Betléme Efrata, jakžkoli jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, kterýž má býti Panovníkem v Izraeli, a jehož východové jsou od starodávna, ode dnů věčných.

Mch 5 3 Protož, ač je vydá v rozptýlení, ažby ta, kteráž rodí, porodila, však ostatek bratrů jeho navrátí se s syny Izraelskými.

Mch 5 4 I stane a pásti bude v síle Hospodinově, a u velebnosti jména Hospodina Boha svého. I budou bydleti, nebo již velikomocný bude až do končin země.

Mch 5 5 I budeť takový pokoj, že když Assur přitáhne do země naší, a šlapati bude po palácích našich, tedy postavíme proti němu sedm pastýřů, a osmero knížat z lidu, kteříž spasou zemi Assyrskou mečem, a zemi Nimrodovu v pomezích jejich. A tak vytrhne od Assura, když přitáhne do země naší, a šlapati bude po našem pomezí.

Mch 5 6 Kteríž spasou zemi Assyrskou mečem, a zemi Nimrodovu v pomezích jejich. A tak vytrhne od Assura, když přitáhne do země naší, a šlapati bude po našem pomezí.

Mch 5 7 A protož ostatkové Jákobovi u prostřed národů mnohých budou jako rosa od Hospodina, jako tiší dešťové skrápějící bylinu, jichž neočekává od žádného, aniž čeká od synů lidských.

Mch 5 8 Budou též ostatkové Jákobovi mezi pohany, a u prostřed národů mnohých, jako lev mezi zvěří divokou, jako mladý lev mezi stády ovec. Kterýžto když jde, a pošlapává, i lapá, není žádného, kdo by vytrhl.

Mch 5 9 Vyvýšit se ruka tvá nad tvými nepřátely, a všickni protivníci tvoji vyplnění budou.

Mch 5 10 I stane se v ten den, dí Hospodin, že vyplněním koně tvé z prostředku tvého, a zkazím vozy tvé.

Mch 5 11 A vyplněním města země tvé, a rozbořím všecky pevnosti tvé.

Mch 5 12 Vyplněním též kouzly z tebe, a planetářů nebude v tobě.

Mch 5 13 Zhladím i rytiny tvé, i obrazy tvé z prostředku tvého, a nebudeš se klaněti více dílu rukou svých.

Mch 5 14 Vykořením i háje tvé z prostředku tvého, a zkazím nepřátely tvé.

Mch 5 15 A tak v hněvu a v prchlivosti vykonám pomstu nad těmi národy, kteříž nebyli poslušni.

Mch 6 1 Slyštež nyní, co praví Hospodin: Vstaň, suď se s těmito horami, a necht' slyší pahrbkové hlas tvůj.

Mch 6 2 Slyštež hory rozepři Hospodinovu, i nejpevnější základové země; nebo má rozepři Hospodin s lidem svým, a proti Izraelovi odpor povede.

Mch 6 3 Lide můj, cožť jsem učinil? A čím jsem tě obtěžoval? Vydej svědectví proti mně.

Mch 6 4 Ješto jsem tě vyvedl z země Egyptské, a z domu služebníků vykoupil jsem tě, a poslal jsem před tvář tvou Mojžíše, Arona a Marii.

Mch 6 5 Lide můj, rozpomeň se nyní, jakou radu skládal Balák král Moábský, a co jemu odpovídal Balám syn Beorův, od Setim až do Galgala, abys poznal hojnou spravedlnost Hospodi novu.

Mch 6 6 Čímž předejdu Hospodina? Skloniti-liž se mám před Bohem nejvyšším? Předejdu-liž ho zápalý, volky ročními?

Mch 6 7 Zalíbí-liž sobě Hospodin v tisících skopců, v mnohokrát desíti tisících potoků oleje? Dám-liž prvorozeného svého za přestoupení své, plod života svého za hřích duše své?

Mch 6 8 Oznámiltě tobě, ó člověče, co jest dobrého, i čehož Hospodin vyhledává od tebe, jediné, abys činil soud, a miloval milosrdenství, a pokorně chodil s Bohem svým.

Mch 6 9 Hlas Hospodinův na město volá (ale sám rozumný spatřuje jméno tvé.): Slyštež o metle, a kdo ji uložil.

Mch 6 10 Ještě-liž jsou v domě bezbožného pokladové nespravedliví, a míra nespravedlivá a ohavná?

Mch 6 11 Zdaliž ospravedlniti mám vážky nepravé, a v pytlíku kamení falešné?

Mch 6 12 Bohatí jeho plní jsou nátsku, a obyvatelé jeho mluví lež, a jazyk jejich lstivý jest v ústech jejich.

Mch 6 13 Pročež i já také nemoc dopustím, bítí a pléniti tě budu pro hříchy tvé.

Mch 6 14 Ty budeš jísti, a nenasytíš se, a snížení tvé bude u prostřed tebe. Vynesesh zajisté, ale neodneseš, a co vynesesh, vydám pod meč.

Mch 6 15 Ty budeš síti, ale nebudeš žíti; ty tlačiti budeš olivky, ale nebudeš se pomazovati olejem, i mest, ale nebudeš pítí vína.

Mch 6 16 Nebo snažně ostříhá ustanovení Amri, i každého skutku domu Achabova, a spravujete se radami jejich, tak abych tě vydal v zpuštění, a obyvatele jeho v posměch. A protož pohanění lidu mého ponesete.

Mch 7 1 Běda mně, že jsem jako paběrek úrod letních, jako paběrkové po

vinobraní. Není žádného hroznu k jídlu, prvotiny z ovoce žádá duše má.
Mch 7 2 Zahynul pobožný z země této, a upřímného mezi lidmi není žádného;
všickni napořád o vylití krve úklady činí, jeden každý bratra svého loví síť.
Mch 7 3 Co zlého oběma rukama páchají, to aby za dobré počteno bylo. Kníže
žádá, a soudce z úplatku soudí, a kdož veliký jest, ten mluví převrácenost duše své, a v
hromadu ji pletou.
Mch 7 4 Nejlepší z nich jest jako bodlák, nejupřímější převyšuje trní.
Přicházíť den strážných tvých, navštívení tvé přichází; jižť nastane zpletení jejich.
Mch 7 5 Nedověřujte se příteli, nedoufejte v vůdce; před tou, jenž leží v lůnu
tvém, ostříhej dveří úst svých.
Mch 7 6 Nebo syn v lehkost uvodí otce, dcera povstává proti mateři své,
nevěsta proti svegruši své, a nepřátelé jednoho každého jsou vlastní jeho.
Mch 7 7 Protož já na Hospodina vyhlédati budu, očekávati budu na Boha spasení
svého, vyslyšit mne Bůh můj.
Mch 7 8 Neraduj se ze mne, nepřítelkyně má. Upadla-liť jsem, povstanu;
sedím-liť v temnostech, svítí mi Hospodin.
Mch 7 9 Zůřivost Hospodinovu ponesu, nebo jsem proti němu zhřešila, až se vždy
zasadí o mou při, a mne zastane. Vyvedeť mne na světlo, budu viděti spravedlnost jeho.
Mch 7 10 Uzříť to nepřítelkyně má, a přikryje ji hanba, ješto mi říká: Kdež
jest Hospodin Bůh tvůj? Oči mé podívaly se na ni; jižť bude rozšlapána jako bláto na ulicích.
Mch 7 11 Toho dne, v němž vystaveny budou hradby tvé, toho dne daleko se
rozejde výpověď.
Mch 7 12 Toho dne k tobě přicházeti budou i z Assyrské země až do pevností, a
od pevností až k řece, a od moře k moři, a od hory k hoře.
Mch 7 13 A však země tato zpuštěna bude pro obyvatele své, pro ovoce činů
jejich.
Mch 7 14 Pasiž lid svůj berlou svou, stádce dědictví svého, kteréž přebývá
osaměle v lese u prostřed polí, ať spasou Bázan a Galád jako za dnů starodávních,
Mch 7 15 Jako za dnů v nichž jsi vyšel z země Egyptské. Ukáží jemu divné věci.
Mch 7 16 Což vidouce národové, stydět se budou za všecku sílu svou; vloží ruku
na ústa, a uši jejich ohlechnou.
Mch 7 17 Lízati budou prach jako had, a jako hadové zemští s třesením polezou z
děr svých; k Hospodinu Bohu našemu, předěšení jsouce, poběhnou, a báti se tebe budou.
Mch 7 18 Kdo jest Bůh silný podobný tobě, kterýž by snímal nepravost a promíjel
přestoupení ostatkům dědictví svého, kterýž by nedržel na věky hněvu svého, proto že líbost má
v slitování se?
Mch 7 19 Navrátě se, slituje se nad námi, podmaní nepravosti naše; nýbrž uvržeš
do hlubin mořských všecky hříchy naše.
Mch 7 20 Pravdomluvným se ukážeš Jákobovi, milosrdným Abrahamovi, jakož jsi
přisáhl otcům našim ode dnů starodávních.
Nhm 1 1 Břímě Ninive: kniha vidění Nahuma Elkošského.
Nhm 1 2 Hospodin jest Bůh horlivý a mstitel, mstitel jestiť Hospodin, a
zůřivý. Hospodin uvodí pomstu na protivníky své, a drží hněv proti nepřítelům svým.
Nhm 1 3 Hospodin dlouhočekající jest a velikomocný, však nikoli
neospravedlňuje vinného. U vichru a bouři jest cesta Hospodinova, a oblak jest prach noh jeho.
Nhm 1 4 Když domlouvá moři, vysušuje je, i všecky řeky vysušuje; chřadne Bázan
i Karmel, i květ Libánský chřadne.
Nhm 1 5 Hory se třesou před ním, a pahrbkové se rozplývají, země pak hoří před
tváří jeho, i okršlek zemský a všickni, kteříž přebývají na něm.
Nhm 1 6 Před rozhněváním jeho kdo ostojí? A kdo se postaví proti prchlivosti
hněvu jeho? Prchlivost jeho vylévá se jako oheň, a skály vyvracejí se před ním.
Nhm 1 7 Dobrýť jest Hospodin, silou jest v den ssoužení, a zná ty, kdož v něho
doufají.
Nhm 1 8 Protož povodní prudkou konec učiní místu jeho, a nepřátely Boží
stihati budou temnosti.
Nhm 1 9 Co myslíte proti Hospodinu? Onť konec učiní, nezdvihne druhé rány.
Nhm 1 10 Nebo rovně jako trní spletení jsouce, a jako vínem opojení, jako
strniště suché docela sehlčení budou.
Nhm 1 11 Z tebeť vyšel ten, kterýž myslí proti Hospodinu zlé, rádce
nešlechetný.
Nhm 1 12 Takto dí Hospodin: Byť se byli pokojně měli, byliť by tak v rozšíření
zůstali aneb by toliko přemrštěni byli; i bylo by to pominulo, a netrápil bych jich více, tak
jako jsem trápil.
Nhm 1 13 Nyní pak polámi jho jeho, aby neleželo na tobě, a to, čímž jsi svázán,
roztrhám.
Nhm 1 14 Nebo přikázání vydal proti tobě Hospodin, nebudeť rozsíváno ze jména
tvého více; z domu Boha tvého vyhladím rytinu i slitinu, a když zlehčen budeš, způsobímť hrob.
Nhm 1 15 Aj hle na horách těchto nohy potěšené věci zvěstujícího, ohlašujícího
pokoj. Slaviž, o Judo, slavnosti své, plň sliby své. Neboť nepokusí se více ani mimo tebe
choditi nešlechetný, docelať jest vyhlazen.
Nhm 2 1 Táhněť zhoubce na tebe, ostříhejž pevnosti, vyhlídej na cestu, posilň
bedr, dobře se silou opatř.

Nhm 2 2 Nebot jest odjal Hospodin pýchu Jákobovu jako pýchu Izraelovu, proto že vyprázdnili je zhoubcové, a réví jejich pokazili.

Nhm 2 3 Pavéza udatných jeho červená, bojovníci červcem odění, vozové jako pochodně hořící jiskřiti budou v den mustruňku jeho, a jedle hrozně trásti se budou.

Nhm 2 4 Po ulicích jezdiťi budou vozové, a hrčeti po ryncích; na pohledění budou jako pochodně, a jako blesk pronikati budou.

Nhm 2 5 Sšíkuje nejznamenitější své, klesnou v šiku svým, pospíší ke zdem jeho, a skryše připravována bude.

Nhm 2 6 Brány při řekách se otevrou, chrám se rozplyne.

Nhm 2 7 A Hutsab zajata jsuc, zavedena bude, a děvečky její poberou se, lkajíce jako holubice, a tepouce prsy své.

Nhm 2 8 A ačkoli jako rybník vod bylo Ninive od začátku svého, však již sami utíkají. Stůjte, stůjte a však žádný se neohlédne.

Nhm 2 9 Rozchvátejtež stříbro, rozchvácejte zlato a nesčíslná zboží, a cožkoli nejvzácnějšího na všelikých klénotích drahých.

Nhm 2 10 Prázdne a vyprázdněné, nýbrž docela zpuštěné bude, a srdce se rozplyne, a tlučení kolen vespolek i bolest na všech bedrách bude, a tváře všech zčernají jako hrnec.

Nhm 2 11 Kdež jest peleš lvů a to pastviště lvícat, kamž chodíval lev, lev i lvíče, a nebylo žádného, kdo by přestrašil.

Nhm 2 12 Lev, kterýž hojně lovíval mladým svým, a dával lvicím svým, kterýž naplňoval loupeží jeskyně své, a peleše své tím, což nahonil?

Nhm 2 13 Aj, já proti tobě, praví Hospodin zástupů, a popálím na prach vozy tvé, a lvícata tvá sšíře meč; i vypléním z země loupež tvou, a nebude slyšán více hlas poslů tvých.

Nhm 3 1 Běda městu vražednému, kteréž všecko lži a ukrutenství plné jest, neodchází z něho loupež.

Nhm 3 2 Praskání bičů a hřmot kol, a dusání koní, a vozů skákání bude.

Nhm 3 3 Jezdec vyzdvihne třpytící se meč, a blýskající se kopí, i bude množství zbitých, a veliké hromady těl mrtvých, tak že nebude žádného počtu těl mrtvých, až i padati budou přes těla jejich,

Nhm 3 4 Pro množství smilství smilnice, velmi milé, mistryně kouzlů, kteráž prodávala národy smilstvy svými, a lidi kouzly svými.

Nhm 3 5 Aj, já proti tobě, dí Hospodin zástupů, a odkryji podolek tvůj nad hlavu tvou, a ukáži národům nahotu tvou, a královstvím hanbu tvou.

Nhm 3 6 A ukydaje tě ohavnými věcmi, uvedu tě v lehkost, a vystavím tě za divadlo.

Nhm 3 7 I stane se, že kdožkoli uzří tě, vzdálí se od tebe, a dí: Vyplundrováno jest Ninive. Kdož by ho litovati měl? Kdež bych shledal ty, kteříž by tě těšiti měli?

Nhm 3 8 Což by se tobě lépe díti mělo, nežli No lidnému, kteréž sedělo mezi řekami, vodami byvši opuštěno, jehož val bylo moře, zed mělo od moře?

Nhm 3 9 Mouřenínská země i Egypt silou jeho byla, a nesčíslní, Putští a Lubimští, byli jemu na pomoc.

Nhm 3 10 A však i to v přestěhování přišlo a v zajetí, tak že i maličci jeho rozrážni byli na úhlech všech ulic, a o nejslavnější jeho metalí los, a všickni znamení jeho sevřeni byli pouty.

Nhm 3 11 Takž i ty opiješ se, a pokrývati se musíš, i ty hledati budeš pomoci proti nepříteli.

Nhm 3 12 Všecky tvé pevnosti jsou jako fíkové s ovocem ranním, jimž jakž se zatřese, prší do úst toho, kdož by jedl.

Nhm 3 13 Aj, lid tvůj jsou ženy u prostřed tebe, nepřatelům tvým dokořen otevřiny budou brány země tvé, a oheň sšíře závary tvé.

Nhm 3 14 Navaž sobě vody k obležení, upevni ohrady své, vejdi do bláta a šlapej hlinu, oprav cihelnu.

Nhm 3 15 Tam tě sšíře oheň, vytne tě meč, sšíře tě jako brouky, nechť jest vás veliký počet jako brouků, nechť jest vás veliký počet jako kobytek.

Nhm 3 16 Rozmnožilo jsi kupce své nad hvězdy nebeské, brouci připadnou i zaletují.

Nhm 3 17 Znamení tvoji jako kobyly, a hejtmané tvoji jako velicí chroustové, kteříž se kladou vojensky po plotích v čas studena. Slunce vzešlo, tožť letí, aniž znáti místa jejich, kde byli.

Nhm 3 18 Zdrímají pastýři tvoji, ó králi Assyřský, ležeti budou znamení tvoji, hojnost lidu tvého bude po horách, ale nebude žádného, kdo by shromáždil.

Nhm 3 19 K potření tvému není žádného léku, bolest rány tvé rozmohla se, kteřížkoli uslyší pověst o tobě, rukama plésati budou nad tebou. Nebo na koho ustavičně nedocházelo ukrutenství tvé?

Hbk 1 1 Brímě, kteréž u vidění viděl Abakuk prorok.

Hbk 1 2 Až dokud, ó Hospodine, křičeti budu, a nevyslyšíš? volati budu k tobě pro nátisk, a nespomůžeš?

Hbk 1 3 Proč dopouštíš, abych hleděti musil na nepravost, a na bezprávi se dívati, též na zhoubu a na nátisk proti mně? A vždy jest, kdož svár a různici vzbuzuje.

Hbk 1 4 Odkudž se děje opuštění zákona, a nedochází nikdá soud. Nebo bezbožný obkličuje spravedlivého, pročez vychází soud převrácený.

Hbk 1 5 Pohleďte na národy a popatřte, nýbrž s velikým podivením se užasněte, proto že dělám dílo ve dnech vašich, o němž když vypravováno bude, neuvěříte.

Hbk 1 6 Nebo aj, já vzbudím Kaldejské, národ lýtý a rychlý, kterýž zjezdí všecku širokost země, aby dědičně opanoval příbytky jiných,

Hbk 1 7 Strašlivý a hrozný, od něhož soud jeho i vyvýšenost jeho vyjde.

Hbk 1 8 Koni jeho rychlejší budou než rysové, a lítější nad vlky večerní; veliké množství bude jezdců jeho, kteřížto jezdci jeho zdaleka přijedou, a přiletí jako orlice, kteráž chvátá na pastvu.

Hbk 1 9 Každý z nich k utiskování přijde, obrátíce tváři své k východu, když seberou jako písek zajaté.

Hbk 1 10 Tentýž i králům se posmívati bude, a knížata smích jemu budou; tentýž každé pevnosti smáti se bude, a zdělaje násyp, dobude jí.

Hbk 1 11 Tehdy promění se duch jeho, a přestoupí i zaviní, mysle, že ta moc jeho boha jeho jest.

Hbk 1 12 Hospodine Bože můj, Svatý můj, zdaliž ty nejsi od věčnosti? Myť nezemřeme. Hospodine, k soudu postavil jsi jej, ty, ó skálo, k trestání nastrojil jsi ho.

Hbk 1 13 Čistět jsou tvé oči, tak že na zlé věci hledětí, a na bezpráví se dívati nemůžeš. Pročez přehlídati máš nešlechtníkům a mlčeti, poněvadž bezbožník sehlcuje spravedlivějšího, než sám jest.

Hbk 1 14 A zanechávati lidí jako ryb mořských, jako zeměplazu, kterýž nemá pána?

Hbk 1 15 Všecky napořád udicí vytahuje, zatahuje je sítí svou, a zahrnuje je nevodem svým, protože veselí se a pléše.

Hbk 1 16 Protož sítí své obětuje, a kadí nevodu svému; nebo skrze ně ztučněl díl jeho, a strava jeho zlepšena.

Hbk 1 17 S tím-liž se vším předce zatahovati má sít svou, a ustavičně národy mordovati bez lítosti?

Hbk 2 1 Na stráži své státi budu, a postavím se na baště, vyhlédaje, abych viděti mohl, co mluvíti bude ke mně Bůh, a co bych odpovídati měl po svém trestání.

Hbk 2 2 I odpověděl mi Hospodin, a řekl: Napiš vidění, a to zřetelně na deskách, aby je přeběhl čtenář,

Hbk 2 3 Proto že ještě do jistého času bude vidění, a směle mluvíti bude až do konce, a nesklamát. Jestliže by pak poprodílo, posečkej na ně; neboť jistotně dojde, aniž bude meškati.

Hbk 2 4 Aj ten, kdož se zpíná, tohoť duše není upřímá v něm, ale spravedlivý z víry své živ bude.

Hbk 2 5 Ovšem pak více opilec, nešlechtnost a pýchu provodě, neostojí v příbytku; kterýž rozšiřuje jako peklo duši svou, jest jako smrt, kteráž se nemůže nasytiti, byť pak shromáždil k sobě všecky národy, a shrnul k sobě všecky lidi.

Hbk 2 6 Zdaliž všickni ti proti němu přísloví nevynesou, a světlých slov i pohádek o něm? A neřeknou-liž: Běda tomu, kterýž rozmnožuje věci ne své, (až dokud pak?) a obtěžuje se hustým blátem?

Hbk 2 7 Zdaliž nepovstanou rychle, kteříž by tě hryzli, a neprocítí, kteříž by tebou smýkali? A budeš u nich v ustavičném potlačení.

Hbk 2 8 Proto že jsi ty zloupil národy mnohé, zloupí tě všickni ostatkové národů, pro krev lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž přebývají v něm.

Hbk 2 9 Běda tomu, kdož lakomé hledá mrzkého zisku domu svému, aby postavil na místě vysokém hnízdo své, a tak znikl nebezpečností.

Hbk 2 10 Uradils se k hanbě domu svému, abys plénil národy mnohé, a zhřešil sobě samému.

Hbk 2 11 Nebo kamení ze zdi křičeti bude, a suk z dřeva posvědčovati bude toho.

Hbk 2 12 Běda tomu, kterýž staví město krví, a utvrzuje město nepravostí.

Hbk 2 13 Aj, zdaliž to není od Hospodina zástupů, že, o čemž pracují lidé a národové až do ustání nadarmo, oheň zkazí.

Hbk 2 14 Nebo naplněna bude země známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplňují moře.

Hbk 2 15 Běda tomu, kterýž napájí bližního svého, přičiněje nádoby své, tak aby jej opojil, a díval se na jeho nahotu.

Hbk 2 16 Sytíš se potupou, proto že jsi slavný. Píti budeš i ty, a obnažen budeš; obejdet k tobě kalich pravice Hospodinovy, a vývratek mrzutý na slávu tvou.

Hbk 2 17 Nebo nátisk Libánu a zhouba zvěří, kteráž ji dėsila, přikryje tě, pro krev lidskou, a nátisk země a města, i všech, kteříž přebývají v něm.

Hbk 2 18 Co prospívá rytina, že ji vyryl řemeslník její? Slitina i učitel lži, že doufá učinitel v účinek svůj, děláje modly němé?

Hbk 2 19 Běda tomu, kterýž říká dřevu: Procit', a kameni němému: Probuď se. On-liž by učiti mohl? Pohleď na něj. Obložen jest zlatem a stříbrem, ale není v něm žádného ducha.

Hbk 2 20 Hospodin pak v chrámě svatosti své jest, umlkniž před obličejem jeho všecka země.

Hbk 3 1 Modlitba Abakuka proroka podlé Šigejonót:

Hbk	3	2	Ó Hospodine, uslyšev pohružku tvou, ulekl jsem se. Hospodine, dílo své u prostřed let při životu zachovej, u prostřed let známé učin, v hněvě na milosrdenství se rozpomeň.
Hbk	3	3	Když se Bůh bral od poledne, a Svatý s hory Fáran, Sélah, slávu jeho přikryla nebesa, a země byla plná chvály jeho.
Hbk	3	4	Blesk byl jako světlo, rohy po bocích svých měl, a tu skryta byla síla jeho.
Hbk	3	5	Před tváří jeho šlo morní nakažení, a uhlí řeřavé šlo před nohama jeho.
Hbk	3	6	Zastavil se, a změřil zemi; pohleděl, a rozptýlil národy. Zrozrážiny jsou hory věčné, sklonili se pahrbkové věční, cesty jeho jsou věčné.
Hbk	3	7	Viděl jsem, že stanové Chusan jsou pouhá marnost, a trásli se kobercové země Madianské.
Hbk	3	8	Zdaliž se na řeky, ó Hospodine, zdaliž se na řeky rozpálil hněv tvůj? Zdali proti moři rozhněvání tvé, když jsi jel na koních svých a na vozích svých spasiitelných?
Hbk	3	9	Patrně jest zjeveno lučiště tvé pro přísahy pokolením lidu tvého stalé, Sélah. Řeky země jsi rozdělil,
Hbk	3	10	Viděly tě hory, trásly se, povodeň vod ustoupila; vydala propast hlas svůj, hlubina rukou svých pozdvihla.
Hbk	3	11	Slunce a měsíc v obydlí svém zastavil se, při světle střely tvé létaly, při blesku stkvoucí kopí tvé.
Hbk	3	12	V hněvě šlapal jsi zemi, v prchlivosti mlátil jsi pohany.
Hbk	3	13	Vyšel jsi k vysvobození lidu svého, k vysvobození s pomazaným svým; srazil jsi hlavu s domu bezbožníka až do hrdla, obnaživ základ. Sélah.
Hbk	3	14	Holemi jeho probodl jsi hlavu vsí jeho, když se bouřili jako vichřice k rozptýlení mému, plésali, jako by sežratí měli chudého v skrytě.
Hbk	3	15	Bral jsi se po moři na koních svých, skrze hromadu vod mnohých.
Hbk	3	16	Slyšel jsem, a zatřásl se břicho mé, k hlasu tomu drkotali rtové moji, kosti mé práchnivěly, a všecken jsem se trásl, že se mám upokojiti v den ssoužení, když přitáhne na lid, aby jej válečně hubil.
Hbk	3	17	Byť pak fík nekvetl, a nebylo úrody na vinicích; byť i ovoce olivy pochybilo, a rolí nepřinesla užitky; a od ovčince odřezován byl brav, a nebylo žádného skotu v chlívích:
Hbk	3	18	Já však v Hospodinu veseliti se budu, plésati budu v Bohu spasení svého.
Hbk	3	19	Hospodin Panovník jest síla má, kterýž činí nohy mé jako laní, a na vysokých místech mých cestu mi způsobuje. Přednímu zpěváku na můj neginot.
Zph	1	1	Slovo Hospodinovo, kteréž se stalo k Sofoniášovi synu Chusi, syna Godoliášova, syna Amariášova, syna Ezechiášova, za dnů Joziáše syna Amonova, krále Judského.
Zph	1	2	Zajisté že sklídím všecko se svrchku té země, praví Hospodin.
Zph	1	3	Sklídím lidi i hovada, sklídím ptactvo nebeské i ryby mořské, i pohoršení s bezbožnými; vyplním, pravím, lidi se svrchku této země, praví Hospodin.
Zph	1	4	Nebo vztáhna ruku svou na Judu a na vsecky obyvatele Jeruzalémské, zahladím z místa tohoto ostatek Bále, i kněží jeho s jich pomocníky,
Zph	1	5	I ty, kteříž se klanějí na střeších vojsku nebeskému, i ty, kteříž klanějí se, přísahají skrze Hospodina, i ty, kteříž přísahají skrze Melecha svého.
Zph	1	6	I ty, kteříž zpět odcházejí, aby nenásledovali Hospodina, a kteříž nehledají Hospodina, aniž se ho dotazují.
Zph	1	7	Umlkni před obličejem Panovníka Hospodina, nebo blízký jest den Hospodinův; přistrojil zajisté Hospodin obět, povolal pozvaných svých.
Zph	1	8	I stane se v den oběti Hospodinovy, že navštívím knížata a syny králové i vsecky, kteříž se oblécejí v roucho cizozemců.
Zph	1	9	Navštívím v ten den i každého, kterýž vskakuje na prah, kteříž naplňují dům pánů svých nátlakem a lstí.
Zph	1	10	I stane se v ten den, praví Hospodin, hlas křiku od brány rybné, a kvílení od druhé strany a třeskot veliký od pahrbků.
Zph	1	11	Kvělte vy, kteříž bydlíte u vnitřku; nebo vyhlazen bude všecken obor kupců, vyplnění budou všickni snášející stříbro.
Zph	1	12	I stane se v ten čas, že přehledávati budu Jeruzalém s lucernami, a navštívím muže, kteříž ulnuli v kvasnicích svých, kteříž říkají v srdci svém: Nečinít dobře Hospodin, aniž zle činí.
Zph	1	13	Nebo přijde statek jejich na rozchvátání, a domové jejich na zpuštění. Stavějí zajisté domy, ale nebudou v nich bydleti; a štěpují vinice, ale nebudou pítí vína z nich.
Zph	1	14	Blízký jest den Hospodinův veliký, blízký jest a rychlý velmi zvuk dne Hospodinova, tuť hořce křičeti bude udatný.
Zph	1	15	Den rozhněvání bude ten den, den úzkosti a trápení, den zpuštění a to hrozného, den temnosti a mračna, den oblaku a mráкотy,
Zph	1	16	Den trouby a troubení proti městům hrazeným, a proti úhlům vysokým,
Zph	1	17	V němž úzkostmi sevrú lidi, aby chodili jako slepi, nebo proti Hospodinu zhřešili. I vyliťta bude krev jejich jako prach, a těla jejich jako lejna.
Zph	1	18	Ani stříbro jejich, ani zlato jejich nebude jich moci vytrhnouti v den

rozhněvání Hospodinova; nebo ohněm horlivosti jeho sehlčena bude tato všecka země, proto že konec jistě rychlý učiní všechněm obyvatelům země.

Zph 2 1 Ohleďte se, ohleďte, pravím, ó národe nemilý,
 Zph 2 2 Prvé než uložení přijde, a den jako plevy pomine, první než přijde na vás prchlivost hněvu Hospodinova, první než přijde na vás den hněvu Hospodinova.

Zph 2 3 Hleďte Hospodina všickni tiši země, kteříž soud jeho činíte; hleďte spravedlnosti, hleďte tichosti. Snad se ukryjete v den hněvu Hospodinova.

Zph 2 4 Nebo Gáza bude opuštěno, a Aškalon zpustne; Azot o polednách zaženu, a Akaron vykořeněn bude.

Zph 2 5 Běda těm, kteříž bydlí v krajině pomořské, národu Ceretejských. Slovo Hospodino proti vám jest, ó země Kananejská Filistinských, že tě tak zahladím, aby nebylo žádného obyvatele.

Zph 2 6 I bude krajina pomořská místo ovčinců, jam pastýřských a stájí dobytka.

Zph 2 7 Bude také i ostatku domu Judského krajinou, kdež by pásli. V domích Aškalonu u večer léhati budou, když je navštíví Hospodin Bůh jejich, a přivede zase zajaté jejich.

Zph 2 8 Slyšelt jsem hanění Moábských a utržení synů Ammonitských, kterýmiž haněli můj lid, a honosili se na pomezí jejich.

Zph 2 9 Protož živ jsem já, praví Hospodin zástupů, Bůh Izraelský, že Moáb jako Sodoma bude, a synové Ammonitští jako Gomora, místem kopřiv a domem solným a pustinou až na věky. Ostatkové lidu mého rozchvátají je, a pozůstali z lidu mého dědičně je obdrží.

Zph 2 10 To jim pro pýchu jejich, že zhaněli a zpínali se nad lid Hospodina zástupů.

Zph 2 11 Hrozný jim bude Hospodin; nebo způsobí, aby zhubeněli všickni bohové země. I bude se jemu klaněti každý z místa svého, všickni ostrovové národu.

Zph 2 12 Také i vy, Mouřenínové, mečem svým zbiti budete.

Zph 2 13 Nebo vztáhne ruku svou na půlnoci, a zhubí Assyrii, a obrátí Ninive v pustinu, a v suchost jako poušť.

Zph 2 14 I budou u prostřed něho léhati stáda, všechny šelmy národů, pelikán i výr na makovicích jeho nocovati budou; hlas zníti bude na okně, pustina na veřeji, když cedroví jeho obnaží.

Zph 2 15 Takovéť bude to město plésající, kteréž sedí bezpečně, říkáje v srdci svém: Já jsem, a kromě mne není žádného více. Jakt' jest učiněno pusté, peleši šelmám! Kdožkoli půjde skrze ně, ckatí bude a zmítati rukou svou.

Zph 3 1 Běda městu tomuto hltavému a poškrvněnému a utiskujícímu.

Zph 3 2 Neposlouchá hlasu, aniž přijímá kázně; v Hospodina nedoufá, k Bohu svému nepřibližuje se.

Zph 3 3 Knížata jeho jsou u prostřed něho lvové řvoucí, soudcové jeho vlci večerní, nehryzou kostí až do rána.

Zph 3 4 Proroci jeho kvapní, muži velmi nešlechetní; kněží jeho poškrvňují věci svaté, natahují zákona.

Zph 3 5 Hospodin spravedlivý u prostřed něho jest, nelibuje nepravosti, každého dne soud svůj vynáší na světlo bez přestání, a však nešlechetník neumí se stydět.

Zph 3 6 Vyplnil jsem národy, zpustli zámky jejich, v pustinu obrátil jsem ulice jejich, tak že žádný přes ně nechodí; zpustla města jejich, tak že není člověka, není žádného obyvatele.

Zph 3 7 Řekl jsem: Jistotně báti se mne budeš, přijmeš kázeň, aby nebyl vyplněn příbytek tvůj tím, čím jsem tě navštívit chtěl. Ale ráno vstanouce, porušují všechny snažnosti své.

Zph 3 8 Protož očekávejtež na mne, praví Hospodin, do dne toho, v kterémž povstanu k loupeži. Nebo soud můj jest, abych sebral národy, shromáždil království, abych vylil na ně rozhněvání své a všecku prchlivost hněvu svého; ohněm zajisté horlivosti mé sehlčena bude všecka tato země.

Zph 3 9 Tehdáž zajisté způsobím národům rty čisté, jimiž by vzývali všickni jméno Hospodino, a sloužili jemu jedním ramenem.

Zph 3 10 Ti, kteříž jsou za řekami Mouřenínské země, kořice se mi, se dcerou rozptýlených mých dary mi přinesou.

Zph 3 11 V ten den nebudeš se hanbiti za žádné skutky své, jichž jsi se dopustil proti mně; nebo tehdaž odejmu z prostředku tvého ty, kteříž pléší v důstojnosti tvé, a nebudeš se více vyvyšovati na hoře svatosti mé.

Zph 3 12 A pozůstavím u prostřed tebe lid chudý a nuzný, i budou doufati ve jméno Hospodino.

Zph 3 13 Ostatkové Izraele neučiní nepravosti, aniž mluví ti budou lži, aniž se nalezne v ústech jejich jazyk lstivý, ale pásti se budou a odpočívati, a nebude žádného, kdo by je přestrašil.

Zph 3 14 Prozpěvuj, dcero Sionská, prokřikujte, Izraelští, vesel se a pléšej vším srdcem, dcero Jeruzalémská,

Zph 3 15 Že odjal Hospodin soudy tvé, odklidil nepřítelů tvého. Král Izraelský Hospodin jest u prostřed tebe, nebudeš se báti více zlého.

Zph 3 16 V ten den bude řečeno Jeruzalému: Neboj se, a Sionu: Necht' nemdlejí ruce tvé.

Zph 3 17 Hospodin Bůh tvůj u prostřed tebe mocný zachová tě, radovati se bude z tebe velice, přestane na milování svém tebe, plésati bude nad tebou s prozpěvováním, řka: Zph 3 18 Toužící po Jeruzalému zase sberu, z tebeť jsou, bolestící pro břímě pohanění vzložené na tebe.

Zph 3 19 Aj, já konec učiním všechněm, kteříž tě trápití budou v ten čas, a zachovám kulhavou, a zahnanou shromáždím; nýbrž způsobím jim chválu a jméno po vsí zemi, v níž pohanění nesli.

Zph 3 20 V ten čas přivedu vás, v ten čas, pravím, shromáždím vás; nebo dám vám jméno a chválu mezi všemi národy země, když zase přivedu zajaté vaše před očima vašima, dí Hospodin.

Hgg 1 1 Léta druhého Daria krále, měsíce šestého, prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a k Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, řkoucí: Hgg 1 2 Takto dí Hospodin zástupů, řka: Lid tento praví, že nepřišel čas, čas, v němž by dům Hospodinův staven byl.

Hgg 1 3 Pročež stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: Hgg 1 4 Jest-liž vám čas, abyste vy seděli v domích svých taflovaných, a dům tento pustý stál?

Hgg 1 5 Protož nyní takto praví Hospodin zástupů: Přiložte srdce své k cestám svým.

Hgg 1 6 Sejete mnoho, a shromáždíte málo; jíte, ale nebýváte nasyceni; pijete, ale neuhašujete žízně; obláčíte se, ale žádný nemůže se zahřít; a ten, kdož sobě mzdu shromáždí, shromáždí ji do pytlíka děravého.

Hgg 1 7 Takto praví Hospodin zástupů: Přiložte srdce své k cestám svým.

Hgg 1 8 Vstupte na tuto horu, a svezouce dříví, stavějte dům tento, i oblíbím sobě to, a budu oslaven, praví Hospodin.

Hgg 1 9 Patříte na mnoho, a aj, maličko jest, a což vnášíte do domu, já to rozdmychuji. Proč se to děje? dí Hospodin zástupů. I pro dům můj, že pustý jest, ješto vy jeden každý pečliví jste o dům svůj.

Hgg 1 10 Protož zavřelo se nebe nad vámi, aby nedávalo rosy, země také zavřela se, aby nevydávala úrody své.

Hgg 1 11 A tak zavolať jsem sucha na zemi tuto, a na tyto hory, i na obilé, i na víno, a na olej, i na to, což by měla vydávati země, i na lidi, i na dobytek, i na všecko práci rukou.

Hgg 1 12 I uposlechl Zorobábel syn Salatielův, a Jozue syn Jozadakův, kněz nejvyšší, i všickni ostatkové lidu hlasu Hospodina Boha svého, a slov Aggea proroka, poněvadž jej poslal Hospodin Bůh jejich; nebo se bál lid tváří Hospodinovy.

Hgg 1 13 Tedy Aggeus posel Hospodinův mluvil lidu v poselství Hospodinovu, řka: Já s vámi jsem, praví Hospodin.

Hgg 1 14 V tom vzbudil Hospodin ducha Zorobábele syna Salatielova, knížete Judského, a ducha Jozue syna Jozadakova, kněze nejvyššího, a ducha ostatků všeho lidu, a přišedše, dělali dílo v domě Hospodina zástupů, Boha svého.

Hgg 1 15 Hgg 2 1 Dne dvacátého čtvrtého, měsíce šestého, léta druhého Daria krále.

Hgg 2 2 Měsíce sedmého, dvacátého prvního dne téhož měsíce, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: Hgg 2 3 Mluv nyní k Zorobábelovi synu Salatielovu, knížeti Judskému, a Jozue synu Jozadakovu, knězi nejvyššímu, i k ostatkům lidu, řka: Hgg 2 4 Kdo jest mezi vámi pozustalý, ješto viděl dům ten v slávě jeho první? A jaký vy jej nyní vidíte? Zdalíž není proti onomu jako nic před očima vašima?

Hgg 2 5 A však nyní posilň se Zorobábeli, praví Hospodin, posilň se i Jozue synu Jozadakův, kněže nejvyšší, a posilň se všecken lid země této, praví Hospodin, a dodělejte; nebo já s vámi jsem, praví Hospodin zástupů, Hgg 2 6 Podlé slova, jímž jsem smlouvu učinil s vámi, když jste vycházeli z Egypta. Duch také můj stane u prostřed vás, nebojtež se.

Hgg 2 7 Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po malém času, aj, já ještě jednou pohnu nebem i zemí, a mořem i suchostí.

Hgg 2 8 Pohnu, pravím, všemi národy, a přijdou k žádoucímu všechněm národům, i naplním dům tento slávou, praví Hospodin zástupů.

Hgg 2 9 Měť jest stříbro a měť jest zlato, praví Hospodin zástupů.

Hgg 2 10 Větší bude sláva domu tohoto posledního, než onoho prvního, praví Hospodin zástupů; nebo na tomto místě způsobím pokoj, praví Hospodin zástupů.

Hgg 2 11 Dvacátého čtvrtého dne, devátého měsíce, léta druhého Daria, stalo se slovo Hospodinovo skrze Aggea proroka, řkoucí: Hgg 2 12 Takto praví Hospodin zástupů: Vzeptej se nyní kněží na zákon, řka: Hgg 2 13 Ej, kdyby někdo nesl maso svaté v křídle sukně své, aneb dotkl by se křídlem svým chleba, neb vaření, neb vína, neb oleje, neb jakéžkoli krmě, zdali bude posvěcen? I odpověděli kněží a řekli: Nikoli.

Hgg 2 14 Tedy řekl Aggeus: Jestliže někdo jsa nečistý od těla mrtvého, dotkl by se něčeho z těch věcí, bude-li nečistý? I odpověděli kněží a řekli: Nečistý bude.

Hgg 2 15 Tedy odpovídaje Aggeus, řekl: Tak lid tento a tak národ tento před tváří mou, praví Hospodin, a tak všecko dílo rukou jejich, i cožkoli obětovali tam, nečisté

bylo.
Hgg 2 16 Nyní tedy přiložte medle srdce své od tohoto dne až do onoho, jakž
přestal kladen býti kámen na kameni v domě Hospodinově.
Hgg 2 17 Od toho času, když přišel někdo k hromadě dvadcíti, bylo jen deset;
když přišel k kádi, aby nabral padesáte z presu, bylo jen dvacet.
Hgg 2 18 Bil jsem vás suchem a rzí, i krupobitím všecko dílo rukou vašich, však
žádný z vás neobrátil se ke mně, praví Hospodin.
Hgg 2 19 Přiložte již srdce své od tohoto dne až do onoho, ode dne dvadcatého
čtvrtého, měsíce devátého, až do dne, v kterémž založen byl chrám Hospodinův, (přiložte srdce
své).
Hgg 2 20 Zdali již jest semeno v obilnici? Anobrž ani vinný kmen, ani fík, ani
strom jablek zrnatých, ani strom olivový nevydal ovoce. Od tohoto dne požehnám.
Hgg 2 21 Potom stalo se slovo Hospodinovo po druhé k Aggeovi, dvadcatého
čtvrtého dne téhož měsíce, řkoucí:
Hgg 2 22 Mluv k Zorobábelovi knížeti Judskému, řka: Já pohnu nebem i zemí,
Hgg 2 23 A podvrátím stolici království, a zkazím sílu království pohanských;
podvrátím, pravím, vůz i ty, kteříž na něm jezdí, a sejdou koni i jezdci jejich jeden každý od
meče bratra svého. [(Haggai 2:24) V ten den, praví Hospodin zástupů, vezmu tebe, Zorobábeli
synu Salatielův, služebníce můj, praví Hospodin, a učiním tě jako pečetní prsten; nebo jsem tě
vyvolil, praví Hospodin zástupů.]
Zch 1 1 Měsíce osmého, léta druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k
Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova, proroku, řkoucí:
Zch 1 2 Rozhněval se Hospodin na otce vaše velice.
Zch 1 3 Protož rci těmto: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se ke mně,
praví Hospodin zástupů, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů.
Zch 1 4 Nebuďte jako otcové vaši, na něž volávali proroci onino předešlí,
říkající: Takto praví Hospodin zástupů: Navraťte se nyní od cest svých zlých, i od skutků
vašich zlých, ale neuposlechli, ani pozorovali mne, praví Hospodin.
Zch 1 5 Otcové vaši kde jsou? A proroci ti zdali na věky živi jsou?
Zch 1 6 Ale však slova má a soudové moji, kteréž jsem přikázal služebníkům
svým prorokům, zdali nepostihli otců vašich? tak že obrátivše se, řekli: Jakž uložil Hospodin
zástupů učiniti nám podle cest našich, a podle skutků našich, tak učinil nám.
Zch 1 7 Dne čtyřmecného, jedenáctého měsíce, kterýž jest měsíc Šebat, léta
druhého Dariova, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi synu Barachiáše, syna Iddova,
proroku, řkoucí:
Zch 1 8 Viděl jsem v noci, a aj, muž sedí na koni ryzím, kterýž stál mezi
myrtovím, kteréž bylo v dolině, za ním pak koně ryzí, strakaté a bílé.
Zch 1 9 I řekl jsem: Kdo jsou tito, Pane můj? Řekl mi anděl ten, kterýž mluvil
se mnou: Já ukáži tobě, kdo jsou tito.
Zch 1 10 Tedy odpovídaje muž ten, kterýž stál mezi myrtovím, řekl: Tito jsou,
kteréž poslal Hospodin, aby zchodili zemi.
Zch 1 11 I odpověděli andělu Hospodinovu tomu, kterýž stál mezi myrtovím, a
řekli: Zchodili jsme zemi, a aj, všecka země bezpečně bydlí, a pokoje užívá.
Zch 1 12 Tedy odpověděl anděl Hospodinův a řekl: Ó Hospodine zástupů, až dokudž
ty se nesmiluješ nad Jeruzalémem a nad městy Judskými, na kteréž jsi hněval se již sedmdesáte
let?
Zch 1 13 I odpověděl Hospodin andělu tomu, kterýž mluvil se mnou, slovy
dobrymi, slovy potěšitelnými.
Zch 1 14 Tedy řekl mi anděl, kterýž mluvil ke mně: Volej a rci: Takto praví
Hospodin zástupů: Horlím pro Jeruzalém a Sion horlením velikým.
Zch 1 15 A hněvám se náramně na ty národy, kteříž mají pokoj; nebo když jsem já
se málo rozhněval, oni pomáhali k zlému.
Zch 1 16 Protož takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Jeruzalému
milosrdenstvím, dům můj staven bude v něm, praví Hospodin zástupů, a pravidlo vztaženo bude na
Jeruzalém.
Zch 1 17 Ještě volej a rci: Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť se rozsadí
města má pro hojnost dobrého; neboť utěší ještě Hospodin Sion, a vyvolí ještě Jeruzalém.
Zch 1 18 Tedy pozdvihl jsem oči svých, a uzřel jsem, a aj, čtyři rohové.
Zch 1 19 I řekl jsem andělu, kterýž mluvil se mnou: Co jest toto? I řekl mi: To
jsou ti rohové, kteříž zmítali Judou, Izraelem a Jeruzalémem.
Zch 1 20 Ukázal mi také Hospodin čtyři kováře.
Zch 1 21 I řekl jsem: Co jdou dělati tito? I mluvil, řka: Tito jsou rohové,
kteříž zmítali Judou, tak že žádný nemohl pozdvihnouti hlavy své. Protož přišli tito, aby je
přestrašili, a srazili rohy těch národů, kteříž pozdvihli rohu proti zemi Judské, aby ní
zmítali.
Zch 2 1 Opět pozdvihl jsem oči svých, a uzřel jsem, a aj muž, v jehož ruce
byla šnůra míry.
Zch 2 2 I řekl jsem: Kam jdeš? I řekl mi: Měřiti Jeruzaléma, abych viděl, jak
veliká širokost jeho, a jak veliká dlouhost jeho.
Zch 2 3 A aj, když anděl ten, kterýž mluvil se mnou, vycházel, jiný anděl
vycházel jemu vstříc.
Zch 2 4 A řekl jemu: Běž, mluv k mládenci tomu, řka: Po všech bydliti budou

Jeruzalémští, pro množství lidu a dobytka u prostřed něho.

Zch 2 5 A já budu, praví Hospodin, jeho zdí ohnivou vůkol, a slávou budu u prostřed něho.

Zch 2 6 Nuže, nuže, utectez již z země půlnoční, praví Hospodin, poněvadž se čtyř stran světa volný průchod učinil jsem vám, praví Hospodin.

Zch 2 7 Nuže, Sione, kterýž přebýváš u dcery Babylonské, vydobuď se.

Zch 2 8 Nebo takto praví Hospodin zástupů: Po slávě poslal mne proti národům těm, kteříž zloupili vás; nebo kdož se dotýká vás, dotýká se zřítelnice oka mého.

Zch 2 9 Nebo aj, já zdvihnu ruku svou proti nim, a budou loupež služebníkům svým, i zvíte, že Hospodin zástupů poslal mne.

Zch 2 10 Prozpěvuj a vesel se, dcero Sionská; nebo aj, já přijdu a budu bydleti u prostřed tebe, praví Hospodin.

Zch 2 11 I připojí se národové mnozí k Hospodinu v ten den, a budou mým lidem, a budu bydleti u prostřed tebe, i zvíš, že Hospodin zástupů poslal mne k tobě.

Zch 2 12 Tehdy dědičně ujme Hospodin Judu, díl svůj, v zemi svaté, a vyvolí zase Jeruzalém.

Zch 2 13 Umlkniž všeliké tělo před obličejem Hospodinovým, neboť procítí z příbytku svatosti své.

Zch 3 1 Potom mi ukázal Jozue kněze nejvyššího, stojícího před andělem

Hospodinovým, a satana stojícího po pravici jeho, aby se mu protivil.

Zch 3 2 Ale Hospodin řekl satanu: Potresciž tě Hospodin, satane, potresciž tě, pravím, Hospodin, kterýž vyvoluje Jeruzalém. Zdaliž tento není jako hlavně vychvácená z ohně?

Zch 3 3 Jozue pak oblečen byl v roucha zmazaná, a stál před andělem.

Zch 3 4 I odpověděl a řekl těm, kteříž stáli před ním, řka: Vezmete roucho to zmazané s něho. A řekl jemu: Pohleď, přenesl jsem s tebe nepravost tvou, a oblékl jsem tě v roucha proměnná.

Zch 3 5 Opět řekl: Necht' vstaví čepici pěknou na hlavu jeho. I vstavili čepici pěknou na hlavu jeho, a oblékli ho v roucha. Anděl pak Hospodinův tu stál.

Zch 3 6 A osvědčil anděl Hospodinův Jozue, řka:

Zch 3 7 Takto praví Hospodin zástupů: Jestliže po cestách mých choditi budeš, a jestliže stráž mou držeti budeš, budeš-li také souditi dům můj, a budeš-li ostříhati síni mých: dámť zajisté to, abys chodil mezi těmito přistojícími.

Zch 3 8 Slyš nyní, Jozue, kněze nejvyšší, ty i tovaryši tvoji, kteříž sedí před tebou: Ačkoli muži ti jsou za zázrak, aj, já však přivedu služebníka svého, výstřelek.

Zch 3 9 Nebo aj, totot' jest ten kámen, kterýž kladu před Jozue, na kámen jeden sedm očí; aj, já vyřeži na něm řezbu, praví Hospodin zástupů, a odejmu nepravost té země jednoho dne.

Zch 3 10 V ten den, praví Hospodin zástupů, povoláte jeden každý bližního svého pod vinný kmen a pod fík.

Zch 4 1 Potom navrátil se anděl, kterýž mluvil se mnou, a zbudil mne jako muže, kterýž zbuzen bývá ze sna svého.

Zch 4 2 I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím, že aj, svícen zlatý všecken, a olejnjí dčbán na vrchu jeho, a sedm lamp jeho na něm, a sedm nálevek k těm sedmi lampám, kteréž jsou na vrchu jeho.

Zch 4 3 A dvě olivy při něm, jedna po pravé straně dčbánu olejného, a druhá po levé straně jeho.

Zch 4 4 Tehdy odpověděl jsem a řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil ke mně, řka: Co ty věci jsou, pane můj?

Zch 4 5 A odpovídaje anděl, kterýž mluvil se mnou, řekl mi: Což nevíš, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj.

Zch 4 6 Tedy odpovídaje, mluvil ke mně, řka: Toto jest slovo Hospodinovo k Zorobábelovi, řkoucí: Ne silou, ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.

Zch 4 7 Co jsi ty, ó horo veliká, před Zorobábelem? Rovina. Nebo doloží nejvyšší kámen s hlučným prokřikováním: Milost, milost jemu.

Zch 4 8 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:

Zch 4 9 Ruce Zorobábelovy založily dům tento, a ruce jeho dokonají. I zvíš, že Hospodin zástupů poslal mne k vám.

Zch 4 10 Nebo kdož by pohrdał dnem malých začátků, poněvadž se veselí, hledíce na ten kámen, totiž na závaží v ruce Zorobábelově, těch sedm očí Hospodinových, procházejících všecku zemi?

Zch 4 11 Tedy odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivy po pravé straně toho svícnu, i po levé straně jeho?

Zch 4 12 Opět odpovídaje jemu, řekl jsem: Co ty dvě olivky, kteréž jsou mezi dvěma trubicemi zlatými, kteréž vylévají z sebe zlato?

Zch 4 13 I mluvil ke mně, řka: Víš-liž, co ty věci jsou? I řekl jsem: Nevím, pane můj.

Zch 4 14 Tedy řekl: To jsou ty dvě olivy, kteréž jsou u Panovníka vší země.

Zch 5 1 Potom opět pozdviha očí svých, uzřel jsem, a aj, kniha letěla.

Zch 5 2 I řekl mi: Co vidíš? Jemuž jsem řekl: Vidím knihu letící, jejíž dlouhost byla dvadcíti loktů a šířkost desíti loktů.

Zch 5 3 Tedy řekl mi: Toto prokletí vyjde na šířkost vší země. Nebo každý zloděj podlé něho jako i ona vyhlazen, a každý přísahající podlé něho jako i ona vyhlazen

bude.
Zch 5 4 Vynesu je, praví Hospodin zástupů, aby došlo na dům zloděje, a na dům přísahajícího skrze jméno mé falešně; anobrž bude bydlet u prostřed domu jeho, a docela zkazí jej, i dříví jeho i kamení jeho.
Zch 5 5 Tedy vyšel anděl ten, kterýž mluvil se mnou, a řekl mi: Pozdvihni nyní oči svých a viz, co jest to, což pochází.
Zch 5 6 I řekl jsem: Co jest? kterýž odpověděl: Toto jest efi pocházející. Řekl také: Toto jest oko její prohlédající všecku zemi.
Zch 5 7 A aj, plech tlustý olověný nesen byl, a přitom žena jedna, kteráž seděla u prostřed té efi.
Zch 5 8 I řekl: Toto jest ta bezbožnost. I uvrhl ji do prostřed té efi, uvrhl i ten plech olověný na vrch její.
Zch 5 9 A pozdvihna oči svých, uzřel jsem, a aj, dvě ženy vycházely, majíce vítr v křídlech svých. Měly pak křídla podobná křídlům čapím, a vyzdvihly tu efi mezi zemi a mezi nebe.
Zch 5 10 I řekl jsem andělu tomu, kterýž mluvil se mnou: Kam ony nesou tu efi?
Zch 5 11 kterýž řekl mi: Aby sobě vystavěla dům v zemi sinear, kdež by utvrzena byla a postavena na podstavku svém.
Zch 6 1 Potom opět pozdvihna oči svých, viděl jsem, a aj, čtyři vozové vycházeli z prostředku dvou hor, hory pak ty byly hory ocelivé.
Zch 6 2 V prvním voze byli koni ryzí, a v druhém voze byli koni vraní,
Zch 6 3 v voze pak třetím koni bílí, a v voze čtvrtém koni strakatí a hnědí.
Zch 6 4 Tedy odpovídaje, řekl jsem andělu, kterýž mluvil se mnou: Co tyto věci, pane můj?
Zch 6 5 I odpověděl anděl ten a řekl mi: To jsou čtyři větrové nebeští, vycházející odtud, kdež stáli před Panovníkem vší země.
Zch 6 6 Koni vraní zapřežení vycházejí do země půlnoční, a bílí vycházejí za nimi, strakatí pak vycházejí do země polední.
Zch 6 7 Hnědí také vyšedše, chtěli jíti, aby schodili zemi. Protož řekl: Jděte, schoďte zemi. I schodili zemi.
Zch 6 8 A povolav mne, mluvil ke mně, řka: Aj ti, kteříž vyšli do země půlnoční, spokojili ducha mého v zemi půlnoční.
Zch 6 9 I stalo se slovo Hospodinovo ke mně, řkoucí:
Zch 6 10 Vezmi od zajatých, od Cheldaje a od Tobiáše a od Jedaiáše, (a přijdeš ty téhož dne, a vejdeš do domu Joziáše syna Sofoniášova), kteříž jdou z Babylona,
Zch 6 11 Vezmi, pravím, stříbro a zlato, a udělej koruny, a postav na hlavu Jozue syna Jozadakova, kněze nejvyššího.
Zch 6 12 A mluvíti budeš k němu, řka: Takto praví Hospodin zástupů, řka: Aj muž, jehož jméno jest výstřelek, kterýž z místa svého pučiti se bude, ten vystaví chrám Hospodinův.
Zch 6 13 Nebo ten má vystavěti chrám Hospodinův, a tentýž zase přinese slávu, a seděti a panovati bude na trůnu svém, a bude knězem na trůnu svém, a rada pokoje bude mezi nimi oběma.
Zch 6 14 Budou pak ty koruny Chelemovi, a Tobiášovi, a Jedaiášovi, a Chenovi synu Sofoniášovu na památku v chrámě Hospodinově.
Zch 6 15 Nebo dalecí přijdou, a budou stavěti chrám Hospodinův, i zvíte, že Hospodin zástupů poslal mne k vám. A to se stane, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu Hospodina Boha svého.
Zch 7 1 Potom stalo se léta čtvrtého Daria krále, stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, čtvrtého dne měsíce devátého, kterýž jest Kislef,
Zch 7 2 Když poslal do domu Božího Sarezer a Regemmelech, i muži jeho, aby se kořili tváři Hospodinově,
Zch 7 3 A aby mluvili k kněžím, kteříž byli v domě Hospodina zástupů, i k prorokům, řkouce: Budeme-li plakati měsíce pátého, oddělujíce se, jako jsme činili již po mnoho let?
Zch 7 4 I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí:
Zch 7 5 Rci všemu lidu této země i kněžím takto: Když jste se postívali a kvílili, pátého a sedmého měsíce, a to po sedmdesáti let, zdaliž jste se opravdu mně, mně, pravím, postili?
Zch 7 6 A když jíte aneb pijete, zdaliž ne pro sebe jíte a ne pro sebe pijete?
Zch 7 7 Zdaliž tato nejsou slova, kteráž prohlásil Hospodin skrze proroky předešlé, když ještě Jeruzalém seděl bezpečně a užíval pokoje, i města jeho vůkol něho, a lid v straně polední i na rovinách bydlil?
Zch 7 8 I stalo se slovo Hospodinovo k Zachariášovi, řkoucí:
Zch 7 9 Takto mluvíval Hospodin zástupů, řka: Soud pravý vynášejte, a milosrdenství a lítosti dokazujte jeden každý k bližnímu svému.
Zch 7 10 A vdovy ani sirotka, příchozího ani chudého neutiskejte, a zlého žádný bližnímu svému neobmyšlejte v srdci svém.
Zch 7 11 Ale nechtěli pozorovati, a nastavili ramene urputného, a uši své obtížili, aby neslyšeli.
Zch 7 12 A srdce své učinili kámen přetvrdý, aby neslyšeli zákona toho a slov těch, kteráž posílal Hospodin zástupů Duchem svým skrze proroky předešlé. Pročež přišel hněv

veliký od Hospodina zástupů.

Zch 7 13 Nebo stalo se, že jakož volajícího neslyšeli, tak když volali, neslyšel jsem, praví Hospodin zástupů.

Zch 7 14 A vichřicí rozptýlil jsem je mezi všechny ty národy, kterýchž neznali, a země tato spustla po nich, tak že nebylo žádného, kdo by tudy chodil, a tak přivedli zemi žádoucí na spuštění.

Zch 8 1 Opět stalo se slovo Hospodina zástupů, řkoucí:

Zch 8 2 Takto praví Hospodin zástupů: Horlil jsem pro Sion horlením velikým, nýbrž rozhněváním velikým horlil jsem pro něj.

Zch 8 3 Takto praví Hospodin: Navrátil jsem se k Sionu, a bydlím u prostřed Jeruzaléma, aby sloužil Jeruzalém městem věrným, a hora Hospodina zástupů horou svatostí.

Zch 8 4 Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť sedati budou starci i baby na ulicích Jeruzalémských, máje každý z nich hůl v ruce své pro sešlost věku.

Zch 8 5 Ulice také města plné budou pacholat a děvčat, hrajících na ulicích jeho.

Zch 8 6 Takto praví Hospodin zástupů: Zdali, že se to nepodobné zdá před očima ostatků lidu tohoto dnů těchto, také před očima mýma nepodobné bude? praví Hospodin zástupů.

Zch 8 7 Takto praví Hospodin zástupů: Aj, já vysvobozuji lid svůj z země východní, a z země na západ slunce,

Zch 8 8 A přivedu je zase. I budou bydliti u prostřed Jeruzaléma, a budou lidem mým, a já budu jejich Bohem v pravdě a v spravedlnosti.

Zch 8 9 Takto praví Hospodin zástupů: Posilňte se ruce vaše, kteříž jste slyšeli těchto dnů slova tato z úst proroků, od toho dne, v němž založen jest dům Hospodina zástupů, že má chrám dostaven býti.

Zch 8 10 Nebo před těmito dny práce lidská, ani práce hovádek se nenahražovala, nýbrž ani vycházejícímu ani vcházejícímu nebylo pokoje pro nepřítele, nebo já spustil jsem všechny lidi jedny s druhými.

Zch 8 11 Nyní pak, ne jako ve dnech těch předešlých, činím ostatkům lidu tohoto, praví Hospodin zástupů.

Zch 8 12 Ale rozšívání máte pokojné, vinný kmen vydává ovoce své, a země vydává úrodu svou, nebesa také dávají rosu svou, a to všechno dávám v dědictví ostatkům lidu tohoto.

Zch 8 13 A tak stane se, že jakož jste byli zlořečením mezi pohany, ó dome Judský a dome Izraelský, tak zase vás chráníti budu, a budete požehnáním. Nebojte se, posilňte se ruce vaše.

Zch 8 14 Nebo takto praví Hospodin zástupů: Jakož jsem byl myslil zle učiniti vám, když mne hněvali otcové vaši, praví Hospodin zástupů, aniž jsem litoval:

Zch 8 15 Tak obrátě se, myslím v těchto dnech dobře činiti Jeruzalému a domu Judskému. Nebojte se.

Zch 8 16 Tyto pak věci jsou, kteréž činiti budete: Mluvte pravdu každý s bližním svým, pravý a pokojný soud vynášejte v branách svých.

Zch 8 17 Aniž kdo bližnímu svému zlého obmyšlejí v srdci svém, též přísahy falešné nemilujte; nebo všechno to jest, čehož nenávidím, praví Hospodin.

Zch 8 18 I stalo se slovo Hospodina zástupů ke mně, řkoucí:

Zch 8 19 Takto praví Hospodin zástupů: Půst čtvrtého měsíce, a půst pátého, a půst sedmého, a půst desátého obrátí se domu Judskému v radost a veselí, i v slavnosti rozkošné, ale pravdu a pokoj milujte.

Zch 8 20 Takto praví Hospodin zástupů: Ještěť budou přicházeti národové a obyvatelé měst mnohých,

Zch 8 21 Přicházeti budou, pravím, obyvatelé jednoho k druhému, řkouce: Poďmež s ochotností kořiti se tváři Hospodinově, a hledati Hospodina zástupů. Půjdu i já.

Zch 8 22 A tak přijdou lidé mnozí a národové nesčíslní, aby hledali Hospodina zástupů v Jeruzalémě, a kořili se tváři Hospodinově.

Zch 8 23 Takto praví Hospodin zástupů: V těch dnech chopí se deset mužů ze všech jazyků těch národů, chopí se, pravím, podolka jednoho Žida, řkouce: Půjďme s vámi; nebo slyšíme, že jest Bůh s vámi.

Zch 9 1 Břímě slova Hospodinova proti zemi, kteráž jest v vůkolí tvém, a Damašek bude odpočinutí jeho. Nebo k Hospodinu zřetel člověka i všech pokolení Izraelských.

Zch 9 2 Ano i do Emat dosáhne, do Týru i Sidonu, ačkoli jest moudrý velmi.

Zch 9 3 Vystavěltě sobě Týrus pevnost, a nashromáždil stříbra jako prachu, a ryzího zlata jako bláta na ulicích.

Zch 9 4 Aj, Pán vyžene jej, a vrazí do moře sílu jeho, i on od ohně sežrán bude.

Zch 9 5 Vida to Aškalon, báti se bude, i Gáza velikou bolest míti bude, též i Akaron, proto že jej zahanbilo očekávání jeho. I zahyne král z Gázy, a Aškalon neosedí.

Zch 9 6 A bude bydliti pankhart v Azotu, a tak vypléním pýchu Filistinských.

Zch 9 7 Když pak odejmu vraždu jednoho každého od úst jeho, a ohavnosti jeho od zubů jeho, připojen bude také i on Bohu našemu, aby byl jako vývoda v Judstvu, a Akaron jako Jebuzejský.

Zch 9 8 A položím se vojensky u domu svého pro vojsko a pro ty, kteříž tam i zase jdou; aniž půjde skrze ně více násilník, proto že se tak nyní vidí očím mým.

Zch 9 9 Plésej velice, dcerko Sionská, prokřikuuj, dcerko Jeruzalémská. Aj, král tvůj přijde tobě spravedlivý a spasení plný, chudý a sedící na oslu, totiž na oslátku

mládek.
 Zch 9 10 Nebo vypléním vozy z Efraima a koně z Jeruzaléma, a vypléněna budou lučistiště válečná; nadto rozhlásí pokoj národům, a panování jeho od moře až k moři, a od řeky až do končin země.
 Zch 9 11 Anobrž ty, pro krev smlouvy své vypustil jsem vězně tvé z jámy, v níž není žádné vody.
 Zch 9 12 Navrať se k ohradě, ó věžňové v naději postavení. A tak v ten den, jakžt oznamuji, dvojnásobně nahradím tobě,
 Zch 9 13 Když sobě napnu Judu a lučistiště naplním Efraimem, a vzbudím syny tvé, ó Sione, proti synům tvým, ó Javane, a nastrojím tě jako meč udatného.
 Zch 9 14 Nebo Hospodin proti nim se ukáže, a vynikne jako blesk střela jeho. Panovník, pravím, Hospodin trubou troubiti bude, a poběře se s vichřicemi poledními.
 Zch 9 15 Hospodin zástupů chrániti bude lidu svého, aby zmocníce se kamením z praku, jedli a pili, prokřikující jako od vína, a naplní jakož čiši tak i rohy oltáře.
 Zch 9 16 A tak je vysvobodí v ten den Hospodin Bůh jejich, jakožto stáde lid svůj, a vystaveno bude kamení pěkně tesané místo korouhví v zemi jeho.
 Zch 9 17 Nebo aj, jaké blahoslavenství jeho, a jak veliká okrasa jeho! Obilí mladence a mest panny učiní mluvné.
 Zch 10 1 Žádejte od Hospodina deště v čas příhodný, i způsobí Hospodin pršku, a dá vám dešť hojný, a každému bylinu na poli.
 Zch 10 2 Nebo obrazové mluví marnost, a věštcí prorokují faleš, a sny marné mluví, marností potěšují. Protož šli jako stádo, ztrestáni jsou, proto že žádného nebylo pastýře.
 Zch 10 3 Proti pastýřům takovým zažžen jest hněv můj, a kozly ty trestati budu, ale stádo své, dům Judský, navštíví Hospodin zástupů, a učiní je jako koně ozdobného k boji.
 Zch 10 4 Od něho úhel, od něho hřeb, od něho lučistiště válečné, od něho též pojde všeliký úředník.
 Zch 10 5 A budou podobni rekům, pošlapávající do bláta na ulicích v boji, když bojovati budou; nebo Hospodin s nimi, a zahanbí ty, kteříž jedou na koních.
 Zch 10 6 Posilním zajisté domu Judova, a dům Jozefův vysvobodím, a bezpečně je osadím. Nebo lítost mám nad nimi, i budou, jako bych jich nezahnal; nebo já jsem Hospodin Bůh jejich, a vyslyším je.
 Zch 10 7 I budou Efraimští jako silný rek, a veseliti se bude srdce jejich jako od vína. I jejich synové vidouce to, rozveselí se, a zpléše srdce jejich v Hospodinu.
 Zch 10 8 Šeptati jim budu, a tak je shromáždím; nebo je vykoupím, a rozmnožení budou, jakož rozmnožení byli.
 Zch 10 9 Nadto rozseji je mezi národy, aby na místech dalekých rozpomínali se na mne, a živi jsou s syny svými, navrátili se.
 Zch 10 10 A tak je zase přivedu z země Egyptské, i z Assyrské shromáždím je, a do země Galád a k Libánu přivedu je, ale nepostačí jim.
 Zch 10 11 Protož pro těsnost přejde přes moře, a prorazí na moři vlnobití, i vyschnou všechny hlubiny řeky, budeť snížena i pýcha Assyrie, a berla Egypta odjata bude.
 Zch 10 12 A posilním jich v Hospodinu, aby ve jménu jeho ustavičně chodili, praví Hospodin.
 Zch 11 1 Otevři, Libáne, vrata svá, ať zžíře oheň cedry tvé.
 Zch 11 2 Kvěť jedle, nebo padl cedr, nebo znamenití vypléněni jsou; kvěťte dubové Bázanští, nebo klesl les ohražený.
 Zch 11 3 Hlas kvílení pastýřů, proto že popléněno důstojenství jejich; hlas rvání lvů, proto že popléněna pýcha Jordánu.
 Zch 11 4 Takto praví Hospodin Bůh můj: Pas ovce tyto k zbití oddané, kteříž držitelé jejich mordují, aniž bývají obviňováni, a kdož je prodávají, říkají: Požehnaný Hospodin, že jsme zbohatli, a kteříž je pasou, nemají lítosti nad nimi.
 Zch 11 6 Protož nebudu míti lítosti více nad obyvateli této země, praví Hospodin, ale aj, já uvedu ty lidi jednoho druhému v ruku, a v ruku krále jejich. I budou potíratí zemi tuto, a nevytrhnou jí z ruky jejich.
 Zch 11 7 Nebo jsem pásal ovce k zbití oddané, totiž vás chudé toho stáda, a vzav sobě dvě hole, nazval jsem jednu utěšením, a druhou jsem nazval svazující. A pásal jsem, pravím, ty ovce,
 Zch 11 8 A zahladil jsem tři pastýře měsíce jednoho, ale duše má stýskala sobě s nimi, proto že duše jejich nenáviděla mne.
 Zch 11 9 Pročež řekl jsem: Nebudu vás pásti. Kteráž umřítí má, nechť umře, a kteráž má vyhlazena býti, nechť jest vyhlazena, a jiné nechažť jedí maso jedna druhé.
 Zch 11 10 Protož vzav hůl svou utěšení, posekal jsem ji, zrušiv smlouvu svou, kterouž jsem učinil se vším tím lidem.
 Zch 11 11 A v ten den, když zrušena byla, právě poznali chudí toho stáda, kteříž na mne pozor měli, že řeč Hospodinova jest.
 Zch 11 12 Nebo jsem řekl jim: Jestliže se vám vidí, dejte mzdu mou; pakli nic, nechte tak. I odvážili mzdu mou třidceti stříbrných.
 Zch 11 13 I řekl mi Hospodin: Povrz je před hrnčíře. Znamenitá mzda, kterouž jsem tak drazě šacován od nich. A tak vzav třidceti stříbrných, uvrhl jsem je v domě Hospodinově před hrnčíře.

Zch 11 14 Potom posekal jsem hůl svou druhou svazujících, zruší v bratrství mezi Judou a mezi Izraelem.

Zch 11 15 I řekl mi Hospodin: Vezmi sobě ještě oruží pastýře bláznivého.

Zch 11 16 Nebo aj, já vzbudím pastýře v této zemi. Pobloudilých nebude navštěvovati, ani jehňátka hledati, ani což polámaného jest, léčiti, ani toho, což se zastavuje, nositi, ale maso toho, což tučnějšího jest, jísti bude, a kopyta jejich poláme.

Zch 11 17 Běda pastýři tomu ničemnému, kterýž opouští stádo. Meč na rameno jeho a na oko pravé jeho, rámě jeho docela uschne, a oko pravé jeho naprosto zatmí se.

Zch 12 1 Brěmě slova Hospodinova příčinou Izraele. Praví Hospodin, kterýž roztáhl nebesa, a založil zemi, a sformoval ducha člověka, kterýž jest v něm:

Zch 12 2 Aj, já postavím Jeruzalém jako číši, kteráž ku potáčení přivede všechny národy vůkol, kteříž budou proti Judovi v obležení, i proti Jeruzalému.

Zch 12 3 Nybrž stane se v ten den, že položím Jeruzalém jako kámen přetěžký všem národům, jež kdožkoli zdvihati budou, velmi se urazí, byť se pak shromáždili proti němu všickni národové země.

Zch 12 4 V ten den, praví Hospodin, raním všelikého koně strnutím, a jezdce jeho zblázněním, ale na dům Judský otevru oči své, a všechny koně národů raním slepotou.

Zch 12 5 I ději vůdcové Judští v srdci svém: Mámeť sílu, i obyvatelé Jeruzalémští, v Hospodinu zástupů, Bohu svém.

Zch 12 6 V ten den učiním vůdce Judské podobné ohni zanícenému mezi dřívím, a pochodni hořící mezi snopy, i zžije na pravo i na levo všechny národy vůkol, a ostojí Jeruzalém ještě na místě svém v Jeruzalémě.

Zch 12 7 Zachová Hospodin i stánky Judské prvé, aby se nevelebila ozdoba domu Davidova a ozdoba, přebývajících v Jeruzalémě nad Judu.

Zch 12 8 V ten den chrániti bude Hospodin obyvatelů Jeruzalémských, a bude nejnestatečnější z nich v ten den podobný Davidovi, a dům Davidův podobný bohům, podobný andělu Hospodinovu před nimi.

Zch 12 9 Nebo stane se v ten den, že shledám všechny národy, kteříž přitáhnou proti Jeruzalému, abych je zahladil.

Zch 12 10 A vyleji na dům Davidův a na obyvatele Jeruzalémské Ducha milosti a pokorných proseb. I obrátí zřetel ke mně, kteréhož jsou bodli, a kvíliti budou nad ním jako kvílením nad jednorozeným; hořce, pravím, plakati budou nad ním, jako hořce plačí nad prvorozeným.

Zch 12 11 V ten den bude veliké kvílení v Jeruzalémě, jako kvílení v Adadremmon na poli Mageddo.

Zch 12 12 Nebo kvíliti bude země, každá čeled obzvláště, čeled domu Davidova obzvláště, a ženy jejich obzvláště, čeled domu Nátanova obzvláště, a ženy jejich obzvláště,

Zch 12 13 Čeled domu Lévi obzvláště, a ženy jejich obzvláště, čeled Semei obzvláště, a ženy jejich obzvláště,

Zch 12 14 I všechny čeledi jiné, každá čeled obzvláště, a ženy jejich obzvláště.

Zch 13 1 V ten den bude studnice otevřená domu Davidovu a obyvatelům Jeruzalémským, k obmytí hřícha i nečistoty.

Zch 13 2 Stane se také v ten den, praví Hospodin zástupů, že vyhladím jména modl z země, tak že nebudou připomínány více, nybrž také i ty proroky a ducha nečistoty vyprázdním z země.

Zch 13 3 I stane se, prorokoval-li by někdo více, že jemu řeknou otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili: Nebudeš živ, proto že jsi lež mluvil ve jménu Hospodinovu. I probodnou jej otec jeho a matka jeho, kteříž jej zplodili, že prorokoval.

Zch 13 4 A tak stane se v ten den, že se budou stydět proroci ti, každý za vidění své, když by prorokovali, aniž oblekou sukně z srstí, aby klamali.

Zch 13 5 Ale dí každý: Nejsem já prorok. Muž, kterýž zemi dělá, jsem já; nebo mne učil tomu člověk od dětinství mého.

Zch 13 6 A dí-li kdo jemu: Jaké to máš rány na ruku svých? I odpoví: Jimiž jsem zbit v domě těch, kteříž mne milují.

Zch 13 7 Ó meči, procit na pastýře mého, a na muže bližního mého, praví Hospodin zástupů. Bí pastýře, a rozprchnou se ovce, ale zase obrátím ruku svou k maličkým.

Zch 13 8 Nebo stane se po vsi zemi této, praví Hospodin, že dvě částky vyhlazeny budou v ní a zemrou, a třetí v ní zanechána bude.

Zch 13 9 A i tu třetí uvedu do ohně, a přezenu je, jako se přehání stříbro, a zprubuji je, jako prubováno bývá zlato. Každý vzývati bude jméno mé, a já vyslyším jej. Řeknu: Lid můj jest: a on dí: Hospodin jest Bůh můj.

Zch 14 1 Aj, den Hospodinův přichází, a rozděleny budou kořisti tvé u prostřed tebe.

Zch 14 2 Nebo shromáždím všechny národy proti Jeruzalému k boji, i bude dobyt město, a domové zloupeni, a ženy zhanobený budou. A když vyjde díl města v zajetí, zbytek lidu nebude vyhlazeno z města.

Zch 14 3 Nebo Hospodin vytáhne, bude bojovati proti těm národům, jakž bojuje v den potykaní.

Zch 14 4 I stanou nohy jeho v ten den na hoře Olivetské, kteráž jest naproti Jeruzalému od východu, a rozdvojí se hora Olivetská napoly k východu a k západu údolím velmi

velikým, a odstoupí díl té hory na půlnoci, a díl její na poledne.
 Zch 14 5 I budete utíkat před údolím hor; nebo dosáhne údolí hor až k Azal.
 Budete, pravím, utíkat, jako jste utíkali před země třesením za dnů Uziáša krále Judského,
 když přijde Hospodin Bůh můj, a všickni svatí s ním.
 Zch 14 6 I stane se v ten den, že nebude světla drahého, ani tmy husté.
 Zch 14 7 A tak bude den jeden, kterýž jest znám Hospodinu, aniž bude den, ani
 noc; a však stane se, že v čas večera bude světlo.
 Zch 14 8 Stane se také v ten den, že vycházeti budou vody živé z Jeruzaléma,
 díl jich k moři východnímu, a díl jich k moři nejdalšímu. V létě i v zimě bude.
 Zch 14 9 A bude Hospodin králem nade vší zemí; v ten den bude Hospodin jediný,
 a jméno jeho jedno.
 Zch 14 10 A učiněna bude všecka tato země jako rovina od Gaba k Remmon na
 polední straně Jeruzalému, kterýž vyvýšen jsa, státi bude na místě svém, od brány Beniaminovy
 až k místu brány první, a až k bráně úhlové, a od věže Chananeel až k presu královskému.
 Zch 14 11 A budou bydleti v něm, a nebude více v prokletí; město Jeruzalém
 zajisté bezpečně seděti bude.
 Zch 14 12 Tato pak bude rána, kterouž raní Hospodin všechny národy, kteříž by
 bojovali proti Jeruzalému: Usuší tělo jednoho každého, stojícího na nohách svých, a oči
 jednoho každého usvadnou v děrách svých, a jazyk jednoho každého usvadne v ústech jejích.
 Zch 14 13 I stane se v ten den, že bude znepokojení Hospodinovo velké mezi
 nimi, tak že uchopí jeden druhého ruku, a vztažena bude ruka jednoho na ruku druhého.
 Zch 14 14 Také i ty, Judo, bojovati budeš v Jeruzalémě, a shromážděno bude zboží
 všech národů vůkol, zlato a stříbro, i roucha velmi mnoho.
 Zch 14 15 A podobná bude rána koní, mezků, velbloudů a oslů i všech hověd,
 kteráž budou v tom ležení, podobná ráně té.
 Zch 14 16 I stane se, že kdožkoli pozůstane ze všech národů, kteříž by přitáhli
 proti Jeruzalému, přicházeti budou z rok do roka klaněti se králi Hospodinu zástupů a slaviti
 slavnost stánků.
 Zch 14 17 I stane se, kdo z čeledi země nebude přicházeti do Jeruzaléma klaněti
 se králi Hospodinu zástupů, že nebude na ně pršetí déšť.
 Zch 14 18 A jestliže čelad Egyptská nevstoupí, ani přijde, jakkoli na ně
 neprší vá, přijde však táž rána, kterouž raní Hospodin národy, kteříž by nepřicházeli k slavení
 slavnosti stánků.
 Zch 14 19 Tať bude pokuta pro hřích Egyptských a pokuta pro hřích všech národů,
 kteříž by nechodili k slavení slavnosti stánků.
 Zch 14 20 V ten den bude na zvoncích koňských: Svatost Hospodinu; a bude hrnců v
 domě Hospodinově jako číší před oltářem.
 Zch 14 21 Nybrž bude veliký hrnec v Jeruzalémě a v Judstvu svatost Hospodinu
 zástupů; a přicházejíce všickni, kteříž obětovati mají, budou je bráti a vařiti v nich. Aniž
 bude Kananejský více v domě Hospodina zástupů v ten den.
 Mlc 1 1 Břímě slova Hospodinova proti Izraelovi skrze Malachiáše.
 Mlc 1 2 Miluji vás, praví Hospodin, vy pak říkáte: V čem nás miluješ? Zdaliž
 Ezau nebyl bratr Jákobův? praví Hospodin. A však jsem miloval Jákoba.
 Mlc 1 3 Ezau pak měl jsem v nenávisti; protož zanechal jsem hor jeho pustých,
 a dědictví jeho drakům pouště.
 Mlc 1 4 Řekne-li Idumejská země: Ochuzenit' jsme, ale navrátíme se zase, a
 vystavíme místa pustá, takto praví Hospodin zástupů: Oni nechť stavějí, a já budu bořití. I
 budou je nazývati pomezím bezbožnosti a lidem, na něž hněviv bude Hospodin až na věky.
 Mlc 1 5 Což oči vaše uzří, a vy díte: Veleben buď Hospodin po pomezích
 Izraelských.
 Mlc 1 6 Syn ctí otce, a služebník pána svého. Protož jestližeť jsem já otec,
 kdež jest čest má? A jestliže jsem pán, kde jest bázeň má? Vám to mluví Hospodin zástupů, ó
 kněží, kteříž sobě zlehčujete jméno mé. A však říkáte: V čem zlehčujeme jméno tvé?
 Mlc 1 7 Kteríž přinášejíce na oltář můj obět poškrvněnou, říkáte: Čímž jsme tě
 poškrvnili? Tím, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání jest.
 Mlc 1 8 Nebo když přivodíte slepé k obětování, což to není nic zlého? A když
 přivodíte chromé aneb nemocné, což to není nic zlého? Daruj je medle knížeti svému, zalíbíš-li
 mu se tím, a přijme-li tvář tvou, praví Hospodin zástupů.
 Mlc 1 9 A protož nyní kořtež se tváři Boha silného, aby nám milost učinil. Ale
 když to z rukou vašich jest, přijme-liž kterého z vás obličeje? praví Hospodin zástupů.
 Mlc 1 10 Anobrž kdo jest mezi vámi, aby zavřel dvěře, aneb zapálil na oltáři
 mém darmo? Nemámť v vás žádné líbosti, praví Hospodin zástupů, a oběti nepřijmu z ruky vaší.
 Mlc 1 11 Nebo od východu slunce až na západ jeho veliké bude jméno mé mezi
 národy, a na všelikém místě kadění přinášíno bude jménu mému, a obět čistá. Veliké zajisté
 jméno mé bude mezi národy, praví Hospodin zástupů.
 Mlc 1 12 Ačkoli vy ho poškrvnujete, když říkáte: Stůl Hospodinův v pohrdání
 jest, a což kladeno bývá na něj, že jest chaterný pokrm.
 Mlc 1 13 Říkáte také: Ach, větší práce, ješto byste to zdmýchnouti mohli, praví
 Hospodin zástupů. Nebo přinášíte to, což jest vydřeno, a chromé i nemocné, přinášejíce dar.
 To-liž mám přijímati z ruky vaší? praví Hospodin.
 Mlc 1 14 Anobrž zlořečený jest fortelný, kterýž maje v svém stádě samce, činí
 slib, a obětuje Pánu to, což jest churavého. Nebo král veliký já jsem, praví Hospodin zástupů,

a jméno mé jest hrozné mezi národy.

MI c 2 1 A tak nyní k vám přikázání to, ó kněží.

MI c 2 2 Neuposlechnete-li a nesložíte-li v srdci, abyste dali slávu jménu mému, praví Hospodin zástupů, zajisté že pošli na vás zlořečenství, a zlořečiti budu požehnáním vašim. Anobrž již jsem zlořečil každému z nich, nebo jste nikoli nesložili toho v srdci.

MI c 2 3 Aj, já pokazím vám to, což nasejete, a vkydnu lejno na tváře vaše, lejno obětí vašich, tak že vás zachvátí k sobě.

MI c 2 4 Nebo víte, že jsem poslal k vám přikázání to, aby byla stálá smlouva s Léví, praví Hospodin zástupů.

MI c 2 5 Smlouva má byla s ním života a pokoje, a dal jsem jemu to pro bázeň; nebo se bál mne, a pro jméno mé potřín byl.

MI c 2 6 Zákon pravdy byl v ústech jeho, a nepravost nebyla nalezena ve rtech jeho, v pokoji a upřímosti chodil se mnou, a mnohé odvrátil od nepravosti.

MI c 2 7 Nebo rtové kněze mají ostříhati umění, a na zákon doptávati se z úst jeho; posel zajisté Hospodina zástupů jest.

MI c 2 8 Vy pak sešli jste s cesty, byli jste příčinou mnohým, aby činili proti zákonu; zrušili jste smlouvu Levítskou, praví Hospodin zástupů.

MI c 2 9 Pročež i já také vydal jsem vás v potupu a v nevážnost všemu lidu, jakož vy v ničemž neostříháte cest mých, a přijímáte osoby v zákoně.

MI c 2 10 Zdaliž není jeden otec všech nás? Zdaliž Bůh jeden nestvořil nás? Proč nevěrně činiti máme jeden druhému a zlehčovati smlouvu otců našich?

MI c 2 11 Nevěrně činí Juda, a ohavnost se děje v Izraeli a v Jeruzalémě; nebo poškvřňuje Juda svatosti Hospodinovy, kterouž by milovati měl, pojímaje za manželku dceru boha jiného.

MI c 2 12 Vyplení Hospodin muže, kterýž to činí, z stánků Jákobových, bdícího i odpoví dajícího, i obětujícího dar Hospodinu zástupů.

MI c 2 13 Již to podruhé činíte, že příkrýváte slzami oltář Hospodinův, pláčem a křikem, pročež nikoli nepatří již více k daru, aniž přijímá oběti vzácné z ruky vaší.

MI c 2 14 A však říkáte? Pro kterou příčinu? Proto že Hospodin jest svědkem mezi tebou a manželkou mladosti tvé, kteréž ty nevěrně činíš, ješto ona jest tovaryška tvá, a manželka smlouvy tvé.

MI c 2 15 Zdaliž neučinil jedno, ačkoli ještě více ducha měl? Proč pak jedno? Aby hledali semene Božího. Protož ostříhejte ducha svého, a manželce mladosti své nečinite nevěrně.

MI c 2 16 Proto že v nenávisti má propouštění, praví Hospodin Bůh Izraelský, proto že takový příkrývá ukrutnost pláštěm jeho, praví Hospodin zástupů, protož ostříhejte ducha svého, abyste nečinili nevěrně.

MI c 2 17 Těžcí jste Hospodinu slovy svými, a však říkáte: V čem jsme těžcí? Když říkáte: Každý, kdož činí zlé, líbí se Hospodinu, a v těch on líbost má, aneb: Kde jest Bůh soudu?

MI c 3 1 Aj, já posílám anděla svého, kterýž připraví cestu před tváří mou. V tom hned přijde do chrámu svého Panovník, kteréhož vy hledáte, a anděl smlouvy, v němž vy líbost máte. Aj, přijdeť, praví Hospodin zástupů.

MI c 3 2 Ale kdo bude moci snést den příchodu jeho? A kdo ostojí, když se on ukáže? Nebo on jest jako oheň rozpouštějící a jako mýdlo běličů.

MI c 3 3 I sedna, přeháněti bude a přečišťovati stříbro, a přečistí syny Léví, a vyčistí je jako zlato a jako stříbro. I budou Hospodinovi, obětující oběti v spravedlnosti.

MI c 3 4 I zachutná sobě Hospodin obět Judovu a Jeruzalémských, jako za dnů prvních, a jako za let starodávních.

MI c 3 5 K vám pak přikročím s pomstou, a budu rychlým svědkem proti kouzelníkům, a proti cizoložníkům, a proti krivopřísežníkům, i proti těm, kteříž s útiskem zadržují mzdu nájemníka, vdově a sirotku, a přichozímu krivdu činíce, nebojí se mne, praví Hospodin zástupů.

MI c 3 6 Nebo já Hospodin neměním se, protož vy, synové Jákobovi, nevzali jste skončení.

MI c 3 7 Hned ode dnů otců vašich odešli jste od ustanovení mých, a neostříhali jste jich. Navrattež se ke mně, a navrátím se k vám, praví Hospodin zástupů. Ale říkáte: V čem bychom se navrátiti měli?

MI c 3 8 Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne? A však říkáte: V čem tě loupíme? V desátcích a obětech.

MI c 3 9 Naprosto zlořečení jste, proto že mne loupíte, vy pokolení všecko.

MI c 3 10 Sneste všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotvírá-liť vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte.

MI c 3 11 A přimluví pro vás tomu, což zžírá, a nebude vám kaziti úrod zemských, aniž vám pochybí vinný kmen na poli, praví Hospodin zástupů.

MI c 3 12 I budou vás blažiti všickni národové; nebo vy budete zemí rozkošnou, praví Hospodin zástupů.

MI c 3 13 Rozmohlať se proti mně slova vaše, praví Hospodin, a však říkáte: Což jsme mluvili proti tobě?

MI c 3 14 Říkáte: Daremná jest věc sloužiti Bohu, a jaký zisk, budeme-li

ostríhati nařízení jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů?
Mlc 3 15 Nybrž nyní blahoslavíme pyšné. Ti, kteříž páší bezbožnost, vzdělávají
se, a pokoušející Boha vysvobození bývají.
Mlc 3 16 Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytýž mluvili jeden k druhému. I
pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí
Hospodina, a myslí na jméno jeho.
Mlc 3 17 Tiť budou, praví Hospodin zástupů, v den, kterýž já učiním, mým
klínem, a slituji se nad nimi, jako se slitovává otec nad synem svým, kterýž mu slouží.
Mlc 3 18 Tehdy obrátíte se, a uzříte rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi
tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo jemu neslouží.
Mlc 4 1 Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní,
a všickni pásící bezbožnost jako strniště. I zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví
Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti.
Mlc 4 2 Vám pak, kteříž se bojíte jména mého, vzejde slunce spravedlnosti, a
zdraví bude na paprscích jeho. Tedy vycházeti budete, a porostete jako telata vykrmená.
Mlc 4 3 A pošlapáte bezbožné, tak že budou jako popel pod nohami vašimi v den,
kterýž já učiním, praví Hospodin zástupů.
Mlc 4 4 Pamatujtež na zákon Mojžíše služebníka mého, jemuž jsem přikázal na
Orébě přednesti všemu Izraeli ustanovení a soudy.
Mlc 4 5 Aj, já pošli vám Eliáše proroka, prvé nežli přijde den Hospodinův
veliký a hrozný,
Mlc 4 6 Aby obrátil srdce otců k synům, a srdce synů k otcům jejich, abych
přijda, neranil země prokletím.
Mth 1 1 Kniha (o) rodu Ježíše Krista syna Davida, syna Abrahamova.
Mth 1 2 Abraham zplodil Izáka. Izák pak zplodil Jákoba. Jákob zplodil Judu a
bratří jeho.
Mth 1 3 Judas pak zplodil Fáresa a Záru z Tamar. Fáres pak zplodil Ezroma.
Ezrom zplodil Arama.
Mth 1 4 Aram pak zplodil Aminadaba. Aminadab pak zplodil Názona. Názon zplodil
Salmona.
Mth 1 5 Salmon zplodil Bóza z Raab. A Bóz zplodil Obéda z Rut. Obéd pak
zplodil Jesse.
Mth 1 6 Jesse zplodil Davida krále. David pak král zplodil Šalomouna, z té,
kteráž někdy byla žena Uriášova.
Mth 1 7 Šalomoun zplodil Roboáma. Roboám zplodil Abiáše. Abiáš zplodil Azu.
Mth 1 8 Aza zplodil Jozafata. Jozafat zplodil Joráma. Jorám zplodil Oziáše.
Mth 1 9 Oziáš pak zplodil Joátama. Joátam pak zplodil Achasa. Achas zplodil
Ezechiáše.
Mth 1 10 Ezechiáš pak zplodil Manasesa. A Manases zplodil Amona. Amon pak
zplodil Joziáše.
Mth 1 11 Joziáš pak zplodil Jekoniáše a bratří jeho v zajetí Babylonském.
Mth 1 12 A po zajetí Babylonském Jekoniáš zplodil Salatiela. Salatiel pak
zplodil Zorobábel.
Mth 1 13 A Zorobábel zplodil Abiuda. Abiud pak zplodil Eliachima. Eliachim
zplodil Azora.
Mth 1 14 Azor potom zplodil Sádocha. Sádoch zplodil Achima. Achim pak zplodil
Eliuda.
Mth 1 15 Eliud zplodil Eleazara. Eleazar zplodil Mátana. Mátan zplodil Jákoba.
Mth 1 16 Jákob pak zplodil Jozefa, muže Marie, z nížto narodil se JEŽÍŠ, jenž
slove Kristus.
Mth 1 17 A tak všech rodů od Abrahama až do Davida bylo rodů čtrnácte. A od
Davida až do zajetí Babylonského rodů čtrnácte. A od zajetí Babylonského až do Krista rodů
čtrnácte.
Mth 1 18 Jezukristovo pak narození takto se stalo: Když matka jeho Maria
snoubena byla Jozefovi, prve než se sešli, nalezena jest těhotná z Ducha svatého.
Mth 1 19 Ale Jozef muž její spravedlivý jsa, a nechtěv jí v lehkost uvéstí,
chtěl ji tajně propustiti.
Mth 1 20 Když pak on o tom přemýšloval, aj, anděl Páně ve snách ukázal se jemu,
řka: Jozefe synu Davidův, neboj se přijíti Marie manželky své; nebo což v ní jest počato, z
Ducha svatého jest.
Mth 1 21 Poroditť pak syna, a nazúveš jméno jeho Ježíš; onť zajisté vysvobodí
lid svůj od hříchů jejich.
Mth 1 22 Toto pak všecko stalo se, aby se naplnilo, což povědino bylo ode Pána
skrze proroka, řkoucího:
Mth 1 23 Aj, panna těhotná bude, a porodí syna, a nazúveš jméno jeho Emmanuel,
jenž se vykládá: S námi Bůh.
Mth 1 24 Pročítiv pak Jozef ze sna, učinil, jakož mu přikázal anděl Páně, a
přijal manželku svou.
Mth 1 25 Ale nepoznal jí, až i porodila Syna svého prvorozeného, a nazvala
jméno jeho Ježíš.
Mth 2 1 Když se pak narodil Ježíš v Betlémě Judově, za dnů Herodesa krále, aj,
mudrci od východu slunce přijeli do Jeruzaléma,

Mth 2 2 Řkouce: Kde jest ten, kterýž se narodil. Král Židovský? Nebo viděli jsme hvězdu jeho na východu slunce, a přijeli jsme klanět se jemu.

Mth 2 3 To uslyšev Herodes král, zarmoutil se i všecken Jeruzalém s ním.

Mth 2 4 A svolav všecky přední kněží a učitele lidu, tázal se jich, kde by se Kristus měl naroditi.

Mth 2 5 Oni pak řekli jemu: v Betlémě Judově. Nebo tak jest psáno skrze proroka:

Mth 2 6 A ty Betléme, země Judská, nikoli nejsi nejmenší mezi knížaty Judskými; neboť z tebe vyjde vývoda, kterýž pástí bude lid můj Izraelský.

Mth 2 7 Tedy Herodes tajně povolav mudrců, pilně se jich ptal, kterého by se jim času hvězda ukázala.

Mth 2 8 A když je propouštěl do Betléma, řekl: Jdouce, ptejte se pilně na to dítě, a když nalaznete, zvěstujtež mi, ať i já přijda, pokloním se jemu.

Mth 2 9 Oni pak vyslyševše krále, jeli. A aj, hvězda, kterouž byli viděli na východu slunce, předcházela je, až i přišedši, stála nad domem, kdež bylo dítě.

Mth 2 10 A uzevše hvězdu, zradovali se radostí velmi velikou.

Mth 2 11 I všedše do domu, našli dítě s Marijí matkou jeho, a padše, klaněli se jemu; a otevírevše poklady své, obětovali jemu dary, zlato a kadidlo a mirru.

Mth 2 12 A od Boha napomenuti jsou ve snách, aby se nenavraceli k Herodesovi, jinou cestou navrátili se do krajiny své.

Mth 2 13 Když pak oni odjeli, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách, řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a utec do Egypta, a buď tam, dokavadž nepovím tobě; neboť bude Herodes hledati dítě, aby je zahubil.

Mth 2 14 Kterýžto vstav hned v noci, vzal dítě i matku jeho, a odšel do Egypta.

Mth 2 15 A byl tam až do smrti Herodesovy, aby se naplnilo povědění Páně skrze proroka, řkoucího: Z Egypta povolal jsem Syna svého.

Mth 2 16 Tehdy Herodes uzřev, že by oklamán byl od mudrců, rozhněval se náramně, a poslav služebníky své, zmordoval všecky dítky, kteréž byly v Betlémě i ve všech končinách jeho, od dvouletých a níže, podle času, na kterýž se byl pilně vyptal od mudrců.

Mth 2 17 Tehdy naplněno jest to povědění Jeremiáše proroka, řkoucího:

Mth 2 18 Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč a kvílení mnohé; Ráchel plačící synů svých, a nedala se potěšiti, protože jich není.

Mth 2 19 Když pak umřel Herodes, aj, anděl Páně ukázal se Jozefovi ve snách v Egyptě,

Mth 2 20 Řka: Vstana, vezmi dítě i matku jeho, a jdiž do země Izraelské; neboť jsou zemřeli ti, jenž hledali bezživotí dítěte.

Mth 2 21 Kterýžto vstav, vzal dítě i matku jeho, a přišel do země Izraelské.

Mth 2 22 A uslyšev, že by Archelaus kraloval v Judstvu místo Herodesa otce svého, obával se tam jíti; a napomenut jsa od Boha ve snách, obrátil se do krajin Galilejských.

Mth 2 23 A přišed, bydlil v městě, jenž slove Nazaret, aby se naplnilo, což povědíno bylo skrze proroky, že Nazaretský slouti bude.

Mth 3 1 V těch pak dnech přišel Jan Křtitel, káže na poušti Judské,

Mth 3 2 A řka: Pokání číňte, nebo přiblížilo se království nebeské.

Mth 3 3 Totoť jest zajisté ten Předchůdce předpověděný od Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé číňte stezky jeho.

Mth 3 4 Měl pak Jan roucho z srstí velbloudových a pás kožený okolo bedr svých, a pokrm jeho byl kobylinky a med lesní.

Mth 3 5 Tedy vycházeli k němu z Jeruzaléma a ze všeho Judstva, i ze vsí krajiny ležící při Jordánu,

Mth 3 6 A křtění byli od něho v Jordáně, vyznávající hříchy své.

Mth 3 7 Uzřev pak mnohé z farizeů a z saduceů, že jdou k jeho křtu, řekl jim: Pokolení ještěřcí, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu?

Mth 3 8 Protož číňte ovoce hodné pokání.

Mth 3 9 A nedomnívejte se, že můžete říkati sami u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, že by mohl Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.

Mth 3 10 A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Každý zajisté strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá.

Mth 3 11 Já křtím vás vodou ku pokání, ten pak, kterýž po mně přichází, jestit' mocnější nežli já, jehožto nejsem hoden obuvi nositi. Onť vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.

Mth 3 12 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistit' humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy páliťi bude ohněm neuhasitelným.

Mth 3 13 Tehdy přišel Ježíš od Galilee k Jordánu k Janovi, aby také pokřtěn byl od něho.

Mth 3 14 Ale Jan zbraňoval mu, řka: Mně jest potřebí, abych od tebe pokřtěn byl, a ty pak jdeš ke mně?

Mth 3 15 A odpovídaje Ježíš, dí jemu: Dopust' tak; neboť tak sluší na nás, abychom plnili všelikou spravedlnost. Tedy dopustil jemu.

Mth 3 16 A pokřtěn jsa Ježíš, vystoupil ihned z vody; a aj, otevřína jsou mu nebesa, a viděl Ducha Božího, sstupujícího jako holubici a přicházejícího na něj.

Mth 3 17 A aj, zazněl hlas s nebe řkoucí: Tentot' jest ten můj milý Syn, v němž

mi se dobře zalíbilo.

Mth 4 1 Tehdy Ježíš veden jest na poušť od Ducha, aby pokoušín byl od ďábla.
 Mth 4 2 A postiv se čtyřidceti dnů a čtyřidceti nocí, potom zlačněl.
 Mth 4 3 A přistoupiv k němu pokušitel, řekl: Jsi-li Syn Boží, rciž, ať kamení
 toto chlebové jsou.
 Mth 4 4 On pak odpovídaje, řekl: Psánoť jest: Ne samým chlebem živ bude
 člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží.
 Mth 4 5 Tedy pojal jej ďábel do svatého města a postavil ho na vrchu chrámu.
 Mth 4 6 A řekl mu: Jsi-li Syn Boží, spustiž se dolů; nebo psánoť jest, že
 andělům svým přikázal o tobě, a na ruce uchopí tebe, abys někde o kámen nohy své neurazil.
 Mth 4 7 I řekl mu Ježíš: Zase psáno jest: Nebudeš pokoušet Pána Boha svého.
 Mth 4 8 Opět pojal ho ďábel na horu vysokou velmi, a ukázal mu všecka
 království světa i slávu jejich, a řekl jemu:
 Mth 4 9 Toto všecko tobě dám, jestliže padna, budeš mi se klaněti.
 Mth 4 10 Tedy dí mu Ježíš: Odejdiž, satane; neboť jest psáno: Pánu Bohu svému
 klaněti se budeš a jemu samému sloužiti budeš.
 Mth 4 11 Tedy opustil ho ďábel, a aj, andělé přistoupili a sloužili jemu.
 Mth 4 12 A když uslyšel Ježíš, že by Jan vsazen byl do žaláře, odšel do
 Galilee.
 Mth 4 13 A opustiv Nazarét, přišed, bydlil v Kafarnaum za mořem, v krajinách
 Zabulon a Neftalím,
 Mth 4 14 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:
 Mth 4 15 Země Zabulon a Neftalím při moři za Jordánem, Galilea pohanská,
 Mth 4 16 Lid, kterýž bydlil v temnostech, viděl světlo veliké, a sedícím v
 krajině a stínu smrti, světlo vzešlo jim.
 Mth 4 17 Od toho času počal Ježíš kázati a praviti: Pokání čiňte; neboť se
 přiblížilo království nebeské.
 Mth 4 18 A chodě Ježíš podle moře Galilejského, uzřel dva bratry, Šimona,
 kterýž slove Petr, a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síť do moře, (nebo byli rybáři.)
 Mth 4 19 I dí jim: Pojďte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.
 Mth 4 20 A oni hned opustivše síť, šli za ním.
 Mth 4 21 A poodšed odtud, uzřel jiné dva bratry, Jakuba syna Zebedeova, a Jana
 bratra jeho, na lodí s Zebedeem otcem jejich, ani tvrdí síť své. I povolal jich.
 Mth 4 22 A oni hned opustivše lodí a otce svého, šli za ním.
 Mth 4 23 I procházel Ježíš všecku Galilei, uče v shromážděních jejich a káže
 evangelium království a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
 Mth 4 24 A rozešla se o něm pověst po vší Syrii. I přivedli k němu všechny
 nemocné, rozličnými neduhy a trápeními poražené, i ďábelníky, i náměsíčníky, i šlakem
 poražené; a uzdravoval je.
 Mth 4 25 I šli za ním zástupové mnozí z Galilee a z krajiny Desíti měst, i z
 Jeruzaléma i z Judstva i z Zajordání.
 Mth 5 1 Vida pak Ježíš zástupy, vstoupil na horu; a když se posadil,
 přistoupili k němu učedníci jeho.
 Mth 5 2 I otevřev ústa svá, učil je, řka:
 Mth 5 3 Blahoslavení chudí duchem, nebo jejich jest království nebeské.
 Mth 5 4 Blahoslavení lkající, nebo oni potěšeni budou.
 Mth 5 5 Blahoslavení tiší, nebo oni dědictví obdrží na zemi.
 Mth 5 6 Blahoslavení, kteříž lačnější a žíznější spravedlnosti, nebo oni
 nasyceni budou.
 Mth 5 7 Blahoslavení milosrdní, nebo oni milosrdenství důjdou.
 Mth 5 8 Blahoslavení čistého srdce, nebo oni Boha viděti budou.
 Mth 5 9 Blahoslavení pokojní, nebo oni synové Boží slouti budou.
 Mth 5 10 Blahoslavení, kteříž protivenství trpí pro spravedlnost, neb jejich
 jest království nebeské.
 Mth 5 11 Blahoslavení jste, když vám zlořečiti budou lidé a protivenství
 činiti, a mluvi ti všecko zlé o vás, lhouce, pro mne.
 Mth 5 12 Radujte se a vesel te se, nebo odplata vaše hojná jest v nebesích. Taktě
 zajisté protivili se prorokům, kteříž byli před vámi.
 Mth 5 13 Vy jste sůl země. Jestliže sůl zmařena bude, čím bude osolena? K
 ničemuž se nehodí více, než aby byla ven vyvržena a od lidí potlačena.
 Mth 5 14 Vy jste světlo světa. Nemůžete město na hoře ležící skryto býti.
 Mth 5 15 Aniž rozsvěcují svíce a stavějí ji pod kbelec, ale na svícen; i svítí
 všechněm, kteříž v domu jsou.
 Mth 5 16 Tak svět světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví
 Otce vašeho, jenž jest v nebesích.
 Mth 5 17 Nedomnívejte se, že bych přišel rušiti Zákon anebo Proroky. Nepřišelť
 jsem rušiti, ale naplniti.
 Mth 5 18 Amen zajisté pravím vám: Dokudž nepomine nebe i země, jediná literka
 aneb jediný puňktík nepomine z Zákonu, až se všechny věci stanou.
 Mth 5 19 Protož zrušil-li by kdo jedno z přikázání těchto nejmenších a učil by
 tak lidi, nejmenší slouti bude v království nebeském. Kdož by pak koli činil i jiné učil, ten
 veliký slouti bude v království nebeském.

Mth 5 20 Nebo pravím vám: Nebude-liť hojnější spravedlivost vaše nežli zákoníků a farizeů, nikoli nevejdete do království nebeského.

Mth 5 21 Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezabiješ. Pakli by kdo zabil, povinen bude státi k soudu.

Mth 5 22 Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož se hněvá na bratra svého bez příčiny, povinen k soudu státi. Kdož by pak řekl bratru svému: Rácha, povinen bude před radou státi; a kdož by řekl: Blázne, povinen bude pekelný oheň trpěti.

Mth 5 23 Protož obětoval-li bys dar svůj na oltář, a tu bys se rozpomenul, že bratr tvůj má něco proti tobě,

Mth 5 24 Nechejž tu daru svého před oltářem a jdi, prve smiř se s bratrem svým, a potom přijď, obětuj dar svůj.

Mth 5 25 Vejdi v dobrou vůli s protivníkem svým rychle, dokudž jsi s ním na cestě, ať by snad nedal tebe protivník tvůj soudci, a soudce dal by tě služebníku, a byl bys uvržen do žaláře.

Mth 5 26 Amen pravím tobě: Nevyjdeš odtud nikoli, dokudž i toho posledního halěře nenavrátíš.

Mth 5 27 Slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nezci zoložíš.

Mth 5 28 Ale jáť pravím vám: Že každý, kdož by pohleděl na ženu ku požádání jí, již zci zoložil s ní v srdci svém.

Mth 5 29 Jestliže pak oko tvé pravé horší tě, vylupiž je a vrz od sebe; nebt jest užitečněji tobě, aby raději zahynul jeden úd tvůj, nežli by celé tělo tvé uvrženo bylo do ohně pekelného.

Mth 5 30 A pakli ruka tvá pravá horší tě, utniž ji a vrz od sebe; nebo užitečněji jest tobě, aby zahynul raději jeden úd tvůj, nežli by všecko tělo tvé uvrženo bylo do pekelného ohně.

Mth 5 31 Též řečeno jest: Kdož by koli propustil manželku svou, aby jí dal lístek rozloučení.

Mth 5 32 Jáť pak pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, kromě příčiny cizoložstva, uvodí ji v cizoložstvo, a kdož propuštěnou pojme, cizoloží.

Mth 5 33 Opět slyšeli jste, že řečeno jest od starých: Nebudeš křivě přísahati, ale splníš pánu přísahy své.

Mth 5 34 Ale jáť pravím vám: Abyste nepřisahali všelijak, ani skrze nebe, nebo stolice Boží jest,

Mth 5 35 Ani skrze zemi, nebo podnož jeho jest, ani skrze Jeruzalém, nebo město velikého Krále jest.

Mth 5 36 Ani skrze hlavu svou budeš přísahati, nebo nemůžeš jednoho vlasu učiniti bílého aneb černého.

Mth 5 37 Ale buď řeč vaše: Jistě, jistě; nikoli, nikoli. Což pak nad to více jest, to od toho zlého jest.

Mth 5 38 Slyšeli jste, že řečeno jest: Oko za oko, a zub za zub.

Mth 5 39 Jáť pak pravím vám: Abyste neodpírali zlému. Ale udeří-li tě kdo v pravé líce tvé, nasaď jemu i druhého.

Mth 5 40 A tomu, kdož se s tebou chce souditi a sukni tvou vzíti, nech mu i pláště.

Mth 5 41 A nutil-li by tě kdo jíti s sebou míli jednu, jdi s ním dvě.

Mth 5 42 A prosícímu tebe dej, a od toho, kdo by chtěl vypůjčiti od tebe, neodvracuj se.

Mth 5 43 Slyšeli jste, že řečeno jest: Milovati budeš bližního svého, a nenáviděti budeš nepřítele svého.

Mth 5 44 Ale jáť vám pravím: Milujte nepřátele vaše, dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a dobře číňte nenávidícím vás, a modlte se za nepřátele a protivníky vaše,

Mth 5 45 Abyste byli synové Otce vašeho, jenž jest v nebesích; ješto slunci svému velí vzchoditi na dobré i na zlé, a déšť dává na spravedlivé i na nespravedlivé.

Mth 5 46 Nebo milujete-li ty, jenž vás milují, jakou odplatu míti budete? Zdaliž i publikáni téhož nečiní?

Mth 5 47 A budete-li pozdravovati toliko bratří svých, což více nad jiné činíte? Však i publikáni to činí.

Mth 5 48 Buďtež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš nebeský dokonalý jest.

Mth 6 1 Pilně se varujte, abyste almužny vaší nedávali před lidmi, proto abyste byli vidíni od nich, jinak nebudete míti odplaty u Otce vašeho, jenž jest v nebesích.

Mth 6 2 Protož když dáváš almužnu, netrub před sebou, jako pokrytci činí v školách a na ulicích, aby chválení byli od lidí. Amen pravím vám, majíť odplatu svou.

Mth 6 3 Ale ty když dáváš almužnu, tak číň, ať neví levice tvá, co činí pravice tvá,

Mth 6 4 Aby almužna tvá byla v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

Mth 6 5 A když bys se chtěl modliti, nebývejž jako pokrytci, kteříž obyčej mají, v školách a na úhlech rynku stojíce, modliti se, aby byli vidíni od lidí. Amen pravím vám, žeť mají odplatu svou.

Mth 6 6 Ale ty když bys se modliti chtěl, vejdi do pokojíka svého, a zavra dveře své, modliž se Otci svému, jenž jest v skrytě, a Otec tvůj, kterýž vidí v skrytě, odplatí tobě zjevně.

Mth 6 7 Modléce se pak, nebuďtež marnomluvní jako pohané; nebo se domnívají, že mnohomluvností svou to způsobí, aby byli uslyšáni.

Mth 6 8 Nepřirovnávejtež se tedy jim, neboť ví Otec váš, čeho jest vám potřebí, prve nežli byste vy ho prosili.

Mth 6 9 A protož vy takto se modlte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé.

Mth 6 10 Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi.

Mth 6 11 Chléb náš vezdejší dej nám dnes.

Mth 6 12 A odpusť nám viny naše, jakož i my odpouštíme vinníkům našim.

Mth 6 13 I neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Nebo tvé jest království, i moc, i sláva, na věky, Amen.

Mth 6 14 Nebo budete-li odpouštěti lidem viny jejich, odpustíť i vám nebeský Otec váš.

Mth 6 15 Jestliže pak neodpustíte lidem vin jejich, aniž Otec váš odpustí vám hříchů vašich.

Mth 6 16 Když byste se pak postili, nebývejtež jako pokrytci zasmušilí; neboť pošmuvají tváří svých, aby vědomé bylo lidem, že se postí. Amen pravím vám, vzaliť jsou odplatu svou.

Mth 6 17 Ty pak, když se postíš, pomaž hlavy své a tvář svou umej,

Mth 6 18 Aby nebylo zjevné lidem, že se postíš, ale Otci tvému, kterýž jest v skrytě. A Otec tvůj, kterýž vidí v skrytosti, odplatí tobě zjevně.

Mth 6 19 Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou.

Mth 6 20 Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zloději nevykopávají ani kradou.

Mth 6 21 Nebo kdežť jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše.

Mth 6 22 Svíce těla jestiť oko; jestliže oko tvé sprostné bylo by, všecko tělo tvé světlé bude.

Mth 6 23 Pakliť by oko tvé bylo nešlechetné, všecko tělo tvé tmavé bude. Protož jestliže světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, co pak sama tma, jaká bude?

Mth 6 24 Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně.

Mth 6 25 Protož pravím vám: Nepečujte o život váš, co byste jedli a co pili, ani o tělo vaše, čím byste je odívali. Zdaliž není život více nežli pokrm, a tělo více nežli oděv?

Mth 6 26 Hleďte na ptactvo nebeské, žeť nesejí ani žnou, ani shromažďují do stodol, avšak Otec váš nebeský krmí je. I zdaliž vy jich mnohem nepřevyšujete?

Mth 6 27 A kdo z vás pečlivě mysle, může přidati ku postavě své loket jeden?

Mth 6 28 A o oděv proč pečujete? Poučte se na kvítí polním, kterak roste, nepracuje ani přede.

Mth 6 29 A aj, pravím vám, že ani šalomoun ve vši slávě své tak odín nebyl, jako jedno z nich.

Mth 6 30 Poněvadž tedy trávu polní, ješto dnes jest, a zítra do peci bývá vložena, Bůh tak odívá, i zdaliž mnohem více vám toho nečiní, ó malé víry?

Mth 6 31 Nepečujtež tedy, říkájice: Co budeme jísti? anebo: Co budeme píti? anebo: Čím se budeme odívatí?

Mth 6 32 Nebo toho všeho pohané hledají. Víť zajisté Otec váš nebeský, že toho všeho potřebujete.

Mth 6 33 Ale hleďte vy nejprv království Božího a spravedlnosti jeho, a toto vše bude vám přidáno.

Mth 6 34 Protož nepečujte o zítřejší den, nebo zítřejší den pečovati bude o své věci. Dostíť má den na svém trápení.

Mth 7 1 Nesuďtež, abyste nebyli souzeni.

Mth 7 2 Nebo jakým soudem soudíte, takovýmž budete souzeni, a jakouž měrou měříte, takovouž bude vám zase odměřeno.

Mth 7 3 Kterakž pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a v oku svém břevna necítíš?

Mth 7 4 Aneb kterak díš bratru svému: Nech, ať vyvrhu mrvu z oka tvého, a aj, břevno jest v oku tvém?

Mth 7 5 Pokrytče, vyvrz nejprv břevno z oka svého, a tehdy prohlédneš, abys vyňal mrvu z oka bratra tvého.

Mth 7 6 Nedávejte svatého psům, aniž mecte pereř svých před svině, ať by snad nepotlačily jich nohama svýma, a psi obrátíce se, aby neroztrhaly vás.

Mth 7 7 Proste, a dánoť bude vám; hleďte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřino.

Mth 7 8 Nebo každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, jenž tluče, bude otevřino.

Mth 7 9 Nebo který z vás jest člověk, kteréhož kdyby prosil syn jeho za chléb, zdali kamene podá jemu?

Mth 7 10 A prosil-li by za rybu, zdali hada podá jemu?

Mth 7 11 Poněvadž tedy vy, jsouce zlí, umíte dobré dary dávatí synům vašim, čím

více Otec váš, jenž jest v nebesích, dá dobré věci těm, kteříž ho prosí?

Mth 7 12 A protož všecko, což byste chtěli, aby vám lidé činili, to i vy činite jim; toť zajisté jest zákon i Proroci.

Mth 7 13 Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni.

Mth 7 14 Nebo těsná jest brána a úzká cesta, kteráž vede k životu, a málo jest nalézajících ji.

Mth 7 15 Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví.

Mth 7 16 Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodlácí fíky?

Mth 7 17 Taktž každý strom dobrý ovoce dobré nese, zlý pak strom zlé ovoce nese.

Mth 7 18 Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati.

Mth 7 19 Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá.

Mth 7 20 A tak tedy po ovocích jejich poznáte je.

Mth 7 21 Ne každý, kdož mi říká: Pane, Pane, vejde do království nebeského, ale ten, kdož činí vůli Otce mého, kterýž v nebesích jest.

Mth 7 22 Množit mi dějí v onen den: Pane, Pane, zdaliž jsme ve jménu tvém neprorokovali, a ve jménu tvém ďáblů nevymítali, a v tvém jménu zdaliž jsme divů mnohých nečinili?

Mth 7 23 A tehdyť jim vyznám, že jsem vás nikdy neznal. Odejděte ode mne, činitelé nepravosti.

Mth 7 24 A protož každého, kdož slyší slova má tato a zachovává je, připodobním muži moudrému, kterýž ustavěl dům svůj na skále.

Mth 7 25 I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, a nepadl; nebo založen byl na skále.

Mth 7 26 A každý, kdož slyší slova má tato, a neplní jich, připodobněn bude muži bláznů, kterýž ustavěl dům svůj na písku.

Mth 7 27 I spadl příval, a přišly řeky, a váli větrové, a obořili se na ten dům, i padl, a byl pád jeho veliký.

Mth 7 28 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, že se převelmi divili zástupové učení jeho.

Mth 7 29 Nebo učil je jako moc maje, a ne jako zákoníci.

Mth 8 1 A když sstupoval s hory, šli za ním zástupové mnozí.

Mth 8 2 A aj, malomocný přišed, klaněl se jemu, řka: Pane, kdybys jen chtěl, můžeš mne očistiti.

Mth 8 3 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned očištěno jest malomocenství jeho.

Mth 8 4 I dí mu Ježíš: Viziž, abys žádnému nepravil. Ale jdi, a ukaž se knězi, a obětuj dar, kterýž přikázal Mojžíš, na svědectví jim.

Mth 8 5 A když vcházel Ježíš do Kafarnaum, přistoupil k němu setník, prose ho,

Mth 8 6 A řka: Pane, služebník můj leží doma šlakem poražený, velmi se trápě.

Mth 8 7 I dí mu Ježíš: Já přijdu a uzdravím ho.

Mth 8 8 A odpovídaje setník, řekl: Pane, nejsemť hoden, abys všel pod střechu mou, ale toliko rci slovo, a uzdraven bude služebník můj.

Mth 8 9 Nebo i já jsem člověk moci poddaný, maje pod sebou žoldnéře, avšak díím-li tomuto: Jdi, tedy jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebníku svému: Učiň toto, a učiní.

Mth 8 10 Tedy uslyšev to Ježíš, podivil se, a jdoucím za sebou řekl: Amen pravím vám, ani v Izraeli tak veliké víry jsem nenalezl.

Mth 8 11 Pravím pak vám, žeť přijdou mnozí od východu i od západu, a stoliti budou s Abrahamem, s Izákem a s Jákobem v království nebeském,

Mth 8 12 Ale synové království vyvržení budou do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

Mth 8 13 I řekl Ježíš setníkovi: Jdiž, a jakžs uvěřil, staň se tobě. I uzdraven jest služebník jeho v tu hodinu.

Mth 8 14 A přišed Ježíš do domu Petrova, uzřel svegruši jeho, ana leží a má zimnici.

Mth 8 15 I dotekl se ruky její, a hned přestala jí zimnice. I vstala a posluhovala jím.

Mth 8 16 A když byl večer, přivedli k němu mnohé, kteříž ďábelství měli, a on vymítal duchy zlé slovem, a všechny, kteříž se zle měli, uzdravil,

Mth 8 17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího: Onť jest vzal na se mdloby naše, a neduhy naše nesl.

Mth 8 18 Vida pak Ježíš zástupy mnohé okolo sebe, kázal přeplaviti se na druhou stranu.

Mth 8 19 A přistoupiv jeden zákoník, řekl jemu: Mistře, půjdu za tebou, kamžkoli půjdeš.

Mth 8 20 I dí mu Ježíš: Lišky doupata mají, a ptactvo nebeské hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

Mth	8	21	Jiný pak z učedníků jeho řekl jemu: Pane, dopust' mi prve odjítí a pochovati otce mého.
Mth	8	22	Ale Ježíš řekl jemu: Pojď za mnou, a nech, ať tam mrtví pochovávají mrtvé své.
Mth	8	23	A když vstoupil na lodí, vstoupili za ním i učedníci jeho.
Mth	8	24	A aj, bouře veliká stala se jest na moři, takže vlny přikrývaly lodí.
On	pak	spal.	
Mth	8	25	A přistoupivše učedníci jeho, zbudili jej, řkouce: Pane, zachovej nás, hynemeť.
Mth	8	26	I dí jim: Proč se bojíte, ó malé víry? Tedy vstav, přimluvil větrům a moři, i stalo se utišení veliké.
Mth	8	27	Lidé pak divili se, řkouce: Kteraký jest tento, že ho i větrové i moře poslouchají?
Mth	8	28	A když se přeplavil na druhou stranu do krajiny Gergezenských, potkali se s ním dva ďábelníci z hrobu vyšlí, ukrutní náramně, takže pro ně žádný nemohl tou cestou choditi.
Mth	8	29	A aj, zkríkli, řkouce: Co je nám po tobě, Ježíši, Synu Boží? Přišel jsi sem před časem trápití nás.
Mth	8	30	A bylo opodál od nich stádo veliké vepřů, pasoucích se.
Mth	8	31	Ďáblové pak prosili ho, řkouce: Poněvadž nás vymítáš, dopustiž nám vjíti do toho stáda vepřů.
Mth	8	32	I řekl jim: Jděte. A oni vyšedše, vešli do stáda těch vepřů. A aj, hnalo se všecko stádo těch vepřů s vrchu dolů do moře, i ztonuli v vodách.
Mth	8	33	Pastýři pak utekli. A přišedše do města, vypravovali to všecko, i o těch ďábelnících.
Mth	8	34	A aj, všecko město vyšlo v cestu Ježíšovi, a uzřevše ho, prosili, aby šel z končin jejich.
Mth	9	1	A vstoupiv na lodí, přeplavil se, a přišel do města svého.
Mth	9	2	A aj, přinesli mu šlakem poraženého, ležícího na loži. A viděv Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Doufej, synu, odpuštěníť jsou tobě hříchové tvoji.
Mth	9	3	A aj, někteří z zákoníků řekli sami v sobě: Tento se rouhá.
Mth	9	4	A viděv Ježíš myšlení jejich, řekl: Proč vy myslíte zlé věci v srdcích vašich?
Mth	9	5	Nebo co jest snáze říci, to-li: Odpouštějí se tobě hříchové? čili říci: Vstaň a choď?
Mth	9	6	Ale abyste věděli, žeť má moc Syn člověka na zemi odpouštěti hříchy, tedy dí šlakem poraženému: Vstaň, vezmi lože své, a jdi do domu svého.
Mth	9	7	Tedy vstal a odšel do domu svého.
Mth	9	8	A vidouce to zástupové, divili se a velebili Boha, kterýž dal takovou moc lidem.
Mth	9	9	A jda odtud Ježíš, uzřel člověka sedícího na cle, jménem Matouše. I dí mu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním.
Mth	9	10	I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, a aj, mnozí celní a hříšníci přišedše, stoli s Ježíšem a s učedníky jeho.
Mth	9	11	A vidouce to farizeové, řekli učedníkům jeho: Proč s celnými a hříšníky jí Mistr váš?
Mth	9	12	Ježíš pak uslyšev to, řekl jim: Nepotřebujít' zdraví lékaře, ale nemocní.
Mth	9	13	Jděte vy raději a učte se, co jest to: Milosrdenství chci a ne oběti. Nebo nepřišel jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.
Mth	9	14	Tehdy přistoupili k němu učedníci Janovi, řkouce: Proč my a farizeové postíme se často, učedníci pak tvoji se nepostí?
Mth	9	15	I řekl jim Ježíš: Zdaliž mohou synové Ženichovi rmoutiti se, dokudž s nimi jest Ženich? Ale přijdou dnové, když bude od nich odjat Ženich, a tehdyť se budou postiti.
Mth	9	16	Žádný zajisté nepřišívá záplaty sukna nového k rouchu vetchému; nebo ta záplata jeho odtrhla by ještě nějaký díl od roucha, a tak větší by díra byla.
Mth	9	17	Aniž lejí vína nového do nádob starých; sic jinak rozpuknou se sudové, a víno se vyleje, a sudové se zkazí. Ale víno nové lejí do nových nádob, a bývá obě zachováno.
Mth	9	18	A když on toto k nim mluvil, aj, kníže jedno přistoupilo a klanělo se jemu, řka: Pane dcera má nyní umřela. Ale pojď, vlož na ni ruku svou, a budeť živa.
Mth	9	19	A vstav Ježíš, šel za ním, i učedníci jeho.
Mth	9	20	(A aj, žena, kteráž nemocí svou trápena byla ode dvanácti let, přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho.
Mth	9	21	Nebo řekla sama v sobě: Dotknu-li se jen toliko roucha jeho, uzdravena budu.
Mth	9	22	Ježíš pak obrátiv se a uzřev ji, řekl: Doufej, dcero, víra tvá tě uzdravila. A zdráva učiněna jest žena od té chvíle.)
Mth	9	23	Přišed pak Ježíš do domu knížete, a uzřev tu trubače a zástup hlučící,
Mth	9	24	řekl jim: Odejdětež; nebt' neumřela děvečka, ale spí. I posmívali se jemu.
Mth	9	25	A když byl vyhnán zástup, všed tam, ujal ji za ruku její; i vstala

jest děvečka.

Mth 9 26 A roznesla se pověst ta po vsí té zemi.
Mth 9 27 A když šel odtud Ježíš, šli za ním dva slepí, volající a řkouce:
Smiluj se nad námi, Synu Davidův.
Mth 9 28 A když všel do domu, přistoupili k němu ti slepí. I dí jim Ježíš:
Věříte-li, že to mohu učinit? Řekli jemu: Ovšem, Pane.
Mth 9 29 Tedy dotekl se očí jejich, řka: Podle víry vaší staniž se vám.
Mth 9 30 I otevřiny jsou oči jejich. Zapověděl jim pak tuze Ježíš, řka: Viztež,
ať nižádný o tom nezví.
Mth 9 31 Ale oni vyšedše, rozhlásali jej po vsí té zemi.
Mth 9 32 A když oni vycházeli, aj, přivedli mu člověka němého, majícího
ďábelství.
Mth 9 33 A když vyvrhl ďábelství, mluvil jest němý. I divili se zástupové,
řkouce: Že nikdy se nic takového neukázalo v lidu Izraelském.
Mth 9 34 Farizeové pak pravili: Mocí knížete ďábelského vymítá ďábly.
Mth 9 35 I obcházel Ježíš všecka města i městečka, uče v školách jejich a káže
evangelium království, a uzdravuje všelikou nemoc i všeliký neduh v lidu.
Mth 9 36 A když hleděl na zástupy, slitovalo se mu jich, že byli tak opuštěni a
rozptýleni jako ovce, nemajíce pastýře.
Mth 9 37 Tedy dí učedníkům svým: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo.
Mth 9 38 Protož proste Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.
Mth 10 1 A svolav k sobě dvanácte učedníků svých, dal jim moc nad duchy
nečistými, aby je vymítali, a aby uzdravovali všelikou nemoc, i všeliký neduh.
Mth 10 2 Dvanácti pak apoštolů jména jsou tato: První Šimon, jenž slove Petr, a
Ondřej bratr jeho, Jakub Zebedeův a Jan bratr jeho,
Mth 10 3 Filip a Bartoloměj, Tomáš a Matouš, jenž byl celný, Jakub Alfeův a
Lebbeus, přijmím Thaddeus,
Mth 10 4 Šimon Kananiťský a Jidáš Iškariotský, kterýž i zradil ho.
Mth 10 5 Těch dvanácte poslal Ježíš, prikazuje jim, řka: Na cestu pohanů
nechoďte, a do měst Samaritánských nevcházejte.
Mth 10 6 Ale raději jděte k ovce zahynulým z domu Izraelského.
Mth 10 7 Jdouce pak, kažte, řkouce: Že se přiblížilo království nebeské.
Mth 10 8 Nemocné uzdravujte, malomocné čistěte, mrtvé křestě, ďábelství
vymítejte; darmo jste vzali, darmo dejte.
Mth 10 9 Neshromažďujte zlata ani stříbra, ani peněz v opascích vašich mívejte,
Mth 10 10 Ani mošny na cestě, ani dvou sukní, ani obuvi, ani hůlky; hodentě jest
zajisté dělník pokrmu svého.
Mth 10 11 A do kteréhožkoli města neb městečka vešli byste, vzeptejte se, kdo by
v něm hodný byl, a tu pobuďte, až byste i vyšli odtud.
Mth 10 12 A vcházejíce do domu, pozdravtež ho.
Mth 10 13 A jestližeť bude dům ten hodný, pokoj váš přijdiž naň; pakliť by nebyl
hodný, pokoj váš navratiž se k vám.
Mth 10 14 A kdožkoli nepřijal by vás, a neuposlechl by řečí vašich, vyjdouce ven
z domu neb z města toho, vyraztež prach z noh vašich.
Mth 10 15 Amen pravím vám: Lehčeji bude zemi Sodomských a Gomorských v den
soudný nežli městu tomu.
Mth 10 16 Aj, já posílám vás jako ovce mezi vlky; protož buďte opatrní jako
hadové, a sprostní jako holubice.
Mth 10 17 Vystříhejtež se pak lidí; nebť vás vydávati budou do sněmů, a v
školách svých budou vás bičovati.
Mth 10 18 Ano i před vladaře i před krále vedeni budete pro mne, na svědectví
jim, i těm národům.
Mth 10 19 Kdyžť pak vás vydadí, nebuďtež pečliví, kterak aneb co byste mluvili;
dánot bude zajisté vám v tu hodinu, co budete míti mluviti.
Mth 10 20 Nebo ne vy jste, jenž mluvíte, ale duch Otce vašeho, jenž mluví v vás.
Mth 10 21 Vydát pak bratr bratra na smrt, i otec syna, a povstanout dítky proti
rodičům, a zmordují je.
Mth 10 22 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé, ale kdož setrvá až do
konce, tentě spasen bude.
Mth 10 23 Když se pak vám budou protiviti v tom městě, utečte do jiného. Amen
zajisté pravím vám, nezchodíte měst Izraelských, ažť přijde Syn člověka.
Mth 10 24 Nenít učedník nad mistra, ani služebník nad pána svého.
Mth 10 25 Dostít jest učedníku, aby byl jako mistr jeho, a služebník jako pán
jeho. Poněvadž jsou hospodáře Belzebubem nazývali, čím pak více domácí jeho?
Mth 10 26 Protož nebojte se jich; nebť není nic skrytého, což by nemělo býti
zjeveno, ani co tajného, ješto by nemělo zvědino býti.
Mth 10 27 Což vám pravím ve tmách, pravte na světle, a co v uši slyšíte,
hlásejte na domích.
Mth 10 28 A nebojte se těch, kteříž zabíjejí tělo, ale duše nemohou zabíti; než
bojte se raději toho, kterýž může i duši i tělo zatratiti v pekelném ohni.
Mth 10 29 Zdalíž neprodávají dvou vrabců za malý peníz? a jeden z nich nepadá na
zem bez vůle Otce vašeho.

Mth 10 30 Vaši pak i vlasové na hlavě všickni sečtení jsou.
Mth 10 31 Protož nebojte se, mnohých vrabců dražší jste vy.
Mth 10 32 Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznámt' i já jej před Otcem svým, jenž jest v nebesích.
Mth 10 33 Ale kdož by mne zapřel před lidmi, zapřímť ho i já před Otcem svým, kterýž jest v nebesích.
Mth 10 34 Nedomnívejte se, že bych přišel pokoj dáti na zemi. Nepřišelť jsem, abych pokoj uvedl, ale meč.
Mth 10 35 Přišelť jsem zajisté, abych rozdělil člověka proti otci jeho, a dceru proti materi její, a nevěstu proti svegruši její.
Mth 10 36 A nepřátelé člověka budou domácí jeho.
Mth 10 37 Kdo miluje otce neb matku více nežli mne, neníť mne hoden; a kdož miluje syna nebo dceru více nežli mne, neníť mne hoden.
Mth 10 38 A kdož neběře kříže svého a nenásleduje mne, neníť mne hoden.
Mth 10 39 Kdož nalezne duši svou, ztratit' ji; a kdo by ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.
Mth 10 40 Kdož vás přijímá, mneť přijímá; a kdo mne přijímá, přijímáť toho, kterýž mne poslal.
Mth 10 41 Kdo přijímá proroka ve jménu proroka, odplatu proroka vezme; a kdož přijímá spravedlivého ve jménu spravedlivého, odplatu spravedlivého vezme.
Mth 10 42 A kdož by koli dal jednomu z těchto nejmenších číši vody studené k nápoji, toliko ve jménu učedníka, zajisté pravím vám, neztratit' odplaty své.
Mth 11 1 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči své, kteréž mluvil, přikázání dávaje dvanácti učedníkům svým, bral se odtud, aby učil a kázal v městech jejich.
Mth 11 2 Jan pak v vězení uslyšev o skutcích Kristových, poslal dva z učedníků svých,
Mth 11 3 A řekl jemu: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?
Mth 11 4 I odpovídaje Ježíš, řekl jim: Jdouce, zvěstujtež Janovi, co slyšíte a vidíte:
Mth 11 5 Slepí vidí, a kulhaví chodí, malomocní se čistí, a hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým pak evangelium se zvěstuje.
Mth 11 6 A blahoslavený jest, kdož se nehorší na mně.
Mth 11 7 A když oni odešli, počal Ježíš praviti zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť viděti? Zdali trtínu větrem se klátící?
Mth 11 8 Aneb co jste vyšli viděti? Zda člověka měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž se měkkým rouchem odívají, v domích královských jsou.
Mth 11 9 Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Jistě pravím vám, i více nežli proroka.
Mth 11 10 Tentot' jest zajisté, o němž psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, kterýžto připraví cestu tvou před tebou.
Mth 11 11 Amen pravím vám, mezi syny ženskými nepovstal větší nad Jana Křtitele; ale kdo jest menší v království nebeském, jestiť větší nežli on.
Mth 11 12 Ode dnů pak Jana Křtitele až dosavad království nebeské násilí trpí, a ti, kteříž násilí činí, uchvacujíť je.
Mth 11 13 Nebo všickni Proroci i Zákon až do Jana prorokovali.
Mth 11 14 A chcete-li přijmouti: Onť jest Eliáš, kterýž přijíti měl.
Mth 11 15 Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mth 11 16 Ale k komu připodobním pokolení toto? Podobno jest dětem, sedícím na ryncích, a kteříž na tovaryše své volají,
Mth 11 17 A říkají: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali, a neplakali jste.
Mth 11 18 Přišel zajisté Jan, nejeda ani pije, a oni řkou: Ďábelství má.
Mth 11 19 Přišel Syn člověka, jedá a pije, a oni řkou: Aj, člověk žrác a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků. Ale ospravedlněna jest moudrost od synů svých.
Mth 11 20 Tehdy počal přimlouvati městům, v nichžto činění jsou jeho mnozí divové, že pokání nečinili.
Mth 11 21 Běda tobě Korozaím, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a Sidonu byli činění divové ti, kteříž jsou činění v vás, dávno by byli v žíni a v popelě pokání činili.
Mth 11 22 Nýbrž pravím vám, že Týru a Sidonu lehčeji bude v den soudný nežli vám.
Mth 11 23 A ty Kafarnaum, kteréž jsi až k nebi vyvýšeno, až do pekla sstrčeno budeš. Nebo kdyby v Sodomě činění byli divové ti, kteříž jsou činění v tobě, byliť by zůstali až do dnešního dne.
Mth 11 24 Ano více pravím vám, že zemi Sodomských lehčeji bude v den soudný nežli tobě.
Mth 11 25 V ten čas odpověděv Ježíš, řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil jsi je malíčkým.
Mth 11 26 Jistě, Otče, že se tak líbilo před tebou.
Mth 11 27 Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádnýť nezná Syna, jediné Otce, aniž Otce kdo zná, jediné Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.

Mth 11 28 Pojdtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.

Mth 11 29 Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem vašim.

Mth 11 30 Jho mé zajisté jestiž rozkošné, a břímě mé lehké.

Mth 12 1 V ten čas šel Ježíš v den sváteční skrze obilí, a učedníci jeho lačni jsouce, počali vymínati klasy a jísti.

Mth 12 2 Farizeové pak vidouce to, řekli jemu: Hle, učedníci tvoji činí to, čehož nesluší činiti v den sváteční.

Mth 12 3 On pak řekl jim: Co jste nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

Mth 12 4 Kterak všel do domu Božího a chleby posvátné jedl, kterýchžto jemu neslušelo jísti, ani těm, kteříž s ním byli, než toliko samým kněžím?

Mth 12 5 Anebo zdali jste nečtli v zákoně, že kněží ve dny sváteční v chrámě svátek ruší, a jsou bez hříchu?

Mth 12 6 Ale pravím vám, že větší jest tuto nežli chrám.

Mth 12 7 Než kdybyste věděli, co je to: Milosrdenství chci a ne oběti, neodsuzovali byste nevinných.

Mth 12 8 Syn zajisté člověka jestiž pánem i dne svátečního.

Mth 12 9 A poodšed odtud Ježíš, přišel do školy jejich.

Mth 12 10 A aj, byl tu člověk, maje ruku uschlou. I tázali se ho, řkouce: Sluší-li v den sváteční uzdravovati? aby jej obžalovali.

Mth 12 11 On pak dí jim: Který bude z vás člověk, ješto by měl ovci jednu, a kdyby ta upadla do jámy v den sváteční, i zdaliž dosáhne nevytáhne jí?

Mth 12 12 A čím lepší jest člověk nežli ovce? A protož sluší v den sváteční dobře činiti.

Mth 12 13 Tedy řekl člověku tomu: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest zdravá jako i druhá.

Mth 12 14 Farizeové pak vyšedše, drželi radu proti němu, kterak by jej zahladili.

Mth 12 15 A věda to Ježíš, šel odtud. I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je všecky.

Mth 12 16 A s pohružkou přikázal jim, aby ho nezjevovali,

Mth 12 17 Aby se naplnilo povědění skrze Izaiáše proroka, řkoucího:

Mth 12 18 Aj, služebník můj, kteréhož jsem vyvolil, milý můj, v němž se dobře zalíbilo duši mé. Položím Ducha svého na něj, a soud národům zvěstovati bude.

Mth 12 19 Nebude se vaditi, ani křičeti, ani kdo na ulicích uslyší hlas jeho.

Mth 12 20 Třtiny nalomené nedolomí, a lnu kouřícího se neuhasí, až i vypoví soud k vítězství.

Mth 12 21 A ve jménu jeho národové doufati budou.

Mth 12 22 Tedy podán jemu ďábelstvím posedlý, slepý a němý. I uzdravil jej, takže ten byv slepý a němý, i mluvil i viděl.

Mth 12 23 I divili se všickni zástupové a pravili: Není-liž tento Syn Davidův?

Mth 12 24 Ale farizeové to uslyševše, řekli: Tento nevymítá ďáblů než Belzebubem, knížetem ďábelským.

Mth 12 25 Ježíš pak znaje myšlení jejich, dí jim: Každé království rozdělené samo v sobě zpusťne, a každé město neb dům proti sobě rozdělený nestane.

Mth 12 26 A jestližež satan satana vymítá, proti sobě rozdělen jest. Kterak tedy stane království jeho?

Mth 12 27 A vymítám-liž já ďábly v Belzebubu, synové vaši v kom vymítají? Protož oni soudcové vaši budou.

Mth 12 28 Pakliž já Duchem Božím ďábly vymítám, jistě přišlo jest mezi vás království Boží.

Mth 12 29 Aneb kterak kdo může do domu silného reka vjíti a jeho nádobí pobrati, leč by prve svázal toho silného, a teprvť by dům jeho obloupiti mohl?

Mth 12 30 Kdož není se mnou, proti mně jest; a kdo neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.

Mth 12 31 Protož pravím vám: Všeliký hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno lidem.

Mth 12 32 A kdyby kdo řekl slovo proti Synu člověka, bude jemu odpuštěno, ale kdož by mluvil proti Duchu svatému, nebude jemu odpuštěno, ani na tomto světě, ani na budoucím.

Mth 12 33 A protož nebo čiňte strom dobrý, a ovoce jeho dobré; anebo čiňte strom zlý, a ovoce jeho zlé. Neboť po ovoci strom bývá poznán.

Mth 12 34 Pokolení ještěrcí, kterakž můžete dobré věci mluvit, jsouce zlí? Nebo z hojnosti srdce ústa mluví.

Mth 12 35 Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu vynáší zlé.

Mth 12 36 Ale pravím vám, že z každého slova prázdného, kteréž mluvití budou lidé, vydadí počet v den soudný.

Mth 12 37 Nebo z slov svých spravedliv budeš učiněn, a z řečí tvých budeš odsouzen.

Mth 12 38 Tehdy odpověděli někteří z zákoníků a farizeů, řkouce: Mistře, chceme od tebe znamení viděti.

Mth 12 39 On pak odpovídaje, dí jim: Pokolení zlé a cizoložné znamení hledá, a znamení nebude jemu dáno, jediné znamení Jonáše proroka.

Mth 12 40 Nebo jakož byl Jonáš v břiše velryba tři dni a tři noci, takť bude Syn člověka v srdci země tři dni a tři noci.

Mth 12 41 Muži Ninivitští stanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je, protože pokání činili k Jonášovu kázání, a aj, víceť jest nežli Jonáš tuto.

Mth 12 42 Královna od poledne povstane k soudu s pokolením tímto, a odsoudí je; nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj, víceť jest tuto nežli Šalomoun.

Mth 12 43 Když pak nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí, ale nenalézáje, dí:

Mth 12 44 Navrátím se do domu svého, odkudž jsem vyšel. A přijda, nalezne prázdný, vyčištěný a ozdobený.

Mth 12 45 Tedy jde a vezme s sebou sedm jiných duchů horších, a vejdouce, přebývají tam, i bývají poslední věci člověka toho horší nežli první. Takť bude i tomuto zlému pokolení.

Mth 12 46 A když on ještě mluvil k zástupům, aj, matka a bratří jeho stáli vně, žádajíce s ním promluvit.

Mth 12 47 I řekl jemu jeden: Aj, matka tvá i bratří tvoji stojí vně, chtěje s tebou mluvit.

Mth 12 48 On pak odpovídaje, řekl tomu, kterýž k němu byl promluvil: Kdo jest matka má? A kdo jsou bratří moji?

Mth 12 49 A vztáhna ruku svou na učedníky své, i řekl: Aj, matka má i bratří moji.

Mth 12 50 Nebo kdož by činil vůli Otce mého nebeského, tentž jest bratr můj, i sestra má, i matka má.

Mth 13 1 A v ten den vyšel Ježíš z domu, sedl podle moře.

Mth 13 2 I sešli se k němu zástupové mnozí, takže vstoupiv na loď, seděl, všecken pak zástup stál na břehu.

Mth 13 3 I mluvil jim mnoho v podobenstvích, řka: Aj, vyšel rozsevač, aby rozšíval.

Mth 13 4 A když on rozšíval, některá seménka padla podle cesty, a přiletěli ptáci, i szobali je.

Mth 13 5 Jiná pak padla na místa skalnatá, kdežto neměla mnoho země; a rychle vzešla, protože neměla hlubokosti země.

Mth 13 6 Ale když slunce vzešlo, uvadla, a že neměla kořene, uschla.

Mth 13 7 Jiná pak padla v trní; i vzrostlo trní, a udušilo je.

Mth 13 8 A jiná padla v zemi dobrou; i vydalo užitek, některé stý, jiné šedesátý a jiné třicátý.

Mth 13 9 Kdo má uši k slyšení, slyš.

Mth 13 10 Tedy přistoupivše učedníci, řekli jemu: Proč jim v podobenstvích mluvíš?

Mth 13 11 On pak odpověděv, řekl jim: Nebo vám dáno jest znáti tajemství království nebeského, ale jim není dáno.

Mth 13 12 (Nebo kdož má, bude jemu dáno a rozhojníť se; ale kdož nemá, i to, což má, bude od něho odjato.)

Mth 13 13 Protož v podobenstvích mluvím jim, že vidouce nevidí, a slyšíce neslyší, ani rozumějí.

Mth 13 14 A plní se na nich proroctví Izaiáše, řkoucí: Uši ma uslyšíte, ale nesrozumíte; a hledíce, hleděti budete, ale neužríte.

Mth 13 15 Nebo ztůčnělo jest srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli a oči své zamhouřili, aby snad někdy neužřeli očima a ušima neslyšeli a srdcem nesrozuměli, a neobrátili se, a já abych jich neuzdravil.

Mth 13 16 Ale oči vaše blahoslavené jsou, že vidí, i uši vaše, že slyší.

Mth 13 17 Amen zajisté pravím vám, že mnozí proroci a spravedliví žádali viděti to, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti to, což vy slyšíte, a neslyšeli.

Mth 13 18 Vy tedy slyšte podobenství rozsevače.

Mth 13 19 Každý, kdož slyší slovo království a nerozumí, přichází ten zlý a uchvacuje to, což jest vsáto v srdce jeho. To jest ten, kterýž podle cesty vsát jest.

Mth 13 20 Ale v skalnatou zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo, a hned je s radostí přijímá.

Mth 13 21 Než nemá v sobě kořene, ale jest časný, a když přichází soužení nebo protivensství pro slovo, hned se horší.

Mth 13 22 Ale mezi trní vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo Boží, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží udušuje slovo, i bývá učiněno bez užitku.

Mth 13 23 V dobrou pak zemi vsátý, ten jest, kterýž slyší slovo a rozumí, i ovoce nese a vydává, některé zajisté stý, a jiné šedesátý, jiné pak třicátý.

Mth 13 24 Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské člověku, rozšívajícimu dobré semeno na poli svém.

Mth 13 25 Když pak lidé zesnuli, přišel nepřítel jeho a nasál koukole mezi

pšeni ci a odšel .
Mth 13 26 A když vzrostla bylina a užitek přinesla, tedy ukázal se i koukol .
Mth 13 27 I přistoupivše služebníci hospodáře toho, řekli jemu: Pane, však
dobrého semene nasál na poli svém, kdeže se pak vzal koukol ?
Mth 13 28 A on řekl jim: Nepřítel člověk to učinil. Služebníci pak řekli mu:
Chceš-liž, tedy půjdeme a vytrháme jej?
Mth 13 29 On pak odpověděl: Nikoli, abyste trhající koukol, spolu s ním
nevytrhali pšeni ce.
Mth 13 30 Nechte, ať obé spolu roste až do žni. A v čas žni dím žencům:
Vytrhejte nejprv koukol a svažte jej v snopky k spálení, ale pšenici shromážďte do stodoly mé.
Mth 13 31 Jiné podobenství předložil jim, řka: Podobno jest království nebeské
zrnu horčičnému, kteréž vzav člověk, vsál na poli svém.
Mth 13 32 Kteréžto zajisté nejmenší jest mezi všemi semeny, když pak vzroste,
větší jest všech bylin, a bývá strom, takže ptactvo nebeské přiletíce, hnízda sobě dělají na
ratolestech jeho.
Mth 13 33 Jiné podobenství mluvil jim, řka: Podobno jest království nebeské
kvasu, kterýž vzavši žena, zadělala ve třech měřících mouky, až by zkysalo všecko.
Mth 13 34 Toto všecko mluvil Ježíš v podobenstvích k zástupům, a bez podobenství
nemluvil jim,
Mth 13 35 Aby se naplnilo pověření skrze proroka, řkoucího: Otevru v
podobenstvích ústa svá, vypravovati budu skryté věci od založení světa.
Mth 13 36 Tedy rozpuštiv zástupy, šel do domu Ježíš. I přistoupili k němu
učedníci jeho, řkouce: Vylož nám podobenství o koukoli toho pole.
Mth 13 37 On pak odpovídaje, řekl jim: Rozsevač dobrého semene jestiž Syn
člověka.
Mth 13 38 A pole jest tento svět, dobré pak símě jsou synové království, ale
koukol jsou synové toho zlostníka.
Mth 13 39 A nepřítel, kterýž jej rozsívá, jestiž ďábel, ale žeň jest skonání
světa, a ženci jsou andělé.
Mth 13 40 Protož jakož vytrhávají koukol a ohněm spalují, takť bude při skonání
světa tohoto.
Mth 13 41 Pošle Syn člověka anděly své, i vyberout z království jeho všecka
pohoršení, i ty, kteříž činí nepravost,
Mth 13 42 A uvrhout je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřípení zubů.
Mth 13 43 A tehdažť spravedliví stkvíti se budou jako slunce v království Otce
svého. Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mth 13 44 Opět podobno jest království nebeské pokladu skrytému v poli, kterýž
nalezna člověk, skrývá, a radostí pro něj odejde a prodá všecko, což má, a koupí pole to.
Mth 13 45 Opět podobno jest království nebeské člověku kupci, hledajícímu
dobrých perel .
Mth 13 46 Kterýž nalezna jednu velmi drahou perlu, odšel a prodal všecko, což
měl, a koupil ji .
Mth 13 47 Opět podobno jest království nebeské vrši puštěné do moře a ze
všelikého plodu shromážující;
Mth 13 48 Kteroužto, když naplněna byla, vytáhše na břeh a sedíce, vybírali, což
dobrého bylo, v nádoby své, a což bylo zlého, přeč zamítali.
Mth 13 49 Takť bude při skonání světa. Vyjdou andělé a oddělí zlé z prostředku
spravedlivých,
Mth 13 50 A uvrhou je do peci ohnivé. Tamť bude pláč a škřípení zubů.
Mth 13 51 Potom dí jim Ježíš: Srozuměli-li jste tomuto všemu? Řekli jemu: I
ovšem, Pane.
Mth 13 52 On pak řekl jim: Protož každý učitel umělý v království nebeském
podobn jest člověku hospodáři, kterýž vynáší z pokladu svého nové i staré věci.
Mth 13 53 I stalo se, když dokonal Ježíš podobenství tato, bral se odtud.
Mth 13 54 A přišed do vlasti své, učil je v školách jejich, takže se velmi
divili, řkouce: Odkud má tento moudrost tuto a moc tuto?
Mth 13 55 Zdaliž tento není syn tesařův? a zdaliž matka jeho neslove Maria a
bratří jeho Jakub a Jozes a Šimon a Judas?
Mth 13 56 A sestry jeho zdaliž také všecky u nás nejsou? Odkudž tedy má tyto
všecky věci?
Mth 13 57 I zhoršili se na něm. A Ježíš řekl: Není prorok beze cti, než v své
vlasti a v domu svém.
Mth 13 58 I neučinil tu mnoho divů, pro nevěru jejich.
Mth 14 1 V tom čase uslyšel Herodes čtvrták pověst o Ježíšovi.
Mth 14 2 I řekl služebníků svým: To jest Jan Křtitel. Onť jest vstal z
mrtvých, a protož se divové dějí skrze něho.
Mth 14 3 Nebo Herodes byl jal Jana a svázal jej a dal do žaláře pro Herodiadu
manželku Filipa bratra svého.
Mth 14 4 Nebo byl řekl jemu Jan: Nesluší tobě míti jí.
Mth 14 5 A chtěv zabítí jej, bál se lidu; nebo za proroka jej měli.
Mth 14 6 Když pak slaven byl den narození Herodesova, tancovala dcera Herodiady
uprostřed hodovníků, i líbilo se to Herodesovi,

Mth	14	7	Tak že s přísahou zaslíbil jí dátí, zač by ho prosila.
Mth	14	8	A ona jsuci prve navedena od matere své, řekla: Dej mi zde na míse
hlavu Jana Křtitele.			
Mth	14	9	I zarmoutil se král, ale pro přísahu a pro ty, kteříž spolu s ním
stolili, rozkázal jí dátí.			
Mth	14	10	A poslav kata, stal Jana v žaláři.
Mth	14	11	I přinesena jest hlava jeho na míse, a dána děvečce. A ona nesla ji
mateři své.			
Mth	14	12	A přišedše učedníci jeho, vzali tělo jeho a pochovali je; a šedše,
pověděli to Ježíšovi.			
Mth	14	13	A uslyšev to Ježíš, plavil se odtud na lodičce na místo pusté
soukromí. A uslyševše o tom zástupové, šli za ním pěšky z měst.			
Mth	14	14	A vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý. I slitovalo mu se jich, a
uzdravoval nemocné jejich.			
Mth	14	15	A když bylo k večerou, přistoupili k němu učedníci jeho, řkouce:
Pusté jest místo toto, a čas již pomínuł. Rozpusť zástupy, ať jdouce do městeček, nakoupí sobě			
pokrmů.			
Mth	14	16	Ježíš pak řekl jim: Není potřebí odcházeti, dejte vy jim jísti.
Mth	14	17	A oni řkou jemu: Nemáme zde, než pět chlebů a dvě rybě.
Mth	14	18	Kterýžto dí jim: Přinestež mi je sem.
Mth	14	19	A rozkázav zástupu posaditi se na trávě a vzav pět chlebů a dvě rybě,
vzhled v nebe, požehnal, a lámaje, dal učedníkům chleby, a učedníci zástupům.			
Mth	14	20	I jedli všickni a nasyceni jsou. I sebrali pozůstalých drobtů,
dvanácte košů plných.			
Mth	14	21	Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo pěti tisíců mužů, kromě žen a dětí.
Mth	14	22	A ihned přinutil učedníky své, aby vstoupili na lodí a předešli jej
za moře, dokudž by nerozpustil zástupů.			
Mth	14	23	A rozpustiv zástupy, vstoupil na horu soukromí, aby se modlil. A když
byl večer, sám byl tam.			
Mth	14	24	Lodí pak již byla uprostřed moře, zmítající se vlnami, nebo byl vítr
odporný jim.			
Mth	14	25	Při čtvrtém pak bdění nočním brał se k nim Ježíš, jda po moři.
Mth	14	26	A vidouce jej učedníci po moři jdoucího, zarmoutili se, řkouce:
Obluda jest. A strachem křičeli.			
Mth	14	27	Ale ihned Ježíš promluvil k nim, řka: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.
Mth	14	28	I odpovědév Petr, řekl: Pane, jsi-li ty, rozkažij mi k sobě přijíti po
vodě.			
Mth	14	29	A on řekl: Pojď. A vystoupiv Petr z lodí, šel po vodě, aby přišel k
Ježíšovi.			
Mth	14	30	Ale vida vítr tuhý, bál se. A počav tonouti, zkríkl, řka: Pane, pomoz
mi.			
Mth	14	31	A ihned Ježíš vztáh ruku, ujal jej a řekl jemu: Malé víry, pročezs
pochyboval?			
Mth	14	32	A jakž oni vstoupili na lodí, přestal vítr.
Mth	14	33	Ti pak, kteříž na lodí byli, přistoupivše, klaněli se jemu, řkouce:
Jistě Syn Boží jsi.			
Mth	14	34	A přeplavivše se, přišli do země Genezaretské.
Mth	14	35	A poznavše jej muži místa toho, rozeslali po vši té krajině vůkol, a
shromáždili k němu všecky neduživé.			
Mth	14	36	A prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kteřížkoli
dotkli se, uzdraveni jsou.			
Mth	15	1	A v tom přistoupí k Ježíšovi Jeruzalémští zákoníci a farizeové,
řkouce:			
Mth	15	2	Proč učedníci tvoji přestupují ustanovení starších? Nebo neumývají
rukou svých, když mají jísti chléb.			
Mth	15	3	A on odpovídaje, řekl jim: Pročez i vy přestupujete přikázání Boží pro
ustanovení vaše?			
Mth	15	4	Nebo přikázal Bůh, řka: Cti otce svého i matku, a kdož by zlořečil
otci neb mateři, smrtí ať umře.			
Mth	15	5	Ale vy pravíte: Kdož by koli řekl otci neb mateři: Dar ode mne
obětovaný, tobě prospěje, by pak i neuctil otce svého neb matere své, bez viny bude.			
Mth	15	6	A takž zrušili jste přikázání Boží pro své ustanovení.
Mth	15	7	Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izaiáš, řka:
Mth	15	8	Přibližuje se ke mně lid tento ústy svými a rty mne ctí, ale srdce
jejich daleko jest ode mne.			
Mth	15	9	Nadarmoť mne ctí, učíce učení, jenž jsou přikázání lidská.
Mth	15	10	A svolav zástup, řekl jim: Slyšte a rozumějte.
Mth	15	11	Ne to, což vchází v ústa, poskvřňuje člověka, ale což z úst pochází,
toť poskvřňuje člověka.			
Mth	15	12	Tehdy přistoupivše učedníci jeho, řekli mu: Víš-li, že farizeové,
slyševše tu řeč, zhoršili se?			
Mth	15	13	A on odpovídaje, řekl: Všeliké štípení, jehož neštípil Otec můj

nebeský, vykořeněno bude.

Mth 15 14 Nechte jich, vůdcovéť jsou slepí slepých, a povede-li slepý slepého, oba v jámu upadnou.

Mth 15 15 I odpověděv Petr, řekl jemu: Vylož nám to podobenství.

Mth 15 16 Ježíš pak řekl: Ještě i vy bez rozumu jste?

Mth 15 17 Nerozumíte-liž, že všecko, což v ústa vchází, do břicha jde a vypouští se ven?

Mth 15 18 Ale které věci z úst pocházejí, z srdce jdou, a tyť poskvvrňují člověka.

Mth 15 19 Z srdceť zajisté vycházejí zlá myšlení, vraždy, cizoložstva, smilstva, krádeže, křivá svědectví, rouhání.

Mth 15 20 Tyť jsou věci poskvvrňující člověka. Ale neumytýma rukama jísti, toť neposkvvrňuje člověka.

Mth 15 21 A vyšed odtud Ježíš, bral se do krajín Tyrských a Sidonských.

Mth 15 22 A aj, žena Kananejská z končin těch vyšedši, volala za ním, řkuci: Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův. Dceru mou hrozně trápí ďábelství.

Mth 15 23 Kterýžto neodpověděl jí slova. I přistoupivše učedlníci jeho, prosili ho, řkouce: Propuště ji, neboť volá za námi.

Mth 15 24 On pak odpověděv, řekl: Nejsem poslán než k ovcem zahynulým z domu Izraelského.

Mth 15 25 Ale ona přistoupivši, klaněla se jemu, řkuci: Pane, pomoz mi.

Mth 15 26 On pak odpověděv, řekl: Není slušné vzíti chléb synů a vrci štěňatům.

Mth 15 27 A ona řekla: Taktě jest, Pane. Avšak štěňata jedí drobtý, kteříž padají z stolů pánů jejich.

Mth 15 28 Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jí: Ó ženo, veliká jest víra tvá. Staniž se tobě, jakž chceš. I uzdravena jest dcera její v tu hodinu.

Mth 15 29 A odšed odtud Ježíš, šel podle moře Galilejského, a vstoupiv na horu, posadil se tam.

Mth 15 30 I přišli k němu zástupové mnozí, majíce s sebou kulhavé, slepé, němé, polámané a jiné mnohé. I kladli je k nohám Ježíšovým, a on uzdravil je,

Mth 15 31 Takže se zástupové divili, vídouce, ano němí mluví, polámaní zdraví jsou, kulhaví chodí, slepí vidí. I velebili Boha Izraelského.

Mth 15 32 Ježíš pak svolav učedlníky své, řekl: Líto mi zástupu, ješto již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli; a rozpustiti jich lačných nechci, aby nezhylnuli na cestě.

Mth 15 33 I řekli mu učedlníci jeho: I kde bychom vzali tolik chleba na této poušti, abychom takový zástup nasýtiti?

Mth 15 34 I řekl jim Ježíš: Kolik chlebů máte? A oni řkou: Sedm a málo rybiček.

Mth 15 35 I rozkázal zástupům, aby se posadili na zemi.

Mth 15 36 A vzav těch sedm chlebů a ryby, učiniv díky, lámal a dal učedlníkům svým, a učedlníci zástupu.

Mth 15 37 I jedli všickni a nasyceni jsou. A sebrali, což zbylo drobtů, sedm košů plných.

Mth 15 38 Bylo pak těch, kteříž jedli, čtyři tisíce mužů kromě žen a dětí.

Mth 15 39 A rozpustiv zástupy, vstoupil na loď. I přišel do krajiny Magdala.

Mth 16 1 I přistoupili k němu farizeové a saduceové, a pokoušejíce, prosili ho, aby jim znamení s nebe ukázal.

Mth 16 2 On pak odpovídaje, řekl jim: Když bývá večer, říkáte: Jasno bude, nebo se červená nebe.

Mth 16 3 A ráno: Dnes bude nečas, nebo se červená zasmušilá nebe. Pokrytci, způsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak časů nemůžete souditi?

Mth 16 4 Národ zlý a cizoložný znamení hledá, ale znamení jemu nebude dáno, než toliko znamení Jonáše proroka. A opustiv je, odšel.

Mth 16 5 A přeplavivše se učedlníci jeho přes moře, zapomenuli vzíti chleba.

Mth 16 6 Ježíš pak řekl jim: Hleďte a varujte se kvasu farizejského a saducejského.

Mth 16 7 Oni pak rozjímali mezi sebou, řkouce: Nevzali jsme chleba.

Mth 16 8 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co to rozjímáte mezi sebou, ó malé víry, že jste chlebů nevzali?

Mth 16 9 Ještě-liž nerozumíte, ani pamatujete na pět chlebů, jimiž nasyceno bylo pět tisíců lidu, a kolik jste košů drobtů sebrali?

Mth 16 10 Ani na sedm chlebů, jimiž nasyceno bylo čtyři tisíce lidí, a kolik jste košů drobtů sebrali?

Mth 16 11 I kterakž pak nerozumíte, že ne o chlebu mluvil jsem vám, pravě: Varujte se od kvasu farizejského a saducejského?

Mth 16 12 Tedy srozuměli, že neřekl, aby se varovali od kvasu chleba, ale od učení farizeů a saduceů.

Mth 16 13 Přišed pak Ježíš do krajín Cesaree Filipovy, otázal se učedlníků svých, řka: Kým mne praví lidé býti, mne Syna člověka?

Mth 16 14 A oni řekli: Někteří Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak Jeremiášem, aneb jedním z proroků.

Mth 16 15 I dí jim: Vy pak kým mne býti pravíte?

Mth 16 16 I odpověděv Šimon Petr, řekl: Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.
Mth 16 17 A odpovídaje Ježíš, řekl mu: Blahoslavený jsi Šimone, synu Jonášův;
nebo tělo a krev nezjevilo tobě toho, ale Otec můj, kterýž jest v nebesích.
Mth 16 18 I jáť pravím tobě, že jsi ty Petr, a na tět skále vzdělám církev svou,
a brány pekelné nepřemohou ji.
Mth 16 19 A tobě dám klíče království nebeského. A což bys koli svázal na zemi,
budeť svázáno i na nebi; a což bys koli rozvázal na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.
Mth 16 20 Tedy přikázal učedníkům svým, aby žádnému nepravili, že by on byl ten
Ježíš Kristus.
Mth 16 21 A od té chvíle počal Ježíš oznamovati učedníkům svým, že musí jíti do
Jeruzaléma, a mnoho trpěti od starších a předních kněží a od zákonníků, a zabít býti, a
třetího dne z mrtvých vstáti.
Mth 16 22 I odved ho Petr na stranu, počal mu přimlouvati, řka: Odstup to od
tebe, Pane, nestaneť se tobě toho.
Mth 16 23 Kterýžto obrátiv se, řekl Petrovi: Jdiž za mnou, satane, ku pohoršení
jsi mi; nebo nechápáš těch věcí, kteréž jsou Boží, ale kteréž jsou lidské.
Mth 16 24 Tedy řekl Ježíš učedníkům svým: Chce-li kdo za mnou přijíti, zapřiž
sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.
Mth 16 25 Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratíť ji; kdož by pak
ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji.
Mth 16 26 Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši
uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?
Mth 16 27 Syn zajisté člověka přijde v slávě Otce svého s anděly svými, a
tehdažť odplatí jednomu každému podle skutků jeho.
Mth 16 28 Amen pravím vám: Jsou někteří z stojících tuto, kteříž neokusí smrti,
až i uzmí Syna člověka, přicházejícího v království svém.
Mth 17 1 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana bratra jeho, i
vedl je na horu vysokou soukromí,
Mth 17 2 A proměnil se před nimi. I zastkvěla se tvář jeho jako slunce, a
roucho jeho učiněno bílé jako světlo.
Mth 17 3 A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním.
Mth 17 4 A odpověděv Petr, řekl Ježíšovi: Pane, dobré jest nám tuto býti.
Chceš-li, udělejme tuto tři stánky, tobě jeden a Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.
Mth 17 5 Když pak on ještě mluvil, aj, oblak světlý zastínil je. A aj, zazněl
hlas z oblaku řkoucí: Toto jest ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo, toho
poslouchej te.
Mth 17 6 To uslyšavše učedníci, padli na tváři své a báli se velmi.
Mth 17 7 A přistoupiv Ježíš, dotekl se jich, řka jim: Vstaňte, nebojte se.
Mth 17 8 A pozdvihše oči svých, žádného neviděli, než samého Ježíše.
Mth 17 9 Když pak sstupovali s hory, přikázal jim Ježíš, řka: Žádnému nepravte
tohoto vidění, dokudž by Syn člověka nevstal z mrtvých.
Mth 17 10 I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Což to pak zákoníci praví, že
má Eliáš prve přijíti?
Mth 17 11 A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Eliáš zajisté přijde prve a napraví
všecky věci.
Mth 17 12 Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, avšak nepoznali ho, ale učinili
mu, což chtěli. Takť i Syn člověka trpěti bude od nich.
Mth 17 13 Tedy srozuměli učedníci, že jim to praví o Janovi Křtiteli.
Mth 17 14 A když přišli k zástupu, přistoupil k němu člověk jeden, a poklekl
před ním na kolena,
Mth 17 15 A řekl: Pane, smiluj se nad synem mým, nebo náměsíčník jest, a bídne
se trápí. Často zajisté padá do ohně a častokrát do vody.
Mth 17 16 I přivedl jsem ho učedníkům tvým, ale nemohli ho uzdraviti.
Mth 17 17 Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Ó národe nevěrný a převrácený, dokud budu
s vámi? Dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej sem ke mně.
Mth 17 18 I pohrozil jemu Ježíš. I vyšlo od něho ďábelství a uzdraven jest
mládenec v tu hodinu.
Mth 17 19 Tedy přistoupivše učedníci k Ježíšovi soukromí, řekli jemu: Proč jsme
my ho nemohli vyvrci?
Mth 17 20 Řekl jim Ježíš: Pro nevěru vaši. Amen zajisté pravím vám: Budete-li
míti víru, jako jest zrna horčičné, dite hoře této: Jdi odsud tam, a půjde, a nebudeť vám nic
nemožného.
Mth 17 21 Toto pak pokolení nevychází, jediné skrze modlitbu a půst.
Mth 17 22 A když byli v Galileji, řekl jim Ježíš: Syn člověka bude zrazen v ruce
lidí bezbožných.
Mth 17 23 A zabijíť jej, a třetího dne z mrtvých vstane. I zarmoutili se
náramně.
Mth 17 24 A když přišli do Kafarnaum, přistoupili, kteříž plat vybírali, ku
Petrovi a řekli: Což mistr váš nedává platu?
Mth 17 25 A on řekl: Dává. A když všel do domu, předšel jej Ježíš řečí, řka: Co
se tobě zdá, Šimone? Králové zemští od kterých berou daň anebo plat, od synů-li svých, čili od
cizích?

Mth 17 26 Odpověděl jemu Petr: Od cizích. I dí mu Ježíš: Tedy synové jsou svobodní?

Mth 17 27 Ale abychom jich nepohoršili, jda k moři, vrz udiči, a tu rybu, kteráž nejprve uvázne, vezmi, a otevra ústa její, nalezneš groš. Ten vezma, dej jim za mne i za sebe.

Mth 18 1 V ten čas přistoupili učedníci k Ježíšovi, řkouce: Kdo pak jest větší v království nebeském?

Mth 18 2 A zavolav Ježíš pacholete, postavil je uprostřed nich,

Mth 18 3 A řekl: Amen pravím vám: Neobráťte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevedete do království nebeského.

Mth 18 4 Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátko toto, tentž jest větší v království nebeském.

Mth 18 5 A kdož by koli přijal pacholátko takové ve jménu mém, mneť přijímá.

Mth 18 6 Kdo by pak pohoršil jednoho z maličkých těchto věřících ve mne, lépe by jemu bylo, aby zavěšen byl žernov osličí na hrdlo jeho, a pohřížen byl do hlubokosti mořské.

Mth 18 7 Běda světu pro pohoršení. Ačkoli musí to býti, aby přicházela pohoršení, ale však běda člověku, skrze něhož přichází pohoršení.

Mth 18 8 Protož jestliže ruka tvá anebo noha tvá pohoršuje tě, utniž ji a vrz od sebe. Lépe jest tobě do života vjíti kulhavému anebo bezrukému, nežli dvě ruce aneb dvě noze majícímu uvrženu býti do věčného ohně.

Mth 18 9 A pakli oko tvé pohoršuje tebe, vylup je a vrz od sebe. Lépe jest tobě jednookému do života vjíti, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do pekelného ohně.

Mth 18 10 Viztež, abyste nepotupovali ani jednoho z maličkých těchto. Neboť pravím vám, že andělé jejich v nebesích vždycky vidí tvář Otce mého, kterýž v nebesích jest.

Mth 18 11 Nebo přišel Syn člověka, aby spasil to, což bylo zahynulo.

Mth 18 12 Co se vám zdá? Kdyby některý člověk měl sto ovec, a zbloudila by jedna z nich, zdaliž nenechá devadesáti devíti, a jda na hory, nehledá té pobloudilé?

Mth 18 13 A nahodí-liť mu se nalézti ji, amen pravím vám, že se radovati bude nad ní více, než nad devadesáti devíti nepobloudilými.

Mth 18 14 Takť není vůle před Otcem vaším, kterýž jest v nebesích, aby zhynul jeden z maličkých těchto.

Mth 18 15 Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, jdi a potresci ho mezi sebou a jím samým. Uposlechl-li by tebe, získal jsi bratra svého.

Mth 18 16 Jestliže by pak neuposlechl, přijmi k sobě jednoho anebo dva, aby v ústech dvou nebo tří svědků stálo každé slovo.

Mth 18 17 Pakliť by jich neuposlechl, pověz církvi. Jestliže pak i církev neuposlechne, budiž tobě jako pohan a publikán.

Mth 18 18 Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.

Mth 18 19 Opět pravím vám: Jestliže by dva z vás svolili se na zemi o všelikou věc, za kterouž by koli prosili, stanet se jim od Otce mého nebeského.

Mth 18 20 Nebo kdežkoli shromáždí se dva nebo tři ve jménu mém, tuť jsem já uprostřed nich.

Mth 18 21 Tedy přistoupiv k němu Petr, řekl: Pane, kolikrát zhřeší proti mně bratr můj, a odpustím jemu? Do sedmilikrát?

Mth 18 22 I dí mu Ježíš: Nepravím tobě až do sedmkrát, ale až do sedmdesátikrát sedmkrát.

Mth 18 23 A protož podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž chtěl počet klásti s služebníky svými.

Mth 18 24 A když počal počtu klásti, podán mu jeden, kterýž byl dlužen deset tisíců hřiven.

Mth 18 25 A když neměl čím zaplatiti, kázal jej pán jeho prodati, i ženu jeho i děti i všecko, což měl, a zaplatiti.

Mth 18 26 Tedy padna služebník ten, prosil ho, řka: Pane, poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě.

Mth 18 27 I slitovav se pán nad služebníkem tím, propustil ho a dluh jemu odpustil.

Mth 18 28 Vyšed pak služebník ten, nalezl jednoho z spoluslužebníků svých, kterýž mu byl dlužen sto peněz, a chopiv se ho, hrdloval se s ním, řka: Zaplať mi, cos dlužen.

Mth 18 29 Tedy padna spoluslužebník ten k nohám jeho, prosil ho, řka: Poshověj mi, a všeckoť zaplatím tobě.

Mth 18 30 On pak nechtěl, ale odšed, dal jej do žaláře, dokudž by nezaplatil dluhu.

Mth 18 31 Tedy vidouce spoluslužebníci, co se dalo, zarmoutili se velmi; a šedše, pověděli pánu svému všecko, co se bylo stalo.

Mth 18 32 Tehdy povolav ho pán jeho, dí mu: Služebníče zlý, všecken ten tvůj dluh odpustil jsem tobě, nebs mne prosil.

Mth 18 33 Zdaližs i ty neměl se smilovati nad spoluslužebníkem svým, jako i já smiloval jsem se nad tebou?

Mth 18 34 I rozhněvav se pán jeho, dal jej katům, dokudž by nezaplatil všeho, což mu byl dlužen.

Mth 18 35 Takť i otec můj nebeský učiní vám, jestliže neodpustíte jeden každý

bratru svému z srdcí vašich jejich provinění.

Mth 19 1 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto, bral se z Galilee, a přišel do končin Judských za Jordán.

Mth 19 2 I šli za ním zástupové mnozí, a uzdravil je tam.

Mth 19 3 I přistoupili k němu farizeové, pokoušejíce ho a řkouce jemu: Sluší-li člověku propustiti ženu svou z kterékoli příčiny?

Mth 19 4 On pak odpovídaje, řekl jim: Což jste nečtli, že ten, jenž stvořil člověka s počátku, muže a ženu učinil je?

Mth 19 5 A řekl: Protož opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budou dva jedno tělo.

Mth 19 6 A tak již nejsou dva, ale jedno tělo. A protož, což jest Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Mth 19 7 Řekli jemu: Pročež tedy Mojžíš rozkázal dáti list zapuzení a propustiti jí?

Mth 19 8 Dí jim: Mojžíš pro tvrdost srdce vašeho dopustil vám propouštěti manželky vaše, ale s počátku nebylo tak.

Mth 19 9 Protož pravím vám: Že kdožkoli propustil by manželku svou, (leč pro smilství) a jinou pojme, cizoloží, a kdož propuštěnou pojme, také cizoloží.

Mth 19 10 Řekli jemu učedníci jeho: Poněvadž jest taková pře s manželkou, není dobré ženiti se.

Mth 19 11 On pak řekl jim: Ne všickniť chápají slova toho, ale ti toliko, jimž jest dáno.

Mth 19 12 Jsouť zajisté panicové, kteříž se tak z života matky zrodili; a jsouť panicové, kteříž učiněni jsou od lidí; a jsou panicové, kteříž se sami v panictví oddali pro království nebeské. Kdo může pochopiti, pochop.

Mth 19 13 Tehdy přineseny jsou k němu dítky, aby na ně ruce vzkládal a modlil se za ně. Učedníci pak přimlouvali jim.

Mth 19 14 Ale Ježíš řekl jim: Nechte dítek a nebraňte jim jíti ke mně; nebo takovýcht jest království nebeské.

Mth 19 15 A po vzkládání na ně rukou odebral se odtud.

Mth 19 16 A aj, jeden přistoupiv, řekl jemu: Mistře dobrý, co dobrého budu činiti, abych měl život věčný?

Mth 19 17 A on řekl jemu: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než jediný, totiž Bůh. Chceš-li pak vjíti do života, ostříhej přikázání.

Mth 19 18 Dí jemu: Kterých? A Ježíš řekl mu: Nezabiješ, nezci zol ožíš, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví,

Mth 19 19 Cti otce svého i matku, a milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Mth 19 20 Dí jemu mládenec: Všeho toho ostříhal jsem od své mladosti. Čehož mi se ještě nedostává?

Mth 19 21 Řekl mu Ježíš: Chceš-li dokonalým býti, jdiž a prodej statek svůj, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.

Mth 19 22 Uslyšev pak mládenec tu řeč, odšel, smuten jsa; nebo měl statku mnoho.

Mth 19 23 Tedy Ježíš řekl učedníkům svým: Amen pravím vám, že bohatý nesnadně vejde do království nebeského.

Mth 19 24 A opět pravím vám: Snázet jest velbloudu skrze ucho jehly projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

Mth 19 25 A uslyšavše to učedníci jeho, i užasli se velmi, řkouce: I kdož tedy může spasen býti?

Mth 19 26 A pohleděv na ně Ježíš, řekl jim: U lidíť jest to nemožné, ale u Boha všecko jest možné.

Mth 19 27 Tehdy odpověděv Petr, řekl mu: Aj, my opustili jsme všecky věci, a šli jsme za tebou. Což pak nám bude dáno za to?

Mth 19 28 A Ježíš řekl jim: Amen pravím vám, že vy, kteříž jste následovali mne, v druhém narození, když se posadí Syn člověka na trůnu velebnosti své, sednete i vy na dvanácti stolicích, soudíce dvanáctero pokolení Izraelské.

Mth 19 29 A každý, kdož opustil by domy, nebo bratry, neb sestry, neb otce, neb matku, nebo manželku, nebo syny, nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme, a život věčný dědičně obdrží.

Mth 19 30 Mnozí pak první budou poslední, a poslední první.

Mth 20 1 Nebo podobno jest království nebeské člověku hospodáři, kterýž vyšel na úsvitě, aby najal dělníky na vinici svou.

Mth 20 2 Smluviv pak s dělníky z peníze denního, odeslal je na vinici svou.

Mth 20 3 A vyšed okolo hodiny třetí, uzřel jiné, ani stojí na trhu zahálejíce.

Mth 20 4 I řekl jim: Jdětež i vy na vinici mou, a co bude spravedlivého, dám vám.

Mth 20 5 A oni šli. Opět vyšed při šesté a deváté hodině, učinil též.

Mth 20 6 Při jedenácté pak hodině vyšed, nalezl jiné, ani stojí zahálejíce. I řekl jim: Pročež tu stojíte, celý den zahálejíce?

Mth 20 7 Řkou jemu: Nebo ni žádný nás nenajal. Dí jim: Jdětež i vy na vinici mou, a což by bylo spravedlivého, vezmete.

Mth 20 8 Večer pak řekl pán vinice šafáři svému: Zavolej dělníků a zaplať jim,

počta od posledních až do prvních.

Mth 20 9 A přišedše ti, kteříž byli při jedenácté hodině najati, vzali jeden každý po penízi.

Mth 20 10 Přišedše pak první, domnívali se, že by více měli vzíti; ale vzali i oni jeden každý po penízi.

Mth 20 11 A vzavše, reptali proti hospodáři, řkouce:

Mth 20 12 Tito poslední jednu hodinu toliko dělali, a rovné jsi je nám učinil, kteříž jsme nesli břímě dne i horko.

Mth 20 13 On pak odpovídaje jednomu z nich, řekl: Příteli, nečiním tobě křivdy; však jsi z peníze denního smluvil se mnou.

Mth 20 14 Vezmiž, což tvého jest, a jdi předce. Já pak chci tomuto poslednímu dáti jako i tobě.

Mth 20 15 Zdaliž mi nesluší v mém učiniti, což chci? Čili oko tvé nešlechtné jest, že já dobrý jsem?

Mth 20 16 Taktě budou poslední první, a první poslední; nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených.

Mth 20 17 A vstupuje Ježíš do Jeruzaléma, pojal dvanácte učedníků svých soukromí na cestě, i řekl jim:

Mth 20 18 Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, a odsoudí ho na smrt.

Mth 20 19 A vydát jej pohanům ku posmívání a k bičování a ukřižování; a třetího dne z mrtvých vstane.

Mth 20 20 Tedy přistoupila k němu matka synů Zebedeových s syny svými, klanějící se a prosecí něco od něho.

Mth 20 21 Kterýžto řekl jí: Co chceš? Řekla jemu: Rci, ať tito dva synové moji sednou, jeden na pravici tvé a druhý na levici, v království tvém.

Mth 20 22 Odpovídaje pak Ježíš, řekl: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já píti budu, a křtem, jímž já se křtím, křtění býti? Řekli jemu: Můžeme.

Mth 20 23 Dí jim: Kalich zajisté můj píti budete, a křtem, jímž já se křtím, pokřtění budete, ale seděti na pravici mé a na levici mé, neníť mé dáti vám, ale dáno bude těm, kterýmž připraveno jest od Otce mého.

Mth 20 24 A uslyšavše to deset učedníků Páně, rozhněvali se na ty dva bratry.

Mth 20 25 Ale Ježíš svolav je, řekl: Víte, že knížata národů panují nad svými, a kteříž velicí jsou, moci užívají nad nimi.

Mth 20 26 Ne tak bude mezi vámi; ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti velikým, budiž služebník váš.

Mth 20 27 A kdož by koli mezi vámi chtěl býti první, budiž váš služebník;

Mth 20 28 Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal život svůj na vykoupení za mnohé.

Mth 20 29 A když vycházeli z Jericho, šel za ním zástup veliký.

Mth 20 30 A aj, dva slepí sedící u cesty, uslyševše, že by Ježíš tudy šel, zvolali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.

Mth 20 31 Zástup pak přimlouval jim, aby mlčeli. Oni pak více volali, řkouce: Smiluj se nad námi, Pane, synu Davidův.

Mth 20 32 I zastaviv se Ježíš, zavolal jich, a řekl: Co chcete, abych vám učinil?

Mth 20 33 Řkou jemu: Pane, ať se otevrou oči naše.

Mth 20 34 I slitovav se nad nimi Ježíš, dotekl se očí jejich, a ihned prohlédly oči jejich. A oni šli za ním.

Mth 21 1 A když se přiblížili k Jeruzalému, a přišli do Betfage k hoře Olivetské, tedy Ježíš poslal dva učedníky své,

Mth 21 2 řka jim: Jdětež do městečka, kteréž proti vám jest, a hned naleznete oslici přivázanou a oslátko s ní. Odvěztež je a přiveďte ke mně.

Mth 21 3 A řekl-liť by kdo co vám, rcete, že Pán jich potřebuje, a hnedť propustí je.

Mth 21 4 Toto se pak všecko stalo, aby se naplnilo povědění skrze proroka, řkouceho:

Mth 21 5 Povězte dceři Sionské: Aj, král tvůj bere se tobě tichý, a sedě na oslici, a na oslátku té oslice jhu podrobené.

Mth 21 6 I jdouce učedníci, a učinivše tak, jakož jim přikázal Ježíš,

Mth 21 7 Přivedli oslici i oslátko, a vložili na ně roucha svá, a jej navrchu posadili.

Mth 21 8 Mnohý pak zástup stlali roucha svá na cestě, jiní pak ratolesti z dříví sekali a metali na cestu.

Mth 21 9 A zástupové, kteříž napřed šli, i ti, kteříž nazad byli, volali, řkouce: Aj syn Davidův, Spasitel. Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně; spasiž nás ty, kterýž jsi na výsostech.

Mth 21 10 A když vjel do Jeruzaléma, zbouřilo se všecko město, řkouce: I kdo jest tento?

Mth 21 11 Zástupové pak pravili: Toto jest ten Ježíš, prorok od Nazarétu Galilejského.

Mth 21 12 I všel Ježíš do chrámu Božího, a vymítal všechny prodavače a kupce z

chrámu, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holubice převracel,
Mth 21 13 A řekl jim: Psánoť jest: Dům můj dům modlitby slouti bude, ale vy
učinili jste jej peleší lotrovskou.
Mth 21 14 I přistoupili k němu slepí a kulhaví v chrámě, i uzdravil je.
Mth 21 15 Vidouce pak přední kněží a zákoníci divy, kteréž činil, a dítky, any
volají v chrámě a praví: Aj syn Davidův, Spasitel, rozhněvali se.
Mth 21 16 A řekli jemu: Slyšíš-liž, co ti to praví? Ježíš pak řekl jim: I ovšem.
Nikdá-liž jste nečtli, že z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, dokonal jsi chválu?
Mth 21 17 A opustiv je, šel ven z města do Betany a tu zůstal.
Mth 21 18 Ráno pak navracuje se do města, zlačněl.
Mth 21 19 A vida jeden fíkový strom podle cesty, šel k němu, a nic na něm
nenalezl, než listů toliko. I dí tomu stromu: Nikdy více neroď se z tebe ovoce na věky. I
usechl jest hned fík ten.
Mth 21 20 A vidouce to učedníci, divili se, řkouce: Kterak jest ihned usechl
fík ten!
Mth 21 21 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Amen pravím vám: Budete-li míti víru, a
nebudete-li pochybovati, netoliko to, co se stalo fíkovému dřevu, učiníte, a kdybyste i této
hoře řekli: Zdvihni se a vrz sebou do moře, stanet se.
Mth 21 22 A všecko, zač byste koli prosili na modlitbě, věříce, vezmete.
Mth 21 23 A když přišel do chrámu, přistoupili k němu přední kněží a starší
lidu, když učil, řkouce: Jakou mocí tyto věci činíš? A kdo jest tobě tu moc dal?
Mth 21 24 Odpovídaje pak Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc,
kterouž povíte-li mi, i já vám povím, jakou mocí tyto věci činím.
Mth 21 25 Křest Janův odkud jest byl? S nebe-li, čili z lidí? A oni rozvažovali
mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, díť nám: Proč jste pak nevěřili jemu?
Mth 21 26 Pakli díme: Z lidí, bojíme se zástupu. Nebo všickni měli Jana za
proroka.
Mth 21 27 I odpovídajíce Ježíšovi, řekli: Nevíme. Řekl jim i on: Aniž já vám
povím, jakou mocí tyto věci činím.
Mth 21 28 Ale co se vám zdá? Člověk jeden měl dva syny. A přistoupiv k prvnímu,
řekl: Synu, jdi na vinici mou dnes a dělej.
Mth 21 29 A on odpověděv, řekl: Nechci. A potom usmysliv sobě, šel.
Mth 21 30 I přistoupiv k druhému, řekl jemu též. A on odpověděv, řekl: Jdu,
pane. A nešel.
Mth 21 31 Který z těch dvou učinil vůli otcovu? Řekli jemu: První. Dí jim Ježíš:
Amen pravím vám, že publikáni a nevěstky předcházejí vás do království Božího.
Mth 21 32 Nebo přišel k vám Jan cestou spravedlnosti, a neuvěřili jste mu, ale
publikáni a nevěstky uvěřili jemu. Vy pak viděvše to, aniž jste potom usmyslili sobě, abyste
věřili jemu.
Mth 21 33 Jiné podobenství slyšte: Byl jeden hospodář, kterýž vzdělal vinici, a
opletl ji plotem, a vkopal v ní pres, a ustavěl věži, i pronajal ji vinařům, a odšel pryč přes
pole.
Mth 21 34 A když se přiblížil čas ovoce, poslal služebníky své k vinařům, aby
vzali užítky její.
Mth 21 35 Vinaři pak zjímavše služebníky jeho, jiného zmrskali, jiného zabili, a
jiného ukamenovali.
Mth 21 36 Opět poslal jiných služebníků více nežli prve. I učinili jim též.
Mth 21 37 Naposledy pak poslal k nim syna svého, řka: Ostýchatí se budou syna
mého.
Mth 21 38 Vinaři pak uzřevše syna jeho, řekli mezi sebou: Tentotť jest dědic;
pojďte, zabijme jej, a uvažme se v dědictví jeho.
Mth 21 39 I chytivše ho, vyvrhli jej ven z vinice a zabili.
Mth 21 40 Protož když přijde pán vinice, co učiní vinařům těm?
Mth 21 41 Řekli jemu: Zlé zle zatratí, a vinici svou pronajme jiným vinařům,
kteříž budou vydávati jemu užitek časy svými.
Mth 21 42 Řekl jim Ježíš: Nikdy-li jste nečtli v Písmích: Kámen, kterýž jsou
zavrhli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhlovou? Ode Pána stalo se toto, a jest divné před
očima našima.
Mth 21 43 Protož pravím vám, že bude odjato od vás království Boží, a bude dáno
lidu činícímu užítky jeho.
Mth 21 44 A kdož by padl na ten kámen, rozrazíť se; a na kohož upadne, setřeť
jej.
Mth 21 45 A slyšavše přední kněží podobenství jeho, porozuměli, že by o nich
mluvil.
Mth 21 46 I hledajíce ho jíti, báli se zástupů; neb ho měli za proroka.
Mth 22 1 I odpovídaje Ježíš, mluvil jim opět v podobenstvích, řka:
Mth 22 2 Podobno jest království nebeské člověku králi, kterýž učinil svadbu
synu svému.
Mth 22 3 I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svadbu; a oni
nechtěli přijíti.
Mth 22 4 Opět poslal jiné služebníky, řka: Povězte pozvaným: Aj, oběd můj
připravil jsem, volové moji a krmný dobytek zbit jest, a všecko hotovo. Pojďtež na svadbu.

Mth 22 5 Ale oni nedbavše na to, odešli, jiný do vsi své a jiný po kupectví svém.

Mth 22 6 Jiní pak zjímavše služebníky jeho a posměch jim učinivše, zmordovali.

Mth 22 7 A uslyšav to král, rozhněval se; a poslav vojska svá, zhubil vražedníky ty a město jejich zapálil.

Mth 22 8 Tedy řekl služebníkům svým: Svadba zajisté hotova jest, ale ti, kteříž pozváni byli, nebyli hodni.

Mth 22 9 Protož jděte na rozcestí, a kteréžkoli naleznete, zovtež na svadbu.

Mth 22 10 I vyšedše služebníci ti na cesty, shromáždili všecky, kteréžkoli našli, zlé i dobré. A naplněna jest svadba hodovníky.

Mth 22 11 Tedy všed král, aby pohleděl na hodovníky, uzřel tam člověka neoděného rouchem svadebním.

Mth 22 12 I řekl jemu: Příteli, kteraks ty sem všel, nemaje roucha svadebního? A on oněměl.

Mth 22 13 Tedy řekl král služebníkům: Svížíce ruce jeho i nohy, vezměte ho, a uvrztež jej do temností zevnitřních. Tamť bude pláč a škřípení zubů.

Mth 22 14 Nebo mnoho jest povolanych, ale málo vyvolených.

Mth 22 15 Tedy odšedše farizeové, radili se, jak by polapili jej v řeči.

Mth 22 16 I poslali k němu učedníky své s herodiány, řkouce: Mistře, víme, že pravdomluvný jsi a cestě Boží v pravdě učíš a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou.

Mth 22 17 Protož pověz nám, co se tobě zdá: Sluší-li daň dáti císaři, čili nic?

Mth 22 18 Znaje pak Ježíš zlost jejich, řekl: Co mne pokoušíte, pokrytci?

Mth 22 19 Ukažte mi peníz daně. A oni podali mu peníze.

Mth 22 20 I řekl jim: Čí jest tento obraz a svrchu napsání?

Mth 22 21 Řekli mu: Císařův. Tedy dí jim: Dejtež, co jest císařova, císaři, a co jest Božího, Bohu.

Mth 22 22 To uslyšavše, divili se, a opustivše jej, odešli.

Mth 22 23 V ten den přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho,

Mth 22 24 Řkouce: Mistře, Mojžíš pověděl: Umřel-li by kdo, nemaje dětí, aby bratr jeho právem švagrovství pojal ženu jeho a vzbudil símě bratru svému.

Mth 22 25 I bylo u nás sedm bratrů. První pojal ženu, umřel, a nemaje semene, zůstavil ženu svou bratru svému.

Mth 22 26 Takž podobně i druhý, i třetí, až do sedmého.

Mth 22 27 Nejposléze pak po všech umřela i žena.

Mth 22 28 Protož při vzkříšení kterého z těch sedmi bude žena? Nebo všickni ji měli.

Mth 22 29 I odpovědv Ježíš, řekl jim: Bloudíte, neznajíce Písem ani moci Boží.

Mth 22 30 Však při vzkříšení ani se nebudou ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé Boží v nebi.

Mth 22 31 O vzkříšení pak mrtvých zdaliž jste nečtli, co jest vám povědino od Boha, kterýž takto dí:

Mth 22 32 Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův; a Bůhť není Bůh mrtvých, ale živých.

Mth 22 33 A slyševše to zástupové, divili se učení jeho.

Mth 22 34 Farizeové pak uslyšavše, že by k mlčení přivedl saducejské, sešli se v jedno.

Mth 22 35 I otázal se ho jeden z nich zákoník nějaký, pokoušeje ho, a řka:

Mth 22 36 Mistře, které jest přikázání veliké v zákoně?

Mth 22 37 I řekl mu Ježíš: Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého a ze vsí duše své a ze vsí mysli své.

Mth 22 38 To jest přední a veliké přikázání.

Mth 22 39 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.

Mth 22 40 Na těch dvou přikázáních všecken zákon záleží i Proroci.

Mth 22 41 A když se sešli farizeové, otázal se jich Ježíš,

Mth 22 42 řka: Co se vám zdá o Kristu? Čí jest syn? Řkou jemu: Davidův.

Mth 22 43 Dí jim: Kterakž pak David v Duchu nazývá ho Pánem, řka:

Mth 22 44 Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé, dokavadž nepodložím nepřátele tvých, aby byli za podnože noh tvých?

Mth 22 45 Poněvadž tedy David Pánem ho nazývá, i kterakž syn jeho jest?

Mth 22 46 A nižádný nemohl jemu odpověditi slova, aniž se odvážil kdo více od toho dne jeho se nač tázati.

Mth 23 1 Tedy Ježíš mluvil zástupům a učedníkům svým,

Mth 23 2 řka: Na stolici Mojžíšově posadili se zákoníci a farizeové.

Mth 23 3 Protož všecko, což by koli rozkázali vám zachovávatí, zachovávejte a činite, ale podle skutků jejich nečinite; neboť praví, a nečiní.

Mth 23 4 Svazujíť zajisté břemena těžká a nesnesitelná, a vzkládají na ramena lidská, ale prstem svým nechťí jimi ani pohnouti.

Mth 23 5 A všeckyť ty své skutky činí, aby byli vidíni od lidí. Rozšiřují zajisté nápisy své a veliké dělají podolky plášťů svých,

Mth	23	6	A milují přední místa na večerích, a první stolice v školách,
Mth	23	7	A pozdravování na trhu, a aby byli nazýváni od lidí: Mistrí, mistrí.
Mth	23	8	Ale vy nebývejte nazýváni mistrí; nebo jeden jest Mistr váš, totiž
Kristus, vy pak všickni			bratří jste.
Mth	23	9	A otce nenazývejte sobě na zemi; nebo jeden jest Otec váš, kterýž jest
v nebesích.			
Mth	23	10	Ani se nazývejte vůdcové; nebo jeden jest vůdce váš Kristus.
Mth	23	11	Ale kdo z vás větší jest, buďte služebníkem vašim.
Mth	23	12	Nebo kdož by se sám povyšoval, bude ponížen; a kdož by se ponížil,
bude povýšen.			
Mth	23	13	Ale běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zavíráte království
nebeské před lidmi; nebo sami tam nevcházíte, ani těm, jenž by vjíti chtěli, vcházeti			dopouštíte.
Mth	23	14	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že zžíráte domy vdovské, za
příčinou dlouhého modlení; protož těžší soud ponese.			
Mth	23	15	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že obcházíte moře i zemi,
abyste učinili jednoho novověrce, a když bude učiněn, učiníte jej syna zatracení, dvakrát			více, nežli jste sami.
Mth	23	16	Běda vám, vůdcové slepí, kteříž říkáte: Přisáhl-li by kdo skrze chrám,
to nic není; ale kdo by			prisáhl skrze zlato chrámové, povinen jest přísaze dosti činiti.
Mth	23	17	Blázní a slepci; nebo co jest většího, zlato-li, čili chrám, kterýž
posvěcuje zlata?			
Mth	23	18	A prisáhl-li by kdo skrze oltář, nic není; ale kdo by prisáhl skrze
ten dar, kterýž jest na			něm, povinen jest.
Mth	23	19	Blázní a slepci, i co jest většího, dar-li, čili oltář, kterýž
posvěcuje daru?			
Mth	23	20	A protož kdokoli přísahá skrze oltář, přísahá skrze něj, i skrze to
všecko, což na něm jest			.
Mth	23	21	A kdož přísahá skrze chrám, přísahá skrze něj, i skrze toho, kterýž
přebývá v něm.			
Mth	23	22	A kdož přísahá skrze nebe, přísahá skrze trůn Boží, i skrze toho,
kterýž na něm sedí.			
Mth	23	23	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky z máty a z
kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, totiž soud a milosrdenství a			věrnost. Tyto věci měli jste činiti a oněch neopouštěti.
Mth	23	24	Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, vel blouda pak požíráte.
Mth	23	25	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, že čistíte po vrchu konvice a
mísy, a vnitř plno jest			loupeže a nestředmosti.
Mth	23	26	Farizee slepče, vyčistě prve to, což vnitř jest v konvi a v míse, aby i
to, což jest zevnitř, bylo čisto.			
Mth	23	27	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste se připodobnili
hrobům zbíleným, kteříž			ač se zdadí zevnitř krásní, ale vnitř jsou plni kostí umrlčích i vši
nečistoty.			
Mth	23	28	Tak i vy zevnitř zajisté zdáte se lidem spravedliví, ale vnitř plní
jste pokrytství a nepravosti.			
Mth	23	29	Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, neboť vzděláváte hroby
proroků a ozdobujete hroby spravedlivých,			
Mth	23	30	A říkáte: Kdybychom byli za dnů otců našich, nebyli bychom účastníci
jejich ve krvi proroků.			
Mth	23	31	Protož osvědčujete sami proti sobě, že jste synové těch, kteříž
proroky zmrdovali.			
Mth	23	32	I vy také naplňte míru otců svých.
Mth	23	33	Hadové, plémě ještěřcí, i jakž byste ušli odsudku do pekelného ohně?
Mth	23	34	Protož aj, já posílám k vám proroky a moudré a učitele, a vy z těch
některé zmrdujete a ukřižujete, a některé z nich bičovati budete v školách vašich, a budete			je honiti z města do města,
Mth	23	35	Aby přišla na vás všeliká krev spravedlivá, vylitá na zemi, od krve
Abele spravedlivého, až do krve Zachariáše syna Barachiášova, kteréhož jste zabili mezi			chrámem a oltářem.
Mth	23	36	Amen pravím vám: Přijdou tyto všechny věci na pokolení toto.
Mth	23	37	Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, jenž
byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi ditky tvé, tak jako slepice shromáždí			kuřátka svá pod křídla, a nechtěli jste.
Mth	23	38	Aj, zanechávat se vám dům váš pustý.
Mth	23	39	Neboť pravím vám, že mne již více nikoli neužříte od této chvíle, až i
díte: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně.			
Mth	24	1	A vyšel Ježíš, bral se z chrámu; i přistoupili učedníci jeho, aby
ukázali jemu stavení chrámové.			
Mth	24	2	Ježíš pak řekl jim: Vidíte-liž tyto všechny věci? Amen pravím vám:
Nebude zůstaven tuto kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.			
Mth	24	3	A když se posadil na hoře Olivetské, přistoupili k němu učedníci jeho
soukromí, řkouce: Pověz nám, kdy to bude, a která znamení budou příchodu tvého a skonání			

světa?			
Mth	24	4	I odpověděv Ježíš, řekl jim: Vizte, aby vás žádný nesvedl.
Mth	24	5	Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Jáť jsem Kristus, a svedout mnohé.
Mth	24	6	Budete slyšeti zajisté boje a pověsti bojů. Hleďtež, abyste se nekormoutili; nebo musí to všecko býti; ale ne ihned bude konec.
Mth	24	7	Nebo povstane národ proti národu a království proti království, a budou morové a hladové a zemetřesení po místech.
Mth	24	8	Ale tyto všecky věci jsou počátkové bolestí.
Mth	24	9	A tehdy vy budete souzeni, a budou vás mordovati, a budete v nenávisti u všech národů pro jméno mé.
Mth	24	10	A tehdyť se zhorší mnozí a vespolek se budou zrazovati a nenáviděti.
Mth	24	11	A mnozí falešní proroci povstanou, a svedou mnohé.
Mth	24	12	A že rozmnožena bude nepravost, ustydnět láska mnohých.
Mth	24	13	Ale kdož by setrval až do konce, tentž spasen bude.
Mth	24	14	A budeť kázáno toto evangelium království po všem světě, na svědectví všem národům, a tehdažť přijde skonání.
Mth	24	15	Protož když uzříte ohavnost zpuštění, předpověděnou od Daniele proroka, ana stojí na místě svatém, (kdo čte, rozuměj,)
Mth	24	16	Tehdaž ti, kteříž by byli v Judstvu, nechť utekou k horám.
Mth	24	17	A kdo na střeše, nesstupuj dolů, aby něco vzal z domu svého.
Mth	24	18	A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucha svá.
Mth	24	19	Běda pak těhotným a těm, kteréž kojí, v těch dnech.
Mth	24	20	Protož modlte se, aby utíkaní vaše nebylo v zimě anebo v svátek.
Mth	24	21	Nebo bude tehdaž soužení veliké, jakéž nebylo od počátku světa až dosavad, aniž kdy potom bude.
Mth	24	22	A byť nebyli ukráceni dnové ti, nebyl by spasen nižádný člověk. Ale pro vyvolené ukrácení budou dnové ti.
Mth	24	23	Tehdy řekl-li by vám kdo: Aj, tutoť jest Kristus, anebo tamto, nevěřte.
Mth	24	24	Nebo povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a činiti budou divy veliké a zázraky, tak aby v blud uvedli, (by možné bylo,) také i vyvolené.
Mth	24	25	Aj, předpověděl jsem vám.
Mth	24	26	Protož řeknou-liť vám: Aj, na poušti jest, ne vycházejte. Aj, v skryších, nevěřte.
Mth	24	27	Neb jakož blesk vychází od východu slunce, a ukazuje se až na západ, taktž bude i příchod Syna člověka.
Mth	24	28	Neboť kdežkoli bude tělo, tuť se sletí i orlice.
Mth	24	29	A hned po soužení, kteréž bude těch dnů, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého a hvězdy budou padati s nebe a moci nebeské budou se pohybovati.
Mth	24	30	A tehdyť se ukáže znamení Syna člověka na nebi, a tuť budou kvílití všecka pokolení země, a uzříť Syna člověka přicházejícího na oblacích nebeských s mocí a slávou velikou.
Mth	24	31	Kterýž pošle anděly své s hlasem velikým trouby, a shromáždíť vyvolené jeho ode čtyř větrů, od končin nebes až do končin jejich.
Mth	24	32	Od stromu pak fíkového naučte se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a listí se pučí, porozumíváte, že blízko jest léto.
Mth	24	33	Takéž i vy, když uzřeli byste toto všecko, vězte, žeť blízko jest a ve dveřích království Boží.
Mth	24	34	Amen pravím vám, že nepomine věk tento, až se tyto všecky věci stanou.
Mth	24	35	Nebe a země pominou, ale slova má nepomnou.
Mth	24	36	O tom pak dni a hodině té nižádný neví, ani andělé nebesť, jedině sám Otec můj.
Mth	24	37	Ale jakož bylo za dnů Noé, taktž bude i příchod Syna člověka.
Mth	24	38	Nebo jakož jsou za dnů těch před potopou žrali a pili, ženili se a vdávaly se, až do toho dne, když Noé všel do korábu,
Mth	24	39	A nezvěděli, až přišla potopa, a zachvátila všecky, taktž bude i příští Syna člověka.
Mth	24	40	Tehdyť dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý zanechán.
Mth	24	41	Dvě budou ve mlýně při žernovu; jedna bude vzata, a druhá zanechána.
Mth	24	42	Bdětež tedy, poněvadž nevíte, v kterou hodinu pán váš přijíti má.
Mth	24	43	Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v které by bdění zloděj měl přijíti, bděl by zajisté, a nedalť by podkopati domu svého.
Mth	24	44	Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde.
Mth	24	45	Kdoť tedy jest služebník věrný a opatrný, kteréhož ustanovil pán jeho nad čeledí svou, aby jim dával pokrm v čas?
Mth	24	46	Blahoslavený služebník ten, kteréhož, přijda pán jeho, nalezl by, an tak činí.
Mth	24	47	Amen pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.
Mth	24	48	Jestliže by pak řekl zlý služebník ten v srdci svém: Prodlévá pán můj přijíti,

Mth	24	49	I počal by bítí spolišlužebníky, jísti a pítí s opilci,
Mth	24	50	Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, v
kte- rouž neví.			
Mth	24	51	I oddělít jej, a díl jeho položí s pokrytci. Tamť bude pláč a škřípení
zubů.			
Mth	25	1	Tehdy podobno bude království nebeské desíti pannám, kteréžto vzavše
lampy své, vyšly proti Ženichovi.			
Mth	25	2	Pět pak z nich bylo opatrných, a pět bláznivých.
Mth	25	3	Ty bláznivé vzavše lampy své, nevzaly s sebou oleje.
Mth	25	4	Opatrné pak vzaly olej v nádobkách svých s lampami svými.
Mth	25	5	A když prodléval Ženich, zdřímaly se všechny a zesnuly.
Mth	25	6	O půlnoci pak stal se křik: Aj, Ženich jde, vyjděte proti němu.
Mth	25	7	Tedy vstaly všechny panny ty, a ozdobily lampy své.
Mth	25	8	Bláznivé pak opatrným řekly: Udělte nám oleje vašeho, nebo lampy naše
hasnou.			
Mth	25	9	I odpověděly opatrné, řkouce: Bojíme se, že by se snad ani nám i vám
nedostalo, jděte raději k prodavačům a kupte sobě.			
Mth	25	10	A když odešly kupovati, přišel ženich, a které hotovy byly, vešly s
ním na svadbu, i zavřiny jsou dveře.			
Mth	25	11	Potom pak přišly i ty druhé panny, řkouce: Pane, pane, otevři nám.
Mth	25	12	A on odpověděl, řekl: Amen, pravím vám, neznámť vás.
Mth	25	13	Bdětež tedy; neb nevíte dne ani hodiny, v kterou Syn člověka přijde.
Mth	25	14	Neb tak se díti bude, jako když člověk jeden, jda na cestu, povolal
služebníků svých a poručil jim statek svůj.			
Mth	25	15	I dal jednomu pět hřiven, jinému pak dvě, a jinému jednu, každému
podle možnosti jeho, i odšel hned.			
Mth	25	16	Odšel pak ten, kterýž vzal pět hřiven, těžel jimi, i vydělal jiných
pět hřiven.			
Mth	25	17	Těž i ten, kterýž vzal dvě, získal jiné dvě.
Mth	25	18	Ale ten, kterýž vzal jednu, odšel, zakopal ji v zemi, a skryl peníze
pána svého.			
Mth	25	19	Po mnohém pak času přišel pán služebníků těch, i činil počet s nimi.
Mth	25	20	A přistoupiv ten, kterýž byl pět hřiven vzal, podal jiných pět
hřiven, řka: Pane, pět hřiven dal jsi mi, aj, jiných pět hřiven získal jsem jimi.			
Mth	25	21	I řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl
jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.			
Mth	25	22	Přistoupiv pak ten, kterýž byl dvě hřivně vzal, dí: Pane, dvě hřivně
jsi mi dal, aj, jiné dvě jimi získal jsem.			
Mth	25	23	Řekl mu pán jeho: To dobře, služebníče dobrý a věrný, nad málem byl
jsi věrný, nad mnohem tebe ustanovím. Vejdiž v radost pána svého.			
Mth	25	24	Přistoupiv pak i ten, kterýž vzal jednu hřivnu, řekl: Pane, věděl
jsem, že jsi ty člověk přísný, zna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi nerozsypal,			
Mth	25	25	I boje se, odšel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi. Aj, teď máš, což
tvého jest.			
Mth	25	26	A odpovídaje pán jeho, řekl mu: Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že
žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal,			
Mth	25	27	Protož měl jsi ty peníze mé dátí penězoměncům, a já přijda, vzal byl
bych, což jest mého, s požitkem.			
Mth	25	28	Nu vezmětež od něho tu hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven.
Mth	25	29	(Nebo každému majícímu bude dáno, a budeť hojně míti, od nemajícího
pak i to, což má, budeť odjato.)			
Mth	25	30	A toho neužitečného služebníka uvrztež do temností zevnitřních. Tamť
bude pláč a škřípení zubů.			
Mth	25	31	A když přijde Syn člověka v slávě své, a všickni svatí andělé s ním,
tedy se posadí na trůnu velebnosti své,			
Mth	25	32	A shromáždění budou před něj všickni národové. I rozdělí je na různu,
jedny od druhých, tak jako pastýř odděluje ovce od kozlů.			
Mth	25	33	A postavít ovce zajisté na pravici své, kozly pak na levici.
Mth	25	34	Tedy dí Král těm, kteříž na pravici jeho budou: Pojdte požehnaní Otce
mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.			
Mth	25	35	Nebo jsem lačněl, a dali jste mi jísti; žíznil jsem, a dali jste mi
pítí; hostem jsem býval, a přijali jste mne;			
Mth	25	36	Nah jsem byl, a přioděli jste mne; nemocen jsem byl, a navštívili jste
mne; v žaláři jsem seděl, a přicházeli jste ke mně.			
Mth	25	37	Tedy odpovědí jemu spravedliví, řkouce: Pane, kdy jsme tě vídali
lačného, a krmili jsme tebe, žíznivého, a dávali jsme nápoj?			
Mth	25	38	Aneb kdy jsme tě viděli hostě, a přijali jsme tebe, anebo nahého, a
přioděli jsme tebe?			
Mth	25	39	Aneb kdy jsme tě viděli nemocného, aneb v žaláři, a přicházeli jsme k
tobě?			
Mth	25	40	A odpovídaje Král, dí jim: Amen pravím vám: Cožkoli jste činili
jednomu z bratří těchto mých nejmenších, mně jste učinili.			

Mth 25 41 Potom dí i těm, kteříž na levici budou: Jděte ode mne zlořečení do ohně věčného, kterýž jest připraven ďáblu i andělům jeho.

Mth 25 42 Neboť jsem lačněl, a nedali jste mi jísti; žíznil jsem, a nedali jste mi píti;

Mth 25 43 Hostem jsem byl, a nepřijali jste mne; nah, a neodívali jste mne; nemocen a v žaláři jsem byl, a nenavštívili jste mne.

Mth 25 44 Tedy odpovědí jemu i oni, řkouce: Pane, kdy jsme tebe vídali lačného, neb žíznivého, aneb hostě, nebo nahého, neb nemocného, aneb v žaláři, a neposloužili jsme tobě?

Mth 25 45 Tedy odpoví jim, řka: Amen pravím vám: Čehož jste koli nečinili jednomu z nejmenších těchto, mně jste nečinili.

Mth 25 46 I půjdou tito do trápení věčného, ale spravedliví do života věčného.

Mth 26 1 I stalo se, když dokonal Ježíš řeči tyto všecky, řekl učedníkům svým:

Mth 26 2 Víte, že po dvou dnech velikanoc bude a Syn člověka zrazen bude, aby byl ukřižován.

Mth 26 3 Tedy sešli se přední kněží a zákoníci, i starší lidu na síň nejvyššího kněze, kterýž sloužil Kai fáš.

Mth 26 4 A radili se, jak by Ježíše lstivě jali a zamordovali.

Mth 26 5 Ale pravili: Ne v den sváteční, aby snad nebyl rozbroj v lidu.

Mth 26 6 Když pak byl Ježíš v Betany, v domu Simona malomocného,

Mth 26 7 Přistoupila k němu žena, mající nádobu alabastrovou masti drahé, i vylila ji na hlavu jeho, když seděl za stolem.

Mth 26 8 A vidouce to učedníci jeho, rozhněvali se, řkouce: I k čemu jest ztráta tato?

Mth 26 9 Neb mohla tato mast prodána býti za mnoho, a dáno býti chudým.

Mth 26 10 A znaje to Ježíš, dí jim: Proč za zlé máte této ženě? Dobrý zajisté skutek učinila nade mnou.

Mth 26 11 Nebo chudé vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.

Mth 26 12 Vylivši zajisté tato mast tuto na mé tělo, ku pohřbu mému to učinila.

Mth 26 13 Amen pravím vám: Kdežkoli kázáno bude evangelium toto po všem světě, takéť i to bude praveno, co učinila tato, na památku její.

Mth 26 14 Tedy odšed k předním kněžím, jeden ze dvanácti, kterýž sloužil Jidáš Iskariotský,

Mth 26 15 Řekl jim: Co mi chcete dáti, a já vám ho zradím? A oni uložili jemu dáti třidceti stříbrných.

Mth 26 16 A od té chvíle hledal příhodného času, aby ho zradil.

Mth 26 17 Prvního pak dne přesnic, přistoupili k Ježíšovi učedníci, řkouce jemu: Kde chceš, ať připravíme tobě, abys jedl beránka?

Mth 26 18 On pak řekl: Jděte tam k jednomu do města, a rcete jemu: Vzkázat! Mistr: Čas můj blízko jest, u tebeť jísti budu beránka s učedníky svými.

Mth 26 19 I učinili učedníci tak, jakož jim poručil Ježíš, a připravili beránka.

Mth 26 20 A když byl večer, posadil se za stůl se dvanácti.

Mth 26 21 A když jedli, řekl jim: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí.

Mth 26 22 I zarmoutivše se velmi, počali každý z nich říci jemu: Zdali já jsem, Pane?

Mth 26 23 On pak odpovídaje, řekl: Kdo omáčí se mnou rukou v míse, tentě mne zradí.

Mth 26 24 Syntě zajisté člověka jde, jakož psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka zrazen bude. Dobré by bylo jemu, by se byl nenarodil člověk ten.

Mth 26 25 Odpovídaje pak Jidáš, kterýž ho zrazoval, dí: Zdali já jsem, Mistře? Řekl jemu: Ty jsi řekl.

Mth 26 26 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb a dobrořečiv, lámal, a dal učedníkům, a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

Mth 26 27 A vzav kalich, a díky činiv, dal jim, řka: Pijte z toho všickni.

Mth 26 28 Neb to jest krev má nové smlouvy, kteráž za mnohé vylévá se na odpuštění hříchů.

Mth 26 29 Ale pravímť vám, žeť nebudu píti již více z tohoto plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej píti budu s vámi nový v království Otce mého.

Mth 26 30 A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.

Mth 26 31 Tedy dí jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bíti budu pastýře, a rozprchnout se ovce stáda.

Mth 26 32 Ale když z mrtvých vstanu, předejdu vás do Galilee.

Mth 26 33 Odpovídaje pak Petr, řekl jemu: Byť se pak všickni zhoršili nad tebou, jáť se nikdy nezhorším.

Mth 26 34 Dí mu Ježíš: Amen pravím tobě, že této noci, prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.

Mth 26 35 Řekl jemu Petr: Bychť pak měl také s tebou umříti, nezapřím tebe. Takž podobně i všickni učedníci pravili.

Mth 26 36 Tedy přišel s nimi Ježíš na místo, kteréž sloulo Getsemany. I dí učedníkům: Poseďtež tuto, ažť odejda, pomodlím se tamto.

Mth 26 37 A pojav s sebou Petra a dva syny Zebedeovy, počal se rmoutiti a

teskliv býti.
Mth 26 38 Tedy řekl jim: Smutnáť jest duše má až k smrti. Pozůstaňtež tuto a bděte se mnou.
Mth 26 39 A poodšed maličko, padl na tvář svou, modle se a řka: Otče můj, jest-li možné, nechť odejde ode mne kalich tento. Avšak ne jakž já chci, ale jakž ty chceš.
Mth 26 40 I přišel k učedníkům, a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi: Tak-liž jste nemohli jediné hodiny bděti se mnou?
Mth 26 41 Bdětež a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov jest, ale tělo nemocno.
Mth 26 42 Opět po druhé odšed, modlil se, řka: Otče můj, nemůže-liť tento kalich minouti mne, než abych jej pil, staniž se vůle tvá.
Mth 26 43 I přišel k nim, nalezl je, a oni zase spí; nebo byly oči jejich obtíženy.
Mth 26 44 A nechav jich, opět odšel, a modlil se po třetí, touž řeč říkáje.
Mth 26 45 Tedy přišel k učedníkům svým, a řekl jim: Spětež již a odpočívejte. Aj, přiblížila se hodina, a Syna člověka zrazují v ruce hříšných.
Mth 26 46 Vstaňtež, pojďme. Aj, přiblížil se ten, jenž mne zrazuje.
Mth 26 47 A když on ještě mluvil, aj, Jidáš, jeden ze dvanácti, přišel, a s ním zástup mnohý s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a starších lidu.
Mth 26 48 Ten pak, jenž jej zrazoval, dal jim znamení, řka: Kteréhožtkoli políbím, ten jest; držtež jej.
Mth 26 49 A hned přistoupiv k Ježíšovi, řekl: Zdráv buď, Mistře, a políbil jej.
Mth 26 50 I řekl jemu Ježíš: Příteli, nač jsi přišel? Tedy přistoupili a ruce vztáhli na Ježíše a jali ho.
Mth 26 51 A aj, jeden z těch, kteříž byli s Ježíšem, vztáh ruku, vytrhl meč svůj; a udeřiv služebníka nejvyššího kněze, utal ucho jeho.
Mth 26 52 Tedy dí jemu Ježíš: Obrat meč svůj v místo jeho; nebo všickni, kteříž meč berou, od meče zahynou.
Mth 26 53 Zdaliž mníš, že bych nyní nemohl prositi Otce svého, a vydal by mi více nežli dvanácte houfů andělů?
Mth 26 54 Ale kterak by se pak naplnila Písma, kteráž svědčí, že tak musí býti?
Mth 26 55 V tu hodinu řekl Ježíš k zástupům: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi jímati mne. Na každý den sedával jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne.
Mth 26 56 Ale toto se všecko stalo, aby se naplnila Písma prorocká. Tedy učedníci všickni opustivše ho, utekli.
Mth 26 57 A oni javše Ježíše, vedli ho k Kaifášovi nejvyššímu knězi, kdežto zákoníci a starší byli se sešli.
Mth 26 58 Ale Petr šel za ním zdaleka, až do síně nejvyššího kněze. A všed vnitř, seděl s služebníky, aby viděl všeho toho konec.
Mth 26 59 Přední pak kněží a starší a všecka ta rada hledali falešného svědectví proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali,
Mth 26 60 I nenalezli. A ačkoli mnozí falešní svědkové přistupovali, však nenalézali. Naposledy pak přišli dva falešní svědkové,
Mth 26 61 A řekli: Tento jest pověděl: Mohu zbořiti chrám Boží a ve třech dnech zase jej ustavěti.
Mth 26 62 A povstav nejvyšší kněz, řekl jemu: Nic neodpovídáš? Což pak tito proti tobě svědčí?
Mth 26 63 Ale Ježíš mlčel. I odpovídaje nejvyšší kněz, řekl k němu: Zaklínám tě skrze Boha živého, abys nám pověděl, jsi-li ty Kristus Syn Boží?
Mth 26 64 Dí mu Ježíš: Ty jsi řekl. Ale však pravím vám: Od toho času uzříte Syna člověka sedícího na pravici moci Boží a přicházejícího na oblacích nebeských.
Mth 26 65 Tedy nejvyšší kněz roztrhl roucho své, a řekl: Rouhal se. Což ještě potřebujeme svědků? Aj, nyní jste slyšeli rouhání jeho.
Mth 26 66 Co se vám zdá? A oni odpovídajíce, řekli: Hodentě jest smrti.
Mth 26 67 Tedy plili na tvář jeho a pohlavkovali jej; jiní pak hůlkami jej bili,
Mth 26 68 Říkajíce: Hádej nám, Kriste, kdo jest ten, kterýž tebe udeřil?
Mth 26 69 Ale Petr seděl vně v síni. I přistoupila k němu jedna děvečka, řkuci: I ty jsi byl s Ježíšem tím Galilejským.
Mth 26 70 On pak zapřel přede všemi, řka: Nevím, co pravíš.
Mth 26 71 A když vycházel ze dveří, uzřela jej jiná děvečka. I řekla těm, kteříž tu byli: I tento byl s Ježíšem tím Nazaretským.
Mth 26 72 A on opět zapřel s přísahou, řka: Neznám toho člověka.
Mth 26 73 A po malé chvíli přistoupili blíže, kteříž tu stáli, i řekli Petrovi: Jistě i ty z nich jsi, neb i řeč tvá známa tebe činí.
Mth 26 74 Tedy počal se proklínati a přísahati, řka: Neznám toho člověka. A hned kohout zazpíval.
Mth 26 75 I rozpomenul se Petr na slovo Ježíšovo, kterýž jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšed ven, plakal hořce.
Mth 27 1 A když bylo ráno, vešli v radu všickni přední kněží a starší lidu proti Ježíšovi, aby jej na smrt vydali.
Mth 27 2 I svázavše jej, vedli, a vydali ho Pontskému Pilátovi hejtmanu.
Mth 27 3 Tedy vida Jidáš, zrádce jeho, že by odsouzen byl, želeje toho,

navrátil zase třiceti stříbrných předním kněžím a starším,
Mth 27 4 Řka: Zhřešil jsem, zradiv krev nevinnou. Oni pak řekli: Co nám do toho? Ty viz.
Mth 27 5 A on povrh ty stříbrné v chrámě, odšel pryč, a odšed, oběsil se.
Mth 27 6 A přední kněží vzavše peníze, řekli: Neslušit jich vložit do pokladnice, nebo mzda krve jest.
Mth 27 7 A poradivše se, koupili za ně pole to hrnčířovo, ku pohřbu poutníků.
Mth 27 8 Protož nazváno jest pole to pole krve, až do dnešního dne.
Mth 27 9 A tehdy naplnilo se povědění skrze Jeremiáše proroka řkoucího: A vzali třiceti stříbrných, mzdu ceněného, kterýž šacován byl od synů Izraelských,
Mth 27 10 A dali je za pole hrnčířovo, jakož mi ustanovil Pán.
Mth 27 11 Ježíš pak stál před vladařem. A otázal se ho vladař, řka: Ty-li jsi ten král Židovský? Řekl jemu Ježíš: Ty pravíš.
Mth 27 12 A když na něj přední kněží a starší žalovali, nic neodpověděl.
Mth 27 13 Tedy dí mu Pilát: Neslyšíš-li, kteraké věci proti tobě svědčí?
Mth 27 14 Ale on neodpověděl jemu k žádnému slovu, takže se vladař tomu velmi divil.
Mth 27 15 Měl pak obyčej vladař v svátek propustiti lidu vězně jednoho, kteréhož by chtěli.
Mth 27 16 I měli v ten čas vězně jednoho znamenitého, kterýž sloul Barabbáš.
Mth 27 17 Protož když se lidé sešli, řekl: Kterého chcete, ať vám propustím? Barabbáše-li, čili Ježíše, jenž slove Kristus?
Mth 27 18 Neboť věděl, že jej z závesti vydali.
Mth 27 19 A když seděl na soudné stoličce, poslala k němu žena jeho, řkuci: Nic neměj činiti s spravedlivým tímto, nebo jsem mnoho trpěla dnes ve snách pro něho.
Mth 27 20 Ale přední kněží a starší navedli lid, aby prosili za Barabbáše, Ježíše pak aby zahubili.
Mth 27 21 I odpověděl vladař, řekl jim: Kterého chcete ze dvou, ať vám propustím? A oni řekli: Barabbáše.
Mth 27 22 Dí jim Pilát: Co pak učiním s Ježíšem, jenž slove Kristus? Řekli mu všickni: Ukřižován buď.
Mth 27 23 Vladař pak řekl: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali, řkouce: Ukřižován buď.
Mth 27 24 A vida Pilát, že by nic neprospěl, ale že by větší rozbroj byl, vzav vodu, umyl ruce před lidem, řka: Čist jsem já od krve spravedlivého tohoto. Vy vizte.
Mth 27 25 A odpověděl všecken lid, řekl: Krev jeho na nás i na naše syny.
Mth 27 26 Tedy propustil jim Barabbáše, ale Ježíše zbičovav, vydal, aby byl ukřižován.
Mth 27 27 Tedy žoldnéři hejtmanovi, vzavše Ježíše do radného domu, shromáždili k němu všecku svou rotu.
Mth 27 28 A svlékše jej, přiodili ho pláštěm brunátným.
Mth 27 29 A spleťše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a dali třtinu v pravou ruku jeho, a klekajíce před ním, posmívali se jemu, řkouce: Zdráv buď, ó králi Židovský.
Mth 27 30 A plijíce na něho, brali třtinu a bili jej v hlavu.
Mth 27 31 A když se mu naposmívali, svlékli s něho plášť, a oblékli jej v roucho jeho. I vedli ho, aby byl ukřižován.
Mth 27 32 A vyšedše, našli člověka Cyrenenského, jménem Šimona. Toho přinutili, aby nesl kříž jeho.
Mth 27 33 I přišedše na místo, kteréž slove Golgata, to jest popravné místo, dali mu píti octa, smíšeného se žlučí. A okusiv ho, nechtěl píti.
Mth 27 34 Ukřižovavše pak jej, rozdělili roucho jeho, mecíce o ně los, aby se naplnilo povědění proroka, řkoucího: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metali los.
Mth 27 35 A sedíce, ostříhali ho tu.
Mth 27 36 I vstavili nad hlavu jeho vinu jeho napsanou: Totoť jest Ježíš, ten král Židovský.
Mth 27 37 I ukřižování jsou s ním dva lotři, jeden na pravici a druhý na levici.
Mth 27 38 Ti pak, kteříž chodili tudy, rouhali mu se, ukřivujíce hlav svých,
Mth 27 39 A říkajíce: Hej, ty jako rušíš chrám Boží a ve třech dnech jej zase vzděláváš, pomozíš sám sobě. Jsi-li Syn Boží, sestupíš s kříže.
Mth 27 40 Tak podobně i přední kněží posmívajíce se s zákoníky a staršími, pravili:
Mth 27 41 Jiným pomáhal, sám sobě nemůž pomoci. Jestliže jest král Židovský, nechať nyní sstoupí s kříže, a uvěříme jemu.
Mth 27 42 Doufaliť v Boha, nechať ho nyní vysvobodí, chce-liť mu; nebo pravil: Syn Boží jsem.
Mth 27 43 Takž také i lotři, kteříž byli s ním ukřižování, utrhali jemu.
Mth 27 44 Od šesté pak hodiny tma se stala po vší té zemi až do hodiny deváté.
Mth 27 45 A při hodině deváté zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: Eli, Eli, lama zabachtani? To jest: Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?
Mth 27 46 A někteří z těch, jenž tu stáli, slyšíce, pravili, že Eliáše volá tento.

Mth	27	48	A hned jeden z nich běžev, vzal houbu, naplnil ji octem a vložil na
trest, dával jemu pít.			
Mth	27	49	Ale jiní pravili: Nech tak, pohledíme, přijde-li Eliáš, aby ho
vysvobodil.			
Mth	27	50	Ježíš pak opět volaje hlasem velikým, vypustil duši.
Mth	27	51	A aj, opona chrámová roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů, a země se
třásla a skále se pukalo,			
Mth	27	52	A hrobové se otvírali, a mnohá těla zesnulých svatých vstala jsou.
Mth	27	53	A vyšedše z hrobů, po vzkříšení jeho přišli do svatého města a ukázali
se mnohým.			
Mth	27	54	Tedy centurio a ti, kteříž s ním byli, ostříhajíce Ježíše, vidouce
zemětřesení a to, co se			dálo, báli se velmi, řkouce: Jistě Syn Boží byl tento.
Mth	27	55	Byly také tu ženy mnohé, zdaleka se dívajíce, kteréž byly přišly za
Ježíšem od Galilee, posl			uhujíce jemu,
Mth	27	56	Mezi nimiž byla Maria Magdaléna a Maria, matka Jakubova a Jozesova, a
matka synů Zebedeových.			
Mth	27	57	A když byl večer, přišel jeden člověk bohatý od Arimatie, jménem
Jozef, kterýž také byl			uředník Ježíšův.
Mth	27	58	Ten přistoupil ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo. Tedy Pilát
rozkázal dáti tělo.			
Mth	27	59	A vzav tělo Ježíšovo Jozef, obvinul je v plátno čisté,
Mth	27	60	A vložil do svého nového hrobu, kterýž byl vytesal v skále; a přivaliv
kámen veliký ke dveřům			hrobovým, odšel.
Mth	27	61	A byla tu Maria Magdaléna a druhá Maria, sedíce naproti hrobu.
Mth	27	62	Druhého pak dne, kterýž byl po velikém pátku, sešli se přední kněží a
farizeové ku Pilátovi,			
Mth	27	63	Řkouce: Pane, rozpomenuli jsme se, že ten svůdce řekl, ještě živ jsa:
Po třech dnech vstanu.			
Mth	27	64	Rozkažiz tedy ostříhati hrobu až do třetího dne, ať by snad uředníci
jeho, přijdouce v noci,			neukradli ho, a řekli by lidu: Vstalt jest z mrtvých. I budeť poslední
blud horší nežli první.			
Mth	27	65	Řekl jim Pilát: Máte stráž; jděte, ostříhejte, jakž víte.
Mth	27	66	A oni šedše, osadili hrob strážnými, zapečetivše kámen.
Mth	28	1	Na skonání pak soboty, když již svítalo na první den toho téhodne,
přišla Maria Magdaléna a druhá Maria, aby pohleděly na hrob.			
Mth	28	2	A aj, zemětřesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a
přistoupiv, odvalil kámen			ode dveří hrobových, a posadil se na něm.
Mth	28	3	A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh.
Mth	28	4	A pro strach jeho zděsili se strážní a učinění jsou jako mrtví.
Mth	28	5	I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše
ukřižovaného hledáte.			
Mth	28	6	Nenít ho tuto; nebo vstalt jest, jakož předpověděl. Pojďte, a vizte
místo, kdež ležel Pán.			
Mth	28	7	A rychle jdouce, povězte uředníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj,
předchází vás do Galilee,			tam jej uzzříte. Aj, pověděl jsem vám.
Mth	28	8	I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radostí velikou, běžely, aby
uředníkům jeho zvěstovaly.			
Mth	28	9	Když pak šly zvěstovati uředníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi,
řka: Zdrávý buďte. A ony			přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu.
Mth	28	10	Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratrům svým, ať jdou
do Galilee, a tamť mne uzzří.			
Mth	28	11	Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do města, oznámili
předním kněžím všecko,			co se stalo.
Mth	28	12	Kterížto shromáždivše se s staršími a uradivše se, mnoho peněz dali
žoldnéřům,			
Mth	28	13	Řkouce: Pravte, že uředníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když
jsme my spali.			
Mth	28	14	A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme a vás bezpečny učiníme.
Mth	28	15	A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučení byli. I rozhlášeno jest
slovo to u židů až do			dnešního dne.
Mth	28	16	Jedenácte pak uředníků šli do Galilee na horu, kdežto jim byl uložil
Ježíš.			
Mth	28	17	A uzřevše ho, klaněli se jemu. Ale někteří pochybovali.
Mth	28	18	A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi
i na zemi.			
Mth	28	19	Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i
Ducha svatého,			
Mth	28	20	učíce je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s
vámi jsem po všecky dny,			až do skonání světa. Amen.
Mrk	1	1	Počátek evangelium Ježíše Krista, Syna Božího;
Mrk	1	2	Jakož psáno jest v Prorocích: Aj, já posílám anděla svého před tváří
tvou, kterýž připraví cestu tvou před tebou.			

Mrk	1	3	Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé čiňte stezky jeho.
Mrk	1	4	Křtil Jan na poušti a kázal křest pokání na odpuštění hříchů.
Mrk	1	5	I vycházeli k němu ze vsí krajiny Židovské i Jeruzalémští, a křtili se od něho všickni v Jordáně řece, vyznávající hříchy své.
Mrk	1	6	Byl pak Jan oděn srstmi velbloudovými, a pás kožený na bedrách jeho, a jídal kobyly a med lesní.
Mrk	1	7	A kázal, řka: Za mnou jde silnější mne, kteréhožto nejsem hoden, sehna se, rozvázati řeménka u obuvi jeho.
Mrk	1	8	Já zajisté křtil jsem vás vodou, ale onť vás křtíti bude Duchem svatým.
Mrk	1	9	I stalo se v těch dnech, přišel Ježíš z Nazaretu Galilejského, a pokřtěn jest v Jordáně od Jana.
Mrk	1	10	A hned vystoupě z vody, uzřel nebesa otevřená a Ducha jakožto holubici, sstupujícího na něj.
Mrk	1	11	A hlas stal se s nebe: Ty jsi ten můj milý Syn, v němž mi se dobře zalíbilo.
Mrk	1	12	A ihned ho Duch vypudil na poušť.
Mrk	1	13	I byl tam na poušti čtyřicet dnů, a pokoušín byl od satana; a byl s zvěří, a andělé přisluhovali jemu.
Mrk	1	14	Když pak byl vsazen Jan do žaláře, přišel Ježíš do Galilee, zvěstuje evangelium království Božího.
Mrk	1	15	Pravě: Že se naplnil čas, a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání, a věrte evangelium.
Mrk	1	16	A chodě podle moře Galilejského, uzřel Šimona a Ondřeje bratra jeho, ani pouštějí síti do moře, nebo rybáři byli.
Mrk	1	17	I řekl jim Ježíš: Pojdte za mnou, a učiním vás rybáře lidí.
Mrk	1	18	A oni hned opustivše síti své, šli za ním.
Mrk	1	19	A pošeď odtud maličko, uzřel Jakuba Zebedeova, a Jana bratra jeho, kteříž také byli na lodi tvrdíce síti své;
Mrk	1	20	A hned povolal jich. A oni opustivše otce svého Zebedea na lodi s pacholký, šli za ním.
Mrk	1	21	I vešli do Kafarnaum. A hned v sobotu šel Ježíš do školy, a učil.
Mrk	1	22	I divili se náramně učení jeho; nebo učil je, jako moc maje, a ne jako zákoníci.
Mrk	1	23	I byl v škole jejich člověk, posedlý duchem nečistým. I zvolal,
Mrk	1	24	Řka: Ale což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi zatratiti nás; znám tě, kdo jsi, a vím, že jsi ten svatý Boží.
Mrk	1	25	I přimluvil mu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi z něho.
Mrk	1	26	I polomcovav jím duch nečistý a křiče hlasem velikým, vyšel z něho.
Mrk	1	27	I lekli se všickni, takže se tázali mezi sebou, řkouce: I co jest toto? Jakéž jest toto nové učení, že tento mocně duchům nečistým rozkazuje, a poslouchají ho?
Mrk	1	28	I roznesla se pověst o něm hned po vsí krajině Galilejské.
Mrk	1	29	A hned vyšedše ze školy, přišli do domu Šimonova a Ondřejova s Jakubem a s Janem.
Mrk	1	30	Šimonova pak svegruše ležela, majíc zimnici. A hned jemu pověděli o ní.
Mrk	1	31	A přistoupiv, pozdvihl jí, ujav ji za ruku její, a hned přestala jí zimnice. I posluhovala jím.
Mrk	1	32	Večer pak již při západu slunce, nosili k němu všechny nemocné i ďábelníky.
Mrk	1	33	A bylo se všechno město sběhlo ke dveřům.
Mrk	1	34	I uzdravoval mnohé ztrápené rozličnými neduhy, a ďábelství mnohá vymítal, a nedopustil mluvití ďáblům; nebo znali ho.
Mrk	1	35	A přede dnem velmi ráno vstav Ježíš, vyšel, a šel na pusté místo, a tam se modlil.
Mrk	1	36	I šel za ním Šimon i ti, kteříž s ním byli.
Mrk	1	37	A když jej našli, řekli jemu: Všickni tě hledají.
Mrk	1	38	I dí jim: Pojdmež do okolních městeček, abych i tam kázal. Nebo na to jsem přišel.
Mrk	1	39	I kázal v školách jejich ve vsí Galileji, a ďábelství vymítal.
Mrk	1	40	Tedy přišel k němu malomocný, prose ho, a klekna před ním, řekl jemu: Pane, chceš-li, můžeš mne očistiti.
Mrk	1	41	Ježíš pak slitovav se, vztáhl ruku, dotekl se ho a řekl jemu: Chci, buď čist.
Mrk	1	42	A když to řekl, hned odstoupilo od něho malomocenství, a očištěn jest.
Mrk	1	43	I pohroživ mu, hned ho odbyl,
Mrk	1	44	A řekl mu: Víziž, abys nižádnému nic nepravil. Ale jdi, ukaž se knězi, a obětuj za očištění své to, což přikázal Mojžíš, na svědectví jím.
Mrk	1	45	On pak vyšed, počal vypravovati mnoho a ohlašovati tu věc, takže již nemohl Ježíš do města zjevně vjíti, ale vně na místech pustých byl. I scházeli se k němu odevšad.

Mrk 2 1 A opět všel do Kafarnaum po několika dnech. I uslyšáno jest, že by doma byl.

Mrk 2 2 A hned sešlo se jich množství, takže již nemohli ani ke dveřům. I mluvil jim slovo.

Mrk 2 3 Tedy přijdou k němu někteří, nesouce šlakem poraženého, kterýžto ode čtyř nesen byl.

Mrk 2 4 A když k němu nemohli pro zástupy, loupali střechu, kdež byl Ježíš, a probořivše půdu, spustili po provazích dolů ložce, na němž ležel šlakem poražený.

Mrk 2 5 A vida Ježíš víru jejich, dí šlakem poraženému: Synu, odpouštějí se tobě hříchové tvoji.

Mrk 2 6 A byli tu někteří z zákoníků, sedíce a myslíce v srdcích svých:

Mrk 2 7 Co tento tak mluví rouhavě? Kdo můž odpustiti hříchy, jediné sám Bůh?

Mrk 2 8 To hned poznav Ježíš duchem svým, že by tak přemýšleovali sami v sobě, řekl jim: Proč o tom přemýšlujete v srdcích svých?

Mrk 2 9 Co jest snáze říci šlakem poraženému: Odpouštějí se tobě hříchové, čili říci: Vstaň a vezmi lože své a choď?

Mrk 2 10 Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy, dí šlakem poraženému:

Mrk 2 11 Toběť pravím: Vstaň, a vezmi lože své, a jdi do domu svého.

Mrk 2 12 I vstal hned, a vzav lože své přede všemi, odšel, takže se děsili všickni, a chválili Boha, řkouce: Nikdy jsme toho neviděli.

Mrk 2 13 I vyšel opět k moři, a všecken zástup přicházel k němu, i učil je.

Mrk 2 14 A pomíjeje Ježíš, uzřel Léví syna Alfeova, sedícího na cle. I dí jemu: Pojď za mnou. A on vstav, šel za ním.

Mrk 2 15 I stalo se, když seděl za stolem v domu jeho, že i publikáni mnozí a hříšníci seděli spolu s Ježíšem a s učedníky jeho; neb mnoho jich bylo, a šlo za ním.

Mrk 2 16 Zákoníci pak a farizeové vidouce, že jedl s publikány a s hříšníky, řekli učedníkům jeho: Což jest toho, že s publikány a hříšníky jí a pije Mistr váš?

Mrk 2 17 To uslyšav Ježíš, dí jim: Nepotřebují zdraví lékaře, ale nemocní. Nepřišelť jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Mrk 2 18 učedníci pak Janovi a farizejští postívali se. I přišli a řekli jemu: Proč učedníci Janovi a farizejští postí se, a tvoji učedníci se nepostí?

Mrk 2 19 I řekl jim Ježíš: Kterakž mohou synové Ženichovi postiti se, když jest s nimi Ženich? Dokavadž mají s sebou Ženicha, nemohout se postiti.

Mrk 2 20 Ale přijdout dnové, když od nich odjat bude Ženich, a tehdaž se budou postiti v těch dnech.

Mrk 2 21 Ano nižádný záplaty sukna nového nepřisívá k rouchu starému; jinak odtrhne ta záplata nová od starého ještě něco, i bývá větší díra.

Mrk 2 22 A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; jinak rozpučí nové víno nádoby, a tak víno se vyleje, a nádoby se pokazí. Ale víno nové má líto býti do nádob nových.

Mrk 2 23 I stalo se, že šel Ježíš v sobotu skrze obilí, i počali učedníci jeho jdouce vymínati klasy.

Mrk 2 24 Tedy farizeové řekli jemu: Pohleď, coť činí učedníci tvoji, čehož nesluší činiti v sobotu.

Mrk 2 25 I řekl jim: Nikdy-liž jste nečtli, co učinil David, když nouze byla, a lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

Mrk 2 26 Kterak všel do domu Božího za Abiataru nejvyššího kněze, a jedl chleby posvátné, (jichžto neslušelo jísti než samým kněžím,) a dal i těm, kteříž s ním byli?

Mrk 2 27 I pravil jim: Sobota pro člověka učiněna jest, a ne člověk pro sobotu.

Mrk 2 28 Protož syn člověka jest pánem také i soboty.

Mrk 3 1 I všel opět do školy, a byl tu člověk, maje ruku uschlou.

Mrk 3 2 I šetřili ho, uzdraví-li jej v sobotu, aby ho obžalovali.

Mrk 3 3 I řekl tomu člověku, kterýž měl uschlou ruku: Vstaň a pojď sem do prostředku.

Mrk 3 4 I dí jim: Sluší-li v sobotu dobře činiti, čili zle, život zachovati, čili zamordovati? Ale oni mlčeli.

Mrk 3 5 A pohleděv na ně vůkol hněvivě, zarmoutiv se nad tvrdostí srdce jejich, řekl člověku: Vztáhni ruku svou. I vztáhl, a učiněna jest ruka jeho zdravá, jako i druhá.

Mrk 3 6 A vyšedše farizeové, hned s herodiány radu učinili proti Ježíšovi, kterak by ho zahubili.

Mrk 3 7 Ježíš pak s učedníky svými poodšel k moři, a veliké množství od Galilee šlo za ním, i z Judstva,

Mrk 3 8 I od Jeruzaléma, i od Idumee, i z Zajordání; i ti, kteříž byli okolo Týru a Sidonu, množství veliké, slyšíce, kteraké věci činí, přišli k němu.

Mrk 3 9 I rozkázal učedníkům svým, aby lodičku ustavičně nahotově měli, pro zástup, aby ho tak netiskli.

Mrk 3 10 Nebo mnohé uzdravoval, takže naň padali, aby se ho dotýkali, kteřížkoli měli jaké neduhy.

Mrk 3 11 A duchové nečistí, jakž ho zazřeli, padali před ním a křičeli, řkouce: Ty jsi Syn Boží.

Mrk 3 12 A on velmi jim přimlouval, aby ho nezjevovali.

Mrk	3	13	I vstoupil na horu, a povolal k sobě těch, kterýchž se jemu vidělo; i přišli k němu.
Mrk	3	14	I ustanovil jich dvanácte, aby s ním byli, aby je poslal kázati,
Mrk	3	15	A aby měli moc uzdravovati nemoci a vymítati ďábelství:
Mrk	3	16	A nejprve Šimona, jemuž dal jméno Petr,
Mrk	3	17	A Jakuba Zebedeova, a Jana bratra Jakubova, (a dal jim jméno Boanerges, to jest synové hromovi,)
Mrk	3	18	A Ondřeje, a Filipa, a Bartoloměje, a Matouše, a Tomáše, a Jakuba Alfeova, a Taddea, a Šimona Kananejského,
Mrk	3	19	A Jidáše Iškariotského, kterýž i zradil jej. I šli s ním domů.
Mrk	3	20	A vtom opět sšel se zástup, takže nemohli ani chleba pojísti.
Mrk	3	21	A slyšavše o tom příbuzní jeho, přišli, aby jej vzali; nebo pravili, že by se smyslem pomínil.
Mrk	3	22	Zákoníci pak, kteříž byli přišli od Jeruzaléma, pravili, že Belzebuba má a že v knížeti ďábelském vymítá ďáblý.
Mrk	3	23	A povolav jich, mluvil k nim v podobenstvích: Kterak může satan satana vymítati?
Mrk	3	24	A jestliže království v sobě se rozdvojí, nemůže státi království to.
Mrk	3	25	A rozdvojí-li se dům proti sobě, nebude moci dům ten státi.
Mrk	3	26	Tak jestliže jest povstal satan sám proti sobě, a rozdvojen jest, nemůže státi, ale konec běře.
Mrk	3	27	Nižádný nemůže nádobí silného reka, vejda do domu jeho, rozebrati, leč by prve silného toho svázal; a tehdyť dům jeho zloupí.
Mrk	3	28	Amen pravím vám, že všickni hříchové odpuštění budou synům lidským, i rouhání, jímž by se rouhali,
Mrk	3	29	Ale kdo by se rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky, ale hoden jest věčného odsouzení.
Mrk	3	30	Nebo pravili: Že ducha nečistého má.
Mrk	3	31	Tedy přišla matka jeho a bratří, a stojíce vně, poslali k němu, aby ho vyvolali.
Mrk	3	32	A seděl okolo něho zástup. I řekli jemu: Aj, matka tvá a bratří tvoji vně hledají tebe.
Mrk	3	33	Ale on odpověděl jim, řka: Kdo jest matka má a bratří moji?
Mrk	3	34	A obezřev učedníky vůkol sedící, řekl: Aj, matka má a bratří moji.
Mrk	3	35	Nebo kdož by koli činil vůli Boží, tentž jest bratr můj, i sestra, i matka má.
Mrk	4	1	A opět počal Ježíš učiti u moře. I shromáždil se k němu zástup mnohý, takže vstoupiv na loď,
Mrk	4	2	seděl na moři, a všecken zástup byl na zemi podle moře.
Mrk	4	3	I učil je mnohým věcem v podobenstvích, a pravil jim v učení svém:
Mrk	4	4	Slyšte. Aj, vyšel rozsevač, aby rozsíval.
Mrk	4	5	I stalo se v tom rozsívání, že jedno padlo podle cesty, a přiletělo ptactvo nebeské, i szobali je.
Mrk	4	6	A jiné padlo na místo skalnaté, kdežto nemělo mnoho země, a hned vzešlo; neb nemělo hlubokosti země.
Mrk	4	7	A když vyšlo slunce, uvadlo, a protože nemělo kořene, uschlo.
Mrk	4	8	A jiné padlo mezi trní; i zrostlo trní, a udusilo je. I nevydalo užitku.
Mrk	4	9	Jiné pak padlo v zemi dobrou, a dalo užitek vzhůru vstupující a rostoucí; přineslo zajisté jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné pak stý.
Mrk	4	10	I pravil jim: Kdo má uši k slyšení, slyš.
Mrk	4	11	A když pak byl sám, tázali se ho ti, kteříž při něm byli, se dvanácti, na to podobenství.
Mrk	4	12	I řekl jim: Vámž jest dáno, znáti tajemství království Božího, ale těm, kteříž jsou vně, v podobenství všecko se děje,
Mrk	4	13	Aby hledíce, hleděli, a neuzřeli, a slyšíce, slyšeli, a nesrozuměli, aby se snad neobrátili, a byli by jim odpuštění hříchové.
Mrk	4	14	I dí jim: Neznáte podobenství tohoto? A kterakž pak jiná všecka podobenství poznáte?
Mrk	4	15	Rozsevač, ten slovo rozsívá.
Mrk	4	16	Titotž pak jsou, ješto podle cesty sítě přijímají, kdežto se rozsívá slovo, kteréž když oni slyší, ihned přichází satan a vynímá slovo, kteréž vsáto jest v srdcích jejich.
Mrk	4	17	A tak podobně ti, kteříž jako skalnatá země posáti jsou, kteřížto jakž uslyší slovo, hned s radostí přijímají je.
Mrk	4	18	Než nemají kořene v sobě, ale jsou časní; potom když vznikne soužení a protivenství pro slovo Boží, hned se horší.
Mrk	4	19	A titi jsou, jenž mezi trní posáti jsou, kteříž ač slovo slyší, ale pečování tohoto světa a oklamání zboží, a jiné žádosti zlé k tomu přistupující, udušují slovo, takže bez užitku bývá.
Mrk	4	20	Titotž pak jsou, jenž v zemi dobrou sítě přijali, kteříž slyší slovo Boží, a přijímají, a užitek přinášejí, jedno třicátý, a jiné šedesátý, a jiné stý.
Mrk	4	21	Dále pravil jim: Zdali rozsvícena bývá svíce, aby postavena byla pod

nádobu nebo pod postel? Však aby na svícen vstavena byla.

Mrk 4 22 Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby najevo nevyšlo.

Mrk 4 23 Jestliže kdo má uši k slyšení, slyš.

Mrk 4 24 I mluvil k nim: Vizte, co slyšíte. Kterou měrou budete měřiti, toutž vám bude odměřeno, a přidáno bude vám poslouchajícím.

Mrk 4 25 Nebo kdožť má, tomu bude dáno; a kdo nemá, i to, což má, bude od něho odjato.

Mrk 4 26 I pravil jim: Tak jest království Boží, jako kdyby člověk uvrhl símě v zemi.

Mrk 4 27 A spal by, a vstával by ve dne i v noci, a semeno by vzešlo a vzrostlo, jakž on neví.

Mrk 4 28 Nebo sama od sebe země plodí, nejprv bylinu, potom klas, potom plné obilí v klasu.

Mrk 4 29 A když sežrá úroda, ihned přičiní srp; neboť jest nastala žeň.

Mrk 4 30 I řekl opět: K čemu připodobníme království Boží? Aneb kterému podobenství je přirovnáme?

Mrk 4 31 Jest jako zrno horčičné, kteréžto, když vsáto bývá v zemi, menší jest ze všech semen, kteráž jsou na zemi.

Mrk 4 32 Ale když vsáto bývá, roste, a bývá větší než všechny byliny, a činíť ratolesti veliké, takže pod stínem jeho mohou sobě ptáci nebesí hnízda dělati.

Mrk 4 33 A takovými mnohými podobenstvími mluvil jim slovo, jakž mohli slyšeti.

Mrk 4 34 A bez podobenství nemluvil jim, učedníkům pak svým soukromí vykládal všecko.

Mrk 4 35 I řekl jim v ten den, když již bylo večer: Plavme se na druhou stranu.

Mrk 4 36 A nechavše zástupu, pojali jej, tak jakž byl na lodičce. Ale i jiné lodičky byly s ním.

Mrk 4 37 Tedy stala se bouře veliká od větru, až se vlny na lodí valily, takže se již naplňovala lodí.

Mrk 4 38 A on z zadu na lodí spal na podušce. I zbudili jej, a řekli jemu: Mistře, což pak nic nedbáš, že hyneme?

Mrk 4 39 I probudiv se, přimluvil větru a řekl moři: Umlkni a upokoj se. I přestal vítr, a stalo se utišení veliké.

Mrk 4 40 I řekl jim: Proč se tak bojíte? Což ještě nemáte víry?

Mrk 4 41 I báli se bázní velikou, a pravili jeden k druhému: Hle kdo jest tento, že i vítr i moře poslouchají jeho?

Mrk 5 1 Tedy přeplavili se přes moře do krajiny Gadarenských.

Mrk 5 2 A jakž vyšel z lodí, hned se s ním potkal člověk z hrobů, maje ducha nečistého.

Mrk 5 3 Kterýž bydlil v hrobích, a aniž ho kdo již mohl řetězy svázati,

Mrk 5 4 Nebo často jsa pouty a řetězy okován, polámal řetězy a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho zkrotiti.

Mrk 5 5 A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, křiče a tepa se kamením.

Mrk 5 6 Uzřev pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu,

Mrk 5 7 A křiče hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Zaklínám tě skrze Boha, abys mne netrápil.

Mrk 5 8 (Nebo pravil jemu: Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.)

Mrk 5 9 I otázal se ho: Jaktě říkají? A on odpovídaje, řekl: Množství jméno mé jest, neb jest nás mnoho.

Mrk 5 10 I prosil ho velmi, aby jich nevyháněl z té krajiny.

Mrk 5 11 Bylo pak tu při horách stádo vepřů veliké pasoucích se.

Mrk 5 12 I prosili ho všickni ti ďáblové, řkouce: Pusť nás do vepřů, ať do nich vejdemo.

Mrk 5 13 I povolil jim hned Ježíš. A vyšedše duchové nečistí, vešli do vepřů. I běželo to stádo s vrchu dolů do moře, (a bylo jich ke dvěma tisícům,) i ztonuli v moři.

Mrk 5 14 Ti pak, kteříž ty vepře pásli, utekli a oznámili to v městě i ve vseh. I vyšli lidé, aby viděli, co je se to stalo.

Mrk 5 15 I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, kterýž byl trápen od ďábelství, an sedí, odín jsa a maje zdravý rozum, toho totiž, kterýž měl tmů ďáblů. I báli se.

Mrk 5 16 A kteříž to viděli, vypravovali jim, kterak se stalo tomu, kterýž měl ďábelství, i o vepřích.

Mrk 5 17 Tedy počali ho prositi, aby odšel z krajin jejich.

Mrk 5 18 A když vstoupil na lodí, prosil ho ten, kterýž trápen byl od ďábelství, aby byl s ním.

Mrk 5 19 Ježíš pak nedopustil mu, ale řekl jemu: Jdi k svým do domu svého, a zvěstuj jim, kterak jest veliké věci učinil tobě Hospodin, a slitoval se nad tebou.

Mrk 5 20 I odšel, a počal ohlašovati v krajině Desíti měst, kterak veliké věci učinil mu Ježíš. I divili se všickni.

Mrk 5 21 A když se přeplavil Ježíš na lodí zase na druhou stranu, sšel se k němu zástup mnohý. A on byl u moře.

Mrk 5 22 A aj, přišel jeden z knížat školy Židovské, jménem Jairus, a uzřev

jej, padl k nohám jeho,
Mrk 5 23 A velmi ho prosil, řka: Dcerka má skonává. Prosím, pojd, vlož na ni
ruce, aby uzdravena byla, a budeť živa.
Mrk 5 24 I šel s ním, a zástup mnohý šel za ním, i tiskli jej.
Mrk 5 25 (Tedy žena jedna, kteráž tok krve měla dvanácte let,
Mrk 5 26 A mnoho byla trápena od mnohých lékařů, a vynaložila všecken statek
svůj, a nic jí bylo neprospělo, ale vždy se huře měla,
Mrk 5 27 Uslyšavši o Ježíšovi, přišla v zástupu pozadu, a dotkla se roucha
jeho.
Mrk 5 28 Neb řekla byla: Dotknu-li se jen roucha jeho, uzdravena budu.
Mrk 5 29 A hned přestal jest krvotok její, a pocítila na těle, že by uzdravena
byla od neduhu svého.
Mrk 5 30 A hned Ježíš poznáv sám v sobě, že jest moc vyšla z něho k uzdravení,
obrátil se v zástupu, řekl: Kdo se dotekl roucha mého?
Mrk 5 31 I řekli mu učedníci jeho: Vidíš, že tě zástup tiskne, a pravíš: Kdo
se mne dotekl?
Mrk 5 32 I hleděl vůkol, aby ji uzřel, která jest to učinila.
Mrk 5 33 Ta pak žena s bázní a s třesením, veduci, co se stalo při ní,
přistoupila a padla před ním, a pověděla mu všecku pravdu.
Mrk 5 34 On pak řekl jí: Dcero, víra tvá tě uzdravila, jdiž u pokoji, a buď
zproštěna od trápení svého.)
Mrk 5 35 A když on ještě mluvil, přišli někteří z domu knížete školy, řkouce:
Dcera tvá umřela, proč již zaměstnáváš Mistra?
Mrk 5 36 Ježíš pak, hned jakž uslyšel to, což oni mluvili, řekl knížeti školy:
Neboj se, toliko věř.
Mrk 5 37 I nedal žádnému za sebou jíti, jediné Petrovi, Jakubovi a Janovi,
bratru Jakubovu.
Mrk 5 38 I přišel do domu knížete školy, a viděl tam hluk, ano plačí a kvílí
velmi.
Mrk 5 39 I všed tam, řekl jim: Co se bouříte a plačete? Neumřelať jest děvečka,
ale spí.
Mrk 5 40 I posmívali se jemu. On pak vyhnav všecky, pojal toliko otce a matku
děvečky, a ty, kteříž s ním byli, i všel tam, kdež děvečka ležela.
Mrk 5 41 A vzav ruku děvečky, řekl jí: Talitha kumi, jenž se vykládá: Děvečko,
(toběť pravím,) vstaň.
Mrk 5 42 A hned vstala děvečka, a chodila; nebo byla ve dvanácti letech. I
zděsili se divením převelikým.
Mrk 5 43 A přikázal jim pilně, aby žádný o tom nezvěděl. I rozkázal jí dáti
jísti.
Mrk 6 1 I vyšel odtud a přišel do vlasti své, a šli za ním učedníci jeho.
Mrk 6 2 A když bylo v sobotu, počal učiti v škole, a mnozí slyšíce, divili se,
řkouce: Odkud tento má tyto věci? A jaká jest to moudrost, kteráž jest jemu dána, že i takové
moci dějí se skrze ruce jeho?
Mrk 6 3 Zdaliž tento není tesař, syn Marie, bratr Jakubův a Jozesův a Judův a
Šimonův? A zdaliž nejsou i sestry jeho zde u nás? I zhoršili se na něm.
Mrk 6 4 I řekl jim Ježíš: Není prorok beze cti, jediné v vlasti své a v rodině
své a v domu svém.
Mrk 6 5 I nemohl tu znamení žádného učiniti, jediné málo nemocných, vzkládaje
na ně ruce, uzdravil.
Mrk 6 6 I podivil se jejich nevěře, a obcházel vůkol po městečkách, uče.
Mrk 6 7 A svolav dvanácte, počal je posílati po dvou a dvou, a dal jim moc nad
duchy nečistými.
Mrk 6 8 A přikázal jim, aby ničehož nebrali na cestu, jediné toliko hůl, ani
mošny, ani chleba, ani na pase peněz,
Mrk 6 9 Ale jen obuté míti nohy v střevíce, a aby neobláčeli dvou sukní.
Mrk 6 10 A pravil jim: Kdežkoli vešli byste do domu, tu ostaňte, dokudž nevyšli
byste odtud.
Mrk 6 11 A kdož by koli vás nepřijali, ani vás slyšeli, vyjdouce odtud, vyrazte
prach z noh vašich na svědectví jim. Amen pravím vám: Lehčeji bude Sodomským a Gomorským v den
soudný nežli městu tomu.
Mrk 6 12 Tedy oni vyšedše, kázali, aby pokání činili.
Mrk 6 13 A ďábelství mnohá vymítali, a mazali olejem mnohé nemocné, a
uzdravovali je.
Mrk 6 14 A uslyšev o tom Herodes král, (neb zjevné učiněno bylo jméno jeho,) i
pravil, že Jan Křtitel vstal z mrtvých, a protož se dějí divové skrze něho.
Mrk 6 15 Jiní pak pravili, že jest Eliáš; a jiní pravili, že jest prorok, aneb
jako jeden z proroků.
Mrk 6 16 To uslyšev Herodes, řekl: Kteréhož jsem já stal, Jana, tentě jest. Ontě
z mrtvých vstal.
Mrk 6 17 Ten zajisté Herodes byl poslal a jal Jana a vsadil jej do žaláře pro
Herodiadu manželku Filipa bratra svého, že ji byl za manželku pojal.
Mrk 6 18 Nebo pravil Jan Herodesovi: Neslušíť tobě míti manželky bratra svého.

Mrk 6 19 Herodias pak lest skládala proti němu, a chtěla jej o hrdlo připravit, ale nemohla.

Mrk 6 20 Nebo Herodes ostýchal se Jana, věda jej býti muže spravedlivého a svatého. I šetřil ho, a slýchaje jej, mnoho i činil, a rád ho poslouchal.

Mrk 6 21 A když přišel den příhodný, že Herodes, pamatuje den svého narození, učinil večeri knížatům svým a hejtmanům a předním mužům z Galílee,

Mrk 6 22 A dcera té Herodiady tam vešla a tancovala, zalíbilo se Herodesovi i spolutodovníkům, i řekl král děvečce: Pros mne, zač chceš, a dámť.

Mrk 6 23 I přísáhl jí: Že začkoli prositi budeš, dám tobě, by pak bylo až do polovice království mého.

Mrk 6 24 Ona pak vyšedši, řekla mateři své: Zač budu prositi? A ona řekla: Za hlavu Jana Křtitele.

Mrk 6 25 A všedši hned s chvátáním k králi, prosila ho, řkuci: Chci, abys mi dal hned na míse hlavu Jana Křtitele.

Mrk 6 26 Král pak zarmoutiv se velmi, pro přísahu a pro spolutodovníky nechtěl jí oslyšeti.

Mrk 6 27 I poslav hned kata, rozkázal přinésti hlavu Janovu.

Mrk 6 28 A on odšed, stál jej v žaláři, a přinesl hlavu jeho na míse, a dal ji děvečce, a děvečka dala mateři své.

Mrk 6 29 To uslyšavše učedníci jeho, přišli a vzali tělo jeho, a pochovali je v hrobě.

Mrk 6 30 Tedy sšedše se apoštolé k Ježíšovi, zvěstovali jemu všecko, i to, co činili, i co učili.

Mrk 6 31 I řekl jim: Pojďte vy sami obzvláštně na pusté místo, a odpočiňte malíčko. Nebo bylo množství těch, kteříž přicházeli a odcházeli, takže jsou ani k jídlu chvíle neměli.

Mrk 6 32 I plavili se až na pusté místo soukromí.

Mrk 6 33 A vidouce je zástupové, že jdou pryč, poznali jej mnozí. I sběhli se tam ze všech měst pěšky, a předešli je, a shromáždili se k němu.

Mrk 6 34 Tedy vyšed Ježíš, uzřel zástup mnohý, a slitovalo mu se jich, že byli jako ovce, nemající pastýře. I počal je učiti mnohým věcem.

Mrk 6 35 A když se již prodlilo, přistoupivše k němu učedníci jeho, řekli: Pustět jest toto místo, a již se prodlilo,

Mrk 6 36 Rozpusť je, ať jdouce do okolních vesnic a městeček, nakoupí sobě chleba; nebo nemají, co by jedli.

Mrk 6 37 On pak odpovědév, řekl jim: Dejte vy jim jísti. I řkou jemu: Co tedy, jdouce koupíme za dvě stě grošů chleba, a dáme jim jísti?

Mrk 6 38 I dí jim: Kolik chlebů máte? Jděte a zvězte. A když zvěděli, řekli: Pět, a dvě rybě.

Mrk 6 39 I rozkázal jim, aby se kázali posaditi všechněm po houfích na zelené trávě.

Mrk 6 40 I usadili se rozdílne, místy po stu a místy po padesáti.

Mrk 6 41 A vzav těch pět chlebů a ty dvě rybě, popatrív do nebe, dobrořečil, i lámal chleby, a dal učedníkům svým, aby kladli před ně. A dvě rybě rozdělil též mezi všecky.

Mrk 6 42 I jedli všickni, a nasyceni jsou.

Mrk 6 43 Potom sebrali drobtů dvanácte košů plných, i z ryb.

Mrk 6 44 A bylo těch, kteříž jedli ty chleby, okolo pět tisíců mužů.

Mrk 6 45 A hned přinutil učedníky své vstoupiti na lodí, aby jej předešli přes moře do Betsaidy, až by on rozpustil zástup.

Mrk 6 46 A rozpustiv je, šel na horu, aby se modlil.

Mrk 6 47 A když bylo večer, byla lodí uprostřed moře, a on sám na zemi.

Mrk 6 48 A viděl je, a oni se s těžkostí plavili; (nebo byl vítr odporný jim.) A při čtvrtém bdění nočním přišel k nim, chodě po moři, a chtěl je pomínouti.

Mrk 6 49 Oni pak uzřevše jej, an chodí po moři, domnívali se, že by obluda byla, i zkřikli.

Mrk 6 50 (Nebo jej všickni viděli, a zstrašili se.) A hned promluvil k nim a řekl jim: Doufejtež, jáť jsem, nebojte se.

Mrk 6 51 I vstoupil k nim na lodí, a utišil se vítr; a oni náramně sami v sobě se děsili a divili.

Mrk 6 52 Nebo nerozuměli byli, co se stalo při chlebích; bylo zajisté srdce jejich zhrublo.

Mrk 6 53 A když se přeplavili, přišli do země Genezaretské, a tu lodí přistavili.

Mrk 6 54 A když vyšli z lodí, hned jej poznali.

Mrk 6 55 A běžajíce po vši krajině té, počali na ložcích k němu nositi nemocné, kdežkoli zvěděli o něm, že by byl.

Mrk 6 56 A kamžkoli vcházel do městeček neb do měst nebo do vsí, na ulicích kladli neduživé, a prosili ho, aby se aspoň podolka roucha jeho dotkli. A kolikoz jich koli se jeho dotkli, uzdraveni byli.

Mrk 7 1 I sešli se k němu farizeové a někteří z zákoníků, kteříž byli přišli z Jeruzaléma.

Mrk 7 2 A uzřevše některé z učedníků jeho obecnýma rukama (to jest neumytýma)

jísti chleby, reptali o to.

Mrk 7 3 Nebo farizeové i všickni Židé nejedí, leč by ruce umyli, držíce ustanovení starších.

Mrk 7 4 A z trhu přijdouce nejedí, leč se umyjí. A jiné mnohé věci jsou, kteréž přijali, aby zachovávali, jako umývání koflíků, žejdlíků a medenic i stolů.

Mrk 7 5 Potom otázali se ho farizeové a zákoníci: Proč učedlníci tvoji nezachovávají ustanovení starších, ale neumytýma rukama jedí chléb?

Mrk 7 6 On pak odpověděl, řekl jim: Dobře o vás pokrytcích prorokoval Izaiáš, jakož psáno jest: Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.

Mrk 7 7 Ale nadarmoť mne ctí, učíce učení, kterážto nejsou než ustanovení lidská.

Mrk 7 8 Nebo opustivše přikázání Boží, držíte ustanovení lidská, totiž umývání žejdlíků a koflíků; a jiné mnohé věci těm podobné činíte.

Mrk 7 9 I pravil jim: Čistě vy rušíte přikázání Boží, abyste ustanovení své zachovali.

Mrk 7 10 Nebo Mojžíš pověděl: Cti otce svého i matku svou, a kdož by zlořečil otci nebo mateři, ať smrtí umře.

Mrk 7 11 Ale vy pravíte: Řekl-li by člověk otci neb mateři: Korban, to jest, dar, kterýžkoli jest ode mne, toběť prospěje,

Mrk 7 12 A nedopustíte mu nic více učiniti otci svému nebo mateři své,

Mrk 7 13 Rušíte přikázání Boží ustanoveními vašimi, kteráž jste ustanovili. A mnohé těm podobné věci činíte.

Mrk 7 14 I svolav všecken zástup, pravil jim: Slyšte mne všickni a rozumějte.

Mrk 7 15 Nic není z zevnitřku vcházejícího do člověka, což by jej poskvrtiti mohlo; ale to, což pochází z něho, toť jest, což poskvrtňuje člověka.

Mrk 7 16 Má-li kdo uši k slyšení, slyš.

Mrk 7 17 A když všel do domu od zástupu, tázali se ho učedlníci jeho o tom podobenství.

Mrk 7 18 I řekl jim: Tak jste i vy nerozumní? Což nerozumíte, že všechno, což z zevnitřku do člověka vchází, nemůže ho poskvrtiti?

Mrk 7 19 Nebo nevchází v srdce jeho, ale v břicho, a potom ven vychází, čistěci všeliké pokrmy.

Mrk 7 20 Ale pravil, že to, což pochází z člověka, to poskvrtňuje člověka.

Mrk 7 21 Nebo z vnitřku z srdce lidského zlá myšlení pocházejí, ci zlo ožstva, smilstva, vraždy,

Mrk 7 22 Krádeže, lakomství, nešlechetnosti, lest, nestydatost, oko zlé, rouhání, pýcha, bláznovství.

Mrk 7 23 Všecky tyto zlé věci pocházejí z vnitřku a poskvrtňují člověka.

Mrk 7 24 A vstav odtud, odšel do končin Týru a Sidonu, a všed do domu, nechtěl, aby kdo o něm věděl, ale nemohl se tajiti.

Mrk 7 25 Nebo uslyševši o něm žena, jejížto dcerka měla ducha nečistého, přišla a padla k nohám jeho.

Mrk 7 26 (Byla pak ta žena pohanka, Syrofenitská rodem.) I prosila ho, aby ďábelství vyvrhl z její dcery.

Mrk 7 27 Ale Ježíš řekl jí: Nechat se prve nasytí synové; nebť není slušné vzíti chléb synů a vrci štěňatům.

Mrk 7 28 A ona odpověděla a řekla mu: Ovšem, Pane, nebo štěňátka jedí pod stolem drobty synů.

Mrk 7 29 I řekl jí: Pro tu řeč jdi, vyšloť jest ďábelství z tvé dcery.

Mrk 7 30 I odšedši do domu svého, našla děvčku, ana leží na loži, a ďábelství z ní vyšlo.

Mrk 7 31 Tedy odšed zase z končin Tyrských a Sidonských, přišel k moři Galilejskému, prostředkem krajin Desíti měst.

Mrk 7 32 I přivedli jemu hluchého a němého, a prosili ho, aby na něj ruku vzložil.

Mrk 7 33 A pojav jej soukromí ven z zástupu, vložil prsty své v uši jeho, a plinuv, dotekl se jazyka jeho.

Mrk 7 34 A vzezřev k nebi, vzdechl, a řekl jemu: Effeta, to jest, otevři se.

Mrk 7 35 A hned otevříný jsou uši jeho, a rozvázán jest svazek jazyka jeho, i mluvil právě.

Mrk 7 36 I přikázal jim, aby žádnému nepravili. Ale jakžkoli on jim přikazoval, předce oni mnohem více ohlašovali.

Mrk 7 37 A převělmí se divili, řkouce: Dobře všecky věci učinil. I hluchým rozkázal slyšeti, i němým mluvit.

Mrk 8 1 V těch dnech když opět velmi veliký zástup byl s ním, a neměli, co by jedli, svolav Ježíš učedlníky své, řekl jim:

Mrk 8 2 Lítost mám nad zástupy; nebo již tři dni trvají se mnou a nemají, co by jedli.

Mrk 8 3 A rozpustím-li je lačné do domů jejich, zhynou na cestě; nebo někteří z nich zdaleka přišli.

Mrk 8 4 Odpověděli mu učedlníci jeho: I odkud bude moci kdo tyto nakrmiti chleby zde na poušti?

Mrk 8 5 I otázal se jich: Kolik chlebů máte? A oni řekli: Sedm.
 Mrk 8 6 I kázal zástupu posadit se na zemi. A vzav sedm chlebů, díky učiniv,
 lámal a dával učedníkům svým, aby předkládali. I kladli před zástup.
 Mrk 8 7 A měli také rybiček maličko. Jichž požehnav, kázal i ty před ně
 klásti.
 Mrk 8 8 I jedli a nasyceni jsou; a sebrali, což pozůstalo drobtů, sedm košů.
 Mrk 8 9 Těch pak, kteříž jedli, bylo okolo čtyř tisíců. I rozpustil je.
 Mrk 8 10 Potom hned vstoupiv na loď s učedníky svými, přeplavil se do krajin
 Dalmanutských.
 Mrk 8 11 I vyšli farizeové a počali se s ním hádati, hledajíce od něho znamení
 s nebe, pokoušejíce ho.
 Mrk 8 12 A on vzdech duchem svým, dí: Co pokolení toto znamení hledá? Amen
 pravím vám: Nebude dáno znamení pokolení tomuto.
 Mrk 8 13 A opustiv je, vstoupil zase na loď, i plavil se přes moře.
 Mrk 8 14 I zapomenuli s sebou vzít chlebů, a neměli než jeden chléb s sebou na
 loď.
 Mrk 8 15 Tedy přikazoval jim, řka: Vizte a pilně se šetřte kvasu farizejského a
 kvasu Herodesova.
 Mrk 8 16 I přemýšleovali, řkouce jeden k druhému: Chleba nemáme.
 Mrk 8 17 A znaje to Ježíš, řekl jim: Co přemýšlujete o tom, že chleba nemáte?
 Ještě neznáte, ani rozumíte? Ještě máte oslepené srdce vaše?
 Mrk 8 18 Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte? A nepomníte,
 Mrk 8 19 že jsem pět chlebů lámal mezi pět tisíců? A kolik jste plných košů
 drobtů sebrali? Řekli jemu: Dvanácte.
 Mrk 8 20 A když také sedm chlebů lámal jsem mezi čtyři tisíce, kolik jste
 plných košů drobtů vzali? I řkou jemu: Sedm.
 Mrk 8 21 I řekl jim: Kterakž tedy ještě nerozumíte?
 Mrk 8 22 I přišel do Betsaidy, a přivedli k němu slepého, prosíce ho, aby se ho
 dotekl.
 Mrk 8 23 I ujav slepého za ruku, vyvedl jej ven z městečka, a plinuv na oči
 jeho a vloživ na něj ruce, otázal se ho, viděl-li by co.
 Mrk 8 24 A on pohleděv, řekl: Znamenám lidi; nebo vidím, že chodí jako
 stromové.
 Mrk 8 25 Potom opět vložil ruce na oči jeho, a kázal mu hleděti. I uzdraven
 jest, takže i zdaleka jasně viděl všecky.
 Mrk 8 26 I odeslal jej do domu jeho, řka: Aniž do toho městečka choď, aniž komu
 z městečka co o tom prav.
 Mrk 8 27 Tedy vyšel Ježíš a učedníci jeho do městeček Cesaree Filipovy. A na
 cestě tázal se učedníky svých, řka jim: Kým mne praví býti lidé?
 Mrk 8 28 Kterížto odpověděli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak jedním
 z proroků.
 Mrk 8 29 Tedy on řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpověděv Petr, řekl
 jemu: Ty jsi Kristus.
 Mrk 8 30 I přikázal jim, aby toho o něm žádnému nepravili.
 Mrk 8 31 I počal učit je, že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od
 starších a předních kněží a zákoníků, a zabít býti, a ve třech dnech z mrtvých vstáti.
 Mrk 8 32 Zjevně to slovo mluvil. A chytiv jej Petr, počal mu domlouvati.
 Mrk 8 33 Kterýžto obrátiv se a pohleděv na učedníky své, přimluvil Petrovi,
 řka: Jdiž za mnou, satane; nebo nechápáš, co jest Božího, ale co lidského.
 Mrk 8 34 A svolav zástup s učedníky svými, řekl jim: Chce-li kdo za mnou
 přijíti, zapři sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následujž mne.
 Mrk 8 35 Nebo chtěl-li by kdo duši svou zachovati, ztratíť ji; pakli by kdo
 ztratil duši svou pro mne a pro evangelium, tentž ji zachová.
 Mrk 8 36 Nebo co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu
 učinil?
 Mrk 8 37 Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?
 Mrk 8 38 Nebo kdož by se koli za mne styděl a za má slova v tomto pokolení
 cizoložném a hříšném, i Syn člověka stydět se bude za něj, když přijde v slávě Otce svého s
 anděly svatými.
 Mrk 9 1 I pravil jim: Amen pravím vám, žeť jsou někteří z stojících tuto,
 kteříž neokusí smrti, až i uzří království Boží přicházející v moci.
 Mrk 9 2 A po šesti dnech pojal Ježíš Petra a Jakuba a Jana, i uvedl je na horu
 vysokou soukromí samy, a proměnil se před nimi.
 Mrk 9 3 A učiněno jest roucho jeho stkvoucí a bílé velmi jako sníh, ješto tak
 bílého žádný bělič na zemi učiniti nemůže.
 Mrk 9 4 I uzřeli Eliáše s Mojžíšem, ani s Ježíšem mluví.
 Mrk 9 5 A odpověděv Petr, řekl k Ježíšovi: Mistře, dobrěť jest nám tuto býti.
 Protož udělejme tři stánky, tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.
 Mrk 9 6 Nebo nevěděl, co mluví; byli zajisté přestraseni.
 Mrk 9 7 I stal se oblak zastěňující je, a přišel hlas z oblaku, řkoucí: Tentot
 jest ten Syn můj milý, jeho poslouchajte.
 Mrk 9 8 A hned obezřevše se, žádného víc neviděli než samého Ježíše s sebou.

Mrk 9 9 A když sestupovali s hory, přikázal jim, aby toho žádnému nevypravovali, co viděli, než až Syn člověka z mrtvých vstane.

Mrk 9 10 I zachovali tu věc u sebe, tížíce mezi sebou, co by to bylo z mrtvých vstáti?

Mrk 9 11 I otázali se ho, řkouce: Což pak zákoníci praví, že Eliáš musí přijíti prve?

Mrk 9 12 On pak odpověděl, řekl jim: Eliáš přijde nejprve, napraví všechny věci, a jakož psáno jest o Synu člověka, že má mnoho trpěti a za nic položen býti.

Mrk 9 13 Ale pravím vám, že Eliáš již přišel, a učinili mu, což jsou chtěli, jakož psáno jest o něm.

Mrk 9 14 Tedy přišed k učedníkům, užířel zástup veliký okolo nich a zákoníky, an se hádají s nimi.

Mrk 9 15 A hned všecken zástup užířev jej, ulekli se; a sběhše se, přivítali ho.

Mrk 9 16 I otázal se zákoníků: Co se hádáte spolu?

Mrk 9 17 A odpovídaje jeden z zástupu, řekl: Mistře, přivedl jsem syna svého k tobě, kterýž má ducha něměho.

Mrk 9 18 Ten kdyžkoli jej pochopí, lomcuje jím, a on se sliní, a škřipí zubami, a svadne. I řekl jsem učedníkům tvým, aby jej vyvrhli, a nemohli.

Mrk 9 19 A on odpovídaje jemu, řekl: Ó národe nevěrný! Ale dokudž s vámi budu? A dokudž vás trpěti budu? Přiveďte jej ke mně.

Mrk 9 20 I přivedl ho k němu. A jakž jej užířel, hned jím duch lomcoval; a padna na zemi, válel se a slinil.

Mrk 9 21 I otázal se otce jeho: Dávno-li se jemu to stalo? A on řekl: Hned od dětinství.

Mrk 9 22 A často jím metal i na oheň i do vody, aby jej zahubil. Ale můžeš-li co, spomoz nám, slituje se nad námi.

Mrk 9 23 A Ježíš řekl jemu: Můžeš-li tomu věřiti; všechnoť jest možné věřícímu.

Mrk 9 24 A ihned zvolav otec mládence toho s slzami, řekl: Věřím, Pane, spomoz nedověře mé.

Mrk 9 25 Užířev pak Ježíš, že se zástup sbíhá, přimluvil duchu tomu nečistému, řka jemu: Hluchý a němý duše, já tobě přikazuji, vyjdi z něho, a nevcházej více do něho.

Mrk 9 26 Tedy křiče a velmi jím lomcuje, vyšel z něho. I učiněn jest člověk ten jako mrtvý, takže mnozí pravili, že umřel.

Mrk 9 27 Ale Ježíš ujav jej za ruku, pozdvihl ho, a on vstal.

Mrk 9 28 A když všel do domu, učedníci jeho otázali ho soukromí: Pročež jsme my ho nemohli vyvrci?

Mrk 9 29 I řekl jim: Toto pokolení nijakž nemůž vyhnáno býti, jediné modlitbou a postem.

Mrk 9 30 A jdouce odtud, šli skrze Galilei, a nechtěl, aby kdo o tom věděl.

Mrk 9 31 Nebo učil učedníky své a pravil jim: Že Syn člověka dán bude v ruce lidské, a zamordují jej, ale zamordován jsa, třetí den z mrtvých vstane.

Mrk 9 32 Oni pak nesrozuměli tomu povědění, a ostýchali se ho otázati.

Mrk 9 33 I přišel do Kafarnaum, a v domě byv, otázal se jich: Co jste na cestě mezi sebou rozjímalí?

Mrk 9 34 A oni mlčeli. Nebo hádali se byli na cestě mezi sebou, kdo by z nich byl větší.

Mrk 9 35 A posadiv se, zavolal dvanácti, a dí jim: Chce-li kdo první býti, budeť všech nejposlednější a všech služebník.

Mrk 9 36 A vzav pacholátko, postavil je uprostřed nich, a vzav je na lokty své, řekl jim:

Mrk 9 37 Kdož by koli jedno z takových dítek přijal ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by mne koli přijal, ne mneť přijímá, ale toho, kterýž mne poslal.

Mrk 9 38 I odpověděl mu Jan, řka: Mistře, viděli jsme tam jednoho, an ve jménu tvém ďáblý vymítá, kterýž nechodí s námi; i bránili jsme mu, protože s námi nechodí.

Mrk 9 39 Ježíš pak řekl: Nebraňtež mu. Nebť není žádného, kterýž by divy činil ve jménu mém, ať by mohl snadně zle mluvit o mně.

Mrk 9 40 Nebo kdož není proti nám, s námiť jest.

Mrk 9 41 Kdož by koli zajisté dal vám píti číši vody ve jménu mém, protože jste Kristovi, amen pravím vám, neztratíť nikoli odplaty své.

Mrk 9 42 A kdož by koli pohoršil jednoho z těchto maličkých, věřících ve mne, mnohem by lépe mu bylo, aby byl zavěšen na hrdlo jeho žernov mlýnský a vržen byl do moře.

Mrk 9 43 A horšila-li by tě ruka tvá, utni ji. Lépeť jest tobě bezrukému vjíti do života, raději nežli obě ruce majícímu jíti do pekla, v oheň neuhasitelný,

Mrk 9 44 kdež červ jejich neumírá a oheň nehasne.

Mrk 9 45 A pakli noha tvá horšila by tě, utniž ji. Lépeť jest tobě kulhavému vjíti do života, nežli obě noze majícímu uvrženu býti do pekla, v oheň neuhasitelný,

Mrk 9 46 kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne.

Mrk 9 47 Pakli by tě oko tvé horšilo, vylup je. Lépeť jest tobě jednookému vjíti do království Božího, nežli obě oči majícímu uvrženu býti do ohně pekelného,

Mrk 9 48 kdežto červ jejich neumírá a oheň nehasne.

Mrk 9 49 Nebo každý člověk ohněm bude solen, a všeliká oběť solí bude osolena.

Mrk 9 50 Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude neslaná, čím ji osolíte? Mějte sůl v

sobě sami, a pokoj mějte mezi sebou.

Mrk 10 1 A vstav odtud, přišel do končin Judských skrze krajinu za Jordánem ležící. I sešli se k němu zase zástupové, a jakž obyčej měl, opět je učil.

Mrk 10 2 Tedy přistoupivše farizeové, otázali se ho: Sluší-li muži ženu propustiti? pokoušejíce ho.

Mrk 10 3 On pak odpovídaje, řekl jim: Co vám přikázal Mojžíš?

Mrk 10 4 Kterížto řekli: Mojžíš dopustil lístek zapuzení napsati a propustiti.

Mrk 10 5 I odpovědév Ježíš, řekl jim: Pro tvrdost srdce vašeho napsal vám Mojžíš to přikázání.

Mrk 10 6 Ale od počátku stvoření muže a ženu učinil je Bůh.

Mrk 10 7 Protož opustí člověk otce svého i matku, a přidržeti se bude ženy své.

Mrk 10 8 I budou dva jedno tělo. A tak již nejsou dva, ale jedno tělo.

Mrk 10 9 Protož což Bůh spojil, člověk nerozlučuj.

Mrk 10 10 A v domu opět učedníci jeho otázali se ho o též věci.

Mrk 10 11 I dí jim: Kdož by koli propustil manželku svou a jinou pojal, cizoloží a hřeší proti ní.

Mrk 10 12 A jestliže by žena propustila muže svého a za jiného se vdala, cizoloží.

Mrk 10 13 Tedy přinášeli k němu dítky, aby se jich dotýkal. Ale učedníci přimlouvali těm, kteříž je nesli.

Mrk 10 14 To vidév Ježíš, nelibě to nesl, a řekl jim: Nechtež dítek jíti ke mně a nebraňtež jim, nebo takovýchť jest království Boží.

Mrk 10 15 Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nikoliť do něho nevejde.

Mrk 10 16 A bera je na lokty své a vzkládaje na ně ruce, požehnání jim dával.

Mrk 10 17 Potom když vyšel na cestu, přiběhl jeden, a poklekna před ním, otázal se ho, řka: Mistře dobrý, co učiním, abych života věčného dědičně došel?

Mrk 10 18 I řekl mu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh.

Mrk 10 19 Přikázání umíš: Nezci zoložíš, nezabiješ, neukradneš, nevydáš falešného svědectví, neoklamáš, cti otce svého i matku.

Mrk 10 20 A on odpovědév, řekl jemu: Mistře, toho všeho jsem ostříhal od své mladosti.

Mrk 10 21 Tedy Ježíš pohledév na něj, zamiloval ho, a řekl mu: Jednohoť se nedostává. Jdi, a cožkoli máš, prodej, a dej chudým, a budeš míti poklad v nebi; a pojď, následuj mne, vezma kříž svůj.

Mrk 10 22 On pak zarmoutiv se pro to slovo, odšel, truchliv jsa; nebo měl mnohá zboží.

Mrk 10 23 A pohledév vůkol Ježíš, dí učedníkům svým: Aj jak nesnadně ti, jenž statky mají, vejdou do království Božího.

Mrk 10 24 Tedy učedníci užasli se nad řečmi jeho. Ježíš pak zase odpovědév, dí jim: Synáčkové, kterak nesnadné jest doufajícím v statek do království Božího vjíti.

Mrk 10 25 Snáze jest velbloudu skrze jehelní ucho projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.

Mrk 10 26 Oni pak více se děsili, řkouce mezi sebou: I kdož může spasen býti?

Mrk 10 27 A pohledév na ně Ježíš, dí: U lidíť jest nemožné, ale ne u Boha; nebo u Boha všecko možné jest.

Mrk 10 28 I počal Petr mluvit k němu: Aj, my opustili jsme všecko a šli jsme za tebou.

Mrk 10 29 odpovědév pak Ježíš, řekl: Amen pravím vám, žádného není, ješto by opustil dům, neb bratří, nebo sestry, neb otce, nebo matku, nebo manželku, nebo syny, nebo rolí pro mne a pro evangelium,

Mrk 10 30 Aby nevzal stokrát tolik nyní v času tomto domů a bratrů a sestr a matek a synů a rolí s protivenstvím, a v budoucím věku život věčný.

Mrk 10 31 Mnozíť zajisté byvše první, budou poslední, a poslední první.

Mrk 10 32 Byli pak na cestě, jdouce do Jeruzaléma, a Ježíš šel napřed. I byli předěšeni, a jdouce za ním, báli se. Tedy pojav Ježíš opět dvanácte, počal jim praviti, co se jemu má státi,

Mrk 10 33 Řka: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a Syn člověka vydán bude předním kněžím a zákoníkům, i odsoudí jej na smrt, a vydadí jej pohanům.

Mrk 10 34 Kterížto posmívati se budou jemu, a ubíčují ho, a uplíjí a zabijí jej, ale třetího dne z mrtvých vstane.

Mrk 10 35 Tedy přistoupili k němu Jakub a Jan, synové Zebedeovi, řkouce: Mistře, chceme, zač bychom koli prosili tebe, abys učinil nám.

Mrk 10 36 On pak řekl jim: Co chcete, abych vám učinil?

Mrk 10 37 I řekli jemu: Dej nám, abychom jeden na pravici tvé a druhý na levici tvé seděli v slávě tvé.

Mrk 10 38 Ježíš pak řekl jim: Nevíte, zač prosíte. Můžete-li píti kalich, kterýž já piji, a křtíti se křtem, kterýmž já se křtím?

Mrk 10 39 A oni řekli jemu: Můžeme. A Ježíš řekl jim: Kalich zajisté, kterýž já piji, píti budete, a křtem, kterýmž já se křtím, křtěni budete,

Mrk 10 40 Ale seděti na pravici mé, nebo na levici mé, neníť má věc dáti vám,

ale dánot bude, kterýmž připraveno jest.

Mrk 10 41 A uslyšavše to jiných deset, počali se hněvati na Jakuba a na Jana.
Mrk 10 42 Ale Ježíš povolav jich, řekl jim: Víte, že ti, kteříž sobě zalibují
vládnouti nad národy, panují nad nimi; a kteříž velicí u nich jsou, moc provozují nad nimi.
Mrk 10 43 Ne takť bude mezi vámi. Ale kdožkoli chtěl by mezi vámi býti veliký,

budiž váš služebník.

Mrk 10 44 A kdožkoli z vás chtěl by býti přední, budiž služebník všech.

Mrk 10 45 Nebo i Syn člověka nepřišel, aby mu sloužili, ale aby on sloužil, a

aby dal duši svou na vykoupení za mnohé.

Mrk 10 46 Tedy přišli do Jericho, a když vycházel on z Jericha, i učedníci jeho

a zástup mnohý, Timeův syn, Bartimeus slepý, seděl podle cesty, žebře.

Mrk 10 47 A když uslyšel, že by to byl Ježíš Nazaretský, počal volati a říci:

Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou.

Mrk 10 48 I přimlouvali mu mnozí, aby mlčel. Ale on mnohem více volal: Synu

Davidův, smiluj se nade mnou.

Mrk 10 49 Tedy zastaviv se Ježíš, kázal ho zavolati. I zavolali toho slepého,

řkouce jemu: Dobré myslí buď, vstaň, volá tě.

Mrk 10 50 On pak povrh plášť svůj, a zchopiv se, šel k Ježíšovi.

Mrk 10 51 I odpovědév Ježíš, dí jemu: Co chceš, ať učiním? A slepý řekl jemu:

Mistře, ať vidím.

Mrk 10 52 Tedy Ježíš řekl mu: Jdi, víra tvá tě uzdravila. A on hned prohlédl, a

šel cestou za Ježíšem.

Mrk 11 1 A když se přiblížili k Jeruzalému a Betfagi i Betany při hoře

Olivetské, poslal dva z učedníků svých,

Mrk 11 2 A řekl jim: Jděte do hrádku, kterýž proti vám jest, a hned vejdouce

tam, naleznete oslátko přivázané, na kterémž ještě nižádný z lidí neseděl. Odvížíce, přiveďte

ke mně.

Mrk 11 3 A řekl-liť by vám kdo: Co to činíte? rcete: Že ho Pán potřebuje. A

hned je propustí sem.

Mrk 11 4 I odešli, a našli oslátko přivázané vně u dveří na rozcestí. I

odvázali je.

Mrk 11 5 Tedy někteří z těch, kteříž tu stáli, řekli jim: Co činíte, odvažujícíe

oslátko?

Mrk 11 6 Oni pak řekli jim, jakož byl přikázal Ježíš. I nechali jich.

Mrk 11 7 Protož přivedli oslátko k Ježíšovi, a vložili na ně roucha svá. I

vsedl na ně.

Mrk 11 8 Mnozí pak stlali roucha svá na cestě, a jiní ratolesti sekali z

stromů, a metali na cestu.

Mrk 11 9 A kteříž napřed šli, i ti, kteříž za ním šli, volali, řkouce: Spas

nás. Požehnaný, jenž se běře ve jménu Páně.

Mrk 11 10 Požehnané, kteréž jest přišlo ve jménu Páně, království otce našeho

Davida! Spas nás na výsostech.

Mrk 11 11 I všel do Jeruzaléma Ježíš, i do chrámu. A spatřiv tu všecko, když již

byla večerní hodina, vyšel do Betany se dvanácti.

Mrk 11 12 A druhého dne, když vycházel z Betany, zlačněl.

Mrk 11 13 A uzřev zdaleka fík, an má listí, šel, zda by co našel na něm. A když

přišel k němu, nic nenalezl kromě listí; nebo nebyl čas fíků.

Mrk 11 14 Tedy odpovědév Ježíš, řekl jemu: Již více na věky nižádný z tebe ovoce

nejez. A slyšeli to učedníci jeho.

Mrk 11 15 I přišli do Jeruzaléma. A všed Ježíš do chrámu, počal vymítati ty,

jenž prodávali a kupovali v chrámě, a stoly penězoměnců a stolice prodávajících holuby

převracel.

Mrk 11 16 A nedopustil, aby kdo jakou nádobu nesl skrze chrám.

Mrk 11 17 I učil je, řka jim: Zdaliž není psáno, že dům můj dům modlitby slouti

bude u všech národů? vy pak učinili jste jej peleší lotrů.

Mrk 11 18 Slyšeli pak to zákoníci i přední kněží, a hledali, kterak by jej

zahubili; nebo se ho báli, protože všecken zástup divil se učení jeho.

Mrk 11 19 A když byl večer, vyšel Ježíš z města.

Mrk 11 20 A učedníci ráno jdouce, uzřeli fík, an usechl hned z kořene.

Mrk 11 21 Tedy zpomenuv Petr, řekl jemu: Mistře, aj fík, kterémuž jsi zlořečil,

usechl.

Mrk 11 22 I odpovědév Ježíš, řekl jim: Mějte víru Boží.

Mrk 11 23 Nebo amen pravím vám, že kdož by koli řekl hoře této: Zdvihni se a vrz

sebou do moře, a nepochyboval by v srdci svém, ale věřil by, že se stane, cožkoli dí, budeť

jemu tak, což by koli řekl.

Mrk 11 24 Protož pravím vám: Začež byste koli, modléce se, prosili, věřte, že

vezmete, a stanete se vám.

Mrk 11 25 A když se postavíte k modlení, odpouštějte, máte-li co proti komu, aby

i Otec váš nebeský odpustil vám hříchy vaše.

Mrk 11 26 Nebo jestliže vy neodpustíte, ani Otec váš, kterýž v nebesích jest,

odpustí vám hříchů vašich.

Mrk 11 27 I přišli zase do Jeruzaléma. A když on chodil v chrámě, přistoupili k

němu přední kněží a zákoníci a starší.

Mrk 11 28 I řekli jemu: Jakou mocí to činíš? A kdo jest tobě dal tu moc, abys tyto věci činil?

Mrk 11 29 Tedy odpovídaje Ježíš, řekl jim: Otížit se i já vás na jednu věc. Odpovězte mi, a povím vám, jakou mocí to činím.

Mrk 11 30 Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí? Odpovězte mi.

Mrk 11 31 I rozvažovali to sami mezi sebou, řkouce: Díme-li: S nebe, dít nám: Pročez jste tedy neuvěřili jemu?

Mrk 11 32 Pakli dime: Z lidí, bojíme se lidu. Nebo všickni o Janovi smyslili, že jest právě byl prorok.

Mrk 11 33 I odpověděvše, řekli Ježíšovi: Nevíme. A Ježíš odpovídaje, řekl jim: Aniž já vám povím, jakou mocí to činím.

Mrk 12 1 Tedy počal jim mluvit v podobenstvích: Vinici štípil jeden člověk, a opletl ji plotem, a vkopal přes, a ustavěl věži, a najal ji vinařům, i odšel na cestu.

Mrk 12 2 A v čas užitků poslal k vinařům služebníka, aby od vinařů vzal ovoce z vinice.

Mrk 12 3 Oni pak javše jej, zmrskali ho a odeslali prázdného.

Mrk 12 4 I poslal k nim zase jiného služebníka. I toho též kamenovavše, ranili v hlavu a odeslali zohaveného.

Mrk 12 5 I poslal opět jiného. I toho zabili, a mnoho jiných, z nichž některé zmrskali a jiné zmordovali.

Mrk 12 6 Ještě pak maje jediného syna nejmilejšího, i toho poslal k nim naposledy, řka: Ostýchati se budou syna mého.

Mrk 12 7 Ale vinaři řekli jedni k druhým: Tentot jest dědic; pojďte, zabijme jej, a buďte naše dědictví.

Mrk 12 8 Tedy javše jej, zabili ho a vyvrhli ven z vinice.

Mrk 12 9 Což tedy učiní pán vinice? Přijde, a ztratí vinaře ty, a dá vinici jiným.

Mrk 12 10 Zdaliž jste písma toho nečtli? Kámen, kterýž zavrhlí dělníci, ten učiněn jest hlavou úhlovou.

Mrk 12 11 Ode Pána stalo se toto, a jest divné před očima našima.

Mrk 12 12 I hledali ho jíti, ale báli se zástupu; nebo poznali, že podobenství to proti nim pověděl. A nechavše ho, odešli pryč.

Mrk 12 13 Potom poslali k němu některé z farizeů a herodiánů, aby jej polapili v řeči.

Mrk 12 14 Kterížto přišedše, řekli jemu: Mistře, víme, že jsi pravdomluvný, a nedbáš na žádného; nebo nepatříš na osobu lidskou, ale v pravdě cestě Boží učíš. Sluší-li daň dávatí císaři, čili nic? Dáme-liž, čili nedáme?

Mrk 12 15 On pak znaje pokrytství jejich, řekl jim: Co mne pokoušíte? Přineste mi peněz, ať pohledím.

Mrk 12 16 A oni podali mu. Tedy řekl jim: Čí jest tento obraz a nápis? A oni řekli mu: Císařův.

Mrk 12 17 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Dávejtež tedy, což jest císařova, císaři, a což jest Božího, Bohu. I podivili se tomu.

Mrk 12 18 Potom přišli k němu saduceové, kteříž praví, že není z mrtvých vstání. I otázali se ho, řkouce:

Mrk 12 19 Mistře, Mojžíš nám napsal: Kdyby čí bratr umřel, a ostavil po sobě manželku, a synů by neměl, aby bratr jeho pojal manželku jeho a vzbudil símě bratru svému.

Mrk 12 20 I bylo sedm bratrů. A první pojav ženu, umřel, neostaviv semene.

Mrk 12 21 A druhý pojav ji, také umřel, a aniž ten ostavil semene. A třetí tolikéž.

Mrk 12 22 A tak ji pojalo všech sedm, a nezůstavili po sobě semene. Nejposléze pak po všech umřela i žena.

Mrk 12 23 Protož při vzkříšení, když z mrtvých vstanou, čí z těch bude manželka? Neb jich sedm mělo ji za manželku.

Mrk 12 24 A odpovídaje Ježíš, řekl jim: Zdaliž ne proto bloudíte, že neznáte Písem ani moci Boží?

Mrk 12 25 Nebo když vstanou z mrtvých, nebudou se ženiti ani vdávati, ale budou jako andělé nebesští.

Mrk 12 26 O mrtvých pak, že mají vstáti, zdaliž jste nečtli v knihách Mojžíšových, kterak ve kří promluvil k němu Bůh, řka: Já jsem Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jakobův?

Mrk 12 27 Nenít Bůh mrtvých, ale Bůh živých. Protož vy velmi bloudíte.

Mrk 12 28 Tedy přistoupil k němu jeden z zákoníků, slyšev je hádající se, a vida, že jim dobře odpověděl, otázal se ho, které by bylo přikázání první ze všech.

Mrk 12 29 A Ježíš odpověděl jemu, že první ze všech přikázání jest: Slyš, Izraeli, Pán Bůh náš Pán jeden jest.

Mrk 12 30 Protož milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší mysli své, i ze všech mocí svých. To jest první přikázání.

Mrk 12 31 Druhé pak jest podobné tomu: Milovati budeš bližního svého jako sebe samého. Většího přikázání jiného nad tato není.

Mrk 12 32 I řekl jemu ten zákoník: Mistře, dobře jsi vpravdě pověděl. Nebo jeden

jest Bůh, a není jiného kromě něho;

- Mrk 12 33 A milovati ho ze všeho srdce, a ze vší mysli, a ze vší duše, i ze všech mocí, a milovati bližního jako sebe samého, toť jest větší nade všechny zápalné i vítězné oběti.
- Mrk 12 34 A viděv Ježíš, že by moudře odpověděl, dí jemu: Nejsi daleko od království Božího. A žádný více neodvážil se ho o nic tázati.
- Mrk 12 35 I odpovídaje Ježíš, řekl, uče v chrámě: Kterak praví zákoníci, že Kristus jest syn Davidův?
- Mrk 12 36 Nebo David praví v Duchu svatém: Řekl Pán Pánu mému: Seď na pravici mé, až i položím nepřátele tvé podnože noh tvých.
- Mrk 12 37 Poněvadž sám David nazývá jej Pánem, kterakž syn jeho jest? A mnohý zástup rád ho poslouchal.
- Mrk 12 38 I mluvil jim v učení svém: Varujte se zákoníků, kteříž rádi v krásném rouše chodí, a chtějí pozdravování býti na trhu,
- Mrk 12 39 A na předních stolicích seděti v školách, a přední místa míti na večeřech,
- Mrk 12 40 kteřížto zžírají domy vdovské pod zámyslem dlouhých modliteb. Tiť vezmou soud těžší.
- Mrk 12 41 A posadiv se Ježíš proti pokladnici, díval se, kterak zástup metal peníze do pokladnice. A mnozí bohatí metalí mnoho.
- Mrk 12 42 A přišedši jedna chudá vdova, i vrhla dva šarty, jenž jest čtvrtá částka peníze tehdejšího.
- Mrk 12 43 I svolav učedníky své, dí jim: Amen pravím vám, že tato chudá vdova více uvrhla, než ti to všickni, kteříž metalí do pokladnice.
- Mrk 12 44 Nebo všickni z toho, což jim zbývalo, metalí, ale tato z své chudoby, všecko, což měla, uvrhla, všecku živnost svou.
- Mrk 13 1 A když vycházel z chrámu, dí jemu jeden z učedníků jeho: Mistře, pohleď, kteraké kamení a jaké jest toto stavení!
- Mrk 13 2 Tedy Ježíš odpovídaje, řekl jemu: Vidíš toto tak veliké stavení? Nebudeť ostaven kámen na kamení, kterýž by nebyl zbořen.
- Mrk 13 3 A když se posadil na hoře Olivetské proti chrámu, otázali se jeho obzvláště Petr, Jakub a Jan a Ondřej, řkouce:
- Mrk 13 4 Pověz nám, kdy to bude? A které znamení, když se toto všecko bude plni ti?
- Mrk 13 5 Ježíš pak odpovídaje jim, počal praviti: Vizte, aby vás někdo nesvedl.
- Mrk 13 6 Neboť mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Já jsem Kristus, a mnohěť svedou.
- Mrk 13 7 Když pak uslyšíte boje a pověst o válkách, nestrachujte se; nebo musí to býti, ale ne ihned konec.
- Mrk 13 8 Povstanetť zajisté národ proti národu a království proti království, a bude zemětřesení po místech, a hladové i bouřky.
- Mrk 13 9 A toť budou počátkové bolesti. Vy pak šetřte se. Nebo vydávati vás budou na sněmy a do shromáždění; budete biti, a před vladaři a králi stanete pro mne, na svědectví jím.
- Mrk 13 10 Ale ve všech národech nejprv musí býti kázáno evangelium.
- Mrk 13 11 Když pak vás povedou vyzrazující, nestarejte se, co byste mluvili, aniž o to pečlivě přemýšlujete, ale což vám bude dáno v tu hodinu, to mluvte; nebo nejste vy, jenž mluvíte, ale Duch svatý.
- Mrk 13 12 Vydátť pak bratr bratra na smrt a otec syna, a povstanou děti proti rodičům, a budou je mordovati.
- Mrk 13 13 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé. Ale kdož setrvá až do konce, tenť spasen bude.
- Mrk 13 14 Když pak uzříte ohavnost zpuštění, o kteréž povědíno jest skrze Daniele proroka, ana stojí, kdež by státi neměla, (kdo čte, rozuměj,) tehdaž ti, kdož jsou v Židovstvu, ať utekou na hory.
- Mrk 13 15 A kdož na střeše jest, nesstupuj do domu, ani vcházej, aby co vzal z domu svého.
- Mrk 13 16 A kdo na poli, nevracuj se zase, aby vzal roucho své.
- Mrk 13 17 Běda pak těhotným a těm, kteréž krmí v těch dnech.
- Mrk 13 18 Protož modlte se, aby utíkaní vaše nebylo v zimě.
- Mrk 13 19 Neboť budou ti dnově plni takového soužení, jakéhož nebylo od počátku stvoření, kteréž Bůh stvořil, až dosavad, aniž potom bude.
- Mrk 13 20 A byť neukrátil Pán těch dnů, nebyl by spasen žádný člověk. Ale pro vyvolené, kteréž vyvolil, ukrátil těch dnů.
- Mrk 13 21 A tehdaž řekl-li by vám kdo: Aj teď jest Kristus, aneb, aj tamto, nevěřte.
- Mrk 13 22 Neboť povstanou falešní Kristové a falešní proroci, a budou činiti divy a zázraky k svedení, by možné bylo, také i vyvolených.
- Mrk 13 23 Vy pak šetřte se. Aj, předpověděl jsem vám všecko.
- Mrk 13 24 V těch pak dnech, po soužení tom, slunce se zatmí a měsíc nedá světla svého.
- Mrk 13 25 A hvězdy nebeské budou padati, a moci, které jsou na nebi, pohnou se.

Mrk 13 26 A tehďázt' uźřĩ Syna člověka, an se běře v oblacích s mocí velikou a s slávou.

Mrk 13 27 I tehdyť pošle anděly své, a shromáždĩ vyvolené své ode čtyř větrů, od končin země až do končin nebe.

Mrk 13 28 Od fíku pak učte se podobenství: Když již ratolest jeho odmladne a vypučĩ se listĩ, znáte, že blízko jest léto.

Mrk 13 29 Takž i vy, když uźřĩte, ano se tyto věci dějĩ, vězte, že blízko jest a ve dveřích království Boží.

Mrk 13 30 Amen pravím vám, žeť nepomine pokolení toto, až se tyto všec̃ky věci stanou.

Mrk 13 31 Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.

Mrk 13 32 Ale o tom dni a hodině žádný neví, ani andělé, jenž jsou v nebesích, ani Syn, jedině sám Otec.

Mrk 13 33 Vizte, bděte a modl̃te se; nebo nevíte, kdy bude ten čas.

Mrk 13 34 Syn člověka zajistě jest jako člověk, kterýž daleko odšel, opustiv dům svůj, a poručiv služebníkům svým vládarství, a jednomu každému práci jeho, vrátnému přikázal, aby bděl.

Mrk 13 35 Protož bděte; nebo nevíte, kdy Pán domu přijde, u večer-li, čili o půlnoci, čili když kohouti zpívají, čili ráno;

Mrk 13 36 Aby snad přijda v nenadále, nenalezl vás, a vy spíte.

Mrk 13 37 A cožť vám pravím, všechněmť pravím: Bděte.

Mrk 14 1 Po dvou pak dnech byl hod beránka a přesnic; i hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej lstivě jmouce, zamordovali.

Mrk 14 2 Ale pravili: Ne v svátek, aby snad nebyl rozbroy v lidu.

Mrk 14 3 A když byl v Betany, v domu Šimona malomocného, a seděl za stolem, přišla žena, mající nádobu alabastrovou masti velmi drahé, z nardového koření. A rozbi všĩ nádobu, vylila ji na hlavu jeho.

Mrk 14 4 I hněvali se někteří mezi sebou, řkouce: I proč ztráta masti této stala se?

Mrk 14 5 Nebo mohlo jest toto prodáno býti draze než za tři sta peněz, a dáno býti chudým. I škřipěli zubami na ni.

Mrk 14 6 Ale Ježíš řekl: Nechtež jí. Proč ji rmoutíte? Dobrýť jest skutek učinila nade mnou.

Mrk 14 7 Však chudé máte vždycky s sebou, a když budete chtĩti, můžete jim dobře činiti, ale mne ne vždy mĩti budete.

Mrk 14 8 Ona což mohla, to učinila; předešlatť jest, aby těla mého pomazala ku pohřbu.

Mrk 14 9 Amen pravím vám: Kdežkoli bude kázáno toto evangelium po všem světě, také i to, což učinila tato, bude vypravováno na památku její.

Mrk 14 10 Tedy Jidáš Iskariotský, jeden ze dvanácti, odšel k předním kněžím, aby ho jim zradil.

Mrk 14 11 Oni pak uslyševše to, zradovali se, a slíbili mu peníze dáti. I hledal, kterak by ho příhodně zradil.

Mrk 14 12 Prvního pak dne přesnic, když velikonoční beránek zabíjĩn býval, řkou jemu učedlníci jeho: Kde chceš, ať jdouce, připravíme, abys jedl beránka?

Mrk 14 13 I poslal dva z učedníků svých, a řekl jim: Jděte do města, a potkáť vás člověk dčbán vody nesa. Jdětež za ním.

Mrk 14 14 A kamžkoli vejde, řcete k hospodáři domu toho: Mistrť praví: Kde jest večeradlo, v němž bych jedl beránka s učedlníky svými?

Mrk 14 15 A on vám ukáže večeradlo veliké, podlážené a připravené. Tu nám připravte.

Mrk 14 16 I odešli učedlníci jeho, a přišli do města, a našli tak, jakož jim byl pověděl. I připravili beránka.

Mrk 14 17 Když pak byl večer, přišel se dvanácti.

Mrk 14 18 A když seděli za stolem a jedli, řekl Ježíš: Amen pravím vám, že jeden z vás mne zradí, kterýž jí se mnou.

Mrk 14 19 A oni počali se rmoutiti a praviti jemu jeden každý obzvláštně: Zdali já jsem? A jiný: Zdali já?

Mrk 14 20 On pak odpověděv, řekl jim: Jeden ze dvanácti, kterýž omáčí se mnou v mĩse.

Mrk 14 21 Syn zajistě člověka jde, jakož jest psáno o něm, ale běda člověku tomu, skrze něhož Syn člověka bude zrazen. Dobré by bylo jemu, aby se byl nenarodil člověk ten.

Mrk 14 22 A když oni jedli, vzav Ježíš chléb, a dobrořečiv, lámal a dával jim, řka: Vezměte, jezte, to jest tělo mé.

Mrk 14 23 A vzav kalich, a díky učiniv, dal jim. A pili z něho všickni.

Mrk 14 24 I řekl jim: To jest krev má nového Zákona, kteráž se za mnohé vylévá.

Mrk 14 25 Amen pravím vám, žeť již více nebudu pĩti z plodu vinného kořene, až do onoho dne, když jej pĩti budu nový v království Božím.

Mrk 14 26 A sezpívavše písničku, vyšli na horu Olivetskou.

Mrk 14 27 Potom řekl jim Ježíš: Všickni vy zhoršíte se nade mnou této noci. Nebo psáno jest: Bĩti budu pastýře, a rozprchnou se ovce.

Mrk 14 28 Ale když z mrtvých vstanu, předejduť vás do Galilee.
 Mrk 14 29 Tedy Petr řekl jemu: Byť se pak všickni zhoršili, ale já nic.
 Mrk 14 30 Řekl jemu Ježíš: Amen pravím tobě, že dnes této noci, prve než kohout
 po dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš.
 Mrk 14 31 On pak mnohem více mluvil: Bychť pak měl s tebou i umřítí, nezapřímť
 tebe. A takž také i všickni mluvili.
 Mrk 14 32 I přišli na místo, kterémuž jméno Getsemany. Tedy řekl učedníkům
 svým: Sedtež tuto, ažť se pomodlím.
 Mrk 14 33 A pojav s sebou Petra a Jakuba a Jana, počal se lekati a velmi teskliv
 býti.
 Mrk 14 34 I dí jim: Smutnát jest duše má až k smrti. Počkejtež tuto a bděte.
 Mrk 14 35 A poodšed maličko, padl na zemi a modlil se, aby, bylo-li by možné,
 odešla od něho hodina ta.
 Mrk 14 36 I řekl: Abba, Otče, všecko jest možné tobě. Přenes kalich tento ode
 mne, ale však ne, což já chci, ale co ty.
 Mrk 14 37 I přišel k učedníkům a nalezl je, ani spí. I řekl Petrovi: Šimone,
 spíš? Nemohl -li s jediné hodiny bdíti?
 Mrk 14 38 Bděte a modlte se, abyste nevešli v pokušení. Duchť zajisté hotov
 jest, ale tělo nemocno.
 Mrk 14 39 A opět odšed, modlil se, táž slova mluvě.
 Mrk 14 40 A navrátil se, nalezl je, ani opět spí; nebo oči jejich byly obtíženy;
 aniž věděli, co by jemu odpověděli.
 Mrk 14 41 I přišel po třetí, a řekl jim: Spětež již a odpočívejte; dostitť jest.
 Přišla hodina; aj, Syna člověka zrazují v ruce hříšných.
 Mrk 14 42 Vstaňte, pojďte. Aj, kterýž mne zrazuje, blízkoť jest.
 Mrk 14 43 A hned, když on ještě mluvil, přišel Jidáš, jenž byl jeden ze
 dvanácti, a s ním zástup veliký s meči a s kyjmi, poslaných od předních kněží a od zákoníků a
 starších.
 Mrk 14 44 Zrádce pak byl jim dal znamení, řka: Kteréhožkoli políbím, tentť jest,
 jmětež ho a veďte opatrně.
 Mrk 14 45 A přišed, hned přistoupiv k němu, řekl: Mistře, Mistře, a políbil ho.
 Mrk 14 46 Tedy oni vztáhli naň ruce své a jali jej.
 Mrk 14 47 Jeden pak z těch, kteříž tu okolo stáli, vytrh meč, udeřil služebníka
 nejvyššího kněze, a utal jemu ucho.
 Mrk 14 48 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Jako na lotra vyšli jste s meči a s
 kyjmi, abyste mne jali?
 Mrk 14 49 Na každý den býval jsem u vás, uče v chrámě, a nejali jste mne. Ale
 toť se děje, aby se naplnila písma.
 Mrk 14 50 Tedy učedníci opustivše jej, všickni utekli.
 Mrk 14 51 Jeden pak mládenček šel za ním, odín jsa rouchem lněným po nahém těle.
 I popadl jej mládenci.
 Mrk 14 52 On pak opustiv roucho, nahý utekl od nich.
 Mrk 14 53 I přivedli Ježíše k nejvyššímu knězi, a sešli se k němu všickni přední
 kněží i starší i zákoníci.
 Mrk 14 54 Petr pak šel za ním zdaleka až na dvůr nejvyššího kněze; i seděl s
 služebníky, zhřívaje se u ohně.
 Mrk 14 55 Ale nejvyšší kněz i všecka ta rada hledali proti Ježíšovi svědectví,
 aby jej na smrt vydali, avšak nenalezli.
 Mrk 14 56 Nebo ač mnozí křivé svědectví mluvili proti němu, ale svědectví jejich
 nebyla jednotejná.
 Mrk 14 57 Tedy někteří povstavše, křivé svědectví dávali proti němu, řkouce:
 Mrk 14 58 My jsme slyšeli tohoto, že řekl: Já zbořím chrám tento rukou udělaný,
 a ve třech dnech jiný ne rukou udělaný postavím.
 Mrk 14 59 Ale ani to jejich svědectví nebylo jednotejné.
 Mrk 14 60 Tedy povstav nejvyšší kněz uprostřed, otázal se Ježíše, řka:
 Neodpovídáš ničehož, což tito na tebe svědčí?
 Mrk 14 61 Ale on mlčel, a nic neodpověděl. Opět nejvyšší kněz otázal se ho a
 řekl jemu: Jsi-liž ty Kristus, Syn Boha Požehnaného?
 Mrk 14 62 A Ježíš řekl: Játť jsem, a uzzříte Syna člověka, an sedí na pravici moci
 Boží, a přichází s oblaky nebeskými.
 Mrk 14 63 Tedy nejvyšší kněz roztrh roucho své, řekl: I což ještě potřebujeme
 svědků?
 Mrk 14 64 Slyšeli jste rouhání. Co se vám zdá? Oni pak všickni odsoudili jej, že
 jest hoden smrti.
 Mrk 14 65 I počali někteří naň plvati, a tvář jeho zakrývati, a políčkovati, a
 říkati jemu: Prorokuj nám. A služebníci kyji jej bili.
 Mrk 14 66 A když byl Petr v síni dole, přišla jedna z děveček nejvyššího kněze.
 Mrk 14 67 A uzřevši Petra, an se ohřívá, a popatřivši naň, dí: I ty s Ježíšem
 Nazaretským byl jsi.
 Mrk 14 68 Ale on zapřel, řka: Aniž vím, ani rozumím, co ty pravíš. I vyšel ven
 před síň, a kohout zazpíval.
 Mrk 14 69 Tedy děvečka, uzřevši jej opět, počala praviti těm, kteříž tu okolo

stáli, že tento z nich jest.

Mrk 14 70 A on opět zapřel. A po malé chvíli opět ti, kteříž tu stáli, řekli Petrovi: Jistě z nich jsi, nebo i Galilejský jsi, i řeč tvá podobná jest.

Mrk 14 71 On pak počal se proklínati a přísahati, pravě: Neznám člověka toho, o němž vy pravíte.

Mrk 14 72 A hned po druhé kohout zazpíval. I rozpomenul se Petr na slovo, kteréž byl řekl jemu Ježíš: Že prve než kohout dvakrát zazpívá, třikrát mne zapříš. A vyšel, plakal.

Mrk 15 1 A hned ráno uradivše se přední kněží s staršími a s zákoníky i se vším shromážděním, svázavše Ježíše, vedli jej a dali Pilátovi.

Mrk 15 2 I otázal se ho Pilát: Ty-liž jsi král Židovský? A on odpověděl, řekl jemu: Ty pravíš.

Mrk 15 3 I žalovali na něj přední kněží mnoho. On pak nic neodpovídal.

Mrk 15 4 Tedy Pilát otázal se ho opět, řka: Nic neodpovídáš? Hle, jak mnoho proti tobě svědčí.

Mrk 15 5 Ale Ježíš předce nic neodpověděl, takže se podivil Pilát.

Mrk 15 6 Ve svátek pak propouštěval jim jednoho z vězňů, za kteréhož by prosili.

Mrk 15 7 I byl jeden, kterýž sloul Barabbáš, jenž s svárlivými byl v vězení, kteříž v svadě vraždu byli spáchali.

Mrk 15 8 A zvolav zástup, počal prositi, aby učinil, jakož jim vždycky činíval.

Mrk 15 9 Pilát pak odpověděl jim, řka: Chcete-li, propustím vám krále Židovského?

Mrk 15 10 (Nebo věděl, že jsou jej z závesti vydali přední kněží.)

Mrk 15 11 Ale přední kněží ponukli zástupu, aby jim raději propustil Barabbáše.

Mrk 15 12 A Pilát odpověděl, řekl jim zase: Což pak chcete, ať učiním tomu, kteréhož králem Židovským nazýváte?

Mrk 15 13 A oni opět zvolali: Ukřižuj ho.

Mrk 15 14 A Pilát pravil jim: I což jest zlého učinil? Oni pak více volali: Ukřižuj ho.

Mrk 15 15 Tedy Pilát, chtě lidu dosti učiniti, pustil jim Barabbáše, a dal jim Ježíše ubičovaného, aby byl ukřižován.

Mrk 15 16 Žoldnéři pak uvedli jej vnitř do síně, do radného domu, a svolali všecku sběh.

Mrk 15 17 I oblékli jej v šarlat, a korunu spletše z trní, vložili naň.

Mrk 15 18 I počali ho pozdravovati, řkouce: Zdráv buď, králi Židovský.

Mrk 15 19 A bili hlavu jeho trřtinou, a plvali na něj, a sklánějíce kolena, klaněli se jemu.

Mrk 15 20 A když se jemu naposmívali, svlékli s něho šarlat, a oblékli jej v roucho jeho vlastní. I vedli jej, aby ho ukřižovali.

Mrk 15 21 I přinutili nějakého Šimona Cyrenenského, pomíjejícího je, (kterýž šel z pole, otce Alexandrova a Rufova,) aby vzal kříž jeho.

Mrk 15 22 I vedli jej až na místo Golgota, to jest, (vyložil-li by,) popravné místo.

Mrk 15 23 I dávali mu píti víno s mirrou, ale on nepřijal ho.

Mrk 15 24 A ukřižovavše jej, rozdělili roucha jeho, mecíce o ně los, kdo by co vzíti měl.

Mrk 15 25 A byla hodina třetí, když ho ukřižovali.

Mrk 15 26 A byl nápis viny jeho napsán těmi slovy: Král Židovský.

Mrk 15 27 Ukřižovali také s ním dva lotry: jednoho na pravici a druhého na levici jeho.

Mrk 15 28 I naplněno jest písmo, řkoucí: A s nepravými počten jest.

Mrk 15 29 A kteříž tudy chodili mimo něj, rouhali se jemu, potřásajíce hlavami svými, a říkajíce: Hahá, kterýž rušíš chrám Boží, a ve třech dnech jej zase vzděláváš,

Mrk 15 30 Spomoz sobě samému, a sstup s kříže.

Mrk 15 31 Též i přední kněží posmívajíce se, jeden k druhému s zákoníky pravili: Jinýmt jest pomáhal, sám sobě pomoci nemůže.

Mrk 15 32 Kristus král Izraelský, nechažť nyní sstoupí s kříže, ať uzříme a uvěříme. A i ti, kteříž s ním ukřižováni byli, útržku mu činili.

Mrk 15 33 A když byla hodina šestá, stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.

Mrk 15 34 A v hodinu devátou zvolal Ježíš hlasem velikým, řka: El ói, El ói, Iama zabachtani? jenž se vykládá: Bože můj, Bože můj, pročs mne opustil?

Mrk 15 35 A někteří z okolo stojících, slyševše to, pravili: Hle, Eliáše volá.

Mrk 15 36 A běžev jeden, naplnil houbu octem a vloživ na trest, dával jemu píti, řka: Ponechte, uzříme, přijde-li Eliáš, aby jej složil.

Mrk 15 37 Ježíš pak zvolav hlasem velikým, pustil duši.

Mrk 15 38 A opona v chrámě roztrhla se na dvě, od vrchu až dolů.

Mrk 15 39 Viděv pak to centurio, kterýž naproti stál, že tak volaje, vypustil duši, řekl: Jistě člověk tento Syn Boží byl.

Mrk 15 40 Byly pak tu i ženy, zdaleka se dívající, mezi nimiž byla Maria Magdaléna, a Maria Jakuba menšího, a Jozesova matě, a Salome.

Mrk 15 41 Kteréž, když ještě byl v Galilei, chodily za ním a posluhovaly jemu, i

jiné mnohé, kteréž byly s ním vstoupily do Jeruzaléma.
 Mrk 15 42 A když již byl večer, (že byl den připravování, to jest před sobotou,)
 Mrk 15 43 Přišel Jozef z Arimatie, počestná osoba úředná, kterýž také očekával
 království Božího, směle všel ku Pilátovi a prosil za tělo Ježíšovo.
 Mrk 15 44 Pilát pak podivil se, již-li by umřel. A povolav centuriona, otázal se
 ho, dávno-li je umřel.
 Mrk 15 45 A zvědév od centuriona, dal tělo Jozefovi.
 Mrk 15 46 A Jozef koupil v plátna, a složil ho s kříže, obvinul v plátno, i
 položil do hrobu, kterýž byl vytesán z skály, a přivalil kámen ke dveřům hrobovým.
 Mrk 15 47 Ale Maria Magdaléna a Maria Jozesova dívaly se, kde by byl položen.
 Mrk 16 1 A když pominula sobota, Maria Magdaléna a Maria Jakubova a Salome
 nakoupily vonných věcí, aby přijdouce, pomazaly Ježíše.
 Mrk 16 2 A velmi ráno vyšedše první den po sobotě, přišly k hrobu, an již
 slunce vzešlo.
 Mrk 16 3 I pravily vespolek: Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?
 Mrk 16 4 (A vzhledše, uzřely odvalený kámen.) Byl zajisté veliký velmi.
 Mrk 16 5 A všedše do hrobu, uzřely mládence, an sedí na pravici, oděného
 rouchem bílým. I ulekly se.
 Mrk 16 6 Kterýžto řekl jim: Nebojte se. Ježíše hledáte Nazaretského
 ukřižovaného. Vstaltě jest, neníť ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili.
 Mrk 16 7 Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do
 Galilee. Tam jej uzříte, jakož jest pověděl vám.
 Mrk 16 8 A ony vyšedše rychle, utekly od hrobu; nebo přišel na ně strach a
 hrůza. A aniž komu co řekly, nebo se bály.
 Mrk 16 9 Vstav pak Ježíš z mrtvých ráno v neděli, ukázal se nejprv Mariji
 Magdaléně, z nížto byl vyvrhl sedm ďáblů.
 Mrk 16 10 Ona pak šedši, zvěstovala těm, kteříž s ním bývali, lkajícím a
 plačícím.
 Mrk 16 11 A oni slyšavše, že by živ byl a vidín od ní, nevěřili.
 Mrk 16 12 Potom pak dvěma z nich jdoucím ukázal se v jiné způsobě, když šli přes
 pole.
 Mrk 16 13 A ti šedše, pověděli jiným. Ani těm nevěřili.
 Mrk 16 14 Nejposléze sedícím spolu jedenácti ukázal se, a trestal nedověru
 jejich a tvrdost srdce, že těm, kteříž jej viděli vzkříšeného, nevěřili.
 Mrk 16 15 A řekl jim: Jdouce po všem světě, kažte evangelium všemu stvoření.
 Mrk 16 16 Kdož uvěří a pokřtí se, spasen bude; kdož pak neuvěří, budeť zatracen.
 Mrk 16 17 Znamení pak ti, kteříž uvěří, tato míti budou: Ve jménu mém ďábly
 budou vymítati, jazyky novými mluvi ti.
 Mrk 16 18 Hady bráti; a jestliže by co jedovatého pili, neuškodíť jim; na
 nemocné ruce vzkládati budou, a dobře se míti budou.
 Mrk 16 19 Když pak jim odmluvil Pán, vzhůru vzat jest do nebe, a sedí na pravici
 Boží.
 Mrk 16 20 A oni šedše, kázali všudy, a Pán jim pomáhal, a slov jejich potvrzoval
 činěním divů.
 Lke 1 1 Poněvadž mnozí usilovali sepsati pořádně vypravování těch věcí, kteréž
 jsou u nás jisté,
 Lke 1 2 Jakž jsou nám vydali ti, kteřížto od počátku sami viděli, a služebníci
 toho Slova byli,
 Lke 1 3 vidělo se i mně, kterýž jsem toho všeho pravé povědomosti došel, tobě
 z gruntu o tom pořádně vypsati, výborný Theofile,
 Lke 1 4 Abys zvěděl jistotu těch věcí, jimž jsi vyučován.
 Lke 1 5 Byl za dnů Herodesa krále Judského kněz nějaký, jménem Zachariáš, z
 třídy Abiášovy, a manželka jeho ze dcer Aronových, a jméno její Alžběta.
 Lke 1 6 Byli pak oba spravedliví před obličejem Božím, chodíce ve všech
 přikázáních a spravedlnostech Páně bez úhony.
 Lke 1 7 A neměli plodu, protože Alžběta byla neplodná, a oba se byli zstarali
 ve dnech svých.
 Lke 1 8 I stalo se, když on úřad kněžský konał v pořádku třídy své před Bohem,
 Lke 1 9 že vedle obyčeje úřadu kněžského los naň přišel, aby položil zápal,
 vejda do chrámu Páně.
 Lke 1 10 A všecko množství lidu bylo vně, modlíce se v hodinu zápalu.
 Lke 1 11 Tedy ukázal se jemu anděl Páně, stoje na pravé straně oltáře zápalu.
 Lke 1 12 A uzřev jej Zachariáš, zstrašil se, a bázeň připadla na něj.
 Lke 1 13 I řekl jemu anděl: Neboj se, Zachariáši, neboť jest uslyšána modlitba
 tvá, a Alžběta manželka tvá porodí tobě syna, a nazúveš jméno jeho Jan.
 Lke 1 14 Z čehož budeš míti radost a veselí, a mnozí z jeho narození budou se
 radovati.
 Lke 1 15 Bude zajisté veliký před obličejem Páně, a vína i nápoje opojného
 nebudeť píti, a Duchem svatým bude naplněn hned od života matky své.
 Lke 1 16 A mnohé z synů Izraelských obrátí ku Pánu Bohu jejich.
 Lke 1 17 Neboť, on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově, aby
 obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby tak připravil Pánu lid

hotový.
Lke 1 18 I řekl Zachariáš k andělu: Po čemž to poznám? Nebo já starý jsem, a manželka má zstarala se ve dnech svých.
Lke 1 19 Odpověděv anděl, řekl jemu: Jáť jsem Gabriel, kterýž stojím před obličejem Božím, a poslán jsem, abych mluvil s tebou, a tyto věci veselě tobě zvěstoval.
Lke 1 20 A aj, budeš němý, a nebudeš moci mluvit až do toho dne, v kterémž se tyto věci stanou, protože jsi neuvěřil řečem mým, kteréž se naplní časem svým.
Lke 1 21 Lid pak očekával Zachariáše, a divili se, že on tak prodléval v chrámě.
Lke 1 22 Vyšed pak, nemohl mluvit k nim. I srozuměli, že vidění viděl v chrámě. Nebo on návěští jim dával, a zůstal němý.
Lke 1 23 I stalo se, když se vyplnili dnové konání úřadu jeho, odšel do domu svého.
Lke 1 24 A po těch dnech počala Alžběta manželka jeho, a tajila se za pět měsíců, řkuci:
Lke 1 25 že tak mi učinil Pán ve dnech, v nichžto vzezřel, aby odjal mé pohanění mezi lidmi.
Lke 1 26 V měsíci pak šestém poslán jest anděl Gabriel od Boha do města Galilejského, kterémuž jméno Nazaret,
Lke 1 27 Ku panně zasnoubené muži, kterémuž jméno bylo Jozef, z domu Davidova, a jméno panny Maria.
Lke 1 28 I všed k ní anděl, dí: Zdráva milosti došlá, Pán Bůh s tebou, požehnaná ty mezi ženami.
Lke 1 29 Ona pak uzřevši ho, zarmoutila se nad řečí jeho, a myslila, jaké by to bylo pozdravení.
Lke 1 30 I řekl jí anděl: Neboj se, Maria, nebo jsi nalezla milost u Boha.
Lke 1 31 A počneš v životě a porodíš syna, a nazúveš jméno jeho Ježíš.
Lke 1 32 Tentě bude veliký, a Syn Nejvyššího slouti bude, a dát jemu Pán Bůh stolici Davida otce jeho.
Lke 1 33 A kralovati bude v domě Jákobově na věky, a království jeho nebude konce.
Lke 1 34 I řekla Maria k andělu: Kterak se to stane, poněvadž já muže nepoznávám?
Lke 1 35 A odpověděv anděl, řekl jí: Duch svatý sstoupí v tě, a moc Nejvyššího zastíní tobě; a protož, což se z tebe svatého narodí, slouti bude Syn Boží.
Lke 1 36 A aj, Alžběta, příbuzná tvá, i ona počala syna v starosti své, a tento jest jí šestý měsíc, kteráž sloula neplodná.
Lke 1 37 Neboť nebude nemožné u Boha všeliké slovo.
Lke 1 38 I řekla Maria: Aj, služebnice Páně, staniž mi se podle slova tvého. I odšel od ní anděl.
Lke 1 39 Tedy povstavši Maria v těch dnech, odešla na hory s chvátáním do města Judova.
Lke 1 40 I vešla do domu Zachariášova, a pozdravila Alžběty.
Lke 1 41 I stalo se, jakž uslyšela pozdravení Marie Alžběta, zpléšalo nemluvnátko v životě jejím, a naplněna jest Duchem svatým Alžběta.
Lke 1 42 I zvolala hlasem velikým a řekla: Požehnaná ty mezi ženami, a požehnaný plod života tvého.
Lke 1 43 A odkud mi to, aby přišla matka Pána mého ke mně?
Lke 1 44 Nebo aj, jakž se stal hlas pozdravení tvého v uších mých, zpléšalo radostně nemluvnátko v životě mém.
Lke 1 45 A blahoslavená, kteráž uvěřila, neboť dokonány budou ty věci, kteréž jsou povědiny jí ode Pána.
Lke 1 46 Tedy řekla Maria: Velebí duše má Hospodina,
Lke 1 47 A veselí se duch můj v Bohu, Spasiteli mém,
Lke 1 48 že jest vzezřel na ponížení služebnice své; neb aj, od této chvíle blahoslavi ti mne budou všickni národové.
Lke 1 49 Neboť mi učinil veliké věci ten, jenž mocný jest, a svaté jméno jeho,
Lke 1 50 A jehož milosrdenství od pokolení až do pokolení bojícím se jeho.
Lke 1 51 Dokázal moci ramenem svým, rozptýlil pyšné myšlením srdce jejich.
Lke 1 52 Sházal mocné s stolic, a povýšil ponížených.
Lke 1 53 Lačné nakrmil dobrými věcmi, a bohaté pustil prázdné.
Lke 1 54 Přijal Izraele, služebníka svého, pamětliv jsa na milosrdenství své
Lke 1 55 (Jakož mluvil k otcům našim, k Abrahamovi a semeni jeho) na věky.
Lke 1 56 I zůstala Maria s ní asi za tři měsíce, a potom navrátila se do domu svého.
Lke 1 57 Alžbětě pak naplnil se čas, aby porodila; i porodila syna.
Lke 1 58 A uslyšeli sousedé a přátelé její, že Hospodin veliké učinil s ní milosrdenství své, i radovali se spolu s ní.
Lke 1 59 Stalo se pak v den osmý, přišli obřezovati dítěte, a nazývali jej jménem otce jeho Zachariášem.
Lke 1 60 Ale odpověděvši matka jeho, řekla: Nikoli, ale slouti bude Jan.
Lke 1 61 I řekli k ní: Však nižádného není v rodu tvém, kterýž by sloul jménem

tím.			
Lke	1	62	I dávali návěští otci jeho, jak by ho chtěl nazývat.
Lke	1	63	A on požádal deštičky, napsal řka: Jan jest jméno jeho. I divili se všickni.
Lke	1	64	A ihned otevřela se ústa jeho a jazyk jeho, i mluvil, velebě Boha.
Lke	1	65	Tedy přišla bázeň na všechny sousedy jejich, a po všech horách Judských rozhlášána jsou všechna ta slova.
Lke	1	66	A všickni, kteříž o tom slyšeli, skládali to v srdci svém, řkouce: I kteraké dítě toto bude?
Lke	1	67	A ruka Páně byla s ním.
Lke	1	68	Zachariáš pak otec jeho naplněn jest Duchem svatým, a prorokoval řka: Požehnaný Pán Bůh Izraelský, že jest navštívil, a učinil vykoupení lidu svému,
Lke	1	69	A vyzdvihl nám roh spasení v domu Davida, služebníka svého,
Lke	1	70	Jakož mluvil skrze ústa proroků svých svatých, kteříž byli od věků,
Lke	1	71	O vysvobození z nepřátel našich, a z ruky všech, kteříž nás nenáviděli,
Lke	1	72	Aby učinil milosrdenství s otci našimi, a rozpomenul se na smlouvu svou svatou,
Lke	1	73	Na přísahu, kterouž jest přísáhl Abrahamovi, otci našemu, že jistě nám to dá,
Lke	1	74	Abychom bez strachu, z ruky nepřátel našich jsouce vysvobozeni,
Lke	1	75	v svatosti a v spravedlnosti před obličejem jeho, po všechny dny života našeho.
Lke	1	76	Ty pak, dítě, prorokem Nejvyššího slouti budeš, nebo předejdeš před tváří Páně připravovati cesty jeho,
Lke	1	77	Aby bylo dáno umění spasitelné lidu jeho na odpuštění hříchů jejich,
Lke	1	78	Skrze srdečné milosrdenství Boha našeho, v němžto navštívil nás, vyšed z výsosti,
Lke	1	79	Aby se ukázal sedícím v temnostech a v stínu smrti, k spravení noh našich na cestu pokoje.
Lke	1	80	Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, a bylo na poušti až do dne zjevení svého lidu Izraelskému.
Lke	2	1	I stalo se v těch dnech, vyšlo jest vyrčení od císaře Augusta, aby byl popsán všecken svět.
Lke	2	2	(To popsání nejprve stalo se, když vládařem Syrským byl Cyrenius.)
Lke	2	3	I šli všickni, aby zapsáni byli, jeden každý do svého města.
Lke	2	4	Vstoupil pak i Jozef od Galilee z města Nazaretu do Judstva, do města Davídova, kteréž slove Betlém, (protože byl z domu a z čeledi Davídovy.)
Lke	2	5	Aby zapsán byl s Marijí, zasnoubenou sobě manželkou, těhotnou.
Lke	2	6	I stalo se, když tam byli, naplnili se dnové Marie, aby porodila.
Lke	2	7	I porodila Syna svého prvorozeného, a plénkami ho obvinula, a položila jej v jeslech, neb neměli jinde místa v hospodě.
Lke	2	8	A pastýři byli v krajině té, ponocující a stráž noční držíce nad svým stádem.
Lke	2	9	A aj, anděl Páně postavil se podle nich, a sláva Páně osvítila je. I báli se bázní velikou.
Lke	2	10	Tedy řekl jim anděl: Nebojtež se; nebo aj, zvěstuji vám radost velikou, kteráž bude všemu lidu.
Lke	2	11	Nebo narodil se vám dnes Spasitel, jenž jest Kristus Pán, v městě Davidově.
Lke	2	12	A toto vám bude za znamení: Naleznete nemluvnátko plénkami obvinuté, a ležící v jeslech.
Lke	2	13	A hned s andělem zjevilo se množství rytířstva nebeského, chválících Boha a řkoucích:
Lke	2	14	Sláva na výsostech Bohu, a na zemi pokoj, lidem dobrá vůle.
Lke	2	15	I stalo se, jakž odešli od nich andělé do nebe, že ti lidé, totiž pastýři, řekli vespolek: Pojdme až do Betléma a vízme tu věc, jenž se stala, o níž Pán oznámil nám.
Lke	2	16	I přišli, chvátající, a našli Mariji a Jozefa, a nemluvnátko ležící v jeslech.
Lke	2	17	A viděvše, rozhlášovali to, což jim povědíno bylo o tom dítěti.
Lke	2	18	I divili se všickni, kteříž slyšeli o tom, což bylo mluveno od pastýřů k nim.
Lke	2	19	Ale Maria zachovávala všechna slova tato, skládající je v srdci svém.
Lke	2	20	I navrátili se pastýři, velebíce a chválíce Boha ze všeho, což slyšeli a viděli, tak jakž bylo povědíno jim.
Lke	2	21	A když se naplnilo dní osm, aby obřezáno bylo dítě, nazváno jest jméno jeho Ježíš, kterýmž bylo nazváno od anděla, prve než se v životě počalo.
Lke	2	22	A když se naplnili dnové očišťování Marie podle zákona Mojžíšova, přinesli jej do Jeruzaléma, aby ho postavili přede Pánem,
Lke	2	23	(Jakož psáno jest v Zákoně Páně, že každý pacholík, otvíraje život,

svatý Pánu slouti bude,)

Lke 2 24 A aby dali obět, jakož povědino jest v Zákoně Páně, dvě hrdličky anebo dvě holoubátek.

Lke 2 25 A aj, člověk jeden byl v Jeruzalémě, jemuž jméno Simeon. A člověk ten byl spravedlivý a nábožný, očekávající potěšení Izraelského, a Duch svatý byl v něm.

Lke 2 26 A bylo jemu zjeveno od Ducha svatého, že neužří smrti, až by prve uzřel Krista Páně.

Lke 2 27 Ten přišel, ponuknut jsa od Ducha Páně, do chrámu. A když uvodili dítě Ježíše rodičové, aby učinili podle obyčeje zákona za něj,

Lke 2 28 Tedy on vzal jej na lokty své, i chválil Boha a řekl:

Lke 2 29 Nyní propouštíš služebníka svého, Pane, podle slova svého v pokoji.

Lke 2 30 Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé,

Lke 2 31 kteréz jsi připravil před obličejem všech lidí,

Lke 2 32 světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.

Lke 2 33 Otec pak a matka jeho divili se těm věcem, kteréz praveny byly o něm.

Lke 2 34 I požehnal jim Simeon, a řekl k Mariji, matce jeho: Aj, položen jest tento ku pádu a ku povstání mnohým v Izraeli, a na znamení, kterémužto bude odpíráno,

Lke 2 35 (A tvou vlastní duši pronikne meč,) aby zjevena byla z mnohých srdcí myšlení.

Lke 2 36 Byla také Anna prorokyně, dcera Fanuelova z pokolení Aser. Ta se byla zstarala ve dnech mnohých, a živa byla s mužem svým sedm let od panenství svého.

Lke 2 37 A ta vdova byla, mající let okolo osmdesáti a čtyř, kteráž nevycházela z chrámu, posty a modlitbami sloužeci Bohu dnem i nocí.

Lke 2 38 A ta v touž hodinu přišedši, chválila Pána, a mluvila o něm všechněm, kteríž čekali vykoupení v Jeruzalémě.

Lke 2 39 Oni pak, jakž vykonali všecko podle zákona Páně, vrátili se do Galilee, do města svého Nazaréta.

Lke 2 40 Dítě pak rostlo a posilovalo se v duchu, plné moudrosti, a milost Boží byla v něm.

Lke 2 41 I chodívali rodičové jeho každého roku do Jeruzaléma na den slavný velikonoční.

Lke 2 42 A když byl ve dvanácti letech, a oni vstupovali do Jeruzaléma, podle obyčeje toho dne svátečního,

Lke 2 43 A když vykonali dni, a již se navracovali, zůstalo dítě Ježíš v Jeruzalémě, a nevěděli o tom Jozef a matka jeho.

Lke 2 44 Domnívajíce se pak o něm, že by byl v zástupu, ušli den cesty. I hledali ho mezi příbuznými a známými.

Lke 2 45 A nenalezše jeho, navrátili se do Jeruzaléma, hledajíce ho.

Lke 2 46 I stalo se po třech dnech, že našli jej v chrámě, an sedí mezi doktory, poslouchaje jich a otazuje se jich.

Lke 2 47 A děsili se všickni, kteríž jej slyšeli, nad rozumností a odpověďmi jeho.

Lke 2 48 A uzřevše ho, ulekli se. I řekla matka jeho k němu: Synu, proč jsi nám tak učinil? Aj, otec tvůj a já s bolestí hledali jsme tebe.

Lke 2 49 I řekl k nim: Co jest, že jste mne hledali? Zdaliž jste nevěděli, že v těch věcech, kteréz jsou Otce mého, musím já býti?

Lke 2 50 Ale oni nesrozuměli těm slovům, kteráž k nim mluvil.

Lke 2 51 I šel s nimi, a přišel do Nazarétu, a byl poddán jim. Matka pak jeho zachovávala všecka slova ta v srdci svém.

Lke 2 52 A Ježíš prospíval moudrostí, a věkem, a milostí, u Boha i u lidí.

Lke 3 1 Léta pak patnáctého císařství Tiberia císaře, když Pontský Pilát spravoval Judstvo, a Herodes byl čtvrtákem v Galilei, Filip pak bratr jeho byl čtvrtákem Iturejské a Trachonitidské krajiny, a Lyzaniáš čtvrtákem Abilinským,

Lke 3 2 Za nejvyššího kněze Annáše a Kaifáše, stalo se slovo Páně nad Janem synem Zachariášovým na poušti.

Lke 3 3 I chodil po vši krajině ležící při Jordánu a kázal křest pokání na odpuštění hříchů,

Lke 3 4 Jakož psáno jest v knihách proroctví Izaiáše proroka, řkoucího: Hlas volajícího na poušti: Připravujte cestu Páně, přímé činite stezky jeho.

Lke 3 5 Každé údolí bude vyplněno, a každá hora a pahrbek bude ponížen; i budou křivé věci spraveny a ostré cesty budou hladké.

Lke 3 6 A uzříť všeliké tělo spasení Boží.

Lke 3 7 Právil pak k zástupům vycházejícím, aby se křtili od něho: Plemeno ještěřčí, kdo je vám ukázal, abyste utekli před budoucím hněvem?

Lke 3 8 Protož činite ovoce hodné pokání, a neříkejtež u sebe: Otce máme Abrahama. Neboť pravím vám, žeť jest mocen Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi.

Lke 3 9 A jižť jest i sekera k kořenu stromů přiložena. Protož každý strom, jenž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bude.

Lke 3 10 I tázali se ho zástupové, řkouce: Což tedy činiti budeme?

Lke 3 11 A on odpovídaje, pravil jim: Kdo má dvě sukně, dej jednu nemajícímu, a kdo má pokrmy, tolikéž učiň.

Lke 3 12 Přišli pak i celní křtíti se, i řekli jemu: Mistře, co budeme činiti?

Lke 3 13 A on řekl k nim: Nic více nevybírejte než to, což jest ustaveno.
 Lke 3 14 I tážali se ho také i žoldnéři, řkouce: A my což činiti budeme? I řekl jim: Ni žádného neutiskujte, ani podvodně číňte, a dosti mějte na svých žoldích.
 Lke 3 15 A když pak lid očekával, a myslili všickni v srdcích svých o Janovi, nebyl-li by snad on Kristus,
 Lke 3 16 Odpověděl Jan všechněm, a řka: Ját zajisté křtím vás vodou, ale jdet silnější nežli já, kteréhožto nejsem hoden rozvázati řeménka u obuvi jeho. Tentž vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm.
 Lke 3 17 Jehožto věječka v ruce jeho, a vyčistit humno své, a shromáždí pšenici do obilnice své, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným.
 Lke 3 18 A tak mnohé jiné věci, napomínaje, zvěstoval lidu.
 Lke 3 19 Herodes pak čtvrták, když od něho byl trestán pro Herodiadu manželku Filipa bratra svého, i ze všech zlých věcí, kteréž činil Herodes,
 Lke 3 20 Přidal i toto nade všecko, že jest vsadil Jana do žaláře.
 Lke 3 21 I stalo se, když se křtil všecken lid, a když se pokřtil i Ježíš, a modlil se, že otevřelo se nebe,
 Lke 3 22 A sstoupil Duch svatý v tělesné způsobě jako holubice na něj, a stal se hlas s nebe, řkoucí: Ty jsi Syn můj milý, v toběť mi se zalíbilo.
 Lke 3 23 Ježíš pak počínal býti jako ve třiceti letech, jakž domnín byl syn Jozefův, kterýž byl syn Heli,
 Lke 3 24 kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví, kterýž byl Melchův, kterýž byl Jannův, kterýž byl Jozefův,
 Lke 3 25 kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Amosův, kterýž byl Naum, kterýž byl Esli, kterýž byl Nagge,
 Lke 3 26 kterýž byl Mahatův, kterýž byl Matatiášův, kterýž byl Semei, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Judův,
 Lke 3 27 kterýž byl Johannův, kterýž byl Resův, kterýž byl Zorobábelův, kterýž byl Salatielův, kterýž byl Neriův,
 Lke 3 28 kterýž byl Melchiův, kterýž byl Addiův, kterýž byl Kozamův, kterýž byl Elmódamův, kterýž byl Erův,
 Lke 3 29 kterýž byl Józův, kterýž byl Eliezerův, kterýž byl Jórimův, kterýž byl Matatův, kterýž byl Léví,
 Lke 3 30 kterýž byl Simeonův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jozefův, kterýž byl Jónamův, kterýž byl Eliachimův,
 Lke 3 31 kterýž byl Meleův, kterýž byl Ménamův, kterýž byl Matatanův, kterýž byl Nátanův, kterýž byl Davidův,
 Lke 3 32 kterýž byl Jesse, kterýž byl Obédův, kterýž byl Bózův, kterýž byl Salmonův, kterýž byl Názonův,
 Lke 3 33 kterýž byl Aminadabův, kterýž byl Aramův, kterýž byl Ezromův, kterýž byl Fáresův, kterýž byl Judův, kterýž byl Jákobův,
 Lke 3 34 kterýž byl Izákův, kterýž byl Abrahamův, kterýž byl Táre, kterýž byl Náchorův,
 Lke 3 35 kterýž byl Sáruchův, kterýž byl Ragaův, kterýž byl Fálekův, kterýž byl Heberův, kterýž byl Sále,
 Lke 3 36 kterýž byl Kainanův, kterýž byl Arfaxadův, kterýž byl Semův, kterýž byl Noé, kterýž byl Lámechův,
 Lke 3 37 kterýž byl Matuzalémův, kterýž byl Enochův, kterýž byl Járedův, kterýž byl Malalehelův, kterýž byl Kainanův,
 Lke 3 38 kterýž byl Enosův, kterýž byl Setův, kterýž byl Adamův, kterýž byl Boží.
 Lke 4 1 Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na poušť.
 Lke 4 2 A za čtyřiceti dní pokoušín byl od ďábla, a nic nejedl v těch dnech.
 Lke 4 3 I řekl jemu ďábel: Jestliže jsi Syn Boží, rcí kamenu tomuto, ať jest chléb.
 Lke 4 4 I odpověděl jemu Ježíš: Psánoť jest: Že ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem Božím.
 Lke 4 5 I vedl jej ďábel na horu vysokou, a ukázal mu všecka království okršlku země pojednou.
 Lke 4 6 A řekl jemu ďábel: Toběť dám tuto všecku moc i slávu těchto království, nebo mně dána jest, a komuž bych koli chtěl, dám ji.
 Lke 4 7 Protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všecko tvé.
 Lke 4 8 I odpovědv Ježíš, řekl jemu: Jdi pryč ode mne, satanáši; neboť psáno jest: Pánu Bohu svému budeš se klaněti a jemu samému sloužiti.
 Lke 4 9 Tedy vedl jej do Jeruzaléma, a postavil ho na vrchu chrámu, a řekl mu: Jsi-li Syn Boží, pust se odtud dolů.
 Lke 4 10 Nebo psáno jest: Že andělům svým přikáže o tobě, aby tě ostríhali,
 Lke 4 11 A že tě na ruce uchopí, abys neurazil o kámen nohy své.
 Lke 4 12 A odpovídaje, dí mu Ježíš: Povědínoť jest: Nebudeš pokoušeti Pána Boha svého.
 Lke 4 13 A dokonav všecka pokušení ďábel, odšel od něho až do času.

Lke	4	14	I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galilee, a vyšla pověst o něm po
vší té okolní krajině.			
Lke	4	15	A on učil v školách jejich, a slaven byl ode všech.
Lke	4	16	I přišel do Nazaréta, kdež byl vychován, a všel podle obyčeje svého v
den sobotní do školy. I			vstal, aby četl.
Lke	4	17	I dána jemu kniha Izaiáše proroka. A otevřev knihu, našel místo, kdež
bylo napsáno:			
Lke	4	18	Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým
poslal mne, a uzdravovati zkroutěné srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a			
propustiti soužené v svobodu,			
Lke	4	19	A zvěstovati léto Páně vzácné.
Lke	4	20	A zavřev knihu a vrátiv služebníku, posadil se. A všech v škole oči
byly obráceny naň.			
Lke	4	21	I počal mluvit k nim: Že dnes naplnilo se písmo toto v uších vašich.
Lke	4	22	A všickni jemu posvědčovali, a divili se libým slovům, pocházejícím z
úst jeho, a pravili: Zdaž tento není syn Jozefův?			
Lke	4	23	I dí k nim: Zajisté díte mi toto podobenství: Lékaři, uzdrav se sám.
Které věci slyšeli jsme,			žeš činil v Kafarnaum, učiň také i zde v své vlasti.
Lke	4	24	I řekl jim: Amen pravím vám, žeť žádný prorok není vzácen v vlasti
své.			
Lke	4	25	Ale v pravdě pravím vám, že mnoho vdov bylo za dnů Eliáše v lidu
Izraelském, kdyžto zavřino bylo nebe za tři léta a za šest měsíců, takže byl hlad veliký po			
vší zemi,			
Lke	4	26	Však Eliáš k ni žádné z nich není poslán, než toliko do Sarepty
šidonské k ženě vdově.			
Lke	4	27	A mnoho malomocných bylo v lidu Izraelském za Elizea proroka, a žádný
z nich není očištěn, než Námán Syrský.			
Lke	4	28	I naplnění jsou všickni v škole hněvem, slyšíce to.
Lke	4	29	A povstavše, vyvedli jej ven z města, a vedli ho až na vrch hory, na
nižto město jejich bylo			vzděláno, aby jej dolů sstrčili.
Lke	4	30	Ale on bera se prostředkem jich, ušel.
Lke	4	31	I sstoupil do Kafarnaum, města Galilejského, a tu učil je ve dny
sobotní.			
Lke	4	32	I divili se velmi učení jeho, nebo mocná byla řeč jeho.
Lke	4	33	Byl pak tu v škole člověk jeden, mající ducha ďábelství nečistého. I
zvolal hlasem velikým,			
Lke	4	34	řka: Ach, což jest tobě do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi
ztratiti nás? Znáš tě,			kdo jsi, že jsi ten svatý Boží.
Lke	4	35	I přimluvil jemu Ježíš, řka: Umlkniž a vyjdi od něho. A povrha jej
ďábel mezi ně, vyšel od			něho, a nic mu neuškodil.
Lke	4	36	I přišel strach na všechny, a rozmlouvali vespolek, řkouce: Jaké jest
toto slovo, že v moci a			síle prikazuje nečistým duchům, a vycházejí?
Lke	4	37	I rozcházela se o něm pověst po všem okolí té krajiny.
Lke	4	38	Vstav pak Ježíš ze školy, všel do domu Šimonova. Svegruše pak Šimonova
trápena byla těžkou zimnicí. I prosili ho za ni.			
Lke	4	39	Tedy stoje nad ní, přimluvil zimnici, i přestala jí. A ona hned
vstavši, posluhovala jim.			
Lke	4	40	Při západu pak slunce všickni, kteříž měli nemocné rozličnými neduhy,
vodili je k němu, a on na jednoho každého z nich ruce vzkládal, uzdravoval je.			
Lke	4	41	Od mnohých také ďábelství vycházela, křičící a říkající: Ty jsi
Kristus, Syn Boží. Ale on přimlouvaje, nedopouštěl jim mluvit; nebo věděli, že jest on			Kristus.
Lke	4	42	A jakž byl den, vyšed, bral se na pusté místo. I hledali ho zástupové,
a přišli až k němu, a zdržovali ho, aby neodcházel od nich.			
Lke	4	43	On pak řekl jim: I jinýmť městům musím zvěstovati království Boží;
nebo na to poslán jsem.			
Lke	4	44	I kázal v školách Galilejských.
Lke	5	1	Stalo se pak, když se zástup na něj valil, aby slyšeli slovo Boží, že
on stál podle jezera Genezaretského.			
Lke	5	2	I uzel dvě lodí, any stojí u jezera, rybáři pak sstoupivše z nich,
vypírali síti.			
Lke	5	3	I vstoupiv na jednu z těch lodí, kteráž byla Šimonova, prosil ho, aby
od země odvezl maličko.			A posadiv se, učil z lodí zástupy.
Lke	5	4	A když přestal mluvit, dí k Šimonovi: Vez na hlubinu, a rozestřete
síti své k lovení ryb.			
Lke	5	5	I odpověděv Šimon, řekl jemu: Mistře, přes celou noc pracovavše, nic
jsem nepopadl, ale k slovu tvému rozestru síť.			
Lke	5	6	A když to učinili, zahrnuli množství veliké ryb, takže se trhala síť
jejich.			
Lke	5	7	I ponukli tovaryšů, kteříž byli na druhé lodí, aby přišli a pomohli
jim. I přišli a naplnili			obě lodí, takže se téměř pohřžovaly.
Lke	5	8	To uzřev Šimon Petr, padl k nohám Ježíšovým, řka: Odejdi ode mne,

Pane, neboť jsem člověk hříšný.

Lke 5 9 Hruza zajisté byla jej obklíčila, i všecky, kteříž s ním byli, nad tím lovením ryb, kteréž byli popadli,
 Lke 5 10 A též Jakuba a Jana, syny Zebedeovy, kteříž byli tovaryši Šimonovi. I dí Šimonovi Ježíš: Nebojž se. Již od tohoto času lidí živé budeš lovití.
 Lke 5 11 A přivezše k břehu lodí, a všecko opustivše, šli za ním.
 Lke 5 12 I stalo se, když byl v jednom městě, a aj, byl tam muž plný malomocenství. A uzřev Ježíše, padl na tvář, a prosil ho, řka: Pane, kdybys chtěl, můžes mne očistiti.

Lke 5 13 I vztáh Ježíš ruku, dotekl se ho, řka: Chci, buď čist. A hned odešlo od něho malomocenství.

Lke 5 14 I přikázal jemu, aby žádnému nepravil, ale řekl mu: Odejda, ukaž se knězi, a obětuj za očistění své, jakož přikázal Mojžíš, na svědectví jim.

Lke 5 15 Tedy rozhlašovala se více řeč o něm, a scházeli se zástupové mnozí, aby jej slyšeli, a uzdravování byli od něho v svých nemocech.

Lke 5 16 On pak odcházal na pouště, a modlil se.

Lke 5 17 I stalo se v jeden den, že on seděl uče, a seděli také tu i farizeové a zákona učitelé, kteříž se byli sešli z každého městečka Galilejského a Judského i z Jeruzaléma, a moc Páně přítomná byla k uzdravování jich.

Lke 5 18 A aj, muži nesli na loži člověka, kterýž byl šlakem poražený, i hledali vnésti ho a položit před něj.

Lke 5 19 A nenalezše, kterou by jej stranou vnesli pro zástup, vstoupili na dům, a skrze podlahu spustili jej s ložem uprostřed před Ježíše.

Lke 5 20 Kterýžto viděv víru jejich, řekl mu: Človče, odpuštěníť jsou tobě hříchové tvoji.

Lke 5 21 Tedy počali přemýšlovati zákoníci a farizeové, řkouce: Kdo jest tento, jenž mluví rouhání? Kdo může odpustiti hříchy, jedině sám Bůh?

Lke 5 22 Poznav pak Ježíš myšlení jejich, odpovídaje, řekl k nim: Co tak utrhavě přemýšlujete v srdcích vašich?

Lke 5 23 Co jest snáze říci: Odpouštějí se tobě hříchové tvoji, čili říci: Vstaň a choď?

Lke 5 24 Ale abyste věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštěti hříchy, (řekl dnou zlámanému:) Toběť pravím: Vstaň, a vezma lože své, jdi do domu svého.

Lke 5 25 A on hned vstav před nimi, vzal lože, na němž ležel, i odšel do domu svého, velebě Boha.

Lke 5 26 I užasli se všickni, i velebili Boha, a naplněni jsou bázní, řkouce: Že jsme viděli dnes divné věci.

Lke 5 27 A potom vyšel Ježíš a uzřel celného, jménem Léví, sedícího na cle. I řekl jemu: Pojď za mnou.

Lke 5 28 A on opustiv všecko, vstav, šel za ním.

Lke 5 29 I učinil jemu hody veliké Léví v domu svém, a byl tu zástup veliký publikánů i jiných, kteříž s ním stolili.

Lke 5 30 Tedy reptali zákoníci a farizeové, řkouce učedníkům jeho: Proč s publikány a hříšníky jíte a pijete?

Lke 5 31 I odpověděv Ježíš, řekl k nim: Nepotřebujít zdraví lékaře, ale nemocní.

Lke 5 32 Nepřišelť jsem volati spravedlivých, ale hříšných ku pokání.

Lke 5 33 A oni řekli jemu: Proč učedníci Janovi postí se často a modlí se, též podobně i farizejští, tvoji pak jedí a pijí?

Lke 5 34 On pak řekl k nim: Zdali můžete synům ženicha, dokudž s nimi jest ženich, kázati se postiti?

Lke 5 35 Ale přijdoutť dnové, a když odjat bude od nich ženich, tehdážť se budou postiti v těch dnech.

Lke 5 36 Pravil pak i podobenství k nim: Že žádný záplaty roucha nového nepřisívá k rouchu vetchému; sic jinak i nové roztrhne, a vetchému nepřisluší záplata z nového.

Lke 5 37 A žádný nevlévá vína nového do nádob starých; sic jinak víno nové rozpučí nádoby, a samo vyteče, a nádoby se pokazí.

Lke 5 38 Ale víno nové v nádoby nové má lito býti, a obě bude zachováno.

Lke 5 39 A aniž kdo, když pije staré, hned chce nového, ale dít: Staré lepší jest.

Lke 6 1 I stalo se v druhou sobotu, že šel Ježíš skrze obilí. I trhali učedníci jeho klasy, a rukama vymínajíce, jedli.

Lke 6 2 Tehdy někteří z farizeů řekli jim: Proč to činíte, čehož nesluší činiti v svátky?

Lke 6 3 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Což jste ani toho nečtli, co jest učinil David, když lačněl, on i ti, kteříž s ním byli?

Lke 6 4 Kterak všel do domu Božího, a chleby posvátné vzal a jedl, a dal i těm, kteříž s ním byli, jichžto nenáleží jísti než toliko samým kněžím?

Lke 6 5 I řekl jim: Že jest Syn člověka pánem také i dne svátečního.

Lke 6 6 Stalo se pak i v jiný den sváteční, že všel do školy Ježíš, a učil. A byl tu člověk, jehož pravá ruka byla uschlá.

Lke 6 7 I šetřili ho zákoníci a farizeové, bude-li v sobotu uzdravovati, aby
nalezli, čím by jej obžalovali.

Lke 6 8 Ale on znal přemýšlování jich. I dí člověku, kterýž měl ruku uschlou:
Vstaň, a stůj v prostředku. A on vstav, i stál.

Lke 6 9 Tedy řekl k nim Ježíš: Otíží se vás na jednu věc: Sluší-li v sobotu
dobře činiti? duši zachovati, čili zatratiti?

Lke 6 10 A pohledv na ně na všechny vůkol, dí člověku: Vztáhni ruku svou. A on
učinil tak. I navracena jest k zdraví ruka jeho a byla jako druhá.

Lke 6 11 Oni pak naplnění jsou hněvivou nemoudrostí, a rozmlouvali mezi sebou,
co by učiniti měli Ježíšovi.

Lke 6 12 I stalo se v těch dnech, vyšel Ježíš na horu k modlení. I byl tam přes
noc na modlitbě Boží.

Lke 6 13 A když byl den, povolal učedníků svých, a vyvolil z nich dvanácte,
kteréž i apoštoly nazval.

Lke 6 14 (Šimona, kterémuž také dal jméno Petr, a Ondřeje bratra jeho, Jakuba a
Jana, Filipa a Bartoloměje,

Lke 6 15 Matouše a Tomáše, Jakuba syna Alfeova, a Šimona, kterýž slove Zelótes,
Lke 6 16 Judu bratra Jakubova, a Jidáše Iškariotského, kterýž pak byl zrádce.)

Lke 6 17 I sstoupiv s nimi s hory, stál na místě polním, a zástup učedníků
jeho, a množství velike lidu ze všeho Judstva i z Jeruzaléma, i z Týru i z Sidonu, jenž při
moři jsou, kteříž byli přišli, aby jej slyšeli a uzdraveni byli od neduhů svých,

Lke 6 18 I kteříž trápeni byli od duchů nečistých. A byli uzdravováni.

Lke 6 19 A všecken zástup hledal se ho dotknouti; nebo moc z něho vycházela, a
uzdravovala všechny.

Lke 6 20 A on pozdvih očí svých na učedníky, pravil: Blahoslavení chudí, nebo
vaše jest království Boží.

Lke 6 21 Blahoslavení, kteříž nyní lačníte, nebo nasyceni budete. Blahoslavení,
kteríž nyní plačete, nebo smáti se budete.

Lke 6 22 Blahoslavení budete, když vás nenáviděti budou lidé, a když vás
vyobcují, a haněti budou, a vyvrhou jméno vaše jakožto zlé, pro Syna člověka.

Lke 6 23 Radujte se v ten den a veselte se, nebo aj, odplata vaše mnohá jest v
nebesích. Taktě jsou zajisté činívali prorokům otcové jejich.

Lke 6 24 Ale běda vám bohatým, nebo vy již máte potěšení své.

Lke 6 25 Běda vám, kteříž jste nasyceni, nebo lačněti budete. Běda vám, kteříž
se nyní smějete, nebo kvílití a plakati budete.

Lke 6 26 Běda vám, když by dobře o vás mluvili všickni lidé; nebo tak jsou
činívali falešným prorokům otcové jejich.

Lke 6 27 Ale vámť pravím, kteříž slyšíte: Milujte nepřátele vaše, dobře čňte
těm, kteříž vás nenávidí,

Lke 6 28 Dobrořečte těm, kteříž vás proklínají, a modlte se za ty, kteříž vám
bezpráví činí.

Lke 6 29 A udeřil-li by tebe kdo v líce jedno, nasaď mu i druhého, a tomu,
kterýž tobě odjímá plášť, také i sukne nebraň.

Lke 6 30 Každému pak prosícímu tebe dej, a od toho, jenž bere tvé věci, zase
nežádej.

Lke 6 31 A jakž chcete, aby vám lidé činili, i vy jim též podobně čňte.

Lke 6 32 Nebo jestliže milujete ty, kteříž vás milují, jakou míti budete
milost? Nebo i hříšníci milují ty, od nichž milování bývají.

Lke 6 33 A budete-li dobře činiti těm, kteříž vám dobře činí, jakou máte
milost? Však i hříšníci totéž činí.

Lke 6 34 A budete-li půjčovati těm, od kterýchž se nadějete zase vzíti, jakou
máte milost? Však i hříšníci hříšníkům půjčují, aby tolikéž zase vzali.

Lke 6 35 Protož milujte nepřátele vaše, a dobře čňte, a půjčujte, nic se odtud
nenadějíce, a budeť odplata vaše mnohá, a budete synové Nejvyššího. Nebo on dobrotivý jest i k
nevďěčným a zlým.

Lke 6 36 Protož buďte milosrdní, jako i Otec váš milosrdný jest.

Lke 6 37 Nesuďte, a nebudete souzeni. Nepotupujte, a nebudete potupeni.
Odpouštějte, a budeť vám odpuštěno.

Lke 6 38 Dávejte, a budeť vám dáno. Míru dobrou, natlačenou, a natřesenou, a
osutou dadít v lůno vaše; touž zajisté měrou, kterouž měříte, bude vám odměřeno.

Lke 6 39 Pověděl jim také i podobenství: Zdalí může slepý slepého vésti? Zdaž
oba do jámy neupadnou?

Lke 6 40 Nenít učedník nad mistra svého, ale dokonalý bude každý, bude-li jako
mistr jeho.

Lke 6 41 Což pak vidíš mrvu v oku bratra svého, a břevna, kteréž jest v tvém
vlastním oku, neznamenáš?

Lke 6 42 Aneb kterak můžeš říci bratru svému: Bratře, nechať vyvrhu mrvu z oka
tvého, sám v oku svém břevna nevida? Pokrytče, vyvrz prve břevno z oka svého, a tehdy
prohlédneš, abys vyňal mrvu, kteráž jest v oku bratra tvého.

Lke 6 43 Neboť není ten strom dobrý, kterýž nese ovoce zlé, aniž jest strom
zlý, kterýž nese ovoce dobré.

Lke 6 44 Každý zajisté strom po svém vlastním ovoci bývá poznán; nebo nesbírají

s trní fíků, ani s hloží sbírají hroznů.

Lke 6 45 Dobrý člověk z dobrého pokladu srdce svého vynáší dobré, a zlý člověk ze zlého pokladu srdce svého vynáší zlé. Nebo z hojnosti srdce mluví ústa jeho.

Lke 6 46 Co pak mi říkáte: Pane, Pane, a nečiníte, což pravím?

Lke 6 47 Každý kdož přichází ke mně, a slyší slovo mé, a zachovává je, ukáži vám, komu by podoben byl.

Lke 6 48 Podoben jest člověku stavějícímu dům, kterýž kopal hluboko, a založil grunty v skále. A když se stala povodeň, obořila se řeka na dům ten, ale nemohla jím pohnouti, nebo byl založen na skále.

Lke 6 49 Ale kdož slyší a nečiní, podoben jest člověku, kterýž staví dům svůj na zemi bez gruntu. Na kterýžto obořila se řeka, a on hned padl, i stal se pád domu toho veliký.

Lke 7 1 A když vykonal všecka slova svá při přítomnosti lidu, všel do Kafarnaum.

Lke 7 2 Setníka pak jednoho služebník nemocen jsa, k smrti se přibližoval, kteréhož on sobě mnoho vážil.

Lke 7 3 I uslyšav o Ježíšovi, poslal k němu starší z Židů, prose ho, aby přišel a uzdravil služebníka jeho.

Lke 7 4 A oni přišedše k Ježíšovi, prosili ho snažně, řkouce: Hoden jest, abys jemu to učinil.

Lke 7 5 Nebo miluje národ náš, a školu on nám vystavěl.

Lke 7 6 Tedy Ježíš šel s nimi. A když již nedaleko byl od domu, poslal k němu setník přátely, řka jemu: Pane, nepřidávej sobě práce. (Nejsem zajisté hoděn, abys všel pod střechu mou.

Lke 7 7 A protožt jsem i sebe samého za nehodného položil, abych přišel k tobě.) Ale rci slovem, a budeš uzdraven služebník můj.

Lke 7 8 Nebo i já jsem člověk pod mocí postavený, maje pod sebou žoldnéře, a dím tomuto: Jdi, a jde, a jinému: Přijď, a přijde, a služebník svému: Učiň toto, a učiní.

Lke 7 9 Tedy uslyšav to Ježíš, podivil se jemu, a obrátiv se k zástupu, kterýž za ním šel, řekl: Pravím vám, že ani v Izraeli nenalezl jsem tak velké víry.

Lke 7 10 Vrátivše se pak do domu ti, kteříž posláni byli, našli služebníka, kterýž nemocen byl, zdravého.

Lke 7 11 I stalo se potom, šel Ježíš do města, kteréž slove Naim, a šli s ním učedníci jeho mnozí a zástup veliký.

Lke 7 12 A když se přiblížil k bráně města, aj, mrtvý byl nesen ven, syn jediný matky své, a ta vdova byla, a zástup města mnohý s ní.

Lke 7 13 Kteroužto uzřev Pán, milosrdenstvím hnut jsa nad ní, řekl jí: Neplač.

Lke 7 14 A přistoupiv, dotekl se már. (Ti pak, kteříž nesli, zastavili se.) I řekl: Mládenče, toběť pravím, vstaň.

Lke 7 15 I pozdvih se mrtvý, sedl, a počal mluvit. I dal jej mateři jeho.

Lke 7 16 Tedy podjala všechny bázeň, i velebili Boha, řkouce: Že prorok veliký povstal mezi námi, a že Bůh navštívil lid svůj.

Lke 7 17 I vyšla řeč ta o něm po všem Judstvu i po vší okolní krajině.

Lke 7 18 I zvěštovali Janovi učedníci jeho o všech těchto věcech. A zavolav kterýchs dvou z učedníků svých Jan,

Lke 7 19 Poslal k Ježíšovi, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?

Lke 7 20 Přišedše pak k němu muži ti, řekli: Jan Křtitel poslal nás k tobě, řka: Ty-li jsi ten, kterýž přijíti má, čili jiného čekati máme?

Lke 7 21 A v touž hodinu mnohé uzdravil od neduhů, od nemocí a duchů zlých, a slepým mnohým zrak dal.

Lke 7 22 Odpověděv pak Ježíš, řekl jim: Jdouce, povězte Janovi, co jste viděli a slyšeli, že slepí vidí, kulhaví chodí, malomocní očištění přijímají, hluší slyší, mrtví z mrtvých vstávají, chudým se zvěstuje evangelium.

Lke 7 23 A blahoslavený jest, kdož by se na mně nezhoršil.

Lke 7 24 A když odešli poslové Janovi, počal praviti k zástupům o Janovi: Co jste vyšli na poušť spatřovati? Třtinu-li, kteráž se větrem klátí?

Lke 7 25 Anebo nač jste hleděti vyšli? Na člověka-li měkkým rouchem oděného? Aj, kteříž v rouše slavném a v rozkoši jsou, v domích královských jsou.

Lke 7 26 Aneb co jste vyšli viděti? Proroka-li? Ovšem pravím vám, i více nežli proroka.

Lke 7 27 Tentot jest, o kterémž jest psáno: Aj, já posílám anděla svého před tváří tvou, jenž připraví cestu tvou před tebou.

Lke 7 28 Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší jest nežli on.

Lke 7 29 Tedy všecken lid slyše to i publikáni, velebili Boha, byvše pokřtěni křtem Janovým.

Lke 7 30 Ale farizeové a zákoníci pohrdli radou Boží sami proti sobě, nebyvše pokřtěni od něho.

Lke 7 31 I řekl Pán: Komu tedy přirovnám lidi pokolení tohoto a čemu podobní jsou?

Lke 7 32 Podobní jsou dětem, jenž na rynku sedí a jedni na druhé volají, říkajíce: Pískali jsme vám, a neskákali jste; žalostně jsme naříkali vám, a neplakali jste.

Lke 7 33 Nebo přišel Jan Křtitel, nejeda chleba, ani pije vína, a pravíte: Ďábelství má.

Lke 7 34 Přišel Syn člověka, jeda a pije, a pravíte: Aj, člověk žráč a pijan vína, přítel publikánů a hříšníků.

Lke 7 35 Ale ospravedlněna jest moudrost ode všech synů svých.

Lke 7 36 Prosil ho pak jeden z farizeů, aby jedl s ním. Pročež všed do domu toho farizea, posadil se za stůl.

Lke 7 37 A aj, žena jedna v městě, kteráž byla hříšnice, zvěděvši, že by seděl za stolem v domě farizea, přinesla nádobu alabastrovou masti.

Lke 7 38 A stojeci z zadu u noh jeho, s pláčem počala slzami smáčet nohy jeho, a vlasy hlavy své vytírala, a líbala nohy jeho, a mastí mazala.

Lke 7 39 Uzřev pak to farizeus, kterýž ho byl pozval, řekl sám v sobě: Byť tento byl prorok, vědělt by, která a jaká jest to žena, kteráž se ho dotýká; nebo hříšnice jest.

Lke 7 40 I odpověděv Ježíš, dí k němu: Šimone, mámt něco pověditi. A on řekl: Mistře, pověz.

Lke 7 41 I řekl Ježíš: Dva dlužníky měl jeden věřitel. Jeden dlužen byl pět set peněz, a druhý padesát.

Lke 7 42 A když neměli, odkud by zaplatili, odpustil oběma. Pověziž tedy, který z nich více jej bude milovati?

Lke 7 43 I odpověděv Šimon, řekl: Mám za to, že ten, kterémuž více odpustil. A on řekl jemu: Právě jsi rozsoudil.

Lke 7 44 A obrátiv se k ženě, řekl Šimonovi: Vidiš tuto ženu? Všel jsem do domu tvého, vody nohám mým nepodal jsi, ale tato slzami smáčela nohy mé, a vlasy hlavy své vytřela.

Lke 7 45 Nepolíbil jsi mne, ale tato, jakž jsem všel, nepřestala líbat nohy mých.

Lke 7 46 Olejem hlavy mé nepomazal jsi, ale tato mastí mazala nohy mé.

Lke 7 47 Protož pravím tobě: Odpuštění jsou jí hříchové mnozí, neboť jest milovala mnoho. Komuž se pak málo odpouští, málo miluje.

Lke 7 48 I řekl k ní: Odpuštění jsou tobě hříchové.

Lke 7 49 Tedy počali, kteříž tu spolu seděli za stolem, říci sami mezi sebou: Kdo jest tento, kterýž i hříchy odpouští?

Lke 7 50 I řekl k ženě: Víra tvá tebe k spasení přivedla. Jdiž u pokoji.

Lke 8 1 I stalo se potom, že on chodil po městech a po městečkách, káže a zvěstuje království Boží, a dvanácte s ním,

Lke 8 2 I ženy některé, kteréž byly uzdraveny od duchů zlých a od nemocí: Maria, jenž slove Magdaléna, z nížto bylo sedm ďáblů vyšlo,

Lke 8 3 A Johanna manželka Chuzova, úředníka Herodesova, a Zuzanna, a jiné mnohé, kteréž posluhovaly jemu z statků svých.

Lke 8 4 Když se pak scházel zástup mnohý, a z okolních měst hrnuli se k němu, mluvil jim v podobenství:

Lke 8 5 vyšel rozsevač, aby rozsíval sítě své. A když on rozsíval, jedno padlo podle cesty, i pošliapáno jest, a ptáci nebeští szobali je.

Lke 8 6 A jiné padlo na skálu, a vzešlé uvadlo, nebo nemělo vláhy.

Lke 8 7 Jiné pak padlo mezi trní, a spolu vzrostlé trní udusilo je.

Lke 8 8 A jiné padlo v zemi dobrou, a když vzešlo, učinilo užitek stý. To pověděv, volal: Kdo má uši k slyšení, slyš.

Lke 8 9 I otázali se ho učedníci jeho, řkouce: Jaké jest to podobenství?

Lke 8 10 A on řekl: Vám dáno jest znáti tajemství království Božího, ale jiným v podobenství, aby hledíce, neviděli, a slyšíce, nerozuměli.

Lke 8 11 Jestliž pak podobenství toto: Sítě jest slovo Boží.

Lke 8 12 A kteréž padlo podle cesty, jsou ti, kteříž slyší, a potom přichází ďábel, a vynímá slovo z srdce jejich, aby nevěřice, spasení nebyli.

Lke 8 13 Ale kteříž na skálu, ti když slyší, s radostí přijímají slovo, a tiť kořenů nemají; ti na čas věří, a v čas pokušení odstupují.

Lke 8 14 Kteréž pak mezi trní padlo, tiť jsou, kteříž slyšice, a po pečování a zboží a rozkošech života jdouce, bývají udušeni, a nepřinášejí užitku.

Lke 8 15 Ale kteréž padlo v zemi dobrou, ti jsou, kteřížto v srdci ctném a dobrém, slyšice slovo, zachovávají je, a užitek přinášejí v trpělivosti.

Lke 8 16 Nižádný pak rozsvítě svíci, nepřikrývá jí nádobou, ani staví pod postel, ale na svícen staví, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.

Lke 8 17 Nebo nic není tajného, což by nemělo býti zjeveno, ani co ukrytého, což by nemělo poznáno býti a na světlo vyjíti.

Lke 8 18 Protož vizte, jak slyšíte. Nebo kdož má, tomu bude dáno, a kdo nemá, i to, což domnívá se míti, bude odjato od něho.

Lke 8 19 Tedy přišli k němu matka a bratří jeho, ale nemohli ho dojíti pro zástup.

Lke 8 20 I pověděli mu, řkouce: Matka tvá a bratří tvoji stojí vně, chtějíce tebe viděti.

Lke 8 21 A on odpověděv, řekl k nim: Matka má a bratří moji jsou ti, kteříž

slovo Boží slyší a plní je.

- Lke 8 22 Stalo se pak v jeden den, že on vstoupil na loď i učedníci jeho. I řekl k nim: Přeplovme se přes jezero. I odstrčili loď od břehu.
- Lke 8 23 A když se plavili, usnul. Tedy přišla bouře tuhého větru na jezero, a vlny lodí naplňovaly, takže v nebezpečí byli.
- Lke 8 24 I přistoupivše, zbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil větru a zdutí vod. I přestala bouře, a stalo se utišení.
- Lke 8 25 I řekl jim: Kde je víra vaše? Kterížto bojíce se, podivili se, vespolek řkouce: I kdo jest tento, že větrům přikazuje i vodám, a poslouchají ho?
- Lke 8 26 I plavili se do krajiny Gadarenské, kteráž jest proti Galilei.
- Lke 8 27 A když z lodi vystoupil na zemi, potkal jej muž jeden z města, kterýž měl ďábelství od mnoha časů, a rouchem se neodíval, ani v domu býval, ale v hrobích.
- Lke 8 28 Ten uzřev Ježíše zkríkl a padl před ním, a hlasem velikým řekl: Co je tobě do mne, Ježíši, Synu Boha nejvyššího? Prosím tebe, netrap mne.
- Lke 8 29 Nebo přikazoval duchu nečistému, aby vyšel z toho člověka. Po mnohé zajisté časy jím lomcoval, a býval ukován řetězy a v poutech ostrihán, ale on polámal okovy a býval od ďábelství puzen na poušť.
- Lke 8 30 I otázal se Ježíš, řka: Jaktě říkají? A on řekl: Tma. Neb bylo mnoho ďáblů vešlo do něho.
- Lke 8 31 Tedy prosili ho, aby jim nepřikazoval jíti do propasti.
- Lke 8 32 Bylo pak tu veliké stádo vepřů, kteříž se pásli na hoře. I prosili ho ďáblové, aby jim dopustil do nich vjíti. I dopustil jim.
- Lke 8 33 I vyšedše ďáblové z člověka, vešli do vepřů, a hned běželo stádo s chvátáním s vrchu do jezera, i ztonulo.
- Lke 8 34 A viděvše pastýři, co se stalo, utekli pryč; a šedše, vypravovali to v městě i po vseh.
- Lke 8 35 I vyšli lidé, aby viděli, co se stalo. I přišli k Ježíšovi, a našli člověka toho, z kteréhož ďáblové vyšli, oděného a majícího rozum, an sedí u noh Ježíšových. I báli se.
- Lke 8 36 A vypravovali jim také ti, kteříž byli viděli, kterak jest zdrav učiněn ten, jenž měl ďábelství.
- Lke 8 37 I prosilo ho to všecko množství té okolní krajiny Gadarenských, aby odšel od nich; nebo bázní velikou naplnění byli. A on vstoupiv na loď, navrátil se.
- Lke 8 38 Prosil ho pak muž ten, z kteréhož ďáblové vyšli, aby s ním byl. Ale Ježíš propustil ho, řka:
- Lke 8 39 Navrať se do domu svého, a vypravuj, kterak veliké věci učinil tobě Bůh. I odšel, po všem městě vypravuje, jak veliké věci učinil jemu Ježíš.
- Lke 8 40 Stalo se pak, když se navrátil Ježíš, že přijal jej zástup; nebo všickni očekávali ho.
- Lke 8 41 A aj, přišel muž, kterémuž jméno bylo Jairus, a ten byl kníže školy Židovské. I padna k nohám Ježíšovým, prosil ho, aby všel do domu jeho.
- Lke 8 42 Nebo měl dceru tu jedinou, kteréž bylo okolo dvanácti let, a ta umírala. A když šel, tiskl jej zástup.
- Lke 8 43 Tedy žena jedna, jenž nemoc svou trpěla od let dvanácti, (kterážto byla na lékaře vynaložila všecken statek, a od žádného nemohla uzdravena býti,)
- Lke 8 44 Přistoupivši pozadu, dotkla se podolka roucha jeho, a hned přestala nemoc její.
- Lke 8 45 I řekl Ježíš: Kdo jest, jenž se mne dotekl? A když všickni zapírali, řekl Petr, a kteříž s ním byli: Mistře, zástupové tebe tisknou a tlačí, a ty pravíš: Kdo se mne dotekl?
- Lke 8 46 I řekl Ježíš: Dotekl se mne někdo, nebo poznal jsem já, že jest moc ode mne vyšla.
- Lke 8 47 A viduci žena, že by tajno nebylo, třesuci se, přistoupila a padla před ním, a pro kterou příčinu dotkla se ho, pověděla přede vším lidem, a kterak jest hned uzdravena.
- Lke 8 48 A on řekl jí: Dobré myslí buď, dcero, víra tvá tebe uzdravila. Jdiž u pokoji.
- Lke 8 49 A když on ještě mluvil, přišel jeden od knížete školy, řka jemu: Již umřela dcera tvá, nezaměstnávej Mistra.
- Lke 8 50 Ale Ježíš uslyšav to, odpověděl jemu: Nebojž se, věř toliko, a zdrávat bude.
- Lke 8 51 A všed do domu, nedopustil s sebou vjíti žádnému než Petrovi a Jakubovi a Janovi, a otcí a materi té děvečky.
- Lke 8 52 Plakali jí pak všickni a kvílili. A on řekl: Neplačtež. Neumřelať, ale spíť.
- Lke 8 53 I posmívali se jemu, vědouce, že jest umřela.
- Lke 8 54 On pak vyhnal ven všecky, a ujav ruku její, zavolal, řka: Děvečko, vstaň!
- Lke 8 55 I navrátil se duch její, a vstala hned. I kázal jí dáti jísti.
- Lke 8 56 I divili se náramně rodičové její. A on jim kázal, aby žádnému nepravili o tom, co se bylo stalo.
- Lke 9 1 I svolav Ježíš dvanácte učedníků svých, dal jim sílu a moc nad

všelikým ďábelstvím, a aby neduhy uzdravovali.

Lke 9 2 I poslal je, aby kázali království Boží, a uzdravovali nemocné.
 Lke 9 3 A řekl jim: Nic neberte na cestu, ani hůlky, ani mošny, ani chleba,
 ani peněz, ani po dvou sukniň mívejte.
 Lke 9 4 A do kteréžkoli domu vešli byste, tu zůstaňte, a odtud vyjděte.
 Lke 9 5 A kteříž by vás koli nepřijali, vyjdouce z města toho, také i ten
 prach z noh vašich vyrazte na svědectví proti nim.
 Lke 9 6 I vyšedše, chodili po městečkách vůkol, zvěstující evangelium, a
 uzdravující vsudy.
 Lke 9 7 uslyšel pak Herodes čtvrták o všech věcech, kteréž se dály od něho. I
 rozjímal to v mysli své, protože bylo praveno od některých, že by Jan vstal z mrtvých,
 Lke 9 8 A od jiných, že by se Eliáš zjevil, od některých pak, že by jeden z
 proroků starých vstal.
 Lke 9 9 I řekl Herodes: Jana jsem já stal. Kdož pak jest tento, o kterémž já
 slyším takové věci? I žádostiv byl ho viděti.
 Lke 9 10 Vrátivše se pak apoštolé, vypravovali jemu, cožkoli činili. A pojav
 je, odšel soukromí na místo pusté města řečeného Betsaida.
 Lke 9 11 To když zvěděli zástupové, šli za ním; i přijal je, a mluvil jim o
 království Božím, a ty, kteříž uzdravení potřebovali, uzdravoval.
 Lke 9 12 Den pak počal se nachylovati. I přistoupivše dvanácte učedníků, řekli
 jemu: Rozpuť zástupy, ať rozejdouce se do městeček okolních a do vesnic, jdou a hledají
 pokrmů, nebo jsme tuto na místě pustém.
 Lke 9 13 I řekl jim: Dejte vy jim jísti. A oni řekli: Nemámeť víc než pět
 chlebů a dvě rybě, leč bychom my snad šli a nakoupili na tento všecken lid pokrmů?
 Lke 9 14 Nebo bylo mužů okolo pěti tisíců. I řekl učedníkům svým: Rozkažte se
 jim posaditi v každém řadu po padesáti.
 Lke 9 15 I učinili tak, a posadili se všickni.
 Lke 9 16 A vzav těch pět chlebů a dvě rybě, vzhlédl v nebe a dobrořečil jim, i
 lámal, a rozdával učedníkům, aby kladli před zástup.
 Lke 9 17 I jedli, a nasyceni jsou všickni. A sebráno jest, což jim bylo ostalo
 drobtů, dvanácte košů.
 Lke 9 18 I stalo se, když se on modlil obzvláštně, že byli s ním učedníci. I
 otázal se jich, řka: Kým mne praví býti zástupové?
 Lke 9 19 A oni odpověděvše, řekli: Janem Křtitelem, a jiní Eliášem, jiní pak,
 že prorok jeden z starých vstal.
 Lke 9 20 I řekl jim: Vy pak kým mne býti pravíte? Odpovědv Petr, řekl: Krista
 toho Božího.
 Lke 9 21 A on pohroziv jim, rozkázal, aby toho žádnému nepravili,
 Lke 9 22 Pravě: Že Syn člověka musí mnoho trpěti, a potupen býti od starších a
 od předních kněží i od zákoníků, a zamordován býti, a třetího dne z mrtvých vstáti.
 Lke 9 23 I pravil ke všechněm: Chce-li kdo přijíti za mnou, zapří sám sebe, a
 beř svůj kříž na každý den, a následuj mne.
 Lke 9 24 Nebo kdož bude chtíti duši svou zachovati, ztratí ji; a kdož ztratí
 duši svou pro mne, zachováť ji.
 Lke 9 25 Nebo co jest platno člověku, by všecken svět získal, kdyby sám sebe
 zatratil, nebo sám sebe zmrhal?
 Lke 9 26 Neb kdož by se za mne styděl a za mé řeči, za tohož se Syn člověka
 styděti bude, když přijde v slávě své a Otce svého i svatých andělů.
 Lke 9 27 Ale pravímť vám jistě: Jsouť někteří z těch, jenž tuto stojí, kteříž
 neokusí smrti, až i uzří království Boží.
 Lke 9 28 I stalo se po těch řečech, jako po osmi dnech, že Ježíš vzav s sebou
 Petra a Jakuba a Jana, vstoupil na horu, aby se modlil.
 Lke 9 29 A když se modlil, učiněna jest tvář jeho proměněná, a oděv jeho bílý a
 stkvoucí.
 Lke 9 30 A aj, dva muži mluvili s ním, a ti byli Mojžíš a Eliáš.
 Lke 9 31 kteříž okázavše se v slávě, vypravovali o smrti jeho, kterouž měl
 podstoupiti v Jeruzalémě.
 Lke 9 32 Petr pak a ti, kteříž s ním byli, obtíženi byli snem, a procítivše,
 viděli slávu jeho a dva muže, ani stojí s ním.
 Lke 9 33 I stalo se, když oni odešli od něho, řekl Petr k Ježíšovi: Mistře,
 dobrěť jest nám zde býti. Protož udělejme tuto tři stánky, tobě jeden, a Mojžíšovi jeden, a
 Eliášovi jeden, nevěda, co mluví.
 Lke 9 34 A když on to mluvil, stal se oblak, i zastínil je. Báli se pak
 učedníci, když oni vcházelí do oblaku.
 Lke 9 35 I stal se hlas z oblaku řkoucí: Tentotť jest Syn můj milý, jeho
 poslouchejte.
 Lke 9 36 A když se ten hlas stal, nalezen jest Ježíš sám. A oni mlčeli, a
 nepravili žádnému v těch dnech ničehož z těch věcí, kteréž jsou viděli.
 Lke 9 37 Stalo se pak druhého dne, když sstupovali s hory, potkal jej zástup
 mnohý.
 Lke 9 38 A aj, muž z zástupu zvolal, řka: Mistře, prosím tebe, vzhlédni na syna
 mého, nebť jediného toho mám.

Lke 9 39 A aj, duch jej napadá, a on ihned křičí, a sliní se, a ďábel lomcuje jím slinícím se, a nesnadně odchází od něho, sápage jím.

Lke 9 40 I prosil jsem učedníků tvých, aby jej vyvrhli, ale nemohli.

Lke 9 41 I odpověď Ježíš, řekl: Ó pokolení nevěrné a převrácené, dokudž budu u vás a dokud vás snášeti budu? Přiveď sem syna svého.

Lke 9 42 A v tom, když on přicházel, porazil jej ďábel a lomcoval jím. I přimluvil duchu nečistému Ježíš, a uzdravil mládence, a navrátil jej otci jeho.

Lke 9 43 I divili se náramně všickni velikomocnosti Božské. A když se všickni divili všem věcem, kteréž činil Ježíš, řekl učedníkům svým:

Lke 9 44 Složte vy v uších vašich řeči tyto, neboť Syn člověka bude vydán v ruce lidské.

Lke 9 45 Ale oni nesrozuměli slovu tomu, a bylo před nimi skryto, aby nevyrozuměli jemu. A báli se ho otázati o tom slovu.

Lke 9 46 I vznikla mezi nimi hádka o to, kdo by z nich byl větší.

Lke 9 47 Ježíš pak viděv přemýšlování srdce jejich, vzav dítě, postavil je podle sebe,

Lke 9 48 A řekl jim: Kdožkoli přijal by dítě toto ve jménu mém, mneť přijímá; a kdož by koli mne přijal, přijímá toho, kterýž mne poslal. Nebo kdožť jest nejmenší mezi všemi vámi, tentž bude veliký.

Lke 9 49 I odpověď Jan, řekl: Mistře, viděli jsme jednoho, an ve jménu tvém ďábly vymítá; i bránili jsme mu, protože nechodí s námi.

Lke 9 50 I dí jemu Ježíš: Nebráňtež. Nebo kdoť není proti nám, s námiť jest.

Lke 9 51 I stalo se, když se doplnili dnové vzetí jeho vzhůru, a on se byl již na tom ustavil, aby šel do Jeruzaléma,

Lke 9 52 že poslal posly před sebou. A oni jdouce, vešli do městečka Samariánského, aby jemu zjednali hospodu.

Lke 9 53 I nepřijali ho, protože obličej jeho byl obrácen k jiti do Jeruzaléma.

Lke 9 54 A viděvše to učedníci jeho, Jakub a Jan, řekli: Pane, chceš-li, ať díme, aby oheň sestoupil s nebe a spálil je, jako i Eliáš učinil?

Lke 9 55 A obrátiv se Ježíš, potrestal jich, řka: Nevíte, čího jste vy duchu.

Lke 9 56 Syn zajisté člověka nepřišel zatracovati duší lidských, ale aby je spasil. I odešli do jiného městečka.

Lke 9 57 Stalo se pak, když šli cestou, řekl jemu jeden: Pane, půjdu za tebou, kam se koli obrátíš.

Lke 9 58 I řekl jemu Ježíš: Lišky doupatá mají a ptáci nebeští hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu sklonil.

Lke 9 59 I řekl k jinému: Pojď za mnou. A on řekl: Pane, dopust' mi prve jíti a pochovati otce mého.

Lke 9 60 I dí jemu Ježíš: Nech, ať mrtví pochovávají mrtvé své, ale ty jda, zvěstuj království Boží.

Lke 9 61 I řekl opět jiný: Půjdu za tebou, Pane, ale prve dopust' mi, ať se rozžehnám s těmi, kteříž jsou v domu mém.

Lke 9 62 Řekl jemu Ježíš: Žádný, kdož vztáhna ruku svou k pluhu, ohlídal by se nazpět, není způsobilý k království Božímu.

Lke 10 1 Potom pak vyvolil Pán i jiných sedmdesát, a poslal je po dvou před tváří svou do každého města i místa, kamž měl sám přijíti.

Lke 10 2 A pravil jim: Žeň zajisté jest mnohá, ale dělníků málo. Protož prostě Pána žni, ať vypudí dělníky na žeň svou.

Lke 10 3 Jdětež. Aj, já posílám vás jako berany mezi vlky.

Lke 10 4 Nenostež s sebou pytlíka, ani mošny, ani obuvi, a žádného na cestě nepozdravujte.

Lke 10 5 A do kteréhožkoli domu vejdete, nejprve rcete: Pokoj tomuto domu.

Lke 10 6 A bude-liť tu který syn pokoje, odpočineť na něm pokoj váš; pakli nic, k vámť se navrátí.

Lke 10 7 A v témž domu ostaňte, jedouce a pijíce, což u nich jest. Nebo hoden jest dělník mzdy své. Nechoďtež z domu do domu.

Lke 10 8 Ale do kteréhožkoli města vešli byste a přijali by vás, jezte, což před vás předloží.

Lke 10 9 A uzdravujte nemocné, kteříž by v něm byli, a rcete jim: Přiblížiloť se k vám království Boží.

Lke 10 10 A do kteréhožkoli města vešli byste, a nepřijali by vás, vyjdouce na ulice jeho, rcetež:

Lke 10 11 Také i ten prach, kterýž se přichytil nás z města vašeho, vyrazíme na vás. Ale však to vězte, žeť se jest přiblížilo k vám království Boží.

Lke 10 12 Pravím zajisté vám, že Sodomským v onen den lehčeji bude nežli tomu městu.

Lke 10 13 Běda tobě Korozaim, běda tobě Betsaido. Nebo kdyby v Týru a v Sidonu činění byli divové ti, kteříž v vás činění jsou, dávno by v žini a v popele sedíce, pokání činili.

Lke 10 14 A protož Týru a Sidonu lehčeji bude na soudu nežli vám.

Lke 10 15 A ty Kafarnaum, které jsi až do nebe zvýšeno, až do pekla sníženo budeš.

Lke 10 16 Kdož vás slyší, mne slyší; a kdo vámi pohrdá, mnou pohrdá; kdož pak mnou pohrdá, pohrdáť tím, kdož mne poslal.

Lke 10 17 Potom navrátilo se s radostí těch sedmdesáte, řkouce: Pane, také i ďáblové se nám poddávají ve jménu tvém.

Lke 10 18 I řekl jim: Viděl jsem satana jako blesk padajícího s nebe.

Lke 10 19 Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí.

Lke 10 20 Avšak z toho se neradujte, žeť se vám poddávají duchové, ale raději se radujte, že jména vaše napsána jsou v nebesích.

Lke 10 21 V tu hodinu rozveselil se v duchu Ježíš, a řekl: Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a opatrnými, a zjevil je malíčkým. Ovšem, Otče, neb tak se líbilo před tebou.

Lke 10 22 Všecky věci dány jsou mi od Otce mého, a žádný neví, kdo by byl Syn, jediný Otec, a kdo by byl Otec, jediný Syn, a komuž by chtěl Syn zjevití.

Lke 10 23 A obrátiv se k učedníkům obzvláště, řekl: Blahoslavené oči, kteréž vidí, co vy vidíte.

Lke 10 24 Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, a neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, a neslyšeli.

Lke 10 25 A aj, jeden zákoník vstal, pokoušeje ho, a řka: Mistře, co čině, život věčný dědičně obdržím?

Lke 10 26 A on řekl k němu: V zákoně co jest psáno? Kterak čteš?

Lke 10 27 A on odpověděl, řekl: Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého.

Lke 10 28 I řekl mu Ježíš: Právě jsi odpověděl. To čin, a živ budeš.

Lke 10 29 On pak chtěje se sám ospravedlniti, dí Ježíšovi: A kdo jest můj bližní?

Lke 10 30 I odpověděl Ježíš, řekl: Člověk jeden šel z Jeruzaléma do Jericho, i upadl mezi lotry. Kteríž obloupivše jej a zranivše, odešli, odpolu živého nechavše.

Lke 10 31 I přihodilo se, že kněz jeden šel touž cestou, a uzřev jej, pomínul.

Lke 10 32 Též i Levita až k tomu místu přišed, a uzřev jej, pomínul.

Lke 10 33 Samaritán pak jeden, cestou se bera, přišel až k němu, a uzřev jej, milosrdenstvím hnut jest.

Lke 10 34 A přistoupě, uvázal rány jeho, naliv oleje a vína, a vloživ jej na hovado své, vedl do hospody, a péci o něj měl.

Lke 10 35 Druhého pak dne odjíti maje, vyňav dva peníze, dal hospodáři, a řekl: Měj o něj péci, a cožkoli nad to vynaložíš, já když se vrátím, zaplatím tobě.

Lke 10 36 Kdo tedy z těch tří zdá se tobě bližním býti tomu, kterýž upadl mezi lotry?

Lke 10 37 A on řekl: Ten, kterýž učinil milosrdenství nad ním. I řekl jemu Ježíš: Jdi, i ty učin též.

Lke 10 38 I stalo se, když šli, že on všel do jednoho městečka. Žena pak jedna, jménem Marta, přijala jej do domu svého.

Lke 10 39 A ta měla sestru, jménem Mariji, kterážto seděci u noh Ježíšových, poslouchala slova jeho.

Lke 10 40 Ale Marta pečlivá byla při mnohé službě Pánu. Kterážto přistoupivši, řekla: Pane, nemáš-liž o to péče, že sestra má nechala mne samé sloužiti? Protož rci jí, ať mi pomůž.

Lke 10 41 A odpověděl, řekl jí Ježíš: Marta, Marta, pečlivá jsi, a rmoutíš se při mnohých věcech.

Lke 10 42 Ale jednohoť jest potřebí. Mariat' dobrou stránku vyvolila, kterážto nebude odjata od ní.

Lke 11 1 I stalo se, když byl na jednom místě, modle se, že když přestal, řekl k němu jeden z učedníků jeho: Pane, nauč nás modliti se, jako i Jan učil učedníky své.

Lke 11 2 I řekl jim: Když se modlíte; říkejte: Otče náš, jenž jsi v nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi tak i na zemi.

Lke 11 3 Chléb náš vezdejší dávej nám každého dne.

Lke 11 4 I odpusť nám hříchy naše, nebo i my odpouštíme všelikému vinníku našemu. A neuvoď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého.

Lke 11 5 I řekl k nim: Kdo z vás bude míti přítele, a půjde k němu o půlnoci, a dí jemu: Příteli, půjč mi tři chleby.

Lke 11 6 Nebo přítel můj přišel s cesty ke mně, a nemám, co bych předložil před něj.

Lke 11 7 A on vnitř jsa, odpověděl by, řka: Nečin mi nevole, neb jsou již dveře zavřeny, a dítky mé se mnou jsou v pokoji. Nemohuť vstáti a dáti tobě.

Lke 11 8 Pravím vám: Ačť nedá jemu, vstana, protože jest přítel jeho, ale však pro nezbednost jeho vstana, dá jemu, kolikozkoli potřebuje.

Lke 11 9 I jáť pravím vám: Proste, a budeť vám dáno; hledejte, a naleznete; tlucte, a budeť vám otevřeno.

Lke 11 10 Neb každý, kdož prosí, bere; a kdož hledá, nalézá; a tomu, kdož tluče, bude otevřeno.

Lke 11 11 Kterého pak z vás otce prosil by syn za chléb, zdal i kamene podá jemu?

Aneb za rybu, zdali místo ryby dá jemu hada?

Lke 11 12 Aneb prosil-li by za vejce, zdali podá jemu štíra?

Lke 11 13 Poněvadž tedy vy, zlí jsouce, umíte dobré dary dávatí dětem svým, čím více Otec váš nebeský dá Ducha svatého těm, kteříž ho prosí?

Lke 11 14 I vymítal Ježíš ďábelství, a to bylo němé. Stalo se pak, když vyšlo ďábelství, že mluvil němý. I divili se zástupové.

Lke 11 15 Ale někteří z nich pravili: V Belzebubu, knížeti ďábelském, vymítá ďábly.

Lke 11 16 A jiní pokoušejíce ho, znamení s nebe hledali od něho.

Lke 11 17 Ale on znaje myšlení jejich, řekl jim: Každé království samo v sobě rozdělené pustne, a dům na dům padá.

Lke 11 18 Jestližeť jest pak i satan proti sobě rozdělen, kterakž stane království jeho? Nebo pravíte, že já v Belzebubu vymítám ďábly.

Lke 11 19 Jestliže já v Belzebubu vymítám ďábly, synové vaši v kom vymítají?

Protož oni soudcové vaši budou.

Lke 11 20 Pakliť prstem Božím vymítám ďábly, jistěť jest přišlo k vám království Boží.

Lke 11 21 Když silný oděncem ostříhá síně své, v pokoji jsou všechny věci, kteréž má.

Lke 11 22 Pakli by silnější než on přijda, přemohl jej, všechna odění jeho odejme, v něž úfal, a loupeže jeho rozdělí.

Lke 11 23 Kdožť není se mnou, proti mně jest; a kdož neshromažďuje se mnou, rozptylujeť.

Lke 11 24 Když nečistý duch vyjde od člověka, chodí po místech suchých, hledaje odpočinutí. A nenalezna, dí: Vráťm se do domu svého, odkudž jsem vyšel.

Lke 11 25 A přijda, nalezne jej vymetený a ozdobený.

Lke 11 26 I jde, a přijme k sobě jiných sedm duchů horších sebe, a vejdouce, přebývají tam. I jsou poslední věci člověka toho horší nežli první.

Lke 11 27 I stalo se, když on to mluvil, pozdvihši hlasu jedna žena z zástupu, řekla jemu: Blahoslavený život, kterýž tebe nosil, a prsy, kterýchž jsi požíval.

Lke 11 28 A on řekl: Ovšem pak blahoslavení, kteříž slyší slovo Boží a ostříhají jeho.

Lke 11 29 A když se zástupové scházeli, počal praviti: Pokolení toto nešlechtné jest. Znamení vyhledává, a znamení jemu nebude dáno, než znamení Jonáše proroka.

Lke 11 30 Nebo jakož Jonáš učiněn byl znamením Ninivitským, takť bude i Syn člověka pokolení tomuto.

Lke 11 31 Královna od poledne stane na soudu s muži pokolení tohoto, a odsoudí je. Nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Salomounovu, a aj, více než Salomoun tuto!

Lke 11 32 Muži Ninivitští povstanou na soudu s pokolením tímto, a odsoudí je. Nebo činili pokání k kázání Jonášovu, a aj, více nežli Jonáš tuto!

Lke 11 33 Žádný rozsvítě svíci, nepostaví jí do skryše, ani pod kbelec, ale na svícen, aby ti, kteříž vcházejí, světlo viděli.

Lke 11 34 Svíce těla tvého jest oko tvé. Když by tedy oko tvé sprostné bylo, i tělo tvé všechno bude světlé; a pakliť bude nešlechtné, takěť i tělo tvé tmavé bude.

Lke 11 35 Vizíž tedy, aby světlo, kteréž jest v tobě, nebylo tmou.

Lke 11 36 Pakli celé tělo tvé světlé bude, nemaje žádné částky tmavé, budeť všechno tak světlé, že tě jako svíce bleskem osvítí.

Lke 11 37 A mezi tím když on mluvil, prosil ho jeden farizeus, aby obědval u něho. A všed, posadil se za stůl.

Lke 11 38 Farizeus pak viděv to, podivil se, že se neumyl před obědem.

Lke 11 39 I řekl Pán k němu: Nyní vy farizeové povrchu konvice a mísy čistíte, ale to, což vnitř jest v vás, plno jest loupeže a nešlechtností.

Lke 11 40 Blázni, zdaliž ten, kterýž učinil, což zevnitř jest, neučinil také i toho, což jest vnitř?

Lke 11 41 Ale však i z toho, což máte, dávejte almužnu, a aj, všechny věci vaše čisté budou.

Lke 11 42 Ale běda vám farizeům, kteříž desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží; ješto tyto věci měli jste činiti, a oněch neopouštěti.

Lke 11 43 Běda vám farizeům, nebo milujete první místa v školách a pozdravování na trzích.

Lke 11 44 Běda vám, zákoníci a farizeové pokrytci, nebo jste jako hrobové nepatrní, po nichž lidé chodíce, nevědí o tom, co tam jest.

Lke 11 45 I odpověděv jeden z zákoníků, řekl jemu: Mistře, tyto věci mluvě, i nám také lehkost činíš.

Lke 11 46 A on řekl: I vám zákoníkům běda, nebo obtěžujete lidi břemeny nesnesitelnými, a sami se těch břemen jedním prstem nedotýkáte.

Lke 11 47 Běda vám, jenž vzděláváte hroby prorocké, kteréž otcové vaši zmordovali.

Lke 11 48 A tak osvědčujete a potvrzujete skutků otců vašich. Nebo oni zajisté zmordovali jsou je, vy pak vzděláváte hroby jejich.

Lke 11 49 Protož i Moudrost Boží řekla: Pošlit k nim proroky a apoštoly, a z těch některé mordovati budou, a jiné vyháněti,
 Lke 11 50 Aby požádáno bylo od tohoto pokolení krve všech proroků, kteráž vylita jest od ustanovení světa,
 Lke 11 51 Od krve Abelovy až do krve Zachariášovy, kterýž zahynul mezi oltářem a chrámem. Jistě, pravím vám, požádáno bude od pokolení tohoto.
 Lke 11 52 Běda vám zákoníkům, nebo jste vzali klíč umění; sami jste nevešli, a těm, kteříž vcházelí, zbránili jste.
 Lke 11 53 A když jim to mluvil, počali zákoníci a farizeové přísně jemu odpírati, a k mnohým řečem příčiny jemu dávati,
 Lke 11 54 Ukládajíce o něm, a hledajíce popadnouti něco z úst jeho, aby jej obžalovali.
 Lke 12 1 A vtom, když mnozí zástupové scházeli se, takže jedni druhé velmi tlačili, počal mluvit k učedníkům svým: Nejprředněji se varujte od kvasu farizeů, jenž jest pokrytství.
 Lke 12 2 Neboť nic není skrytého, což by nemělo býti zjeveno; ani jest co tajného, ješto by nemělo býti zvědíno.
 Lke 12 3 Protož to, co jste pravili ve tmách, bude na světle slyšáno, a co jste sobě v uši šeptali v pokojích, hlásáno bude na střechách.
 Lke 12 4 Pravím pak vám přátelům svým: Nestrachujte se těch, jenž tělo zabíjejí, a potom nemají, co by více učinili.
 Lke 12 5 Ale ukážit vám, koho se máte báti: Bojte se toho, kterýžto, když zabije, má moc uvrći do pekelného ohně. Jistě, pravím vám, toho se bojte.
 Lke 12 6 Zdaliž neprodávají pět vrabců za dva haléře? Avšak ani jeden z nich není v zapomenutí před Bohem.
 Lke 12 7 Nýbrž i vlasové hlavy vaší všickni zečtení jsou. Protož nebojtež se, mnohemť vy vrabce převyšujete.
 Lke 12 8 Pravímť pak vám: Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před anděly Božími.
 Lke 12 9 Kdož by mne pak zapřel před lidmi, zapřít bude před anděly Božími.
 Lke 12 10 A každý kdož dí slovo proti Synu člověka, bude mu odpuštěno, ale tomu, kdož by se Duchu svatému rouhal, nebudeť odpuštěno.
 Lke 12 11 Když pak vás vodití budou do škol a k vladařům a k mocným, nepečujte, kterak aneb co byste odpovídali, aneb co byste mluvili.
 Lke 12 12 Duch svatý zajisté naučí vás v tu hodinu, co byste měli mluvit.
 Lke 12 13 I řekl jemu jeden z zástupu: Mistře, rci bratru mému, ať rozdělí se mnou dědictví.
 Lke 12 14 A on řekl jemu: Člověče, kdo mne ustavil soudcí aneb děličem nad vámi?
 Lke 12 15 I řekl k nim: Viztež a vystříhejte se od lakomství; neboť ne v rozhojnění statku něčího život jeho záleží.
 Lke 12 16 Pověděl jim také i podobenství, řka: Člověka jednoho bohatého hojně úrody pole přineslo.
 Lke 12 17 I přemýšloval sám v sobě, řka: Co učiním, že nemám, kde bych shromáždil úrody své?
 Lke 12 18 I řekl: Toto učiním: Zbořím stodoly své a větších nadělám, a tu shromáždím všecky své úrody i zboží svá.
 Lke 12 19 A díím duši své: Duše, máš mnoho statku složeného za mnohá léta, odpočívej, jez, pij, měj dobrou vůli.
 Lke 12 20 I řekl jemu Bůh: Ó blázne, této noci požádají duše tvé od tebe, a to, cožs připravil, čím bude?
 Lke 12 21 Taktě jest každý, kdož sobě shromažďuje, a není v Bohu bohatý.
 Lke 12 22 Řekl pak učedníkům svým: Protož pravím vám: Nebuďtež pečliví o život svůj, co byste jedli, ani o tělo, čím byste se odívali.
 Lke 12 23 Život větší jest nežli pokrm, a tělo větší nežli oděv.
 Lke 12 24 Patřte na havrany, žeť nesejí, ani žnou, a nemají špižírny, ani stodoly, a Bůh krmí je. I čím v větší vážnosti jste vy než ptactvo?
 Lke 12 25 A kdož pak z vás pečlivě o to myslé, můž přidati ku postavě své loket jeden?
 Lke 12 26 Poněvadž tedy nemůžete s to býti, což nejmenšího jest, proč o jiné věci se staráte?
 Lke 12 27 Patřte na kvítí polní, kterak rostou, nedělají, ani předou, a pravímť vám, že ani šalomoun ve vší slávě své nebyl tak odín, jako jedno z těchto.
 Lke 12 28 A poněvadž trávu, kteráž dnes na poli jest, a zítra do peci uvržena bývá, Bůh tak odívá, čím více vás, ó malé víry?
 Lke 12 29 I vy nestarejte se o to, co byste jedli, aneb co byste pili, aniž o to tak velmi pečujte.
 Lke 12 30 Nebo těch všech věcí národové světa tohoto hledají. Vít pak otec váš, že těch věcí potřebujete.
 Lke 12 31 Ale raději hledejte království Božího, a tyto všecky věci budou vám přidány.
 Lke 12 32 Neboj se, ó maličké stádce, neboť se zalíbilo Otcí vašemu dáti vám království.

Lke 12 33 Prodávějte statky vaše, a dávejte almužnu. Dělejte sobě pytlíky, kteříž nevetšejí, poklad, kterýž nehyne, v nebesích, kdežto zloděj dojití nemůž, a kdež mol nekaží.

Lke 12 34 Nebo kdež jest poklad váš, tuť bude i srdce vaše.

Lke 12 35 Buďtež bedra vaše přepásaná, a svíce hořící.

Lke 12 36 A vy podobni buďte lidem očekávajícím Pána svého, až by se vrátil z svadby, aby hned, jakž by přišel a potloukl, otevřeli jemu.

Lke 12 37 Blaze služebníkům těm, kteréž přijde Pán, nalezl by, a oni bdí. Amen pravím vám, že přepáše se, a káže jim sednouti za stůl, a chodě, bude jim sloužiti.

Lke 12 38 A přišel-liť by v druhé bdění, a pakliť by v třetí bdění přišel, a tak je nalezl, blahoslavení jsou služebníci ti.

Lke 12 39 Toto pak vězte, že byť věděl hospodář, v kterou by hodinu měl zloděj přijíti, bděl by zajisté, a nedal by podkopati domu svého.

Lke 12 40 Protož i vy buďte hotoví, nebo v kterou hodinu nenadějete se, Syn člověka přijde.

Lke 12 41 I řekl jemu Petr: Pane, nám-li pravíš toto podobenství, čili všechněm?

Lke 12 42 I dí Pán: Aj kdo jest věrný šafář a opatrný, jehož by ustanovil pán nad čeledí svou, aby jim v čas dával vyměřený pokrm,

Lke 12 43 Blahoslavený služebník ten, kteréhož, když by přišel pán jeho, nalezne, an tak činí.

Lke 12 44 Vpravdě pravím vám, že nade vším statkem svým ustanoví jej.

Lke 12 45 Pakli by řekl služebník ten v srdci svém: Prodlévá přijíti pán můj, i počal by bíti služebníky a služebnice, a jísti a píti i opíjeti se,

Lke 12 46 Přijdeť pán služebníka toho v den, v kterýž se nenaděje, a v hodinu, kteréž neví. I oddělíť jej, a díl jeho položí s nevěrnými.

Lke 12 47 Služebník pak ten, kterýž by znal vůli pána svého a nepřipravoval se, a nečinil podle vůle jeho, bit bude velmi.

Lke 12 48 Ale kterýž neznal, a hodné věci trestání činil, bit bude ne tak velmi. Každému pak, komuž jest mnoho dáno, mnoho bude od něho požádáno; a komuť jsou mnoho poručili, víceť požádají od něho.

Lke 12 49 Oheň přišel jsem pustiti na zemi, a co chci, jestliže již hoří?

Lke 12 50 Ale křtem mám křtěn býti, a kterak jsem soužen, dokudž se nevykoná!

Lke 12 51 A což se domníváte, že bych přišel pokoj dāti na zemi? Nikoli, pravím vám, ale rozdělení.

Lke 12 52 Nebo již od této chvíle bude jich pět v jednom domu rozděleno, tři proti dvěma, a dva proti třem.

Lke 12 53 Bude rozdělen otec proti synu, a syn proti otci, máť proti dceři, a dcera proti materi, svegruše proti nevěstě své, a nevěsta proti svegruši své.

Lke 12 54 Právil také i k zástupům: Když vídáte oblak, an vzhodí od západu, hned pravíte: Příval jde, a tak bývá.

Lke 12 55 A když od poledne vítr věje, říkáte: Bude horko, a býváť.

Lke 12 56 Pokrytci, způsob nebe a země umíte souditi, a kterakž pak tohoto času nepoznáváte?

Lke 12 57 Ano proč i sami od sebe nesoudíte, což spravedlivého jest?

Lke 12 58 Když pak jdeš s protivníkem svým k vrchnosti, na cestě přičiň se o to, abys byl zproštěn od něho, aby snad netáhl tebe k soudci, a soudce dal by tebe biřící, a biřic vsadil by tě do žaláře.

Lke 12 59 Pravím tobě: Nevyjdeš odtud, dokudž bys i toho posledního halěře nenavrátil.

Lke 13 1 Byli pak tu přítomní času toho někteří, vypravující jemu o Galilejských, kterýchžto krev Pilát smísil s obětmi jejich.

Lke 13 2 I odpověděv Ježíš, řekl jim: Co mníte, že jsou ti Galilejští byli větší hříšníci nežli všickni jiní Galilejští, že takové věci trpěli?

Lke 13 3 Nikoli, pravímť vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.

Lke 13 4 Anebo oněch osmnácte, na kteréžto upadla věže v Siloe, a zbila je, zdali se domníváte, že by oni vinni byli nad všechny lidi přebývající v Jeruzalémě?

Lke 13 5 Nikoli, pravím vám. Ale nebudete-li pokání činiti, všickni též zahynete.

Lke 13 6 Pověděl pak toto podobenství: Člověk jeden měl strom fíkový štípený na vinici své. I přišel, hledaje ovoce na něm, ale nenalezl.

Lke 13 7 I řekl k vinaři: Aj, po tři léta již přicházím, hledaje ovoce na tom fíku, a nenalézám. Vytni ž jej! Proč i tu zemi darmo kazí?

Lke 13 8 On pak odpověděv, řekl jemu: Pane, ponechejž ho i tohoto léta, ažť jej okopám a ohnojím,

Lke 13 9 Zdali by nesl ovoce. Pakliť neponese, potom vytněš jej.

Lke 13 10 Učil pak v jedné škole jejich v den sváteční.

Lke 13 11 A aj, byla tu žena, kteráž měla ducha nemoci osmnácte let, a byla sklíčena, a nijakž se nemohla zprostiti.

Lke 13 12 A uzřev ji Ježíš, zavolał jí k sobě, a řekl jí: Ženo, zproštěna jsi od nemoci své.

Lke 13 13 I vložil na ni ruce, a ihned zdvihla se, a velebila Boha.

Lke 13 14 Tedy kníže školní odpověděl, hněvaje se proto, že v den sváteční uzdravoval Ježíš, řekl k zástupu: Šest dní jest, v nichž náleží dělati; protož v těch dnech přicházejíce, buďte uzdravováni, a ne v den sobotní.

Lke 13 15 I odpověděl jemu Pán, řekl: Pokrytče, zdali jeden každý z vás v den sváteční neodvazuje voľa svého nebo osla od jeslí, a nevodí napájeti?

Lke 13 16 Tato pak dcera Abrahamova, kterouž byl svázal satan již osmnácte let, což neměla býti rozvázána od svazku v den sváteční?

Lke 13 17 A když on to pověděl, zastyděli se všickni protivníci jeho, ale všecken lid radoval se ze všech těch slavných skutků, kteříž se dáli od něho.

Lke 13 18 I řekl Ježíš: Čemu podobno jest království Boží a k čemu je přirovnám?

Lke 13 19 Podobno jest zrnů horčičnému, kteréžto vzav člověk, uvrhl do zahrady své. I rostlo, a učiněno jest v strom veliký, a ptactvo nebeské hnízda sobě dělali na ratolestech jeho.

Lke 13 20 A opět řekl: K čemu připodobním království Boží?

Lke 13 21 Podobno jest kvasu, kterýžto vzavši žena, zadělala ve třech měřicích mouky, až zkysalo všecko.

Lke 13 22 I chodil po městech a městečkách uče, bera se do Jeruzaléma.

Lke 13 23 I řekl jemu jeden: Pane, tuším, že jest málo těch, kteříž spaseni býti mají? On pak řekl k nim:

Lke 13 24 Snažujte se vcházeti těsnou branou; neboť (pravím vám) mnozí hledati budou vjíti, a nebudou moci,

Lke 13 25 Totiž když vejde hospodář, a zavře dveře, a počnete vně státi a tlouci na dveře, řkouce: Pane, Pane, otevři nám, a on odpovídaje, díť vám: Neznám vás, odkud jste:

Lke 13 26 Tedy počnete říci: Jídali jsme a píjeli před tebou, a na ulicích našich jsi učil.

Lke 13 27 I dí: Pravím vám, žeť vás neznám, odkud jste. Odejdětež ode mne všickni činitelé nepravosti.

Lke 13 28 Tamť bude pláč a škřípení zubů, když uzříte Abrahama a Izáka a Jákoba a všecky proroky v království Božím, sami pak sebe vyhnané ven.

Lke 13 29 I přijdouť mnozí od východu, a od západu, a od půlnoci, i od poledne, a budou stoliti v království Božím.

Lke 13 30 A aj, jsouť poslední, kteříž budou první, a jsou první, kteříž budou poslední.

Lke 13 31 A v ten den přistoupili někteří z farizeů, řkouce jemu: Vyjdi, a odejdi odsud, nebo Herodes chce tě zamordovati.

Lke 13 32 I řekl jim: Jdouce, povězte lišce té: Aj, vymítám ďábly, a uzdravuji dnes a zítra, a třetího dne dokonám.

Lke 13 33 Ale však musím dnes a zítra i pozejtří choditi; neboť jest nelze proroku zahynouti jinde kromě Jeruzaléma.

Lke 13 34 Jeruzaléme, Jeruzaléme, ješto morduješ proroky a kamenuješ ty, kteříž k tobě bývají posláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi syny tvé, jako slepice kuřátka svá pod křídla? A nechtěli jste.

Lke 13 35 Aj, opuštěn bude dům váš a zanechán vám pustý. Ale jistě pravím vám, že nikoli mne neuzříte, ažť přijde čas, když díte: Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně.

Lke 14 1 I stalo se, když všel Ježíš do domu jednoho knížete farizejského v sobotu, aby jedl chléb, že oni šetrili ho.

Lke 14 2 A aj, člověk jeden vodnotelný byl před ním.

Lke 14 3 I odpověděl Ježíš, dí zákoníkům a farizeům, řka: Sluší-li v sobotu uzdravovati?

Lke 14 4 A oni mlčeli. Tedy on dosáh jeho, uzdravil a propustil.

Lke 14 5 A odpověděl k nim řekl: Čí z vás osel anebo vůl upadl by do studnice, a ne ihned by ho vytáhl v den sobotní?

Lke 14 6 I nemohli jemu na to odpověditi.

Lke 14 7 Pověděl také i ku pozvaným podobenství, (spatřiv to, kterak sobě přední místa vyvolovali,) řka k nim:

Lke 14 8 Kdybys byl od někoho pozván na svadbu, nesedej na předním místě, ať by snad vzácnější nežli ty nebyl pozván od něho.

Lke 14 9 A přijda ten, kterýž tebe i onoho pozval, řekl by tobě: Dej tomuto místo. A tehdy počal bys s hanbou na posledním místě seděti.

Lke 14 10 Ale když bys byl pozván, jda, posaď se na posledním místě. A kdyby přišel ten, kterýž tebe pozval, aby řekl tobě: Příteli, posedni vyše, tedy budeš míti chválu před spolustolícími.

Lke 14 11 Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen.

Lke 14 12 Pravil také i tomu, kterýž ho byl pozval: Když činíš oběd nebo večeři, nezov přátel svých, ani bratří svých, ani sousedů bohatých, ať by snad i oni zase nezvali tebe, a měl bys odplatu.

Lke 14 13 Ale když činíš hody, povolej chudých, chromých, kulhavých, slepých,

Lke 14 14 A blahoslavený budeš. Neboť nemají, odkud by odplatili tobě, ale budet odplaceno při vzkříšení spravedlivých.

Lke 14 15 I uslyšav to jeden z přísedících, řekl jemu: Blahoslavený jest, kdož jí chléb v království Božím.

Lke 14 16 On pak řekl jemu: Člověk jeden učinil večeři velikou, a pozval mnohých.

Lke 14 17 I poslal služebníka svého v hodinu večeře, aby řekl pozvaným: Pojdte, nebo již připraveno jest všecko.

Lke 14 18 I počali se všickni spolu vymlouvat. První řekl jemu: Ves jsem koupil, a musím vyjít a ohledat ji; prosím tebe, vymluv mne.

Lke 14 19 A druhý řekl: Patero spřežení volů koupil jsem, a jdu, abych jich zkusil; prosím tebe, vymluv mne.

Lke 14 20 A jiný dí: Ženu jsem pojal, a protože nemohu přijít.

Lke 14 21 I navrátil se služebník, zvěstoval tyto věci pánu svému. Tedy rozhněvav se hospodář, řekl služebníku svému: Vyjdi rychle na rynky a na ulice města, a chudé, i chromé, i kulhavé, a slepé uveď sem.

Lke 14 22 I řekl služebník: Pane, stalo se, jakož jsi rozkázal, a ještěť místo jest.

Lke 14 23 Tedy řekl pán služebníku: Vyjdiž na cesty a mezi ploty, a přinutť vjíti, ať se naplní dům můj.

Lke 14 24 Nebo pravímť vám, že žádný z mužů těch, kteříž pozváni byli, neokusí večeře mé.

Lke 14 25 Šli pak mnozí zástupové s ním. A on obrátiv se, řekl jim:

Lke 14 26 Jde-li kdo ke mně, a nemá-li v nenávisti otce svého, i mateře, i ženy, i dětí, i bratří, i sestr, ano i té duše své, nemůž býti mým učedníkem.

Lke 14 27 A kdožkoli nenese kříže svého, a jde za mnou, nemůž býti mým učedníkem.

Lke 14 28 Nebo kdo z vás jest, chtěje stavěti věž, aby prve sedna, nepočel nákladu, bude-li míti dosti k dokonání toho díla?

Lke 14 29 Aby snad, když by položil grunt, a nemohl dokonati, nepřišlo na to, že všickni to vidouce, počali by se jemu posmívati,

Lke 14 30 Řkouce: Tento člověk počal stavěti, a nemohl dokonati.

Lke 14 31 Anebo který král bera se k boji proti jinému králi, zdaliž prve nesedne, aby se poradil, mohl-li by s desíti tisíci potkati se s tím, kterýž s dvacíti tisíci táhne proti němu?

Lke 14 32 Sic jinak, když ještě podál od něho jest, pošle posly k němu, žádaje toho, což by bylo ku pokoji.

Lke 14 33 Tak zajisté každý z vás, kdož se neodřekne všech věcí, kterýmiž vládne, nemůž býti mým učedníkem.

Lke 14 34 Dobráť jest sůl. Pakli sůl bude zmařena, čím bude napravena?

Lke 14 35 Ani do země, ani do hnoje se nehodí; ale vyvržena bude ven. Kdo má uši k slyšení, slyš.

Lke 15 1 Přibližovali se pak k němu všickni publikáni a hříšníci, aby ho slyšeli.

Lke 15 2 I reptali farizeové a zákoníci, řkouce: Tento hříšníky přijímá a jí s nimi.

Lke 15 3 I pověděl jim podobenství toto, řka:

Lke 15 4 Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji?

Lke 15 5 A nalezna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí.

Lke 15 6 A přijda domů, svolal by přátele a sousedy, řka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula.

Lke 15 7 Pravímť vám, že tak jest radost v nebi nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.

Lke 15 8 Aneb žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?

Lke 15 9 A když nalezne, svolá přítelkyně a sousedy, řkuci: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našla groš, kterýž jsem byla ztratila.

Lke 15 10 Takť pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím.

Lke 15 11 Řekl také Ježíš: Člověk jeden měl dva syny.

Lke 15 12 Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží.

Lke 15 13 I rozdělil jim statek.

Lke 15 14 A po nemnohých dnech, shromáždiv sobě všecko mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrazil statek svůj, živ jsa prostopášně.

Lke 15 15 A když všecko utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti.

Lke 15 16 I všed, přidržel se jednoho měštěná krajině té; a on jej poslal do vsi své, aby pásł vepře.

Lke 15 17 I žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu.

Lke 15 18 On pak přišed sám k sobě, řekl: Aj, jak mnozí čeledínové u otce mého hojnost mají chleba, a já tuto hladem mru!

Lke 15 19 Vstana, půjdu k otci svému, a dímu jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou,

Lke 15 20 A již více nejsem hoden slouti syn tvůj. Ale učiň mne jako jednoho z

čeledinů svých.

Lke 15 20 I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnutí jsa, přiběhl, padl na šíji jeho, a políbil ho.

Lke 15 21 I řekl jemu syn: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, a jižť nejsem hoden slouiti syn tvůj.

Lke 15 22 I řekl otec služebníkům svým: Přineste roucho to první, a oblecte jej, a dejte prsten na ruku jeho a obuv na nohy.

Lke 15 23 A přivedouce tele tučné, zabijte, a hodujíce, buďme veselí.

Lke 15 24 Nebo tento syn můj byl umřel, a zase ožil; byl zahynul, a nalezen jest. I počali veselí býti.

Lke 15 25 Byl pak syn jeho starší na poli. A jda, když se přibližoval k domu, uslyšel zpívání a hluk veselících se.

Lke 15 26 I povolav jednoho z služebníků svých, otázal se ho, co by to bylo.

Lke 15 27 A on řekl jemu: Bratr tvůj přišel, i zabil otec tvůj tučné tele, že ho zdravého přijal.

Lke 15 28 I rozhněval se on, a nechtěl tam vjíti. Otec pak jeho vyšed, prosil ho.

Lke 15 29 A on odpověděl, řekl otci: Aj, tolik let sloužím tobě, a nikdy jsem příkázání tvého nepřestoupil, avšak nikdy jsi mi nedal ani kozelce, abych také s přáteli svými vesel pobyl.

Lke 15 30 Ale když syn tvůj tento, kterýž prožral statek tvůj s nevěstkami, přišel, zabils jemu tele tučné.

Lke 15 31 A on řekl mu: Synu, ty vždycky se mnou jsi, a všechny věci mé jsou tvé.

Lke 15 32 Ale hodovati a radovati se náleželo. Nebo bratr tvůj tento byl umřel, a zase ožil; zahynul byl, a nalezen jest.

Lke 16 1 Pravil pak i k učedníkům svým: Člověk jeden byl bohatý, kterýž měl šafáře; a ten obžalován jest před ním, jako by mrhal statek jeho.

Lke 16 2 I povolav ho, řekl jemu: Což to slyším o tobě? Vydej počet z vladařství svého, neb již nebudeš moci déle vládnouti.

Lke 16 3 I dí vladař sám v sobě: Co učiním? Teď pán můj odjímá ode mne vladařství. Kopati nemohu, žebrati se stydím.

Lke 16 4 Vím, co učiním, aby, když budu zbaven vladařství, přijali mne do svých domů.

Lke 16 5 I zavolav jednoho každého dlužníka pána svého, řekl prvnímu: Jaks mnoho dlužen pánu mému?

Lke 16 6 A on řekl: Sto tun oleje. I řekl mu: Vezmi registra svá, a sedna rychle, napiš padesát.

Lke 16 7 Potom druhému řekl: Ty pak jaks mnoho dlužen? Kterýž řekl: Sto korců pšenice. I dí mu: Vezmi registra svá, a napiš osmdesát.

Lke 16 8 I pochválil pán vladaře nepravého, že sobě opatrně učinil. Nebo synové tohoto světa opatrnější jsou, nežli synové světla v svých věcech.

Lke 16 9 I jáť pravím vám: Čiňte sobě přátele z mamony nepravosti, aby, když byste zhynuli, přijali vás do věčných stanů.

Lke 16 10 Kdožť jest věrný v mále, i ve mnozeť věrný bude. A kdož v mále jest nepravý, i ve mnozeť nepravý jest.

Lke 16 11 Poněvadž tedy v mamoně nepravé věrní jste nebyli, spravedlivého zboží kdo vám svěří?

Lke 16 12 A když jste v cizím věrní nebyli, což vašeho jest, kdo vám dá?

Lke 16 13 Nižádný služebník nemůž dvěma pánům sloužiti. Nebť zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrdne. Nemůžete Bohu sloužiti a mamoně.

Lke 16 14 Slyšeli pak toto všecko i farizeové, kteříž byli lakomí, a posmívali se jemu.

Lke 16 15 I dí jim: Vy jste, ješto se sami spravedliví činíte před lidmi, ale Bůhť zná srdce vaše; nebo což jest u lidí vysokého, ohavnost jest před Bohem.

Lke 16 16 Zákon a Proroci až do Jana, a od té chvíle království Boží zvěstuje se, a každý se do něho násilně tiskne.

Lke 16 17 Snázeť jest zajisté nebi a zemi pominouti, nežli v Zákoně jednomu tytlíku zahynouti.

Lke 16 18 Každý, kdož propustí manželku svou, a jinou pojímá, cizoloží; a kdož propuštěnou od muže pojímá, cizoloží.

Lke 16 19 Byl pak člověk jeden bohatý, a oblácel se v šarlat a v kment, a hodoval na každý den stkvostně.

Lke 16 20 A byl také jeden žebrák, jménem Lazar, kterýžto ležel u vrat jeho vředovitý,

Lke 16 21 Žádaje nasycen býti z drobtů, kteříž padali z stolu bohatce. Ale i psi přicházejíce, lízali vředy jeho.

Lke 16 22 I stalo se, že ten žebrák umřel, a nesen jest od andělů do lůna Abrahamova. Umřel pak i bohatec, a pohřben jest.

Lke 16 23 Potom v pekle pozdvih očí svých, v mukách jsa, uzřel Abrahama zdaleka, a Lazara v lůnu jeho.

Lke 16 24 I zvolav bohatce, řekl: Otče Abrahame, smiluj se nade mnou, a pošli

Lazara, ať omočí konec prstu svého v vodě, a svlaží jazyk můj; nebo se mučím v tomto plameni.
 Lke 16 25 I řekl mu Abraham: Synu, rozpomeň se, žeš ty již vzal dobré věci své v životě svém, a Lazar těž zlé. Nyní pak tento se již těší, ale ty se mučíš.
 Lke 16 26 A nadto nade všecko mezi námi a vámi propast veliká utvrzena jest, aby ti, kteříž chtějí odsud k vám jíti, nemohli, ani odonud k nám přijíti.
 Lke 16 27 I řekl: Ale prosím tebe, Otče, abys ho poslal do domu otce mého.
 Lke 16 28 Neboť mám pět bratrů. Ať jim svědčí, aby i oni nepřišli do tohoto místa muk.
 Lke 16 29 I řekl jemu Abraham: Majít Mojžíše a Proroky, nechtě jich poslouchají.
 Lke 16 30 A on řekl: Nic, otče Abrahame, ale kdyby kdo z mrtvých šel k nim, budou pokání činiti.
 Lke 16 31 I řekl mu: Poněvadž Mojžíše a Proroků neposlouchají, aniž byť kdo z mrtvých vstal, uvěří jemu.
 Lke 17 1 Tedy řekl učedníkům: Není možné, aby nepřišla pohoršení, ale běda tomu, skrze kohož přicházejí.
 Lke 17 2 Lépe by mu bylo, aby žernov osličí vložen byl na hrdlo jeho, a uvržen byl do moře, nežli by pohoršil jednoho z těchto maličkých.
 Lke 17 3 Šetřte se. Zhřešil-li by pak proti tobě bratr tvůj, potresci ho, a bude-liť toho želeť, odpusť mu.
 Lke 17 4 A byť pak sedmkrát za den zhřešil proti tobě, a sedmkrát za den obrátil se k tobě, řka: Žel mi toho, odpusť mu.
 Lke 17 5 I řekl apoštolé Pánu: Přispoř nám víry.
 Lke 17 6 I dí Pán: Kdybyste měli víru jako zrno horčičné, řekli byste této moruši: Vykořeň se a přesaď se do moře, a uposlechla by vás.
 Lke 17 7 Nebo kdo jest z vás, máje služebníka, ještě oře aneb pase dobytek, aby jemu, když by se s pole navrátil, hned řekl: Pojď a seď za stůl?
 Lke 17 8 Ale zdali raději nedí jemu: Připrav, ať povečeřím, a opáše se, služ mi, až se najím a napím, a potom i ty jez a pij?
 Lke 17 9 Zdali děkuje služebníku tomu, že učinil to, což mu rozkázal? Nezdá mi se.
 Lke 17 10 Tak i vy, když učiníte všecko, což vám přikázáno, rcete: Služebníci neužiteční jsme. Což jsme povinni byli učiniti, učinili jsme.
 Lke 17 11 I stalo se, když se bral do Jeruzaléma, že šel skrze Samarií a Galilei.
 Lke 17 12 A když vcházel do jednoho městečka, potkalo se s ním deset mužů malomocných, kteřížto stáli zdaleka.
 Lke 17 13 A pozdvihše hlasu, řekli: Ježíši prikazateli, smiluj se nad námi.
 Lke 17 14 Kteréžto on uzřev, řekl jim: Jdouce, ukažte se kněžím. I stalo se, když šli, že očištění jsou.
 Lke 17 15 Jeden pak z nich uzřev, že jest uzdraven, navrátil se s velikým hlasem, velebě Boha.
 Lke 17 16 A padl na tvář k nohám jeho, díky čině jemu. A ten byl Samaritán.
 Lke 17 17 I odpověděv Ježíš, řekl: Zdaliž jich deset není očištěno? A kdež jest jich devět?
 Lke 17 18 Nenalezli se k tomu, aby přijdouce, chválu Bohu vzdali, jediné cizozemec tento?
 Lke 17 19 I řekl jemu: Vstana, jdi, víra tvá tě uzdravila.
 Lke 17 20 Otážen pak jsa od zákoníků, kdy přijde království Boží, odpověděl jim a řekl: Nepřijdeť království Boží patrně.
 Lke 17 21 Aniž řeknou: Aj, tuto, aneb aj, tamto. Nebo aj, království Boží jestiť mezi vámi.
 Lke 17 22 I řekl učedníkům: Přijdou dnové, že budete žádati viděti jeden den Syna člověka, a neužříte.
 Lke 17 23 A dějít vám: Aj, zde, hle, tamto. Nechoďte, ani následujte.
 Lke 17 24 Nebo jakožto blesk blýskající se z jedné krajiny, kteráž pod nebem jest, až do druhé, kteráž též pod nebem jest, svítí, tak bude i Syn člověka ve dni svém.
 Lke 17 25 Ale nejprve musí mnoho trpěti, a potupen býti od národu tohoto.
 Lke 17 26 A jakož se dalo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka.
 Lke 17 27 Jedli, pili, ženili se, vdávaly se až do toho dne, v kterémžto Noé všel do korábu; i přišla potopa, a zahladila všecky.
 Lke 17 28 A též podobně, jako se stalo ve dnech Lotových: Jedli, pili, kupovali, prodávali, štěpovali, stavěli.
 Lke 17 29 Ale dne toho, když vyšel Lot z Sodomy, pršel oheň s sirou s nebe, a zahladil všecky.
 Lke 17 30 Taktě nápodobně bude v ten den, když se Syn člověka zjeví.
 Lke 17 31 V ten čas kdo by byl na střeše, a nádobí jeho v domu, nesstupuj, aby je pobral; a kdo na poli, též nevracuj se zase.
 Lke 17 32 Pommňte na Lotovu ženu.
 Lke 17 33 Nebo kdož by koli hledal život svůj zachovati, ztratíť jej; a kdož by jej koli ztratil, obživíť jej.
 Lke 17 34 Pravímť vám: V tu noc budou dva na loži jednom; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.
 Lke 17 35 Dvě budou mletí spolu; jedna bude vzata, a druhá opuštěna.

Lke	17	36	Dva budou na poli; jeden bude vzat, a druhý opuštěn.
Lke	17	37	I odpověděvše, řekli jemu: Kde, Pane? On pak řekl jim: Kdežt' bude tělo, tamť se shromáždí i orlice.
Lke	18	1	Pověděl jim také i podobenství, kterak by potřebí bylo vždycky se modliti a neoblevovati,
Lke	18	2	řka: Byl jeden soudce v městě jednom, kterýž se Boha nebál a člověka nestyděl.
Lke	18	3	Byla pak vdova jedna v témž městě. I přišla k němu, řkuci: Pomsti mne nad protivníkem mým.
Lke	18	4	A on nechtěl za dlouhý čas. Ale potom řekl sám v sobě: Ač se Boha nebojím, a člověka nestydím,
Lke	18	5	Však že mi pokoje nedá tato vdova, pomstím jí, aby naposledy přijduci, neuhaněla mne.
Lke	18	6	I dí Pán: Slyšte, co praví soudce nepravý.
Lke	18	7	A což by pak Bůh nepomstil volených svých, volajících k němu dnem i nocí, ačkoli i prodlévá jim?
Lke	18	8	Pravímť vám, žeť jich brzo pomstí. Ale když přijde Syn člověka, zdaliž nalezne víru na zemi?
Lke	18	9	I řekl také k některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných sobě za nic nevážíce, podobenství toto:
Lke	18	10	Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus a druhý publikán.
Lke	18	11	Farizeus stojí soukromí, takto se modlí: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán.
Lke	18	12	Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnu.
Lke	18	13	Publikán pak zdaleka stojí, nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti, ale bil se v prsy své, řka: Bože, buď milostiv mně hříšnému.
Lke	18	14	Pravímť vám: Odšel tento, ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý, kdož se povyšuje, bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen.
Lke	18	15	Přinášeli také k němu i nemluvnátka, aby se jich dotýkal. To viděvše učedlníci, přimlouvali jim.
Lke	18	16	Ale Ježíš svolav je, řekl: Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim, nebo takovýcht' jest království Boží.
Lke	18	17	Amen pravím vám: Kdož by koli nepřijal království Božího jako dítě, nevejdeť do něho.
Lke	18	18	I otázalo se ho jedno kníže, řka: Mistře dobrý, co čině, život věčný obdržím?
Lke	18	19	I řekl jemu Ježíš: Co mne nazýváš dobrým? Žádný není dobrý, než sám toliko Bůh.
Lke	18	20	Však umíš přikázání: Nezci zoložíš, nezabiješ, nepokradeš, nepromluvíš křivého svědectví, cti otce svého i matku svou.
Lke	18	21	On pak řekl: Toho všeho ostříhal jsem od své mladosti.
Lke	18	22	Slyšav to Ježíš, řekl mu: Ještěť se jednoho nedostává. Všecko, což máš, prodej, a rozdej chudým, a budeš míti poklad v nebi, a pojď, následuj mne.
Lke	18	23	On pak uslyšav to, zarmoutil se; byl zajisté bohatý velmi.
Lke	18	24	A viděv jej Ježíš zarmouceného, řekl: Aj, jak nesnadné ti, kdož statky mají, do království Božího vejdou!
Lke	18	25	Snáze jest zajisté velbloudu skrze jehelnou díрку projíti, nežli bohatému vjíti do království Božího.
Lke	18	26	Tedy řekli ti, kteříž to slyšeli: I kdož může spasen býti?
Lke	18	27	A on dí jim: Což jest nemožného u lidí, možné jest u Boha.
Lke	18	28	I řekl Petr: Aj, my opustili jsme všecko, a šli jsme za tebou.
Lke	18	29	On pak řekl jim: Amen pravím vám, že není žádného, kterýž by opustil dům, neb rodiče, neb bratří, neb manželku, nebo dítky, pro království Boží,
Lke	18	30	Aby nevzal v tomto času mnohem více, v budoucím pak věku míti bude život věčný.
Lke	18	31	Tedy pojav Ježíš dvanácte, řekl jim: Aj, vstupujeme do Jeruzaléma, a naplnít se všecko to, což psáno jest skrze Proroky o Synu člověka.
Lke	18	32	Nebo vydán bude pohanům, a bude posmíván, a zlehčen i uplván.
Lke	18	33	A ubíjíce, zamordují jej, ale on třetího dne z mrtvých vstane.
Lke	18	34	Oni pak tomu nic nerozuměli, a bylo slovo to skryto před nimi, aniž věděli, co se pravilo.
Lke	18	35	I stalo se, když se přibližoval k Jericho, slepý jeden seděl podle cesty, žebře.
Lke	18	36	A slyšev zástup pomíjející, otázal se, co by to bylo?
Lke	18	37	I oznámili jemu, že Ježíš Nazaretský tudy jde.
Lke	18	38	I zvolal, řka: Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!
Lke	18	39	A ti, kteříž napřed šli, přimlouvali mu, aby mlčal. Ale on mnohem více volal: Synu Davidův, smiluj se nade mnou!
Lke	18	40	Tedy zastaviv se Ježíš, rozkázal ho k sobě přivésti. A když se přibližoval, otázal se ho,

Lke	18	41	Řka: Co chceš, ať tobě učiním? On pak dí: Pane, ať vidím.
Lke	18	42	A Ježíš řekl jemu: Prohlédni. Víra tvá tě uzdravila.
Lke	18	43	A ihned prohlédl, a šel za ním, velebě Boha. A všecken lid viděv to,
vzdal chválu Bohu.			
Lke	19	1	A všed Ježíš, brał se přes Jericho.
Lke	19	2	A aj, muž, jménem Zachaeus, a ten byl hejtman nad celnými, a byl
bohatý.			
Lke	19	3	I žádostiv byl viděti Ježíše, kdo by byl; a nemohl pro zástup, nebo
postavy malé byl.			
Lke	19	4	A předběh napřed, vstoupil na strom planého fíku, aby jej viděl; neb
tudy měl jíti.			
Lke	19	5	A když přišel k tomu místu, pohleděv zhůru Ježíš, uzřel jej, i řekl
jemu: Zachee, spěšně sstup dolů, nebo dnes v domu tvém musím zůstatí.			
Lke	19	6	I sstupil rychle, a přijal jej radostně.
Lke	19	7	A viděvše to všickni, reptali, řkouce: K člověku hříšnému se obrátil.
Lke	19	8	Stoje pak Zachaeus, řekl ku Pánu: Aj, polovici statku svého, Pane,
dávám chudým, a oklamal -			
Lke	19	9	li jsem v čem koho, navracuji to čtvernásob.
syn Abrahamův.			
Lke	19	10	I dí jemu Ježíš: Dnes spasení stalo se domu tomuto, protože i on jest
Lke	19	11	Nebo přišel syn člověka, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.
Lke	19	11	Toho když oni poslouchali, promluvil k nim dále podobenství, protože
byl blízko od Jeruzaléma a že se oni domnívali, že by se hned mělo zjevití království Boží.			
Lke	19	12	I řekl: Člověk jeden rodu znamenitého odšel do daleké krajiny, aby
přijal království a zase se navrátil.			
Lke	19	13	I povolav desíti služebníků svých, dal jim deset hřiven, a řekl jim:
Kupčtež, dokudž nepřijdu.			
Lke	19	14	Měšťané pak jeho nenáviděli ho, a poslali poselství za ním, řkouce:
Nechcemeť, aby tento kraloval nad námi.			
Lke	19	15	I stalo se, když se navrátil, přijav království, rozkázal zavolati
těch svých služebníků, kterýmž byl dal peníze, aby zvěděl, jak kdo mnoho získal.			
Lke	19	16	I přišel první, řka: Pane, hřivna tvá deset hřiven získala.
Lke	19	17	I řekl jemu: To dobře, služebníče dobrý. Že jsi nad málem byl věrný,
mějž moc nad desíti městy.			
Lke	19	18	A druhý přišel, řka: Pane, hřivna tvá získala pět hřiven.
Lke	19	19	I tomu řekl: I ty budiž nad pěti městy.
Lke	19	20	A jiný přišel, řka: Pane, aj, teď hřivna tvá, kterouž jsem měl
složenou v šátku.			
Lke	19	21	Nebo jsem se bál tebe, ješto jsi člověk přísný; béřeš, čeho jsi
nepoložil, a žneš, čeho jsi nerozsíval.			
Lke	19	22	I řekl jemu: Z úst tvých soudím tebe, služebníče zlý. Věděl jsi, že
jsem já člověk přísný, bera, což jsem nepoložil, a žna, čehož jsem nerozsíval.			
Lke	19	23	I pročes tedy nedal peněz mých na stůl, a já přijda, byl bych je vzal
i s požitky?			
Lke	19	24	I řekl těm, kteříž tu stáli: Vezměte od něho hřivnu, a dejte tomu,
kterýž má deset hřiven.			
Lke	19	25	I řekli jemu: Pane, máť deset hřiven.
Lke	19	26	I dí jim: Jistě pravím vám, že každému, kdož má, bude dáno, ale od
toho, kterýž nemá, i to, což má, bude odjato.			
Lke	19	27	Ty pak nepřátely mé, kteříž nechtěli, abych nad nimi kraloval,
přiveďte sem a zmurdujte přede mnou.			
Lke	19	28	To pověděv, šel předce, vstupuje k Jeruzalému.
Lke	19	29	I stalo se; když se přiblížil k Betfagi a k Betany, k hoře, kteráž
slove Olivetská, poslal dva učedníky své,			
Lke	19	30	Řka: Jděte do městečka, kteréž proti vám jest. Do kteréhožto vejdouce,
naleznete oslátko přivázané, na němžto nikdy žádný z lidí neseděl. Odvěztež je, a přiveďte ke mně.			
Lke	19	31	A optal-liť by se vás kdo, proč je odvazujete, tak jemu díte: Protože
Pán ho potřebuje.			
Lke	19	32	Tedy odšedše ti, kteříž byli posláni, našli tak, jakž jim byl
pověděl.			
Lke	19	33	A když odvazovali oslátko, řekli páni jeho k nim: Proč odvazujete
oslátko?			
Lke	19	34	A oni řekli: Pán ho potřebuje.
Lke	19	35	I přivedli je k Ježíšovi, a vloživše roucha svá na oslátko, vsadili na
ně Ježíše.			
Lke	19	36	A když on jel, stlali roucha svá na cestě.
Lke	19	37	Když se pak již přiblížoval k místu tomu, kudyž scházejí s hory
Olivetské, počalo všecko množství učedníků radostně chváliti Boha hlasem velikým ze všech			
divů, kteréž byli viděli,			
Lke	19	38	Řkouce: Požehnaný král, jenž se béře ve jménu Páně. Pokoj na nebi, a
sláva na výsostech.			
Lke	19	39	Ale někteří z farizeů, kteříž tu byli v zástupu, řekli k němu: Mistře,

potresci učedníků svých.

Lke	19	40	I odpověděv, řekl jim: Pravímť vám: Budou-li tito mlčeti, kamenít bude volati.
Lke	19	41	A když se přiblížil, uzřev město, plakal nad ním,
Lke	19	42	Řka: Ó kdybys poznalo i ty, a to aspoň v takový tento den tvůj, které by věci ku pokoji tobě byly; ale skrytoť jest to nyní od očí tvých.
Lke	19	43	Nebo přijdou na tě dnové, v nichž obklíčí tě nepřátelé tvoji valem, a oblehnou tebe, a ssouží tě se všech stran.
Lke	19	44	A s zemí srovnají tě, i syny tvé, kteříž v tobě jsou, a nenechajíť v tobě kamene na kameni, protože jsi nepoznalo času navštívení svého.
Lke	19	45	A všed do chrámu, počal vymítati prodavače a kupce z něho,
Lke	19	46	Řka jim: Psáno jest: Dům můj dům modlitby jest, vy jste jej pak učinili peleší lotrovskou.
Lke	19	47	I učil na každý den v chrámě. Přední pak kněží a zákoníci i přední v lidu hledali ho zahladi ti.
Lke	19	48	A nenalezli, co by jemu učinili. Nebo všecken lid jej sobě liboval, poslouchaje ho.
Lke	20	1	I stalo se v jeden den, když on učil lid v chrámě a kázal evangelium, že přišli k tomu přední kněží a zákoníci s staršími,
Lke	20	2	I řekli jemu: Pověz nám, jakou mocí tyto věci činíš, aneb kdo tobě tuto moc dal?
Lke	20	3	I odpověděv, řekl jim: Otížit se i já vás o jedné věci a odpověztež mi:
Lke	20	4	Křest Janův s nebe-li byl, čili z lidí?
Lke	20	5	Oni pak uvažovali to mezi sebou, řkouce: Jestliže bychom řekli: S nebe, dít nám: Pročež jste tedy neuvěřili jemu?
Lke	20	6	Pakli díme: Z lidí, lid všecken ukamenuje nás; neb oni cele tak drží, že Jan jest prorok.
Lke	20	7	I odpověděli: Že nevědí, odkud jest byl.
Lke	20	8	I řekl jim Ježíš: Aniž já vám povím, jakou mocí toto činím.
Lke	20	9	I počal lidu praviti podobenství toto: Člověk jeden štípil vinici, a pronajal ji vinařům, a sám odšed podal byl tam za mnohé časy.
Lke	20	10	A v čas slušný poslal k vinařům služebníka, aby z ovoce vinice dali jemu. Vinaři pak zmrskavše jej, pustili ho prázdného.
Lke	20	11	A on poslal druhého služebníka. Oni pak i toho zmrskavše a zohavivše, pustili prázdného.
Lke	20	12	I poslal třetího. Ale oni i toho zranivše, vystrčili ven.
Lke	20	13	Tedy řekl Pán vinice: Co učiním? Pošli svého milého Syna. Snad když toho uzří, ostýchati se budou.
Lke	20	14	Uzřevše pak vinaři, rozmlouvali mezi sebou, řkouce: Tentotť jest dědic; pojdte, zabijme jej, aby naše bylo dědictví.
Lke	20	15	A vystrčivše jej ven z vinice, zamordovali ho. Což tedy učiní jim Pán vinice?
Lke	20	16	Přijde a vyhladí vinaře ty, a dá vinici jiným. To uslyšavše, řekli: Odstup to.
Lke	20	17	A on pohleděv na ně, řekl: Co jest pak to, což napsáno jest: Kámen, kterýmž pohrdli dělníci, ten učiněn jest v hlavu úhelní.
Lke	20	18	Každý, kdož padne na ten kámen, rozrazí se; a na kohož by on upadl, potřeť jej.
Lke	20	19	I hledali přední kněží a zákoníci, jak by naň vztáhli ruce v tu hodinu, ale báli se lidu. Nebo porozuměli, že by na ně mluvil podobenství to.
Lke	20	20	Tedy ukládajíce o něm, poslali špehéře, kteříž by se spravedlivými činili, aby ho polapili v řeči, a potom jej vydali vrchnosti a v moc hejtmanu.
Lke	20	21	I otázali se ho oni, řkouce: Mistře víme, že právě mluvíš a učíš, a nepřijímáš osoby, ale v pravdě cestě Boží učíš.
Lke	20	22	Sluší-li nám daň dávati císaři, čili nic?
Lke	20	23	Ale Ježíš rozuměje chytrosti jejich, dí jim: Co mne pokoušíte?
Lke	20	24	Ukažte mi peníz. Cí má obraz a nápis? I odpověděvše, řekli: Císařův.
Lke	20	25	On pak řekl jim: Dejtež tedy, co jest císařova, císaři, a což jest Boží ho, Bohu.
Lke	20	26	I nemohli ho za slovo popadnouti před lidem, a divíce se odpovědi jeho, umkli.
Lke	20	27	Přistoupivše pak někteří z saduceů, (kteříž odpírají býti vzkříšení,) otázali se ho,
Lke	20	28	Řkouce: Mistře, Mojžíš napsal nám: Kdyby bratr něčí umřel, maje manželku, a umřel by bez dětí, aby ji pojal bratr jeho za manželku, a vzbudil símě bratru svému.
Lke	20	29	I bylo sedm bratrů, a první pojav ženu, umřel bez dětí.
Lke	20	30	I pojal ji druhý, a umřel i ten bez dětí.
Lke	20	31	A třetí pojal ji, též i všech těch sedm, a nezůstavivše semene, zemřeli.
Lke	20	32	Nejposléze po všech umřela i žena.

Lke 20 33 Protož při vzkříšení kterého z nich bude manželka, poněvadž sedm jich mělo ji za manželku?

Lke 20 34 A odpovídaje, řekl jim Ježíš: Synové tohoto světa žení se a vdávají.

Lke 20 35 Ale ti, kteříž hodni jmíni budou dosáhnouti onoho věku a vzkříšení z mrtvých, ani se ženiti budou ani vdávati.

Lke 20 36 Nebo ani umíratí více nebudou moci, andělům zajisté rovni budou. A jsou synové Boží, poněvadž jsou synové vzkříšení.

Lke 20 37 A že mrtví vstanou z mrtvých, i Mojžíš ukázal při onom kři, když nazývá Pána Bohem Abrahamovým a Bohem Izákovým a Bohem Jákobovým.

Lke 20 38 Bůhť pak není mrtvých, ale živých, nebo všickni jsou jemu živi.

Lke 20 39 Tedy odpověděvše někteří z zákoníků, řekli: Mistře, dobře jsi pověděl.

Lke 20 40 I neodvázili se jeho na nic více tázati.

Lke 20 41 On pak řekl jim: Kterak někteří praví Krista býti synem Davidovým?

Lke 20 42 A sám David praví v knihách Žalмовých: Řekl Pán Pánu mému: Sed na pravici mé,

Lke 20 43 Ažť i položím nepřátele tvé v podnož noh tvých.

Lke 20 44 Poněvadž David jej Pánem nazývá, i kterakž syn jeho jest?

Lke 20 45 I řekl učedníkům svým přede vším lidem:

Lke 20 46 Varujte se od zákoníků, kteříž rádi chodí v krásném rouše a milují pozdravování na trzích a přední stolice v školách a první místo na večerích,

Lke 20 47 kteříž zžírají domy vdovské pod zámyslem dlouhé modlitby. Tiť vezmou těžší odsouzení.

Lke 21 1 A pohleděv, uzřel lidi bohaté, kteříž metali dary své do pokladnice.

Lke 21 2 Uzřel pak i jednu vdovu chudičkou, ona uvrhla dva šarty.

Lke 21 3 I řekl: Vpravdě pravím vám, že vdova tato chudá více uvrhla nežli všickni jiní.

Lke 21 4 Nebo všickni tito z toho, což jim zbývalo, dali dary Bohu, tato pak z své chudoby všecku živnost svou, kterouž měla, uvrhla.

Lke 21 5 A když někteří pravili o chrámu, kterak by kamením pěkným i jinými okrasami ozdoben byl, řekl:

Lke 21 6 Načež se to díváte? Přijdouť dnové, v nichžto nebude zůstaven kámen na kameni, kterýž by nebyl zbořen.

Lke 21 7 I otázali se ho, řkouce: Mistře, kdy to bude? A které znamení, když se to bude míti státi?

Lke 21 8 On pak řekl: Vizte, abyste nebyli svedeni. Nebo mnozí přijdou ve jménu mém, řkouce: Že já jsem Kristus, a čas se blíží. Protož nepostupujte po nich.

Lke 21 9 Když pak uslyšíte o válkách a různicích, nestrachujte se; neboť musí to prve býti, ale ne ihned konec.

Lke 21 10 Tehdy pravil jim: Povstanetť národ proti národu, a království proti království.

Lke 21 11 A země třesení veliká budou po místech, a hladové, a morové, hrůzy i zázrakové s nebe velicí.

Lke 21 12 Ale před tím přede vším vztáhnou ruce své na vás, a protiviti se vám budou, vydávajíc vás do škol a žalářů, vodíce k králům a k vládařům pro jméno mé.

Lke 21 13 A toť se vám dítí bude na svědectví.

Lke 21 14 Protož složtež to v srdcích vašich, abyste se nestarali, kterak byste odpovídati měli.

Lke 21 15 Jáť zajisté dám vám ústa a moudrost, kteréžto nebudou moci odolati, ani proti vám ostáti všickni protivníci vaši.

Lke 21 16 Budete pak zrazováni i od rodičů a od bratrů, od příbuzných i od přátel, a zmordují některé z vás.

Lke 21 17 A budete v nenávisti všechněm pro jméno mé.

Lke 21 18 Ale vlas s hlavy vaší nezahyne.

Lke 21 19 V trpělivosti vaší vládněte dušemi vašimi.

Lke 21 20 Když pak uzříte obležený od vojska Jeruzalém, tedy vězte, žeť se přiblížilo zkažení jeho.

Lke 21 21 A tehdy ti, kdož jsou v Judstvu, utíkejte k horám, a kdo uprostřed něho, vyjděte, a kteří v končinách, nevcházejte do něho.

Lke 21 22 Neboť budou dnové pomsty, aby se naplnilo všecko, což psáno jest.

Lke 21 23 Ale běda těhotným a těm, kteréž kojí v těch dnech. Neboť bude dav veliký v této zemi, a hněv Boží nad lidem tímto.

Lke 21 24 I padati budou ostrostí meče, a zjímaní vedeni budou mezi všecky národy, a Jeruzalém tlačen bude od pohanů, dokudž se nenaplní časové pohanů.

Lke 21 25 A budoutť znamení na slunci a na měsíci i na hvězdách, a na zemi soužení národů, nevědoucích se kam dítí, když zvuk vydá moře a vlnobití,

Lke 21 26 Takže zmrtvějí lidé pro strach a pro očekávání těch věcí, kteréž přijdou na všecken svět. Nebo moci nebeské pohybovati se budou.

Lke 21 27 A tehdyť uzří Syna člověka, an se bere v oblace s mocí a slávou velikou.

Lke 21 28 A když se toto počne dítí, pohlédtež a pozdvihnětež hlav vaších, protože se přibližuje vykoupení vaše.

Lke 21 29 I pověděl jim podobenství: Patřte na fíkový strom i na všecka

stromoví.			
Lke	21	30	když se již pučí, vidouce to, sami to znáte, že blízko jest léto.
Lke	21	31	Takž i vy, když uzříte, ano se tyto věci dějí, věztež, že blízko jest
království Boží.			
Lke	21	32	Amen pravím vám, že nepomine věk tento, ažť se toto všecko stane.
Lke	21	33	Nebe a země pominou, ale slova má nepominou.
Lke	21	34	Pilně se pak varujte, aby snad nebyla obtížena srdce vaše obžerstvím a
opilstvím a pečováním o			tento život, a vñáhle přikvačil by vás ten den.
Lke	21	35	Nebo jako osídlo přijde na všecky, jenž přebývají na tváři vší země.
Lke	21	36	Protož bděte všelikého času, modléce se, abyste hodni byli ujíti všech
těch věcí, kteréž se budou			dítí, a postaviti se před Synem člověka.
Lke	21	37	I býval ve dne v chrámě, uče, ale v noci vycházej, přebýval na hoře,
kteráž slove Olivetská.			
Lke	21	38	A všecken lid na úsvitě přicházel k němu do chrámu, aby ho poslouchal.
Lke	22	1	Přibližoval se pak svátek přesnic, jenž slove velikanoc.
Lke	22	2	I hledali přední kněží a zákoníci, kterak by jej vyhladili; ale
obávali se lidu.			
Lke	22	3	Tedy ďábel vstoupil do Jidáše, kterýž sloul Iškariotský, jednoho z
počtu dvanácti.			
Lke	22	4	A on odšed, mluvil s předními kněžími, a s úředníky nad chrámem,
kterak by ho jim zradil.			
Lke	22	5	I zradovali se, a smluvili s ním, že mu chtí peníze dáti.
Lke	22	6	A on také jim přiřekl. I hledal příhodného času, aby ho jim zradil bez
zástupu.			
Lke	22	7	Tedy přišel den přesnic, v kterémžto zabít měl býti beránek.
Lke	22	8	I poslal Ježíš Petra a Jana, řka: Jdouce, připravte nám beránka,
abychom jedli.			
Lke	22	9	A oni řekli mu: Kde chceš, ať připravíme?
Lke	22	10	On pak řekl k nim: Aj, když vcházeti budete do města, potkat' vás
člověk, dčbán vody nesa.			Jdětež za ním do domu, do kteréhož vejde.
Lke	22	11	A díte hospodáři toho domu: Vzkazuje tobě Mistr: Kde jest síň, kdežto
budu jísti beránka s učedníky			svými?
Lke	22	12	A onť vám ukáže večeradlo veliké podlážené. Tam připravte.
Lke	22	13	I odšedše, nalezli, jakž jim pověděl, a připravili beránka.
Lke	22	14	A když přišel čas večere, posadil se za stůl, a dvanácte apoštolů s
ním.			
Lke	22	15	I řekl jim: Žádostí žádal jsem tohoto beránka jísti s vámi, prve než
bych trpěl.			
Lke	22	16	Nebo pravímť vám, žeť ho již více nebudu jísti, ažť se naplní v
království Božím.			
Lke	22	17	A vzav kalich, a díky činiv, řekl: Vezměte jej a dělte mezi sebou.
Lke	22	18	Neboť pravím vám, žeť nebudu píti z plodu vinného kořene, ažť
království Boží přijde.			
Lke	22	19	A vzav chléb, díky činiv, lámal a dal jim, řka: To jest tělo mé,
kteréž se za vás dává.			To činite na mou památku.
Lke	22	20	Takž také dal jim i kalich, když bylo po večeri, řka: Tento kalich
jest nová smlouva v mé krvi,			kteráž se za vás vylévá.
Lke	22	21	Ale aj, ruka zrádce mého se mnou jest za stolem.
Lke	22	22	A Syn zajisté člověka jde, tak jakž jest uloženo o něm, ale běda
člověku tomu, kterýž ho			zrazuje.
Lke	22	23	Tedy oni počali vyhledávati mezi sebou, kdo by z nich byl, kterýž by
to měl učiniti.			
Lke	22	24	Stal se pak i svár mezi nimi, kdo by z nich zdál se býti větší.
Lke	22	25	On pak řekl jim: Králové národů panují nad nimi, a kteříž moc mají nad
nimi, dobrodincové slovou.			
Lke	22	26	Ale vy ne tak. Nýbrž kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a
kdož vůdce jest, budiž jako			sloužící.
Lke	22	27	Nebo kdo větší jest, ten-li, kterýž sedí, čili ten, kterýž slouží?
Zdali ne ten, kterýž sedí?			Ale já mezi vámi jsem jako ten, kterýž slouží.
Lke	22	28	Vy pak jste ti, kteříž jste v mých pokušeních se mnou zůstali.
Lke	22	29	A jáť vám způsobuji, jakož mi způsobil otec můj, království,
Lke	22	30	Abyste jedli a pili za stolem mým v království mém, a seděli na
stolicích, soudíce dvanáctero			pokolení Izraelské.
Lke	22	31	I řekl Pán: Simone, Simone, aj, satan vyprosil vás, aby vás tříbil
jako pšenici.			
Lke	22	32	Ale jáť jsem prosil za tebe, aby nezhynula víra tvá. A ty někdy obrátě
se, potvrzuj bratří svých.			
Lke	22	33	A on řekl jemu: Pane, s tebou hotov jsem i do žaláře i na smrt jíti.
Lke	22	34	On pak dí: Pravím tobě, Petře, nezazpíváš dnes kohout, až prve třikrát
zapříš, že neznáš mne.			
Lke	22	35	I řekl jim: Když jsem vás posílal bez pytlíka, a bez mošny, a bez
obuvi, zdali jste v čem			nedostatek měli? A oni řekli: V ničemž.

Lke 22 36 Tedy dí jim: Ale nyní, kdo má pytlík, vezmi jej, a též i mošnu; a kdož nemá, prodej sukni svou, a kup sobě meč.

Lke 22 37 Nebo pravím vám, že se ještě to musí naplniti na mně, což psáno: A s nešlechetnými počten jest. Nebo ty věci, kteréž psány jsou o mně, konec berou.

Lke 22 38 Oni pak řekli: Pane, aj, dva meče teď. A on řekl jim: Dostit' jest.

Lke 22 39 A vyšed podle obyčeje svého, šel na horu Olivovou, a šli za ním i učedníci jeho.

Lke 22 40 A když přišel na místo, řekl jim: Modlte se, abyste nevešli v pokušení.

Lke 22 41 A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklek na kolena, modlil se,

Lke 22 42 řka: Otče, chceš-li, přenes kalich tento ode mne, ale však ne má vůle, ale tvá staň se.

Lke 22 43 I ukázal se jemu anděl s nebe, posiluje ho.

Lke 22 44 A jsa v boji, horlivěji se modlil. I učiněn jest pot jeho jako krupě krve tekoucí na zemi.

Lke 22 45 A vstav od modlitby, a přišed k učedníkům, nalezl je, ani spí zámutkem.

Lke 22 46 I řekl jim: Co spíte? Vstaňte a modlte se, abyste nevešli v pokušení.

Lke 22 47 A když on ještě mluvil, aj, zástup, a ten, kterýž sloužil Jidáš, jeden ze dvanácti, šel napřed, a přiblížil se k Ježíšovi, aby jej políbil.

Lke 22 48 Ježíš pak řekl jemu: Jidáši, políbením Syna člověka zrazuješ?

Lke 22 49 A vidouce ti, kteříž při něm byli, k čemu se chýlí, řekli jemu: Pane, budeme-liž bítí mečem?

Lke 22 50 I udeřil jeden z nich služebníka nejvyššího kněze, a uťal ucho jeho pravé.

Lke 22 51 A Ježíš odpovědév, řekl: Nechtež až potud. A dotkna se ucha jeho, uzdravil jej.

Lke 22 52 I dí Ježíš těm, kteříž přišli k němu, předním kněžím a úředníkům chrámu a starším: Jako na lotra vyšli jste s meči a s kyjmi?

Lke 22 53 Ješto na každý den býval jsem s vámi v chrámě, a nevztáhli jste rukou na mne. Ale totoť jest ta vaše hodina a moc temnosti.

Lke 22 54 A oni javše jej, vedli ho, a uvedli do domu nejvyššího kněze. Petr pak šel za ním zdaleka.

Lke 22 55 A když zanítili oheň uprostřed síně a posadili se vůkol, sedl Petr mezi ně.

Lke 22 56 A uzřevši ho jedna děvečka, an sedí u ohně, a pilně naň pohleděvši, řekla: I tento byl s ním.

Lke 22 57 A on zapřel ho, řka: Ženo, neznám ho.

Lke 22 58 A po malé chvíli jiný, vida jej, řekl: I ty z nich jsi. Petr pak řekl: Ó člověče, nejsem.

Lke 22 59 A potom asi po jedné hodině jiný potvrzoval, řka: v pravdě i tento s ním byl, neb i Galilejský jest.

Lke 22 60 I řekl Petr: Člověče, nevím, co pravíš. A hned, když on ještě mluvil, kohout zazpíval.

Lke 22 61 I obrátiv se Pán, pohleděl na Petra. I rozpomenul se Petr na slovo Páně, kterak jemu byl řekl: Že prve než kohout zazpívá, třikrát mne zapříš.

Lke 22 62 I vyšed ven Petr, plakal hořce.

Lke 22 63 Muži pak ti, kteříž drželi Ježíše, posmívali se jemu, tepouce ho.

Lke 22 64 A zakrývajíce ho, bili jej v tvář, a tázali se ho, řkouce: Prorokuj, kdo jest, kterýž tebe udeřil?

Lke 22 65 A jiného mnoho, rouhajíce se, mluvili proti němu.

Lke 22 66 A když byl den, sešli se starší lidu a přední kněží a zákoníci, a vedli ho do rady své,

Lke 22 67 řkouce: Jsi-li ty Kristus? Pověz nám! I dí jim: Povím-li vám, nikoli neuvěříte.

Lke 22 68 A pakli se vás co otíží, neodpovíte mi, ani propustíte.

Lke 22 69 Ale od této chvíle Syn člověka sedne na pravici mocí Boží.

Lke 22 70 I řekli všickni: Tedy jsi ty Syn Boží? On pak řekl jim: Vy pravíte, že já jsem.

Lke 22 71 A oni řekli: Což ještě potřebujeme svědectví? Však jsme sami slyšeli z úst jeho.

Lke 23 1 Tehdy povstavši všecko to množství jich, vedli jej ku Pilátovi.

Lke 23 2 A počali naň žalovati, řkouce: Tohoto jsme nalezli, an převrací lid, a brání daně dávatí císaři, pravě se býti Kristem králem.

Lke 23 3 Pilát pak otázal se ho, řka: Ty-li jsi král Židovský? A on odpovědév, řekl jemu: Ty pravíš.

Lke 23 4 I dí Pilát k předním kněžím a k zástupům: Žádné viny nenalézám na tomto člověku.

Lke 23 5 Oni pak více se rozmáhali v křiku, řkouce: Bouřit' lid, uče po všem Judstvu, počav od Galilee až sem.

Lke 23 6 Tedy Pilát uslyšav o Galilei, otázal se, byl-li by člověk galilejský.

Lke 23 7 A když zvěděl, že by byl z panství Herodesova, poslal jej k Herodesovi, kterýž také v Jeruzalémě byl v ty dni.

Lke 23 8 Herodes pak uzřev Ježíše, zradoval se velmi. Nebo dávno žádal viděti jej, protože mnoho o něm slychal, a nadál se, že nějaký div od něho učiněný uží.

Lke 23 9 I tážal se ho mnohými řečmi, ale on jemu nic neodpovídal.

Lke 23 10 Stáli pak tu přední kněží a zákoníci, tuze na něj žalující.

Lke 23 11 A pohrdna jím Herodes s svým rytířstvem, a naposmívav se jemu, oblékl jej v roucho bílé, i odeslal zase ku Pilátovi.

Lke 23 12 I učinění jsou přátelé Herodes s Pilátem v ten den. Nebo před tím nepřátelé byli vespolek.

Lke 23 13 Pilát pak svolav přední kněží a úředné osoby i lid,

Lke 23 14 Řekl k nim: Dali jste mi toho člověka, jako by lid odvracel po sobě, a aj, já před vámi vyptávaje se ho, žádné viny jsem nenalezl na tom člověku ve všem tom, což vy na něj žalujete.

Lke 23 15 Ano ani Herodes; nebo odeslal jsem vás k němu, a aj, nic hodného smrti nestal o se jemu.

Lke 23 16 Protož potresce ho, propustím jej.

Lke 23 17 Musíval pak propouštěti jim v svátek jednoho vězně.

Lke 23 18 Protož zkríkli spolu všecko množství, řkouce: Zahlaď tohoto, a propust nám Barabbáše.

Lke 23 19 kterýž byl pro svádu nějakou v městě učiněnou a pro vraždu vsazen do žaláře.

Lke 23 20 Tedy Pilát opět mluvil k nim, chtěje propustiti Ježíše.

Lke 23 21 A oni vždy volali, řkouce: Ukřižuj ho, ukřižuj!

Lke 23 22 A on po třetí řekl k nim: Což jest pak zlého učinil tento? Jáť žádné příčiny smrti nenalézám na něm. Protož potresce ho, propustím.

Lke 23 23 Oni pak předce dotírali na něj křikem velikým, žádajíce, aby byl ukřižován. A rozmáhali se hlasové jejich a předních kněží.

Lke 23 24 Pilát pak přisoudil, aby se naplnila žádost jejich.

Lke 23 25 I propustil jim toho, kterýž pro bouřku a vraždu vsazen byl do žaláře, za něhož prosili, ale Ježíše vydal k vůli jejich.

Lke 23 26 A když jej vedli, chytivše Šimona nějakého Cyrenenského, jdoucího s pole, vložili na něj kříž, aby jej nesl za Ježíšem.

Lke 23 27 I šlo za ním veliké množství lidu i žen, kteréžto plakaly a kvílily ho.

Lke 23 28 A obrátiv se k nim Ježíš, dí: Dcery Jeruzalémské, neplačtež nade mnou, ale raději samy nad sebou plačte a nad svými dětmi.

Lke 23 29 Nebo aj, přijdou dnové, v nichžto řeknou: Blahoslavené neplodné, a břicha, kteráž nerodila, a prsy, kteréž nekrmily.

Lke 23 30 Tehdyť počnou říci k horám: Padněte na nás, a pahrbkům: Přikrejte nás!

Lke 23 31 Nebo poněvadž na zeleném dřevě toto se děje, i co pak bude na suchém?

Lke 23 32 Vedení pak byli s ním i jiní dva zločinci, aby spolu s ním byli ukřižováni.

Lke 23 33 A když přišli na místo, kteréž slove popravištné, tu jej ukřižovali, i ty zločince, jednoho na pravici, druhého pak na levici.

Lke 23 34 Tedy Ježíš řekl: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí. A rozdělivše roucho jeho, metali o ně los.

Lke 23 35 I stál lid, dívaje se. A posmívali se jemu knížata s nimi, řkouce: Jinýmť jest spomáhal, nechat nyní pomůže sám sobě, jestliže on jest Kristus, ten Boží zvolený.

Lke 23 36 Posmívali se také jemu žoldnéři, přistupující a octa podávající jemu,

Lke 23 37 A řkouce: Jsi-li ty ten král Židovský, spomoziž sám sobě.

Lke 23 38 A byl také i nápis napsaný nad ním, literami Řeckými a Latinskými a Židovskými: Tento jest král Židovský.

Lke 23 39 Jeden pak z těch zločinců, kteříž s ním viseli, rouhal se jemu, řka: Jsi-li ty Kristus, spomoziž sobě i nám.

Lke 23 40 A odpověděv druhý, trestal ho, řka: Ty se ani Boha nebojíš, ješto jsi v témž odsouzení?

Lke 23 41 Myť zajisté spravedlivě trpíme, nebo hodnou pomstu za skutky naše bereме, ale tento nic zlého neučinil.

Lke 23 42 I dí Ježíšovi: Pane, rozpomeň se na mne, když přijdeš do království svého.

Lke 23 43 I řekl mu Ježíš: Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji.

Lke 23 44 A bylo okolo hodiny šesté. I stala se tma po vší zemi až do hodiny deváté.

Lke 23 45 I zatmělo se slunce, a opona chrámová roztrhla se na poly.

Lke 23 46 A zvolav Ježíš hlasem velikým, řekl: Otče, v ruce tvé poroučím ducha svého. A to pověděv, umřel.

Lke 23 47 A vida centurio, co se stalo, velebil Boha, řka: Jistě člověk tento spravedlivý byl.

Lke 23 48 A všickni zástupové, přítomní tomu divadlu, hledíce na to, co se dalo, tepouce prsy své, navracovali se.

Lke 23 49 Stáli pak všickni známí jeho zdaleka, i ženy, kteréž byly přišly za

ním od Galilee, hledíce na to.
 Lke 23 50 A aj, muž jménem Jozef, jeden z úřadu, muž dobrý a spravedlivý,
 Lke 23 51 kterýž byl nepovolil radě a skutku jejich, z Arimatie města Judského,
 kterýžto také očekával království Božího,
 Lke 23 52 Ten přistoupiv ku Pilátovi, vyprosil tělo Ježíšovo,
 Lke 23 53 A složiv je s kříže, obvinul v kment a pochoval je v hrobě vytesaném v
 skále, v kterémž ještě nebyl žádný pochován.
 Lke 23 54 A byl den připravování, a sobota se začínala.
 Lke 23 55 Sedše pak také za ním ženy, kteréž byly s Ježíšem přišly od Galilee,
 pohleděly na hrob, a kterak pochováno bylo tělo jeho.
 Lke 23 56 Vrátivše se pak, připravily vonné věci a masti, ale v sobotu
 odpočinuly, podle přikázání.
 Lke 24 1 První pak den po sobotě, velmi ráno vyšedše, přišly k hrobu, nesouce
 vonné věci, kteréž byly připravily, a některé jiné byly spolu s nimi.
 Lke 24 2 I našly kámen odvalený od hrobu.
 Lke 24 3 A všedše tam, nenalezly těla Pána Ježíše.
 Lke 24 4 I stalo se, když ony se toho užasly, aj, muži dva postavili se podle
 nich, v rouše stkvoucím.
 Lke 24 5 Když se pak ony bály, a sklonily tváři své k zemi, řekli k nim: Co
 hledáte živého s mrtvými?
 Lke 24 6 Nenít ho tuto, ale vstaltť jest. Rozpomeňte se, kterak mluvil vám, když
 ještě v Galilei byl,
 Lke 24 7 Řka: Že Syn člověka musí vydán býti v ruce hříšných lidí, a ukřižován
 býti, a třetí den z mrtvých vstáti.
 Lke 24 8 I rozpomenuly se na slova jeho.
 Lke 24 9 A navrátivše se od hrobu, zvěstovaly to všecko těm jedenácti
 učedníkům i jiným všechněm.
 Lke 24 10 Byly pak ženy ty: Maria Magdaléna a Johanna a Maria matka Jakubova, a
 jiné některé s nimi, kteréž vypravovaly to apoštolům.
 Lke 24 11 Ale oni měli za bláznovství slova jejich, a nevěřili jim.
 Lke 24 12 Tedy Petr vstav, běžel k hrobu, a pohledv do něho, ujrěl prostěradla,
 ana sama leží. I odšel, divě se sám v sobě, co se to stalo.
 Lke 24 13 A aj, dva z nich šli toho dne do městečka, kteréž bylo vzdálí od
 Jeruzaléma honů šedesáte, jemuž jméno Emaus.
 Lke 24 14 A rozmlouvali vespolek o těch všech věcech, kteréž se byly staly.
 Lke 24 15 I stalo se, když rozmlouvali a sebe se otazovali, že i Ježíš,
 přiblíživ se k nim, šel s nimi.
 Lke 24 16 Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.
 Lke 24 17 I řekl k nim: které jsou to věci, o nichž rozjímáte vespolek, jdouce,
 a proč jste smutní?
 Lke 24 18 A odpovědv jeden, kterémuž jméno Kleofáš, řekl jemu: Ty sám jeden jsi
 z příchozích do Jeruzaléma, ještěs nezvěděl, co se stalo v něm těchto dnů?
 Lke 24 19 Kterýmžto on řekl: I co? Oni pak řekli jemu: O Ježíšovi Nazaretském,
 kterýž byl muž prorok, mocný v slovu i v skutku, před Bohem i přede vším lidem,
 Lke 24 20 A kterak jej vydali přední kněží a knížata naše na odsouzení k smrti,
 i ukřižovali jej.
 Lke 24 21 My pak jsme se nadáli, že by on měl vykoupiti lid Izraelský. Ale nyní
 tomu všemu třetí den jest dnes, jakž se to stalo.
 Lke 24 22 Ale i ženy některé z našich zděsily nás, kteréž ráno byly u hrobu,
 Lke 24 23 A nenalezše těla jeho, přišly, pravíce, že jsou také vidění andělské
 viděly, kteřížto praví, že by živ byl.
 Lke 24 24 I chodili někteří z našich k hrobu, a našli tak, jakž pravily ženy,
 ale jeho neviděli.
 Lke 24 25 Tedy on řekl k nim: Ó blázni a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu,
 což mluvili Proroci.
 Lke 24 26 Zdaliž nemusil těch věcí trpěti Kristus a tak vjíti v slávu svou?
 Lke 24 27 A počav od Mojžíše a všech Proroků, vykládal jim všecka ta písma,
 kteráž o něm byla.
 Lke 24 28 A vtom přiblížili se k městečku, do kteréhož šli, a on potrh se, jako
 by chtěl dále jíti.
 Lke 24 29 Ale oni přinutili ho, řkouce: Zůstaň s námi, nebo se již připozdívá, a
 den se nachýlil. I všel, aby s nimi zůstal.
 Lke 24 30 I stalo se, když seděl s nimi za stolem, vzav chléb, dobrořečil, a
 lámaje, podával jim.
 Lke 24 31 I otevříný jsou oči jejich, a poznali ho. On pak zmizel od očí jejich.
 Lke 24 32 I řekli vespolek: Zdaliž srdce naše v nás nehořelo, když mluvil nám na
 cestě a otvíral nám písma?
 Lke 24 33 A vstavše v tu hodinu, vrátili se do Jeruzaléma, a našli
 shromážděných jedenácte, a ty, kteříž s nimi byli,
 Lke 24 34 Ani praví: Že vstal Pán právě, a ukázal se Simonovi.
 Lke 24 35 I vypravovali oni také to, co se stalo na cestě, a kterak ho poznali v
 lámání chleba.

Lke	24	36	A když oni o tom rozmlouvali, postavil se Ježíš uprostřed nich, a řekl jim: Pokoj vám.
Lke	24	37	Oni pak zhrozivše se a přestrašeni byvše, domnívali se, že by ducha viděli.
Lke	24	38	I dí jim: Co se strašíte a myšlení vstupují na srdce vaše?
Lke	24	39	Vizte ruce mé i nohy mé, žeť v pravdě já jsem. Dotýkejte se a vizte; neboť duch těla a kostí nemá, jako mne vidíte mít.
Lke	24	40	A povědv to, ukázal jim ruce i nohy.
Lke	24	41	Když pak oni ještě nevěřili pro radost, ale divili se, řekl jim: Máte-li tu něco, ješto by se pojedlo?
Lke	24	42	A oni podali jemu kusu ryby pečené a plástu strdi.
Lke	24	43	A vzav to, pojedl před nimi,
Lke	24	44	A řekl jim: Tatot jsou slova, kteráž jsem mluvil vám, ješto byv s vámi: Že se musí naplniti všecko, což psáno jest v Zákoně Mojžíšově a v Prorocích i v Žalších o mně.
Lke	24	45	Tedy otevřel jim mysl, aby rozuměli Písmům.
Lke	24	46	A řekl jim: Že tak psáno jest a tak musil Kristus trpěti, a třetího dne z mrtvých vstáti,
Lke	24	47	A aby bylo kázáno ve jménu jeho pokání a odpuštění hříchů mezi všemi národy, počna od Jeruzaléma.
Lke	24	48	Vy jste pak svědkové toho.
Lke	24	49	A aj, já pošli zaslíbení Otce svého na vás. Vy pak čekejte v městě Jeruzalémě, dokudž nebudete oblečeni mocí s výsosti.
Lke	24	50	I vyvedl je ven až do Betany, a pozdvih rukou svých, dal jim požehnání.
Lke	24	51	I stalo se, když jim žehnal, bral se od nich, a nesen jest do nebe.
Lke	24	52	A oni poklonivše se jemu, navrátili se do Jeruzaléma s radostí velikou.
Lke	24	53	A byli vždycky v chrámě, chválíce a dobrořečíce Boha. Amen.
Jhn	1	1	Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh.
Jhn	1	2	To bylo na počátku u Boha.
Jhn	1	3	Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest.
Jhn	1	4	V něm život byl, a život byl světlo lidí.
Jhn	1	5	A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.
Jhn	1	6	Byl člověk poslaný od Boha, jemuž jméno bylo Jan.
Jhn	1	7	Ten přišel na svědectví, aby svědčil o tom světle, aby všickni uvěřili skrze něho.
Jhn	1	8	Nebyl on to světlo, ale poslán byl, aby svědectví vydával o tom světle.
Jhn	1	9	Tentž byl to pravé světlo, jenž osvěcuje každého člověka přicházejícího na svět.
Jhn	1	10	Na světě byl, a svět skrze něho učiněno jest, a svět ho nepoznal.
Jhn	1	11	Do svého vlastního přišel, a vlastní jeho nepřijali ho.
Jhn	1	12	Kteríž pak koli přijali jej, dal jim moc syny Božími býti, totiž těm, kteříž věří ve jméno jeho,
Jhn	1	13	kterížto ne ze krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha zplozeni jsou.
Jhn	1	14	A Slovo to tělo učiněno jest, a přebývalo mezi námi, (a viděli jsme slávu jeho, slávu jakožto jednorozeného od Otce,) plné milosti a pravdy.
Jhn	1	15	Jan svědectví vydával o něm, a volal, řka: Tentot jest, o němž jsem pravil, že po mně přišed, předšel mne; nebo přednější jest nežli já.
Jhn	1	16	A z plnosti jeho my všickni vzali jsme, a to milost za milost.
Jhn	1	17	Nebo zákon skrze Mojžíše dán jest, ale milost a pravda skrze Ježíše Krista stala se jest.
Jhn	1	18	Boha žádný nikdy neviděl, ale jednorozený Syn, kterýž jest v lůnu Otce, ontž jest nám vypravil.
Jhn	1	19	A totot jest svědectví Janovo, když poslali Židé z Jeruzaléma kněží a Levíty, aby se ho otázali: Ty kdo jsi?
Jhn	1	20	I vyznal a nezapřel, a vyznal: Že já nejsem ten Kristus.
Jhn	1	21	I otázali se ho: Což pak? Eliáš jsi ty? I řekl: Nejsem. Tedy jsi ten Prorok? Odpověděl: Nejsem.
Jhn	1	22	I řekli jemu: Kdožs pak? Ať odpověď dáme těm, kteříž nás poslali. Co pravíš sám o sobě?
Jhn	1	23	Řekl: Já jsem hlas volajícího na poušti: Spravte cestu Páně, jakož pověděl Izaiáš prorok.
Jhn	1	24	Ti pak, kteříž byli posláni, z farizeů byli.
Jhn	1	25	I otázali se ho a řekli jemu: Pročež tedy křtíš, poněvadž ty nejsi Kristus, ani Eliáš, ani Prorok?
Jhn	1	26	Odpověděl jim Jan, řka: Já křtím vodou, ale uprostřed vás stojí, jehož vy neznáte.
Jhn	1	27	Ten ačkoli po mně přišel, však předšel mne, u jehožto obuvi já nejsem

hoden rozvázati řeménka.

- Jhn 1 28 Toto v Betabaře stalo se za Jordánem, kdežto Jan křtil.
- Jhn 1 29 Druhého pak dne uzřel Jan Ježíše, an jde k němu. I dí: Aj, Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa.
- Jhn 1 30 Tentot jest, o kterémž jsem já pravil, že za mnou jde muž, kterýž mne předšel; nebo přednější jest nežli já.
- Jhn 1 31 A já jsem ho neznal, ale aby zjeven byl lidu Izraelskému, proto jsem já přišel, křtít vodou.
- Jhn 1 32 A svědectví vydal Jan, řka: viděl sem Ducha sstupujícího jako holubice s nebe, a zůstal na něm.
- Jhn 1 33 A já jsem ho neznal, ale kterýž mne poslal křtít vodou, ten mi řekl: Nad kýmž uzříš Ducha sstupujícího a zůstávajícího na něm, tentž jest, kterýž křtí Duchem svatým.
- Jhn 1 34 A já jsem viděl, a svědectví jsem vydal, že on jest ten Syn Boží.
- Jhn 1 35 Druhého pak dne opět stál Jan, a z učedníků jeho dva,
- Jhn 1 36 A uzřev Ježíše, an se prochází, řekl: Aj, Beránek Boží.
- Jhn 1 37 I slyšeli ho dva učedníci mluvícího, a šli za Ježíšem.
- Jhn 1 38 I obrátiv se Ježíš, a uzřev je, ani jdou za ním, dí jim:
- Jhn 1 39 Co hledáte? A oni řekli jemu: Rabbi, (jenž se vykládá: Mistře,) kde bydlíš?
- Jhn 1 40 Dí jim: Pojdte a vizte. I šli, aby viděli, kde by bydlil, a zůstali u něho ten den; neb bylo již okolo desáté hodiny.
- Jhn 1 41 Byl pak Ondřej, bratr Šimona Petra, jeden ze dvou, kteříž byli to slyšeli od Jana, a šli za ním.
- Jhn 1 42 I nalezl ten první bratra svého vlastního Šimona, a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, jenž se vykládá Kristus.
- Jhn 1 43 I přivedl jej k Ježíšovi. A pohledv naň Ježíš, dí: Ty jsi Šimon, syn Jonášův, ty slouiti budeš Cěfas, jenž se vykládá Petr.
- Jhn 1 44 Na druhý pak den Ježíš chtěl vyjít do Galilee, i nalezl Filipa, a řekl jemu: Pojď za mnou.
- Jhn 1 45 A byl Filip z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova.
- Jhn 1 46 Nalezl také Filip Natanaele. I dí jemu: O kterémž psal Mojžíš v Zákoně a Proroci, nalezli jsme Ježíše, syna Jozefova z Nazaréta.
- Jhn 1 47 I řekl jemu Natanael: A může z Nazaréta co dobrého býti? Řekl jemu Filip: Pojď a viz.
- Jhn 1 48 Vida Ježíš Natanaele, an jde k němu, i dí o něm: Aj, právě Izraelitský, v němžto lsti není.
- Jhn 1 49 Řekl mu Natanael: Jakž ty mne znáš? Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Prve nežli tě Filip zavolał, kdyžs byl pod fíkem, viděl jsem tebe.
- Jhn 1 50 Odpověděl Natanael a řekl jemu: Mistře, ty jsi Syn Boží, ty jsi ten Král Izraelitský.
- Jhn 1 51 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Žeť jsem řekl: viděl jsem tebe pod fíkem, věříš? Větší věci nad tyto uzříš. [(John 1:52) I dí mu: Amen, amen pravím vám: Od tohoto času uzříte nebe otevřené, a anděly Boží vstupující a sstupující na Syna člověka.]
- Jhn 2 1 Třetího dne stala se svadba v káni Galilejské, a byla matka Ježíšova tam.
- Jhn 2 2 A pozván jest také Ježíš i učedníci jeho na svadbu.
- Jhn 2 3 Když se pak nedostalo vína, řekla matka Ježíšova k němu: Vína nemají.
- Jhn 2 4 Dí jí Ježíš: Co mně a tobě ženo? Ještě nepřišla hodina má.
- Jhn 2 5 Dí matka jeho k služebníkům: Což by koli vám řekl, učiňte.
- Jhn 2 6 I bylo tu kamenných stoudví šest postaveno, podle obyčeje očišťování Židovského, beroucí v sebe jedna každá dvě nebo tři míry.
- Jhn 2 7 Řekl jim Ježíš: Naplňte ty stoudve vodou. I naplnili je až do vrchu.
- Jhn 2 8 I dí jim: Nalévejte již, a neste vrchnímu správci svadby. I nesli.
- Jhn 2 9 A jakž okusil vrchní správce svadby vody vínem učiněné, (nevěděl pak, odkud by bylo, ale služebníci věděli, kteříž vážili vodu,) povolal ženicha ten vrchní správce,
- Jhn 2 10 A řekl mu: Každý člověk nejprve dobré víno dává, a když by se hojně napili, tehdy to, kteréž horší jest. Ale ty zachoval jsi víno dobré až dosavad.
- Jhn 2 11 To učinil Ježíš počátek divů v káni Galilejské, a zjevil slávu svou. I uvěřili v něho učedníci jeho.
- Jhn 2 12 Potom sstoupil do Kafarnaum, on i matka jeho, i bratří jeho, i učedníci jeho, a pobyli tam nemnoho dní;
- Jhn 2 13 Nebo blízko byla velikanoc Židovská. I vstoupil Ježíš do Jeruzaléma.
- Jhn 2 14 A nalezl v chrámě, ano prodávají voly a ovce i holubice, a penězoměnce sedící.
- Jhn 2 15 A udělav bič z provázků, všecky vyhnal z chrámu, i ovce i voly, a penězoměncům rozsypal peníze, a stoly zpřevracel.
- Jhn 2 16 A těm, kteříž holuby prodávali, řekl: Odneseť tyto věci odsud, a nečiňte domu Otce mého domem kupeckým.
- Jhn 2 17 I rozpomenuli se učedníci jeho, že psáno jest: Horlivost domu tvého snědla mne.
- Jhn 2 18 Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Jaké znamení toho nám ukážeš, že

tyto věci činíš?

- Jhn 2 19 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Zrušte chrám tento, a ve třech dnech zase
vzdělám jej.
- Jhn 2 20 I řekli Židé: Čtyřiceti a šest let dělán jest chrám tento, a ty ve
třech dnech vzděláš jej?
- Jhn 2 21 Ale on pravil o chrámu těla svého.
- Jhn 2 22 A protož když z mrtvých vstal, rozpomenuli se učedníci jeho, že jim
to byl pověděl. I uvěřili Písmu a slovu, kteréž pověděl Ježíš.
- Jhn 2 23 A když byl v Jeruzalémě na velikunoc v den sváteční, mnozí uvěřili ve
jméno jeho, vidouce divy jeho, kteréž činil.
- Jhn 2 24 Ale Ježíš nespověděl sebe samého jim, protože on znal všechny.
- Jhn 2 25 Aniž potřeboval, aby jemu kdo svědectví vydával o člověku; neb on
věděl, co by bylo v člověku.
- Jhn 3 1 Byl pak člověk z farizeů, jménem Nikodém, kníže Židovské.
- Jhn 3 2 Ten přišel k Ježíšovi v noci, a řekl jemu: Mistře, víme, že jsi od
Boha přišel Mistr; nebo žádný nemůže těch divů činiti, kteréž ty činíš, leč by Bůh byl s ním.
- Jhn 3 3 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se
kdo znovu, nemůž viděti království Božího.
- Jhn 3 4 Řekl jemu Nikodém: Kterak můž člověk naroditi se, starý jsa? Zdali
můž opět v život matky své vjíti a naroditi se?
- Jhn 3 5 Odpověděl Ježíš: Amen, amen pravím tobě: Nenarodí-li se kdo z vody a z
Ducha svatého, nemůž vjíti do království Božího.
- Jhn 3 6 Což se narodilo z těla, tělo jest, a což se narodilo z Duchu, duch
jest.
- Jhn 3 7 Nedivíš se, že jsem řekl tobě: Musíte se znovu zroditi.
- Jhn 3 8 Vítr kde chce věje, a hlas jeho slyšíš, ale nevíš, odkud přichází, a
kam jde. Takť jest každý, kdož se z Duchu narodil.
- Jhn 3 9 Odpověděl Nikodém a řekl jemu: Kterak mohou tyto věci býti?
- Jhn 3 10 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Ty jsi mistr v Izraeli, a toho neznáš?
- Jhn 3 11 Amen, amen pravím tobě: Že což víme, mluvíme, a což jsme viděli,
svědčíme, ale svědectví našeho nepřijímáte.
- Jhn 3 12 Poněvadž zemské věci mluvil jsem vám, a nevěříte, kterak, budu-li vám
praviti nebeské, uvěříte?
- Jhn 3 13 Nebo žádný nevstoupil v nebe, než ten, jenž sstoupil s nebe, Syn
člověka, kterýž jest v nebi.
- Jhn 3 14 A jakož jest Mojžíš povýšil hada na poušti, takť musí povýšen býti Syn
člověka,
- Jhn 3 15 Aby každý, kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný.
- Jhn 3 16 Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý,
kdož věří v něho, nezhynul, ale měl život věčný.
- Jhn 3 17 Neboť jest neposlal Bůh Syna svého na svět, aby odsoudil svět, ale aby
spasen byl svět skrze něho.
- Jhn 3 18 Kdož věří v něho, nebude odsouzen, ale kdož nevěří, jižť jest
odsouzen; nebo neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.
- Jhn 3 19 Toto pak jest ten soud, že světlo přišlo na svět, ale milovali lidé
více tmu nežli světlo; nebo skutkové jejich byli zlí.
- Jhn 3 20 Každý zajisté, kdož zle činí, nenávidí světla, a nejde k světlu, aby
nebyli trestáni skutkové jeho.
- Jhn 3 21 Ale kdož činí pravdu, jde k světlu, aby zjevení byli skutkové jeho, že
v Bohu učinění jsou.
- Jhn 3 22 Potom přišel Ježíš i učedníci jeho do země Judské, a tu přebýval s
nimi, a křtil.
- Jhn 3 23 A Jan také křtil v Enon, blízko Sálím, nebo byly tam vody mnohé. I
přicházeli mnozí, a křtili se.
- Jhn 3 24 Nebo ještě Jan nebyl vsazen do žaláře.
- Jhn 3 25 Tedy vznikla otázka mezi Židy a některými z učedníků Janových o
očišťování.
- Jhn 3 26 I přišli k Janovi a řekli jemu: Mistře, ten, kterýž byl s tebou za
Jordánem, jemužs ty svědectví vydal, aj, on křtí, a všickni jdou k němu.
- Jhn 3 27 Odpověděl Jan a řekl: Nemůžt člověk vzíti ničehož, leč by jemu dáno
bylo s nebe.
- Jhn 3 28 Vy sami svědkové jste mi, že jsem pověděl: Nejsem já Kristus, ale že
jsem poslán před ním.
- Jhn 3 29 Kdož má nevěstu, ženichť jest, přítel pak ženicha, jenž stojí a slyší
ho, radostí raduje se pro hlas ženicha. Protož ta radost má naplněna jest.
- Jhn 3 30 Onť musí růsti, já pak menšiti se.
- Jhn 3 31 Kdož jest shůry přišel, nade všechnyť jest; kdožť jest z země, zemskýť
jest, a zemské věci mluví. Ale ten, jenž s nebe přišel, nade všechnyť jest.
- Jhn 3 32 A což viděl a slyšel, toť svědčí, ale svědectví jeho žádný nepřijímá.
- Jhn 3 33 Kdož pak přijímá svědectví jeho, zpečetil jest to, že Bůh pravdomluvný
jest.
- Jhn 3 34 Nebo ten, kteréhož Bůh poslal, slovo Boží mluví; nebo jemu ne v míru

dává Bůh ducha.

Jhn	3	35	Otec miluje Syna a všechno dal v ruku jeho.
Jhn	3	36	Kdož věří v Syna, má život věčný; ale kdož jest nevěřící Synu,
neuzříti života, ale hněv Boží zůstává na něm.			
Jhn	4	1	A jakž poznal Pán, že jsou slyšeli farizeové, že by Ježíš více
učedníků činil a křtil nežli Jan,			
Jhn	4	2	(Ačkoli Ježíš sám nekřtil, ale učedníci jeho,)
Jhn	4	3	Opustil Judstvo a odšel opět do Galilee.
Jhn	4	4	Musil pak jíti skrze Samarií.
Jhn	4	5	I přišel k městu Samarskému, kteréž slove Si char, vedle popluží,
kteréž byl dal Jákob Jozefovi, synu svému.			
Jhn	4	6	Byla pak tu studnice Jákobova. Protož ustav na cestě Ježíš, posadil se
tak na studnici. A bylo již okolo šesté hodiny.			
Jhn	4	7	I přišla žena z Samarií vážiti vody. Kteréžto řekl Ježíš: Dej mi píti.
Jhn	4	8	(Nebo učedníci jeho byli odešli do města, aby nakoupili pokrmů.)
Jhn	4	9	I řekla jemu žena ta Samaritánka: Kterakž ty, jsa Žid, žádáš ode mne
nápoje od ženy Samariánky? (Nebo neobcují Židé s Samaritány.)			
Jhn	4	10	Odpověděl Ježíš a řekl jí: Kdybys znala ten dar Boží, a věděla, kdo
jest, kterýž praví tobě: Dej mi píti, ty bys prosila jeho, a dalť by tobě vody živé.			
Jhn	4	11	I dí jemu žena: Pane, aniž máš, čím bys navážil, a studnice jest
hluboká. Odkudž tedy máš tu vodu živou?			
Jhn	4	12	Zdaliž jsi ty větší nežli otec náš Jákob, kterýž nám dal tuto
studnici, a sám z ní pil, i synové jeho, i dobytek jeho?			
Jhn	4	13	Odpověděl Ježíš a řekl jí: Každý, kdož pije vodu tuto, žízniti bude
opět.			
Jhn	4	14	Ale kdož by se napil vody té, kterouž já dám jemu, nežíznil by na
věky, ale voda ta, kterouž já dám jemu, bude v něm studnicí vody prýstící se k životu věčnému.			
Jhn	4	15	Řekla jemu žena: Pane, dej mi té vody, ať bych nežíznila, ani chodila
sem vážiti.			
Jhn	4	16	Řekl jí Ježíš: Jdi, zavolej muže svého, a přijď sem.
Jhn	4	17	Odpověděla žena a řekla: Nemám muže. Dí jí Ježíš: Dobřes řekla: Nemám
muže.			
Jhn	4	18	Nebos pět mužů měla, a nyní kteréhož máš, není tvůj muž. To jsi pravdu
pověděla.			
Jhn	4	19	Řekla jemu žena: Pane, vidím, že jsi ty prorok.
Jhn	4	20	Otcové naši na této hoře modlivali se, a vy pravíte, že v Jeruzalémě
jest místo, kdežto náleží se modliti.			
Jhn	4	21	Dí jí Ježíš: Ženo, věř mi, žeť jde hodina, kdyžto ani na této hoře,
ani v Jeruzalémě nebudete se modliti Otci.			
Jhn	4	22	Vy se modlíte, a nevíte, čemu; my se pak modlíme, čemuž víme, nebo
spasení z Židů jest.			
Jhn	4	23	Ale jdeť hodina, a nyníť jest, kdyžto praví modlitebníci modliti se
budou Otci v duchu a v pravdě. Neboť takových Otec hledá, aby se modlili jemu.			
Jhn	4	24	Bůh duch jest, a ti, kteříž se jemu modlí, v duchu a v pravdě musejí
se modliti.			
Jhn	4	25	Dí jemu žena: Víím, že Mesiáš přijde, jenž slove Kristus. Ten, když
přijde, oznámí nám všechno.			
Jhn	4	26	Dí jí Ježíš: Jáť jsem, kterýž mluvím s tebou.
Jhn	4	27	A v tom přišli učedníci jeho, i divili se, že by s ženou mluvil,
avšak žádný jemu neřekl: Nač se jí ptáš, aneb proč mluvíš s ní?			
Jhn	4	28	I nechala tu žena vědra svého, a šla do města, a řekla těm lidem:
Jhn	4	29	Pojďte, vizte člověka, kterýž pověděl mi všechno, což jsem koli činila.
Není-li on ale Kristus?			
Jhn	4	30	Tedy vyšli z města, a přišli k němu.
Jhn	4	31	Mezi tím pak prosili ho učedníci, řkouce: Mistře, pojez.
Jhn	4	32	A on řekl jim: Jáť mám pokrm k jísti, kteréhož vy nevíte.
Jhn	4	33	Učedníci pak mluvili vespolek: Zdali jemu kdo přinesl jísti?
Jhn	4	34	Dí jim Ježíš: Můjť pokrm jest, abych činil vůli toho, jenž mne poslal,
a dokonal dílo jeho.			
Jhn	4	35	Však vy pravíte, že ještě čtyři měsíkové jsou, a žeň přijde. Aj,
pravím vám: Pozdvihněte oči vašich, a patřte na krajiny, žeť se již bělejí ke žni.			
Jhn	4	36	Kdož pak žne, odplatut' bere, a shromažďuje užitek k životu věčnému,
aby i ten, kdož rozsívá, spolu se radoval, i kdo žne.			
Jhn	4	37	Nebo i v tom právě jest slovo, žeť jiný jest, jenž rozsívá, a jiný,
kterýž žne.			
Jhn	4	38	Jáť jsem vás poslal žíti, o čemž jste vy nepracovali. Jiníť jsou
pracovali, a vy jste v jejich práce vešli.			
Jhn	4	39	Z města pak toho mnozí z Samaritánů uvěřili v něho, pro řeč ženy,
svědčící: Že mi pověděl všechno, což jsem činila.			
Jhn	4	40	A když k němu přišli Samaritáni, prosili ho, aby s nimi zůstal. I
pobyl tu za dva dni.			
Jhn	4	41	A mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho.

Jhn	4	42	A ženě té řekli: Že již ne pro tvé vypravování věříme; nebo sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus.
Jhn	4	43	Po dvou pak dnech vyšel odtud, a šel do Galilee.
Jhn	4	44	Nebo sám Ježíš byl svědectví vydal, že prorok v vlasti své v vážnosti není.
Jhn	4	45	A když přišel do Galilee, přijali jej Galilejští, všecko viděvše, co činil v Jeruzalémě v svátek; nebo i oni byli přišli ke dni svátečnímu.
Jhn	4	46	Tedy opět přišel Ježíš do káně Galilejské, kdežto učinil byl z vody víno. I byl jeden královský služebník v Kafarnaum, jehožto syn nemocen byl.
Jhn	4	47	Ten uslyšev, že by Ježíš přišel z Judstva do Galilee, šel k němu, a prosil ho, aby sstoupil a uzdravil syna jeho; nebo počínal umíratí.
Jhn	4	48	I řekl k němu Ježíš: Neužříte-li divů a zázraků, neuvěříte.
Jhn	4	49	Dí jemu ten královský služebník: Pane, pojď prve, nežli umře syn můj.
Jhn	4	50	Dí jemu Ježíš: Jdi, syn tvůj živ jest. I uvěřil člověk řeči, kterouž mluvil k němu Ježíš, a šel.
Jhn	4	51	Když pak on již šel, potkali se s ním služebníci jeho a zvěštovali mu, řkouce: Syn tvůj živ jest.
Jhn	4	52	Tedy otázal se jich na hodinu, v kterou by se lépe měl. I řekli jemu: Včera v hodinu sedmou přestala mu zimnice.
Jhn	4	53	Tedy poznal otec, že právě v tu hodinu to se stalo, v kterouž řekl byl jemu Ježíš: Syn tvůj živ jest. I uvěřil on i dům jeho všecken.
Jhn	4	54	To opět druhý div učinil Ježíš, přišed z Judstva do Galilee.
Jhn	5	1	Potom byl svátek Židovský, i šel Ježíš do Jeruzaléma.
Jhn	5	2	Byl pak v Jeruzalémě u brány bravné rybník, kterýž slove Židovský Bethesda, patero přístřeší máje.
Jhn	5	3	Kdežto leželo množství veliké neduživých, slepých, kulhavých, suchých, očekávajících hnutí vody.
Jhn	5	4	Nebo anděl Páně jistým časem sstupoval do rybníka, a kormoutil vodu. A kdož tam nejprve sstoupil po tom zkormoucení vody, uzdraven býval, od kterékoli nemoci trápen byl.
Jhn	5	5	I byl tu člověk jeden, kterýž osm a třiceti let nemocen byl.
Jhn	5	6	Toho uzřev Ježíš ležícího, a poznav, že jest již dávno nemocen, dí jemu: Chceš-li zdrav býti?
Jhn	5	7	Odpověděl mu nemocný: Pane, nemám člověka, kterýž by, když se zkormoutí voda, uvrhl mne do rybníka, nebo když já jdu, jiný přede mnou již vstupuje.
Jhn	5	8	Dí jemu Ježíš: Vstaň, vezmi lože své a choď.
Jhn	5	9	A hned zdrav jest učiněn člověk ten, a vzav lože své, i chodil. A byla sobota v ten den.
Jhn	5	10	Tedy řekli Židé tomu uzdravenému: Sobota jest, neslušíť tobě lože nositi.
Jhn	5	11	Odpověděl jim: Ten, kterýž mne uzdravil, onť mi řekl: Vezmi lože své a choď.
Jhn	5	12	I otázali se ho: Kdo jest ten člověk, kterýž tobě řekl: Vezmi lože své a choď?
Jhn	5	13	Ten pak uzdravený nevěděl, kdo by byl. Nebo Ježíš byl poodšel od zástupu shromážděného na tom místě.
Jhn	5	14	Potom pak našel jej Ježíš v chrámě, a řekl jemu: Aj, zdrav jsi učiněn; nikoli víc nehřeš, ať by se něco horšího nepřihodilo.
Jhn	5	15	Odšel ten člověk, a pověděl Židům, že by Ježíš byl ten, kterýž ho zdravého učinil.
Jhn	5	16	A protož protivili se Židé Ježíšovi, a hledali ho zabítí, že to učinil v sobotu.
Jhn	5	17	Ježíš pak odpověděl jim: Otec můj až dosavad dělá, i jáť dělám.
Jhn	5	18	Tedy Židé ještě víc proto hledali ho zamordovati, že by netoliko rušil sobotu, ale že Otce svého pravil býti Boha, rovného se čině Bohu.
Jhn	5	19	I odpověděl Ježíš a řekl jim: Amen, amen pravím vám: Nemůžet Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí. Nebo cožkoli on činí, tot i Syn též podobně činí.
Jhn	5	20	Otec zajisté miluje Syna, a ukazuje mu všecko, což sám činí; a větší nad to ukáže jemu skutky tak, abyste vy se divili.
Jhn	5	21	Nebo jakož Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn, kteréž chce, obživuje.
Jhn	5	22	Aniž zajisté Otec soudí koho, ale všecken soud dal Synu,
Jhn	5	23	Aby všickni ctíli Syna, tak jakž Otce ctí. Kdo nectí Syna, nectí ani Otce, kterýž ho poslal.
Jhn	5	24	Amen, amen pravím vám: Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, jenž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelt jest z smrti do života.
Jhn	5	25	Amen, amen pravím vám: Že přijde hodina, a nyníť jest, kdyžto mrtví uslyší hlas Syna Božího, a kteříž uslyší, živi budou.
Jhn	5	26	Nebo jakož Otec má život sám v sobě, tak jest dal i Synu, aby měl život v samém sobě.
Jhn	5	27	A dal jemu moc i soud činiti, nebo Syn člověka jest.

Jhn 5 28 Nediďte se tomu; neboť přijde hodina, v kteroužto všickni, kteříž v hrobích jsou, uslyší hlas jeho.

Jhn 5 29 A půjdou ti, kteříž dobré věci činili, na vzkříšení života, ale ti, kteříž zlé věci činili, na vzkříšení soudu.

Jhn 5 30 Nemohuť já sám od sebe nic činiti. Ale jakžť slyším, takť soudím, a soud můj spravedlivý jest. Nebo nehledám vůle své, ale vůle toho, jenž mne poslal, Otcovy.

Jhn 5 31 Vydám-liť já svědectví sám o sobě, svědectví mé není pravé.

Jhn 5 32 Jinýť jest, kterýž svědectví vydává o mně, a vím, že pravé jest svědectví, kteréž vydává o mně.

Jhn 5 33 Vy jste byli poslali k Janovi, a on svědectví vydal pravdě.

Jhn 5 34 Ale jáť nepřijímám svědectví od člověka, než totoť pravím, abyste vy spaseni byli.

Jhn 5 35 Onť jest byl svíce hořící a svítící, vy pak chtěli jste na čas poradovati se v světle jeho.

Jhn 5 36 Ale já mám větší svědectví, nežli Janovo. Nebo skutkové, kteréž mi dal Otec, abych je vykonal, tiť skutkové, kteréž já činím, svědčí o mně, že jest mne Otec poslal.

Jhn 5 37 A kterýž mne poslal, Otec, onť jest svědectví vydal o mně, jehož jste vy hlasu nikdy neslyšeli, ani tváři jeho viděli.

Jhn 5 38 A slova jeho nemáte v sobě zůstávajícího. Nebo kteréhož jest on poslal, tomu vy nevěříte.

Jhn 5 39 Ptejte se na Písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně.

Jhn 5 40 A nechcete přijíti ke mně, abyste život měli.

Jhn 5 41 Chvály od lidí jáť nepřijímám.

Jhn 5 42 Ale poznal jsem vás, že milování Božího nemáte v sobě.

Jhn 5 43 Já jsem přišel ve jménu Otce svého, a nepřijímáte mne. Kdyby jiný přišel ve jménu svém, toho přijmete.

Jhn 5 44 Kterak vy můžete věřiti, chvály jedni od druhých hledajíce, poněvadž chvály, kteráž jest od samého Boha, nehledáte?

Jhn 5 45 Nedomnívejte se, bychť já na vás žalovati měl před Otcem. Jestiť, kdo by žaloval na vás, Mojžíš, v němž vy naději máte.

Jhn 5 46 Nebo kdybyste věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně; nebť jest on o mně psal.

Jhn 5 47 Ale poněvadž jeho písmům nevěříte, i kterak slovům mým uvěříte?

Jhn 6 1 Potom odšel Ježíš za moře Galilejské, jenž jest Tiberiadské.

Jhn 6 2 A šel za ním zástup veliký; nebo viděli divy jeho, kteréž činil nad nemocnými.

Jhn 6 3 I všel na horu Ježíš, a tam seděl s učedníky svými.

Jhn 6 4 Byla pak blízko velikanoc, svátek Židovský.

Jhn 6 5 Tedy pozdvih očí Ježíš a viděv, že zástup veliký jde k němu, dí k Filipovi: Kde nakoupíme chlebě, aby pojedli ti to?

Jhn 6 6 (Ale to řekl pokoušeje ho; nebo on sám věděl, co by měl učiniti.)

Jhn 6 7 Odpověděl jemu Filip: Za dvě stě peněz chlebě nepostačí jim, aby jeden každý z nich něco maličko vzal.

Jhn 6 8 Dí jemu jeden z učedníků jeho, Ondřej, bratr Šimona Petra:

Jhn 6 9 Jestiť mládenček jeden zde, kterýž má pět chlebě ječných a dvě rybičky. Ale coť jest to mezi tak mnohé?

Jhn 6 10 I řekl Ježíš: Rozkažtež lidu, ať se usadí. A bylo trávy mnoho na tom místě. I posadilo se mužů v počtu okolo pěti tisíců.

Jhn 6 11 Tedy Ježíš vzal ty chleby, a díky učiniv, rozdával učedníkům, učedníci pak sedícím; též podobně z těch rybiček, jakž jsou mnoho chtěli.

Jhn 6 12 A když byli nasyceni, řekl učedníkům svým: Sběrte ty drobtý, kteříž zůstali, ať nezhynou.

Jhn 6 13 I sebrali a naplnili dvanácte košů drobtů z pěti chlebě ječných, kteříž pozůstali po těch, jenž jedli.

Jhn 6 14 Ti pak lidé, uzřevše ten div, kterýž učinil Ježíš, pravili: Tento jest jistě prorok, kterýž měl přijíti na svět.

Jhn 6 15 Tedy Ježíš věda, že by měli přijíti a chytiti jej, aby ho učinili králem, ušel na horu opět sám jediný.

Jhn 6 16 Když pak byl večer, sstoupili učedníci jeho k moři.

Jhn 6 17 A vstoupivše na loď, plavili se přes moře do Kafarnaum. A bylo již tma, a nepřišel byl Ježíš k nim.

Jhn 6 18 Moře pak dutím velikého větru zdvihalo se.

Jhn 6 19 A odpлавivše se honů jako pětmecítma nebo třidceti, uzřeli Ježíše, an chodí po moři a přibližuje se k loď. I báli se.

Jhn 6 20 On pak řekl jim: Jáť jsem, nebojte se.

Jhn 6 21 I vzali ho na loď ochotně, a hned přiběhla k zemi, do kteréž se plavili.

Jhn 6 22 Nazejtří pak zástup, kterýž byl za mořem, viděv, že jiné lodičky nebylo, než ta jedna, na kterouž byli vstoupili učedníci jeho, a že Ježíš nebyl všel s učedníky svými na loď, ale sami učedníci jeho byli se plavili,

Jhn 6 23 (Jiné pak lodí byly připlouly od Tiberiady k tomu místu blízko, kdežto

byli jedli chléb, když díky učinil Pán,) Jhn 6 24 Když tedy uzřel zástup, že Ježíše tu není, ani učedníků jeho, vstoupili i oni na loď, a přijeli do Kafarnaum, hledajíce Ježíše. Jhn 6 25 A nalezše ho za mořem, řekli jemu: Mistře, kdy jsi sem přišel? Jhn 6 26 Odpověděl jim Ježíš a řekl: Amen, amen pravím vám: Hledáte mne, ne protože jste divy viděli, ale že jste jedli chleby a nasyceni jste. Jhn 6 27 Pracujte ne o pokrm, kterýž hyne, ale o ten pokrm, kterýž zůstává k životu věčnému, kterýž Syn člověka dá vám. Nebo tohot jest potvrdil Bůh Otec. Jhn 6 28 Tedy řekli jemu: Co budeme činiti, abychom dělali dílo Boží? Jhn 6 29 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Totot jest to dílo Boží, abyste věřili v toho, kteréhož on poslal. Jhn 6 30 I řekli jemu: Jakéž pak ty znamení činíš, abychom viděli a věřili tobě? Co děláš? Jhn 6 31 Otcové naši jedli mannu na poušti, jakož psáno jest: Chléb s nebe dal jim jísti. Jhn 6 32 Tedy řekl Ježíš: Amen, amen pravím vám: Ne Mojžíš dal vám chléb s nebe, ale Otec můj vám dává ten chléb s nebe pravý. Jhn 6 33 Nebo chléb Boží ten jest, kterýž sstupuje s nebe a dává život světu. Jhn 6 34 A oni řekli jemu: Pane, dávejž nám chléb ten vždycky. Jhn 6 35 I řekl jim Ježíš: Jáť jsem ten chléb života. Kdož přichází ke mně, nebude nikoli lačněti, a kdož věří ve mne, nebude žízni ti nikdy. Jhn 6 36 Ale pověděl jsem vám, anobř viděli jste mne, a nevěříte. Jhn 6 37 Všecko, což mi dává Otec, ke mně přijde, a toho, kdož ke mně přijde, nevyvrhu ven. Jhn 6 38 Nebo jsem sstoupil s nebe, ne abych činil vůli svou, ale vůli toho, jenž mne poslal. Jhn 6 39 Tatot jest pak vůle toho, kterýž mne poslal, Otcova, abych všecko, což mi dal, neztratil toho, ale vzkřísil to v nejposlednější den. Jhn 6 40 A tatot jest vůle toho, kterýž mne poslal, aby každý, kdož vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. Jhn 6 41 I reptali Židé na něho, že řekl: Jáť jsem chléb, kterýž jsem s nebe sstoupil. Jhn 6 42 A pravili: Zdaliž tento není Ježíš, syn Jozefův, jehož my otce i matku známe? Kterak pak dí tento: S nebe jsem sstoupil? Jhn 6 43 Tedy odpověděl Ježíš a řekl jim: Nerepcete vespolek. Jhn 6 44 Však žádný nemůž přijíti ke mně, jedině leč Otec můj, kterýž mne poslal, přitřhl by jej; a jáť jej vzkřísím v den nejposlednější. Jhn 6 45 Psáno jest v Prorocích: A budou všickni učeni od Boha. Protož každý, kdož slyšel od Otce a naučil se, jdeť ke mně. Jhn 6 46 Ne že by kdo viděl Otce, jedině ten, kterýž jest od Boha, tent jest viděl Otce. Jhn 6 47 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, máť život věčný. Jhn 6 48 Jáť jsem ten chléb života. Jhn 6 49 Otcové vaši jedli mannu na poušti, a zemřeli. Jhn 6 50 Totot jest chléb ten s nebe sstupující. Kdož by koli jej jedl, neumřet. Jhn 6 51 Jáť jsem ten chléb živý, jenž jsem s nebe sstoupil. Bude-li kdo jísti ten chléb, živ bude na věky. A chléb, kterýž já dám, tělo mé jest, kteréž já dám za život světa. Jhn 6 52 Tedy hádali se Židé vespolek, řkouce: Kterak tento může dáti nám tělo své jísti? Jhn 6 53 I řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Nebudete-li jísti těla Syna člověka a píti krve jeho, nemáte života v sobě. Jhn 6 54 Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný, a jáť jej vzkřísím v nejposlednější den. Jhn 6 55 Nebo tělo mé právě jest pokrm, a krev má právě jest nápoj. Jhn 6 56 Kdo jí mé tělo a pije mou krev, ve mně přebývá a já v něm. Jhn 6 57 Jakož mne poslal ten živý Otec, a já živ jsem skrze Otce, tak kdož jí mne, i on živ bude skrze mne. Jhn 6 58 Totot jest ten chléb, kterýž s nebe sstoupil. Ne jako otcové vaši jedli mannu, a zemřeli. Kdož jí chléb tento, živť bude na věky. Jhn 6 59 Toto mluvil Ježíš v škole, uče v Kafarnaum. Jhn 6 60 Tedy mnozí z učedníků jeho, slyševše to, řekli: Tvrdát jest toto řeč. Kdo ji může slyšeti? Jhn 6 61 Ale věda Ježíš sám v sobě, že by proto reptali učedníci jeho, řekl jim: To vás uráží? Jhn 6 62 Co pak, kdybyste uzřeli Syna člověka, an vstupuje, kdež prve byl? Jhn 6 63 Duch jest, jenž obživuje, tělot nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch a život jsou. Jhn 6 64 Ale jsouť někteří z vás, ješto nevěří. Nebo věděl Ježíš od počátku, kdo by byli nevěřící, a kdo by ho měl zraditi. Jhn 6 65 I pravil: Protož jsem vám řekl, že žádný nemůže přijíti ke mně, leč by

dáno bylo od Otce mého.

Jhn 6 66 A z toho mnozí z učedníků jeho odešli zpět, a nechodili s ním více.
 Jhn 6 67 Tedy řekl Ježíš ke dvanácti: Zdali i vy chcete odjít?
 Jhn 6 68 I odpověděl jemu Šimon Petr: Pane, k komu půjdeme? A ty slova věčného
 života máš.
 Jhn 6 69 A my jsme uvěřili, a poznali, že jsi ty Kristus, Syn Boha živého.
 Jhn 6 70 Odpověděl jim Ježíš: Však jsem já vás dvanácte vyvolil, a jeden z vás
 ďábel jest.
 Jhn 6 71 A to řekl o Jidášovi synu Šimona Iškariotského; nebo ten jej měl
 zraditi, byv jeden ze dvanácti.
 Jhn 7 1 Potom pak chodil Ježíš po Galilei; nebo nechtěl býti v Judstvu,
 protože ho hledali Židé zabít.
 Jhn 7 2 A byl blízko svátek Židovský, památka stánků.
 Jhn 7 3 Tedy řekli jemu bratří jeho: Vyjdi odsud, a jdi do Judstva, ať i
 učedníci tvoji vidí skutky tvé, kteréž činíš.
 Jhn 7 4 Nižádný zajisté v skrytě nic nedělá, kdož chce vidín býti. Protož ty,
 činíš-li takové věci, zjeviž se světu.
 Jhn 7 5 Nebo ani bratří jeho nevěřili v něho.
 Jhn 7 6 I dí jim Ježíš: Čas můj ještě nepřišel, ale čas váš vždycky jest
 hotov.
 Jhn 7 7 Nemůžet' vás svět nenáviděti, ale mneť nenávidí; nebo já svědectví
 vydávám o něm, že skutkové jeho zlí jsou.
 Jhn 7 8 Vy jděte k svátku tomuto. Jáť ještě nepůjdu k svátku tomuto, nebo čas
 můj ještě se nenaplnil.
 Jhn 7 9 To pověděl jim, zůstal v Galilei.
 Jhn 7 10 A když odešli bratří jeho, tedy i on šel k svátku, ne zjevně, ale jako
 ukrytě.
 Jhn 7 11 Židé pak hledali ho v svátek, a pravili: Kde jest onen?
 Jhn 7 12 A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý
 jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup.
 Jhn 7 13 Žádný však o něm nemluvil zjevně pro bázeň Židů.
 Jhn 7 14 Když pak již polovici svátku se vykonalo, vstoupil Ježíš do chrámu, a
 učil.
 Jhn 7 15 I divili se Židé, řkouce: Kterak tento Písmo umí, neučiv se?
 Jhn 7 16 Odpověděl jim Ježíš a řekl: Mé učení není mé, ale toho, jenž mne
 poslal.
 Jhn 7 17 Bude-li kdo chtít vůli jeho činiti, tent' bude uměti rozeznati,
 jest-li to učení z Boha, čili mluvím já sám od sebe.
 Jhn 7 18 Kdoť sám od sebe mluví, chvály své vlastní hledá, ale kdož hledá
 chvály toho, kterýž ho poslal, tent' pravdomluvný jest, a nepravosti v něm není.
 Jhn 7 19 Však Mojžíš dal vám Zákon? a žádný z vás neplní Zákona? Proč mne
 hledáte zamordovati?
 Jhn 7 20 Odpověděl zástup a řekl: Ďábelství máš. Kdo tě hledá zamordovati?
 Jhn 7 21 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Jeden skutek učinil jsem, a všickni se
 tomu divíte.
 Jhn 7 22 Mojžíš vydal vám obřízku, (ne že by z Mojžíše byla, ale z otců,) a v
 sobotu obřezujete člověka.
 Jhn 7 23 Poněvadž člověk obřízku přijímá i v sobotu, aby nebyl rušen Zákon
 Mojžíšův, proč pak se na mne hněváte, že jsem celého člověka uzdravil v sobotu?
 Jhn 7 24 Nesuďte podle osoby, ale spravedlivý soud suďte.
 Jhn 7 25 Tedy někteří z Jeruzalémských pravili: Zdaliž toto není ten, kteréhož
 hledají zabít?
 Jhn 7 26 A aj, svobodně mluví, a nic mu neříkají. Zdali jsou již právě poznali
 knížata, že tento jest právě Kristus?
 Jhn 7 27 Ale o tomto víme, odkud jest, Kristus pak když přijde, žádný nebude
 věděti, odkud by byl.
 Jhn 7 28 I volal Ježíš v chrámě, uče a řka: I mne znáte, i odkud jsem, víte. A
 všakť jsem nepřišel sám od sebe, ale jestiž pravdomluvný, kterýž mne poslal, jehož vy neznáte.
 Jhn 7 29 Ale já znám jej, nebo od něho jsem, a on mne poslal.
 Jhn 7 30 I hledali ho jíti, ale žádný nevztáhl ruky na něho, nebo ještě byla
 nepřišla hodina jeho.
 Jhn 7 31 Z zástupu pak mnozí uvěřili v něj, a pravili: Kristus když přijde,
 zdali více divů činiti bude nad ty, kteréž tento činí?
 Jhn 7 32 Slyšeli pak farizeové zástup, an o něm takové věci rozmlouvá, i
 poslali farizeové a přední kněží služebníky, aby jej jali.
 Jhn 7 33 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě maličký čas jsem s vámi, potom odejdu k
 tomu, jenž mne poslal.
 Jhn 7 34 Hledati mne budete, a nenaleznete, a kdež já budu, vy tam nemůžete
 přijíti.
 Jhn 7 35 I řekli Židé k sobě vespolek: Kam tento půjde, že my ho nenalezneme?
 Zdali v rozptýlení pohanů půjde, a bude učiti pohany?
 Jhn 7 36 Jaká jest to řeč, kterouž promluvil: Hledati mne budete, a

nenaleznete, a kdež já budu, vy nemůžete přijít?

Jhn 7 37 V poslední pak den ten veliký svátku toho, stál Ježíš a volal, řka: Žízni-li kdo, pojd' ke mně, a napij se.

Jhn 7 38 Kdož věří ve mne, jakož dí Písmo, řeky z života jeho poplynou vody živé.

Jhn 7 39 (A to řekl o Duchu svatém, kteréhož měli přijít věřící v něho; nebo ještě nebyl dán Duch svatý, protože ještě Ježíš nebyl oslaven.)

Jhn 7 40 Tedy mnozí z zástupu uslyševše tu řeč, pravili: Tentot' jest právě prorok.

Jhn 7 41 Jiní pravili: Tentot' jest Kristus. Ale někteří pravili: Zdaliž od Galilee přijde Kristus?

Jhn 7 42 Zdaž nedí písmo, že z semene Davidova a z Betléma městečka, kdež býval David, přijít má Kristus?

Jhn 7 43 A tak různice v zástupu stala se pro něj.

Jhn 7 44 Někteří pak z nich chtěli ho jít, ale žádný nevztáhl ruky na něj.

Jhn 7 45 Tedy přišli služebníci k předním kněžím a k farizeům, i řekli jim oni: Proč jste ho nepřivedli?

Jhn 7 46 Odpověděli služebníci: Nikdy tak člověk nemluvil, jako tento člověk.

Jhn 7 47 I odpověděli jim farizeové: Zdali i vy jste svedeni?

Jhn 7 48 Zdaliž kdo z knížat uvěřil v něho anebo z farizeů?

Jhn 7 49 Než zástup ten, kterýž nezná Zákona, zlořečeníť jsou.

Jhn 7 50 I dí k nim Nikodém, ten, jenž byl přišel k němu v noci, kterýž byl jeden z nich:

Jhn 7 51 Zdali zákon náš soudí člověka, leč prve uslyší od něho a zví, co by činil?

Jhn 7 52 Odpověděli a řekli jemu: Zdali i ty Galilejský jsi? Ptej se, žeť žádný prorok od Galilee nepovstal.

Jhn 7 53 I šel jeden každý do domu svého.

Jhn 8 1 Ježíš pak odšel na horu Olivetskou.

Jhn 8 2 Potom na úsvitě zase přišel do chrámu, a všecken lid sšel se k němu. A on posadiv se, učil je.

Jhn 8 3 I přivedli k němu zákoníci a farizeové ženu v cizoložstvu popadenou; a postavivše ji v prostředku,

Jhn 8 4 Řekli jemu: Mistře, tato žena jest postižena při skutku, když cizoložila.

Jhn 8 5 A v zákoně Mojžíš přikázal nám takové kamenovati. Ty pak co pravíš?

Jhn 8 6 A to řekli, pokoušejíce ho, aby jej mohli obžalovati. Ježíš pak skloniv se dolů, prstem psal na zemi.

Jhn 8 7 A když se nepřestávali otazovati jeho, zdvihl se a řekl jim: Kdo jest z vás bez hříchu, nejprv hoď na ni kamenem.

Jhn 8 8 A opět schýliv se, psal na zemi.

Jhn 8 9 A oni uslyševše to a v svědomích svých obviněni jsouce, jeden po druhém odcházeli, počavše od starších až do posledních. I zůstal tu Ježíš sám, a žena uprostřed stojící.

Jhn 8 10 A pozdvih se Ježíš a žádného neviděv, než ženu, řekl jí: Ženo, kde jsou ti, kteříž na tebe žalovali? Žádný-li tě neodsoudil?

Jhn 8 11 Kterážto řekla: Žádný, Pane. I řekl jí Ježíš: Aniž já tebe odsuzuji. Jdiž a nehřeš více.

Jhn 8 12 Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdož mne následuje, nebudeť chodit v temnostech, ale budeť mít světlo života.

Jhn 8 13 I řekli jemu farizeové: Ty sám o sobě svědectví vydáváš, svědectví tvé není pravé.

Jhn 8 14 Odpověděl Ježíš a řekl jim: Ačkoli já svědectví vydávám sám o sobě, však pravé jest svědectví mé; nebo vím, odkud jsem přišel a kam jdu. Ale vy nevíte, odkud jsem přišel, anebo kam jdu.

Jhn 8 15 Vy podle těla soudíte, já nesoudím žádného.

Jhn 8 16 A bycht' pak i soudil já, soud můj jestit' pravý; nebo nejsem sám, ale jsem já a ten, kterýž mne poslal, Otec.

Jhn 8 17 A v zákoně vašem psáno jest: Že dvou člověků svědectví pravé jest.

Jhn 8 18 Jáť svědectví vydávám sám o sobě, a svědectví vydává o mně ten, kterýž mne poslal, Otec.

Jhn 8 19 Tedy řekli jemu: Kdež jest ten tvůj Otec? Odpověděl Ježíš: Aniž mne znáte, ani Otce mého. Kdybyste mne znali, i Otce mého znali byste.

Jhn 8 20 Tato slova mluvil Ježíš u pokladnice, uče v chrámě, a žádný ho nejá, nebo ještě byla nepřišla hodina jeho.

Jhn 8 21 I řekl jim opět Ježíš: Já jdu, a hledati budete mne, a v hříchu vašem zemřete. Kam já jdu, vy nemůžete přijít.

Jhn 8 22 I pravili Židé: Zdali se sám zabije, že praví: Kam já jdu, vy nemůžete přijít?

Jhn 8 23 I řekl jim: Vy z důlu jste, já s hůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z světa tohoto.

Jhn 8 24 Protož jsem řekl vám: Že zemřete v hříších svých. Nebo jestliže

nebudete věřiti, že já jsem, zemřete v hříších vašich.

Jhn 8 25 I řekli jemu: Kdo jsi ty? I řekl jim Ježíš: To, což hned s počátku pravím vám.

Jhn 8 26 Mnohoť mám o vás mluvití a souditi, ale ten, kterýž mne poslal, pravdomluvný jest, a já, což jsem slyšel od něho, to mluvím na světě.

Jhn 8 27 A oni neporozuměli, že by o Bohu Otci pravil jim.

Jhn 8 28 Protož řekl jim Ježíš: Když povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že já jsem. A sám od sebe nic nečiním, ale jakž mne naučil Otec můj, takť mluvím.

Jhn 8 29 A ten, kterýž mne poslal, se mnout jest, a neopustil mne samého Otec; nebo což jest jemu libého, to já činím vždycky.

Jhn 8 30 Ty věci když mluvili, mnozí uvěřili v něho.

Jhn 8 31 Tedy řekl Ježíš těm Židům, kteříž uvěřili jemu: Jestliže vy zůstanete v řeči mé, právě ucedlníci moji budete.

Jhn 8 32 A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.

Jhn 8 33 I odpověděli jemu: Símě Abrahamovo jsme, a žádnému jsme nesloužili nikdy. I kterakž ty díš: Že svobodní budete?

Jhn 8 34 Odpověděl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že každý, kdož činí hřích, služebník jest hřícha.

Jhn 8 35 A služebník nezůstává v domu na věky; ale Syn zůstává na věky.

Jhn 8 36 Protož jestližeť vás vysvobodí Syn, právě svobodní budete.

Jhn 8 37 Víím, že jste símě Abrahamovo, ale hledáte mne zabítí; nebo řeč má nemá místa u vás.

Jhn 8 38 Já, což jsem viděl u Otce svého, to mluvím; a i vy, co jste viděli u otce vašeho, to činíte.

Jhn 8 39 odpověděli a řekli jemu: Otec náš jest Abraham. Dí jim Ježíš: Kdybyste synové Abrahamovi byli, činili byste skutky Abrahamovy.

Jhn 8 40 Ale nyní hledáte mne zabítí, člověka toho, kterýž jsem pravdu mluvil vám, kterouž jsem slyšel od Boha. Tohoť jest Abraham nečinil.

Jhn 8 41 Vy činíte skutky otce svého. I řekli jemu: Myť z smilstva nejsme zplozeni, jednohoť Otce máme, totiž Boha.

Jhn 8 42 Tedy řekl jim Ježíš: Byť Bůh Otec váš byl, milovali byste mne. Nebo já jsem z Boha posel, a přišel jsem; aniž jsem sám od sebe přišel, ale on mne poslal.

Jhn 8 43 Proč mluvení mého nechápáte? Protože hned slyšet nemůžete řeči mé.

Jhn 8 44 Vy z otce ďábla jste, a žádosti otce vašeho chcete činiti. On byl vražedník od počátku, a v pravdě nestál; nebo pravdy v něm není. Když mluví lež, z svého vlastního mluví; nebo lhář jest a otec lži.

Jhn 8 45 Já pak že pravdu pravím, nevěříte mi.

Jhn 8 46 Kdo z vás bude mne obviňovati z hříchu? A poněvadž pravdu pravím, proč vy mi nevěříte?

Jhn 8 47 Kdo z Boha jest, slova Boží slyší; protož vy neslyšíte, že z Boha nejste.

Jhn 8 48 Tedy odpověděli Židé a řekli jemu: Zdaliž my dobře nepravíme, že jsi ty Samaritán, a ďábelství máš?

Jhn 8 49 Odpověděl Ježíš: Jáť ďábelství nemám, ale ctím Otce svého; než vy jste mne neuctili.

Jhn 8 50 Jáť pak nehledám chvály své; jestiť, kdo hledá a soudí.

Jhn 8 51 Amen, amen pravím vám: Bude-li kdo zachovávatí slovo mé, smrti neuzří na věky.

Jhn 8 52 Tedy řekli mu Židé: Nyní jsme poznali, že ďábelství máš. Abraham umřel i proroci, a ty pravíš: Bude-li kdo zachovávatí řeč mou, smrti neokusí na věky.

Jhn 8 53 Zdali jsi ty větší otce našeho Abrahama, kterýž umřel? I proroci zemřeli jsou. Kým ty se činíš?

Jhn 8 54 Odpověděl Ježíš: Chválím-liť já se sám, chvála má nic není. Jestiť kterýž mne chválí, Otec můj, o němž vy pravíte, že Bůh váš jest.

Jhn 8 55 A nepoznali jste ho, ale já jej znám. A kdybych řekl, že ho neznám, byl bych podobný vám, lhář. Ale známť jej, a řeč jeho zachovávám.

Jhn 8 56 Abraham, otec váš, veselil se, aby viděl den můj, i viděl, a radoval se.

Jhn 8 57 Tedy řekli jemu Židé: Padesáti let ještě nemáš, a Abrahama jsi viděl?

Jhn 8 58 Řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Prve nežli Abraham byl, já jsem.

Jhn 8 59 I zchápali Židé kamení, aby házeli na něj. Ježíš pak skryl se, a prošed skrze ně, vyšel z chrámu, a tak jich znikl.

Jhn 9 1 Pomíj je Ježíš, uzřel člověka slepého od narození.

Jhn 9 2 I otázali se ucedlníci jeho, řkouce: Mistře, kdo jest zhřešil, tento-li, čili rodičové jeho, že se slepý narodil?

Jhn 9 3 Odpověděl Ježíš: Ani tento nezhřešil, ani rodičové jeho, ale aby zjevení byli skutkové Boží na něm.

Jhn 9 4 Jáť musím dělati dílo toho, kterýž mne poslal, dokudž den jest. Přicházíť noc, kdyžto žádný nebude moci dělati.

Jhn 9 5 Dokudž jsem na světě, světlo jsem světa.

Jhn 9 6 To povědév, plinul na zemi, a učinil bláto z sliny, i pomazal tím

blátem oči slepého.

Jhn 9 7 A řekl jemu: Jdi, umej se v rybníku Siloe, jenž se vykládá: Poslaný. A on šel a umyl se, i přišel, vida.

Jhn 9 8 Sousedé pak a ti, kteříž jej prve vídali slepého, řekli: Však tento jest, kterýž sedával a žebřal?

Jhn 9 9 Jiní pravili, že ten jest, a jiní, že jest podoben k němu. Ale on pravil: Já jsem.

Jhn 9 10 Tedy řekli jemu: Kterak jsou otevřeny oči tvé?

Jhn 9 11 On odpověděl a řekl: Člověk ten, kterýž slove Ježíš, bláto učinil a pomazal oči můch, a řekl mi: Jdi k rybníku Siloe, a umej se. I odšed a umyv se, prohlédl jsem.

Jhn 9 12 I řekl jemu: Kde jest ten člověk? Řekl: Nevím.

Jhn 9 13 Tedy přivedli toho, kterýž někdy byl slepý, k farizeům.

Jhn 9 14 Byla pak sobota, když Ježíš učinil bláto a otevřel oči jeho.

Jhn 9 15 I tážali se ho opět i farizeové, kterak by prozřel. On pak řekl jim: Bláto položil mi na oči, a umyl jsem se, i vidím.

Jhn 9 16 Tedy někteří z farizeů řekli: Tento člověk není z Boha, nebo neostříhá soboty. Jiní pravili: Kterak může člověk hříšný takové divy činiti? I byla různice mezi nimi.

Jhn 9 17 Tedy řekli opět slepému: Co ty o něm pravíš, že otevřel oči tvé? A on řekl: Že prorok jest.

Jhn 9 18 I nevěřili Židé o něm, by slepý byl a prozřel, až povolali rodičů toho, kterýž byl prozřel.

Jhn 9 19 A otázali se jich, řkouce: Jest-li ten syn váš, o kterémž vy pravíte, že by se slepý narodil? Kterakž pak nyní vidí?

Jhn 9 20 Odpověděli jim rodičové jeho a řekli: Vímeť, že tento jest syn náš a že se slepý narodil.

Jhn 9 21 Ale kterak nyní vidí, nevíme; aneb kdo jest otevřel oči jeho, myť nevíme. Však má léta, ptejte se ho, on sám za sebe mluvi ti bude.

Jhn 9 22 Tak mluvili rodičové jeho, že se báli Židů; nebo již tak byli uložili Židé, kdož by ho koli vyznal Kristem, aby byl vyobcován ze školy.

Jhn 9 23 Protož řekli rodičové jeho: Máť léta, ptejte se jeho.

Jhn 9 24 I zavolali po druhé člověka toho, kterýž býval slepý, a řekli jemu: Vzdej chválu Bohu. My víme, že člověk ten hříšník jest.

Jhn 9 25 I odpověděl on a řekl: Jest-li hříšník, nevím, než to vím, že byv slepý, již nyní vidím.

Jhn 9 26 I řekli jemu opět: Coť učinil? Kterak otevřel oči tvé?

Jhn 9 27 Odpověděl jim: Již jsem vám pověděl, a neslyšeli jste? Což opět chcete slyšeti? Zdaliž i vy chcete učedlníci jeho býti?

Jhn 9 28 I zlořečili jemu a řekli: Budiž ty sám učedlníkem jeho, ale myť jsme Mojžíšovi učedlníci.

Jhn 9 29 My víme, že Mojžíšovi mluvil Bůh, tento pak nevíme, odkud jest.

Jhn 9 30 Odpověděl ten člověk a řekl jim: Toť jest jistě divná věc, že vy nevíte, odkud jest, a otevřel oči mé.

Jhn 9 31 Víme pak, že Bůh hříšníků neslyší, ale kdo by byl ctitel Boží a vůli jeho činil by, toho slyší.

Jhn 9 32 Od věku není slýcháno, aby kdo otevřel oči slepého tak narozeného.

Jhn 9 33 Byť tento nebyl od Boha, nemohlť by nic učiniti.

Jhn 9 34 Odpověděli a řekli jemu: Ty jsi všecken se v hříších narodil, a ty náš učíš? I vyhnali jej ven.

Jhn 9 35 Uslyšel pak Ježíš, že jsou jej vyhnali ven. A když jej nalezl, řekl jemu: Věříš-liž ty v Syna Božího?

Jhn 9 36 Odpověděl on a řekl: I kdož jest, Pane, abych věřil v něho?

Jhn 9 37 I řekl jemu Ježíš: I viděl jsi ho, a kterýž mluví s tebou, onť jest.

Jhn 9 38 A on řekl: Věřím, Pane, a klaněť se jemu.

Jhn 9 39 I řekl jemu Ježíš: Na soud přišel jsem já na tento svět, aby ti, kteříž nevidí, viděli, a ti, jenž vidí, aby slepí byli.

Jhn 9 40 I slyšeli to někteří z farizeů, kteříž s ním byli, a řekli jemu: Zdali i my slepí jsme?

Jhn 9 41 Řekl jim Ježíš: Byste slepí byli, hříchu byste neměli; ale nyní pravíte: Vidíme, protož hřích váš zůstává.

Jhn 10 1 Amen, amen pravím vám: Kdož nevchází dveřmi do ovčince ovcí, ale vchází jinudy, ten zloděj jest a loťr.

Jhn 10 2 Ale kdož vchází dveřmi, pastýř jest ovcí.

Jhn 10 3 Tomuť vrátný otvírá, a ovce hlas jeho slyší, a on svých vlastních ovec ze jména povolává, a vyvedí je.

Jhn 10 4 A jakž ovce své vlastní ven vypustí, před nimi jde, a ovce jdou za ním; nebo znají hlas jeho.

Jhn 10 5 Ale cizího nikoli následovati nebudou, ale uteknou od něho; nebo neznají hlasů cizích.

Jhn 10 6 To přísloví pověděl jim Ježíš, ale oni nevěděli, co by to bylo, což jim mluvil.

Jhn 10 7 Tedy opět řekl jim Ježíš: Amen, amen pravím vám: Že já jsem dveře ovcí.

Jhn 10 8 Všickni, kolikoz jich koli přede mnou přišlo, zloději jsou a lotři, ale neslyšely jich ovce.

Jhn 10 9 Já jsem dveře. Skrze mne všel-li by kdo, spasen bude, a vejde i vyjde, a pastvu nalezne.

Jhn 10 10 Zloděj nepřichází, jediné aby kradl a mordoval a hubil; já jsem přišel, aby život měly, a hojně aby měly.

Jhn 10 11 Já jsem ten pastýř dobrý. Dobrý pastýř duši svou pokládá za ovce.

Jhn 10 12 Ale nájemník a ten, kterýž není pastýř, jehož nejsou ovce vlastní, vida vlka, an jde, i opouští ovce i utíká, a vlk lapá a rozhání ovce.

Jhn 10 13 Nájemník pak utíká; nebo nájemník jest, a nemá péče o ovce.

Jhn 10 14 Já jsem ten dobrý pastýř, a známť ovce své, a znajíť mne mé.

Jhn 10 15 Jakož mne zná Otec, tak i já znám Otce, a duši svou pokládám za ovce.

Jhn 10 16 A mámť i jiné ovce, kteréž nejsou z tohoto ovčince. I tyť musím přivést, a hlas můj slyšetí budou. A buďet jeden ovčinec a jeden pastýř.

Jhn 10 17 Protož mne Otec miluje, že já pokládám duši svou, abych ji zase vzal.

Jhn 10 18 Nižádnýť jí nebere ode mne, ale já pokládám ji sám od sebe. Mám moc položit ji, a mám moc zase vzít ji. To přikázání vzal jsem od Otce svého.

Jhn 10 19 Tedy stala se opět různice mezi Židy pro ty řeči.

Jhn 10 20 A pravili mnozí z nich: Ďábelství má a blázní. Co ho posloucháte?

Jhn 10 21 Jiní pravili: Tato slova nejsou ďábelství majícího. Zdaliž ďábelství může slepých oči otvírat?

Jhn 10 22 I bylo posvícení v Jeruzalémě, a zima byla.

Jhn 10 23 I procházel se Ježíš v chrámě po síňci Šalomounově.

Jhn 10 24 Tedy obstoupili jej Židé, a řekli jemu: Dokudž duši naši držíš? Jestliže jsi ty Kristus, pověz nám zjevně.

Jhn 10 25 Odpověděl jim Ježíš: Pověděl jsem vám, a nevěříte. Skutkové, kteréž já činím ve jménu Otce svého, tiť svědectví vydávají o mně.

Jhn 10 26 Ale vy nevěříte, nebo nejste z ovcí mých, jakož jsem vám pověděl.

Jhn 10 27 Nebo ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následujíť mne.

Jhn 10 28 A jáť život věčný dávám jim, a nezhynoutť na věky, aniž jich kdo vytrhne z ruky mé.

Jhn 10 29 Otec můj, kterýž mi je dal, většíť jest nade všechny, a žádnýť jich nemůže vytrhnouti z ruky Otce mého.

Jhn 10 30 Já a Otec jedno jsme.

Jhn 10 31 Tedy zchápali opět kamení Židé, aby jej kamenovali.

Jhn 10 32 Odpověděl jim Ježíš: Mnohé dobré skutky ukázal jsem vám od Otce svého. Pro který z těch skutků kamenujete mne?

Jhn 10 33 Odpověděli jemu Židé, řkouce: Pro dobrý skutek tebe nekamenujeme, ale pro rouhání, totiž že ty, člověk jsa, děláš se Bohem.

Jhn 10 34 Odpověděl jim Ježíš: Však psáno jest v Zákoně vašem: Já jsem řekl: Bohové jste.

Jhn 10 35 Poněvadž ty nazval bohy, k nimžto řeč Boží stala se, a nemůžeť zrušeno býti Písmo,

Jhn 10 36 kterakž tedy o mně, kteréhož posvětil Otec a poslal na svět, vy pravíte, že se rouhám, že jsem řekl: Syn Boží jsem?

Jhn 10 37 Nečiním-liť skutků Otce svého, nevěřte mi.

Jhn 10 38 Pakliť činím, tedy byste pak mně nevěřili, aspoň skutkům věřte, abyste poznali a věřili, že Otec ve mně jest, a já v něm.

Jhn 10 39 Tedy opět hledali ho jíti, ale on vyšel z rukou jejich.

Jhn 10 40 I odšel opět za Jordán na to místo, kdež nejprv Jan křtil, a pozůstal tam.

Jhn 10 41 I přišli k němu mnozí, a pravili: Jan zajisté žádného divu neučinil, ale všechno, cožkoli mluvil Jan o tomto, pravě bylo.

Jhn 10 42 A mnozí tam uvěřili v něho.

Jhn 11 1 Byl pak nemocen člověk nějaký jménem Lazar z Betany, totiž z městečka Marie a Marty, sestry její.

Jhn 11 2 (A to byla ta Maria, kteráž pomazala Pána mastí a vytřela nohy jeho vlasy svými, jejížto bratr Lazar byl nemocen.)

Jhn 11 3 Tedy poslaly k němu sestry jeho, řkouce: Pane, aj, ten, kteréhož miluješ, nemocen jest.

Jhn 11 4 A uslyšav to Ježíš, řekl: Nemoc ta neníť k smrti, ale pro slávu Boží, aby oslaven byl Syn Boží skrze ni.

Jhn 11 5 Miloval pak Ježíš Martu i sestru její i Lazara.

Jhn 11 6 A jakž uslyšel, že by nemocen byl, i pozůstal za dva dni na tom místě, kdež byl.

Jhn 11 7 Potom pak dí učedníkům: Pojďme zase do Judstva.

Jhn 11 8 Řekli jemu učedníci: Mistře, nyní hledali tě Židé kamenovati, a ty zase tam chceš jíti?

Jhn 11 9 Odpověděl Ježíš: Však dvanácte hodin za den jest. Chodí-li kdo ve dne, neurazí se; nebo světlo tohoto světa vidí.

Jhn 11 10 Pakliť by kdo chodil v noci, urazíť se; nebo světla není v něm.

Jhn 11 11 To pověděl, a potom dí jim: Lazar, přítel náš, spí, ale jduť, abych

jej ze sna probudil.

Jhn	11	12	I řekli učedníci jeho: Pane, spí-liť, zdráv bude.
Jhn	11	13	Ale Ježíš řekl o smrti jeho, oni pak domnívali se, že by o spání sna mluvil.
Jhn	11	14	Tedy řekl jim Ježíš zjevně: Lazar umřel.
Jhn	11	15	A raduji se pro vás, že jsem tam nebyl, abyste věřili. Ale pojďme k němu.
Jhn	11	16	I řekl Tomáš, kterýž slove Didymus, spoluúčedníkům: Pojďme i my, abychom zemřeli s ním.
Jhn	11	17	Tedy přišel Ježíš, i našel ho již čtyři dni v hrobě pochovaného.
Jhn	11	18	Byla pak Betany blízko od Jeruzaléma, okolo honů patnácte.
Jhn	11	19	Mnozí pak z Židů byli přišli k Martě a Mariji, aby je těšili pro smrt bratra jejich.
Jhn	11	20	Tedy Marta, jakž uslyšela, že Ježíš jde, vyšla proti němu, ale Maria doma seděla.
Jhn	11	21	I řekla Marta k Ježíšovi: Pane, kdybys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.
Jhn	11	22	Ale i nyníť vím, že cožkoli požádal bys od Boha, dá tobě Bůh.
Jhn	11	23	Dí jí Ježíš: Vstanet bratr tvůj.
Jhn	11	24	Řekla jemu Marta: Víím, že vstane při vzkříšení v den nejposlednější.
Jhn	11	25	Řekl jí Ježíš: Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, byť pak i umřel, živ bude.
Jhn	11	26	A každý, kdož jest živ, a věří ve mne, neumřet na věky. Věříš-li tomu?
Jhn	11	27	Řekla jemu: Ovšem, Pane, já jsem uvěřila, že jsi ty Kristus, Syn Boží, kterýž měl přijíti na svět.
Jhn	11	28	A když to pověděla, odešla a zavolala tajně Marie, sestry své, řkuci: Mistr zde jest, a volá tebe.
Jhn	11	29	Ona jakž to uslyšela, vstala rychle, a šla k němu.
Jhn	11	30	(Ještě pak byl Ježíš nepřišel do městečka, ale byl na tom místě, kdež vyšla byla proti němu Marta.)
Jhn	11	31	Tedy Židé, kteříž s ní byli v domě a těšili ji, viděvše Mariji, že jest rychle vstala a vyšla, šli za ní, řkouce: Jde k hrobu, aby tam plakala.
Jhn	11	32	Ale Maria, když tam přišla, kdež byl Ježíš, uzřevši jej, padla k nohám jeho, a řekla jemu: Pane, bys ty byl zde, bratr můj byl by neumřel.
Jhn	11	33	Ježíš pak jakž uzřel, ana pláče, i Židy, kteříž byli s ní přišli, ani pláčí, zastonal duchem, a zkormoutil se.
Jhn	11	34	A řekl: Kdež jste jej položili? Řkou jemu: Pane, pojd a pohleď.
Jhn	11	35	I zaplakal Ježíš.
Jhn	11	36	Tedy řekli Židé: Aj, kterak ho miloval!
Jhn	11	37	Někteří pak z nich řekli: Nemohl-liž jest tento, kterýž otevřel oči slepého, učiniti i toho, aby tento neumřel?
Jhn	11	38	Ježíš pak opět zastonav sám v sobě, přišel k hrobu. Byla pak jeskyně, a kámen byl svrchu položen na ni.
Jhn	11	39	I dí Ježíš: Zdvihněte kámen. Řekla jemu Marta, sestra toho mrtvého: Pane, jižť smrdí; nebo čtyři dni v hrobě jest.
Jhn	11	40	Dí jí Ježíš: Všakť jsem řekl, že budeš-li věriti, uzříš slávu Boží.
Jhn	11	41	Tedy zdvihl kámen, kdež byl mrtvý pochován. Ježíš pak pozdvihl vzhůru oči a řekl: Otče, děkuji tobě, že jsi mne slyšel.
Jhn	11	42	Já zajisté vím, že ty mne vždycky slyšíš, ale pro zástup, kterýž okolo stojí, řekl jsem, aby věřili, že jsi ty mne poslal.
Jhn	11	43	A to pověděv, zavolal hlasem velikým: Lazaře, pojd ven!
Jhn	11	44	I vyšel, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami, a tvář jeho šatem byla obvinuta. Řekl jim Ježíš: Rozvěžtež jej, a nechte, ať odejde.
Jhn	11	45	Tedy mnozí z Židů, kteříž byli přišli k Mariji, viděvše, co jest učinil Ježíš, uvěřili v něho.
Jhn	11	46	Někteří pak z nich odešli k farizeům a pověděli jim, co jest učinil Ježíš.
Jhn	11	47	I sešli se přední kněží a farizeové v radu, a pravili: Co činíme?
Jhn	11	48	Tento člověk divy mnohé činí. Necháme-li ho tak, všickni uvěří v něho, i přijdou Římané, a odejmou místo naše i lid.
Jhn	11	49	Jeden pak z nich, jménem Kai fáš, nejvyšším knězem jsa toho léta, řekl jim: Vy nic nevíte,
Jhn	11	50	aniž co o tom přemýšlujete, že jest užitečné nám, aby jeden člověk umřel za lid, a ne, aby všecken tento národ zahynul.
Jhn	11	51	Toho pak neřekl sám od sebe, ale nejvyšším knězem byv léta toho, prorokoval, že jest měl Ježíš umřít za tento národ,
Jhn	11	52	A netoliko za tento národ, ale také, aby syny Boží rozptýlené shromáždil v jedno.
Jhn	11	53	Protož od toho dne spolu se o to radili, aby jej zabili.
Jhn	11	54	Ježíš pak již nechodil zjevně mezi Židy, ale odšel odtud do krajiny, kteráž byla blízko pouště, do města, jenž slove Efraim, a tu bydlil s učedníky svými.

Jhn 11 55 Byla pak blízko velikanoc Židovská. I šli mnozí do Jeruzaléma z krajiny té před velikonocí, aby se očistili.

Jhn 11 56 I hledali Ježíše, a rozmlouvali vespolek, v chrámě stojíce: Co se vám zdá, že nepřišel k svátku?

Jhn 11 57 vydali pak byli přední kněží a farizeové mandát, jestliže by kdo zvěděl, kde by byl, aby pověděl, aby jej jali.

Jhn 12 1 Tedy Ježíš šestý den před velikonocí přišel do Betany, kdežto byl Lazar, ten kterýž byl umřel, jehož vzkřísil z mrtvých.

Jhn 12 2 I připravili jemu tu večeri, a Marta posluhovala, Lazar pak byl jeden z stolících s nimi.

Jhn 12 3 Maria pak vzavši libru masti drahé z nardu výborného, pomazala noh Ježíšových, a vytřela vlasy svými nohy jeho. I naplněn jest dům vůní té masti.

Jhn 12 4 Tedy řekl jeden z učedníků jeho, Jidáš, syn Šimona Iškariotského, kterýž jej měl zraditi:

Jhn 12 5 Proč tato mast není prodána za tři sta peněz, a není dáno chudým?

Jhn 12 6 To pak řekl, ne že by měl péči o chudé, ale že zloděj byl, a měsíc měl, a to, což do něho kladeno bylo, nosil.

Jhn 12 7 Tedy řekl Ježíš: Nech jí, ke dni pohřbu mého zachovala to.

Jhn 12 8 Chudé zajisté vždycky máte s sebou, ale mne ne vždycky míti budete.

Jhn 12 9 Zvěděl pak zástup veliký z Židů o něm, že by tu byl. I přišli tam, ne pro Ježíše toliko, ale také, aby Lazara viděli, kteréhož byl vzkřísil z mrtvých.

Jhn 12 10 Radili se pak přední kněží, aby i Lazara zamordovali.

Jhn 12 11 Nebo mnozí z Židů odcházeli pro něho, a uvěřili v Ježíše.

Jhn 12 12 Potom nazejtří mnohý zástup, kterýž byl přišel k svátku velikonočnímu, když uslyšeli, že Ježíš jde do Jeruzaléma,

Jhn 12 13 Nabrali ratolestí palmových, a vyšli proti němu, a volali: Spas nás! Požehnaný, jenž se bere ve jménu Páně, Král Izraelský.

Jhn 12 14 I dostav Ježíš oslátka, vsedl na ně, jakož psáno jest:

Jhn 12 15 Neboj se, dcero Sionská, aj, Král tvůj bere se, na oslátku sedě.

Jhn 12 16 Tomu pak nesrozuměli učedníci jeho zprvu, ale když oslaven byl Ježíš, tedy se rozpomenuli, že jest to psáno bylo o něm a že jemu to učinili.

Jhn 12 17 Vydával pak o něm svědectví zástup, kterýž byl s ním, že Lazara povolal z hrobu a vzkřísil jej z mrtvých.

Jhn 12 18 Protož i v cestu vyšel jemu zástup, když slyšeli, že by ten div učinil.

Jhn 12 19 Tedy farizeové pravili mezi sebou: Vidíte, že nic neprospíváte? Aj, všecken svět postoupil po něm.

Jhn 12 20 Byli pak někteří Řekové z těch, kteříž přicházivali, aby se modlili v svátek.

Jhn 12 21 Ti také přistoupili k Filipovi, kterýž byl od Betsaidy Galilejské, a prosili ho, řkouce: Pane, chtěli bychom Ježíše viděti.

Jhn 12 22 Přišel Filip a pověděl Ondřejovi, Ondřej pak a Filip pověděli Ježíšovi.

Jhn 12 23 A Ježíš odpověděl jim, řka: Přišlať jest hodina, aby oslaven byl Syn člověka.

Jhn 12 24 Amen, amen pravím vám: Zrno pšeničné padna v zemi, neumře-li, onot samo zůstane, a pakliť umře, mnohý užitek přinese.

Jhn 12 25 Kdož miluje duši svou, ztratíť ji; a kdož nenávidí duše své na tomto světě, k životu věčnému ostrihá jí.

Jhn 12 26 Slouží-li mi kdo, následujž mne; a kdež jsem já, tuť i můj služebník bude. A bude-li mi kdo sloužiti, poctíť ho Otec můj.

Jhn 12 27 Nyní duše má zkormoucena jest, a což dím? Otče, vysvoboď mne z této hodiny. Ale proto jsem přišel k hodině této.

Jhn 12 28 Otče, oslaviž jméno své. Tedy přišel hlas s nebe řkoucí: I oslavil jsem, i ještě oslavím.

Jhn 12 29 Ten pak zástup, kterýž tu stál a to slyšel, pravil: Zahřmělo. Jiní pravili: Anděl k němu mluvil.

Jhn 12 30 Odpověděl Ježíš a řekl: Ne pro mneť hlas tento se stal, ale pro vás.

Jhn 12 31 Nyníť jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven.

Jhn 12 32 A já budu-liť povýšen od země, všechny potáhnu k sobě.

Jhn 12 33 (To pak pověděl, znamená, kterou by smrtí měl umříti.)

Jhn 12 34 Odpověděl jemu zástup: My jsme slyšeli z Zákona, že Kristus zůstává na věky, a kterakž ty pravíš, že musí býti povýšen Syn člověka? Kdo jest to Syn člověka?

Jhn 12 35 Tedy řekl jim Ježíš: Ještě na malý čas Světlo s vámi jest. Choďte, dokud Světlo máte, ať vás tma nezachvátí; nebo kdo chodí ve tmách, neví, kam jde.

Jhn 12 36 Dokud Světlo máte, věrte v Světlo, abyste synové Světla byli. Toto pověděl Ježíš, a odšed, skryl se před nimi.

Jhn 12 37 A ačkoli tak mnohá znamení činil před nimi, však jsou neuvěřili v něho,

Jhn 12 38 Aby se naplnila řeč Izaiáše proroka, kterouž pověděl: Pane, kdo uvěřil kázání našemu a ráme Páně komu jest zjeveno?

Jhn	12	39	Ale protože jsou nemohli věřit, neb opět Izaiáš řekl:
Jhn	12	40	Oslepil oči jejich a zatvrdil srdce jejich, aby očima neviděli a
srdcem nerozuměli a neobrátili se, abych jich neuzdravil.			
Jhn	12	41	To pověděl Izaiáš, když viděl slávu jeho a mluvil o něm.
Jhn	12	42	A ačkoli mnozí z knížat uvěřili v něho, však pro farizee nevyznávali
ho, aby ze školy nebyli vyobcováni.			
Jhn	12	43	Nebo milovali slávu lidskou více než slávu Boží.
Jhn	12	44	Ježíš pak zvolal a řekl: Kdo věří ve mne, ne ve mneť věří, ale v toho,
jenž mne poslal.			
Jhn	12	45	A kdož vidí mne, vidí toho, kterýž mne poslal.
Jhn	12	46	Já světlo na svět jsem přišel, aby žádný, kdož věří ve mne, ve tmě
nezůstal.			
Jhn	12	47	A slyšel-liť by kdo slova má, a nevěřil by, jáť ho nesoudím; nebo
nepřišel jsem, abych soudil svět, ale abych spasen učinil svět.			
Jhn	12	48	Kdož mnou pohrdá a nepřijímá slov mých, máť, kdo by jej soudil. Slova,
kteráž jsem mluvil, tať jej souditi budou v nejposlednější den.			
Jhn	12	49	Nebo já sám od sebe jsem nemluvil, ale ten, jenž mne poslal, Otec, on
mi přikázání dal, co bych měl praviti a mluvit.			
Jhn	12	50	A vím, že přikázání jeho jest život věčný. A protože, což já mluvím,
jakž mi pověděl Otec, takť mluvím.			
Jhn	13	1	Před svátkem pak velikonočním, věda Ježíš, že přišla hodina jeho, aby
šel z tohoto světa k Otci, milovav své, kteříž byli na světě, až do konce je miloval.			
Jhn	13	2	A když večereli, (a ďábel již byl vnukl v srdce Jidáše Šimona
Iškariotského, aby jej zradil,)			
Jhn	13	3	Věda Ježíš, že jemu Otec všecko v ruce dal a že od Boha vyšel a k Bohu
jde,			
Jhn	13	4	vstal od večere, a složil roucho své, a vzav rouchu, přepásal se.
Jhn	13	5	Potom nalil vody do medenice, i počal umývatí nohy učedníků a
vytírati rouchou, kterouž byl přepásán.			
Jhn	13	6	Tedy přišel k Šimonovi Petrovi. A on řekl jemu: Pane, ty mi chceš nohy
mýti?			
Jhn	13	7	Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Co já činím, ty nevíš nyní, ale potom
zvíš.			
Jhn	13	8	Dí jemu Petr: Nebudeš ty mýti noh mých na věky. Odpověděl jemu Ježíš:
Neumyji-liť tebe, nebudeš míti dílu se mnou.			
Jhn	13	9	Dí jemu Šimon Petr: Pane, netoliko nohy mé, ale i ruce i hlavu.
Jhn	13	10	Řekl jemu Ježíš: Kdož jest umyt, nepotřebuje, než aby nohy umyl; nebo
čist jest všecken. I vy čistí jste, ale ne všickni.			
Jhn	13	11	Nebo věděl o zrádci svém; protože řekl: Ne všickni čistí jste.
Jhn	13	12	Když pak umyl nohy jejich a vzal na sebe roucho své, posadiv se za
stůl zase, řekl jim: Víte-liž, co jsem učinil vám?			
Jhn	13	13	Vy nazýváte mne Místrem a Pánem, a dobře pravíte, jsemť zajisté.
Jhn	13	14	Poněvadž tedy já umyl jsem nohy vaše, Pán a Mistr, i vy máte jeden
druhému nohy umývatí.			
Jhn	13	15	Příklad zajisté dal jsem vám, abyste, jakož jsem já učinil vám, i vy
též činili.			
Jhn	13	16	Amen, amen pravím vám: Není služebník větší pána svého, ani posel
větší nežli ten, kdož jej poslal.			
Jhn	13	17	Znáte-li tyto věci, blahoslavení jste, budete-li je činiti.
Jhn	13	18	Ne o všechť vás pravím. Já vím, které jsem vyvolil, ale musí to býti,
aby se naplnilo písmo: Ten, jenž jí chléb se mnou, pozdvihl proti mně paty své.			
Jhn	13	19	Nyní pravím vám, prve než by se to stalo, abyste, když se stane,
uvěřili, že já jsem.			
Jhn	13	20	Amen, amen pravím vám: Kdo přijímá toho, kohož bych já poslal, mneť
přijímá; a kdož mne přijímá, přijímá toho, kterýž mne poslal.			
Jhn	13	21	A to pověděl Ježíš, zkormoutil se v duchu, a osvědčil, řka: Amen, amen
pravím vám, že jeden z vás mne zradí.			
Jhn	13	22	Tedy učedníci vzhlédali na sebe vespolek, pochybující, o kom by to
pravil.			
Jhn	13	23	Byl pak jeden z učedníků Ježíšových, kterýž zpolehl na klíně jeho,
jehož miloval Ježíš.			
Jhn	13	24	Protož tomu návěští dal Šimon Petr, aby se zeptal, kdo by to byl, o
němž praví?			
Jhn	13	25	A on odpočívaje na prsech Ježíšových, řekl jemu: Pane, kdo jest?
Jhn	13	26	Odpověděl Ježíš: Ten jest, komuž já omočené skyvy chleba podám. A
omočiv skyvu chleba, podal Jidášovi, synu Šimona Iškariotského.			
Jhn	13	27	A hned po vzetí toho chleba vstoupil do něho satan. I řekl jemu Ježíš:
Co činíš, čiň spěšně.			
Jhn	13	28	Tomu pak žádný z přisedících nerozuměl, k čemu by jemu to řekl.
Jhn	13	29	Nebo někteří se domnívali, poněvadž Jidáš měsíc měl, že by jemu řekl
Ježíš: Nakup těch věcí, kterýchž jest nám potřebí k svátku, anebo aby něco chudým dal.			
Jhn	13	30	A on vzav skyvu chleba, hned vyšel. A byla již noc.

Jhn 13 31 Když pak on vyšel, dí Ježíš: Nyníť oslaven jest Syn člověka, a Bůh oslaven jest v něm.

Jhn 13 32 A poněvadž Bůh oslaven jest v něm, i Bůh oslaví jej sám v sobě, a to hned oslaví jej.

Jhn 13 33 Synáčkové, ještě maličko s vámi jsem. Hledati mne budete, a jakož jsem řekl Židům: Kam já jdu, vy nemůžete přijíti, tak i vám pravím nyní.

Jhn 13 34 Příkázání nové dávám vám, abyste se milovali vespolek; jakož já miloval jsem vás, tak abyste i vy milovali jeden druhého.

Jhn 13 35 Po tomť poznají všickni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni k druhým.

Jhn 13 36 Dí jemu Šimon Petr: Pane, kam jdeš? Odpověděl mu Ježíš: Kam já jdu, nemůžeš ty nyní jíti za mnou, ale půjdeš potom.

Jhn 13 37 Dí jemu Petr: Pane, proč bych nemohl nyní jíti za tebou? A já duši svou za tebe položím.

Jhn 13 38 Odpověděl jemu Ježíš: Duši svou za mne položíš? Amen pravím tobě: Nezaspíváš kohout, až mne třikrát zapříš.

Jhn 14 1 Nermutiž se srdce vaše. Věříte v Boha, i ve mne věřte.

Jhn 14 2 V domu Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám.

Jhn 14 3 Jduť, abych vám připravil místo. A odejdu-liť, a připravím vám místo, zasetí přijdu, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.

Jhn 14 4 A kam já jdu, víte, i cestu víte.

Jhn 14 5 Dí jemu Tomáš: Pane, nevíme, kam jdeš. A kterak můžeme cestu věděti?

Jhn 14 6 Dí jemu Ježíš: Já jsem cesta, i pravda, i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.

Jhn 14 7 Byste znali mne, také i Otce mého znali byste; a již nyní jej znáte, a viděli jste ho.

Jhn 14 8 Řekl jemu Filip: Pane, ukaž nám Otce, a dostiť jest nám.

Jhn 14 9 Dí jemu Ježíš: Tak dlouhý čas s vámi jsem, a nepoznal jsi mne? Filipe, kdož vidí mne, vidí Otce, a kterak ty pravíš: Ukaž nám Otce?

Jhn 14 10 A což nevěříš, že já v Otci a Otec ve mně jest? Slova, kteráž já mluvím vám, sám od sebe nemluvím, ale Otec ve mně přebývá, onť činí skutky.

Jhn 14 11 Věřtež mi, že jsem já v Otci a Otec ve mně; nebo aspoň pro samy skutky věřte mi.

Jhn 14 12 Amen, amen pravím vám: Kdož věří ve mne, skutky, kteréž já činím, i on činiti bude, a větší nad ty činiti bude. Nebo já jdu k Otci svému.

Jhn 14 13 A jestliže byste co prosili ve jménu mém, toť učiním, aby oslaven byl Otec v Synu.

Jhn 14 14 Budete-li zač prositi ve jménu mém, jáť učiním.

Jhn 14 15 Milujete-li mne, příkázání mých ostříhejte.

Jhn 14 16 A jáť prositi budu Otce, a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky,

Jhn 14 17 Ducha pravdy, jehož svět nemůže přijíti. Nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej, nebt u vás přebývá a v vás bude.

Jhn 14 18 Neopustímť vás sirotků, přijduť k vám.

Jhn 14 19 Ještě maličko, a svět mne již neužrjí, ale vy uzříte mne; nebo já živ jsem, a i vy živi budete.

Jhn 14 20 V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci svém, a vy ve mně, a já v vás.

Jhn 14 21 Kdož by měl příkázání má a ostříhal jich, onť jest ten, kterýž mne miluje. A kdož mne miluje, milován bude od Otce mého, a jáť jej budu milovati a zjevim jemu samého sebe.

Jhn 14 22 Řekl jemu Judas, ne onen Iškariotský: Pane, jakž jest to, že sebe nám zjevi ti chceš, a ne světu?

Jhn 14 23 Odpověděl Ježíš a řekl jemu: Miluje-li mne kdo, slova mého ostříhati bude, a Otec můj bude jej milovati, a k němu přijdeme, a příbytek u něho učiníme.

Jhn 14 24 Kdož pak nemiluje mne, slov mých neostříhá; a slovo, kteréž slyšíte, neníť mé, ale toho, kterýž mne poslal, Otcovo.

Jhn 14 25 Toto mluvil jsem vám, u vás přebývá.

Jhn 14 26 Utěšitel pak, ten Duch svatý, kteréhož pošle Otec ve jménu mém, onť vás naučí všemu a připomenetť vám všecko, což jsem koli mluvil vám.

Jhn 14 27 Pokoj zůstavuji vám, pokoj můj dávám vám; ne jako svět dává, já dávám vám. Nermutiž se srdce vaše, ani strachuj.

Jhn 14 28 Slyšeli jste, že já řekl jsem vám: Jdu, a zase přijdu k vám. Kdybyste mne milovali, radovali byste se jistě, že jsem řekl: Jdu k Otci; nebo Otec větší mne jest.

Jhn 14 29 A nyní pověděl jsem vám, prve nežli by se stalo, abyste, když se stane, uvěřili.

Jhn 14 30 Již nemnoho mluviti budu s vámi; neboť jde kníže tohoto světa, ale nemát nic na mně.

Jhn 14 31 Ale aby poznal svět, že miluji Otce, a jakož mi příkázání dal Otec, tak činím. Vstaňte, pojďme odtud.

Jhn 15 1 Já jsem ten vinný kmen pravý, a Otec můj vinař jest

Jhn 15 2 Každou ratolest, kteráž ve mně nenese ovoce, odřezuje, a každou,

kteráž nese ovoce, čistí, aby hojnější ovoce nesla.
Jhn 15 3 Již vy čistí jste pro řeč, kterouž jsem mluvil vám.
Jhn 15 4 Zůstaňtež ve mně, a já v vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně.
Jhn 15 5 Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Kdo zůstává ve mně, a já v něm, ten nese ovoce mnohé; nebo beze mne nic nemůžete učiniti.
Jhn 15 6 Nezůstal-li by kdo ve mně, vyvržen bude ven jako ratolest, a uschneť, a sberouť ty ratolesti a na oheň uvrhou a shořít.
Jhn 15 7 Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-liť v vás, což byste koli chtěli, prostě, a stanet se vám.
Jhn 15 8 V tomť bývá oslaven Otec můj, když ovoce nesete hojné, a takť budete moji učedlníci.
Jhn 15 9 Jakož miloval mne Otec, tak i já miloval jsem vás. Zůstaňtež v milování mém.
Jhn 15 10 Budete-li zachovávatí přikázání má, zůstanete v mém milování, jakož i já přikázání Otce svého zachoval jsem, i zůstávám v jeho milování.
Jhn 15 11 Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstala v vás, a radost vaše aby byla plná.
Jhn 15 12 Tototť jest přikázání mé, abyste se milovali vespolek, jako i já miloval jsem vás.
Jhn 15 13 Většího milování nad to žádný nemá, než aby duši svou položil za přátele své.
Jhn 15 14 Vy přátelé moji jste, učiníte-li to, což já přikazuji vám.
Jhn 15 15 Již vás nebudu více nazývatí služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.
Jhn 15 16 Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vás vyvolil a postavil, abyste šli a ovoce přinesli, a ovoce vaše aby zůstalo, aby zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dal vám.
Jhn 15 17 To přikazuji vám, abyste se milovali vespolek.
Jhn 15 18 Jestližeť vás svět nenávidí, víte, žeť jest mne prve než vás v nenávisti měl.
Jhn 15 19 Byste byli z světa, svět, což jest jeho, miloval by; že pak nejste z světa, ale já z světa vyvolil jsem vás, protož vás svět nenávidí.
Jhn 15 20 Pamatujte na řeč mou, kterouž jsem já mluvil vám: Nenít služebník větší nežli pán jeho. Poněvadž se mně protivili, i vámť se protiviti budou; poněvadž jsou řeči mé šetřili, i vaši šetřiti budou.
Jhn 15 21 Ale toto všecko učiní vám pro jméno mé; nebo neznají toho, jenž mne poslal.
Jhn 15 22 Kdybych byl nepřišel a nemluvil jim, hříchu by neměli; ale nyní výmluvy nemají z hříchu svého.
Jhn 15 23 Kdož mne nenávidí, i Otceť mého nenávidí.
Jhn 15 24 Bych byl skutků nečinil mezi nimi, jichžto žádný jiný nečinil, hříchu by neměli; ale nyní jsou i viděli, i nenáviděli, i mne i Otce mého.
Jhn 15 25 Ale musilo tak býti, aby se naplnila řeč, kteráž v zákoně jejich napsána jest: Že v nenávisti měli mne bez příčiny.
Jhn 15 26 Když pak přijde Utěšitel, kteréhož já posli vám od Otce, Duch pravdy, kterýž od Otce pochází, tentť svědectví vydávati bude o mně.
Jhn 15 27 Ano i vy svědectví vydávati budete, nebo od počátku se mnou jste.
Jhn 16 1 Toto mluvil jsem vám, abyste se nezhoršili.
Jhn 16 2 Vypověditť vás ze škol, ano přijdeť čas, že všeliký, kdož vás mordovati bude, domnívati se bude, že tím Bohu slouží.
Jhn 16 3 A toť učiní vám proto, že nepoznali Otce ani mne.
Jhn 16 4 Ale toto mluvil jsem vám, abyste, když přijde ten čas, rozpomenuli se na to, že jsem já to předpověděl vám. Tohotť jsem vám s počátku nemluvil, neb jsem byl s vámi.
Jhn 16 5 Nyní pak jdu k tomu, kterýž mne poslal, a žádný z vás neptá se mne: Kam jdeš?
Jhn 16 6 Ale že jsem vám tyto věci mluvil, zámutek naplnil srdce vaše.
Jhn 16 7 Já pak pravdu pravím vám, že jest vám užitečné, abych já odšel. Nebo neodejdu-liť, Utěšitel nepřijde k vám; a pakliť odejdu, posli ho k vám.
Jhn 16 8 A onť přijda, obviňovati bude svět z hříchu, a z spravedlnosti, a z soudu.
Jhn 16 9 Z hříchu zajisté, že nevěří ve mne;
Jhn 16 10 A z spravedlnosti, že jdu k Otci, a již více neužríte mne;
Jhn 16 11 Z soudu pak, že kníže tohoto světa již jest odsouzeno.
Jhn 16 12 Ještěť bych měl mnoho mluviti vám, ale nemůžete snéstí nyní.
Jhn 16 13 Ale když přijde ten Duch pravdy, uvedetť vás ve všelikou pravdu. Nebo nebude mluvití sám od sebe, ale cožkoli uslyší, toť mluvití bude; ano i budoucí věci zvěstovati bude vám.
Jhn 16 14 Onť mne oslaví; nebo z mého vezme, a zvěstuje vám.
Jhn 16 15 Všecko, cožkoli má Otec, mé jest. Protož jsem řekl, že z mého vezme, a zvěstuje vám.

Jhn 16 16 Maličko, a neužříte mne, a opět maličko, a užříte mne; nebo já jdu k Otci.

Jhn 16 17 I řekli někteří z učedníků jeho mezi sebou: Co jest to, že praví nám: Maličko, a neužříte mne, a opět maličko, a užříte mne, a že já jdu k Otci?

Jhn 16 18 Protož pravili: Co jest to, že praví: Maličko? Nevíme, co praví.

Jhn 16 19 I poznal Ježíš, že se ho chtěli otázati. I řekl jim: O tom tížete mezi sebou, že jsem řekl: Maličko, a neužříte mne, a opět maličko, a užříte mne?

Jhn 16 20 Amen, amen pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovati; vy pak se budete rmoutiti, ale zámutek váš obrátit se v radost.

Jhn 16 21 Žena, když rodí, zámutek má, nebo přišla hodina její; ale když porodí dítě, již nepamatuje na soužení, pro radost, že se narodil člověk na svět.

Jhn 16 22 Protož i vy zámutek máte nyní, ale opět užřím vás, a radovati se bude srdce vaše, a radosti vaší žádný neodejme od vás.

Jhn 16 23 A v ten den nebudete se mne tázati o ničemž. Amen, amen pravím vám: Že zač byste koli prosili Otce ve jménu mém, dár vám.

Jhn 16 24 Až dosavad za nic jste neprosili ve jménu mém. Prostež, a vezmete, aby radost vaše doplněna byla.

Jhn 16 25 Toto v příslovích mluvil jsem vám; přijdeť hodina, když již ne v příslovích budu mluvit vám, ale zjevně o Otci svém zvěstovati budu vám.

Jhn 16 26 V ten den ve jménu mém prositi budete, a nepravímť vám, že já budu prositi Otce za vás.

Jhn 16 27 Nebo sám Otec miluje vás, proto že jste vy mne milovali, a uvěřili, že jsem já od Boha vyšel.

Jhn 16 28 vyšetť jsem od Otce, a přišel jsem na svět; a opět opouštím svět, a jdu k Otci.

Jhn 16 29 Řkou jemu učedníci jeho: Aj, nyní zjevně mluvíš, a přísloví žádného nepravíš.

Jhn 16 30 Nyní víme, že víš všecko, a nepotřebuješ, aby se kdo tebe tázal. Skrze to věříme, že jsi od Boha přišel.

Jhn 16 31 Odpověděl jim Ježíš: Nyní věříte.

Jhn 16 32 Aj, přijdeť hodina, anobř již přišla, že se rozprchnete jeden každý k svému, a mne samého necháte. Ale nejsemť sám, nebo Otec se mnou jest.

Jhn 16 33 Tyto věci mluvil jsem vám, abyste ve mně pokoj měli. Na světě soužení míti budete, ale doufejtež, jáť jsem přemohl svět.

Jhn 17 1 To pověděl Ježíš, i pozdvihl očí svých k nebi a řekl: Otče, přišlať jest hodina, oslaviž Syna svého, aby i Syn tvůj oslavil tebe;

Jhn 17 2 Jakož jsi dal jemu moc nad každým člověkem, aby těm všem, kteréz jsi dal jemu, on život věčný dal.

Jhn 17 3 Tototť jest pak věčný život, aby poznali tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, Ježíše Krista.

Jhn 17 4 Jáť jsem oslavil tebe na zemi; dílo jsem vykonal, kteréz jsi mi dal, abych činil.

Jhn 17 5 A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.

Jhn 17 6 Oznámil jsem jméno tvé lidem, kteréz jsi mi dal z světa. Tvojitť jsou byli, a mně jsi je dal, a řeč tvou zachovali.

Jhn 17 7 A nyní poznali, že všechny věci, kteréz jsi mi dal, od tebe jsou.

Jhn 17 8 Nebo slova, kteráž jsi mi dal, dal jsem jim; a oni přijali, a poznali vpravdě, že jsem od tebe vyšel, a uvěřili, že jsi ty mne poslal.

Jhn 17 9 Já za ně prosím, ne za svět prosím, ale za ty, kteréz jsi mi dal, nebo tvoji jsou.

Jhn 17 10 A všechny věci mé tvé jsou, a tvé mé jsou, a já oslaven jsem v nich.

Jhn 17 11 Již pak více nejsem na světě, ale oni jsou na světě, a já k tobě jdu. Otče svatý, ostříhejž jich ve jménu svém, kteréz jsi mi dal, ať by byli jedno jako i my.

Jhn 17 12 Dokudž jsem s nimi byl na světě, já jsem jich ostříhal ve jménu tvém. Kteréz jsi mi dal, zachoval jsem, a žádný z nich nezahynul, než syn ztracení, aby se Písmo naplnilo.

Jhn 17 13 Ale nyní k tobě jdu, a toto mluvím na světě, aby měli radost mou plnou v sobě.

Jhn 17 14 Já jsem jim dal slovo tvé, a svět jich nenáviděl; nebo nejsou z světa, jako i já nejsem z světa.

Jhn 17 15 Neprosímť, abys je vzal z světa, ale abys jich zachoval od zlého.

Jhn 17 16 Z světať nejsou, jakož i já nejsem z světa.

Jhn 17 17 Posvětiž jich v pravdě své, slovo tvé pravda jest.

Jhn 17 18 Jakož jsi mne poslal na svět, i já jsem je poslal na svět.

Jhn 17 19 A já posvěcuji sebe samého za ně, aby i oni posvěceni byli v pravdě.

Jhn 17 20 Ne za tytoť pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne,

Jhn 17 21 Aby všickni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal.

Jhn 17 22 A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme.

Jhn 17 23 Já v nich, a ty ve mně, aby dokonání byli v jedno, a aby poznal svět, že jsi ty mne poslal, a že jsi je miloval, jakožs i mne miloval.

Jhn 17 24 Otče, kteréž jsi mi dal, chciť, kdež jsem já, aby i oni byli se mnou, aby hleděli na slávu mou, kteroužs mi dal; nebo jsi mne miloval před ustanovením světa.

Jhn 17 25 Otče spravedlivý, tebeť jest svět nepoznal, ale já jsem tebe poznal, a i tito poznali, že jsi ty mne poslal.

Jhn 17 26 A známěť jsem jim učinil jméno tvé, a ještě známo učiním, aby to milování, kterýmž jsi mne miloval, bylo v nich, a i já v nich.

Jhn 18 1 To když pověděl Ježíš, vyšel s učedníky svými přes potok Cedron, kdež byla zahrada; do kteréžto všel on i učedníci jeho.

Jhn 18 2 Věděl pak i Jidáš, zrádce jeho, to místo; nebo často chodíval tam Ježíš s učedníky svými.

Jhn 18 3 Protož Jidáš pojav s sebou zástup, a od předních kněží a farizeů služebníky, přišel tam s lucernami a s pochodněmi a s zbrojí.

Jhn 18 4 Ježíš pak věda všecko, což přijíti mělo na něj, vyšel proti nim, řekl jim: Koho hledáte?

Jhn 18 5 Odpověděli jemu: Ježíše Nazaretského. Řekl jim Ježíš: Jáť jsem. Stál pak s nimi i Jidáš, zrádce jeho.

Jhn 18 6 A jakž řekl jim: Já jsem, postoupili nazpět, a padli na zem.

Jhn 18 7 I otázal se jich opět: Koho hledáte? A oni řekli: Ježíše Nazaretského.

Jhn 18 8 Odpověděl Ježíš: Pověděl jsem vám, že já jsem. Poněvadž tedy mne hledáte, nechtež těchto, ať odejdou.

Jhn 18 9 Aby se naplnila řeč, kterouž byl pověděl: Že které jsi mi dal, neztratil jsem z nich žádného.

Jhn 18 10 Tedy Šimon Petr, maje meč, vytrhl jej a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uťal mu ucho jeho pravé. A bylo jméno služebníka toho Malchus.

Jhn 18 11 I řekl Ježíš Petrovi: Schovej meč svůj do pošvy. Což nemám píti kalicha, kterýž mi dal Otec?

Jhn 18 12 Tedy zástup a hejtman a služebníci Židovští jali Ježíše, a svázali jej.

Jhn 18 13 A vedli ho k Annášovi nejprve; nebo byl test Kaifášův, kterýž byl nejvyšším knězem toho léta.

Jhn 18 14 Kaifáš pak byl ten, kterýž byl radu dal Židům, že by užitečné bylo, aby člověk jeden umřel za lid.

Jhn 18 15 Šel pak za Ježíšem Šimon Petr a jiný učedník. A ten učedník byl znám nejvyššímu knězi, i všel s Ježíšem do síně nejvyššího kněze.

Jhn 18 16 Ale Petr stál u dveří vně. I vyšel ten druhý učedník, kterýž byl znám nejvyššímu knězi, a promluvil s vrátnou, i uvedl tam Petra.

Jhn 18 17 Tedy řekla Petrovi děvečka vrátná: Nejsi-liž i ty z učedníků člověka toho? Řekl on: Nejsem.

Jhn 18 18 Stáli pak tu služebníci a pacholci, kteříž oheň udělali, nebo zima bylo, i zhřívali se. A byl s nimi také i Petr, stojí tu a zhřívaje se.

Jhn 18 19 Tedy nejvyšší kněz tázal se Ježíše o učednících jeho a o učení jeho.

Jhn 18 20 Odpověděl jemu Ježíš: Já zjevně mluvím jsem světu, já vždycky učíval jsem v škole a v chrámě, kdežto se odevšad Židé scházejí, a tajně jsem nic nemluvil.

Jhn 18 21 Co se mne ptáš? Ptej se těch, kteříž mne slýchali, co jsem jim mluvil. Ať, tiť vědí, co jsem já mluvil.

Jhn 18 22 A když on to pověděl, jeden z služebníků, stojí tu, dal políček Ježíšovi, řka: Tak-liž odpovídáš nejvyššímu knězi?

Jhn 18 23 Odpověděl mu Ježíš: Mluvil-li jsem zle, svědectví vydej o zlém; pakli dobře, proč mne tepeš?

Jhn 18 24 I poslal jej Annáš svázaného k Kaifášovi nejvyššímu knězi.

Jhn 18 25 Stál pak Šimon Petr, a zhříval se. Tedy řekli jemu: Nejsi-liž i ty z učedníků jeho? Zapřel on a řekl: Nejsem.

Jhn 18 26 Dí jemu jeden z služebníků nejvyššího kněze, příbuzný toho, kterémuž Petr uťal ucho: Zdaž jsem já tebe neviděl s ním v zahradě?

Jhn 18 27 Tedy Petr opět zapřel. A hned kohout zazpíval.

Jhn 18 28 I vedli Ježíše od Kaifáše do radného domu, a bylo ráno. Oni pak nevešli do radného domu, aby se neposkvrnili, ale aby jedli beránka.

Jhn 18 29 Tedy vyšel k nim Pilát ven a řekl: Jakou žalobu vedete proti člověku tomuto?

Jhn 18 30 Odpověděli a řekli jemu: Byť tento nebyl zločinec, nedali bychom ho tobě.

Jhn 18 31 I řekl jim Pilát: Vezměte vy jej, a podle zákona vašeho suďte ho. I řekli mu Židé: Námť nesluší zabít žádného.

Jhn 18 32 Aby se řeč Ježíšova naplnila, kterouž řekl, znamená, kterou by smrti měl umřítí.

Jhn 18 33 Tedy Pilát všel opět do radného domu, i povolal Ježíše a řekl jemu: Ty-li jsi Král Židovský?

Jhn 18 34 Odpověděl Ježíš: Sám-li od sebe to pravíš, čili jiní tobě pověděli o mně?

Jhn 18 35 Odpověděl Pilát: Zdaliž jsem já Žid? Národ tvůj a přední kněží dali mi

tebe. Co jsi učinil?

Jhn 18 36 Odpověděl Ježíš: Království mé není z tohoto světa. Byť z tohoto světa bylo království mé, služebníci moji bránili by mne, abych nebyl vydán Židům. Ale nyní mé království není odsud.

Jhn 18 37 I řekl jemu Pilát: Tedy král jsi ty? Dí Ježíš: Ty pravíš, že já král jsem. Ját jsem se k tomu narodil, a proto jsem na svět přišel, abych svědectví vydal pravdě. Každý, kdož jest z pravdy, slyší hlas můj.

Jhn 18 38 Dí jemu Pilát: Co jest pravda? A když to řekl, opět vyšel k Židům, a dí jim: Já na něm žádné viny nenalézám.

Jhn 18 39 Ale jest obyčej váš, abych vám propustil jednoho vězně na velikunoc. Chcete-liž tedy, ať vám propustím Krále Židovského?

Jhn 18 40 I zkríkli opět všickni, řkouce: Ne toho, ale Barabbáše. Byl pak Barabbáš lotr.

Jhn 19 1 Tedy vzal Pilát Ježíše, a zbičoval jej.

Jhn 19 2 A žoldnéři zpletše korunu z trní, vstavili na hlavu jeho, a pláštěm šarlatovým přioděli jej.

Jhn 19 3 A říkali: Zdráv buď, Králi Židovský. A dávali jemu poličky.

Jhn 19 4 I vyšel opět ven Pilát, a řekl jim: Aj, vyvedu jej vám ven, abyste poznali, žeť na něm žádné viny nenalézám.

Jhn 19 5 Tedy vyšel Ježíš ven, nesa trnovou korunu a plášť šarlatový. I řekl jim Pilát: Aj, člověk.

Jhn 19 6 A jakž jej uzřeli přední kněží a služebníci jejich, zkríkli řkouce: Ukřižuj, ukřižuj ho. Dí jim Pilát: Vezmětež vy jej a ukřižujte, nebo já na něm viny nenalézám.

Jhn 19 7 Odpověděli jemu Židé: My Zákon máme, a podle zákona našeho máť umřítí, nebo Synem Božím se činil.

Jhn 19 8 A když Pilát uslyšel tuto řeč, více se obával.

Jhn 19 9 I všel do radného domu zase, a řekl Ježíšovi: Odkud jsi ty? Ale Ježíš nedal jemu odpovědi.

Jhn 19 10 Tedy řekl jemu Pilát: Nemluvíš se mnou? Nevíš-liž, že mám moc ukřižovati tě a moc mám propustiti tebe?

Jhn 19 11 Odpověděl Ježíš: Neměl bys nade mnou moci ničádné, byť nebylo dáno s hůry; protož, kdož jest mne tobě vydal, větší hřích má.

Jhn 19 12 Od té chvíle hledal Pilát propustiti ho. Ale Židé volali řkouce: Propustíš-li tohoto, nejsi přítel císařův; nebo každý, kdož se králem činí, protiví se císaři.

Jhn 19 13 Tedy Pilát uslyšev tu řeč, vyvedl ven Ježíše, a sedl na soudné stoličce na místě, kteréž slove Li tostrotos, a Židovsky Gabbata.

Jhn 19 14 A byl den připravování před velikonocí, okolo šesté hodiny. I řekl Židům: Aj, král váš.

Jhn 19 15 Oni pak zkríkli: Vezmi, vezmi a ukřižuj jej. Řekl jim Pilát: Krále vašeho ukřižují? Odpověděli přední kněží: Nemámeť krále, než císaře.

Jhn 19 16 Tedy vydal jim ho, aby byl ukřižován. I pojali Ježíše a vedli jej ven.

Jhn 19 17 A on nesa kříž svůj, šel až na místo, kteréž slove popravné, a Židovsky Golgota.

Jhn 19 18 kdežto ukřižovali ho, a s ním jiné dva s obou stran, a v prostředku Ježíše.

Jhn 19 19 Napsal pak i nápis Pilát, a vstavil na kříž. A bylo napsáno: Ježíš Nazaretský, Král Židovský.

Jhn 19 20 Ten pak nápis mnozí z Židů čtli; nebo blízko města bylo to místo, kdež ukřižován byl Ježíš. A bylo psáno Židovsky, Řecky a Latíně.

Jhn 19 21 Tedy přední kněží Židovští řekli Pilátovi: Nepiš: Král Židovský, ale že on řekl: Král Židovský jsem.

Jhn 19 22 Odpověděl Pilát: Co jsem psal, psal jsem.

Jhn 19 23 Žoldnéři pak, když Ježíše ukřižovali, vzali roucha jeho, a učinili čtyři díly, každému rytíři díl jeden, vzali také i sukni, kterážto sukne byla nessívaná, ale odvrchu všecka naskrze setkaná.

Jhn 19 24 I řekli mezi sebou: Neroztrhujme jí, ale losujme o ni, čí bude. Aby se naplnilo písmo, řkouce: Rozdělili sobě roucho mé, a o můj oděv metalí los. A žoldnéři zajisté tak učinili.

Jhn 19 25 Stály pak blízko kříže Ježíšova matka jeho a sestra matky jeho, Maria, manželka Kleofášova, a Maria Magdaléna.

Jhn 19 26 Tedy Ježíš uzřev matku a učedníka tu stojícího, kteréhož miloval, řekl k matce své: Ženo, aj, syn tvůj.

Jhn 19 27 Potom řekl učedníkovi: Aj, matka tvá. A od té hodiny přijal ji učedník ten k sobě.

Jhn 19 28 Potom věda Ježíš, že již všecko jiné dokonáno jest, aby se naplnilo písmo, řekl: Žízním.

Jhn 19 29 Byla pak tu postavena nádoba plná octa. Tedy oni naplnili houbu octem, a obloživše yzopem, podali k ústům jeho.

Jhn 19 30 A když okusil Ježíš octa, řekl: Dokonánoť jest. A nakloniv hlavy, ducha Otci poručil.

Jhn 19 31 Židé pak, aby nezůstala na kříži těla na sobotu, poněvadž byl den připravování, (byl zajisté veliký ten den sobotní,) prosili Piláta, aby zlámání byli hnátové

jejich a aby byli složeni.

- Jhn 19 32 I přišli žoldnéři, a prvnímu zajisté zlámali hnáty, i druhému, kterýž ukřižován byl s ním.
- Jhn 19 33 Ale k Ježíšovi přišedše, jakž uzřeli jej již mrtvého, nelámali hnátů jeho.
- Jhn 19 34 Ale jeden z žoldnéřů bok jeho kopím otevřel, a hned vyšla krev a voda.
- Jhn 19 35 A ten, jenž viděl, svědectví vydal, a pravé jest svědectví jeho; ont ví, že pravé věci praví, abyste i vy věřili.
- Jhn 19 36 Stalo se pak to, aby se naplnilo Písmo: Kost jeho žádná nebude zlámána.
- Jhn 19 37 A opět jiné Písmo dí: Uzříť, v koho jsou bodli.
- Jhn 19 38 Potom pak prosil Piláta Jozef z Arimatie, (kterýž byl učedník Ježíšův, ale tajný, pro strach Židovský,) aby snal tělo Ježíšovo. I dopustil Pilát. A on přišed, i snal tělo Ježíšovo.
- Jhn 19 39 Přišel pak i Nikodém, (kterýž byl prve přišel k Ježíšovi v noci,) nesa smíšení mirry a aloes okolo sta liber.
- Jhn 19 40 Tedy vzali tělo Ježíšovo, a obvinuli je prostěradly s vonnými věcmi, jakž obyčej jest Židům se pochovávatí.
- Jhn 19 41 A byla na tom místě, kdež ukřižován byl, zahrada, a v zahradě hrob nový, v němžto ještě žádný nebyl pochován.
- Jhn 19 42 Protož tu pro den připravování Židovský, že blízko byl hrob, položili Ježíše.
- Jhn 20 1 První pak den po sobotě Maria Magdaléna přišla ráno k hrobu, když ještě tma bylo. I uzřela kámen odvalený od hrobu.
- Jhn 20 2 I běžela odtud a přišla k šimonovi Petrovi a k jinému učedníkovi, jehož miloval Ježíš, a řekla jim: Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kde jsou jej položili.
- Jhn 20 3 Tedy vyšel Petr a jiný učedník, a šli k hrobu.
- Jhn 20 4 I běželi oba spolu. Ale ten druhý učedník předběhl Petra, a přišel prve k hrobu.
- Jhn 20 5 A nachýliv se, uzřel prostěradla položená, ale však tam nevšel.
- Jhn 20 6 Tedy přišel šimon Petr, za ním jda, a všel do hrobu. I uzřel prostěradla položená,
- Jhn 20 7 A rouchu, kteráž byla na hlavě jeho, ne s prostěradly položenou, ale obzvláště svinutou na jednom místě.
- Jhn 20 8 Potom všel i ten druhý učedník, kterýž byl prve přišel k hrobu, i uzřel a uvěřil.
- Jhn 20 9 Nebo ještě neznali Písma, že měl Kristus z mrtvých vstáti.
- Jhn 20 10 I odešli zase ti učedníci tam, kdež prve byli.
- Jhn 20 11 Ale Maria stála u hrobu vně, plačící. A když plakala, naklonila se do hrobu.
- Jhn 20 12 A uzřela dva anděly v bílém rouše sedící, jednoho u hlavy a druhého u noh, tu kdež bylo položeno tělo Ježíšovo.
- Jhn 20 13 Kterážto řekli jí: Ženo, co pláčeš? I dí jim: Vzali Pána mého, a nevím, kde ho položili.
- Jhn 20 14 To když řekla, obrátila se zpátkem, a uzřela Ježíše, an stojí, ale nevěděla, by Ježíš byl.
- Jhn 20 15 Dí jí Ježíš: Ženo, co pláčeš? Koho hledáš? Ona domnívajici se, že by zahradník byl, řekla jemu: Pane, vzal-lis ty jej, pověz mi, kdes ho položil, ať já jej vezmu.
- Jhn 20 16 Řekl jí Ježíš: Maria. Obrátivši se ona, řekla jemu: Rabbóni, jenž se vykládá: Mistře.
- Jhn 20 17 Dí jí Ježíš: Nedotykej se mne; neb jsem ještě nevstoupil k Otci svému. Ale jdiž k bratřím svým, a pověz jim: Vstupuji k Otci svému, a k Otci vašemu, k Bohu svému, a k Bohu vašemu.
- Jhn 20 18 I přišla Maria Magdaléna, zvěstující učedníkům, že by viděla Pána a že jí to pověděl.
- Jhn 20 19 Když pak byl večer toho dne, kterýž jest první po sobotě, a dveře byly zavřeny, kdež byli učedníci shromážděni, pro strach Židovský, přišel Ježíš, a stál u prostřed, a řekl jim: Pokoj vám.
- Jhn 20 20 A to pověděv, ukázal jim ruce i bok svůj. I zradovali se učedníci, vidouce Pána.
- Jhn 20 21 Tedy řekl jim opět: Pokoj vám. Jakož mne poslal Otec, tak i já posílám vás.
- Jhn 20 22 To pověděv, dechl, a řekl jim: Přijměte Ducha svatého.
- Jhn 20 23 Kterýmžkoli odpustili byste hříchy, odpouštějíť se jim; a kterýmžkoli zadrželi byste je, zadržáníť jsou.
- Jhn 20 24 Tomáš pak jeden ze dvanácti, jenž sloul Didymus, nebyl s nimi, když byl přišel Ježíš.
- Jhn 20 25 I řekli jemu jiní učedníci: Viděli jsme Pána. A on řekl jim: Leč uzřím v rukou jeho bodení hřebů, a vpustím prst svůj v místo hřebů, a ruku svou vložím v bok jeho, nikoli neuvěřím.
- Jhn 20 26 A po osmi dnech opět učedníci jeho byli vnitř, a Tomáš s nimi. Přišel Ježíš, a dveře byly zavřeny, i stál uprostřed a řekl: Pokoj vám.

Jhn 20 27 Potom řekl k Tomášovi: Vložíš prst svůj sem, a viz ruce mé, a vztáhni ruku svou, a vpust' v bok můj, a nebudiž nevěřící, ale věřící.

Jhn 20 28 I odpověděl Tomáš a řekl jemu: Pán můj a Bůh můj.

Jhn 20 29 Dí jemu Ježíš: Žes mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteříž neviděli, a uvěřili.

Jhn 20 30 Mnohé zajisté i jiné divy činil Ježíš před obličejem učedníků svých, kteréž nejsou psány v knize této.

Jhn 20 31 Ale toto psáno jest, abyste věřili, že Ježíš jest Kristus, Syn Boží, a abyste věřice, život věčný měli ve jménu jeho.

Jhn 21 1 Potom opět zjevil se Ježíš učedníkům u moře Tiberiadského. A zjevil se takto:

Jhn 21 2 Byli spolu Šimon Petr a Tomáš, jenž sloul Didymus, a Natanael, jenž byl z Kány Galilejské, a synové Zebedeovi, a jiní z učedníků jeho dva.

Jhn 21 3 Dí jim Šimon Petr: Půjdu ryb lovit. Řekli jemu: Půjdem i my s tebou. I šli, a vstoupili na loď hned; a té noci nic nepopadli.

Jhn 21 4 A když bylo již ráno, stál Ježíš na břehu. Nevěděli však učedníci, by Ježíš byl.

Jhn 21 5 Tedy dí jim Ježíš: Dítky, máte-li jakou krmičku? Odpověděli jemu: Nemáme.

Jhn 21 6 On pak řekl jim: Zavržtež síť na pravou stranu lodí, a naleznete. I zavrhli síť a hned nemohli jí táhnouti pro množství ryb.

Jhn 21 7 I řekl učedník ten, kteréhož miloval Ježíš, Petrovi: Pán jest. A Šimon Petr, jakž uslyšel, že Pán jest, opásal se po košili, (nebo byl nah,) a pustil se do moře.

Jhn 21 8 Jiní také učedníci na lodí plavili se, (nebo nedaleko byli od břehu, asi okolo dvou set loket,) táhnouce síť plnou ryb.

Jhn 21 9 A jakž vystoupili na břeh, uzřeli řeřavé uhlí a rybu svrchu položenou a chléb.

Jhn 21 10 Řekl jim Ježíš: Přineste z ryb, kterýchž jste nalapali nyní.

Jhn 21 11 Vstoupil pak Šimon Petr a vytáhl síť na zem, plnou ryb velikých, jichž bylo sto padesáte a tři. A ačkoli jich tak mnoho bylo, však neztrhala se síť.

Jhn 21 12 Řekl jim Ježíš: Pojdte, obědujte. Žádný pak z učedníků neodvážil se ho otázi: Ty kdo jsi?

Jhn 21 13 vědouce, že Pán jest.

Jhn 21 14 I přišel Ježíš, a vzal chléb, a dával jim, i rybu též.

Jhn 21 14 To již po třetí ukázal se Ježíš učedníkům svým, vstav z mrtvých.

Jhn 21 15 A když poobědvali, řekl Ježíš Šimonovi Petrovi: Šimone, synu Jonášův, miluješ-li mne více nežli tito? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž beránky mé.

Jhn 21 16 Řekl jemu opět po druhé: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? Řekl jemu: Ovšem, Pane, ty víš, že tě miluji. Dí jemu: Pasiž ovce mé.

Jhn 21 17 Řekl jemu po třetí: Šimone Jonášův, miluješ-li mne? I zarmoutil se Petr proto, že jemu řekl po třetí: Miluješ-li mne? A odpověděl jemu: Pane, ty znáš všecko, ty víš, že tě miluji. Řekl jemu Ježíš: Pasiž ovce mé.

Jhn 21 18 Amen, amen pravím tobě: Když jsi byl mladší, opasovals se a chodíval jsi, kams chtěl; ale když se zstaráš, ztáhneš ruce své, a jiný tě opáše, a povede, kamž ty nechceš.

Jhn 21 19 To pak pověděl, znamenaje, kterou by smrtí měl oslaviti Boha. A to pověděl, řekl jemu: Pojď za mnou.

Jhn 21 20 I obrátiv se Petr, uzřel toho učedníka, kteréhož miloval Ježíš, an jde za ním, kterýž i odpočíval za večerí na prsech jeho, a byl řekl: Pane, kdo jest ten, kterýž tě zradí?

Jhn 21 21 Toho viděl Petr, dí k Ježíšovi: Pane, co pak tento?

Jhn 21 22 Řekl jemu Ježíš: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom? Ty pojď za mnou.

Jhn 21 23 I vyšla řeč ta mezi bratří, že by učedník ten neměl umříti. A neřekl byl jemu Ježíš, že by neměl umříti, ale řekl: Chci-li ho nechati, dokudž nepřijdu, co tobě po tom?

Jhn 21 24 Toť jest učedník ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech, a napsal toto, a víme, že pravě jest svědectví jeho.

Jhn 21 25 Jestliť pak i jiných mnoho věcí, kteréž činil Ježíš, kteréž kdyby měly všecky, každá obzvláštně, psány býti, mám za to, že by ten svět nemohl přijíti těch knih, kteréž by napsány byly. Amen.

Aoa 1 1 První zajisté knihu sepsalť jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš činiti a učiti,

Aoa 1 2 Až do toho dne, v kterémžto dav přikázání apoštolům, kteréž byl skrze Ducha svatého vyvolil, vzhůru vzat jest.

Aoa 1 3 Kterýmžto i zjevoval sebe samého živého po svém umučení ve mnohých jistých důvodech, za čtyřiceti dnů ukazuje se jim a mluvě o království Božím.

Aoa 1 4 A shromáždiv se s nimi, přikázal jim, aby z Jeruzaléma neodcházeli, ale aby očekávali zaslíbení Otcova, o kterémž jste prý slyšeli ode mne.

Aoa 1 5 Nebo Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtění budete Duchem svatým po nemnohých těchto dnech.

Aoa 1 6 Oni pak sšedše se, otázali se ho, řkouce: Pane, v tomto-li času napravíš království Izraelské?

Aoa 1 7 I řekl jim: Nenít vaše věc znáti časy anebo příhodnosti časů, kteréžto Otec v moci své položil.

Aoa 1 8 Ale přijmete moc Ducha svatého, přicházejícího na vás, a budete mi svědkové, i v Jeruzalémě, i ve všem Judstvu, i v Samarii, a až do posledních končin země.

Aoa 1 9 A to pověděv, ani na to hledí, vzhůru vyzdvížen jest, a oblak vzal jej od očí jejich.

Aoa 1 10 A když za ním v nebe jdoucím pilně hleděli, aj, dva muži postavili se podle nich v rouše bílém,

Aoa 1 11 A řekli: Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tento Ježíš, kterýž vzhůru vzat jest od vás do nebe, taktéž přijde, jakž jste spatřili způsob jeho jdoucího do nebe.

Aoa 1 12 Tedy navrátili se do Jeruzaléma od hory, jenž slove Olivetská, kteráž jest blízko Jeruzaléma, vzdalí cesty jednoho dne svátečního.

Aoa 1 13 A když přišli domů, vstoupili do vrchního příbytku domu, kdež přebývali, i Petr i Jakub, i Jan a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův a Simon Zelótes a Judas bratr Jakubův.

Aoa 1 14 Ti všickni byli trvající jednomyslně na modlitbě a pokorné prosbě s ženami a s Marijí, matkou Ježíšovou, i s bratřími jeho.

Aoa 1 15 V těch pak dnech povstav Petr uprostřed učedníků, řekl (a byl zástup lidí spolu shromážděných okolo sta a dvadcíti):

Aoa 1 16 Muži bratří, musilo se naplniti Písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, jenž jímali Ježíše.

Aoa 1 17 Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto.

Aoa 1 18 Ten zajisté obdržel pole ze mzdy nepravosti, a oběsiv se, rozpukl se na dvě, i vykydla se všechna střeva jeho.

Aoa 1 19 A to známé jest učiněno všechněm přebývajícím v Jeruzalémě, takže jest nazváno pole to vlastním jazykem jejich Akeldama, to jest pole krve.

Aoa 1 20 Psáno jest zajisté v knihách Žalmů: Budiž příbytek jeho pustý, a nebuď, kdo by přebýval v něm, a opět: Biskupství jeho vezmi jiný.

Aoa 1 21 Protož musíť to býti, aby jeden z těch mužů, kteříž jsou s námi bývali po všecken čas, v němž přebýval mezi námi Pán Ježíš,

Aoa 1 22 Počav od křtu Janova až do dne toho, v kterémžto vzhůru vzat jest od nás, byl svědkem spolu s námi vzkříšení jeho.

Aoa 1 23 Tedy postavili dva, Jozefa, jenž sloul Barsabáš, kterýž měl příjmí Justus, a Matěje.

Aoa 1 24 A modléce se, řekli: Ty, Pane, všech srdcí zpytateli, ukažiž, kterého jsi vyvolil z těchto dvou,

Aoa 1 25 Aby přijal los přísluhování tohoto a apoštolství, z něhož jest vypadl Jidáš, aby odšel na místo své.

Aoa 1 26 I dali jim losy. Spadl pak los na Matěje, i připojen jest z společného snešení k jedenácti apoštolům.

Aoa 2 1 A když přišel den padesátý, byli všickni spolu na jednom místě.

Aoa 2 2 I stal se rychle zvuk s nebe, jako přicházejícího větru prudkého, a naplnil všecken dům, kdež seděli.

Aoa 2 3 I ukázali se jim rozdělení jazykové jako oheň, kterýžto posadil se na každém z nich.

Aoa 2 4 I naplnění jsou všickni Duchem svatým, a počali mluvit jinými jazyky, jakž ten Duch dával jim vymlouvatí.

Aoa 2 5 Byli pak v Jeruzalémě přebývající Židé, muži nábožní, ze všelikého národu, kterýž pod nebem jest.

Aoa 2 6 A když se stal ten hlas, sešlo se množství a užasli se toho, že je slyšel jeden každý, ani mluví přirozeným jazykem jeho.

Aoa 2 7 I děsili se všickni a divili se, řkouce jedni k druhým: Aj, zdaliž nejsou tito všickni, kteříž mluví, Galilejští?

Aoa 2 8 A kterak my je slyšíme jeden každý z nás mluvit jazykem naším, v kterémž jsme se zrodili?

Aoa 2 9 Partští, a Medští, a Elamitští, a kteříž přebýváme v Mezopotamii, v Židovstvu a v Kappadocii, v Pontu a v Azii,

Aoa 2 10 V Frygii a v Pamfylíi, v Egyptě a v krajinách Libye, kteráž jest vedle Cyrénu, a hosté Římané, Židé, i vnově na víru obrácení,

Aoa 2 11 Kretští i Arabští, slyšíme je, ani mluví jazyky našimi veliké věci Boží.

Aoa 2 12 I děsili se všickni a divili se, jeden k druhému řkouce: I což toto bude?

Aoa 2 13 Jiní pak posmívajíce se, pravili: Mstem se zpili tito.

Aoa 2 14 A stoje Petr s jedenácti, pozdvihl hlasu svého a promluvil k nim: Muži Židé a všickni, kteříž bydlíte v Jeruzalémě, toto vám známo buď, a uši ma pozoruj te slov mých.

Aoa 2 15 Jistě nejsou tito, jakož vy se domníváte, zpilí, poněvadž jest teprv třetí hodina na den.

Aoa 2 16 Ale totoť jest, což jest předpovědino skrze proroka Joele:

Aoa 2 17 A budet v posledních dnech, (dí Bůh,) vyleji z Ducha mého na všeliké tělo, a prorokovati budou synové vaši, i dcery vaše, a mládenci vaši vidění vídati budou, a starci vaši sny míti budou.

Aoa 2 18 A zajisté na služebníky své a na služebnice své v těch dnech vyleji z Ducha mého, a budou prorokovati.

Aoa 2 19 A ukáží zázraky na nebi svrchu a znamení na zemi dole, krev a oheň a páru dýmovou.

Aoa 2 20 Slunce obrátí se v temnost a měsíc v krev, prve než přijde den Páně veliký a zjevný.

Aoa 2 21 A stanet se, že každý, kdožkoli vyzýval by jméno Páně, spasen bude.

Aoa 2 22 Muži Izraelští, slyšte slova tato: Ježíše toho Nazaretského, muže od Boha zveličeného mezi vámi mocmi a zázraky a znameními, kteréž činil skrze něho Bůh uprostřed vás, jakož i vy sami víte,

Aoa 2 23 Toho, pravím, vydaného, z uložené rady a předzvědění Božího vzavše a skrze ruce nešlechetných ukřižovavše, zamordovali jste.

Aoa 2 24 Jehožto Bůh vzkřísil, zprostitv ho bolestí smrti, jakož nebylo možné jemu držánu býti od ní.

Aoa 2 25 Nebo David praví o něm: Spatřoval jsem Pána před sebou vždycky; nebo jest mi po pravici, abych se nepohnul.

Aoa 2 26 Protož rozveselilo se srdce mé, a zplésal jazyk můj, nýbrž i tělo mé odpočine v naději.

Aoa 2 27 Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dáš viděti svatému svému porušení.

Aoa 2 28 Znamé jsi mi učinil cesty života, a naplníš mne utěšením před obličejem svým.

Aoa 2 29 Muži bratří, sluší směle mluvit k vám o patriarchovi Davidovi, že i umřel, i pochován jest, i hrob jeho jest u nás až do dnešního dne.

Aoa 2 30 Prorok tedy byv a věděv, že přísahou zavázal se jemu Bůh, že z plodu ledví jeho podle těla vzbudí Krista a posadí na stoličci jeho,

Aoa 2 31 To předzvěděv, mluvil o vzkříšení Kristovu, že není opuštěna duše jeho v pekle, ani tělo jeho vidělo porušení.

Aoa 2 32 Toho Ježíše vzkřísil Bůh, jehožto my všickni svědkové jsme.

Aoa 2 33 Protož pravici Boží jsa zvýšen, a vzav zaslíbení Ducha svatého od Otce, vylil to, což vy nyní vidíte a slyšíte.

Aoa 2 34 Neboť jest David nevstoupil v nebe, ale on praví: Řekl Pán Pánu mému: Seď na pravici mé,

Aoa 2 35 Dokavadž nepoložím nepřatel tvých, aby byli podnože noh tvých.

Aoa 2 36 Protož věziž jistě všecken dům Izraelský, žeť jest Bůh i Pánem ho učinil i Kristem, toho Ježíše, kteréhož jste vy ukřižovali.

Aoa 2 37 To slyševše, zkormoucení jsou v srdci svým, a řekli ku Petrovi a k jiným apoštolům: Což máme činiti, muži bratří?

Aoa 2 38 Tedy Petr řekl k nim: Pokání čiňte, a pokřti se jeden každý z vás ve jménu Ježíše Krista na odpuštění hříchů a přijmete dar Ducha svatého.

Aoa 2 39 Vámt jest zajisté zaslíbení stalo se a synům vašim, i všechněm, kteříž daleko jsou, kterýchžkoli povolal by Pán Bůh náš.

Aoa 2 40 A jinými slovy mnohými osvědčoval a napomínal jich, řka: Oddělte se od pokolení toho zlého.

Aoa 2 41 Tedy ti, kteříž ochotně přijali slova jeho, pokřtěni jsou, a připojilo se k nim ten den duši okolo tří tisíců.

Aoa 2 42 I zůstávali v učení apoštolském, a v společnosti, a v lámání chleba, a na modlitbách.

Aoa 2 43 I přišla na všelikou duši bázeň, a mnozí divové a zázrakové dáli se skrze apoštoly.

Aoa 2 44 Všickni pak věřící byli pospolu, a měli všecky věci obecné.

Aoa 2 45 A prodávali vladařství a statky, a dělili mezi všecky, jakž komu potřebí bylo.

Aoa 2 46 A na každý den trvajíce jednomyslně v chrámě, a lámajíce po domích chléb, přijímali pokrm s potěšením a sprostností srdce,

Aoa 2 47 Chválíce Boha a milost majíce u všeho lidu. Pán pak přidával církvi na každý den těch, kteříž by spaseni byli.

Aoa 3 1 Petr pak a Jan spolu vstupovali do chrámu v hodinu modlitebnou devátou.

Aoa 3 2 A muž nějaký, chromý tak narozený z života matky své, nesen byl, kteréhož sázeli na každý den u dveří chrámových, kteréž slouly Krásné, aby prosil za almužnu těch, kteříž vcházelí do chrámu.

Aoa 3 3 Ten uzřev Petra a Jana, ani vcházetí měli do chrámu, prosil jich, aby mu almužnu dali.

Aoa 3 4 I pohleděv naň Petr s Janem, řekl: Hleď na nás.

Aoa 3 5 A on pilně pohleděl na ně, naděje se, že něco vezme od nich.

Aoa 3 6 Tedy řekl Petr: Stříbra a zlata nemám, ale což mám, to tobě dám. Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a choď.

Aoa 3 7 I ujav jej za ruku jeho pravou, pozdvihl ho, a hned utvrzeny jsou nohy jeho i kloubové.

Aoa 3 8 A zchytil v se, stál, a chodil, a všel s nimi do chrámu, chodě, a poskakuj e, a chvále Boha.

Aoa 3 9 A viděl jej všecken lid, an chodí a chválí Boha.

Aoa 3 10 I poznali ho, že jest ten, kterýž na almužně sedával u dveří Krásných chrámových. I naplnění jsou strachem a děšením nad tím, což se stalo jemu.

Aoa 3 11 A když se ten uzdravený přidržel Petra a Jana, sběhl se k nim všecken lid do sínce, kteráž sloula Šalomounova, předěšen jsa.

Aoa 3 12 To viděv Petr, promluvil k lidu: Muži Izraelští, co se dívíte tomuto? Anebo co na nás tak pilně hledíte, jako bychom my svou mocí aneb nábožností učinili to, aby tento chodil?

Aoa 3 13 Bůh Abrahamův a Izákův a Jákobův, Bůh otců našich, oslavil Syna svého Ježíše, kteréhož jste vy vydali a odepřeli se před tváří Pilátovou, kterýž ho soudil býti hodného propuštění.

Aoa 3 14 Vy pak svatého a spravedlivého odepřeli jste se a prosili jste za muže vražedníka, aby vám byl dán.

Aoa 3 15 Ale dárce života zamordovali jste, kteréhož Bůh vzkřísil z mrtvých; čehož my svědkové jsme.

Aoa 3 16 A skrze víru ve jméno jeho, tohoto, kteréhož vy vidíte a znáte, utvrdilo jest jméno jeho a víra, kteráž jest skrze něho, dala jemu celé zdraví toto před obličejem všech vás.

Aoa 3 17 Ale nyní, bratří, vím, že jste to z nevědomí učinili, jako i knížata vaše.

Aoa 3 18 Bůh pak to, což předzvěstoval skrze ústa všech proroků, že měl Kristus trpěti, tak jest naplnil.

Aoa 3 19 Protož činite pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvážení od tváří Páně,

Aoa 3 20 A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista.

Aoa 3 21 Kteréhož zajisté musí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa svých svatých proroků od věků.

Aoa 3 22 Mojžíš zajisté otcům řekl, že Proroka vám vzbudí Pán Bůh váš z bratří vašich jako mne, jehož poslouchati budete ve všem, cožkoli bude mluvit vám.

Aoa 3 23 A staněť se, že každá duše, kteráž by neposlouchala toho Proroka, vyhlazena bude z lidu mého.

Aoa 3 24 Ano i všickni proroci od Samuele a potomních, kteřížkoli mluvili, také jsou o těchto dnech předzvěstovali.

Aoa 3 25 Vy jste synové proroků a synové úmluvy, kterouž učinil Bůh s otcí našimi, řka k Abrahamovi: V semeni tvém požehnány budou všechny čeledi země.

Aoa 3 26 Vám nejprve Bůh, vzbudiv Syna svého Ježíše, poslal ho dobrořečícího vám, aby se jeden každý z vás odvrátil od nepravostí svých.

Aoa 4 1 A když oni mluvili k lidu, přišli kněží a úředník chrámu a saduceové,

Aoa 4 2 Těžce to nesouce, že lid učili a zvěstovali ve jménu Ježíše vzkříšení z mrtvých.

Aoa 4 3 I vztáhli na ně ruce a vsadili je do žaláře až do jitra, neb již byl večer.

Aoa 4 4 Mnozí pak z těch, kteříž slyšeli slovo Boží, uvěřili. I učiněn jest počet mužů okolo pěti tisíců.

Aoa 4 5 Stalo se pak nazejtří, sešli se knížata jejich, a starší, a zákoníci v Jeruzalémě,

Aoa 4 6 A Annáš nejvyšší kněz, a Kai fáš, a Jan, a Alexander, a kteřížkoli byli z pokolení nejvyššího kněze.

Aoa 4 7 I postavivše je mezi sebou, otázali se jich: Jakou mocí aneb v kterém jménu učinili jste to vy?

Aoa 4 8 Tedy Petr, jsa pln Ducha svatého, řekl jim: Knížata lidu a starší Izraelští,

Aoa 4 9 Poněvadž my dnes k soudu jsme přivedeni pro dobrodiní člověku nemocnému učiněné, kterak by on zdrav učiněn byl:

Aoa 4 10 Známo buď všechněm vám i všemu lidu Izraelskému, že ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kteréhož jste vy ukřižovali, jehož Bůh vzkřísil z mrtvých, skrze toho jméno tento stojí před vámi zdravý.

Aoa 4 11 Tot jest ten kámen za nic položený od vás dělníků, kterýž učiněn jest v hlavu úhelní.

Aoa 4 12 A neníť v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze kteréž bychom mohli spasení býti.

Aoa 4 13 I vidouce takovou udatnost a smělost v mluvení Petrovu a Janovu, a shledavše, že jsou lidé neučení a prostí, divili se, a poznali je, že s Ježíšem bývali.

Aoa 4 14 Člověka také toho vidouce, an stojí s nimi, kterýž byl uzdraven, neměli co mluvit proti nim.

Aoa 4 15 I rozkázavše jim vystoupiti z rady, rozmlouvali vespolek,

Aoa 4 16 Řkouce: Co učiníme lidem těmto? Nebo že jest zjevný zázrak stal se skrze ně, všem přebývajícím v Jeruzalémě známé jest, aniž můžeme toho zapřítí.

Aoa 4 17 Ale aby se to více nerozhlášovalo v lidu, s pohružkou přikážme jim, aby více v tom jménu žádnému z lidí nemluvili.

Aoa 4 18 I povolavše jich, přikázali jim, aby nikoli nemluvili, ani učili ve jménu Ježíšovu.

Aoa 4 19 Tedy Petr a Jan odpovídajíce, řekli jim: Jest-li to spravedlivé před obličejem Božím, abychom vás více poslouchali než Boha, suďte.

Aoa 4 20 Nebť nemůžeme nemluvití toho, co jsme viděli a slyšeli.

Aoa 4 21 A oni pohroživše jim, propustili je, nenalezše na nich příčiny trestání, pro lid; nebo všickni velebili Boha z toho, co se bylo stalo.

Aoa 4 22 Byl zajisté v letech více než ve čtyřicetí člověk ten, při kterémž se byl stal zázrak ten uzdravení.

Aoa 4 23 A jsouce propuštěni, přišli k svým a pověděli jim, co k nim přední kněží a starší mluvili.

Aoa 4 24 Kteríž uslyševše to, jednomyslně pozdvihli hlasu k Bohu a řekli: Hospodine, ty jsi Bůh, kterýž jsi učinil nebe i zemi, i moře i všecko, což v nich jest,

Aoa 4 25 Kterýž jsi skrze ústa Davida, služebníka svého, řekl: Proč jsou se bouřili národové a lidé myslili marné věci?

Aoa 4 26 Postavili se králové zemští, a knížata sešla se vespolek proti Pánu a proti Pomazanému jeho.

Aoa 4 27 Právěť jsou se jistě sešli proti svatému Synu tvému Ježíšovi, kteréhož jsi pomazal, Herodes a Pontský Pilát, s pohany a lidem Izraelským,

Aoa 4 28 Aby učinili to, což ruka tvá a rada tvá předuložila, aby se stalo.

Aoa 4 29 A nyní, Pane, pohleď na pohružky jejich a dejž služebníkům svým mluvití slovo tvé svobodně a směle,

Aoa 4 30 Vztahuje ruku svou k uzdravování a k činění divů a zázraků, skrze jméno svatého Syna tvého Ježíše.

Aoa 4 31 A když se oni modlili, zatřáslo se to místo, na kterémž byli shromážděni, a naplnění jsou všickni Duchem svatým, a mluvili slovo Boží směle a svobodně.

Aoa 4 32 Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale měli všecky věci obecné.

Aoa 4 33 A mocí velikou vydávali apoštolé svědectví o vzkříšení Pána Ježíše, a milost veliká přítomná byla všechněm jim.

Aoa 4 34 A žádný mezi nimi nebyl nuzný; nebo kteřížkoli měli pole nebo domy, prodávajíce, přinášeli peníze, za kteréž prodávali,

Aoa 4 35 A kladli před nohy apoštolské. I rozdělováno bylo jednomu každému, jakž komu potřebí bylo.

Aoa 4 36 Jozes pak, kterýž příjímí měl od apoštolů Barnabáš, (což se vykládá syn utěšení,) z pokolení Levítského, z Cypru rodem,

Aoa 4 37 Měv pole, prodal je, a přinesl peníze, a položil k nohám apoštolským.

Aoa 5 1 Muž pak jeden, jménem Ananiáš, s Zafírou, manželkou svou, prodal statek.

Aoa 5 2 A lstivě něco těch peněz ujal s vědomím manželky své, a přinesa díl nějaký, položil k nohám apoštolským.

Aoa 5 3 I řekl Petr: Ananiáši, proč naplnil satan srdce tvé lstí, tak abys lhal Duchu svatému a lstivě ujal částku peněz za to pole?

Aoa 5 4 Zdalíž nebylo tvé, kdyžs ho byl sobě nechal? A když bylo prodáno, v moci tvé bylo. I proč jsi tuto věc složil v srdci svém? Neselhal jsi lidem, ale Bohu.

Aoa 5 5 Tedy uslyšav Ananiáš tato slova, padna, zdechl. I spadla bázeň veliká na všecky, kteříž to slyšeli.

Aoa 5 6 A vstavše mládenci, vzali je, a vynesše ven, pochovali.

Aoa 5 7 I stalo se po chvíli, jako po třech hodinách, že i jeho žena, nevěducí, co se bylo stalo, přišla.

Aoa 5 8 I řekl k ní Petr: Pověz mi, za toliko-li jste pole své prodali? A ona řekla: Ano, za tolik.

Aoa 5 9 Tedy dí jí Petr: I proč jste se smluvili, abyste pokoušeli Ducha Páně? Aj, nohy těch, kteříž pochovali muže tvého, přede dveřmi jsou, a vynesouť také i tebe.

Aoa 5 10 I padla hned před nohy jeho, a zdechla. A všedše mládenci, našli ji mrtvou; i vynesše, pochovali podle muže jejího.

Aoa 5 11 I byla bázeň veliká po vši církvi, i mezi všemi, kteříž to slyšeli.

Aoa 5 12 Skrze ruce pak apoštolů dále se divové a zázrakové velicí v lidu, (A bývali všickni jednomyslně v síni Šalomounově.

Aoa 5 13 Jiný pak žádný neodvážil se připojit k nim, ale velebil je lid.

Aoa 5 14 A vždy více se rozmáhalo množství věřících Pánu, mužů i také žen.)

Aoa 5 15 Takže i na ulice vynášeli nemocné, a kladli na ložcích a na nosidlách, aby, když by šel Petr, aspoň stín jeho zastínil na některé z nich.

Aoa 5 16 Scházelo se pak množství z okolních měst do Jeruzaléma, nesouce nemocné a trápené od duchů nečistých, a uzdravováni byli všickni.

Aoa 5 17 Tedy povstav nejvyšší kněz a všickni, kteříž byli s ním, (jenž byli saducejské sekty,) naplnění jsou závistí.

Aoa 5 18 I zjímali apoštoly, a vsázeli je do žaláře obecného.

Aoa 5 19 Ale anděl Páně v noci otevřev dveře u žaláře, vyvedl je ven a řekl: Jděte, a postavíce se, mluvte lidu v chrámě všechna slova života tohoto.

Aoa 5 20 To oni uslyševše, vešli na úsvitě do chrámu a učili. Tedy přišed

nejvyšší kněz a ti, kteříž s ním byli, svolali radu a všechny starší synů Izraelských, i poslali do žaláře, aby byli přivedeni.

Aoa 5 22 A služebníci přišedše, nenalezli jich v žaláři. A navrátilivše se, vypravovali,

Aoa 5 23 Řkouce: Žalář zajisté našli jsme zavřený se vši pilností a strážné vně stojící u dveří, ale otevřevše dveře, žádného jsme tam nenalezli.

Aoa 5 24 A když uslyšeli řeči tyto i nejvyšší kněz i úředník chrámu i jiní přední kněží, nerozuměli, co by se to stalo.

Aoa 5 25 A přišed kdosi, pověděl jim, řka: Aj, muži, kteréž jste vsázeli do žaláře, v chrámě stojí a učí lid.

Aoa 5 26 Tedy šel tam úředník s služebníky, a přivedl je bez násilí; nebo se báli lidu, aby nebyli ukamenováni.

Aoa 5 27 A přivedše je, postavili je v radě. I otázal se jich nejvyšší kněz,

Aoa 5 28 Řka: Zdaliž jsme vám přísně nepřikázali, abyste neučili v tom jménu? A aj, naplnili jste Jeruzalém učením svým, a chcete na nás uvéstí krev člověka toho.

Aoa 5 29 Odpověděv pak Petr a apoštolé, řekli: Více sluší poslouchati Boha než lidí.

Aoa 5 30 Bůh otců našich vzkřísil Ježíše, kteréhož jste vy zamordovali, pověsivše na dřevě.

Aoa 5 31 Toho jest Bůh, jakožto Knížete a Spasitele, povýšil pravicí svou, aby bylo dáno lidu Izraelskému pokání a odpuštění hříchů.

Aoa 5 32 A my jsme svědkové toho všeho, což mluvíme, ano i Duch svatý, kteréhož dal Bůh těm, jenž jsou poslušní jeho.

Aoa 5 33 Oni pak slyševše to, rozzlobili se, a radili se o to, kterak by je vyhladili.

Aoa 5 34 Tedy povstav v radě jeden farizeus, jménem Gamaliel, zákona učitel, vzácný muž u všeho lidu, rozkázal, aby na malou chvíli ven vyvedli apoštoly.

Aoa 5 35 I řekl jim: Muži Izraelští, pilně se rozmyslete při těchto lidech, co máte činiti.

Aoa 5 36 Nebo před těmito časy byl povstal Teudas, pravě se také býti něčím velikým, jehož se přidrželo mužů okolo čtyř set; kterýžto již zahynul, i všickni, kteříž přistoupili k němu, rozptýleni jsou a v nic obrácení.

Aoa 5 37 Po něm pak povstal Judas Galilejský za dnů popisu, a mnoho lidu po sobě obrátil. Ale i ten zahynul, a všickni, kteřížkoli přistoupili k němu, rozptýleni jsou.

Aoa 5 38 A protož nyní pravím vám: Dejte pokoj těmto lidem, a nechte jich. Nebo jestližeť jest z lidí rada tato anebo dílo toto, rozprchneť se;

Aoa 5 39 Pakliť jest z Boha, nebudete moci toho zkaziti; abyste snad i Bohu odporní nalezení nebyli.

Aoa 5 40 I povolili jemu. A povolavše apoštolů, a zmrskavše je, přikázali, aby více nemluvili ve jménu Ježíšovu. I propustili je.

Aoa 5 41 Oni pak šli z toho jejich shromáždění, radující se, že jsou hodni učinění trpěti protivenství pro jméno Pána Ježíše.

Aoa 5 42 Na každý pak den nepřestávali v chrámě i po domích učiti a zvěstovati Ježíše Krista.

Aoa 6 1 A v těch dnech, když se rozmnožovali učedníci, stalo se reptání Řeků proti Židům proto, že by zanedbávány byly v прислужování vezdejším vdovy jejich.

Aoa 6 2 Tedy dvanácte apoštolů, svolavše množství učedníků, řekli: Není slušné, abychom my, opustíce slovo Boží, прислужovali stolům.

Aoa 6 3 Protož, bratří, vyberte z sebe mužů sedm dobropověstných, plných Ducha svatého a moudrosti, jimž bychom poručili tu práci.

Aoa 6 4 My pak modlitby a služby slova Páně pilni budeme.

Aoa 6 5 I líbila se ta řeč všemu množství. I vyvolili Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, a Filipa, a Prochora, a Nikánora, a Timona, a Parména, a Mikuláše Antiochenského, k víře vnově obráceného.

Aoa 6 6 Ty postavili před obličejem apoštolů, kteřížto pomodlivše se, vzkládali na ně ruce.

Aoa 6 7 I rostlo jest slovo Boží, a rozmáhal se počet učedníků v Jeruzalémě velmi. Mnohý také zástup kněží poslouchal víry.

Aoa 6 8 Štěpán pak, jsa plný víry a moci, činil divy a zázraky veliké v lidu.

Aoa 6 9 I povstali někteří z školy, kteráž sloula Libertinských, a Cyrenenských, a Alexandrinských, a těch, kteříž byli z Cilicie a Azie, hádající se s Štěpánem.

Aoa 6 10 A nemohli odolati moudrosti a Duchu Páně, kterýž mluvil.

Aoa 6 11 Tedy lstivě nastrojili muže, kteříž řekli: My jsme jej slyšeli mluviti slova rouhavá proti Mojžíšovi a proti Bohu.

Aoa 6 12 A tak zbouřili lid a starší i zákoníky, a obořivše se na něj, chytili jej, a vedli do rady.

Aoa 6 13 I vystavili falešné svědky, kteříž řekli: Člověk tento nepřestává mluviti slov rouhavých proti místu tomuto svatému i proti Zákonu.

Aoa 6 14 Nebo jsme slyšeli jej, an praví: Že ten Ježíš Nazaretský zkazí místo toto, a promění ustanovení, kteráž nám vydal Mojžíš.

Aoa 6 15 A pilně patříce na něj všickni, kteříž seděli v radě, viděli tvář jeho, jako tvář anděla.

Aoa	7	1	Tedy řekl nejvyšší kněz: Jest-liž to tak?
Aoa	7	2	A on řekl: Muži bratří a otcové, slyšte. Bůh slávy ukázal se otci našemu Abrahamovi, když byl v Mezopotamii, prve než bydlil v Cháran.
Aoa	7	3	A řekl k němu: Vyjdi z země své a z příbuznosti své, a pojď do země, kterouž ukáži tobě.
Aoa	7	4	Tedy vyšel z země kaldejské a bydlil v Cháran. A odtud, když umřel otec jeho, přestěhoval jej do země této, v kteréžto vy nyní bydlíte.
Aoa	7	5	A nedal jemu dědictví v ní, ani šlépěje nožné, ač byl jemu ji slíbil dáti k vladařství, i semeni jeho po něm, když ještě neměl dědice.
Aoa	7	6	Mluvil pak jemu Bůh takto: Budeť símě tvé pohostinu v zemi cizí, a bude v službu podrobena, a zle s ním budou nakládati za čtyři sta let.
Aoa	7	7	Ale národ ten, jemuž sloužiti budou, já souditi budu, pravíť Bůh. A potom zase vyjdou, a sloužiti mi budou na tomto místě.
Aoa	7	8	I vydal jemu smlouvou obrázky. A tak on zplodil Izáka, a obřezal jej osmého dne, a Izák zplodil Jákoba, a Jákob
Aoa	7	9	A patriarchové v nenávisti měvše Jozefa, prodali jej do Egypta. Ale Bůh byl s ním,
Aoa	7	10	A vysvobodil ho ze všech úzkostí jeho, a dal jemu milost a moudrost před tváří faraona, krále Egyptského, takže ho učinil úředníkem nad Egyptem a nade vším domem svým.
Aoa	7	11	Potom přišel hlad na všecku zemi Egyptskou i Kananejskou, a soužení veliké, aniž měli pokrmů otcové naši.
Aoa	7	12	A uslyšev Jákob, že by obilé bylo v Egyptě, poslal tam otce naše nejprve.
Aoa	7	13	A když je poslal po druhé, poznán jest Jozef od bratří svých, a zjevena jest rodina Jozefova faraonovi.
Aoa	7	14	Tedy poslav Jozef posly, přistěhoval otce svého Jákoba, i všecku rodinu svou v osobách sedmdesáti a pěti.
Aoa	7	15	I vstoupil Jákob do Egypta, a tam umřel on i otcové naši.
Aoa	7	16	I přenesení jsou do Sichem, a pochováni v hrobě, kterýž byl koupil Abraham za stříbro od synů Emorových, otce Sichemova.
Aoa	7	17	Když se pak přibližoval čas zaslíbení, o kterémž byl přísáhl Bůh Abrahamovi, rostl lid a množil se v Egyptě,
Aoa	7	18	Až vtom povstal jiný král, kterýž neznal Jozefa.
Aoa	7	19	Ten lstivě nakládaje s pokolením naším, trápil otce naše, takže musili vyhazovati nemluvnátka svá, aby se nerozplozovali.
Aoa	7	20	V tom času narodil se Mojžíš, a byl velmi krásný, kterýžto chován jest za tři měsíce v domu otce svého.
Aoa	7	21	A když vyložen byl na řeku, vzala jej dcera faraonova, a vychovala jej sobě za syna.
Aoa	7	22	I vyučen jest Mojžíš vši moudrosti Egyptské, a byl mocný v řečech i v skutcích.
Aoa	7	23	A když jemu bylo čtyřidceti let, vstoupilo na srdce jeho, aby navštívil bratří své, syny Izraelské.
Aoa	7	24	A uzřev jednoho, an bezpráví trpí, zastal ho a pomstil toho, kterýž bezpráví trpěl, zabiv Egyptského.
Aoa	7	25	Domníval se zajisté, že bratří jeho rozumějí tomu, že skrze ruku jeho chce jim dáti Bůh vysvobození, ale oni nerozuměli.
Aoa	7	26	Druhého pak dne ukázal se jim, když se vadili, i chtěl je v pokoj uvésti, řka: Muži, bratří jste, i proč křivdu činíte sobě vespolek?
Aoa	7	27	Ten pak, kterýž činil křivdu bližnímu svému, odehnal ho, řka: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcím nad námi?
Aoa	7	28	Což ty mne chceš zamordovati, jako jsi včera zabil Egyptského?
Aoa	7	29	I utekl Mojžíš pro ta slova a bydlil pohostinu v zemi Madianské, a tam zplodil dva syny.
Aoa	7	30	A když se vyplnilo let čtyřidceti, ukázal se jemu na poušti hory Sinai anděl Páně, v plameni ohně ve kři.
Aoa	7	31	A Mojžíš uzřev to, divil se tomu vidění. A když blíže přistoupil, aby to pilněji spatřil, stal se k němu hlas Páně:
Aoa	7	32	Jáť jsem Bůh otců tvých, Bůh Abrahamův a Bůh Izákův a Bůh Jákobův. I zhroziv se Mojžíš, neodvážil se patřiti.
Aoa	7	33	I řekl jemu Pán: Zzuj obuv s noh svých; nebo místo, na kterémž stojíš, země svatá jest.
Aoa	7	34	viděl jsem, viděl trápení lidu svého, kterýž jest v Egyptě, a vzdychání jejich uslyšel jsem a sstoupil jsem, abych je vysvobodil. Protož nyní pojď, pošli tě do Egypta.
Aoa	7	35	Toho Mojžíše, kteréhož se odepřeli, řkouce: Kdo tě ustanovil knížetem a soudcí? tohot jest Bůh kníže a vysvoboditele poslal, skrze ruku anděla, kterýž se jemu ukázal ve kři.
Aoa	7	36	A ten je vyvedl, čině divy a zázraky v zemi Egyptské a na moři Červeném, i na poušti za čtyřidceti let.
Aoa	7	37	Tot jest ten Mojžíš, kterýž řekl synům Izraelským: Proroka vám vzbudí

Pán Bůh váš z bratří vašich, podobně jako mne, toho poslouvejte.
Aoa 7 38 Onť jest, kterýž byl mezi lidem na poušti s andělem, kterýž mluvil k němu na hoře Sinai, i s otci našimi, kterýž přijal slova živá, aby je nám vydal.
Aoa 7 39 Jehož nechtěli poslušni býti otcové naši, ale zavrhlí jej, a odvrátili se srdci svými do Egypta,
Aoa 7 40 Řkouce k Aronovi: Učiň nám bohy, kteříž by šli před námi; nebo Mojžíšovi tomu, kterýž nás vyvedl z země Egyptské, nevíme, co se přihodilo.
Aoa 7 41 I udělali v těch dnech tele, a obětovali oběti modle, a veselili se v díle rukou svých.
Aoa 7 42 I odvrátil se od nich Bůh, a vydal je, aby sloužili vojsku nebeskému, jakož napsáno jest v knihách Prorockých: Zdaliž jste mi oběti aneb dary obětovali za čtyřiceti let na poušti, dome Izraelský?
Aoa 7 43 Nybrž nosili jste stánek modly Moloch, a hvězdu boha vašeho Remfan, ta podobenství, kteráž jste zdělali sobě, abyste se jim klaněli. Protož přestěhuji vás za Babylon.
Aoa 7 44 Stánek svědectví měli jsou otcové naši na poušti, jakož byl nařídil ten, jenž řekl Mojžíšovi, aby jej udělal, podle způsobu toho, kterýž byl viděl.
Aoa 7 45 Kterýžto přijavše otcové naši, vnesli jej s Jozue tam, kdež bylo prve vládařství pohanů, kteréž vyhnal Bůh od tváří otců našich, až do dnů Davida.
Aoa 7 46 Jenž nalezl milost před obličejem Božím, a prosil, aby nalezl stánek Bohu Jákobovu.
Aoa 7 47 Šalomoun pak udělal jemu dům.
Aoa 7 48 Ale Nejvyšší nebydlí v domích rukou udělaných, jakož dí prorok:
Aoa 7 49 Nebe jest mi stolice a země podnož noh mých, i jakýž mi tedy dům uděláte? praví Pán. Anebo jaké jest místo odpočívání mého?
Aoa 7 50 Zdaliž ruka má všeho toho neučinila?
Aoa 7 51 Tvrdošijní a neobřezaného srdce i uší, vy jste se vždycky Duchu svatému protivili, jakož otcové vaši, takž i vy.
Aoa 7 52 Kterému z proroků otcové vaši se neprotivili? Zmordovali zajisté ty, jenž předzvěstovali příchod spravedlivého tohoto, jehožto vy nyní zrádci a vražedníci jste.
Aoa 7 53 Kteríž jste vzali zákon působením andělským, a neostříhali jste ho.
Aoa 7 54 Tedy slyšíce to, rozzlobili se v srdcích svých a škřipěli zuby na něho.
Aoa 7 55 On pak pln jsa Ducha svatého, pohledv do nebe, uzřel slávu Boží a Ježíše stojícího na pravici Boží.
Aoa 7 56 I řekl: Aj, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího na pravici Boží.
Aoa 7 57 A oni zkřikše hlasem velikým, zacpali uši své, a obořili se jednomyslně na něj.
Aoa 7 58 A vyvedše jej z města, kamenovali ho. A svědkové složili roucha svá u noh mládence, kterýž sloul Saul.
Aoa 7 59 I kamenovali Štěpána vzývajícího Boha a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého.
Aoa 7 60 A poklek na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to povědv, usnul v Pánu.
Aoa 8 1 Saul pak také přivolil k usmrcení jeho. I přišlo v ten čas veliké protivenství na církev, kteráž byla v Jeruzalémě, a všickni se rozprchlí po krajinách Judských a Samařských, kromě apoštolů.
Aoa 8 2 I pochovali Štěpána muži pobožní, a plakali velmi nad ním.
Aoa 8 3 Saul pak hubil církev, do domů vcházeje, a jímaje muže i ženy, dával je do žaláře.
Aoa 8 4 Ti pak, kteříž se byli rozprchlí, chodili, kážíce slovo Boží.
Aoa 8 5 A Filip všed do města Samaří, kázal jim Krista.
Aoa 8 6 I pozorovali zástupové s pilností jednomyslně toho, což se pravilo od Filipa, slyšíce a vidouce divy, kteréž činil.
Aoa 8 7 Nebo duchové nečistí z mnohých, kteříž je měli, křičíce hlasem velikým, vycházeli, a mnozí šlakem porazení a kulhaví uzdraveni jsou.
Aoa 8 8 A stala se radost veliká v tom městě.
Aoa 8 9 Muž pak nějaký, jménem Šimon, před tím v tom městě čáry provodil, a lid Samařský mámil, právě se býti nějakým velikým.
Aoa 8 10 Na něhož pozor měli všickni, od nejmenšího až do největšího, říkajíce: Tentotť jest Boží moc veliká.
Aoa 8 11 Pozor pak měli na něho, protože je za mnohý čas mámil svými čáry.
Aoa 8 12 A když, uvěřivše Filipovi zvěstujícímu o království Božím a o jménu Ježíše Krista, křtili se muži i ženy,
Aoa 8 13 Tedy i ten Šimon také uvěřil, a pokřtěn byv, přidržel se Filipa, a vida zázraky a moci veliké činěné, děsil se.
Aoa 8 14 Uslyšavše pak v Jeruzalémě apoštolé, že by Samaří přijala slovo Boží, poslali k nim Petra a Jana.
Aoa 8 15 Kteríž přišedše k nim, modlili se za ně, aby přijali Ducha svatého.
Aoa 8 16 (Nebo ještě byl na žádného z nich nesstoupil, ale pokřtěni toliko byli ve jménu Pána Ježíše.)

Aoa 8 17 Tedy vzkládali na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.
Aoa 8 18 I uzřev Šimon, že skrze vzkládání rukou apoštolských dává se Duch
svatý, přinesl jim peníze,
Aoa 8 19 Řka: Dejte i mně tu moc, ať, na kohož bych koli vzložil ruce, přijme
Ducha svatého.
Aoa 8 20 I řekl k němu Petr: Peníze tvé buďtež s tebou na zatracení, protože
jsi se domníval, že by dar Boží mohl býti zjedнан za peníze.
Aoa 8 21 Nemáš dílu ani losu v této věci; nebo srdce tvé není upřímé před
Bohem.
Aoa 8 22 Protož čiň pokání z této své nešlechtnosti, a pros Boha, zda by
odpuštěno bylo tobě to myšlení srdce tvého.
Aoa 8 23 Nebo v žluči hořkosti a v svazku nepravosti tebe býti vidím.
Aoa 8 24 I odpověděv Šimon, řekl: Modlítež vy se za mne Pánu, aby na mne
nepřišlo něco z těch věcí, kteréž jste mluvili.
Aoa 8 25 Oni pak osvědčovavše a mluvivše slovo Páně, navrátili se do
Jeruzaléma, a ve mnohých městečkách Samaritánských kázali evangelium.
Aoa 8 26 V tom anděl Páně mluvil k Filipovi, řka: Vstaň a jdi ku polední straně
na cestu, kteráž vede od Jeruzaléma do města Gázy, kteréž jest pusté.
Aoa 8 27 A on vstav, i šel. A aj, muž Mouřenín, kleštěnec, komorník královny
Mouřenínské Kandáces, kterýž vládl všemi poklady jejími, a byl přijel do Jeruzaléma, aby se
modlil,
Aoa 8 28 Již se navracoval zase, sedě na voze svém, a četl Izaiáše proroka.
Aoa 8 29 I řekl Duch k Filipovi: Přistup a přivíň se k vozu tomu.
Aoa 8 30 A příběh Filip, slyšel jej, an čte Izaiáše proroka. I řekl:
Rozumíš-liž, co čteš?
Aoa 8 31 A on řekl: Kterakž bych mohl rozuměti, leč by mi kdo vyložil? I prosil
Filipa, aby vstoupil na vůz, a seděl s ním.
Aoa 8 32 Místo pak toho Písma, kteréž četl, toto bylo: Jako ovce k zabití veden
jest, a jako beránek němý před tím, kdož jej stráže, tak neotevřel úst svých.
Aoa 8 33 V ponížení jeho odsouzení jeho vyhlazeno jest, rod pak jeho kdo
vypraví, ačkoli zahlazen byl z země život jeho?
Aoa 8 34 A odpovídaje komorník Filipovi, dí: Prosím tebe, o kom toto mluví
prorok? Sám-li o sobě, čili o někom jiném?
Aoa 8 35 Tedy otevřev Filip ústa svá, a počav od toho Písma, zvěstoval jemu
Ježíše.
Aoa 8 36 A když jeli cestou, přijeli k jedné vodě. I řekl komorník: Aj, teď
voda. Proč nemám býti pokřtěn?
Aoa 8 37 I řekl Filip: Věříš-li celým srdcem, slušíť. A on odpověděv, řekl:
Věřím, že Ježíš Kristus jest Syn Boží.
Aoa 8 38 I rozkázal státi vozu, a sstoupili oba do vody, i Filip i komorník. I
pokřtil ho.
Aoa 8 39 A když vystoupili z vody, Duch Páně pochopil Filipa, a neviděl ho více
komorník; i jel cestou svou, raduje se.
Aoa 8 40 Filip pak nalezen jest v Azotu; a chodě, kázal evangelium všem městům,
až přišel do Cesaree.
Aoa 9 1 Saul pak ještě dychtě po pohružkách a po mordě proti učedníkům Páně,
šel k nejvyššímu knězi,
Aoa 9 2 A vyžádal od něho listy do Damašku do škol, nalezl-li by tam té cesty
které muže nebo ženy, aby svázané přivedl do Jeruzaléma.
Aoa 9 3 A když byl na cestě, stalo se, že již přibližoval se k Damašku. Tedy
pojednou rychle obklíčilo jej světlo s nebe.
Aoa 9 4 A padna na zem, uslyšel hlas řkoucí: Saule, Saule, proč mi se
protivíš?
Aoa 9 5 A on řekl: I kdo jsi, Pane? A Pán řekl: Já jsem Ježíš, jemuž ty se
protivíš. Tvrdoť jest tobě proti osnům se zpěčovati.
Aoa 9 6 A on třesa se a boje se, řekl: Pane, co chceš, abych činil? A Pán k
němu: Vstaň a jdi do města, a bude tobě povědino, co bys ty měl činiti.
Aoa 9 7 Ti pak muži, kteříž šli za ním, stáli, ohromeni jsouce, hlas zajisté
slyšíce, ale žádného nevidouce.
Aoa 9 8 I vstal Saul z země, a otevřev oči své, nic neviděl. Tedy pojavše ho
za ruce, uvedli jej do Damašku.
Aoa 9 9 I byl tu za tři dni nevida, a nejedl nic, ani nepil.
Aoa 9 10 Byl pak jeden učedník apoštolský v Damašku, jménem Ananiáš. I řekl k
němu Pán u vidění: Ananiáši. A on řekl: Aj, já, Pane.
Aoa 9 11 A Pán k němu: Vstaň a jdi do ulice, kteráž slove Přímá, a hledej v
domě Judově Saule, jménem Tarsenského. Nebo aj, modlí se,
Aoa 9 12 A viděl u vidění muže, Ananiáše jménem, an jde k němu, a vzkládá naň
ruku, aby zrak přijal.
Aoa 9 13 I odpověděl Ananiáš: Pane, slyšel jsem od mnohých o tom muži, kterak
mnoho zlého činil svatým tvým v Jeruzalémě.
Aoa 9 14 A i zdeť má moc od předních kněží, aby jímá všechny, kteříž vzývají
jméno tvé.

Aoa 9 15 I řekl jemu Pán: Jdi, neboť on jest má nádoba vyvolená, aby nosil jméno mé před pohany i krále, i před syny Izraelské.

Aoa 9 16 Ját zajisté ukáží jemu, kterak on mnoho musí trpěti pro jméno mé.

Aoa 9 17 I šel Ananiáš, a všel do toho domu, a vloživ ruce naň, řekl: Saulu bratře, Pán Ježíš poslal mne, kterýž se ukázal tobě na cestě, po níž jsi šel, abys zrak přijal a naplněn byl Duchem svatým.

Aoa 9 18 A hned spadly s očí jeho jako lupiny, a on prohlédl pojednou; a vstav, pokřtěn jest.

Aoa 9 19 A přijav pokrm, posilnil se. I zůstal Saul s učedníky, kteříž byli v Damašku, za několik dní.

Aoa 9 20 A hned v školách kázal Krista, pravě, že on jest Syn Boží.

Aoa 9 21 I divili se náramně všickni, kteříž jej slyšeli, a pravili: Zdaliž toto není ten, jenž hubil v Jeruzalémě ty, kteříž vzywali jméno toto, a sem na to přišel, aby je svázané vedl k předním kněžím?

Aoa 9 22 Saul pak mnohem více se zmocňoval a zahanboval Židy, kteříž byli v Damašku, potvrzuje toho, že ten jest Kristus.

Aoa 9 23 A když přeběhlo drahně dnů, radu mezi sebou na tom zavřeli Židé, aby jej zabili.

Aoa 9 24 Ale zvěděl Saul o těch úkladech jejích. Ostříhali také i bran ve dne i v noci, aby jej zahubili.

Aoa 9 25 Ale učedníci v noci vzavše ho, spustili jej po provaze přes zed v koši.

Aoa 9 26 Přišed pak Saul do Jeruzaléma, pokoušel se přitovaryšiti k učedníkům, ale báli se ho všickni, nevěříce, by byl učedníkem.

Aoa 9 27 Barnabáš pak přijav jej, vedl ho k apoštolům, a vypravoval jim, kterak na cestě viděl Pána, a že mluvil s ním, a kterak v Damašku svobodně mluvil ve jménu Ježíše.

Aoa 9 28 I byl s nimi přebýváje v Jeruzalémě,

Aoa 9 29 A směle mluvě ve jménu Pána Ježíše, a hádal se s Řeky; oni pak usilovali ho zabít.

Aoa 9 30 To zvědvěše bratří, dovedli ho do Cesaree, a poslali jej do Tarsu.

Aoa 9 31 A tak sborové po všem Judstvu a Galilei i Samarii měli pokoj, vzdělávajíce se, a chodíce v bázni Páně, a rozhojňovali se potěšením Ducha svatého.

Aoa 9 32 Stalo se pak, že Petr, když procházel všecky sbory, přišel také k svatým, kteříž byli v Lyddě.

Aoa 9 33 I našel tu člověka jednoho, jménem Eneáše, již od osmi let na loži ležícího, kterýž byl slakem poražený.

Aoa 9 34 I řekl mu Petr: Eneáši, uzdravujet tebe Ježíš Kristus; vstaň a usteľ sobě. A hned vstal.

Aoa 9 35 I viděli jej všickni, kteříž bydlili v Lyddě a v Saroně, kteříž se obrátili ku Pánu.

Aoa 9 36 Byla pak jedna učednice v Joppen, jménem Tabita, což se vykládá Dorkas. Ta byla plná skutků dobrých a almužen, kteréž činila.

Aoa 9 37 I stalo se v těch dnech, že roznhemohši se, umřela. Kteroužto umyvše, položili na síň vrchní.

Aoa 9 38 A že byla blízko Lydda od Joppen, uslyšavše učedníci, že by tam byl Petr, poslali k němu dva muže, prosíce ho, aby sobě neobtěžoval přijíti až k nim.

Aoa 9 39 Tedy vstav Petr, šel s nimi. A když přišel, vedli jej na síň. I obstoupily ho všecky vdovy, plačící a ukazující sukně a pláště, kteréž jim dělala, dokudž s nimi byla, Dorkas.

Aoa 9 40 I rozkázav všechněm vyjít ven Petr, poklek na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu, řekl: Tabito, vstaň. A ona otevřela oči své, a uzřevši Petra, posadila se.

Aoa 9 41 A podav jí ruky Petr, pozdvihl jí; a povolav svatých a vdov, ukázal jim ji živou.

Aoa 9 42 I rozhlášeno jest to po všem městě Joppen, a uvěřili mnozí v Pána.

Aoa 9 43 I stalo se, že za mnohé dni pozůstal Petr v Joppen u nějakého Šimona koželuha.

Aoa 10 1 Muž pak nějaký byl v Cesarii, jménem Kornelius, setník, z zástupu, kterýž sloužil Vlaský,

Aoa 10 2 Nábožný a bohobojný se vším domem svým, čině almužny mnohé lidu,

Aoa 10 3 A modle se Bohu vždycky. Ten viděl u vidění zřetelně, jako v hodinu devátou na den, anděla Božího, an všel k němu, a řekl jemu: Kornéli.

Aoa 10 4 A on pilně popatřil naň, a zstrašiv se, řekl: Co chceš, Pane? I řekl jemu: Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží.

Aoa 10 5 Protož nyní pošli muže některé do Joppen, a povol ej Šimona, kterýž má přijmí Petr.

Aoa 10 6 Tentě hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. Onť poví tobě, co bys měl činiti.

Aoa 10 7 A když odšel anděl, kterýž mluvil Korneliovi, zavolaľ dvou služebníků svých, a rytíře pobožného z těch, kteříž vždycky při něm byli,

Aoa 10 8 A povědv jim všecko to, poslal je do Joppen.

Aoa 10 9 Nazejtří pak, když oni šli a přibližovali se k městu, všel Petr

nahoru, aby se modlil, v hodinu šestou.

Aoa 10 10 A potom velice zlačněv, chtěl pojísti. Když pak oni strojili, připadlo na něj myslí vytržení.

Aoa 10 11 I uzřel nebe otevřené a sstupující k sobě nádobu jakous jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy uvázané, ano se spouští na zem,

Aoa 10 12 Na němž byla všeliká zemská hovada čtvernohá, a zvířata, a zeměplazové, i ptactvo nebeské.

Aoa 10 13 I stal se hlas k němu: Vstaň, Petře, bij a jez.

Aoa 10 14 I řekl Petr: Nikoli, Pane, nebt jsem nikdy nejedl nic obecného anebo nečistého.

Aoa 10 15 Tedy opět po druhé stal se hlas k němu: Cožť jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.

Aoa 10 16 A to se stalo po třikrát. I vzato jest zase prostěradlo do nebe.

Aoa 10 17 A když Petr sám u sebe rozjímal, co by znamenalo vidění to, kteréž viděl, aj muži ti, kteříž posláni byli od Kornelia, ptajíce se na dům Šimonův, stáli přede dveřmi.

Aoa 10 18 A zavolavše kohosi, tázali se: Má-li zde hospodu Šimon, kterýž má příjmi Petr?

Aoa 10 19 A když Petr přemýšloval o tom vidění, řekl jemu Duch: Aj, muži tři hledají tebe.

Aoa 10 20 Protož vstana, sejdi dolů a jdi s nimi, nic nepochybuje; neboť jsem já je poslal.

Aoa 10 21 Tedy sšed Petr k mužům, jenž posláni byli k němu od Kornelia, řekl: Aj, jáť jsem ten, kteréhož hledáte. Jaká jest příčina, pro niž jste přišli?

Aoa 10 22 Oni pak řekli: Kornelius setník, muž spravedlivý a bohabojící, i svědectví dobré mající ode všeho národu Židovského, u vidění napomenut jest od anděla svatého, aby povolal tebe do domu svého a slyšel řeč od tebe.

Aoa 10 23 Tedy zavolav jich do domu, přijal je do hospody. Druhého pak dne Petr šel s nimi, a někteří bratři z Joppen šli s ním.

Aoa 10 24 A nazejtří přišli do Cesaree. Kornelius pak očekával jich, svolav příbuzné své a přátely blízké.

Aoa 10 25 I stalo se, když vcházel Petr, vyšel proti němu Kornelius, a padna k nohám jeho, klaněl se mu.

Aoa 10 26 Ale Petr pozdvihl ho, řka: Vstaň, všakť i já také člověk jsem.

Aoa 10 27 A rozmlouvaje s ním, všel do domu, a našel mnoho těch, kteříž se byli sešli.

Aoa 10 28 I řekl k nim: Vy víte, že neslušné jest muži Židu připojití se aneb přistoupti k cizozemci, ale mně ukázal Bůh, abych žádného člověka nepravil obecným neb nečistým býti.

Aoa 10 29 Protož bez odporu přišel jsem, povolán jsa. I ptám se vás, pro kterou příčinu poslali jste pro mne?

Aoa 10 30 A Kornelius řekl: Předě čtyřmi dny postil jsem se až do této hodiny, a v hodinu devátou modlil jsem se v domu mém. A aj, postavil se přede mnou muž v rouše bělostkvoucím,

Aoa 10 31 A řekl: Kornéli, uslyšánať jest modlitba tvá a almužny tvé jsouť v paměti před tváří Boží.

Aoa 10 32 Protož pošli do Joppen a povolej Šimona, kterýž slove Petr. Tentž má hospodu v domu Šimona koželuha u moře; on přijda, bude mluvití tobě.

Aoa 10 33 Já pak hned jsem poslal k tobě, a ty jsi dobře učinil, žes přišel.

Nyní tedy my všickni před obličejem Božím hotovi jsme slyšetí všecko, což jest kolí přikázáno tobě od Boha.

Aoa 10 34 Tedy Petr otevřev ústa, řekl: V pravdě jsem shledal, že Bůh není přijímač osob.

Aoa 10 35 Ale v každém národu, kdož se ho bojí a činí spravedlnost, příjemný jest jemu;

Aoa 10 36 Jakž to oznámil synům Izraelským, zvěstuje pokoj skrze Ježíše Krista, jenž jest Pánem všeho.

Aoa 10 37 O čemž i vy sami víte, co se dalo po všem Židovstvu, počna od Galilee, po křtu, kterýž kázal Jan:

Aoa 10 38 Kterak Ježíše od Nazaréta pomazal Bůh Duchem svatým a mocí; kterýžto chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny posedlé od ďábla; nebo Bůh s ním byl.

Aoa 10 39 A my jsme svědkové všeho toho, což jest činil v krajině Judské a v Jeruzalémě. Kteréhožto zamordovali jsou, pověsivše na dřevě.

Aoa 10 40 Toho Bůh vzkřísil třetího dne, a způsobil to, aby zjeven byl,

Aoa 10 41 Ne všemu lidu, ale svědkům prve k tomu zřízeným od Boha, nám, kteříž jsme s ním jedli a pili po jeho z mrtvých vstání.

Aoa 10 42 A přikázal nám kázati lidu a svědčiti, že on jest ten ustanovený od Boha soudce živých i mrtvých.

Aoa 10 43 Jemuť všickni proroci svědectví vydávají, že odpuštění hříchů vezme skrze jméno jeho všeliký, kdožkoli uvěřil by v něho.

Aoa 10 44 A když ještě Petr mluvil slova tato, sstoupil Duch svatý na všechny, kteříž poslouchali slova Božího.

Aoa 10 45 I užasli se ti, jenž z obřezaných věřící byli, kteříž byli přišli s Petrem, že i na pohany dar Ducha svatého jest vyliť.

Aoa 10 46 Nebo slyšeli je, ani mluví jazyky rozličnými, a velebí Boha. Tedy odpověděl Petr:

Aoa 10 47 Zdali může kdo zabrániti vody, aby tito nebyli pokřtěni, kteříž Ducha svatého přijali jako i my?

Aoa 10 48 A rozkázal je pokřtiti ve jménu Páně. I prosili ho, aby u nich pobyl za některý den.

Aoa 11 1 uslyšeli pak apoštolé a bratří, kteříž byli v Judstvu, že by i pohané přijali slovo Boží.

Aoa 11 2 A když přišel Petr do Jeruzaléma, domlouvali se naň ti, kteříž byli z obřezaných,

Aoa 11 3 Řkouce: K mužům neobřezaným všel jsi, a jedl jsi s nimi.

Aoa 11 4 Tedy začav Petr, vypravoval jim pořad, řka:

Aoa 11 5 Byl jsem v městě Joppen, modle se. I viděl jsem u vytržení mysli jsa vidění, nádobu nějakou sstupující jako prostěradlo veliké, za čtyři rohy přivázané, ano se spouští s nebe, a přišlo až ke mně.

Aoa 11 6 V kteréž pohleděv pilně, spatřil jsem hovada zemská čtvernohá, i zvířata, a zeměplazy, i ptactvo nebeské.

Aoa 11 7 Slyšel jsem také i hlas ke mně řkoucí: Vstaň, Petře, bij a jez.

Aoa 11 8 I řekl jsem: Nikoli, Pane, nebo nic obecného aneb nečistého nikdy nevcházelo v ústa má.

Aoa 11 9 I odpověděl mi hlas po druhé s nebe, řka: Co jest Bůh očistil, neměj ty toho za nečisté.

Aoa 11 10 A to se stalo po třikrát. I vtrženo jest zase to všecko do nebe.

Aoa 11 11 A aj, hned té chvíle tři muži stáli u domu, v kterémž jsem byl, posláni jsouce ke mně z Cesaree.

Aoa 11 12 I řekl mi Duch, abych šel s nimi, nic nepochybuje. A šlo se mnou i těchto šest bratří, a vešli jsme do domu muže jednoho.

Aoa 11 13 Kterýžto vypravoval nám, kterak viděl anděla v domu svém, an se před ním postavil a řekl jemu: Pošli do Joppen muže některé a povolej Šimona, kterýž slove Petr.

Aoa 11 14 Onť tobě bude mluvit slova, skrze něž spasen budeš ty i všecken tvůj dům.

Aoa 11 15 Když jsem pak já mluvit začal, sstoupil Duch svatý na ně jako i na nás na počátku.

Aoa 11 16 I rozpomenul jsem se na slovo Páně, kteréž byl pověděl: Jan zajisté křtil vodou, ale vy pokřtěni budete Duchem svatým.

Aoa 11 17 Poněvadž tedy jednostejný dar dal jim Bůh jako i nám, kteříž uvěřili v Pána Ježíše Krista, i kdož jsem já byl, abych mohl zabrániti Bohu?

Aoa 11 18 To uslyšavše, spokojili se a slavili Boha, řkouce: Tedy i pohanům Bůh pokání dal k životu.

Aoa 11 19 Ti pak, kteříž se byli rozprchli příčinou soužení, kteréž se bylo stalo pro Štěpána, přišli až do Fenicen a Cypru a do Antiochie, žádnému nemluvíce slova Božího než samým toliko židům.

Aoa 11 20 A byli někteří z nich muži z Cypru a někteří Cyrenenští, kteřížto přišedše do Antiochie, mluvili Řekům, zvěstující jim Pána Ježíše.

Aoa 11 21 A byla ruka Páně s nimi, a veliký počet věřících obrátil se ku Pánu.

Aoa 11 22 I přišla pověst o tom k církvi, kteráž byla v Jeruzalémě. I poslali Barnabáše, aby šel až do Antiochie.

Aoa 11 23 Kterýžto přišed tam, a uzřev milost Boží, zradoval se, a napomínal všech, aby v úmyslu srdce svého trvali v Pánu.

Aoa 11 24 Nebo byl muž dobrý, a plný Ducha svatého a víry. I přibyl jich tu veliký zástup Pánu.

Aoa 11 25 Tedy šel odtud Barnabáš do Tarsu hledati Saule, a nalezna jej, přivedl ho do Antiochie.

Aoa 11 26 I byli přes celý rok při tom sboru, a učili zástup veliký, takže nejprv tu v Antiochii učedlníci nazváni jsou křesťané.

Aoa 11 27 V těch pak dnech přišli z Jeruzaléma proroci do Antiochie.

Aoa 11 28 I povstav jeden z nich, jménem Agabus, oznamoval, ponuknut jsa skrze Ducha, že bude hlad veliký po všem okršlu zemském. Kterýžto i stal se za císaře Klaudia.

Aoa 11 29 Tedy učedlníci, jeden každý podle možnosti své, umínili poslati něco ku pomoci bratřím přebývajícím v Judstvu.

Aoa 11 30 Což i učinili, poslavše k starším skrze ruce Barnabáše a Saule.

Aoa 12 1 A při tom času dal se v to Herodes král, aby sužoval některé z církve.

Aoa 12 2 I zamordoval Jakuba, bratra Janova, mečem.

Aoa 12 3 A vida, že se to líbilo židům, umínil jíti i Petra. (A byli dnové přesnic.)

Aoa 12 4 Kteréhož jav, do žaláře vsadil, poručiv jej šestnácti žoldněřům k ostříhání, chtěje po velikonoci vyvésti jej lidu.

Aoa 12 5 I byl Petr ostříhán v žaláři, modlitba pak ustavičná k Bohu dala se za něj od církve.

Aoa 12 6 A když jej již vyvésti měl Herodes, té noci spal Petr mezi dvěma

žoldnéři, svázán jsa dvěma řetězy, a strážní přede dveřmi ostržíhali žaláře.
Aoa 12 7 A aj, anděl Páně postavil se, a světlo se zastkvělo v žaláři; a udeřiv
Petra v bok, zbudil ho, řka: vstaň rychle. I spadli řetězové s rukou jeho.
Aoa 12 8 Tedy řekl anděl k němu: Opaš se a podvaž obuv svou. To když učinil,
řekl jemu: Oděj se pláštěm svým, a pojď za mnou.
Aoa 12 9 I vyšed, bral se za ním, a nevěděl, by to pravé bylo, co se dalo skrze
anděla, ale domníval se, že by vidění viděl.
Aoa 12 10 A prosedše skrze první i druhou stráž, přišli k bráně železné, kteráž
vede do města, a ta se jim hned sama otevřela. A všedše skrze ni, přešli ulici jednu, a hned
odšel anděl od něho.
Aoa 12 11 Tedy Petr přišed sám k sobě, řekl: Nyní právě vím, že poslal Pán
anděla svého, a vytrhl mne z ruky Herodesovy, a ze všeho očekávání lidu židovského.
Aoa 12 12 A pováživ toho, šel k domu Marie, matky Janovy, kterýž přijmí měl
Marek, kdež se jich bylo mnoho sešlo, a modlili se.
Aoa 12 13 A když Petr potloukl na dveře, vyšla děvečka, aby poslechla, jménem
Ródé.
Aoa 12 14 A poznavši hlas Petruv, pro radost neotevřela dveří, ale vběhši,
zvěstovala, že Petr stojí u dveří.
Aoa 12 15 A oni řekli jí: I co blázníš? Ona pak potvrzovala, že tak jest. Tedy
oni řekli: Anděl jeho jest.
Aoa 12 16 Ale Petr předce tloukl. A otevřevše dveře, uzřeli jej, i ulekli se.
Aoa 12 17 A pokynuv na ně rukou, aby mlčeli, vypravoval jim, kterak jest jej Pán
vyvedl z žaláře, a potom řekl: Pověztež to Jakubovi a bratřím. A vyšed, bral se na jiné místo.
Aoa 12 18 A když byl den, stal se rozbroj nemalý mezi žoldnéři o to, co se stalo
při Petrovi.
Aoa 12 19 Herodes pak ptaje se na něj, a nenalezna, vytazovav se na strážných,
kázal je pryč vésti; a odebrav se z Judstva do Cesaree, přebýval tam.
Aoa 12 20 A v ten čas Herodes rozzlobil se proti Tyrským a Sidonským. Kteřížto
jednomyslně přišli k němu, a namluvivše sobě Blašta, předního komorníka královského, žádali za
pokoj, protože jejich krajiny potravu měly z zemí královských.
Aoa 12 21 V uložení pak den Herodes, obleka se v královské roucho, a posadiv se
na soudné stolici, učinil k nim řeč.
Aoa 12 22 I zvolal lid, řka: Boží jest toto hlas, a ne lidský.
Aoa 12 23 A ihned ranil jej anděl Páně, protože nevzdal slávy Bohu; a rozlez se
červy, umřel.
Aoa 12 24 A slovo Páně rostlo a rozmáhalo se.
Aoa 12 25 Barnabáš pak a Saul navrátili se z Jeruzaléma, vykonavše službu,
pojavše s sebou i Jana, kterýž přijmí měl Marek.
Aoa 13 1 Byli pak v církvi, kteráž byla v Antiochii, proroci a učitelé, jako
Barnabáš a Šimon, kterýž měl přijmí Černý, a Lucius Cyrenenský, a Manahen, kterýž byl spolu
vychován s Herodesem tetrarchou, a Saul.
Aoa 13 2 A když oni služby Páně konali a postili se, dí jim Duch svatý: Oddělte
mi Barnabáše a Saule k dílu, k kterémuž jsem jich povolal.
Aoa 13 3 Tedy postíce se, a modlíce se, a vzkládající na ně ruce, propustili
je.
Aoa 13 4 A oni posláni jsouce od Ducha svatého, přišli do Seleucie, a odtud
plavili se do Cypu.
Aoa 13 5 A přišedše do Salaminy, kázali slovo Boží v školách židovských; a měli
s sebou i Jana k službě.
Aoa 13 6 A když zchodili ten ostrov až do Páfu, našli tu jakéhos čarodějníka,
falešného proroka žida, jemuž jméno bylo Barjesus,
Aoa 13 7 kterýž byl u znamenitého vladaře Sergia Pavla, muže opatrného. Ten
povolav Barnabáše a Saule, žádal od nich slyšeti slovo Boží.
Aoa 13 8 Ale protivil se jim Elymas, totiž čarodějník ten, (nebo se tak vykládá
jméno jeho,) usiluje odvrátiti vladaře od víry.
Aoa 13 9 Tedy Saul, kterýž slove i Pavel, naplněn jsa Duchem svatým, pilně
pohleděv na něj,
Aoa 13 10 řekl: Ó plný vši lsti a vši nešlechtnosti, synu ďáblův, a nepříteli
vší spravedlnosti, což nepřestaneš převraceti cest Páně přímých?
Aoa 13 11 A aj, nyní ruka Páně nad tebou, a budeš slepý, nevida slunce až do
času. A pojednou připadla na něj mrákota a tma, a jda vůkol, hledal, kdo by ho za ruku vedl.
Aoa 13 12 Tehdy vladař uzřev, co se stalo, uvěřil, divě se učení Páně.
Aoa 13 13 A pustivše se od Páfu Pavel a ti, kteříž s ním byli, přišli do města
Pergen v krajině Pamfylíi. Jan pak odšel od nich, vrátil se do Jeruzaléma.
Aoa 13 14 Oni pak šedše z Pergen, přišli do Antiochie Pisidické, a všedše do
školy v den sobotní, posadili se.
Aoa 13 15 A když bylo po čtení zákona a Proroků, poslali k nim knížata školy té
řkouce: Muži bratří, máme-li úmysl jaké napomenutí učiniti k lidu, mluve.
Aoa 13 16 Tedy Pavel povstav a rukou, aby mlčeli, pokynuv, řekl: Muži Izraelští,
a kteříž se bojíte Boha, slyšte.
Aoa 13 17 Bůh lidu tohoto Izraelského vyvolil otce naše a lidu povýšil, když byl
pohostinu v zemi Egyptské, a v rameni vztaženém vyvedl je z ní.

Aoa	13	18	A za čas čtyřiceti let snášel jejich obyčeje na poušti.
Aoa	13	19	A zahladiv sedm národů v zemi Kanán, rozdělil losem mezi ně zemi jejich.
Aoa	13	20	A potom, téměř za čtyři sta a padesáte let, dával jim soudce až do Samuele proroka.
Aoa	13	21	A vtom žádali za krále, i dal jim Bůh Saule, syna Cis, muže z pokolení Beni aminova, za čtyřiceti let.
Aoa	13	22	A když toho zavrhl, vzbudil jim Davida krále, kterémužto svědectví dávaje, řekl: Nalezl jsem Davida, syna Jesse, muže podle srdce svého, kterýž bude činiti všecku vůli mou.
Aoa	13	23	Z jehožto semene Bůh podle zaslíbení vzbudil lidu Izraelskému Spasitele Ježíše,
Aoa	13	24	Před jehožto příchodem kázal Jan křest pokání všemu lidu Izraelskému.
Aoa	13	25	A když Jan dokonával běh svůj, pravil: Kteréhož se mne domníváte býti, nejsem já ten, ale aj, přijdeť po mně tak důstojný, ješto já nejsem hoden rozvázati obuvi jeho.
Aoa	13	26	Muži bratří, synové rodu Abrahamova, a kteříž mezi vámi jsou bojící se Boha, vám slovo spasení tohoto posláno jest.
Aoa	13	27	Nebo ti, kteříž přebývají v Jeruzalémě, a kněžíata jejich, toho Ježíše neznajíce, odsoudili, a tak hlasy Prorocké, kteříž se na každou sobotu čtou, naplnili.
Aoa	13	28	A nižádné viny hodné smrti na něm nenalezše, aby zamordován byl, Piláta prosili.
Aoa	13	29	A když dokonali všecko, což o něm psáno bylo, složen jsa s dřeva, do hrobu jest položen.
Aoa	13	30	Bůh pak vzkřísil jej z mrtvých.
Aoa	13	31	Kterýžto vidín jest po mnohé dni od těch, jenž spolu s ním byli přišli z Galilee do Jeruzaléma, kteřížto jsou svědkové jeho k lidu.
Aoa	13	32	A my vám zvěstuje to zaslíbení, které se stalo otcům, že jest je již Bůh naplnil nám synům jejich, vzkřísiv Ježíše;
Aoa	13	33	Jakož i v druhém Žalmu napsáno jest: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.
Aoa	13	34	A že jej z mrtvých vzkřísil, aby se již více nenavracoval v porušení, takto o tom řekl: Dám vám svaté věci Davidovy věrně.
Aoa	13	35	Protož i v jiném Žalmu dí: Nedáš svatému svému viděti porušení.
Aoa	13	36	David zajisté za svého věku posloužil vůli Boží, usnul, a přiložen jest k otcům svým, a viděl porušení.
Aoa	13	37	Ale ten, kteréhož Bůh vzkřísil, neviděl porušení.
Aoa	13	38	Protož známo vám buď, muži bratří, že skrze toho zvěstuje se vám odpuštění hříchů,
Aoa	13	39	A to ode všech, od kterýchž jste nemohli skrze Zákon Mojžíšův ospravedlnění býti, skrze tohoto každý, kdož věří, bývá ospravedlněn.
Aoa	13	40	Protož vizte, ať na vás nepřijde to, což jest v Prorocích povédáno:
Aoa	13	41	Vizte potupníci, a podivte se, a na nic přijďte; nebo já dílo dělám za dnů vašich, dílo to, o kterémž vy neuvěříte, kdyby je vám vypravoval.
Aoa	13	42	A když vycházeli ze školy Židovské, prosili jich pohané, aby jim v druhou sobotu mluvili táž slova.
Aoa	13	43	A když bylo rozpuštěno shromáždění, šlo mnoho Židů a nábožných lidí znovu na víru obrácených za Pavlem a Barnabášem, kteřížto promlouvajíce k nim, radili jim, aby trvali v milosti Boží.
Aoa	13	44	V druhou pak sobotu téměř všecko město sešlo se k slyšení slova Božího.
Aoa	13	45	A Židé vidouce zástupy, naplnění jsou závistí, a odporovali tomu, co bylo praveno od Pavla, protivíce a rouhajíce se.
Aoa	13	46	Tedy svobodně Pavel a Barnabáš řekli: Vámt jest mělo nejprv mluveno býti slovo Boží, ale poněvadž je zamítáte, a za nehodné sebe soudíte věčného života, aj, obracíme se ku pohanům.
Aoa	13	47	Neboť jest nám tak přikázal Pán, řka: Položil jsem tebe světlo pohanům, tak abys ty byl spasení až do končin země.
Aoa	13	48	A slyšíce to pohané, zradovali se a velebili slovo Páně; a uvěřili všickni, což jich koli bylo předzřízeno k životu věčnému.
Aoa	13	49	I rozhlašovalo se slovo Páně po vsi krajině.
Aoa	13	50	Tedy Židé zbouřili ženy nábožné a poctivé a přední měšťany, a vzbudili protivenství proti Pavlovi a Barnabášovi, i vyhnali je z končin svých.
Aoa	13	51	A oni vyrazivše prach z noh svých na ně, přišli do Ikonie.
Aoa	13	52	Učedníci pak naplnění byli radostí a Duchem svatým.
Aoa	14	1	I stalo se v Ikonii, že vešli spolu do školy Židovské, a mluvili slovo Boží, takže jest uvěřilo i Židů i Řeků veliké množství.
Aoa	14	2	Ale kteříž z Židů nepovolní byli, ti zbouřili a zdráždili myslí pohanů proti bratřím.
Aoa	14	3	I byli tu za dlouhý čas, směle a svobodně mluvíce v Pánu, kterýž svědectví vydával slovu milosti své, a působil to, aby se dále divové a zázrakové skrze ruce jejich.

Aoa 14 4 I rozdělilo se množství města, a jedni byli s Židy, a jiní s apoštoly.
 Aoa 14 5 A když se obořili na apoštoly i pohané i Židé s knížaty svými, aby je
 utiskli a kamenovali,
 Aoa 14 6 Oni srozuměvše tomu, utekli do měst Lykaonitských, do Lystry a do
 Derben, a do toho okolí,
 Aoa 14 7 A tu kázali evangelium.
 Aoa 14 8 Muž pak nějaký v Lystře, nemocný na nohy, sedával, chromý jsa hned z
 života matky své, kterýž nikdy nechodil.
 Aoa 14 9 Ten poslouchal Pavla a mluví cího. Kterýžto pohleděv naň, a vida, an
 věří, že uzdraven bude,
 Aoa 14 10 Řekl velikým hlasem: Postav se přímě na nohách svých. I zchopil se a
 chodil.
 Aoa 14 11 Zástupové pak viděvše, co učinil Pavel, pozdvihli hlasu svého,
 Lykaonitsky řkouce: Bohové připodobnivše se lidem, sstoupili k nám.
 Aoa 14 12 I nazvali Barnabáše Jupiterem a Pavla Merkuriášem; nebo on mluvil
 slovo Boží.
 Aoa 14 13 Tedy kněz Jupitera, modly té, kteráž byla před městem jejich, přivedl
 býky a přinesl věnce před bránu, a chtěl s lidem oběti obětovati.
 Aoa 14 14 To když uslyšeli apoštolé, Barnabáš a Pavel, roztrhše sukně své,
 vyběhli k zástupům, křičíce,
 Aoa 14 15 A řkouce: Muži, což to činíte? Však i my lidé jsme, týmž bídám jako i
 vy poddaní, kteříž vás napomínáme, abyste se obrátili od těchto marností k Bohu živému, kterýž
 učinil nebe i zemi, i moře, i všecko, což v nich jest.
 Aoa 14 16 Kterýžto za předešlých věků všech pohanů nechával, aby chodili po
 cestách svých,
 Aoa 14 17 Ačkoli proto nenechal sebe bez osvědčení, dobře čině, dávaje nám s
 nebe déšť a časy úrodné, naplňuje pokrmem a potěšením srdce naše.
 Aoa 14 18 A to mluvíce, sotva spokojili zástupy, aby jim neobětovali.
 Aoa 14 19 A vtom přišli od Antiochie a Ikonie nějakí Židé, kteřížto navedše
 zástupy, a ukamenovavše Pavla, vytáhli jej před město, domnívajíce se, že umřel.
 Aoa 14 20 A když jej obstoupili učedníci, vstal a všel do města, a nazejtří
 odšel s Barnabášem do Derben.
 Aoa 14 21 A kázavše evangelium městu tomu, a učedníků mnoho získavše, navrátili
 se do Lystry a do Ikonie a do Antiochie,
 Aoa 14 22 Potvrzující duši učedníků, a napomínající jich, aby trvali u víře, a
 pravíce, že musíme skrze mnohá soužení vjíti do království Božího.
 Aoa 14 23 A zřídívše jim, podle daných hlasů, starší po církvích, a modlivše se
 s postem, poručili je Pánu, v kteréhož jsou uvěřili.
 Aoa 14 24 A prošeďse Pisidii, přišli do Pamfylie,
 Aoa 14 25 A mluvivše slovo Boží v Pergen, šli do města Attalie.
 Aoa 14 26 A odtud plavili se do Antiochie, odkudž poručení byli milosti Boží k
 dílu, kteréž jsou vykonali.
 Aoa 14 27 A když tam přišli a shromáždili církev, vypravovali jim, kteraké věci
 Bůh skrze ně učinil a že otevřel pohanům dveře víry.
 Aoa 14 28 I byli tu za dlouhý čas s učedníky.
 Aoa 15 1 Přišedše pak někteří z Židovstva, učili bratří: Že nebudete-li se
 obřezovati podle obyčeje Mojžíšova, nebudete moci spasení býti.
 Aoa 15 2 A když se stala mezi nimi různice, a nemalou hádku Pavel a Barnabáš s
 nimi měl, i zůstali na tom, aby Pavel a Barnabáš a někteří jiní z nich šli k apoštolům a
 starším do Jeruzaléma o tu otázku.
 Aoa 15 3 Tedy oni jsouce vyprovoceni od církve, šli skrze Fenicen a Samaří,
 vypravující o obrácení pohanů na víru, i způsobili radost velikou všem bratřím.
 Aoa 15 4 A když se dostali do Jeruzaléma, přijati jsou od církve a od apoštolů
 a starších. I zvěštovali jim, kteraké věci činil skrze ně Bůh.
 Aoa 15 5 A že povstali někteří z sekty farizejské, kteříž byli uvěřili,
 pravíce, že musejí obřezování býti, a potom aby jim bylo přikázáno zachovávatí zákon Mojžíšův.
 Aoa 15 6 Tedy sešli se apoštolé a starší, aby toho povážili.
 Aoa 15 7 A když mnohé vyhledávání toho bylo, povstav Petr, řekl k nim: Muži
 bratří, vy víte, že od dávných dnů mezi námi Bůh vyvolil mne, aby skrze ústa má slyšeli pohané
 slovo evangelium a uvěřili.
 Aoa 15 8 A ten, jenž zpytuje srdce, Bůh, svědectví jim vydal, dav jim Ducha
 svatého, jako i nám.
 Aoa 15 9 A neučinil rozdíl mezi nimi a námi, věrou očistiv srdce jejich.
 Aoa 15 10 Protož nyní, proč pokoušíte Boha, chtíce vzložití na hrdlo učedníků
 jho, kteréhož ani otcové naši, ani my nésti jsme nemohli?
 Aoa 15 11 Ale skrze milost Pána Ježíše Krista věříme, že spasení budeme, rovně
 jako i oni.
 Aoa 15 12 I mlčelo všecko to množství, a poslouchali Barnabáše a Pavla,
 vypravujících, kteraké divy a zázraky činil Bůh skrze ně mezi pohany.
 Aoa 15 13 A když oni tak umkli, odpověděl Jakub, řka: Muži bratří, slyšte mne.
 Aoa 15 14 Šimon teď vypravoval, kterak Bůh nejprve popatřil na pohany, aby z
 nich přijal lid jménu svému.

Aoa 15 15 A s tím se srovnávají i řeči prorocké, jakož psáno jest:
Aoa 15 16 Potom se navrátím, a vzdělám zase stánek Davidův, kterýž byl klesl, a
zbořeniny jeho zase vzdělám, a vyzdvihnu jej,
Aoa 15 17 Tak aby ti ostatkové toho lidu hledali Pána, i všickni pohané, nad
kterýmiž jest vzýváno jméno mé, dí Pán, jenž činí tyto všecky věci.
Aoa 15 18 Známat jsou Bohu od věků všecka díla jeho.
Aoa 15 19 Protož já tak soudím, aby nebyli kormoucení ti, kteříž se z pohanů
obracejí k Bohu,
Aoa 15 20 Ale aby jim napsáno bylo, ať se zdržují od poskvrn modl, a smilstva, a
toho, což jest udáveného a od krve.
Aoa 15 21 Nebo Mojžiš od dávných věků má po všech městech, kdo by jej kázal v
školách, poněvadž na každou sobotu čítán bývá.
Aoa 15 22 Tehdy vidělo se apoštolům a starším se vši církví, aby vyvolili z sebe
muže a poslali je do Antiochie s Pavlem a Barnabášem: Judu, kterýž sloužil Barsabáš, a Sílu,
muže znamenité mezi bratřími,
Aoa 15 23 Napsavše po nich toto: Apoštolé a starší i všickni bratři těm, kteříž
jsou v Antiochii a v Syrii a v Cilicii bratřím, kteříž jsou z pohanů, pozdravení vzkazují.
Aoa 15 24 Poněvadž jsme slyšeli, že někteří vyšedše od nás, zkormoutili vás,
řečmi svými zemdlévající duše vaše, pravíce, že se máte obřezovati a Zákon zachovávatí, jimž
jsme toho neporučili:
Aoa 15 25 I vidělo se nám shromážděným jednomyslně, abychom vyvolili muže
některé a poslali k vám s nejmilejšími našimi bratřimi, Barnabášem a Pavlem,
Aoa 15 26 Lidmi těmi, kteříž vydali duše své pro jméno Pána našeho Ježíše
Krista.
Aoa 15 27 Protož poslali jsme Judu a Sílu, a tiť i ústně povědí vám totéž.
Aoa 15 28 Vidělo se zajisté Duchu svatému i nám, žádného více na vás břemene
nevzkládati, kromě těchto věcí potřebných,
Aoa 15 29 Totiž abyste se zdržovali od obětovaného modlám, a od krve, a od
udáveného, a od smilstva. Od těch věcí budete-li se ostriháti, dobře budete činiti. Mějte se
dobře.
Aoa 15 30 Tedy oni propuštění jsouce, přišli do Antiochie, a shromáždívše
množství, dali jim list.
Aoa 15 31 Kterýžto čtouce, radovali se z toho potěšení jich.
Aoa 15 32 Judas pak a Sílas, byvše i oni proroci, širokou řečí napomínali bratří
a potvrzovali jich.
Aoa 15 33 A pobývše tu za některý čas, propuštění jsou od bratří v pokoji zase k
apoštolům.
Aoa 15 34 Ale Sílovi se vidělo, aby tu zůstal.
Aoa 15 35 Tolikež Pavel i Barnabáš pobýli v Antiochii, učíce a zvěstující slovo
Páně, i s mnohými jinými.
Aoa 15 36 Po několika pak dnech řekl Pavel k Barnabášovi: Vracujíce se,
navštívme bratří naše po všech městech, v kterýchž jsme kázali slovo Páně, a přezvíme, kterak
se mají.
Aoa 15 37 Tedy Barnabáš radil, aby pojali s sebou i Jana, kterýž příjímí měl
Marek.
Aoa 15 38 Ale Pavlovi se nezdálo pojíti toho s sebou, kterýž byl odšel od nich z
Pamfylie, aniž šel s nimi ku práci.
Aoa 15 39 I vznikl mezi nimi tuhý odpor, takže se rozešli různě. Barnabáš pak
pojav s sebou Marka, plavil se do Cypru.
Aoa 15 40 A Pavel připojiv k sobě Sílu, odšel, poručen jsa milosti Boží od
bratří.
Aoa 15 41 I chodil po Syrii a Cilicii, potvrzuje církví.
Aoa 16 1 Přišel pak do Derben a do Lystry, aj, uředlník jeden tu byl, jménem
Timoteus, syn jedné ženy Židovky věřící, ale otce měl Řeka.
Aoa 16 2 Tomu svědectví dobré vydávali ti, jenž byli v Lystře a v Ikonii
bratří.
Aoa 16 3 Toho sobě oblíbil Pavel, aby s ním šel. I pojav ho, obřezal jej, pro
Židy, kteříž byli v těch místech; nebo věděli všickni, že otec jeho byl Řek.
Aoa 16 4 A když chodili po městech, vydávali jim k ostrihání ustanovení zřízená
od apoštolů a od starších, kteříž byli v Jeruzalémě.
Aoa 16 5 A tak církve utvrzovaly se u víře a rozmáhaly se v počtu na každý den.
Aoa 16 6 A prošedše Frygii i Galatskou krajinu, když jim zabráněno od Duchu
svatého, aby nemluvili slova Božího v Ázii,
Aoa 16 7 Přišedše do Myzie, pokoušeli se jíti do Bitynie. Ale nedal jim Duch
Ježíšův.
Aoa 16 8 Tedy pomínuvše Myzii, šli do Troady.
Aoa 16 9 I ukázalo se Pavlovi v noci vidění, jako by muž nějaký Macedonský
stál, a prosil ho, řka: Přijď do Macedonie, pomoz nám.
Aoa 16 10 A jakž to vidění viděl, ihned jsme usilovali o to, abychom šli do
Macedonie, tím ujištěni jsouce, že jest nás povolal Pán, abychom jim kázali evangelium.
Aoa 16 11 Protož pustivše se od Troady, přímým během připlavili jsme se do
Samotracie a nazejtrí do Neapolis,

Aoa 16 12 A odtud do Filippis, kteréžto jest první město krajiny Macedonské, obyvateli cizími osazené. I zůstali jsme v tom městě za několik dní.

Aoa 16 13 V den pak sobotní vyšli jsme ven za město k řece, kdež býval obyčej modliti se. A usadivše se, mluvili jsme ženám, kteréž se tu byly sešly.

Aoa 16 14 Jedna pak žena, jménem Lydia, kteráž šarlaty prodávala v městě Tyatirských, bohobojící, poslouchala nás. Jejížto srdce otevřel Pán, aby to pilně rozsuzovala, co se od Pavla pravilo.

Aoa 16 15 A když pokřtěna byla i dům její, prosila, řkuci: Poněvadž jste mne soudili věrnou Pánu býti, vejdětež do domu mého, a pobuďte u mne. I přinutila nás.

Aoa 16 16 I stalo se, když jsme šli k modlitbě, že děvče nějaká, mající ducha věštího, potkala se s námi, kteráž veliký užitek přinášela pánům svým budoucích věcí předpovídáním.

Aoa 16 17 Ta šedši za Pavlem a za námi, volala, řkuci: Tito lidé jsou služebníci Boha nejvyššího, kteřížto zvěstují nám cestu spasení.

Aoa 16 18 A to činívala za mnoho dní. Pavel pak těžce to nesa, a obrátiv se, řekl duchu tomu: Příkazuji tobě ve jménu Ježíše Krista, abys vyšel od ní. I vyšel hned té chvíle.

Aoa 16 19 A viděvše páni její, že jest odešla naděje zisku jejich, chytivše Pavla a Sílu, vedli je na rynek před úřad.

Aoa 16 20 A postavivše je před úředníky, řekli: Tito lidé bouří město naše, jsouce Židé,

Aoa 16 21 A zvěstují obyčeje, kterýchž nám nesluší přijíti ani zachovávat, poněvadž jsme my Římané.

Aoa 16 22 I povstala obec proti nim. A úředníci, roztrhše sukně jejich, kázali je metlami mrskati.

Aoa 16 23 A množství ran jim davše, vsadili je do žaláře, příkázavše strážnému žaláře, aby jich pilně ostříhal.

Aoa 16 24 Tedy on takové maje příkázání, vsadil je do nejhlubšího žaláře, a nohy jejich sevřel kladou.

Aoa 16 25 O půlnoci pak Pavel a Sílas modléce se, zpívali písničky o Bohu, takže je slyšeli i jiní vězňové.

Aoa 16 26 A vtom pojednou země třesení stalo se veliké, až se pohnuli gruntové žaláře, a hned se jim všecky dveře otevřely a všech okovové spadli.

Aoa 16 27 I procítiv strážný žaláře a vida dveře žaláře otevřené, vytrhl meč, aby se zabil, domnívaje se, že vězňové utekli.

Aoa 16 28 I zkríkl naň Pavel hlasem velikým, řka: Nečiň sobě nic zlého, však jsme teď všickni.

Aoa 16 29 A požádav světla, vběhl k nim, a třesa se, padl k nohám Pavlovým a Sílovým.

Aoa 16 30 I vyved je ven, řekl: Páni, co já mám činiti, abych spasen byl?

Aoa 16 31 A oni řekli: Věř v Pána Ježíše a budeš spasen ty i dům tvůj.

Aoa 16 32 I mluvili jemu slovo Páně, i všechněm, kteříž byli v domu jeho.

Aoa 16 33 A on pojav je v tu hodinu v noci, umyl rány jejich. I pokřtěn jest hned on i všecka čeled jeho.

Aoa 16 34 A když je uvedl do domu svého, připravil jim stůl, a veselil se, že jest se vším domem svým uvěřil Bohu.

Aoa 16 35 A když bylo ve dne, poslali úředníci služebníky, řkouce: Vypušt ty lidi.

Aoa 16 36 I oznámil strážný žaláře slova ta Pavlovi, pravě: Že poslali úředníci, abyste byli propuštěni. Protož nyní vyjdouce, jdětež v pokoji.

Aoa 16 37 Ale Pavel řekl k nim: Zmrskavše nás zjevně a bez vyslyšení, lidi Římany, vsázeli do žaláře, a již nyní nás chtějí tajně vyhnati? Nikoli, ale nechat sami přijdou, a vyvedou nás.

Aoa 16 38 Tedy pověděli úředníkům služebníci slova ta. I báli se, uslyšavše, že by Římané byli.

Aoa 16 39 A přišedše, prosili jich; a vyvedše je, žádali jich, aby šli z města.

Aoa 16 40 I vyšedše z žaláře, vešli k Lydii, a uzřevše bratří, potěšili jich, i šli odtud.

Aoa 17 1 A prošedše město Amfipolim a Apollonii, přišli do Tessaloniky, kdež byla Židovská škola.

Aoa 17 2 Tedy Pavel podle obyčeje svého všel k nim, a po tři soboty kázał jim z Píssem,

Aoa 17 3 Otvíraje a předkládaje to, že měl Kristus trpěti a z mrtvých vstáti, a že ten jest Kristus Ježíš, kteréhož já zvěstuji vám.

Aoa 17 4 I uvěřili někteří z nich, a připojili se Pavlovi a Sílovi, i Řeků nábožných veliké množství, i žen znamenitých nemálo.

Aoa 17 5 Ale zažžení jsouce závistí Židé pravdě nepovolní, a přivzavše k sobě některé lehkomyšlné a zlé lidi, shlukše se, zbouřili město, a útok učinivše na dům Jázonův, hledali jich, aby je vyvedli před lid.

Aoa 17 6 A nenalezše jich, táhli Jázona a některé bratří k starším města, křičíce: Tito, kteříž všecken svět bouří, ti sem také přišli,

Aoa 17 7 Kteréž přijal Jázon. A ti všickni proti ustanovení císařskému činí,

pravíce býti králem jiného, jménem Ježíše.

Aoa 17 8 A tak zbouřili obec i starší města, kteříž od nich to slyšeli.

Aoa 17 9 Ale oni přijavše dosti učinění od Jázona a jiných, propustili je.

Aoa 17 10 Bratří pak hned v noci vypustili i Pavla i Sílu do Berie. Kterížto přišedše tam, vešli do školy Židovské.

Aoa 17 11 A ti byli udatnější nežli Tessalonitští, kteřížto přijali slovo Boží se vši chtivostí, na každý den rozvažující Písma, tak-li by ty věci byly, jakž kázal Pavel.

Aoa 17 12 A tak mnozí z nich uvěřili, i Řecké ženy poctivé i mužů nemálo.

Aoa 17 13 A když zvěděli Židé v Tessalonice, že by i v Berii kázáno bylo slovo Boží od Pavla, přišli také tam, bouříce zástupy.

Aoa 17 14 Ale hned bratří vypustili Pavla, aby šel jako k moři; Sílas pak a Timoteus zůstali tu.

Aoa 17 15 Ti pak, kteříž provodili Pavla, dovedli ho až do Atén. A vzavše poručení k Sílovi a k Timoteovi, aby přišli k němu, což nejspíše mohou, šli zase.

Aoa 17 16 A když Pavel čekal jich v Aténách, rozněcoval se v něm duch jeho, vida to město oddané býti modloslužbě.

Aoa 17 17 I rozmlouval s Židy a nábožnými lidmi v škole, ano i na rynku, po všecky dni, s těmi, kteříž se koli nahodili.

Aoa 17 18 Tedy někteří z epikureů a stoických mudráků hádali se s ním. A někteří řekli: I co tento žvác chce pověditi? Jiní pak pravili: Zdá se býti nějakých cizích bohů zvěstovatel. Neb jím o Ježíšovi a o z mrtvých vstání vypravoval.

Aoa 17 19 I popadše jej, vedli ho do Areopágu, a řekli jemu: Můžeme-li věděti, jaké jest to učení nové, kteréž vypravuješ?

Aoa 17 20 Nebo nové jakési věci vkládáš v uši naše, protože chceme věděti, co by to bylo.

Aoa 17 21 (Aténští zajisté všickni, i ti, kteříž tu byli hosté, k ničemuž jinému tak hotovi nebyli, než praviti neb slyšeti něco nového.)

Aoa 17 22 Tedy Pavel, stoje uprostřed Areopágu, řekl: Muži Aténští, vidím vás býti všelijak příliš nábožné lidi.

Aoa 17 23 Nebo procházejete se a spatřujete náboženství vaše, nalezl jsem také oltář, na kterémž napsáno jest: Neznámému Bohu. Protož kteréhož vy ctíte neznajíce, tohoť já zvěstuji vám.

Aoa 17 24 Bůh ten, kterýž stvořil svět i všecko, což jest na něm, ten jsa Pánem nebe i země, nebydlí v chrámech rukou udělaných,

Aoa 17 25 Aniž bývá ctěn lidskýma rukama, jako by něčeho potřeboval, poněvadž on dává všechněm život i dýchání i všecko.

Aoa 17 26 A učinil z jedné krve všecko lidské pokolení, aby přebývalo na tváři vsí země, vyměřiv jim uložené časy a cíle přebývání jejich,

Aoa 17 27 Aby hledali Boha, zda by snad makajíce, mohli naléztí jej, ačkoli není daleko od jednoho každého z nás.

Aoa 17 28 Nebo jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme, jakož i někteří z vašich poetů pověděli: Že i rodina jeho jsme.

Aoa 17 29 Rodina tedy Boží jsouce, nemámet se domnívati, že by Bůh zlatu neb stříbru neb kamenu, řemeslem anebo důvtipem lidským vyrytému, byl podoben.

Aoa 17 30 Nebo časy této neznámosti přehlídaje Bůh, již nyní zvěstuje lidem všechněm všudy, aby pokání činili,

Aoa 17 31 Protože uložil den, v kterémžto souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze muže, kteréhož jest k tomu vystavil, slouže k víře o tom všechněm, vzkříšením jeho z mrtvých.

Aoa 17 32 Uslyševše pak o vzkříšení z mrtvých, někteří se posmívali, a někteří řekli: Budeme tě slyšeti o tom po druhé.

Aoa 17 33 A tak Pavel vyšel z prostředku jejich.

Aoa 17 34 Někteří pak muži, přídržíce se ho, uvěřili, mezi kterýmiž byl i Dionyzius Areopagitský, i žena, jménem Damaris, a jiní s nimi.

Aoa 18 1 Potom pak Pavel vyšel z Atén, přišel do Korintu.

Aoa 18 2 A nalezl jednoho Žida, jménem Akvilu, jenž byl rodem z Pontu, kterýž nedávno byl přišel z Vlach, i s Priscillou manželku svou, (protože byl rozkázal Klaudius, aby všickni Židé z Říma vyšli), i přivínil se k nim.

Aoa 18 3 A že byl téhož řemesla jako oni, bydlil u nich a dělal; a bylo řemeslo jejich stany dělati.

Aoa 18 4 I hádal se v škole na každou sobotu a k získání přivodil i Židy i Řeky.

Aoa 18 5 A když přišli z Macedonie Sílas a Timoteus, rozněcoval se v duchu Pavel, osvědčuje Židům, že Ježíš jest Kristus.

Aoa 18 6 A když jemu oni odporovali a rouhali se, vyrazilv prach z roucha svého, řekl k nim: Krev vaše budiž na hlavu vaši. Já čist jsa, hned půjdu ku pohanům.

Aoa 18 7 A jda odtud, všel do domu člověka jednoho, jménem Justa, ctitele Božího, kteréhož dům byl u samé školy.

Aoa 18 8 Krispus pak, kníže školy, uvěřil Pánu se vším domem svým, a mnozí z Korintských slyšíce, uvěřili a křtěni byli.

Aoa 18 9 I řekl Pán v noci u vidění Pavlovi: Neboj se, ale mluv a nemlč.

Aoa 18 10 Nebť já s tebou jsem, a žádnýť nesáhne na tebe, ať by zle učinil; nebo

mnoho mám lidu v tomto městě.

- Aoa 18 11 I byl tu půl druhého léta, káže jim slovo Boží.
- Aoa 18 12 Když pak Gallio vládařem byl v Achaïi, povstali jednomyslně Židé proti Pavlovi, a přivedli jej před soudnou stolicí,
- Aoa 18 13 Právce: Tento navodí lidi, aby proti Zákonu ctili Boha.
- Aoa 18 14 A když Pavel měl již otevřít ústa, řekl Gallio k Židům: Ó Židé, jestliže by co nepravého stalo se, nebo nešlechtnost nějaká, slušně bych vás vyslyšel.
- Aoa 18 15 Pakliž jsou jaké hádky o slovích a o jméních a Zákonu vašem, vy sami k tomu přihlédněte. Jáť toho soudce byti nechci.
- Aoa 18 16 I odehnal je od soudné stolice.
- Aoa 18 17 Tedy Řekové všickni, uchopivše Sostena, kníže školy Židovské, bili jej tu před soudnou stolicí, a Gallio na to nic nedbal.
- Aoa 18 18 Pavel pak, pobýv tam ještě za mnoho dní, i rozžehnav se s bratřími, plavil se do Syrie, a s ním spolu Priscilla a Akvila, oholiv hlavu v Cenchreis; nebo byl učinil slib.
- Aoa 18 19 I přišel do Efezu a nechal jich tu; sám pak všed do školy, hádal se s Židy.
- Aoa 18 20 A když ho prosili, aby tu déle pobyl u nich, nepovolil.
- Aoa 18 21 Ale požehnav jich, řekl: Musím já jistotně svátek ten, kterýž nastává, v Jeruzalémě slaviti, ale navrátím se k vám zase, bude-li vůle Boží. I bral se z Efezu.
- Aoa 18 22 A přišed do Cesaree, vstoupil do Jeruzaléma, a pozdraviv církve, odtud šel do Antiochie.
- Aoa 18 23 A pobýv tu za některý čas, odšel a procházel pořád Galatskou krajinu a Frygii, potvrzuje všech učedníků.
- Aoa 18 24 Žid pak nějaký, jménem Apollo, rodem z Alexandrie, muž výmluvný, přišel do Efezu, učený v Písmě.
- Aoa 18 25 Ten byl počátečně naučen cestě Páně, a jsa vroucího ducha, horlivě mluvil a učil pilně těm věcem, kteréž jsou Páně, znaje toliko křest Janův.
- Aoa 18 26 A ten počal směle a svobodně mluvit v škole. Kteréhož slyševše Priscilla a Akvila, přijali ho k sobě a dokonaleji vypravovali jemu o cestě Boží.
- Aoa 18 27 A když chtěl jíti do Achaie, bratři napomenuvše ho, psali učedníkům, aby jej přijali. Kterýžto když tam přišel, mnoho prospěl těm, kteříž uvěřili skrze milost Boží.
- Aoa 18 28 Nebo náramně přemáhal Židy, zjevně přede všemi jim toho dokazuje z Písem, že Ježíš jest Kristus.
- Aoa 19 1 I stalo se, když Apollo byl v Korintu, že Pavel prosed vrchní krajiny, přišel do Efezu, a nalezna tu některé učedníky,
- Aoa 19 2 Řekl k nim: Přijali-li jste Ducha svatého, uvěřivše? A oni řekli jemu: Ba, aniž jsme slychali, jest-li Duch svatý.
- Aoa 19 3 On pak řekl jim: Načež tedy pokřtěni jste? A oni řekli: Křtěni jsme křtem Janovým.
- Aoa 19 4 I řekl Pavel: Jantž zajisté křtil křtem pokání, pravě lidu, aby v toho, kterýž měl po něm přijíti, věřili, to jest v Krista Ježíše.
- Aoa 19 5 Kteríž pak toho uposlechli, pokřtěni jsou ve jméno Pána Ježíše.
- Aoa 19 6 A když vzkládal na tyto ruce Pavel, sstoupil Duch svatý na ně, i mluvili jazyky rozličnými, a prorokovali.
- Aoa 19 7 A bylo všech spolu okolo dvanácti mužů.
- Aoa 19 8 Tedy Pavel všed do školy, směle a svobodně mluvil za tři měsíce, hádaje se a uče o království Božím.
- Aoa 19 9 A když se někteří zatvrdili a nepovolovali, zle mluvíce o cestě Boží přede vším množstvím, odstoupiv od nich, oddělil učedníky, na každý den kázání čině v škole nějakého Tyranna.
- Aoa 19 10 A to se dalo za dvě léta, takže všickni, kteříž přebývali v Azii, poslouchali slova Pána Ježíše, i Židé i Řekové.
- Aoa 19 11 A dívky veliké činil Bůh skrze ruce Pavlovy,
- Aoa 19 12 Takže i šátky a fěrtochy od jeho těla na nemocné nosívali, a odstupovaly od nich nemoci, a duchové nečistí vycházeli z nich.
- Aoa 19 13 Tedy pokusili se někteří z Židů tuláků, kteříž se s zaklínáním obírali, vyzývati jméno Pána Ježíše nad těmi, jenž měli duchy nečisté, říkajíce: Zaklínáme vás skrze Ježíše, kteréhož káže Pavel.
- Aoa 19 14 A bylo jich sedm synů jednoho Žida, jménem Scevy, předního kněze, kteříž to činili.
- Aoa 19 15 Tedy odpověděv duch zlý, řekl: Ježíše znám, a o Pavlovi vím, ale vy kdo jste?
- Aoa 19 16 A obořiv se na ně člověk ten, v kterémž byl duch zlý, a opanovav je, zmocnil se jich, takže nazí a zranění vyběhli z domu toho.
- Aoa 19 17 A to známo učiněno jest všechněm Židům i Řekům bydlícím v Efezu, a spadla bázeň na ně na všechny. I oslaveno jest jméno Pána Ježíše.
- Aoa 19 18 Mnozí pak z věřících přicházeli, vyznávajíce se a zjevujíce skutky své.
- Aoa 19 19 Mnozí také z těch, kteříž se s marnými uměními obírali, snesše knihy o těch věcech, spálili je přede všemi; a početše cenu jejich, shledali toho padesáte tisíců

peněz.
Aoa 19 20 Tak jest mocně rostlo slovo Páně a zmocňovalo se.
Aoa 19 21 A když se to všecko dokonalo, uložil Pavel v duchu svém, aby projda
Macedonii a Achaii, šel do Jeruzaléma, řka: Když pobudu tam, musím také i na Řím pohledět.
Aoa 19 22 I poslav dva z těch, jenž mu přísluhovali, do Macedonie, Timotea a
Erasta, sám pozůstal v Azii do času.
Aoa 19 23 Tedy stala se v ten čas nemalá bouřka pro cestu Boží.
Aoa 19 24 Nebo zlatník jeden, jménem Demetrius, kterýž dělával chrámy stříbrné
modly Diány, nemalý zisk přivodil řemeslníkům.
Aoa 19 25 Kteréž svolav, i ty, kteříž byli k těm podobných věcí dělníci, řekl
jim: Muži, víte, že z tohoto řemesla jest živnost naše.
Aoa 19 26 A vidíte i slyšíte, že netoliko v Efezu, ale téměř po vši Azii tento
Pavel svedl a odvrátil veliké množství lidu, pravě: Že to nejsou bohové, kteříž jsou rukama
udělaní.
Aoa 19 27 A protož strach jest, netoliko aby se nám v živnosti naší přítrž
nestala, ale také i veliké bohyně Diány chrám aby za nic nebyl jmán, a aby nepřišlo k zkáze
důstojenství její, kteroužto všechna Azia i všecken světa okršlek ctí.
Aoa 19 28 To uslyšavše a naplnění jsouce hněvem, zkríkli řkouce: Veliká jest
Diána Efezských.
Aoa 19 29 I naplněno jest všecko město rozbrojem, a valili se všickni spolu na
plac, pochopivše Gáia a Aristarcha, Macedonské, tovaryše cesty Pavlovy.
Aoa 19 30 Pavlovi pak, když chtěl jíti k lidu, nedopustili učedníci.
Aoa 19 31 Ano i někteří z předních mužů Azianských, kteříž jemu přáli, poslavše
k němu, prosili ho, aby se nedával do toho hluku.
Aoa 19 32 A jedni tak, jiní jinak křičeli; nebo byla obec zbouřena, a mnozí
nevěděli, proč jsou se sběhli.
Aoa 19 33 Z zástupu pak někteří Alexandra nějakého táhli k mluvení, kteréhož i
Židé k tomu nutili. Alexander pak pokynuv rukou, chtěl zprávu dát lidu.
Aoa 19 34 Ale jakž poznali, že jest Žid, ihned se stal jednotejný všech hlas,
jako za dvě hodiny volajících: Veliká jest Diána Efezských.
Aoa 19 35 A když písař pokojil zástup, řekl: Muži Efezští, i kdož z lidí jest,
ješto by nevěděl, že město Efezské slouží veliké bohyni Diáně a od Jupitera spadlému obrazu?
Aoa 19 36 A poněvadž tomu odpíráno býti nemůže, slušné jest, abyste se upokojili
a nic kvapně nečinili.
Aoa 19 37 Přivedli jste zajisté lidi tyto, kteříž nejsou ani svatokrádce ani
ruhači bohyně vaší.
Aoa 19 38 Jestliže pak Demetrius a ti, kteříž jsou s ním řemeslníci, mají s kým
jakou při, však bývá obecný soud, a jsou k tomu konšelé. Nechat jedni druhé viní.
Aoa 19 39 Pakli čeho jiného hledáte, i toť můž v pořádném svolání obce
skoncováno býti.
Aoa 19 40 Nebo strach jest, abychom nedošli nesnáze pro tu bouřku dnešní,
poněvadž žádné příčiny není, kterouž bychom mohli předložit, proč jsme se tuto sběhli. A to
pověděv, rozpustil lid.
Aoa 19 41
Aoa 20 1 Když pak přestala ta bouřka, povolav Pavel učedníky a požehnáv jich,
vyšel odtud, aby se bral do Macedonie.
Aoa 20 2 A když prošel krajiny ty, a napomenutí jim učiniv mnohými řečmi,
přišel do země Řecké,
Aoa 20 3 v kteréžto pobyv za tři měsíce, (kdežto Židé učinili jemu zálohy,) když se měl plaviti do
Syrie, umínil navrátiti se skrze Macedonii.
Aoa 20 4 I šel s ním Sópatér Berienský až do Azie, a z Tessalonienských
Aristarchus a Sekundus a Gáius Derbeus a Timoteus, z Azianských pak Tychikus a Trofimus.
Aoa 20 5 Ti všickni šedše napřed, dočkali nás v Troadě.
Aoa 20 6 My pak plavili jsme se po velikonoci z Filippis, a přišli jsme k nim
do Troady v pěti dnech, a tu jsme pobýli za sedm dní.
Aoa 20 7 Tedy první den po sobotě, když se učedníci sešli k lámání chleba,
Pavel mluvil k nim, maje nazejtří jíti pryč, i prodělil řečí až do půlnoci.
Aoa 20 8 A bylo mnoho světél tu na té síni, kdež byli shromážděni.
Aoa 20 9 Jeden pak mládenec, jménem Eutychus, sedě na okně, jsa obtížen
hlubokým snem, když tak dlouho Pavel kázal, spě, spadl s třetího ponebí dolů, a vzat jest
mrtvý.
Aoa 20 10 I sstoupiv dolů Pavel, zpolehl na něj, a objav jej, řekl: Nermuťtež
se, však duše jeho v něm jest.
Aoa 20 11 A vstoupiv zase na síň, lámal chléb a jedl, a kázání jim učiniv dlouho
až do svítání, tak odšel pryč.
Aoa 20 12 I přivedli toho mládence živého, a byli nad tím velice potěšeni.
Aoa 20 13 My pak vstoupivše na lodí, plavili jsme se do Asson, odtud majíce k
sobě vzítí Pavla; neb jest byl tak poručil, maje sám jíti po zemi.
Aoa 20 14 A když se k nám připojil v Asson, vzavše jej, přijeli jsme do
Mitylénu.
Aoa 20 15 A odtud plavíce se, druhý den byli jsme proti Chium, a třetího dne
přistavili jsme bárku k Sámu, a pobyvše v Trogyllí, nazejtří přišli jsme do Milétu.

Aoa 20 16 Nebo Pavel byl umínil pomínouti Efez, aby se nemeškal v Azii; nebo pospíchal, by možné bylo, aby byl o letnicích v Jeruzalémě.

Aoa 20 17 Tedy z Milétu poslav do Efezu, povolal k sobě starších církve.

Aoa 20 18 Kterážto když přišli k němu, řekl jim: Vy víte od prvního dne, v kterýžto přišel jsem do Azie, kterak jsem po všecken ten čas s vámi byl,

Aoa 20 19 Slouže Pánu se vši pokorou i s mnohými slzami a pokušeními, kteráž na mne přicházela z úkladů Židovských.

Aoa 20 20 Kterak jsem ničehož nepominul, což by vám užitečného bylo, abych vám toho neoznámil, ale učil jsem vás vůbec zjevně i po domích,

Aoa 20 21 Svědectví vydávaje i Židům i Řekům o pokání k Bohu a o víře v Pána našeho Ježíše Krista.

Aoa 20 22 A aj, nyní já sevřín jsa duchem, беру se do Jeruzaléma, nevěda, co mi se v něm má státi,

Aoa 20 23 Než že Duch svatý po městech, kudyž jsem šel, osvědčuje mi, pravě, že vězení a souzení mne očekávají.

Aoa 20 24 Však já nic na to nedbám, aniž jest mi tak drahá duše má, jen abych běh svůj s radostí vykonal a přisluhování, kteréž jsem přijal od Pána Ježíše, k osvědčování evangelium milosti Boží.

Aoa 20 25 A aj, já nyní vím, že již více neužříte tváři mé vy všickni, mezi kterýmiž jsem chodil, káže o království Božím.

Aoa 20 26 Protož osvědčujit vám dnešní den, žeť jsem čist od krve všech.

Aoa 20 27 Nebt jsem neobmeškal zvěstovati vám všeliké rady Boží.

Aoa 20 28 Buďtež tedy sebe pilni i všeho stáda, v němžto Duch svatý ustanovil vás biskupy, abyste pásli církev Boží, kteréž sobě dobyl svou vlastní krví.

Aoa 20 29 Nebo já to jistotně vím, že po mém odjiti vejdou mezi vás vlci hltaví, kteříž nebudou odpouštět stádu.

Aoa 20 30 A z vás samých povstanou muži, jenž budou mluviti převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.

Aoa 20 31 Protož bděte, v paměti majíce, že jsem po tři léta nepřestával dnem i nocí s pláčem napomínati jednoho každého z vás.

Aoa 20 32 A již nyní, bratří, poroučím vás Bohu a slovu milosti jeho, kterýžto mocen jest vzdělati vás, a dáti vám dědictví mezi všemi posvěcenými.

Aoa 20 33 Stříbra nebo zlata neb roucha nežádal jsem od žádného.

Aoa 20 34 Nýbrž sami víte, že toho, čehož mi kdy potřebí bylo, i těm, kteříž jsou se mnou, dobývaly ruce tyto.

Aoa 20 35 Vše ukázal jsem vám, že tak pracujíce, musíme snášeti mdlé, a pamatovati na slova Pána Ježíše; nebt on řekl: Blahoslavenější jest dáti nežli bráti.

Aoa 20 36 A to pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi.

Aoa 20 37 I stal se pláč veliký ode všech, a padajíce na hrdlo Pavlovo, líbali jej,

Aoa 20 38 Rmoutíce se nejvíce nad tím slovem, kteréž řekl, že by již více neměli tváři jeho viděti. I provodili jej až k loďi.

Aoa 21 1 Když jsme se pak plavili, rozloučivše se s nimi, přímým během přijeli jsme do Koum, a druhý den do Ródu, a odtud do Patary.

Aoa 21 2 I nalezše tu loďi, kteráž měla plouti do Fenicen, a vstoupivše na ni, plavili jsme se.

Aoa 21 3 A když se nám počal ukazovati Cyprus, nechavše ho na levé straně, plavili jsme se do Syrie, a připravili jsme se do Týru; nebo tu měli složiti náklad z loďi.

Aoa 21 4 A nalezše tu učedníky, pobyli jsme tam za sedm dní, kteřížto pravili Pavlovi skrze Ducha svatého, aby nechodil do Jeruzaléma.

Aoa 21 5 A když jsme my vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se.

Aoa 21 6 A když jsme se vespolek rozžehnali, vstoupili jsme na loďi, a oni se vrátili domů.

Aoa 21 7 My pak přeplavivše se od Týru, dostali jsme se až do Ptolemaidy, a pozdravivše tu bratří, pobyli jsme u nich jeden den.

Aoa 21 8 A nazejtří vyšedše Pavel a my, jenž jsme s ním byli, přišli jsme do Cesaree, a všedše do domu Filipa evangelisty, (kterýž byl jeden z oněch sedmi,) pobyli jsme u něho.

Aoa 21 9 A ten měl čtyři dcery panny, prorokyně.

Aoa 21 10 A když jsme tu pobyli za drahně dní, přišel prorok nějaký z Judstva, jménem Agabus.

Aoa 21 11 Ten když k nám přišel, vzal pás Pavlův, a svázav sobě ruce i nohy, řekl: Totot praví Duch svatý: Muže toho, jehož jest pás tento, tak sváží Židé v Jeruzalémě a vydadí v ruce pohanům.

Aoa 21 12 A jakž jsme to uslyšeli, prosili jsme ho i my i ti, kteříž byli v tom místě, aby nechodil do Jeruzaléma.

Aoa 21 13 Tedy odpověděl Pavel: I co činíte, plačíte a trápíte srdce mé? Však já netoliko svázán býti, ale i umříti hotov jsem v Jeruzalémě pro jméno Pána Ježíše.

Aoa 21 14 A když nechtěl povoliti, dali jsme tomu pokoj, řkouce: Staň se vůle Páně.

Aoa 21 15 Po těch pak dnech připravivše se, brali jsme se do Jeruzaléma.
Aoa 21 16 A šli s námi i učedníci někteří z Cesaree, vedoucí s sebou nějakého
Mnázona z Cypru, starého učedníka, u něhož bychom hospodu měli.
Aoa 21 17 A když jsme přišli do Jeruzaléma, vděčně nás přijali bratři.
Aoa 21 18 Druhého pak dne všel Pavel s námi k Jakubovi, a tu se byli všickni
starší sešli.
Aoa 21 19 Jichžto pozdraviv, vypravoval jim všecko, což Bůh skrze službu jeho
činil mezi pohany.
Aoa 21 20 A oni slyšavše to, velebili Pána, a řekli jemu: Vidíš, bratře, kterak
jest mnoho tisíců Židů věřících, a ti všickni jsou horliví milovníci Zákona.
Aoa 21 21 Ale o tobě mají zprávu, že bys ty vedl od Zákona Mojžíšova všecky ty
Židy, kteříž jsou mezi pohany, pravě, že nemají obřezovati synů svých, ani zachovávat obyčejů
Zákona.
Aoa 21 22 Což tedy činiti? Musíť zajisté shromážděno býti všecko množství, neboť
uslyší o tobě, že jsi přišel.
Aoa 21 23 Učiniž tedy toto, cožť povíme: Mámeť tu čtyři muže, kteříž mají slib
na sobě.
Aoa 21 24 Ty přijma k sobě, posvět se s nimi, i náklad učíš s nimi, aby oholili
hlavy své. A takť zvedí všickni, že to, což slyšeli o tobě, nic není, ale že i sám ty chodíš,
ostříhaje zákona.
Aoa 21 25 Z strany pak těch, kteříž z pohanů uvěřili, my jsme psali, usoudivše,
aby tohoto ničeho nešetřili, toliko aby se varovali modlám obětovaného, a krve, a udáveného, a
smilstva.
Aoa 21 26 Tedy Pavel, přijav k sobě ty muže, na druhý den posvětiv se s nimi,
všel do chrámu, a vypravoval o vyplnění dní toho posvěcení, až i obětována jest oběť za
jednoho každého z nich.
Aoa 21 27 A když se vyplniti mělo dní sedm, Židé někteří z Azie, uzřevše jej v
chrámě, zbouřili všecken lid a vztáhli naň ruce,
Aoa 21 28 Křičíce: Muži Izraelští, pomozte! Tototť jest ten člověk, kterýž proti
lidu i zákonu i místu tomuto všecky všudy učí, a k tomu i pohany uvedl do chrámu, a poskvrnil
svatého tohoto místa.
Aoa 21 29 Nebo byli viděli prve Trofima Efezského s ním v městě, kteréhož
domnívali se, že by Pavel do chrámu uvedl.
Aoa 21 30 Takž se zbouřilo všecko město, a sběhli se lidé, a uchopivše Pavla,
táhli jej ven z chrámu. A hned zavříny jsou dveře.
Aoa 21 31 A když jej chtěli zamordovati, povědino hejtmanu vojska, že se bouří
všecken Jeruzalém.
Aoa 21 32 Kterýžto hned pojav s sebou žoldnéře a setníky, přiběhl na ně. A oni
uzřevše hejtmana a žoldnéře, přestali bití Pavla.
Aoa 21 33 Tedy přistoupiv hejtman, dosáhl ho, a rozkázal jej svázati dvěma
řetězy, a ptal se, kdo jest a co učinil.
Aoa 21 34 V zástupu pak jedni tak, jiní jinak křičeli. A nemoha nic jistého
zvědět pro hluk, rozkázal jej vésti do vojska.
Aoa 21 35 A když přišel k stupňům, nahodilo se, že nesen byl od žoldnéřů pro
násilí lidu.
Aoa 21 36 Nebo šlo za ním množství lidu, křičíce: Zahlaď jej!
Aoa 21 37 A když měl již uveden býti do vojska Pavel, řekl hejtmanu: Mohu-li co
promluvit k tobě? Kterýž řekl: Umíš Řecky?
Aoa 21 38 Nejsi-liž ty ten Egyptský, kterýž jsi před těmito dny byl bouřku
učinil, a vyvedls na poušť čtyři tisíce lotrů?
Aoa 21 39 I řekl Pavel: Ját jsem člověk Žid Tarsenský, neposledního města
Cilické země obyvatel; protož prosím tebe, dopuť mi promluvit k lidu.
Aoa 21 40 A když mu on dopustil, Pavel stojí na stupních, pokynul rukou na lid.
A když se veliké mlčení stalo, mluvil k nim Židovsky, řka:
Aoa 22 1 Muži bratři a otcové, poslechněte této mé omluvy, kterouž vám nyní
předložím.
Aoa 22 2 (Uslyševše pak, že by k nim mluvil Židovským jazykem, tím raději
mlčeli.) I řekl:
Aoa 22 3 Já zajisté jsem muž Žid, narozený v Tarsu městě Cilickém, ale vychován
jsem v tomto městě u noh Gamalielových, vyučený s pilností podle zákona otcovského, horlivý
milovník Boha, jakož i vy všickni podnes jste.
Aoa 22 4 Kterýž jsem se této cestě protivil až k smrti, svazuje a dáváje do
žaláře i muže i ženy,
Aoa 22 5 Jakož i nejvyšší kněz svědek mi toho jest, i všickni starší. Od nichž
i listy k bratřím vzav, šel jsem do Damašku, abych i ty, kteříž tam byli, svázané přivedl do
Jeruzaléma, aby byli trápeni.
Aoa 22 6 I stalo se, když jsem se bral cestou a přibližoval k Damašku, okolo
poledne, že pojednou rychle s nebe obklíčilo mne světlo veliké.
Aoa 22 7 I padl jsem na zem, a slyšel jsem hlas, an mi dí: Saule, Saule, proč
mi se protiviš?
Aoa 22 8 A já odpověděl jsem: Kdo jsi, Pane? I řekl ke mně: Ját jsem Ježíš
Nazaretský, kterémuž ty se protiviš.

Aoa 22 9 Ti pak, kteříž se mnou byli, světlo zajisté viděli a přestrašeni jsou, ale hlasu toho, kterýž se mnou mluvil, neslyšeli.

Aoa 22 10 I řekl jsem: Pane, což mám činiti? A Pán řekl ke mně: Vstana, jdiž do Damašku, a tuť tobě bude povědino všecko, což jest uloženo, abys ty činil.

Aoa 22 11 A že jsem byl oslnul pro jasnost světla toho, za ruce jsa veden od těch, kteříž se mnou byli, přišel jsem do Damašku.

Aoa 22 12 Ananiáš pak nějaký, muž pobožný podle zákona, svědectví máje ode všech přebývajících v Damašku Židů,

Aoa 22 13 Přišel ke mně, a stoje, řekl mi: Saule, bratře, prohlédni. A já hned v tu hodinu pohleděl jsem na něj.

Aoa 22 14 I řekl mi: Bůh otců našich vyvolil tě, abys poznal vůli jeho, a uzřel Spravedlivého tohoto, a abys slyšel hlas z úst jeho.

Aoa 22 15 Nebo svědkem jemu budeš u všech lidí těch věcí, kteréž jsi viděl a slyšel.

Aoa 22 16 A protož nyní co prodléváš? Vstana, pokřti se, a obmej hříchy své, vyzýváje jméno Páně.

Aoa 22 17 Stalo se pak, když jsem se navrátil do Jeruzaléma a modlil jsem se v chrámě, že jsem byl u vytržení mysli.

Aoa 22 18 I viděl jsem jej, an dí ke mně: Pospěš a vyjdi rychle z Jeruzaléma, neboť nepřijmou svědectví tvého o mně.

Aoa 22 19 A já řekl jsem: Pane, oniť vědí, že jsem já do žaláře dával a bil jsem v školách ty, kteříž věřili v tebe.

Aoa 22 20 A když vylévali krev Štěpána, svědka tvého, já také jsem tu stál, a přivolil jsem k usmrcení jeho, a ostříhal jsem roucha těch, kteříž jej mordovali.

Aoa 22 21 A Pán řekl ke mně: Jdi, neboť já ku pohanům daleko pošlu tebe.

Aoa 22 22 I poslouchali ho až do toho slova. A tu hned pozdvihli hlasu svého, řkouce: Zahlaď z země takového, neboť nesluší jemu živu býti.

Aoa 22 23 A když oni křičeli, a metali s sebe roucha, a prachem házeli v povětří,

Aoa 22 24 Rozkázal jej hejtman uvésti do vojska, a kázal jej biči mrskati, aby zvěděl, pro kterou příčinu na něj tak křičí.

Aoa 22 25 A když jej svázali řemením, řekl Pavel setníkovi, jenž tu stál: Sluší-liž vám člověka Římana a neodsouzeného mrskati?

Aoa 22 26 To uslyšav setník, přistoupě k hejtmanu, pověděl jemu, řka: Viz, co chceš činiti; nebo člověk tento jest Říman.

Aoa 22 27 A přistoupiv hejtman, řekl mu: Pověz mi, jsi-li ty Říman? A on řekl: A já jsem.

Aoa 22 28 I odpověděl hejtman: Já jsem za veliké peníze toho měšťanství dosáhl. Pavel pak řekl: Ale já jsem se i narodil Říman.

Aoa 22 29 Tedy ihned odstoupili od něho ti, kteříž jej měli trápit. Ano i hejtman bál se, když zvěděl, že jest Říman, a že jej byl kázal svázati.

Aoa 22 30 Nazejtří pak, chtěje zvědět i jistotu, z čeho by jej vinili Židé, propustil jej z pout, a rozkázal, aby se sešli přední kněží i všecka rada jejich. I vyvedl Pavla, a postavil ho před nimi.

Aoa 23 1 Tedy Pavel, pohleděv pilně na to shromáždění, řekl: Muži bratří, já všelijak s dobrým svědomím sloužil jsem Bohu až do dnešního dne.

Aoa 23 2 Tedy nejvyšší kněz Ananiáš kázal těm, kteříž tu stáli, aby jej bili v ústa.

Aoa 23 3 Pavel pak řekl jemu: Budet' tebe bítí Bůh, stěno zbílená. A ty sedíš, soudě mne vedle zákona, a proti zákonu velíš mne bít.

Aoa 23 4 A někteří stojíce tu řekli: Nejvyššímu knězi Božímu zlořečíš?

Aoa 23 5 I řekl Pavel: Nevědělť jsem, bratří, byť nejvyšším knězem byl; psánoť jest zajisté: Knížeti lidu svého nebudeš zlořečiti.

Aoa 23 6 A věda Pavel, že tu byla jedna strana saduceů a druhá farizeů, zvolal v radě: Muži bratří, já jsem farizeus, syn farizeův; pro naději a z mrtvých vstání já tuto k soudu stojím.

Aoa 23 7 A když on to promluvil, stal se rozbroj mezi farizei a saducei, a rozdvojilo se množství.

Aoa 23 8 Nebo saduceové tak praví, že není vzkříšení, ani anděla, ani ducha, ale farizeové obě to vyznávají.

Aoa 23 9 I stal se křik veliký. A povstavše učitelé strany farizejské, zastávali ho, řkouce: Nic jsme zlého nenalezli na tomto člověku; protož buď že mluvil jemu duch neb anděl, nebojujme s Bohem.

Aoa 23 10 A když veliký rozbroj vznikl, obávaje se hejtman, aby Pavel nebyl od nich roztrhán, rozkázal žoldněřům sjíti dolů a vychvátiti ho z prostředku jejich a vésti do vojska.

Aoa 23 11 V druhou pak noc ukázav se jemu Pán, řekl: Budiž stálý, Pavle; nebo jakož jsi svědčil o mně v Jeruzalémě, tak musíš svědčiti i v Římě.

Aoa 23 12 A když byl den, sšedše se někteří z Židů, zapřisáhli se s klatbou, řkouce, že nebudou jísti ani pítí, až zabijí Pavla.

Aoa 23 13 A bylo jich více než čtyřiceti, kteříž se byli tak spikli.

Aoa 23 14 Kterážto přistoupivše k předním kněžím a k starším, řekli: Prokletím

prokleli jsme se, že neokusíme ničehož, dokudž nezabijeme Pavla.

Aoa 23 15 Protož vy nyní dejte vědět hejtmanu, z jednotejného vši rady
svolení, aby jej zítra k vám přivedl, jako byste něco jistšího chtěli zvědět o jeho věcech;
my pak, prve nežli se k vám přiblíží, hotoví jsme jej zabít.

Aoa 23 16 Slyšev pak o těch úkladech, syn sestry Pavlovy odšel, a všel do vojska
a pověděl Pavlovi.

Aoa 23 17 Tedy zavolav Pavel k sobě jednoho z setníků, řekl: Doveď mládence
tohoto k hejtmanu; neboť má jemu něco povědět.

Aoa 23 18 A on pojav jej, vedl k hejtmanu a řekl jemu: Vězeň Pavel zavolav mne,
prosil, abych tohoto mládence přivedl k tobě, že by měl něco mluvit s tebou.

Aoa 23 19 I vzav jej hejtman za ruku jeho, a odstoupiv s ním soukromí, otázal se
ho: Co jest to, ještě mi máš oznámiti?

Aoa 23 20 Tedy on řekl: Že jsou Židé uložili prositi tebe, abys k nim zítra do
rady uvedl Pavla, jako by něco jistšího chtěli vyzvědět o něm.

Aoa 23 21 Ale ty nepovoluj jim; neboť úklady činí jemu více než čtyřiceti mužů
z nich, kteříž se zapřísáhli s klatbou, že nebudou ani jísti, ani pít, až jej zabijí. A jižť
jsou hotoví, čekajíce na odpověď od tebe.

Aoa 23 22 Tedy hejtman propustil toho mládence, přikázav: Abys žádnému nepravil,
žeš mi to oznámil.

Aoa 23 23 A zavolav dvou setníků, řekl jim: Připravte žoldnéřů dvě stě, aby šli
až do Cesaree, a jezdců sedmdesáte, a drabantů dvě stě k třetí hodině na noc.

Aoa 23 24 I hovada přiveďte, aby vsadice na ně Pavla, ve zdraví jej dovedli k
Felixovi vladaři;

Aoa 23 25 Napsav jemu také i list v tento rozum:

Aoa 23 26 Klaudius Lyziáš výbornému vladaři Felixovi vzkazuje pozdravení.

Aoa 23 27 Muže tohoto jávše Židé, hned zamordovati měli. Kteréhožto já, přispěv
s houfem žoldnéřů, vydřel jsem, zvěděv, že jest Říman.

Aoa 23 28 A chtěje zvědět, z čeho by jej vinili, uvedl jsem ho do rady jejich.

Aoa 23 29 I shledal jsem, že na něj žalují o nějaké otázky zákona jejich a že
nemá žádné viny, pro kterouž by byl hoden smrti neb vězení.

Aoa 23 30 A když mi povědino o úkladech, kteréž jsou o něm skládali Židé, ihned
jsem jej poslal k tobě, přikázav také i žalobníkům jeho, aby, což mají proti němu, oznámili
před tebou. Měj se dobře.

Aoa 23 31 Tedy žoldnéři, jakž jim poručeno bylo, pojavše Pavla, přivedli jej v
noci do Antipatridy.

Aoa 23 32 A nazejtří, nechavše jízdných, aby s ním jeli, vrátili se do vojska.

Aoa 23 33 Oni pak přijevše do Cesaree, dali list vladaři, a Pavla také postavili
před ním.

Aoa 23 34 A přečta list vladař, i otázal se ho, z které by krajiny byl. A
zvěděv, že jest z Cilicie,

Aoa 23 35 Řekl: Budu tě slyšeti, když tvoji žalobníci také přijdou. I rozkázal
ho ostříhati v domě Herodesově.

Aoa 24 1 Po pěti pak dnech sstoupil nejvyšší kněz Ananiáš s staršími a s
nějakým Tertullem řečníkem; kteřížto postavili se před vladařem proti Pavlovi.

Aoa 24 2 A když povolán byl, počal naň žalovati Tertullus, řka:

Aoa 24 3 Kterak mnohý pokoj způsoben jest nám skrze tebe a mnohé věci v tomto
národu výborně se dějí skrze tvou opatrnost, to my i všelijak i všudy se vším děkováním
vyznáváme, výborný Felix.

Aoa 24 4 Ale abych tě déle nezaměstnával, prosím, vyslyšiž nás maličko podle
obyčeje přívětivosti své.

Aoa 24 5 Nalezli jsme zajisté člověka tohoto nešlechetného, a vzbuzujícího
různice mezi všemi Židy po všem světě, a vůdci té sekty nazaretské;

Aoa 24 6 Jenž také i o to se pokoušel, aby chrámu poskrvnil; a kteréhožto
jávše, vedle zákona našeho chtěli jsme souditi.

Aoa 24 7 Ale přišed k tomu hejtman Lyziáš s mocí velikou, vzal ho z rukou
našich,

Aoa 24 8 Rozkázav, aby žalobníci jeho šli k tobě. Od něhožto ty sám budeš moci,
vyptaje se, zvědět o všem o tom, z čeho my jej viníme.

Aoa 24 9 A k tomu se přimluví i Židé, pravíce, že to tak jest.

Aoa 24 10 Tedy Pavel odpověděl, když mu návštějí dal vladař, aby mluvil: Od
mnohých let věda tebe býti soudcím národu tomuto představeným, s lepší myslí k tomu, což se
mne dotýče, odpovídati budu,

Aoa 24 11 Poněvadž ty můžeš to vědět, že není tomu dní více než dvanácte, jakž
jsem přišel do Jeruzaléma, abych se modlil.

Aoa 24 12 A aniž jsou mne našli v chrámě s někým se hádajícího, aneb činícího
roty v zástupu, ani v školách, ani v městě,

Aoa 24 13 Aniž toho prokázati mohou, což na mne žalují.

Aoa 24 14 Ale totot já před tebou vyznávám, že podle té cesty, kterouž oni
nazývají kacířstvím, tak sloužím Bohu otců svých, věře všemu, cožkoli psáno jest v Zákoně a v
Prorocích,

Aoa 24 15 Maje naději v Bohu, že bude, jehož i oni čekají, vzkříšení z mrtvých,
i spravedlivých i nespravedlivých.

Aoa 24 16 A tak se chovati hledím, abych měl dobré svědomí bez úrazu před Bohem i před lidmi vždycky.

Aoa 24 17 Po mnohých pak letech přišel jsem, almužny nesa národu svému a oběti.

Aoa 24 18 Při čemž mne našli v chrámě očištěného, ne s zástupem, ani s bouřkou, někteří Židé z Azie,

Aoa 24 19 Kteríž by měli tuto také před tebou státi a žalovati, měli-li by co proti mně.

Aoa 24 20 Anebo nechať tito sami povědí, našli-li jsou na mně jakou nepravost, když jsem stál v radě,

Aoa 24 21 Leč to jedno promluvení, že jsem zavolał, stoje mezi nimi: Pro vzkříšení z mrtvých já k soudu potažen jsem dnes od vás.

Aoa 24 22 A vyslyšav to Felix, odložil jim, až by o té cestě něco místnějšího vyzvěděl, řka: Až hejtman Lyziáš sem přijede, posoudím tě pře vaší.

Aoa 24 23 I poručil setníkovi, aby Pavla ostríhal a polehčil mu vězení a nebránil žádnému z přátel jeho posluhovati jemu anebo navštěvovati ho.

Aoa 24 24 Po několika pak dnech přišel Felix s Druzillou, manželkou svou, kteráž byla Židovka, zavolał Pavla, a slyšel od něho o víře v Krista.

Aoa 24 25 A když on vypravoval o spravedlnosti a o zdržlivosti a o budoucím soudu, ulekl se Felix, a odpověděl: Nyní odejdi, a v čas příhodný zavolaám tě.

Aoa 24 26 Nadál se pak, že jemu Pavel dá nějaké peníze, aby jej propustil, pročez i tím častěji, povoláváje ho, mluvil s ním.

Aoa 24 27 Po dvou pak letech měl po sobě náměstka Felix, Festa Porcia, a chtěje se zalíbiti Židům Felix, nechal Pavla v vězení.

Aoa 25 1 Tedy Festus vládařství ujav, po třech dnech přijel z Cesaree do Jeruzaléma.

Aoa 25 2 I oznámili jemu nejvyšší kněz a přednější z Židů o Pavlovi, a prosili ho,

Aoa 25 3 Žádající té milosti proti němu, aby jej kázał přivésti do Jeruzaléma, zálohy učinivše jemu, aby zabít byl na cestě.

Aoa 25 4 A Festus odpověděl, že má Pavel ostríhán býti v Cesaree, a on sám že tudíž tam přijede.

Aoa 25 5 Protož (řekl), kteříž z vás mohou, nechť tam také se vypraví spolu se mnou, a jest-li jaká vina na tom muži, nechať naň žalují.

Aoa 25 6 A pobyt mezi nimi nic více než deset dní, jel do Cesaree. A druhého dne posadiv se na soudné stolici, kázał Pavla přivésti.

Aoa 25 7 Kterýžto když byl přiveden, obstoupili jej ti, jenž byli přišli z Jeruzaléma, Židé, mnohé a těžké žaloby proti Pavlovi vedouce, kterýchž nemohli dovésti,

Aoa 25 8 Nebo Pavel při všem mírnou zprávu dával, že ani proti Zákonu Židovskému, ani proti chrámu, ani proti císaři nic neprovinil.

Aoa 25 9 Ale Festus, chtěje se Židům zalíbiti, odpověděl, řekl Pavlovi: Chceš-li jíti do Jeruzaléma a tam o to souzen býti přede mnou?

Aoa 25 10 I řekl Pavel: Před stolicí císařovou chci státi a tam souzen býti. Židům jsem nic neublížil, jakož i ty dobře to víš.

Aoa 25 11 Nebo jestližež jím v čem ubližuji, aneb něco smrti hodného jsem spáchal, neodpírámť umříti; a pakliž nic toho při mně není, z čehož mne oni viní, žádnýť mne jím nemůže dáti. K císaři se odvolávám.

Aoa 25 12 Tedy Festus promluviv s radou, odpověděl: K císaři se odvolal? K císaři půjdeš.

Aoa 25 13 A po několika dnech král Agrippa a Bernice přijeli do Cesaree, aby pozdravili Festa.

Aoa 25 14 A když tu za mnoho dní pobyli, oznámil Festus králi o Pavlově při, řka: Muž jeden ostaven jest od Felixe v vězení,

Aoa 25 15 O kterémž, když jsem byl v Jeruzalémě, oznámili mi přední kněží a starší Židovští, žádající na něj ortele.

Aoa 25 16 Kterýmž jsem odpověděl, že není obyčej Římanům vydati člověka na smrt, prve nežli by ten, na kohož se žaloba děje, přítomné měl žalobníky a volnost k odpovídání na to, z čehož by byl obviňován.

Aoa 25 17 A protož když se byli sem sešli, hned beze všeho meškání, druhý den posadiv se na soudné stolici, rozkázał jsem přivésti toho muže.

Aoa 25 18 Jehožto žalobníci tu stojíce, z ničeho takového nevinili ho, čehož jsem já se domníval.

Aoa 25 19 Ale o nějaké otázky při tom svém náboženství měli s ním nesnáz, a o jakémsi Ježíšovi mrtvém, o kterémž jistil Pavel, že jest živ.

Aoa 25 20 Já pak maje tu při v pochybnosti, řekl jsem jemu, chtěl-li by jíti do Jeruzaléma, a tam o ty věci souzen býti.

Aoa 25 21 A když se on odvolal, aby byl chován k soudu Augustovu, kázał jsem ho hlídati, až bych jej poslal k císaři.

Aoa 25 22 Tedy Agrippa řekl k Festovi: Chtělt bych i já rád člověka toho slyšeti. A on řekl: Zítra ho uslyšíš.

Aoa 25 23 Nazejtří pak, když přišel Agrippa a Bernice s velikou slávou, a vešli na síň s hejtmany a s lidmi nejznamenitějšími města toho, k rozkázáni Festovu přiveden jest Pavel.

Aoa 25 24 I řekl Festus: Králi Agrippa a všickni, kteříž jste tuto s námi, vidíte tohoto, za nějžto všecko množství Židů prosili mne, i v Jeruzalémě i zde, křičíce, že takový nemá více živ býti.

Aoa 25 25 Já pak shledav to, že nic hodného smrti neučinil, však když se sám k Augustovi odvolal, umínil jsem jej tam poslati.

Aoa 25 26 O němž, co bych jistého napsal pánu svému, nevím. Protož jsem jej teď přivedl před vás, a zvláště před tebe, králi Agrippa, abych vyptaje se, věděl, co psáti.

Aoa 25 27 Nebo zdá mi se to neslušné býti poslati vězně a pře jeho neoznámiti.

Aoa 26 1 Potom Agrippa řekl Pavlovi: Dopouštíť se, abys sám za sebe promluvil. Tedy Pavel vztáh ruku, mluvil:

Aoa 26 2 Na všechny ty věci, z kterýchž mne viní Židé, králi Agrippa, za šťastného se počítám, že dnes před tebou odpovídati mám,

Aoa 26 3 A zvláště proto, poněvadž jsi ty povědom všech těch, kteříž u Židů jsou, obyčejů a otázek. Protož prosím tebe, vyslyšíš mne trpělivě.

Aoa 26 4 O životu mém hned od mladosti mé, jaký byl od počátku v národu mém v Jeruzalémě, vědí všickni Židé,

Aoa 26 5 Měvše mne prve zdávna v dobré známosti, (kdyby chtěli svědectví vydati,) kterak vedle nejjistší sekty v našem náboženství byl jsem živ farizeus.

Aoa 26 6 A nyní pro naději toho zaslíbení, kteréž se stalo otcům našim od Boha, teď stojím, soudu jsa poddán,

Aoa 26 7 K kterémužto zaslíbení dvanáctero pokolení naše, sloužíce Bohu ustavičně dnem i nocí, naději má, že přijde; pro kteroužto naději žalují na mne Židé, ó králi Agrippa.

Aoa 26 8 A tak-liž se to od vás za nepodobné k víře soudí, že Bůh křísí mrtvé?

Aoa 26 9 Ačť i mně se zdálo, že by mi náležít bylo, proti jménu Ježíše Nazaretského mnoho odporného činiti,

Aoa 26 10 Jakož jsem i činil v Jeruzalémě, a mnohé z svatých já jsem do žalářů dával, vzav moc od předních kněží. A když měli mordováni býti, já jsem pomáhal ortele vynášeti.

Aoa 26 11 A po všech školách často trápě je, přinucoval jsem, aby se rouhali; a náramně rozlítiv se na ně, protivil jsem se jim, až i do jiných měst na to jsem jezdil.

Aoa 26 12 A v tom, když jsem šel do Damašku, s mocí a s poručením předních kněží,

Aoa 26 13 O poledni na cestě, ó králi, uzřel jsem, ano světlo s nebe, jasnější nad blesk slunečný, obklíčilo mne, i ty, kteříž se mnou šli.

Aoa 26 14 A když jsme my všickni na zem padli, slyšel jsem hlas mluvící ke mně a řkoucí Židovským jazykem: Saule, Saule, proč mi se protivíš? Tvrdot jest tobě proti ostrnům se zpěčovati.

Aoa 26 15 A já řekl: I kdo jsi, Pane? A on řekl: Já jsem Ježíš, kterémuž ty se protivíš.

Aoa 26 16 Ale vstaň a stůj na nohách svých; nebo protoť jsem se tobě ukázal, ať bych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchžto ukazovati se budu tobě,

Aoa 26 17 Vysvobozuje tebe z lidu tohoto, i z pohanů, k nimž tě nyní posílám,

Aoa 26 18 Otvíráti oči jejich, aby se obrátili od temností k světlu a z moci ďábelské k Bohu, aby tak hříchů odpuštění a díl s posvěcenými vzali skrze víru, kteráž jest ve mne.

Aoa 26 19 A protož, ó králi Agrippa, nebyl jsem nevěřící nebeskému vidění.

Aoa 26 20 Ale hned nejprv těm, kteříž jsou v Damašku a v Jeruzalémě, i po vší krajině Judské, potom i pohanům zvěstoval jsem evangelium, aby pokání činili a obrátili se k Bohu, skutky hodné pokání činíce.

Aoa 26 21 A pro tu příčinu Židé javše mne v chrámě, pokoušeli se rukama svýma zamordovati.

Aoa 26 22 Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což jsou Proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi:

Aoa 26 23 Totiž, že měl Kristus trpěti, a z mrtvých vstana první, zvěstovati světlo lidu tomuto i pohanům.

Aoa 26 24 To když od sebe promluvil Pavel, Festus hlasem velikým řekl: Blázníš, Pavle. Mnohé tvé umění k bláznovství tebe přivodí.

Aoa 26 25 On pak řekl: Nebláznímť, výborný Feste, ale slova pravdy a středmosti mluvím.

Aoa 26 26 Vítť zajisté o těch věcech král, před kterýmž směle a svobodně mluvím; nebo mám za to, žeť ho nic z těchto věcí tajno není, poněvadž se toto nedálo pokoutně.

Aoa 26 27 Věříš-li, králi Agrippa, Prorokům? Víím, že věříš.

Aoa 26 28 Tedy Agrippa řekl Pavlovi: Téměř bys mne k tomu naklonil, abych byl křesťanem.

Aoa 26 29 A Pavel řekl: Žádalt' bych od Boha, abyste i poněkud i z cela, netoliko ty, ale všickni, kteříž slyší mne dnes, byli takoví, jakýž já jsem, kromě okovů těchto.

Aoa 26 30 A když to Pavel promluvil, vstal král, i vladař a Bernice, i ti, kteříž s nimi seděli.

Aoa 26 31 A odšedše na stranu, mluvili spolu, řkouce: Nic hodného smrti neb

vězení nečiní člověk tento.

Aoa 26 32 Agrippa pak Festovi řekl: Mohl propuštěn býti člověk tento, kdyby se byl neodvolal k císaři.

Aoa 27 1 A když bylo již usouzeno, abychom my se plavili do Vlach, poručen jest i Pavel i někteří jiní vězňové setníku, jménem Juliovi, kterýž byl nad houfem Augustovým.

Aoa 27 2 Tedy všedše na loď Adramyttenskou, abychom se plavili podle krajiny Azie, pustili jsme se na moře. A byl s námi Aristarchus Macedonský z Tessaloniky.

Aoa 27 3 Druhý pak den připlavili jsme se k Sidonu. A tu Julius přívětivě se maje ku Pavlovi, dopustil mu, aby jda k přátelům, u nich měl pohodlí.

Aoa 27 4 A berouce se odtud, plavili jsme se podle Cypru, protože byl vítr odporný nám.

Aoa 27 5 A tak přeplavivše se přes moře Cilické a Pamfylické, přišli jsme do města Myry, kteréž jest v krajině, jenž slove Lycia.

Aoa 27 6 A tu našel setník bárku Alexandrinskou, kteráž měla plouti do Vlach, uvedl nás na ni.

Aoa 27 7 A když jsme za mnoho dní znenáhla se plavili a sotva připlouli proti Gnidum, a vítr nám bránil přiblížit se k zemi, i podjeli jsme Krétu podle Salmóny.

Aoa 27 8 A sotva ji pomíjeli mohše, přijeli jsme na jedno místo, kteréž slove Pěkný břeh, od kteréhožto nedaleko bylo město Lasea.

Aoa 27 9 Když pak drahý čas přešel, a již bylo nebezpečné plavení, (neb již byl i půst pomínul,) napomínal jich Pavel,

Aoa 27 10 Řka k nim: Muži, vidím, že s velikým ublížením a s mnohou škodou netoliko nákladu a lodí, ale i životů našich toto plavení bude.

Aoa 27 11 Ale setník více věřil správci lodí a marináři, nežli tomu, co Pavel pravil.

Aoa 27 12 A když nebylo tu příhodného přístavu, kdež by pobýli přes zimu, mnozí tak radili, aby se předce pustili odtud, zda by jak mohli, přijedouce do Fenicen, přes zimu tu pobýti na břehu Kréty, kterýž leží k větru nešpornímu a k větru více než západnímu.

Aoa 27 13 A když počal vítr víti od poledne, majíce za to, že se budou umíněnou cestou držeti, i nahodilo se jim, že jeli blízko Kréty.

Aoa 27 14 Po neveliké pak chvíli zdvihl se proti nim vítr bouřlivý půlnoční, kterýž slove Euroklydon.

Aoa 27 15 A když loď zachváčena byla a nemohla odolati proti větru, pustivše ji po větru, tak jsme se vezli.

Aoa 27 16 A přiběhše pod jeden ostrov neveliký, kterýž slove Klauda, sotva jsme mohli obdržeti člun u bárky.

Aoa 27 17 Kterýžto zdvihše, pomoci užívali, podpásavše bárku; a bojíce se, aby neuhodili na místo nebezpečné, spustivše člun, tak se plavili.

Aoa 27 18 A když bouře vichrová námi velmi zmitala, na druhý den, což bylo v lodí nákladů, metali ven.

Aoa 27 19 A třetí den i to nádobí bárce potřebné svýma rukama vyházeli jsme.

Aoa 27 20 A když ani slunce se neukázalo ani hvězdy za mnoho dní, a bouře vždy větší nastávala, již byla všecka naděje o vysvobození našem odjata.

Aoa 27 21 A když jsme již byli hladem velmi ztrápeni, tedy stoje Pavel uprostřed nich, řekl: Měli jste zajisté, ó muži, uposlechnouce mne, nehybati se od Kréty, a tak uvarovati se nebezpečnosti tohoto a škody

Aoa 27 22 A i nyní vás napomínám, abyste dobré mysli byli; neboť nezahyne žádný z vás, kromě bárky samé.

Aoa 27 23 Nebo této noci ukázal mi se anděl Boha toho, jehož já jsem a kterémuž sloužím,

Aoa 27 24 Řka: Neboj se, Pavle, před císařem máš státi, a aj, dalt' jest tobě Bůh všecky, kteříž se plaví s tebou.

Aoa 27 25 Protož buďte dobré mysli, muži; neboť já věřím Bohu, žeť se tak stane, jakž jest mi mluveno.

Aoa 27 26 Mámeť se pak dostat na nějaký ostrov.

Aoa 27 27 A když již byla čtrnáctá noc, a my se plavili po moři Adriatickém, okolo půlnoci, domnívali se plavci, že by se jim okazovala krajina nějaká.

Aoa 27 28 Kterížto spustivše do vody olovnici, našli hlubokost dvacíti loktů; a odjevše odtud maličko, opět spustivše olovnici, našli hlubokost patnácti loktů.

Aoa 27 29 A bojíce se, aby na místa skalnatá neuhodili, spustivše z bárky čtyři kotve, žádali, aby den byl.

Aoa 27 30 Chtěli pak marináři utéci z bárky, pustivše člun do moře, pod zámyslem, jako by chtěli od předku lodí kotve roztahovati,

Aoa 27 31 I řekl Pavel setníkovi a žoldněřům: Nezůstanou-li tito na lodí, vy nebudete moci zachování býti.

Aoa 27 32 Tedy žoldněři utínali provazy u člunu, a pustili jej, aby pryč plynul.

Aoa 27 33 A když již dnělo, napomínal Pavel všech, aby pojedli, řka: Již jest tomu dnes čtrnáctý den, jakž očekávající, trváte lační, nic nejedouce.

Aoa 27 34 Protož prosím vás, abyste pojedli pro zachování vašeho zdraví; neb žádného z vás vlas s hlavy nespadne.

Aoa 27 35 A to pověděv, vezma chléb, díky vzdával Bohu přede všemi, a rozlomiv, počal jísti.

Aoa 27 36 A tak potěšení byvše všickni, pojedli i oni.
Aoa 27 37 Bylo pak nás všech osob na lodi dvě stě sedmdesáte a šest.
Aoa 27 38 A nasyceni jsouce pokrmem, oblehčovali bárku, vysypajíce pšeniici do moře.
Aoa 27 39 A když byl den, nemohli země viděti, než okřídli nějaké znamenali, ano má břeh, k němuž myslili, kdyby jak mohli přistáti s lodí.
Aoa 27 40 A vytáhše kotvy, pustili se po moři, rozpustivše také provazy pravidl; a zdvihše plachtu k větru, táhli se k břehu.
Aoa 27 41 Ale když trefili na to místo, kdež se dvoje moře schází, tu se zastavila loď. A přední konec lodí uváznutý stál, nehýbaje se, zadní pak konec lámal se násilím vln.
Aoa 27 42 Tedy žoldnéři radili setníkovi, aby vězně zmordovali, aby jim některý vyplyna, neutekl.
Aoa 27 43 Ale setník chtěje zachovati Pavla, nedal toho učiniti. I rozkázal těm, kteříž mohli plynouti, aby se pustili nejprv do moře a vyplynuli na zem,
Aoa 27 44 Jiní pak aby na dskách plynuli a někteří na těch kusích lodí. I takž se stalo, že všickni zdraví vyšli na zemi.
Aoa 28 1 A tak zachování jsouce, teprv poznali, že ostrov ten sloul Melita.
Aoa 28 2 Lidé pak toho ostrova velikou přívětivost k nám ukázali. Nebo zapálivše hranici dřev, přijali nás všechny, pro dešť, kterýž v tu chvíli byl, a pro zimu.
Aoa 28 3 A když Pavel sebral drahně roždí a kladl na oheň, ještěrka, utíkajíc před horkem, připjala se k ruce jeho.
Aoa 28 4 A když uzřeli lidé toho ostrovu, ano ještěrka visí u ruky jeho, řekli jedni k druhým: Jistě člověk tento jest vražedník; neb ač z moře vyšel, však pomsta Boží nedá jemu živu býti.
Aoa 28 5 Ale on strásl tu ještěrku do ohně, a nic se jemu zlého nestalo.
Aoa 28 6 Oni pak očekávali, že oteče, aneb padna, pojednou umře. A když toho dlouho čekali a viděli, že se mu nic zlého nestalo, změnivše myšlení své, pravili, že jest on bůh.
Aoa 28 7 Na těch pak místech měl popluží kníže toho ostrova, jménem Publius, kterýžto přijav nás k sobě, za tři dni přátelsky u sebe v hospodě choval.
Aoa 28 8 I přihodilo se, že otec toho Publia ležel, maje zimnici a červenou nemoc. K němuž všed Pavel, a pomodliv se, vzložil na něj ruce a uzdravil jej.
Aoa 28 9 A když se to stalo, tedy i jiní, kteříž na ostrově tom nemocní byli, přistupovali, a byli uzdravováni.
Aoa 28 10 Čtili nás pak velice, a když jsme se měli pryč plaviti, nakladli nám na lodi toho, čehož potřebí bylo.
Aoa 28 11 A po třech měsících plavili jsme se na bárce Alexandrinské, kteráž tu byla na tom ostrově přes zimu, mající za erb Kastora a Polluxa.
Aoa 28 12 A když jsme přijeli do Syrakusis, zůstali jsme tu za tři dni.
Aoa 28 13 A odtud okolo plavíce se, přišli jsme do Regium; a po jednom dni, když vál vítr od poledne, druhý den přijeli jsme do Puteolos.
Aoa 28 14 Kdežto našli jsme bratří, kteříž nás prosili, abychom pobyli u nich za sedm dní. A tak jsme šli k Římu.
Aoa 28 15 Odkudž, když o nás uslyšeli bratří, vyšli proti nám až na rynek Appiův a ke Třem krčmám. Kteréžto uzřev Pavel, poděkoval Bohu a počal býti dobré mysli.
Aoa 28 16 A když jsme přišli do Říma, setník dal vězně v moc hejtmanu vojska, ale Pavlovi dopuštěno, aby sám bydlil s žoldněřem, kterýž ho ostríhal.
Aoa 28 17 I stalo se po třech dnech, svolal Pavel muže přední z Židů. A když se sešli, řekl k nim: Muži bratří, já nic neučiniv proti lidu ani proti obyčejům otcovským, jat jsa, z Jeruzaléma vydán jsem v ruce Římanům,
Aoa 28 18 kteříž vyslyševše mne, chtěli mne propustiti, protože žádné viny hodné smrti na mně nebylo.
Aoa 28 19 Ale když Židé tomu odpírali, přinucen jsem odvolati se k císaři, ne jako bych měl co národ svůj žalovati.
Aoa 28 20 A protož z té příčiny povolal jsem vás, žádostiv jsa viděti vás a s vámi promluvi ti; nebo pro naději lidu Izraelského řetězem tímto svázán jsem.
Aoa 28 21 A oni řekli jemu: Myť jsme žádného psaní neměli o tobě z Židovstva, aniž kdo z bratří přijda, vypravoval nám, aneb mluvil co zlého o tobě.
Aoa 28 22 Ale žádámeť od tebe slyšeti, jak smyslíš; nebo víme o té sektě, že se jí všudy odpírá.
Aoa 28 23 A když jemu uložili den, sešlo se jich mnoho do hospody k němu, jimžto s osvědčováním vypravoval o království Božím, slouže jim k víře o Ježíšovi z Zákona Mojžíšova a Proroků, od jitra až do večera.
Aoa 28 24 A někteří uvěřili tomu, což Pavel vypravoval, někteří pak nevěřili.
Aoa 28 25 A tak nejsouce mezi sebou svorní, rozešli se, k nimžto promluvil Pavel toto jedno slovo: Jistě žeť jest dobře Duch svatý skrze proroka Izaiáše mluvil k otcům našim,
Aoa 28 26 Řka: Jdi k lidu tomuto a rciž jim: Sluchem slyšeti budete, a nesrozumíte, a hledíce hleděti budete, a neužříte.
Aoa 28 27 Nebo zhrublo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zamhouřili, aby snad neviděli očima, a ušima neslyšeli, a srdcem nerozuměli, a neobrátili se, abych jich neuzdravil.

Aoa	28	28	Budi ž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oniť slyšeti budou.
Aoa	28	29	A když on to propověděl, odešli Židé, majíce mezi sebou mnohé hádky.
Aoa	28	30	Pavel pak trval za celé dvě léta v hospodě své, a přijímal všecky, kteříž přicházeli k němu,
Aoa	28	31	Káže o království Božím a uče těm věcem, kteréž jsou o Pánu Ježíši Kristu, se vši doufanlivostí bez překážky.
Rmn	1	1	Pavel, služebník Jezukristův, povoláný apoštol, oddělený k kázání evangelium Božího,
Rmn	1	2	(Kteréžto zdávna zaslíbil skrze proroky své v Písmích svatých,)
Rmn	1	3	O Synu jeho, (zplozeném z semene Davidova s strany těla,
Rmn	1	4	Kterýž prokázán jest býti Synem Božím mocně, podle Ducha posvěcení, skrze z mrtvých vstání,)
Rmn	1	5	totiž o Ježíši Kristu, Pánu našem,
Rmn	1	5	skrze něhožto jsme přijali milost a apoštolství ku poslušenství víry mezi všemi národy pro jméno jeho,
Rmn	1	6	Z nichžto i vy jste povolání Ježíše Krista,
Rmn	1	7	všechněm, kteříž jste v Římě, milým Božím, povoláným svatým: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Rmn	1	8	Nejprve pak díky činím Bohu svému skrze Ježíše Krista ze všech vás, že víra vaše rozhláší se po všem světě.
Rmn	1	9	Svědék mi jest zajisté Bůh, kterémužto sloužím duchem mým v evangelium Syna jeho, žeť bez přestání zmínku o vás činím,
Rmn	1	10	Vždycky na svých modlitbách žádaje, abych aspoň někdy mohl šťastně k vám, byla-li by vůle Boží, přijíti.
Rmn	1	11	Neboť velice žádám viděti vás, abych vám udělil částku nějakou milosti duchovní ku potvrzení vašemu,
Rmn	1	12	To jest, abych spolu s vámi potěšen byl, skrze společnou i vaši i mou víru.
Rmn	1	13	Nechciť pak, bratří, abyste nevěděli, žeť jsem mnohokrát již uložil přijíti k vám, (ale překážky jsem měl až dosavad,)
Rmn	1	14	abych nějaký užitek také i mezi vámi měl, jako i mezi jinými národy.
Rmn	1	14	Nebo Řekům i kterýmkoli jiným národům, i moudrým i nemoudrým, dlužník jsem.
Rmn	1	15	A tak, pokudž na mně jest, hotov jsem i vám, kteříž v Římě jste, zvěstovati evangelium.
Rmn	1	16	Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu, Židu předně, potom i Řeku.
Rmn	1	17	Nebo spravedlnost Boží zjevuje se skrze ně z víry u víru, jakož psáno jest: Spravedlivý pak z víry živ bude.
Rmn	1	18	Zjevuje se zajisté hněv Boží s nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, pravdu Boží v nepravosti zadržujících.
Rmn	1	19	Nebo což poznáno býti může o Bohu, známé jest jim učiněno, Bůh zajisté zjevil jim.
Rmn	1	20	Nebo neviditelné věci jeho mohou vidíny býti, když z skutků při stvoření světa stalých rozumem pochopeny bývají, totiž ta jeho věčná moc a Božství, tak aby již byli bez výmluvy,
Rmn	1	21	Protože poznavše Boha, nectili jako Boha, ani jemu děkovali, ale marní učinění jsou v myšleních svých, a zatmíno jest nemoudré srdce jejich.
Rmn	1	22	Měvše se za moudré, blázní učinění jsou.
Rmn	1	23	Nebo směnili slávu neporušitelného Boha v slávu podobenství obraza porušitelného člověka, i ptactva, i hověd čtvernohých, i zeměplazů.
Rmn	1	24	Protož i Bůh vydal je v žádosti srdce jejich, v nečistotu, aby zprznili těla svá vespolek,
Rmn	1	25	Jakožto ty, kteříž jsou směnili pravdu Boží za lež, a ctili i sloužili stvoření raději nežli Stvořiteli, kterýž jest požehnaný na věky. Amen.
Rmn	1	26	Protož je vydal Bůh v žádosti ohavné. Nebo i ženy jejich změnily přirozené sebe užívání v to, kteréž jest proti přirození.
Rmn	1	27	A podobně i mužské pohlaví, opustivše přirozené užívání ženy, rozpálili se v žádostech svých jedni k druhým, mužské pohlaví vespolek mrzkost pášíce, a tak spravedlivou mzdu, kteráž na jejich blud slušela, sami na sebe uvodíce.
Rmn	1	28	A jakož sobě málo vážili známosti Boha, takž také Bůh vydal je v převrácený smysl, aby činili to, což nesluší,
Rmn	1	29	Jsouce naplnění vši nepravostí, zlostí, smilstvem, nešlechtností, lakomstvím, plní závisi, vraždy, svárů, lsti, zlých obyčejů,
Rmn	1	30	Utrhači, pomluvači, Boha nenávidící, hanliví, pyšní, chlubní, nalezači zlých věcí, rodičů neposlušní,
Rmn	1	31	Nemoudří, smluv nezdrželiví, beze vši lítosti, neukojitelní a nemilosrdní.
Rmn	1	32	Kteréžto vědouce o tom právu Božím, že ti, kteříž takové věci činí, hodni jsou smrti, avšak netoliko ty věci činí, ale i jiným též činícím nakládají.
Rmn	2	1	Protož nemůžeš se vymluviti, o člověče každý, potupuje jiného. Nebo tím, že jiného potupuješ, sám sebe odsuzuješ, poněvadž totéž činíš, což na jiném tupíš.

Rmn	2	2	vímet zajisté, že soud Boží jest podle pravdy proti těm, kteříž takové věci činí.
Rmn	2	3	Zdali se domníváš, ó člověče, jenž soudíš ty, kdož takové věci činí, a sám totéž čině, že ty ujdeš soudu Božího?
Rmn	2	4	Čili bohatstvím dobrotivosti jeho a snášelivosti i dlouhočekání pohrdáš, nevěda, že dobrotivost Boží ku pokání tebe vede?
Rmn	2	5	Ale podle tvrdosti své a srdce nekajícího shromažďuješ sobě hněv ke dni hněvu a zjevení spravedlivého soudu Božího,
Rmn	2	6	kterýž odplatí jednomu každému podle skutků jeho,
Rmn	2	7	Těm zajisté, kteříž trvajíce v dobrém skutku, slávy a cti a nesmrtelnosti hledají, životem věčným,
Rmn	2	8	Těm pak, kteříž jsou svárliví a pravdě nepovolují, ale povolují nepravosti, prchlivosti a hněvem,
Rmn	2	9	Trápením a úzkostí, a to každé duši člověka činícího zlé, i Žida předně, a též i Řeka.
Rmn	2	10	Ale slávu a čest a pokoj dá každému, kdož činí dobré, i Židu předně, a též i Řeku.
Rmn	2	11	Nebot' není přijímání osob u Boha.
Rmn	2	12	Kterížkoli zajisté bez zákona hřešili, bez Zákona i zahynou; a kteřížkoli pod zákonem byvše hřešili, skrze Zákon odsouzeni budou,
Rmn	2	13	(Nebo ne ti, jenž slyší Zákon, spravedliví jsou před Bohem, ale činitelé zákona spravedliví budou.
Rmn	2	14	Nebo když pohané Zákona nemajíce, od přirození činí to, což přikazuje Zákon, taková Zákona nemajíce, sami sobě zákonem jsou,
Rmn	2	15	kterížto ukazují dílo zákona napsané na srdcích svých, když jim to osvědčuje svědomí jejich i myšlení, kteráž se vespolek obviňují, anebo také vymlouvají.)
Rmn	2	16	V ten den, kdyžto souditi bude Bůh tajné věci lidské, podle evangelium mého skrze Jezukrista.
Rmn	2	17	Aj, ty sloveš Žid, a spoléháš na Zákon, a chlubíš se Bohem,
Rmn	2	18	A znáš vůli jeho, a rozeznáváš, co sluší neb nesluší, naučen jsa z Zákona,
Rmn	2	19	A za to máš, že jsi ty vůdcím slepých, světlem těch, kteříž jsou ve tmě,
Rmn	2	20	Ředitelem nemoudrých, učitelem nemluvňat, majícím formu umění a pravdy v Zákoně.
Rmn	2	21	Kterakž tedy jiného uče, sám sebe neučíš? Vyhláshuje, že nemá kradeno býti, sám kradeš?
Rmn	2	22	Pravě: Nezci zlo ožíš, a ci zlo ožství pácháš? V ohavnosti máje modly, svatokrádeže se dopouštíš?
Rmn	2	23	Zákonem se chlubě, přestupováním Zákona Bohu neúctu činíš?
Rmn	2	24	Nebo jméno Boží pro vás v porouhání jest mezi pohany, jakož psáno jest.
Rmn	2	25	Obřezáníť zajisté prospěje, budeš-li Zákon plniti; pakli budeš přestupitelem zákona, obřezání tvé učiněno jest neobřezáním.
Rmn	2	26	A protož jestližeť by neobřízka ostříhala práv Zákona, zdaliž nebude počtena neobřízka jejich za obřízku?
Rmn	2	27	A odsoudí ti, kteříž jsou z přirození neobřízka, zachovávající Zákon, tebe, kterýž pod literou a obřízkou přestupník jsi Zákona?
Rmn	2	28	Nebo ne ten jest pravý Žid, kterýž jest zjevně Židem; aniž to jest pravé obřezání, kteréž bývá zjevně na těle;
Rmn	2	29	Ale ten jest pravý Žid, kterýžto vnitř jest Židem, a to jest pravé obřezání, kteréž jest srdečné v duchu, a ne podle litery; jehožto chvála ne z lidí jest, ale z Boha.
Rmn	3	1	Což tedy má více Žid nežli pohan? Aneb jaký jest užitek obřízky?
Rmn	3	2	Mnohý všelikterak. Přední zajisté ten, že jest jim svěřen Zákon Boží.
Rmn	3	3	Nebo což jest do toho, jestliže byli někteří z nich nevěrní? Zdaliž nevěra jejich věrnost Boží vyprázdní?
Rmn	3	4	Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný, ale každý člověk lhář, jakož psáno jest: Aby ospravedlněn byl v řečech svých, a přemohl, když by soudil.
Rmn	3	5	Ale jestližeť pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebujeme, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, jenž uvodí hněv? (Po lidskuť pravím.)
Rmn	3	6	Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět?
Rmn	3	7	Nebo jestližeť pravda Boží mou lží rozmohla se k slávě jeho, i pročž pak já jako hříšník bývám souzen?
Rmn	3	8	A ne raději (jakž o nás zle mluví a jakož někteří praví, že bychom říkali,): Čiňme zlé věci, aby přišly dobré? Jichžto spravedlivé jest odsouzení.
Rmn	3	9	Což tedy? My převyšujeme pohany? Nikoli, nebo jsme již prve dokázali toho, že jsou, i Židé i Řekové, všickni pod hříchem,
Rmn	3	10	Jakož psáno jest: Že není spravedlivého ani jednoho.
Rmn	3	11	Není rozumného, není, kdo by hledal Boha.
Rmn	3	12	Všickni se uchýlili, spolu neužiteční učiněni jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

Rmn	3	13	Hrob otevřený hrdlo jejich, jazyky svými lstivě mluvili, jed lítých
hadů pod rty jejich.			
Rmn	3	14	kterýchžto ústa plná jsou zlořečení a hořkosti.
Rmn	3	15	Nohy jejich rychlé k vylévání krve.
Rmn	3	16	Setření a bída na cestách jejich.
Rmn	3	17	A cesty pokoje nepoznali.
Rmn	3	18	Není bázně Boží před očima jejich.
Rmn	3	19	Víme pak, že cožkoli Zákon mluví, těm, kteříž jsou pod Zákonem, mluví,
aby všeliká ústa zacpána byla a aby vinen byl všecken svět Bohu.			
Rmn	3	20	Protož z skutků zákona nebude ospravedlněn žádný člověk před obličejem
jeho; nebo skrze zákon přichází poznání hřícha.			
Rmn	3	21	Ale nyní bez Zákona spravedlnost Boží zjevena jest, osvědčená Zákonem
i Proroky,			
Rmn	3	22	Spravedlnost totiž Boží, skrze víru Ježíše Krista, ke všem a na všechny
věřící.			
Rmn	3	23	Neboť není rozdílu. Všickniť zajisté zhřešili, a nemají slávy Boží.
Rmn	3	24	Spravedliví pak učinění bývají darmo, milostí jeho, skrze vykoupění,
kteréž se stalo v Kristu Ježíši,			
Rmn	3	25	Jehožto Bůh vydal za smírci, skrze víru ve krvi jeho, k ukázání
spravedlnosti své, skrze odpuštění předešlých hříchů,			
Rmn	3	26	V shovívání Božím, k dokázání spravedlnosti své v nynějším času, k
tomu, aby on spravedlivým byl a ospravedlnujícím toho, jenž jest z víry Ježíšovy.			
Rmn	3	27	Kdež jest tedy chlouba tvá? Vyprázdněna jest. Skrze který zákon?
Skutků-li? Nikoli, ale skrze zákon víry.			
Rmn	3	28	Protož za to máme, že člověk bývá spravedliv učiněn věrou bez skutků
Zákona.			
Rmn	3	29	Zdaliž jest toliko Bůh Židů? Zdali také není i pohanů? Ba, jistě i
pohanů,			
Rmn	3	30	Poněvadž jeden jest Bůh, kterýž ospravedlňuje obřízku z víry, a
neobřízku skrze víru.			
Rmn	3	31	Což tedy Zákon vyprazdňujeme skrze víru? Nikoli, nýbrž Zákon tvrdíme.
Rmn	4	1	Což tedy říkáme, čeho jest došel podle těla Abraham otec náš?
Rmn	4	2	Nebo byl-liť Abraham z skutků spravedliv učiněn, máť se čím chlubití,
ale ne u Boha.			
Rmn	4	3	Nebo co praví Písmo? Uvěřil pak Abraham Bohu, i počteno jemu za
spravedlnost.			
Rmn	4	4	Kdožť skutky činí, tomuť odplata nebývá počtena podle milosti, ale
podle dluhu.			
Rmn	4	5	Tomu pak, kdož nečiní skutků, ale věří v toho, kterýž spravedlivého
činí bezbožníka, bývá počtena víra jeho za spravedlnost,			
Rmn	4	6	Jakož i David vypravuje blahoslavenství člověka, jemuž Bůh
přivlastňuje spravedlnost bez skutků, říká:			
Rmn	4	7	Blahoslavení, jichžto odpuštěny jsou nepravosti a jejichžto přikrytí
jsou hříchové.			
Rmn	4	8	Blahoslavený muž, kterémuž Pán nepočítá hříchu.
Rmn	4	9	Blahoslavenství tedy toto k obřízce-li se vztahuje toliko, čili také k
neobřízce? Nebo pravíme, že Abrahamovi víra jest počtena za spravedlnost.			
Rmn	4	10	Kterak pak jest počtena? Zdali když byl obřezán, čili před obřezáním?
Ne v obřízce, ale před obřezáním.			
Rmn	4	11	A potom znamení, totiž obřízku, přijal za znamení spravedlnosti víry,
kteráž byla před obřezáním, na to, aby byl otcem všech věřících v neobřízce, aby i jim			
přičtena byla spravedlnost,			
Rmn	4	12	A aby byl otcem obřízky, těch totiž, kteříž ne z obřízky toliko jsou,
ale kteříž kráčeji šlépějemi víry otce našeho Abrahama, kteráž byla před obřezáním.			
Rmn	4	13	Nebo ne skrze Zákon stalo se zaslíbení Abrahamovi, aneb semení jeho,
aby byl dědicem světa, ale skrze spravedlnost víry.			
Rmn	4	14	Nebo jestližeť toliko ti, kteříž jsou z zákona, dědicové jsou, zmařena
jest víra a zrušeno zaslíbení.			
Rmn	4	15	Zákon zajisté hněv působí; nebo kdež není Zákona, tu ani přestoupení.
Rmn	4	16	A protož z víry jde dědictví, aby šlo podle milosti, proto aby pevně
bylo zaslíbení všemu semení, netoliko tomu, kteréž z Zákona jest, ale i tomu, jenž jest z víry			
Abrahamovy, kterýž jest otec všech nás,			
Rmn	4	17	(Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe,) před
obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé a povolává i těch věcí, jichž není, jako			
by byly.			
Rmn	4	18	Kterýžto Abraham v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých
národů, podle toho povědění: Taktě bude símě tvé, jakožto hvězdy nebeské a jako písek mořský.			
Rmn	4	19	A nezemdlev u víře, nepatřil na své tělo již umrtvené, ješto téměř ve
stu letech byl, ani na život Sáry také již umrtvený.			
Rmn	4	20	Ale o zaslíbení Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se
věrou, dav chválu Bohu,			
Rmn	4	21	Jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti.

Rmn	4	22	A protož počteno jest jemu to za spravedlnost.
Rmn	4	23	Jestliž pak to napsáno ne pro něj toliko, že jemu to počteno bylo za
spravedlnost,			
Rmn	4	24	Ale i pro nás, kterýmžto bude počteno za spravedlnost, věřícím v toho,
kterýž vzkřísil Ježíše Pána našeho z mrtvých,			
Rmn	4	25	Kterýž vydán jest na smrt pro hříchy naše a vstal z mrtvých pro
ospravedlnění naše.			
Rmn	5	1	Ospravedlnění tedy jsouce z víry, pokoj máme s Bohem skrze Pána našeho
Jezukrista,			
Rmn	5	2	Skrze něhož i přístup měli jsme věrou k milosti této, kterouž stojíme.
A chlubíme se nadějí slávy Boží.			
Rmn	5	3	A ne toliko nadějí, ale také chlubíme se souženími, vědouce, že
soužení trpělivost působí,			
Rmn	5	4	A trpělivost zkušení, zkušení pak naději,
Rmn	5	5	A nadějet nezahanbuje. Nebo láska Boží rozlita jest v srdcích našich
skrze Ducha svatého, kterýž dán jest nám.			
Rmn	5	6	Kristus zajisté, když jsme my ještě mdlí byli, v čas příhodný za
bezbožné umřel.			
Rmn	5	7	Ješto sotva kdo za spravedlivého umře, ač za dobréhot by někdo snad i
umřítí směl.			
Rmn	5	8	Dokazujet pak Bůh lásky své k nám; nebo když jsme ještě hříšníci byli,
Kristus umřel za nás.			
Rmn	5	9	Čím tedy více nyní již ospravedlnění jsouce krví jeho, spaseni budeme
skrze něho od hněvu.			
Rmn	5	10	Poněvadž byvše nepřátelé, smíření jsme s Bohem skrze smrt Syna jeho,
nadtot již smíření spaseni budeme skrze život jeho.			
Rmn	5	11	A ne toliko to, ale chlubíme se také i Bohem, skrze Pána našeho
Jezukrista, skrze něhož nyní smíření jsme došli.			
Rmn	5	12	A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích
smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všickni zhřešili.			
Rmn	5	13	Nebo až do Zákona hřích byl na světě, ale hřích se nepočítá, když
Zákona není.			
Rmn	5	14	Kralovala pak smrt od Adama až do Mojžíše také i nad těmi, kteříž
nehřešili ku podobenství přestoupení Adamova, kterýž jest figura toho budoucího Adama.			
Rmn	5	15	Ale ne jako hřích, tak i milost. Nebo poněvadž onoho pádem jednoho
mnoho jich zemřelo, mnohemť více milost Boží a dar z milosti toho jednoho člověka Jezukrista			
na mnohé rozlit jest.			
Rmn	5	16	Avšak ne jako skrze jednoho, kterýž zhřešil, tak zase milost. Nebo
vína z jednoho pádu přivedla všechny k odsouzení, ale milost z mnohých hříchů přivodí k			
ospravedlnění.			
Rmn	5	17	Nebo poněvadž pro pád jeden smrt kralovala pro jednoho, mnohemť více,
kteříž by rozhojněnou milost a dar spravedlnosti přijali, v životě novém kralovati budou skrze			
jednoho Jezukrista.			
Rmn	5	18	A tak tedy, jakž skrze pád jeden všickni lidé přišli k odsouzení, tak
i skrze ospravedlnění jednoho všickni lidé mohou přijíti k ospravedlnění života.			
Rmn	5	19	Neb jakož skrze neposlušenství jednoho člověka učiněno jest mnoho
hříšných, tak i skrze poslušenství jednoho spravedliví učinění budou mnozí.			
Rmn	5	20	Zákon pak vkročil mezi to, aby se rozhojnil hřích, a když se rozhojnil
hřích, tedy ještě více rozhojnila se milost,			
Rmn	5	21	Abý jakož jest kraloval hřích k smrti, tak aby i milost kralovala
skrze spravedlnost k životu věčnému, skrze Jezukrista Pána našeho.			
Rmn	6	1	Což tedy díme? Snad zůstaneme v hříchu, aby se milost rozhojnila?
Rmn	6	2	Nikoli. Kteříž jsme zemřeli hříchu, kterakž ještě živi budeme v něm?
Rmn	6	3	Zdaliž nevíte, že kteřížkoli pokřtěni jsme v Krista Ježíše, v smrt
jeho pokřtěni jsme?			
Rmn	6	4	Pohřbeni jsme tedy s ním skrze křest v smrt, abychom, jakož z mrtvých
vstal Kristus k slávě Otce, tak i my v novotě života chodili.			
Rmn	6	5	Nebo poněvadž jsme v něj vstípení připodobněním smrti jeho, tedy i
vzkříšením jemu připodobnění budeme,			
Rmn	6	6	To vědouce, že starý člověk náš s ním spolu ukřižován jest, aby bylo
umrtveno tělo hřícha, abychom již potom nesloužili hříchu.			
Rmn	6	7	Nebo kdožť umřel, ospravedlněn jest od hříchu.
Rmn	6	8	Jestližet jsme pak zemřeli s Kristem, věřímeť, že spolu s ním také
živi budeme,			
Rmn	6	9	Vědouce, že Kristus vstav z mrtvých, již více neumírá, smrt nad ním
již více nepanuje.			
Rmn	6	10	Nebo že jest umřel, hříchu umřel jednou; že pak jest živ, živ jest
Bohu.			
Rmn	6	11	Tak i vy za to mějte, že jste zemřeli zajisté hříchu, ale živi jste
Bohu v Kristu Ježíši, Pánu našem.			
Rmn	6	12	Nepanujž tedy hřích v smrtelném těle vašem, tak abyste povolovali jemu
v žádostech jeho.			

Rmn 6 13 Aniž vydávejte údů svých za odění nepravosti kterémukoli hříchu, ale vydávejte se k sloužení Bohu, jakožto vstavše z mrtvých a jsouce živi, a údy své vydávejte za odění spravedlnosti Bohu.

Rmn 6 14 Nebo hřích nebude panovati nad vámi; nejste zajisté pod Zákonem, ale pod milostí.

Rmn 6 15 Což tedy? Hřešiti budeme, když nejsme pod Zákonem, ale pod milostí? Nikoli.

Rmn 6 16 Zdaliž nevíte, že komuž se vydáváte za služebníky ku poslušenství, toho jste služebníci, kohož posloucháte, buďto hříchu k smrti, buďto poslušenství k spravedlnosti?

Rmn 6 17 Ale díka Bohu, že byvše služebníci hřícha, uposlechli jste z srdce způsobu učení toho, v kteréž uvedeni jste.

Rmn 6 18 Vysvobození jsouce pak od hříchu, učinění jste služebníci spravedlnosti.

Rmn 6 19 Po lidsku pravím, pro mdlobu těla vašeho: Jakž jste vydávali údy vaše v službu nečistotě a nepravosti k tomu, abyste činili nepravost, tak již nyní vydávejte údy vaše v službu spravedlnosti ku posvěcení.

Rmn 6 20 Nebo když jste byli služebníci hřícha, cizí jste byli od spravedlnosti.

Rmn 6 21 Jaký jste pak užitek měli tehdaž toho, začez se nyní stydíte? Konec zajisté těch věcí jest smrt.

Rmn 6 22 Nyní pak vysvobození jsouce od hříchu a podmanění v službu Bohu, máte užitek váš ku posvěcení, cíl pak život věčný.

Rmn 6 23 Nebo odplata za hřích jest smrt, ale milost Boží jest život věčný v Kristu Ježíši, Pánu našem.

Rmn 7 1 Zdaliž nevíte, bratří, (nebo povědomým zákona mluvím) že Zákon panuje nad člověkem, dokudž živ jest člověk?

Rmn 7 2 Nebo žena, kteráž za mužem jest, živému muži přivázána jest zákonem; pakli by umřel muž její, rozvázána jest od zákona muže.

Rmn 7 3 A protož dokudž jest živ muž její, slouti bude cizoložnice, bude-li s jiným mužem; pakliž by muž její umřel, jižť jest svobodna od zákona toho, takže již nebude cizoložnice, bude-li s jiným mužem.

Rmn 7 4 Takž, bratří moji, i vy umrtvení jste zákonu skrze tělo Kristovo, abyste byli jiného, totiž toho, kterýž z mrtvých vstal, abychom ovoce nesli Bohu.

Rmn 7 5 Nebo když jsme byli v těle, žádosti hříchů příčinou zákona vzbuzené moc svou provodily v údech našich k nesení ovoce ne Bohu, ale smrti.

Rmn 7 6 Nyní pak osvobození jsme od zákona, když umřel ten, v němž jsme držáni byli, tak abychom již sloužili v novotě ducha, a ne v vetchosti litery.

Rmn 7 7 Což tedy máme? že Zákon jest hříchem? Nikoli; nýbrž hříchu jsem nepoznal, než skrze Zákon. Nebo i o žádosti byl bych nevěděl, aby hříchem byla, by byl Zákon neřekl: Nepožádáš.

Rmn 7 8 Ale příčinu vzav hřích skrze přikázání, zplodil ve mně všelikou žádost. Bez zákona zajisté hřích mrtev jest.

Rmn 7 9 Jáť pak byl jsem živ někdy bez zákona, ale když přišlo přikázání, hřích ožil,

Rmn 7 10 a já umřel. I shledáno jest, že to přikázání, kteréž mělo mi býti k životu, že jest mi k smrti.

Rmn 7 11 Nebo hřích, vzav příčinu skrze to přikázání, podvedl mne, a skrze ně i zabil.

Rmn 7 12 A tak Zákon zajisté svatý, a přikázání svaté i spravedlivé a dobré jest.

Rmn 7 13 Tedy to dobré učiněno jest mi smrt? Nikoli, ale hřích, kterýž aby se okázal býti hříchem, skrze to dobré zplodil mi smrt, aby tak byl příliš velmi hřešící hřích skrze přikázání.

Rmn 7 14 Víme zajisté, že Zákon jest duchovní, ale já jsem tělesný, prodaný hříchu.

Rmn 7 15 Nebo toho, což činím, neoblubuji; nebo ne, což chci, to činím, ale, což v nenávisti mám, to činím.

Rmn 7 16 Jestližeť pak, což nechci, to činím, tedy povoluji Zákonu, že jest dobrý.

Rmn 7 17 A tak již ne já to činím, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích.

Rmn 7 18 Vímt zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré. Nebo chtění hotové mám, ale vykonati dobrého, tohotě nenalézám.

Rmn 7 19 Nebo nečiním toho dobrého, což chci, ale činím to zlé, čehož nechci.

Rmn 7 20 A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten, kterýž přebývá ve mně, hřích.

Rmn 7 21 Nalézám tedy takový při sobě zákon, když chci činiti dobré, že se mne přidrží zlé.

Rmn 7 22 Nebo zvláštní libost mám v zákoně Božím podle vnitřního člověka;

Rmn 7 23 Ale vidím jiný zákon v údech svých, odporující zákonu mysli mé a jímaající mne, tak abych byl vězeň zákona hřícha, kterýž jest v údech mých.

Rmn 7 24 Bídny já člověk! Kdo mne vysvobodí z toho těla smrti?

Rmn 7 25 Ale děkujit Bohu skrze Jezukrista Pána našeho. A takžt já sloužím
myslí Zákonu Božímu, ale tělem zákonu hřícha.

Rmn 8 1 A protož nenít již žádného odsouzení těm, kteříž jsou v Kristu Ježíši,
totiž nechodícím podle těla, ale podle Ducha.

Rmn 8 2 Nebo zákon Ducha života v Kristu Ježíši, vysvobodil mne od zákona
hřícha a smrti.

Rmn 8 3 Nebo seč nemohl býti zákon, byv mdlý pro tělo, Bůh poslav Syna svého v
podobnosti těla hřícha, a to příčinou hřícha, odsoudil hřích na těle,

Rmn 8 4 Aby spravedlnost zákona vyplněna byla v nás, kteříž nechodíme podle
těla, ale podle Ducha.

Rmn 8 5 Ti zajisté, kteříž jsou podle těla živi, chutnají to, což jest těla,
ale ti, kteříž jsou živi podle Ducha, oblibují to, což jest Ducha.

Rmn 8 6 Nebo smýšlení těla jest smrt, smýšlení pak Ducha život a pokoj,

Rmn 8 7 Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není
poddáno, a aniž hned může býti.

Rmn 8 8 Protož ti, kteříž jsou v těle, Bohu se líbiti nemohou.

Rmn 8 9 Vy pak nejste v těle, ale v Duchu, poněvadž Duch Boží přebývá v vás.
Jestližeť pak kdo Ducha Kristova nemá, tent není jeho.

Rmn 8 10 A jest-liť Kristus v vás, tedy ač tělo umrtveno jest pro hřích, však
duch živ jest pro spravedlnost.

Rmn 8 11 Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, přebývá v
vás, ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího
Ducha jeho v vás.

Rmn 8 12 A takž tedy, bratří, dlužníciť jsme ne tělu, abychom podle těla živi
byli.

Rmn 8 13 Nebo budete-li podle těla živi, zemřete; pakli byste Duchem skutky
těla mrtvili, živi budete.

Rmn 8 14 Nebo kteřížkoli Duchem Božím vedeni bývají, ti jsou synové Boží.

Rmn 8 15 Nepřijali jste zajisté Ducha služby opět k bázni, ale přijali jste
Ducha synovství, v němžto voláme Abba, totiž Otče.

Rmn 8 16 A tent Duch osvědčuje duchu našemu, že jsme synové Boží.

Rmn 8 17 A jestliže synové, tedy i dědicové, dědicové zajisté Boží, spolu pak
dědicové Kristovi, však tak, jestliže spolu s ním trpíme, abychom spolu i oslavení byli.

Rmn 8 18 Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oně budoucí slávě,
kteráž se zjeví ti má na nás.

Rmn 8 19 Nebo pečlivé očekávání všeho stvoření očekává žádostivého zjevení synů
Božích.

Rmn 8 20 Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž
je poddal,

Rmn 8 21 v naději, že i ono vysvobozeno bude od služby porušení a přivedeno v
svobodu slávy synů Božích.

Rmn 8 22 Nebo víme, že všechno stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až
posavad,

Rmn 8 23 A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť také sami v
sobě lkáme, zvolení synů Božích očekávající, a tak vykoupení těla našeho.

Rmn 8 24 Nebo nadějí spasení jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje.

Rmn 8 25 Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze trpělivost
očekáváme.

Rmn 8 26 Ano také i Duch svatý pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se
měli modlit, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za nás lkáními nevypravitelnými.

Rmn 8 27 Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že
podle Boha prosí za svaté.

Rmn 8 28 Vímeť pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž
těm, kteříž podle uložení jeho povolání jsou.

Rmn 8 29 Nebo kteréž předzvěděl, ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu
Syna jeho, aby tak on byl prvorozený mezi mnohými bratřími.

Rmn 8 30 Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i
ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.

Rmn 8 31 Což tedy díme k tomu? Kdyžť jest Bůh s námi, i kdo proti nám?

Rmn 8 32 Kterýž ani vlastnímu Synu svému neodpustil, ale za nás za všechny vydal
jej, i kterakž by tedy nám s ním všech věcí nedal?

Rmn 8 33 Kdo bude žalovati na vyvolené Boží? Bůh jest, jenž ospravedlňuje.

Rmn 8 34 Kdo jest, ješto by je odsoudil? Kristus jest, kterýž umřel za ně,
nýbrž i z mrtvých vstal, a kterýž i na pravici Boží jest, kterýž také i oroduje za nás.

Rmn 8 35 A protož kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Zdalí zarmoucení, aneb
úzkost, nebo protivenství? Zdalí hlad, čili nahota? Zdalí nebezpečství, čili meč?

Rmn 8 36 Jakož psáno jest: Pro tebe mrtvení býváme celý den, jmíni jsme jako
ovce oddané k zabítí.

Rmn 8 37 Ale v tom ve všem udatně vítězíme, skrze toho, kterýž nás zamiloval.

Rmn 8 38 Jist jsem zajisté, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížatstvo,
ani mocnosti, ani nastávající věci, ani budoucí,

Rmn 8 39 Ani vysokost, ani hlubokost, ani kterékoli jiné stvoření, nebude moci nás odloučiti od lásky Boží, kteráž jest v Kristu Ježíši, Pánu našem.

Rmn 9 1 Pravduť pravím v Kristu a neklamámť, čemuž i svědomí mé svědectví vydává v Duchu svatém,

Rmn 9 2 Žeť mám veliký zámutek a ustavičnou bolest v srdci svém.

Rmn 9 3 Nebo žádal bych já sám zavrženým býti od Krista místo bratří svých, totiž příbuzných svých podle těla.

Rmn 9 4 Kterížto jsou Izraelští, jejichžto jest přijetí za syny, i sláva, i smlouvy, i Zákona dání, i služba Boží, i zaslíbení.

Rmn 9 5 Jejichž jsou i otcové, a ti, z nichžto jest Kristus podle těla, kterýž jest nade všechny Bůh požehnaný na věky. Amen.

Rmn 9 6 Avšak nemůže zmařeno býti slovo Boží. Nebo ne všickni, kteříž jsou z Izraele, Izraelští jsou.

Rmn 9 7 Aniž proto, že jsou símě Abrahamovo, hned také všickni jsou synové, ale v Izákovi nazváno bude tvé símě.

Rmn 9 8 To jest, ne všickni ti, jenž jsou synové těla, jsou také synové Boží, ale kteříž jsou synové Božího zaslíbení, ti se počítají za símě.

Rmn 9 9 Nebo toto jest slovo zaslíbení: V týž čas přijdu, a Sára bude míti syna.

Rmn 9 10 A netoliko to, ale i Rebeka z jednoho počavši, totiž z Izáka, otce našeho, toho důvodem jest.

Rmn 9 11 Nebo ještě před narozením obou těch synů, a prve nežli co dobrého nebo zlého učinili, aby uložení Boží, kteréžto jest podle vyvolení, a tak ne z skutků, ale z toho, jenž povolává, pevné bylo,

Rmn 9 12 Řečeno jest jí: Větší sloužití bude menšímu,

Rmn 9 13 Jakož psáno jest: Jákoeba jsem miloval, ale Ezau nenáviděl jsem.

Rmn 9 14 I což tedy díme? Zdali nespravedlnost jest u Boha? Nikoli.

Rmn 9 15 Nebo Mojžíšovi dí: Smiluj se nad tím, komuž milost učiním, a slituji se nad tím, nad kýmž se slituji.

Rmn 9 16 A tak tedy neníť vyvolování na tom, jenž chce, ani na tom, jenž běží, ale na Bohu, jenž se smilovává.

Rmn 9 17 Nebo dí Písmo faraonovi: Proto jsem vzbudil tebe, abych na tobě ukázal moc svou a aby rozhlášeno bylo jméno mé po vsí zemi.

Rmn 9 18 A tak tedy nad kýmž chce, smilovává se, a koho chce, zatvrzuje.

Rmn 9 19 Ale díš mi: I pročez se pak hněvá? Nebo vůli jeho kdo odepřel?

Rmn 9 20 Ale ó člověče, kdo jsi ty, že tak odpovídáš Bohu? Zdaž hrnec dí hrnčíři: Pročs mne tak udělal?

Rmn 9 21 Zdaliž hrnčíř nemá moci nad hlinou, aby z jednotejného truple udělal jednu nádobu ke cti a jinou ku potupě?

Rmn 9 22 Což pak divného, že Bůh, chtěje ukázati hněv a oznámiti moc svou, snášel ve mnohé trpělivosti nádobu hněvu, připravené k zahynutí.

Rmn 9 23 A takž také, aby známé učinil bohatství slávy své při nádobách milosrdenství, kteréž připravil k slávě.

Rmn 9 24 Kterýchžto i povolal, totiž nás, netoliko z Židů, ale také i z pohanů,

Rmn 9 25 Jakož i skrze Ozé dí: Nazovu nelid můj lidem svým, a nemilou nazovu milou.

Rmn 9 26 A budeť na tom místě, kdež řečeno bylo jim: Nejste vy lid můj, tuť nazváni budou synové Boha živého.

Rmn 9 27 Izaiáš pak volá nad Izraelem, řka: Byť pak byl počet synů Izraelských jako písek mořský, ostatkové toliko spasení budou.

Rmn 9 28 Nebo pohubení učiní spravedlivé, a to jisté, pohubení zajisté učiní Pán na zemi, a to jisté.

Rmn 9 29 A jakož prve pověděl Izaiáš: Byť byl Pán zástupů nepozůstavil nám semene, jako Sodoma učinění bychom byli, a Gomoře byli bychom podobni.

Rmn 9 30 Což tedy díme? Že pohané, kteříž nenásledovali spravedlnosti, dosáhli spravedlnosti, a to spravedlnosti té, kteráž jest z víry;

Rmn 9 31 Izrael pak následovav zákona spravedlnosti, k zákonu spravedlnosti nepřišel.

Rmn 9 32 Proč? Nebo ne z víry, ale jako z skutků zákona jí hledali. Urazili se zajisté o kámen urážky,

Rmn 9 33 Jakož psáno jest: Aj, kladu na Sionu kámen urážky a skálu pohoršení, a každý, kdož uvěří v něj, nebude zahanben.

Rmn 10 1 Bratří, příchyllost zajisté s zvláštní libostí srdce mého jestiť k Izraelovi, i modlitba za něj k Bohu, aby spasen byl.

Rmn 10 2 Neboť jim svědectví vydávám, žeť horlivost Boží mají, ale ne podle umění.

Rmn 10 3 Nebo neznajíce Boží spravedlnosti, a svou vlastní spravedlnost hledajíce vystaviti, spravedlnosti Boží nebyli poddáni.

Rmn 10 4 Nebo konec Zákona jest Kristus k ospravedlnění všelikému věřícímu.

Rmn 10 5 Nebo Mojžíš píše o spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, pravě: Který by koli člověk činil ty věci, živ bude v nich.

Rmn 10 6 Ta pak spravedlnost, kteráž jest z víry, takto praví: Neříkej v srdci

svém: Kdo vstoupí na nebe? To jest Krista s výsosti svésti.
Rmn 10 7 Aneb kdo sstoupí do propasti? To jest Krista z mrtvých vzbuditi.
Rmn 10 8 Ale co dí spravedlnost z víry? Blízko tebe jestiž slovo, v ústech
tvých a v srdci tvém. A toť jest slovo to víry, kteréž kážeme,
Rmn 10 9 Totiž, vyznáš-li ústy svými Pána Ježíše a srdcem svým uvěříš-li, že
jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.
Rmn 10 10 Nebo srdcem se věří k spravedlnosti, ale ústy vyznání děje se k
spasení.
Rmn 10 11 Nebo dí Písmo: Všeliký, kdož věří v něj, nebude zahanben.
Rmn 10 12 Nenít zajisté rozdílu mezi Židem a Řekem; nebo tentýž Pán všech,
bohatý jest ke všem vzývajícím jej.
Rmn 10 13 Každý zajisté, kdožkoli vzýval by jméno Páně, spasen bude.
Rmn 10 14 Ale kterak budou vzývati toho, v kteréhož neuvěřili? A kterak uvěří
tomu, o němž neslyšeli? A kterak uslyší bez kazatele?
Rmn 10 15 A kterak kázati budou, jestliže nebudou posláni? Jakož psáno jest: Aj,
jak krásné nohy zvěstujících pokoj, zvěstujících dobré věci.
Rmn 10 16 Ale ne všickni uposlechli evangelium. Nebo Izaiáš praví: Pane, kdo
uvěřil kázání našemu?
Rmn 10 17 Tedy víra z slyšení, a slyšení skrze slovo Boží.
Rmn 10 18 Ale pravím: Zdaliž jsou neslyšeli? Anobrž po vší zemi rozšel se zvuk
jejich a až do končin okrášku země slova jejich.
Rmn 10 19 Ale pravím: Zdaliž nepoznal Izrael toho? Ano první z nich Mojžíš řekl:
Já k závistí vás přivedu skrze národ ten, kteréhož nemáte za lid můj; skrze lid nemoudrý k
hněvu popudím vás.
Rmn 10 20 A Izaiáš směle dí: Nalezen jsem od těch, kteříž mne nehledali; zjeven
jsem těm, kteříž se na mne neptali.
Rmn 10 21 Ale proti lidu Izraelskému dí: Přes celý den roztahoval jsem ruce své
k lidu nepovolenému a protivnému.
Rmn 11 1 Protož pravím: Zdali jest Bůh zavrhl lid svůj? Nikoli; nebo i já
Izraelský jsem, z semene Abrahamova, z pokolení Beniamínova.
Rmn 11 2 Nezavrhlť jest Bůh lidu svého, kterýž předzvěděl. Zdali nevíte, co
Písmo praví o Eliášovi? Kterak se modlí Bohu proti lidu Izraelskému řka:
Rmn 11 3 Pane, proroky tvé zmordovali a oltáře tvé rozkopali, já pak zůstal
jsem sám, a i méť duše hledají.
Rmn 11 4 Ale co jemu dí odpověď Boží? Pozůstavil jsem sobě sedm tisíců mužů,
kteříž neskláněli kolena před Balem.
Rmn 11 5 Taktéž i nyní ostatkové podle vyvolení jdoucího z pouhé milosti Boží
zůstali,
Rmn 11 6 A poněvadž z milosti, tedy ne z skutků, sic jinak milost již by nebyla
milost. Pakli z skutků, tedy již není milost, jinak skutek nebyl by skutek.
Rmn 11 7 Což tedy? Čeho hledá Izrael, toho jest nedošel, ale vyvolení došli
toho, jiní pak zatvrzení jsou,
Rmn 11 8 (Jakož psáno jest: Dal jim Bůh ducha zkormoucení, oči, aby neviděli, a
uši, aby neslyšeli,) až do dnešního dne.
Rmn 11 9 A David dí: Budiž jim stůl jejich osidlem a pastmi a pohoršením i
spravedlivým odplacením.
Rmn 11 10 Zatmětež se oči jejich, ať nevidí, a hřbet jejich vždycky shýbej.
Rmn 11 11 A z toho pravím: Tak-liž jsou pak Židé klesli, aby docela padli?
Nikoli, ale jejich klesnutím spasení přiblížilo se pohanům, aby je tak Bůh k závidění přivedl.
Rmn 11 12 A poněvadž pak jejich pád jest bohatství světa a zmenšení jejich jest
bohatství pohanů, čím více plnost jich?
Rmn 11 13 Vámtéž zajisté pravím pohanům, jelikož jsem já apoštol pohanský,
přisluhování mé oslavuji,
Rmn 11 14 Zda bych jak k závidění vzbuditi mohl ty, jenž jsou tělo mé, a k
spasení přivéstí aspoň některé z nich.
Rmn 11 15 Nebo kdyžť zavržení jich jest smíření světa, co pak bude zase jich
přijetí, než život z mrtvých?
Rmn 11 16 Poněvadž prvotiny svaté jsou, takéť svaté jest i těsto; a jest-liť
kořen svatý, tedy i ratolesti.
Rmn 11 17 Žeť jsou pak některé ratolesti vylomeny, a ty, byv planou olivou,
vštípen jsi místo nich a učiněn jsi účastník kořene i tučnosti olivy.
Rmn 11 18 Proto ty se nechlub proti ratolestem. Pakli se chlubiš, věz, že ne ty
kořen neseš, ale kořen tebe.
Rmn 11 19 Pakli díš: Vylomeny jsou ratolesti, abych já byl vštípen,
Rmn 11 20 Dobře pravíš. Pro nevěru vylomeny jsou, ale ty věrou stojíš. Nebudiž
vysokomyslný, ale boj se.
Rmn 11 21 Nebo poněvadž Bůh ratolestem přirozeným neodpustil, věz, žeť by ani
tobě neodpustil.
Rmn 11 22 A protož viz dobrotivost i zuřivost Boží. K těm zajisté, kteříž padli,
zuřivost, ale k tobě dobrotivost, ač budeš-li trvati v dobrotě. Sic jinak i ty vyťat budeš.
Rmn 11 23 Ano i oni, jestliže nezůstanou v nevěře, zase vštípeni budou. Mocent
jest zajisté Bůh zase vštípati je.

Rmn 11 24 Nebo poněvadž ty vyťat jsi z přirozené plané olivy a proti přirození vštípen jsi v dobrou olivu, čím více pak ti, kteříž podle přirození jsou z dobré olivy, vštípeni budou v svou vlastní olivu.

Rmn 11 25 Neboť nechci, bratří, abyste nevěděli tohoto tajemství, (abyste nebyli sami u sebe moudří,) že zatvrdilost tato zčástky přihodila se Izraelovi, dokudž by nevešla plnost pohanů.

Rmn 11 26 A takť všecken Izrael spasen bude, jakož psáno jest: Přijde z Siona vysvoboditel a odvrátí bezbožnosti od Jákoba.

Rmn 11 27 A tatot bude smlouva má s nimi, když shladím hříchy jejich.

Rmn 11 28 A tak s strany evangelium jsou nepřátelé pro vás, ale podle vyvolení jsou milí pro otce svaté.

Rmn 11 29 Darů zajisté svých a povolání Bůh nelituje.

Rmn 11 30 Nebo jakož i vy někdy jste nebyli poslušni Boha, ale nyní milosrdenství jste došli pro jejich nevěru,

Rmn 11 31 Tak i oni nyní neuposlechli, aby pro učiněné vám milosrdenství i oni také milosrdenství dosáhli.

Rmn 11 32 Zavřel zajisté Bůh všecky v nevěře, aby se nade všemi smiloval.

Rmn 11 33 Ó hlubokosti bohatství i moudrosti i umění Božího! Jak jsou nezpytatelní soudové jeho a nevystižitelné cesty jeho!

Rmn 11 34 Nebo kdo jest poznal mysl Páně? Aneb kdo jemu radil?

Rmn 11 35 Nebo kdo prve dal jemu, a budeť mu odplaceno?

Rmn 11 36 Nebo z něho a skrze něho a v něm jsou všecky věci, jemuž sláva na věky. Amen.

Rmn 12 1 Protož prosím vás, bratří, skrze milosrdenství Boží, abyste vydávali těla svá v obět živou, svatou, Bohu libou, rozumnou službu vaši.

Rmn 12 2 A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňte se obnovením mysli vaší, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.

Rmn 12 3 Neboť pravím (skrze milost, kteráž dána jest mi,) každému z těch, jenž jsou mezi vámi, aby ne více smysli, než sluší smysliti, ale aby smysli v středmosti, tak jakž jednomu každému Bůh udělil míru víry.

Rmn 12 4 Nebo jakož v jednom těle mnohé údy máme, ale nemají všickni údové jednotejného díla,

Rmn 12 5 Tak mnozí jedno tělo jsme v Kristu, a obzvláště jedni druhých údové.

Rmn 12 6 Ale majíce obdarování rozdílná podle milosti, kteráž dána jest nám, buďte prorocství, kteréž atť jest podle pravidla víry;

Rmn 12 7 Buďte úřad, v bedlivém přísluhování; buďte ten, jenž učí, v vyučování.

Rmn 12 8 Též kdo napomíná, v napomínání; ten, jenž rozdává, dávej v upřímnosti; kdož jiným předložen jest, konej úřad svůj s pilností; kdo milosrdenství činí, s ochotností.

Rmn 12 9 Milování buď bez pokrytství; v ošklivosti mějte zlé, připojení jsouce k dobrému.

Rmn 12 10 Láskou bratrskou jedni k druhým nakloněni jsouce, uctivostí se vespolek předcházejte,

Rmn 12 11 V pracech neleniví, duchem vroucí, příhodnosti času šetrící,

Rmn 12 12 Naději se radující, v souženích trpělivi, na modlitbě ustaviční,

Rmn 12 13 V potřebách s svatými se sdělující, přívětivosti k hostem následující.

Rmn 12 14 Dobrořečte protivníkům vašim, dobrořečte, pravím, a nezlořečte.

Rmn 12 15 Radujte se radujícími, a plačte s plačícími.

Rmn 12 16 Buďte vespolek jednomyslní, ne vysoce o sobě smýšlejte, ale k nízkým se nakloňujte.

Rmn 12 17 Nebuďte opatrní sami u sebe. Žádnému zlého za zlé neodplacujte,

Rmn 12 18 Jestliže jest možné, pokudž na vás jest, se všemi lidmi pokoj majíce,

Rmn 12 19 Ne sami sebe mstíce, nejmilejší, ale dejte místo hněvu; nebo psáno jest: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán.

Rmn 12 20 A protož lační-li nepřítel tvůj, nakrm jej, a žízní-li, dej mu píti.

Rmn 12 21 Nebo to učině, uhlí řeřavé shrneš na hlavu jeho.

Rmn 12 21 Nedej se přemoci zlému, ale přemáhej v dobrém zlé.

Rmn 13 1 Každá duše vrchnostem povýšeným poddána buď. Neboť není vrchnosti, jediné od Boha, a kteréž vrchnosti jsou, ty od Boha zřízené jsou.

Rmn 13 2 A protož, kdož se vrchnosti protiví, Božímu zřízení se protiví; kteříž se pak protiví, tit sobě odsouzení dobudou.

Rmn 13 3 Nebo vrchnosti nejsou k strachu dobře činícím, ale zle činícím. Protož chceš-li se nebáti vrchnosti, čiň dobře, a budeš míti chválu od ní.

Rmn 13 4 Boží zajisté služebník jest, tobě k dobrému. Pakli bys zle činil, boj se; neboť ne nadarmo nese meč. Boží zajisté služebník jest, mstitel zuřivý nad tím, kdož zle činí.

Rmn 13 5 A protož musejíť vrchnostem všickni poddáni býti, netoliko pro hněv, ale i pro svědomí.

Rmn 13 6 Nebo proto i daň dáváte, poněvadž služebníci Boží jsou, pilnou práci o to vedouce.

Rmn 13 7 Každému tedy což jste povinni, dávejte. Komu daň, tomu daň; komu clo, tomu clo; komu bázeň, tomu bázeň; komu čest, tomu čest.

Rmn 13 8 Žádnému nebývejte nic dlužní, než to, abyste se vespolek milovali.
 Nebo kdož miluje bližního, Zákon naplnil.
 Rmn 13 9 Poněvadž to přikázání: Nesesmilníš, nezabiješ, neukradneš, nepromluvíš
 křivého svědectví, nepožádáš, a jest-li které jiné přikázání, v tomto slovu se zavírá:
 Milovati budeš bližního svého jako sebe samého.
 Rmn 13 10 Láska bližnímu zle neučiní, a protož plnost zákona jestiž láska.
 Rmn 13 11 A zvláště pak vidouce takovou příhodnost, žeť jest se nám již čas ze
 sna probuditi. (Nyníť zajisté bliže nás jest spasení, nežli když jsme uvěřili.)
 Rmn 13 12 Noc pominula, ale den se přiblížil. Odvrzmež tedy skutky temnosti, a
 oblecme se v odění světla.
 Rmn 13 13 Jakožto ve dne poctivě choďme, ne v hodování a v opilství, ne v
 smilstvích a v chlipnostech, ne v sváru a v závisti,
 Rmn 13 14 Ale oblect se v Pána Jezukrista, a nepečujte o tělo k vyplňování
 žádostí jeho.
 Rmn 14 1 Mdlého pak u víře přijímejte, ne k hádkám o nepotřebných otázkách.
 Rmn 14 2 Nebo někdo věří, že může jísti všecko; jiný pak u víře mdlý jsa, jí
 zelinu.
 Rmn 14 3 Ten, kdož jí, nepokládej sobě za nic toho, kdož nejí; a kdo nejí, toho
 nesuď, kdož jí. Nebo Bůh přijal jej.
 Rmn 14 4 Ty kdo jsi, abys soudil cizího služebníka? Však Pánu svému stojí,
 anebo padá. Stanet pak; mocen jest zajisté Bůh utvrditi jej.
 Rmn 14 5 Nebo někdo rozsuzuje mezi dnem a dnem, a někdo soudí každý den
 jednostejný býti. Jeden každý v svém smyslu ujištěn buď.
 Rmn 14 6 Kdož dnů šetří, Pánu šetří; a kdo nešetří, Pánu nešetří. A kdo jí,
 Pánu jí, nebo děkuje Bohu; a kdož nejí, Pánu nejí, a děkuje Bohu.
 Rmn 14 7 Žádný zajisté z nás není sám sobě živ, a žádný sobě sám neumírá.
 Rmn 14 8 Nebo buďto že jsme živí, Pánu živi jsme; buďto že mřeme, Pánu mřeme. A
 tak buď že jsme živi, buď že umíráme, Páně jsme.
 Rmn 14 9 Na tot jest zajisté Kristus i umřel, i z mrtvých vstal, i ožil, aby
 nad živými i nad mrtvými panoval.
 Rmn 14 10 Ty pak proč odsuzuješ bratra svého? Anebo také ty proč za nic pokládáš
 bratra svého? Však všickni staneme před stolicí Kristovou.
 Rmn 14 11 Psáno jest zajisté: Živt jsem já, praví Pán, žeť přede mnou bude
 klekati každé koleno, a každý jazyk vyznávati bude Boha.
 Rmn 14 12 A takt jeden každý z nás sám za sebe počet vydávati bude Bohu.
 Rmn 14 13 Nesuďmež tedy více jedni druhých, ale toto raději rozsuzujte, jak
 byste nekladli úrazu nebo pohoršení bratru.
 Rmn 14 14 Vím a v tom ujištěn jsem v Pánu Ježíši, žeť nic nečistého není samo z
 sebe; než tomu, kdož tak soudí, že by nečisté bylo, jemut nečisté jest.
 Rmn 14 15 Ale bývá-liť rmoucen bratr tvůj pro pokrm, již nechodíš podle lásky.
 Hladiž, abys k zahynutí nepřivedl pokrmem svým toho, za kteréhož Kristus umřel.
 Rmn 14 16 Nebudiž tedy v porouhání dáno dobré vaše.
 Rmn 14 17 Království zajisté Boží není pokrm a nápoj, ale spravedlnost a pokoj a
 radost v Duchu svatém.
 Rmn 14 18 Nebo kdož v tom slouží Kristu, milý jest Bohu a lidem příjemný.
 Rmn 14 19 Protož následujme toho, což by sloužilo ku pokoji a k vzdělání
 vespolek.
 Rmn 14 20 Nekaziž pro pokrm díla Božího. Všecko zajisté čisté jest, ale zlé jest
 člověku, kterýž jí s pohoršením.
 Rmn 14 21 Dobré jest nejísti masa a nepíti vína, ani čehokoli toho, na čemž se
 uráží bratr tvůj, nebo horší, anebo zemdlivá.
 Rmn 14 22 Ty víru máš? Mějž ji sám u sebe před Bohem. Blahoslavený, kdož nesoudí
 sebe samého v tom, což oblibuje.
 Rmn 14 23 Ale kdož pak rozpakuje se, kdyby jedl, odsouzen jest, nebo ne z víry
 jí. A cožkoli není z víry, hřích jest.
 Rmn 15 1 Povinnit jsme pak my silní mdloby nemocných snášeti, a ne sami sobě se
 líbiti.
 Rmn 15 2 Ale jeden každý z nás bližnímu se lib k dobrému pro vzdělání.
 Rmn 15 3 Nebo i Kristus ne sám se sobě líbil, ale jakož psáno jest: Hanění
 hanějících tebe připadla jsou na mne.
 Rmn 15 4 Nebo kteréžkoli věci napsány jsou, k našemu naučení napsány jsou,
 abychom skrze trpělivost a potěšení Písem naději měli.
 Rmn 15 5 Bůh pak dárce trpělivosti a potěšení dejž vám jednomyslným býti
 vespolek podle Jezukrista,
 Rmn 15 6 Abyste jednomyslně jednými ústy oslavovali Boha a Otce Pána našeho
 Jezukrista.
 Rmn 15 7 Protož přijímejte se vespolek, jakož i Kristus přijal nás v slávu
 Boží.
 Rmn 15 8 Neboť pravím vám, že Kristus Ježíš byl služebníkem obřízky pro Boží
 pravost, aby potvrzení byli slibové otcům učinění,
 Rmn 15 9 A aby pohané z milosrdenství slavili Boha, jakož psáno jest: Protož
 vyznávati tebe budu mezi pohany, a jménu tvému plésati budu.

Rmn	15	10	A opět dí: Veselte se pohané s lidem jeho.
Rmn	15	11	A opět: Chvalte Hospodina všickni národové, a velebtež ho všickni lidé.
Rmn	15	12	A opět Izaiáš dí: Budeť kořen Jesse, a ten, jenž povstane, panovati nad pohany; v němť pohané doufati budou.
Rmn	15	13	Bůh pak naděje naplňujž vás všelikou radostí a pokojem u víře, tak abyste se rozhojnili v naději skrze moc Ducha svatého.
Rmn	15	14	Vím zajisté, bratří moji, i já také o vás, že i vy jste plní dobroty, naplnění jsouce všelikou známostí, takže se i napomínati můžete vespolek.
Rmn	15	15	Ale však proto psal jsem vám, bratří, poněkud směle, jako ku paměti přivodě vám, podle milosti, kteráž jest mi dána od Boha,
Rmn	15	16	K tomu, abych byl služebníkem Ježíše Krista mezi pohany, slouže evangelium Božímu, aby byla obět pohanů vzácná, posvěcena jsuci skrze Ducha svatého.
Rmn	15	17	Mám se tedy čím chlubití v Kristu Ježíši, v Božích věcech.
Rmn	15	18	Neboť bych se neodvážil mluvití toho, čehož by skrze mne neučinil Kristus, k tomu, aby ku poslušenství přivedeni byli pohané slovem i skutkem,
Rmn	15	19	V moci divů a zázraků, v síle Ducha Božího, takže jsem od Jeruzaléma vůkol až k Ilyrické zemi naplnil evangelium Kristovým,
Rmn	15	20	A to tak žádostiv jsa kázati evangelium, kdež ani jmenován nebyl Kristus, abych na cizí základ nestavěl,
Rmn	15	21	Ale jakož psáno jest: Kterýmž není zvěstováno o něm, uzří, a ti, jenž neslychali, srozumějí.
Rmn	15	22	A tímť jest mi mnohokrát překaženo přijítí k vám.
Rmn	15	23	Nyní pak nemaje již více místa v těchto krajinách a žádost maje přijítí k vám od mnoha let,
Rmn	15	24	Kdyžkoli půjdu do Hispanie, přijdu k vám. Mámt zajisté naději, že tudy jda, uzřím vás, a že vy mne provedíte tam, avšak až bych prve u vás poněkud pobyl.
Rmn	15	25	Nyní pak беру se do Jeruzaléma, službu čině svatým.
Rmn	15	26	Nebo za dobré se vidělo Macedonským a Achaiským, aby sbírku nějakou učinili na chudé svaté, kteříž jsou v Jeruzalémě.
Rmn	15	27	Takt sobě to oblíbili, a také povinni jsou jim to. Nebo poněvadž duchovních věcí jejich byli účastni pohané, povinnit jsou jim také sloužití tělesnými.
Rmn	15	28	A protož když to vykonám a jim odvedu užitek ten, půjduť skrze vás do Hispanie.
Rmn	15	29	A vímt, že přijda k vám, v hojnosti požehnání evangelium Kristova přijdu.
Rmn	15	30	Prosímt pak vás, bratří, skrze Pána našeho Jezukrista a skrze lásku Ducha svatého, abyste spolu se mnou modlili se za mne Bohu snažně,
Rmn	15	31	Abych vysvobozen byl od protivníků, kteříž jsou v Judstvu a aby služba tato má příjemná byla svatým v Jeruzalémě,
Rmn	15	32	Abych k vám bohdá s radostí přišel, a s vámi poodpočinul.
Rmn	15	33	Bůh pak pokoje budiž se všemi vámi. Amen.
Rmn	16	1	Poroučímt pak vám Fében, sestru naši, služebnici církve Cenchrenské,
Rmn	16	2	Abyste jí přijali v Pánu, tak jakž sluší na svaté, a abyste jí pomoci byli, jestliže by vás v čem potřebovala. Nebo i ona mnohým hostem ochotně posluhovala, až i mně také.
Rmn	16	3	Pozdravte Priscilly a Akvila, pomocníků mých v Kristu Ježíši,
Rmn	16	4	Kteříž pro můj život svých vlastních hrdeľ nasadili, jimžto ne já sám toliko děkuji, ale i vsecky církve pohanské,
Rmn	16	5	I domácího jejich shromáždění. Pozdravte mého milého Epéneta, kterýž jest prvotiny Achaie v Kristu.
Rmn	16	6	Pozdravte Marie, kteráž mnoho práce měla s námi.
Rmn	16	7	Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a spoluvězňů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů a kteříž přede mnou byli v Kristu Ježíši.
Rmn	16	8	Pozdravte Amplia mně v Pánu milého.
Rmn	16	9	Pozdravte Urbana, pomocníka našeho v Kristu, a Stachyna mého milého.
Rmn	16	10	Pozdravte Apella zkušeného v Kristu. Pozdravte těch, kteříž jsou z domu Aristobulova.
Rmn	16	11	Pozdravte Herodiona, příbuzného mého. Pozdravte těch, kteří jsou z čeledi Narciškovy věřící v Pána.
Rmn	16	12	Pozdravte Tryfény a Tryfózy, kteréž práci vedou v Pánu. Pozdravte Persidy milé, kteráž mnoho pracovala v Pánu.
Rmn	16	13	Pozdravte Rufa, zvláštního v Pánu, a matky jeho i mé.
Rmn	16	14	Pozdravte Asynkrita, Flegonta, Hermu, Patroba, Merkuria, i jiných bratří, kteříž jsou s nimi.
Rmn	16	15	Pozdravte Filologa i Julie, Nerea a sestry jeho, i Olympa i všech svatých, kteříž jsou s nimi.
Rmn	16	16	Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém. Pozdravujít vás církve Kristovy.
Rmn	16	17	Prosímt pak vás, bratří, abyste šetřili těch, kteříž různice a pohoršení činí, naodpor učení tomu, kterémuž jste vy se naučili, a varujte se jich.
Rmn	16	18	Nebo takoví Pánu našemu Ježíši Kristu neslouží, ale svému břichu; a

skrže lahodné řeči a pochlebenství svodí srdce prostých.

Rmn 16 19 Nebo vaše poslušenství všechněch došlo. A protož se raduji z vás. Než
chcít, abyste byli moudří k dobrému, a prostí k zlému.

Rmn 16 20 Bůh pak pokoje potře satana pod nohy vaše brzo. Milost Pána našeho
Jezukrista budiž s vámi. Amen.

Rmn 16 21 Pozdravují vás Timoteus, pomocník můj, a Lucius, a Jázon, a
#Sozipater, příbuzní moji.

Rmn 16 22 Pozdravuji vás v Pánu já Tercius, kterýž jsem psal tento list.

Rmn 16 23 Pozdravuje vás Gáius, hospodář můj i vsí církve. Pozdravuje vás
Erastus, důchodní písař městský, a Kvartus bratr.

Rmn 16 24 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.

Rmn 16 25 Tomu pak, jenž může vás utvrditi podle evangelium mého a kázání Ježíše
Krista, podle zjevení tajemství od časů věčných skrytého,

Rmn 16 26 Nyní pak zjeveného i skrže Písma prorocká, podle poručení věčného
Boha, ku poslušenství víry všechněm národům oznámeného,

Rmn 16 27 Tomu, pravím, samému moudrému Bohu sláva skrže Jezukrista na věky.
Amen List tento k Římanům psán jest z Korintu, a poslán po Fében, služebníci sboru

Cenchrenského.

1Cr 1 1 Pavel, povoláný apoštol Ježíše Krista, skrže vůli Boží, a bratr

Sostenes,

1Cr 1 2 Církvi Boží, kteráž jest v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši,
povoláným svatým, spolu se všemi, kteříž vzývají jméno Pána našeho Jezukrista na všelikém
místě, i jejich i našem:

1Cr 1 3 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

1Cr 1 4 Děkuji Bohu svému vždycky za vás pro tu milost Boží, kteráž dána jest

vám v Kristu Ježíši,

1Cr 1 5 že ve všem obohaceni jste v něm, v každém slovu a ve všelikém umění,

1Cr 1 6 Jakož svědectví Kristovo upevněno jest mezi vámi,

1Cr 1 7 Takže nemáte žádného nedostatku ve všeliké milosti, očekávající

zjevení Pána našeho Jezukrista,

1Cr 1 8 kterýžto i utvrdí vás až do konce bez úhony ke dni příští Pána našeho
Jezukrista.

1Cr 1 9 Věrnýť jest Bůh, skrže něhož povolání jste k účastenství Syna jeho
Jezukrista, Pána našeho.

1Cr 1 10 Prosímť vás pak, bratří, skrže jméno Pána našeho Jezukrista, abyste
jednotejně mluvili všickni a aby nebylo mezi vámi roztržek, ale buďte spojení jednotejnou
myslí a jednotejným smyslem.

1Cr 1 11 Nebo oznámeno jest mi o vás, bratří moji, od některých z čeledi Chloe,
že by mezi vámi byly různice.

1Cr 1 12 Mním pak toto, že jeden každý z vás říká: Já jsem Pavlův, já Apollův,
já Petrův, já pak Kristův.

1Cr 1 13 Zdali rozdělen jest Kristus? Zdali Pavel ukřižován jest za vás? Anebo
zdali jste ve jménu Pavlova pokřtěni byli?

1Cr 1 14 Děkuji Bohu, že jsem žádného z vás nekřtil, než Krispa a Gáia,

1Cr 1 15 Aby někdo neřekl, že jsem ve jméno své křtil.

1Cr 1 16 Křtilť jsem také i Štěpánovu čeled. Více nevím, abych koho jiného
křtil.

1Cr 1 17 Nebo neposlal mne Kristus křtíti, ale evangelium kázati, ne v
moudrosti řeči, aby nebyl vyprázdňen kříž Kristův.

1Cr 1 18 Nebo slovo kříže těm, kteříž hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteříž
spasení dosahujeme, moc Boží jest.

1Cr 1 19 Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých, a opatrnost opatrných
zavruhu.

1Cr 1 20 Kde jest moudrý? A kde učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdaliž Bůh
neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství?

1Cr 1 21 Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrže moudrost Boha, zalíbilo
se Bohu skrže bláznové kázání spasiti věřící,

1Cr 1 22 Poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti.

1Cr 1 23 Myť pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům
bláznovství,

1Cr 1 24 Ale povoláným, i Židům i Řekům, Krista, Boží moc a Boží moudrost.

1Cr 1 25 Nebo to bláznovství Boží jest moudřejší nežli lidé a mdloba Boží jest
silnější než lidé.

1Cr 1 26 Vidíte zajisté povolání vaše, bratří, že nemnozí moudří podle těla,
nemnozí mocní, nemnozí urození;

1Cr 1 27 Ale což bláznivého jest u světa, to sobě vyvolil Bůh, aby zahanbil
moudré, a to, což jest u světa mdlé, Bůh vyvolil, aby zahanbil silné.

1Cr 1 28 A neurozené u světa a za nic položené vyvolil Bůh, ano hned, kteréž
nejsou, aby ty věci, kteréž jsou, zkazil,

1Cr 1 29 Proto aby se nechlubilo před obličejem jeho žádné tělo.

1Cr 1 30 Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od
Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i #vykoupení,

1Cr	1	31	Aby se tak dalo, jakož jest napsáno: Kdo se chlubí, v Pánu se chlub.
1Cr	2	1	I já přišel k vám, bratří, nepřišel jsem s důstojností řeči nebo
moudrostí,			svědectví Boží.
1Cr	2	2	Nebo tak jsem usoudil nic jiného neuměti mezi vámi, nežli Ježíše
Krista, a to ještě toho			ukřižovaného.
1Cr	2	3	A byl jsem já u vás v mdlobě, a v bázni, i v strachu mnohém.
1Cr	2	4	A řeč má a kázání mé nebylo v slibných lidské moudrosti řečech, ale v
dokázání Ducha svatého a moci,			
1Cr	2	5	Aby víra vaše nebyla založena v moudrosti lidské, ale v moci Boží.
1Cr	2	6	Moudrost pak mluvíme mezi dokonalými, ale moudrost ne tohoto světa,
ani knížat světa tohoto,			jenž hynou.
1Cr	2	7	Ale mluvíme moudrost Boží v tajemství, kterážto skryta jest, kterouž
Bůh předuložil před věky k slávě naší,			
1Cr	2	8	Jížto žádný z knížat světa tohoto nepoznal. Nebo kdyby byli poznali,
nebyliť by Pána slávy ukřižovali.			
1Cr	2	9	Ale kažeme, jakož psáno jest: Čehož oko nevidalo, ani ucho slýchalo,
ani na srdce lidské vstoupilo, co jest připravil Bůh těm, kteříž jej milují.			
1Cr	2	10	Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého. Nebo Duch zpytuje všecky věci, i
hlubokosti Božské.			
1Cr	2	11	Nebo kdo z lidí ví, co jest v člověku, jediné duch člověka, kterýž
jest v něm? Taktéž i Božích věcí nezná žádný, jediné Duch Boží.			
1Cr	2	12	My pak nepřijali jsme ducha světa, ale Ducha toho, kterýž jest z Boha,
abychom věděli, které věci od Boha darovány jsou nám.			
1Cr	2	13	O nichž i mluvíme ne těmi slovy, jimž lidská moudrost učí, ale kterýmž
vyučuje Duch svatý, duchovním to, což duchovního jest, přivlastňující.			
1Cr	2	14	Ale tělesný člověk nechápá těch věcí, kteréž jsou Ducha Božího; nebo
jsou jemu bláznovství, aniž jich může poznati, protože ony duchovně mají rozsuzovány býti.			
1Cr	2	15	Ale duchovní člověk rozsuzujeť všecko, sám pak od žádného nebyvá
souzen.			
1Cr	2	16	Nebo kdo jest poznal mysl Páně? A kdo jej bude učiti? My pak mysl
Kristovu máme.			
1Cr	3	1	A já, bratří, nemohl jsem vám mluvit jako duchovním, ale jako
tělesným, jako maličkým			v Kristu.
1Cr	3	2	mlékem jsem vás živil, a ne pokrmem; nebo jste ještě nemohli pokrmů
tvrdších užívat, ano i			nyní ještě nemůžete.
1Cr	3	3	Ještě zajisté tělesní jste. Poněvadžť jest mezi vámi nenávist, svárové
a různice, zdaž ještě tělesní nejste? a tak podle člověka chodíte.			
1Cr	3	4	Nebo když někdo říká: Jáť jsem Pavlův, jiný pak: Já Apollův, zdaliž
nejste tělesní?			
1Cr	3	5	Nebo kdo jest Pavel, a kdo jest Apolló, než služebníci, skrze něž jste
uvěřili, a jakž jednomu			každému dal Pán?
1Cr	3	6	Jáť jsem štípil, Apolló zaléval, ale Bůh dal zrůst.
1Cr	3	7	A protož ani ten, kdož štěpuje, nic není, ani ten, jenž zalévá, ale
ten, kterýž zrůst dává,			Bůh.
1Cr	3	8	Ten pak, kdož štěpuje, a ten, kdož zalévá, jedno jsou, avšak jeden
každý vlastní odplatu vezme podle své práce.			
1Cr	3	9	Božít jsme zajisté pomocníci, Boží rolí, Boží vzdělání jste.
1Cr	3	10	Já podle milosti Boží mně dané, jako moudrý stavitel, základ jsem
založil, jiný pak na něm staví. Ale jeden každý viz, jak na něm staví.			
1Cr	3	11	Nebo základu jiného žádný položití nemůž, mimo ten, kterýž položen
jest, jenž jest Ježíš Kristus.			
1Cr	3	12	Staví-liť pak kdo na ten základ zlato, stříbro, kamení drahé, dříví,
seno, strniště,			
1Cr	3	13	Jednohoť každého dílo zjeveno bude. Den zajisté to všecko okáže; nebo
v ohni zjeví se, a jednoho každého dílo, jaké by bylo, oheň zprubuje.			
1Cr	3	14	Zůstane-liť cí dílo, kteréž na něm stavěl, vezme odplatu.
1Cr	3	15	Pakliť cí dílo shoří, tentě vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak
jako skrze oheň.			
1Cr	3	16	Zdaliž nevíte, že chrám Boží jste, a Duch Boží v vás přebývá?
1Cr	3	17	Jestližet kdo chrámu Božího poskvňuje, tohoť zatratí Bůh; nebo chrám
Boží svatý jest, jenž jste vy.			
1Cr	3	18	Žádný sám sebe nesvoď. Zdá-li se komu z vás, že jest moudrý na tomto
světě, budiž bláznem, aby byl učiněn moudrým.			
1Cr	3	19	Moudrost zajisté světa tohoto bláznovství jest u Boha. Nebo psáno
jest: Kterýž zlapá moudré v chytrosti jejich.			
1Cr	3	20	A opět: Znát Pán přemýšlování moudrých, že jsou marná.
1Cr	3	21	A tak nechlubiž se žádný lidmi; nebo všecky věci vaše jsou.
1Cr	3	22	Buďte Pavel, buďte Apolló, buďte Petr, buďte svět, buďte život, buďte
smrt, buďte přítomné věci, buďte budoucí, všecko jest vaše,			
1Cr	3	23	Vy pak Kristovi, a Kristus Boží.
1Cr	4	1	Tak o nás smýšlej člověk, jako o služebnících Kristových a šafářích
tajemství Božích.			

1Cr 4 2 Dále pak vyhledává se při šafářích toho, aby každý z nich věrný
nalezen byl.

1Cr 4 3 Mně pak to za nejmenší věc jest, abych od vás souzen byl, aneb od
lidského soudu; nýbrž aniž sám sebe soudím.

1Cr 4 4 Nebo ačkoli do sebe nic bezbožného nevím, však ne skrze to jsem
spravedliv; nebo ten, ještě mne soudí, Pán jest.

1Cr 4 5 Protož nesuďtež nic před časem, až by přišel Pán, kterýž i osvíti to,
což skrytého jest ve tmě, a zjeví rady srdcí. A tehdažt bude míti chválu jeden každý od Boha.

1Cr 4 6 Tyto pak věci, bratří moji, v podobenství obrátil jsem na sebe a na
Apollo, pro vás, abyste se na nás učili nad to, což psáno jest, výše nesmysleti, a abyste
jeden pro druhého nenadýmali se proti někomu.

1Cr 4 7 Nebo kdož tě soudí? A co máš, ještě bys nevzal? A když jsi vzal, proč
se chlubíš, jako bys nevzal?

1Cr 4 8 Již jste nasyceni, již jste zbohatli, bez nás kralujete. Ale ó byste
kralovali, abychom i my také spolu s vámi kralovali.

1Cr 4 9 Za to mám jistě, že nás Bůh apoštoly poslední okázal jako k smrti
oddané; nebo učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem.

1Cr 4 10 My blázni pro Krista, ale vy opatrní v Kristu; my mdlí, vy pak silní;
vy slavní, ale my opovržení.

1Cr 4 11 Až do tohoto času i lačníme, i žízníme, i nahotu trpíme, i poličkování
býváme, i místa nemáme,

1Cr 4 12 A pracujeme, dělajíce rukama vlastníma; uhanění jsouce, dobrořečíme;
protivenství trpíce, mile snášíme.

1Cr 4 13 Když se nám rouhají, modlíme se za ně; jako smeti tohoto světa učinění
jsme, a jako povrhel u všech, až posavad.

1Cr 4 14 Ne proto, abych vás zahanbil, píši toto, ale jako svých milých synů
napomínám.

1Cr 4 15 Nebo byste pak deset tisíc pěstounů měli v Kristu, však proto nemnoho
máte otců. Nebo v Kristu Ježíši skrze evangelium já jsem vás zplodil.

1Cr 4 16 Protož prosím vás, buďtež následovníci moji.

1Cr 4 17 Pro tu příčinu poslal jsem vám Timotea, kterýžto jest syn můj milý a
věrný v Pánu. Tentž vám připomínati bude, které jsou cesty mé v Kristu, jakž všudy v každé
církvi učím.

1Cr 4 18 Rovně jako bych neměl k vám přijíti, tak se naduli někteří.

1Cr 4 19 Ale přijduť k vám brzo, bude-li Pán chtíti, a poznám ne řeč těch
nadutých, ale moc.

1Cr 4 20 Neboť nezáleží v řeči království Boží, ale v moci.

1Cr 4 21 Co chcete? S metlou-li abych přišel k vám, čili s láskou, a s duchem
tichosti?

1Cr 5 1 Naprosto se slyší, že by mezi vámi bylo smilstvo, a to takové
smilstvo, jakéž se ani mezi pohany nejmenuje, totiž aby někdo měl manželku otce svého.

1Cr 5 2 A vy nadutí jste, a nermoutíte se raději, aby vyvržen byl z prostředku
vás ten, kdož takový skutek spáchal.

1Cr 5 3 Já zajisté, ač vzdálený tělem, ale přítomný duchem, již jsem to
usoudil, jako bych přítomen byl, abyste toho, kterýž to tak spáchal,

1Cr 5 4 Ve jménu Pána našeho Jezukrista sejdouce se spolu, i s mým duchem, s
mocí Pána našeho Jezukrista,

1Cr 5 5 vydali takového satanu k zahubení těla, aby duch spasen byl v den Pána
Ježíše.

1Cr 5 6 Nenít dobrá chloubá vaše. Zdaliž nevíte, že maličko kvasu všecko těsto
nakvašuje?

1Cr 5 7 Vyčisttež tedy starý kvas, abyste byli nové zadělání, jakož pak jste
nenakvašení. Neboť jest Beránek náš velikonoční za nás obětován, Kristus.

1Cr 5 8 A protož hodujmež ne v kvasu starém, ani v kvasu zlosti a
nešlechtnosti, ale v přesnicích upřímosti a pravdy.

1Cr 5 9 Psal jsem vám v listu, abyste se nesměšovali s smilníky.

1Cr 5 10 Ale ne všelikterak s smilníky tohoto světa, neb s lakomci, nebo s
dráči, aneb s modláři, sic jinak musili byste z tohoto světa vyjiti.

1Cr 5 11 Nyní pak psal jsem vám, abyste se nesměšovali s takovými, kdyby kdo,
maje jméno bratr, byl smilník, neb lakomec, neb modlář, neb zlodejce, neb opilec, neb dráč. S
takovým ani nejezte.

1Cr 5 12 Nebo proč já mám i ty, kteříž jsou vně, souditi? Však ty, kteříž jsou
vnitř, vy soudíte?

1Cr 5 13 Ty pak, kteříž jsou vně, Bůh soudí. Vyvrztež tedy toho zlého sami z
sebe.

1Cr 6 1 Smí někdo z vás, maje při s druhým, souditi se před nepravými, a ne
raději před svatými?

1Cr 6 2 Nevíte-liž, že svatí svět souditi budou? I poněvadž od vás souzen býti
má svět, kterakž tedy nehodní jste těch nejmenších věcí rozsuzovati?

1Cr 6 3 Zdaliž nevíte, že anděly souditi budeme? Co pak tyto časné věci?

1Cr 6 4 Protož když byste měli míti soud o tyto časné věci, těmi, kteříž
nejzadnější jsou v církvi, soud osadte.

1Cr 6 5 K zahanbenít vašemu to pravím. Tak-liž není mezi vámi moudrého ani jednoho, kterýž by mohl rozsouditi mezi bratrem a bratrem svým?

1Cr 6 6 Ale bratr s bratrem soudí se, a to před nevěřícími?

1Cr 6 7 Již tedy konečně nedostatek mezi vámi jest, že soudy máte mezi sebou. Proč raději křivdy netrpíte? Proč raději škody neberete?

1Cr 6 8 Nýbrž vy křivdu činíte, a k škodě přivodíte, a to bratři své.

1Cr 6 9 Zdali nevíte, že nespravedliví dědictví království Božího nedosáhnou? Nemylte se, však ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani zženštilí, ani samcoložníci,

1Cr 6 10 Ani zloději, ani lakomci, ani opilci, ani zlodejci, ani dráči, dědictví království Božího nedůjdou.

1Cr 6 11 A takoví jste někteří byli, ale obmyti jste, ale posvěceni jste, ale ospravedlněni jste ve jménu Pána Jezukrista a skrze Ducha Boha našeho.

1Cr 6 12 Všecko mi sluší, ale ne všecko prospívá; všecko mi sluší, ale jáť pod žádné té věci moc poddán nebudu.

1Cr 6 13 Pokrmové břichu náležejí, a břicho pokrmům; Bůh pak i pokrm i břicho zkazí. Ale tělo ne smilstvu oddáno býti má, ale Pánu, a Pán tělu.

1Cr 6 14 Bůh pak i Pána Ježíše vzkřísil, i nás také vzkřísí mocí svou.

1Cr 6 15 Nevíte-liž, že těla vaše jsou údové Kristovi? Což tedy vezma údy Kristovy, učiním je údy nevěstky? Odstup to.

1Cr 6 16 Zdaliž nevíte, že kdož se připojuje k nevěstce, jedno tělo jest s ní? Nebo dí Písmo: Budou dva jedno tělo.

1Cr 6 17 Ten pak, jenž se připojuje Pánu, jeden duch jest s ním.

1Cr 6 18 Utíkejte smilstva. Všeliký hřích, kterýžkoli učinil by člověk, kromě těla jest, ale kdož smilní, ten proti svému vlastnímu tělu hřeší.

1Cr 6 19 Zdaliž nevíte, že tělo vaše jest chrám Ducha svatého, jenž přebývá v vás, kteréhož máte od Boha, a nejste sami svoji?

1Cr 6 20 Nebo koupeni jste za velikou mzdu. Oslavujtež tedy Boha tělem vaším i duchem vaším, kteréžto věci Boží jsou.

1Cr 7 1 O čemž jste mi pak psali, k tomuť vám toto odpovídám: Dobrét by bylo člověku ženy se nedotýkatí.

1Cr 7 2 Ale pro uvarování se smilstva, jeden každý manželku svou měj a jedna každá měj muže svého.

1Cr 7 3 Muž k ženě povinnou přívětivost okazuj, a tak podobně i žena muži.

1Cr 7 4 Žena vlastního těla svého v moci nemá, ale muž; též podobně i muž těla svého vlastního v moci nemá, ale žena.

1Cr 7 5 Nezbavujte jeden druhého, leč by to bylo z společného svolení na čas, abyste se uprázdnilí ku postu a k modlitbě; a potom zase k těmž se navraťte, aby vás nepokoušel satan pro nezdrželivost vaši.

1Cr 7 6 Ale toť pravím podle dopuštění, ne podle rozkazu.

1Cr 7 7 Nebo chtěl bych, aby všickni lidé tak byli jako já, ale jeden každý svůj vlastní dar od Boha má, jeden tak a jiný jinak.

1Cr 7 8 Pravím pak neženatým a vdovám: Dobré jest jim, aby tak zůstali jako i já.

1Cr 7 9 Pakliť se nemohou zdržeti, nechažť v stav manželský vstoupí; nebo lépe jest v stav manželský vstoupiti nežli pálení se.

1Cr 7 10 Vdaným pak příkazují ne já, ale Pán, řka: Manželka od muže neodcházej.

1Cr 7 11 Pakliť by odešla, zůstaniž nevdaná, anebo smíř se s mužem svým. Tolikéž muž nepropouštěj ženy.

1Cr 7 12 Jiným pak pravím já, a ne Pán: Má-li který bratr manželku nevěřící, a ta povoluje býti s ním, nepropouštěj jí.

1Cr 7 13 A má-li která žena muže nevěřícího, a on chce býti s ní, nepropouštěj ho.

1Cr 7 14 Posvěcenť jest zajisté nevěřící muž pro ženu věřící, a žena nevěřící posvěcena jest pro muže; sic jinak děti vaši nečistí by byli, ale nyní svatí jsou.

1Cr 7 15 Pakliť nevěřící odjiti chce, nechať jde. Neníť manem bratr neb sestra v takové věci, ale ku pokoji povolal nás Bůh.

1Cr 7 16 A kterak ty víš, ženo, získáš-li muže svého? Anebo co ty víš, muži, získáš-li ženu?

1Cr 7 17 Ale jakž jednomu každému odměřil Bůh a jakž jednoho každého povolal Pán, tak choď. A takť ve všech církvích řídím.

1Cr 7 18 Obřezaný někdo povolán jest? Neuvodiž na sebe neobřezání; pakli kdo v neobřízce povolán, neobřezuj se.

1Cr 7 19 Nebo obřízka nic není, a neobřízka také nic není, ale zachovávaní přikázání Božích.

1Cr 7 20 Jeden každý v povolání tom, jímž povolán jest, zůstávej.

1Cr 7 21 Služebníkem byv, povolán jsi? Nedbej na to. Pakli bys mohl býti svobodný, raději toho užívej.

1Cr 7 22 Nebo kdož jest v Pánu povolán, byv služebníkem, osvobozený jest Páně. Též podobně kdož jest povolán byv svobodný, služebník jest Kristův.

1Cr 7 23 Za mzdu koupeni jste, nebuďtež služebníci lidští.

1Cr 7 24 Jeden každý, jakž povolán jest, bratři, v tom zůstávej před Bohem.

1Cr 7 25 O pannách pak přikázání Páně nemám, ale však radu dávám, jakožto ten,

jemuž z milosrdenství svého Pán dal věrným býti.

1Cr 7 26 Za tot' pak mám, že jest to dobré pro nastávající potřebu, totiž že jest dobré člověku tak býti.

1Cr 7 27 Přivázán-lis k ženě, nehledej rozvázání. Jsi-li prost od ženy, nehledej ženy.

1Cr 7 28 Pakli bys ses i oženil, nezhřešils, a vdala-li by se panna, nezhřešila; ale trápení těla míti budou taková; jáť pak vám odpouštím.

1Cr 7 29 Ale totoť vám pravím, bratří, protože čas ostatní jest ukrácený: náležit' tedy, aby i ti, kteříž mají ženy, byli, jako by jich neměli.

1Cr 7 30 A kteříž plačí, jako by neplakali, a kteříž se radují, jako by se neradovali, a kteříž kupují, jako by nevládli,

1Cr 7 31 A kteříž užívají tohoto světa, jako by neužívali. Neboť pomíjí způsob tohoto světa.

1Cr 7 32 A já bych rád chtěl, abyste vy bez pečování byli. Nebo kdo ženy nemá, pečuje o to, což jest Páně, kterak by se líbil Pánu.

1Cr 7 33 Ale kdo se oženil, pečuje o věci tohoto světa, kterak by se líbil ženě.

1Cr 7 34 Rozdílnéť jsou jistě žena a panna. Nevdaná pečuje o to, což jest Páně, aby byla svatá i tělem i duchem, ale vdaná pečuje o věci světa, kterak by se líbila muži.

1Cr 7 35 Totoť pak pravím proto, abych vám to, což jest užitečnějšího, ukázal, ne abych na vás osidlo uvrhl, ale abyste slušně a případně Pána se přidrželi bez všeliké roztržitiosti.

1Cr 7 36 Pakli kdo za neslušnou věc své panně pokládá pomíjení času k vdání, a tak by se státi mělo, učín, jakžkoli chce, nezhřeší. Nechažť ji vdá.

1Cr 7 37 Ale kdož jest se pevně ustavil v srdci svém, a není mu toho potřeba, ale v moci má vlastní vůli svou, a to uložil v srdci svém, aby choval pannu svou, dobře činí.

1Cr 7 38 A tak i ten, kdož vdává pannu svou, dobře činí, ale kdo nevďává, lépe činí.

1Cr 7 39 Žena přivázána jest k manželství zákonem dotud, dokudž její muž živ jest. Pakli by umřel muž její, svobodná jest; muž se vdáti, za kohož chce, toliko v Pánu.

1Cr 7 40 Ale blahoslavenější jest, zůstala-li by tak, podle mého soudu. Mámt' pak za to, žeť i já mám Ducha Božího.

1Cr 8 1 O těch pak věcech, kteréž modlám obětovány bývají, víme, že všickni známost máme. A známost nadýmá, ale láska vzdělává.

1Cr 8 2 Zdá-li se pak komu, že něco umí, ještě nic nepoznal, tak jakž by měl znáti.

1Cr 8 3 Ale jestliže kdo miluje Boha, tent' jest vyučen od něho.

1Cr 8 4 A protož o pokrmích, kteříž se modlám obětují, toto dím: Víme, že modla na světě nic není a že není jiného žádného Boha nežli jeden.

1Cr 8 5 Nebo ačkoli jsou někteří, ješto slovou bohové, i na nebi i na zemi, (jakož jsou mnozí bohové a pání mnozí,)

1Cr 8 6 Ale my máme jediného Boha Otce, z něhož všecko, a my v něm, a jednoho Pána Ježíše Krista, skrze něhož všecko, i my skrze něho.

1Cr 8 7 Ale ne ve všechť jest to umění. Nebo někteří se zlým svědomím pro modlu až dosavad jako modlám obětované jedí, a svědomí jejich, jsuci mdlé, poskvřňuje se.

1Cr 8 8 Nečinít' pak nás pokrm vzácných Bohu. Nebo budeme-li jísti, nic tím lepší nebudeme, a nebudeme-li jísti, nic horší nebudeme.

1Cr 8 9 Ale vizte, ať by snad ta vaše moc nebyla k urážce mdlým.

1Cr 8 10 Nebo uzří-li kdo tebe, majícího známost, a ty sedíš při pokrmu modlám obětovaném, zdaliž svědomí toho, kterýž jest mdlý, nebude přivedeno k tomu, aby také jedl modlám obětované?

1Cr 8 11 I zahyneť bratr mdlý, (pro tvé to vědění), za kteréhož Kristus umřel.

1Cr 8 12 A tak hřešíce proti bratrům, a urážejíce svědomí jejich mdlé, proti Kristu hřešíte.

1Cr 8 13 A protož jestližeť pohoršuje pokrm bližního mého, nebudu jísti masa na věky, abych nezhoršíl bratra svého.

1Cr 9 1 Zdaliž nejsem apoštol? Zdaliž nejsem svobodný? Zdaliž jsem Jezukrista Pána našeho neviděl? Zdaliž vy nejste práce má v Pánu?

1Cr 9 2 Bycht' pak jiným nebyl apoštol, tedy vám jsem. Nebo pečet mého apoštolství vy jste v Pánu.

1Cr 9 3 Odpověď má před těmi, jenž mne soudí, ta jest:

1Cr 9 4 Zdaliž nemáme moci jísti a píti?

1Cr 9 5 Zdaliž nemáme moci sestry ženy při sobě míti, jako i jiní apoštolé, i bratří Páně, i Petr?

1Cr 9 6 Zdaliž sám já a Barnabáš nemáme moci tělesných prací zanechatí?

1Cr 9 7 I kdo bojuje kdy na svůj náklad? Kdo štěpuje vinici a jejího ovoce nejí? Anebo kdo pase stádo a mléka od stáda nejí?

1Cr 9 8 Zdali podle člověka to pravím? Zdaliž i Zákon toho nepraví?

1Cr 9 9 Nebo v Zákoně Mojžíšově psáno jest: Nezavížeš úst volu mlátícímu. I zdali Bůh tak o voly pečuje?

1Cr 9 10 Čili naprosto pro nás to praví? Pro násť jistě to napsáno jest. Nebo kdo oře, v naději orati má; a kdo mlátí v naději, naděje své má účasten býti.

1Cr 9 11 Poněvadž jsme my vám duchovní věci rozsívali, tak-liž jest pak to velká věc, jestliže bychom my vaše časné věci žali?

1Cr 9 12 Když jiní práva svého k vám užívají, proč ne raději my? Avšak neužívali jsme práva toho, ale všecko snášíme, abychom žádné překážky neučinili evangelium Kristovu.

1Cr 9 13 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž o svatých věcech pracují, z svatých věcí jedí, a kteříž oltáři přistojí, s oltářem spolu díl mají?

1Cr 9 14 Tak jest i Pán nařídil těm, kteříž evangelium zvěstují, aby z evangelium živi byli.

1Cr 9 15 Jáť jsem však ničeho toho neužíval. Aniž jsem toho proto psal, aby se to při mně tak dalo, anot by mi mnohem lépe bylo umřítí, nežli aby kdo chválu mou vyprázdnil.

1Cr 9 16 Nebo káži-li evangelium, nemám se čím chlubití, poněvadž jsem to povinen; ale běda by mně bylo, kdybych nekázal.

1Cr 9 17 Jestližeť pak dobrovolně to činím, mámt odplatu; pakli bezděky, úřadt jest mi svěřen.

1Cr 9 18 Jakouž tedy mám odplatu? abych evangelium káže, bez nákladů býti evangelium Kristovo uložil, proto abych zle nepožíval práva svého při evangelium.

1Cr 9 19 Svoboden zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal.

1Cr 9 20 A učiněn jsem Židům jako Žid, abych Židy získal; těm, kteříž pod Zákonem jsou, jako bych pod Zákonem byl, abych ty, kteříž pod Zákonem jsou, získal.

1Cr 9 21 Těm, kteříž jsou bez zákona, jako bych bez zákona byl, (a nej sa bez zákona Bohu, ale jsa v zákoně Kristu,) abych získal ty, jenž jsou bez zákona.

1Cr 9 22 Učiněn jsem mdlým jako mdlý, abych mdlé získal. Všechněm všecko jsem učiněn, abych vždy některé k spasení přivedl.

1Cr 9 23 A tot činím pro evangelium, abych účastník jeho byl.

1Cr 9 24 Zdaliž nevíte, že ti, kteříž v závod běží, všickni zajisté běží, ale jeden bere základ? Tak běžte, abyste základu dosáhli.

1Cr 9 25 A všeliký, kdož bojuje, ve všem jest zdrželivý. A oni zajisté, aby porušitelnou korunu vzali, jsou zdrželiví, ale my neporušitelnou.

1Cr 9 26 Protož já tak běžím, ne jako v nejistotu, tak bojuji, ne jako vítr rozrážeje,

1Cr 9 27 Ale podmaňuji tělo své a v službu podrobuji, abych snad jiným káže, sám nebyl nešlechtný.

1Cr 10 1 Nechciť pak, abyste nevěděli, bratří, že otcové naši všickni pod oblakem byli, a všickni moře přešli,

1Cr 10 2 A všickni v Mojžíše pokřtěni jsou v oblaci a v moři,

1Cr 10 3 A všickni týž pokrm duchovní jedli,

1Cr 10 4 A všickni týž nápoj duchovní pili. Pili zajisté z duchovní skály, kteráž za nimi šla; a ta skála byl Kristus.

1Cr 10 5 Ale ne ve mnohých z nich zalíbilo se Bohu, nebo zhynuli na poušti.

1Cr 10 6 Ty pak věci za příklad nám býti mají k tomu, abychom nebyli žádostivi zlého, jako i oni žádali.

1Cr 10 7 Protož nebuďte modláři, jako někteří z nich, jakož psáno jest: Posadil se lid, aby jedl a pil, a vstali, aby hráli.

1Cr 10 8 Aniž smilněme, jako někteří z nich smilnili, a padlo jich jeden den třímecíma tisíci.

1Cr 10 9 Ani pokoušejme Krista, jako někteří z nich pokoušeli, a od hadů zhynuli.

1Cr 10 10 Ani reptete, jako i někteří z nich reptali, a zhynuli od záhubce.

1Cr 10 11 Toto pak všecko u figuře dalo se jim, a napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme již na konci světa.

1Cr 10 12 A protož kdo se domnívá, že stojí, hlediž, aby nepadl.

1Cr 10 13 Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobit s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snéstí.

1Cr 10 14 Protož, moji milí bratří, utíkejtež modlářství.

1Cr 10 15 Jakožto opatrným mluvím. Vy suďte, co pravím.

1Cr 10 16 Kalich dobrořečení, kterémuž dobrořečíme, zdaliž není společnost krve Kristovy? A chléb, kterýž lámeme, zdaliž není společnost těla Kristova?

1Cr 10 17 Nebo jeden chléb, jedno tělo mnozí jsme; všickni zajisté z jednoho chleba jíme.

1Cr 10 18 Pohleďte na Izraele podle těla. Zdaliž ti, kteříž jedí oběti, nejsou účastníci oltáře?

1Cr 10 19 Což pak tedy díím? Že modla jest něco? Anebo že modlám obětované něco jest? Nikoli.

1Cr 10 20 Ale toto pravím, že, což obětují pohané, ďáblům obětují, a ne Bohu. Nechtěť bych pak, abyste vy byli účastníci ďáblů.

1Cr 10 21 Nebo nemůžete kalicha Páně píti a kalicha ďáblů; nemůžete účastníci býti stolu Páně a stolu ďáblů.

1Cr 10 22 Čili k hněvu popouzíme Pána? Zdali silnější jsme nežli on?

1Cr 10 23 Všecko mi sluší, ale ne všecko jest užitečné; všecko mi sluší, ale ne

všecko vzdělává.

1Cr	10	24	Žádný nehledej svých věcí, ale jeden každý toho, což jest bližního.
1Cr	10	25	Všecko, což se v masných krámích prodává, jezte, nic se nevyptávájice pro svědomí.
1Cr	10	26	Nebo Páněť jest země i plnost její.
1Cr	10	27	Pozval-liť by vás pak kdo z nevěřících k stolu, a chcete jíti, vše, cožkoli bylo by vám předloženo, jezte, nic se nevyptávájice pro svědomí.
1Cr	10	28	Pakli by vám někdo řekl: Toto jest modlám obětované, nejezte pro toho, jenž oznámil, a pro svědomí. Páněť zajisté jest země i plnost její.
1Cr	10	29	Svědomí pak pravím ne tvé, ale toho druhého. Nebo proč by měla svoboda má potupena býti od cizího svědomí?
1Cr	10	30	A poněvadž já s díky činěním požívám, proč mi se rouhají příčinou toho, z čehož já díky činím?
1Cr	10	31	Protož buďte že jíte, nebo pijete, anebo cožkoli činíte, všecko k slávě Boží činite.
1Cr	10	32	Bez úrazu buďte i Židům i Řekům i církvi Boží,
1Cr	10	33	Jakož i já ve všem líbím se všechněm, nehledaje v tom svého užítku, ale mnohých, aby spaseni byli.
1Cr	11	1	Následovníci moji buďte, jako i já Kristův.
1Cr	11	2	Chválímť pak vás, bratří, že všecky věci mé v paměti máte, a jakž jsem vydal vám ustanovení, tak je zachováváte.
1Cr	11	3	Chciť pak, abyste věděli, že všelikého muže hlava jest Kristus, a hlava ženy muž, hlava pak Kristova Bůh.
1Cr	11	4	Každý muž, modle se aneb prorokuje s přikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou.
1Cr	11	5	Každá pak žena, modleci se anebo prorokující s nepřikrytou hlavou, ohyžďuje hlavu svou; nebo jedinstevná věc jest, jako by se oholila.
1Cr	11	6	Nebo nezavíjí-liť žena hlavy své, nechažť se také ostříhá. Pakli jest mrzká věc ženě oholiti se neb ostříhati, nechažť se zavíjí.
1Cr	11	7	Mužť nemá zavíjetí hlavy své, obraz a sláva Boží jsa, ale žena sláva mužova jest.
1Cr	11	8	Nebo není muž z ženy, ale žena z muže.
1Cr	11	9	Není zajisté muž stvořen pro ženu, ale žena pro muže.
1Cr	11	10	Protož máť žena míti obestření na hlavě pro anděly.
1Cr	11	11	Avšak ani muž bez ženy, ani žena bez muže, v Pánu.
1Cr	11	12	Nebo jakož žena jest z muže, tak i muž skrze ženu, všecky pak věci z Boha.
1Cr	11	13	Vy sami mezi sebou suďte, sluší-li se ženě s nepřikrytou hlavou modliti Bohu.
1Cr	11	14	Zdaliž vás i samo přirození neučí, žeť jest ohyzda muži míti dlouhé vlasy?
1Cr	11	15	Ale ženě míti dlouhé vlasy poctivé jest; nebo vlasové k zastírání dány jsou jí.
1Cr	11	16	Jestliže pak komu se vidí neustupným býti, myť takového obyčeje nemáme, ani církev Boží.
1Cr	11	17	Toto pak předkládaje, nechválím toho, že ne k lepšímu, ale k horšímu se scházíte.
1Cr	11	18	Nejprve zajisté, když se scházíte do shromáždění, slyším, že jsou roztržky mezi vámi, a poněkud tomu věřím.
1Cr	11	19	Neboť musejí i kacířstva mezi vámi býti, aby právě zbožní zjevení byli mezi vámi.
1Cr	11	20	A tak když se scházíte vespolek, jižť to není večerí Páně jísti,
1Cr	11	21	Poněvadž jeden každý nejprv večerí svou přijímá v jedení, a tu někdo lační, a jiný se přepil.
1Cr	11	22	A což pak domů nemáte k jedení a ku pití? Čili církev Boží tupíte, a zahanbujete ty, kteříž nemají hojnosti pokrmů? Což vám dím? Chváliti budu vás? V tom jistě nechválím.
1Cr	11	23	Já zajisté přijal jsem ode Pána, což i vydal jsem vám, že Pán Ježíš v tu noc, v kterouž zrazen jest, vzal chléb,
1Cr	11	24	A díky činiv, lámal a řekl: Vezměte, jezte, to jest tělo mé, kteréž se za vás láme. To činite na mou památku.
1Cr	11	25	Takž i kalich, když povečeřel, řka: Tento kalich jest ta nová smlouva v mé krvi. To činite, kolikrátkoli píti budete, na mou památku.
1Cr	11	26	Nebo kolikrátkž byste koli jedli chléb tento a z kalicha toho pili, smrt Páně zvěstujte, dokavadž nepřijde.
1Cr	11	27	A protož kdokoli jedl by chléb tento a pil z kalicha Páně nehodně, vinen bude tělem a krví Páně.
1Cr	11	28	Zkusiž tedy sám sebe člověk, a tak chléb ten jez, a z toho kalicha pí.
1Cr	11	29	Nebo kdož jí a pije nehodně, odsouzení sobě jí a pije, nerozsuzuje těla Páně.
1Cr	11	30	Protož mezi vámi jsou mnozí mdlí a nemocní, a spí mnozí,
1Cr	11	31	Ješto kdybychom se sami rozsuzovali, nebyli bychom souzeni.

1Cr	11	32	Ale když býváme souzeni, ode Pána býváme poučováni, abychom s světem nebyli odsouzeni.
1Cr	11	33	A tak, bratří moji, když se scházíte k jedení, jedni na druhé čekávejte.
1Cr	11	34	Pakli kdo lační, doma jez, abyste se nescházeli k odsouzení. Jiné pak věci, když přijdu, zřídím.
1Cr	12	1	O duchovních pak dařích, bratří, nechci, abyste nevěděli.
1Cr	12	2	Víte, že jste byli pohané, kteříž k modlám němým, jakž jste bývali vedeni, tak jste chodili.
1Cr	12	3	Protož známoť vám činím, že žádný v Duchu Božím mluvě, nezlořečí Pánu Ježíši, a žádný nemůže říci Pán Ježíš, jedině v Duchu svatém.
1Cr	12	4	Rozdílníť pak darové jsou, ale tentýž Duch,
1Cr	12	5	A rozdílná jsou přísluhování, ale tentýž Pán,
1Cr	12	6	A rozdílné jsou moci, ale tentýž Bůh, jenžto působí všecko ve všech.
1Cr	12	7	Jednomu pak každému dáno bývá zjevení Ducha k užítku.
1Cr	12	8	Nebo někomu dána bývá skrze Ducha řeč moudrosti, jinému pak řeč umění podle téhož Ducha,
1Cr	12	9	Jinému víra v témž Duchu, jinému darové uzdravování v jednotejném Duchu,
1Cr	12	10	Někomu divů činění, jinému prorocství, jinému rozeznání duchů, jinému rozličnost jazyků, jinému vykládání jazyků.
1Cr	12	11	Ale to vše působí jeden a týž Duch, rozděluje jednomu každému obzvláště, jakž ráčí.
1Cr	12	12	Nebo jakož tělo jedno jest a mnoho má údů, ale všickni ti jednoho těla údové, mnozí jsou, však jedno tělo jsou: tak i Kristus.
1Cr	12	13	Skrze jednoho zajisté Ducha my všickni v jedno tělo pokřtěni jsme, buďto Židé, buďto Řekové, buďto služebníci, nebo svobodní, a všickni v jeden duch zapojeni jsme.
1Cr	12	14	Nebo tělo není jeden úd, ale mnozí.
1Cr	12	15	Dí-li noha: Poněvadž nejsem rukou, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?
1Cr	12	16	A dí-li ucho: Když nejsem oko, nejsem z těla, zdaliž proto není z těla?
1Cr	12	17	Jestliže všecko tělo jest oko, kde pak bude sluch? Pakli všecko tělo jest sluch, kde povonění?
1Cr	12	18	Ale zřídil Bůh údy jeden každý z nich v těle, tak jakž jest on chtěl.
1Cr	12	19	Nebo kdyby byli všickni údové jeden úd, kde by bylo tělo?
1Cr	12	20	Ale nyní mnozí údové jsou, však jedno tělo.
1Cr	12	21	A tak nemůžt oko říci ruce: Nepotřebí mi tebe, anebo opět hlava nohám: Nepotřebuji vás.
1Cr	12	22	Nýbrž mnohem více údové, kteříž se zdadí nejmilejší v těle býti, potřební jsou.
1Cr	12	23	A kteréž máme za nejméně ctihodné údy v těle, ty větší ctí přistíráme; a nezdobní údové naši hojnější ozdobu mají,
1Cr	12	24	Ozdobní pak údové naši toho nepotřebují. Ale Bůh tak způsobil tělo, poslednějšimu dav hojnější poctu,
1Cr	12	25	Aby nebyla nesvornost v těle, ale aby údové jedni o druhé vespolek pečovali
1Cr	12	26	A protož jestliže trpí co jeden úd, spolu s ním trpí všickni údové; pakli jest v slávě jeden úd, radují se spolu s ním všickni údové.
1Cr	12	27	Vy pak jste tělo Kristovo, a údové z částky.
1Cr	12	28	A některé zajisté postavil Bůh v církvi nejprv apoštoly, druhé proroky, třetí učitele, potom moci, potom ty, kteří mají dary uzdravování, pomocníky, správce jiných, rozličnost jazyků mající.
1Cr	12	29	Zdaliž jsou všickni apoštolé? Zdali všickni proroci? Zdali všickni učitelé? Zdali všickni divy činí?
1Cr	12	30	Zdali všickni mají dary k uzdravování? Zdali všickni jazyky rozličnými mluví? Zdali všickni vykládají?
1Cr	12	31	Snažujte se pak dojíti darů lepších, a ještěť vyšší cestu vám ukáží.
1Cr	13	1	Bych jazyky lidskými mluvil i andělskými, a lásky kdybych neměl, učiněn jsem jako měď zvučící anebo zvonec znějící.
1Cr	13	2	A bychť měl prorocství, a znal všecka tajemství, i všelikého umění došel, a kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, lásky pak kdybych neměl, nic nejsem.
1Cr	13	3	A kdybych vynaložil na pokrmý chudých všecken statek svůj, a bych vydal tělo své k spálení, a lásky bych jen neměl, nic mi to neprospívá.
1Cr	13	4	Láska trpělivá jest, dobrotivá jest, láska nezávidí, láska není všetečná, nenadýmá se.
1Cr	13	5	V nic neslušného se nevydává, nehledá svých věcí, nepouzí se, neobmýšlí zlého.
1Cr	13	6	Neraduje se z nepravosti, ale spolu raduje se pravdě.
1Cr	13	7	Všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká.

1Cr	13	8	Láska nikdy nevypadá, ačkoli proroctví přestanou, i jazykové utichnou, i učení v nic přijde.
1Cr	13	9	Z částky zajisté poznáváme a z částky prorokujeme.
1Cr	13	10	Ale jakžt by přišlo dokonalé, tehdyt to, což jest z částky, vyhlazeno bude.
1Cr	13	11	Dokudž jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, myslel jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, ale když jsem učiněn muž, opustil jsem dětinské věci.
1Cr	13	12	Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdaž tváří v tvář. Nyní poznávám z částky, ale tehdy poznám, tak jakž i známostí obdařen budu.
1Cr	13	13	Nyní pak zůstává víra, naděje, láska, to tré, ale největší z nich jestiž láska.
1Cr	14	1	Následuj tež tedy lásky, horlivě žádejte duchovních věcí, nejvíce však, abyste prorokovali.
1Cr	14	2	Nebo ten, jenž mluví cizím jazykem, ne lidem mluví, ale Bohu; nebo žádný neposlouchá, ale duchem vypravuje tajemství.
1Cr	14	3	Kdož pak prorokuje, lidem mluví vzdělání, i napomínání, i potěšení.
1Cr	14	4	Kdož mluví cizím jazykem, sám sebe vzdělává, ale kdož prorokuje, tentž církev vzdělává.
1Cr	14	5	Chtěti bych pak, abyste všickni jazyky rozličnými mluvili, ale však raději, abyste prorokovali. Nebo větší jest ten, jenž prorokuje, nežli ten, kdož jazyky cizími mluví, leč by také to, což mluví, vykládal, aby se vzdělávala církev.
1Cr	14	6	A protož, bratří, přišel-li bych k vám, jazyky cizími mluvě, což vám prospěji, nebudu-liť vám mluvit, buď v zjevení neb v umění, buď v proroctví neb v učení?
1Cr	14	7	Podobně jako i bezdušné věci, vydávající zvuk, jako píšťalka nebo harfa, kdyby rozdílného zvuku nevydávaly, kterak by vědino bylo, co se píská, anebo na harfu hrá?
1Cr	14	8	Ano trouba vydala-li by nejistý hlas, kdož se bude strojiti k boji?
1Cr	14	9	Tak i vy, nevydali-li byste jazykem svým srozumitelných slov, kterak bude rozumíno, co se mluví? Budete jen u vítr mluvit.
1Cr	14	10	Tak mnoho, (jakž vidíme,) rozdílu hlasů jest na světě, a nic není bez hlasu.
1Cr	14	11	Protož nebudu-liť znáti moci hlasu, budu tomu, kterýž mluví, cizozemec, a ten, jenž mluví, bude mi také cizozemec.
1Cr	14	12	Tak i vy, poněvadž jste horliví milovníci duchovních věcí, toho hledejte, abyste se k vzdělání církve rozhojnili.
1Cr	14	13	A protož, kdož mluví jazykem cizím, modl se, aby mohl vykládati.
1Cr	14	14	Nebo budu-li se modliti cizím jazykem, duch můj se toliko modlí, ale mysl má bez užtku jest.
1Cr	14	15	Což tedy jest? Modliti se budu duchem, a modliti se budu i myslí; plésati budu duchem a plésati budu i myslí.
1Cr	14	16	Nebo kdybys ty dobrořečil Bohu duchem, kterakž ten, jenž prostý člověk jest, k tvému dobrořečení řekne Amen, poněvadž neví, co pravíš?
1Cr	14	17	Nebo ač ty dobře díky činíš, ale jiný se nevzdělává.
1Cr	14	18	Děkuji Bohu svému, že více nežli vy všickni jazyky cizími mluvím.
1Cr	14	19	Ale v sboru raději bych chtěl pět slov srozumitelně promluvit, abych také jiných poučil, nežli deset tisíců slov jazykem neznámým.
1Cr	14	20	Bratří, nebuďte děti v smyslu, ale zlostí buďte děti, smyslem pak buďte dospělí.
1Cr	14	21	Psáno jest v zákoně: Že rozličnými jazyky a cizími rty budu mluvit lidu tomuto, a anižt tak mne slyšeti budou, praví Pán.
1Cr	14	22	A tak jazykové jsou za div ne těm, jenž věří, ale nevěřícím, proroctví pak ne nevěřícím, ale věřícím.
1Cr	14	23	A protož když by se sešla všechna církev spolu, a všickni by jazyky cizími mluvili, a vešli by tam i neučení neb nevěřící, zdaliž neřeknou, že blázníte?
1Cr	14	24	Ale kdyby všickni prorokovali, a všel by tam mezi ně někdo nevěřící nebo neučený, přemáhán by byl ode všech a souzen ode všech.
1Cr	14	25	A tak tajnosti srdce jeho zjeveny budou, a on padna na tvář, klaněti se bude Bohu, vyznávaje, že jisté Bůh jest mezi vámi.
1Cr	14	26	Což tedy bratří? Když se scházíte, jeden každý z vás píseň má, učení má, cizí jazyk má, zjevení má, vykládání má, všechno to budiž k vzdělání.
1Cr	14	27	Buďto že by kdo jazykem cizím mluvil, ať se to děje skrze dva neb nejvíce tři, a to jeden po druhém, a jeden ať vykládá.
1Cr	14	28	Pakli by nebylo vykladače, nechat mlčí v shromáždění, než sobě sám nechažt mluví a Bohu.
1Cr	14	29	Proroci pak dva nebo tři ať mluví, a jiní necht rozsuzují.
1Cr	14	30	Pakliž by jinému tu přisedícímu zjeveno bylo, první mlč.
1Cr	14	31	Nebo můžete všickni, jeden po druhém, prorokovati, aby se všickni učili a všickni se potěšovali.
1Cr	14	32	Duchověť pak proroků prorokům poddání jsou.
1Cr	14	33	Nebo není Bůh původ různice, ale pokoje, jakož i ve všech shromážděních svatých učím.
1Cr	14	34	Ženy vaše v shromážděních ať mlčí, nebo nedopouští se jim mluvit, ale

aby poddány byly, jakž i Zákon praví.
1Cr 14 35 Pakli se chťi čemu naučiti, doma mužů svých nechať se ptají. Nebo
mrzká věc jest ženám mluvit v shromáždění.
1Cr 14 36 Zdaliž jest od vás slovo Boží posláno? Zdali k samým vám přišlo?
1Cr 14 37 Zdá-li se sobě kdo býti prorokem nebo duchovním, nechať pozná, co vám
píše, žeť jsou přikázání Páně.
1Cr 14 38 Pakli kdo neví, nevěz.
1Cr 14 39 A takž, bratří, o to se snažte, abyste prorokovali, a jazyky cizími
mluviti nezbraňujte.
1Cr 14 40 všecko slušně a podle řádu ať se děje.
1Cr 15 1 Známoť vám pak činím, bratří, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám,
kteréž jste i přijali, v němž i stojíte,
1Cr 15 2 skrze kteréž i spasení berete, kterak kázal jsem vám, pamatujete-li,
leč byste nadarmo uvěřili.
1Cr 15 3 Vydal jsem zajisté vám nejprve to, což jsem i vzal, že Kristus umřel
za hříchy naše podle Písem,
1Cr 15 4 A že jest pohřben a že vstal z mrtvých třetího dne podle Písem.
1Cr 15 5 A že vidín jest od Petra, potom od dvanácti.
1Cr 15 6 Potom vidín více než od pěti set bratří spolu, z nichžto mnozí ještě
živi jsou až dosavad, a někteří již zesnuli.
1Cr 15 7 Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů.
1Cr 15 8 Nejposléze pak ze všech, jakožto nedochůdčeti, ukázal se i mně.
1Cr 15 9 Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol,
protože jsem se protivil církvi Boží.
1Cr 15 10 Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho mně učiněná daremná
nebyla, ale hojněji nežli oni všickni pracoval jsem, avšak ne já, ale milost Boží, kteráž se
mnou jest.
1Cr 15 11 Protož i já i oni tak kážeme, a tak jste uvěřili.
1Cr 15 12 Poněvadž se pak káže o Kristu, že jest z mrtvých vstal, kterakž
někteří mezi vámi praví, že by nebylo z mrtvých vstání?
1Cr 15 13 Nebo není-liť z mrtvých vstání, anižť jest Kristus z mrtvých vstal.
1Cr 15 14 A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, tedyť jest daremné kázání naše,
a daremnáť jest i víra vaše.
1Cr 15 15 A byli bychom nalezeni i křiví svědkové Boží; nebo vydali jsme
svědectví o Bohu, že vzkřísil z mrtvých Krista. Kteréhož nevzkřísil, (totiž) jestliže mrtví z
mrtvých nevstávají.
1Cr 15 16 Nebo jestližeť mrtví z mrtvých nevstávají, anižť jest Kristus vstal.
1Cr 15 17 A nevstal-liť jest z mrtvých Kristus, marná jest víra vaše, ještě jste
v hříších vašich.
1Cr 15 18 A takť i ti, kteříž zesnuli v Kristu, zahynuli.
1Cr 15 19 Jestližeť pak v tomto životě toliko nadějí máme v Kristu, nejbídnější
jsme ze všech lidí.
1Cr 15 20 Ale vstalť jest z mrtvých Kristus, prvotiny těch, jenž zesnuli.
1Cr 15 21 Nebo poněvadž skrze člověka smrt, také i skrze člověka vzkříšení z
mrtvých.
1Cr 15 22 Nebo jakož v Adamovi všickni umírají, tak i skrze Krista všickni
obživeni budou.
1Cr 15 23 Ale jeden každý v svém pořádku: Prvotiny Kristus, potom ti, kteříž
jsou Kristovi, v příští jeho.
1Cr 15 24 Potom bude konec, když vzdá království Bohu a Otci, když vyprázdní
všeliké knížatstvo, i všelikou vrchnost i moc.
1Cr 15 25 Nebo musíť to býti, aby on kraloval, dokudž nepoloží všech nepřátel
pod nohy jeho.
1Cr 15 26 Nejposlednější pak nepřítel zahlazen bude smrt.
1Cr 15 27 Nebo všechny věci poddal pod nohy jeho. Když pak praví, že všechny věci
poddány jsou jemu, zjevněť jest, že kromě toho, kterýž jemu poddal všecko.
1Cr 15 28 A když poddáno jemu bude všecko, tedy i on Syn poddá se tomu, kterýž
jemu poddati má všecko, aby byl Bůh všecko ve všech.
1Cr 15 29 Sic jinak co činí ti, kteříž se křtí za mrtvé? Nevstávají-liť mrtví z
mrtvých, i proč se křtí za mrtvé?
1Cr 15 30 Proč i my nebezpečenství trpíme každé hodiny?
1Cr 15 31 Na každý den umírám, skrze slávu naši, kterouž mám v Kristu Ježíši
Pánu našem.
1Cr 15 32 Jestližeť jsem obyčejem jiných lidí bojoval s šelmami v Efezu, co mi
to prospěje, nevstanou-liť mrtví? Tedy jezme a pijme, nebo zítra zemřeme.
1Cr 15 33 Nedejte se svoditi. Porušujť dobré obyčeje zlého rozmlouvání.
1Cr 15 34 Prociťte k konání spravedlnosti, a nehřešte. Nebo někteří ještě
neznají Boha; k zahanbení vašemu toto mluvím.
1Cr 15 35 Ale řekne někdo: Kterakž pak vstanou mrtví? A v jakém těle přijdou?
1Cr 15 36 Ó nemoudrý, však to, což rozsíváš, nebývá obživeno, leč umře.
1Cr 15 37 A což rozsíváš, ne to tělo, kteréž potom zroste, rozsíváš, ale holé
zrno, jaké se trefí, pšenice nebo kteréžkoli jiné.

1Cr	15	38	Bůh pak dává jemu tělo, jakž ráčí, a jednomu každému z těch semen jeho vlastní tělo.
1Cr	15	39	Ne každé tělo jest jednostejné tělo, ale jiné zajisté tělo lidské, jiné tělo hovědí, jiné pak rybí, a jiné ptačí.
1Cr	15	40	A jsou těla nebeská, a jsou těla zemská, ale jináť jest sláva nebeských, a jiná zemských,
1Cr	15	41	Jiná sláva slunce, a jiná měsíce, a jiná sláva hvězd; nebo hvězda od hvězdy dělí se v slávě.
1Cr	15	42	Tak i vzkříšení z mrtvých. Rozsívá se tělo porušitelné, vstane neporušitelné;
1Cr	15	43	Rozsívá se nesličné, vstane slavné; rozsívá se nemocné, vstane mocné;
1Cr	15	44	Rozsívá se tělo tělesné, vstane tělo duchovní. Jest tělo tělesné, jest také i duchovní tělo.
1Cr	15	45	Taktž i psáno jest: Učiněn jest první člověk Adam v duši živou, ale poslední Adam v ducha obživujícího.
1Cr	15	46	Však ne nejprve duchovní, ale tělesné, potom pak duchovní.
1Cr	15	47	První člověk byl z země zemský, druhý člověk jest sám Pán s nebe.
1Cr	15	48	Jakž jest ten zemský, takoví jsou i zemští, a jakž ten nebeský, takovíž budou také i nebeští.
1Cr	15	49	A jakož jsme nesli obraz zemského, taktž ponese obraz i nebeského.
1Cr	15	50	Totož pak pravím, bratří: Že tělo a krev království Božího dědictví nedosáhnou, aniž porušitelnost neporušitelnosti dědičně obdrží.
1Cr	15	51	Aj, tajemství vám pravím: Ne všickni zajisté zesneme, ale všickni proměnění budeme, hned pojednou, v okamžení, k zatroubení poslednímu.
1Cr	15	52	Neboť zatroubí, a mrtví vstanou neporušitelní, a my proměnění budeme.
1Cr	15	53	Musí zajisté toto porušitelné tělo obléci neporušitelnost, a smrtelné toto obléci nesmrtelnost.
1Cr	15	54	A když porušitelné toto tělo obleče neporušitelnost, a smrtelné toto obleče nesmrtelnost, tehdy se naplní řeč, kteráž napsána jest: Pohlcena jest smrt v vítězství.
1Cr	15	55	Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?
1Cr	15	56	Osten pak smrti jestiť hřích, a moc hřicha jest zákon.
1Cr	15	57	Ale Bohu díka, kterýž dal nám vítězství skrze Pána našeho Jezukrista.
1Cr	15	58	Protož, bratří moji milí, stálí buďte a nepohnutelní, rozhovňující se v díle Páně vždycky, vědouce, že práce vaše není daremná v Pánu.
1Cr	16	1	O sbírce pak na svaté, jakž jsem nařídil v církvích Galatských, tak i vy čiňte.
1Cr	16	2	v každou neděli jeden každý z vás sám u sebe slož, schovaje podle možnosti, aby ne teprv, když k vám přijdu, sbírky se daly.
1Cr	16	3	Když pak přijdu, kterékoli osoby schválíte skrze listy, tyť pošli, aby donesli tuto milost vaši do Jeruzaléma.
1Cr	16	4	Pakliť by bylo potřebí, abych i já šel, půjdout se mnou.
1Cr	16	5	Přijduť pak k vám, když Macedonií projdu; (nebo Macedonií mímím projíti.)
1Cr	16	6	Ale u vásť snad poostanu, aneb i přes zimu pobudu, abyste vy mne doprovodili, kamž bych koli šel.
1Cr	16	7	Nechci zajisté s vámi se nyní toliko na zastavení shledati, ale naději se, že za nějaký čas pobudu u vás, bude-li Pán chtíti.
1Cr	16	8	Zůstanuť pak v Efezu až do letnic.
1Cr	16	9	Nebo otevříný jsou mi tu veliké a mocné dveře, a protivníku mnoho.
1Cr	16	10	Přišel-liť by pak k vám Timoteus, hleďtež, aby bezpečně byl u vás; neboť dílo Boží dělá jako i já.
1Cr	16	11	Protož nechtě jím žádný nepohrdá, ale vyprovoďte jej v pokoji, ať přijde ke mně; neboť na něj čekám s bratřími.
1Cr	16	12	O Apollovi pak bratru oznamuji vám, že jsem ho velmi prosil, aby šel k vám s bratřími. Ale nikoli nebyla vůle jeho, aby nyní přišel, než přijdeť, když bude míti čas příhodný.
1Cr	16	13	Bděte, stůjte u víře, zmužile sobě čiňte a buďtež silní.
1Cr	16	14	Všecky věci vaše ať se dějí v lásce.
1Cr	16	15	Prosímť vás pak, bratří, znáte čeled Štěpánovu, že jsou oni prvotiny Achaie, a že jsou se v službu svatým vydali,
1Cr	16	16	Abyste i vy poddání byli takovým, i všelikému pomáhajícímu a pracujícímu.
1Cr	16	17	Těšímť se pak z příchodu Štěpána a Fortunáta a Achaika; nebo nedostatek pro vaši nepřítomnost oni doplnili.
1Cr	16	18	Potěšili zajisté mého ducha i vašeho. Protož znejtež takové.
1Cr	16	19	Pozdravujíť vás sborové, kteříž jsou v Azii. Pozdravujíť vás v Pánu velice Akvila a Priscilla, s církví tou, kteráž jest v domu jejich.
1Cr	16	20	Pozdravujíť vás všickni bratří. Pozdravte sebe vespolek v políbení svatém.
1Cr	16	21	Pozdravení vlastní rukou Pavlovou.
1Cr	16	22	Jestliže kdo nemiluje Pána Jezukrista, budiž proklatý: Maran atha.
1Cr	16	23	Milost Pána Jezukrista budiž s vámi.

1Cr 16 24 I láska má v Kristu Ježíši se všemi vámi. Amen.
 2Cr 1 1 Pavel, apoštol Ježíše Krista skrze vůli Boží, a Timoteus bratr, církvi Boží, kteráž jest v Korintu, se všemi svatými, kteříž jsou ve vsi Achai:
 2Cr 1 2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
 2Cr 1 3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení,
 2Cr 1 4 kterýž těší nás ve všelikém ssoužení našem, abychom i my mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli ssoužení, a to tím potěšením, kterýmž i my potěšeni jsme od Boha.
 2Cr 1 5 Nebo jakož se rozhojňují utrpení Kristova na nás, tak skrze Krista rozhojňuje se i potěšení naše.
 2Cr 1 6 Nebo buďte že soužení jsme, pro vaše potěšení a spasení soužení jsme, kteréž se působí v snášení týchž trápení, kteráž i my trpíme; buďte že potěšování býváme, pro vaše potěšení a spasení potěšování býváme. A naděje naše pevná jest o vás.
 2Cr 1 7 Poněvadž víme, že jakož jste účastníci utrpení, také i potěšení.
 2Cr 1 8 Nechcemeť zajisté, abyste nevěděli, bratří, o soužení našem, kteréž jsme měli v Azii, že jsme nad míru přetíženi byli a nad možnost, tak že jsme již o životu svém byli pochybili.
 2Cr 1 9 Nýbrž sami v sobě již jsme byli tak usoudili, že nebylo lze než umříti, abychom nedoufali sami v sobě, ale v Bohu, jenž i mrtvé křísí.
 2Cr 1 10 Kterýž z takového nebezpečení smrti vytrhl nás, a vytrhuje, v něhož doufáme, že i ještě vytrhne,
 2Cr 1 11 Když i vy nám pomáhati budete modlitbami za nás, aby z daru toho, příčinou mnohých osob nám daného, od mnohých děkováno bylo Bohu za nás.
 2Cr 1 12 Nebo chloubá naše tato jest, svědectví svědomí našeho, že v sprostnosti a v upřímosti Boží, ne v moudrosti tělesné, ale v milosti Boží obcovali jsme na tomto světě, zvláště pak u vás.
 2Cr 1 13 Neboť nepíšeme vám nic jiného, nežli to, což čtete, aneb což prvé znáte. A naději mám, že až do konce tak znáti budete.
 2Cr 1 14 Jakož jste již i z stránky poznali nás, žeť jsme chloubá vaše, podobně jako i vy naše, v den Pána Ježíše.
 2Cr 1 15 A v tomť doufání chtěl jsem k vám přijíti nejprve, abyste druhou milost měli,
 2Cr 1 16 A skrze vás jíti do Macedonie, a zase z Macedonie přijíti k vám, a potom od vás abych byl doprovozen do Judstva.
 2Cr 1 17 O tom pak když jsem přemýšloval, zdali jsem co lehkomyšlně činil? Aneb což přemýšluji, zdali podle těla přemýšluji, tak aby bylo při mně: Jest, jest, není, není?
 2Cr 1 18 Ale víť to věrný Bůh, že řeč naše, kteráž byla mluvena k vám, nebyla: Jest, a není.
 2Cr 1 19 Nebo Syn Boží Ježíš Kristus, kterýž mezi vámi kázán jest skrze nás, totiž skrze mne a Silvána a Timotea, nebyl: Jest, a není, ale bylo v kázání o něm: Jest, 2Cr 1 20 (Nebo kolikžkoli jest zaslíbení Božích, v němť jsou: Jest, a v němť také jest Amen,) k slávě Bohu skrze nás.
 2Cr 1 21 Ten pak, kterýž potvrzuje nás s vámi v Kristu, a kterýž pomazal nás, Bůh jest.
 2Cr 1 22 Kterýž i znamenal nás, a dal závdavek Ducha svatého v srdce naše.
 2Cr 1 23 Já pak Boha za svědka беру na svou duši, že lituje vás, ještě jsem nepřišel do Korintu.
 2Cr 1 24 Ne jako bychom panovali nad věrou vaší, ale pomocníci jsme radosti vaší; nebo věrou stojíte.
 2Cr 2 1 Toto jsem pak sobě uložil, abych k vám zase s zámutkem nepřišel.
 2Cr 2 2 Nebo jestliže já vás zarmoutím, i kdo jest, ješto by mne obveselil, než ten, kterýž jest ode mne zarmoucen?
 2Cr 2 3 A protoť jsem vám to napsal, abych přijda k vám, neměl zámutku z těch, z nichž bych se měl radovati, doufaje o všech o vás, že radost má jest všech vás radost.
 2Cr 2 4 Nebo z velikého ssoužení a bolesti srdce psal jsem vám, s mnohými slzami, ne abyste zarmoucení byli, ale abyste poznali lásku, kteroužto k vám velikou mám.
 2Cr 2 5 Jestližeť jest pak kdo zarmoutil, ne mneť zarmoutil, ne toliko poněkud, abych jím neobtěžoval všech vás.
 2Cr 2 6 Dostitť má takový na tom trestání, kteréž měl od mnohých,
 2Cr 2 7 Tak abyste jemu již raději zase odpustili a potěšili ho, aby on snad přílišným zámutkem nepřišel na zahynutí.
 2Cr 2 8 Protož prosím vás, abyste utvrdili k němu lásku.
 2Cr 2 9 Nebo i proto psal jsem vám, abych zkušením zvěděl, jste-li ve všem poslušni.
 2Cr 2 10 Komuž pak vy co odpouštíte, i já odpouštím. Nebo i já, jestliže jsem co odpustil, komuž jsem odpustil, pro vás odpustil jsem, před obličejem Kristovým, abychom nebyli oklamáni od satana.
 2Cr 2 11 Nebo nejsou nám neznámá myšlení jeho.
 2Cr 2 12 Když jsem pak přišel do Troady, k zvěstování evangelium Kristova, ačkoli dveře mi otevřeny byly skrze Pána, však neměl jsem žádného upokojení v duchu svém, protože jsem nenalezl Tita, bratra svého.

2Cr 2 13 Ale požeňnav jich, odšel jsem do Macedonie.
2Cr 2 14 Bohu pak budiž díka, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a
vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě.
2Cr 2 15 Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, jenž k spasení přicházejí,
i v těch, kteříž hynou,
2Cr 2 16 Těm zajisté jsme vůně smrtelná k smrti, oněm pak vůně života k životu.
Ale k tomu kdo jest způsobný?
2Cr 2 17 Neboť nejsme, jako mnozí, cizoložící slovo Boží, ale jako z
upřímnosti, a jako z Boha, před obličejem Božím, o Kristu mluvíme.
2Cr 3 1 Začínáme opět sami sebe chváliti? Zdaliž potřebujeme, jako někteří,
schvalujících listů k vám, nebo od vás k jiným?
2Cr 3 2 List náš vy jste, napsaný v srdcích našich, kterýž znají a čtou
všickni lidé.
2Cr 3 3 Nebo to zjevné jest, že jste vy list Kristův, zpravený skrze
přisluhování naše, napsaný ne černidlem, ale Duchem Boha živého, ne na deskách kamenných, ale
na deskách srdce masitých.
2Cr 3 4 Doufání pak takové máme skrze Krista k Bohu,
2Cr 3 5 Ne že bychom dostateční byli mysliti něco sami z sebe, jakožto sami z
sebe, ale dostatečnost naše z Boha jest.
2Cr 3 6 Kterýžto i hodné nás učinil služebníky Nového Zákona, ne litery, ale
Ducha. Nebo litera zabíjí, ale duch obživuje.
2Cr 3 7 A poněvadž přisluhování smrti, literami vyryté na deskách kamenných,
bylo slavné, tak že nemohli patřiti synové Izraelští v tvář Mojžíšovu, pro slávu obličej
jeho, kteráž pomínouti měla,
2Cr 3 8 I kterakž by tedy ovšem přisluhování Ducha nemělo býti slavné?
2Cr 3 9 Nebo poněvadž přisluhování pomsty slavné bylo, mnohemť se více
rozhojňuje v slávě přisluhování spravedlnosti.
2Cr 3 10 Nebo to, což oslaveno bylo, aniž oslaveno bylo v té částce, u
přirovnání převýšené slávy nového přisluhování.
2Cr 3 11 Nebo poněvadž to pomíjející slavné bylo, mnohemť více to, což zůstává,
jestiť slavné.
2Cr 3 12 Protož majíce takovou naději, mnohé svobody užíváme,
2Cr 3 13 A ne jako Mojžíš, kterýž kladl zástření na tvář svou, aby nepatřili
synové Izraelští k cíli té věci pomíjející.
2Cr 3 14 Ale ztupení jsou smyslové jejich. Nebo až do dnešního dne to zastření
v čítání Starého Zákona zůstává neodkryté; nebo skrze Krista toliko se odnímá.
2Cr 3 15 Protož až do dnešního dne, když se čtou knihy Mojžíšovy, zastření jest
položeno na jejich srdci.
2Cr 3 16 Než jakž by se obrátilo ku Pánu, odňato bude zástření.
2Cr 3 17 Nebo Pán Duch jest, a kdež jest Duch Páně, tuť i svoboda.
2Cr 3 18 My pak všickni odkrytou tváří slávu Páně jakožto v zrcadle spatřující,
v týž obraz proměnění býváme od slávy v slávu, jakožto od Ducha Páně.
2Cr 4 1 Protož majíce toto přisluhování, tak jakž jsme milosrdenství došli,
neoblevujeme v něm.
2Cr 4 2 Ale odmítáme ukryvání neslušnosti, nechodíce v chytrosti, aniž se
lstivě obírajíce s slovem Božím, ale zjevováním pravdy v příjemnost uvodíce sebe u každého
svědomí lidského před obličejem Božím.
2Cr 4 3 Pakliť zakryté jest evangelium naše, před těmi, kteříž hynou, zakryté
jest.
2Cr 4 4 V nichžto Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se
jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.
2Cr 4 5 Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sami pak o sobě
pravíme, že jsme služebníci vaši pro Ježíše.
2Cr 4 6 Bůh zajisté, kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, tent
jest se osvítil v srdcích našich, k osvětlení známosti slávy Boží v tváři Ježíše Krista.
2Cr 4 7 Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost moci byla
Boží, a ne z nás.
2Cr 4 8 Myť se všech stran úzkost máme, ale nebýváme cele potlačeni; v divných
jsme nesnadnostech, ale nebýváme v tom pohlce; i
2Cr 4 9 Protivenství trpíme, ale nebýváme opuštěni; býváme opovrženi, ale
nehyneme.
2Cr 4 10 Vždycky mrtvení Pána Ježíše na těle svém nosíme, aby i život Ježíšův
na těle našem zjeven byl.
2Cr 4 11 Vždycky zajisté my, kteříž živi jsme, na smrt býváme vydáváni pro
Ježíše, aby i život Ježíšův zjeven byl na smrtelném těle našem.
2Cr 4 12 A tak smrt v nás moc provodí, ale v vás život.
2Cr 4 13 Majíce tedy téhož ducha víry, podle toho, jakž psáno jest: uvěřil
jsem, protož jsem mluvil, i myť věříme, protož i mluvíme,
2Cr 4 14 věduce, že ten, kterýž vzkřísil Pána Ježíše, i nás skrze Ježíše
vzkřísí a postaví s vámi.
2Cr 4 15 Nebo to všecko pro vás se děje, aby ta přehojná milost skrze díků
činění od mnohých věrných rozmohla se k slávě Boží.

2Cr	4	16	Protož neoblevujeme, ale ačkoli zevnitřní člověk náš ruší se, však ten
vnitřní obnovuje se den			ode dne.
2Cr	4	17	Nebo toto nynější lehoučké ssoužení naše převelmi veliké věčné slávy
brímě nám působí,			
2Cr	4	18	když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se
nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné.			
2Cr	5	1	Víme zajisté, že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek
zbořen, stavení od Boha			máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.
2Cr	5	2	Pročež i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek náš, kterýž jest s nebe,
oblečení býti žádající,			
2Cr	5	3	Jestliže však oblečení a ne nazí nalezení budeme.
2Cr	5	4	Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž
bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohl.cena byla smrtelnost od života.			
2Cr	5	5	Ten pak, kdož nás tak k tomu způsobil, Bůhť jest, kterýž i dal nám
závdavek Ducha svého.			
2Cr	5	6	Protož doufanlivé mysli vždycky jsouce, a vědouce, že dokudž pohostinu
jme v tomto těle, vzdál			eni jsme ode Pána,
2Cr	5	7	(Nebo skrze víru chodíme, a ne skrze vidění tváři Páně,)
2Cr	5	8	Doufanlivět pak myslí jsme, a oblubujeme raději vyjítí z těla a
přijítí ku Pánu.			
2Cr	5	9	Protož i usilujeme buď v těle pohostinu jsouce, buďto z těla se
berouce, jemu se líbiti.			
2Cr	5	10	všickni my zajisté ukázati se musíme před soudnou stolicí Kristovou,
aby přijal jeden každý odplatu za to, což skrze tělo působil, podle toho, jakž práce cí byla,			buďto v dobrém, nebo ve zlém.
2Cr	5	11	Protož znajíce tu hrůzu Páně, lidem k víře sloužíme, Bohuť pak známi
jme. A nadějit mám, že i svědomí vašemu známi jsme.			
2Cr	5	12	Neboť ne sami sebe opět vám chválíme, ale příčinu vám dáváme, abyste
se chlubili námi, a abyste to měli proti těm, kteříž se v tvárnosti chlubí, a ne v srdci.			
2Cr	5	13	Nebo buďto že nesmyslní jsme, Bohu nesmyslní jsme; buď že jsme
rozumní, vám rozumní jsme.			
2Cr	5	14	Láska zajisté Kristova víže nás,
2Cr	5	15	Jakožto ty, kteříž tak soudíme, že poněvadž jeden za všechny umřel,
tedyť všickni zemřeli, a že za všechny umřel, aby ti, kteříž živi jsou, již ne sami sobě živi			byli, ale tomu, kterýž za ně umřel i z mrtvých vstal.
2Cr	5	16	A tak my již od toho času žádného neznáme podle těla. A ačkoli jsme
poznali Krista podle těla, ale nyní již více neznáme.			
2Cr	5	17	Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly,
aj, nové všecko učiněno jest.			
2Cr	5	18	To pak všecko jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista,
a dal nám služebnost smíření tohoto.			
2Cr	5	19	Nebo Bůh byl v Kristu, smířuje svět s sebou, nepočítaje jim hříchů
jejich, a složil v nás to slovo smíření.			
2Cr	5	20	Protož my na místo Krista poselství dějeme; a jako by Bůh skrze nás
žádal vás, prosíme na místě Kristově, smířte se s Bohem.			
2Cr	5	21	Nebo toho, kterýž hříchů nepoznal, za nás učinil hříchem, abychom my
učinění byli spravedlností Boží v něm.			
2Cr	6	1	Protož napomáhající, i napomínáme vás, abyste milosti Boží nadarmo
nebrali,			
2Cr	6	2	(Neboť praví Bůh: v čas příhodný uslyšel jsem tě a v den spasení
spomohl jsem tobě. Aj, nyníť jest čas příhodný, aj, nyní dnové spasení.)			
2Cr	6	3	Žádného v ničemž nedávající pohoršení, aby byla bez úhony služba naše;
2Cr	6	4	Ale ve všem se chovajíce jakožto Boží služebníci, ve mnohé
trpělivosti, v utištěních, v nedostatcích, v úzkostech,			
2Cr	6	5	V ranách, v žalářích, v nepokojích, v pracech, v bdění, v postech,
2Cr	6	6	v čistotě, v umění, v dlouhočekání, v dobrotivosti, v Duchu svatém, v
lásce neošemetné,			
2Cr	6	7	V slovu pravdy, v moci Boží, skrze odění spravedlnosti, napravo i
nalevo,			
2Cr	6	8	Skrze slávu i pohanění, skrze zlou i dobrou pověst, jakožto bludní, a
jsouce pravdomluvní,			
2Cr	6	9	Jakožto neznámi, a jsouce známi, jakožto umírající, a aj, živi jsme,
jakožto potrestaní, a nezmordovaní,			
2Cr	6	10	Jako smutní, avšak vždycky se radující, jako chudí, a mnohé
zbohacující, jako nic nemající, avšak všemi věcmi vládnouce.			
2Cr	6	11	Ústa naše otevírána jsou k vám, ó Korinští, srdce naše rozšířeno jest.
2Cr	6	12	Nejste v nás soužení, než soužení jstě v srdcích vašich.
2Cr	6	13	O takovéžt odplaty žádám od vás, jakožto synům pravím: Rozšiřte se i
vy.			
2Cr	6	14	A netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s
nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi?			
2Cr	6	15	A jaké srovnání Krista s Belialem? Aneb jaký díl věřícímu s nevěřícím?

2Cr 6 16 A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakož pověděl Bůh: Že přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

2Cr 6 17 A protož vyjdětež z prostředku jejich a oddělte se od nich, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás.

2Cr 6 18 A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí.

2Cr 7 1 Taková tedy majíce zaslíbení, nejmilejší, očišťujmež se od všeliké poskvrny těla i ducha, konajíce posvěcení naše v bázni Boží.

2Cr 7 2 Přijmětež nás. Žádnémuť jsme neublížili, žádnému neuškodili, žádného neoklamali.

2Cr 7 3 Nepravím toho ku potupě vaší, poněvadž jsem napřed pověděl, že v srdcích našich jste, tak abychom hotovi byli spolu s vámi zemřít i spolu živi býti.

2Cr 7 4 Mnohét jsem k vám důvěrnosti, mnohoť se vámi chlubím; naplněn jsem potěšením, a rozhojňujit se v radosti ve všelikém soužení našem.

2Cr 7 5 Nebo i když jsme byli přišli do Macedonie, žádného odpočinutí nemělo tělo naše, ale ve všem soužení jsme byli; měli jsme zevnitř boje, vnitř strachy.

2Cr 7 6 Ale ten, jenž těší ponížené, potěšil nás, Bůh, skrze Titův příchod.

2Cr 7 7 A netoliko příchodem jeho, ale také i potěšením tím, kteréž on měl z vás, vypravovav nám o vaší veliké žádosti nás, o vašem kvílení, a vaší ke mně horlivé milosti, takže jsem se velmi zradoval.

2Cr 7 8 A ačkoli zarmoutil jsem vás listem, nelituji toho, ač jsem byl litoval. Nebo vidím, že ten list, ačkoli na čas, zarmoutil vás.

2Cr 7 9 Ale nyní raduji se, ne že jste zarmoucení byli, ale že jste se ku pokání zarmoutili. Zarmoutili jste se zajisté podle Boha, takže jste k žádné škodě nepřišli skrze nás.

2Cr 7 10 Nebo zámutek, kterýž jest podle Boha, ten pokání k spasení působí takové, jehož nikdy líto nebude, ale zámutek světa způsobuje smrt.

2Cr 7 11 Ano hle, to samo, že jste podle Boha zarmoucení byli, kterakou v vás způsobilo snažnost, nýbrž jakou omluvu, nýbrž zažhnutí hněvu, nýbrž bázeň, nýbrž žádost vroucí, nýbrž horlivost, anobř pomstu? A všelijak ukázali jste se nevinni býti v té příhodě.

2Cr 7 12 A ač psal jsem vám, však ne pro toho jsem psal, kterýž tu nepravost spáchal, ani pro toho, komuž se krivda stala, ale aby vám zjevena byla pilnost naše o vás před obličejem Božím.

2Cr 7 13 Protož potěšeníť jsme z potěšení vašeho. Ale mnohem hojněji zradovali jsme se z radosti Titovy, že pooderstven jest duch jeho ode všech vás,

2Cr 7 14 A že chlubil-li jsem se v čem vámi před ním, nebyl jsem zahanben, ale jakož všecko mluvili jsme vám v pravdě, tak i chloubá naše, kteráž byla před Titem, pravá jest shledána.

2Cr 7 15 A hojněji i srdce jeho jest k vám obráceno, nebo rozpomíná se na poslušenství všech vás, a kterak jste ho s bázní a s strachem přijali.

2Cr 7 16 Raduji se pak, že ve všem mám o vás doufání.

2Cr 8 1 Znamuť pak vám činíme, bratří, milost Boží, danou zborům Macedonským,

2Cr 8 2 že v mnohém zkoušení rozličných soužení rozhojnila radost jejich a převeliká chudoba jejich rozhojněna jest v bohatství upřímnosti jejich.

2Cr 8 3 Nebo svědectví jim vydávám, že podle možnosti, ba i nad možnost hotovi byli sdělit se,

2Cr 8 4 Mnohými žádostmi prosíce nás, abychom té milosti jejich a obcování služebnost (v rozdělování toho svatým) na se přijali.

2Cr 8 5 A netoliko tak učinili, jakž jsme se nadáli, ale sami sebe nejprve dali Pánu, a i nám také u vůli Boží,

2Cr 8 6 Tak že jsme musili napomenouti Tita, aby jakož byl prve započal, tak také i dokonat při vás milost tuto.

2Cr 8 7 A protož jakž ve všech věcech jste hojní, totiž u víře i v řeči i v známosti i ve všeliké snažnosti i v lásce vaší k nám, tak i v této milosti hojní buďte.

2Cr 8 8 Ne jako rozkazuje, toto pravím, ale příčinou jiných snažnosti i vaší upřímnou lásku zkušenou ukázati chtěje.

2Cr 8 9 Nebo znáte milost Pána našeho Jezukrista, že pro vás učiněn jest chudý, jsa bohatý, abyste vy jeho chudobou zbohatli.

2Cr 8 10 A k tomuť vám radu dávám; nebo jest vám to užitečné, kteříž jste netoliko činiti, ale i chtíti prve začali léta předešlého.

2Cr 8 11 Protož nyní již to skutkem vykonejte, aby jakož hotové bylo chtění, tak také bylo i vykonání z toho, což máte.

2Cr 8 12 Nebo jest-liť prve vůle hotová, podle toho, což kdo má, vzácná jest Bohu, ne podle toho, čehož nemá.

2Cr 8 13 Nebo ne proto vás ponoukám, aby jiným bylo polehčení, a vám soužení, ale rovnost ať jest; nyní přítomně vaše hojnost spomoziť jejich chudobě,

2Cr 8 14 Aby potom také jejich hojnost vaší chudobě byla ku pomoci, aby tak byla rovnost;

2Cr 8 15 Jakož psáno: Kdo mnoho nasbíral, nic mu nezbyvalo, a kdo málo, neměl nedostatku.

2Cr 8 16 Ale díka Bohu, kterýž takovouž snažnost k službě vám dal v srdce

Ti tovo,
2Cr 8 17 Takže to napomenutí naše ochotně přijal, anobrž jsa v lásce k vám opravdový, sám z své dobré vůle šel k vám.
2Cr 8 18 Poslalit jsme pak s ním bratra toho, kterýž má velikou chválu v evangelium po všech sbořích,
2Cr 8 19 (A netoliko to, ale také losem vyvolen jest od církvi za tovaryše putování našeho, s touto milostí, kteroužto sloužíme k slávě Pánu a k vyplnění vůle vaší,)
2Cr 8 20 Varujte se toho, aby nám někdo neutrhal pro tu hojnost, kterouž my přisluhujeme,
2Cr 8 21 Dobré opatrujíte netoliko před obličejem Páně, ale i před lidmi.
2Cr 8 22 Poslali jsme pak s nimi bratra našeho, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější bude pro mnohé doufání mé o vás.
2Cr 8 23 Z strany Tita víte, že jest tovaryš můj, a mezi vámi pomocník můj; a z strany bratří našich, že jsou poslové církvi a sláva Kristova.
2Cr 8 24 Protož jistoty lásky vaší a chlouby naší o vás, k nim dokažte, před obličejem církvi.
2Cr 9 1 Nebo o pomoci, kteráž se sbírá na svaté, jest zbytečné psáti vám.
2Cr 9 2 Víam zajisté o vaší hotovosti, pro kteroužto chlubím se vámi u Macedonských, kterak by Achaia hotova byla k tomu od předešlého léta. A ta z vás pošlá horlivost mnohými k témuž pohnula.
2Cr 9 3 I poslal jsem k vám tyto bratří, aby chloubu naše vámi nebyla marná v té stránce, ale abyste, (jakž jsem řekl,) byli hotovi,
2Cr 9 4 Abychom snad, přišli-li by se mnou Macedonští, a našli vás nehotové, nemusili se stydět, (ať nedím vy) za takovou chloubu.
2Cr 9 5 Protož vidělo mi se za potřebné těchto bratří napomenouti, aby předešli mne k vám, a připravili prve opověděnou sbírku vaší, aby byla hotová jako dobrovolná sbírka, a ne jako bezděčná.
2Cr 9 6 Ale totoť pravím: Kdo skoupě rozsívá, skoupě i žíti bude; a kdož rozsívá ochotně, ochotně i žíti bude.
2Cr 9 7 Jeden každý jakž uložil v srdci svém, tak učiň, ne s neochotnou myslí anebo z mušení. Neboť ochotného dárce miluje Bůh.
2Cr 9 8 Mocent jest pak Bůh všelikou milost rozhojnit v vás, abyste ve všem všudy všelikou dostatečností majíce, hojně byli ke všelikému skutku dobrému,
2Cr 9 9 Jakož psáno jest: Rozsypal a dal chudým, spravedlnost jeho zůstává na věky.
2Cr 9 10 Ten pak, kterýž dává sítě rozsívajícímu, dejž i vám chléb k jedení, a rozmnožž sítě vaše, a přispořiž úrody spravedlnosti vaší,
2Cr 9 11 Abyste všelijak zbohacení byli ke všeliké sprostnosti, kterážto působí skrze nás, aby díky činěny byly Bohu.
2Cr 9 12 Nebo služba oběti této netoliko doplňuje nedostatky svatých, ale také rozhojňuje se v mnohé díky činění Bohu, příčinou schválení služby této,
2Cr 9 13 Když chválí Boha z jednomyslné poddanosti vaší k evangelium Kristovu, a z upřímé pomoci jim i všechněm učiněné,
2Cr 9 14 A modlí se za vás ti, kteříž vás převelice milují pro vyvýšenou milost Boží v vás.
2Cr 9 15 Díka pak budiž Bohu z nevymluvného daru jeho.
2Cr 10 1 Já pak sám Pavel prosím vás skrze tichost a dobrotivost Kristovu, kterýžto v přítomnosti u vás jsem pokorný, ale v nepřítomnosti směle důvěrný jsem k vám.
2Cr 10 2 Prosím pak vás za to, abych přítomen jsa, nemusil doufanlivý býti tou smělostí, kterouž jsem jmn, že bych smělý byl proti některým, kteříž za to mají, že bychom my podle těla chodili.
2Cr 10 3 V těle zajisté chodíce, ne podle těla rytěrujeme,
2Cr 10 4 Nebo odění rytěrování našeho není tělesné, ale mocné v Bohu k vyvrácení ohrad,
2Cr 10 5 Jímžto podvracíme rady, i všelikou vysokost, povyšující se proti umění Božímu, jímajíce všelikou mysl v poddanost Kristu,
2Cr 10 6 A nahotově majíce pomstu proti každému neposlušenství, když naplněno bude vaše poslušenství.
2Cr 10 7 A což toliko na to, co před očima jest, hledíte? Má-li kdo tu naději o sobě, že by Kristův byl, pomysliž také na to sám u sebe, že jakož on jest Kristův, tak i my Kristovi jsme.
2Cr 10 8 Nebo bychtě se pak i ještě hojněji chlubil mocí naší, kterouž nám dal Pán vzdělání a ne k zkažení vašemu, nebuduť zahanben;
2Cr 10 9 Abych se nezdál listy strašiti vás.
2Cr 10 10 Nebo listové jeho (dí někdo) jsou těžcí a mocní, ale přítomnost osobná jest mdlá, a řeč chatrná.
2Cr 10 11 Toto nechať myslí takový, že jacíž jsme v slovu skrze psání, vzdálení jsouce od vás, takoví také budeme i v skutku, přijdouce k vám.
2Cr 10 12 Neboť my se neodvažujeme přimísiti aneb přirovnati k některým, kteříž sami sebe chválí. Ale ti nerozumějí, že sami sebou sebe měří a přirovnávají sebe sobě.
2Cr 10 13 My pak nebudeme se nad to, což nám není odměřeno, chlubit, ale podle míry pravidla, kteroužto míru odměřil nám Bůh, chlubit se budeme, totiž že jsme dosáhli až k

vám.
2Cr 10 14 Nebo ne jako bychom nedosáhli až k vám, rozšiřujeme se nad míru. Až i k vám zajisté přišli jsme v evangelium Kristovu.
2Cr 10 15 Protož my se nad to, což nám není odměřeno, nechlubíme, totiž cizími pracemi, ale naději máme, když víra vaše růsti bude v vás, že my se rozšíříme dále podle toho, jakž nám odměřeno,
2Cr 10 16 Totiž, abych ještě i na těch místech, kteráž jsou za vámi dále, kázal evangelium, a ne abych v tom, což jinému odměřeno jest, a již jest hotové, se chlubil.
2Cr 10 17 Ale kdo se chlubí, v Pánu se chlub.
2Cr 10 18 Nebo ne ten, kdož se sám chválí, zkušený jest, ale ten, kohož Pán chválí.
2Cr 11 1 Ó byste mne maličko posnesli v nemoudrosti mé, nybrž posneste mne.
2Cr 11 2 Neboť miluji vás Božím milováním. Zasnoubilť jsem zajisté vás jako čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu.
2Cr 11 3 Ale bojímť se, aby snad, jakož had svedl Evu chytrostí svou, tak nebyly porušeny mysli vaše, abyste se totiž neuchýlili od sprostnosti, kteráž jest v Kristu.
2Cr 11 4 Nebo kdyby někdo přijda, jiného Ježíše vám kázal, kteréhož jsme my nekázali, aneb kdybyste jiného ducha přijali, kteréhož jste prve nepřijali, anebo jiné evangelium, kteréhož jste od nás nevzali, slušně byste to snášeli.
2Cr 11 5 Neboť za to mám, že jsem nic menší nebyl velikých apoštolů.
2Cr 11 6 Jestližeť pak jsem nedospělý v řeči, však ne v umění, ale ve všem všudy otevření jsme vám.
2Cr 11 7 Zdali jsem zhřešil, ponižuje se, abyste vy povýšení byli, a že jsem darmo evangelium Boží kázal vám?
2Cr 11 8 Jiné jsem církve loupil, bera od nich plat k službě vaší. A byv u vás, jsa potřeben, neobtěžoval jsem žádného.
2Cr 11 9 Nebo ten nedostatek můj doplnili bratří, přišedše z Macedonie. A ve všech věcech varoval jsem se, a varovati budu, abych vás neobtěžoval.
2Cr 11 10 Jestliť pravda Kristova ve mně, že chloubá tato nebude mi zmařena v krajinách Achai ských.
2Cr 11 11 Z které příčiny? Snad že vás nemiluji? Bůhť ví.
2Cr 11 12 Ale což činím, ještěť činiti budu, abych odňal příčinu těm, kteříž hledají příčiny k tomu, aby v tom, v čemž se chlubí, nalezni byli takoví jako i my.
2Cr 11 13 Nebo takoví falešní apoštolé jsou dělníci lstiví, proměňující se v apoštoly Kristovy.
2Cr 11 14 A není div. Nebo i satan proměňuje se v anděla světlosti.
2Cr 11 15 Protož neníť to tak veliká věc, jestliže i služebníci jeho proměňují se, aby se zdáli býti služebníci spravedlnosti, jichžto konec bude podle skutků jejich.
2Cr 11 16 Opět pravím, aby mne někdo neměl za nemoudrého; nybrž i jako nemoudrého přijměte mne, ať i já se maličko něco pochlubím.
2Cr 11 17 Což mluvím, nemluvíť jako ode Pána, ale jako v nemoudrosti z strany této chlouby.
2Cr 11 18 Kdyžť se mnozí chlubí podle těla, i jáť se pochlubím.
2Cr 11 19 Řádi zajisté snášíte nemoudré, jsouce sami moudří.
2Cr 11 20 Nebo snesete i to, by vás kdo v službu podrobil, by kdo zžíral, by kdo bral, by se kdo pozdvihoval, by vás kdo v tvář bil.
2Cr 11 21 K zahanbení vašemu pravím, rovně jako bychom my nějací špatní byli.
2Cr 11 22 Nýbrž v čem kdo smí, (v nemoudrosti mluvím,) smíť i já.
2Cr 11 23 Židé jsou? Jsem i já Žid. Izraelští jsou? Jsem i já. Símě Abrahamovo jsou? I já.
2Cr 11 24 Služebníci Kristovi jsou? (Nemoudře dím:) Nadto já. V pracech býval jsem hojněji, v ranách přílišně, v žalářích hojněji, v smrtích častokrát.
2Cr 11 25 Od Židů pětkrát čtyřiceti ran bez jedné trpěl jsem.
2Cr 11 26 Tříkrát metlami mrskán jsem, jednou jsem byl ukamenován, třikrát jsem na moři tonul, ve dne i v noci v hlubokosti mořské byl jsem.
2Cr 11 27 Na cestách často, v nebezpečenství na řekách, v nebezpečenství od lotrů, v nebezpečenství od svého pokolení, v nebezpečenství od pohanů, v nebezpečenství v městě, v nebezpečenství na poušti, v nebezpečenství na moři, v nebezpečenství mezi falešnými bratřími;
2Cr 11 28 V práci a v ustání, v bděních často, v hladu a v žízni, v postech častokrát, na zimě a v nahotě.
2Cr 11 29 Kromě toho, což zevnitř jest, dotírá na mne ten houf na každý den povstávající proti mně, to jest péče o všechny sbory.
2Cr 11 30 Kdo umdlévá, abych já s ním nemdlel? Kdo se uráží, abych já se nepálil?
2Cr 11 31 Jestližeť se mám chlubit, nemocmi svými se chlubit budu.
2Cr 11 32 Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž jest požehnaný na věky, ví, žeť nelhu.
2Cr 11 33 Hejtman v Damašku lidu Aréty krále, ostříhal města Damašku, chtěje mne do vězení vzíti.
2Cr 11 34 Ale já oknem po provaze spuštěn jsem v koši přes zed, i ušel jsem rukou jeho.

2Cr 12 1 Ale chlubití mi se není dobré, nebo přišel bych k vypravování o
viděních a zjeveních Páně.

2Cr 12 2 Znam člověka v Kristu před lety čtrnácti, (v těle-li, nevím, čili krom
těla, nevím, Bůhť ví,) kterýž byl vtržen až do třetího nebe.

2Cr 12 3 A vím takového člověka, (bylo-li v těle, čili krom těla, nevím, Bůh
ví),

2Cr 12 4 Že jest byl vtržen do ráje, a slyšel nevypravitelná slova, kterýchž
nesluší člověku mluvit.

2Cr 12 5 Takovým budu se chlubití, ale sám sebou nechci se chlubití, než toliko
nemocmi svými.

2Cr 12 6 Nebo budu-li se chtítí chlubití, nebuduť proto nemoudrým, nebo pravdu
povím; ale uskrovnímť, aby někdo nesmyslel více, nežli vidí při mně, aneb slyší ode mne.

2Cr 12 7 A abych se vysokostí zjevení nad míru nepozdvihl, dán mi jest osten do
těla, totiž anděl satan, aby mne políčkoval, abych se nad míru nepovyšoval.

2Cr 12 8 Za to třikrát jsem Pána prosil, aby to odstoupilo ode mne.

2Cr 12 9 Ale řekl mi: Dosti máš na mé milosti, neboť moc má v nemoci dokonává
se. Nejraději tedy chlubití se budu nemocmi svými, aby ve mně přebývala moc Kristova.

2Cr 12 10 Protož libost mám v nemocech svých, v pohaněních, v nedostatcích, v
protivenstvích, a v úzkostech, pro Krista. Nebo když mdlím, tedy silen jsem.

2Cr 12 11 Učiněn jsem nemoudrým, chlubě se; vy jste mne k tomu přinutili. Neb já
od vás měl jsem chválen býti; neboť jsem nic menší nebyl velikých apoštolů, ačkoli nic nejsem.

2Cr 12 12 Znamení zajisté apoštolství mého prokázána jsou mezi vámi ve vši
trpělivosti, i v divích a v zázracích, a v mocech.

2Cr 12 13 Neb co jest, čeho byste vy méně měli nežli jiné církve, leč to, že
jsem já vás neobtěžoval? Odpusťtež mi to bezpráví.

2Cr 12 14 Aj, již potřetí hotov jsem přijíti k vám, a nebuduť vás obtěžovati.
Nebo nehledám toho, což jest vašeho, ale vás. Neboť nemají synové rodičům pokladů
shromažďovati, ale rodičové synům.

2Cr 12 15 Jáť pak velmi rád náklad učiním, i sám se vynaložím za duše vaše,
ačkoli velmi vás miluje, málo jsem milován.

2Cr 12 16 Ale nechtěť jest tak, že jsem já vás neobtěžoval, než chytrý jsa, lstí
jsem vás zjímal.

2Cr 12 17 Zdali skrze někoho z těch, kteréž jsem poslal k vám, obloupil jsem
vás?

2Cr 12 18 Dožádal jsem se Tita, a poslal jsem s ním bratra toho. Zdali vás Titus
podvedl? Zdaliž jsme jedním duchem nechodili? Zdaliž ne jedněmi šlépějemi?

2Cr 12 19 A zase domníváte-li se, že my se vymlouváme před vámi? Před obličejemť
Božím v Kristu mluvíme, a to všecko, nejmilejší, k vašemu vzdělání.

2Cr 12 20 Neboť se bojím, abych snad přijda k vám, nenalezl vás takových,
jakýchž bych nechtěl, a já nebyl nalezen od vás, jakéhož byste vy nechtěli, aby snad nebyli
mezi vámi svárové, závistí, hněvové, vády, utrhaní, reptání, nadýmání, různice,

2Cr 12 21 Aby mne opět, když bych přišel, neponížil Bůh můj u vás, a plakal bych
mnohých z těch, kteříž jsou prve hřešili, a nečinili pokání z nečistoty, a z smilstva, a z
nestydatosti, kterouž páchali.

2Cr 13 1 Toto již po třetí jdu k vám, a v ústech dvou neb tří svědků stanet
každé slovo.

2Cr 13 2 Předpovědělt jsem, a předpovídám po druhé jako přítomný, a nepřítomný
nyní píši těm, kteříž prve hřešili, i jiným všechněm, že přijdu-liť opět znovu, neodpustím,
2Cr 13 3 Poněvadž zkusiti hledáte toho, kterýž skrze mne mluví, Krista,
kterýžto k vám není nemocný, ale mocný jest v vás.

2Cr 13 4 Nebo ačkoli ukřižován jest jako nemocný, ale živ jest z moci Boží. A
tak i my mdlí jsme s ním, ale živi budeme s ním, z moci Boží vztahující se až k vám.

2Cr 13 5 Sami sebe zkoušejte, jste-li u víře; sami sebe ohledujte. Čili sami
sebe neznáte, že Ježíš Kristus jest v vás? Leč jste snad zavržení.

2Cr 13 6 Ale naději mám, žeť poznáte, žeť my nejsme zavržení.

2Cr 13 7 Modlímt se pak Bohu, abyste nic zlého nečinili, ne proto, abychom my
se dokonalí ukázali, ale abyste vy to, což jest dobrého, činili, my pak jako zavržení abychom
byli.

2Cr 13 8 Neboť nic nemůžeme proti pravdě, ale k pravdě.

2Cr 13 9 Radujeme se zajisté, že ač jsme mdlí, ale vy jste silní, a za toť se i
modlíme, abyste vy byli dokonalí.

2Cr 13 10 Protož toto nepřítomný jsa, píši, abych snad potom přítomen jsa,
nemusil býti přísný, podle moci, kterouž mi dal Pán k vzdělání, a ne k zkáze.

2Cr 13 11 Naposledy, bratří mějtež se dobře, dokonalí buďte, potěšujte se,
jednostejně smyslte, pokoj mějte. A Bůh lásky a pokoje budeť s vámi.

2Cr 13 12 Pozdravtež jedni druhých políbením svatým. Pozdravují vás všickni
svatí.

2Cr 13 13 Milost Pána Jezukrista, a láska Boží, a účastenství Ducha svatého
budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k Korintským psán byl z Filippiis, Města Macedonského, po
Titovi a Lukášovi.

2Cr 13 14

Gl 1 1 Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a

Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých,)

Glt 1 2 I ti, kteříž jsou se mnou, všickni bratří sborům Galatským:
 Glt 1 3 Milost vám a pokoj od Boha Otce a Pána našeho Jezukrista,
 Glt 1 4 kterýž vydal sebe samého za hříchy naše, aby nás vytrhl z tohoto
 přítomného věku zlého, podle vůle Boha a Otce našeho,
 Glt 1 5 Jemuž buď sláva na věky věků. Amen.
 Glt 1 6 Divím se tomu, že tak rychle od toho, kterýž vás povolal v milost
 Kristovu, uchýlili jste se k jinému evangelium,
 Glt 1 7 kteréž není jiné, ale jsou někteří, ješto vás kormoutí a převrátiti
 chtějí evangelium Kristovo.
 Glt 1 8 Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázał vám mimo to, což jsme vám
 kázali, prokletý buď.
 Glt 1 9 Jakož jsme již pověděli, a ještě znovu pravím: Jestliže by vám kdo co
 jiného kázał mimo to, což jste přijali, prokletý buď.
 Glt 1 10 Nebo lidské-liž věci, čili Boží předkládám? Zdaliž lidem se líbiti
 hledám? Kdybych se zajisté ještě lidem zalíboval, služebník Kristův bych nebyl.
 Glt 1 11 Oznamujiť pak vám, bratří, že evangelium to, kteréž kázáno jest ode
 mne, není podle člověka.
 Glt 1 12 Nebo aniž jsem já ho přijal od člověka, ani se naučil, ale skrze
 zjevení Ježíše Krista.
 Glt 1 13 slýchali jste zajisté o mém obcování někdejších v Židovstvu, kterak
 jsem se velice protivil církvi Boží a hubil jsem ji,
 Glt 1 14 A že jsem prospíval v Židovstvu nad mnohé mně rovné v pokolení mém,
 byv velmi horlivý milovník otcovských ustanovení.
 Glt 1 15 Ale když se zalíbilo Bohu, kterýž mne byl oddělil z života matky mé a
 povolal skrze milost svou,
 Glt 1 16 zjeviti Syna svého mně, abych jej kázał mezi pohany, hned jsem se
 neporadil s tělem a krví;
 Glt 1 17 Aniž jsem se vrátil do Jeruzaléma k těm, jenž prve byli apoštolé nežli
 já, ale šel jsem do Arabie, přišel jsem pak zase do Damašku.
 Glt 1 18 Potom po třech letech navrátil jsem se do Jeruzaléma, abych navštívil
 Petra, a pobyl jsem u něho patnácte dní.
 Glt 1 19 Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.
 Glt 1 20 Cožť pak píši vám, aj, před Bohem osvědčuji, žeť neklamám.
 Glt 1 21 Potom přišel jsem do krajin Syrských a Cilických.
 Glt 1 22 A nebyl jsem známý osobou sborům Židovským, kteříž byli v Kristu,
 Glt 1 23 Než toliko slýchali o mně: Že ten, kterýž se nám někdy protivil, již
 nyní káže víru, kterouž někdy hubil.
 Glt 1 24 A slavili ve mně Boha.
 Glt 2 1 Potom po čtrnácti letech opět vstoupil jsem do Jeruzaléma s
 Barnabášem, pojav s sebou i Tita.
 Glt 2 2 Vstoupil jsem pak podle zjevení, a vypravoval jsem jim evangelium,
 kteréž káži mezi pohany, a zvláště pak znamenitějším, abych snad nadarmo neběžel nyní i prve.
 Glt 2 3 Ale ani Titus, kterýž se mnou byl, pohan byv, nebyl přinucen obřezati
 se,
 Glt 2 4 Totiž pro podešlé falešné bratří, kteříž se byli vloudili k
 vyšpehování svobody naší, kterouž máme v Kristu Ježíši, aby nás v službu podrobili.
 Glt 2 5 Kterýmžto ani na chvílku neustoupili jsme a nepoddali se, aby pravda
 evangelium zůstala u vás.
 Glt 2 6 Od těch pak, kteříž se zdadí něco býti, nic mi není přidáno, ač jací
 jsou někdy byli, mně potom nic není, Bůhť osoby člověka nepřijímá; ti, pravím, kteříž se něco
 zdadí býti, nic mi nepřidali.
 Glt 2 7 Nýbrž naodpor, když uzřeli, že jest mi svěřeno evangelium, abych je
 kázał neobřezaným, jako i Petrovi mezi Židy,
 Glt 2 8 (Nebo ten, kterýž mocný byl skrze Petra z strany apoštolství mezi
 Židy, byl mocný i skrze mne mezi pohany,)
 Glt 2 9 A poznavše milost mně danou, Jakub a Petr a Jan, kteříž se zdadí
 sloupové býti, podali svých pravic mně a Barnabášovi na tovaryšství, abychom my mezi pohany a
 oni mezi Židy kázali.
 Glt 2 10 Toliko napomenuli, abychom na chudé pamatovali, což jsem se i činiti
 snažoval.
 Glt 2 11 A když byl přišel Petr do Antiochie, zjevně jsem jemu odepřel; hoden
 zajisté byl trestání.
 Glt 2 12 Nebo prve nežli jsou přišli někteří od Jakuba, jídal s pohany, a když
 přišli, ucházel a odděloval se od nich, boje se těch, kteříž byli z Židovstva.
 Glt 2 13 A spolu s ním v tom pokrytství byli i jiní Židé, takže i Barnabáš
 uveden byl v jejich pokrytství.
 Glt 2 14 Ale já uzřev, že nesprostně chodí v pravdě evangelium, řekl jsem
 Petrovi přede všemi: Poněvadž ty jsa Žid, pohansky živ jsi, a ne Židovsky, proč pohany k
 Židovskému způsobu vedeš?
 Glt 2 15 My přirození Židé, a ne pohané hříšní,
 Glt 2 16 věduce, že nebývá člověk ospravedlněn z skutků zákona, ale skrze víru

v Jezukrista, i my v Krista uvěřili jsme, abychom ospravedlnění byli z víry Kristovy, a ne z skutků zákona, protože nebude ospravedlněn z skutků zákona žádný člověk.

Glt 2 17 Jestliže pak hledající ospravedlnění být v Kristu, nalézáme se i my hříšníci, tedy jest Kristus služebník hřícha? Nikoli.

Glt 2 18 Nebo budu-li to, což jsem zbořil, opět zase vzdělávati, přestupníkem sebe činím.

Glt 2 19 Já zajisté skrze zákon zákonu umřel jsem, abych živ byl Bohu.

Glt 2 20 S Kristem ukřižován jsem. Živť jsem pak již ne já, ale živ jest ve mně Kristus. Že pak nyní živ jsem v těle, u víře Syna Božího živ jsem, kterýžto zamiloval mne a vydal sebe samého za mne.

Glt 2 21 Nepohrdámť tou milostí Boží. Nebo jestližeť jest z zákona spravedlnost, tedyť jest Kristus nadarmo umřel.

Glt 3 1 Ó nemoudří Galatští, kdož jest vás tak zmámil, abyste nebyli povolni pravdě, kterýmž před očima Ježíš Kristus prve byl vypsán a mezi vámi ukřižován?

Glt 3 2 Toto bych jen rád chtěl zvědět od vás, z skutků-li Zákona Ducha svatého jste přijali, čili z slyšení víry?

Glt 3 3 Tak nemoudří jste? Počavše Duchem, již nyní tělem konáte?

Glt 3 4 Tak mnoho trpěli jste nadarmo? A ještě nadarmo-li.

Glt 3 5 Ten tedy, kterýž vám dává Ducha svatého a činí divy mezi vámi, z skutků-li zákona to činí, čili z slyšení víry?

Glt 3 6 Jako Abraham uvěřil Bohu, a počteno jemu to k spravedlnosti.

Glt 3 7 A tak vidíte, že ti, kteříž jsou z víry, ti jsou synové Abrahamovi.

Glt 3 8 Předzvěděvši pak Písmo, že z víry ospravedlňuje pohany Bůh, předpovědělo Abrahamovi: Že v tobě budou požehnání všickni národové.

Glt 3 9 A tak ti, kteříž jsou z víry, docházejí požehnání s věrným Abrahamem.

Glt 3 10 Kteríž pak koli z skutků zákona jsou, pod zlořečenstvím jsou. Nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož nezůstává ve všem, což jest psáno v knihách Zákona, aby to plnil.

Glt 3 11 A že z Zákona nebývá žádný ospravedlněn před Bohem, zjevné jest, nebo spravedlivý z víry živ bude.

Glt 3 12 Zákon pak není z víry, ale ten člověk, kterýž by plnil ta přikázání, živ bude v nich.

Glt 3 13 Ale vykoupitť jest nás Kristus z zlořečenství zákona, učiněn byv pro nás zlořečenstvím, (nebo psáno jest: Zlořečený každý, kdož visí na dřevě),

Glt 3 14 Aby na pohany požehnání Abrahamovo přišlo v Kristu Ježíši a abychom zaslíbení Ducha svatého přijali skrze víru.

Glt 3 15 Bratří, po lidsku pravím: Však utvrzené některého člověka smlouvy žádný neruší, aniž k ní kdo něco přidává.

Glt 3 16 Abrahamovi pak učiněna jsou zaslíbení, i semeni jeho. Nedí: A semenům, jako by o mnohých mluvil, ale jako o jednom: A semenu tvému, jenž jest Kristus.

Glt 3 17 Tototť pak pravím: Že smlouvy prve od Boha stvrzené, vztahující se k Kristu, Zákon, kterýž po čtyřech stech a po třidcti letech začal se, nevyprazdňuje, tak aby slib Boží v nic obrátil.

Glt 3 18 Nebo jestližeť z zákona pochází dědictví, tedy již ne z zaslíbení. Ale Abrahamovi skrze zaslíbení daroval jest Bůh dědictví.

Glt 3 19 Což pak Zákon? Pro přestupování ustanoven jest, dokudž by nepřišlo to símě, jemuž se stalo zaslíbení, způsobený skrze anděly v ruce prostředníka.

Glt 3 20 Ale prostředník není jednoho, Bůh pak jeden jest.

Glt 3 21 Tedy Zákon jest proti slibům Božím? Odstup to. Nebo kdyby byl Zákon dán, kterýž by mohl obživit, jistě z zákona byla by spravedlnost.

Glt 3 22 Ale zavřelo Písmo všechny pod hřích, aby zaslíbení z víry Jezukristovy dáno bylo věřícím.

Glt 3 23 Prve pak, nežli přišla víra, pod Zákonem byli jsme ostříhání, zavřeni jsouce k té víře, kteráž potom měla zjevena býti.

Glt 3 24 A tak zákon pěstounem naším byl k Kristu, abychom z víry ospravedlnění byli.

Glt 3 25 Ale když přišla víra, již nejsme pod pěstounem.

Glt 3 26 Všickni zajisté vy synové Boží jste v Kristu Ježíši skrze víru.

Glt 3 27 Nebo kteřížkoli v Krista pokřtěni jste, Krista jste oblékli.

Glt 3 28 Nenít ani Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všickni vy jedno jste v Kristu Ježíši.

Glt 3 29 A když Kristovi jste, tedy símě Abrahamovo jste, a podle zaslíbení dědicové.

Glt 4 1 Pravímť pak, že pokudž dědic maličký jest, nic není rozdílný od služebníka, jsa pánem všeho,

Glt 4 2 Ale pod ochráncemi a správci jest až do času uloženého od otce.

Glt 4 3 Tak i my, když jsme byli maličtí, pod živly světa byli jsme v službu podrobeni.

Glt 4 4 Ale když přišla plnost času, poslal Bůh Syna svého učiněného z ženy, učiněného pod Zákonem,

Glt 4 5 Aby ty, kteříž pod Zákonem byli, vykoupil, abychom právo synů přijali.

Glt 4 6 A že jste synové, protož poslal Bůh Ducha Syna svého v srdce vaše,

volajícího: Abba, totiž Otče.
 Glt 4 7 A tak již nejsi slouha, ale syn, a poněvadž syn, tedy i dědic Boží
 skrze Krista.
 Glt 4 8 Ale tehďáž, neměvše známosti Boha, sloužili jste těm, kteříž z
 přirození nejsou bohové.
 Glt 4 9 Nyní pak, znajíce Boha, nýbrž poznání jsouce od Boha, kterakž se
 zpátkem zase obracíte k mdlým a bídým živlům, jimž opět znovu chcete sloužiti?
 Glt 4 10 Dnů šetříte, a měsíců, a časů, i let.
 Glt 4 11 Bojím se za vás, abych snad nadarmo nepracoval mezi vámi.
 Glt 4 12 Buďte jako já, neb i já jsem jako vy, bratří, prosím vás. Nic jste mi
 neublížili.
 Glt 4 13 Neb víte, že s mdlobou těla kázal jsem vám evangelium ponejprve.
 Glt 4 14 A pokušení mé, příšle na tělo mé, nebylo u vás málo váženo, aniž jste
 pohrdli, ale jako anděla Božího přijali jste mne, jako Krista Ježíše.
 Glt 4 15 Jaké tehdy bylo blahoslavenství vaše? Svědectvíť vám zajisté dávám,
 že, kdyby to možné bylo, oči vaše vyloupice, byli byste mi dali.
 Glt 4 16 Což tedy učiněn jsem vaším nepřitelem, pravdu vám pravě?
 Glt 4 17 Milujít vás někteří nedobře, nýbrž odstrčiti vás chtějí, abyste vy je
 milovali.
 Glt 4 18 Slušněť jest pak horlivě milovati v dobrém vždycky, a ne jen toliko
 tehďáž, když jsem přítomen vám.
 Glt 4 19 Synáčkové moji, (kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v
 vás),
 Glt 4 20 Chtěl bych pak přítomen vám býti nyní a proměnití hlas svůj; nebo v
 pochybnosti jsem o vás.
 Glt 4 21 Povězte mi, kteříž pod Zákonem chcete býti, nepozorujete-liž Zákona?
 Glt 4 22 Nebo psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z služebnice, a
 druhého z svobodné.
 Glt 4 23 Ale ten z služebnice podle těla se narodil, tento pak z svobodné podle
 zaslíbení.
 Glt 4 24 Kteréžto věci u figuře se staly. Nebo toť jsou ti dva Zákonové, jeden
 s hory Sinai, k manství zplozující, a tentě jest jako Agar.
 Glt 4 25 Agar zajisté jest hora Sinai v Arabii. Dobřeť se pak k ní trefuje
 nynější Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými.
 Glt 4 26 Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás.
 Glt 4 27 Nebo psáno jest: Vesel se neplodná, kteráž nerodíš, vykřikni a zvolěj,
 kteráž nepracuješ ku porodu; nebo ta opuštěná mnoho má synů, více nežli ta, kteráž má muže.
 Glt 4 28 Myť jsme tedy, ó bratří, tak jako Izák, synové zaslíbení.
 Glt 4 29 Ale jakož tehďáž ten podle těla zplozený protivil se tomu, kterýž byl
 zplozen podle Ducha, tak se děje i nyní.
 Glt 4 30 Než co praví Písmo? Vyvrz služebnici i syna jejího; nebo nebudet
 dědicem syn služebnice s synem svobodné.
 Glt 4 31 A tak, bratří, nejsmeť synové služebnice, ale svobodné.
 Glt 5 1 Protož v svobodě, kterouž Kristus nás osvobodil, stůjте a
 nezapletej теž se zase v jeho služebnosti.
 Glt 5 2 Aj, já Pavel pravím vám, že budete-li se obřezovati, Kristus vám nic
 neprospěje.
 Glt 5 3 A zase osvědčuji všelikému člověku, kterýž se obřezuje, že jest
 povinen všecken Zákon naplniti.
 Glt 5 4 Odcizili jste se Krista, kteřížkoli v zákoně ospravedlnění býti
 hledáte; vypadli jste z milosti.
 Glt 5 5 My zajisté duchem z víry, naděje spravedlnosti očekáváme.
 Glt 5 6 Nebo v Kristu Ježíši ani obrázka neprospívá, ani neobřízka, ale víra
 skrze lásku dělající.
 Glt 5 7 Běželi jste dobře. Kdo jest vám překazil, abyste pravdy neposlouchali?
 Glt 5 8 Nenít ta rada z toho, kterýž vás volá.
 Glt 5 9 Maličko kvasu všecko těsto nakvašuje.
 Glt 5 10 Jáť mám naději o vás v Pánu, že nic jiného smýšleti nebudete; ale ten,
 jenž kormoutí vás, trpěti bude soud, kdožť jest on koli.
 Glt 5 11 Já pak, bratří, káž-li také obrízku, i pročez protivenství trpím?
 Tedy jest vyprázdněno pohoršení kříže.
 Glt 5 12 Ó by raději odřezáni byli, kteříž vás nepokojí.
 Glt 5 13 Nebo vy v svobodu povolání jste, bratří, toliko abyste té svobody
 nepokládali sobě za zámysl povolování těla, ale skrze lásku posluhujte sobě vespolek.
 Glt 5 14 Nebo všecken Zákon v jednom slovu se zavírá, totiž v tom: Milovati
 budeš bližního svého jako sebe samého.
 Glt 5 15 Pakli se vespolek koušete a žerete, hleďtež, abyste jedni od druhých
 zkaženi nebyli.
 Glt 5 16 Ale pravímť: Duchem choďte, a žádosti těla nevykonáte.
 Glt 5 17 Nebo tělo žádá proti Duchu, a Duch proti tělu. Ty pak věci jsou sobě
 vespolek odporne, tak abyste ne hned, což byste chtěli, to činili.
 Glt 5 18 Jestliže pak Duchem vedeni býváte, nejste pod Zákonem.

Gl t	5	19	Zjevnít jsou pak skutkové těla, jenž jsou: Cizolostvo, smilstvo, nečistota, chlipnost,
Gl t	5	20	Modloslužba, čarování, nepřátelství, svárové, nenávisti, hněvové, dráždění, různice, sekty,
Gl t	5	21	Závisti, vraždy, opilství, hodování, a těm podobné věci. Kteréžto kdožkoli činí, tot' vám předpovídám, jakož jsem i prve pravil, že království Božího dědicové nebudou.
Gl t	5	22	Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, radost, pokoj, tichost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost.
Gl t	5	23	Proti takovýmť není zákon.
Gl t	5	24	Nebo kteříž jsou Kristoví, tiž jsou tělo své ukřižovali s vášněmi a s žádostmi.
Gl t	5	25	Jsme-liž tedy Duchem živi, Duchem i choďme.
Gl t	5	26	Nebývejme marné chvály žádostivi, jedni druhých popouzejíce a jedni druhým závidíce.
Gl t	6	1	Bratří, byl-li by zachvácen člověk v nějakém pádu, vy duchovní napravte takového v duchu tichostí, prohlédaje každý sám k sobě, abys snad i ty nebyl pokoušín.
Gl t	6	2	Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův.
Gl t	6	3	Nebo zdá-li se komu, že by něco byl, nic nejso, takového vlastní mysl jeho svodí.
Gl t	6	4	Ale díla svého zkus jeden každý, a takť sám v sobě chválu míti bude, a ne v jiném.
Gl t	6	5	Neb jeden každý své břímě poneše.
Gl t	6	6	Sdílejž se pak ten, kterýž naučení přijímá v slovu Páně, s tím, od kohož naučení bere, vším svým statkem.
Gl t	6	7	Nemylte se, Bůhť nebude oklamán; nebo cožkoli rozsíval by člověk, tot' bude i žíti.
Gl t	6	8	A kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat' žíti bude život věčný.
Gl t	6	9	Činíce pak dobře, neoblevujme; nebo časem svým budeme žíti, neustávajíce.
Gl t	6	10	A protož dokudž čas máme, činme dobře všechněm, a zvláště nejvíce pak domácím víry
Gl t	6	11	Hle, jaký jsem vám list napsal svou rukou.
Gl t	6	12	Ti, kteříž chtějí tvárně býti podle těla, nutí vás, abyste se obřezovali, jediné aby protivenství pro kříž Kristův netrpěli.
Gl t	6	13	Nebo ani sami ti, kteříž se obřezují, nezachovávají Zákona, ale chtějí, abyste se obřezovali proto, aby se tělem vašim chlubil.
Gl t	6	14	Ale ode mne odstup to, ať abych se v čem chlubil, jediné v kříži Pána našeho Jezukrista, skrze něhož jest mi svět ukřižován, a já světu.
Gl t	6	15	Nebo v Kristu Ježíši ani obřízka nic neplatí, ani neobřízka, ale nové stvoření.
Gl t	6	16	A kteříkoli tohoto pravidla následují, pokoj přijde na ně a milosrdenství, i na lid Boží Izraelský.
Gl t	6	17	Dále pak žádný mi nečin' zaměstknání, já zajisté jízvy Pána Ježíše nosím na těle mém.
Gl t	6	18	Milost Pána Ježíše Krista budiž s duchem vašim, bratří. Amen.
Eph	1	1	Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši:
Eph	1	2	Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
Eph	1	3	Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezukrista, kterýž požehnal nám všelikým požehnáním duchovním v nebeských věcech v Kristu.
Eph	1	4	Jakož vyvolil nás v něm před ustanovením světa k tomu, abychom byli svatí a neposkvrnění před obličejem jeho v lásce,
Eph	1	5	Předzřídív nás k zvolení za syny skrze Ježíše Krista v sebe, podle dobře libé vůle své,
Eph	1	6	K chvále slávy milosti své, kterouž vzácné nás učinil v milém Synu svém.
Eph	1	7	V němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů, podle bohatství milosti jeho,
Eph	1	8	Kterouž rozhojnil k nám ve vši moudrosti a opatrnosti,
Eph	1	9	Oznámiv nám tajemství vůle své podle dobré libosti své, kteroužto libost předuložil byl sám v sobě,
Eph	1	10	Aby v dokonání plnosti časů v jedno shromáždil všecko v Kristu, buďto nebeské věci, buďto zemské.
Eph	1	11	V něm, pravím, v kterémžto i k losu připuštění jsme, předzřízení byvše, podle předuložení toho, jenž všecko působí podle rady vůle své,
Eph	1	12	Abychom tak byli k chvále slávy jeho my, kteříž jsme prve naději měli v Kristu.
Eph	1	13	V kterémžto i vy naději máte, slyševše slovo pravdy, totiž evangelium spasení vašeho, v němžto i uvěřivše, znamenání jste Duchem zaslíbení Svatým,

Eph 1 14 Kterýž jest závdavek dědictví našeho, na vykoupení toho, což jím
dobyto jest, k chvále slávy jeho.
Eph 1 15 Protož i já, slyšev o vaší víře v Pánu Ježíši, a o lásce ke všem
svatým,
Eph 1 16 Nepřestávám díky činiti z vás, zmínku čině o vás na modlitbách svých:
Eph 1 17 Aby Bůh Pána našeho Jezukrista, Otec slávy, dal vám Ducha moudrosti a
zjevení, v poznání jeho,
Eph 1 18 A tak osvícené oči mysli vaší, abyste věděli, která by byla naděje
povolání jeho a jaké bohatství slávy dědictví jeho v svatých,
Eph 1 19 A kterak jest převýšena velikost moci jeho k nám věřícím podle
působení mocnosti síly jeho,
Eph 1 20 Kteréž dokázal na Kristu, vzkřísiv jej z mrtvých a posadiv na pravici
své na nebesích,
Eph 1 21 Vysoce nade všecko knížatstvo, i mocnosti, i moci, i panstvo, i nad
každé jméno, kteréž se jmenuje, netoliko v věku tomto, ale i v budoucím.
Eph 1 22 A všecko poddal pod nohy jeho, a jej dal hlavu nade všecko církvi,
Eph 1 23 Kterážto jest tělo jeho a plnost všecko ve všech naplňujícího.
Eph 2 1 I vás obživil mrtvé vinami a hříchy,
Eph 2 2 V nichž jste někdy chodili podle obyčeje světa tohoto a podle knížete
mocného v povětří, ducha toho, kterýž nyní dělá v synech zpourey.
Eph 2 3 Mezi nimižto i my všickni žili jsme někdy v žádostech těla našeho,
činivše to, což se líbilo tělu a myslí, a byli jsme z přirození synové hněvu jako i jiní.
Eph 2 4 Ale Bůh, bohatý jsa v milosrdenství pro velikou lásku svou, kteroužto
zamiloval nás,
Eph 2 5 Když jsme my ještě mrtví byli v hříších, obživil nás spolu s Kristem,
jehož milostí jste spaseni,
Eph 2 6 A spolu s ním vzkřísil, i posadil na nebesích v Kristu Ježíši,
Eph 2 7 Aby ukázal v věku budoucím nepřevýšené bohatství milosti své, z
dobroty své k nám v Kristu Ježíši.
Eph 2 8 Nebo milostí spaseni jste skrze víru, a to ne sami z sebe: darť jest
to Boží,
Eph 2 9 Ne z skutků, aby se někdo nechlubil.
Eph 2 10 Jsme zajisté jeho dílo, jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům
dobrým, kteréž Bůh připravil, abychom v nich chodili.
Eph 2 11 Protož pamatujte, že vy byli někdy pohané podle těla, kteříž jste
slouli neobřízka od těch, kteříž slouli obřízka na těle, kteráž se působí rukama,
Eph 2 12 A že jste byli za onoho času bez Krista, odcizeni od společnosti
Izraele, a cizí od úmluv zaslíbení, naděje nemající, a bez Boha na světě.
Eph 2 13 Ale nyní v Kristu Ježíši vy, kteříž jste někdy byli dalecí, blízcí
učinění jste skrze krev Kristovu.
Eph 2 14 Nebo onť jest pokoj náš, kterýž učinil oboje jedno, zbořiv hradbu
dělicí na různu,
Eph 2 15 A nepřátelství, totiž zákon přikázání, záležející v ustanoveních,
vyprázdnil skrze tělo své, aby dvoje vzdělal v samém sobě v jednoho nového člověka, tak čině
pokoj,
Eph 2 16 A v mír uvodě oboje v jednom těle Bohu skrze kříž, vyhladiv
nepřátelství skrze něj.
Eph 2 17 A přišed, zvěstoval pokoj vám, dalekým i blízkým.
Eph 2 18 Neboť skrze něho obojí máme přístup v jednom Duchu k Otci.
Eph 2 19 Až, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a
domácí Boží,
Eph 2 20 vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdežto jest gruntovní úhelný
kámen sám Ježíš Kristus,
Eph 2 21 Na němžto všecko stavení příslušně vzdělané roste v chrám svatý v
Pánu;
Eph 2 22 Na kterémžto i vy spolu vzděláváte se v příbytek Boží, v Duchu svatém.
Eph 3 1 Pro tu věc já Pavel, jsem vězeň Krista Ježíše pro vás pohany,
Eph 3 2 Jestliže však jste slyšeli o milosti Boží, kteréž jest mi uděleno k
přisluhování vám,
Eph 3 3 Že skrze zjevení oznámil mi tajemství, (jakož jsem vám prve psal
krátce;
Eph 3 4 Z čehož můžete, čtouce, porozuměti známosti mé v tajemství Kristovu;)
Eph 3 5 Kteréž za jiných věků nebylo známo synům lidským, tak jako nyní
zjeveno jest svatým apoštolům jeho a prorokům skrze Ducha,
Eph 3 6 Totiž že by měli býti pohané spoludědicové a jednotělní, i
spoluúčastníci zaslíbení jeho v Kristu skrze evangelium,
Eph 3 7 Kteréhož já učiněn jsem slouha z daru milosti Boží mně dané, podle
působení moci jeho.
Eph 3 8 Mně nejmenšímu ze všech svatých dána jest milost ta, abych mezi pohany
zvěstoval nestihlá bohatství Kristova,
Eph 3 9 A vysvětlil všechněm, kteraké by bylo obcování tajemství skrytého od
věků v Bohu, kterýž všecko stvořil skrze Ježíše Krista,

Eph	3	10	Aby nyní oznámena byla knížatstvu a mocem na nebesích skrze církve
rozličná moudrost Boží,			
Eph	3	11	Podle předuložení věčného, kteréž jest uložil v Kristu Ježíši Pánu
našem,			
Eph	3	12	v němžto máme smělost a přístup s doufáním skrze víru jeho.
Eph	3	13	Protož prosím, abyste nehynuli v čas soužení mých pro vás, kteráž jsou
sláva vaše.			
Eph	3	14	A pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho
Jezukrista,			
Eph	3	15	z něhožto všeliká rodina na nebi i na zemi jmenuje se,
Eph	3	16	Aby vám dal, podle bohatství slávy své, mocí posilněnu býti skrze
Ducha svého na vnitřním člověku,			
Eph	3	17	Aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich,
Eph	3	18	Abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi
svatými, kteráž by byla širokost, a dlouhost, a hlubokost, a vysokost,			
Eph	3	19	A poznati přenesmírnou lásku Kristovu, abyste tak naplnění byli ve
všeliku plnost Boží.			
Eph	3	20	Tomu pak, kterýž mocen jest nade všecko učiniti mnohem hojněji, nežli
my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kterouž dělá v nás,			
Eph	3	21	Tomu, pravím, buď sláva v církvi svaté skrze Krista Ježíše po všechny věky věků. Amen.
Eph	4	1	Protož prosímť vás já vězeň v Pánu, abyste hodně chodili, jakž sluší
na povolání vaše, kterýmž povolání jste,			
Eph	4	2	Se vši pokorou, tichostí, i s snášelivostí, snášejíce se vespolek v
lásce,			
Eph	4	3	Usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.
Eph	4	4	Jedno jest tělo, a jeden Duch, jakož i povolání jste v jedné naději
povolání vašeho.			
Eph	4	5	Jeden Pán, jedna víra, jeden křest,
Eph	4	6	Jeden Bůh a Otec všech, kterýž jest nade všecko, a skrze všecko, i ve
všech vás.			
Eph	4	7	Jednomu pak každému z nás dána jest milost podle míry obdarování
Kristova.			
Eph	4	8	Protož dí Písmo: Vstoupiv na výsost, jaté vedl vězně, a dal dary
lidem.			
Eph	4	9	Ale to, že vstoupil, co jest, jediné že i sstoupil prve do nejnižších
stran země?			
Eph	4	10	Ten pak, jenž sstoupil, onť jest, kterýž i vstoupil vysoko nade všecka
nebesa, aby naplnil všecko.			
Eph	4	11	A onť jest dal některé zajisté apoštoly, některé pak proroky, jiné
evangelisty, jiné pastýře a učitele,			
Eph	4	12	Pro spořádání svatých, k dílu služebnosti, k vzdělání těla Kristova,
Eph	4	13	Až bychom se sběhli všickni v jednotu víry a známosti Syna Božího, v
muže dokonalého, v míru postavy plného věku Kristova,			
Eph	4	14	Abychom již více nebyli děti, zmítající se a točící každým větrem
učení v neustavičnosti lidské, v chytrosti k oklamávání lstivému;			
Eph	4	15	Ale pravdu činíce v lásce, rostme v něj všelikterak, v toho, kterýž
jest hlava, totiž Kristus,			
Eph	4	16	z kteréhožto všecko tělo příslušně spojené a svázané po všech kloubích
přísluhování, podle vnitřní moci v míru jednoho každého údu, zrůst těla činí, k vzdělání svému			
v lásce.			
Eph	4	17	A protož totot pravím a osvědčuji v Pánu, abyste již více nechodili,
jako i jiní pohané chodí, v marnosti myslí své,			
Eph	4	18	Zatemnění v rozumu, odcizení jsouce od života Božího, pro neznámost,
kteráž jest v nich z zatvrzení srdce jejich.			
Eph	4	19	Kterážto zoufávše sobě, vydali se v nestydatost, aby všelikou
nečistotu páchali s chtivostí.			
Eph	4	20	Ale vy ne tak jste se vyučili následovati Krista,
Eph	4	21	Ač jestliže jste ho slyšeli a o něm byli vyučeni, jakž ta jest pravda
v Ježíšovi,			
Eph	4	22	Totíž, složiti ono první obcování podle starého člověka, rušícího se,
podle žádostí oklamávajících,			
Eph	4	23	Obnoviti se pak duchem myslí vaší,
Eph	4	24	A obléci nového člověka, podle Boha stvořeného, v spravedlnosti a v
svatosti pravdy.			
Eph	4	25	Protož složíte lež, mluvtež pravdu jeden každý s bližním svým; nebo
jsme vespolek údové.			
Eph	4	26	Hněvejte se, a nehřešte; slunce nezapadej na hněvivost vaši.
Eph	4	27	Nedávejte místa ďáblu.
Eph	4	28	Kdo kradl, již více nekraď, ale raději pracuj, děláje rukama svýma,
což dobrého jest, aby měl z čeho uděliti nužnému.			
Eph	4	29	Žádná řeč mrzutá nevycházej z úst vašich, ale ať jest každé promluvení

dobré k vzdělání užitečnému, aby dalo milost posluchačům.

Eph 4 30 A nezarmucujte Ducha svatého Božího, kterýmžto znamenání jste ke dni vykoupení.

Eph 4 31 všeliká hořkost, a rozzlobení se, i hněv, i křik, i rouhání buď odjato od vás, se vsí zlostí,

Eph 4 32 Ale buďte k sobě vespolek dobrotiví, milosrdní, odpouštějící sobě vespolek, jakož i Bůh v Kristu odpustil vám.

Eph 5 1 Buďtež tedy následovníci Boží, jakožto synové milí.

Eph 5 2 A choďtež v lásce, jakož i Kristus miloval nás, a vydal sebe samého za nás, dar a oběť Bohu u vůni rozkošnou.

Eph 5 3 Smilstvo pak a všeliká nečistota, neb lakomství, aniž jmenováno buď mezi vámi, jakož sluší na svaté,

Eph 5 4 A tolikéž mrzkost, ani bláznové mluvení, ani šprýmování, kteréžto věci jsou nenáleží té, ale raději ať jest díky činění.

Eph 5 5 Víte zajisté o tom, že žádný smilník aneb nečistý, ani lakomec, (jenž jest modloslužebník,) nemá dědictví v království Kristově a Božím.

Eph 5 6 Žádný vás nesvoď marnými řečmi; nebo pro takové věci přichází hněv Boží na syny nepoddané.

Eph 5 7 Nebývejtež tedy účastníci jejich.

Eph 5 8 Byli jste zajisté někdy temnosti, ale již nyní jste světlo v Pánu.

Jakožto synové světla chodte,

Eph 5 9 (Nebo ovoce Ducha záleží ve vsí dobrotě, a spravedlnosti, a v pravdě,)

Eph 5 10 O to stojíce, což by se dobře líbilo Pánu.

Eph 5 11 A neobcujte s skutky neužitečnými tmy, ale raději je trescete.

Eph 5 12 Nebo což se tajně děje od nich, mrzko jest o tom i mluvit.

Eph 5 13 Všecko pak, což bývá trestáno, od světla bývá zjeveno; nebo to, což všecko zjevuje, světlo jest.

Eph 5 14 Protož praví: Probuď se ty, jenž spíš, a vstaň z mrtvých, a zasvítíš se tobě Kristus.

Eph 5 15 Viztež tedy, kterak byste opatrně chodili, ne jako nemoudří, ale jako moudří,

Eph 5 16 Vykupující čas; nebo dnové zlí jsou.

Eph 5 17 Protož nebývejte neopatrní, ale rozumějící, která by byla vůle Páně.

Eph 5 18 A neopíjejte se vínem, v němžto jest prostopášnost, ale naplnění buďte Duchem svatým,

Eph 5 19 Mluvíce sobě vespolek v žalmích, a v chvalách, a v písničkách duchovních, zpívající a plésající v srdcích vašich Pánu,

Eph 5 20 Díky činíce vždycky ze všeho ve jménu Pána našeho Jezukrista Bohu a Otci,

Eph 5 21 Poddání jsouce jedni druhým v bázni Boží.

Eph 5 22 Ženy mužům svým poddány buďte jako Pánu.

Eph 5 23 Nebo muž jest hlava ženy, jako i Kristus jest hlava církve, a onť jest Spasitel těla.

Eph 5 24 A tak jakož církev poddána jest Kristu, tak i ženy mužům svým ať jsou poddány ve všem.

Eph 5 25 Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ni,

Eph 5 26 Aby ji posvětil, očistiv ji obmytím vody v slovu,

Eph 5 27 Aby ji sobě postavil slavnou církev, nemající poskvrny, ani vrásky, neb cokoli takového, ale aby byla svatá a bez úhony.

Eph 5 28 Taktě jsou povinni muži milovati ženy své jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebeť samého miluje.

Eph 5 29 Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev.

Eph 5 30 Neboť jsme údové těla jeho, z masa jeho a z kostí jeho.

Eph 5 31 A protož opustí člověk otce i matku, a připojí se k manželce své, i budouť dva jedno tělo.

Eph 5 32 Tajemství toto veliké jest, ale já pravím o Kristu a o církvi.

Eph 5 33 Avšak i vy, jeden každý z vás, manželku svou tak jako sám sebe miluj.

Žena pak ať se bojí muže svého.

Eph 6 1 Dítky poslouchejte rodičů svých v Pánu; neboť jest to spravedlivé.

Eph 6 2 Cti otce svého i matku, (tot jest přikázání první s zaslíbením,)

Eph 6 3 Aby dobře bylo tobě a abys byl dlouhověký na zemi.

Eph 6 4 A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně.

Eph 6 5 Služebníci, buďte poslušni pánů tělesných s bázní a s strachem, v sprostnosti srdce vašeho, jako Krista,

Eph 6 6 Ne na oko sloužíce, jako ti, jenž se lidem líbiti usilují, ale jako služebníci Kristovi, činíce vůli Boží z té duše,

Eph 6 7 S dobrou myslí sloužíce, jakožto Pánu, a ne lidem,

Eph 6 8 Věduce, že, což by koli jeden každý učinil dobrého, za to odplatu vzíti má ode Pána, buďte služebníci, buďte svobodný.

Eph 6 9 A vy páni též se tak mějte k nim, zanechajíce pohružky, vědouce, že i vy také máte Pána v nebesích, a přijímání osob není u něho.

Eph 6 10 Dále pak, bratří moji, posilňte se v Pánu a v moci síly jeho.

Eph 6 11 Oblecte se v celé odění Boží, abyste mohli státí proti útokům ďábelským.

Eph 6 12 Neboť není bojování naše proti tělu a krvi, ale proti knížatstvu, proti mocnostem, proti světa pánům temností věku tohoto, proti duchovním zlostem, kteréž jsou vysoko.

Eph 6 13 A protož vezměte celé odění Boží, abyste mohli odolati v den zlý, a všecko vykonajíce, státi.

Eph 6 14 Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra vaše pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti,

Eph 6 15 A obuté majíce nohy v hotovost k evangelium pokoje,

Eph 6 16 A zvláště pak vezmouce štít víry, kterýmž byste mohli všechny šípy ohni vé nešlechetníka toho uhasiti.

Eph 6 17 A leбку spasení vezměte, i meč Ducha, jenž jest slovo Boží,

Eph 6 18 všelikou modlitbou a prosbou modléce se každého času v Duchu, a v tom bedliví jsouce se vši ustavičností a prošením za všechny svaté,

Eph 6 19 I za mne, aby mi dána byla řeč v otevření úst mých svobodně a směle, abych oznamoval tajemství evangelium svatého,

Eph 6 20 Pro něžto úřad svůj konám v řetězu tomto, abych tak v něm svobodně a směle mluvil, jakž mně mluvití náleží.

Eph 6 21 A abyste i vy věděli, co se se mnou děje a co činím, všecko vám to oznámí Tychikus, milý bratr a věrný služebník v Pánu,

Eph 6 22 Jehož jsem pro to samo k vám poslal, abyste věděli o našich věcech a aby potěšil srdcí vašich.

Eph 6 23 Pokoj budiž vám bratřím, a láska s věrou, od Boha Otce a Pána Jezukrista.

Eph 6 24 Milost Boží budiž se všemi milujícími Pána našeho Jezukrista v neporušitelnosti. Amen.

Phl 1 1 Líst tento k Efezským psán byl z Říma po Tychikovi.

Phl 1 1 Pavel a Timoteus, služebníci Ježíše Krista, všechněm svatým v Kristu Ježíši, kteříž jsou v městě Filippis, s biskupy a s jáhny:

Phl 1 2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

Phl 1 3 Děkuji Bohu mém, když se kolí na vás rozpomenu,

Phl 1 4 (vždycky při každé modlitbě mé, s radostí za všechny za vás prosbu čině,)

Phl 1 5 Z vašeho účastenství v evangelium, hned od prvního dne až posavad,

Phl 1 6 Jist jsa tím, že ten, kterýž začal v vás dílo dobré, dokoná až do dne Ježíše Krista,

Phl 1 7 Jakož jest mi spravedlivé tak smysliti o všech vás proto, že vás v srdci mám i v vězení mém, a v obraňování i v utvrzování evangelium, vás, pravím, všechny účastníky milosti mně dané.

Phl 1 8 Svědek mi jest zajisté Bůh, kterak po všech po vás toužím v srdci Ježíše Krista.

Phl 1 9 A za to se modlím, aby láska vaše ještě více a více se rozhojňovala v známosti a ve všelikém smyslu,

Phl 1 10 K tomu, abyste zkušením rozeznati mohli užitečné věci od neužitečných, tak abyste byli upřími a bez úrazu, až ke dni Kristovu,

Phl 1 11 Naplnění jsouce ovocem spravedlnosti, kteréž nesete skrze Jezukrista, k slávě a k chvále Boží.

Phl 1 12 Chciť pak, bratří, abyste věděli, že to pokušení, kteréž mne obklíčilo, k většímu prospěchu evangelium přišlo,

Phl 1 13 Takže vězení mé pro Krista rozhlášeno jest po všem císařském dvoře, i jinde vsudy.

Phl 1 14 A mnozí z bratří v Pánu, spolehše na vězení mé, hojnější smělost mají bez strachu mluvití slovo Boží.

Phl 1 15 Někteří zajisté jen z závisti a navzdoru, někteří pak také z oblíbení sobě toho Krista káží.

Phl 1 16 Ti pak, kteříž navzdoru Krista zvěstují, ne v čistotě, domnívají se, že mi k vězení mém souzení přidají;

Phl 1 17 Kterí pak z lásky, ti vědí, že jsem k obraně evangelium postaven.

Phl 1 18 Ale což pak o to? Nýbrž jakýmkoli způsobem, buď v samé tvárnosti, buď v pravdě Kristus se zvěstuje, i z tohož se raduji, a ještě radovati budu.

Phl 1 19 Neboť vím, že mi to přijde k spasení skrze vaši modlitbu a pomoc Ducha Jezukristova,

Phl 1 20 Podle pečlivého očekávání a naděje mé, že v ničemž nebudu zahanben, ale ve vši doufanlivé smělosti, jako i prve vždycky, tak i nyní veleben bude Kristus na těle mém, buďto skrze život, buďto skrze smrt.

Phl 1 21 Mně zajisté Kristus i v životě i v smrti ziskem jest.

Phl 1 22 Jest-li mi pak prospěšněji živu býti v těle pro práci, tedy nevím, co bych vyvolil.

Phl 1 23 K oběmuť se k tomu nakloňuji, žádost maje umřítí, a býti s Kristem,

což by mnohem lépe bylo,
 Phl 1 24 Ale pozůstati ještě v těle potřebněji jest pro vás.
 Phl 1 25 Načež spoléhaje, vím, že pobudu a s vámi se všemi spolu pozůstanu k
 vašemu prospěchu a k radosti víry,
 Phl 1 26 Aby se vaše ze mne chloubu v Kristu Ježíši rozhojnila, skrze mou opět
 vám zase přítomnost.
 Phl 1 27 Toliko, jakž sluší na účastníky evangelium Kristova, se chovejte,
 abych, buďto přijda k vám a vida vás, buďto vzdálen jsa, slyšel o vás, že stojíte v jednom
 duchu, jednomyslně pracující u víře evangelium,
 Phl 1 28 A v ničemž se nestrachujte protivníků, což jest jim jistým znamením
 zahynutí, vám pak spasení, a to od Boha.
 Phl 1 29 Nebo vám jest to z milosti dáno pro Krista, abyste netoliko v něho
 věřili, ale také pro něj i trpěli,
 Phl 1 30 Tyž boj majíce, jakýž jste při mně i viděli, i nyní o mně slyšíte.
 Phl 2 1 Protož jest-li jaké potěšení v Kristu, jest-li které utěšení lásky,
 jest-li která společnost Ducha svatého, jsou-li která milosrdenství a slitování,
 Phl 2 2 Naplňte radost mou v tom, abyste jednotejného smyslu byli,
 jednotejnou lásku majíce, jednodušní jsouce, jednotejně smýšlejíce,
 Phl 2 3 Nic nečiňte skrze svár anebo marnou chválu, ale v pokoře jedni druhé
 za důstojnější sebe majíce.
 Phl 2 4 Nehledejte jeden každý svých věcí, ale každý také toho, což jest
 jiných.
 Phl 2 5 Budiž tedy tatáž mysl při vás, jakáž byla při Kristu Ježíši,
 Phl 2 6 Kterýž jsa v způsobu Božím, nepoložil sobě toho za loupež rovný býti
 Bohu,
 Phl 2 7 Ale samého sebe zmařil, způsob služebníka přijav, podobný lidem
 učiněn.
 Phl 2 8 A v způsobu nalezen jako člověk, ponížil se, poslušný jsa učiněn až do
 smrti, a to do smrti kříže.
 Phl 2 9 Protož i Bůh povýšil ho nade vše a dal jemu jméno, kteréž jest nad
 každé jméno,
 Phl 2 10 Aby ve jménu Ježíše každé koleno klekalo, těch, kteříž jsou na
 nebesích, a těch, jenž jsou na zemi, i těch, jenž jsou pod zemí,
 Phl 2 11 A každý jazyk aby vyznával, že Ježíš Kristus jest Pánem v slávě Boha
 Otce.
 Phl 2 12 A tak, moji milí, jakož jste vždycky poslušni byli, netoliko v
 přítomnosti mé, ale nyní mnohem více, když jsem vzdálen od vás, s bázní a s třesením spasení
 své konejte.
 Phl 2 13 Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění,
 podle dobře libé vůle své.
 Phl 2 14 Všecko pak čiňte bez reptání a bez pochybování,
 Phl 2 15 Abyste byli bez úhony, a upřími synové Boží, bez obvinění uprostřed
 národu zlého a převráceného; mezi kterýmižto světte jakožto světla na světě,
 Phl 2 16 Slovo života zachovávající, k chloubě mé v den Kristův, aby bylo
 vidíno, že jsem ne nadarmo běžel, ani nadarmo pracoval.
 Phl 2 17 A bychtě pak i obětován byl pro obět a službu víře vaší, raduji se a
 spolu raduji se se všemi vámi.
 Phl 2 18 A též i vy radujte se a spolu radujte se se mnou.
 Phl 2 19 Mámt pak naději v Kristu Ježíši, že Timotea brzy pošli vám, abych i já
 pokojné mysli byl, zvěda, kterak vy se máte.
 Phl 2 20 Nebo žádného tak jednomyslného nemám, kterýž by tak vlastně o vaše
 věci pečoval.
 Phl 2 21 Všickni zajisté svých věcí hledají, a ne těch, kteréž jsou Krista
 Ježíše.
 Phl 2 22 Ale jej zkušného býti víte, podle toho, že jakož syn s otcem se mnou
 přisluhoval v evangelium.
 Phl 2 23 Tohoť hle, naději mám, že pošli, jakž jen porozumím, co se bude dít
 se mnou.
 Phl 2 24 Mámt pak naději v Pánu, že i sám brzo k vám přijdu.
 Phl 2 25 Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a
 spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k vám,
 Phl 2 26 Poněvadž takovou měl žádost vás všechny viděti, a velmi těžek nad tím
 byl, že jste o něm slyšeli, že by byl nemocen.
 Phl 2 27 A byltě jest jistě nemocen, i blížek smrti, ale Bůh se nad ním
 smíloval, a ne nad ním toliko, ale i nade mnou, abych zámutku na zámutek neměl.
 Phl 2 28 Protož tím spěšněji poslal jsem ho k vám, abyste, vidouce jej zase,
 zradovali se, a já abych byl bez zámutku.
 Phl 2 29 Protož přijmětež jej v Pánu se vší radostí, a mějte takové v
 uctivosti.
 Phl 2 30 Neboť jest pro dílo Kristovo až k smrti se přiblížil, opováziv se
 života svého, jedné aby
 Phl 3 1 Dále pak, bratří moji, radujte se v Pánu. Jednotejných věcí vám psáti

mně se jistě nestýště, vám pak to bezpečné jest.

Phl 3 2 Vizte psy, vizte zlé dělníky, vizte roztržku.

Phl 3 3 Nebo myt jsme obřízka, kteříž duchem sloužíme Bohu, a chlubíme se v Kristu Ježíši, a nedoufáme v těle.

Phl 3 4 Ačkoli i já mohl bych doufati v těle. Zdá-liť se komu jinému, že by mohl doufati v těle, já mnohem více,

Phl 3 5 Obřezán jsa osmého dne, jsa z rodu Izraelského, pokolení Beni aminova, Žid z Židů, podle zákona farizeus,

Phl 3 6 A z strany horlivosti protivník církve, z strany pak spravedlnosti zákonní jsa bez úhony.

Phl 3 7 Ale to, což mi bylo jako zisk, položil jsem sobě pro Krista za škodu.

Phl 3 8 Nýbrž i všechny věci pokládám škodou býti pro vyvýšenost známosti Krista Ježíše Pána mého, pro nějž jsem to všechno ztratil, a mám to jako za smetl, jedné abych Krista získal,

Phl 3 9 A v něm nalezen byl nemající své spravedlnosti, kteráž jest z Zákona, ale tu, kteráž jest z víry Kristovy, spravedlnost, kterážto jest z Boha a u víře záleží,

Phl 3 10 Abych tak poznal jej, a divnou moc vzkříšení jeho, a společnost utrpení jeho, připodobňuje se k smrti jeho,

Phl 3 11 Zda bych tak přišel k vzkříšení z mrtvých.

Phl 3 12 Ne že bych již dosáhl, aneb již dokonalým byl, ale snažně běžím, zda bych i dostihnouti mohl, načež uchvácen jsem od Krista Ježíše.

Phl 3 13 Bratří, jáť nemám za to, že bych již dosáhl.

Phl 3 14 Ale to jedno činím, na ty věci, kteréž jsou za mnou, zapomínaje, k těm pak, kteréž jsou přede mnou, úsilně chvátaje, k cíli běžím, k odplatě svrchovaného povolání Božího v Kristu Ježíši.

Phl 3 15 Protož kteřížkoli jsme dokonalí, to smýšlejme. A pakli v čem jinak smyslíte, i toť vám Bůh zjeví.

Phl 3 16 Ale k čemuž jsme již přišli, v tom při jednostejném zůstávejme pravidle a jednostejně smysleme.

Phl 3 17 Spolunásledovníci moji buďte, bratří, a šetřte těch, kteříž tak chodí, jakož máte příklad na nás.

Phl 3 18 Neboť mnozí chodí, o nichž jsem častokrát pravil vám a nyní s pláčem pravím, žeť jsou nepřátelé kříže Kristova,

Phl 3 19 Jichžto konec jest zahynutí, jejichžto bůh jest břicho, a sláva jejich v mrzkostech jejich, kteříž o zemské věci stojí.

Phl 3 20 Ale naše měšťanství jestiť v nebesích, odkudž i spasitele očekáváme Pána Jezukrista,

Phl 3 21 Kterýž promění to tělo naše ponížené, tak aby bylo podobné k tělu slávy jeho, podle mocnosti tě, kteroužto on mocen jest i všechny věci podmaniti sobě.

Phl 4 1 A tak, bratří moji milí a přežádoucí, jenž jste radost a koruna má, tak stůjte v Pánu, milí.

Phl 4 2 Evody prosím, i Syntychény prosím, aby jednostejně smyslily v Pánu.

Phl 4 3 Ano i tebe prosím, tovaryši můj vlastní, budiž jim pomocen, kterýžto v evangelium spolu se mnou pracovaly, i spolu s Klimentem a s jinými pomocníky mými, jejichžto jména napsána jsou v knize života.

Phl 4 4 Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se.

Phl 4 5 Středmost vaše známa buď všechněm lidem. Pán blízko.

Phl 4 6 O nic nebuďte pečliví, ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díků činěním prosby vaše známy buďte Bohu.

Phl 4 7 A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Phl 4 8 Dále pak, bratří, kterékoli věci jsou pravé, kterékoli poctivé, kterékoli spravedlivé, kterékoli čisté, kterékoli milé, kterékoli dobropověstné, jest-li která ctnost, a jest-li která chvála, o těch věcech přemýšlujte.

Phl 4 9 Kterýmž jste se i naučili, je i přijali, a slyšeli i viděli na mně. Ty věci čiňte, a Bůh pokoje budeť s vámi.

Phl 4 10 Zradoval jsem se v Pánu velice z toho, že již opět zase rozzelenala se péče vaše o mne. Načež bezpochyby i prve mysliili jste, ale nedostalo se vám příhodného času.

Phl 4 11 Ne proto, že bych jakou nouzi měl, toto pravím; nebo já naučil jsem se dosti míti na tom, což mám.

Phl 4 12 Umímť i snížen býti, umím také i hojnost míti; všudy a ve všech věcech pocvičen jsem, i nasycen býti i lačněti, i hojnost míti i nouzi trpěti.

Phl 4 13 Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje.

Phl 4 14 Avšak dobře jste učinili, účastni byvše mého soužení.

Phl 4 15 Víte pak i vy, Filipenští, že při počátku evangelium, když jsem šel z Macedonie, žádný sbor neudělil mi z strany dání a vzetí, než vy sami.

Phl 4 16 Ano i do Tesaloniky jednou i po druhé, čehož jsem potřeboval, poslali jste mi.

Phl 4 17 Ne protože bych hledal darů, ale hledám užítku hojného k vašemu prospěchu.

Phl 4 18 Přijalť jsem pak všecko, a hojněť mám, naplněněť jsem již, vzav od Epafrodiťta to, což posláno bylo od vás, k vůni sladkosti, obět vzácnou a libou Bohu.

Phl	4	19	Bůh pak můj naplnit všelikou potřebu vaši podle bohatství svého slavně v Kristu Ježíši.
Phl	4	20	Bohu pak a Otci našemu sláva na věky věků. Amen.
Phl	4	21	Pozdravtež všech svatých v Kristu Ježíši. Pozdravujit vás bratří,
kteříž jsou se mnou.			
Phl	4	22	Pozdravujit vás všickni svatí, zvláště pak ti, kteříž jsou z domu císařova.
Phl	4	23	Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen. List tento k Filipenským psán jest z Říma po Epafroditovi.
Cl s	1	1	Pavel apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, a Timoteus bratr,
Cl s	1	2	Těm, kteříž jsou v městě Kolossis, svatým a věrným bratrům v Kristu:
Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.			
Cl s	1	3	Díky činíme Bohu a Otci Pána našeho Jezukrista, vždycky za vás modléce se,
Cl s	1	4	Slyšavše o víře vaší v Kristu Ježíši a o lásce ke všechněm svatým,
Cl s	1	5	Pro naději složenou vám v nebesích, o níž jste prve slyšeli v slovu pravdy, jenž jest evangelium.
Cl s	1	6	Kteréž jest přišlo k vám, jako i na všecken svět, a ovoce nese, jako i u vás, od toho dne, v kterémž jste slyšeli a poznali milost Boží v pravdě,
Cl s	1	7	Jakož jste se i naučili od Epafry, milého spolu služebníka našeho, kterýž jest věrný k vám služebník Kristův,
Cl s	1	8	Kterýž také oznámil nám lásku vaši v Duchu.
Cl s	1	9	Protož i my, od toho dne, jakž jsme to uslyšeli, nepřestáváme modlit se za vás a žádati, abyste naplnění byli známostí vůle jeho ve vši moudrosti a rozumnosti duchovní,
Cl s	1	10	Abyste chodili hodně Pánu ke vši jeho líbeznosti, v každém skutku dobrém, ovoce vydávající a rostouce v známosti Boží,
Cl s	1	11	všelikou mocí zmocnění jsouce, podle síly slávy jeho, ke vši trpělivosti a dobrotivosti s radostí,
Cl s	1	12	Díky činíce Otci, kterýž hodně nás učinil účastnosti losu svatých v světle,
Cl s	1	13	kterýž vytrhl nás z moci temnosti a přenesl do království milého Syna svého,
Cl s	1	14	v němžto máme vykoupení skrze krev jeho, totiž odpuštění hříchů,
Cl s	1	15	kterýž jest obraz Boha neviditelného a prvorozený všeho stvoření.
Cl s	1	16	Nebo skrze něho stvořeny jsou všecky věci, kteréž jsou na nebi i na zemi, viditelné i neviditelné, buďto trůnové nebo panstva, buďto knížatstva nebo mocnosti; všecko skrze něho a pro něho stvořeno jest.
Cl s	1	17	A on jest přede vším a všecko jím stojí.
Cl s	1	18	A onť jest hlava těla církve, kterýž jest počátek a prvorozený z mrtvých, aby tak on ve všem prvotnost držel,
Cl s	1	19	Poněvadž se zalíbilo Otci, aby v něm všecka plnost přebývala,
Cl s	1	20	A skrze něho aby smířil s sebou všecko, v pokoj uvodě skrze krev kříže jeho, skrze něj, pravím, buďto ty věci, kteréž jsou na zemi, buď ty, kteréž jsou na nebi.
Cl s	1	21	A vás také někdy odcizené a nepřátely, v mysli vaší obrácené k skutkům zlým, nyní již smířil,
Cl s	1	22	Tělem svým skrze smrt, aby vás postavil svaté, a neposkvrněné, a bez úhony před obličejem svým,
Cl s	1	23	Však jestliže zůstáváte u víře založení a pevní, a neuchylujete se od naděje evangelium, kteréž jste slyšeli, jenž jest kázáno všemu stvoření, kteréž jest pod nebem, jehožto já Pavel učiněn jsem služebník;
Cl s	1	24	Kterýž nyní raduji se z utrpení mých, kteráž snáším pro vás, a doplňuji ostatky soužení Kristových na těle mém za jeho tělo, jenž jest církev,
Cl s	1	25	Jejížto učiněn jsem já služebník, tak jakž mi to svěřil Bůh na to, abych vám sloužil, a tak naplnil slovo Boží,
Cl s	1	26	Jenž jest tajemství skryté od věků a národů, nyní pak zjevené svatým jeho.
Cl s	1	27	Jimžto Bůh ráčil známo učiniti, kteraké by bylo bohatství slavného tajemství tohoto mezi pohany, jenž jest přebývání Krista v vás, kterýž jest naděje slávy,
Cl s	1	28	Kteréhož my zvěstujeme, napomínající všelikého člověka a učíce všelikého člověka ve vši moudrosti, abychom postavili každého člověka dokonalého v Kristu Ježíši.
Cl s	1	29	O čez i pracuji, bojuje podle té jeho mocnosti, kteráž dělá ve mně dílo své mocně.
Cl s	2	1	Chcít zajisté, abyste věděli, kterakou nesnáz mám o vás a o ty, kteříž jsou v Laodicii a kteřížkoli neviděli tváři mé podle těla,
Cl s	2	2	Aby potěšena byla srdce jejich, spojená v lásce, a to ke všemu bohatství přejistého smyslu, ku poznání tajemství Boha i Otce i Krista Pána,
Cl s	2	3	v němžto jsou skryti všickni pokladové moudrosti a známosti.
Cl s	2	4	A totoť pravím proto, aby vás žádný, falešně dovodě, neklamal podobnou k pravdě řečí.
Cl s	2	5	Nebo ačkoli vzdálen jsem tělem, však duchem s vámi jsem, raduje se, a

vida řád váš a utvrzení té víry vaší v Krista.

Cls 2 6 Protož jakož jste přijali Krista Ježíše Pána, tak v něm choďte,
Cls 2 7 vkořenění a vzdělaní na něm, a utvrzení u víře, jakž jste naučení,
rozhojňující se v ní s díky činěním.

Cls 2 8 Hleďtež, ať by vás někdo neobloupil moudrostí světa a marným
zklamáním, uče podle ustanovení lidských, podle živlů světa, a ne podle Krista.

Cls 2 9 Nebo v něm přebývá všecka plnost Božství tělesně.

Cls 2 10 A vy v něm jste doplnění, kterýžto jest hlava všeho knížatstva i
mocnosti,

Cls 2 11 v němžto i obřezání jste obřezáním ne rukou učiněným, svlékše tělo
hříchů v obřezání Kristovu,

Cls 2 12 Pohřbeni jsouce s ním ve křtu, skrze kterýžto i spolu s ním z mrtvých
vstali jste skrze víru, jíž jste došli z mocnosti Boží, kterýž vzkřísil jej z mrtvých.

Cls 2 13 A vás, ještě mrtvé v hříších a v neobřízce těla vašeho, spolu s ním
obživil, odpustiv vám všechny hříchy,

Cls 2 14 A smazav proti nám čelící zápis, jenž záležel v ustanoveních, a byl
odporný nám, i vyzdvihl jej z prostředku, přibiv jej k kříži;

Cls 2 15 A obloupil knížatstva i moci, vedl je na odivu zjevně, triumf slaviv
nad nimi skrze něj.

Cls 2 16 Protož žádný vás nesuď pro pokrm, aneb pro nápoj, anebo z strany
některého svátku, nebo novoměsíce, anebo sobot,

Cls 2 17 Kteréžto věci jsou stín budoucích, ale to, od čehož se stín dělal,
jestiž tělo Kristovo.

Cls 2 18 Nižádný vás nepředchvacuj svémyslně pokorou a náboženstvím andělským,
v to, čehož neviděl, vysokomyslně se vydávaje, marně se nadýmaje smyslem těla svého,

Cls 2 19 A nedrže se hlavy, od níž všecko tělo po kloubích a svazích vzdělané a
spojené roste Božím zrůstem.

Cls 2 20 Poněvadž tedy zemřevše s Kristem osvobození jste od živlů světa,
pročež tak jako byste živi byli světu, těmi ceremoniemi dáte se obtěžovati?

Cls 2 21 Když říkáte: Nedotýkej se, ani okoušej, aniž se s tím obírej!

Cls 2 22 Kteréžto všechny věci samým užíváním jich přicházejí k zkáze, a toť vše
není než podle přikázání a učení lidských.

Cls 2 23 Ačťkoli pak ty věci mají tvárnost moudrosti, v způsobu té nábožnosti
pošmourné a v povrchní pokoře i v neodpouštění těla, avšak nejsou v žádné platnosti, když
přináležejí toliko k nasycení těla.

Cls 3 1 Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež
Kristus na pravici Boží sedí.

Cls 3 2 O svrchní věci pečujte, ne o zemské.

Cls 3 3 Nebo zemřeli jste, a život váš skryt jest s Kristem v Bohu.

Cls 3 4 Když se pak ukáže Kristus, život náš, tehdy i vy ukážete se s ním v
slávě.

Cls 3 5 Protož mrtvěte údy své zemské, smilstvo, nečistotu, chlípnost, žádost
zlou, i lakomství, jenž jest modlám sloužení.

Cls 3 6 Pro kteréžto věci přichází hněv Boží na syny zpuřné.

Cls 3 7 v kterýchžto hříších i vy někdy chodili jste, když jste živi byli v
nich.

Cls 3 8 Ale již nyní složtež i vy všecko to, hněv, prchlivost, zlobivost,
zlořečení i mrzkomluvnost zapuďte od úst vašich.

Cls 3 9 Nelžete jedni na druhé, když jste svlékli s sebe starého člověka s
skutky jeho,

Cls 3 10 A oblékli toho nového, obnovujícího se k známosti jasné, podle obrazu
toho, jenž jej stvořil,

Cls 3 11 kdežto není Řek a Žid, obřízka a neobřízka, cizozemec a Scýta,
služebník a svobodný ale všecko a ve všech Kristus.

Cls 3 12 Protož oblečtež se jako vyvolení Boží, svatí, a milí, v srdce
lítostivé, v dobrotivost, nízké o sobě smýšlení, krotkost, trpělivost,

Cls 3 13 Snášejíce jeden druhého a odpouštějíce sobě vespolek, měl-li by kdo
proti komu jakou žalobu; jako i Kristus odpustil vám, tak i vy.

Cls 3 14 Nadto pak nade všecko oblečení buďte v lásku, kteráž jest svazek
dokonalosti.

Cls 3 15 A pokoj Boží vítěziž v srdcích vašich, k němuž i povolání jste v jedno
tělo; a buďtež vděční.

Cls 3 16 Slovo Kristovo přebývejž v vás bohatě se vši moudrostí; učíce a
napomínajíce sebe vespolek žalmů, a zpěvy, a písničkami duchovními, s milostí zpívajíce v
srdci vašem Pánu.

Cls 3 17 A všecko, cožkoli činíte v slovu nebo v skutku, všecko číňte ve jménu
Pána Ježíše, díky činíce Bohu a Otci skrze něho.

Cls 3 18 Ženy poddány buďte mužům svým tak, jakž sluší, v Pánu.

Cls 3 19 Muži milujte ženy své, a nemějtež se přísně k nim.

Cls 3 20 Dítka poslouchajte rodičů ve všem; nebo to jest dobře libé Pánu.

Cls 3 21 Otcové nepopouzejte k hněvivosti dítek svých, aby sobě nezoufaly.

Cls 3 22 Služebníci poslušni buďte ve všem pánů svých tělesných, ne na oko

toliko sloužíce, jako ti, jenž se usilují lidem líbiti, ale v sprostnosti srdce, bojíce se Boha.

Cls 3 23 A všechno, což byste koli činili, z té duše činite, jakožto Pánu, a ne lidem,

Cls 3 24 vědouce, že ode Pána vzítí máte odplatu věčného dědictví; nebo Pánu Kristu sloužíte.

Cls 3 25 Kdož by pak nepravost páchal, odměnu své nepravosti vezme. A neníť přijímání osob u Boha.

Cls 4 1 Páni spravedlivě a slušně s služebníky svými nakládejte, vědouce, že i vy Pána máte v nebesích.

Cls 4 2 Na modlitbě buďtež ustaviční, bdíce v tom s díky činěním,

Cls 4 3 Modléce se spolu i za nás, aby Bůh otevřel nám dveře slova, k mluvení o tajemství Kristovu, pro něž i v vězení jsem,

Cls 4 4 Abych je zjevoval, tak jakž mi náleží mluvit.

Cls 4 5 Chodtež v moudrosti před těmi, kteříž jsou vně, čas kupujícíe.

Cls 4 6 Řeč vaše vždycky budiž příjemná, ozdobená solí, tak abyste věděli, kterak byste měli jednomu každému odpověditi.

Cls 4 7 O věcech mých o všech oznámí vám Tychikus, bratr milý, a věrný slouha Kristův a spolumužník v Pánu;

Cls 4 8 Kteréhož jsem poslal k vám naschvál, aby zvěděl, co se děje u vás, a potěšil srdcí vašich,

Cls 4 9 S Onezimem, věrným a milým bratrem, kterýž jest tam od vás. Tiť vám všechno oznámí, co se děje u nás.

Cls 4 10 Pozdravuje vás Aristarchus, spoluvězeň můj, a Marek, sestřenec Barnabášův, (o kterémž jsem vám poručil, přišel-li by k vám, přijmětež jej:)

Cls 4 11 A Jezus, kterýž slove Justus, kteřížto jsou Židé. Ti toliko jsou pomocníci moji v kázání o království Božím; tiť mi byli ku potěšení.

Cls 4 12 Pozdravuje vás Epafras, kterýž od vás jest, slouha Kristův, kterýž vždycky úsilně pracuje na modlitbách za vás, abyste stáli dokonale a plní ve vsi vůli Boží.

Cls 4 13 Nebo svědectví jemu vydávám, žeť vás velmi horlivě miluje, a též i ty, kteříž jsou v Laodicii, i kteříž jsou v Hierapoli.

Cls 4 14 Pozdravuje vás Lukáš, lékař, bratr milý, a Démas.

Cls 4 15 Pozdravte bratří Laodicenských, i Nymfy, i té církve, kteráž jest v domu jeho.

Cls 4 16 A když bude přečten u vás tento list, spravtež to, ať jest i v Laodicenském sboru čten; a ten, kterýž jest psán z Laodicie, i vy také přečtete.

Cls 4 17 A rcete Archíppovi: Viz, abys služebnost, kterouž jsi přijal od Pána, vyplnil.

Cls 4 18 Pozdravení mou rukou Pavlovou. Pamatujtež na mé vězení. Milost Boží budiž s vámi. Amen. List tento psán k Kolossenským z Říma po Tychikovi a Onezimovi.

1Th 1 1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenských v Bohu Otci a v Pánu Ježíši Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.

1Th 1 2 Díky činíme Bohu vždycky ze všech vás, zmínku činíce o vás na modlitbách našich,

1Th 1 3 Bez přestání pamatujete na skutek víry vaší, a na práci svaté lásky, a na trpělivost naděje Pána našeho Jezukrista, před Bohem a Otcem naším,

1Th 1 4 vědouce, bratří Bohu milí, o vyvolení vašem.

1Th 1 5 Nebo evangelium naše k vám nezáleželo toliko v slovu, ale i v moci, i v Duchu svatém, a v jistotě mnohé, jakož víte, jací jsme byli mezi vámi a to pro vás.

1Th 1 6 A vy následovníci naši i Páně učinění jste, přijavše slovo jeho ve mnohé úzkosti, s radostí Ducha svatého,

1Th 1 7 Takže jste učinění příklad dobrý všem věřícím v Macedonii a v Achaii.

1Th 1 8 Nebo od vás rozhlásilo se slovo Páně netoliko v Macedonii a v Achaii, ale i na všelikém místě víra vaše, kteráž jest v Bohu, roznesla se, takže již nepotřebí nám o tom nic mluvit.

1Th 1 9 Oniť zajisté sami o nás vyznávají, jaký byl příchod náš k vám a kterak jste se obrátili k Bohu od modloslužby, abyste sloužili Bohu živému a pravému,

1Th 1 10 A očekávali Syna jeho s nebe, kteréhož jest vzkřísil z mrtvých, totiž Ježíše, kterýž vysvobodil nás od hněvu budoucího.

1Th 2 1 Nebo i vy sami víte, bratří, příchod náš k vám že jest nebyl daremný.

1Th 2 2 Ale i prve trpěvše, a pohanění snáševše, (jakož víte) v městě Filippi, osvobodili jsme se v Bohu našem mluvití vám směle evangelium Boží, s mnohými odpory.

1Th 2 3 Napomínání zajisté naše nebylo z podvodu, ani z nečistoty, ani ve lsti.

1Th 2 4 Ale jakož Bůh nás hodné učinil toho, aby nám svěřeno bylo evangelium, takť mluvíme, ne jako lidem se líbíce, ale Bohu, kterýž zkoušuje srdcí našich.

1Th 2 5 Anižť jsme zajisté kdy užívali řeči pochlebné, jakož víte, ani za příčinou něčeho lakomství provodili. Bůhť jest svědek.

1Th 2 6 Ani jsme hledali od lidí chvály, ani od vás, ani od jiných, ač jsme mohli vás obtěžovati, jako Kristovi apoštolé.

1Th 2 7 Ale byli jsme tiší mezi vámi, jako když matka chová dítky své.

1Th 2 8 Tak naklonění k vám byvše, hotovi jsme byli s velikou chutí, vydati

vám netoliko evangelium Boží, ale také i duše naše, protože jste nám byli velmi milí.
 1Th 2 9 Nebo pamatujete, bratří, na práci naši a ustávání. Ve dne i v noci
 zajisté pracovavše, proto abychom žádného z vás neobtěžovali, kázali jsme u vás evangelium
 Boží.
 1Th 2 10 Vy jste svědkové toho i Bůh, kterak jsme svatě, a spravedlivě, a bez
 úhony obcovali mezi vámi, kteříž jste uvěřili,
 1Th 2 11 Jakož víte, kterak jednoho každého z vás, jako otec dítek svých,
 napomínali jsme vás a potěšovali,
 1Th 2 12 I s osvědčováním, abyste chodili hodně Bohu, kterýž povolal vás do
 království svého a v slávu.
 1Th 2 13 Protož i my díky činíme Bohu bez přestání, že přijavše slovo Boží,
 kteréž jste slyšeli od nás, přijali jste ne jako slovo lidské, ale jakož v pravdě jest, jako
 slovo Boží, kterýžto i dílo své působí v vás věřících.
 1Th 2 14 Vy zajisté, bratří, následovníci učinění jste církví Božích, kteréž
 jsou v Židovstvu, v Kristu Ježíši; neb jste takovéž věci i vy trpěli od vašeho pokolení, jako
 i oni od Židů.
 1Th 2 15 Kteříž jsou i Pána Ježíše zabili, i své vlastní proroky, a nás
 vyhnali, a Bohu se nelíbí, a všem lidem jsou odporní,
 1Th 2 16 Nedopouštějíce nám mluvití pohanům, k tomu aby spasení byli, aby tak
 vždy doplňovali hříchy své. Nebo vylit jest na ně hněv Boží konečný.
 1Th 2 17 My pak, bratří, zbaveni byvše vás na chvíli tělem, ne srdcem,
 opravdověji usilovali jsme viděti tvář vaši s mnohou žádostí.
 1Th 2 18 Protož chtěli jsme přijíti k vám, (zvláště já Pavel,) jednou i po
 druhé, ale překazil nám satan.
 1Th 2 19 Nebo která jest naše naděje neb radost aneb koruna chlouby? Zdali ne i
 vy před obličejem Pána našeho Jezukrista v čas příchodu jeho?
 1Th 2 20 Vy jistě jste sláva naše i radost.
 1Th 3 1 Protož nemohše se déle zdržeti, za nejlepší se nám vidělo, abychom v
 Aténách pozůstali my sami,
 1Th 3 2 A poslali jsme Timotea, bratra našeho a služebníka Božího a pomocníka
 našeho v evangelium Kristovu, aby potvrdil vás a napomenul k tomu, což náleží víře vaší,
 1Th 3 3 Aby se žádný nepohnul od ní v takových těchto souzeních. Neb i sami
 víte, že jsme k tomu postaveni.
 1Th 3 4 Ještě zajisté, když jsme u vás byli, předpovídali jsme vám, že budeme
 souzeni; jakož se i stalo, jakž víte.
 1Th 3 5 Protož i já, nemoha se déle zdržeti, poslal jsem ho k vám, abych
 zvěděl o víře vaší, ať by snad nějak nepokoušel vás ten pokušitel, a tak aby nebyla daremná
 práce naše.
 1Th 3 6 Nyní pak když k nám přišel Timoteus od vás a zvěstoval nám novinu
 veselou o víře a lásce vaší, a že nás připomínáte dobře, žádajíce vždycky nás viděti, jako
 také i my vás,
 1Th 3 7 Protož potěšení jsme z vás, bratří, ve všelikém souzení a nesnadnosti
 naší, skrze víru vaši.
 1Th 3 8 Nebo aj, živi jsme, jestliže vy pevně stojíte v Pánu.
 1Th 3 9 A jakým děkováním z vás můžeme se odměnit Bohu za všecku tu radost,
 kterouž radujeme se pro vás před obličejem Boha našeho,
 1Th 3 10 Dnem i nocí přehorlivě modléce se, abychom uzřeli tvář vaši a doplnili
 to, čehož by se nedostávalo víře vaší?
 1Th 3 11 Sám pak Bůh a Otec náš, a Pán náš Ježíš Kristus spraviž cestu naši k
 vám.
 1Th 3 12 A vás tentýž Pán račiž rozmnožiti a rozhojniti v lásce, kterouž máte k
 sobě vespolek, i ke všechněm, jako i nás k vám,
 1Th 3 13 Aby tak utvrzena byla srdce vaše neposkvrněná v svatosti, před Bohem a
 Otcem naším, ku příští Pána našeho Jezukrista, se všemi svatými jeho.
 1Th 4 1 Dále pak, bratří, prosíme vás, a napomínáme v Pánu Ježíši, jakož jste
 přijali od nás, kterak byste měli choditi a líbiti se Bohu, v tom abyste se rozhojnili více.
 1Th 4 2 Víte zajisté, jaká přikázání vydali jsme vám skrze Pána Ježíše.
 1Th 4 3 Tať jest zajisté vůle Boží, totiž posvěcení vaše, abyste se zdržovali
 od smilstva,
 1Th 4 4 A aby uměl jeden každý z vás svým osudím vládnouti v svatosti a v
 uctivosti,
 1Th 4 5 Ne v libosti tělesných žádostí jako i pohané, kteříž Boha neznají;
 1Th 4 6 A aby žádný neutiskal ani oklamával v jakémkoli jednání bratra svého,
 protože mstitel jest Pán všeho toho, jakož i předpověděli jsme vám a osvědčili.
 1Th 4 7 Nebo nepovolal nás Bůh k nečistotě, ale ku posvěcení.
 1Th 4 8 A protož kdo by pohrdal tímto, ne člověkem pohrdá, ale Bohem, kterýž i
 dal Ducha svého svatého nám.
 1Th 4 9 O lásce pak bratrské není potřebí psáti vám; nebo jste vy již tomu od
 Boha naučení, abyste milovali jedni druhé.
 1Th 4 10 A jistě činíte to ke všechněm bratřím ve vsí Macedonii. Napomínámeť
 pak vás, bratří, abyste se v tom ještě více rozhojnili,
 1Th 4 11 A snažili se pokojní býti a hleděti toho, což komu náleží, a pracovati

rukama svýma vlastníma, jakož jsme přikázali vám,
1Th 4 12 Tak abyste slušně chodili před těmi, kteříž jsou vně, a v ničemž
abyste neměli nedostatku.
1Th 4 13 Nechcít pak, abyste nevěděli, bratří, o těch, kteříž zesnuli, abyste
se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají.
1Th 4 14 Nebo jakož věříme, že Ježíš umřel a z mrtvých vstal, taktě Bůh i ty,
kteříž by zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním.
1Th 4 15 Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme
do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli.
1Th 4 16 Nebo Pán náš s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou
Boží sstoupí s nebe, a mrtví, kteříž jsou v Kristu, vstanou nejprve.
1Th 4 17 Potom my živi pozůstavení spolu s nimi zachvácení budeme do oblaků,
vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme.
1Th 4 18 A protož potěšujtež jedni druhých těmito slovy.
1Th 5 1 O časích pak a chvílech, bratří, nepotřebujete, aby vám psáno bylo.
1Th 5 2 Nebo vy sami výborně víte, že ten den Páně jako zloděj v noci, tak
přijde.
1Th 5 3 Neb když dějí: Pokoj a bezpečnost, tedy rychle přijde na ně zahynutí,
jako bolest ženě těhotné, a neujdoutě toho.
1Th 5 4 Ale vy, bratří, nejste ve tmě, aby vás ten den jako zloděj zachvátil.
1Th 5 5 Všickni vy synové světla jste a synové dne; nejsme synové noci, ani
tmy.
1Th 5 6 Nespěmež tedy, jako i jiní, ale bděme a strážliví budme.
1Th 5 7 Nebo kteříž spí, v noci spí, a kteříž se opíjejí, v noci opilí jsou.
1Th 5 8 Ale my, synové dne jsouce, strážliví budme, oblečení jsouce v pancíř
víry a lásky, a v lebku, jenž jest naděje spasení.
1Th 5 9 Nebo nepostavil nás Bůh k hněvu, ale k nabytí spasení, skrze Pána
našeho Jezukrista,
1Th 5 10 kterýž umřel za nás, abychom, buďto že bdíme, buďto že spíme, spolu s
ním živi byli.
1Th 5 11 Protož napomínejte se vespolek, a vzdělávejte jeden druhého, jakož i
činíte.
1Th 5 12 A prosímež vás, bratří, znejtež ty, kteříž pracují mezi vámi, a
předloženi jsou vám v Pánu, a napomínají vás,
1Th 5 13 A velice je milujte pro práci jejich. A mějte se k sobě vespolek
pokojně.
1Th 5 14 A prosímež vás, bratří, napomínejte z řádu vystupujících, potěšujte
choulostivých, snášejte mdlé, trpělivě se mějte ke všechněm.
1Th 5 15 Vizte, aby někdo zlého za zlé neodplacoval, ale vždycky účinnosti
dokazujte, i k sobě vespolek i ke všechněm.
1Th 5 16 Vždycky se radujte,
1Th 5 17 Bez přestání se modlte,
1Th 5 18 Ze všeho díky číňte; nebo ta jest vůle Boží v Kristu Ježíši, aby se
tak dále od vás.
1Th 5 19 Ducha neuhašujte,
1Th 5 20 Proroctvím nepohrdejte,
1Th 5 21 Všeho zkuste; což dobrého jest, toho se držte.
1Th 5 22 Od všeliké zlé tvárnosti se varujte.
1Th 5 23 On pak Bůh pokoje posvětiž vás ve všem, a celý váš duch i duše i tělo
bez úhony ku příští Pána našeho Jezukrista zachováno budiž.
1Th 5 24 věrnýť jest ten, jenž povolal vás, kterýž také i učiní to.
1Th 5 25 Bratří, modlte se za nás.
1Th 5 26 Pozdravte všech bratří v políbením svatém.
1Th 5 27 Zavazujitě vás skrze Pána, aby čten byl list tento všechněm bratřím
svatým.
1Th 5 28 Milost Pána našeho Jezukrista budiž s vámi. Amen. List první k
Tessalonicenským psán jest v Aténách.
2Th 1 1 Pavel a Silván a Timoteus církvi Tessalonicenské v Bohu Otci našem a v
Pánu Ježíši Kristu:
2Th 1 2 Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a od Pána Jezukrista.
2Th 1 3 Povinnitě jsme díky činiti Bohu vždycky z vás, bratří, tak jakž hodné
jest, protože velmi roste víra vaše a rozmáhá se láska jednoho každého z vás, všechněch k sobě
vespolek,
2Th 1 4 Takže my se vámi v sbořích Božích chlubíme, vaší trpělivostí a věrou
ve všech protivenstvích a souženích, kteráž snášíte;
2Th 1 5 Kterážto jsou zjevný důvod spravedlivého soudu Božího, abyste tak za
hodné jmíni byli království Božího, pro něž i trpíte,
2Th 1 6 Poněvadž spravedlivé jest u Boha, aby zase odplaceno bylo těm, kteříž
vás sužují, soužením,
2Th 1 7 Vám pak, úzkost trpícím, aby dáno bylo odpočinutí s námi, při zjevení
Pána Ježíše s nebe, s anděly moci jeho,
2Th 1 8 v plameni ohně, kterýž pomstu uvede na ty, jenž neznají Boha a

neposlouchají evangelium Pána našeho Jezukrista,
 2Th 1 9 Kteríž pomstu ponесou, věčné zahynutí, zahnání jsouce od tváři Páně a
 od slávy moci jeho,
 2Th 1 10 Když přijde, aby oslaven byl v svatých svých a předivný ukázal se ve
 všech věřících, (nebo uvěřeno jest svědectví našemu u vás,) v onen den.
 2Th 1 11 Pročež i modlíme se vždycky za vás, aby vás hodné učiniti ráčil
 povolání toho Bůh náš a vyplnil všecku dobře libou vůli dobrotivosti své, i skutek víry mocně,
 2Th 1 12 Aby oslaveno bylo jméno Pána našeho Jezukrista v vás a vy v něm, podle
 milosti Boha našeho a Pána Jezukrista.
 2Th 2 1 Prosímeť pak vás, bratří, skrze příští Pána našeho Jezukrista a naše
 shromáždění v něj,
 2Th 2 2 Abyste se nedali rychle vyrážeti z mysli, ani kormoutiti, buď skrze
 ducha, buďto skrze řeč, neb skrze list, jako od nás poslaný, jako by nastával den Kristův.
 2Th 2 3 Nesvediž vás žádný ni žádným obyčejem. Neboť nenastane den Páně, než až
 prve přijde odstoupení, a zjeven bude ten člověk hřícha, syn zatracení,
 2Th 2 4 Protivící a povyšující se nade všecko, což slove Bůh, anebo čemuž se
 děje Božská čest, takže se posadí v chrámě Božím, tak sobě počínaje, jako by byl Bůh.
 2Th 2 5 Nepomníte-liž, že ještě byv u vás, o tom jsem vám pravil?
 2Th 2 6 A nyní co mešká, víte, totiž aby on teprv zjeven byl časem svým.
 2Th 2 7 Nebo již tajemství nepravosti působí, toliko až by ten, jenž jej
 zdržuje nyní, z prostředku byl vyvržen.
 2Th 2 8 A tehdážť zjeven bude ten bezbožník, kteréhož Pán zabije duchem úst
 svých a zkazí zjevením jasné přítomnosti své,
 2Th 2 9 Kteréhožto nešlechtníka příští jest podle mocného díla satanova, se
 vsí mocí a divy i zázraky lživými,
 2Th 2 10 A se všelikým podvodem nepravosti v těch, jenž hynou, protože lásky
 pravdy nepřijali, aby spasení byli.
 2Th 2 11 A protož pošle jim Bůh mocné dílo podvodů, aby věřili lži,
 2Th 2 12 A aby odsouzeni byli všickni, kteříž neuvěřili pravdě, ale oblíbili
 sobě nepravost.
 2Th 2 13 Myť pak jsme povinni děkovati Bohu vždycky z vás, bratří Pánu milí, že
 vyvolil vás Bůh od počátku k spasení, v posvěcení Ducha a u víře pravdy,
 2Th 2 14 K čemuž povolal vás skrze evangelium naše, k dojití slávy Pána našeho
 Jezukrista.
 2Th 2 15 A protož, bratří, stůjtež a držtež se učení vydaného, jemuž jste se
 naučili, buďto skrze řeč, buďto i skrze list náš.
 2Th 2 16 On pak Pán náš Ježíš Kristus, a Bůh i Otec náš, kterýž zamiloval nás a
 dal nám potěšení věčné a naději dobrou z milosti,
 2Th 2 17 Potěšujž srdcí vašich a utvrdiž vás v každém slovu i skutku dobrém.
 2Th 3 1 Dále pak, bratří, modlte se za nás, aby slovo Páně rozmáhalo se a
 slaveno bylo, jako i u vás,
 2Th 3 2 A abychom vysvobozeni byli od nezbedných a zlých lidí. Neboť ne všech
 jest víra.
 2Th 3 3 Ale věrnýť jest Pán, kterýž utvrdí vás a ostríhati bude od zlého.
 2Th 3 4 Doufámeť pak v Pánu o vás, že to, což vám předkládáme, činíte i činiti
 budete.
 2Th 3 5 Pán pak spravujž srdce vaše k lásce Boží a k trpělivému očekávání
 Krista.
 2Th 3 6 Příkazujemeť pak vám, bratří, ve jménu Pána našeho Jezukrista, abyste
 se oddělovali od každého bratra, kterýž by se choval neřádně a ne podle naučení vydaného,
 kteréž přijal od nás.
 2Th 3 7 Nebo sami víte, kterak jest potřebí následovati nás, poněvadž jsme se
 nechovali mezi vámi neslušně.
 2Th 3 8 Aniž jsme darmo chleba jedli u koho, ale s prací a s těžkostí, ve dne
 i v noci dělajíce, abychom žádnému z vás nebyli k obtížení.
 2Th 3 9 Ne jako bychom neměli k tomu práva, ale abychom se vám za příklad
 vydali, abyste nás následovali.
 2Th 3 10 Nebo i když jsme byli u vás, to jsme vám předkládali: Kdož nechce
 dělati, aby také nejedl.
 2Th 3 11 Slyšímeť zajisté, že někteří mezi vámi chodí nezpůsobně, nic
 nedělajíce, ale v neužitečné věci se vydávajíce.
 2Th 3 12 Protož těm, kteříž takoví jsou, příkazujeme, a napomínáme jich skrze
 Pána našeho Jezukrista, aby pokojně pracujíce, svůj chléb jedli.
 2Th 3 13 Vy pak, bratří, neoblevujte dobře činíce.
 2Th 3 14 Pakli kdo neuposlechne skrze psaní řeči naší, toho znamenejte, a
 nemějte s ním nic činiti, ať by se zastyděl.
 2Th 3 15 Avšak nemějte ho za nepřítel, ale napomínejte jako bratra.
 2Th 3 16 Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem. Pán
 budiž se všemi vámi.
 2Th 3 17 Pozdravení mou vlastní rukou Pavlovou, což jest za znamení v každém
 listu. Taktě obyčejně píší.
 2Th 3 18 Milost Pána našeho Jezukrista budiž se všemi vámi. Amen. Druhý list k

Tessaloni cenským psán byl z Atén.

1Tm 1 1 Pavel, apoštol Ježíše Krista, podle zřízení Boha spasitele našeho a pána Jezukrista, naděje naší,
 1Tm 1 2 Timoteovi, vlastnímu synu u víře: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce našeho a od Krista Ježíše Pána našeho.
 1Tm 1 3 Jakož jsem prosil tebe, abys pozůstal v Efezu, když jsem šel do Macedonie, viz i ž, abys přikázal některým jiného učení neučiti,
 1Tm 1 4 Ani oblibovatí básní a vypravování rodů, čemuž konce není, odkudž jen hádky pocházejí, více nežli vzdělání Boží, kteréž jest u víře,
 1Tm 1 5 Ješto konec přikázání jest láska z srdce čistého a z svědomí dobrého a z víry neošemetné.
 1Tm 1 6 od čehož někteří jako od cíle pobloudivše, uchýlili se k marnomluvnosti,
 1Tm 1 7 Chtíce býti učitelé zákona, a nerozumějíce, ani co mluví, ani čeho zastávají.
 1Tm 1 8 Víme pak, že dobrý jest Zákon, když by ho kdo náležitě užíval,
 1Tm 1 9 Toto znaje, že spravedlivému není uložen Zákon, ale nepravým a nepoddaným, bezbožným a hříšníkům, nešlechetným a nečistým, mordérům otců svých a matek, vražedníkům,
 1Tm 1 10 Smilníkům, samcoložníkům, těm, kteříž lidi kradou, lhářům, křivým přísedníkům, a jest-li co jiného, ješto by bylo na odpor zdravému učení,
 1Tm 1 11 Jenž jest podle slavného evangelium blahoslaveného Boha, kteréžto mně svěřeno jest.
 1Tm 1 12 Protož děkuji tomu, kterýž mne zmocnil, totiž Kristu Ježíši Pánu našemu, že mne za tak věrného soudil, aby mne v službě té postavil,
 1Tm 1 13 Ješto jsem prve byl ruhač, a protivník, a ukrutník. Ale milosrdenství jsem došel; neb jsem to z neznámosti činil v nevěře.
 1Tm 1 14 Rozhojnila se pak náramně milost Pána našeho, s věrou a s milováním, kteréž jest v Kristu Ježíši.
 1Tm 1 15 Věrnát jest tato řeč a všelijak oblíbení hodná, že Kristus Ježíš přišel na svět, aby hříšné spasil, z nichžto já první jsem.
 1Tm 1 16 Ale proto milosrdenství jsem došel, aby na mně prvním dokázal Ježíš Kristus všelike dobrotivosti, ku příkladu těm, kteříž mají uvěřiti v něho k životu věčnému.
 1Tm 1 17 Protož králi věků nesmrtelnému, neviditelnému, samému moudrému Bohu budiž čest i sláva na věky věků. Amen.
 1Tm 1 18 Totot přikázání poroučím tobě, synu Timotee, totiž abys podle předešlých o tobě prorocství bojoval v tom dobrý boj,
 1Tm 1 19 Maje víru a dobré svědomí, kteréžto někteří potrativše, zhynuli u víře.
 1Tm 1 20 Z nichžto jest Hymeneus a Alexander, kteréž jsem vydal satanu, aby trestání jsouce, učili se nerouhati.
 1Tm 2 1 Napomínámť pak, aby především činěny bývaly pokorné modlitby, prosby, svaté žádosti a díky činění za všelijaké lidi,
 1Tm 2 2 Za krále i za všecky v moci postavené, abychom tichý a pokojný život vedli ve vši zbožnosti a šlechetnosti.
 1Tm 2 3 Nebo tot jest dobré a vzácné před spasitelem naším Bohem,
 1Tm 2 4 Kterýž chce, aby všelijací lidé spasení byli a k známosti pravdy přišli.
 1Tm 2 5 Jedentť jest zajisté Bůh, jeden také i prostředník Boží a lidský, člověk Kristus Ježíš,
 1Tm 2 6 Kterýžto dal sebe samého mzdu na vykoupení za všecky, na osvědčení časem svým.
 1Tm 2 7 K čemuž postaven jsem já za kazatele a apoštola, (pravduť pravím v Kristu a neklamámť,) za učitele pohanů u víře a pravdě.
 1Tm 2 8 Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihujíce čistých rukou, bez hněvu a bez roztržitosti.
 1Tm 2 9 Takž také i ženy aby se oděvem slušným s stydlivostí a s středmostí ozdobovaly, ne strojením a křtaltováním sobě vlasů, neb zlatem, anebo perlami, anebo drahým rouchem,
 1Tm 2 10 Ale (tak, jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě zbožnosti,) dobrými skutky.
 1Tm 2 11 Žena ať se učí mlčeci, ve všelike poddanosti.
 1Tm 2 12 Nebo ženě nedopouštím učiti, ani vládnouti nad mužem, ale aby byla v mlčení.
 1Tm 2 13 Adam zajisté prve jest stvořen, potom Eva.
 1Tm 2 14 A Adam nebyl sveden, ale žena svedena jsuci, příčinou přestoupení byla.
 1Tm 2 15 Ale však spasena bude v plození dětí, jestliže by zůstala u víře, a v lásce, a v posvěcení svém, s středmostí.
 1Tm 3 1 Věrnát jest tato řeč, žádá-li kdo biskupství žeť výborné práce žádá.
 1Tm 3 2 Ale musít biskup býti bez úhony, jedné manželky muž, bedlivý, středmý, vážný, k hostem přívětivý, způsobný k učení.

1Tm 3 3 Ne pijan vína, ne bitec, ani mrzkého zisku žádostivý, ale mírný, ne
svárlivý, ne lakomec,
1Tm 3 4 kterýž by dům svůj dobře spravoval, a dítky své měl v poddanosti se
vší šlechetností.
1Tm 3 5 (Nebo jestliže kdo domu svého spraviti neumí, kterak o církev Páně
pečovati bude?)
1Tm 3 6 Ne novák, aby snad nadut jsa, neupadl v potupení ďáblov.
1Tm 3 7 A musít také i svědectví dobré míti od těch, kteříž jsou vně, aby
neupadl v pohanění a v osídlo ďáblov.
1Tm 3 8 Takž podobně jáhnové musejí býti poctiví, ne dvojího jazyku, ne mnoho
vína pijící, ne žádostiví mrzkého zisku,
1Tm 3 9 Mající tajemství víry v svědomí čistém.
1Tm 3 10 A ti také ať jsou nejprv zkušeni, a tak ať přisluhují, jsouce bez
úhony.
1Tm 3 11 Též i manželky jejich musejí býti šlechetné, neutrhavé, středmé, ve
všem věrné.
1Tm 3 12 Jáhnové buďtež jedné manželky muži, kteříž by své dítky dobře
spravovali i své domy.
1Tm 3 13 Nebo kteříž by dobře přisluhovali, dobrého stupně sobě dobudou, a
mnohé doufanlivosti u víře, kteráž jest v Kristu Ježíši.
1Tm 3 14 Totot píši tobě, maje naději, že brzo přijdu k tobě.
1Tm 3 15 Pakliť prodlím, abys věděl, kterak máš v domu Božím chovati se, jenž
jest církev Boha živého, sloup a utvrzení pravdy.
1Tm 3 16 A v pravdě velikét jest tajemství zbožnosti, že Bůh zjeven jest v
těle, ospravedlněn v Duchu, ukázal se andělům, kázán jest pohanům, uvěřeno jemu na světě,
vzhůru přijat jest ve slávu.
1Tm 4 1 Duch pak světla praví, že v posledních časích odvrátí se někteří od
víry, poslouchajíce duchů bludných a učení ďábelských,
1Tm 4 2 V pokrytství lež mluvících, a cejchované majících svědomí své,
1Tm 4 3 zbraňujících ženiti se, prikazujících zdržovati se od pokrmů, kteréž
Bůh stvořil k užívání s díkčiněním věřícím a těm, jenž poznali pravdu.
1Tm 4 4 Nebo všeliké stvoření Boží dobré jest, a nic nemá zamítáno býti, což
se s díky činěním přijímá.
1Tm 4 5 Posvěcuje se zajisté skrze slovo Boží a modlitbu.
1Tm 4 6 Toto předkládáje bratřím, budeš dobrý služebník Jezukristův, vykrmený
slovy víry a pravého učení, kteréhož jsi následoval.
1Tm 4 7 Světské pak a babské básně zavrž, ale cvič se v zbožnosti.
1Tm 4 8 Nebo tělesné cvičení malého jest užitku, ale zbožnost ke všemu jest
užitečná, a má i nynějšího i budoucího života zaslíbení.
1Tm 4 9 Věrnát jest tato řeč a hodná, aby všelijak oblíbena byla.
1Tm 4 10 Proto zajisté i pracujeme, i pohanění neseme, že naději máme v Bohu
živém, kterýž jest spasi tel všech lidí, a zvláště věřících.
1Tm 4 11 Ty věci předkládej a uč.
1Tm 4 12 Ni žádný mladostí tvou nepohrdej, ale buď příkladem věrných v řeči, v
lásce, v duchu, u víře, v čistotě.
1Tm 4 13 Dokudž k tobě nepříjdu, buďiž pilen čítání, a napomínání, i učení.
1Tm 4 14 Nezanedbávej daru, kterýž jest v tobě, jenž jest dán skrze prorocství s
vzkládáním rukou starších na tě.
1Tm 4 15 O tom přemýšluj, v tom buď ustavičně, aby prospěch tvůj zjevný byl
všechněm.
1Tm 4 16 Budiž sebe pilen i učení, a v tom trvej; nebo to čině, i samého sebe
spasíš, i ty, kteříž tebe poslouchají.
1Tm 5 1 Staršího zuřivě netresci, ale napomínej jako otce, mladších jako
bratří,
1Tm 5 2 Starých žen jako matek, mladíc jako sestr, ve vší čistotě.
1Tm 5 3 Vdovy měj v uctivosti, kteréž právě vdovy jsou.
1Tm 5 4 Pakli která vdova syny nebo vnuky má, nechazť se oni učí předně k
svému domu pobožnosti dokazovati, a zase rodičům se odplacovati; neboť jest to chvalitebné a
vzácné před obličejem Božím.
1Tm 5 5 Kterážť pak právě vdova jest a osaměla, máť naději v Bohu, a trvát na
modlitbách a svatých žádostech dnem i nocí.
1Tm 5 6 Ale rozkošná, ta živa jsuci, již umřela.
1Tm 5 7 Protož jim to příkaž, ať jsou bez úhony.
1Tm 5 8 Jestliže pak kdo o své, a zvláště o domácí péče nemá, zapřelť jest
víry, a jest horší nežli nevěřící.
1Tm 5 9 Vdova buď vyvolená, kteráž by neměla méně šedesáti let, kteráž byla
jednoho muže manželka,
1Tm 5 10 O níž by svědectví bylo, že dobré skutky činila; a jestliže dítky své
zbožně vychovala, do domu pocestné přijímala, jestliže svatým nohy umývala, jestliže bídým
posluhovala, jestliže každého skutku dobrého pilná byla.
1Tm 5 11 Ale mladých vdov nepřijímej; nebo když, nedbajíce na Krista, v
chlipnost se vydadí, teprv se vdávati chtějí,

1Tm	5	12	Jsouce již hodně odsouzení, protože první víru zrušily.
1Tm	5	13	Nýbrž také i zahálejíce, učí se choditi po domích; a netoliko nedělné, ale jsou i klevetné a všetečné, mluvíce, což nesluší.
1Tm	5	14	Protož chci, aby se mladší vdávaly, děti rodily, hospodyně byly, a tak žádné příčiny protivníku nedávaly ku pomlouvání.
1Tm	5	15	Nebo již se některé uchýlily zpět po satanovi.
1Tm	5	16	Protož má-liť kdo věřící neb která věřící vdovy, opatrujž je, a nebuď obtěžována církev, aby těm, kteréž právě vdovy jsou, stačilo.
1Tm	5	17	Předložení, kteříž dobře spravují, dvojí cti hodni jmíni buďte, zvláště ti, kteříž pracují v slovu Božím a v učení.
1Tm	5	18	Nebo praví Písmo: Volu mlátícímu nezavížeš úst. A hodent jest dělník své mzdy.
1Tm	5	19	Proti staršímu žaloby nepřijímej, leč pode dvěma nebo třmi svědky.
1Tm	5	20	Ty pak, kteříž hřeší, přede všemi tresci, aby i jiní bázeň měli.
1Tm	5	21	Osvědčujť před obličejem Božím a Pána Jezukrista, i vyvolených andělů jeho, abys těchto věcí ostříhal bez přijímání osob, nic nečině podle náchylnosti.
1Tm	5	22	Nevzkládej rukou rychle na ni žádného, a nepřiúčastňuj se hříchům cizím. Sebe samého ostříhej v čistotě.
1Tm	5	23	Nepij již více vody, ale vína skrovně užívej, pro svůj žaludek a časté nemoci své.
1Tm	5	24	Některých lidí hříchové prve zjevní jsou, předcházející soud, některých pak i následují.
1Tm	5	25	A takž také i skutkové dobří prve zjevní jsou. Což pak jest jinak, ukrýti se nemůže.
1Tm	6	1	Kterížkoli pod jhem jsou služebníci, ať mají pány své za hodné vsí uctivosti, aby jméno Boží a učení jeho nebylo rouháno.
1Tm	6	2	Kteríž pak mají pány věřící, nechažť jich sobě nezlehčují, protože jsou bratřími, ale tím raději slouží, protože jsou věřící a milí, dobrodiní Božího účastníci. Tomu vyučuj a napomínej.
1Tm	6	3	Jestližeť pak kdo jinak učí, a nepovoluje zdravým řečem Pána našeho Jezukrista, a tomu učení, kteréž jest podle zbožnosti,
1Tm	6	4	Takovýt jest nadutý, nic neuměje, ale nemoudrost provodí při otázkách a hádkách o slova, z kterýchžto pochází závist, svár, rouhání, zlá domnění,
1Tm	6	5	Marné hádky lidí na mysli porušených a pravdy zbavených, domnívajících se, že by zbožnost byla zisk tělesný. Takových se varuj.
1Tm	6	6	Jestliť pak zisk veliký zbožnost, s takovou myslí, kteráž na tom, což má, přestati umí.
1Tm	6	7	Nic jsme zajisté nepřinesli na tento svět, bezpochyby že také nic odnésti nemůžeme.
1Tm	6	8	Ale majíce pokrm a oděv, na tom přestaneme.
1Tm	6	9	Kteríž pak chtějí zbohatnouti, upadají v pokušení, a v osídlo, a v žádosti mnohé nerozumné a škodlivé, kteréž pohřizují lidi v zahynutí a v zatracení.
1Tm	6	10	Kořen zajisté všeho zlého jestiť milování peněz, kterýchžto někteří žádostivi jsou, pobloudili od víry a sami se naplnili bolestmi mnohými.
1Tm	6	11	Ale ty, ó člověče Boží, takových věcí utíkej, následuj pak spravedlnosti, zbožnosti, víry, lásky, trpělivosti, tichosti.
1Tm	6	12	Bojuj ten dobrý boj víry, dosáhni věčného života, k němuž i povolán jsi, a vyznals dobré vyznání před mnohými svědky.
1Tm	6	13	Přikazujť tobě před Bohem, kterýž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, kterýž osvědčil před Pontským Pilátem dobré vyznání,
1Tm	6	14	Abys ostříhal přikázání tohoto, chovaje se bez poskvrny a bez úhony, až do zjevení se Pána našeho Ježíše Krista,
1Tm	6	15	Kteréž časem svým ukáže ten blahoslavený a sám mocný, Král kralujících a Pán panujících,
1Tm	6	16	Kterýž sám má nesmrtelnost, a přebývá v světle nepřístupitelném, jehož žádný z lidí neviděl, aniž viděti může, kterémužto čest a síla věčná. Amen.
1Tm	6	17	Bohatým tohoto světa prikazuji, ať nejsou vysokomyslní a ať nedoufají v nejistém zboží, ale v Bohu živém, kterýž dává nám hojnost všeho ku požívání.
1Tm	6	18	A ať dobře činí, a bohatnou v dobrých skutcích, a snadní ať jsou k udílení, i přívětiví,
1Tm	6	19	Tak sobě skládajíce základ dobrý k času budoucímu, aby dosáhli věčného života.
1Tm	6	20	Ó Timotee, cožť jest svěřeno, ostříhej, utíkáje bezbožných daremních křiků a odporů falešně nazvaného umění,
1Tm	6	21	Kterýmž někteří chlubíce se, z strany víry pobloudili od cíle. Milost Boží s tebou. Amen. K Timoteovi první list psán byl z Laodicie, města hlavního Frygie Pakacienské.
2Tm	1	1	Pavel, apoštol Ježíše Krista, skrze vůli Boží, podle zaslíbení života, kterýž jest v Kristu Ježíši,
2Tm	1	2	Timoteovi milému synu: Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Krista Ježíše Pána našeho.
2Tm	1	3	Díky činím Bohu, jemuž sloužím, jako i předkové moji, v svědomí

čistém, z toho, že mám na tě ustavičnou paměť na svých modlitbách ve dne i v noci,
2Tm 1 4 Žádáje viděti tebe, zpomínáje na tvé slzy, abych radostí naplněn byl,
2Tm 1 5 Rozpomínáje se na tu víru, kteráž v tobě jest bez pokrytství, kteráž
byla nejprv v bábě tvé Loidě, a v matce tvé Eunice, a tak smyslím, že i v tobě.
2Tm 1 6 Pro kteroužto příčinu napomínám tebe, abys rozněcoval v sobě dar Boží,
kterýžť jest dán skrze vzkládání rukou mých.
2Tm 1 7 Nebo nedal nám Bůh ducha bázně, ale moci, a milování, a mysl
způsobné.
2Tm 1 8 Protož nestyď se za svědectví Pána našeho, ani za mne, vězně jeho, ale
čitedlen buď úzkostí přicházejících pro evangelium podle moci Boží,
2Tm 1 9 Kterýž spasil nás, a povolal povoláním svatým, ne podle skutků našich,
ale podle uložení svého a milosti nám dané v Kristu Ježíši před časy věků,
2Tm 1 10 Nyní pak teprv zjevené skrze příští Spasitele našeho Jezukrista,
kterýž zahladil smrt, život pak na světlo vyvedl, i nesmrtelnost skrze evangelium,
2Tm 1 11 Jehožto já ustanoven jsem kazatelem, a apoštolem, i učitelem pohanů.
2Tm 1 12 A pro tu příčinu toto všecko trpím, ale nestydím se za to; nebo vím,
komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u něho složil, ostříhati až do
onoho dne.
2Tm 1 13 Mějž jistý příklad zdravých řečí, kteréž jsi slychal ode mne, u víře a
v lásce, kteráž jest v Kristu Ježíši.
2Tm 1 14 Výborného toho pokladu ostríhej, skrze Ducha svatého přebývajícího v
nás.
2Tm 1 15 Víš snad o tom, že se odvrátili ode mne všickni, kteříž jsou v Azii, z
nichžto jest Fygellus a Hermogenes.
2Tm 1 16 Dejž milosrdenství Pán domu Oneziforovu; nebo často mi činil pohodlí,
aniž se styděl za řetězy mé.
2Tm 1 17 Nýbrž přišed do Říma, pilně mne hledal, a nalezl.
2Tm 1 18 Dejž jemu Pán naléztí milosrdenství u Pána v onen den. A jak mi mnoho
posluhoval v Efezu, ty výborně víš.
2Tm 2 1 Protož ty, synu můj, zmocniž se v milosti, kteráž jest v Kristu
Ježíši.
2Tm 2 2 A což jsi slyšel ode mne před mnohými svědky, svěrujž to lidem věrným,
kteříž by způsobilí byli i jiné učiti.
2Tm 2 3 A tak ty snášej protivenství, jako ctný rytíř Ježíše Krista.
2Tm 2 4 Žádný, kdož rytěruje, neplete se v obecné živnosti, aby se svému
hejtmanu líbil.
2Tm 2 5 A jestliže by kdo i bojoval, nebudeť korunován, leč by řádně bojoval.
2Tm 2 6 Pracovati musí i orač, prve nežli užítku okusí.
2Tm 2 7 Rozuměj, což pravím, a dejž tobě Pán ve všem smysl pravý.
2Tm 2 8 Pamatujž na to, že Ježíš Kristus vstal z mrtvých, jenž jest z semene
Davida, podle evangelium mého.
2Tm 2 9 V kterémžto protivenství trpím, až i vězení, jako bych zločinec byl,
ale slovo Boží není u vězení.
2Tm 2 10 Protož všecko to snáším pro vyvolené Boží, aby i oni spasení došli,
kteréžto jest v Kristu Ježíši, s slávou věčnou.
2Tm 2 11 Věrná jest tato řeč. Nebo jestližeť jsme s ním zemřeli, tedy také
spolu s ním živi budeme.
2Tm 2 12 A trpíme-liť, budeme také spolu s ním kralovati; pakli ho zapíráme, i
onť nás zapře.
2Tm 2 13 A jsme-liť nevěrní, onť zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže.
2Tm 2 14 Tyto věci připomínej, s osvědčováním před obličejem Páně, a ať se o
slova nevadí, nebo to k ničemu není užitečné, ale jest ku podvrácení posluchačů.
2Tm 2 15 Pilně se snažuj vydati sebe Bohu milého dělníka, za nějž by se nebylo
proč stydětí, a kterýž by právě slovo pravdy rozdělával.
2Tm 2 16 Bezbožných pak těch křiků daremních varuj se, neboť velmi rozmnožují
bezbožnost,
2Tm 2 17 A řeč jejich jako rak rozjídá se. Z nichžto jest Hymeneus a Filétus,
2Tm 2 18 Kteříž při pravdě pobloudili od cíle, pravíce, že by se již stalo
vzkříšení, a převracejí víru některých.
2Tm 2 19 Ale pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: Znáť Pán ty, kteříž
jsou jeho, a opět: Odstup od nepravosti každý, kdož vyzývá jméno Kristovo.
2Tm 2 20 V domu pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také
dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti, některé pak ku potupě.
2Tm 2 21 Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti,
posvěcenou, a užitečnou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou.
2Tm 2 22 Mládenčích pak žádostí utíkej, ale následuj spravedlnosti, víry,
lásky, pokoje, s těmi, kteříž vyzývají Pána z srdce čistého.
2Tm 2 23 Bláznivých pak a nevzdělavatelných otázek varuj se, věda, že plodí
sváry.
2Tm 2 24 Na služebníka pak Božího nesluší vadi ti se, ale aby byl přívětivý ke
všem, způsobný k učení, trpělivý,
2Tm 2 25 Kterýž by v tichosti vyučoval ty, jenž se pravdě protiví, zda by někdy

dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy,
 2Tm 2 26 Aby sami k sobě přijdouce, dobyli se z osídla ďáblova, od něhož jsou
 zjímání k vykonávání jeho vůle.
 2Tm 3 1 Toto pak věz, že v posledních dnech nastanou časové nebezpeční.
 2Tm 3 2 Nebo nastanou lidé sami sebe milující, peníze milující, chlubní,
 pyšní, zlodejci, rodičů neposlušní, nevděční, bezbožní,
 2Tm 3 3 Nelítostiví, smluv nezdrželiví, utrhači, nestřední, plaší, kterýmž nic
 dobrého milo není,
 2Tm 3 4 Zrádci, přívážčiví, nadutí, rozkoši milovníci více nežli Boha,
 2Tm 3 5 Mající způsob pobožnosti, ale moci její zapírajíce, a od takových se
 odvracuj.
 2Tm 3 6 Nebo z těch jsou i ti, kteříž nacházejí do domů, a jímajíce, vodí
 ženky obtížené hříchy, jenž vedeny bývají rozličnými žádostmi,
 2Tm 3 7 kteréž vždycky se učí, ale nikdy ku poznání pravdy přijíti nemohou.
 2Tm 3 8 Jakož zajisté Jannes a Jambres zprotivili se Mojžíšovi, tak i tito
 protiví se pravdě, lidé na myslí porušení a při víře spletení.
 2Tm 3 9 Ale nebudou více prospívati. Nebo nemoudrost jejich zjevná bude
 všechněm, jako i oněchno byla.
 2Tm 3 10 Ale ty jsi došel mého učení, způsobu života mého, úmyslu, víry,
 snášlivosti, lásky, trpělivosti,
 2Tm 3 11 Protivenství, utrpení, kteráž na mne přišla v Antiochii, v Ikonii, a v
 Lystrě; kterážto protivenství snášel jsem, ale ze všech vysvobodil mne Pán.
 2Tm 3 12 A takž i všickni, kteříž chtějí zbožně žíti býti v Kristu Ježíši,
 protivenství míti budou.
 2Tm 3 13 Zlí pak lidé a svůdcové prospívati budou ze zlého v horší, i jiné v
 blud uvodíce, i sami bludem pojati jsouce.
 2Tm 3 14 Ale ty zůstávej v tom, čemužs se naučil a cožť jest svěřeno, věda, od
 kohos se naučil.
 2Tm 3 15 A že hned od dětinství svatá Písma znáš, kteráž tě mohou moudrého
 učiniti k spasení skrze víru, kteráž jest v Kristu Ježíši.
 2Tm 3 16 Všelike zajisté Písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, k
 trestání, k napravování, k správě, kteráž náleží k spravedlnosti,
 2Tm 3 17 Aby byl dokonale člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový.
 2Tm 4 1 Protož já osvědčuji před obličejem Božím a Pána Jezukrista, kterýž má
 souditi živé i mrtvé v den zjevení svého a království svého,
 2Tm 4 2 Každé slovo Boží, ponoukej včas nebo nevčas, tresci, žehři, napomínej,
 ve vsí tichosti a učení.
 2Tm 4 3 Nebo přijde čas, že zdravého učení nebudou přijímati, ale majíce
 svrablavé uši, podle svých vlastních žádostí shromažďovati sami sobě budou učitele.
 2Tm 4 4 A odvrátíť uši od pravdy, a k básněm obrátí.
 2Tm 4 5 Ale ty ve všem buď bedliv, protivenství snášej, dílo kazatele konej,
 dokazuj toho dostatečně, že jsi věrný Kristův služebník.
 2Tm 4 6 Neb já se již k tomu blížím, abych obětován byl, a čas rozdělení mého
 nastává.
 2Tm 4 7 Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokonale, víru jsem zachoval.
 2Tm 4 8 Již za tím odložena jest mi koruna spravedlnosti, kterouž dá mi v onen
 den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují příští
 jeho.
 2Tm 4 9 Přičiň se k tomu, abys ke mně brzo přišel.
 2Tm 4 10 Nebo Démas mne opustil, zamilovav tento svět, a šel do Tessaloniky,
 Krescens do Galacie, Titus do Dalmacie.
 2Tm 4 11 Sám toliko Lukáš se mnou jest. Marka vezmi s sebou; nebo jest mi velmi
 potřebný k službě.
 2Tm 4 12 Tychikát jsem poslal do Efezu.
 2Tm 4 13 Truhličku, kteréž jsem nechal v Troadě u Karpa, když půjdeš, přines s
 sebou, i knihy, zvláště pergamén.
 2Tm 4 14 Alexander kotlář mnoho mi zlého způsobil; odplatiž jemu Pán podle
 skutků jeho.
 2Tm 4 15 Kteréhož i ty se vystříhej; nebo velmi se protivil řečem našim.
 2Tm 4 16 Při prvním mém odpovídání žádný se mnou nebyl, ale všickni mne
 opustili. Nebudiž jim to počítáno za hřích.
 2Tm 4 17 Pán pak byl se mnou a posilnil mne, aby skrze mne utvrzeno bylo kázání
 o Kristu, a aby je slyšeli všickni národové. I vytržen jsem byl z úst lva.
 2Tm 4 18 A vysvobodit mne Pán od každého skutku zlého a zachová k království
 svému nebeskému, jemuž sláva na věky věků. Amen.
 2Tm 4 19 Pozdrav Přišky a Akville, i Onezi forova domu.
 2Tm 4 20 Erastus zůstal v Korintu, Trofima pak nechal jsem v Milétu nemocného.
 2Tm 4 21 Pospěš před zimou přijíti ke mně. Pozdravuje tebe Eubulus a Pudens a
 Linus a Klaudia, i všickni bratři.
 2Tm 4 22 Pán Ježíš Kristus budiž s duchem tvým. Milost Boží s vámi. Amen. List
 tento druhý psán jest z Říma k Timoteovi, (kterýž první v Efezu za biskupa skrze vzkládání
 rukou zřízen byl,) když Pavel opět po druhé se stavěl před císařem Neronem.

Tts 1 1 Pavel, služebník Boží, apoštol pak Ježíše Krista, podle víry
vyvolených Božích a známosti pravdy, kteráž jest podle zbožnosti,
Tts 1 2 K naději života věčného, kterýž zaslíbil před časy věků ten, jenž
nikdy neklamá, Bůh, zjevil pak časy svými,
Tts 1 3 Totiž to slovo své, skrze kázání mně svěřené, podle zřízení Spasitele
našeho Boha, Ti tovi, vlastnímu synu u víře obecné:
Tts 1 4 Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce a Pána Jezukrista Spasitele
našeho.
Tts 1 5 Z té příčiny zanechal jsem tebe v Krétě, abys to, čehož tam ještě
potřebí, spravil a ustanovil po městech starší, jakož i já při tobě jsem zřídil:
Tts 1 6 Jest-li kdo bez úhony, jedné manželky muž, dítky maje věřící, na
kteréž by nemohlo touženo býti, že by byli bujní, anebo nepoddaní.
Tts 1 7 Neboť biskup má býti bez úhony, jako Boží šafář, ne svémyslný, ne
hněvivý, ne pijan vína, ne bijce, ne žádostivý mrzkého zisku,
Tts 1 8 Ale přívětivý k hostem, dobrotivý, opatrný, spravedlivý, svatý,
zdrželivý,
Tts 1 9 Pilně se přidržící věrné řeči v učení Božím, aby mohl i napomínati
učením zdravým, i ty, kteříž odpírají, přemáhati.
Tts 1 10 Neboť jsou mnozí nepoddaní, marnomluvní, i svůdcové myslí lidských,
zvláště ti, jenž jsou z obřízky.
Tts 1 11 Jimž musejí ústa zacpána býti; kteříž celé domy převracejí, učíce
neslušným věcem, pro mrzký zisk.
Tts 1 12 Řekl jeden z nich, vlastní jejich prorok, že Kretenští jsou vždycky
lháři, zlá hovada, břicha lenivá.
Tts 1 13 Svědectví to pravé jest. A protož tresciž je přísně, ať jsou zdraví u
víře,
Tts 1 14 Nešetříce Židovských básní, a přikázání lidí těch, jenž se odvracují
od pravdy.
Tts 1 15 Všecko zajisté čisté jest čistým, poskvrněným pak a nevěřícím nic není
čistého, ale poskvrněná jest i mysl jejich i svědomí.
Tts 1 16 Vypravují o tom, že Boha znají, ale skutky svými toho zapírají, ohavní
jsouce, a nepoddaní, a ke všelikému skutku dobrému nehodní.
Tts 2 1 Ty pak mluv, což sluší na zdravé učení.
Tts 2 2 Starci ať jsou strážliví, vážní, opatrní, zdraví u víře, v lásce, v
snáselivosti.
Tts 2 3 Tak také i staré ženy ať chodí zbožně, v oděvu příslušném a ať nejsou
převrhlé, ani mnoho vína pijící, dobrým věcem učící,
Tts 2 4 Aby mladice vyučovaly, kterak by muže své i dítky řádně milovaly,
Tts 2 5 Abyly šlechetné, čistotné, netoulavé, dobrotivé, mužům svým poddané,
aby nebylo dáno v porouhání slovo Boží.
Tts 2 6 Takž i mládenců napomínej k středmosti,
Tts 2 7 ve všech věcech sebe samého vydávaje za příklad dobrých skutků, a
zachovávaje v učení celost, vážnost,
Tts 2 8 Slovo zdravé bez úhony, aby ten, jenž by se protivil, zastyděl se
musil, nemaje co zlého mluviti o vás.
Tts 2 9 Služebníky uč, ať jsou poddáni pánům svým, ve všem jim se líbíce,
neodmlouvajíce,
Tts 2 10 Neokrádajíce, ale ve všem věrnosti pravé dokazující, aby učení
Spasitele našeho Boha ve všem ozdobovali.
Tts 2 11 Zjevit ať se jest zajisté ta milost Boží spasitelná všechněm lidem,
Tts 2 12 Vyučující nás, abychom odřeknouce se bezbožnosti a světských žádostí,
strážlivě, a spravedlivě, a zbožně živi byli na tomto světě,
Tts 2 13 očekávající té blahoslavené naděje a příští slávy velikého Boha a
Spasitele našeho Jezukrista,
Tts 2 14 Kterýž dal sebe samého za nás, aby nás vykoupil od všeliké nepravosti,
a očistil sobě samému lid zvláštní, horlivě následovný dobrých skutků.
Tts 2 15 Toto mluv, a napomínej, a tresci mocně. Žádný tebou nepohrzej.
Tts 3 1 Napomínej jich, ať jsou knížatům a mocnostem poddáni, jich poslušni, a
ať jsou k každému skutku dobrému hotovi.
Tts 3 2 Žádnému ať se nerouhají, nejsou svárliví, ale přívětiví, dokazující
všeliké tichosti ke všem lidem.
Tts 3 3 Byliť jsme zajisté i my někdy nesmyslní, tvrdošijní, bloudiví,
sloužící žádostem a rozkošem rozličným, v zlosti a v závisi bydlíce, ohyzdní, vespolek se
nenávidíce.
Tts 3 4 Ale když se zjevila dobrota a láska k lidem Spasitele našeho Boha,
Tts 3 5 Ne z skutků spravedlnosti, kteréž bychom my činili, ale podle
milosrdenství svého spasil nás, skrze obmytí druhého narození, a obnovení Ducha svatého,
Tts 3 6 Kteréhož vylil na nás hojně, skrze Jezukrista Spasitele našeho,
Tts 3 7 Abychom, ospravedlnění jsouce milostí jeho, byli dědicové v naději
života věčného.
Tts 3 8 Věrnáť jest řeč tato, a chcít, abys těch věcí potvrzoval, ať se snaží
v dobrých skutcích předčítí všickni, kteříž uvěřili Bohu. A toť jsou ty věci dobré, i lidem

užitečné.

Tts	3	9	Nemoudré pak otázky, a vyčítání rodů, a sváry, a hádky o věci zákonní zastavuj; nebt jsou neužitečné a marné.
Tts	3	10	Člověka kacíře po jednom neb druhém napomínání vyvrz,
Tts	3	11	věda, že takový jest převrácený, a hřeší, svým vlastním soudem jsa odsouzen.
Tts	3	12	Když posli k tobě Artemana aneb Tychika, snaž se přijíti ke mně do Nikopolim; neb jsem umínil tu přes zimu pobýti.
Tts	3	13	Zéna, učeného v Zákoně, a Apollo s pilností vyprovoď, ať v ničemž nemají nedostatku.
Tts	3	14	A nechažť se také učí i naši v dobrých skutcích předčiti, a zvláště, kdež jsou toho potřeby, aby nebyli neužiteční.
Tts	3	15	Pozdravují tě, kteříž jsou se mnou, všickni. Pozdraviž těch, kteříž nás milují u víře. Milost Boží budiž se všemi vámi. Amen. K Titovi, kterýž první biskup církve Kretenské skrze vzkládání rukou zřízen byl, psán z Nikopolim města Macedonského.
Phm	1	1	Pavel, vězeň Krista Ježíše, a Timoteus bratr, Filemonovi milému, a pomocníku našemu,
Phm	1	2	A Apfie sestře milé, a Archippovi spolurytíři našemu, i vši církvi, kteráž jest v domě tvém:
Phm	1	3	Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.
Phm	1	4	Díky činím Bohu svému, vždycky zmínku o tobě čině na svých modlitbách,
Phm	1	5	slyše o lásce tvé a víře, kterouž máš ku Pánu Ježíšovi, i ke všechném svatým,
Phm	1	6	Aby společnost víry tvé mocná byla a tudy poznáno býti mohlo, cožkoli dobrého jest v vás skrze Krista Ježíše.
Phm	1	7	Radost zajisté máme velikou, a potěšení z lásky tvé, že srdce svatých občerstvena jsou skrze tebe, bratře.
Phm	1	8	Protož ačkoli mnohou smělost mám v Kristu rozkázati tobě, což by náleželo,
Phm	1	9	však pro lásku raději tebe prosím, jsa již takový, totiž Pavel starý, a nyní i vězeň Ježíše Krista.
Phm	1	10	Prosímť pak tebe za syna svého, kteréhož jsem zplodil v vězení svém, Onezima,
Phm	1	11	kterýž byl někdy tobě neužitečný, ale nyní tobě i mně velmi užitečný, jehožť jsem odeslal.
Phm	1	12	Protož ty jej, (totiž srdce mé,) přijmi.
Phm	1	13	Kteréhožto já chtěl jsem byl při sobě zanechati, aby mi posluhoval místo tebe v vězení, kteréž trpím pro evangelium;
Phm	1	14	Ale bez vědomí tvého nechtěl jsem nic učiniti, aby dobrý skutek tvůj nebyl jako bezděky, ale z dobré vůle.
Phm	1	15	Ano snad proto byl odšel na chvíli, abys jej potom věčného měl,
Phm	1	16	Již ne jako služebníka, ale více než služebníka, totiž bratra milého, zvláště mně, a čím víc tobě, i podle těla, i v Pánu.
Phm	1	17	Protož máš-li mne za tovaryše, přijmiž jej, jako mne.
Phm	1	18	Jestližeť pak v čem ublížil, anebo jest-liť co dlužen, to mně přičti.
Phm	1	19	Já Pavel psal jsem svou rukou, jáť zaplatím; ať nedím tobě, že ty i sám sebe jsi mi dlužen.
Phm	1	20	Tak, bratře, ať já uživu tebe v Pánu; očerstviž srdce mé v Pánu.
Phm	1	21	Jist jsa tvým poslušenstvím, tak jsem tobě napsal, věda, že i více, nežli pravím, učiníš.
Phm	1	22	A mezi tím připravíž mi také hospodu; neboť naději mám, že k modlitbám vašim budu vám navrácen.
Phm	1	23	Pozdravují tě Epafra, (spoluvězeň můj pro Krista Ježíše,) Marek, Aristarchus, Démas a Lukáš, pomocníci moji.
Phm	1	24	Milost Pána našeho Jezukrista budiž s duchem vašim. Amen. List tento k Filemonovi psán byl z Říma po Onezimovi služebníku.
Hbr	1	1	Častokrát a rozličnými způsoby mluvíval někdy Bůh otcům skrze proroky, v těchto pak posledních dnech mluvil nám skrze Syna svého,
Hbr	1	2	kteréhož ustanovil dědicem všeho, skrze něhož i věky učinil.
Hbr	1	3	Kterýžto jsa blesk slávy, a obraz osoby jeho, a zdržuje všecko slovem mcnosti své, očištění hříchů našich skrze sebe samého učiniv, posadil se na pravici velebnosti na výsostech,
Hbr	1	4	Tím důstojnější nad anděly učiněn, čím vyvýšenější nad ně jméno dědičně obdržel.
Hbr	1	5	Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: Já budu jemu Otcem, a on mi bude Synem?
Hbr	1	6	A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.
Hbr	1	7	A o andělích zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plamen ohně;
Hbr	1	8	Ale k Synu dí: Stoliče tvá, ó Bože, trvá na věky věků, berla pravosti jestiž berla království tvého.

Hbr 1 9 Miloval jsi spravedlnost, a nenáviděl jsi nepravosti, protože pomazal tebe, ó Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad spoluúčastníky tvé.

Hbr 1 10 A opět: Ty, Pane, na počátku založil jsi zemi, a díla rukou tvých jsou nebesa.

Hbr 1 11 Onať pominou, ty pak zůstáváš; a všecka jako roucho zvetšejí,

Hbr 1 12 A jako oděv svineš je, i budouť změněna. Ale ty jsi vždycky tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou.

Hbr 1 13 A kterému kdy z andělů řekl: Seď na pravici mé, dokavadž nepoložím nepřátele tvých za podnože noh tvých?

Hbr 1 14 Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posílání bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?

Hbr 2 1 Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevymizelo.

Hbr 2 2 Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné, a každé přestoupení a neposlušství vzalo spravedlivou odměnu pomsty,

Hbr 2 3 Kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprvé začalo vypravováno býti skrze samého Pána, od těch pak, kteříž Pána slýchali, nám utvrzeno jest.

Hbr 2 4 Čemuž i Bůh svědectví vydával skrze divy a zázraky, a rozličné moci, i podělování Duchem svatým, podle vůle své.

Hbr 2 5 Nebo nepoddal andělům okráštku země budoucího, o kterémž mluvíme.

Hbr 2 6 Osvědčilť jest pak na jednom místě jeden, řka: Co jest člověk, že naň pomníš, aneb syn člověka, že na něj patříš.

Hbr 2 7 Maličkos jej menšího andělů učinil, slavou a ctí korunoval jsi ho, a ustanovilš jej nad dílem rukou svých.

Hbr 2 8 Všecko jsi podmanil pod nohy jeho. A kdyžť jest jemu všecko poddal, tedy ničeho nezanechal nepodmaněného jemu. Ačkoli nyní ještě nevidíme, aby jemu všecko poddáno bylo.

Hbr 2 9 Ale toho maličko nižšího andělů, vidíme Ježíše, pro utrpení smrti slávou a ctí korunovaného, aby z milosti Boží za všechny okusil smrti.

Hbr 2 10 Slušeloť zajisté na toho, pro kteréhož jest všecko, a skrze kteréhož jest všecko, aby mnohé syny přiveda k slávě, vůdce spasení jejich skrze utrpení dokonalého učinil.

Hbr 2 11 Nebo i ten, jenž posvěcuje, i ti, kteříž posvěcení bývají, z jednoho jsou všickni. Pro kteroužto příčinu nestydí se jich nazývati bratřími,

Hbr 2 12 Řka: Zvěstovati budu jméno tvé bratřím svým, uprostřed shromáždění prozpěvovati budu tobě.

Hbr 2 13 A opět: Já budu v něm doufati. A opět: Aj, já a dítky, kteréž dal mi Bůh.

Hbr 2 14 Poněvadž tedy dítky účastnost mají těla a krve, i on též podobně účasten jest jich, aby skrze smrt zahladil toho, kterýž má vládařství smrti, to jest ďábla,

Hbr 2 15 A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu.

Hbr 2 16 Neboť nepřijal andělů, ale sámě Abrahamovo přijal.

Hbr 2 17 A protože ve všem připodobněn býti měl bratřím, aby milosrdný byl a věrný nejvyšší kněz v tom, což by u Boha k očištění hříchů lidu jednáno býti mělo.

Hbr 2 18 Nebo že jest i sám trpěl, pokoušín byv, může také pokušení trpícím spomáhati.

Hbr 3 1 A protože, bratří svatí, povolání nebeského účastníci, spatřujte apoštola a nejvyššího kněze vyznání našeho, Krista Ježíše,

Hbr 3 2 věrného tomu, kdož jej ustanovil, jako i Mojžíš byl věrný ve všem domě jeho.

Hbr 3 3 Tím větší zajisté slávy tento nad Mojžíše jest hoden, čím větší má čest stavitel nežli sám dům.

Hbr 3 4 Nebo všeliký dům ustaven bývá od někoho, ten pak, kdož všechny tyto věci ustavěl, Bůh jest.

Hbr 3 5 A Mojžíš zajisté věrný byl v celém domě jeho, jako služebník, na osvědčení toho, což potom mělo mluveno býti.

Hbr 3 6 Ale Kristus, jakožto Syn, vládne nad domem svým. Kterýžto dům my jsme, jestliže tu svobodnou důfanlivost, a tu chloubu naděje až do konce pevnou zachováme.

Hbr 3 7 Protož jakž praví Duch svatý: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho,

Hbr 3 8 Nezatvrzujtež srdcí svých, jako při onom popouzení Boha v den pokušení toho na poušti;

Hbr 3 9 Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusiliť jsou mne, a viděli skutky mé po čtyřidcti let.

Hbr 3 10 Protož hněviv jsem byl na pokolení to, a řekl jsem: Tito vždycky bloudí srdcem, a nepoznávají cest mých.

Hbr 3 11 Takže jsem přísáhl v hněvě své, že nevejdou v odpočinutí mé.

Hbr 3 12 Viztež, bratří, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé, a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého.

Hbr 3 13 Ale napomínejte se vespolek po všechny dny, dokavadž se dnes jmenuje, aby někdo nebyl zatvrzen oklamáním hřícha.

Hbr 3 14 Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek
podstaty až do konce pevný zachováme.
Hbr 3 15 Protož dokudž se říká: Dnes, uslyšeli-li byste hlas jeho, nezatvrzujte
srdcí svých, jako při onom popouzení Boha.
Hbr 3 16 Nebo někteří slyševše, popouzeli ho, ale ne všickni, jenž vyšli z
Egypta skrze Mojžíše.
Hbr 3 17 Na které se pak hněval čtyřicet let? Zdali ne na ty, kteříž hřešili,
jejichžto těla padla na poušti?
Hbr 3 18 A kterým zapřisáhl, že nevejdou do odpočinutí jeho? však těm, kteříž
byli neposlušní.
Hbr 3 19 A vidíme, že jsou nemohli vjíti pro nevěru.
Hbr 4 1 Bojmež se tedy, aby snad opustě zaslíbení o vjití do odpočinutí jeho,
neopozdil se někdo z vás.
Hbr 4 2 Nebo i nám zvěstováno jest, jako i oněmno, ale neprospěla jim řeč
slyšená, nepřipojená k víře, když slyšeli.
Hbr 4 3 Neboť vcházíme v odpočinutí my, kteříž jsme uvěřili, jakož řekl:
Protož jsem přísáhl v hněvě své, žeť nevejdou v odpočinutí mé, ačkoli dávno odpočinul Bůh,
hned po vykonání skutků od ustanovení světa.
Hbr 4 4 Nebo pověděl na jednom místě o sedmém dni takto: I odpočinul Bůh dne
sedmého ode všech skutků svých.
Hbr 4 5 A tuto zase: Že nevejdou v odpočinutí mé.
Hbr 4 6 A poněvadž vždy na tom jest, že někteří mají vjíti do něho, a ti,
kterýmž prvé zvěstováno jest, nevešli pro svou nevěru,
Hbr 4 7 Opět ukládá den jakýsi, Dnes, pravě skrze Davida, po takovém času,
jakož řečeno jest, Dnes uslyšíte-li hlas jeho, nezatvrzujte srdcí svých.
Hbr 4 8 Nebo byt' byl Jozue v odpočinutí je uvedl, nebylt' by potom mluvil o
jiném dni.
Hbr 4 9 A protož zůstávat svátek lidu Božímu.
Hbr 4 10 Neb kdožkoli všel v odpočinutí jeho, takéť i on odpočinul od skutků
svých, jako i Bůh od svých.
Hbr 4 11 Snažmež se tedy vjíti do toho odpočinutí, aby někdo neupadl v týž
příklad nedověry.
Hbr 4 12 Živát jest zajisté řeč Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na
obě straně ostrý, a dosahujet až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i mozku v kostech, a
rozeznává myšlení i mínění srdce.
Hbr 4 13 A neníť žádného stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho,
nýbrž všechny věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše.
Hbr 4 14 Protož majíce nejvyššího kněze velikého, kterýžto pronikl nebesa,
Ježíše Syna Božího, držmež vyznání naše.
Hbr 4 15 Nebo nemáme nejvyššího kněze, kterýž by nemohl čitedlen býti mdlob
našich, ale zkušeného ve všem nám podobně, kromě hříchu.
Hbr 4 16 Přistupmež tedy směle s doufáním k trůnu milosti, abychom dosáhli
milosrdenství, a milost nalezneme ku pomoci v čas příhodný.
Hbr 5 1 Všílký zajisté nejvyšší kněz z lidu vzatý za lidi bývá postaven v
těch věcech, kteréž u Boha mají jednány býti, totiž aby obětoval i dary i oběti za hříchy,
Hbr 5 2 Kterýž by mohl, jakž sluší, lítost míti nad neznajícími a bloudícími,
jsa i sám obklíčen nemocí.
Hbr 5 3 A pro ni povinen jest, jakož za lid, tak i za sebe samého obětovati
oběti za hříchy.
Hbr 5 4 A aniž kdo sobě sám té cti osobuje, ale ten, kterýž by byl povolán od
Boha, jako i Aron.
Hbr 5 5 Tak i Kristus ne sám sobě té cti osobil, aby byl nejvyšším knězem, ale
ten, kterýž řekl jemu: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe.
Hbr 5 6 Jakž i jinde praví: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.
Hbr 5 7 Kterýž za dnů těla svého modlitby a ponížené prosby k tomu, kterýž ho
mohl zachovati od smrti, s křikem velikým a slzami obětoval, a uslyšán jest i vysvobozen z
toho, čehož se strašil.
Hbr 5 8 A ačkoli byl Syn Boží, z toho však, což strpěl, naučil se
poslušenství.
Hbr 5 9 A tak dokonalý jsa, učiněn jest všechněm sebe poslušným původem
spasení věčného,
Hbr 5 10 Nazván jsa od Boha nejvyšším knězem podlé řádu Melchisedechova.
Hbr 5 11 O kterémž mnoho by se mělo mluvit, a to nesnadných věcí k vypravení,
ale vy jste nezpůsobilých uší.
Hbr 5 12 Nebo měvše býti v tak dlouhém času mistři, opět potřebujete učení býti
prvním počátkům výmluvností Božích, a učinění jste mléka potřebující, a ne pokrmu hrubšího.
Hbr 5 13 Kdožkoli zajisté mléka se drží, nechápá slova spravedlnosti; (nebo
nemluvně jest).
Hbr 5 14 Ale dokonalých jest hrubý pokrm, totiž těch, kteříž pro zvyklost mají
smysly způsobilé k rozeznání dobrého i zlého.
Hbr 6 1 Protož opustíte řeč počátku Kristova, k dokonalosti se nesme, ne opět
zakládajíc gruntu pokání z skutků mrtvých, a víry v Boha,

Hbr	6	2	Křtů učení, vzkládání rukou, a vzkříšení z mrtvých, i soudu věčného.
Hbr	6	3	A totž učiníme, dopustí-li Bůh.
Hbr	6	4	Nebo nemožné jest jednou již osvíceným, kteříž i zakusili daru
nebeského, a účastníci učinění byli Ducha svatého,			
Hbr	6	5	Okusili také dobrého Božího slova, a moci věka budoucího,
Hbr	6	6	Kdyby padli, zase obnoviti se ku pokání, jakožto těm, kteříž opět sobě
zнову křižují Syna Božího, a v porouhání vydávají.			
Hbr	6	7	Země zajisté, kteráž často na sebe přicházející déšť pije, a rodí
bylinu příhodnou těm, od kterýchž bývá dělána, dochází požehnání od Boha.			
Hbr	6	8	Ale vydávající trní a bodláky zavržená jest, a blízká zlořečení,
jejížto konec bývá spálení.			
Hbr	6	9	My pak, nejmilejší, nadějemeť se o vás lepších věcí, a náležejících k
spasení, ač pak koli tak mluvíme.			
Hbr	6	10	Neboť není nespravedlivý Bůh, aby se zapomenul na práci vaši a na
pracovitou lásku, kteréž jste dokazovali ke jménu jeho, slouživše svatým, a ještě sloužíce.			
Hbr	6	11	Žádámeť pak, aby jeden každý z vás až do konce prokazoval tu
opravdovou pilnost k nabytí plně jistoty naděje,			
Hbr	6	12	Tak abyste nebyli líní, ale následovníci těch, kteříž skrze víru a
snášelivost obdrželi dědictví zaslíbené.			
Hbr	6	13	Abrahamovi zajisté zaslíbení čině Bůh, když neměl skrze koho většího
přisáhnouti, přisáhl skrze sebe samého,			
Hbr	6	14	Řka: Jisté požehnám velmi tobě, a velice rozmnožím tebe.
Hbr	6	15	A tak trpělivě očekáváje, dosáhl zaslíbení.
Hbr	6	16	Lidé zajisté skrze většího, nežli jsou sami, přísahají, a všelike
rozepře mezi nimi konec jest, když bývá potvrzena přísahou.			
Hbr	6	17	A takž Bůh, chtěje dostatečně ukázati dědicům zaslíbení svých
neproměnitelnost rady své, vložil mezi to přísahu,			
Hbr	6	18	Abychom skrze ty dvě věci nepohnutelné, (v nichž nemožné jest, aby Bůh
klamal), měli přepevné potěšení, my, kteříž jsme se utekli k obdržení předložené naděje.			
Hbr	6	19	Kteroutož máme jako kotvu duše, i bezpečnou i pevnou, a vcházející až
do vnitřku za oponu,			
Hbr	6	20	Kdežto předchůdce náš pro nás všel Ježíš, jsa učiněn podle řádu
Melchisedechova nejvyšším knězem na věky.			
Hbr	7	1	Nebo ten Melchisedech byl král Sále, kněz Boha nejvyššího, kterýž
vyšel v cestu Abrahamovi, navracujícímu se od pobití králů, a dal jemu požehnání.			
Hbr	7	2	Kterémužto Abraham i desátek dal ze všeho. Kterýž nejprvé vykládá se
král spravedlnosti, potom pak i král Sále, to jest král pokoje,			
Hbr	7	3	Bez otce, bez matky, bez rodu, ani počátku dnů, ani skonání života
nemaje, ale připodobněn jsa Synu Božímu, zůstává knězem věčně.			
Hbr	7	4	Pohleďtež tedy, kteraký ten byl, jemuž i desátky z kořistí dal Abraham
patriarcha.			
Hbr	7	5	A ješto ti, kteříž jsou z synů Lévi kněžství přijímající, přikázání
mají desátky bráti od lidu podle Zákona, to jest od bratří svých, ačkoli posílých z bedr			
Abrahamových,			
Hbr	7	6	Tento pak, jehož rod není počten mezi nimi, desátky vzal od Abrahama,
a tomu, kterýž měl zaslíbení, požehnání dal.			
Hbr	7	7	A jisté beze všeho odporu menší od většího požehnání bere.
Hbr	7	8	A tuto desátky berou smrtelní lidé, ale tamto ten, o němž se
vysvědčuje, že jest živ.			
Hbr	7	9	A ať tak dím, i sám Lévi, kterýž desátky bere, v Abrahamovi desátky
dal.			
Hbr	7	10	Nebo ještě v bedrách otce byl, když vyšel proti němu Melchisedech.
Hbr	7	11	A protož byla-liť dokonalost spasení skrze Levítské kněžství, (nebo za
toho kněžství vydán jest lidu zákon,) jakáž toho byla potřeba, aby jiný kněz podle řádu			
Melchisedechova povstal, a nebyl již více podle řádu Aronova jmenován?			
Hbr	7	12	A poněvadž jest kněžství přeneseno, musiloť také i zákona přenesení
býti.			
Hbr	7	13	Nebo ten, o kterémž se to praví, jiného jest pokolení, z kteréhožto
žádný při oltáři v službě nebyl.			
Hbr	7	14	Zjevné jest zajisté, že z pokolení Judova posel Pán náš, o kterémžto
pokolení nic z strany kněžství nemluvil Mojžíš.			
Hbr	7	15	Nýbrž hojněji to zjevné jest i z toho, že povstal jiný kněz podle řádu
Melchisedechova,			
Hbr	7	16	kterýžto učiněn jest knězem ne podle zákona přikázání tělesného, ale
podle moci života neporušitelného.			
Hbr	7	17	Nebo svědčí Písmo, řka: Ty jsi kněz na věky podle řádu
Melchisedechova.			
Hbr	7	18	Stalo se zajisté složení onoho předešlého přikázání, protože bylo mdlé
a neužitečné.			
Hbr	7	19	Nebo ničehož k dokonalosti nepřivedl zákon, ale na místo jeho uvedena
lepší naděje, skrze niž přibližujeme se k Bohu.			
Hbr	7	20	A to tím lepší, že ne bez přísahy.

Hbr 7 21 Nebo onino bez přísahy kněžskými učinění bývali, tento pak s přísahou, skrze toho, kterýž řekl k němu: Přisáhl Pán, a nebudeš toho litovati: Ty jsi kněz na věky podle řádu Melchisedechova.

Hbr 7 22 Taktéž lepší smlouvy prostředníkem učiněn jest Ježíš.

Hbr 7 23 A také onino mnozí bývali kněží, protože smrt bránila jim vždycky trvati;

Hbr 7 24 Ale tento poněvadž zůstává na věky, věčné má kněžství.

Hbr 7 25 A protož i dokonale spasiti může všechny přistupující skrze něj k Bohu, vždycky jsa živ k orodování za ně.

Hbr 7 26 Takovéhoť zajisté nám slušelo míti nejvyššího kněze, svatého, nevinného, nepoškrvněného, odděleného od hříšníků, a jenž by vyšší nad nebesa učiněn byl,

Hbr 7 27 kterýž by nepotřeboval na každý den, jako onino kněží, nejprv za své vlastní hříchy oběti obětovati, potom za hříchy lidu. Neboť jest to učinil jednou, samého sebe obětovav.

Hbr 7 28 Zákon zajisté lidi mající nedostatky ustavoval za nejvyšší kněží, ale slovo přísěčné, kteréž se stalo po Zákonu, ustanovilo Syna Božího dokonalého na věky.

Hbr 8 1 Ale summa toho mluvení tato jest, že takového máme nejvyššího kněze, kterýž se posadil na pravici trůnu velebnosti v nebesích.

Hbr 8 2 Služebník jsa svatyně, a pravého toho stánku, kterýž Pán vzdělal, a ne člověk.

Hbr 8 3 všeliký zajisté nejvyšší kněz k obětování darů a obětí bývá ustanoven, a protož potřebí bylo, aby i tento měl, co by obětoval.

Hbr 8 4 Nebo kdyby byl na zemi, aniž by knězem byl, když by zůstávali ti kněží, kteříž obětují dary podle zákona,

Hbr 8 5 sloužící podobenství a stínu nebeských věcí, jakož Mojžíšovi od Boha řečeno bylo, když dokonávati měl stánek: Hleďž, prý, abys udělal všecko ku podobenství, kteréž jest ukázáno na hoře.

Hbr 8 6 Nyní pak tento náš nejvyšší kněz tím důstojnějšího došel úřadu, čímž i lepší smlouvy prostředníkem jest, kterážto lepšími zaslíbeními jest utvrzena.

Hbr 8 7 Nebo kdyby ona první byla bez úhony, nebylo by hledáno místa druhé.

Hbr 8 8 Nebo obviňuje Židy, dí: Aj, dnové jdou, praví Pán, v nichž vejdu s domem Izraelským a s domem Judským v smlouvu novou.

Hbr 8 9 Ne podle smlouvy té, kterouž jsem učinil s otci jejich v ten den, když jsem je vzal za ruku jejich, abych je vyvedl z země Egyptské. Nebo oni nezůstali v smlouvě mé, a já opustil jsem je, praví Pán.

Hbr 8 10 Protož tatoť jest smlouva, v kterouž vejdu s domem Izraelským po těch dnech, praví Pán: Dám zákony své v mysl jejich, a na srdcích jejich napíše je, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem.

Hbr 8 11 A nebudouť učiti jeden každý bližního svého, a jeden každý bratra svého, říkajíce: Poznej Pána, protože mne všickni znáti budou, od nejmenšího z nich až do největšího z nich.

Hbr 8 12 Nebo milostiv budu nepravostem jejich, a na hříchy jejich, ani na nepravosti jejich nikoli nepomenu více.

Hbr 8 13 A kdyžť praví o nové, tedy pokládá první za vetchou; což pak větší a schází, blízké jest zahynutí.

Hbr 9 1 Mělat pak i první ona smlouva ustanovení z strany služeb a svatyni světskou.

Hbr 9 2 Nebo udělán byl stánek první, v kterémž byl svícen, a stůl, a posvátní chlebové, a ten sloužil svatyně.

Hbr 9 3 Za druhou pak oponou byl stánek, kterýž sloužil svatyně svatých,

Hbr 9 4 Zlatou máje kadidelnici, a truhlu smlouvy, všudy obloženou zlatem, kdežto bylo věderce zlaté, mající v sobě mannu, a hůl Aronova, kteráž byla zkvetla, a dsky zákona,

Hbr 9 5 Nad truhlou pak byli dva cherubínové slávy, zastěňující slitovnici. O kterýchž věcech není potřebí nyní vypravovati o jedné každé obzvláštně.

Hbr 9 6 To vše když tak jest zřízeno, do prvního stánku vždycky vcházejí kněží, služby vykonávajíce,

Hbr 9 7 Do druhého pak jedinou v rok sám nejvyšší kněz, ne bez krve, kterouž obětuje sám za sebe, i za lidské nevědomosti.

Hbr 9 8 Čímž Duch svatý ukazuje to, že ještě nebyla zjevena cesta k svatyni, dokudž první stánek trval.

Hbr 9 9 kterýž byl podobenstvím na ten přítomný čas, v němžto darové a oběti se obětují, kteréž nemohou dokonalého v svědomí učiniti toho, kdož obětuje,

Hbr 9 10 Toliko v pokrmích a v nápojích, a v rozličných umýváních a ospravedlňováních tělesných, až do času napravení, záležející.

Hbr 9 11 Ale Kristus přišel, nejvyšší kněz budoucího dobrého, skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukou udělaný, to jest ne tohoto stavení,

Hbr 9 12 Ani skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev, všel jednou do svatyně, věčné vykoupení nalezl.

Hbr 9 13 Nebo jestližeť krev býků a kozlů, a popel jalovice, pokropující poskrvněných, posvěcuje jich k očištění těla,

Hbr 9 14 Čím více krev Kristova, kterýžto skrze Ducha věčného samého sebe

obětoval nepoškvrněného Bohu, očistí svědomí vaše od skutků mrtvých k sloužení Bohu živému?
Hbr 9 15 A pro tu příčinu nové smlouvy prostředník jest, aby, když by smrt mezi
to vkročila k vyplacení přestoupení těch, kteráž byla za první smlouvy, zaslíbení věčného
dědictví přijali ti, jenž jsou povoláni.
Hbr 9 16 Nebo kdež se děje kšaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila
toho, kdož činí kšaft.
Hbr 9 17 Kšaft zajisté těch, kteříž zemřeli, pevný jest, poněvadž ještě nemá
moci, dokudž živ jest ten, jenž kšaft činil.
Hbr 9 18 Protož ani první onen kšaft bez krve nebyl posvěcován.
Hbr 9 19 Nebo když Mojžíš všecka přikázání podle zákona všemu lidu předložil,
vzav krev telat a kozlů, s vodou a s vlnou červenou a s yzopem, tak spolu i knihy i všeho lidu
pokropil,
Hbr 9 20 Řka: Tatoť jest krev zákona, kterýž vám Bůh vydal.
Hbr 9 21 Ano i stánku i všech nádob k službě náležitých rovně též krví
pokropil.
Hbr 9 22 A téměř všecko podle zákona krví očišťováno bývá, a bez krve vyliť
nebývá odpuštění vin.
Hbr 9 23 Protož potřebí bylo, aby věci nebeských příkladové těmi věcmi
očišťováni byli, nebeské pak věci lepšími oběťmi, nežli jsou ty.
Hbr 9 24 Neboť nevšel Kristus do svatyně rukou udělané, kteráž by byla příklad
s pravou svatyní se srovnávající, ale právě v nebe všel, aby nyní přítomný byl tváří Boží za
nás.
Hbr 9 25 Ne aby častokrát obětoval sebe samého, jako nejvyšší kněz vcházel do
svatyně každý rok se krví cizí,
Hbr 9 26 (sic jinak byl by musil častokrát trpěti od počátku světa,) ale nyní
jednou při skonání věků, na shlazení hřícha skrze obětování sebe samého, zjeven jest.
Hbr 9 27 A jakož uloženo lidem jednou umřítí, a potom bude soud,
Hbr 9 28 Tak i Kristus jednou jest obětován, k shlazení mnohých lidí hříchů;
podruhé pak bez hříchu ukáže se těm, kteříž ho čekají k spasení.
Hbr 10 1 Zákon zajisté, máje stín budoucího dobrého, a ne sám obraz pravý těch
věcí, jednostejnými, kteréž po všecka léta obětují, oběťmi nikdy nemůž přistupujících
dokonalých učiniti.
Hbr 10 2 Sic jinak zdaliž by již nepřestaly obětovány býti, protože by již
neměli žádného svědomí z hříchu ti, jenž obětují, jsouce jednou očištěni?
Hbr 10 3 Ale při těch obětech připomínání hříchů děje se každého roku.
Hbr 10 4 Neboť možné není, aby krev býků a kozlů shladila hříchy.
Hbr 10 5 Protož vcházeje na svět, dí: Obětí a darů nechtěl jsi, ale tělo jsi mi
způsobil.
Hbr 10 6 Zápalných obětí, ani obětí za hřích jsi neoblíbil.
Hbr 10 7 Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně), abych
činil, ó Bože, vůli tvou.
Hbr 10 8 Pověděv napřed: Že obětí a darů, a zápalů, i obětí za hřích, (kteréž
se podle zákona obětují), nechtěl jsi, aniž jsi jich oblíbil,
Hbr 10 9 Tehdy řekl: Aj, jduť, (jakož v knihách psáno jest o mně) abych činil,
ó Bože, vůli tvou. Ruší první, aby druhé ustanovil.
Hbr 10 10 V kteréžto vůli posvěcení jsme skrze obětování těla Ježíše Krista
jednou.
Hbr 10 11 A všeliký zajisté kněz přistojí, na každý den službu konaje, a
jednostejné často obětuje oběti, kteréž nikdy nemohou odjíti hříchů.
Hbr 10 12 Ale tento, jednu obět obětovav za hříchy, vždycky sedí na pravici
Boží,
Hbr 10 13 Již dále očekáváje, až by položení byli nepřátelé jeho za podnož noh
jeho.
Hbr 10 14 Nebo jednou obětí dokonalé učinil na věky ty, kteříž posvěcení
bývají.
Hbr 10 15 Svědčit pak nám to i sám Duch svatý. Nebo prve pověděv:
Hbr 10 16 Tatoť jest smlouva, kterouž učiním s nimi po těch dnech, praví Pán:
Dám zákony své v srdce j jejich, a na myslech jejich napíši je,
Hbr 10 17 Za tím řekl: A na hříchy jejich, i na nepravosti jejich nikoli
nezpomenu více.
Hbr 10 18 Kdežť pak jest odpuštění jich, neníť potřebí více oběti za hřích.
Hbr 10 19 Majíce tedy, bratří, plnou svobodu k vjíti do svatyně skrze krev
Ježíšovu,
Hbr 10 20 Tou cestou novou a živou, kterouž nám způsobil skrze oponu, to jest
tělo své,
Hbr 10 21 A majíce kněze velikého nad domem Božím,
Hbr 10 22 Přistupmež s pravým srdcem, v plné jistotě víry, očištěná majíce srdce
od svědomí zlého,
Hbr 10 23 A umyté tělo vodou čistou, držmež nepochybné vyznání naděje; (nebo
věrnýť jest ten, kterýž zaslíbil.)
Hbr 10 24 A šetřme jedni druhých, k rozněcování se v lásce a dobrých skutcích,
Hbr 10 25 Neopouštějce společného shromáždění našeho, jako někteří obyčej mají,

ale napomínajíce se, a to tím více, čímž více vidíte, že se ten den přibližuje.
Hbr 10 26 Nebo jestliže bychom dobrovolně hřešili po přijetí známosti pravdy,
nezůstávalo by již více obětí za hříchy,
Hbr 10 27 Ale hrozné nějaké očekávání soudu, a ohně prudká pálivost, kterýž
žráti má protivníky.
Hbr 10 28 Kdož by koli pohrdal Zákonem Mojžíšovým, bez lítosti pode dvěma neb
třmi svědky umírá.
Hbr 10 29 Což se vám zdá, jak přísnějšího trestání hoden jest ten, kdož by Syna
Božího pošlapával a krev smlouvy, kterouž byl posvěcen, za nehodnou drahého vážení by měl, a
duchu milosti potupu učinil?
Hbr 10 30 Známeť zajisté toho, jenž řekl: Mně pomsta, já odplatím, praví Pán. A
opět: Pán souditi bude lid svůj.
Hbr 10 31 Hrozněť jest upadnouti v ruce Boha živého.
Hbr 10 32 Rozpomeňtež se pak na předešlé dny, v nichžto osvědčení byvše, mnohý
boj rozličných utrpení snášeli jste,
Hbr 10 33 Buďte když jste byli i pohaněními i ssouženými jako divadlo učinění,
buďte účastníci učinění byvše těch, kteříž tak zmítání byli.
Hbr 10 34 Nebo i vězení mého čitelní jste byli, a rozchvátání statků svých s
radostí jste strpěli, věduce, že v sobě máte lepší zboží nebeské a trvanlivé.
Hbr 10 35 Protož neodmítejtež od sebe smělé doufanlivosti vaší, kterážto velikou
má odplatu.
Hbr 10 36 Než potřebíť jest vám trpělivosti, abyste vůli Boží činíce, dosáhli
zaslíbení.
Hbr 10 37 Nebo ještě velmi, velmi maličko, a aj, ten, kterýž přijíti má, přijde,
a nebudeť meškati.
Hbr 10 38 Spravedlivý pak z víry živ bude. Pakli by se kdo jinam obrátil,
nezalibuje sobě duše má v něm.
Hbr 10 39 Ale myť nejsme poběhlci k zahynutí, ale věřící k získání duše.
Hbr 11 1 Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.
Hbr 11 2 Pro ni zajisté svědectví došli předkové.
Hbr 11 3 Věrou rozumíme, že učinění jsou věkové slovem Božím, takže z ničeho
jest to, což vidíme, učiněno.
Hbr 11 4 Věrou lepší obět Bohu obětoval Abel, nežli Kain, skrze kteroužto
svědectví obdržel, že jest spravedlivý, jakž sám Bůh darům jeho svědectví vydal. A skrze tu
víru, již umřev, ještě mluví.
Hbr 11 5 Věrou Enoch přenesen jest, aby neviděl smrti, a není nalezen, proto že
jej Bůh přenesl. Prvé zajisté, než jest přenesen, svědectví měl, že se líbil Bohu.
Hbr 11 6 Bez víry pak nemožné jest líbiti se Bohu; nebo přistupující k Bohu
věriti musí, že jest Bůh, a těm, kteříž ho hledají, že odplatu dává.
Hbr 11 7 Věrou napomenut jsa od Boha Noé o tom, čehož ještě nebylo viděti, boje
se, připravoval koráb k zachování domu svého; skrze kterýžto koráb odsoudil svět, a
spravedlnosti té, kteráž jest z víry, učiněn jest dědicem.
Hbr 11 8 Věrou, povolán jsa Abraham, uposlechl Boha, aby odšel na to místo,
kteréž měl vzíti za dědictví; i šel, nevěda, kam přijde.
Hbr 11 9 Věrou bydlil v zemi zaslíbené jako v cizí v staních přebýváje s Izákem
a s Jákobem, spoludědici téhož zaslíbení.
Hbr 11 10 Nebo očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel
jest Bůh.
Hbr 11 11 Věrou také i Sára moc ku početí semene přijala, a mimo čas věku
porodila, když věřila, že jest věrný ten, jenž zaslíbil.
Hbr 11 12 A protož i z jednoho, a to již téměř umrtveného, rozplozeno jest
potomků množství veliké, jako jest množství hvězd nebeských, a jako písek nescísný, kterýž
jest na břehu mořském.
Hbr 11 13 Podle víry zemřeli ti všickni, nevzavše zaslíbení, ale zdaleka je
viděvše, jim i věřili, i je vítali, a vyznávali, že jsou hosté a příchozí na zemi.
Hbr 11 14 Nebo ti, kteříž tak mluví, zjevně to prokazují, že vlasti hledají.
Hbr 11 15 A jistě, kdyby se byli na onu rozpomínali, z kteréž vyšli, měli dosti
času zase se navrátiti.
Hbr 11 16 Ale oni vlastní žádají, to jest nebeské. Protož i sám Bůh nestydí
se slouti jejich Bohem; nebo jim připravil město.
Hbr 11 17 Věrou obětoval Abraham Izáka, byv pokoušín, a to jednorozeného
obětoval ten, kterýž byl zaslíbení přijal,
Hbr 11 18 K němuž bylo řečeno: V Izákovi nazváno bude tobě símě,
Hbr 11 19 Tak o tom smýšleje, že jest mocen Bůh i z mrtvých vzkřísiti; odkudžto
jej jako z mrtvých vzkřísěného přijal.
Hbr 11 20 Věrou o budoucích věcech požehnání dal Izák Jákobovi a Ezau.
Hbr 11 21 Věrou Jákob, umíraje, každému z synů Jozefových požehnání dával, a
poklonil se podepřev se na vrch hůlky své.
Hbr 11 22 Věrou Jozef, dokonávaje, o vyjití synů Izraelských zmínku učinil, a o
kostech svých poručil.
Hbr 11 23 Věrou Mojžíš, narodiv se, ukryt byl za tři měsíce od rodičů svých,
protože viděli krásné pacholátko, a nebáli se rozkazu královského.

Hbr	11	24	Věrou Mojžíš, dorostlý již jsa, odepřel slouti synem dcery faraonovy,
Hbr	11	25	Vyvoliv sobě raději protivenství trpěti s lidem Božím, nežli časné a
hříšné pohodlí mítí,			
Hbr	11	26	větší sobě pokládaje zboží nad Egyptské poklady pohanění Kristovo;
nebo prohlédal k hojné odplatě.			
Hbr	11	27	Věrou opustil Egypt, neboje se hněvu královského; nebo jako by viděl
Neviditelného, tak se utvrdil.			
Hbr	11	28	Věrou slavil hod beránka a vylití krve, aby ten, jenž hubil
prvorozené, nedotekl se jich.			
Hbr	11	29	Věrou přešli moře červené jako po suchu; o čež pokusivše se Egyptští,
ztonuli.			
Hbr	11	30	Věrou zdi Jericha padly, když je obcházeli za sedm dní.
Hbr	11	31	Věrou Raab nevěstka nezahynula s neposlušnými, pokojně přijavši
špehěře.			
Hbr	11	32	A coť mám více praviti? Nepostačit' mi zajisté čas k vypravování o
Gedeonovi, a Barákovi, a Samsonovi a Jefte, a Davidovi, a Samuelovi, a prorocích.			
Hbr	11	33	kteříž skrze víru vybojovávali království, činili spravedlnost,
docházeli zaslíbení, zacpávali ústa lvům,			
Hbr	11	34	uhašovali moc ohně, utekli ostrosti meče, zmocnění bývali v mdlobách,
silní učinění v boji, vojska zaháněli cizozemců.			
Hbr	11	35	Ženy přijímaly mrtvé své vzkříšené. Jiní pak roztahováni jsou,
neoblíbivše sobě vysvobození, aby lepšího dosáhli vzkříšení.			
Hbr	11	36	Jiní pak posměchy a mrskáním trápeni, ano i vězeními a žaláři.
Hbr	11	37	Kamenováni jsou, sekáni, pokoušeni, mečem zmordováni; chodili v kožích
ovčích a kozelčích, opuštění, soužení, a zle s nimi nakládáno,			
Hbr	11	38	Jichžto nebyl svět hoden, po pustinách bloudíce, i po horách, a
jeskyních, i v doupatech země.			
Hbr	11	39	A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení,
Hbr	11	40	Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k
dokonalosti.			
Hbr	12	1	Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké
břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje,			
Hbr	12	2	Patříce na vůdce a dokonavatele víry Ježíše, kterýžto místo předložené
sobě radosti strpěl kříž, opováživ se hanby, i posadil se na pravici trůnu Božího.			
Hbr	12	3	A považte, kteraký jest ten, jenž snášel od hříšníků taková proti sobě
odmlouvání, abyste neustávali, v myslích vašich hynouce.			
Hbr	12	4	Ještě jste se až do krve nezprotivili, proti hříchu bojujíce.
Hbr	12	5	A což jste zapomnuli na napomenutí, kteréž k vám jako k synům
mluví: Synu můj, nepohrdej kázní Páně, aniž sobě stýskej, když od něho trestán býváš?			
Hbr	12	6	Nebo kohož miluje Pán, tohoť tresce, a švihá každého, kteréhož za syna
přijímá.			
Hbr	12	7	Jestliže kázeň snášíte, Bůh se vám podává jakožto synům. Nebo který
jest syn, jehož by netrestal otec?			
Hbr	12	8	Pakli jste bez kázně, kteréžto všickni synové účastni jsou, tedy jste
cizoložnata, a ne synové.			
Hbr	12	9	Ano tělesné otce naše měli jsme, kteříž nás trestali, a měli jsme je u
váznosti; i zdaliž nemáme mnohem více poddání byti Otci duchů, abychom živi byli?			
Hbr	12	10	A onino zajisté po nemnohé dny, jakž se jim vidělo, trestali, ale
tento v věcech přeužitečných, totiž k tomu, abychom došli účastnosti svatosti jeho.			
Hbr	12	11	Každé pak trestání, když přítomné jest, nezdá se byti potěšené, ale
smutné, než potomť rozkošné ovoce spravedlnosti přináší těm, kteříž by v něm pocvičení byli.			
Hbr	12	12	Protož opuštěných rukou a zemdlených kolien posilňte,
Hbr	12	13	A přímé kroky činite nohama svýma, aby, což zkulhavělo, do konce se
nevyvinulo, ale raději uzdraveno bylo.			
Hbr	12	14	Pokoje následujte se všechněmi a svatosti, bez níž žádný neužří Pána,
Hbr	12	15	Prohlédajíce k tomu bedlivě, aby někdo neodpadl od milosti Boží, a aby
nějaký kořen hořkosti nepodrostl, a neučinil překážky, skrze nějž by poškrvnění byli mnozí;			
Hbr	12	16	Aby někdo nebyl smilník, aneb ohyzdný, jako Ezau, kterýžto za jednu
krmi prodal prvorozenství své.			
Hbr	12	17	Víte zajisté, že potom, chtěje dědičně dosáhnouti požehnání, pohrduť
jest. Nebo nenalezl místa ku pokání, ač ho kolí s pláčem hledal.			
Hbr	12	18	Nebo nepřistoupili jste k hmotné hoře a k hořícímu ohni, a k vichru, a
k mráкотě, a k bouři,			
Hbr	12	19	A zvuku trouby a k hlasu slov, kterýžto hlas kdož slyšeli, prosili,
aby k nim nebylo více mlüveno.			
Hbr	12	20	(Nebo nemohli snéstí toho, což bylo praveno: A kdyby se i hovado
dotklo hory, budeť ukamenováno, aneb šípem postřeleno.			
Hbr	12	21	A tak hrozné bylo to, což viděli, že i Mojžíš řekl: Lekl jsem se, až
se třesu.)			
Hbr	12	22	Ale přistoupili jste k hoře Sionu, a k městu Boha živého, Jeruzalému
nebeskému, a k nesčíslnému zástupu andělů,			
Hbr	12	23	K veřejnému shromáždění a k církvi prvorozených, kteříž zapsáni jsou v

nebesích, a k Bohu soudci všech, a k duchům spravedlivých dokonalých,
Hbr 12 24 A k prostředníku Nového Zákona Ježíšovi, a ku pokropení krví, lépe
mluvící nežli Abelova.
Hbr 12 25 Viztež, abyste neodpírali mluvícím. Nebo poněvadž onino neušli pomsty,
kteříž odpírali tomu, jenž na zemi na místě Božím mluvil, čím více my, jestliže tím, kterýž s
nebe mluví k nám, pohrdneme?
Hbr 12 26 Jehožto hlas tehdaž byl zemí pohnul, nyní pak propověděl, řka: Ještěť
já jednou pohnu netoliko zemí, ale i nebem.
Hbr 12 27 A to, že dí: Ještě jednou, světle ukazuje pohnutelných věcí přenesení,
jakožto rukama učiněných, aby zůstávaly ty, jenž jsou nepohnutelné.
Hbr 12 28 Protož království přijímající nepohnutelné, mějmež milost, skrze
kteroužto služme libě Bohu, s vážností a uctivostí.
Hbr 12 29 Nebotť Bůh náš jest oheň spalující.
Hbr 13 1 Láska bratrská zůstavejž mezi vámi.
Hbr 13 2 Na přívětivost k hostem nezapomínejte; skrze ni zajisté někteří,
nevěděvše, anděly za hosté přijímali.
Hbr 13 3 Pomněte na vězně, jako byste spolu věžňové byli, na soužené, jakožto
ti, jenž také v těle jste.
Hbr 13 4 Poctivěť jest u všech lidí manželství a lože nepoškvrněné, smilníky
pak a cizoložníky souditi bude Bůh.
Hbr 13 5 Obcování vaše budiž bez lakomství, dosti majíce na tom, což máte. Ontť
zajisté řekl: Nikoli nenechám tebe tak, aniž tě opustím;
Hbr 13 6 Tak abychom doufanlivě říkali: Pán spomocník můj, aniž se budu báti,
by mi co učiniti mohl člověk.
Hbr 13 7 Zpomínejte na vůdce vaše, kteříž vám mluvili slovo Boží, jejichžto
jaký byl cíl obcování, spatřujíce, následuj tež jejich víry.
Hbr 13 8 Ježíš Kristus jest včera i dnes, tentýž i na věky.
Hbr 13 9 Učením rozličným a cizím nedejte se točiti. Výborněť jest zajisté, aby
milostí upevněno bylo srdce, a ne pokrmý, kteříž neprospěli těm, jenž se jimi vázali.
Hbr 13 10 Mámeť oltář, z něhož nemají moci jísti ti, jenž stánku slouží.
Hbr 13 11 Nebo kterýchž hovaď krev vnášína bývá do svatyně skrze nejvyššího
kněze za hřích, těch pálena bývají těla vně za stany.
Hbr 13 12 Protož i Ježíš, aby posvětil lidu skrze svou vlastní krev, vně za
branou trpěl.
Hbr 13 13 Vyjděmež tedy k němu ven z stanů, pohanění jeho nesouce.
Hbr 13 14 Nebotť nemáme zde města zůstávajícího, ale onoho budoucího hledáme.
Hbr 13 15 Protož skrze něho obětujme Bohu obět chvály vždycky, to jest ovoce
rtů, oslavující ch jméno
Hbr 13 16 Jeho. Na účinnost pak a na sdílnost nezapomínejte; nebo v takových obětech
zvláštní svou libost má Bůh.
Hbr 13 17 Povolni buďte správcům vašim a poslušni buďte jich; onitť zajisté bdějí
nad dušemi vašimi, jako ti, kteříž počet mají vydati; ať by to s radostí činili, a ne s
stýskáním. Nebotť by vám to nebylo užitečné.
Hbr 13 18 Modltež se za nás; doufámeť zajisté, že dobré svědomí máme, jakožto
ti, kteříž se chceme ve všem chvalitebně chovati.
Hbr 13 19 Pročež prosímť vás, abyste to hojněji činili, abych tím dříve navrácen
byl vám.
Hbr 13 20 Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné Pastýře
ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše,
Hbr 13 21 Učiniž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle jeho,
působě v vás to, což jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky
věků. Amen.
Hbr 13 22 Prosímť pak vás, bratří, snestež trpělivě slovo napomenutí tohoto;
nebotť jsem krátce psal vám.
Hbr 13 23 Věztež o bratru Timoteovi, že jest propuštěn, s kterýmžto, (přišel-li
by brzo), navštívím vás.
Hbr 13 24 Pozdravtež všech správců svých, i všech svatých. Pozdravují vás bratří
z Vlach.
Hbr 13 25 Milost Boží se všemi vámi. Amen. K Židům psán jest z Vlach po
Timoteovi.
Jms 1 1 Jakub, Boží a Pána Jezukrista služebník, dvanáctu pokolení
rozptýlenému pozdravení
Jms 1 2 vzkazuje.
Jms 1 3 Za největší radost mějte, bratří moji, kdyžkoli pokušeními obkličováni
býváte rozličnými,
Jms 1 4 vědouce, že zkoušení víry vaší působí trpělivost.
Jms 1 5 Trpělivost pak ať má dokonalý skutek, abyste byli dokonalí a celí, v
ničemž nemajíce nedostatku.
Jms 1 6 Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha,
kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá; i budeť jemu dána.
Jms 1 7 Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdož pochybuje, podoben jest
vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá.
Jms 1 7 Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzíti měl ode Pána,

Jms 1 8 Jakožto muž dvojitě myslí a neustavičný ve všech cestách svých.
 Jms 1 9 Chlubiž se pak bratr ponížený v povýšení svém,
 Jms 1 10 A bohatý v ponížení se; nebo jako květ byliny pomine.
 Jms 1 11 Nebo jakožto slunce vzešlo s horkostí usušilo bylinu, a květ její spadl,
 i ušlechtilost postavy jeho zhybnula, takť i bohatý v svých cestách usadne.
 Jms 1 12 Ale blahoslavený muž, kterýž snáší pokušení, nebo když bude zkušén,
 vezme korunu života, kterouž zaslíbil Pán těm, jenž ho milují.
 Jms 1 13 Žádný, když bývá pokoušén, neříkej, že by od Boha pokoušén byl; neboť
 Bůh nemůže pokoušén býti ve zlém, aniž on koho pokouší.
 Jms 1 14 Ale jeden každý pokoušén bývá, od svých vlastních žádostí jsa
 zachvacován a oklamáván.
 Jms 1 15 Potom žádost když počne, porodí hřích, hřích pak vykonaný zplozuje
 smrt.
 Jms 1 16 Nebluďtež, bratří moji milí.
 Jms 1 17 Všelike dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce
 světěl, u něhožto není proměnění, ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění.
 Jms 1 18 On proto, že chtěl, zplodil nás slovem pravdy, k tomu, abychom byli
 prvotiny nějaké stvoření jeho.
 Jms 1 19 A tak, bratří moji milí, budiž každý člověk rychlý k slyšení, ale
 zpozdlý k mluvení, zpozdlý k hněvu.
 Jms 1 20 Nebo hněv může spravedlnosti Boží nepůsobí.
 Jms 1 21 Protož odvrhouce všelikou nečistotu, a ohyzdnost zlosti, s tichostí
 přijímejte vsáté slovo, kteréž může spasiti duše vaše.
 Jms 1 22 Buďtež pak činitelé slova, a ne posluchači toliko, oklamávající sami
 sebe.
 Jms 1 23 Nebo byl-li by kdo posluchač slova, a ne činitel, ten podoben jest
 muži spatřujícímu obličej přirozený svůj v zrcadle.
 Jms 1 24 Vzhlédl se zajisté, i odšel, a hned zapomenul, jaký by byl.
 Jms 1 25 Ale kdož by se vzhlédl v dokonalý zákon svobody a zůstával by v něm,
 ten nejso posluchač zapominatelný, ale činitel skutku, ten, pravím, blahoslavený bude v skutku
 svém.
 Jms 1 26 Zdá-li se pak komu z vás, že jest nábožný, avšak v uzdu nepojímá
 jazyka svého, ale svodí srdce své, takového marné jest náboženství.
 Jms 1 27 Náboženství čisté a neposkrvněné před Bohem a Otcem totoť jest:
 Navštěvovati sirotky a vdovy v souženích jejich a ostříhati sebe neposkrvněného od světa.
 Jms 2 1 Bratří moji, nepřipojujtež přijímání osob k víře slavného Pána našeho
 Jezukrista.
 Jms 2 2 Nebo kdyby přišel do shromáždění vašeho muž, maje prsten zlatý, v
 drahém rouše, a všel by také i chudý v chaterném oděvu,
 Jms 2 3 A popatřili byste k tomu, jenž drahé roucho má, a řekli byste jemu: Ty
 sedni tuto pěkně; chudému pak řekli byste: Ty stůj tamto, aneb sedni tuto, pod podnoží noh
 mých;
 Jms 2 4 Zdaliž jste již neučinili rozdílu mezi sebou a učinění jste
 rozeznatelé v myšleních zlých?
 Jms 2 5 Slyšte, bratří moji milí, zdaliž Bůh nevyvolil chudých na tomto světě,
 aby bohatí byli u víře a dědicové království, kteréž zaslíbil těm, jenž jej milují?
 Jms 2 6 Ale vy jste neuctili chudého. Zdaliž ne ti, jenž bohatí jsou, mocí
 utiskují vás, a onitě vás i k soudům přivozují?
 Jms 2 7 Zdali oni nerouhají se tomu slavnému jménu, kteréž vzýváno jest nad
 vámi?
 Jms 2 8 Jestliže pak plníte Zákon královský podle Písem: Milovati budeš
 bližního svého, jako sebe samého, dobře činíte.
 Jms 2 9 Pakli osoby přijímáte, hřešíte, a Zákon vás tresce jako přestupníky.
 Jms 2 10 Nebo kdo by koli celého zákona ostříhal, přestoupil by pak v jediném,
 učiněn jest všemi vinen.
 Jms 2 11 Ten zajisté, kterýž řekl: Nesesmilníš, takéť jest řekl: Nezabiješ.
 Pakli bys nesesmilnil, ale zabil bys, učiněn jsi přestupníkem zákona.
 Jms 2 12 Tak mluďte a tak číňte, jakožto ti, kteříž podle zákona svobody
 souzeni býti máte.
 Jms 2 13 Nebo odsouzení bez milosrdenství stane se tomu, kdož nečiní
 milosrdenství, ale chlubit se milosrdenstvím proti odsudku.
 Jms 2 14 Co prospěje, bratří moji, praví-li se kdo víru míti, a nemá-li skutků?
 Zdaliž jej ta víra může spasiti?
 Jms 2 15 A kdyby bratr neb sestra neoděni byli, a opuštění z strany
 každodenního pokrmu,
 Jms 2 16 Řekl by pak jim někdo z vás: Jděte v pokoji a zhřejte se, a najezte
 se, avšak nedali byste jim potřeby tělesné, což to platno bude?
 Jms 2 17 Takž i víra, nemá-li skutků, mrtváť jest sama v sobě.
 Jms 2 18 Ale dí někdo: Ty víru máš, a já mám skutky. Ukažiž ty mi víru svou z
 skutků svých, a jáť tobě ukáži víru svou z skutků svých.
 Jms 2 19 Ty věříš, že jest jeden Bůh. Dobře činíš. I ďáblovéť tomu věří, avšak
 třesou se.

Jms	2	20	Ale chceš-liž věděti, ó člověče marný, že víra bez skutků jest mrtvá?
Jms	2	21	Abraham otec náš zdali ne z skutků ospravedlněn jest, obětovav syna svého Izáka na oltář?
Jms	2	22	Vidíš-li, že víra napomáhala skutkům jeho a z skutků víra dokonalá byla?
Jms	2	23	A tak naplněno jest Písmo, řkoucí: I uvěřil Abraham Bohu, a počteno jest jemu to za spravedlnost, a přítelem Božím nazván jest.
Jms	2	24	Vidíte-liž tedy, že z skutků ospravedlněn bývá člověk a ne z víry toliko?
Jms	2	25	Též podobně i Raab nevěstka zdali ne z skutků ospravedlněna jest, přijavši posly a jinou cestou pryč je vypustivši?
Jms	2	26	Nebo jakož tělo bez duše jest mrtvé, takť i víra bez skutků jest mrtvá.
Jms	3	1	Nebuďtež mnozí mistři, bratří moji, vědouce, že bychom těžší odsouzení vzali.
Jms	3	2	V mnohém zajisté klesáme všickni. Kdožť neklesá v slovu, tentž jest dokonalý muž, mohoucí jako uzdou spravovati všecko tělo.
Jms	3	3	An my koně v uzdu pojímáme, aby nám povolni byli, a vším tělem jejich vládneme.
Jms	3	4	An i lodí tak veliké jsouce a prudkými větry hnány bývajíce, však i nejmenším veslem bývají sem i tam obráceny, kamžkoli líbí se tomu, kdož je spravuje.
Jms	3	5	Tak i jazyk malý úd jest, avšak veliké věci provodí. Aj, maličký oheň, kterak veliký les zapálí!
Jms	3	6	A jestiž jazyk jako oheň a svět nepravosti. Takť jest, pravím, postaven jazyk mezi údy našimi, nanечиšťující celé tělo, a rozpalující kolo narození našeho, jsa rozněcován od ohně pekelného.
Jms	3	7	Všeliké zajisté přirození i zvěři, i ptactva, i hadů, i mořských potvor bývá zkroceno, a jest okroceno od lidí;
Jms	3	8	Ale jazyka žádný z lidí zkrotiti nemůže; tak jest nezkratitelné zlé, pln jsa jedu smrtelného.
Jms	3	9	Jím dobrořečíme Bohu Otci a jím zlořečíme lidem, ku podobenství Božímu stvořeným.
Jms	3	10	Z jedněch a týchž úst pochází dobrořečení i zlořečení. Ne takť býti má, bratří moji.
Jms	3	11	Zdaliž studnice jedním pramenem vydává sladkou i hořkou vodu?
Jms	3	12	Zdaliž může, bratří moji, fíkový strom nésti olivky, aneb vinný kmen fíky? Takť žádná studnice slané a sladké vody spolu vydávati nemůže.
Jms	3	13	Kdo jest moudrý a umělý mezi vámi? Ukažiž dobrým obcováním skutky své v krotké moudrosti.
Jms	3	14	Pakliť máte mezi sebou hořkou závist a zdráždění v srdci svém, nechlubte se a neklamejte proti pravdě.
Jms	3	15	Neníť zajisté ta moudrost shůry sstupující, ale jest zemská, hovadná a ďábelská.
Jms	3	16	Nebo kdežť jest závist a rozdráždění, tu jest roztržka a všeliké dílo zlé.
Jms	3	17	Ale moudrost, kteráž jest shůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství.
Jms	3	18	Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí.
Jms	4	1	Odkud pocházejí bojové a vády mezi vámi? Zdali ne odtud, totiž z libostí vašich, kteréž rytěrují v údech vašich?
Jms	4	2	Žádáte, a nemáte; závidíte sobě, a dychtíte po tom, což sobě zalibujete, a nemůžete dosáhnouti; bojujete a válčíte, avšak toho, oč usilujete, nemáte, protože neprosíte.
Jms	4	3	Prosíte, a neberete, protože zle prosíte, abyste na své libosti vynakládali.
Jms	4	4	Cizoložníci a cizoložnice, což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protož kdo by koli chtěl býti přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá.
Jms	4	5	Což mníte, že nadarmo dí Písmo: Zdali k závistí nakloňuje duch ten, kterýž přebývá v nás?
Jms	4	6	Nýbrž hojnější dává milost. Nebo dí: Bůh se pyšným protiví, ale pokorným dává milost.
Jms	4	7	Poddejtež se tedy Bohu, a zepřetež se ďáblu, i utečeť od vás.
Jms	4	8	Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám. Umejte ruce, hříšníci, a očistěte srdce vy, jenž jste dvojité mysli.
Jms	4	9	Soužení buďte, a kvělte, a plačte; smích váš obratiž se v kvílení, a radost v zámutek.
Jms	4	10	Ponižte se před obličejem Páně, a povýšit vás.
Jms	4	11	Neutrhejtež jedni druhým, bratří. Kdož utrhá bratru a soudí bratra svého, utrhá Zákonu a soudí Zákon. Soudíš-li pak Zákon, nejsi plnitel Zákona, ale soudce.
Jms	4	12	Jedentž jest vydavatel zákona, kterýž může spasiti i zatratiti. Ty kdo jsi, jenž soudíš jiného?

Jms 4 13 Ale nuže vy, kteříž říkáte: Dnes nebo zítra vypravíme se do onoho města, a pobudeme tam přes celý rok, a budeme kupčítí, a něco zíšteme;
 Jms 4 14 (Ješto nevíte, co zítra bude. Nebo jakýť jest život váš? Pára zajisté jest, kteráž se na maličko ukáže, a potom zmiží.)
 Jms 4 15 Místo toho, co byste měli říci: Bude-li Bůh chtíti, a budeme-li živi, i učiníme toto nebo onoho.
 Jms 4 16 Vy pak chlubíte se v pyše své. Všeliká taková chloubka zlá jest.
 Jms 4 17 A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.
 Jms 5 1 Nuže nyní, boháči, plačte, kvílíte nad bídami svými, kteréž přijdou.
 Jms 5 2 Zboží vaše shnilo a roucho vaše zmolovatělo.
 Jms 5 3 Zlato vaše a stříbro zerzavělo, a rez jejich bude na svědectví proti vám, a zžířet těla vaše jako oheň. Shromáždili jste poklad ku posledním dnům.
 Jms 5 4 Aj, mzda dělníků, kteříž žali krajiny vaše, při vás zadržaná, křičí, a hlas volání ženců v uši Pána zástupů vešel.
 Jms 5 5 Rozkoš jste provodili na zemi a zbudněli jste; vykrmili jste srdce vaše jakožto ke dni zabití.
 Jms 5 6 Odsoudili jste a zamordovali spravedlivého, a neodpíral vám.
 Jms 5 7 A protož trpělivi buďte, bratří, až do příchodu Páně. Aj, orač očekává drahého užitku zemského, trpělivě naň očekávaje, až by přijal podzimní i jarní déšť.
 Jms 5 8 Buďtež i vy trpělivi a potvrzujte srdcí vašich; neboť se přibližuje příští Páně.
 Jms 5 9 Nevzdychejtež k Bohu jedni proti druhým, bratří, abyste nebyli odsouzeni. Aj, soudce již přede dveřmi stojí.
 Jms 5 10 Ku příkladu snášení protivenství a dlouhočekání, bratří moji, vezměte proroky, kteříž mluvívají ve jménu Páně.
 Jms 5 11 Aj, blahoslavíme ty trpělivé. O trpělivosti Jobově slýchali jste, a dokonání Páně viděli jste; nebo velmi jest milosrdný Pán a lítostivý.
 Jms 5 12 Přede všemi pak věcmi, bratří moji, nepřisáhejte, ani skrze nebe, ani skrze zemi, ani kteroukoli jinou přísahou, ale buď řeč vaše: Jistě, jistě, nikoli, nikoli, abyste neupadli v odsouzení.
 Jms 5 13 Jest-li kdo z vás zkormoucený? Modliž se. Pakli jest kdo myslí dobré? Prozpěvuj Pánu.
 Jms 5 14 Stůně-li kdo z vás? Zavolej starších sboru, a oni modlítež se za něj, mažíce jej olejem ve jménu Páně.
 Jms 5 15 A modlitba víry uzdraví neduživého, a pozdvihneť ho Pán; a jestliže jest co prohrešil, budeť jemu odpuštěno.
 Jms 5 16 Vyznávejtež se pak jedni druhým z hříchů svých, a modlte se jedni za druhé, abyste uzdraveni byli. Mnohotť zajisté může modlitba spravedlivého opravdová.
 Jms 5 17 Eliáš člověk byl týmž bídám jako i my poddaný, a modlitbou modlil se, aby nepršelo, i nepršel déšť na zemi za tři léta a za šest měsíců.
 Jms 5 18 A zase modlil se, i vydalo nebe déšť, a země zplodila ovoce své.
 Jms 5 19 Bratří, jestliže by kdo z vás pobloudil od pravdy, a někdo by jej napravil,
 Jms 5 20 věziž, že ten, kdož by odvrátil hříšníka od bludné cesty jeho, vysvobodí duši jeho od smrti a přikryje množství hříchů.
 1Pt 1 1 Petr, apoštol Ježíše Krista, příchozím rozptýleným v Pontu, Galacii, Kappadocii, v Azii a v Bitynii,
 1Pt 1 2 vyvoleným podle předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha svatého, ku poslušenství a skropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj rozmožen buď.
 1Pt 1 3 Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, kterýžto podle mnohého milosrdenství svého znovu zplodil nás v naději živou skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých,
 1Pt 1 4 K dědictví neporušitelnému a neposkvrněnému a neuvadlému, kteréž se chová v nebesích, nám,
 1Pt 1 5 kteřížto mocí Boží ostríhání býváme skrze víru k spasení, kteréž hotovo jest, aby zjeveno bylo v času posledním.
 1Pt 1 6 v čemžto veselíte se, maličko nyní, (jestliže kdy potřebí jest,) zkormoucení jsouce v rozličných pokušeních,
 1Pt 1 7 Aby zkoušení víry vaší, kteráž jest mnohem dražší nežli zlato, jenž hyne, avšak se v ohni zkoušuje, nalezeno bylo vám k chvále, a ke cti i k slávě při zjevení Ježíše Krista.
 1Pt 1 8 Kteréhožto neviděvše, milujete; kteréhožto nyní nevidouce, avšak v něho věříce, veselíte se radostí nevýmluvnou a oslavenou,
 1Pt 1 9 Docházejíce konce víry vaší, spasení duší vašich,
 1Pt 1 10 o kterémžto spasení bedlivě přemýšlovali a je vystihati usilovali proroci, kteříž o té milosti, jenž se vám státi měla, prorokovali,
 1Pt 1 11 Snažující se tomu vyrozuměti, na který aneb jaký čas mínil by ten, kterýž v nich byl, Duch Kristův, předpovídající o utrpeních Kristových a o veliké slávě za tím jdoucí.
 1Pt 1 12 Kterýmž zjeveno jest, že ne sobě, ale nám tím přisluhovali, což jest vám nyní zvěstováno skrze ty, kteříž vám kázali evangelium, v Duchu svatém seslaném s nebe, na kteréžto věci žádostivi jsou andělé patřiti.
 1Pt 1 13 Protož prepásíce bedra mysli vaší, a střízliví jsouce, dokonale

doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista,
1Pt 1 14 Jakožto synové poslušní, nepřirovnávající se prvním neznámosti vaší žádostem.

1Pt 1 15 Ale jakž ten, kterýž vás povolal, Svatý jest, i vy svatí ve všem obcování vašem, buďte;

1Pt 1 16 Jakož napsáno jest: Svatí buďte, nebo já Svatý jsem.

1Pt 1 17 A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázni Páně čas vašeho zde putování konali,

1Pt 1 18 věduce, že ne těmi porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, vykoupení jste z marného vašeho obcování podle ustanovení otců,

1Pt 1 19 Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a neposkvrněného, Krista, 1Pt 1 20 Předzvěděného zajisté před ustanovením světa, zjeveného pak v časích posledních pro vás,

1Pt 1 21 kteříž skrze něho věříte v Boha, jenž jej vzkřísil z mrtvých, a dal jemu slávu, tak aby víra vaše a naděje byla v Bohu.

1Pt 1 22 Poněvadž duše své očistili jste poslušenstvím pravdy skrze Ducha svatého, k milování neošmetnému bratrstva, z čistého tedy srdce jedni druhé milujte snažně,

1Pt 1 23 Znovu zrozeni jsouce ne z porušitelného semene, ale z neporušitelného, totiž skrze živé slovo Boží a zůstávající na věky.

1Pt 1 24 Nebo všeliké tělo jest jako tráva, a všeliká sláva člověka jako květ trávy. Usvadla tráva, a květ její spadl,

1Pt 1 25 Ale slovo Páně zůstává na věky. Totož pak jest to slovo, kteréž zvěstováno jest vám.

1Pt 2 1 Protož složíce zlost, a všelikou lest, a pokrytství, a závist, i všecka utrhaní,

1Pt 2 2 Jakožto nyní zrozená nemluvnátka, mléka beze lsti, to jest Božího slova žádostivi buďte, abyste jím rostli,

1Pt 2 3 Jestliže však okusili jste, kterak dobrotivý jest Pán.

1Pt 2 4 K kterémužto přistupujete, jakožto k kameni živému, od lidí zajisté zavrženému, ale od Boha vyvolenému a drahému,

1Pt 2 5 I vy, jakožto kamení živé, vzdělávejte se v dům duchovní, kněžstvo svaté, k obětování duchovních obětí, vzácných Bohu skrze Jezukrista.

1Pt 2 6 A protož praví Písmo: Aj, zakládámť na Sionu kámen úhelný, vybraný a drahý, a v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben.

1Pt 2 7 Vám tedy věřícím jest drahý, ale nepovolným kámen, kterýž zavrhli ti, jenž stavěli, tentž jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení,

1Pt 2 8 Totiž těm, jenž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou.

1Pt 2 9 Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěštovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.

1Pt 2 10 kteříž jste někdy ani lidem nebyli, nyní pak jste lid Boží; kteříž jste někdy byli nedošli milosrdenství, již nyní jste došli milosrdenství.

1Pt 2 11 Nejmilejší, prosímť vás, abyste jakožto příchozí a pohostinní zdržovali se od tělesných žádostí, kteréž rytěrují proti duši,

1Pt 2 12 Obcování vaše mezi pohany majíce dobré, aby místo toho, kdež utrhnají vám jako zločincům, dobré skutky vaše spatřující, velebili Boha v den navštívení.

1Pt 2 13 Poddáni tedy buďte všelikému lidskému zřízení pro Pána, buďte králi, jako nejvyššímu,

1Pt 2 14 Buďte vladařům, jako od něho poslaným, ku pomstě zle činících a k chvále dobře činících.

1Pt 2 15 Nebo tak jest vůle Boží, abyste dobře činíce, zacpali ústa nemoudrých lidí z neznámosti vám utrhnajících.

1Pt 2 16 Buďtež jako svobodní, však ne jako zastření majíce své zlosti svobodu, ale jakožto služebníci Boží.

1Pt 2 17 Všecky ctěte, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále v uctivosti mějte.

1Pt 2 18 Služebníci poddáni buďte ve vši bázni pánům, netoliko dobrým a mírným, ale i zlým.

1Pt 2 19 Neb totž jest milé, jestliže kdo pro svědomí Boží snáší zámutki, trpě bez viny.

1Pt 2 20 Nebo jaká jest chvála, byste pak i snášeli pohlavkování, hřešíce? Ale jestliže dobře činíce, a bez viny trpíce, snášíte, totž jest milé před Bohem.

1Pt 2 21 Nebo i k tomu povolání jste, jako i Kristus trpěl za nás, nám pozůstaviv příklad, abychom následovali šlépějí jeho.

1Pt 2 22 kterýž hříchu neučinil, aniž jest lest nalezena v ústech jeho.

1Pt 2 23 kterýžto, když mu zlořečili, nezlořečil zase; trpěv, nehrozil, ale poroučel křivdy tomu, jenž spravedlivě soudí.

1Pt 2 24 kterýžto hříchy naše na svém těle sám vnesl na dřevo, abychom hříchům zemrouce, spravedlnosti živi byli, jehož zslalostí uzdraveni jste.

1Pt 2 25 Nebo jste byli jako ovce bloudící, ale již nyní obrázení jste ku pastýři a biskupu duší vašich.

1Pt 3 1 Též podobně i ženy buďte poddané mužům svým, aby, byť pak kteří i

nevěřili slovu, skrze zbožné obcování žen bez slova získání byli,
1Pt 3 2 Spatřující v bázni svaté vaše obcování.
1Pt 3 3 Kterýchžto ozdoba budiž ne ta zevnitřní, v spleť vlasů, a províjení
jich zlatem, anebo v odívání plášťů,
1Pt 3 4 Ale ten skrytý srdce člověk, záležející v neporušitelnosti krotkého a
pokojného ducha, kterýžto před obličejem Božím velmi drahý jest.
1Pt 3 5 Tak jsou zajisté někdy i ony svaté ženy, kteréž naději měly v Bohu,
ozdobovaly se, poddány byvše manželům svým,
1Pt 3 6 Jako Sára poslušna byla Abrahama, pánem jej nazývajici; jejížto vy
jste dcery, dobré činíce a nebojíce se žádného přestrasení.
1Pt 3 7 Též podobně i muži spolu s nimi bydlíce podle umění, jakožto mdlejšímu
osudí ženskému udělující cti, jakožto i spoludědičkám života milosti, aby modlitby vaše neměly
překážky.
1Pt 3 8 A tak sumou, všickni buďte jednomyslní, jedni druhých bíd čitelní,
bratrstva milovníci, milosrdní, dobrotiví,
1Pt 3 9 Neodplacující zlého za zlé, ani zlořečenství za zlořečenství, ale
raději dobrořečíte, vědouce, že jste k tomu povoláni, abyste požehnání dědičně obdrželi.
1Pt 3 10 Nebo kdož chce milovati život, a viděti dny dobré, zkrocujž jazyk svůj
od zlého, a ústa jeho ať nemluví lsti.
1Pt 3 11 Uchyl se od zlého, a čiň dobré; hledej pokoje, a stihej jej.
1Pt 3 12 Nebo oči Páně obrácené jsou na spravedlivé a uši jeho k prosbám
jejich, ale zuřivý obličej Páně na ty, kteříž činí zlé věci.
1Pt 3 13 A kdo jest, ještě by vám zle učinil, jestliže budete následovníci
dobrého?
1Pt 3 14 Ale kdybyste pak i trpěli pro spravedlnost, blahoslavení jste. Strachu
pak jejich nebojte se, ani se kormuťte,
1Pt 3 15 Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích vašich. Hotovi pak buďte vždycky k
vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s
tichostí a s bázní,
1Pt 3 16 Majíce dobré svědomí, aby za to, že utrhají vám jako zločincům,
zahanbeni byli ti, kteříž hanějí vaše ctné v Kristu obcování.
1Pt 3 17 Lépeť jest zajisté, abyste dobře činíce, líbilo-li by se tak vůli
Boží, trpěli, nežli zle činíce.
1Pt 3 18 Nebo i Kristus jedinou za hříchy trpěl, spravedlivý za nespravedlivé,
aby nás přivedl k Bohu, umrtven jsa z strany těla, ale obživen z strany Ducha.
1Pt 3 19 Skrze něhož i těm, kteříž jsou již v žaláři, duchům přicházejí
kázával,
1Pt 3 20 Někdy nepovoleným, když ono jednou očekávala Boží snášelivost za dnů
Noé, když dělán byl koráb, v kterémžto málo, to jest osm duší, zachováno jest u vodě.
1Pt 3 21 K čemužto připodobněn jsa nyní křest, i nás spaseny činí, ne to
tělesné špíny smytí, ale dobrého svědomí u Boha dotázání, skrze vzkříšení Ježíše Krista.
1Pt 3 22 Kterýž všed v nebe, jest na pravici Boží, podmaniv sobě anděly, i
mocnosti, i moci.
1Pt 4 1 Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás na těle, i vy také týmž myšlením
odíni buďte, totiž že ten, kdož na těle trpěl, přestal od hříchu,
1Pt 4 2 K tomu, aby již nebyl více tělesným žádostem, ale vůli Boží v těle
živ, po všecken čas, což ho ještě zůstává.
1Pt 4 3 Dostitť jest zajisté nám na tom přeběhlém času života našeho, v němž
jsme vůli těla podle obyčeje pohanů páchali, chodivše v nestydatých chlipnostech, v žádostech,
v zbytečném pití vína, v hodování, v opilství a v ohyzdném modl osloužení.
1Pt 4 4 A protož když se k nim nepřipojujete v takovém jejich vydávání se v
rozpuštělosti, zdá se jim to cosi nového býti, a rouhají se tomu.
1Pt 4 5 Tiť vydadí počet tomu, kterýž hotov jest souditi živé i mrtvé.
1Pt 4 6 Proto jest zajisté i mrtvým kázáno evangelium, aby souzení byli podle
lidí, to jest z strany těla, ale živi byli podle Boha duchem.
1Pt 4 7 všemuť se pak přibližuje konec.
1Pt 4 8 A protož buďte střední a bedliví k modlitbám. Přede vším pak lásku
jedni k druhým opravdovou mějte; nebo láska přikryje množství hříchů.
1Pt 4 9 Buďte vespolek přívětiví k hostem, bez reptání.
1Pt 4 10 Jeden každý jakž vzal od Boha dar, tak vespolek tím sobě přisluhujte,
jako dobří šafáři rozličné milosti Boží.
1Pt 4 11 Mluví-li kdo, mluviž jako řeči Boží; jestliže kdo přisluhuje, činiž to
jakožto z moci, kteréž jemu uděluje Bůh, aby ve všem slaven byl Bůh skrze Jezukrista, kterémuž
jest sláva a císařství na věky věků. Amen.
1Pt 4 12 Nejmilejší, nebudiž vám divný ten příšlý na vás oheň, pro zkoušení vás,
jako by se vám něco nového přihodilo.
1Pt 4 13 Ale z toho, že jste účastni utrpení Kristových, radujte se, abyste i
při zjevení slávy jeho radovali se s veselím.
1Pt 4 14 Trpíte-li pohanění pro jméno Kristovo, blahoslavení jste. Nebo Duch
ten slávy a Boží na vás odpočívá, kterémužto z strany jich zajisté rouhání se děje, ale z
strany vaší oslavován bývá.
1Pt 4 15 Žádný pak z vás netrp jako vražedník, aneb zloděj, neb zločinec,

anebo všetečný.

- 1Pt 4 16 Jestliže pak kdo trpí jako křesťan, nestyď se za to, ale oslavuj ž Boha v té částce.
- 1Pt 4 17 Neboť jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv začíná se od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolní evangelium Božímu?
- 1Pt 4 18 A poněvadž spravedlivý sotva k spasení přichází, bezbožný a hříšník kde se ukáže?
- 1Pt 4 19 A protož i ti, kteříž trpí podle vůle Boží, jakožto věrnému Stvořiteli ať poroučejí duše své, dobře činíce.
- 1Pt 5 1 Starších, kteříž mezi vámi jsou, prosím já spolustarší, a svědek Kristových utrpení, a budoucí, kteráž zjevena bude, slávy účastník:
- 1Pt 5 2 Pasterádo Boží, kteréž při vás jest, opatrujice je, ne bezděky, ale dobrovolně, ne pro mrzký zisk, ale ochotně,
- 1Pt 5 3 Ani jako panující nad dědictvím Páně, ale jako příkladem jsouce stádu.
- 1Pt 5 4 A když se ukáže kníže pastýřů, vezmete tu neuvadlou korunu slávy.
- 1Pt 5 5 Podobně i mladenci, buďte poddání starším. A všickni poddanost jedni druhým ukazujte, pokorou vnitř se ozdobte. Bůh zajisté pyšným se protiví, ale pokorným dává milost.
- 1Pt 5 6 Pokořtež se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil časem svým,
- 1Pt 5 7 všelikou péči vaši uvrhouce na něj. Nebo onť má péči o vás.
- 1Pt 5 8 Strážliví buďte, bděte; nebo protivník váš ďábel jako lev řvoucí obchází, hledaje, koho by sežral.
- 1Pt 5 9 Jemužto odpírejte, silní jsouce u víře, věduce, že tatáž utrpení bratrstvo vaše, kteréž na světě jest, obkličují.
- 1Pt 5 10 Bůh pak všelike milosti, kterýž povolal nás k věčné slávě své v Kristu Ježíši, když maličko potrpíte, on dokonale vás učiní, utvrdí, zmocní i upevní.
- 1Pt 5 11 Jemuž sláva a císařství na věky věků. Amen.
- 1Pt 5 12 Po Silvánovi, vám věrném bratru, tak za to mám, že jsem psal vám krátce, napomínaje a osvědčuje, že tato jest pravá milost Boží, v kteréž stojíte.
- 1Pt 5 13 Pozdravuje vás ta církev, kteráž jest v Babyloně, účastnice vyvolení vašeho, a Marek syn můj.
- 1Pt 5 14 Pozdravtež jedni druhých v políbení laskavém. Pokoj vám všechněm, kteříž jste v Kristu Ježíši. Amen.
- 2Pt 1 1 Simon Petr, služebník a apoštol Ježíše Krista, těm, kteříž spolu s námi zároveň drahé dosáhli víry, pro spravedlnost Boha našeho a Spasitele Jezukrista:
- 2Pt 1 2 Milost vám a pokoj rozmnožen buď skrze známost Boha a Ježíše Pána našeho.
- 2Pt 1 3 Jakož nám od jeho Božské moci všecko, což potřebí bylo k životu a ku zbožnosti, darováno jest, skrze známost toho, kterýž povolal nás k slávě a k ctnosti.
- 2Pt 1 4 Odkudžto veliká nám a drahá zaslíbení dána jsou, tak abyste skrze ně Božského přirození účastníci učinění byli, utekše porušení toho, kteréž jest na světě v žádostech zlých.
- 2Pt 1 5 A na to pak vy všecku snažnost svou vynaložíce, prokazujte u víře své ctnost, a v ctnosti umění,
- 2Pt 1 6 v umění pak zdrželivost, a v zdrželivosti trpělivost, v trpělivosti pak zbožnost,
- 2Pt 1 7 V zbožnosti pak bratrstva milování, a v milování bratrstva lásku.
- 2Pt 1 8 Ty zajisté věci když budou při vás a to rozhojněné, ne prázdné, ani neužitečné postaví vás v známosti Pána našeho Jezukrista.
- 2Pt 1 9 Nebo při komž není těchto věcí, slepýť jest, a toho, což vzdáleno jest, nevidá, zapomenuv na očistění svých starých hříchů.
- 2Pt 1 10 Protož, bratří, raději snažte se pevné povolání své i vyvolení učiniti; nebo to činíce, nepadnete nikdy.
- 2Pt 1 11 Taktž zajisté hojné způsobeno vám bude vjití k věčnému království Pána našeho a Spasitele Jezukrista.
- 2Pt 1 12 Protož nezanedbámt vždycky vám připomínati těch věcí, ačkoli umělí i utvrzení jste v přítomné pravdě.
- 2Pt 1 13 Neboť to mám za spravedlivé, dokudž jsem v tomto stánku, abych vás probuzoval napomínáním,
- 2Pt 1 14 věda, že brzké jest složení stánku mého, jakož mi i Pán náš Ježíš Kristus oznámil.
- 2Pt 1 15 Přičinímt se i o to, abyste vy po odchodu mém často se na ty věci rozpomínati mohli.
- 2Pt 1 16 Nebo ne nějakých vtipně složených básní následujícíce, známu učinili jsme vám Pána našeho Jezukrista moc a příchod, ale jakožto ti, kteříž jsme očima svýma viděli jeho velebnost.
- 2Pt 1 17 Přijaltž jest zajisté od Boha Otce čest a slávu, když se stal k němu hlas takový od velebné slávy: Tentotž jest ten můj milý Syn, v němž mi se zalíbilo.
- 2Pt 1 18 A ten hlas my jsme slyšeli s nebe poslý, s ním byvše na oné hoře svaté.
- 2Pt 1 19 A mámeť přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce, jenž svítí v temném místě, dobře činíte, až by se den rozednil a dennice vzešla v srdcích vašich,

2Pt 1 20 Toto nejprve znájmí, že žádného prorockví Písma svatého výklad
nezáleží na rozumu lidském.

2Pt 1 21 Nebo nikdy z lidské vůle nepošlo prorockví, ale Duchem svatým puzení
jsouce, mluvili svatí Boží lidé.

2Pt 2 1 Bývali pak i falešní proroci v lidu, jakož i mezi vámi budou falešní
učitelé, kteříž chytře uvedou sekty zatracení, i toho Pána, kterýž je vykoupil, zapírajíce,
uvodíce na sebe rychlé zahynutí.

2Pt 2 2 A mnozí následovati budou jejich zahynutí, skrze něž cesta pravdy bude
v porouhání dávána.

2Pt 2 3 A lakomě skrze vymyšlené řeči vámi kupčiti budou; kterýchžto odsouzení
již dávno nemešká, a zahynutí jejich nespí.

2Pt 2 4 Nebo poněvadž Bůh andělům, kteříž zhřešili, neodpustil, ale strhna je
do žaláře, řetězům mrákoty oddal, aby k odsouzení chování byli,

2Pt 2 5 I onomu prvnímu světu neodpustil, ale sama osmého Noé, kazatele
spravedlnosti, zachoval, když potopu na svět bezbožníků uvedl.

2Pt 2 6 A města Sodomských a Gomorských v popel obrátiv, podvrácením odsoudil,
příklad budoucím bezbožníkům na nich ukázav,

2Pt 2 7 A spravedlivého Lota, ztrápeného těch nešlechtníků chlipným
obcováním, vytrhl.

2Pt 2 8 Ten zajisté spravedlivý, bydliv mezi nimi, den ode dne hleděním i
slyšením spravedlivou duši nešlechtnými jejich skutky trápil.

2Pt 2 9 Umít Pán zbožné z pokušení vytrhnouti, nepravých pak ke dni soudu
potrestaných dochovati,

2Pt 2 10 A zvláště těch, jenž po těle v žádosti nečisté chodí, a vrchností
pohrdají, jsou i směli, sobě se zalibující, neostýchají se důstojnostem porouhati.

2Pt 2 11 Ješto andělé, jsouce větší v síle a v moci, nečiní proti nim přede
Pánem potupného soudu.

2Pt 2 12 Tito pak jako nerozumná hovada, kteráž za přirozením jdou, zplozená k
zjímání a k zahynutí, tomu, čemuž nerozumějí, rouhajíce se, v tom svém porušení zahynou,

2Pt 2 13 A tak odplatu nepravosti své ponesou, jakožto ti, kteřížto sobě za
rozkoš položili, aby se na každý den v libostech svých kochali, nejsouce než poskvrny a
mrzkosti, ti, kteříž s vámi hodujíce, v svých lstech se kochají,

2Pt 2 14 Oči majíce plně cizoložstva, a bez přestání hřešící, přeluzujíce duše
neustavičné, srdce majíce vycvičené v lakomství, synové zlořečenství.

2Pt 2 15 Kteríž opustivše cestu přímou, zbloudili, následujíce cesty Balámovy,
syna Bozorova, kterýž mzdu nepravosti zamiloval.

2Pt 2 16 Ale měl, od koho by pokárán byl pro svůj výstupek. Nebo jhu poddaná
oslice nemá, člověčím hlasem promluvivši, zbránila nemoudrosti proroka.

2Pt 2 17 Tiť jsou studnice bez vody, a mlhy víchrem zbouřené, jimžto mrákota
tmy chová se na věčnost.

2Pt 2 18 Nebo přepyšně marné věci vypravujíce, žádostmi těla a chlipnostmi
loudí ty, kteříž byli vpravdě utekli od těch, jenž bludu obcují,

2Pt 2 19 Slibujíce jim svobodu, ješto sami jsou služebníci porušení, poněvadž
od kohožto jest přemožen, tomu jest i v službu podroben.

2Pt 2 20 Jestliže pak ti, jenž ušli poskvrn světa, skrze známost Pána a
Spasitele Jezukrista, opět zase v to zapletení jsouce, přemoženi byli, učiněn jest poslední
způsob jejich horší nežli první.

2Pt 2 21 Lépe by zajisté jim bylo nepoznávati cesty spravedlnosti, nežli po
nabytí známosti odvrátiti se od vydaného jim svatého přikázání.

2Pt 2 22 Ale přihodilo se jim to, což se v přísloví pravém říkává: Pes navrátil
se k vývratku svému, a svině umytá do kalíšťe bláta.

2Pt 3 1 Nejmilejší, již toto druhý list vám píši, v kterýchžto listech
vzbuzuji skrze napomínání vaši upřímnou mysl,

2Pt 3 2 Abyste pamatovali na slova předpověděná od svatých proroků, a na
přikázání vydané vám od nás apoštolů Pána a Spasitele,

2Pt 3 3 Toto nejprve vědouce, žeť přijdou v posledních dnech posměvači, podle
svých vlastních žádostí chodící,

2Pt 3 4 A říkající: Kdež jest to zaslíbení příchodu jeho? Nebo jakž otcové
naši zesnuli, všechno tak trvá od počátku stvoření.

2Pt 3 5 Tohoť zajisté z úmysla věděti nechtí, že nebesa již dávno slovem Božím
byla učiněna, i země z vody a na vodě upevněna.

2Pt 3 6 Pročež onen první svět vodou jsa zatopen, zahynul.

2Pt 3 7 Ta pak nebesa, kteráž nyní jsou, i země, týmž slovem odložena jsou a
zachována k ohni, ke dni soudu a zatracení bezbožných lidí.

2Pt 3 8 Ale tato jedna věc nebudiž před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den
u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den.

2Pt 3 9 Nemeškát Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že
obmeškává,) ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili.

2Pt 3 10 Přijdeť zajisté den Páně, jako zloděj v noci, v kterémžto nebesa jako
v prudkosti víchru pomínou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž
jsou na ní, vypáleny budou.

2Pt 3 11 Poněvadž tedy to všechno má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v

svatých obcováních a v zbožnosti,
2Pt 3 12 Očekávající a chvátající ku příští dnu Božího, v němžto nebesa,
hořice, rozpustí se, a živlové páliivostí ohně rozplynou se?
2Pt 3 13 Nového pak nebe a nové země podle zaslíbení jeho čekáme, v kterýchžto
spravedlnost přebývá.
2Pt 3 14 Protož, nejmilejší, takových věcí čekající, snažtež se, abyste bez
poskvrny a bez úhony před ním nalezení byli v pokoji;
2Pt 3 15 A Pána našeho dlouhočekání za spasení mějte, jakož i milý bratr náš
Pavel, podle sobě dané moudrosti, psal vám,
2Pt 3 16 Jako i ve všech epištolách svých, mluvě v nich o těch věcech. Mezi
nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, kterýchžto neučení a neutvrzení natahují, jako i
jiných Písem, k svému vlastnímu zatracení.
2Pt 3 17 Vy tedy, nejmilejší, to prve věduce, strážtež se, abyste bludem těch
nešlechetných lidí nebyli pojeti a nevypadli od své pevnosti.
2Pt 3 18 Ale rozmáhejtež se v milosti a v známosti Pána našeho a Spasitele
Jezukrista, jemuž sláva i nyní i na časy věčné. Amen.
1Jh 1 1 Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli, a
co jsme pilně spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o slovu života,
1Jh 1 2 (Nebo ten život zjeven jest, a my jsme viděli jej, a svědčíme, i
zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,)
1Jh 1 3 Což jsme viděli a slyšeli, to vám zvěstujeme, abyste i vy s námi
obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i s Synem jeho Jezukristem.
1Jh 1 4 A totot píšeme vám, aby radost vaše byla plná.
1Jh 1 5 Tot jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšali od něho, a
zvěstujeme vám: Že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není.
1Jh 1 6 Díme-li, že s ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme a nečiníme
pravdy.
1Jh 1 7 Pakliť chodíme v světle, jako on jest v světle, obecenství máme
vespolek, a krev Ježíše Krista Syna jeho očištuje nás od všelikého hříchu.
1Jh 1 8 Pakliť díme, že hříchu nemáme, sami se svodíme, a pravdy v nás není.
1Jh 1 9 Jestliže pak budeme vyznávati hříchy své, věrnýť jest Bůh a
spravedlivý, aby nám odpustil hříchy, a očistil nás od všeliké nepravosti.
1Jh 1 10 Díme-li, že jsme nehřešili, činíme jej lhářem, a neníť v nás slova
jeho.
1Jh 2 1 Synáckové moji, totot vám píši, abyste nehřešili. Pakliť by kdo
zhřešil, přimluvci máme u Otce, Ježíše Krista spravedlivého.
1Jh 2 2 A onť jest obět slitování za hříchy naše, a netoliko za naše, ale i za
hříchy všeho světa.
1Jh 2 3 A po tomť známe, že jsme jej poznali, jestliže přikázání jeho
ostříháme.
1Jh 2 4 Dí-liť kdo: Znam jej, a přikázání jeho neostříhá, lhářť jest, a pravdy
v něm není.
1Jh 2 5 Ale kdožť ostříhá slova jeho, v pravděť láska Boží v tom jest
dokonalá. Po tomť známe, že jsme v něm.
1Jh 2 6 Kdo praví, že v něm zůstává, máť, jakž on chodil, i tento tak choditi.
1Jh 2 7 Bratří, ne nějaké nové přikázání vám píši, ale přikázání staré, kteréž
jste měli od počátku. A to přikázání staré jestiť slovo to, kteréž jste slyšeli od počátku.
1Jh 2 8 A zase přikázání nové píši vám, kteréžto jest pravé i v něm i v vás.
Nebo tma pomíjí, a světlo to pravé již svítí.
1Jh 2 9 Kdo praví, že jest v světle, a bratra svého nenávidí, v temnostiť jest
až posavad.
1Jh 2 10 Kdož miluje bratra svého, v světle zůstává, a pohoršení v něm není.
1Jh 2 11 Ale kdož nenávidí bratra svého, v temnosti jest, a v temnosti chodí, a
neví, kam jde; nebo temnost oslepila oči jeho.
1Jh 2 12 Píši vám, synáckové, žeť jsou vám odpuštění hříchové pro jméno jeho.
1Jh 2 13 Píši vám, otcové, že jste poznali toho, kterýž jest od počátku. Píši
vám, mládenci, že jste zvítězili nad zlým.
1Jh 2 14 Píši vám, dítky, že jste poznali Otce. Psal jsem vám, otcové, že jste
poznali toho, kterýž jest od počátku. Psal jsem vám, mládenci, že silní jste, a slovo Boží v
vás zůstává, a že jste zvítězili nad zlým.
1Jh 2 15 Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo
svět, není lásky Otcovy v něm.
1Jh 2 16 Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a
pýcha života, tot není z Otce, ale jest z světa.
1Jh 2 17 A svět hyne i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, ten trvá na věky.
1Jh 2 18 Dítky, poslední hodina jest, a jakož jste slyšaly, že antikrist
přijíti má, i nyníť antikristové jsou mnozí. Odkudž známe, že poslední hodina jest.
1Jh 2 19 Z nást jsou vyšli, ale nebyli z nás. Nebo byť byli z nás, byliť by
zůstali s námi, ale vyšli z nás, aby zjevení byli, že nejsou všickni z nás.
1Jh 2 20 Vy pak máte pomazání od Svatého, a znáte všecko.
1Jh 2 21 Nepsal jsem vám proto, že byste neznali pravdy, ale že ji znáte, a že
všeliká lež není z pravdy.

1Jh 2 22 A kdo jest lhář, nežli ten, kdož zapírá, že Ježíš není Kristus? Tent
jest antikrist; kdož zapírá Otce, zapírá i Syna.

1Jh 2 23 Každý kdož zapírá Syna, nemá ani Otce.

1Jh 2 24 A protož zůstaniž v vás to, což jste slýchali od počátku. Zůstane-liť
v vás to, co jste slýchali od počátku, i vy také v Synu i v Otcí zůstanete.

1Jh 2 25 A totž jest to zaslíbení, kteréž nám zaslíbil, totiž ten život věčný.

1Jh 2 26 Tyto věci psal jsem vám o těch, kteříž vás svodí.

1Jh 2 27 Ale pomazání to, kteréž jste vzali od něho, v vás zůstává, a aniž
potřebujete, aby kdo učil vás, ale jakž pomazání to učí vás o všech věcech, a pravěť jest a
neoklamatelné, a jakž naučilo vás, tak v něm zůstávejte.

1Jh 2 28 A nyní, synáckové, zůstávejtež v něm, abychom, když by se ukázal,
smělé doufání měli, a nebyli zahanbeni od něho v čas příchodu jeho.

1Jh 2 29 Poněvadž víte, že on spravedlivý jest, znejtež také, že každý, kdož
činí spravedlnost, z něho jest narozen.

1Jh 3 1 Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli.
Protož svět nezná nás, že jeho nezná.

1Jh 3 2 Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještěť se neokázalo, co budeme.
Vímeť pak, že když se okáže, podobni jemu budeme; nebo viděti jej budeme tak, jakž jest.

1Jh 3 3 A každý, kdož má takovou naději v něm, očišťuje se, jakož i on čistý
jest.

1Jh 3 4 Každý, kdož činí hřích, činíť proti zákonu; nebo hřích jest
přestoupení zákona.

1Jh 3 5 A víte, že on se okázal proto, aby hříchy naše sňal, a hříchu v něm
není.

1Jh 3 6 Každý tedy, kdož v něm zůstává, nehřeší; ale každý, kdož hřeší,
neviděl ho, aniž ho poznal.

1Jh 3 7 Synáckové, nižádný vás nesvoď. Kdož činí spravedlnost, spravedlivý
jest, jakož i on jest spravedlivý.

1Jh 3 8 Kdož činí hřích, z ďábla jest; nebo ďábel hned od počátku hřeší. Na
totž jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy.

1Jh 3 9 Každý, kdož se narodil z Boha, hříchu nečiní; nebo símě jeho v něm
zůstává, aniž může hřešiti, nebo z Boha narozen jest.

1Jh 3 10 Po tomtož zjevení jsou synové Boží a synové ďáblovi. Každý, kdož nečiní
spravedlnosti, není z Boha, a kdož nemiluje bratra svého.

1Jh 3 11 Nebo totž jest to zvěstování, kteréž jste slýchali od počátku, abychom
milovali jedni druhé.

1Jh 3 12 Ne jako Kain, kterýž z toho zlostníka byl a zamordoval bratra svého. A
pro kterou příčinu zamordoval ho? Protože skutkové jeho byli zlí, bratra pak jeho byli
spravedliví.

1Jh 3 13 Nediňtež se, bratří moji, jestliže vás svět nenávidí.

1Jh 3 14 My víme, že jsme přeneseni z smrti do života, nebo milujeme bratří.
Kdož nemiluje bratra, zůstáváť v smrti.

1Jh 3 15 Každý, kdož nenávidí bratra svého, vražedník jest, a víte, že žádný
vražedník nemá života věčného v sobě zůstávajícího.

1Jh 3 16 Po tomto jsme poznali lásku, že on duši svou za nás položil, i myť
tedy máme za bratří duše své klásti.

1Jh 3 17 Kdo by pak měl statek tohoto světa, a viděl by bratra svého, an nouzi
trpí, a zavřel by srdce své před ním, kterak láska Boží zůstává v něm?

1Jh 3 18 Synáckové moji, nemilujmež slovem, ani jazykem toliko, ale skutkem a
pravdou.

1Jh 3 19 A po tomť poznáváme, že z pravdy jsme, a před obličejem jeho spokojíme
srdce svá.

1Jh 3 20 Nebo obviňovalo-liť by nás srdce naše, ovšemť Bůh, kterýž jest větší
nežli srdce naše a zná všecko.

1Jh 3 21 Nejmilejší, jestližeť by nás srdce naše neobviňovalo, smělou
doufanlivost máme k Bohu.

1Jh 3 22 A začez ho koli prosíme, běřeme od něho; nebo přikázání jeho
ostříháme, a to, což jest libého před obličejem jeho, činíme.

1Jh 3 23 A tototž jest to přikázání jeho, abychom věřili jménu Syna jeho
Jezukrista a milovali jedni druhé, jakož nám dal přikázání.

1Jh 3 24 Nebo kdož ostříhá přikázání jeho, v němť zůstává, a on také v něm. A
po tomť poznáváme, že zůstává v nás, totiž po Duchu, kteréhož dal nám.

1Jh 4 1 Nejlepší, ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z
Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět.

1Jh 4 2 Po tomto znejte Ducha Božího: Všeliký duch, kterýž vyznává Jezukrista
v těle příšlého, z Boha jest.

1Jh 4 3 Ale všeliký duch, kterýž nevyznává Jezukrista v těle příšlého, není z
Boha; nýbrž totž jest ten duch antikristův, o kterémž jste slýchali, že přijíti má, a jižť jest
nyní na světě.

1Jh 4 4 Vy pak z Boha jste, synáckové, a zvítězili jste nad nimi; nebo většíť
jest ten, kterýž jest v vás, nežli ten, kterýž jest v světě.

1Jh 4 5 Oni z světa jsou, a protož o světu mluví, a svět jich poslouchá.

1Jh	4	6	My z Boha jsme. Kdo zná Boha, poslouchát nás; kdož pak není z Boha, neposlouchát nás. A po tomť poznáváme ducha pravdy a ducha bludu.
1Jh	4	7	Nejmilejší, milujmež jedni druhé; nebo láska z Boha jest, a každý, kdož miluje, z Boha se narodil, a znát Boha.
1Jh	4	8	Kdož nemiluje, nezná Boha; nebo Bůh láska jest.
1Jh	4	9	V tomť zjevena jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho.
1Jh	4	10	V tomť jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.
1Jh	4	11	Nejmilejší, poněvadž tak miloval nás Bůh, i myť máme jedni druhé milovati.
1Jh	4	12	Boha žádný nikdy nespatriil, ale milujeme-liť jedni druhé, Bůh v nás přebývá, a láska jeho dokonalá jest v nás.
1Jh	4	13	Po tomtoť poznáváme, že v něm přebýváme, a on v nás, že z Ducha svého dal nám.
1Jh	4	14	A myť jsme viděli, a svědčíme, že Otec poslal Syna svého spasitele světa.
1Jh	4	15	Kdož by koli vyznával, že Ježíš jest Syn Boží, Bůh v něm přebývá, a on v Bohu.
1Jh	4	16	A myť jsme poznali, a uvěřili o lásce, kterouž Bůh má k nám. Bůh láska jest, a kdož v lásce přebývá, v Bohu přebývá, a Bůh v něm.
1Jh	4	17	V tomtoť jest k dokonání svému přišla láska Boží s námi, abychom bezpečné doufání měli v den soudný, kdyžto, jakýž jest on, takovýž i my jsme na tomto světě.
1Jh	4	18	Bázněť není v lásce, ale láska dokonalá ven vyhání bázeň; nebo bázeň trápení má, kdož se pak bojí, není dokonalý v lásce.
1Jh	4	19	My milujeme jej, nebo on prve miloval nás.
1Jh	4	20	Řekl-li by kdo: Miluji Boha, a bratra svého nenáviděl by, lhář jest. Nebo kdož nemiluje bratra svého, kteréhož viděl, Boha, kteréhož neviděl, kterak může milovati?
1Jh	4	21	A tototť přikázání máme od něho, aby ten, kdož miluje Boha, miloval i bratra svého.
1Jh	5	1	Každý, kdož věří, že Ježíš jest Kristus, z Boha se narodil; a každý, kdož miluje toho, kterýž zplodil, milujeť i toho, kterýž zplozen jest z něho.
1Jh	5	2	Po tomť poznáváme, že milujeme syny Boží, když Boha milujeme a přikázání jeho ostríháme.
1Jh	5	3	Nebo totť jest láska Boží, abychom přikázání jeho ostríhali; a přikázání jeho nejsou těžká.
1Jh	5	4	Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět; a totť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše.
1Jh	5	5	Kdo jest, ještě přemáhá svět, jedině, kdož věří, že Ježíš jest Syn Boží?
1Jh	5	6	Totť jest ten, kterýž přišel vyznamenán jsa skrze vodu a krev, totiž Ježíš Kristus, ne u vodě toliko, ale u vodě a ve krvi. A Duch jest, jenž svědectví vydává, že Duch jest pravda.
1Jh	5	7	Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo, a Duch Svátý, a ti tři jedno jsou.
1Jh	5	8	A tři jsou, jenž svědectví vydávají na zemi: Duch, a Voda, a Krev, a ti tři jedno jsou.
1Jh	5	9	Poněvadž svědectví lidské přijímáme, svědectvíť Boží větší jest. Nebo tototť svědectví jest Boží, kteréž vysvědčil o Synu svém.
1Jh	5	10	Kdož věří v Syna Božího, máť svědectví sám v sobě. Kdož pak nevěří Bohu, lhářem jej učinil; nebo neuvěřil tomu svědectví, kteréž vysvědčil Bůh o Synu svém.
1Jh	5	11	A tototť jest svědectví to, že život věčný dal nám Bůh, a ten život v Synu jeho jest.
1Jh	5	12	Kdožť má Syna Božího, máť život; kdož nemá Syna Božího, života nemá.
1Jh	5	13	Tyto věci psal jsem vám věřícím ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život, a abyste věřili ve jméno Syna Božího.
1Jh	5	14	A tototť jest to smělé doufání, kteréž máme k němu, že začez bychom koli prosili podle vůle jeho, slyší nás.
1Jh	5	15	A kdyžť víme, že nás slyší, prosili-li bychom zač, tedyť víme, že máme některé prosby naplněné, kteréž jsme předkládali jemu.
1Jh	5	16	Viděl-li by kdo bratra svého hřešícího hříchem ne k smrti, modliž se za něj, a dát jemu Bůh život, totiž hřešícím ne k smrti. Jestitť hřích k smrti; ne za ten, pravím, aby se modlil.
1Jh	5	17	Každá nepravost jestitť hřích, ale jestitť hřích ne k smrti.
1Jh	5	18	Víme, že každý, kdož se narodil z Boha, nehřeší; ale ten, jenž narozen jest z Boha, ostríhá sebe samého, a ten zlostník se ho nedotýká.
1Jh	5	19	Víme, že z Boha jsme, ale svět všecken ve zlém leží.
1Jh	5	20	A vímetť, že Syn Boží přišel, a dal nám smysl, abychom poznali Toho Pravého, a jsmeť v tom Pravém, i v Synu jeho Ježíši Kristu. Ontť jest ten pravý Bůh a život věčný.
1Jh	5	21	Synáčkové, vystříhejte se modl. Amen.
2Jh	1	1	Starší v Kristu vyvolené paní i synům jejím, kteréž já miluji v

pravdě, a ne sám já, ale i všickni, kteříž poznali pravdu,
2Jh 1 2 Pro pravdu, kteráž zůstává v nás a s námiť bude na věky:
2Jh 1 3 Budiž s vámi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, i od Pána
Jezukrista, Syna Otcova, v pravdě a v lásce.
2Jh 1 4 Zradoval jsem se velmi, že jsem našel některé z synů tvých, an chodí
v pravdě, jakož jsme přikázání vzali od Otce.
2Jh 1 5 A nyní prosím tebe, paní, ne jako nové přikázání předkládáje tobě, ale
to, kteréž jsme měli od počátku, abychom milovali jedni druhé.
2Jh 1 6 A totot jest ta láska, abychom chodili podle přikázání jeho. Přikázání
pak toto jest, jakž jste slýchali od počátku, abyste v něm chodili.
2Jh 1 7 Nebo mnozí bludaři vyšli na svět, kteříž nevyznávají Jezukrista
příšlého v těle. Takový každý jest bludař a antikrist.
2Jh 1 8 Hleďtež sebe, abychom neztratili toho, o čemž jsme pracovali, ale
odplatu plnou abychom vzali.
2Jh 1 9 Každý, kdož přestupuje a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdož
zůstává v učení Kristovu, tenti Otce i Syna má.
2Jh 1 10 Přichází-li kdo k vám, a tohoto učení nepřináší, nepřijímejte ho do
domu, aniž ho pozdravujte.
2Jh 1 11 Nebo kdož takového pozdravuje, příúčastňuje se skutkům jeho zlým.
2Jh 1 12 Mnoho vám psáti měv, nechtěl jsem svěřiti toho černidlu a papíru, ale
mámť naději, že k vám přijdu, a ústy k ústům mluvití budu, aby radost naše plná byla.
2Jh 1 13 Pozdravují tě synové sestry tvé v Pánu vyvolené. Amen.
3Jh 1 1 Starší Gáiovi milému, kteréhož já miluji v pravdě.
3Jh 1 2 Nejmilejší, žádámť obzvláště, abys se dobře měl a zdráv byl, tak jako
duše tvá dobře se má.
3Jh 1 3 Zradovalť jsem se zajisté velice, když přišli bratří a svědectví
vydávali o tvé upřímnosti, vypravující, kterak ty v upřímnosti chodíš.
3Jh 1 4 Nemámť větší radosti, nežli abych slyšel, že synové moji chodí v
upřímnosti.
3Jh 1 5 Nejmilejší, věrně děláš, cožkoli činíš bratřím a hostem,
3Jh 1 6 kteřížto svědectví vydali o lásce tvé před církví. Kteréžto
vyprovodíš-li, tak jakž sluší na Boha, dobře učiníš.
3Jh 1 7 Neboť jsou pro jméno jeho vyšli, a nic nevzali od pohanů.
3Jh 1 8 Mámeť tedy my takové přijímati, abychom byli pomocníci pravdy.
3Jh 1 9 Psal jsem sboru vašemu, ale Diotrefes, kterýž stojí o prvotnost mezi
nimi, nepřijímá nás.
3Jh 1 10 Protož přijdu-liť tam, připomenut skutky jeho, kteréž činí, mluvě
proti nám zlé řeči. A nemaje dosti na tom, i sám bratří nepřijímá, i těm, kteříž by přijímati
chtěli, nedopouští, a ze sboru je vylučuje.
3Jh 1 11 Nejmilejší, nenásleduj zlého, ale dobrého. Kdož dobře činí, z Boha
jest; ale kdož zle činí, nevidí Boha.
3Jh 1 12 Demetrioovi svědectví vydáno jest ode všech, i od samé pravdy; ano i my
svědectví o něm vydáváme, a víte, že svědectví naše pravé jest.
3Jh 1 13 Mnohoť jsem měl psáti, ale nechci psáti černidlem a pérem.
3Jh 1 14 Nebo mám naději, že tě tudíž uzřím, a ústy k ústům mluvití budeme. [
(III John 1:15) Pokoj budiž tobě. Pozdravují tě přátelé. Pozdraviž i ty dobrých přátel ze
jména.]
Jde 1 1 Judas, Ježíše Krista služebník, bratr pak Jakubův, posvěceným v Bohu
Otcí, a Kristu Ježíši zachovaným a k němu povoláným:
Jde 1 2 Milosrdenství vám a pokoj i láska budiž rozmnožena.
Jde 1 3 Nejmilejší, všecku snažnost vynakládáje na to, abych vám psal o
obecném spasení, musil jsem psáti, vás napomínáje, abyste statečně bojovali o víru, kteráž
jest jednou dána svatým.
Jde 1 4 Neboť jsou podešli některé lidi bezbožní, prve již dávno poznamenání k
tomu odsouzení; kteřížto milost Boha našeho přenášejí v chlipnost, a toho, kterýž jest sám
Hospodin, Boha a Pána našeho Jezukrista zapírají.
Jde 1 5 Protož vidělo mi se vám to připomenouti, kteříž jednou již o tom víte,
že když Pán lid svůj z země Egyptské vysvobodil, potom ty, kteříž nevěřící byli, ztratil.
Jde 1 6 A ty anděly, kteříž neostříhali svého knížetství, ale opustili
příbytek svůj, k soudu velkého toho dne vazbou věčnou pod mrákotou schoval.
Jde 1 7 Jako Sodoma a Gomora, a okolní města, když podobným způsobem, jako i
tito, v smilstvo se vydali a odešli po těle cizím, předložena jsou za příklad, pokutu věčného
ohně snášejíce.
Jde 1 8 Takéž podobně i titi, jako v hluboký sen pohřížení, tělo zajisté
poskvřňují, panstvím pak pohrdají a důstojnosti se rouhají;
Jde 1 9 Ješto Michal archanděl, když s ďáblem odpor máje, hádal se o tělo
Mojžíšovo, neodvážil se proti němu vynésti soudu zlořečení, ale řekl: Ztresciž tě Pán.
Jde 1 10 Tito pak, čehož neznají, tomu se rouhají; a což od přirození znají,
jako nerozumná hovada, v tom se poskvřňují.
Jde 1 11 Běda jim, nebo cestou Kainovou odešli, a poblouzením Balámovy mzdy po
lakomství se vylili, a odporováním Kóre zahynuli.
Jde 1 12 Tiť jsou na hodech vašich poskvřny, když s vámi hodují bezstoudně,

sami se pasouce; jsou jako oblakové bez vody, jimiž vítr sem i tam točí, stromové uvadlí, neužiteční, dvakrát mrtví a vykořenění,
Jde 1 13 vzteklé vody mořské, vymítající jako pěny svou mrzkost, hvězdy bludné, jimžto mrákota tmy zachována jest na věčnost.
Jde 1 14 Prorokoval pak také o nich sedmý od Adama Enoch, řka: Aj, Pán s svatými tisíci svými běře se,
Jde 1 15 Aby učinil soud všechněm a trestal všecky, kteříž by koli mezi nimi byli bezbožní, ze všech skutků bezbožnosti jejich, v nichž bezbožnost páchali, i ze všech tvrdých řečí, kteréž mluvili proti němu hříšníci bezbožní.
Jde 1 16 Tiť jsou reptáci žalobní, podle žádostí svých chodíce, jejichž ústa mluví pýchu, pochlebující osobám některým pro svůj užitek.
Jde 1 17 Ale vy, nejmilejší, pamatujte na slova předpověděná od apoštolů Pána našeho Jezukrista.
Jde 1 18 Nebo jsou pověděli vám, že v posledním času budou posměvači, podle svých bezbožných žádostí chodící.
Jde 1 19 Toť jsou ti, kteříž se sami odtrhují, lidé hovadní, Ducha Kristova nemající.
Jde 1 20 Ale vy, nejmilejší, vzdělávající se na té nejsvětější víře vaší, v Duchu svatém modléce se,
Jde 1 21 Ostříhejte se v lásce Boží, očekávající milosrdenství Pána našeho Jezukrista k věčnému životu.
Jde 1 22 A nad některými zajisté lítost mějte, rozeznání v tom majíce.
Jde 1 23 Jiné pak strašením k spasení přivozujte, jako z ohně je vychvacující, v nenávisti majíce i tu skrze tělo poskvrněnou sukni.
Jde 1 24 Tomu pak, kterýž mocen jest zachovati vás bez úrazu a postavití před obličejem slávy své bez úhony s veselím,
Jde 1 25 Samému moudrému Bohu, Spasiteli našemu, budiž sláva a velebnost, císařství i moc, i nyní i po všechny věky. Amen.
Rvl 1 1 Zjevení Ježíše Krista, kteréž dal jemu Bůh, aby ukázal služebníkům svým, které věci měly by se dítí brzo, on pak zjevil, poslav je skrze anděla svého, služebníku svému Janovi,
Rvl 1 2 kterýž osvědčil slovo Boží a svědectví Jezukristovo, a cožkoli viděl.
Rvl 1 3 Blahoslavený, kdož čte, i ti, kteříž slyší slova proroctví tohoto a ostříhají toho, což napsáno jest v něm; nebo čas blízko jest.
Rvl 1 4 Jan sedmi církvím, kteréž jsou v Azii: Milost vám a pokoj od toho, jenž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, a od sedmi Duchů, kteříž před obličejem trůnu jeho jsou,
Rvl 1 5 A od Ježíše Krista, jenž jest svědek věrný, ten prvorozený z mrtvých, a kníže králů země, kterýžto zamiloval nás a umyl nás od hříchů našich krví svou,
Rvl 1 6 A učinil nás krále a kněží Bohu a Otci svému, jemužto buď sláva a moc na věky věků. Amen.
Rvl 1 7 Aj, běře se s oblaky, a uzříť jej všeliké oko, i ti, kteříž ho bodli; a budou plakati pro něj všechna pokolení země, jistě, Amen.
Rvl 1 8 Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, praví Pán, kterýž jest, a kterýž byl, a kterýž přijíti má, ten všemohoucí.
Rvl 1 9 Já Jan, kterýž jsem i bratr váš, i spoluúčastník v soužení, i v království, i v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově, kterýž slove Patmos, pro slovo Boží a svědectví Ježíše Krista.
Rvl 1 10 A byl jsem u vytržení ducha v den Páně, i uslyšel jsem za sebou hlas veliký jako trouby,
Rvl 1 11 An mi dí: Já jsem Alfa i Omega, ten první i poslední, a řekl: Co vidíš, piš do knihy, a pošli sborům, kteříž jsou v Azii, do Efezu, a do Smyrny, a do Pergamu, a do Tyatiru, a do Sardy, a do Filadelfie, i do Laodicie.
Rvl 1 12 I obrátil jsem se, abych viděl ten hlas, kterýž mluvil se mnou, a obrátiv se, uzřel jsem sedm svícňů zlatých,
Rvl 1 13 A uprostřed sedmi svícňů podobného synu člověka, oblečeného v dlouhé roucho a přepásaného na prsech pasem zlatým.
Rvl 1 14 Hlava pak jeho a vlasové byli bílí, jako bílá vlna, jako sníh, a oči jeho jako plamen ohně.
Rvl 1 15 Nohy pak jeho podobné mosazi, jako v peci hořící; a hlas jeho jako hlas vod mnohých.
Rvl 1 16 A měl v pravé ruce své sedm hvězd, a z úst jeho meč s obou stran ostrý vycházel; a tvář jeho jako slunce, když jasně svítí.
Rvl 1 17 A jakž jsem jej uzřel, padl jsem k nohám jeho, jako mrtvý. I položil ruku svou pravou na mne, řka ke mně: Neboj se. Já jsem ten první i poslední.
Rvl 1 18 A živý, ještě jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti.
Rvl 1 19 Napiš ty věci, kteréž jsi viděl, a kteréž jsou, a kteréž se mají dítí potom.
Rvl 1 20 Tajemství sedmi hvězd, kteréž jsi viděl v pravici mé, a sedm svícňů zlatých, jest toto: Sedm hvězd jsou andělé sedmi církví; a sedm svícňů, kteréžs viděl, jest těch sedm církví.

Rvl 2 1 Andělu Efezské církve piš: Totoť praví ten, kterýž drží těch sedm hvězd v pravici své, jenž se prochází uprostřed těch sedmi svícňů zlatých:

Rvl 2 2 Známt skutky tvé, a práci tvou, i trpělivost tvou, a že nemůžeš trpěti zlých; a zkusil jsi těch, kteříž se praví býti apoštolé, ale nejsou, a shledals je, že jsou lháři.

Rvl 2 3 A snášel jsi, a trpělivost máš, a pro jméno mé pracovals a neustal.

Rvl 2 4 Ale mámt něco proti tobě, totiž že jsi tu první lásku svou opustil.

Rvl 2 5 Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnut svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.

Rvl 2 6 Ale toto dobré do sebe máš, že nenávidíš skutků Mikulášenské rotý, kterýchž i já nenávidím.

Rvl 2 7 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, kdož zvítězí, dám jísti z dřeva života, kteréž jest uprostřed ráje Božího.

Rvl 2 8 Andělu pak Smyrnenské církve piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý, a ožil:

Rvl 2 9 Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobě tvé, (ale bohatý jsi), i o rouhání těch, kteříž se praví býti židé, a nejsou, ale jsou sběr satanova.

Rvl 2 10 Nebož se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvržet ďábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti, a dámť korunu života.

Rvl 2 11 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Kdo zvítězí, nebude uražen od smrti druhé.

Rvl 2 12 Andělu pak Pergamenské církve piš: Totoť praví ten, kterýž má ten meč s obou stran ostrý:

Rvl 2 13 Vím skutky tvé, i kde bydlíš, totiž tu, kdež jest stolice satanova, a že držíš se jména mého, a nezapřel jsi víry mé, ani v těch dnech, když Antipas, svědek můj věrný, zamordován jest u vás, tu, kdež bydlí satan.

Rvl 2 14 Ale mámt proti tobě něco málo, že tam máš ty, kteříž drží učení Balámovy, jenž učil Baláka pohoršení klásti před obličejem synů Izraelských, aby jedli modlám obětované a smilnili.

Rvl 2 15 Tak i ty máš některé, kteříž drží učení Mikulášenců, což já v nenávisti mám.

Rvl 2 16 Činiž pokání. Pakli nebudeš, přijdu na tebe brzy, a bojovatit budu s nimi mečem úst svých.

Rvl 2 17 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim: Tomu, jenž vítězí, dám jísti mannu skrytou a dám jemu kamének bílý, a na tom kaménku jméno nové napsané, kteréhož žádný neví, než ten, kdož je přijímá.

Rvl 2 18 Andělu pak Tyatirské církve piš: Totoť praví Syn Boží, jenž má oči jako plamen ohně, a nohy jeho podobné jsou mosazi:

Rvl 2 19 Známt skutky tvé, i lásku, i přisluhování, i věrnost, i trpělivost tvou, a skutky tvé, i ty poslední, kteříž větší jsou nežli první.

Rvl 2 20 Ale mámt proti tobě něco málo, že dopouštíš ženě Jezábel, kteráž se býti praví prorokyní, učiti a v blud uvoditi služebníky mé, aby smilnili a jedli modlám obětované.

Rvl 2 21 Ale dalť jsem jí čas, aby pokání činila z smilstva svého, avšak nečinila pokání.

Rvl 2 22 Aj, já uvrhu ji na lože, i ty, kteříž cizoloží s ní, v soužení převeliké, jestliže nebudou činiti pokání z skutků svých.

Rvl 2 23 A syny její zmrduji smrtí; i zvědít všechny církve, žeť jsem já ten, kterýž zpytuji ledví a srdce, a odplatím jednomu každému z vás podle skutků vašich.

Rvl 2 24 Vámt pak pravím i jiným Tyatirským, kteřížkoli nemají učení tohoto, a kteříž nepoznali hlubokosti satanovy, jakž oni říkají: Nevzložímt na vás jiného břemene.

Rvl 2 25 Avšak to, což máte, držte, dokavadž nepřijdu.

Rvl 2 26 Kdož by pak vítězil a ostříhal až do konce skutků mých, dám jemu moc nad pohany.

Rvl 2 27 I budeť je spravovati prutem železným, a jako nádoba hrncířova střískání budou, jakž i já vzal jsem od Otce svého.

Rvl 2 28 A dám jemu hvězdu jitřní.

Rvl 2 29 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

Rvl 3 1 Andělu pak církve Sardinské piš: Toto praví ten, jenž má sedm duchů Božích a sedm hvězd: Vím skutky tvé: máš jméno, že jsi živ, ale jsi mrtvý.

Rvl 3 2 Budiž bedlivý, a potvrď toho, což mělo umřít. Neboť jsem našel skutky tvých plných před Bohem.

Rvl 3 3 Pomniž tedy, co jsi přijal a slyšel, a ostříhej toho, a čiň pokání. Pakli bdíti nebudeš, přijdu na tě jako zloděj, a nezvíš, v kterou hodinu na tě přijdu.

Rvl 3 4 Ale máš některé osoby i v Sardis, kteréž neposkvrnily roucha svého, protož budouť se procházeti se mnou v bílém rouše; nebo jsou hodni.

Rvl 3 5 Kdo zvítězí, tent bude odín rouchem bílým; a nevymažit jména jeho z knih života, ale vyznámt jméno jeho před obličejem Otce svého i před anděly jeho.

Rvl 3 6 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

Rvl 3 7 Andělu pak Filadelfitské církve piš: Totoť praví ten svatý a pravý,

jenž má klíč Davidův, kterýžto otvírá, a žádný nezavírá, a zavírá, žádný pak neotvírá:
 Rvl 3 8 Víť skutky tvé. Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť
 jich nemůže zavřít. Nebo máš ač nevelikou moc, a ostříhal jsi slova mého, a nezapřelš jména
 mého.
 Rvl 3 9 Aj, dávám některé z sběři satanovy, kteříž se praví býti židé, a
 nejsou, ale klamají. Aj, pravím, způsobím to, žeť přijdou a budou se klaněti před nohama
 tvýma, a poznajíť, že jsem já tě miloval.
 Rvl 3 10 Nebo jsi ostříhal slova trpělivosti mé, i jáť tebe ostříhati budu od
 hodiny pokušení, kteréž přijíti má na všecken svět, aby zkušeni byli obyvatelé země.
 Rvl 3 11 Aj, přijduť brzy. Držij se toho, co máš, aby žádný nevzal koruny tvé.
 Rvl 3 12 Kdo zvítězí, učiním jej sloupem v chrámě Boha svého, a nevyjdeť již
 více ven; a napíšíť na něm jméno Boha svého a jméno města Boha mého, nového Jeruzaléma
 sstupujícího s nebe od Boha mého, i jméno své nové.
 Rvl 3 13 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.
 Rvl 3 14 Andělu pak církve Laodicenské piš: Toto praví Amen, svědek ten věrný a
 pravý, počátek stvoření Božího:
 Rvl 3 15 Víť skutky tvé, že ani jsi studený, ani horký. Ó bys chutně studený
 byl anebo horký.
 Rvl 3 16 A tak, že jsi vlažný, a ani studený, ani horký, vyvrhu tě z úst svých.
 Rvl 3 17 Nebo pravíš: Bohatý jsem, a zbohatl jsem, a žádného nepotřebuji, a
 nevíš, že jsi bídný, mizerný, a chudý, a slepý, i nahý.
 Rvl 3 18 Radím tobě, abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys
 byl bohatý, a v roucho bílé abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých
 pomaz kollyrium, abys viděl.
 Rvl 3 19 Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání.
 Rvl 3 20 Aj, stojím u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj a
 otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večereti, a on se mnou.
 Rvl 3 21 Kdož zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já
 zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.
 Rvl 3 22 Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.
 Rvl 4 1 Potom jsem viděl, a aj, dveře otevřeny byly v nebi, a hlas první,
 kterýž jsem byl slyšel jako trouby, an mluví se mnou, řkoucí: Vstup sem, a ukážíť, co se má
 díti potom.
 Rvl 4 2 A hned byl jsem u vytržení ducha, a aj, trůn postaven byl na nebi, a
 na trůnu jeden seděl.
 Rvl 4 3 A ten, jenž seděl, podoben byl obličejem kameni jaspidu a sardiovi; a
 vůkol toho trůnu byla duha, na pohledění podobná smaragdu.
 Rvl 4 4 A okolo toho trůnu bylo stolic čtyřmécítma, a na těch stolicích viděl
 jsem čtyřmécítma starců sedících, oblečených v roucha bílá. A měli na hlavách svých koruny
 zlaté.
 Rvl 4 5 A z toho trůnu pocházelo blýskání, a hromobití, a hlasové. A sedm lamp
 ohnivých hořících před trůnem, jenž jsou sedm Duchů Božích.
 Rvl 4 6 A před trůnem bylo moře sklené, podobné křišťálu, a uprostřed trůnu a
 vůkol trůnu čtvero zvířat, plných očí zředu i zadu.
 Rvl 4 7 A zvíře první podobné bylo lvu, a druhé zvíře podobné teleti, a třetí
 zvíře mající tvárnost jako člověk, a čtvrté zvíře podobné orlu letícímu.
 Rvl 4 8 A jedno každé z těch čtyř zvířat mělo šest křídel okolo, a vnitř plná
 byla očí, a neměla odpočinutí dnem i nocí, říkajíce: Svatý, svatý, svatý Pán Bůh všemohoucí,
 kterýž byl, a jest, i přijíti má.
 Rvl 4 9 A když ta zvířata vzdávala slávu a čest i díky činění sedícímu na
 trůnu, živému na věky věků,
 Rvl 4 10 Padlo těch čtyřmécítma starců před obličejem sedícího na trůnu, a
 klanělo se živému na věky věků, a metali koruny své před trůnem, řkouce:
 Rvl 4 11 Hoden jsi, Pane, přijíti slávu, a čest, i moc; nebo ty jsi stvořil
 všecky věci, a pro vůli tvou trvají, i stvořeny jsou.
 Rvl 5 1 I viděl jsem po pravici sedícího na trůnu knihy popsané vnitř i
 zevnitř, zapečetěné sedmi pečeti.
 Rvl 5 2 A viděl jsem anděla silného, volajícího hlasem velikým: Kdo jest hoden
 otevřít knihy tyto a zrušiti pečeti jejich?
 Rvl 5 3 I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřít knih,
 ani pohleděti do nich.
 Rvl 5 4 Pročež já plakal jsem velmi, že není nalezen žádný, kterýž by hoden
 byl otevřít a čísti tu knihu, ani pohleděti do ní.
 Rvl 5 5 Tedy jeden z starců dí mi: Neplač. Aj, zvítězilť Lev, ten, kterýž jest
 z pokolení Judova, kořen Davidův, aby otevřel tu knihu a zrušil sedm pečeti jejích.
 Rvl 5 6 I viděl jsem, a aj, mezi trůnem a čtyřmi zvířaty a mezi starci Beránek
 stojí jako zabitý, maje sedm rohů a sedm očí, jenž jsou sedm Duchů Božích, poslaných na všecku
 zemi.
 Rvl 5 7 I přišel a vzal knihy z pravice toho, kterýž seděl na trůnu.
 Rvl 5 8 A jakž vzal knihy, ihned těch čtvero zvířat a těch čtyřmécítma starců
 padlo před Beránkem, majíce jeden každý z nich harfu a báně zlaté plné vůně, jenž jsou
 modlitby svatých.

Rvl 5 9 A zpívali píseň novou, řkouce: Hoden jsi vzítí knihy a otevřítí pečeti jejich. Nebo jsi zabit, a vykoupils nás Bohu krví svou ze všelikého pokolení a jazyku a lidu i národu.

Rvl 5 10 A učinil jsi nás Bohu našemu krále a kněží, a budeme kralovati na zemi.

Rvl 5 11 I viděl jsem a slyšel hlas andělů mnohých okolo trůnu a zvířat a starců, a byl počet jejich stokrát tisíc tisíců a desetkrát sto tisíců,

Rvl 5 12 Řkoucích velikým hlasem: Hodent jest ten zabítý Beránek vzítí moc, a bohatství, i moudrost, i sílu, i čest, i slávu, i požehnání.

Rvl 5 13 Též všecko stvoření, kteréž jest na nebi, i na zemi, i pod zemí, i v moři, i všecko, což v nich jest, slyšel jsem řkouce: Sedícimu na trůnu a Beránkovi požehnání, čest a sláva i síla na věky věků.

Rvl 5 14 Čtvero pak zvířat řeklo: Amen. A těch čtyřmecítma starců padlo, a klaněli se živému na věky věků.

Rvl 6 1 I viděl jsem, když otevřel Beránek jednu z těch pečeti, a slyšel jsem jedno ze čtyř zvířat, ano praví, jako hlasem hromovým: Pojď a viz.

Rvl 6 2 I pohleděl jsem, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, měl lučiště. A dána jest jemu koruna, i vyjel, přemáhaje, a aby přemáhal.

Rvl 6 3 A když otevřel pečet druhou, slyšel jsem druhé zvíře, řkouce: Pojď a viz.

Rvl 6 4 I vyšel jiný kůň ryzí. A sedícimu na něm dáno jest, aby pokoj vyzdvihl z země a aby se lidé vespolek mordovali; a dán jemu meč veliký.

Rvl 6 5 A když otevřel pečet třetí, slyšel jsem třetí zvíře, řkouce: Pojď a viz. I pohleděl jsem, a aj, kůň vráný, a ten, jenž na něm seděl, měl váhu v ruce své.

Rvl 6 6 I slyšel jsem hlas z prostředku čtyř zvířat, an praví: Měřice pšenice za peníz, a tři měřice ječmene za peníz, oleji pak a vínu neškod.

Rvl 6 7 A když otevřel pečet čtvrtou, slyšel jsem hlas čtvrtého zvířete, řkouce: Pojď a viz.

Rvl 6 8 I pohleděl jsem, a aj, kůň plavý, a toho, kterýž seděl na něm, jméno smrt, a peklo šlo za ním. I dána jest jím moc nad čtvrtým dílem země, aby mordovali mečem, a hladem, a morem, a šelmami zemskými.

Rvl 6 9 A když otevřel pečet pátou, viděl jsem pod oltářem duše zmordovaných pro slovo Boží a pro svědectví, kteréž vydávali.

Rvl 6 10 I volali hlasem velikým, řkouce: Až dokud, Pane svatý a pravý, nesoudíš a nemstíš krve naší nad těmi, kteříž přebývají na zemi?

Rvl 6 11 Tedy dáno jednomu každému z nich roucho bílé, a řečeno jest jim, aby odpočívali ještě za malý čas, až by se naplnil počet spolumužebníků jejich a bratří jejich, kteříž zmordováni býti mají, jako i oni.

Rvl 6 12 I pohleděl jsem, když otevřel pečet šestou, a aj, země třesení veliké stalo se, a slunce učiněno jest černé jako pytel zíněný, a měsíc všecken byl jako krev.

Rvl 6 13 A hvězdy nebeské padaly na zemi, podobně jako dřevo fíkové smítá s sebe ovoce své, když od velikého větru kláceno bývá.

Rvl 6 14 A nebe se schovalo jako knihy zavřené, a všeliká hora i ostrovové z místa svého pohnuli se.

Rvl 6 15 A králové země, i knížata, i bohatí, a úředníci, a mocní, i každý služebník, i všeliký svobodný, skryli se v jeskyních a v skalí hor,

Rvl 6 16 A řekli horám a skalí: Padněte na nás a skrejte nás před tváří toho, jenž sedí na trůnu, a před hněvem Beránka.

Rvl 6 17 Nebt jest přišel den veliký hněvu jeho. I kdo bude moci ostáti?

Rvl 7 1 Potom jsem viděl čtyři anděly, stojící na čtyřech úhlech země, držící čtyři větry zemské, aby nevál vítr na zemi, ani na moře, ani na žádný strom.

Rvl 7 2 A viděl jsem jiného anděla, vystupujícího od východu slunce, majícího pečet Boha živého. kterýž zvolal hlasem velikým na ty čtyři anděly, jimž dáno, aby škodili zemi a moři,

Rvl 7 3 Řka: Neškodte zemi, ani moři, ani stromům, dokudž neznamenáme služebníků Boha našeho na čelích jejich.

Rvl 7 4 I slyšel jsem počet znamenanych, sto čtyřidceti a čtyři tisíce jich zapečetěno ze všech pokolení synů Izraelských.

Rvl 7 5 Z pokolení Juda dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Ruben dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Gád dvanácte tisíců znamenanych;

Rvl 7 6 Z pokolení Aser dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Neftalím dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Manases dvanácte tisíců znamenanych;

Rvl 7 7 Z pokolení Simeon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Lévi dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Izachar dvanácte tisíců znamenanych;

Rvl 7 8 Z pokolení Zabulon dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Jozef dvanácte tisíců znamenanych, z pokolení Beniamín dvanácte tisíců znamenanych.

Rvl 7 9 Potom pohleděl jsem, a aj, zástup veliký, kteréhož by žádný přechísti nemohl, ze všech národů a pokolení a lidí i jazyků, ani stojí před trůnem a před obličejem Beránka, oblečení jsouce v bílé roucho, a palmy v rukou jejich.

Rvl 7 10 A volali hlasem velikým, řkouce: Spasení jest od Boha našeho na trůnu sedícího a od Beránka.

Rvl 7 11 A všickni andělé stáli okolo trůnu a starců a čtyř zvířat. I padli

před trůnem na tváři své a klaněli se Bohu,
 Rvl 7 12 Řkouce: Amen. Požehnání, a sláva, a moudrost, a díků činění, a čest, a
 moc, i síla Bohu našemu na věky věků. Amen.
 Rvl 7 13 I promluvil ke mně jeden z těch starců, a řekl mi: Kdo jsou tito,
 kteříž oblečení jsou v bílé roucho? A odkud přišli?
 Rvl 7 14 I řekl jsem jemu: Pane, ty víš. I řekl mi: To jsou ti, kteříž přišli z
 velikého souzení, a umyli roucha svá, a zbilili je ve krvi Beránkově.
 Rvl 7 15 Protož jsou před trůnem Božím, a slouží jemu dnem i nocí v chrámě
 jeho; a ten, jenž sedí na trůnu, přebýváti bude s nimi.
 Rvl 7 16 Nebudouť lačněti ani žízni více, a nebude bítí na ně slunce, ani
 žádné horko.
 Rvl 7 17 Nebo Beránek, kterýž jest uprostřed trůnu, pásti je bude, a dovedet je
 k živým studnicím vod, a setře Bůh všelikou slzu s očí jejich.
 Rvl 8 1 A když otevřel pečet sedmou, stalo se na nebi mlčení, jako za půl
 hodiny.
 Rvl 8 2 I viděl jsem sedm andělů, kteříž stojí před obličejem Božím, jimž dáno
 sedm trub.
 Rvl 8 3 A jiný anděl přišel a postavil se před oltářem, maje kadi dlnici
 zlatou. I dání jsou jemu zápalové mnozí, aby je obětoval s modlitbami všechných svatých na
 oltáři zlatém, kterýž jest před trůnem.
 Rvl 8 4 I vstoupil dým zápalů s modlitbami svatých z ruky anděla až před
 obličej Boží.
 Rvl 8 5 I vzal anděl kadidlnici, a naplnil ji ohněm s oltáře, a svrhl ji na
 zem. I stalo se hromobití, a hlasové, a blyskání, i země třesení.
 Rvl 8 6 A těch sedm andělů, kteříž měli sedm trub, připravili se, aby
 troubili.
 Rvl 8 7 I zatroubil první anděl, a stalo se krupobití a oheň smíšený se krví,
 a svrženo jest to na zem. A třetí díl stromů shořel, a všecka tráva zelená spálena jest.
 Rvl 8 8 Potom zatroubil druhý anděl, a uvržena jest do moře jako hora veliká
 ohněm hořící. I učiněn jest krví třetí díl moře.
 Rvl 8 9 A zemřel v moři třetí díl stvoření těch, kteráž měla duši, a třetí díl
 lodí zhyнул.
 Rvl 8 10 A vtom třetí anděl zatroubil, i spadla s nebe hvězda veliká, hořící
 jako pochodně, a padla na třetí díl řek a do studnic vod.
 Rvl 8 11 A jméno hvězdy té bylo Pelynek. I obrátil se třetí díl vod v pelynek,
 a mnoho lidí zemřelo od těch vod, nebo byly zhořkly.
 Rvl 8 12 Potom čtvrtý anděl zatroubil, i udeřena jest třetina slunce, a třetina
 měsíce, a třetí díl hvězd, takže se třetí díl jich zatměl, a třetina dne nesvítla, a též
 podobně i noci.
 Rvl 8 13 I viděl jsem a slyšel anděla jednoho, an letí po prostředku nebe, a
 praví hlasem velikým: Běda, běda, běda těm, kteříž přebývají na zemi, pro jiné hlasy trub tří
 andělů, kteříž mají troubiti.
 Rvl 9 1 Potom anděl pátý zatroubil, i viděl jsem, ano hvězda s nebe spadla na
 zem; a dán jest tomu andělu klíč od studnice propasti.
 Rvl 9 2 Kterýžto otevřel studnici propasti. I vyšel dým z studnice jako dým z
 peci veliké, i zatmělo se slunce i povětří pro dým studnice.
 Rvl 9 3 A z toho dýmu vyšly kobylky na zemi, jimžto dána jest moc taková,
 jakouž moc mají štirové zeměští.
 Rvl 9 4 Ale řečeno jim, aby neškodily travě zemské, ani čemu zelenému, ani
 kterémukoli stromovi, než toliko lidem, kteříž nemají znamení Božího na čelích svých.
 Rvl 9 5 Dáno jest pak jim, ne aby je zabíjely, ale trápily za pět měsíců, a
 aby trápení jejich bylo jako trápení od štíra, když by uštknul člověka.
 Rvl 9 6 A v těch dnech hledati budou lidé smrti, ale nenaleznou jí, a žádati
 budou zemřítí, ale smrt uteče od nich.
 Rvl 9 7 Způsob pak těch kobytek podobný byl koňům připraveným k boji, a na
 hlavách jejich byly jako koruny podobné zlatu, a tváři jejich jako tváři lidské.
 Rvl 9 8 A měly vlasy jako vlasy ženské, a zuby jejich byly jako zubové lvů.
 Rvl 9 9 Měly také pancíře jako pancíře železné, a zvuk křídel jejich jako zvuk
 vozů, když množství koní běží k boji.
 Rvl 9 10 A měly ocas podobné štírům, a žihadla v ocasích jejich byla, a moc
 jejich byla škoditi lidem za pět měsíců.
 Rvl 9 11 A měly nad sebou krále, anděla propasti, jemuž jméno Židovsky Abaddon,
 a řecky Apollyon.
 Rvl 9 12 Bída jedna pomínula, a aj, přijdou ještě dvě bída potom.
 Rvl 9 13 Tedy šestý anděl zatroubil, i slyšel jsem hlas jeden ze čtyř rohů
 oltáře zlatého, kterýž jest před obličejem Božím,
 Rvl 9 14 Řkoucí k šestému andělu, kterýž měl troubu: Rozvěž ty čtyři anděly,
 kteříž jsou u vězení při veliké řece Eufrates.
 Rvl 9 15 I rozvázání jsou ti čtyři andělé, kteříž byli připraveni k hodině, a
 ke dni, a k měsíci, a k roku, aby zmordovali třetí díl lidí.
 Rvl 9 16 A byl počet vojska lidu jízdného dvěstěkrát tisíc tisíců; nebo slyšel
 jsem počet jejich.

Rvl 9 17 A též viděl jsem u vidění, koně a ti, kteříž seděli na nich, měli pancíře ohnivé a hyacintové a z síry. Hlavy pak těch koňů byly jako hlavy lvové, a z úst jejich vycházel oheň, a dým, a síra.

Rvl 9 18 A tímto trojím zmordována jest třetina lidu, totiž ohněm, a dýmem, a sirou, kteréž vycházely z úst jejich.

Rvl 9 19 Nebo moc jejich jest v ústech jejich a v ocasích jejich; ocasové zajisté jejich jsou podobni hadům, majíce hlavy, jimiž škodí.

Rvl 9 20 Jiní pak lidé, kteříž nejsou zmordováni těmi ranami, nečinili pokání z skutků rukou svých, aby se neklaněly ďáblům, a modlám zlatým, a stříbrným, a měděným, i kamenným, i dřevěným, kteréžto ani hleděti nemohou, ani slyšeti, ani choditi.

Rvl 9 21 Aniž činili pokání z vražd svých, ani z trávení svých, ani z smilstva svého, ani z krádeží svých.

Rvl 10 1 Viděl jsem jiného anděla silného, sstupujícího s nebe, oděného oblakem, a duha na hlavě jeho byla, a tvář jeho jako slunce, a nohy jeho jako sloupové ohni v. a levou na zemi.

Rvl 10 2 A v ruce své měl knížky otevřené. I postavil nohu svou pravou na moři a mluvilo sedm hromů hlasy své.

Rvl 10 3 A když odmluvilo sedm hromů hlasy své, byl bych to psal. Ale slyšel jsem hlas s nebe řkoucí ke mně: Zapečet to, co mluvilo sedm hromů, než nepiš toho.

Rvl 10 4 Tedy anděl, kteréhož jsem viděl stojícího na moři a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi,

Rvl 10 5 A přísáhl skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude.

Rvl 10 6 Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, když bude troubiti, dokonánoť bude tajemství Boží, jakož zvěstoval služebníkům svým prorokům.

Rvl 10 7 A ten hlas, kterýž jsem byl slyšel s nebe, opět mluvil se mnou a řekl: Jdi, a vezmi ty knížky otevřené z ruky anděla, stojícího na moři a na zemi.

Rvl 10 8 I šel jsem k andělu, a řekl jsem jemu: Dej mi ty knížky. I řekl mi: Vezmi, a požři je, a učinit hořkost v břiše tvém, ale v ústech tvých budouť sladké jako med.

Rvl 10 9 I vzal jsem knížky z ruky anděla, a požřel jsem je. I byly v ústech mých sladké jako med, ale když jsem je požřel, hořko mi bylo v břiše mém.

Rvl 10 10 I dí mi: Musíš opět prorokovati lidem, a národům, a jazykům, i králům mnohým.

Rvl 11 1 I dána mi třtina, podobná prutu, a postavil se tu anděl, a řekl mi: Vstaň, a změř chrám Boží, i oltář, i ty, kteříž se modlí v něm.

Rvl 11 2 Ale síň, kteráž vně jest, vyvrz ven, a neměř jí. Neboť jest dána pohanům, a budouť tlačiti město svaté za čtyřidceti a dva měsíce.

Rvl 11 3 Ale dám jej dvěma svědkům svým, kteříž budou prorokovati tisíc dvě stě a šedesáte dnů, oblečení jsouce v pytle.

Rvl 11 4 Tiť jsou dvě olivy a dva svícnové, stojící před obličejem Boha Pána vší země.

Rvl 11 5 Jimžto jestliže by kdo chtěl ubližovati, oheň vyjde z úst jejich, a sžije nepřátely jejich; a takť musí zabit býti, kdož by koli jim škoditi chtěl.

Rvl 11 6 Tiť mají moc zavřiti nebe, aby nepršel déšť za dnů prorocství jejich; a mají moc nad vodami, obrátiti je v krev, a bít zemi všelikou ranou, kolikrát by koli chtěli.

Rvl 11 7 Ale když dokonají svědectví své, šelma vystupující z propasti válku povede proti nim, a zvítězí nad nimi, i zmorduje je.

Rvl 11 8 A ležeti budou těla jejich mrtvá na ryncích města velikého, kteréž slove duchovně Sodoma a Egypt, kdežto i Pán náš ukřižován jest.

Rvl 11 9 A vídati budou mnozí z pokolení, a z lidu, a z jazyků, i z národů těla jejich mrtvá za půl čtvrtá dne, ale těl jejich mrtvých nedadí pochovati v hrobích.

Rvl 11 10 Anobrž ti, kteříž přebývají na zemi, radovati se budou nad nimi a veseliti se, a dary budou posílati jedni druhým; nebo ti dva proroci trápili ty, jenž přebývají na zemi.

Rvl 11 11 Ale po půl čtvrtu dni duch života od Boha poslaný vstoupil do nich, i postavili se na nohách svých, a bázeň veliká spadla na ty, kteříž je viděli.

Rvl 11 12 Potom slyšeli hlas veliký s nebe, řkoucí k nim: Vstupte sem! I vstoupili na nebe v oblace, a hleděli na ně nepřatelé jejich.

Rvl 11 13 A v tu hodinu stalo se země třesení veliké, a desátý díl města padl, a zbito jest v tom země třesení sedm tisíců lidu, a jiní zstrašení jsou, a vzdali slávu Bohu nebeskému.

Rvl 11 14 Bída druhá pomínila, a aj, třetí bída přijde rychle.

Rvl 11 15 A sedmý anděl zatroubil, i stali se hlasové velicí v nebi, řkoucí: Učiněnat jsou království všeho světa Pána našeho a Krista jeho, a kralovatiť bude na věky věků.

Rvl 11 16 Tedy těch čtyřmécítma starců, kteříž před obličejem Božím sedí na stolicích svých, padli na tváři své, a klaněli se Bohu,

Rvl 11 17 Řkouce: Díky činíme tobě, Pane Bože všemohoucí, Kterýž jsi, a Kterýžs byl, a Kterýž přijíti máš; nebo jsi přijal moc svou velikou a království ujal.

Rvl 11 18 I rozhněvali se národové, a přišel hněv tvůj, a čas mrtvých, aby souzeni byli, a aby dána byla odplata služebníkům tvým prorokům, i jiným svatým i všechněm,

jenž se bojí jména tvého, malým i velikým, a aby zkažení byli ti, kteříž nakažují zemi.
Rvl 11 19 I otevřín jest chrám Boží na nebi, a vidína jest truhla smlouvy jeho v chrámě jeho. I stalo se blýskání, a hlasové, a hromobití, a země třesení, i krupobití veliké.
Rvl 12 1 I ukázal se div veliký na nebi: Žena oděná sluncem, pod jejímiž nohama byl měsíc a na jejíž hlavě byla koruna dvanácti hvězd.
Rvl 12 2 A jsuci těhotná, křičela, pracující ku porodu a trápěci se, aby porodila.
Rvl 12 3 I vidín jest jiný div na nebi. Nebo aj, drak veliký ryšavý ukázal se, maje hlav sedm a rohů deset, a na těch hlavách svých sedm korun.
Rvl 12 4 Jehož ocas strhl třetinu hvězd s nebe, a svrhl je na zem. Ten pak drak stál před ženou, kteráž měla poroditi, aby hned, jakž by porodila, syna jejího sežral.
Rvl 12 5 I porodila syna pacholíka, kterýž měl spravovati všecky národy prutem železným. I vytržen jest syn její k Bohu a k trůnu jeho.
Rvl 12 6 A žena utekla na poušť, kdež měla místo od Boha připravené, aby ji tam živili za dnů tisíc dvě stě a šedesát.
Rvl 12 7 I stal se boj na nebi: Michał a andělé jeho bojovali s drakem, a drak bojoval i andělé jeho.
Rvl 12 8 Ale nic neobdrželi, aniž jest nalezeno více místo jejich na nebi.
Rvl 12 9 I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove ďábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou.
Rvl 12 10 A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratrů našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí.
Rvl 12 11 Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.
Rvl 12 12 Protož veselte se nebesa, a kteříž přebýváte v nich. Běda těm, jenž přebývají na zemi a na moři; nebo ďábel sstoupil k vám, maje hněv veliký, věda, že krátký čas má.
Rvl 12 13 A když uzřel drak, že jest svržen na zem, honil ženu tu, kteráž porodila toho pacholíka.
Rvl 12 14 Ale dána jsou ženě dvě křídla orlice veliké, aby letěla od tváři hada na poušť, na místo své, kdež by ji živili do času a časů, a do půl času.
Rvl 12 15 I vypustil had z úst svých po ženě vodu jako řeku, aby ji řeka zachvátila.
Rvl 12 16 Ale země pomohla ženě; neb otevřela země ústa svá a požřela řeku, kterouž vypustil drak z úst svých.
Rvl 12 17 I rozhněval se drak na tu ženu, a šel bojovati s jinými z semene jejího, kteříž ostříhají příkázání Božích a mají svědectví Ježíše Krista. [(Revelation of John 12:18) I stál jsem na písku mořském.]
Rvl 13 1 I viděl jsem šelmu vystupující z moře, kteráž měla sedm hlav a deset rohů. A na rozích jejích deset korun, a na hlavách jejích jméno rouhání.
Rvl 13 2 Byla pak šelma ta, kterouž jsem viděl, podobná pardovi, a nohy její jako nedvědí, a ústa její jako ústa lvová. I dal jí drak sílu svou, a trůn svůj, a moc velikou.
Rvl 13 3 A viděl jsem, ano jedna z hlav jejích jako zbitá byla až na smrt, ale rána její smrtelná uzdravena jest. Tedy divivši se všechna země, šla za tou šelmou.
Rvl 13 4 A klaněli se drakovi, kterýž dal moc šelmě; a klaněli se šelmě, řkouce: Kdo jest podobný té šelmě? Kdo bude moci bojovati s ní?
Rvl 13 5 I dána jsou jí ústa mluvící veliké věci a rouhání, a dána jí moc vládnouti za čtyřiceti a dva měsíce.
Rvl 13 6 Protož otevřela ústa svá k rouhání se Bohu, aby se rouhala jménu jeho, i stánku jeho, i těm, kteříž přebývají na nebi.
Rvl 13 7 Dáno jí i bojovati s svatými a přemáhati je; a dána jí moc nad všelikým pokolením, nad rozličným jazykem, i nad národem.
Rvl 13 8 Protož klaněti se jí budou všickni, kteříž přebývají na zemi, jichžto jména nejsou napsaná v knihách života Beránka, toho zabitého od počátku světa.
Rvl 13 9 Má-li kdo uši, slyš.
Rvl 13 10 Jestliže kdo do vězení povede, do vězení půjde; zabije-li kdo mečem, musí mečem zabít býti. Zdeť jest trpělivost a víra svatých.
Rvl 13 11 Potom viděl jsem jinou šelmu vystupující z země, a měla dva rohy, podobné rohům Beránkovým, ale mluvila jako drak.
Rvl 13 12 Kterážto všechnu moc první šelmy provozuje před tváří její; a působí to, že země i ti, kteříž přebývají na ní, klanějí se šelmě té první, jejížto rána smrtelná uzdravena byla.
Rvl 13 13 A činí divy veliké, takže i ohni rozkazuje sstupovati s nebe na zem před obličejem mnohých lidí.
Rvl 13 14 A svodí ty, jenž přebývají na zemi, těmi divy, kteréžto dáno jí činiti před obličejem šelmy, říkající obyvatelům země, aby udělali obraz šelmě, kteráž měla ránu od meče, a ožila zase.
Rvl 13 15 I dáno jí, aby dāti mohla ducha tomu obrazu šelmy, aby i mluvil obraz šelmy, a aby to způsobila, kteřížkoli neklaněli by se obrazu šelmy, aby byli zmordováni.

Rvl 13 16 A rozkazuje všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným, aby měli znamení na pravé ruce své, aneb na čelích svých,
 Rvl 13 17 A aby žádný nemohl kupovati ani prodávati, než ten, kdož má znamení aneb jméno té šelmy, anebo počet jména jejího.
 Rvl 13 18 Tuť jest moudrost. Kdo má rozum, sečtiž počet šelmy. Nebo jest počet člověka, a jestiž počet ten šest set šedesáte a šest.
 Rvl 14 1 Tedy pohleděl jsem, a aj, Beránek stál na hoře Sion, a s ním sto čtyřicet a čtyři tisíců majících jméno Otce jeho napsané na čelích svých.
 Rvl 14 2 A slyšel jsem hlas s nebe, jako hlas vod mnohých, a jako hlas hromu velikého. A hlas slyšel jsem, jako těch, kteříž hrají na harfy své.
 Rvl 14 3 A zpívali jakožto píseň novou, před trůnem, a před čtyřmi zvířaty, a před starci, a žádný nemohl se naučiti té písni, jediné těch sto čtyřicet a čtyři tisíce, kteříž jsou koupeni z země.
 Rvl 14 4 Totot jsou ti, kteříž s ženami nejsou poskvrněni; nebo panicové jsou. Tiť jsou, jenž následují Beránka, kamž by koli šel; tiť jsou koupeni ze všech lidí, prvotiny Bohu a Beránkovi.
 Rvl 14 5 A v ústech jejich není nalezena lest; neboť jsou bez úhony před trůnem Božím.
 Rvl 14 6 I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, jenž bydlí na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu,
 Rvl 14 7 Řkoucího velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod.
 Rvl 14 8 A jiný anděl letěl za ním, řka: Padl, padl Babylon, město to veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy.
 Rvl 14 9 A třetí anděl letěl za nimi, pravě velikým hlasem: Bude-li se kdo klaněti šelmě a obrazu jejímu, a vezme-li znamení její na čelo své aneb na ruku svou,
 Rvl 14 10 I tentě také bude píti víno hněvu Božího, víno, pravím, kteréž jest vliato do kalichu hněvu jeho; a trápen bude ohněm a sirou před obličejem andělů svatých a před obličejem Beránka.
 Rvl 14 11 A dým muk jejich vstoupí na věky věků, a nebudouť míti odpočinutí dnem i nocí ti, kteříž se klanějí šelmě a obrazu jejímu, a jestliže kdo přijme znamení jména jejího.
 Rvl 14 12 Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostríhají přikázání Božích a víry Ježíšovy
 Rvl 14 13 I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, nebo skutkové jejich následují jich.
 Rvl 14 14 I pohleděl jsem, a aj, oblak bělostkvoucí, a na tom oblaku seděl podobný Synu člověka, maje na hlavě své korunu zlatou a v ruce své srp ostrý.
 Rvl 14 15 A jiný anděl vyšel z chrámu, volaje hlasem velikým na toho, kterýž seděl na oblaku: Pust' srp svůj a žni; nebť jest přišla tobě hodina žni, nebo již dozrála žeň země.
 Rvl 14 16 I spustil ten, kterýž seděl na oblaku, srp svůj na zem, a požata jest země.
 Rvl 14 17 A jiný anděl vyšel z chrámu toho, kterýž jest na nebi, maje i on srp ostrý.
 Rvl 14 18 Opět vyšel jiný anděl z oltáře, kterýž měl moc nad ohněm, a volal křikem velikým na toho, jenž měl srp ostrý, řka: Pust' srp svůj ostrý, a zbeř hrozny vinice zemské; neboť jsou uzrali hroznové její.
 Rvl 14 19 I spustil anděl srp svůj na zemi, a sebral vinici země, a vmetal hrozny do jezera velikého hněvu Božího.
 Rvl 14 20 I tlačeno jest jezero před městem, a vyšla krev z jezera až do udi dl koňům za tisíc a za šest set honů.
 Rvl 15 1 Potom viděl jsem jiný zázrak na nebi veliký a předivný: Sedm andělů majících sedm ran posledních, v nichž má dokonán býti hněv Boží.
 Rvl 15 2 A viděl jsem jako moře sklené, smíšené s ohněm, a ty, kteříž zvítězili nad šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží,
 Rvl 15 3 A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Velicí a předivní jsou skutkové tvoji, Pane Bože všemohoucí, spravedlivé a pravé jsou cesty tvé, ó Králi všech svatých.
 Rvl 15 4 Kdož by se nebál tebe, Pane, a nezveleboval jména tvého? Nebo ty sám svatý jsi. Všickni zajisté národové přijdou a klaněti se budou před obličejem tvým; nebo soudové tvoji zjevení jsou.
 Rvl 15 5 Potom pak viděl jsem, a aj, otevřín jest chrám stánku svědectví na nebi.
 Rvl 15 6 I vyšlo sedm těch andělů z chrámu, majících sedm ran, oblečení jsouce rouchem lněným, čistým a bělostkvoucím, a přepásáni na prsech pasy zlatými.
 Rvl 15 7 A jedno ze čtyř zvířat dalo sedmi andělům sedm koflíků zlatých, plných hněvu Boha živého na věky věků.
 Rvl 15 8 I naplněn jest chrám dýmem, pocházejícím od slávy Boží a od moci jeho,

a žádný nemohl vjíti do chrámu, dokudž se nevykonalo sedm ran těch sedmi andělů.
 Rvl 16 1 I slyšel jsem hlas veliký z chrámu, řkoucí sedmi andělům: Jděte, vylijte sedm koflíků hněvu Božího na zemi.
 Rvl 16 2 I šel první anděl a vylil koflík svůj na zemi, i vyvrhli se vředové škodliví a zlí na lidech, majících znamení šelmy, a na těch, kteříž se klaněli obrazu jejímu.
 Rvl 16 3 Za tím druhý anděl vylil koflík svůj na moře, a učiněno jest jako krev umrlého, a všeliká duše živá v moři umřela.
 Rvl 16 4 Potom třetí anděl vylil koflík svůj na řeky a na studnice vod, i obráceny jsou v krev.
 Rvl 16 5 I slyšel jsem anděla vod, řkoucího: Spravedlivý jsi, Pane, Kterýž jsi, a Kterýž jsi byl, a Svatý, žeš to usoudil.
 Rvl 16 6 Neboť jsou krev svatých a proroků vylévali, i dal jsi jim krev pít; hodnit jsou zajisté toho.
 Rvl 16 7 I slyšel jsem jiného anděla od oltáře, kterýž řekl: Jistě, Pane Bože všemohoucí, praví jsou a spravedliví soudové tvoji.
 Rvl 16 8 Potom čtvrtý anděl vylil koflík svůj na slunce, i dáno jest jemu trápit lidi ohněm.
 Rvl 16 9 I pálili se lidé horkem velikým, a rouhali se jménu Boha toho, kterýž má moc nad těmito ranami, avšak nečinili pokání, aby vzdali slávu jemu.
 Rvl 16 10 Tedy pátý anděl vylil koflík svůj na stoličce té šelmy, i učiněno jest království její tmavé, i kousali lidé jazyky své pro bolest.
 Rvl 16 11 A rouhali se Bohu nebeskému pro bolesti své a pro vředy své, avšak nečinili pokání z skutků svých.
 Rvl 16 12 Šestý pak anděl vylil koflík svůj na tu velikou řeku Eufrates, i vyschla voda její, aby připravena byla cesta králům od východu slunce.
 Rvl 16 13 A viděl jsem, ano z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka vyšli tři duchové nečistí, podobní žabám.
 Rvl 16 14 Nebo jsouť duchové ďábelští, ješto činí divy a chodí mezi krále zemské a všeho světa, aby je shromáždili k boji, k tomu velikému dni Boha všemohoucího.
 Rvl 16 15 Aj, přicházímť jako zloděj. Blahoslavený, kdož bdí a ostříhá roucha svého, aby nah nechodil, aby neviděli hanby jeho.
 Rvl 16 16 I shromáždil je na místo, kteréž slove Židovsky Armageddon.
 Rvl 16 17 Tedy sedmý anděl vylil koflík svůj na povětří, i vyšel hlas veliký z chrámu nebeského, od trůnu, řkoucí: Stalo se.
 Rvl 16 18 I stali se zvukové a hromobití a blyškání, i země třesení stalo se veliké, jakéhož nikdy nebylo, jakž jsou lidé na zemi, totiž země třesení tak velikého.
 Rvl 16 19 I roztrhlo se to veliké město na tři strany, a města národů padla. A Babylon veliký přišel na pamět před obličejem Božím, aby dal jemu kalich vína prchlivosti hněvu svého.
 Rvl 16 20 A všickni ostrovové pominuli, a hory nejsou nalezeny.
 Rvl 16 21 A kroupy veliké jako centnérové pršely s nebe na lidi. I rouhali se Bohu lidé pro ránu těch krup; nebo velmi veliká byla ta rána.
 Rvl 17 1 I přišel jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků, a mluvil se mnou, řka ke mně: Pojď, ukážiť odsouzení nevěstky veliké, kteráž sedí na vodách mnohých,
 Rvl 17 2 s kteroužto smilnili králové země a zpili se vínem smilství jejího obyvatelé země.
 Rvl 17 3 I odnesl mne na poušť v duchu, a viděl jsem ženu sedící na šelmě brunátné; a ta šelma plná byla jmen rouhání, a měla sedm hlav a deset rohů.
 Rvl 17 4 Žena pak odína byla šarlatem a brunátným rouchem, a ozdobena zlatem a kamením drahým i perlami, mající koflík zlatý v ruce své, plný ohavností a nečistoty smilstva svého.
 Rvl 17 5 A na čele jejím napsané jméno: Tajemství, Babylon veliký, Mátě smilstva a ohavností země.
 Rvl 17 6 A viděl jsem ženu tu opilou krví svatých a krví mučedníků Ježíšových, a viděv ji, divil jsem se divením velikým.
 Rvl 17 7 I řekl mi anděl: Co se divíš? Já tobě povím tajemství té ženy i šelmy, kteráž ji nese, mající hlav sedm a rohů deset.
 Rvl 17 8 Šelma, kterouš viděl, byla, a již není, a máť vystoupiti z propasti a na zahynutí jíti. I diviti se budou bydlitelé země, (ti, kterýchžto jména nejsou napsána v knihách života od ustanovení světa,) vidouce šelmu, kteráž byla, a není, avšak jest.
 Rvl 17 9 Tentož pak jest smysl toho, a máť zavřenou v sobě moudrost: Sedm hlav jestiť sedm hor, na kterýchž ta žena sedí.
 Rvl 17 10 A králů sedm jest. Pět jich padlo, jeden jest, a jiný ještě nepřišel; a když přijde, na malou chvíli musí trvati.
 Rvl 17 11 A šelma, kteráž byla a není, onať jest osmý, a z sedmiť jest, i na zahynutí jde.
 Rvl 17 12 Deset pak rohů, kteréžs viděl, jestiť deset králů, kteříž ještě království nepřijali, ale přijmoutť moc jako králové, jedné hodiny spolu s šelmou.
 Rvl 17 13 Tiť jednu radu mají, a sílu i moc svou šelmě dají.
 Rvl 17 14 Tiť bojuvati budou s Beránkem, a Beránek zvítězí nad nimi, neboť Pán pánů jest a Král králů, i ti, kteříž jsou s ním, povolání, a vyvolení, a věrní.
 Rvl 17 15 I řekl mi: Vody, kteréžs viděl, kdež nevěstka sedí, jsouť lidé, a

zástupové, a národové, a jazykové.

Rvl 17 16 Deset pak rohů, kteréžs viděl na šelmě, ti v nenávist vezmou nevěstku, a učiní ji opuštěnou a nahou, a tělo její jísti budou, a ji páliťi budou ohněm.

Rvl 17 17 Neboť dal Bůh v srdce jejich, aby činili vůli jeho a aby se sjednomyslnili, a toliko dotud království své šelmě dali, dokudž by nebyla vykonána slova Boží.

Rvl 17 18 A žena, kteroužs viděl, jestiť město to veliké, kteréž má království nad králi země.

Rvl 18 1 Potom pak viděl jsem anděla sstupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvědčena byla od slávy jeho.

Rvl 18 2 I zkríkl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného.

Rvl 18 3 Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli.

Rvl 18 4 I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lide můj, abyste se nepřiúčastňovali hříchům jeho a abyste nepřijali z jeho ran.

Rvl 18 5 Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho.

Rvl 18 6 Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte jemu dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval vám, nalijte jemu to dvénásob.

Rvl 18 7 Jakž se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neuzřím.

Rvl 18 8 Protož v jeden den přijdouť rány jeho, smrt a pláč i hlad, a ohněm spáleno bude; nebo silný jest Pán, kterýž je odsoudí.

Rvl 18 9 I plakati ho budou a kvíliti nad ním králové země, kteříž s ním smilnili a svou rozkoš měli, když uží dým zapálení jeho,

Rvl 18 10 Zdaleka stojíce, pro bázeň muk jeho, a řkouce: Běda, běda, veliké město Babylon, to město silné, že jest jedné hodiny přišel odsudek tvůj.

Rvl 18 11 Ano i kupci zemští budou plakati a kvíliti nad ním; nebo koupí jejich žádný nebude kupovati více,

Rvl 18 12 Koupě od zlata, a stříbra, a drahého kamene, i perel, i kmentu, šarlatu, i hedbáví, i brunátného roucha, i všelikého dřeva tyínového, a všech nádob z kostí slonových, i všelikého nádobí z nejdrazšího dříví, i z mědi, i z železa, i z mramoru;

Rvl 18 13 A kupectví skořice, i vonných věcí, a mastí, i kadidla, i vína, i oleje, i bělí, i pšenice, i dobytka, i ovec, i koní, a vozů, i služebníků, i duší lidských;

Rvl 18 14 I ovoce žádostivá duši tvé odešla od tebe, a všecko tučné a krásné odešlo od tebe, a aniž toho již více nalezneš.

Rvl 18 15 Ti, pravím, kupci, kteříž v tom kupčili a jím zbohatli, zdaleka stanou pro strach muk jeho, plačíce, a kvílíce,

Rvl 18 16 A řkouce: Běda, běda, ó město veliké, kteréž odíno kmentem, a šarlatem, a brunátným rouchem, a ozdobeno bylo zlatem, a kamením drahým, i perlami! nebo v jednu hodinu zahynula tak veliká bohatství.

Rvl 18 17 Ano i všeliký správce lodí mořských, i všecko množství lidí, kteříž jsou na lodech, i plavci, i ti, kteříž svou živnost na moři mají, zdaleka stanou,

Rvl 18 18 A zkríknou, vidouce dým zapálení jeho, řkouce: Které město bylo podobné tomuto velikému městu!

Rvl 18 19 A sypouce prach na hlavy své, křičeti budou, plačíce, a kvílíce, a řkouce: Běda, běda, město veliké, v němžto zbohatli všickni, kteříž měli lodí na moři, ze mzdy jeho; nebo jedné hodiny zpustlo.

Rvl 18 20 Ale raduj se nad ním nebe i svatí apoštolé i proroci; nebo pomstíť vás Bůh nad ním.

Rvl 18 21 I zdvihl jeden silný anděl kámen jako žernov veliký a hodil jím do moře, řka: Tak prudce uvržen bude Babylon, to město veliké, a již více nebude nalezeno.

Rvl 18 22 A hlas na harfy hrajících, a zpěváků, a pišťců, a trubačů nebude více v tobě slyšán, a žádný řemeslník žádného řemesla nebude v tobě více nalezen, a zvuk žernovu nebude v tobě více slyšán.

Rvl 18 23 Ani světlo svíce nebude v tobě více svítiti, a hlas ženicha ani nevěsty nebude v tobě více slyšán, ješto kupci tvoji bývala knížata zemská, a tráveními tvými v blud uvedeni byli všickni národové.

Rvl 18 24 Ale v něm nalezena jest krev proroků a svatých i všech zmordovaných na zemi.

Rvl 19 1 Potom jsem slyšel veliký hlas velikého zástupu na nebi, řkoucího: Hal elui ah. Spasení, a sláva, a čest, i moc Pánu Bohu našemu.

Rvl 19 2 Neboť jsou praví a spravedliví soudové jeho, kterýž odsoudil nevěstku tu velikou, jenž byla porušila zemi smilstvem svým, a pomstil krve služebníků svých z ruky její.

Rvl 19 3 I řekli po druhé: Hal elui ah. A dým její vstupoval na věky věků.

Rvl 19 4 I padlo čtyřmécítma starců a čtvero zvířat, a klaněli se Bohu sedícímu na trůnu, řkouce: Amen, Hal elui ah.

Rvl 19 5 I vyšel z trůnu hlas, řkoucí: Chvalte Boha našeho všickni služebníci jeho, a kteříž se bojíte jeho, i malí i velicí.

Rvl 19 6 A slyšel jsem hlas jako zástupu velikého, a jako hlas vod mnohých, a jako zvuk hromů silných, řkoucích: Haleluiah. Kralovalť jest Pán Bůh náš všemohoucí.

Rvl 19 7 Radujme se, a veselme se, a chválu vzdejme jemu. Neboť jest přišla svadba Beránkova, a manželka jeho připravila se.

Rvl 19 8 A dáno jest jí, aby se oblékla v kment čistý a stkvoucí, a ten kment jsouť ospravedlňování svatých.

Rvl 19 9 I řekl mi: Piš: Blahoslavení, kteříž jsou k večeři svadby Beránkovy povoláni. A řekl mi: Tatotť slova Boží jsou pravá.

Rvl 19 10 I padl jsem k nohám jeho, klaněti se jemu chtěje. Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj i bratří tvých, těch, jenž mají svědectví Ježísovo. Bohu se klaněj! Svědectví pak Ježísovo jestiť duch prorockví.

Rvl 19 11 I viděl jsem nebe otevřené, a aj, kůň bílý, a ten, jenž seděl na něm, slouľ věrný a Pravý, a kterýž v spravedlnosti soudí i bojuje.

Rvl 19 12 Oči pak jeho byly jako plamen ohně, a na hlavě jeho korun množství, a měl jméno napsané, kteréhož žádný neví, než on sám.

Rvl 19 13 A byl oděn v rouchu pokropené krví, a slovetť jméno jeho Slovo Boží.

Rvl 19 14 A rytířstvo nebeské jeľo za ním na bílých koních, jsouce odíni v kment bílý a čistý.

Rvl 19 15 A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil všecky národy. Nebo on bude je spravovati prutem železným; ontť i pres vína hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího tlačiti bude.

Rvl 19 16 A máť na rouchu a na bedrách svých napsané jméno: Král králů a Pán pánů.

Rvl 19 17 I viděl jsem jednoho anděľa, an stojí v slunci, a zkríkl hlasem velikým, řka všechněm ptákům, kteříž létali po prostřed nebes: Pojďte a shromažďte se k večeři velikého Boha,

Rvl 19 18 Abyste jedli těla králů, a těla hejtmanů, a těla silných, a těla koňů, i těch, kteříž na nich sedí, a těla všech svobodných i služebníků, i malých i velikých.

Rvl 19 19 I viděl jsem šelmu a krále země a vojska jejich, ani se sjeli, aby bojovali s tím, kterýž seděl na koni, a s rytířstvem jeho.

Rvl 19 20 I jata jest šelma, a s ní falešný prorok ten, kterýž činíval divy před ní, jimiž svodil ty, kteříž přijali znamení šelmy a kteříž se klaněli obrazu jejímu. I uvrzení jsou oba za živa do jezera ohnivého, hořícího sírou.

Rvl 19 21 A jiní zbití jsou mečem toho, kterýž seděl na koni, vycházejícím z úst jeho. A všickni ptáci nasyceni jsou těly jejich.

Rvl 20 1 I viděl jsem anděľa sstupujícího s nebe, majícího klíč od propasti a řetěz veliký v ruce své.

Rvl 20 2 I chopil draka, hada toho starého, jenž jest ďábel a satan, i svázal jej za tisíc let.

Rvl 20 3 A uvrhl ho do propasti, i zavřel jej tam a svrchu nad ním zapečetil, aby nesvodil více národů, až by se vyplnilo tisíc let; neboť potom musí býti propuštěn na malý čas.

Rvl 20 4 I viděl jsem stolice, a posadili se na nich, i dán jest jim soud, a viděl jsem duše stínaných pro svědectví Ježísovo a pro slovo Boží, a kteříž se neklaněli šelmě, ani obrazu jejímu, a aniž přijali znamení jejího na čela svá, anebo na ruce své. A ožili a kralovali s Kristem tisíc let.

Rvl 20 5 Jiní pak mrtví neožili, dokudž by se nevyplnilo tisíc let. A toť jest první vzkříšení.

Rvl 20 6 Blahoslavený a svatý, kdož má díľ v prvním vzkříšení. Nad těmitť ta druhá smrt nemá moci, ale budou kněží Boží a Kristoví, a kralovati s ním budou tisíc let.

Rvl 20 7 A když se vyplní tisíc let, propuštěn bude satanáš z žaláře svého.

Rvl 20 8 I vyjde, aby svodil národy, kteříž jsou na čtyřech stranách země, Goga a Magoga, a aby je shromáždil k boji, kterýchžto počet jest jako písku mořského.

Rvl 20 9 I vstoupili na šířkost země a obklíčili stany svatých, i to město milé, ale sstoupil oheň od Boha s nebe a spálil je.

Rvl 20 10 A ďábel, kterýž je svodil, uvržen jest do jezera ohně a síry, kdež jest i šelma, i falešný prorok, a budouť mučení dnem i nocí na věky věků.

Rvl 20 11 I viděl jsem trůn veliký bílý, a sedícího na něm, před jehož tváří utekla země i nebe, a místo jim není nalezeno.

Rvl 20 12 I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevříný jsou. A jiné knihy také jsou otevříný, to jest knihy života, i souzení jsou mrtví podle toho, jakž psáno bylo v knihách, totiž podle skutků svých.

Rvl 20 13 A vydalo moře mrtvé, kteříž byli v něm, tolikéž smrt i peklo vydali ty, kteříž v nich byli, i souzení jsou jeden každý podle skutků svých.

Rvl 20 14 Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a toť jest smrt druhá.

Rvl 20 15 I ten, kdož není nalezen v knihách života, uvržen jest do jezera ohni věho.

Rvl 21 1 Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Nebo první nebe a první země byla pomínula, a moře již nebylo.

Rvl 21 2 A já Jan viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sstupující od Boha s nebe, připravený jako nevěstu okrášlenou muži svému.

Rvl 21 3 I slyšel jsem hlas veliký s nebe, řkoucí: Aj, stánek Boží s lidmi, a bydlitíť bude s nimi, a oni budou lid jeho, a on Bůh s nimi bude, jsa jejich Bohem.

Rvl 21 4 A setřet Bůh všelikou slzu s očí jejich, a smrti již více nebude, ani kvílení, ani křiku, ani bolesti nebude více; nebo první věci pominuly.

Rvl 21 5 I řekl ten, kterýž seděl na trůnu: Aj, nové činím všecko. I řekl mi: Napiš to. Neboť jsou tato slova věrná a pravá.

Rvl 21 6 I dí mi: Již se stalo. Ját jsem Alfa i Omega, počátek i konec. Ját žízni věmu dám z studnice vody živé darmo.

Rvl 21 7 Kdož zvítězí, obdržít dědičně všecko, a budut jemu Bohem, a on mi bude synem.

Rvl 21 8 Strašlivým pak, a nevěrným, a ohyzdným, a vražedníkům, a smilníkům, a čarodějníkům, a modlářům, i všechněm lhářům, připraven jest díl jejich v jezeře, kteréž hoří ohněm a sírou, jenž jest smrt druhá.

Rvl 21 9 I přišel ke mně jeden z sedmi andělů, kteříž měli sedm koflíků plných sedmi ran nejposlednějších, a mluvil se mnou, řka: Pojď, ukázat nevěstu, manželku Beránkovu.

Rvl 21 10 I vnesl mne v duchu na horu velikou a vysokou, a ukázal mi město veliké, ten svatý Jeruzalém, sstupující s nebe od Boha,

Rvl 21 11 Mající slávu Boží. Jehož světlost byla podobná k kameni nejdražšímu, jako k kameni jaspidu, kterýž by byl způsobu křišťálového,

Rvl 21 12 A mělo zed velikou a vysokou, v níž bylo dvanácte bran, a na těch branách dvanácte andělů, a jména napsaná, kterážto jména jsou dvanáctera pokolení synů Izraelských.

Rvl 21 13 Od východu slunce brány tři, od půlnoci brány tři, od poledne brány tři, od západu brány tři.

Rvl 21 14 A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména dvanácti apoštolů Beránkových.

Rvl 21 15 A ten, kterýž mluvil se mnou, měl třtinu zlatou, aby změřil město i brány jeho i zed jeho.

Rvl 21 16 Položení města toho čtverhrané jest, jehož dlouhost tak veliká jest jako i širokost. I změřil to město třtinou a vyměřil dvanácte tisíců honů; dlouhost pak jeho, i širokost, i vysokost jednodstejná jest.

Rvl 21 17 I změřil zed jeho, a naměřil sto čtyřidceti a čtyři loktů, měrou člověka, kteráž jest míra anděla.

Rvl 21 18 A bylo stavení zdi jeho jaspis, město pak samo zlato čisté, podobné sklu čistému.

Rvl 21 19 A základové zdi městské všelikým kamenem drahým ozdobeni byli. Základ první byl jaspis, druhý zafir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd,

Rvl 21 20 Pátý sardonix, šestý sardius, sedmý chryzolit, osmý beryllus, devátý topazion, desátý chryzoprassus, jedenáctý hyacint, dvanáctý ametyst.

Rvl 21 21 Dvanácte pak bran dvanácte perel jest, a jedna každá brána jest z jedné perly; a rynek města zlato čisté jako sklo, kteréž se naskrze prohlédnouti může.

Rvl 21 22 Ale chrámu jsem v něm neviděl; nebo Pán Bůh všemohoucí chrám jeho jest a Beránek.

Rvl 21 23 A to město nepotřebuje slunce ani měsíce, aby svítily v něm; nebo sláva Boží je osvěcuje, a svíce jeho jest Beránek.

Rvl 21 24 A národové lidí k spasení příšlých, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho.

Rvl 21 25 A brány jeho nebudou zavírány ve dne; noci zajisté tam nebude.

Rvl 21 26 A snesou do něho slávu a čest národů.

Rvl 21 27 A nevejdeť do něho nic poskvřňujícího, anebo působícího ohyzdnost a lež, než toliko ti, kteříž napsaní jsou v knihách života Beránkova.

Rvl 22 1 I ukázal mi potok čistý vody živé, světlý jako křišťál, tekoucí z trůnu Božího a Beránkova.

Rvl 22 2 Uprostřed pak rynku jeho a s obou stran potoka bylo dřevo života, přinášející dvanáctero ovoce, na každý měsíc vydávající ovoce své, a listí své k zdraví národů.

Rvl 22 3 A ničeho zlořečeného již více nebude, ale trůn Boží a Beránkův bude v něm, a služebníci jeho slouží ti jemu budou.

Rvl 22 4 A tvář jeho viděti budou, a jméno jeho budet na čelích jejich.

Rvl 22 5 A noci tam nebude, aniž budou potřebovati svíce, ani světla slunečného; nebo Pán Bůh je osvěcuje, a kralovati budou na věky věků.

Rvl 22 6 I řekl mi: Slova tato jsou věrná a pravá, a Pán, jenž jest Bůh svatých proroků, poslal anděla svého, aby ukázal služebníkům svým, co se díti musí brzo.

Rvl 22 7 Aj, přijduť rychle. Blahoslavený, kdož ostříhá slov proroctví knihy této.

Rvl 22 8 Já pak Jan viděl jsem a slyšel tyto věci. A když jsem slyšel a viděl, padl jsem, klaněti se chtěje před nohama anděla toho, kterýž mi tyto věci ukazoval.

Rvl 22 9 Ale řekl mi: Hleď, abys toho nečinil. Neboť jsem spoluslužebník tvůj a bratří tvých proroků, a těch, jenž ostříhají slov knihy této. Bohu se klaněj.

Rvl 22 10 Potom řekl mi: Nezapečetuj slov proroctví knihy této; neboť jest blízko čas.

Rvl 22 11 Kdo škodí, škodiž ještě; a kdo smrdí, smrdiž ještě; a kdo jest

spravedlivý, ospravedlniž se ještě, a svatý posvětiž se ještě.

Rvl 22 12 A aj, přijduť brzo, a odplata má se mnou, abych odplatil jednomu každému podle skutků jeho.

Rvl 22 13 Jáť jsem Alfa i Omega, počátek i konec, první i poslední.

Rvl 22 14 Blahoslavení, kteříž zachovávají přikázání jeho, aby měli právo k dřevu života a aby branami vešli do města.

Rvl 22 15 Vně pak budou psi a čarodějníci, a smilníci, a vražedníci, a modláři, i každý, kdož miluje a činí lež.

Rvl 22 16 Já Ježíš poslal jsem anděla svého, aby vám svědčil o těchto věcech v církvích. Já jsem kořen a rod Davidův, a hvězda jasná a jitřní.

Rvl 22 17 A Duch i nevěsta řkou: Pojď. A kdož slyší, rciž: Přijď. A kdož žízní, přijdiž, a kdo chce, nabeř vody života darmo.

Rvl 22 18 Osvědčujit pak každému, kdož by slyšel slova proroctví knihy této, jestliže by kdo přidal k těmto věcem, žeť jemu přidá Bůh ran napsaných v knize této.

Rvl 22 19 A jestliže by kdo ujal něco od slov proroctví tohoto, odejmeť Bůh díl jeho z knihy života, a z města svatého, a z těch věcí, kteréž jsou napsány v knize této.

Rvl 22 20 Takť praví ten, kterýž svědectví vydává o těchto věcech: Jistěť přijdu brzo. Amen. Přijdiž tedy, Pane Ježíši.

Rvl 22 21 Milost Pána našeho Jezukrista se všemi vámi. Amen.